Mạt Thế Xâm Nhập

Contents

Mạt Thế Xâm Nhập **3**
1. Chương 1 . . . 4
2. Chương 2 . . . 7
3. Chương 3 . . . 11
4. Chương 4 . . . 14
5. Chương 5 . . . 18
6. Chương 6 . . . 23
7. Chương 7 . . . 26
8. Chương 8 . . . 30
9. Chương 9 . . . 33
10. Chương 10 . . . 36
11. Chương 11 . . . 40
12. Chương 12 . . . 44
13. Chương 13 . . . 47
14. Chương 14 . . . 50
15. Chương 15 . . . 53
16. Chương 16 . . . 57
17. Chương 17 . . . 60
18. Chương 18 . . . 63
19. Chương 19 . . . 67
20. Chương 20 . . . 70
21. Chương 21 . . . 74
22. Chương 22 . . . 81
23. Chương 23 . . . 85
24. Chương 24 . . . 88
25. Chương 25 . . . 89
26. Chương 26 . . . 91
27. Chương 27 . . . 95
28. Chương 28 . . . 98
29. Chương 29 . . . 101
30. Chương 30 . . . 104
31. Chương 31 . . . 111
32. Chương 32 . . . 117
33. Chương 33 . . . 124
34. Chương 34 . . . 130
35. Chương 35 . . . 136
36. Chương 36 . . . 142
37. Chương 37 . . . 148
38. Chương 38 . . . 154
39. Chương 39 . . . 161
40. Chương 40 . . . 167
41. Chương 41 . . . 174

42. Chương 42 180
43. Chương 43 187
44. Chương 44 193
45. Chương 45 199
46. Chương 46 205
47. Chương 47 208
48. Chương 48 212
49. Chương 49 218
50. Chương 50 224
51. Chương 51 230
52. Chương 52 237
53. Chương 53 243
54. Chương 54 249
55. Chương 55 255
56. Chương 56 260
57. Chương 57 267
58. Chương 58 273
59. Chương 59 279
60. Chương 60 285
61. Chương 61 292
62. Chương 62 298
63. Chương 63 303
64. Chương 64 306
65. Chương 65 309
66. Chương 66 312
67. Chương 67 316
68. Chương 68 320
69. Chương 69 326
70. Chương 70 332
71. Chương 71 339
72. Chương 72 345
73. Chương 73 351
74. Chương 74 357
75. Chương 75 363
76. Chương 76 369
77. Chương 77 375
78. Chương 78 382
79. Chương 79 388
80. Chương 80 394
81. Chương 81 401
82. Chương 82 407
83. Chương 83 410
84. Chương 84 414
85. Chương 85 420
86. Chương 86 425
87. Chương 87 431
88. Chương 88 437
89. Chương 89 443
90. Chương 90 449
91. Chương 91 451
92. Chương 92 456
93. Chương 93 461
94. Chương 94 466
95. Chương 95 469

96. Chương 96 474
97. Chương 97 480
98. Chương 98 486
99. Chương 99 492
100. Chương 100 496
101. Chương 101 502
102. Chương 102 509
103. Chương 103 515
104. Chương 104 521
105. Chương 105 527
106. Chương 106 533
107. Chương 107 536
108. Chương 108 542
109. Chương 109 547
110. Chương 110 553
111. Chương 111 559
112. Chương 112 565
113. Chương 113 571
114. Chương 114 577
115. Chương 115 583
116. Chương 116 589
117. Chương 117 595
118. Chương 118 599
119. Chương 119 602
120. Chương 120 608
121. Chương 121 614
122. Chương 122 620
123. Chương 123 626
124. Chương 124 631
125. Chương 125 637
126. Chương 126 641
127. Chương 127 644
128. Chương 128 649
129. Chương 129 653
130. Chương 130 659
131. Chương 131 664
132. Chương 132 670
133. Chương 133 675
134. Chương 134 678
135. Chương 135 683
136. Chương 136 687
137. Chương 137 691
138. Chương 138 694
139. Chương 139 697
140. Chương 140 702
141. Chương 141 705
142. Chương 142 710
143. Chương 143 717

Mạt Thế Xâm Nhập

Giới thiệu
Thể loại: Mạt thế, dị năng, cường cường, 1×1. Edit: Thiên VânBeta: TrangkiBỗng một ngày xuất hiện hiện tượng lạ, ng

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/mat-the-xam-nhap

1. Chương 1

Tai họa buông xuống ngay lúc Phó Sử Ngọ đang say giấc nồng.

Cho dù là ai mà liên tục tăng ca ba ngày, về đến nhà cũng sẽ ngủ đến tối tăm mặt mày như thế. Tiếng động bình thường không dễ đánh thức y, chỉ có nguy hiểm ảnh hưởng đến sinh mệnh mới khiến hệ thống sinh học tự động phản xạ, hay thường được gọi là: Trực giác dã thú.

Phó Sử Ngọ đột nhiên bừng tỉnh cũng cảm thấy hết sức kinh ngạc, thế nhưng ánh mắt mờ mịt của y còn chưa duy trì được vài giây, liền nhanh chóng nắm lấy cặp mắt kiếng trên đầu giường đeo vào. Chỉ trong nháy mắt bộ dạng vừa ngốc vừa đần nhìn dễ chọc ghẹo kia liền biến thành một tinh anh ánh mắt sáng quắc.

Tầm mắt khôi phục rõ ràng, đồng tử đột nhiên rụt nhỏ lại. Ngoài cửa sổ, bầu trời như bị ánh lửa thiêu sáng, Phó Sử Ngọ chỉ cảm thấy lông tơ dựng thẳng, giật bắn cả người.

Y nhảy bật lên, bất chấp nguyên tắc phải thay áo ngủ ra mặc chiếc sơ mi ngay ngắn rồi mới ra khỏi cửa như thường lệ, mang bừa một đôi dép lê Phó Sử Ngọ liền chạy ào ra cửa phòng, "Ầm ầm ầm" đập mạnh cửa phòng đối diện.

Ở đối diện phòng y là một người đàn ông độc thân, thường được gọi là anh Ôn, nhưng vì thân thể tàn tật, Phó Sử Ngọ cũng không trông cậy anh ta có thể mở cửa ngay lúc nghe thấy tiếng động, vì thế liền lớn tiếng gào một câu: "Cháy ! ! !" Bỏ chạy hướng về phòng tiếp theo.

Liên tiếp một hơi đập cửa mấy căn phòng cùng tầng, Phó Sử Ngọ nhận lấy không phải nước mắt tri ân, mà là tiếng chửi rủa vang trời.

Tiếng mắng y phá giấc mộng đẹp vang lên liên tục, ghê gớm hơn còn có người ân cần thăm hỏi cả nhà của y.

Người tốt bị coi là lòng lang dạ thú, Phó Sử Ngọ cũng không phải thánh nhân dễ chịu nhục, tính ra y cũng coi như tận tình tận nghĩa lắm rồi. Y xoay người liền muốn từ lối thoát hiểm chạy xuống lầu, cánh cửa căn phòng cuối hành lang đột nhiên mở tung.

Một người đàn ông phía dưới mặc một cái quần tắm biển, trên thân lại chỉ mặc có cái áo thun ba lỗ đi ra, ánh mắt cảnh giác quét qua. Khi nhìn thấy y, nhăn mày, khóe môi hơi căng thả lỏng xuống, phản xạ có điều kiện treo lên nụ cười trào phúng.

Phó Sử Ngọ cũng khựng người lại, như loài động vật nhỏ bị thiên địch nhắm vào cố xù đống lông mềm chẳng có chút tác dụng phòng vệ lên, lông mày lập tức nhướn lên.

Đường Húc Hải dựa vào khung cửa, lười biếng ngáp một cái. Theo động tác há miệng của hắn, lồng ngực vạm vỡ kia nhô lên lại hạ thấp xuống.

"Hơn nửa đêm không ngủ được, nổi điên cái gì đó? Không biết quấy nhiễu trị an là phạm pháp à?" Hắn há mồm ra chính là gai, thậm chí còn ôm tay, thần thái như đang xem náo nhiệt.

Bộ dạng không nôn nóng này, cho dù là Phó Sử Ngọ tự biết bình thường giao tiếp không tốt cũng nóng vội, y tức giận nói: "Anh còn thong dong[1] ở đây, không phát hiện cháy nhà hả ? Không muốn chết thì nhanh chóng chạy thoát thân đi."

Chung cư bọn họ ở là cao ốc 32 tầng, Phó Sử Ngọ ở tầng 18, ngẫm lại ánh lửa đã hắt tới cửa sổ nhà y, cũng sẽ nhanh chóng lan lên đây. Bọn họ ở ngay khúc giữa, lên không được mà xuống cũng không xong, đúng là không dễ chạy thoát thân a.

Phó Sử Ngọ chỉ biết là lúc xảy ra hoả hoạn, tuyệt đối không thể ngồi thang máy mới tính từ thang bộ chạy xuống.

Đường Húc Hải ánh mắt quái dị nhìn y, sau đó đột nhiên phát ra một tiếng cười nhạo: "Ha ha ha!"

Tiếng cười nhạo rõ ràng này khiến Phó Sử Ngọ cực kì buồn bực, liền muốn lướt qua cửa nhà hắn đi về phía trước cho xong.

Đường Húc Hải thấy y xụ mặt, cười nhạo thì cười nhạo vẫn mở miệng nói: "Cậu đừng giả khùng nữa, nếu thật là hoả hoạn lúc này cậu hẳn có thể ngửi thấy hoặc nhìn thấy khói rồi. Tòa chung cư này mà có cháy, vậy cậu có nghe thấy tiếng gì không?"

Phó Sử Ngọ khựng lại, Đường Húc Hải nói xong câu này, toàn bộ hành lang đều im ắng, rối loạn mới bị y tạo ra hình như cũng bình ổn lại.

Y không nghe thấy tiếng báo cháy, cũng không ngửi thấy chút mùi khói nào.

"Nhưng mà, tôi rõ ràng nhìn thấy ánh lửa đỏ ngoài cửa sổ." Phó Sử Ngọ biện bạch nói.

"Cậu ngủ quá hóa đần rồi à?" ánh mắt Đường Húc Hải khinh bỉ nhìn y nói: "Tối không xem thời sự phải không? Chuyên gia nói đó là kỳ cảnh vũ trụ, hiện tượng tự nhiên, sẽ không gây nguy hiểm đến con người."

Phó Sử Ngọ lúc này thật sự ngây ngẩn cả người, mặt y lập tức đỏ bừng lên.

Y đã cảm thấy phản ứng của hàng xóm đều có chút gì đó là lạ, chắc thật sự không phải là hoả hoạn mà là hiện tượng tự nhiên cái tên đáng ghét này nói.

Phó Sử Ngọ quậy ra trò cười, cảm thấy xấu hổ ngượng ngùng, lại bị cái tên y không ưa này cười nhạo, thật hận mặt đất sao không nứt ra cái kẽ để y lập tức biến mất.

"Cậu em cũng quá dễ hoảng loạn rồi, phần tử trí thức gì kì vậy." Đường Húc Hải lắc đầu, thở dài nói, đâm mạnh dao cuối cùng vào Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ lập tức che mặt mà chạy, nhanh chóng lủi vào nhà mình.

Y sau khi chạy đến cửa, đúng lúc cửa phòng đối diện mở ra.

Anh Ôn ngồi trên xe lăn chạy bằng điện, thần tình lạnh nhạt, ánh mắt nghi ngờ nhìn y.

"Xin lỗi, đánh thức anh. Tôi tan tầm quá mệt mỏi trực tiếp ngủ, cũng không coi thời sự. Tự nhiên thấy ánh đỏ ngoài cửa sổ, tôi cứ tưởng là hỏa hoạn." Phó Sử Ngọ đẩy cặp mắt kính đang trượt lên một chút, ngại ngùng nói với anh Ôn.

Anh Ôn ngược lại không tức giận, thản nhiên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, liền khép cửa phòng lại.

Trong không gian yên tĩnh, xuyên qua cửa phòng trộm, lắng nghe tiếng "cạch cạch" do xe lăn lăn đi càng ngày càng nhỏ, Phó Sử Ngọ càng uể oải .

Nhìn y làm chuyện ngu xuẩn gì thế này! Thật sự là ngủ nhiều đến nỗi đần rồi.

Đầu Phó Sử Ngọ chui vào cái gối sofa, ý đồ muốn đè ngộp chết chính mình nhưng không có kết quả, liền mang một mái tóc càng thêm hỗn độn ngồi dậy.

Sau đó y lại nghĩ đến vẻ mặt khinh bỉ kia của Đường Húc Hải, Phó Sử Ngọ vỗ vỗ hai má, muốn nổi giận lại không có cớ gì.

Y cúi đầu giật cổ áo ra, nhìn nhìn ngực mình. Mặc dù có thịt nhưng so sánh với cơ bắp rắn chắc của đối phương thì đích thị chỉ là đống thịt nhão.

Y giơ cánh tay lên, nắm chặt nắm đấm, hai con chuột nhỏ xíu trên tay như đang cười nhạo y.

"Ai ——" Phó Sử Ngọ lại lần nữa bởi vì đối lập mãnh liệt này mà mất mát, chỉ có thể an ủi mình đối phương tứ chi phát triển đầu óc đơn giản, ít nhất về mặt chỉ số thông minh y ăn đứt hắn.

Lại nói đến y và Đường Húc Hải cùng tầng lầu này, tuy không có thâm cừu đại hận gì, lại nhìn không vừa mắt lẫn nhau.

Nguyên nhân đơn giản, chính là đều từ trên người đối phương nhìn thấy thứ mà mình không đủ, mà đối phương lại quá mức dư thừa.

Nghe nói Đường Húc Hải cả trung học cũng không qua hết liền đi nhập ngũ. Đối với người đã học xong đại học lại tốt nghiệp nghiên cứu sinh như y thấy liền không ưa, lập tức châm chọc khiêu khích.

Đường Húc Hải quá tùy tiện trực tiếp, Phó Sử Ngọ tuy không tới độ xét nét, nhưng cũng thuộc dạng chú ý bề ngoài[2].

[2] Nguyên văn [Nhã nhã nhặn nhặn]

Một câu thôi, khí tràng không hợp.

Mất mát hoàn tất, Phó Sử Ngọ ngẩng đầu nhìn bầu trời còn đo đỏ bên ngoài, nhanh chóng đứng lên vào phòng sách mở máy tính, xem tin tức y đã bỏ lỡ.

Mà bên kia, thấy Phó Sử Ngọ vào cửa, Đường Húc Hải cũng đóng cửa phòng.

Hắn xoay người đi vào phòng trong nhưng không đi ngủ, ngược lại ngồi lên bệ cửa sổ, vẻ mặt chăm chú nhìn rạng mây đỏ ở chân trời kia. Bầu trời hiện vẫn đen kịt, thế mà trong bóng đêm rặng mây kia lại nhuộm đỏ toàn bộ thành phố.

Nhìn điểm xấu này, Đường Húc Hải hừ lạnh một tiếng, hắn không tin lời những chuyên gia học giả ngồi trước TV cực lực trấn an kia.

Hắn cúi đầu, siết chặt nắm đấm đập vào đùi phải của mình, rồi bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Không tin thì thế nào, hiện giờ hắn cũng không có cách nào thu hoạch tin tức chân thật.

Một lát sau, hắn lại nghĩ tới Phó Sử Ngọ. Làm hàng xóm gần hai năm hắn vẫn lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng ở nhà kia của y. Mặc một bộ áo ngủ mùa hạ bằng lụa, đầu tóc thì lăn ngủ đến nỗi xù lên như ổ quạ.

Cười hì hì vui vẻ Đường Húc Hải nghĩ đến nếu không phải kinh hoảng tới cực điểm thì vị hàng xóm mặc quần áo mà chỉ mặc mỗi loại áo cài nút, mỗi nút nhất định đều phải quy củ nằm y nguyên ở chỗ nó phải nằm. Nếu biết hình tượng vừa rồi của mình nhất định sẽ xấu hổ giận dữ muốn chết.

Đáng tiếc vừa rồi không mang di động chụp lại được, về sau dùng cái đó cười nhạo y cũng vui. Hắn tiếc hận nghĩ.

Phó Sử Ngọ cũng không đoán được tâm tư xấu xa của vị hàng xóm, hắn đang lên máy tính xem tin tức và video về rặng mây đỏ nơi chân trời kia.

Rặng mây đỏ này xuất hiện trên bầu trời tối đen vào một giờ trước, cũng chính là khoảng 9h.

Thời điểm đó, Phó Sử Ngọ đang ngủ, đương nhiên bỏ lỡ thời khắc rung động lòng người đó.

Thế nhưng hiện tại tin tức trên internet truyền đi rất nhanh, dùng công cụ tìm kiếm search một cái, hình ảnh video đầy cả màn hình.

Phó Sử Ngọ líu lưỡi, sau đó nhấp chuột vào video có số lượt xem nhiều nhất.

Đoạn video này là do người quay dùng di động quay lại, hình ảnh ban đầu dao động liên tục, cũng không biết là do sợ hãi hay hưng phấn, còn có tiếng nói nhao nhao của vài người khác, đang gọi "Xảy ra chuyện gì?" "Cháy ?" "Gọi cứu hỏa mau!", thậm chí còn có người gào lên "Mau nhìn! UFO! !" .

Sau đó màn ảnh ổn định lại, chỉ thấy chân trời xuất hiện một đường tơ đỏ, đỏ đến chói mắt.

Tơ đỏ này chậm rãi mở rộng diện tích, bởi vì biến hóa này quả thật rất lâu, Phó Sử Ngọ cuối cùng không thể không dùng chuột nhấp cho video đi nhanh hơn, nhìn đến cuối cùng trừ các loại tranh luận ra, tơ đỏ kia chậm rãi biến thành rặng mây đỏ.

Nhìn hết video, Phó Sử Ngọ lại click video khác, trừ góc độ bất đồng ra, tất cả đều na ná như nhau.

Bình luận phía dưới suy đoán nào cũng có, ban đầu thậm chí có người nghĩ là trò bịp, nhưng đến cuối đoạn video nội dung giống nhau chỉ khác góc độ này càng ngày càng nhiều, bình luận cho rằng là gạt người cũng nhỏ lại.

Vì thế, y lại xem coi thời sự đài truyền hình nói như thế nào .

Phó Sử Ngọ xem chính là internet trực tiếp, lúc này đã qua giai đoạn rối loạn, chuyên gia ngồi trong sảnh phòng thu miệng lưỡi lưu loát giảng giải một đống từ chuyên ngành về hiện tượng thiên văn khiến người nghe chẳng hiểu gì.

Phó Sử Ngọ triệt để bị người này bàn đến choáng, cuối cùng hiểu đại khái có lẽ là, rặng mây đỏ này chính là cùng loại với hiện tượng chiết xạ cực quang… đi ha?

Mấy người nhiệt tình thích xem náo nhiệt đều xuống đường ngắm hiện trường, dư lại chính là những người dưới sự trấn an của chuyên gia, an tâm có việc thì làm tiếp. Dù sao những người này hôm sau đều phải đi làm đến trường, nuôi gia đình sống qua ngày linh tinh .

Giống Phó Sử Ngọ vậy, hôm sau còn phải đi làm, bị choáng váng xong liền tắt máy tính bò lên giường, nghiêng đầu nhìn ánh đỏ ngoài cửa sổ, sau đó quay người đi ngủ.

Dù sao trời có sập cũng có người cao lớn[2] hơn chống đỡ mà.

[1] Nguyên văn "Lão thần tại tại": là một điển cố. Ý nói phản ứng bình thản kiên định ổn trọng trước tai họa nhưng cũng có thể chỉ người tiêu cực không phản ứng trước nguy cơ

[2] Người cao lớn: Nguyên văn cao cá tử , đây là câu nói nổi tiếng của Đặng Tiểu Bình về tài mưu lược biết mạo hiểm, không lo chuyện vô căn cứ. Mà người cao lớn trong câu nói của ông chính là Mao Trạch Đông.

Thi xong ~ Mở máy tính lên, cười tươi như hoa ~ Máy loading ~ Bụp!!!!!

~"Máy tính của em bị nhiễm virus rồi, cần cài lại win. Tất cả tài liệu trong USB hoàn toàn bị "ăn", ko hồi phục được"

Cười điên cuồng, cười bò lăn, cười ra nước mắt

~Vân đang đau khổ, đang đau khổ a!!!!!!! Mất hết 20 chương! Mịa nó mất hết 20 chương!!!!!!!!!!!

Thoai, Vân đi đọc truyện lấy lại tinh thần đây, chiều ráng edit để mai có chương mới post cho mọi người [khóc] Ko hối thúc nghen [cắn]

2. Chương 2

Tuy hôm qua ngủ sớm nhưng do nửa đêm bừng tỉnh, rồi lại xem video hồi lâu, hôm sau Phó Sử Ngọ thức dậy vẫn cảm thấy căn bản không nghỉ ngơi đủ gì hết.

"Ha a

" há miệng ngáp một cái, Phó Sử Ngọ tháo kính mắt xuống, chùi chùi khóe mắt.

Lúc này cửa thang máy mở ra, y lấy vận tốc ánh sáng đeo kính vào, mang bộ dạng tinh anh gật đầu chào hỏi người hàng xóm đối diện.

Người nọ cười cười với y, cũng không nói lời nào, chỉ nhìn chằm chằm vào con số đang nhảy nhót trên thang máy.

Phó Sử Ngọ đương nhiên biết trong mắt của mấy người hàng xóm y là người thế nào.

Dáng vẻ tinh anh, nhã nhặn lễ độ, không dễ tiếp cận.

Cho nên từ nhỏ đến lớn, rất ít người có thể chủ động gần gũi thân thiện với y.

Điều này khiến Phó Sử Ngọ thở phào nhẹ nhõm, đương nhiên đôi khi cũng sẽ hâm mộ không khí náo nhiệt đùa giỡn giữa các đồng nghiệp khác.

Đáng tiếc đeo cái mặt nạ khôn khéo lạnh nhạt này lâu quá rồi, nếu lấy xuống y không còn biết phải sinh tồn thế nào nữa.

Lúc nhỏ đến trường, bởi vì ánh mắt lớn tròn xoe, khuôn mặt lại đáng yêu, Phó Sử Ngọ được giáo viên khích lệ, được bạn nữ vây quanh nên dẫn đến thường bị tập thể các bạn nam căm thù khi dễ ở những nơi người ta không chú ý tới.

Y là con trai, đương nhiên không thể cùng nữ sinh tay trong tay đi toilet.

Luôn bị bài xích ngoài tiểu đoàn thể, dần dà Phó Sử Ngọ liền có chút nhát gan, chỉ biết cắm đầu vào học. Thẳng đến khi mắt y bắt đầu cận thị, mang mắt kính lên, không biết thế nào đột nhiên bị mắt phong sắc bén nhập người, liếc đến ai người đó liền héo, y sống cũng đỡ hơn nhiều.

Điểm không tốt chính là cả các bạn nữ cũng không dám lại gần, Phó Sử Ngọ triệt để thành kẻ cô đơn. (TK : Số e nó nhọ vãi :v)

Trải qua hai loại cực đoan được người yêu thương lại bị người cô lập, Phó Sử Ngọ lại cảm giác rất thoải mái với hình thức độc lai độc vãng, cũng tập mãi thành quen.

Có người không có mắt kính là không tiện, y thì triệt để không biết nên giao tiếp nói chuyện với người khác như thế nào.

Phó Sử Ngọ đứng trong thang máy, thang máy lên một chút lại ngừng, đi lên không ít người. Im lặng bị đánh tan, những người này không tránh khỏi bắt đầu nghị luận ánh đỏ đêm qua. Phó Sử Ngọ không cách nào tham gia thảo luận, chỉ có thể dựng thẳng lỗ tai lắng nghe.

Nội dung những người này bàn cũng na ná như tin tức xem trên mạng đêm qua, Phó Sử Ngọ nghe thấy không có gì mới mẻ cũng không thèm để ý nữa.

Ra thang máy, Phó Sử Ngọ nhìn thấy Đường Húc Hải ngay lối thoát hiểm trong hành lang.

Khóe miệng Phó Sử Ngọ run rẩy, tên thần kinh này, không đi thang máy lại đòi đi cầu thang!

Trời nóng hừng hực, Đường Húc Hải mặc quần thường, áo thun ba lỗ, ngậm một điếu thuốc, lắc lư lắc lư đi tới.

Phó Sử Ngọ phá lệ nhìn không được, không đi cho đàng hoàng được hả trời!

Phó Sử Ngọ học chính là thiết kế nội thất, sau khi tốt nghiệp thì đi làm tại viên thiết kế nội thất, lúc thoải mái thì thoải mái thật, bận lên rồi thì một ngày một đêm phải thiết kế xong.

Gần đây nhận một dự án, người trong văn phòng bọn họ đã làm liên tiếp mấy ngày. Phó Sử Ngọ tuy ngủ không ngon giấc vẫn giữ vững tinh thần đi làm sớm, bằng không sẽ bỏ dở nửa chừng mất.

Chờ đến công ty, vào văn phòng, phòng làm việc bình thường sớm đã vô cùng náo nhiệt hôm nay lại im ắng đến lạ thường.

Điều này làm Phó Sử Ngọ rất ngạc nhiên.

Chẳng qua vì hình tượng không dễ tiếp cận của y đã xâm nhập nhân tâm cho nên không có ai có lòng đến báo cho y biết xảy ra chuyện gì.

Vì thế Phó Sử Ngọ chỉ có thể mượn danh nghĩa pha trà, mấy lần "Đi ngang qua" văn phòng của những người khác, cuối cùng biết được những người này đang làm gì.

Cư nhiên đều không đi làm việc, cả đám đang lén lút lên mạng coi video, websites!

Điều này khiến Phó Sử Ngọ không thể nào hiểu nổi.

Y không cách nào hiểu nổi cũng đúng thôi, ai kêu khi còn bé bị khi dễ ác quá, không ai dẫn đi chơi. Phó Sử Ngọ không thể nói là học thành mọt sách, nhưng trừ xem thời sự tạp chí phóng sự ra, mấy cơn lốc văn học đầu não đang hiện hành trên internet y căn bản chưa tiếp xúc qua bao giờ.

Vì thế, tự nhiên là chuyên gia nói cái gì thì tin cái đó, suy nghĩ rất đơn giản!

Nhưng mà những người khác không phải thế a!

Chiến trường tranh luận chân chính không ở không gian ba chiều, không ở đài truyền hình, mà là trên không gian hai chiều internet này. Âm mưu luận, tận thế luận hiện tại đã nổ trời trên internet, diễn đàn trên Weibo đầy các loại ngôn luận xôn xao.

Nhóm chuyên gia bị "Ha hả"[1] vào mặt.

[11] Ha hả: ý châm chọc, nhạo báng.

Bộ nghĩ dân chúng là tụi ngu đần dễ lừa thế à!

"Góc chiết xạ nào mà mấy giờ liền đều y như cũ hả! Khí quyển không giãn hả ba?"

"Thấy cái nào ban ngày biến mất, buổi tối xuất hiện không?"

"Hiện tại đã di chuyển đến các quốc gia khác, vậy nó vẫn quay quanh Trái Đất rồi? Khiếu Thú, cậu thấy thế nào?"

…

Mắt thấy mọi người trong văn phòng không có tâm tình làm việc, Phó Sử Ngọ cũng không thể quá thoát ly quần chúng, vì thế cũng mở máy lên mạng, nhập địa chỉ trang web vừa mới nhìn thấy trên máy tính của đồng nghiệp.

Lúc này mới phát giác tình thế không đơn giản như vậy.

Một khi xuất hiện hiện tượng nhân loại không thể giải thích, các phe phái tà giáo liền ra sức nhảy ra chào hàng các tuyên truyền tận thế, khuyên mọi người mau mau quy y quỳ dưới chân của thần XX. Hơn nữa còn có nhiều kẻ thông thạo tiếng nước ngoài trèo tường ra, đưa lên các trang báo thời sự ở nước ngoài, lập tức lòng người càng thêm hoang mang.

Rõ ràng sáng sớm thức dậy còn tốt đẹp, vừa mở máy tính toàn bộ thế giới đều không ổn.

Phó Sử Ngọ sầu khổ cau mày nhưng ngay khi có đồng nghiệp đột nhiên đứng lên, phản xạ có điều kiện thân thẳng nhướn mày làm mặt lạnh nhạt.

"… Tôi muốn xin phép ra ngoài một chút." Nữ đồng nghiệp kia gượng cười nói: "Trong nhà đột nhiên có chút việc gấp… Giúp tôi nói một tiếng với chủ nhiệm."

Có một người đi đầu, người khác cũng sôi nổi lên, đủ loại cớ bị lấy ra khỏi lồng hấp, chịu đựng ánh mắt sắc như dao của Phó Sử Ngọ, ngượng ngùng giao trọng trách xin phép cho y, ngay khi y lạnh nhạt gật đầu lập tức rầm rầm chạy sạch .

… Làm cái gì vậy trời? Phó Sử Ngọ ra vẻ cao minh khoanh tay đứng đó, đặt trên bàn, nhìn cả văn phòng đi hết chỉ dư lại có mình.

Ngay lúc này, chủ nhiệm tiến vào .

"Người đâu? Tiểu Phó, sao cũng chỉ có mình cậu?" Chủ nhiệm kinh ngạc nói.

Phó Sử Ngọ trấn định đứng lên: "Bọn họ đều xin phép , trong nhà không phải là có việc gấp thì là vợ đột nhiên muốn sinh …"

Nếu là ngày bình thường, ai dám xin phép ngay thời điểm điên cuồng chạy theo dự án này, chủ nhiệm tuyệt đối sẽ giận tím mặt, thế nhưng thông báo chủ nhiệm nhận được trong hội nghị vừa mở xong hôm nay khiến ông không có tâm tư đi so đo nữa.

Ông chỉ thầm mắng vài tiếng, khiển trách mấy người này không tổ chức không kỷ luật, sau đó nhìn Phó Sử Ngọ lẻ loi đứng đó, vẻ mặt phức tạp: "Tiểu Phó à… Cậu nha, cũng không thể quá thành thật …"

Lời này khiến Phó Sử Ngọ càng chẳng biết ra sao.

Chủ nhiệm thở dài, nên nói vẫn phải nói, liền tính người nghe cũng chỉ còn lại một người: "Bên trên đó, hiện giờ yêu cầu các đơn vị không cần kinh hoảng, an tâm công tác, phải tin là hiện tượng thiên văn hiện nay xuất hiện sẽ không ảnh hưởng đến dân sinh. Dự trữ trong thành phố rất dư dả, tuyệt đối sẽ không xuất

hiện tình huống cắt nước cắt điện cạn lương thực. Đồng thời cũng yêu cầu nhân viên các cơ quan, không cần gia nhập hàng ngũ tranh mua…"

Chủ nhiệm khô cằn đọc xong thông báo, Phó Sử Ngọ mới biết những người đó vì cái gì chạy, hóa ra đều chạy ra ngoài tranh mua hàng!

Điều này khiến Phó Sử Ngọ ngồi không yên, sự tình đã nghiêm trọng đến tình trạng này à?

"Chủ nhiệm? Đó không phải chỉ là vấn đề thiên văn đơn giản thôi à? Sao lại ảnh hưởng đến dân sinh chứ?" Phó Sử Ngọ nghĩ không rõ.

Chủ nhiệm ý vị sâu sa nói: "Khiến lòng người bất ổn không phải là hiện tượng thiên văn…"

Ý ám chỉ của chủ nhiệm quá mức sâu xa, Phó Sử Ngọ tỏ vẻ sóng điện não còn chưa nhận được thiệt là đau thương.

Nể mặt Phó Sử Ngọ chịu một mình ở lại văn phòng, chủ nhiệm từ bi nói: "Bọn họ đều chạy, dư lại mình cậu có khả năng làm gì, cậu cũng về nhà đi."

"Vậy ngày mai còn tăng ca không?" Phó Sử Ngọ hỏi.

Ngày mai là thứ bảy. Bình thường lúc có dự án cuối tuần cũng phải tăng ca, hôm nay như vậy, ai biết ngày mai thế nào?

"Thứ hai lại đến đi làm đi." Nói xong câu đó chủ nhiệm cũng đi, vừa đi còn vừa gọi điện cho bà xã ở nhà, bảo bà nhanh chóng ra ngoài mua sắm đồ đạc đi.

Tuy bên trên đưa ra thông báo cam đoan, nhưng những người này một khi kinh hoảng lên, một ít đồ vật trong thành phố nhất định sẽ cạn kiệt trong một khoảng thời gian, không đề cập tới chuẩn bị trước, nói không chừng đến lúc đó liền không mua được .

Phó Sử Ngọ hiển nhiên cũng nghĩ tới chuyện này.

Lái xe rời khỏi viện thiết kế, trên đường đi Phó Sử Ngọ nhìn thấy người đi lại rõ ràng nhiều hơn so với ngày thường vào thời điểm này, hơn nữa trong tay đều là bao lớn bao nhỏ .

Y thở dài, cứ như vậy mãi, cho dù có người thật sự hiểu được, cũng sẽ bị không khí này lây nhiễm, làm cho dễ kích động.

Phó Sử Ngọ tính toán những thứ còn trong nhà, đồ ăn cuối tuần y vừa mua rồi, chỉ còn một thứ, để ngừa bất trắc, y vẫn phải đi siêu thị một chuyến.

Đi vào siêu thị cách nhà gần nhất, bên này đã bị chen lấn chật như nêm cối, Phó Sử Ngọ không thể không đem xe đậu ở nơi cách đó một con phố rồi xuống xe đi qua.

Trèo non lội suối đi vào siêu thị, Phó Sử Ngọ còn có chút thấp thỏm, lo rằng thứ y muốn mua không còn.

Chờ y đi vào khu thực phẩm gần như bị dọn sạch, may mắn phát hiện nhân viên đang bổ sung hàng.

Phó Sử Ngọ không đi tranh cùng những người đó, ngược lại trực tiếp đi tìm nhân viên quầy hàng, bảo cô trực tiếp lấy ra một thùng bánh nhân socola hiệu "Kain" ra từ kho.

Cô nhân viên kia cũng cảm thấy sửng sốt _ người đến đây tranh mua, không mua lương thực gia vị, mà lại trực tiếp mua socola!

Chịu đựng ánh nhìn quái lạ của nhân viên, Phó Sử Ngọ thiếu chút nữa không kiềm được vẻ mặt, ôm thùng socola liền đi xếp hàng tính tiền.

"Cũng có đàn ông thích ăn socola mà sao ốm tong ốm teo thế ta!" cô bán hàng nói thầm trong bụng, sau đó cô nhìn cái kệ lại bị cướp sạch, than thở một tiếng tiếp tục quay lại kho lấy hàng bổ sung.

Thời tiết thật nóng, người mua hàng lại quá nhiều khiến điều hòa trong siêu thị cứ như để trang trí. Mồ hôi cả người chảy ra đầm đìa, Phó Sử Ngọ bò lên xe liền mở điều hòa.

Nhìn socola đặt ở vị trí phó điều khiển, Phó Sử Ngọ dùng khăn lau mồ hôi, cuối cùng cũng không uổng công.

Phó Sử Ngọ thích ăn socala nhãn hiệu này đã mấy năm rồi.

Đàn ông độc thân đôi khi lười nấu cơm, ở nhà lại phải vẽ thiết kế, để bổ sung năng lượng, Phó Sử Ngọ liền trực tiếp lấy socola làm đồ ăn vặt.

Ăn đến ăn lui, y cuối cùng cảm thấy socola này ăn ngon, vị không quá đậm, còn mang theo mùi sữa thơm, thành phần dinh dưỡng nhiều hơn một chút so với các loại socola tương tự.

Ôm chiến lợi phẩm, Phó Sử Ngọ về tới chung cư.

Lúc lên thang máy, bất hạnh gặp phải Đường Húc Hải đang ở đại sảnh.

Hắn đại khái là vừa đi ra ngoài cơm nước xong trở về, khi đi ngang qua y, thấy y ôm thùng socola trong tay, ánh mắt nhìn y hết sức kì lạ.

Phó Sử Ngọ lập tức cảm thấy ánh mắt này giống y chang cô nhân viên ban nãy, khiến y thật sự khó có thể chống đỡ.

Y thích ăn đồ ngọt thì sao hả!

3. Chương 3

"Trên thế giới này cũng không có quy định nam không thể thích ăn ngọt , không thể thích ăn socola!" Một mình đứng trong thang máy, Phó Sử Ngọ buồn bực nói nhỏ.

Đúng vậy, tên thần kinh kia vẫn không đi thang máy mà đi thang bộ!

Thời tiết nóng như vậy, chạy trong lối thoát hiểm cũng không có máy điều hòa, bò lên 18 lầu, hắn cũng không ngại nóng à!

"Gã này không phải có chứng sợ bị giam cầm chứ?" Phó Sử Ngọ ngạc nhiên trợn to mắt, tự cho là phát hiện ra bí mật của cái tên khiến người ta chán ghét kia.

Phó Sử Ngọ về đến nhà, đem socola bỏ vào trong tủ lạnh.

Bởi vì sống một mình quanh năm, mỗi lần mua sắm lại mua rất nhiều, tủ lạnh nhà y là loại cực lớn có hai cửa, tiện để y mỗi lần nhồi đầy. Trên cơ bản y một tháng không cần mua sắm hoặc ra ngoài giao tiếp với người khác.

"Mấy thứ này chắc đủ để đối phó đến khi khôi phục bình thường đi." Phó Sử Ngọ ngây thơ mà thầm nghĩ.

Hàm ý mơ hồ của chủ nhiệm có lẽ là ám chỉ khả năng sẽ có phần tử nào đó nhân cơ hội gây nên hỗn loạn, đáng tiếc sự tình phát sinh kế tiếp đánh vỡ tất cả mọi suy đoán.

Bởi vì được về nhà sớm, buổi chiều ăn cơm lại ngủ trưa trong chốc lát, buổi tối Phó Sử Ngọ đang chú ý đến rặng mây đỏ đang từng chút từng chút di động đến phía trên Trung Quốc.

Lúc này, y không chỉ chú ý chuyên đề chuyên mục của đài truyền hình, còn không quên nhớ kĩ địa chỉ trang web hồi sáng nhìn thấy từ máy của đồng nghiệp để chú ý tin tức mới nhất.

Có vài nội dung trong đó, thật sự khiến người ta không rét mà run.

Mảnh tơ hồng đột nhiên xuất hiện kia chậm rãi mở rộng thành rặng mây đỏ, 24 giờ qua có vẻ yên lặng vờn quanh quỹ đạo Trái Đất, giống như ánh trăng trên bầu trời vậy. Ngày hôm sau cũng tại thời gian đó địa điểm đó nhìn thấy nó lần nữa.

Đây không giống hiện tượng thiên văn bình thường.

Hiện tại mọi người cũng đang bàn tán xôn xao, hoài nghi đây hiện tượng này do con người tạo ra, rất nhiều người suy đoán nó tột cùng là quốc gia nào làm.

Mấy đại quốc gia thực lực mạnh trên thế giới đều có tên trong danh sách, có phẫn thanh[1] đầu tiên vang lên là hoài nghi nước M lại đưa ra âm mưu gì nữa đây, cũng có luận giả bi quan cho rằng là chính phủ nhà mình chơi dữ quá tạo ra sự cố. (TK : Bọn này =.=)

Thời điểm hoảng loạn hiện giờ, yêu cầu có người đi ra đưa cái kết luận, chỉ cần có một kết luận chính xác mới khiến mọi người ngừng suy đoán lung tung, tự mình hù mình.

Phó Sử Ngọ đang ngồi xổm canh mấy đề tài nóng hổi trên diễn đàn, đột nhiên nghe dưới lầu truyền đến tiếng còi văng vẳng. Y trong lòng giật mình, bay nhanh đến bên cửa sổ nhìn xuống.

Tới không phải là xe cảnh sát, mà là xe cứu thương.

Người cao tuổi ở nơi này không ít, có lẽ là cụ già nào đó bất hạnh phát bệnh đi? Phó Sử Ngọ suy đoán .

Thế nhưng tình huống sau đó hết sức dọa người, liên tiếp có người bị xe cứu thương lôi đi.

Trong hành lang cũng ồn ào lên, Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính mắt, mở cửa ra ngoài nhìn.

Chỉ thấy xung quanh nhà đó đều mở tung, đang ồn ào nhao nhao nói gì đó.

"… Không được! Đi cùng người nhà chỉ có thể một người thôi! … Bây giờ còn chưa xác định có phải bệnh truyền nhiễm hay không, cô hỏi tôi cũng vô dụng…"

Vừa nghe bệnh truyền nhiễm, Phó Sử Ngọ lập tức trong lòng lộp bộp.

Ngay sau đó hai nhân viên y tế trang bị đầy đủ nâng cáng đi ra, Phó Sử Ngọ tập trung nhìn vào _ là nhà của cụ ông cách vách.

Lúc này cụ ông sắc mặt xanh lè, mặt vã mồ hôi, bộ dáng như hư thoát hôn mê bất tỉnh.

Theo bên người chính là chủ gia đình nhà họ, lúc này ông ấy sắc mặt trầm trọng, cô vợ bên cạnh ông mặt đầy lo lắng, thường quay đầu lại giục đứa con gái đang học trung học trong nhà nhanh chóng đi vào, hiển nhiên là sợ bị cụ lây bệnh.

Vừa thấy người tới mặc quần áo phòng dịch bệnh tiêu chuẩn, mọi người đều sợ cháng váng. Nếu thật là bệnh truyền nhiễm, bây giờ tránh đi không biết còn kịp không.

Hai vợ chồng tranh đi bệnh viện, đang tranh chấp không ngừng ở đó. Nhân viên y tế giọng điệu nôn nóng nói: "Đừng có lề mề nữa, hiện tại xe cứu thương rất bận, không thời gian lãng phí ở trong này với các người. Anh này đi đi."

Hắn gật đầu với chủ gia đình, người đàn ông trung niên kia trầm trọng gật gật đầu lại, đi theo hai người.

Cô vợ mắt thấy họ đi vào thang máy, rốt cục nhịn không được bật khóc, con gái của bà nghe tiếng vội chạy ra, bất an hỏi mẹ .

Nghe người vợ kiềm nén bất an và bi thương, trấn an con gái của mình, Phó Sử Ngọ nhẹ nhàng đóng cửa lại, thở dài.

Năng lực giao tiếp vô dụng thật sự bất lực, nhưng lại chưa xác định có thể bị lây không, y cũng không dám lại gần quá.

Mà trong khoảng thời gian này, trên internet đã đăng tin liên quan đến chuyện này, Phó Sử Ngọ ngồi trước máy tính xem tin tức khẩn cấp chỉ có hình ảnh và chữ viết, sắc mặt trắng bệch.

Từ chiều tới giờ, ở Vân thành chỗ Phó Sử Ngọ đã có liên tiếp mấy người không ngừng nhập viện, tất cả mọi người đều có bệnh trạng giống nhau như đúc: sốt cao, nôn mửa, đi tả.

Những người này đến từ các nơi trong khắp thành phố, họ phát bệnh đều rất đột ngột, bệnh tình phát triển cực kì nhanh chóng. Rất nhanh, bệnh viện liền phát hiện không đúng, lập tức báo lên trên.

Chính phủ lập tức khởi động dự án khẩn cấp, áp dụng thi hành, tất cả người bệnh chuyển đến bệnh viện truyền nhiễm.

Đáng tiếc, người phát bệnh càng ngày càng nhiều, bệnh viện truyền nhiễm chứa không nổi nữa, càng tệ hơn chính là xuất hiện ca tử vong đầu tiên. Chuyện lớn, bị người trực tiếp đăng lên trên mạng.

Vì thế, lập tức đã có người liên tưởng đến điều này có quan hệ gì với rặng mây đỏ kia hay không. Xem ra, hiện tượng thiên văn vốn đang thu hút tức thì bị thêm mắm dặm muối, càng nóng bỏng hơn.

Chuyện xảy ra đột ngột, bệnh viện chỉ có thể toàn lực cứu giúp, căn bản không có thời gian sức lực đâu mà đi nghiên cứu rốt cuộc là cái gì tạo thành phát bệnh quy mô lớn, truyền mà không lây như vậy. Nhưng mà, cho dù là truyền không lây, yêu cầu hàng đầu vẫn là toàn thành phố chuẩn bị sách lược phòng dịch. (truyền không lây : ý chỉ bệnh truyền nhiễm trên quy mô rộng nhưng ko lây lan, người bị bệnh không có quan hệ hay tiếp xúc với nhau)

Không phải độc nhất vô nhị, bị rặng mây đỏ chiếu cố không chỉ có mình Vân thành, liên tiếp truyền đến tin tức xấu. Thành thị bùng nổ tật bệnh càng ngày càng nhiều, khiến người người khiếp sợ.

Bùng nổ tật bệnh quy mô lớn này, người não bổ quá độ lập tức liên tưởng đến có phải là virus zombie gì hay không, mà Phó Sử Ngọ suy nghĩ không khoa trương như vậy thì nghĩ đến dịch SARS những năm trước đây.

Vừa nghĩ đến dịch SARS, còi cảnh sát dưới lầu rú vang, rất nhanh đã có người kéo dây cảnh giới bao bọc xung quanh chung cư.

"Hố cha gì đây!" Nhìn thấy như vậy, Phó Sử Ngọ rốt cục nhịn không được nhớ lại câu cửa miệng của nữ đồng nghiệp trong văn phòng.

Tình thế biến hóa khiến người ta trở tay không kịp lại hoảng loạn.

Phó Sử Ngọ không lỗ mãng mà chạy ra ngoài trong thời điểm sống còn này, ai biết những người đang vội vàng chạy đến bên dây cảnh giới kia có bị nhiễm hay không?

Y chỉ lo lắng cúi đầu nhìn xuống cửa sổ.

Những người đó ban đầu rất kích động, nhưng nhanh chóng bị những cảnh sát trang bị đầy đủ súng đạn kia làm sợ hãi cứng người, sau đó có một người trong tay cầm loa nói cái gì đó với đám người, tiếng động dưới lầu quá mức ồn ào, Phó Sử Ngọ nghe không rõ.

Một lát sau, đám người bị giải tán, một số người mặc đồ phòng hộ kín mít bước vào hàng hiên, phát cho mỗi nhà một quyển sổ tay quản lý tạm thời.

Rất nhanh, Phó Sử Ngọ được đưa đến tay một quyển sổ ngay trước cửa nhà mình.

Nói là sổ tay, kỳ thật căn bản là mấy tờ giấy được đóng lại thôi, hết sức đơn sơ.

Phó Sử Ngọ đang cúi đầu nhìn, người mặc đồ phòng hộ đứng trước y ồm ồm hỏi: "Anh tên là gì, trong nhà có mấy người?"

Phó Sử Ngọ ngẩng đầu nhìn, khuôn mặt giấu trong chiếc mũ trong suốt nhìn khá quen, hình như là làm việc ở đơn vị hành chính chỗ ngã tư thì phải.

"Tôi tên Phó Sử Ngọ, trong nhà chỉ có một mình." Phó Sử Ngọ khai báo.

Người nọ cầm một cái kẹp giấy các-tông trong tay, bàn tay vụng về mang găng gạch gạch trên giấy.

"Nếu trong nhà đang có khách, nhất định không cần giấu diếm không báo. Nó liên quan đến việc phân phát đồ dùng thức ăn sau này đấy." Hắn nói.

"A?" Phó Sử Ngọ trừng lớn mắt, "Các anh phát thức ăn cho chúng tôi à?"

"Đương nhiên, không cho mọi người ra ngoài lại không phát thức ăn, như vậy sao được. Đừng lo, đây là trách nhiệm của nhà nước. Chỉ cần qua kỳ cách ly liền không có việc gì." người trong đơn vị hành chính trấn an nói.

Người làm việc phát xong sổ tay, xác nhận xong tin tức, xoay người liền đi.

Phó Sử Ngọ lúc này mới đóng cửa nhìn cuốn sổ tay.

Nội dung trên sổ kỳ thật chính là điều lệ quản lý lâm thời, thí dụ như chưa được sự cho phép không được rời đi, nếu như có chuyện nhất định phải báo cho nhân viên quản lý, một ngày ba bữa thức ăn rau dưa tạm thời sẽ có người cung cấp, cần đồ sinh hoạt gì cũng có thể hỏi xin.

Nói gì thì nói lúc này chung cư bị cách ly, thật sự là vì cư xá này của họ tương đối xui xẻo, tỷ lệ người phát bệnh rất cao. Trừ chung cư ra, còn có những cư xá khác cũng bị phong tỏa.

Vào đêm, Phó Sử Ngọ biết được càng nhiều thông tin trên diễn đàn của Vân thành.

Nghe nói, lần này trong đám người phát bệnh, trẻ em chưa đến một tuổi chiếm bốn mươi phần trăm, trẻ em chiếm hai mươi phần trăm, người già chiếm ba mươi phần trăm, mà thanh niên chỉ chiếm không đến mười phần trăm.

Nhìn đến đây. Phó Sử Ngọ mới giật mình.

Các chung cư là hạng mục cải tạo thành thị lớn nhất ở Vân thành, nơi này những hộ từ vùng ngoài chuyển đến chiếm đa số, trong đó phần lớn là nhân viên về hưu, hơn nữa những cụ ông cụ bà này còn giúp chăm cháu hộ, liền khiến tỷ lệ phát bệnh cao đến kì lạ!

Chuyện tới nước này cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể ngóng trông giải trừ cách ly sớm một chút.

Cũng may tuy bị ngăn không cho ra khỏi nhà nhưng đồ ăn đồ uống trong nhà không lo, còn có TV internet, không đến mức khiến người ta nghẹn điên.

Hai ngày trôi qua, xe cứu thương lại từ chung cư lôi đi mấy xe người bệnh, không khí càng ngày càng khẩn trương, những người chấp hành trông coi cách ly càng nghiêm khắc.

Phó Sử Ngọ mắt thấy cách ly cũng không biết lúc nào có thể bỏ, chỉ có thể gọi xin phép chủ nhiệm. Đối với trường hợp không thể đối kháng này, chủ nhiệm cũng không biết làm thế nào, chỉ có thể cho y nghỉ dài hạn.

"Ai

Mình coi như cũng có lời, ít nhất không cần trở về địa ngục tăng ca nha." Phó Sử Ngọ tìm thú vui trong cái khổ nghĩ.

Bị cách ly làm cho khẩn trương căng thẳng, chờ đến khi Phó Sử Ngọ nhớ tới rặng mây đỏ lần nữa, đã phát hiện tình huống của nó lại có biến hóa.

Rặng mây có vẻ càng ngày càng rộng ra.

[1] Nguyên văn : Phẫn thanh, tiếng Anh gọi tắt GTK, viết tắt của "Thanh niên Phẫn nộ ", chỉ thanh niên bất mãn đối với hiện trạng xã hội, nóng long muốn cải biến hiện thực, sau lại được gọi tắt là phẫn thanh, trở thành từ ngữ đặc biệt trong ngôn ngữ internet.

Happy New Year a

~~

4. Chương 4

Ngày thứ năm, Vân thành đổ mưa tầm tã.

Lúc này, khắp phạm vi toàn cầu đều xuất hiện người bệnh sốt cao không lùi, nôn mửa đi tả, cuối cùng khí quan suy kiệt mà chết.

Hiện tại có thể không cần đoán nữa, chuyện này tuyệt đối có liên hệ đến rặng mây đỏ kia.

Rặng mây đỏ khiến loài người sinh bệnh, không có thuốc trị, bị thì chắc chắn phải chết……. những lời đồn này bắt đầu truyền khắp trên internet. Điều này triệt để dẫn phát (dẫn đến + bùng phát) khủng hoảng, trên đường phần tử bất hợp pháp nhân cơ hội phá phách cướp bóc, cũng có mạt thế luận giả bụng dạ khó lường xúi giục những người đang bi quan tuyệt vọng gia nhập vào cuộc hoan lạc tận thế.

Phó Sử Ngọ xem những tấm ảnh nhìn thấy là đau lòng trên internet, tâm tình trầm trọng.

Lúc này y bỗng cảm thấy may là bọn họ bị cách ly, bên ngoài có cảnh sát trang bị vũ khí trông coi, những tên điên cuồng đó không có cách nào gây loạn đến chung cư này.

Trải qua vài ngày tìm tòi, Phó Sử Ngọ rốt cục nắm giữ phương pháp tìm tòi những tin tức nhỏ nhặt không muốn người biết trong biển rộng internet này.

Y nhìn thấy trong một diễn đàn, theo nhân viên tương quan phân tích, rặng mây đỏ dường như có chứa một ít thành phần gây ô nhiễm khí quyển, mà các thành phần này chính là nguyên nhân dẫn đến bùng nổ dịch bệnh quy mô lớn lần này. Sở dĩ nhân số tử vong hiện nay nhiều nhất là người già và trẻ em, là bởi vì hệ thống miễn dịch của người thành niên khỏe hơn một ít so với hai nhóm người trên, nên người phát bệnh không nhiều. Song người đưa ra ngôn luận này cũng không ôm thái độ lạc quan, ông ta nói rằng, chỉ cần ngày nào hiện tượng rặng mây đỏ chưa chấm dứt, thì ngày đó ô nhiễm sẽ lại bước thêm một bước nữa, hệ thống miễn dịch của người thành niên cũng không ngăn cản được loại xâm nhập này…

"Hả?" Phó Sử Ngọ sửng sốt, y nghi ngờ nhìn màn hình đột nhiên biến hóa trước mắt. Y rõ ràng đang ngồi canh mấy bài viết hot, thế nhưng lúc đang refresh trang web đột nhiên biến mất.

Phó Sử Ngọ chưa từng gặp tình huống này bao giờ, không khỏi bắt đầu kiểm tra thử nghiệm, nhưng làm thế nào cũng không mở được trang web vừa rồi.

Trong một văn phòng trên cao ốc tại Vân thành, một chàng trai tóc ngắn nhỏ nhắn có khuôn mặt trắng nõn, ngón tay đang bay múa đánh liên tục lên bàn phím.

"Ha ha ha! Lại bị anh đây xử lý thêm một tên!" Cậu hưng phấn hai mắt tỏa sáng, lầm bầm lầu bầu: "Nha? Mi còn dám phản kháng? Lại đến một lần nha! !"

Trên bàn của người này bày mấy màn hình vi tính, bàn phím, mà đối diện cậu thì đặt một ngăn số liệu không hề nhỏ.

"Vẫn là siêu máy tính dùng sướng nhất, cái lap bé xíu của anh quả là yếu như bún thiu! Quang minh chính đại làm hacker thật quá đã. Không uổng công anh đây quyết định thi làm cảnh sát mà, ha ha!" Chàng trai tóc ngắn đắc ý mừng thầm vì quyết định của mình.

Lúc này một người đàn ông trung niên mặt đầy mỏi mệt đi đến: "Miêu Gia, công tác quét sạch ngôn luận kích động trên mạng làm thế nào rồi?"

"Sir!" Miêu Gia lập tức sửa lại bộ dáng hi hi ha ha vừa rồi, đứng lên sắc mặt nghiêm túc báo cáo: "Tất cả các trang web có ngôn luận nguy hiểm đều bị tôi đóng cửa, thậm chí địa chỉ của những người này cũng bị tôi tra được." Cậu quay đầu lấy ra một tấm giấy từ máy in, đưa cho đối phương: "Đây là danh sách địa chỉ."

Người đàn ông trung niên nhận lấy tấm giấy, chỉ vội nhìn lướt qua một cái, rồi nói với Miêu Gia rằng: "Làm tốt lắm, tiếp tục khống chế khiến môi trường internet an toàn sạch sẽ."

Miêu Gia thấy cục trưởng cầm thành quả công việc của cậu, lại không có chút ý muốn bắt giữ kẻ nào, không khỏi thất vọng. Đây là đại án đầu tiên đến tay cậu sau khi tốt nghiệp mà.

Cục trưởng tự nhiên thấy được vẻ mặt thất vọng của cậu, chỉ là lực lượng cảnh sát hiện giờ quá thiếu thốn, tất cả mọi người đều đi bắt mấy tên gây hỗn loạn khắp các khu phố rồi. Nếu không phải Miêu Gia _ nhóc cảnh sát internet này tuổi còn quá nhỏ, trừ thành tích về tin tức cùng quản lý an toàn chỉ vừa đạt tiêu chuẩn ra, thể lực bắn súng đều không tốt, thì cả cậu cũng bị kéo đi luôn rồi.

Cục trưởng đương nhiên biết không thể đả kích tính tích cực của cậu, vì thế cổ vũ nói: "Cậu làm rất tốt, hiện tại trên mạng ít đi một ít ngôn luận nguy hiểm, trên đường sẽ ít đi vài phần tử nguy hiểm tham gia quấy nhiễu, xem như cung cấp sự bảo đảm đanh thép cho cảnh viên chúng ta, cố gắng làm việc! Nhóc con, tôi xem trọng cậu đó! Phần danh sách này tôi sẽ cất kỹ, chờ đến khi lực lượng không eo hẹp nữa liền đi bắt giữ họ!"

Miêu Gia tất nhiên biết lời này của cục trưởng chẳng qua là đang dỗ cậu, nhưng cho dù biết đối phương nói chỉ là an ủi, cậu cũng phải theo ý muốn của lãnh đạo mà được an ủi.

Miêu Gia tinh tinh thần thần trả lời: "Giao cho tôi đi! Cam đoan giữ vững internet sạch sẽ! Không cho tên nào thừa cơ hội hết!"

Chẳng qua phạm vi cái tên lên máu gà này tấn công cũng rộng quá, bất kể có ý đồ kích động không, chỉ cần đề cập đến manh mối bất ổn đều bị bóp chết sạch.

Điều này cũng khó trách Phó Sử Ngọ cố gắng thế nào cũng không đăng nhập được diễn đàn kia.

Cố gắng nửa ngày không có thành quả, Phó Sử Ngọ không thể không bỏ cuộc, sau đó cảm giác được tiếng kháng nghị nghiêm trọng trong bụng.

Y rời khỏi phòng sách đi vào bếp, từ tủ bát lấy ra bịch rau dưa đã sấy khô, đánh lửa bắt nồi, bỏ một vắt mì vào.

Chờ mì chín, vớt mì ra, lại dùng nước mì trụng mấy miếng rau khô kia, rồi lấy ra bỏ vào bát, mở tủ lạnh múc ra một giá tương ớt, một bát mì rau trộn tương thơm ngát đã hoàn thành.

Tuy độc thân nhiều năm nhưng tài nấu ăn của Phó Sử Ngọ cũng chẳng ra gì, vẫn luôn duy trì ở mức có thể luộc chín thức ăn, muốn nấu món ngon gì y cũng làm không được.

Một người lười nấu cơm, cũng không kiên nhẫn mua thức ăn, liền trực tiếp đặt hàng qua mạng mấy bịch rau khô, đơn giản dễ làm, thật đúng là bạn đồng hành của trạch nam!

Trong lòng lo lắng bất an, mì trộn tương thơm nức ăn cũng không mùi không vị. Cơm nước xong, cầm bát ném đại vào chậu rửa bát, y lại về phòng sách.

Từ tủ sách lấy ra một cái hộp, mặt Phó Sử Ngọ lộ vẻ chần chờ.

Nghĩ tới nghĩ lui, y cuối cùng vẫn mở hộp ra, lấy ra một thứ đen tuyền nhìn như phần cứng di động, cắm vào cáp, nối liền đến máy tính.

Y dọn sạch dấu vết internet và máy tính bàn, mở lap ra, trực tiếp đi vào phần cứng, click vào một phần mềm trong đó.

Trên màn ảnh bắn ra một cửa sổ cùng loại với website, đó là một giao diện đăng nhập. Phó Sử Ngọ nghiêm túc nhập tên người dùng và mật khẩu vào, rồi enter.

Đăng nhập vào, không khiến y thất vọng, bên trong có một tin nhắn.

Phó Sử Ngọ kiềm chế không được hưng phấn lên, không thể chờ đợi mở nó ra.

Bên ngoài nguy hiểm! Chú ý bảo vệ mình. Mẹ và ba không sao hết.

Hưng phấn biến thành thất vọng, Phó Sử Ngọ kinh ngạc nhìn máy tính.

Y đếm tới đếm lui, cũng chỉ có ngắn ngủn mười mấy chữ, tin tức khác không có chút nào.

"Vậy cũng không tồi, thường ngày chỉ có năm mới mới trao đổi một ít tin tức thôi." Phó Sử Ngọ an ủi mình như vậy, vốn y cũng chẳng ôm hy vọng gì.

Cha mẹ y làm việc quanh năm bên ngoài, nghe nói là một nơi quản lý hết sức nghiêm khắc, trình độ bí mật tương đối cao. Lúc nhỏ y còn đi theo chung, nhưng từ khi y đến tuổi đến trường liền không thể không rời khỏi cha mẹ, dưới sự chăm sóc của bảo mẫu một mình hoàn thành việc học.

Những năm gần đây, chỉ có thể nhận được một ít lời nhắn ít ỏi, muốn trở lại nơi đó hoặc là thăm cha mẹ căn bản không có khả năng. Cũng chỉ có chờ đến cha mẹ về hưu, mới có thể một nhà đoàn tụ.

Thế nhưng lần này hiện tượng rặng mây đỏ đột nhiên xuất hiện, tình huống hiện giờ lại bất ổn, khiến Phó Sử Ngọ lo lắng an nguy của họ, lúc này mới lấy phần mềm chuyên dụng để liên lạc này ra.

Cho dù là dùng phần mềm này, đa số thời điểm cũng chỉ có thể nhận tin nhắn, trừ phi cha mẹ bên kia cũng đang đăng nhập, thế nhưng chuyện như thế quá hiếm hoi, bọn họ quá bận.

Thương tâm mất mát nói không nên lời, ánh mắt Phó Sử Ngọ lưu luyến nhìn mười mấy chữ kia.

Ngay lúc này, đèn đỏ trên phần cứng đột nhiên sáng lên, Phó Sử Ngọ giật bắn, nhanh chóng giật dây cáp ra, cửa sổ hiện thị nháy mắt biến mất.

"Hô ——" Phó Sử Ngọ thở phào, nhiều năm qua đèn đỏ này lần đầu tiên sáng lên như thế, dọa y nhảy dựng.

Y vừa cất kỹ phần cứng, bên ngoài liền truyền đến tiếng gào rống loạn.

Phó Sử Ngọ nhanh chóng chạy đến cửa mở ra xem.

"Chúng ta bị từ bỏ! Chúng ta là kẻ bị ruồng bỏ! Tận thế đến! Ha ha ha!" Một người đàn ông vẻ mặt quỷ dị, tinh thần kích động gào to trong hành lang, đập ầm ầm cửa từng nhà.

"Rầm rầm rầm!" Gã đập mạnh vào cánh cửa, cũng không quản người bên trong thế nào chỉ điên cuồng cười to tại đó: "Không người quản chúng ta. Chúng ta tự do !"

"Điên rồi?" Phó Sử Ngọ há to miệng cứng lưỡi nhìn hành động điên cuồng của gã, mắt thấy gã muốn tới đập cửa nhà mình, Phó Sử Ngọ nhanh chóng đóng cửa lại.

Quả nhiên không đến mấy giây cửa nhà y cũng bị đập: "Đều đi ra! Cử hành cuộc hoang lạc cuối cùng đi!"

Thẳng đến khi tên điên này gõ hết các phòng của tầng 18, thanh âm kia dần rời đi.

Phó Sử Ngọ lúc này mới yên tâm, từ mắt mèo nhìn ra bên ngoài, thấy không có ai, mới mở cửa ra xem.

Người nọ xem ra đã đi rồi, cũng không biết là lên hay xuống lầu nữa.

Lúc này cửa nhà bên cạnh y cũng mở ra, một người phụ nữ tiều tụy rất nhiều vươn đầu ra, nhìn thấy y liền hoảng sợ.

Phó Sử Ngọ phản xạ có điều kiện căng khóe miệng, bình tĩnh gật đầu với cô.

Người phụ nữ kia miễn cưỡng nhếch khóe miệng cười một cái, liền muốn lùi về. Phó Sử Ngọ nhịn không được hỏi: "Xin hỏi, cụ nhà cô thế nào ?"

Người kia kinh ngạc liếc nhìn một cái, sau đó thương tâm nói: "Đưa đến bệnh viện không đến một ngày đã qua đời."

Phó Sử Ngọ giật mình trước kết quả này, cứ việc xem trên mạng rất nhiều rồi, đi bệnh viện cũng chỉ có thể chờ tin chết, nhưng vẫn nhịn không được khiếp sợ.

Đây chính là ví dụ rõ ràng bên người.

Người phụ nữ kia hiển nhiên không có hứng nói chuyện, nói xong câu đó liền khép cửa lại.

Phó Sử Ngọ hít một tiếng, trong hành lang im ắng đến lạ thường, khiến cho tiếng thở dài của y vang lên không nhỏ.

Sau đó Phó Sử Ngọ loáng thoáng nghe thấy tiếng kẹt kẹt mỏng manh của xe lăn điện đang lăn, y ngẩng đầu liếc nhìn cửa đối diện một cái.

Cửa đối diện không chút động tĩnh, không có khuynh hướng mở ra, vì thế Phó Sử Ngọ cũng chỉ có thể đóng cửa phòng mình lại.

Trong chung cư này, người không ra khỏi cửa một bước như Phó Sử Ngọ không chỉ một hộ, vì thế chờ khi biết được tin võ cảnh trang bị súng đạn bên ngoài thế nhưng tản đi thì đã chậm hơn người khác một bước.

Điều này cũng không phải điều khiến người ta giật mình nhất. Bởi vì trước đó tầng dưới chót có một hộ lén trốn đi, bị bắt lại, sau đó cổng chung cư này của bọn họ đã bị khóa lại.

Bọn họ hiện giờ, hình như, có vẻ, hẳn là, bị nhốt lại rồi!

Bỏ ra 2 ngày coi 1 bộ truyện trùng sinh báo thù dài ngoẵng. Coi xong mệt quá, cảm giác thật vọng ngán đến tận cổ.

Mới đầu cũng hay lắm, thằng thụ kiếp trước là con thứ 2 trong một gia đình dốt nát cha vũ phu mẹ vũ lực tối ngày chỉ biết chửi đổng. Nói ra cái nguyên nhân khiến cha mẹ ẻm coi ẻm như con chó muốn đạp là đạp muốn sút là sút thì cũng dài, số là thằng cha ẻm ăn bám nhà vợ, yêu cầu thằng con thứ 2 đẻ ra (phải là con trai nhá, con gái bỏ) thì phải theo mẹ, ẻm đẻ ra (may quá con trai, ko bị phá nữa) thế là em bị tống qua nhà dì nuôi. Ai ngờ thằng cha ẻm ăn may giàu lên bên nhà vợ lại xui xẻo nghèo đi, đi đường mà con mắt nhìn lên trời đạp trúng ai thì trúng. Thế là thằng cha ẻm tự nhủ, bên vợ là cái thá gì mà giành con vs ổng, đó là máu mủ của ổng mà, thế là giật lại.

Gi ật thì thôi ko nói, đằng này ổng giật xong tự nhiên thấy thằng thụ theo họ mẹ 4 5 năm rồi coi như cũng đâu phải con ông, bà mẹ nhìn thằng con đổi lại họ cha cũng thấy chẳng phải giòng nhà mình. Thế là em như thằng con ghẻ, chưa kể từ ngày em về, nhà em cũng làm ăn thua lỗ ~ > Chuyển cấp từ con ghẻ thành con chó.

Thằng anh của em thì ôi thôi đúng là duy truyền gen ngu + khùng của cha mẹ nó, mà chắc trong quá trình tái hợp gen nó đột biến thêm cái gen "tưởng" hay sao ấy. Tưởng ẻm là con trâu cày tiền nuôi anh không biết mệt ko được nghỉ ngơi.

Tóm lại thì cái nhà này nó thối từ trong ruột thối ra, tội lỗi nhiều quá kể cũng kể ko hết. Điển hình của thể loại báo thù trạch đấu.

Khoảng đầu cũng hay hay, em thụ sống lại có cái không gian đi cày ruộng kiếm tiền ăn học cũng được. Nhưng từ cái ngày anh công xuất hiện, điểm của bộ này xụt không hạn độ.

Mịa nó chứ, nghĩ sao làm cái éo gì cũng kéo thằng công xà nẹo xà nẹo. Ừ thì nào giặt đồ cho công, nấu cơm cho công, giăng mùng cho công (nói thật đấy, có giăng mùng thật ko giỡn đâu), cho công ôm ngủ, ngủ không được thì dỗ công ngủ…. Đọc truyện này mới nhận ra đc cái gì là vợ hiền tam tòng tứ đức. Nhưng thôi cũng tạm chấp nhận đi tại vì thụ là fan cuồng của công từ kiếp trước, kiếp này ảnh còn huy động tiền tài lực giúp em thoát khỏi cái nhà mục nát đó, Vân cứ coi như đang coi sủng công đi.

Nhưng điều mà Vân không thể chịu nổi là cái độ ngây thơ vô số tội của thụ. Ây nha, coi xong cứ nghĩ như đang coi một bộ ngôn tình nữ chính tiểu bạch vậy. Hai ông chú của anh công đồng tính rành rành ra đấy thiếu điều ôm hun trước mặt ẻm thôi mà ẻm cứ ngu ngơ "A, hai người là bạn tốt", rồi ông chú anh công phát hiện ra ý đồ đen tối của ảnh vs thụ, nói trắng trợn ngay mặt ẻm : "A, mấy con còn nhỏ, có nhiều chuyện người lớn mới làm được, đừng làm bậy nghe chưa" mà em còn cười tươi như con đười ươi "Con là người lớn rồi" (ẻm vẫn chưa nhận ra tình cảm của anh công)

Vân chịu không nổi nhất là dạng thụ này, ít nhiều gì cũng ba mươi mấy tuổi rồi (kiếp trước + kiếp này) mà còn ngu hơn bò, cắn móng tay ko hiểu cái gì hết, anh công đòi ngủ chung, vừa ngủ vừa sờ mà vẫn nghĩ "A đây là tình huynh đệ", trời, ko chịu nổi nữa, em giả ngu hay ngu thật thế. Thiếu điều nó lột đồ ăn em thôi mà em ko nhận ra. Anh công ám chỉ đủ điều mà vẫn A tình huynh đệ, A anh ấy thật tốt bụng, A thật biết ơn anh ấy =.= Ngây thơ đến phát tởm. Đàn ông con trai 3 mươi mấy tuổi mà cứ như mấy thiếu nữ trong sáng. Coi bó tay, chán quá trời

Thụ bộ này chẳng khác nào coi nữ chính thiếu ngực dư khúc dưa chuột, chẳng làm được gì chỉ biêt dựa vào công. Ngán nhất kiểu sủng văn ngôn tình trá hình thế này, muốn thì tui đi coi Ngôn tình luôn rồi chứ lái qua đam mỹ làm cái éo gì!!!!!!

5. Chương 5

Tình huống này quả thực khiến người ta muốn phát điên!

Cách ly có chuẩn bị cùng bị người ta nhốt lại bỏ mặc là hai tình huống khác nhau. Lúc này đã có người như nổi điên đi đập khóa cửa, hòng phá tung cánh cổng bị khóa.

Đáng tiếc cửa bên ngoài bị khóa quá chặt, dưới tình huống không có công cụ chuyên nghiệp, muốn từ bên trong phá ra căn bản không có khả năng.

Lầu một lầu hai đều giăng lưới bảo vệ, thứ chắc chắn kia lúc trước khiến các hộ gia đình vừa lòng bao nhiêu, hiện tại liền tuyệt vọng bất nhiêu.

“Từ lầu ba! Từ cửa sổ lầu ba nối chăn leo xuống!” Có người nói như vậy.

Vì thế đoàn người hoang mang rối loạn không biết làm sao này liền chen chúc lên lầu ba.

Thế nhưng chờ khi họ vào lầu ba mới phát hiện cảnh tượng kinh người, lầu ba nơi nơi đều là máu, một số người nằm ngổn ngang trong hành lang, có mấy nhà cửa nẻo đều mở tung ra. Những người đó đều chết hết, mà hung thủ giết người lại cầm con dao bầu nhỏ máu trong tay thong dong nhàn nhã đứng ở nơi đó.

Phó Sử Ngọ đứng xa, nhưng liếc mắt một cái liền nhận ra đó là người đàn ông gào to như tên điên lúc nãy.

Lúc này hắn tuy không gào thét nữa, nhưng vẻ trầm tĩnh trên gương mặt điên cuồng lại càng khiến người ta rợn tóc gáy.

“Này… đều là anh làm?” người đề nghị lên lầu ba leo cửa sổ run rẩy nói.

“Chúng giấu người bệnh trong nhà, cũng đừng trách tôi không khách khí với chúng.” Người kia nói.

“Quan Lương Bật anh điên rồi hả? !” Một người biết hắn không thể tin được hô: “Vậy cũng không cần giết hết mọi người chứ!”

“Chúng sớm muộn gì cũng biến thành zombies, zombies sẽ ăn thịt người.” Quan Lương Bật cực kì nghiêm túc nói.

“Nói giỡn hả…” Người nọ cứng họng, cư nhiên vì nguyên nhân như vậy mà giết người à?

“Tôi biết, hiện giờ trong chung cư còn có người bệnh, nếu thành thật giao người ra, như vậy người nhà sẽ không bị thương tổn.” Quan Lương Bật lộ ra nụ cười nguy hiểm điên cuồng.

“Giao ra làm cái gì? … Anh còn muốn giết người?” Người nọ cả kinh kêu lên.

“Tôi chỉ vì an toàn của mọi người thôi.” Hắn không hiểu nhìn người nọ, hình như không rõ có gì không đúng: “Như vậy chúng ta sẽ không bị zombies cắn a.”

“Anh thật sự điên rồi! Căn bản không có người sẽ biến thành zombies!” người đề nghị leo cửa sổ không thể nhịn được quát: “Bọn họ chẳng qua là bị bệnh thôi!”

“Tôi biết! Chúng bị bệnh phát sốt chết đi rồi liền biến thành zombies, cho nên phải thừa lúc chúng còn chưa biến thành thứ đó mà ra tay! Bất quá nếu bệnh chết cũng không sao, chỉ cần chặt thi thể thành vài đoạn liền ổn!” Quan Lương Bật thề son thề sắt nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ đảm bảo an toàn của mọi người, chỉ cần các người ngoan ngoãn phối hợp với tôi.”

Ai dám phối hợp với hắn!

Đây rõ ràng là một tên điên bị hoang tưởng đắm chìm trong thế giới của chính mình!

Năm 2012 lúc còn tung tin đồn nhảm tận thế đến cũng không ít kẻ điên giết người khắp nơi, không ngờ trong chung cư của bọn họ cư nhiên cũng có một tên!

Cho dù coi tiểu thuyết quá nhiều, xem phim quá nhiều, người bình thường cũng sẽ không cho rằng virus chưa rõ này nhất định là virus zombies, nếu thật là cái thứ đó, hiện tại bệnh viện đã sớm thất thủ rồi chứ!

Đối mặt một tên hoang tưởng tinh thần không bình thường, đoàn người tay không tấc sắt cũng không dám lấy thân phạm hiểm, chỉ có thể lựa chọn tạm thời lui bước.

“Đều về nhà của mình hết đi.” Cái tên gọi là Quan Lương Bật kia nói: “Kêu người trong nhà khóa cửa kĩ càng, sau đó đàn ông đều cầm vũ khí lên, dao bếp gậy gộc đều được, phải giữ vững phòng thủ!”

Để lại một quả bom bất định như vậy ở đó, bất cứ lúc nào cũng có khả năng nguy hiểm đến sinh mệnh của mọi người.

Phó Sử Ngọ về đến nhà, tìm kiếm vũ khí tiện tay khắp nơi, tìm tới tìm lui cũng chỉ có thể rút dao cắt dưa hấu trong bếp ra. Khoa tay múa chân hai cái, nhìn nhìn tay chân gầy nhom của mình, Phó Sử Ngọ vẫn cố lấy dũng khí ra cửa.

Lúc này y cũng không dám đi thang máy, những người đó phân tán về các tầng ai biết chừng nào mới đến lầu ba !

Phó Sử Ngọ ngừng thở, thận trọng xuống lầu ba, y từ lối thoát hiểm nhìn ra bên ngoài, nhưng không nhìn thấy bóng Quan Lương Bật.

Không biết hắn ta đi đâu rồi, Phó Sử Ngọ không dám một mình đi hành lang lầu ba, chỉ có thể quay về đường cũ.

Biết rõ một tên sát thủ tâm thần đang đứng ở đâu sẽ làm người ta cảm thấy an toàn hơn nhiều. Hiện tại sát thủ kia không biết đi nơi nào, lại khiến lòng người càng thêm luống cuống.

Phó Sử Ngọ bởi vì tinh thần quá khẩn trương và buộc chặt, tim đập nhanh hơn, hô hấp dồn dập, cả y cũng có thể nghe thấy tiếng thở ồ ồ của mình.

Trong cầu thang không có người, y lại cảm thấy như phía sau có quỷ đang đuổi theo, không thể không tăng tốc độ lên.

"Sao chỉ có mình anh thế này?" Một tiếng nói thình lình vang lên.

"A!" Phó Sử Ngọ sợ hãi la lên một tiếng.

"Làm gì mà sợ dữ vậy!" Người nọ tức giận nói.

"Thì ra là anh." Phó Sử Ngọ hư thoát nhìn người đàn ông đề nghị leo cửa sổ kia.

"Chỉ có mình anh, những người khác đâu?" Người nọ trong tay mang theo một côn dài cột một con dao cắt hoa quả trên đỉnh.

"Tôi không biết, không phát hiện những người khác." Phó Sử Ngọ lau mồ hôi.

"Một đám nhát gan! Nhất định là không dám đi ra." Người nọ nhổ xuống một cái, khinh thường nói: "Chúng ta tự đi đi!"

"Chỉ hai người chúng ta? Không tốt lắm đâu?" Phó Sử Ngọ lúc nãy cảm thấy nhiều người hệ số an toàn cao một ít mới dám cầm dao dưa hấu đi ra, giờ biết chỉ có hai người bọn họ. Sức chiến đấu của y thấp như vậy sao dám đi ra chứ.

"Có cần tìm thêm vài người không?"

Người nọ nghĩ nghĩ, đồng ý nói rằng: "Vậy tìm vài người đi!"

"Tôi kêu Vương Tử Bình, ở lầu 7. Anh tên gì?" Hắn vừa lên lầu vừa hỏi.

"Phó Sử Ngọ, ở lầu 18." Phó Sử Ngọ theo sát phía sau hắn.

"Tôi biết người kêu tên thằng kia nằm ở đâu, những người khác tôi thấy lá gan đều bị hù nát ra rồi, phỏng chừng cũng chỉ có người nọ có thể đi." Vương Tử Bình dẫn y đến một tầng khác.

Chờ đi đến trước cửa một hộ, Vương Tử Bình ấn vang chuông cửa.

"Ai đó?" Bên trong truyền đến một tiếng nói cảnh giác.

"Là tôi, Vương Tử Bình lầu 7." Vương Tử Bình nói.

Dây bảo vệ bên trong được mở ra, cửa mở.

Trên đầu người nọ đội mũ bảo hộ, cũng không thấy nóng, lại mặc áo lông vào!

"Anh làm sao tìm được đến đây?" Người nọ vươn đầu ra quét một vòng.

"Nửa ngày không thấy người đến, tôi còn tưởng anh cũng không dám đi." Vương Tử Bình nhìn nhìn trang bị của hắn, gật gật đầu: "Anh làm vậy thật đúng, tốt xấu gì có thể có chút phòng ngự."

"Tôi đang tìm cái nỏ của tôi!" Người nọ tức giận nói.

"Anh biến bắn tên hả?" Mắt Vương Tử Bình sáng lên.

“Không, đó là vật sưu tầm của tôi, nhưng nhắm ngay có thể một phát bắn chết hắn.” Người nọ giơ cây nỏ trong tay lên.

Cái nỏ nhỏ bé kia đã lên dây, mũi tên sắc bén lóe lên hàn quang.

“Anh tàng trữ hàng cấm hả?” Vương Tử Bình chậc chậc nói: “mũi tên này cũng thật sắc nhọn nha.”

“Đam mê sưu tầm thôi.” Người nọ đi ra dặn dò người trong phòng khóa cửa kỹ càng: “Đi thôi.”

Người nọ võ trang đầy đủ ôm cái nỏ, quay người lại mới phát giác Phó Sử Ngọ tay cầm dao dưa hấu mặc một bộ quần tây áo sơmi trắng.

“Ối mẹ ơi! Làm tôi sợ nhảy dựng. Anh sao không lên tiếng !” Người nọ trợn mắt trừng.

Phó Sử Ngọ thật vô tội, y không có cảm giác tồn tại như vậy sao?

Chẳng qua Phó Sử Ngọ cũng không biết trấn an tâm linh bị dọa chấn kinh của đối phương thế nào, chỉ có thể giương to đôi mắt sau mắt kính ý muốn lấy ánh mắt để giải thích.

Đáng tiếc hình như hiệu quả quá nhỏ, ánh mắt người nọ ngược lại dời đi không dám đối diện với y.

Vương Tử Bình chưa cho bọn họ thời gian giao lưu giới thiệu, giơ ngón tay chỉ người nọ: “Phó Sử Ngọ, đây là Liêu Khoa. Đi nhanh lên đi.”

“Gấp cái gì, chỉ có ba chúng ta hả?” Liêu Khoa giơ chân bước theo sau Vương Tử Bình.

“Không biết, hiện nay tôi chỉ nhìn thấy Phó Sử Ngọ.” Vương Tử Bình dẫn đầu đi về hướng lối thoát hiểm.

“Không phát hiện Quan Lương Bật à?” Liêu Khoa mặc áo lông vừa rời khỏi hành lang điều hòa trung ương, liền nóng đến mồ hôi ướt đẫm.

“Không có, tôi cảm giác có gì đó là lạ.” Vương Tử Bình nói. Theo đạo lý, chung cư này của bọn họ có mấy trăm người, không có khả năng chỉ có ba người có lá gan đi thủ tiêu cái gã tinh thần có vấn đề kia chứ?

Vương Tử Bình quay lại nhìn liếc Phó Sử Ngọ một cái, Phó Sử Ngọ trả lại một vẻ mặt trầm ổn đạm mạc đủ tính lừa gạt.

Lá gan không nhỏ, nhưng mà yếu quá _ Vương Tử Bình nói thầm .

Ba người đi xuống lầu dưới, lúc này dưới lầu truyền đến tiếng bạch bạch lên lầu.

“Ai ở phía dưới?” Vương Tử Bình từ tay vịn nhìn xuống, lớn tiếng hô một câu.

“Ê! Lỡ là họ Quan thì làm sao?” Liêu Khoa lo lắng hỏi.

Phó Sử Ngọ dùng sức nắm chặt dao cắt dưa hấu.

“Là tôi, chúng tôi bên này có năm người, là tìm tên điên vừa rồi.” Tiếng của một người truyền đến.

Vương Tử Bình thở phào, lúc này mới cười nói: “Tôi biết mà, không có khả năng chỉ có mấy người chúng tôi.”

“Lên đây đi, chúng ta cùng đi!” Liêu Khoa hô.

Trong chốc lát, liền đi lên năm người, người nào trong tay cũng cầm gậy gộc hoặc dao, đi đầu là một người chừng ba mươi mặc một chiếc áo quân sự.

“Các anh có nhìn thấy tên điên vừa rồi không?” Hắn nhíu mày lông mày, “Chúng tôi tìm ở dưới một lần, không nhìn thấy.”

“Chúng tôi cũng không phát hiện.” Vương Tử Bình nói.

“Phía dưới chúng tôi đã tìm rồi, không có, đang định tìm lên trên đây.” Áo quân sự kia ngẩng đầu nhìn ba người đề nghị: “Đúng lúc gặp các anh, như vậy đi, chúng ta chia hai tổ ra tìm.”

Vương Tử Bình nhìn nhìn năm người đối diện, nhìn lại ba người bên này của mình, mà còn có một Phó Sử Ngọ thấy một cái liền biết sức chiến đấu không mạnh.

Hắn không khỏi nói: “Vậy đi, nhưng chúng ta bên này ít người quá, các anh chia một người qua đây đi.”

Áo quân sự chần chờ một chút, quay đầu lại nhìn thoáng qua, một người phía sau lập tức nói: “Tao qua cho.”

Áo quân sự gật đầu: “Đi đi, mày đi.”

Người này chen lại đây cùng Phó Sử Ngọ, ba người đứng chung một chỗ.

Vương Tử Bình nhìn nhìn áo quân sự hảo tâm nói: “Vậy chúng tôi đi tìm từ tầng 20 lên, các anh tìm tầng 10-19.”

Áo quân sự sảng khoái gật đầu: “Đi.”

Cứ như vậy song phương mỗi người đi một ngả, bốn người Phó Sử Ngọ tiếp tục đi lên lầu.

Người đàn ông vừa được chia vào kia mắc một chiếc áo T shirt to màu xanh, hắn nóng cả người ứa mồ hôi, nhìn thấy Liêu Khoa mặc áo lông càng khó có thể chịu đựng.

“Chúng ta đi thang máy đi.” T shirt xanh đề nghị.

“Không được, không thể đi thang máy.” Ai cũng không biết Quan Lương Bật hiện tại chạy tới tầng nào, lỡ đâu thang máy cửa vừa mở ra liền nhìn thấy hắn đứng ngay cửa, bọn họ liền nguy hiểm .

“Vẫn là dùng thang máy đi, bằng không chỉ cần leo lên 20 tầng thể lực đã tiêu hao quá nhiều, đến lúc đó gặp gã điên kia, làm sao bắt gã đây.” T shirt xanh nói cũng có lý.

Vương Tử Bình chần chờ : “Này…”

Phó Sử Ngọ nhìn bên này, lại nhìn nhìn người đàn ông đề nghị. Hình như cũng có lý a.

“Nói gì thì nói gã điên chỉ có một mình, bên trên còn hơn mười tầng, tỷ lệ gặp phải gã cũng chỉ chừng 1/10 mà thôi.” T shirt xanh không ngừng cố gắng.

“Tôi không đồng ý. Ai biết có thể đúng lúc gặp phải hay không.” Liêu Khoa ồm ồm nói, nói nóng thì hắn là nóng nhất, nhưng người này rất cẩn thận, tỷ lệ 1/10 cũng không muốn thử.

Thái độ vốn dao động của Vương Tử Bình kiên định lại: “Vẫn là đi cầu thang đi.”

“Tôi không đi cầu thang, quá nóng!” T shirt xanh thấy không thuyết phục được họ, rõ ràng buồn bực: “Các người lá gan nhỏ như vậy thì trốn trong nhà đi ! Tôi đi thang máy!”

Nói xong hắn xoay người vào tầng lầu.

“Ai ai ai!” Vương Tử Bình kêu hắn lại không được.

“Mặc kệ hắn ta!” Liêu Khoa tức giận.

“Không được, người này cũng có ý tốt mà.” Vương Tử Bình do dự một chút, nhìn nhìn Liêu Khoa, quay đầu thương lượng với Phó Sử Ngọ: “Bằng không anh cùng anh ta đi thang máy lên đi.”

Người này quá gầy, chỉ leo lầu thôi đã mệt gần chết. Hơn nữa, chắc không xui vậy đâu…

Phó Sử Ngọ chần chờ một chút, gật gật đầu, đuổi theo T shirt xanh đã rời khỏi vào trong tầng lầu.

Áo quân sự, T shirt xanh toàn tên của pháo hôi qua đường giáp, cả cái tên tác giả cũng lười đặt. Thật đáng thương.

Thời buổi cá mập cắn cáp, mấy ngày nay mướn đĩa Hàm cá mập về coi, cũng đã lắm mọi người ạ.

Cũng ko biết ngày nào tháng nào cái bài này nó mới chạy xong nha. Vân đã cố gắng hết sức, còn nó có đến đc vs các bạn hay ko thì cứ hỏi ông trời …

Phiêu ~

6. Chương 6

T shirt xanh nhìn Phó Sử Ngọ theo lên, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm một hơi, xem ra cũng không lớn mật như mình đã nói.

"Chúng ta đi thang máy trực tiếp lên tầng 20 ha?" T shirt xanh hỏi y.

Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính mắt, nghiêm nghị nói: "Đi."

Hai người đợi không bao lâu thang máy liền mở ra, đi vào thang máy không một bóng người, T shirt xanh trực tiếp nhấn nút 20.

"Đi lên rồi tìm từng tầng từng tầng." T shirt xanh nói.

"Ừ." Phó Sử Ngọ khẩn trương nắm dao dưa hấu trong tay.

T shirt xanh thử trò chuyện với y nhưng Phó Sử Ngọ vẫn luôn giữ khoảng cách. Hắn cũng dẹp tâm tư ấy đi, chỉ nhìn chằm chằm con số đang nhảy lên trên thang máy.

Cách tầng 20 càng gần, tim Phó Sử Ngọ đập càng nhanh, hô hấp cũng dồn dập lên.

Thấy y khẩn trương như muốn xỉu tới nơi, T shirt xanh cười một cái: "Không cần khẩn trương như thế, khẳng định không gặp đâu."

Phó Sử Ngọ kéo khóe miệng một chút, chuyện phần trăm tỷ lệ ai mà dám khẳng định.

Thang máy dừng ở tầng 20, đinh một tiếng vang nhỏ, Phó Sử Ngọ dựng thẳng dao dưa hấu về phía cánh cửa.

Cửa mở, ngoài cửa không một bóng người.

Phó Sử Ngọ thở phào, mồ hôi một tầng lại một tầng toát ra.

Gậy bóng chày trong tay T shirt xanh bỗng run lên một cái, nói: "Xem đi, tôi đã bảo không có ở tầng này mà."

Phó Sử Ngọ thật cẩn thận đi ra khỏi thang máy, trong hành lang hết sức im lặng .

Kỳ quái, ở đây thật sự quá mức im lặng.

Sau khi bị cách ly, tuy người phát bệnh không ít, người nhà của người bệnh cũng cùng đi khiến cho tòa chung cư này mất đi 1/5 số người. Nhưng dù vậy cũng còn hơn hai trăm người ở lại kia mà.

Mặc dù là ban ngày, cũng không có khả năng im lặng đến mức này.

Phó Sử Ngọ đưa dao lên trước ngực, từng bước từng bước đi về phía trước, một cảm giác không lành lan tràn trong lòng.

Tiếng bước chân của T shirt xanh phía sau dần dần mơ hồ, tinh thần Phó Sử Ngọ buộc chặt, ánh mắt cảnh giác quét khắp những nơi không thích hợp.

Dư quang khóe mắt bắn thẳng vào nơi không bình thường đằng kia, Phó Sử Ngọ sửng sốt.

"Hey ~" T shirt xanh đứng trước cửa thang máy: "Bên này không có ai, chúng ta tìm chỗ khác đi."

"Chờ một chút." Phó Sử Ngọ vẻ mặt ngưng trọng nói.

Y một tay cầm dao, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa hành lang chứa rác ra. Vết máu kia trong nháy mắt biến thành đại dương đỏ thẫm mênh mông, mùi máu tươi nồng nặc phả thẳng vào mặt.

Phó Sử Ngọ kinh hãi hít một hơi, bịch bịch bịch lui về phía sau mấy bước.

Nhiều máu như vậy! Còn có thứ mùi nồng nặc kinh tởm này! Giống y như ở tầng ba!

Người ở tầng này đều đã chết sạch rồi ư?

Tay chân Phó Sử Ngọ lạnh cóng, cánh tay nắm chặt dao dưa hấu cũng phát run .

Y rốt cục đang đối mặt với thứ sát nhân cuồng ma nào thế này? Trừ tầng ba, cả tầng 20 cũng bị gã ta giết sạch, vậy những tầng còn lại thì sao? Nói không chừng cũng đã sớm biến thành nhà ma!

… Gã ta cũng chỉ có một mình, làm sao làm được chứ?

Tóc gáy cả người đều dựng thẳng lên, Phó Sử Ngọ cảm thấy không đúng. Y bật người nghiêng đầu lên phía trước, gậy bóng chày đang muốn nện vào đầu y bị y tránh thoát.

"A! !" Phó Sử Ngọ kiềm không được hoảng sợ kêu lên, chật vật lảo đảo bước hai bước về phía trước, nhanh chóng quay phắt lại nhìn.

Gã đàn ông cùng đi thang máy với y mặt mày dữ tợn đang dùng gậy bóng chày to đùng đánh về phía y.

"Anh làm gì vậy? !" Phó Sử Ngọ thở hổn hển né tránh, y đột nhiên bừng tỉnh: "Anh và Quang Lương Bật là cùng một phe !"

"Ha ha! Ai cùng thằng đó là một phe ! Thằng điên đó!" T shirt xanh lộ ra vẻ mặt thú vị: "Ai bảo mày hiếu kỳ dữ quá làm chi, phát hiện thứ không nên phát hiện."

"Cái gì? Những người này chẳng lẽ là anh giết?" Phó Sử Ngọ không dám tin, "Chẳng lẽ năm người các anh mới là hung thủ sát hại những người này? !"

Quan Lương Bật là bị những người này lấy làm ngụy trang!

"Đúng vậy!" Gã nhe răng cười, liếm liếm môi: "Cần chi ra ngoài, nơi này mới là thiên đường. Muốn tiền có tiền, muốn ăn có ăn, muốn đàn bà cũng có đàn bà, ai muốn rời đi chứ?"

Gã cầm gậy bóng chày đập đập vào bàn tay còn lại, cà lơ phất phơ, đắc ý dào dạt nói: "Người của bọn tao đã âm thầm chiếm lĩnh mấy tầng, sớm hay muộn gì cả tòa chung cư này đều thần phục dưới chân bọn tao. Nếu không phải thằng Quan Lương Bật kia phá hủy chuyện tốt của tụi tao, có lẽ mày đã chết trong xó nào rồi. Ngoan đi, để tao cho mày thống khoái một lần."

Nếu nói Quan Lương Bật là một cuồng tưởng giả thiên về mạt thế ngôn luận, như vậy năm tên phe của gã áo quân sự thì triệt triệt để để là côn đồ.

Tổng kết, cũng không phải thứ tốt lành gì!

Nghĩ đến Vương Tử Bình cùng Liêu Khoa đều lành ít dữ nhiều. Phó Sử Ngọ cười khổ. Y giờ mà còn tâm tư lo cho người khác, bản thân y cũng đã rơi vào hiểm cảnh rồi.

Gã hung đồ quơ gậy bóng chày, tiếp tục nện về phía Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ tuy tay cầm dao dưa hấu, đáng tiếc nếu nói về kỹ thuật đánh nhau với đối phương thì khỏi nói, y chính là cám xú.

Phó Sử Ngọ bị bức lui về phía sau liên tục, cánh tay quá đau nhức, y vẫn cắn răng không buông tay ra.

Lui về phía sau rồi lại lui về phía sau, nhìn như rơi vào tuyệt cảnh, T shirt xanh khó tránh khỏi thả lỏng cảnh giác, bị Phó Sử Ngọ bắt được cơ hội đẩy ra chạy ào vào hành lang thoát hiểm.

Tầng 20 đã không còn ai nhưng những tầng khác, ít nhất là tầng 18 y ở vẫn có người !

"Cứu mạng! !" Phó Sử Ngọ vừa chạy vừa gào.

T shirt xanh sơ suất để Phó Sử Ngọ chạy thoát thì buồn bực khủng khiếp, nhanh chóng đuổi theo.

Hai tên còn lại không chừng đã bị mấy huynh đệ của gã phục kích rồi, nếu gã cả thằng văn phòng tay trói gà không chặt cũng giải quyết không được, nhất định sẽ bị đám huynh đệ cười đến chết mất.

"Đứng lại! Đừng chạy!"

"Có ai không, giết người!" Phó Sử Ngọ chạy trối chết xuống hai tầng lầu, đến tầng 18 liền nhào vào hành lang nơi mình ở.

Tay cầm gậy bóng chày, T shirt xanh bước một bước dài, từ nửa cái cầu thang nhảy xuống, trong nháy mắt liền đuổi kịp Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ chạy như điên xuống hai tầng đã nhũn cả tay chân, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định muốn giãy dụa .

"Mày chạy đi đâu!" T shirt xanh xoay tròn cánh tay, sức mạnh mười phần đập vào đầu Phó Sử Ngọ, đòn này mà đánh trúng , Phó Sử Ngọ chết chắc không thể nghi ngờ.

Đúng lúc này, cửa nhà gần lối thoát hiểm nhất thời mở tung, một bóng người vọt ra, một chân đá bay gậy bóng chày trong tay gã ta.

"Ngao! ! !" Một đá này thật sự rất ác, đau đến T shirt xanh lập tức cả người mồ hôi đầm đìa. Gã bưng lấy cánh tay chắc hẳn đã gãy xương, hung ác uy hiếp người vừa đến: "Đừng xía vào chuyện của người khác! Cẩn thận mất luôn cái mạng quèn của mày đó!"

"A?" Người nọ lười biếng nghiêng nghiêng đầu, phun toẹt điếu thuốc trong miệng ra, ánh mắt nguy hiểm nhìn gã ta: "Để tao coi mày làm sao khiến tao mất luôn cái mạng quèn này ha."

Phó Sử Ngọ gần như tê liệt ngã xuống đất, nghe tiếng nói nọ phản xạ có điều kiện kêu tên của hắn: "Đường Húc Hải!"

"Thằng nhãi!" T shirt xanh nghiến răng nghiến lợi nhìn bộ dáng không để gã vào mắt của Đường Húc Hải, buông cánh tay đau nhức ra, tay khác thò ra đằng sau lấy một cây súng gắn dao vung về phía hắn.

Như một pha quay chậm, Đường Húc Hải nhẹ nhàng tránh thoát động tác sơ hở khắp người của đối phương, bả vai kéo khuỷu tay, hung hăng dộng vào bụng gã.

T shirt xanh như muốn hộc máu, lại ngoan độc cầm dao chọc vào bụng hắn.

Đường Húc Hải khinh thường nhếch môi, nâng đầu gối lên, chân dài vòng qua, ót T shirt xanh lập tức phát ra một tiếng rắc lanh lảnh, rồi hung hăng nện xuống đất.

Mặt gã úp xuống đất, nhanh chóng chảy ra một vũng máu, run rẩy vài cái sau đó không nhúc nhích .

Phó Sử Ngọ trợn mắt há hốc mồm nhìn biến cố không đến nửa phút này, dùng sức nuốt một tiếng, giọng phát run hỏi: "Gã ta chết rồi à?"

Đường Húc Hải nhíu mày, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: "Chết!"

"Anh anh giết người…" Phó Sử Ngọ trợn tròn mắt nhìn hắn.

Đường Húc Hải bày ra vẻ mặt chán ghét: "Gã muốn giết cậu, cậu còn trách tôi giết người á."

Phó Sử Ngọ lập tức lắc đầu: "Không không, tôi không có ý đó."

Chỉ là lần đầu tiên tận mắt thấy hiện trường giết người, quá mức khiếp sợ mà thôi.

Phó Sử Ngọ đứng dậy, tay vẫn đang phát run, nhưng cứ siết chặt dao dưa hấu.

"Cậu làm gì để tên này muốn giết cậu đó." Đường Húc Hải không hiểu nhìn y.

Cái thân thể thì yếu như bún thiu, tính cách cứng ngắc không biết thay đổi sao lại bị người ta đuổi giết chứ.

Hiển nhiên Đường Húc Hải cũng thuộc dạng không ra khỏi cửa, còn không biết tình hình gần đây của chung cư hơn cả Phó Sử Ngọ.

Vì thế Phó Sử Ngọ nhanh chóng kể hết những chuyện vừa xảy ra.

Phó Sử Ngọ cầu hắn đi nhìn xem Vương Tử Bình và Liêu Khoa thế nào rồi.

"Tôi không bắt anh đi một mình, tôi sẽ đi với anh." Phó Sử Ngọ nhấc dao dưa hấu lên.

"Cậu á?" Đường Húc Hải trào phúng quét nhìn y một cái: "Mau tỉnh lại đi, không có cậu tôi còn có thể để dành chút sức đó."

Phó Sử Ngọ bị hắn nói đến sắc mặt đỏ bừng.

Đường Húc Hải đi đến cửa cầu thang, quay đầu nói lời thấm thía với y: "Cậu như vậy chỉ có thể ngồi văn phòng thôi, thấy việc nghĩa hăng hái làm, trừ bạo an dân loại chuyện quá khó này thì thôi bỏ cuộc đi là vừa rồi!"

Phó Sử Ngọ lúc này cả cổ cũng đỏ, tay lại bắt đầu phát run, tức giận rồi.

Cảm kích ân cứu mạng dành cho hắn, cũng kiềm không được thẹn quá thành giận.

Đường Húc Hải chạy vào lối thoát hiểm, đưa lưng về phía y xua tay: "Thành thật ở nhà đi!"

Đường Húc Hải đi rồi, Phó Sử Ngọ thở hổn hển đứng ở đó nửa ngày. Tuy hắn bảo y lập tức về nhà, nhưng Phó Sử Ngọ làm sao có thể nghe lời như vậy.

Phó Sử Ngọ bồi hồi ở cửa lối thoát hiểm, Đường Húc Hải là quân nhân xuất ngũ, thân thủ thoạt nhìn rất giỏi, chắc không có chuyện gì đâu ha?

Lúc này y lại hối hận sao vừa rồi không đi cùng hắn luôn chứ?

Nhưng bảo y một mình đuổi theo, y lại không dám, thật sự bị tên lúc nãy hù mất mật.

Phó Sử Ngọ tự cảm thấy bản thân cũng có chút dũng khí, đáng tiếc tay cao mắt thấp, y muốn phản kháng nhưng thân thể lại không nghe sai khiến, rất thiếu rèn luyện a!

Một lát sau một bóng người xuất hiện ở cửa thoát hiểm, Phó Sử Ngọ nhanh chóng giơ dao dưa hấu lên.

Đường Húc Hải thấy bộ dáng nơm nớp lo sợ của y lại nở nụ cười: "Không phải bảo cậu về rồi à?"

"…" Không dám nói mình lo cho hắn, Phó Sử Ngọ đẩy đẩy mắt kính: "Hai người kia thế nào ?" Có chết không?

"Bị thương." Đường Húc Hải hơi tán thưởng nói: "Lúc tôi đến hai người đó đang vật lộn, đối phương đã hai chết hai bị thương."

"Lợi hại như vậy?" mắt Phó Sử Ngọ sáng lên.

Khóe miệng Đường Húc Hải bĩu ra chút: "Cái tên cầm gậy kia chắc là đã học ở võ quán rồi, coi như có chút năng lực, còn cái tên cầm cây nỏ đúng là nỗi ô nhục cho vũ khí hắn cầm."

"…"

Miệng thật độc. Cũng không phải ai ai cũng luyện qua như anh.

"Cậu thôi thì tự quan tâm mình đi, bẩn như con thòi lòi ấy." Đường Húc Hải nhìn bộ dáng chật vật của y, gật gù đắc ý thở dài một phen, mở cửa nhà mình ra đi vào.

Phó Sử Ngọ cúi đầu nhìn áo sơmi trắng tinh của mình giờ đã triệt để biến thành lốm đốm, sau đó toàn thân bắt đầu đau nhức lên.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Đường Húc Hải: Cùi bắp!

Phó Sử Ngọ: QAQ

Thiên Vân: Thời gian chính là con dao mổ heo đáng sợ nhất, khinh người ta thế nào mai mốt đeo người ta thế đó…. Anh Hải ơi, quả báo nhãn tiền a

~~Mà phải công nhân, anh Hải anh bá khí trác lậu quá >< suất="" ngây="" người=""><>

7. Chương 7

Buổi chiều trải qua chuyện kinh tâm động phách khiến Phó Sử Ngọ đói muốn xỉu. Chưa kịp tắm rửa thay quần áo, y liền xuống bếp xé hai bịch mì ăn liền, đánh hai quả trứng gà, xì xụp húp mì ăn ngay.

Tắm rửa thay một bộ sơmi sọc nhạt màu, Phó Sử Ngọ mở cửa phòng, rời khỏi nhà.

Y thật cẩn thận vòng qua T shirt xanh nằm bẹp trên mặt đất, ấn ấn chuông cửa nhà Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải lúc này đang dùng túi chườm nước đá chườm lạnh chân phải, nghe chuông cửa vang lên liền đứng dậy. Khi chân phải giẫm xuống đất hơi khựng lại, rồi như không có việc gì đi tới mở cửa.

"Gì đó?" Nhìn thấy Phó Sử Ngọ sợ hãi rụt rè luôn quay đầu liếc nhìn thi thể sau lưng, hắn liền nổi giận: "Có cần nhát thế không hả? Người cũng chết ngắc rồi, cũng không vùng dậy nhảy tưng tưng lên đâu."

Cảm giác của dân chúng bình thường đương nhiên không có khả năng giống loại thân kinh bách chiến như hắn, có lẽ Phó Sử Ngọ cảm thấy thi thể đáng sợ, nhưng Đường Húc Hải lại thấy người sống càng đáng để cảnh giác hơn.

Phó Sử Ngọ bị hắn nói nghẹn họng, cố nén cảm giác sởn gai ốc sau lưng, nói: "Cám ơn anh vừa rồi đã cứu tôi…"

"Nếu chỉ đến nói lời cảm ơn thì khỏi." lông mày Đường Húc Hải nhướn một chút, cứ như đứng cũng không muốn đứng nghiêng về một phía, một cánh tay thậm chí còn chống lên khung cửa: "Coi như một ngày làm một việc thiện đi."

Phó Sử Ngọ nhịn xúc động muốn nhíu mày xuống: "… Tóm lại cám ơn anh. Mặt khác…" Y hít mạnh một hơi nói hết một mạch lời muốn nói: "Tôi cảm thấy thi thể kia có phải cần xử lý một chút không, bằng không bày trong hành lang có người mở cửa ra bị làm giật bắn thì làm sao?"

Nói xong y lại hít mạnh một hơi, mùi máu bên cạnh lan đến thiếu chút nữa khiến y bị sặc.

"Cậu cho là người người đều nhát cáy như cậu?" Đường Húc Hải nhe răng, thấp giọng nói thầm một câu: "Ăn no rỗi việc."

Không thấy vừa rồi tiếng động lớn đến thế cũng chẳng có ai thèm ra liếc một cái à, lúc này ai cũng chỉ biết bo bo giữ mình thôi.

"Ném gã ta ở đó không được, hiện tại thời tiết nóng thế, thi thể sẽ nhanh chóng thối rữa, nếu không dọn thật sự sẽ dẫn phát dịch bệnh." Phó Sử Ngọ kiên trì nói, sau đó khí thế lại hạ xuống: "Huống chi gã này là đuổi theo tôi mới đến tầng này…"

"Nha, cậu cũng rất có trách nhiệm hen." Đường Húc Hải lười biếng nâng mắt nhìn: "Vậy cậu tự đi dọn đi."

Phó Sử Ngọ lập tức nói không nên lời, trong lòng thầm hận. Nếu y dám một mình đi dọn cái thi thể kia thì còn cần tìm đến cái tên luôn đối nghịch với y này hả? !

Thật là bụng dạ hẹp hòi, hắn rõ ràng nhìn ra hết mà.

Đường Húc Hải mắt đầy hứng thú nhìn gương mặt rối rắm của Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ rặn rồi lại rặn, rặn nửa ngày mới nói: "Xin anh giúp tôi cùng dọn một chút."

Đường Húc Hải nhếch khóe miệng lên, hư hỏng cười: "Năn nỉ tôi đi, tôi lập tức đi với cậu." [Có cái gì tà ác đang lách vào đây =.=]

Phó Sử Ngọ bị nghẹn cả mặt đỏ bừng, ánh mắt xuyên qua cặp mắt kính ánh lên nét sắc bén trừng Đường Húc Hải.

Loại ánh mắt không có gia cố này dọa không ngã Đường Húc Hải, hắn thậm chí tựa vào cạnh cửa rung rung chân.

Phó Sử Ngọ thở hổn hển hút không khí, rầu rĩ nói: "… Năn nỉ anh." [=..=] (Tk : Đùa =..=)

Đường Húc Hải ghẹo người ghẹo đến vui hết sức, thấy thế liền tiếp thu. Hắn đứng thẳng lên đóng cửa lại cùng Phó Sử Ngọ đi dọn thi thể.

"Cậu tính đem thi thể đến đâu?" Đường Húc Hải hỏi.

"Tầng 20." Phó Sử Ngọ do dự một chút rồi nói, "Tầng đó đều chết sạch rồi, mang thi thể đến nơi không có người, thì sẽ không ai bị dọa đến."

"Ờ." Đường Húc Hải từ chối cho ý kiến.

Hắn xách vai, bảo Phó Sử Ngọ xách chân, hai người đi vào lối thoát hiểm.

"Cậu có nghĩ đến không, hiện tại trong chung cư có bao nhiêu người chết ở nơi cậu không nhìn thấy?" trán Đường Húc Hải chảy mồ hôi chi chít, nhưng giọng nói của hắn lại có vẻ hết sức bình tĩnh.

Phó Sử Ngọ đi ở phía trước không nhìn thấy bộ dáng hiện giờ của hắn, nói: "Căn cứ vào lời gã này, hẳn không ít."

"Vậy cậu cảm thấy cậu chỉ dọn một cái xác thôi có thể ngăn cản tất cả thi thể thối rữa, sản sinh dịch bệnh?" Đường Húc Hải nói.

Phó Sử Ngọ dừng một chút: "Tôi không biết, tôi chỉ có thể làm chuyện trước mắt tôi có thể làm."

Đường Húc Hải không lên tiếng, hai người một trước một sau chậm rãi khiên thi thể đến tầng 20, sau đó đặt vào hành lang rác thải Phó Sử Ngọ phát hiện.

"Tô son trát phấn." Đường Húc Hải nhướn lông mày nhìn Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ bực mình, xoay người đi.

Đường Húc Hải lắc lắc người chậm rãi đi xuống lầu, phát hiện Phó Sử Ngọ đứng ở cửa hành lang chờ hắn.

Đường Húc Hải bắn qua một ánh mắt nghi vấn, miệng Phó Sử Ngọ động động, tiếp đó nói bé xíu : "Cám ơn tất cả những chuyện anh làm hôm nay." Sau đó xoay người chạy vội về nhà mình.

Đường Húc Hải nhìn y trốn còn nhanh hơn thỏ, bĩu môi: "Người văn minh…" Lễ thật nhiều nha.

Hắn lắc đầu trở về nhà, từ trong tủ lạnh lấy ra khối đá cất vào túi chườm, tiếp tục xoa.

Ngày hôm sau, Vương Tử Bình cùng Liêu Khoa tìm tới cửa.

Trên người hai người đều bầm dập.

"Các anh làm sao biết nhà của tôi?" Phó Sử Ngọ cực kỳ ngạc nhiên.

Nhà hắn hiếm khi có người đến chơi, Phó Sử Ngọ luống cuống tay chân tiếp đón hai người đến thăm hỏi này.

"Anh không cần vội ." sắc mặt Vương Tử Bình vẫn còn tái nhợt.

"Anh thế nào? Hôm qua người nọ nói anh không bị thương, chúng tôi cũng không đi lên thăm anh." Vết thương trên người Liêu Khoa ít hơn chút, hiển nhiên cái áo lông kia đã có tác dụng rất lớn .

"Tôi ổn, chỉ là thiếu chút nữa mất mạng, may mà Đường Húc Hải đã cứu tôi." Phó Sử Ngọ lòng còn sợ hãi nói.

Vương Tử Bình gật gật đầu, hắn lên đây cũng không phải chỉ để thăm hỏi y: "Tôi đang thẩm tra đối chiếu các hộ trong chung cư chúng ta, anh có muốn đi cùng không?"

Hắn cùng Liêu Khoa cũng xử lý thi thể, nhưng lại đem họ tới tầng 3. Vương Tử Bình nỗi lòng khó bình, tức giận không chịu nổi, gặp phải tên điên Quan Lương Bật còn không phải tệ nhất.

Hắn bắt đầu điều tra từng nhà suốt đêm, mới biết được trong năm tên này chỉ có gã áo quân sự là có nhà trong chung cư, bốn tên còn lại là hồ bằng cẩu hữu của gã. Gã áo quân sự kia cũng không phải thứ tốt lành gì, làm nghề hoạt động tín dụng tài chính _ nói trắng ra chính là một tên cho vay nặng lãi, bốn tên kia là đàn em giúp đòi tiền của gã.

Ngày xảy ra chuyện, cũng không biết chúng tại sao đều tụ tập lại ở đây, cứ thế liền bị ngăn cách trong chung cư.

"Chúng ta không thể mặc kệ nhân tố nguy hiểm tồn tại trong chung cư như vậy!" Vương Tử Bình hiển nhiên là bị kích thích, nghiễm nhiên có tâm tư muốn tra toàn bộ hộ gia đình một lần, "Ai biết còn có người nào đâm dao sau lưng chứ!"

"Đúng!" Liêu Khoa cũng nghiến răng nghiến lợi, "Phải đảm bảo chung cư của chúng ta không có một nhân tố nguy hiểm nào!"

Phó Sử Ngọ đẩy đẩy mắt kính, nhíu chặt lông mày: "… Có cần không? Lúc trước không phải là nghĩ từ lầu ba rời khỏi nơi này à?"

Vương Tử Bình cười lạnh một chút: "Rời khỏi nơi này cũng chưa chắc, hôm qua có coi thời sự không?"

Phó Sử Ngọ gật đầu.

"Anh cũng phải biết hiện tại bên ngoài loạn lắm, hiện tại muốn ra ngoài chỉ là vì bảo đảm chúng ta có thể ra vào thoải mái, không phải nói phải rời khỏi nơi này đi nơi khác ở. Nơi nào an toàn hơn chung cư này chứ? Tuy rằng cổng ở lầu một bị khóa, nhưng tầng hai lại có cửa sổ phòng trộm, đây là sự bảo vệ tốt nhất." Liêu Khoa nói.

Phó Sử Ngọ im lặng.

"Nhưng chung cư của chúng ta có nhiều thi thể như vậy…" Y chần chờ nói.

"Cái này dễ thôi, chỉ cần sau này liên lạc với chính phủ khiến họ mang thi thể đi hết liền ổn." Vương Tử Bình đương nhiên nói.

Phó Sử Ngọ cảm thấy không đơn giản như vậy, hiện giờ nhân viên vốn trông coi ở bên ngoài đều bị điều đi duy trì trị an trên đường, sao có thể có người ở không mà đi dọn dẹp chung cư cho họ chứ.

Phó Sử Ngọ từ chối lời mời của Vương Tử Bình, lúc đó y có dũng khí cầm dao dưa hấu chẳng qua là nhất thời căm phẫn. Muốn giống như Vương Tử Bình tự mình đảm đương quản lý chung cư, Phó Sử Ngọ cảm thấy không có biện pháp cùng hắn làm chuyện như thế.

Vương Tử Bình bị từ chối cũng không thất vọng, Phó Sử Ngọ nhìn chung vẫn là quá yếu, nếu không phải thuyết phục Đường Húc Hải không được, hắn cũng không tính đến gọi Phó Sử Ngọ.

Bất kể ở nơi nào cũng bất kể là thời điểm nào, trong đám người luôn có kẻ tranh giành nổi bật muốn đạt được quyền lãnh đạo. Phó Sử Ngọ đóng cửa lại, thở dài một tiếng.

Vương Tử Bình điều tra cũng không phải vô dụng, ít nhất liền thống kê ra trừ tầng 3 bị Quan Lương Bật giết sạch, mặt khác còn có tầng 20 tầng 27 bị bọn áo quân sự âm thầm giết hại. Mặt khác ở tầng 23, đàn ông người già đều bị giết, còn lại phụ nữ đều bị làm nhục hết.

Trong nhà tên áo quân sự ở tầng 15, tìm ra được số lượng lớn châu báu trang sức cùng tiền mặt.

Quan Lương Bật chưa bị tìm ra, đến nay không biết gã trốn ở nơi nào.

Giống như Phó Sử Ngọ đã đoán trước, Vương Tử Bình vẫn luôn muốn liên hệ cơ quan tương quan phản ánh tình huống nơi này của họ, nhưng căn bản điện thoại không thông, vĩnh viễn bị vây ở trạng thái đang bận.

Tối ngày thứ bảy, rặng mây đỏ đột nhiên biến mất.

Toàn bộ thế giới internet vui mừng khôn xiết, mọi người luôn chúc mừng, hiện tượng thiên văn xúi quẩy này rốt cục kết thúc!

Chỉ trong bảy ngày ngắn ngủi này, người chết do ô nhiễm rặng mây đỏ đã chiếm 12% dân số toàn cầu, con số này thật làm người ta khiếp sợ rợn người.

Mà những người đang phát bệnh kia, vẫn không có được trị liệu hữu hiệu.

Bất quá hôm nay hình như đã kết thúc, ác mộng cuối cùng sẽ đi qua .

Ngay khi bọn Phó Sử Ngọ nhẹ nhàng thở ra, cho rằng rốt cục có cách xử lý đống thi thể trong chung cư của bọn họ _ nói thật mùi kia thật khiến người ta không chịu nổi! _ lại đột nhiên xảy ra một chuyện khiến ai cũng không tưởng được.

Nước trong đường ống, bị biến chất !

Cũng đúng, rặng mây đỏ kia ô nhiễm không khí, mưa từ trời rơi xuống tự nhiên sẽ đưa chúng đến mặt đất, mà mặt nước đập chứa tiếp xúc với không khí thời gian dài càng bị ô nhiễm trực tiếp!

Người uống nước kia tự nhiên cũng bị sốt cao, nôn mửa đi tả không ngừng.

May mắn lúc này đây, y học nghiên cứu cho thấy, loại bệnh trạng này là vì vật chất ô nhiễm tiến vào cơ thể tạo thành cũng không tồn tại hiện tượng lây bệnh. Mà đeo mặt nạ phòng độc vào, uống nước tinh khiết có đậy kín có nhiều tầng lọc cũng không bị vật chất ô nhiễm xâm nhập thân thể, sẽ không phát bệnh.

Khi nghiên cứu này được phát biểu, lập tức khiến toàn thế giới nhẹ nhàng thở ra.

Chung cư Phó Sử Ngọ ở, mọi người lại lần nữa tụ tập ở lầu ba. Tuy tầng này đầy thi thể, nhưng bọn họ muốn ra ngoài không thể không từ nơi này đi ra.

Không phải nhà nào cũng trang bị máy lọc nước, mà những nhà uống thùng chứa, đã sớm không thể trực tiếp uống rồi.

8. Chương 8

Không ai dạy bọn họ thường ngày nếu ở chung lâu dài với thi thể nên làm gì. Đại đa số mọi người đều không biết làm sao, né còn không kịp nữa là.

Vì thế tầng lầu đầy thi thể này, mọi người nếu không đến tình trạng không thể nhịn nữa thì tuyệt không muốn bước vào một bước.

Đường Húc Hải cũng tới, nhưng hắn không tới gần chỉ đứng ở lối thoát hiểm đằng đó, không chút hình tượng dựa vào cửa.

Phó Sử Ngọ lo lắng kỳ thật không phải không có cách nào rời khỏi tòa nhà này, từ lầu ba nối một sợi dây đi xuống, y không phải làm không được. Y lo chính phần tử bất định kia _ Quan Lương Bật.

Vương Tử Bình cùng Liêu Khoa nghiễm nhiên trở thành người nói chuyện, dòng người bất an chỉ có thể dựa theo sự chỉ huy của họ, dùng quần áo có tính lọc khí tốt nhất có thể tìm thấy trong nhà quấn lấy mặt, dọn sạch một phòng trong hành lang, tất cả thi thể trong đó đều bị dịch đi.

Những người tầng ba mới chết hơn ba ngày, mùi không nặng như ở tầng 20, nhưng tốc độ thối rữa vào mùa hè nhanh hơn rất nhiều so với những ngày nhiệt độ thấp, bảy ngày kế tiếp sẽ không còn ai có thể đi đến nơi này!

Nghĩ đến điều này, người dọn cũng tay chân lưu loát làm lẹ, triệt để dẹp sạch phòng này.

Tất cả các phòng trong chung cư đều giống nhau, dựa theo quy định, không cho phép chủ nhà tự thay đổi.

Cho nên cửa sổ ban công nơi này không có bất kì khác biệt gì so với tầng 18. Mọi người cầm cờ lê đập vỡ thủy tinh, quét sạch vụn thủy tinh, xé mấy cái chăn ra kết thành dây dài.

Dây thừng không phải không có nhưng quá ít, bọn họ nhiều người ra vào như vậy, dây thừng kia căn bản không đủ dùng.

Bị cách ly một tuần lại gặp phải tình huống cắt nước, những người này chen lấn đu chăn bước lên mặt tường nhảy xuống lầu dưới.

Bởi vì lầu 1 có cửa sổ phòng trộm, độ cao cũng không dữ như vậy.

Chờ mọi người đều đi ra gần hết, Phó Sử Ngọ mới đứng bên cửa sổ thăm dò nhìn xuống.

Lầu ba kỳ thật cao chỉ 10m thôi, nhưng khoảng cách này nếu không cẩn thận ngã xuống, tư thế không đúng rất dễ sẽ trọng thương mà chết.

"Sợ cao hả?" Đường Húc Hải đột nhiên nói.

Phó Sử Ngọ giật mình, y đẩy đẩy kính mắt, mặt lạnh nói: "Tôi không sợ cao."

"Chậc." Đường Húc Hải bĩu môi, hắn đẩy Phó Sử Ngọ ra: "Đi qua một bên, đừng làm vướng chân."

Phó Sử Ngọ đứng qua bên cạnh, Đường Húc Hải biểu tình phi thường bình tĩnh, giống như giẫm trên đất bằng, căn bản không phải từ lầu ba đi xuống.

Hai tay Đường Húc Hải cao thấp luân phiên nắm chặt dây thừng bện thành từ chăn, đôi chân to dài đạp trên mặt tường hình thành một hình tam giác.

Tay hắn thả dây thừng ra, hai chân luân phiên di động, bình bình ổn ổn liền rơi xuống đất.

Phó Sử Ngọ nhìn hắn làm thoải mái như thế, bất tri bất giác không khẩn trương nữa. Y bắt chước động tác của đối phương, hai tay nắm ở trên một chút, sau đó hai chân giẫm lên tường. Khi chân chính treo giữa không trung, y mới cảm thấy chuyện này tuyệt không thoải mái.

Toàn bộ thân thể nặng 60 kg đều bị hai cánh tay chống đỡ, tuy chân chịu một phần nhưng hết sức khó chịu. Phó Sử Ngọ thử buông chân ra, giống những người trước đó dùng hai chân cuốn lấy dây thừng, nhưng cánh tay lại bắt đầu run lên.

Quanh năm ngồi trong văn phòng khiến cánh tay y không có chút khí lực gì, căn bản chịu không nổi. Không còn cách nào, y chỉ có thể lại lần nữa vươn chân ra đạp trên mặt tường, từng bước từng bước đi xuống.

Chờ lúc đến, mới cảm thấy tay bị siết đến đỏ lên, nhức muốn mạng.

"Khuyết thiếu rèn luyện." Đường Húc Hải ôm cánh tay, miệng ngậm một điếu thuốc, phun ra kết luận.

Nhìn hắn dễ dàng đứng như vậy, Phó Sử Ngọ lại lần nữa bị đối lập mãnh liệt ngược đến không thấy nam bắc.

Vẫy vẫy cổ tay, Phó Sử Ngọ đẩy đẩy cặp mắt kính bị trượt xuống, mặt không đổi sắc đi về phía gara.

"Đi chi vậy? Không có việc gì đừng đi bậy." ngón tay Đường Húc Hải kẹp điếu thuốc, phun ra một vòng khói.

Tuy vừa rồi bị hắn chọc đến nội thương, nhưng xét thấy ân cứu mạng trước đó, Phó Sử Ngọ vẫn dừng bước nói: "Tôi nghĩ đến đơn vị của tôi một chuyến."

Ba ngày trước lúc đổ mưa đã liên lạc không được, y có chút lo lắng. Gọi đến số nhà chủ nhiệm cũng không ai nghe, di động của đối phương thì trực tiếp tắt máy.

Y không có bạn bè gì, đi làm mấy năm qua cũng chỉ có mấy người quen thôi.

Đường Húc Hải không nói gì chỉ đi theo sau y cùng đi đến gara.

Phó Sử Ngọ do dự một chút: "Còn anh đi ra làm gì?"

Tròng mắt đen bóng của Đường Húc Hải liếc y một cái: "Tản bộ."

Phó Sử Ngọ lại bị nghẹn.

Không cho y đi bậy, chính mình lại tản bộ, đây là trắng trợn coi rẻ sức chiến đấu của y chứ gì? !

Còn chưa đi đến cửa gara, chợt nghe bên trong truyền đến tiếng thét chói tai.

Phó Sử Ngọ trong lòng lộp bộp một chút, y quay đầu cùng Đường Húc Hải nhìn nhau một cái, ngón tay Đường Húc Hải ném điếu thuốc xuống.

Lúc này chỉ thấy hướng gara ngầm chạy tới một đám người, đuổi theo phía sau chính là Quan Lương Bật!

"Mẹ nó!" Phó Sử Ngọ nhịn không được mắng một câu.

Đường Húc Hải kinh ngạc nhìn y một cái, còn tưởng người kia một câu thô tục cũng không biết mắng chứ.

"Là tên kia, chả trách sao không tìm thấy hắn trong chung cư, hắn cư nhiên cũng đi ra !" Phó Sử Ngọ kinh ngạc cực kỳ.

"Hừ ~" Đường Húc Hải không biết có phải tán thưởng không nói: "Hắn từ buồng thang máy trực tiếp leo đến gara ngầm, người trong chung cư không một ai có thể nghĩ ra."

Cửa ra vào bị khóa, thang máy bị sửa lại lập trình không thể xuống tầng trệt, nhưng không có nghĩa là buồng thang máy cũng bị chặn.

"Anh cũng thật không ngờ?" Phó Sử Ngọ không tin nhìn hắn, có thể nói ra đối phương làm sao ra được trước tiên, sao có thể không nghĩ ra chứ.

"Tôi sao phải nói cho cậu biết chứ." Đường Húc Hải cao ngạo hất đầu, đi đến phía đám người.

Phó Sử Ngọ vừa tức vừa bực còn thực rối rắm. Hắn nếu biết còn cần gì giống như bọn họ dùng dây thừng leo xuống chứ, trực tiếp leo từ buồng thang máy xuống không được à?

Mạch não thật sự rất có vấn đề a!

Không đợi Đường Húc Hải đến gần, chỉ thấy Vương Tử Bình trong tay cầm trường côn cột dao hoa quả đi ngược với đám người chạy tới, bước chân Đường Húc Hải lập tức dừng lại.

Nói thật thân thể Quan Lương Bật cũng không cường tráng hơn Vương Tử Bình, nhưng gã hoàn toàn dựa vào sức mạnh điên cuồng.

"Mau giao con nhãi kia ra đây! Nó có phải phát sốt không? Mày còn muốn gạt tao!" Quan Lương Bật vẻ mặt dị thường điên cuồng hét lên .

Phó Sử Ngọ nhìn lại, bị đuổi theo sát nhất cư nhiên là hàng xóm của y, ba chồng bà nằm viện, người chồng bị cách ly bên ngoài. Hôm nay thật vất vả mới đi ra được nên muốn dẫn con gái đi tìm chồng.

Con gái bà hai ngày này đúng là có chút cảm mạo phát sốt, nhưng bà cảm thấy đây là áp lực quá lớn tạo thành, nó cũng không có nôn mửa đi tả mà!

Cô bé hét lên một tiếng, sợ đến chân mềm nhũn, đối mặt với Quan Lương Bật điên cuồng chỉ có thể từng bước từng bước lui về phía sau. Mẹ cô ở một bên gắt gao che chở, hai người chạy nghiêng ngả lảo đảo.

"Tránh ra!" Vương Tử Bình hét lớn một tiếng.

Phó Sử Ngọ lúc này mới biết Đường Húc Hải nói 'có đi võ quán' là có ý gì.

Vương Tử Bình quơ trường côn, đánh võ nhìn cũng ra dáng, rất có hiệu quả như hòa thượng biểu diễn ở Thiếu Lâm tự.

Nhìn thì thật không tồi, đáng tiếc thực dụng còn kém chút, chẳng qua đối phó Quan Lương Bật cùng áo quân sự loại càng không có căn bản kết cấu gì này, trước hết là có thể hù chúng chết đứng.

Hơn nữa trường côn dài hơn con dao trong tay Quan Lương Bật nhiều, đặc biệt Vương Tử Bình lại sáng tạo cột một con dao ở trên đỉnh, trường côn tạm thời biến thành trường "súng dao", Quan Lương Bật lại càng thêm luống cuống tay chân.

Chẳng qua khác với đám áo quân sự thần trí bình thường kia, Quan Lương Bật điên tính đại phát, bị Vương Tử Bình khơi dậy hung tính, không để ý gậy gộc liên tục đập vào người mình, vung dao bầu chém về hướng Vương Tử Bình.

Mắt thấy Vương Tử Bình sắp bị thương, "Vèo" một tiếng vang nhỏ, một mũi tên sắc bén bắn vào ngực Quan Lương Bật.

"A! !" Quan Lương Bật đau đớn kêu một tiếng, Vương Tử Bình nhân cơ hội bước nhanh về phía sau, sau đó đè thấp trường côn, lập tức phóng vào chỗ yếu hại của gã.

Quan Lương Bật trúng tên cũng không bị thương chỗ hiểm, nhưng Vương Tử Bình lần này triệt để muốn mạng của gã.

Chờ đến khi Quan Lương Bật ngã trên mặt đất, đám người dần dần từ bối rối bình tĩnh lại.

Có người đắm chìm trong nỗi sợ lần đầu tiên chính mắt thấy giết người, có người lại đi lên khen hai người anh dũng cơ trí, hợp tác ăn ý .

Trước đó hai người hợp tác kiên trì trong tay bốn tên côn đồ tới lúc Đường Húc Hải đến, lần thứ hai giết người thấy máu khiến họ thong dong rất nhiều.

Phó Sử Ngọ lại cảm thấy trong lòng có cái gì đang cuồn cuộn, khiến y khó chịu lại khó hiểu.

"Cậu không muốn đến đơn vị sao? Bên ngoài chính là có càng nhiều tên như Quan Lương Bật, cậu không sợ à?" Đường Húc Hải không biết khi nào đã đến bên người y.

"Tôi sợ." Phó Sử Ngọ hít sâu một hơi: "Nhưng không thể không đối mặt. Tôi không thể cam đoan bản thân sẽ không gặp phải tình cảnh nguy hiểm như thế nữa, sợ cũng không hữu dụng."

"A." Đường Húc Hải hàm xúc không rõ mỉm cười.

Phó Sử Ngọ ngồi vào xe yêu, Đường Húc Hải lại mở cửa xe ra chui vào .

"Anh làm gì?" Phó Sử Ngọ nhíu mày.

"Căng gió, thuận tiện kiếm nước." Đường Húc Hải rút một điếu thuốc ra.

"Trong xe anh đừng hút thuốc." Phó Sử Ngọ nói.

Ngón tay Đường Húc Hải dừng một chút, đem điếu thuốc nhét lại vào hộp.

Chiếc Mazda của Phó Sử Ngọ lên đường ra khỏi cư xá, vài ngày không gặp, toàn bộ thành phố lại mang đến mộtcảm giác phi thường hiu quạnh thê lương.

Giống như đã trải qua một trận đại chiến, cửa hàng hai bên đường đều gặp phải trình độ phá hoại khác nhau. Trên mặt đường sạch sẽ ngày xưa, không là gạch đá thì chính là lá rụng rác rưởi.

Trên đường nơi nơi đều là ba người một tổ võ cảnh cùng cảnh sát tuần tra, không khí trầm trọng mà khẩn trương.

"Đi siêu thị trước… Hay đi đến đơn vị tôi trước?" Phó Sử Ngọ quay đầu hỏi Đường Húc Hải.

"Cậu cảm thấy lúc này siêu thị còn có thể có nước?" Đường Húc Hải tựa vào cửa sổ tay chống đầu hỏi y.

Phó Sử Ngọ dừng một chút, nhớ tới chuyện tranh mua trước đó, cũng đã một tuần trôi qua rồi.

"Hẳn là không có." Phó Sử Ngọ nói.

"Tôi nghĩ đơn vị của các cậu hẳn có thùng nước chưa mở, trực tiếp đi viện thiết kế đi." Đường Húc Hải nói.

Phó Sử Ngọ không nói nữa, trực tiếp đạp chân ga.

Ráng lên mọi người chương sau xuất hiện alien rồi, ko còn mấy thằng cùi bắp búng cái chết liền vầy đâu

~Cố lên cố lên sắp nghỉ tết rồi, cố lên cố lên ~^^~

9. Chương 9

Phó Sử Ngọ không thể không thừa nhận, Đường Húc Hải nói đúng. Hiện tại đơn vị bọn họ thật sự có khả năng có loại thùng nước chưa khui như thế.

Loại đơn vị như của bọn họ, mỗi lần mua nước đều đưa tới rất nhiều thùng bởi vì các phòng ban khá nhiều, mỗi phòng chia ra thì chẳng còn bao nhiêu. Cho nên nhân viên cung cấp nước mỗi lần đến đều đưa rất nhiều thùng để bọn họ uống xong thì tự đi lấy, sau đó mỗi lần đến thì mang thùng không đi.

Y đi làm bước qua năm hai liền gánh vác trọng trách đổi nước.

Lúc lái xe đến viện thiết kế, Phó Sử Ngọ nhìn vào phòng bảo vệ, căn bản không có ai.

Chờ y ngừng xe, lên lầu cũng không nhìn thấy một người trong viện thiết kế.

"Người đi đâu hết rồi ?" Phó Sử Ngọ không hiểu.

"Nước ở nơi nào?" tay Đường Húc Hải cắm vào túi, đi theo sau y.

"Ở đó." Phó Sử Ngọ dẫn hắn lên lầu hai, cách văn phòng cửa họ vài cánh cửa đặt rất nhiều thùng nước chưa khui.

"Tuyệt, rất nhiều nha." Đường Húc Hải vừa lòng gật gật đầu.

Loại đơn vị như của Phó Sử Ngọ bọn họ, cả cái căn tin cũng không có, cũng chẳng có vật phẩm quý giá gì. Hiện giờ phát lương đều trực tiếp qua thẻ, đương nhiên cũng không chứa tiền mặt vì thế không bị phá hủy gì hết.

Hiện tại chuyện nước biến chất vừa xảy ra, mọi người đa số đi đến những nơi như siêu thị khách sạn quán rượu trạm nước linh tinh. Loại đơn vị như thế này, tạm thời còn chưa nhiều người nhớ tới.

Đường Húc Hải bắt đầu lấy thùng nước, Phó Sử Ngọ liền vào phòng làm việc của mình.

Trong phòng hết sức lộn xộn , trên bàn, trên mặt đất ném đầy bản vẽ thiết kế.

Phó Sử Ngọ cúi đầu nhìn nhìn, từ trên mặt đất nhặt lên tờ giấy trắng có dấu chân to đùng.

Đường Húc Hải một tay xách một thùng, đặt xuống bên cạnh chiếc Mazda của Phó Sử Ngọ. Hắn tính trở lên lấy hai thùng, nhiều hơn nữa Phó Sử Ngọ tên cùi bắp kia cũng không có sức giúp hắn bê lên lầu.

"Đường Húc Hải! Đường Húc Hải, anh xem!" Hắn vừa lên lầu, Phó Sử Ngọ liền quơ một tờ giấy chạy về phía hắn.

"Cái gì?" Đường Húc Hải nheo mắt lại để thích ứng ánh sáng biến hóa.

"Anh xem trên này có viết, tôi phỏng chừng họ đều dọn đến chỗ này?" Phó Sử Ngọ không xác định nói.

Đây là tin tức về một khu tái định cư, bên trên viết bởi vì thành phố bùng nổ dịch bệnh, trong thành phố trật tự hỗn loạn. Chính phủ quyết định thiết lập một sở chỉ huy tại kho dự trữ trung tâm nằm ở ngoại ô phía đông Vân thành.

Sở chỉ huy này có tác dụng dự phòng, nơi đó có đầy đủ thức ăn cùng vật phẩm cung cấp, một khi phát sinh tình huống dịch bệnh không khống chế được, khu vực nhân khẩu đông đảo trong thành phố sẽ bị chỉnh thể cách ly, sở chỉ huy liền nhanh chóng biến thành khu tái định cư lâm thời.

Ngày phát thông báo này là mấy hôm trước, lúc đó còn chưa xác định bệnh do hiện tượng thiên văn mang đến cũng không lây.

Theo lý thuyết loại thông báo này chỉ sẽ báo cho lãnh đạo các ngành chủ yếu trong thành phố, cam đoan thành phố vận hành bình thường, nhưng lãnh đạo viện thiết kế bọn họ mạnh vì gạo, bạo vì tiền, quan hệ không tồi với mấy đầu não, bắt được loại thông báo này đầu tiên cũng không lạ gì.

Những người trong viện thiết kế tự nhiên được nhét vào khu tái định cư ở ngoại ô phía Đông rồi.

Đường Húc Hải nhìn xong, nhét tờ giấy lại vào tay Phó Sử Ngọ, hắn nhìn y, không chút để ý nói: "Cậu muốn đi nơi đó?"

Phó Sử Ngọ lắc lắc đầu, nói: "Nếu trước khi biết tin nước biến chất, nói không chừng tôi sẽ đi."

Đường Húc Hải mỉm cười, xách hai thùng nước nhét vào cốp xe, hai thùng còn lại đặt ở chỗ ngồi phía sau.

Đem sở chỉ huy đặt ở kho chứa trung tâm, suy xét coi như là tương đối toàn diện. Nơi đó ở ngoại ô, giao thông tiện lợi. Kho trung tâm là trung tâm tập hợp và phân phát lớn nhất Vân thành, nơi đó đều là kho hàng số lượng không nhỏ.

Lấy năng lực của chính phủ, kéo một số vật dụng qua thực dễ dàng. Nhưng một khi nước uống xuất hiện vấn đề, khu tái định cư lâm thời này có thể chống lại nổi trùng kích của đám người thiếu nước trong thành phố không?

Phó Sử Ngọ cũng không làm chuyện ngu nhốc lấy thân thể nhỏ bé của mình đi tự lĩnh hội.

Phó Sử Ngọ bỏ xe vào gara, hai người không đi về theo cách đi xuống nữa, khiêng 4 thùng nước leo dây độ khó rất cao.

Đường Húc Hải đi trước, Phó Sử Ngọ đi vào cánh cửa buồng thang máy đã bị mở tung.

"Phải đi đến lầu 18 hả?" Giọng Phó Sử Ngọ run run nói.

"Phốc!" Đường Húc Hải phun cười.

"Làm gì?" Phó Sử Ngọ mặt không vui nhìn hắn.

"Không có việc gì, không cần cậu đi đến tầng 18." Đường Húc Hải lấy dây plastic tìm thấy trên xe

Phó Sử Ngọ bắt đầu cột 4 thùng nước lại.

Nhìn buồng thang máy cao không thấy đỉnh, Phó Sử Ngọ thật sự bất lực, muốn giúp hắn chia sẻ chút cũng khiêng không nổi.

"Bằng không anh buông hai thùng vào xe tôi trước? Chờ anh uống xong, lại đem hai thùng còn lại lên?" Phó Sử Ngọ nghĩ nghĩ, đề nghị nói.

Đường Húc Hải kỳ quái nhìn y một cái: "Một thùng nước đủ cậu uống bao lâu? Không phải một ngày liền giải quyết xong à?"

Anh là thùng nước hả? !

"Không, sao còn có một thùng của tôi nữa vậy?" Phó Sử Ngọ kinh ngạc trợn to mắt.

Lông mày Đường Húc Hải nhướn một chút, hắn bình tĩnh nói: "Tổng cộng 4 thùng, tự nhiên có hai thùng cho cậu rồi."

Phó Sử Ngọ nhất thời không nói, sau đó y mặt than nói: "Cám ơn anh nhớ thương tôi, nhà tôi thật ra có máy lọc nước."

Đường Húc Hải lúc này mới giật mình: " Hả, nói như vậy 4 thùng nước đều thuộc về tôi?"

Phó Sử Ngọ một trận vô lực.

"Phải nói sớm chứ !" Đường Húc Hải chậc chậc rung đùi đắc ý, khiển trách nói: "Có biết tôi khiêng 4 thùng nước lao lực cỡ nào không."

Phó Sử Ngọ nhìn bóng lưng của hắn, ném một cái nhìn xem thường, nói thầm: "Rõ ràng là anh không hỏi kĩ mà!"

Cuối cùng Đường Húc Hải cũng chỉ mang theo một thùng lên, hơn nữa hai người cũng không trực tiếp bò lên 18 tầng mà là từ buồng thang máy leo lên tầng 1, cuối cùng đi thang máy lên !

"Anh không phải không đi thang máy được à?" Phó Sử Ngọ ngạc nhiên nhìn Đường Húc Hải nghiêng qua một bên dựa vào cửa thang máy.

"Có thang máy tôi vì cái gì không đi?" Đường Húc Hải dùng ánh mắt nhìn thằng điên liếc y.

"…" Phó Sử Ngọ thật sự cảm giác không nói nên lời, im lặng trong chốc lát rồi nói: "Trước đó lần nào cũng nhìn thấy anh đi thang bộ mà? Tôi còn tưởng anh có chứng sợ hãi bị giam cầm."

"Tôi đang rèn luyện thân thể." Đường Húc Hải lười biếng nói.

Có người ngày nóng hừng hực còn bò thang bộ rèn luyện thân thể hả? !

"Ờ, anh rèn luyện thân thể." Phó Sử Ngọ gật gật đầu, sau đó nói sang chuyện khác: "Một thùng nước anh đủ uống à? Sao không đem thùng kia mang lên luôn?"

Người này cường tráng, mang hai thùng nước đi lên tuyệt đối dễ dàng.

"Nhà cậu có máy lọc tôi cần chi phí sức mà khiêng hai thùng lên?" Đường Húc Hải đương nhiên nói: "Có một thùng dùng chứa nước là đủ rồi, cậu có thể không cho tôi mượn nước á?"

Đường Húc Hải dùng vẻ mặt "Không ngờ cậu cư nhiên vô tình lãnh khốc như vậy!" nhìn y.

Phó Sử Ngọ một búng máu quả thực muốn phun ra!

Trải qua nửa ngày thảm thiết nói cái gì cũng sai, bước chân Phó Sử Ngọ vô lực trở về nhà mình.

Lúc này người ra ngoài cũng lục tục trở về, cũng có người phát hiện buồng thang máy cũng có thể ra vào, nhưng dù nơi này dễ leo hơn so với buộc dây thừng, đáng tiếc nhiều người dùng thang máy quá, phải tránh đi thang máy lên xuống mới được.

May mà thang máy có hai cái, cuối cùng bọn họ ngừng một cái chuyên dùng làm cửa ra vào.

Mọi người lúc này cứ cho rằng tối nay sẽ an an ổn ổn trôi qua, rặng mây đỏ biến mất nguyên một ngày kia lại xuất hiện. Không chỉ như thế, hình như đã tích tụ đầy đủ năng lượng, rặng mây đỏ đột nhiên nứt ra, hình thành một tấm màn đỏ nhạt bao phủ toàn bộ bầu trời!

Loại màn trời đỏ nhạt này, nếu không phải tận mắt nhìn thấy nó từ rặng mây đỏ bung ra, đều sẽ khiến người ta nghĩ lầm đây bất quá chỉ là do mây trời quá dày, phản xạ ánh sáng tạo thành hiện tượng nhiều mây bình thường mà thôi.

Không đợi mọi người phục hồi tinh thần từ biến hóa kinh người này, chỉ thấy giữa màn trời rơi xuống một đống chấm đen.

"Đó là cái gì? !"

"Màn trời kéo thấp xuống đó!"

"Kính viễn vọng, nhanh đi lấy kính viễn vọng cho tôi! !"

"Trời ơi! Đó là quái vật gì vậy! !"

"Đó là ET phải không?"

Có người cảm thấy không ổn chạy nhanh về nhà, tự nhiên cũng có kẻ hưng phấn quá mức, chạy về hướng điểm đen rơi xuống, lại có người không sợ chết cầm di động quay cận cảnh những vị khách không mời mà đến từ trên trời giáng xuống này.

Chỉ thấy thứ rơi xuống đó cao cũng xấp xỉ loài người, trên 1m5, cái đầu như một quả bí đao, trán rất to, mặt thì nhỏ.

Ngũ quan tuy cũng hai mắt một mũi, nhưng cái miệng nhìn sao cũng không nằm trong phạm trù con người, chỉ có thể nói là lỗ miệng. Dưới cái đầu là chiếc cổ nhỏ dài, vai đích thị là vai xệ. Cánh tay cánh chân ốm đến kì lạ, trên người không một sợi lông, thậm chí cả một sợi tóc cũng không có. Hơn nữa tay chúng nó giống y xúc tua bạch tuộc, ngay trước ngón chân chúng mọc một cái móng vừa thô vừa nhọn!

Chung quanh những khách không mời mà đến đó bao phủ một tầng lá mỏng lờ mờ, chờ đến khi chúng an toàn rơi xuống đất, lá mỏng này như hoàn thành sứ mệnh, lung lay tan biến.

Một thanh niên đang cầm di động chụp hăng say, hưng phấn nhìn chằm chằm màn hình, miệng thì lẩm bẩm: "Video này mà post lên, Weibo của tao khẳng định hot cực luôn! Khẳng định like vèo vèo cho coi!"

Bạn của hắn bất an kéo áo hắn: "Đi nhanh đi, tao sao cứ cảm thấy quái vật kia rất dữ a?"

"Sợ cái gì?" Người nọ đùa nghịch di động của mình, khinh thường nói: "Nhìn cứ như con gà luộc bị nhổ lông, mình chia nhau ra quật nó xuống, không chừng còn có thể lên báo Hoa Hạ đó!"

--- ------ ------ -----

Gi ống mấy bợn ở ha, cháy nhà mà còn ráng lôi máy ra chụp hình đăng face =.= Trẻ trâu anywhere

10. Chương 10

"Đó là ET, " một trong những chuyên gia vũ trụ học xem xét video nói rằng: "Đầu to thế hẳn là có trí tuệ nhất định, có thể tiến hành giao lưu! Lâu như vậy, hôm nay chúng ta rốt cục phát hiện sinh vật ngoài hành tinh, nhân loại không cô độc giữa vũ trụ nữa rồi!"

"Đây nhất định là alien ? ! ET là sinh vật ngoài hành tinh thân thiện với nhân loại! Sinh vật này vừa đến liền tập kích nhân loại, có khuynh hướng công kích phi thường mạnh!" Một chuyên gia khác kiên trì ý kiến phản đối.

Trên TV là hình ảnh kinh người không biết quay lại từ di động của cái tên nào cứ run run tay liên tục, hai "Chuyên gia" vứt người chủ trì qua một bên điên cuồng tranh luận quái vật kia rốt cuộc là "ET" hay là "Alien " .

Người chủ trì ánh mắt dại ra nhìn hình ảnh đột nhiên được truyền đến, tiếng gào thét của đạo diễn từ tai nghe truyền thẳng vào màng nhĩ cũng không gọi lại được hồn vía bị dọa bay của hắn.

Hình ảnh kia đã đến đoạn quái vật đẩy ngã người thứ hai, cắn nát sọ của đối phương. Chủ nhân di động rốt cục bị dọa bể mật, sau đó hình ảnh lại chuyển, liên tục rút lui .

Trong tai nghe đạo diễn không ngừng nhắc nhở hắn hoàn hồn tiếp tục chủ trì tiết mục, người chủ trì nhìn hai "Chuyên gia" đang hưng phấn tranh cãi để đưa ra một định nghĩa chính xác cho quái vật kia, bỗng mãnh liệt hoài nghi: hai người này là tốt nghiệp ngành điện ảnh đúng không? !

Đến lúc nào rồi còn ở đây mà so coi ai đúng ai sai hả? Có ý nghĩa nữa không? !

Rõ ràng quái vật nhìn như chiếc đũa có gắn hai củ khoai tây này chẳng có ý tốt gì với nhân loại mà.

Chiếc đũa trong tay Phó Sử Ngọ rớt rồi y cũng không biết, y nhìn hình ảnh phát lại lần nữa do người chủ trì làm rơi cái micro, từng đợt ớn lạnh rợn người khiến y nổi da gà cả người.

Còn chuyện gì ra hết luôn đi, có phải không để cho người ta sống nữa phải không?

Rặng mây đỏ kia biến mất bất quá chỉ một ngày ngắn ngủn lại ngóc đầu lên lần nữa, lúc này lại còn bí mật mang theo sinh vật không biết tên.

Quái vật này thoạt nhìn rất đáng sợ, thế nhưng vấn đề Phó Sử Ngọ lo lại là tấm màn bị nứt ra bao phủ trên thành thị, thành phần khí ô nhiễm tăng lên gấp trăm lần ngàn lần vạn lần. Trước những ai còn có thể chống lại bệnh tật không biết bây giờ có thể kiên trì bao lâu?

Phó Sử Ngọ cả đêm không ngủ, và như đáp lại suy đoán đáng lo của y, một đợt dịch bệnh mới lại bùng nổ.

Vẫn là sốt cao, nôn mửa, đi tả, mà thẳng đến hiện giờ, y học vẫn chưa nghiên cứu ra vắc-xin phòng bệnh hữu hiệu. Chỉ có kháng sinh có vẻ như có thể giúp người bệnh kiên trì thời gian dài một chút, nhưng vẫn chưa tìm ra được thứ thuốc có thể chữa triệt để.

Chung cư bọn Phó Sử Ngọ cư trú cũng không thể may mắn thoát khỏi, nhưng cũng may lúc này vì bệnh lần thứ hai bùng nổ, tòa chung cư xui xẻo bị phong tỏa này của bọn họ rốt cục có người để ý đến.

Cố gắng của Vương Tử Bình vẫn có tác dụng, lúc hắn hai lần ba lượt ra sức liên hệ, rốt cục có người đến dọn dẹp đống tử thi sắp khiến ai cũng không thể chịu nổi trong các tầng.

Đỉnh cao của một đợt dịch bệnh mới vốn là để sức đề kháng của người miễn dịch gặp phải khảo nghiệm, đống thi thể thối rữa này sẽ càng mang đến dịch bệnh.

Vương Tử Bình nghiễm nhiên thành đại diện của chung cư, hắn trực tiếp tiến lên hỏi đáp với những người dọn xác mặc đồ phòng hộ kín mít.

"Xin hỏi các vị thuộc bộ phận nào? Rất cảm tạ các vị, đống thi thể này mang đến cho chung cư chúng tôi rất nhiều rắc rối. Hơn nữa hiện tại thời tiết nóng như thế, tốc độ thối rữa cũng nhanh, mùi thật nặng quá. Trời nóng như vậy, các vị còn mặc quần áo dày thế, thật là vất vả." Vương Tử Bình nhìn người đàn ông bọc kín mít, không có biện pháp dâng thuốc, chỉ có thể không ngừng nói cảm ơn để tiếp cận.

Nhờ phúc lần này, hạn chế tầng thang máy rốt cục bị hủy bỏ. Nếu không như vậy, bọn họ còn phải bò lên dùng dây thừng cột thi thể treo xuống.

"Chúng tôi là quân đội, hiện tại tình hình trong thành phố rất khẩn trương, lực lượng thiếu thốn nghiêm trọng, vì thế chính phủ liền cầu viện quân khu, tiểu đội của chúng tôi mới đến Vân thành." Nói chuyện là đội trưởng của đội, cho dù hắn trải qua huấn luyện phi thường nghiêm khắc nhưng nhìn thấy tình cảnh tầng

này cũng không nhịn được nói với Vương Tử Bình: "Tầng này của các người cư nhiên chết nhiều người đến thế, mà còn chết oan chết uổng nữa chứ!"

Bởi vì sau khi phát bệnh bệnh tình diễn ra quá nhanh lại không có thuốc trị, chỉ có một chữ chết, cho nên càng về sau bệnh viện căn bản không chứa được nhiều người đến thế, có vài người trực tiếp chết ở bên ngoài hoặc trong nhà. Càng về sau lại phát triển thành trong nhà chỉ cần là có người bệnh chết liền trực tiếp gọi đường dây khẩn 24/24, chính phủ sẽ tới cửa đem thi thể đi.

Bởi vì người chết quá nhiều, không thể không gọi quân đội chạy đến Vân thành chia ra một nhánh để chuyên phụ trách chuyện này.

Hiện tại lò hoả táng làm việc 24/24, một lò rồi một lò không ngừng đốt cháy, mà những người nhà mất đi thân nhân, dưới tình huống như vậy căn bản không lĩnh được tro cốt.

Tình huống chung cư này quá mức đặc biệt, bởi vì lúc trước đã niêm phong cửa ra vào, khiến cho côn đồ bên trong làm bậy dẫn đến tử vong số lượng lớn. Người hạ lệnh niêm phong bị miễn chức truy cứu trách nhiệm ngay tại chỗ, đáng tiếc thứ niêm phong cửa là vật liệu đặc biệt, chỉ có thể dùng công cụ chuyên nghiệp mới có thể phá cửa đi vào.

Hiện tại không ai làm chuyện này cho họ, vì thế chỉ có thể ủy khuất họ ra vào từ thang máy gara.

Vương Tử Bình trước mấy lần báo nguy đều gọi không thông, cuối cùng lúc có thể đi ra ngoài trực tiếp đến đồn cảnh sát. Chuyện thế này hiện tại cảnh lực cũng không cách nào thụ lí, chỉ có thể ghi án lại trước, chờ về sau tái điều tra xử lý. Mà những người bất hạnh chết đó chỉ có thể được một cảnh viên – được ném ra từ số lượng cảnh sát thiếu thốn này- chụp lại tấm ảnh để đó, chẳng có gì rõ ràng hết.

"Ai

chúng tôi cũng thật xui, trong chung cư có một tên tinh thần không bình thường thì thôi, còn có mấy phần tử bất lương nữa chứ…" Vương Tử Bình thổn thức nói.

Trung đội trưởng kia cảm thấy hứng thú với chuyện này, vì thế Vương Tử Bình liền kể luôn cho hắn nghe.

Hơn năm mươi thi thể đều bị bỏ vào túi đen, binh lính mặc đồ phòng hộ trực tiếp đem thi thể ném lên xe vận tải.

"Xong, đều dọn sạch hết." Cùng Vương Tử Bình hàn huyên nửa ngày, trung đội trưởng hảo tâm nói với hắn: "Chỉ là dời thi thể đi cũng chưa xong đâu, còn phải tiến hành tiêu độc triệt để, chuyện này mọi người tự làm đi."

"Vâng vâng, chuyện này chúng tôi hiểu, dịch tiêu độc nhà nào cũng có chút, nếu thấy không đủ chúng tôi sẽ ra ngoài mua." Vương Tử Bình cảm kích tiễn vị trung đội trưởng này đi.

Hắn cám ơn vị trung đội trưởng này cũng không phải vì chuyện gì khác, mà là do đối phương trừ chuyện mang thi thể đi, còn nói cho hắn một ít tin tức.

Những quái vật đó đang bị quân đội tìm tòi càn quét, mà thị dân tay không tấc sắt như họ tốt nhất ngồi trong nhà mình đừng ra ngoài, tin rằng thật nhanh có thể tiêu diệt sạch sẽ.

Lúc này, mọi người còn không biết gì về độ lợi hại của quái vật này, nhưng bởi vì hình tượng của đối phương quá mức ghê tởm khủng bố nên trực tiếp gọi chúng nó là Alien .

Vương Tử Bình gom dịch tiêu độc ở từng nhà, Phó Sử Ngọ gia nhập quân tình nguyện, đeo khẩu trang cùng vài người cùng đi tiêu độc tầng 20.

Làm xong, cánh tay Phó Sử Ngọ nhức đến không nâng dậy nổi, đêm qua cả đêm không ngủ lại làm việc một buổi chiều, y thật sự chịu không nổi liền gục trên ghế sa lông ngủ khò.

Mơ mơ màng màng không biết ngủ bao lâu, tiếng chuông cửa liền đánh thức y.

Phó Sử Ngọ xoa xoa mắt, cầm mắt kính lên đeo vào.

"Làm sao vậy? Nhà anh hết nước rồi à?" Phó Sử Ngọ mở cửa ra nhìn Đường Húc Hải nói.

“Ờ, nhưng tôi tìm cậu không phải vì chuyện này.” Đường Húc Hải không thèm phân trần gì đẩy mạnh cửa nhà y.

“Làm gì đó?” Phó Sử Ngọ không hiểu gì hỏi.

“Chúng ta tốt nhất nên rời khỏi chung cư này.” Đường Húc Hải nói.

“Vì sao?” Phó Sử Ngọ lại càng không hiểu .

Đường Húc Hải nhìn nhìn vết hằn do ngủ trên mặt y, hiếm khi kiên nhẫn giải thích cho y nghe: “Quân đội hành động thất bại thương vong không nhỏ, hiện tại họ đang rút về kho trung tâm ngoại ô phía Đông. Nếu cậu không muốn chết không rõ nguyên nhân tốt nhất làm theo lời tôi đi!”

Phó Sử Ngọ bỗng cả kinh, nói không ra lời.

Ngay chiều lúc y đang làm việc ngủ nghỉ, nhóm quân đội càn quét bị đám alien kia tập kích. Động tác của chúng rất nhanh, số lượng lại đông, tuy hỏa lực của quân đội cũng mạnh nhưng đám alien đó cuồn cuộn không dứt bao vây lấy họ. Vị chuyên gia nói đám alien này có trí tuệ thật không có nói sai, thậm chí có con còn lấy thân mình che lỗ châu mai, hy sinh chính mình để tạo cơ hội cho đồng loại.

Cuối cùng gần như là liều mạng đến lưỡng bại câu thương, đạn dược của quân đội không đủ không thể không lui binh.

“Chúng ta đi đâu?” Phó Sử Ngọ sợ hãi nói.

“Chúng ta không có vũ khí, tốt nhất là đi đến kho trung tâm đầu nhập vào quân đội.” Đường Húc Hải giơ tay lên đưa cho y một cái ba lô hành quân: “Mang đồ ăn, cả thùng socola của cậu luôn, thứ khác cậu tự chọn mà đem theo.”

“Giờ đi hả? Gấp đến thế à?” Phó Sử Ngọ ôm ba lô hai ánh mắt trợn tròn xoe, xuyên qua thấu kính liền biến thành sắc như dao cạo.

Đường Húc Hải không kiên nhẫn bĩu môi: “Hiện giờ tấm màn rơi alien xuống còn chưa đến chỗ chúng ta, cho nên trong thành phố số lượng alien bây giờ là ít. Chờ đến tối tấm màn di động đến đây, còn có thể đi nữa hả? ! Cậu cái thứ đần độn này!”

Sao lại mắng mình chứ? Phó Sử Ngọ ủy khuất lại không hiểu sao.

Đường Húc Hải đóng sầm cửa nhà y, thở phì phì trở lại nhà mình, đến lúc nào rồi còn õng õng ẹo ẹo, dám dùng mắt trừng hắn hả.

Nếu không phải hôm qua đi ké xe cậu đem về mấy thùng nước, tôi cũng không tốt bụng cố ý đi gọi cậu vậy đâu!

Đường Húc Hải trở lại nhà mình, đi vào phòng ngủ kéo tủ ra. Trong đó là một cây mã tấu hắn cho rằng chỉ có thể để lại làm lưu niệm, chuôi đao này là lúc hắn xuất ngũ chiến hữu đưa tặng.

Dựa theo quy định xuất ngũ, vũ khí trang bị đương nhiên không thể mang đi, chuôi mã tấu này là chiến hữu mất nhiều công sức mới đưa ra được.

Thay quần áo nào cho dễ hành động, cắm mã tấu vào túi vũ khí cố định trên đùi.

Đường Húc Hải mở ba lô ra, nhét mấy thứ hắn đã chuẩn bị trước vào hết. Trước kia thường xuyên hành động nơi dã chiến, hắn đương nhiên biết phải chuẩn bị những thứ gì. Mặc dù mình chuẩn bị không tốt như quân dụng, nhưng có chút ít còn hơn không có gì.

Phó Sử Ngọ thì mờ mịt trong chốc lát mới hấp tấp đi thu dọn đồ đạc.

Cái ba lô Đường Húc Hải cho y nhìn không thu hút nhưng chứa được rất nhiều đồ, bất quá Phó Sử Ngọ suy xét thể lực của mình một chút, vẫn là cẩn thận lựa chọn vật muốn mang theo.

Đầu tiên là thùng socola nhân sữa Đường Húc Hải đích danh muốn y mang theo. Lúc quá tiêu hao thể lực nó chính là thứ tốt nhất để bổ sung dinh dưỡng, đồ ăn vặt khác không giá trị, Phó Sử Ngọ dứt khoát nhét đầy ba lô của mình bằng rau củ khô và mì gói!

Phó Sử Ngọ chạy vào phòng sách, lấy phần cứng di động ra, trân trọng dùng quần áo gói kỹ, nhét vào ba lô.

Đáng tiếc hào ngôn tráng ngữ chưa kịp thực hiện, đã bị hai tên vây xem "ET" kia phá hủy .

Quái vật mở tung cái lỗ miệng phát ra tiếng rít uy hiếp, không chờ thanh niên kia nghĩ coi nên cười nhạo hay hoảng sợ, đã bị quái vật trực tiếp đè xuống. Hai xúc tua trực tiếp siết chặt lấy cổ hắn, lỗ miệng sắc như dao cứ như cắn nát một quả táo, tặng cho hắn một lỗ máu lớn trên đầu.

"A! ! ! !" bạn hắn rú lên, không chờ y xoay người chạy trốn, xúc tua của quái vật kia liền buông tên kia ra nhanh chóng quấn lấy cổ y

11. Chương 11

Phó Sử Ngọ thu dọn đồ đạc đi ra, Đường Húc Hải lại chưa ra khỏi cửa.

Chờ đến khi Đường Húc Hải thấy y một thân sơmi quần tây giày da đen đã triệt để không nói nên lời.

"Làm sao vậy?" Phó Sử Ngọ nghi hoặc nhìn hắn.

"Không có gì!" Đường Húc Hải nén lửa trong người. Đối với cái tên không biết thường thức này hắn đã lười chửi rồi, khó chịu cũng là chuyện của y.

Chờ đến khi hai người vào thang máy đi xuống gara, phát hiện trong gara có rất nhiều người của chung cư bọn họ.

Sắc mặt Vương Tử Bình không tốt đứng cạnh xe, giục người nhà của hắn lên xe.

"Đường Húc Hải!" Mắt Vương Tử Bình sáng bừng lên, hắn bước nhanh đi tới, nói khẽ với Đường Húc: "Anh theo chúng tôi cùng đi đi, trên xe tôi còn có một chỗ trống. Bây giờ là tình huống gì anh còn không biết sao…"

"Không cần, chúng tôi tự đi một mình." Đường Húc Hải cắt ngang lời hắn, Vương Tử Bình hiển nhiên cũng từ TV hoặc internet biết tình huống không ổn, hắn coi như thông minh biết đi trước khi trời tối.

"Không, anh có biết hiện tại đi nơi nào an toàn sao? Tôi biết một chỗ, ở ngoại ô…" Vương Tử Bình cực lực khuyên nhủ. Thân thủ của Đường Húc Hải ngày đó hắn thấy tận mắt, nếu không phải Đường Húc Hải đúng lúc đuổi tới, hắn cùng Liêu Khoa không biết sẽ thế nào.

"Không, tôi không đi một mình." Đường Húc Hải lại cắt ngang lời hắn.

Vương Tử Bình nhìn thoáng qua phía sau hắn, chần chờ nói: "Anh xác định anh mang theo hai người này có thể an toàn à?"

Đường Húc Hải chau mày, hai người nào?

Hắn vừa quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy Phó Sử Ngọ đang nói chuyện với ngưởi thân mang tàn tật đang ngồi kế bên kia, Ôn Triệu Minh.

Khoé miệng hơi giật giật, hắn gật gật đầu: "Đúng vậy, tôi muốn mang hai người họ theo, anh có thể cùng mang theo không?"

Vương Tử Bình lập tức không muốn.

Đường Húc Hải này thật không biết điều mà!

Hắn có một người bạn đúng lúc ở gần nơi quân đội cùng alien chiến đấu, khi quân đội rút lui hắn liền nhân cơ hội đi theo. Hiện giờ trong thành quái vật ngoài hành tinh tuy giảm bớt rất nhiều nhưng không phải không có, vẫn có khả năng gặp phải rất lớn.

Bạn của hắn miêu tả cho hắn nghe qua điện thoại rất dọa người, không có vũ khí, tay không đấu với loại quái vật này chỉ có đường chết thôi. Bản thân hắn còn chưa chắc chạy thoát, mà hắn còn có người nhà!

Kéo Đường Húc Hải cùng đi bất quá cũng vì thèm muốn thân thủ của hắn, muốn mượn sức hắn hỗ trợ bảo vệ người nhà mà thôi. Một mình mang một tên Phó Sử Ngọ coi như miễn cưỡng có thể đi, nhưng muốn mang thêm một gã tàn phế căn bản không thể đi phải ngồi xe lăn, thì chỉ liên lụy người khác thôi !

"Vậy… Xin lỗi xe của tôi hết chỗ rồi." mặt Vương Tử Bình lộ vẻ khó khăn, cười ha ha trở về bên người nhà.

Đường Húc Hải cười lạnh.

Hắn quay lại, đi đến bên Phó Sử Ngọ, chỉ thấy y vẻ mặt khó xử.

"Làm sao vậy?" Đường Húc Hải miệng hỏi Phó Sử Ngọ, ánh mắt lại nhìn Ôn Triệu Minh.

Ôn Triệu Minh lại thực bình tĩnh nói: "Tôi xin anh Phó giúp tôi."

"Không phải tôi không giúp anh, mà chuyện này tôi không thể làm chủ." Phó Sử Ngọ dùng ánh mắt bắn qua Đường Húc Hải xin giúp đỡ, đáng tiếc sóng mắt này lại không thể hiện vậy.

Lông mày Đường Húc Hải nhíu lại, nhịn khó chịu trong lòng xuống. Hắn cho rằng Phó Sử Ngọ là muốn hắn đồng ý quyết định của y.

"Chuyện gì?" Đường Húc Hải giọng điệu không tốt hỏi.

Ôn Triệu Minh dừng một chút, nhưng hai mắt vẫn nhìn thẳng hắn nói: "Tôi muốn xin anh dẫn tôi đến kho trung tâm ở ngoại ô."

"A?" lông mày Đường Húc Hải hơi nhướn, không ngờ hắn dùng thủ đoạn trực tiếp nhận lấy sóng vô tuyến của quân đội mới biết, nhưng người khác cũng có thủ đoạn khác. Tuy TV truyền ra tin tình hình quân đội chiến đấu bất lợi nhưng kho trung tâm ngoại ô thì không có mấy ai biết được nội tình cụ thể. Ai biết được nơi đó, sau lưng có bối cảnh cũng không chừng.

Vương Tử Bình tên này biết luồn cúi, nhưng Ôn Triệu Minh chui rúc trong nhà không giống người như thế, vậy nơi đưa tin cho anh ta rất sâu xa.

Đường Húc Hải trầm ngâm không nói, ánh mắt Phó Sử Ngọ khẩn trương chờ quyết định của hắn. Sức chiến đấu của y như cám vụn, muốn đi đều trông cậy hết vào Đường Húc Hải nên đương nhiên không dám tự làm chủ.

Ôn Triệu Minh sợ thuyết phục hắn không được, không ngừng cố gắng: "Người đưa tin cho tôi có thể thu xếp cho chúng ta, nếu không có anh ta tiếp ứng, cho dù đến kho trung tâm cũng không thể bảo đảm được gì."

Ôn Triệu Minh cực lực trấn tĩnh, đáy mắt lại mang theo bất an sợ bị từ chối.

Đường Húc Hải đột nhiên mỉm cười: "Được, vậy mang anh cùng đi."

Ôn Triệu Minh nghe vậy mừng rỡ, nhịn không được lộ ra nụ cười, Phó Sử Ngọ cũng thở phào, mỉm cười.

"Tôi có một chiếc SUV việt dã, chúng ta có thể ngồi chiếc đó." Ôn Triệu Minh lấy ra một cái chìa khóa, vứt cho Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ nhận lấy chìa khóa, không rõ hỏi: "Anh cũng có xe?"

Ôn Triệu Minh thương cảm nói: "Trước khi tôi có chuyện vừa đặt xong, sau đó đưa tới thì luôn để trong gara. Trước đó có bảo người làm bảo trì, có thể chạy."

Phó Sử Ngọ lúc này mới cảm thấy hình như đã hỏi điều không nên hỏi. Cái tên năng lực giao tiếp dở tệ này chân tay luống cuống đứng ở đó nhìn Ôn Triệu Minh, chẳng qua bản thân Ôn Triệu Minh cũng không để ý lắm.

Phó Sử Ngọ bắt đầu rối rắm, nếu y giải thích có tạo thành tổn thương thứ hai không.

Đường Húc Hải lấy chìa khóa từ tay Phó Sử Ngọ, ấn xuống một cái. Một chiếc Volvo SUV việt dã đen trong gara "Tích tích" kêu lên.

Ôn Triệu Minh không để ai hỗ trợ, tự mình mở cửa xe leo lên. Phó Sử Ngọ nhìn nhìn hai chân hành động bất tiện của anh, chủ động gấp xe lăn lại đặt sau xe.

Ôn Triệu Minh ngồi phía sau, Phó Sử Ngọ ngồi ở vị trí phó lái.

Đường Húc Hải đề máy, SUV khẽ run lên.

Đi không bao xa, Đường Húc Hải dùng SUV chặn ngang đầu chiếc Mazda của Phó Sử Ngọ.

"Chuyển nước qua đi." Đường Húc Hải nói.

"Ừ." Phó Sử Ngọ xuống xe mở cốp ra, Đường Húc Hải xách hai thùng y xách một, đem 3 thùng nước lên xe.

"Cũng không biết bên kho trung tâm có cung cấp nước không?" Phó Sử Ngọ bất an nói.

"Mùa hạ là mùa thức uống lạnh tiêu thụ nhiều nhất, loại vật phẩm dự trữ này phải chuẩn bị trước tiên. Dùng nhiều thì không có khả năng nhưng chỉ uống thì chắc đủ, chẳng qua sẽ có hạn chế." Ôn Triệu Minh nói.

"Vậy là tốt." Phó Sử Ngọ an tâm, vậy thì ba thùng nước của họ chắc không đến mức quá bắt mắt.

Xe lên đường, đường phố càng hoang vắng hơn so với lần trước lúc bọn Phó Sử Ngọ đi ra. Lúc ấy trên đường tốt xấu gì còn có tuần tra , hiện tại cả người tuần tra cũng không thấy .

Ven đường ngẫu nhiên có xe bị bỏ lại, cũng không biết là hết dầu hay bất hạnh gặp phải sinh vật alien kia.

Không khí nặng nề lên, Ôn Triệu Minh chủ động mở miệng nói: "Kỳ thật tôi nghĩ anh nên để anh Phó lái xe."

Phó Sử Ngọ quay đầu lại nhìn Ôn Triệu Minh, phát giác anh ta đang nhìn Đường Húc Hải lái xe.

Đường Húc Hải từ kính chiếu hậu cười như không cười nhìn anh ta một cái: "Anh sai bét. Tôi cảm thấy vào thời điểm này vẫn là tự mình nắm tay lái an toàn hơn, phải giao xe cho người kỹ thuật tốt nhất chứ."

Phó Sử Ngọ ban đầu còn chưa kịp phản ứng, sau đó mới căm tức ý thức được sau giá trị vũ lực cả kỹ thuật lái xe của y cũng bị coi thường !

"Kỹ thuật lái xe của tôi rất tốt!" Phó Sử Ngọ khó chịu nói.

Đường Húc Hải liếc nhìn y, ánh mắt kia hiển nhiên là không tin.

"Ít nhất thật ổn!" Phó Sử Ngọ càng tức giận.

Ôn Triệu Minh lúc này nói: "Anh hiểu lầm ý tôi, ý tôi là… trong ba người chúng ta, ít nhất anh Phó hiện giờ thân thể tốt nhất."

"Không có nghĩa là năng lực phản ứng cậu ta cũng tốt, lái xe ổn, không có nghĩa là gặp tình huống bất ngờ sẽ không phản xạ quẹo tay lái tránh đi." Đường Húc Hải châm chọc nói.

"Xin lỗi." Ôn Triệu Minh ảo não căng miệng.

Phó Sử Ngọ ngây ngẩn cả người, y không hiểu gì hỏi: "Có ý gì? Cơ thể của tôi tốt hơn Đường Húc Hải hả?"

Y mê hoặc nhìn cánh tay cường tángcủa Đường Húc Hải, lại cúi đầu nhìn nhìn cánh tay trắng nõn không chút cơ bắp của mình.

… tự tôn lại nát lần nữa!

Đường Húc Hải không trả lời, Ôn Triệu Minh chần chờ một chút vẫn nói: "Đùi phải của anh Đường có gắn tấm thép."

Cái gì? !

Đây quả là sấm giữa trời quang a.

"Thật vậy chăng? !" Phó Sử Ngọ ức chế không được hét to một tiếng.

Y lúc trước thấy Đường Húc Hải xoay chân dài mà đập ngã T shirt xanh, dáng người đối phương cường tráng thế, bất kể thế nào cũng không nghĩ ra chân đối phương cư nhiên có vết thương!

"Thực xin lỗi." Phó Sử Ngọ đặc biệt áy náy giải thích.

Đường Húc Hải phun cười: "Sao cậu lại nói xin lỗi."

"Xin lỗi, tôi không biết chân anh bị thương." Phó Sử Ngọ ảo não cực kỳ. Nếu y biết chân đối phương có tấm thép, bất kể thế nào cũng không kêu hắn đi coi hai người Vương Tử Bình ra sao, cũng bất kể thế nào cũng không cho hắn mang hai thùng nước đi tới đi lui!

Đường Húc Hải có chút không vui: "Đừng coi tôi như thủy tinh chứ, cũng sắp khỏi rồi."

"Cho dù sắp bình phục nhưng chân anh có tấm thép thì không thể vận động mạnh được." Ôn Triệu Minh lẳng lặng nói ra sự thật không thể chối cãi này.

"Chậc, dù sao chỉ là lái chiếc xe mà thôi." Đường Húc Hải không kiên nhẫn.

Ôn Triệu Minh không lên tiếng. Hai người họ trong lòng đều rõ ràng, nếu gặp phải tình huống cực đoan không quản chân hắn thế nào, liền tính sẽ tàn phế cũng phải chiến đấu.

Phó Sử Ngọ đắm chìm trong tự trách, một lát sau y mới lên tiếng: "Tôi vô tâm quá, làm hàng xóm lâu như vậy mà không biết."

"Đây không phải vấn đề của cậu!" Đường Húc Hải nhìn y một cái, không được tự nhiên nói: "Phiền nhất những người coi tôi như mấy thứ dễ vỡ vậy, cho nên dọn đến đây ai tôi cũng không nói cho biết."

Đường Húc Hải rất cậy mạnh, bên ngoài vờ như không có việc gì, lại không lui tới với ai, tự nhiên không có người biết.

"Vậy anh Ôn sao mà biết?" Phó Sử Ngọ nghi ngờ.

"Tôi chỉ tình cờ biết." Ôn Triệu Minh nhìn Phó Sử Ngọ quay đầu lại nói: "Bác sĩ trị cho tôi và anh Đường là một, lúc tái khám có gặp."

Bất quá chỉ là quen sơ mà thôi, hai người tâm tình đều không tốt, cũng không có tâm tư kết bạn gì.

Đường Húc Hải chấp nhận cho Ôn Triệu Minh cùng đi, đại khái cũng do tâm tình lá lành đùm lá rách, liên tưởng đến bản thân mình mới vươn tay kéo một cái.

Ôn Triệu Minh sau khi bị tàn tật rất mẫn cảm, Đường Húc Hải đi đường người bình thường nhìn không ra, nhưng anh vẫn nhìn ra có chút mất tự nhiên.

"Đường Húc Hải, thôi để tôi lái cho." Phó Sử Ngọ nói.

Hiện tại biết Đường Húc Hải chân bên trong có thép tấm, xem như người bệnh, Phó Sử Ngọ như thế nào cũng không có biện pháp sai khiến người bệnh.

"Cậu người này làm gì mà cứ lải nha lải nhải!" Đường Húc Hải nổi giận, giận dữ hét vào mặt y: "Đã nói sắp lành rồi mà! Lái xe không thành vấn đề! Hơn nữa, dựa vào trình độ phản ứng của cậu, giao tay lái cho cậu có khác gì chịu chết hả?"

"Gì?" Phó Sử Ngọ cứng họng.

Miệng người này vẫn đáng ghét không đổi mà!

Phó Sử Ngọ còn muốn lý luận với hắn một phen, cái tên hay trở mặt này, cái gì gọi là "có khác gì chịu chết", trình độ của y làm gì mà tệ đến thế chứ! Rõ ràng trước còn ngồi trên xe y lái mà!

"Ầm ——" "Két ——" "A! ! !"

Sau tiếng va chạm lớn chính là tiếng két thắng lại chói tai, ngay sau đó là tiếng gào rú kinh hoảng của mọi người.

Đường Húc Hải biến sắc: "Ngồi vững! !"

Nói xong, hai tay quay mạnh tay lái, Phó Sử Ngọ bị lực quán tính vứt mạnh vào cạnh cửa.

Được rồi, kiên nhẫn chút nhá mọi người, coi anh Ngọ ban đầu cùi bắp chút mà sau này ảnh mạnh kinh hồn, anh Hải ko dám ghẹo dữ quá đó. Truyện ko quan trong ban đầu họ mạnh hay yếu mà là họ có biết cố gắng vươn lên để sống sót hay không. Và điểm làm Vân thích nhất trong truyện là anh thụ trong truyện này biết biến cường không lệ thuộc quá nhiều vào anh công, nếu không có anh công thì anh thụ vẫn có thể sống sót, tất nhiên là lúc sao này lúc đầu thụ vẫn là cọng bún thiu.

Đảm bảo mọi người ko thất vọng, Vân mới có edit thôi mà thấy hồi hộp theo rồi đây nè, nói chi đến đọc ^^

12. Chương 12

Vương Tử Bình cho dù không kéo Đường Húc Hải lên xe của mình, nhưng cũng không tính đơn giản buông tha cho người vũ lực cao siêu như Đường Húc Hải.

Vương Tử Bình lái xe chở người nhà mình.

So với tỷ lệ sinh tồn một mình ra đi gặp phải alien, tự nhiên đi chung một đám sẽ cao hơn. Vì thế hắn liền nói cho Liêu Khoa, còn có mấy thanh niên trai tráng trong nhà không có liên lụy gì mà mấy ngày nay quan sát được về nơi quân đội đóng quân ở ngoại ô. Đương nhiên rất nhiều người sẽ nguyện ý nương tựa vào quân đội dưới tình huống gặp phải quái vật ngoài hành tinh này.

Vương Tử Bình những người này có chạy trước cũng có chạy sau Đường Húc Hải, tranh thủ trình độ "Đoàn kết" lớn nhất bên người Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải không phải không nhìn thấy mấy chiếc xe đó, bất quá hắn tuy không trực tiếp vứt bỏ những người này, nhưng cũng không tính tốt bụng bị những người này – cụ thể là Vương Tử Bình – lợi dụng.

Chẳng qua Vương Tử Bình đại khái chưa bao giờ nghĩ ra, một mình đi ra khả năng gặp phải alien không phải không có, nhưng một đám đi ra gặp phải alien gần như là tất nhiên !(đây có phải gọi là khôn vặt không _ _ !!!)

Ai bảo bọn họ mục tiêu lớn, nhân số đông, tự nhiên thành mục tiêu tập kích.

Một con alien quơ xúc tua từ một tòa cao ốc ven đường nhảy xuống nện vào trần chiếc xe đi đầu tiên!

Lập tức khiến người lái đó khiếp sợ giật bắn, phản xạ có điều kiện mà đạp thắng.

Thế nhưng lúc này dừng lại sẽ trực tiếp rơi vào nguy hiểm, Đường Húc Hải quẹo phắt tay lái, nhanh chóng vòng qua bên cạnh chếc xe đó, nhưng mấy chiếc xe đằng sau hắn không may mắn như vậy, trực tiếp tông vào đít xe kia.

Lực đâm kịch liệt này, nếu đứng trên trần xe là con người có lẽ đã bị hất tung xuống. Đáng tiếc con alien có tứ chi là xúc tua, trên tứ chi không biết có giác hút hay móc câu, tóm lại là cố định thân thể của mình hết sức vững vàng.

Cửa xe mở ra, hai người trên xe hãi hùng bỏ chạy. Lúc này từ một hẻm nhỏ bên cạnh lại lao tới một con alien, nó trực tiếp nhào vào đám người, xúc tua dài nhanh như gió quấn lấy cổ một người.

"Cứu tôi! ! !" Người nọ kêu rên một tiếng, đáng tiếc trên xe bọn họ chỉ có một cái móc sắt, trong cơn hãi hùng căn bản quên mang theo xuống.

Bạn của hắn vừa hoảng sợ vừa kinh hãi, thấy hắn vậy căn bản không có cách nào. Trong lúc do dự không quyết, alien kia lập tức lưu loát cắn đứt đầu người nọ rồi nhào thẳng vào hắn!

Alien có xúc tua giúp chúng nó như vượn người nhanh nhẹn đu qua các tòa cao ốc san sát, cột điện biển quảng cáo khắp mọi nơi.

Vương Tử Bình đạp mạnh chân ga, mắt nhìn phía sau lại nhào ra một con lao vun vút đuổi theo, hắn bất chấp, quẹo qua một bên, đẩy mạnh chiếc xe đi theo sau hắn qua một bên.

Người lái theo sau hắn đang hoảng sợ nhìn chăm chú vào alien trong kính chiếu hậu căn bản không ngờ hắn sẽ đột nhiên đẩy mạnh xe của y, dưới tình thế cấp bách quẹo mạnh sang trái lập tức đâm vào con lươn giữa đường. Alien chạy ào qua, trực tiếp đập nát kính xe, đi vào.

Nghe tiếng rú hoảng sợ phía sau, Vương Tử Bình yên tâm, xị mặt nói với người nhà bị dọa đến mặt xanh mét: "Ngồi vững."

Đường Húc Hải bình tĩnh đối phó với mấy chiếc xe đằng trước, lúc chiếc xe trước mặt kia đâm vào con lươn, hắn không thể không đạp thắng giảm tốc độ. Khi chiếc xe bên cạnh sợ chết khiếp chạy ào đi, Đường Húc Hải lúc này mới chuyển qua đường xe bên cạnh mà chạy.

Phó Sử Ngọ siết chặt tay vịn trên cửa sổ xe, y cảm thấy tim mình sắp từ cổ họng ói ra, cảnh tượng dọa người như vậy, lại khiến y kêu cũng kêu không được.

Phó Sử Ngọ thấy Đường Húc Hải sửa lại bộ dáng lười biếng, cà lơ phất phơ ngày thường. Sắc mặt nghiêm túc vẻ mặt sắc bén, hai tay linh hoạt chuyển tay lái, thỉnh thoảng kéo cái cần một chút.

Y không thể không thừa nhận, lấy kỹ thuật của y, ngay lúc xe đầu dừng lại có lẽ cũng phản xạ có điều kiện là đạp thắng.

Hiện tại nơi này bởi vì rối loạn, càng ngày càng nhiều alien chạy tới. Con alien nhào vào xe kia đã leo khỏi cửa kính, bật người nhảy về phía xe của bọn họ.

Đường Húc Hải quyết định thật nhanh, nhấn mạnh chân ga, trực tiếp tông vào chiếc xe đang chặn đường bọn họ.

Con alien đang nhảy trên không trung bị hắn hút vào, bị lực hút cực mạnh hút bay ra ngoài.

Đường Húc Hải mím môi, ủi bẹp chiếc xe kia.

Phó Sử Ngọ duỗi đầu nhìn thoáng qua, người bên trong chết rồi cũng không thể chết lần nữa.

Phó Sử Ngọ một tay dùng sức siết tay vịn, tay còn lại gắt gao kéo dây an toàn. Đường Húc Hải bắt đầu vọt mạnh đi, ý đồ thoát muốn khỏi con alien bò lên từ phía sau.

"Làm sao đây? Nó bò lên rồi ! !" Phó Sử Ngọ lắc lắc đầu nhìn phía sau, khẩn trương nói.

Mắt Đường Húc Hải liếc liếc nhìn kính chiếu hậu một cái, nhận ra con này vẫn là con bị tông bay ra vừa rồi. Chẳng qua alien có xúc tua, tuy bay ra nhưng xúc tua vẫn vứt trở về ôm chặt lấy sau xe.

"Cứt chó, lì đòn quá vậy!" Đường Húc Hải mắng. Sinh vật cỡ đó mà bị xe ở tốc độ này kéo lê đi không chết cũng phải chết, cái thứ này lại còn có thể bò lên.

Alien ầm ầm đấm vào trần xe, vật liệu của chiếc SUV việt dã vượt qua thử thách, tuy vặn vẹo biến hình nhưng không có dấu hiệu bị vỡ nát.

"Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? !" Phó Sử Ngọ kinh sợ nhìn chằm chằm cái hố càng ngày càng sâu trên trần xe, miệng lộn xộn kêu.

"Đừng kêu nữa!" Đường Húc Hải cau mày, ít nhất phải rời khỏi quảng trường này trước đã.

Xe quẹo vào quốc lộ, hai bên đều là cao ốc, Đường Húc Hải quẹo phắt vào bãi đỗ xe phía sau cao ốc.

"Anh quẹo đi đâu vậy?" Phó Sử Ngọ hỏi.

"Tìm nơi tầm nhìn trống trải, tôi cũng không muốn tự nhiên bị bao vây." Đường Húc Hải nhìn một cái xúc tua rũ xuống bên cạnh cửa xe, trên xúc tua mang theo một cái móc khiến người ta không rét mà run.

"Phó Sử Ngọ!" Hắn gào.

"Cái gì?" Phó Sử Ngọ tinh thần buộc chặt nhìn chằm chằm trần xe.

"Không phải nói cậu lái xe ổn lắm hả?" Đường Húc Hải vươn một tay ra xoay cằm y lại đây, để y nhìn vào hắn, nói: "Lát nữa tôi mở cửa xe nhảy ra đạp con quái vật kia đi, cậu lại đây đỡ lấy tay lái, sau đó thò qua giẫm mạnh thắng, nghe hiểu không?"

"A? !" Phó Sử Ngọ hoảng sợ trừng hắn.

Nghe thì nghe hiểu, chẳng qua hệ số khó khăn hơi cao, y chỉ sợ làm không được thôi!

"Đỡ!" Đường Húc Hải giữ chặt tay y đè vào tay lái, sau đó hắn mở tung cửa xe, chiếc xúc tua bên ngoài trực tiếp lộ ra trước mắt hắn. Đường Húc Hải rút mã tấu ra chém mạnh vào xúc tua .

"Chi ————" dây thanh của alien như bị xé rách, phát ra tiếng gào khó nghe buốt cả tai, một xúc tua của nó bị chém đứt !

Đường Húc Hải nhân cơ hội từ trên xe nhảy xuống.

Tuy tốc độ xe đã không nhanh nhưng hắn vẫn lăn một vòng trên mặt đất mới làm tan mất xung lượng.

"Đường Húc Hải! ! !" Phó Sử Ngọ thét một tiếng, y còn chưa cởi dây an toàn! Nhảy cái gì mà nhảy hả!

Phó Sử Ngọ như sắp khóc, một tay nắm tay lái, một tay nhanh chóng xoay lại mở dây an toàn. Ôn Triệu Minh nhoài người qua giúp y, may mà không phát sinh tình tiết cẩu huyết ngay thời khắc mấu chốt dây an toàn mở không ra

Dưới sự trợ giúp của Ôn Triệu Minh, Phó Sử Ngọ thuận lợi đến chỗ ngồi điều khiển, chậm rãi đạp thắng, nhưng y không dừng lại, mà chỉ giảm bớt một cột ga.

Sắc trời tối sầm lại, Phó Sử Ngọ mở đèn xe lên, chiếu sáng cho Đường Húc Hải.

Bãi đỗ xe này là chuẩn bị cho mấy tòa cao ốc thương nghiệp trên quốc lộ này, giờ cao điểm nơi này thường xuyên đậu đầy xe. Nhưng mấy ngày hiện tượng thiên văn xuất hiện, gần như không một ai còn có thể đi làm bình thường vì thế bãi đỗ xe chỉ còn mấy chiếc rải rác.

Có vẻ thật trống, điều này làm Đường Húc Hải dễ phát huy hơn. Sau khi hắn nhảy xuống, thù hận của alien trực tiếp bị hắn lôi đi, alien hận thấu xương tên nhân loại chém rớt một xúc tua của nó.

Một xúc tua khác quấn về phía hắn.

Ưu thế của Alien ở chỗ động tác của chúng rất nhanh, nhanh đến người bình thường căn bản phản ứng không kịp. Nhưng đối với loại người trước kia có trải qua huấn luyện nghiêm khắc như Đường Húc Hải mà nói, tốc độ này cũng có thể tránh được.

Hắn không tránh không được, trên xúc tua có móc câu, quất vào người, liền bị xé ra một tảng thịt lớn. Cùng alien đánh nhau rất dễ phải chịu khổ hình lột da.

Xúc tua của Alien quét tới lồng ngực hắn, Đường Húc Hải trực tiếp ngửa hết thân mình về phía sau, sau đó nhanh chóng bật người dậy, dùng mã tấu trong tay đâm vào alien .

Alien vung vẩy xúc tua né tránh, phát ra tiếng kêu rợn người. Nó thở hồng hộc, có vẻ hết sức nóng nảy.

Cách nhau gần, Đường Húc Hải phát hiện cái móc của alien chỉ có ngọn xúc tua là có, phát hiện này khiến lòng hắn có chủ ý.

Đường Húc Hải giả vờ công kích chi trước bên trái bị chém đứt của alien, alien bị thương nặng, đối với đau đớn đặc biệt mẫn cảm, không khỏi tránh bị thương chồng lên thương, đối với phòng vệ bên trái liền cẩn thận lên. Lợi dụng cơ hội này, Đường Húc Hải ôm lấy chi sau bên phải của alien, vặn eo một cái liền quật mạnh alien vòng qua vai xuống đất. Ngay sau đó Đường Húc Hải dựng thẳng mã tấu cắm ngay giữa mặt alien .

Phó Sử Ngọ chậm rãi lái xe lại đây, Đường Húc Hải đã lấy tốc độ sét đánh giải quyết con alien này.

Đường Húc Hải rút mã tấu ra, máu alien lập tức phun ra ào ào.. Khẩn trương kích thích đi qua, cảm quan của Đường Húc Hải từ từ tiếp thu tín hiệu của khắp thân thể hồi quỹ trở về

Hắn lung lay một chút, thiếu chút nữa đứng không nổi nữa.

Phó Sử Ngọ đẩy cửa xe ra nhanh chóng đi xuống đỡ hắn.

"Anh thế nào? Có chỗ nào bị thương không?" Phó Sử Ngọ cẩn thận hỏi.

"Không sao, không bị gì nặng." Đường Húc Hải đẩy tay y ra, không cho y đỡ.

Đường Húc Hải dừng một chút, mới đi về hướng chiếc việt dã.

"Đi nhanh lên, chậm nữa liền không kịp."

Phó Sử Ngọ hiện tại biết chân hắn có thương tích, chú ý một chút liền phát giác khác thường: "Chân anh sao vậy?"

"Không sao!" Đường Húc Hải giọng điệu nghiêm khắc gắt: "Cậu tới lái xe, đi trước, có việc gì chút nói sau!"

Phó Sử Ngọ khựng lại, không tranh cãi nữa, nếu chân hắn không có việc gì tuyệt đối sẽ không để y lái xe.

Đường Húc Hải chờ Phó Sử Ngọ ngồi lên xe rồi mới chậm rãi leo lên, hắn kéo thân trái lên trước, đùi phải gần như là bị kéo lê lên .

"Chân anh rốt cuộc thế nào?" Phó Sử Ngọ đề máy, quay đầu lại ánh mắt sắc bén nhìn hắn, rất giống đang uy hiếp anh không nói liền không lái xe.

Đường Húc Hải vừa bực lại vừa bất đắc dĩ: "Không sao thật mà, vừa rồi nhảy xuống có thể bị trật thôi."

Phó Sử Ngọ gật gật đầu, lúc này mới chịu lái xe, không chút nào chú ý tới ánh mắt ra vẻ lại một lần nữa truyền sai ý tứ.

Cư nhiên bị Phó Sử Ngọ dùng ánh mắt uy hiếp, Đường Húc Hải bực mình không thôi.

Đáng thương Phó Sử Ngọ, vừa rồi rõ ràng là dùng ánh mắt ân cần hỏi thăm mà thôi.

13. Chương 13

Phó Sử Ngọ lái chiếc việt dã ra khỏi bãi đỗ xe, Ôn Triệu Minh lo lắng nhìn con đường phía trước. Sắc trời đã triệt để tối đen, nếu màn trời di chuyển đến Vân thành trước khi tới được kho trung tâm thì bọn họ sẽ thật sự bị càng nhiều alien vây quanh.

"Nhanh một chút." Ôn Triệu Minh nhịn không được vô cùng lo lắng.

"Tôi sẽ cố hết sức!" Phó Sử Ngọ gắt gao nhìn chằm chằm con đường phía trước, ra sức đạp mạnh chân ga thải.

Hiện tại trên đường sớm đã không có bao nhiêu người, trong dĩ vãng dòng xe có thể tạo thành tắc đường đã biến mất hơn nửa, cảnh sát giao thông sớm đã không thấy bóng dáng tăm hơi, cameras ở ngã tư vẫn tận chức tận trách mà quay, chẳng qua lúc này chẳng còn ai thèm để ý hóa đơn phạt nữa.

Có lẽ là bị kỹ thuật lái xe vừa rồi của Đường Húc Hải kích thích, Phó Sử Ngọ nâng mức tập trung lên 200%, tốc độ chiếc việt dã càng ngày càng tăng, linh hoạt vượt qua từng chiếc từng chiếc xe.

Phó Sử Ngọ rất có cảm giác tẩy sạch sỉ nhục, mở mày mở mặt.

Y hơi đắc ý nhìn thoáng qua Đường Húc Hải nghiêm mặt ngồi ở ghế phó điều khiển, thế nào hả? Kỹ thuật của tôi cũng không kém đúng không?

Mày Đường Húc Hải nhíu lại, sắc mặt khó coi: "Dừng xe."

"Cái gì?" Ôn Triệu Minh đang trong tư thế dựa vào ghế nghe hai chữ này lập tức bật thẳng thắt lưng.

"Phía trước không đi được." Phó Sử Ngọ cũng nhìn thấy, con đường phía trước ô tô đều dần giảm tốc độ, có nhiều người mất kiên nhẫn không ngừng bóp còi.

Thẳng đến không cách nào đi tới, Phó Sử Ngọ mới đạp chân thắng.

Đường Húc Hải chần chờ một chút, quay đầu nói với Phó Sử Ngọ: "Cậu đi xuống nhìn một chút, phía trước có chuyện gì? Có thể nhanh chóng giải quyếtkhông?"

Phó Sử Ngọ không chần chờ, mở cửa xe ra nhảy xuống, chạy theo dòng xe lên phía trước.

Đường Húc Hải một bụng thuyết phục bị nghẹn ngược vào, hắn thở phào một cái.

Phó Sử Ngọ người này đừng nhìn đôi khi không biết ứng biến, nhưng thời khắc mấu chốt thật sự rất có quyết đoán.

Hiện tại người ở nơi này còn nhiều hơn lúc nãy, khả năng bị công kích càng cao hơn.

Nhưng đôi khi Phó Sử Ngọ căn bản sẽ không đi suy xét có bị thương không, có gặp phải alien không. Lúc có chuyện phải làm, y ngược lại buông xuống quá trình rối rắm.

Chẳng bao lâu sau Phó Sử Ngọ chạy về. Thời tiết giờ cực nóng, tuy trời đã tối nhưng nhiệt độ cũng chẳng giảm được bao nhiêu.

"Phía trước xảy ra tai nạn liên hoàn." Phó Sử Ngọ rút khăn tay trong túi ra lau mồ hôi: "Hiện tại rất nhiều xe đều bị kẹt ở đó, hiện trường tai nạn tôi thấy căn bản không có ai đi xử lý, cho dù có người làm thời gian cũng không còn kịp."

Đường Húc Hải liếc nhìn cái khăn của y một cái, quyết đoán nói: "Lập tức quay đầu."

Phó Sử Ngọ ném khăn tay vào thùng rác, không nói hai lời liền quay đầu xe.

Y trực tiếp quẹo vào đường ngược chiều để quay đầu, thấy y làm vậy, lúc này cũng có người bắt đầu quay đầu.

"Không kịp đi ngoại ô, đi đâu đây?" Phó Sử Ngọ bất an nói.

"Đi theo đường tôi chỉ." Đường Húc Hải hít mạnh một hơi, tay đặt trên đầu gối phải hung hăng siết một cái.

Khóe mắt Phó Sử Ngọ thoáng nhìn động tác của hắn, không khỏi hỏi: "Chân đau?"

Đường Húc Hải phun một hơi: "Không sao. Đường đằng trước quẹo phải."

Phó Sử Ngọ nghe theo, y phát hiện theo đường Đường Húc Hải chỉ, xe chạy vào một ngã tư cũ kĩ.

"Sau đó?" Phó Sử Ngọ chần chờ, ngã tư này trước kia y rất ít tới, căn bản không biết nơi nào có thể trốn.

"Lái về phía trước đi, có một cái rạp chiếu phim trần cao, đi vào trong đó." Đường Húc Hải nói.

Rạp chiếu phim trần cao?

Chỗ này Phó Sử Ngọ biết, lúc học trung học có một lần cử hành hội diễn cấp trường, chính là thuê ở nơi này.

Rạp chiếu phim trần cao này là một rạp chiếu phim có từ rất rất lâu rồi, nghe nói là công trình lớn của những năm năm mươi thế kỷ trước, đã nhiều lần cải tạo. Ấn tượng của Phó Sử Ngọ đối với rạp chiếu phim này dừng lại ở các bậc thang kéo dài xuống dưới kia. Cả rạp chiếu phim không lớn, chỉ có một thính phòng, chỗ ngồi xem phân chia cao thấp thành hai tầng.

Hai mươi năm gần đây, từ khi công cuộc hiện đại hoá càng ngày càng tiên tiến, thiết bị lỗi thời của rạp này căn bản không thể cung cấp nghe nhìn hưởng thụ tốt nhất, rạp liền từ từ vắng đi. Mấy lần đi ngang qua đều có thể nhìn thấy cảnh tượng hiu quạnh tường ngoài bong ra từng mảng, lộ ra mặt xi-măng khó coi bên trong.

Ôn Triệu Minh hiển nhiên không biết rạp chiếu phim trần cao là nơi thế nào, hỏi ngay: " Rạp chiếu phim này có gì đặc biệt, có thể để chúng ta an toàn tránh né?"

"Rạp chiếu phim trần cao được cải biến từ nơi phòng thủ trên không vào thời lập nước, dưới kia có một hầm trú ẩn." Đường Húc Hải thản nhiên nói.

"Hầm trú ẩn? !" Phó Sử Ngọ cùng Ôn Triệu Minh trăm miệng một lời giật mình lên tiếng.

"Tôi nói mà! Hèn chi nơi đó vẫn chưa bị phá!" Phó Sử Ngọ bừng tỉnh đại ngộ.

Những nơi gần đó đều được đổi thành mấy căn nhà hiện đại, cũng chỉ có rạp chiếu phim này là sừng sững không đổ!

“Anh thật lợi hại, cả chuyện này cũng biết.” Phó Sử Ngọ cảm thán nói.

Đường Húc Hải “Ngô” một tiếng, liền im lặng.

Hắn có thể nói đó là bệnh nghề nghiệp phát tác, ở không chán quá không có chuyện gì làm à? ! Lúc thi hành nhiệm vụ cuối cùng đùi phải bị nát xương, phải ghép tấm thép vào, chỉ có thể điều dưỡng, cho dù khỏi cũng không chắc có thể khôi phục sức đỡ của khung xương như trước, còn phải tận lực tránh vận động mạnh mấy năm.

Hắn chỉ có thể ảm đạm xuất ngũ.

Năm đầu tiên tâm tình của hắn vô cùng tối tăm nóng nảy, chỉ có thể không ngừng rèn luyện hai tay để giải quyết. Chờ khi chân hắn khôi phục có thể đi đường như người thường, hắn càng cố gắng đến mức bác sĩ cũng phải khuyên nhủ.

Đến khi xuất viện rồi được đưa đến chung cư, không người quản, hắn mới bắt đầu tra tấn chính mình không ngừng sử dụng hai chân. Không được hoạt động gì mạnh, vậy hắn tận dụng khả năng hoạt động hai chân trong giới hạn chịu đựng, hắn thậm chí quanh năm không đi thang máy, lên xuống chung cư hoàn toàn bằng đôi chân này.

Đến năm nay, đùi phải của hắn rốt cục sắp lành, đã có thể gỡ tấm thép nhưng lại gặp phải nguy cơ có một không hai này.

Trước kia trừ rèn luyện ra, không có việc gì hắn liền cầm bản đồ thành phố sưu tập mấy thứ nhàm chám dùng làm diễn tập chiến tranh, suy nghĩ những điểm phục kích trên đường, tự mình đánh mình chơi. Chẳng qua lúc đó chưa từng nghĩ mấy thứ này sẽ có ngày dùng đến.

Thật sự là thế sự vô thường.

Mày Đường Húc Hải nhíu chặt lại, nghĩ đến mấy yếu điểm chiến lược ở Vân thành.

Chỉ mong tình huống không cần tệ hơn nữa, hắn âm thầm cầu nguyện .

Phó Sử Ngọ lái xe đi vào rạp chiếu phim, dưới sự chỉ huy của Đường Húc Hải, trực tiếp phá tung cửa sắt cũ nát, đem xe chạy đến cửa hông rạp chiếu phim.

“Từ phía trước cũng có thể vào, chẳng qua trực tiếp đi xuống là phòng chiếu. Phòng trên không thể dùng, ngăn ngừa alien không được. Cửa phía sau là một hầm trú nhỏ, dựa theo thiết kế chắc là dự trữ vật tư chiến tranh, nhưng bên trong có đồ hay không cũng chưa chắc.” Đường Húc Hải mở cửa xe ra từ từ xuống xe, hắn chậm rãi đi đến trước cửa hông.

“Khóa.” Phó Sử Ngọ nhìn ổ khoá ở cửa hông.

Đường Húc Hải nhìn cánh cửa bị dây xích quấn lại, quay đầu nói: “Cậu đem ba lô của tôi lại đây.”

Phó Sử Ngọ bước đến cạnh xe nhấc ba lô của Đường Húc Hải ra, Ôn Triệu Minh ngồi phía sau hỏi: “Thế nào?”

“Đóng cửa, giờ đang coi phá thế nào.” Phó Sử Ngọ giải thích.

Phó Sử Ngọ cầm ba lô đi đến bên người Đường Húc Hải, Đường Húc Hải mở ba lô của mình ra, trực tiếp lấy ra một vật nhìn như cái xẻng từ trong đó.

Cán và lưỡi của cái xẻng kia đang trong trạng thái gấp lại, ở nơi nối giữa cán và lưỡi, Phó Sử Ngọ nhìn thấy một kết cấu đặc biệt phức tạp.

Đường Húc Hải cầm thứ như cái xẻng kia, trực tiếp dùng cái nơi nối đó kẹp lấy dây xích, lập tức liền bấm đứt dây xích.

Phó Sử Ngọ kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Đường Húc Hải nhìn bộ dạng ngốc nghếch của y, tâm tình vẫn không tốt lắm rốt cục đỡ hơn, hắn đắc ý khoát tay: “Xẻng quân dụng vạn năng.”

Cửa mở ra, hiện tại chân Đường Húc Hải có vẻ không tốt lắm, Phó Sử Ngọ không cho hắn khiêng vật nặng. Bản thân chạy mấy đợt mang nước xuống, sau đó khiêng xe lăn chạy bằng điện của Ôn Triệu Minh xuống luôn.

Phó Sử Ngọ cuối cùng đem chiếc việt dã tận khả năng che trước cửa hông, sau đó ba người vào cửa, buộc cửa lại từ bên trong.

Đường Húc Hải lại từ ba lô lấy đèn pin ra soi kiếm nguồn điện, Phó Sử Ngọ rốt cục không nhịn được tự ti lần nữa _ nhìn xem người ta chuẩn bị cái gì, nhìn nhìn lại mình coi !

Đèn điện được mở ra, chiếu sáng bên này cũng chỉ có một cái bóng đèn trơ trọi, đối lập với những bóng đèn nội thất hiện có trên thị trường, nhìn nó đơn điệu tới cực điểm.

Hầm trú ẩn là một thông đạo chỉnh thể có hai ngã quẹo, còn có một kiến trúc cuối thông đạo, phòng quả nhiên như lời Đường Húc Hải đã nói không lớn lắm, nhưng cho dù không lớn cũng phải đến 80 90 thước vuông.

Hơn nữa cũng như hắn nói, chỗ này vốn là nơi chứa vật tư chiến tranh, bởi vì quanh năm hòa bình, quản lý sơ sài nên bên trong căn bản không có vật tư dự trữ gì. Hiện tại Vân thành đã sớm xây dựng thiết kế một cơ sở phòng vệ trên không khoa học hợp lý hơn, hầm trú này tuy bị bỏ qua, nhưng cũng chưa bị phá đi, mà là triệt để không dùng đến.

"Không khí cũng không tệ lắm." Phó Sử Ngọ cảm nhận cái mát lạnh sũng nước trong hầm trú, hít mạnh một hơi. Tuy cảm giác hơi ẩm nhưng không khí coi như trong lành.

"Đó là đương nhiên, hầm trú ẩn thì phải thiết kế thông gió." Đường Húc Hải tựa vào bên tường, hô hấp hơi ồ ồ nói.

Phó Sử Ngọ cảm thấy hắn có gì là lạ, kề qua mới phát hiện _ Đường Húc Hải cư nhiên chảy một đầu mồ hôi.

"Đường Húc Hải! Anh làm sao vậy?" Phó Sử Ngọ nhanh chóng bắt được hắn, lúc này mới phát giác thân thể hắn nóng bừng: "Anh phát sốt ? !"

Ôn Triệu Minh khống chế xe lăn chạy đến bên cạnh hai người, anh khom lưng xuống quần Đường Húc Hải kéo, lập tức sợ ngây người.

Giữa đùi và cẳng chân bên phải của hắn u một cục, sưng vù cả lên.

"Đây cũng không phải chỉ bị trật thôi đâu? !" Phó Sử Ngọ nhịn không được cả giận nói.

"Không sao." Đường Húc Hải cảm thấy không khí mình thở ra nóng rực lên, hắn vô lực giơ tay xua xua: "Xương của tôi còn chưa triệt để khỏi, tấm thép rốt cuộc cũng chỉ có tác dụng phụ trợ. Vận động kịch liệt quá mức sẽ khiến sưng tấy nhiễm trùng, đây là hiện tượng bình thường."

--- ------ ------ ---

Tết tới tấn tài. Xuân sang đắc lộc. Gia đình hạnh phúc. Vạn sự cát tường! Năm Ngọ sắp đến. Chúc bạn đáng mến. Sự nghiệp tiến lên. Gặp nhiều điều hên!

14. Chương 14

Phó Sử Ngọ mặc dù có chút cứng ngắc không biết ứng biến, nhưng thường thức vẫn phải có, ít nhất y cũng không tin lời nói lúc này của Đường Húc Hải: "Cho dù là nhiễm trùng cũng không có khả năng bị nóng lên nhanh như thế."

Đường Húc Hải ngậm miệng khẽ thở dốc, cũng không nói cho y biết lúc trước đá T shirt xanh đã bắt đầu hơi sưng rồi.

Phó Sử Ngọ nhìn bộ dáng có chết cũng không mở miệng này của hắn cũng phục rồi, người này cậy mạnh đến mức nào mới chịu thôi đây?

“Rồi, cái gì cũng đừng nói nữa, nằm xuống đi!” Phó Sử Ngọ tức giận đỡ lấy thân thể hắn ấn hắn xuống.

“Trên xe của tôi hình như có một tấm thảm.” Ôn Triệu Minh nói.

“Anh thành thật mà ngồi đây, đừng động.” Phó Sử Ngọ rốt cục cũng có cơ hội tăng mạnh khí thế trước mặt Đường Húc Hải đang suy yếu.

Đường Húc Hải cả người không chút sức lực dựa vào tường, lười nói chuyện với y.

Phó Sử Ngọ một mình đi về phía cửa, mở chốt cửa, bò lên xe lấy ra một cái thảm lông từ thùng xe sau. Y nghĩ nghĩ, tìm kiếm một hồi trên xe Ôn Triệu Minh, đem những thứ y cảm thấy có thể sử dụng được vào trong thảm bọc lại rồi mang đi.

Chiếc xe này của Ôn Triệu Minh sau khi anh ta bị tai nạn mới đưa tới, anh ta giờ đã không lái được nhưng cũng không muốn ngồi xe của người khác, vì thế vẫn luôn để đó. Mỗi lần đi bệnh viện tái khám đều ngồi xe này, mùa đông ngồi trên xe lăn phải dùng thảm khoác lên đùi chắn gió. Trừ cái này ra trợ lý lái xe kia còn thêm một ít đệm lên xe để anh thoải mái chút.

Phó Sử Ngọ cầm hai cái đệm kia, một cái đệm hình chữ U, còn lấy ra một chiếc ô và bình nước giữ ấm từ trong xe, cộng thêm mấy bao khăn giấy ướt và khăn giấy rút.

Ôn Triệu Minh cũng là người cần chiếu cố, vì thế Phó Sử Ngọ dứt khoát lột đệm ngồi trên xe xuống luôn. Nếu không phải tháo không được, y thậm chí muốn tháo cái ghế dựa xuống.

Phó Sử Ngọ đã nhận ra biến hóa trên bầu trời, xuyên qua cửa xe nhìn lên không trung.

Rõ ràng vẫn là trời đêm xanh đến biến đen nhưng ở cuối không trung lại nhuộm chút đỏ nhàn nhạt. Màn trời lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được thong thả dần dần bao phủ lục địa này.

Phó Sử Ngọ tăng tốc mau chóng ôm cái bao lớn chạy về hầm trú. Ôn Triệu Minh thấy y ôm một cái bao lớn vượt qua sự tưởng tượng của anh chạy về, gương mặt vẫn luôn không có biểu tình gì cũng ngây ngẩn cả người.

“Anh lấy cái gì vậy?” Ôn Triệu Minh thao túng xe lăn chạy bằng điện tới gần y, anh vươn tay ý muốn nhận lấy mất thứ trong tay y.

Phó Sử Ngọ khoát khoát, nói: “Tôi tự mình tới, anh đừng động.”

Y rút đệm ngồi ném xuống đất, lúc này mới buông cái bao lớn xuống, Ôn Triệu Minh lúc này mới nhìn đến, thì ra cả đệm ngồi y cũng kéo xuống luôn.

“Dùng cái này trải trên đất, ít nhất cũng không lạnh.” Phó Sử Ngọ dùng đệm ngồi trải ra thành giường ngủ cho ba người.

Bảy cái đệm ngồi, giường vừa đủ ba người ngủ.

Phó Sử Ngọ quỳ trên một cái, cẩn thận đặt một cái lên đỉnh làm gối đầu, sau đó nâng Đường Húc Hải đang sốt đến hơi mê sảng lại đây.

Tên to con Đường Húc Hải cao gần 1m88, hơn nữa toàn thân cơ bắp, nặng chết người. Phó Sử Ngọ nhỏ bé cao 1m79 căn bản khiêng hắn không nổi.

May mà bản thân Đường Húc Hải còn có thể gồng chút sức, hai người tựa vào nhau xiêu xiêu vẹo vẹo bò lên chiếc giường Phó Sử Ngọ chuẩn bị cho hắn.

“Ôi

” Phó Sử Ngọ nghẹn một hơi, để Đường Húc Hải ngã vào đệm.

Đường Húc Hải nằm xuống liền thở dài một tiếng, hắn nhắm mắt lại nói với Phó Sử Ngọ: ” Trong ba lô của tôi có túi sơ cứu, có thuốc giảm nhiệt hạ sốt, cậu lấy lại đây cho tôi đi.”

Phó Sử Ngọ ừ một tiếng, đắp thảm lên người của hắn liền đi tìm chiếc ba lô.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, Phó Sử Ngọ lục lọi ba lô của Đường Húc Hải, xem vật dụng trong ba lô của hắn, cảm giác tự biết nhục lúc nãy của Phó Sử Ngọ thăng lên cấp bậc mới .

Ba lô của người ta chuẩn bị nào là quần áo, túi sơ cứu, bật lửa, một ly nước làm bằng sắt, bếp cồn, cồn rắn, lương thực khẩn cấp còn có một bộ máy chắc là máy bộ đàm vô tuyến gì đó, công thêm cái xẻng vạn năng, đèn pin lúc nãy. Nhìn lại y nhét vào ba lô toàn là quần áo, rau khô, socola, mì gói, các bịch gia vị mùi vị khác nhau, phần cứng di động... (em cũng tự thấy nhục cho anh đó Ngọ ngọ _ _ !!!)

So sánh xong, cách biệt trời đất a.

Phó Sử Ngọ thổn thức, cũng chỉ có thể an ủi mình là do y không có kinh nghiệm còn phải học hỏi rất nhiều ...

Tim y đã vỡ nát rồi!

"Tìm được không?" Ôn Triệu Minh thấy y vẻ mặt phức tạp, không khỏi hỏi.

Phó Sử Ngọ lúc này mới hoàn hồn mở túi sơ cứu ra, đồ trong đó cũng không ít, thuốc kháng sinh giảm nhiệt hạ sốt đều có. Mặt khác còn có băng gạc băng vải nước sát trùng, có lẽ tự biết tình huốngcủa mình, Đường Húc Hải đem thêm cả bình xịt chống sưng do trầy hoặc trật khớp.

"Tìm được!" Phó Sử Ngọ cầm bình xịt ra nhìn nhìn rồi cầm thêm thuốc giảm nhiệt hạ sốt đến bên người Đường Húc Hải, xốc thảm lên vén ống quần xịt vào chân hắn."Tỉnh tỉnh đừng ngủ, uống thuốc trước đã." Phó Sử Ngọ nhét thuốc vào tay hắn, sau đó khui nắp một thùng nước, rót một ly ra cho hắn.

" Cho anh ta uống nhiều nước chút, ảnh chảy mồ hôi rất nhiều, sẽ mất nước ." Ôn Triệu Minh ngồi một bên nói.

"Đúng, muốn uống nhiều nước." Phó Sử Ngọ lúc này mới sực nhớ, nhận lấy ly nước không từ tay Đường Húc Hải rồi rót thêm ly nước cho hắn.

Đường Húc Hải hơi nhổm người lên, uống hết ly nước rồi chuyển lại vào tay Phó Sử Ngọ: "Rồi, tôi không sao, ngủ một giấc là ổn. Nơi này ít người, alien hẳn sẽ không tìm thấy, hai người cẩn thận một chút, đừng phát ra tiếng động lớn."

Nói xong câu đó, Đường Húc Hải liền nằm xuống kéo thảm lên, chỉ chốc lát liền ngủ say.

"Nói ngủ liền ngủ." Phó Sử Ngọ nhìn thần công ngủ khò trong 1 giây của hắn thì cứng họng.

Nhìn Đường Húc Hải trong chốc lát, phát hiện hắn thật sự đang ngủ, Phó Sử Ngọ không thú vị dời tầm mắt.

"Anh Ôn, anh muốn uống nước không?" Phó Sử Ngọ nhìn về phía nhân sĩ cần người chiếu cố trọng điểm còn lại.

Ôn Triệu Minh vẫn luôn không nói chuyện, cố hết sức giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, Phó Sử Ngọ chủ động hỏi, anh mới khách khí nói: "Ôn Triệu Minh, gọi tên tôi là được. Vậy phiền anh giúp tôi rót ly nước."

Phó Sử Ngọ thực vui mừng nói: "Vậy tôi gọi anh là Triệu Minh, anh bảo tôi là Sử Ngọ đi."

Dưới tình huống đặc biệt chỉ có ba người họ, biết đâu y sẽ đột phá tình trạng nhân số bạn tốt chỉ bằng 0 cũng nói không chừng?

Một thùng nước chừng 18 lít, ba thùng này đủ để ba người uống ba ngày, uống tiết kiệm có thể uống chừng 10 ngày. Đường Húc Hải không đến mức 10 ngày cũng không khỏi đi? Cho nên tạm thời nước vẫn là đầy đủ .

Phó Sử Ngọ cầm lấy ly nước trên xe của Ôn Triệu Minh, rót một ly cho anh. Y thì nửa ngày bận rộn chưa uống được nên cũng thấy khát, thấy Ôn Triệu Minh nói cảm ơn rồi bưng ly uống, y suy nghĩ một chút, cầm lấy ly của Đường Húc Hải chùi chùi rồi rót một ly uống.

Nhìn đồng hồ đã là 10h, ba người đều chưa ăn cơm, Phó Sử Ngọ liền hỏi Ôn Triệu Minh: "Có đói bụng không?"

Ôn Triệu Minh lúc đầu đi ra không ngờ tình huống sẽ không xong đến thế, anh không giỏi như Đường Húc Hải tự nghe lén thông tin của quân đội, cũng không thể so với Vương Tử Bình có người mật báo cho nghe. Chỉ là có người quen gọi cho anh một cú điện thoại bảo trước trời tối phải đến được kho trung tâm ngoại ô, anh gọi cho trợ lý không được mới lâm thời nhờ Phó Sử Ngọ giúp.

Vì thế lúc anh đi xuống, trừ di động và chìa khóa xe cái gì cũng không mang, vì không để Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ ghét bỏ thứ phiền toái này là anh, anh tận lực giảm nhỏ cảm giác tồn tại của mình, có bất nhu cầu gì đều không chủ động đề xuất.

Hắn thấy Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải hai người đều mang theo ba lô, hai người đều chuẩn bị thức ăn, nhưng anh thì không. Thậm chí ba thùng nước kia cũng là của hai người họ.

Ai cũng không biết họ sẽ nán lại đây mấy ngày, đói bụng khát nước anh cũng không thể trực tiếp yêu cầu hai người chia sẻ nước và thức ăn.

Phó Sử Ngọ không có nhiều tâm tư như vậy, hiện tại Ôn Triệu Minh đồng hành cùng bọn họ, nước tự nhiên phải tính đến phần của anh ta. Về thức ăn, trong ba lô Đường Húc Hải y không động, còn mì gói và rau khô y tự mang theo cũng không ít, đủ để ba người một ngày ba bữa ăn ba bốn ngày không thành vấn đề.

Phó Sử Ngọ lấy bếp cồn của Đường Húc Hải ra, dưới sự chỉ dẫn của Ôn Triệu Minh lột bao bì của cục cồn rắn bỏ vào châm, trực tiếp lấy cái ly kim loại của Đường Húc Hải để làm đế, đổ nước nấu mì.

Y còn giơ bao gia vị đủ thứ vị lên, hỏi ý kiến Ôn Triệu Minh: "Anh muốn ăn mùi gì? Có dưa chua, cà ri, thịt trâu kho tàu, hải sản, xương hầm, gà hầm nấm…"

Ôn Triệu Minh không lời gì để nói nhìn một dọc các bao gia vị lấp lánh được xếp thành hình quạt đặt trước mắt, cảm thấy Phó Sử Ngọ thật là một người thú vị.

"… Đường Húc Hải hiện giờ không nên ăn món nồng và nhiều mỡ không bằng chọn gà hầm nấm đi." Ôn Triệu Minh sờ sờ cằm nói.

"Ừ, anh nói đúng." Phó Sử Ngọ lập tức nghiêm túc lấy gà hầm nấm ra, mấy cái còn lại thì nhét hết vào túi nhỏ trong balo.

Nước giờ phải tiết kiệm, cho nên trực tiếp lấy nước nấu mì. Ôn Triệu Minh cùng Phó Sử Ngọ hai người thay phiên ăn xong, đặc biệt nấu cho Đường Húc Hải một nồi mềm hơn chút.

Lúc này Đường Húc Hải đã ngủ như chết, Phó Sử Ngọ tốn mọi cách mới đánh thức hắn được. Đường Húc Hải tinh thần không tốt liền húp trọn hết nước rồi lăn đùng ra ngủ.

Chờ hắn lại ngủ, Phó Sử Ngọ nghiêm túc dùng khăn tay ướt lau khô cái vừa là ly vừa là nồi kia.

Mấy ngày này phải dựa vào nó ăn cơm, không giữ vệ sinh không được á.

Gây sức ép đến gần 12h, Phó Sử Ngọ giúp Ôn Triệu Minh lăn xe đến giường của anh ta.

Y lúc này mới biết, thương tật trên chân Ôn Triệu Minh còn nghiêm trọng hơn nhiều so với thoạt nhìn. Anh ta ngồi ở đó, tháo hai chi giả trên hai chân xuống, mắt Phó Sử Ngọ nhịn không được nhìn lên trên.

"Có phải thực dọa người không." Ôn Triệu Minh cười khổ.

"Có chút…" Phó Sử Ngọ thành thực nói.

Ôn Triệu Minh ngồi ở đó nhìn trống rỗng nhìn chân của mình, sắc mặt ảm đạm.

15. Chương 15

Hai người đều ngủ không được, xen lẫn tiếng hít thở nặng nề của Đường Húc Hải, Ôn Triệu Minh kể cho y nghe của của mình.

Chân của anh là bị đè nát .

Ôn Triệu Minh kỳ thật không phải là người ở Vân thành. Anh sinh ở Phái thành, khi bé cũng sống vui vẻ, chẳng qua trời cũng có gió mưa thất thường. Cha anh bệnh chết, sau đó mẹ lại mang theo anh tái giá vào nhà phú hào.

Phú hào đó không tệ, coi anh cũng như người thân, chẳng qua đối phương có một đôi trai gái. Vốn như thế cũng không phải vấn đề gì, mẹ của anh làm kế mẫu rất sợ hai đứa con hờ này hận mình, lấy hết tinh lực lấy lòng họ, cũng sợ tốt với anh quá, làm đối phương trong lòng không thoải mái, một ly nước rót thế nào cũng không bằng.

Hai đứa con của đối phương lúc tái giá cũng đã biết chuyện, tuy không xuất hiện tình huống gây gổ với mẹ kế, nhưng cũng không thật sự giống như gia đình thân thiết. Không khí trong nhà chung quy vẫn luôn là khách khí khiêm nhường.

Ôn Triệu Minh làm đứa con lớn nhất, thông cảm nỗi khổ của mẹ, lên trung học liền ở nội trú không về, tốt nghiệp đại học xong lại càng dốc sức làm việc ở Vân thành, trừ ngày lễ ngày tết trên cơ bản không về. Nhưng cha kế anh trong lòng lại rất băn khoăn, cảm thấy anh như bị ép phải đi, lúc làm việc giúp anh rất nhiều việc.

Ôn Triệu Minh mau chóng bộc lộ tài năng ngay trong công việc, trở thành tinh anh trong ngành nghề. Nhưng lúc anh thị sát công trường mới, bất hạnh gặp phải sự cố sập nhà, trực tiếp đè nát đôi chân của anh.

Sự cố lúc ấy rất lớn, người bị chôn ở phía dưới rất nhiều nên khi kéo được anh ra đưa vào phòng cấp cứu, chân anh lập tức phải cắt bỏ ngay.

Sau khi sự cố xảy ra, mẹ anh lập tức rơi vào hối hận và áy náy, dẫn anh về nhà trị liệu. Không khí trong nhà bởi vì anh đột nhiên trở thành người tàn tật nên càng quái dị, tất cả mọi người đối đãi anh thật cẩn thận, áp lực khiến anh thở không nổi nữa. Cuối cùng anh chỉ có thể chạy trốn trở về Vân thành, tránh né tất cả người quen, ánh mắt đồng tình của họ khiến anh chịu không nổi.

Người lần này thông báo cho anh, cũng là vì nể tình cha kế.

Hai người con của cha kế hiện giờ đều học ở nước ngoài, lúc hiện tượng thiên văn xuất hiện mẹ đang làm bạn cùng cha kế ra nước ngoài giải sầu, cũng không biết bây giờ có ở cùng chỗ với hai đứa em không, hiện tại thế nào rồi.

Nghe Ôn Triệu Minh nói, lòng Phó Sử Ngọ thực buồn bã, tuy cha mẹ y đều còn nhưng quanh năm không thể gặp mặt. Ôn Triệu Minh mất cha, mẹ thì căn bản không có biện pháp cùng sinh hoạt giống như thân nhân bình thường.

Ôn Triệu Minh bị mất là cẳng chân, đầu gối vẫn còn, chi giả hiện tại anh mang là loại tốt nhất, trải qua thiết kế có khả năng tự đi đường.

Chỉ là khi chân anh lành rồi, phần chân tiếp xúc với chi giả lúc đi sẽ rất đau, đau đến người thường không cách nào chịu nổi. Mà muốn thích ứng quá trình này, học cách dùng chi giả để đi đường là rất lâu.

Hiện tại Ôn Triệu Minh kỳ thật cũng có thể đi trong chốc lát nhưng chạy nhảy thì khó.

Ôn Triệu Minh hiện tại nói chuyện đó, không phải không có ý đồ giành lấy sự thương hại từ Phó Sử Ngọ, đáy lòng anh cũng thấy nhục nhã vạn phần, nhưng anh thật sự muốn sống tiếp. Cho dù dùng đau xót trên người mình, đổi lấy một chút trợ giúp của Phó Sử Ngọ trong thời khắc sống chết trước mắt, anh cũng cảm thấy đáng giá .

Anh nói chuyện này cho Phó Sử Ngọ mà không phải Đường Húc Hải, bởi vì vừa nhìn là biết Đường Húc Hải là một người ý chí kiên định, hắn có nguyên tắc của mình. Ôn Triệu Minh không thể xác định đối phương sẽ làm thế nào, lại tin rằng hắn sẽ không dễ dàng bị bất hạnh của anh đả động.

Đối phương đồng ý mang anh đồng hành đã hết lòng rồi.

Hai người tâm tư đều thực phức tạp, không biết lúc nào mới ngủ .

Sáng sớm hôm sau Phó Sử Ngọ đột nhiên bừng tỉnh , y mở to mắt đeo kính vào.

Y không xác định có phải y nghe thấy tiếng gì không.

“Đường Húc Hải?” Y nhẹ giọng kêu.

“Làm sao vậy?” Ôn Triệu Minh cũng tỉnh.

“Suỵt ——” Phó Sử Ngọ bảo.

Một lát sau quả nhiên vang lên tiếng rên rỉ, Phó Sử Ngọ lập tức đứng dậy, nắm đèn pin lên soi rồi nhanh chóng bổ nhào qua chỗ công tắc mở đèn lên.

“Đường Húc Hải anh thế nào?” Phó Sử Ngọ vừa nhìn liền thấy, Đường Húc Hải sốt đến mặt mày đỏ bừng, quần áo ướt đẫm mồ hôi: “Không xong! Anh ta không hạ sốt, còn sốt dữ hơn nữa !”

“Cho anh ta uống thuốc, tăng liều lượng lên! Thuốc kháng sinh cũng cho ảnh uống luôn!” Ôn Triệu Minh ngồi dậy, đỡ xe lăn sau đó giãy dụa leo lên.

Đường Húc Hải lúc này sốt đến nỗi thần chí triệt để không rõ, cắn chặt răng, Phó Sử Ngọ mất nửa ngày mới cạy mở khớp hàm của hắn. Đường Húc Hải hiện giờ không thể tự nuốt, Phó Sử Ngọ cuối cùng đành nghiền thuốc thành bột, trộn vào nước, đút từng chút từng chút cho hắn.

Phó Sử Ngọ tóc rối bù, hoang mang lo sợ nhìn Đường Húc Hải, chỉ mong hắn có thể hạ sốt. Đáng tiếc hiện thực tàn khốc, Đường Húc Hải vẫn không đỡ, sau đó cả nước cũng đút không vào được.

“Anh ta uống không được , làm sao đây? !” Phó Sử Ngọ kinh hoảng.

“Anh ta như vậy không được, vốn bây giờ ảnh đỗ quá nhiều mồ hôi liền thiếu nước, không uống vào, nhiệt độ lại không hạ sẽ chết người !” Ôn Triệu Minh cũng nôn nóng lên.

Đường Húc Hải là người có sức chiến đấu duy nhất của họ, hiện tại sốt cao không lùi, nếu hắn chết, hai người họ đảm bảo xong đời!

Phó Sử Ngọ xốc thảm lên, cởi đống quần áo ướt sũng rồi thay bộ sạch sẽ cho hắn, không bao lâu mồ hôi lại chảy ra.

“Phải bổ sung nước cho anh ta!” Ôn Triệu Minh nhẹ giọng hô.

“Truyền dịch! Nước biển!” Phó Sử Ngọ quay đầu nhìn Ôn Triệu Minh.

“Nước biển bổ sung nước nhanh nhất.” Ôn Triệu Minh gật gật đầu, lãnh tĩnh nói: “Nhưng không có dụng cụ truyền, cũng không có nước biển.”

Phó Sử Ngọ khẽ cắn môi: “Tôi đi tìm!”

“Anh đi?” Ôn Triệu Minh hỏi.

“Tôi đi!” Phó Sử Ngọ sau khi quyết định lập tức hành động, Đường Húc Hải chờ không được lâu nữa.

Phó Sử Ngọ trước giờ đã xác định mục tiêu liền không chút do dự, y dạo quanh một vòng, nhìn nhìn hết thảy hiện hữu trong hầm trú.

Y đi qua đổ hết mọi thứ trong ba lô ra, thức ăn và phần cứng để ở một bên, lấy quần áo trực tiếp buộc quanh mặt mình. Y cầm lấy mã tấu của Đường Húc Hải, học bộ dáng của hắn cột túi đựng vũ khí vào đùi, cắm mã tấu vào trong, do dự một chút y lại tìm cái xẻng đa năng cất vào ba lô.

Nhấc ba lô lên y quay đầu lại nói với Ôn Triệu Minh: “Tôi sau khi ra ngoài sẽ dùng xe chặn cửa lại.”

Ôn Triệu Minh lẳng lặng nhìn hành động của y, trong ánh mắt không buồn cũng không vui, chỉ gật gật đầu nói: “Chúc anh mọi chuyện thuận lợi.” Hiện tại hy vọng của hai người đều đặt hết lên người y, việc anh có thể làm cũng chỉ là cầu nguyện cho y.

Phó Sử Ngọ ra khỏi rạp chiếu phim, chuyển chiếc SUV chặn cửa hông lại, đóng cửa xe sau đó rón ra rón rén rời khỏi rạp.

Bây giờ là 10h sáng, Phó Sử Ngọ chưa ăn điểm tâm lại không cảm thấy đói.

Y cẩn thận quan sát hoàn cảnh chung quanh, thận trọng khống chế hô hấp của mình.

Sinh vật alien kia hiện tại chỉ biết là có thị giác, thính giác thế nào còn chưa biết.

Cũng không biết sinh vật này rốt cuộc căn cứ vào điều gì mà quan sát vẻ ngoài của sinh vật, lỡ đâu nó như dơi dựa vào âm thanh gì đó, hoặc mắt có thể nhìn thấy nhiệt độ, thậm chí mũi còn có thể nhạy hơn cả chó…

Vừa đi Phó Sử Ngọ vừa đoán mò, càng nghĩ càng thấy nơi nơi đều có thể đột nhiên nhào ra một con alien, giương cái lỗ miệng đáng sợ của nó ra lao về phía y.

Phó Sử Ngọ giật mình một cái, thân thể ép tới thấp nhất khống chế không được dán vào tường mà đi.

Y mắt nhìn sáu phương tai nghe tám hướng, gần như là đi hai bước lại dừng một hồi.

Tất cả mọi giác quan của Phó Sử Ngọ đều đang chạy như điên, liều mạng tìm kiếm các loại tín hiệu. Y chỉ cảm thấy tần suất hô hấp của mình khá nhanh, luôn quá khẩn trương cao độ.

"Mình cảm thấy giờ mình cần socola." Phó Sử Ngọ yên lặng nghĩ. Nếu cơ năng thân thể vẫn cứ điên cuồng vận chuyển như vậy, y sẽ rất nhanh cần đến thứ gì đó giàu năng lượng.

Trở về liền có socola ăn! Y tự cổ vũ mình như vậy.

Trên đường vắng lặng, hôm qua còn có thể nhìn thấy người đi đường, hôm nay lại không thấy một bóng. Phó Sử Ngọ thận trọng thăm dò nhìn nhìn cửa sổ các cửa hàng ven đường, bên trong không người cũng không alien.

Liên tiếp đi ngang qua rất nhiều quán nhỏ, đồ ăn thức uống đều bị dọn hết, dư lại đơn giản chỉ là quần áo và đồ dùng hằng ngày. Phó Sử Ngọ tìm tòi một đường, tìm thứ y muốn tìm.

Loại ngã tư tương đối tập trung nhiều cửa hàng này, rất dễ có thể tìm ra những tiệm bán thuốc cỡ nhỏ.

Phó Sử Ngọ nhìn nhìn tiệm thuốc đối diện bên đường, suy nghĩ một lát y vẫn bỏ qua.

Mấy tiệm thuốc cỡ này khẳng định không có mấy dụng cụ y tế như kim truyền dịch, giỏi lắm chỉ bán vài miếng bông sát trùng.

"Phòng khám, phòng khám, phòng khám." Phó Sử Ngọ thì thào nói nhỏ , "Trong cư xá hẳn là có phòng khám."

Chỉ cần tìm được phòng khám, muốn cái gì cũng có hết.

Lại đi hơn hai trăm mét, Phó Sử Ngọ rốt cục rời khỏi dãy các cửa tiệm buôn bán, tới cổng cư xá.

Cách khu cư xá này không xa là một siêu thị cỡ lớn, hai bên cổng cư xá mọc đầy các quán ăn nhỏ, tiện để các nhân viên trong siêu thị ăn uống.

Phó Sử Ngọ dán tai vào cổng cư xá nghe một hồi, bên trong chẳng có chút động tĩnh gì. Y hít mạnh một hơi, xoay người nhẹ nhàng bước nhanh vào trong đó.

"Phòng khám! !" mắt Phó Sử Ngọ sáng lên, cách y không đến một trăm mét phía trước có hai phòng khám!

Một phòng treo bảng trung y châm cứu mát xa, phòng còn lại lại là phòng khám Tây y.

Hai phòng khám nhỏ này đều nằm ở tầng trệt khu chung cư, rõ ràng là nhà ở dân dụng cải biến thành.

Phó Sử Ngọ tìm thấy mục tiêu khó tránh khỏi hưng phấn lên, bước nhanh chạy về hướng phòng khám.

Phòng khám Trung y cách đó tương đối gần, phòng khám Tây y lại nằm ở chung cư đối diện đó. Trong mắt Phó Sử Ngọ hiện giờ trừ mục tiêu ra gần như không nhìn thấy cái gì khác nữa.

Đúng lúc này lỗ tai y bỗng nhói lên một cái, đột nhiên một tiếng "Rắc suỵt" nhỏ truyền vào tai y.

Tim Phó Sử Ngọ lập tức lộp bộp một cái, máu trong nháy mắt xông lên đầu.

"Hô —— hút ——" Phó Sử Ngọ thật cẩn thận khống chế thân thể của mình bảo trì bộ dáng bất động không nhúc nhích, đầu chuyển về hướng giữa hai tòa chung cư.

Nghiêng đầu, y nhìn thấy trên con đường giữa hai tòa chung cư cư xá, qua thêm mấy tòa nhà nữa có một con alien đang nằm úp sấp. Nó đang quỳ rạp trên đất đè lên tứ chi của một người, cái lỗ miệng của nó xốc sọ của người nọ lên, từ lỗ miệng của nó vươn ra một thứ như ống hút, cắm vào não người đó!

TK : Cảm giác như có người bổ não bạn ra, quấy quấy dịch trắng trong đó rồi cắm ống hút vào hút. Đùa chứ không dám đi ngủ luôn _ _!!!

16. Chương 16

"! ! !" Phó Sử Ngọ hoảng sợ trợn to hai mắt.

Y gắt gao cố nén xúc động muốn thét lên, quái vật kia cư nhiên ăn não người! Ăn não người! ! !

Nôn ……

Y đột nhiên che miệng mình, chuyển tầm mắt đi không dám nhìn tí nào nữa. Thừa lúc con quái vật đang tập trung ăn y lẳng lặng chạy qua hết con đường giữa hai tòa nhà, chạy vội đến trước phòng khám Tây y.

"Hô —— hô —— hô ——" Phó Sử Ngọ bưng ngực đè lấy trái tim đang đập lên liên hồi, thở hổn hển điên cuồng một trận.

Trong óc từng đợt choáng váng, đây là do bị kích động quá mức.

Lãnh tĩnh! Lãnh tĩnh!

Phó Sử Ngọ dùng sức cắn chặt môi dưới.

Đường Húc Hải đang chờ y cứu mạng! Lúc này tuyệt đối không thể có chút sai lầm nào.

Phó Sử Ngọ dùng cánh tay ướt đẫm lau mồ hôi trên trán, từ ba lô lấy ra cái xẻng công binh vạn năng, học theo Đường Húc Hải dùng miệng kiềm kẹp lấy tấm lưới phòng trộm bao ngoài cửa sổ của phòng khám Tây y.

May mắn nó có hình ô vuông, loại này mỏng hơn chút, dùng kiềm cắt một cái liền đứt. Nếu là loại thẳng đứng hơi thô kia cũng chỉ có thể cưa thôi.

Phó Sử Ngọ nhẹ nhàng dùng sức, y ngừng thở, kiềm phát ra một tiếng 'cách' nhỏ, thanh sắt bị cắt đứt.

Phó Sử Ngọ dừng lại, đợi trong chốc lát, không nghe thấy động tĩnh gì lại tiếp tục cắt thanh thứ hai.

Giờ y căn bản không dám trở về nhìn con alien kia, chỉ có thể cầu nguyện lúc nó dùng cơm cũng nên chú ý nhai kĩ nuốt chậm, bên kia còn nằm vài người đủ để nó ăn no mà.

Động tác tay của Phó Sử Ngọ vừa nhẹ vừa nhanh, một chút dư thừa cũng không có. Cửa sổ kia bị y cắt mở một lỗ lớn đủ một người chui qua.

Nắm lấy cánh cửa sổ bị cắt lưới phòng trộm, y vươn tay kéo. Để hóng mát vào mùa hạ, cửa sổ cũng không khóa mà chỉ khép hờ nên dễ dàng bị y đẩy ra .

Phó Sử Ngọ đem ba lô ném vào, hai tay chống một cái liền nhảy lên cửa sổ.

Cấp tốc đi vào phòng trong, Phó Sử Ngọ nhanh chóng đóng cửa sổ lại.

Phòng này có đặt mấy cái giường đệm, chắc là nơi truyền dịch. Phó Sử Ngọ nhặt ba lô lên liền rời khỏi phòng, chuyển đến phòng cách vách kế bên.

Phòng khám này được xây từ nhà dân ở, một gian nối liền với ban công có một cánh cửa sắt, biến thành phòng chờ. Mà đại sảnh nằm giữa hai phòng liền trực tiếp đổi thành quầy thuốc.

Quầy thuốc đặt ba kệ thuốc, Phó Sử Ngọ nhào qua bắt đầu tìm kiếm.

"Dịch Natri Clorua! Chính là cái này!" Phó Sử Ngọ trực tiếp tìm những bình bình lọ lọ có chứa dung dịch. Nước biển đa số là dùng ở dạng dung dịch, tự nhiên vừa nhiều vừa dễ thấy.

Nước biển trong phòng khám Tây y này có dạng túi cũng có dạng bình, Phó Sử Ngọ trực tiếp túm lấy dạng túi nhét vào ba lô.

Mở ngăn kéo bên cạnh ra, dụng cụ truyền dịch cùng bộ ống tiêm đều được đóng đầy đủ trong túi. Y túm lấy hai bịch dụng cụ, mấy ống tiêm nhét vào ba lô, mà ngay kế bên là thuốc tiêm hạ sốt, y cầm một hộp lớn nhét vào luôn.

Đến cũng đã đến, y lấy luôn một ít thuốc thường dùng như thuốc cảm, giảm nhiệt, dạ dày, tiêu chảy, hạ đường huyết, trợ tim… Còn có bông gòn băng keo cá nhân nhiệt kế vân vân.

Nhiều nữa y cũng cầm không nổi, vì thế đành dừng tay, lưu luyến nhìn nhìn nguyên cả kệ đầy thuốc. Phó Sử Ngọ rời khỏi nơi này.

Đi đến cạnh cửa sổ, Phó Sử Ngọ nhìn quanh bên ngoài. Y ghé qua phòng khám không lâu, còn chưa đến năm sáu phút, nghĩ chắc là con alien kia còn chưa ăn xong đâu, Phó Sử Ngọ liền ra ngoài.

Nhìn cửa sổ phòng trộm bị phá một cái lỗ lớn, Phó Sử Ngọ trong lòng thầm xin lỗi, y cũng không có biện pháp khôi phục lại như cũ cho người ta.

Dựa sát vào chân tường, y đi tới con đường giữa hai tòa nhà, thận trọng hé ra một con mắt quan sát.

Con alien kia đã hút hết não, đang ngồi xổm ở đó, có vẻ đang thanh lý cái lỗ miệng của mình, cả người lộ ra vẻ biếng nhác như đã cơm no rượu say.

Phó Sử Ngọ thầm kêu một tiếng không xong. Alien kia đang đi về phía bên này, y có thể khẳng định nếu lúc này y chạy qua, lập tức sẽ bị nhìn thấy.

Làm sao đây?

Một giọt mồ hôi từ trán chảy xuống, vị mặn chát khiến đôi mắt cay xè, Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái. Y liều mạng thúc đẩy suy nghĩ, lại nghĩ không ra biện pháp gì. Làm sao có thể an toàn đi qua tầm mắt của alien, thuận lợi thành công lui thân đây?

Áp lực khổng lồ khiến Phó Sử Ngọ khó chịu bứt rứt. Mặt trời càng ngày càng cao, nhiệt độ cũng càng ngày càng tăng, Phó Sử Ngọ trong lòng cũng càng ngày càng hoảng.

Y đi ra đã một tiếng, Đường Húc Hải đang sốt cao, nếu y không thể quay về, hắn sẽ chết!

Phó Sử Ngọ siết chặt ba lô, chặt đến nỗi cánh tay đau nhói. Balô này cũng là Đường Húc Hải cho y.

Phó Sử Ngọ đột nhiên bình tĩnh lại. Y không thể hoảng. Nếu y luống cuống, như vậy Đường Húc Hải cả một cơ hội cũng sẽ không có .

Có thể làm bây giờ chỉ là chờ!

Chờ đến thời cơ xuất hiện. Chỉ khi y bình an thoát hiểm, Đường Húc Hải mới có cơ hội sống sót.

Phó Sử Ngọ trầm tĩnh lại, hô hấp chậm rãi vững vàng, cơ bắp cả người tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Trái tim hữu lực co bóp, chuẩn bị tùy cơ ra sức vật lộn.

Y dựng thẳng lỗ tai, không cần nhìn gì, chỉ cần lắng nghe tiếng động bên kia.

Thời tiết thật nóng, trên cây ve sầu kêu râm ran, to rồi lại nhỏ nhỏ rồi lại to, trời không chút gió. Y có thể nghe thấy trong lỗ miệng của alien, tiếng cạo cạo rin rít khi hàm lớn cà vào hàm nhỏ, ma sát thanh lý cho nhau.

Chuyện này thật không thể tưởng nổi, tuy tiếng vang rất nhỏ, nhưng y quả thật nghe thấy nó.

Lúc y đắm chìm giữa ranh giới huyền diệu này, mồ hôi trên người y bốc hơi sạch, tình trạng chảy mồ hôi cũng ngừng, nhiệt độ cơ thể duy trì ở mức không cao cũng không thấp.

Đúng lúc này y đột nhiên nghe thấy một tiếng động bất ngờ, như tiếng đế giày chà trên đất, còn có tiếng người thấp giọng tranh chấp.

Có người đến ? !

Tim Phó Sử Ngọ như lộn ra khỏi cổ họng, y muốn gào to nhắc nhở họ nơi này có alien, nhưng y không thể!

Ngay sau đó, cứ như đáp lại nhắc nhở của y, một tiếng đề máy "Rè rè rè" đột nhiên vang lên trong cổng tò vò. Tiếng động lớn đến thế, alien làm sao có thể không nghe thấy.

"Tê! ! !" Alien phát ra tiếng ré khàn khàn, chạy vội ra ngoài.

Chính là ngay lúc này! ! !

Phó Sử Ngọ xuất phát, chạy vút qua giữa hai tòa nhà, y chạy nhanh như bay! Chiếc xe máy xông ra, tiếng động cơ "Ông — ông —ông —" thật lớn, triệt để át đi tiếng bước chân của y.

Phó Sử Ngọ chạy như điên, y lao qua phòng khám trung y mát xa châm cứu, lao qua tòa chung cư, lao qua mấy tiệm ăn nhỏ ở cổng cư xá.

Phía sau y chính là tiếng thét chói tai kèm với tiếng quát mắng, "Ầm" nổ một tiếng xe máy ngã xuống, mọi tiếng kêu đều lặng thinh vài giây rồi lại vang lên tiếng rú thảm thiết dữ dội hơn.

Chờ khi tiếng rú biến mất, tiếng xe máy kéo lê trên đất cũng theo đó mà ngưng bặt.

Câm lặng lại buông xuống lần nữa, Phó Sử Ngọ dừng bước chân, dán sát vào vách tường tiệm cơm ngoài cư xá. Cả người y đều đang phát run, nước mắt chen nhau mà rơi xuống.

Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Thực xin lỗi!

Phó Sử Ngọ trong lòng yên lặng giải thích, vì bất lực y chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn bọn họ đi chết, vì áy náy y lợi dụng thời cơ này hèn hạ chạy trốn.

Sau đó y thấp giọng thở hổn hển, nâng mắt kính lên lau nước mắt, nhẹ nhàng bước nhanh rời khỏi.

Từ giờ khắc này, y cảm thấy bước chân vẫn luôn lơ lửng loạng chạng từ khi biến cố phát sinh đột nhiên bám chặt lấy mặt đất, có cái gì nặng trịch đè nén lên đầu y.

Y nhất định phải sống sót, tuyệt đối không thể bị quái vật đó ăn!

Có kinh nghiệm lúc tới, Phó Sử Ngọ lần này đặc biệt chú ý những góc chết bị che khuất, còn có những ngã quẹo, những nơi trời cao trống trải khác y cũng đặt một ít lực chú ý đến.

Bước chân y không đi hai bước lại dừng một hồi nữa, mà nhạy bén thoăn thoắt dọc theo bên tường quay về rạp chiếu phim.

Lúc bước vào rạp, y không như lúc trước phát hiện mục tiêu liền lập tức hưng phấn mà xem nhẹ hoàn cảnh chung quanh, cẩn thận quan sát xem có tung tích alien không, y lao vút trốn đến cạnh chiếc SUV.

Dịch xe qua lộ ra một khe hẹp, Phó Sử Ngọ mở nhẹ cánh cửa thông tới hầm trú.

Ôn Triệu Minh nghe tiếng bước chân rất nhỏ vang lên trong đường hầm, hai mắt anh lập tức nhìn qua.

"Sử Ngọ? Là anh phải không?" Anh nhịn không được hỏi.

"Là tôi!" Gương mặt căng thẳng của Phó Sử Ngọ xuất hiện : "Tôi tìm được nó rồi!"

"Thật tốt quá!" Ôn Triệu Minh nhẹ nhàng thở ra.

Động tác của Phó Sử Ngọ xé gió bước nhanh đến bên Đường Húc Hải, "Ba" một cái vứt ba lô đến trước người rồi mở tung ra, lưu loát lấy nhiệt kế từ trong đó, xoay người nhét vào miệng Đường Húc Hải.

Y quỳ bên người Đường Húc Hải, cầm hộp thuốc ra. Y vẫn luôn đanh mặt, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt sắc bén, toàn thân toát lên khí thế nói không nên lời.

Vì sao chỉ đi ra ngoài trong chốc lát, Phó Sử Ngọ liền có vẻ có chút không giống? Ôn Triệu Minh ngồi trên xe lăn nhíu mày.

Tuy trước kia Phó Sử Ngọ cũng có một loại khí chất lạnh nhạt sắc bén, nhưng chẳng qua đó là thứ nhuệ khí tầng lớp tinh anh, hiện tại lại tăng thêm một… cảm giác áp bách như nắm sinh sát trong tay? Ôn Triệu Minh không xác định nghĩ.

"Triệu Minh?" Phó Sử Ngọ quay phắt lại, ánh mắt lợi hại nhìn chằm chằm Ôn Triệu Minh.

Ôn Triệu Minh phản xạ có điều kiện bật thẳng lưng, giọng anh khẩn trương đáp: "Làm sao vậy?"

Phó Sử Ngọ trừng mắt nhìn anh trong chốc lát, sau đó chậm rãi hỏi một câu: "Anh có biết truyền dịch không?"

Ôn Triệu Minh cứng người, môi anh run run một chút, thật lâu sau mới dám lên tiếng: "Thực xin lỗi, tôi không biết…"

Ánh mắt Phó Sử Ngọ lập tức từ lợi hại biến thành mềm nhũn, y uể oải rũ bả vai xuống, tư thế quỳ khuỵu gối chân sau biến thành ngồi xổm: "Làm sao đây? Tôi cũng không biết."

Khí thế trên người y lập tức tiêu tán, Ôn Triệu Minh bỗng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Phó Sử Ngọ lại biến về bộ dáng ban đầu của y.

17. Chương 17

Phó Sử Ngọ thật sự đang phát sầu!

Y không ngờ điều khó khăn nhất đều giải quyết được giờ lại bị vây khốn ở vấn đề cơ bản nhất này.

"Anh không! Tôi cũng không! Vậy làm sao bây giờ? !" Phó Sử Ngọ phát điên nói.

Đừng có vì không biết truyền dịch để Đường Húc Hải nóng chết vậy y có lẽ sẽ tức đến hộc máu mất.

Khóe miệng Ôn Triệu Minh run rẩy một cái, anh nghĩ nghĩ rồi nói: "Anh có thể tìm mạch máu thô nhất của anh ấy rồi đâm vào."

"Cho dù là thô nhất cũng chưa chắc tôi có thể đâm trúng." Phó Sử Ngọ thật không có năng lực này, hoàn toàn trái ngành rồi!

Phó Sử Ngọ kéo cánh tay Đường Húc Hải, sờ sờ tĩnh mạch hơi nhô ra trên tay hắn: "Sao nhỏ xíu vầy nè!"

Phó Sử Ngọ so sánh với cánh tay của mình chút. Cánh tay y đều là thịt nhũn, dưới da chính là một lớp mỡ, mạch máu lộ ra đều trung bình. Cánh tay Đường Húc Hải lại cường tráng hữu lực, tràn đầy cơ bắp không có chút mỡ thừa, chỉ có một lớp da mỏng bám vào, mạch máu cũng nhô lên nhiều hơn.

Cho dù dễ thấy hơn của y, nhưng không có nghĩa là y có thể đâm trúng phóc.

Trên thời sự nhiều lần đưa tin vì y tá đâm không trúng mạch máu mà khiến hai bên tranh chấp, ngẫm lại y tá chuyên nghiệp còn có khả năng đâm không trúng, đừng nói chi là y học ngành nghề bắn đại bác cũng không tới này.

"Không đâm mạch máu, trực tiếp đâm vào cơ không được hả?" Phó Sử Ngọ thương lượng hỏi Ôn Triệu Minh.

Ôn Triệu Minh lắc đầu: "Đây là truyền dịch chứ không phải tiêm dưới da. Nếu đâm vào cơ sẽ làm bầm tím, mà nếu đâm chéo căn bản không đâm vào da được đâu."

Phó Sử Ngọ lấy nhiệt kế trong miệng Đường Húc Hải ra, soi đèn mà nhìn, lập tức kinh hãi: "41°!"

Y buông nhiệt kế xuống, vội đến xoay vòng vòng: "Phải truyền dịch cho ảnh liền!"

Ôn Triệu Minh an ủi: "Đừng có gấp, anh có thể luyện trước một chút."

"Đâm vào đâu?" Phó Sử Ngọ lập tức nhìn anh.

Ôn Triệu Minh nhanh chóng lắc đầu nói: "Anh lấy ống truyền, tìm cái ống nào mảnh nhất ấy, tôi thấy y tá thường luyện tập như thế, nói là nó cũng có cỡ với mạch máu!"

Phó Sử Ngọ nghe vậy lập tức tìm ống truyền, y mở một bịch, rút ống ra.

Trên ống quả nhiên có một khúc ngắn nối với đầu kim đặc biệt mảnh.

Phó Sử Ngọ xoa xoa tay, kéo kim tiêm xuống, bắt đầu thử dùng kim đâm vào ống truyền.

Phải nhắm trúng đâm vào đúng ngay ống không lệch ra ngoài, đây cũng không phải chuyện dễ. Phó Sử Ngọ mấy lần dùng sức không đúng mà đâm quá mạnh.

Động tác của y càng ngày càng nhẹ, cũng học được cách nghiêng kim mà đâm vào. Sau khi làm thử hơn mười lần, động tác càng ngày càng thành thạo.

"Cũng được rồi! Cứ như vậy đi!" Phó Sử Ngọ nói.

Suy nghĩ chút, Phó Sử Ngọ tìm nước sát trùng, sau đó dùng bông gòn thấm vào chùi lên khuỷu tay của Đường Húc Hải.

Vốn mu bàn tay là nơi rất dễ đâm trúng, cũng tiện để người bệnh hoạt động, nhưng Phó Sử Ngọ cảm thấy chỗ này mạch máu rõ nhất cũng tương đối thô hơn một chút, có thể đâm trúng là giỏi lắm rồi để ý ở đâu làm chi! Cùng lắm thì trói chặt tay Đường Húc Hải không để hắn nhúc nhích.

Phó Sử Ngọ cắm một đầu ống truyền vào túi chất lỏng, dùng đầu dây lấy luyện tập kia treo lên ngọn đèn rồi thắt bịch nước biển vào, lấy một đầu kim khác ra.

"Bắt đầu!" Phó Sử Ngọ hít sâu một hơi, tập trung tinh thần cầm kim đâm vào khuỷu tay Đường Húc Hải.

Có lẽ do y luyện tập có tác dụng hoặc là vận khí tốt, tóm lại một phát liền trúng đích.

"Được rồi!" Phó Sử Ngọ ấn đầu plastic vào cây kim vui sướng nói.

"Dán băng dính vào." Ôn Triệu Minh nhắc nhở nói.

Hai nhân sĩ không chuyên nghiệp, lúc này mới nhớ tới họ không thể luôn dùng tay ấn kim, mà phải băng dán cố định.

"Tôi quên rồi!" Phó Sử Ngọ sợ ngây người, khó có thể tưởng tượng mình lại phạm phải sai lầm sơ đẳng như thế.

Bất quá y lập tức nhớ tới mình có cầm băng keo cá nhân về, vì thế nhanh chóng thò tay tìm kiếm. Chờ y tìm được Ôn Triệu Minh giúp y lấy ra xé một đầu băng.

Một đầu dán vào tay Đường Húc Hải, đầu khác Phó Sử Ngọ vừa kéo miếng nhựa dán, vừa đặt vào cánh tay Đường Húc Hải, phần giữa chặt chẽ tròng lên đầu kim.

Ống truyền mở tối đa, nước muối sinh lí lập tức từ ống chảy vào cơ thể Đường Húc Hải.

Rốt cục thuận lợi truyền dịch cho Đường Húc Hải, hai người lúc này mới xem như thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng sự tình đến đây còn chưa tính là xong. Phó Sử Ngọ tìm ra ống chích duy nhất rút hai liều thuốc hạ sốt, dùng ống chích bơm thuốc vào đầu thêm thuốc của ống truyền.

"Tốt nhất cũng cho anh ta thêm chút thuốc giảm nhiệt ." Ôn Triệu Minh nhìn động tác của y nói.

"Tôi biết." Phó Sử Ngọ lấy túi sơ cứu Đường Húc Hải tự chuẩn bị ra, đem thuốc giảm nhiệt và kháng sinh nghiền thành bột, sau đó gỡ phần đuôi ống chích, rồi bơm bột thuốc thêm vào.

Đương nhiên giữa chừng phát sinh một chuyện hết sức mà đánh chết y cũng không nói ra: bột thuốc vì chất lỏng còn lại mà dính trong ống chích, làm sao cũng bơm không vào, cuối cùng không thể không lấy chút nước muối từ trong ống truyền ra, lắc nửa ngày bột thuốc mới tan, cuối cùng thành công bơm vào.

Chờ làm xong hết mọi chuyện, cho dù hầm trú là nơi râm mát thế nào, Phó Sử Ngọ cũng vẫn chảy một thân mồ hôi.

Tuy chảy một thân mồ hôi, nhưng Phó Sử Ngọ không thể không thừa nhận tâm tình của y tốt đến thần kỳ. Hành động cùng cố gắng này của y nếu có thể khiến Đường Húc Hải hạ sốt bình phục, vậy thì càng tốt hơn.

Tâm tình trầm tĩnh lại, Phó Sử Ngọ đã cảm thấy đói muốn chết.

"Ra là đã hơn 1h!" Phó Sử Ngọ kinh ngạc nhìn đồng hồ, "Hèn chi đói bụng đến thế."

Y quay đầu nhìn Ôn Triệu Minh: "Anh không thấy đói hả?"

Ôn Triệu Minh cười nhẹ: "Tôi còn ổn, phỏng chừng là không động đậy gì nhiều nên không thấy đói. Anh bận nửa ngày, khẳng định thấy đói rồi."

Chắc là do thế thật, Phó Sử Ngọ không nghĩ nhiều, y liền chuẩn bị nấu mì ăn.

"Ăn mùi gì?" Phó Sử Ngọ tay bưng một bó gia vị, do dự không quyết hỏi Ôn Triệu Minh.

"Anh quyết định đi, dù sao xem ra Đường Húc Hải cũng không dậy nổi, không cần bận tâm khẩu vị của anh ta." Ôn Triệu Minh nói.

"Ừ! Vậy thịt trâu kho tàu đi!" Phó Sử Ngọ rút ra một bao trong đó, bỏ những thứ khác lại.

Cồn rắn kỳ thật dùng rất bền, huống chi Phó Sử Ngọ chỉ nấu mì, cũng không tốn nhiều lắm.

Phó Sử Ngọ bận rộn ở đó, Ôn Triệu Minh bất tri bất giác ôm cánh tay nhẹ nhàng vuốt vuốt.

Anh nhìn Phó Sử Ngọ, trong lòng lại nghĩ về mình. Lấy thân thể anh như thế, dưới tình thế nguy cơ tứ phía tối tăm không rõ bây giờ tốt nhất là có thể dựa vào người khác. Đường Húc Hải thực lực mạnh nhưng không dễ đối phó, Phó Sử Ngọ tuy thoạt nhìn không quá cường tráng, nhưng lại biết chiếu cố người khác, tính cách cũng tương đối quyết đoán.

Về sau tình huống thế nào thật không dễ nói, nhưng hiện nay xem ra Đường Húc Hải cùng Phó Sử Ngọ hai người này là bùa hộ mệnh anh phải ôm chặt lấy. Ai cũng không thích một tên chỉ biết vướng chân, nên làm sao để hai người họ cảm thấy anh có giá trị, là mục tiêu tiếp theo.

"Anh làm sao vậy?" Phó Sử Ngọ lo lắng hỏi anh: "Mặt anh trắng bệch kìa."

"Hả?" Ôn Triệu Minh ngồi ngay ngắn, buông tay xuống, miễn cưỡng cười một chút nói: "Tôi không sao."

"Sắc mặt anh thực khó coi anh biết không?" mặt Phó Sử Ngọ lập tức sầm xuống, ánh mắt y sắc bén nhìn chằm chằm vào Ôn Triệu Minh.

Đường Húc Hải là một tên quá cậy mạnh, y không hy vọng Ôn Triệu Minh cũng học theo.

"Nếu anh có chỗ nào không thoải mái, đừng giấu! Nhất định phải nói, hiểu chưa?" Giọng Phó Sử Ngọ thong thả, từng câu từng chữ cực kì có lực áp bách nói ra.

Ôn Triệu Minh cũng không biết nghĩ tới điều gì, sắc mặt càng tái nhợt, giọng anh cũng run run không ổn: "Xin… xin lỗi! !"

Phó Sử Ngọ duy trì vẻ lạnh nhạt hằng ngày, nhìn trên mặt Ôn Triệu Minh mồ hôi rơi ào ào, trong lòng nghi ngờ khó hiểu _ ảnh làm gì sợ dữ vậy, mình có nói gì đâu ta? Mình đang quan tâm ảnh mà?!

Không đợi Phó Sử Ngọ lộ ra ánh mắt nghi vấn, Ôn Triệu Minh chớp mắt té xỉu!

Phó Sử Ngọ trợn mắt há hốc mồm!

"Tôi… đáng sợ đến thế à?" Phó Sử Ngọ ủy khuất cực kỳ, nhưng vẫn ném nồi nhanh chóng nhào qua.

Đầu Ôn Triệu Minh nghiêng qua một bên xe lăn, tình cảnh này thật đáng sợ, cứ như mấy người đột nhiên tắt thở trong phim. Phó Sử Ngọ nâng đầu anh lên, vỗ vỗ mặt anh.

Y giơ tay lên, trên tay đầy mồ hôi của Ôn Triệu Minh, mà thân thể Ôn Triệu Minh lại lạnh cóng đến ghê người.

"Ôn Triệu Minh! Triệu Minh! !" Phó Sử Ngọ dùng sức lay anh, lúc này Ôn Triệu Minh mới run lên một cái.

Phó Sử Ngọ hiểu ra , không phải bị y dọa xỉu, mà là Ôn Triệu Minh sinh bệnh!

"Mẹ nó!" Phó Sử Ngọ nguyền rủa cái số phận xui xẻo chết cha này, ôm Ôn Triệu Minh từ xe lăn xuống đặt lên giường của anh.

Trong hầm trú hết mát mẻ, có thể nói là mang theo một chút lạnh lẽo u tối, trực tiếp ngủ trên đệm ngồi trải dưới đất. Ôn Triệu Minh cùng Phó Sử Ngọ cũng không như Đường Húc Hải có thảm đắp, chỉ đắp quần áo mà thôi.

Thân thể Ôn Triệu Minh từ khi bị sự cố đó liền luôn không tốt lắm, không giống Đường Húc Hải _ tên rèn luyện cuồng, luyện thân thể mình cả người đều là cơ bắp, trúng gió lạnh anh tự nhiên ngăn không được cảm lạnh .

Lúc sáng Ôn Triệu Minh đã cảm thấy hơi lạnh, nhưng anh không để ý, chờ đến khi Phó Sử Ngọ trở về bận rộn chuyện của Đường Húc Hải, anh đã thấy hơi không thoải mái nhưng vẫn chịu đựng không nói.

Chút bệnh cỏn con đó đặt ở lúc thường cũng chỉ cần uống nước uống thuốc thì khỏi, nhưng trong hoàn cảnh này, anh làm sao có thể chống chọi lại!

Nhét cho Ôn Triệu Minh chút thuốc cảm mạo rồi đút nước, chờ Phó Sử Ngọ cơm nước xong, lau khô ly nước kim loại, lấy nhiệt kế ra nhìn, 38. 7°!

Tên này cũng sốt cmn rồi!

Phó Sử Ngọ ngồi xổm giữa hai bệnh nhân, nhìn trái rồi lại nhìn phải, cảm thấy mình chỉ có một chữ khổ có thể hình dung nha!

+++++

Đọc truyện lại đạp trúng lôi rồi, lôi cỡ bự mới ác chứ =.= Phải chi nó dỡ ẹt còn biết mà bỏ luôn khỏi đọc, đằng này nó siêu siêu hay, lâu rồi mới kiếm được một bộ trùng sinh cổ đại hay đến thế, ko ngờ tác giả gài lôi ngay khúc gần cuối. Mịa ơi, coi quá trình em thụ phấn đấu đi lên vượt qua số phận mới tuyệt vời làm sao >< ko="" ngờ….="" mịa="" nó="" đổi="" công,="" thằng="" công="" phúc="" hắc="" mặt="" lạnh,="" võ="" công="" cao="" cường="" đầy="" chí="" hướng="" thế="" mà="" bị="" đổi,="" mịa="" nó="" chứ.="" ko="" thể="" tin="" nổi,="" lại="" lôi="" thằng="" bá="" dơ="" trong="" xó="" nào="" ra="" đắp="" vào="" làm="" công="" chính="" của="" thụ.="" aaaaa,="" thằng="" đó="" nó="" ra="" sân="" chưa="" được="" 1/3="" truyện="" nữa="" mà!!!!="" gì="" kì="" vậy!!!="" tác="" giả="" tính="" càn="" quét="" tàn="" sát="" sủng="" công="" đẳng="" thì="" cũng="" phải="" suy="" nghĩ="" đến="" cảm="" thụ="" của="" tụi="" sủng="" thụ="" đẳng="" như="" em="" chứ!!!="" em="" ko="" muốn="">

~Xả trét xong, thôi, la ó thế thôi chứ trừ chuyện đổi công ra thì phải công nhận Xảo ngôn lệnh sắc là một truyện khá hay, độ dài cũng đủ tiêu chuẩn đối với Vân. Chỉ là tác giả đào hố gài bom cái vụ đổi công làm ngược tâm Vân quá, mặc dù đổi là đúng, anh công cũ…. có khát vọng có tiền đồ của ảnh, cũng có lý tưởng và tôn nghiêm riêng, khó có thể bỏ xuống được, thời đó mà, ai ko vậy đặc biệt là mấy anh đọc sách thánh hiền =v= Chỉ là buồn quá, em thụ thì có người yêu mới, ảnh thì cưới vợ, đến chết cũng ko quên được…… Thôi thì mỗi người có một lựa chon của riêng mình, chỉ hi vọng là… ảnh đừng bao giờ hối hận. Buồn qua1~ Coi xong ko thấy sảng khoái gì ráo trụi >< ức="" chế="">

18. Chương 18

Ôn Triệu Minh là cảm lạnh cảm mạo, cũng không viêm, sao cũng phát sốt chứ?

Dốt đặc cán mai đối với y học, Phó Sử Ngọ không hiểu nổi Ôn Triệu Minh rốt cuộc là bị gì lại dẫn đến phát sốt.

Y ban đầu cũng nghĩ có phải vì bị vật chất ô nhiễm xâm nhập khiến phát bệnh không, nhưng tình huống của Ôn Triệu Minh thực không giống những người bệnh kia. Anh ta tuy phát sốt, nhưng không nôn mửa đi tả, cũng giống như Đường Húc Hải nhiệt độ cơ thể tăng cao liên tục. Chờ đến tối, nhiệt độ cũng tới 40°!

Tới đây Phó Sử Ngọ không thể bình tĩnh được nữa, Ôn Triệu Minh cùng Đường Húc Hải đều đang bắt đầu đổ rất nhiều mồ hôi, gọi cũng gọi không tỉnh, nước cũng đút không vô.

Phó Sử Ngọ không có biện pháp, chỉ có thể giống như Đường Húc Hải, treo một bịch nước biển cho anh, để chắc rằng anh không bị mất nước, sau đó cũng bơm thêm cho anh thuốc hạ sốt và kháng sinh.

Hai người bệnh sốt cao không lùi khiến Phó Sử Ngọ không còn tâm tư nấu mì. Y trực tiếp uống nước, mở bao lương thực khẩn cấp Đường Húc Hải chuẩn bị ra liền gặm lấy gặm để.

Thức ăn hắn chuẩn bị hẳn là thức ăn nén trong truyền thuyết, nhiệt lượng cao dinh dưỡng phong phú nhưng lại không nên ăn nhiều.

Gặm một khối nhỏ, uống một chút nước, dạ dày chỉ chốc lát liền có cảm giác no tám phần.

Cả ngày hôm nay, y truyền dịch cho Đường Húc Hải buổi sáng buổi tối tổng cộng hai lần, bỏ thêm hai lần thuốc, tổng cộng đưa vào 1000 ml nước biển. Mà Ôn Triệu Minh phát sốt lúc chiều, Phó Sử Ngọ liền cho anh 500 ml, bơm thêm một lần thuốc. [2 anh ko chết thiệt là lớn mạng =..=]

Phó Sử Ngọ nhìn chất lỏng mang về trong ba lô liền bắt đầu phát sầu, lúc ấy y cầm hai mươi mấy bịch nước biển 250 ml vốn tưởng một mình Đường Húc dùng thế nào cũng đủ, không ngờ Ôn Triệu Minh cũng lập tức bị bệnh. Nếu ngày mai hai người còn như hôm nay không hạ nhiệt, như vậy chất lỏng này rất nhanh sẽ dùng hết.

Hiện tại chỉ có thể kỳ vọng hai người có thể khỏe lên, ít nhất một người hạ sốt, vậy áp lực của y sẽ không lớn như bây giờ nữa.

Phó Sử Ngọ nằm trên giường của mình, hai mắt thỉnh thoảng nhìn chăm chú vào chất lỏng, chờ truyền thêm dịch cho hai người y mới có thể an tâm nghỉ ngơi.

Nằm đó cũng ngủ không được, không có đèn soi sáng, trong hầm trú tối đến kì lạ. Phó Sử Ngọ cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể dựa vào tiếng hít thở của hai người bên tai để chứng minh trong bóng đêm không chỉ có một mình y.

Nếu hai người không khỏi thì sao? Nếu bọn họ sốt đến chết thì sao? Nếu về sau chỉ còn lại có mình y, lại phải làm sao bây giờ?

Giữa trưa ngoài cư xá, y vừa dựng thẳng kiên định quyết tâm, nhưng lúc này nghĩ đến chỉ còn lại có một mình, y còn có thể kiên định muốn sống như vậy không?

Trong đầu các loại suy nghĩ chuyển loạn, Phó Sử Ngọ hết sức không muốn mà rơi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hơn 4 h, Đường Húc Hải đã hôn mê một ngày một đêm mở mắt.

Lọt vào tầm mắt là một mảnh tối tăm, đầu Đường Húc Hải còn hơi choáng, trong nhất thời không rõ bản thân đang ở phương nào. Thẳng đến khi hắn nghe thấy tiếng hít thở của hai người còn lại, mới ý thức được hắn là nằm trong hầm trú.

Hắn giơ tay lên, ấn vào cái nút đèn trên đồng hồ, một luồng sáng chói mắt đột nhiên xuất hiện giữa bóng đêm.

Đường Húc Hải nhắm mắt một chút, một lát sau mới thích ứng ánh sáng.

Hắn giương mắt nhìn thời gian 4 h 33' trên đồng hồ, sau đó hắn chú ý tới ngày không đúng!

Chớp chớp mắt mấy cái, hắn cảm thấy nếu không phải là có người chỉnh đồng hồ của hắn thì chính là hắn thật sự ngủ hết một ngày.

Hắn dùng đồng hồ chiếu vào hai người bên cạnh, Phó Sử Ngọ ngủ giữa mặt mang bất an cau mày, mà bên kia Ôn Triệu Minh hắn không nhìn thấy, nhưng nghe được tiếng hít thở rất thô .

Bị ánh sáng đồng hồ của hắn chiếu qua, Phó Sử Ngọ ngủ cũng không sâu lập tức bừng tỉnh.

Y mở mắt ra, nhìn thấy đối diện có ánh sáng lúc ẩn lúc hiện, y bật người dậy, mừng rỡ hô: "Đường Húc Hải! Anh tỉnh? !"

"Ngô." Đường Húc Hải đặc biệt ngầu hừ một tiếng, hắn còn chưa biết tình huống gì thế này, rốt cuộc là có người chơi hắn chỉnh đồng hồ, hay hắn thật sự mất ý thức một ngày một đêm _ thật không thể tin được đây là sự thật.

Phó Sử Ngọ lại không biết hắn rối rắm gì, trực tiếp từ giường của mình bò qua, vươn tay liền sờ trán Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải lúc này phản ứng vẫn còn vô cùng chậm, liền như vậy trực tiếp bị sờ.

"Vẫn còn rất nóng." Phó Sử Ngọ lẩm bẩm, sau đó y mở đèn pin ra, mang giầy vào đi mở đèn.

Ngọn đèn sáng bừng, Đường Húc Hải che mắt. Phó Sử Ngọ đưa nhiệt kế cho hắn: "Đo nhiệt độ cái đi."

"Tôi sốt bao lâu? Hôn mê hả?" Đường Húc Hải nhận lấy nhét vào nách mình.

"Ừ, tối hôm trước sốt rất cao, rạng sáng hôm qua trực tiếp không kêu dậy được." Phó Sử Ngọ thấy hắn thanh tỉnh liền vui sướng cùng cực, trực tiếp ngồi xổm bên cạnh hắn.

Bởi vì vừa rời giường cho nên tầm nhìn mơ hồ nhìn cái gì cũng như vậy, gương mặt không mang kính của Phó Sử Ngọ cứ như vậy tiến đến mắt Đường Húc Hải.

Phó Sử Ngọ không mang kính cùng mang kính căn bản là hai loại phong cách!

Phó Sử Ngọ Không mang kính nhìn cứ như sinh viên ngây thơ vừa bước vào đại học, đôi mắt vui sướng lóe lên ánh sáng moe chết người, đôi môi hơi vểnh, rõ ràng thể hiện nét hạnh phúc.

Đường Húc Hải quanh năm như nhìn loài thiên địch mà đối đãi y, mà đối phương đột nhiên cứ như nhỏ đi 10 tuổi, nhất thời khiến hắn như bị trúng đòn hiểm.

Ngọa tào(=FML)! Hàng này cư nhiên nhỏ như vậy hả? ! (Nhỏ nhưng ăn được rồi =..=)

Tôi cư nhiên làm khó dễ cái tên nhỏ xíu này lâu như vậy hả? !

Không thể tin nổi hạn cuối tiết tháo của mình không biết lúc nào đã bể nát, Đường Húc Hải khổ sở mở miệng: "Phó Sử Ngọ, cậu bao nhiêu rồi?"

"Hả?" Đề tài chuyển cũng nhanh quá vậy, bất quá Phó Sử Ngọ vẫn ngoan ngoãn hồi đáp: "Tôi năm nay hai mươi sáu ."

"May quá..." Đường Húc Hải thở phào, chỉ nhỏ hơn hắn một tuổi, tiết tháo của hắn được bảo vệ rồi.

"Anh uống nước không?" Phó Sử Ngọ ân cần hỏi.

Trong nửa ngày này, chỉ có tứ cố vô thân một mình mình tỉnh táo, giờ Đường Húc Hải đã tỉnh khiến Phó Sử Ngọ quá mức hưng phấn, khống chế không được muốn vì Đường Húc Hải làm chút gì đó để phát tiết một chút.

Có một người làm bạn, Phó Sử Ngọ lập tức tràn đầy sức sống.

"Không uống." sắc mặt Đường Húc Hải hơi đen lại: "Tương phản, tôi phải đi thả nước."

Phó Sử Ngọ sửng sốt, y vui vẻ: "Anh chỉ tiểu thôi hả? Đại tiện không?"

Đường Húc Hải chống đỡ ngồi dậy, có chút cố sức. Phó Sử Ngọ muốn dìu hắn lại bị hắn cự tuyệt.

Phó Sử Ngọ không để bụng, người kia cậy mạnh quật cường, không phải lần đầu lĩnh giáo.

"Chỉ đi tiểu!" Đường Húc Hải đưa nhiệt kế cho y, tự mình đứng lên.

"Đi trong đường hầm, chỗ ngoặt ngoài hầm trú là WC hiện giờ đó." Phó Sử Ngọ soi ánh đèn nhìn nhiệt kế, cũng không quay đầu lại nói.

"39. 2°, vẫn còn sốt, nhưng cũng đỡ hơn 40° ." Phó Sử Ngọ lớn tiếng nói.

Một lát sau, Đường Húc Hải vẫy vẫy tay trở lại, nhìn hắn thẳng tắp đi tới, Phó Sử Ngọ nhíu mày nói: "Chùi tay anh đi."

Đường Húc Hải khựng lại, hắn nhìn gương mặt nghiêm túc đến không thể nghiêm túc hơn của Phó Sử Ngọ, phẫn nộ xoay người, từ bên cạnh thùng nước rút khăn tay ra chùi chùi.

"Uống thuốc đi, chờ trời sáng sẽ giúp anh truyền dịch, anh liền nhanh khỏi hơn." Phó Sử Ngọ lạc quan nói.

Đường Húc Hải không hé răng, tự đổ nước, nhận lấy thuốc Phó Sử Ngọ đưa liền uống.

"Ngủ tiếp đi, thời gian còn sớm." Phó Sử Ngọ nhìn đồng hồ không đến 5 h, nói với Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải ngủ lâu như vậy, hiện tại căn bản là không buồn ngủ. Nhưng hắn biết mình ngủ không được Phó Sử Ngọ cũng phải ngủ , vì thế trực tiếp nằm xuống.

Phó Sử Ngọ tắt đèn, nhịn không được nói chuyện với Đường Húc Hải, nói hắn đột nhiên phát sốt thế nào, bọn họ luống cuống thế nào, sau đó đi ra ngoài tìm thuốc cho hắn, kết quả Ôn Triệu Minh cũng bị bệnh, sau đó hai người đều phát sốt, chỉ còn lại có mình y thật bất lực. Áp lực quá lớn, rất sợ họ chết, chỉ còn lại mình y.

Hai người đều chìm trong bóng đêm, Phó Sử Ngọ đời này lần đầu tiên nói nhiều như vậy.

Nếu không phải trong bóng đêm, Phó Sử Ngọ có lẽ vĩnh viễn cũng nói không nên lời bất an lúc ấy của y.

Kể hết ra xong, Phó Sử Ngọ liền ngủ. Đường Húc Hải xoay mặt nhìn thật lâu vào hướng y nằm.

Hắn không ngờ sẽ phát sinh chuyện như thế, mà Phó Sử Ngọ quả thật ngoài dự liệu của hắn.

Phó Sử Ngọ, trong suy nghĩ của hắn , thật sự rất khác.

Hắn cho rằng loại người nhìn tinh anh như y, gặp phải chuyện gì cũng sẽ luống cuống tay chân, vô dụng không biết làm sao. Trước đó Phó Sử Ngọ biểu hiện thực nhát gan, sợ xác chết, cũng rất phù hợp.

Thế nhưng Phó Sử Ngọ lại dũng cảm mà quyết đoán đến kì lạ, không rời không bỏ mà chiếu cố hắn và Ôn Triệu Minh đang sinh bệnh, điều này khiến hắn bất ngờ thật sự.

Đường Húc Hải trong lòng suy tư những mâu thuẫn Phó Sử Ngọ người này biểu hiện, bất tri bất giác cũng rơi vào giấc ngủ.

Dù sao hắn còn là người bệnh, ngủ được thì ngủ rất sâu, chờ khi hắn mở mắt lần nữa cũng đã 8h.

Phó Sử Ngọ cũng tỉnh lại sớm hơn hắn, tinh thần sảng khoái như có việc vui. Đường Húc Hải có khuynh hướng bình phục, Phó Sử Ngọ đi ngủ lần nữa, ngủ đến 2 giờ rồi khỏe khoắn thức dậy.

Phó Sử Ngọ mang mái tóc rối bù, tập trung tinh thần ngồi xổm trước lò cồn nấu mì nước. Y kiên trì cho rằng, người bệnh phải ăn đồ lỏng.

Đường Húc Hải ngồi dậy, giường của hắn cùng Ôn Triệu Minh đều nằm ngoài mép, hắn trực tiếp tựa vào tường.

Ánh mắt hắn lia qua một cái, Ôn Triệu Minh hình như sốt rất lợi hại, trên người anh ta phủ mấy lớp quần áo.

Đường Húc Hải vuốt hộp thuốc, rút ra một điếu, hắn ngậm vào miệng nói với Phó Sử Ngọ: "Lấy cái thảm này đắp cho Ôn Triệu Minh đi."

Hắn đắp thảm để người bệnh đắp quần áo, giống cái gì nữa!

Chỉ là Phó Sử Ngọ liếc hắn một cái căn bản không nghe: "Bản thân anh cũng vừa khỏe một chút, đừng có đắc ý. Hành hạ mình càng nghiêm trọng hơn, cần gì không?"

Đường Húc Hải hiếm khi bị y nói nghẹn họng, cắn đầu thuốc lá sinh hờn dỗi.

"Chờ anh hạ đến 37 độ rồi đi mà khiêm nhường." Phó Sử Ngọ không khách khí nói.

Thấy y mở to hai mắt long lanh nói lời giáo huấn thế này, nhìn thế nào cũng chẳng có sức thuyết phục.

Đường Húc Hải vuốt cái bật lửa, buồn bực nói với y: "Kính của cậu bao nhiêu độ?"

"300 độ, sao vậy?" Phó Sử Ngọ không hiểu.

"Không có gì." Chỉ có cái kính 300 độ, có thể làm người ta biến đổi nhiều đến thế à? Cũng đâu có lợi hại như mắt kính độ cao đâu.

Hắn vừa hỏi số đo mắt kính, Phó Sử Ngọ liền nhớ tới y chưa đeo kính, vì thế đi qua lấy kính đeo lên. Trong nháy mắt phong cách sắc bén lại nhập thân, y quay đầu nghiêm khắc nói với Đường Húc Hải đang cầm bật lửa muốn châm: "Không cho hút thuốc! Bệnh còn chưa hết, hút cái gì mà hút?"

' Đao ' phong quá mức sắc bén, rất có phong thái của thầy giám thị năm đó của Đường Húc Hải. Đường Húc Hải ngậm điếu thuốc, lập tức như cậu học trò bị bắt quả tang vi phạm nội quy nhà trường, cả người cứng lại.

Thật ra thì… Vân ko biết 300 độ này nghĩa là sao. Uhm, cứ coi là nó còn thấp đi, mở ra Ngọ ca còn thấy đường đi mà.

Uhm, đột nhiên dạo này cảm thấy cứ nản nản thế nào ấy, làm biếng edit, làm biếng làm việc, đọc truyện cũng chẳng còn thấy hay nữa, hay tại vì đam mỹ đang trong giai đoạn văn hoang nhỉ, bảo hòa quá rồi. Haizzzz~ Chán chết

19. Chương 19

Nhìn cánh tay giơ bật lửa của Đường Húc Hải cứng lại, Phó Sử Ngọ vừa lòng gật gật đầu.

"Chờ anh khỏe rồi hút." Phó Sử Ngọ đi qua nhẹ nhàng giật điếu thuốc trong miệng hắn đi, tiện thể tịch thu luôn hộp thuốc bên cạnh hắn.

Mà trong lúc này, Đường Húc Hải cư nhiên một lời cũng không thốt ra được.

Thấy hắn "Ngoan" thế, giọng Phó Sử Ngọ liền dịu đi, thỏa hiệp: "Chờ anh hạ nhiệt chút thì có thể hút."

Đường Húc Hải còn đang hỗn độn trong gió vì hai loại phong cách quá mức trái ngược này, nghe thấy lời như an ủi nhưng lại càng như khen thưởng của y thì dở khóc dở cười.

Nhưng mà thuốc cũng đã rơi vào tay "Địch", Đường Húc Hải cũng không tự tìm hục hặc mà tranh cãi với y nữa.

Phó Sử Ngọ nấu một nồi mì xương hầm, ngâm một bịch rau khô, nhiều đến gần đầy cả cái ly kim loại kia.

"Đường Húc Hải, ăn." Phó Sử Ngọ dùng quần áo nhấc lấy cái ly còn nóng, bưng đến trước mặt Đường Húc Hải.

"Nhiều vậy!" Đường Húc Hải nhìn ly mì to đùng, mặt lộ vẻ khó khăn: "Tôi ăn không hết."

"Ăn đi, anh cả một ngày chưa ăn cơm, nhất định có thể ăn hết. Giờ không muốn ăn là vì dạ dày còn chưa tỉnh lại, chờ anh ăn một miếng thì thấy đói liền." giọng Phó Sử Ngọ nhỏ nhẹ nói.

Lời này của y xem như khuyên bảo, nhưng ánh mắt kia cũng không biểu hiện như vậy a!

Hiểu ra loại tương phản quỷ dị này của Phó Sử Ngọ, nhìn ánh mắt pha đủ uy hiếp của y, Đường Húc Hải nuốt nuốt nước miếng, thật sự là có chút thừa nhận không nổi!

Đường Húc Hải nhận cái ly _ đây là hắn mang theo, bắt đầu ăn.

Quả nhiên như Phó Sử Ngọ nói, hắn ăn hai miếng, đầu lưỡi liền truyền vị thức ăn đi kích thích dạ dày bắt đầu co bóp, dạ dày ngủ say hơn một ngày rốt cục hoạt động trở lại.

Khẩu vị trở lại, Đường Húc Hải xuỵt xuỵt liền ăn sạch một ly mì, cả nước cũng húp hết.

Buông ly xuống, Đường Húc Hải còn cảm thấy chưa đã lắm, trước kia chưa từng cảm thấy mì ăn liền cũng có thể ngon như vậy.

Nhưng mà hắn biết đạo lý có chừng có mực, không yêu cầu thêm ly nữa mà đưa ly cho Phó Sử Ngọ.

Nhìn Phó Sử Ngọ bắt đầu nấu ly thứ hai, Đường Húc Hải cảm thấy y làm vậy rất lãng phí nước. Nhưng xét thấy Phó Sử Ngọ là tên tay trói gà không chặt ru rú trong văn phòng, trốn chạy còn mang giày da không có chút kiến thức cơ bản gì, Đường Húc Hải khoan dung đại lượng bỏ qua.

Dù sao hắn cũng sắp khỏe, cùng lắm thì ra ngoài kiếm nước. Chút việc nhỏ ấy không thành vấn đề.

Lần nữa giật dậy tự tin sau khi bị mất phong của Phó Sử Ngọ làm héo rũ, Đường Húc Hải có tâm tình nói chuyện .

"Cậu nói lại cho tôi biết, tình huống hôm qua cậu ra ngoài, trước và sau khi gặp phải alien đều kể kỹ càng hết đi."

Mày Phó Sử Ngọ nhíu một chút, đanh mặt, căng khóe miệng. Y kỳ thật là đang nhớ lại đêm qua y mất kiểm soát mà kể khổ, thấy ngượng quá.

Biết Đường Húc Hải cần phải hiểu tình huống, Phó Sử Ngọ nén bối rối xuống, kể hết tình huống hôm qua y ra ngoài cho Đường Húc Hải nghe. Tất nhiên trừ chuyện y cảm thấy y có thể nghe thấy tiếng động nho nhỏ trong cái lỗ miệng của alien ra, y cảm thấy tình cảnh đó quá kì quái, khiến người ta không dám tin. Y đến giờ vẫn cảm thấy đó là ảo giác.

Phó Sử Ngọ vừa nấu mì vừa nói, chờ y nói xong ôm ly bắt đầu ăn, Đường Húc Hải lâm vào trầm tư.

Phó Sử Ngọ ăn cái gì cũng đặc biệt nghiêm túc, Đường Húc Hải trầm mặc nửa ngày, y vẫn chuyên tâm ăn. Chờ khi ăn xong mì uống xong nước, lau khô cái ly, y mới ý thức được nửa ngày rồi Đường Húc Hải chưa lên tiếng.

"Làm sao vậy?" Phó Sử Ngọ không hiểu nhìn hắn.

"Không có gì, tôi đang căn cứ vào tình huống cậu gặp phải alien mà phân tích đặc tính của thứ sinh vật alien này." Đường Húc Hải ngẩng đầu nhìn y.

"A? !" Phó Sử Ngọ trừng lớn ánh mắt, cố nén hưng phấn, y hất hất cằm: "Nói nói."

Đường Húc Hải nhìn gương mặt thản nhiên bình tĩnh trước mặt, có chút không chắc về suy đoán của mình.

Vì thế giọng hắn thấp xuống mấy bậc, nói: "Căn cứ biểu hiện của alien, sinh vật này là đi thẳng, chi dưới giống như con người, nhưng chi trên là xúc tua có tác dụng tấn công. Cái móc câu trên xúc tua khiến chúng ta dưới tình huống không có trang bị không thích hợp lối đánh xáp lá cà. Mặt khác, thị giác thính giác khứu giác của nó không có biểu hiện đặc biệt xuất sắc gì, bước đầu phán đoán cũng giống như con người. Thức ăn của chúng là não người, hiện tại chưa xác định được là chỉ có con người hay bao gồm tất cả các sinh vật. Còn có theo cậu nói, khi alien ăn no xong vẫn sẽ đi tấn công người, điều này chứng minh bản tính loài này rất hung tàn."

Mắt Đường Húc Hải lạnh xuống, hắn hồi tưởng tình cảnh hiện trường tập kích ngày đó nhìn thấy: "Có khả năng hợp tác, giải quyết tất cả con mồi mới bắt đầu ăn."

Phó Sử Ngọ nghe Đường Húc Hải phân tích, sợ hãi hít mạnh một hơi.

"Chúng có tính xã hội rõ ràng, là một loài có trí thông minh, độ nguy hiểm cực cao!" Đường Húc Hải mặt mang sương lạnh nói.

"Trời!" Phó Sử Ngọ kinh hô.

Trước kia thấy chúng vẻ ngoài quỷ dị, Phó Sử Ngọ vẫn luôn nhìn chúng theo hướng dã thú quái vật. Vừa nghe Đường Húc Hải phân tích xong, y mới ý thức được, tính nguy hiểm của sinh vật này cũng không dừng ở đó mà thôi.

Có tính xã hội, nói cách khác nếu sinh vật này tụ lại thành quy mô, nhân loại sẽ rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Thấy Phó Sử Ngọ khiếp sợ đến thế, lòng Đường Húc Hải nặng trịch, cũng không cười nhạo y vì biểu hiện quá khoa trương đó.

"Hiện tại còn chưa biết sinh vật này mỗi tối sẽ tăng lên bao nhiêu, hơn nữa quần thể của chúng, số lượng rốt cuộc có bao nhiêu." Đường Húc Hải thở dài.

Phó Sử Ngọ cau mày cũng phát sầu trong chốc lát, nhưng rất nhanh lại nhớ tới nên truyền dịch cho hai bệnh nhân.

Đường Húc Hải nháy mắt từ tình cảm vĩ đại lo cho nước lo cho dân, sầu cho tiền cảnh của nhân loại, xuất diễn.

Phó Sử Ngọ thấy bộ dáng hơi khẩn trương bất an của hắn, trấn an: "Yên tâm đi, tôi đã đâm 3 lần rồi."

Đường Húc Hải nhìn y làm xong hết công tác chuẩn bị, Phó Sử Ngọ lôi một cánh tay của hắn ra sát trùng, kim tiêm hướng lại gần khuỷu tay hắn.

"Vì sao không đâm vào mu bàn tay?" Đường Húc Hải nhịn không được nói.

"Ở đây mạch máu rõ hơn." Phó Sử Ngọ ngẩng đầu nhìn hắn một cái: " Đừng khẩn trương."

Y vừa liếc nhìn một cái, hắn càng khẩn trương!

Phó Sử Ngọ cúi đầu, đè lên mạch máu của hắn, rất có tự tin nghiêng kim đâm vào.

"Nha?" Phó Sử Ngọ kỳ quái kêu một tiếng, "Tại sao máu không chảy ra ?"

Y hôm qua đâm 3 lần, lần nào cũng thành công, đâm vào liền có máu chảy ra.

Đường Húc Hải trước kia nằm viện truyền dịch cũng không ít, tự nhiên biết là chuyện gì xảy ra: "Cậu đâm không trúng mạch máu tự nhiên không có máu chảy ra rồi."

"A." Phó Sử Ngọ hiểu ra, y có chút uể oải, đây là lần đầu tiên không đâm trúng, "Tôi đâm lại lần nữa cho anh."

Y rút kim tiêm ra, dùng bông gòn đè lên cây kim. Một lát sau, lại không có máu, y lại đổi chỗ khác đâm vào.

"Tại sao lại không trúng!" Phó Sử Ngọ luống cuống la lên.

"Tay cậu đừng có run !" Đường Húc Hải kêu thảm thiết.

"Thực xin lỗi!" Phó Sử Ngọ nói.

Phó Sử Ngọ lần này lại thất bại, bắt đầu rối loạn, báo hiệu cảnh ngộ bi thảm kế tiếp của Đường Húc Hải. Liên tiếp đâm 5 lần mới đâm trúng mạch máu Đường Húc Hải.

Phó Sử Ngọ ỉu xìu nói: "Nhất định là vì anh tỉnh, anh nhúc nhích, tôi mới đâm không trúng. Rõ ràng hôm qua tôi đâm phát nào trúng phát đó mà !"

Đường Húc Hải đầy bụng huyết lệ, bi thảm gầm nhẹ: "Chẳng lẽ muốn tôi giả bộ ngủ hả? !"

Phó Sử Ngọ ngượng ngùng dán băng keo cá nhân cho hắn: "Cũng có lẽ là vì anh tỉnh, cho nên tôi khẩn trương đó?"

"Cho nên tôi vẫn là phải giả bộ ngủ hả? !" Đường Húc Hải liếc xéo.

Phó Sử Ngọ không dám tiếp tục tranh chấp với hắn, bảo hắn đừng nhúc nhích tay, đi đến bên kia chuẩn bị truyền dịch cho Ôn Triệu Minh đang mê man.

Đường Húc Hải nâng đầu nhìn quanh, ôm ấp tâm tư xấu xa muốn tìm người để cùng chịu tội.

Thế nhưng, Phó Sử Ngọ thực thuận lợi đâm trúng Ôn Triệu Minh!

"Không công bằng! Anh ta dựa vào cái gì một mũi liền trúng chứ!" Đường Húc Hải dữ tợn khẽ kêu.

"Tôi đã nói là tại anh lộn xộn mà!" Phó Sử Ngọ lúc này mới lấy lại khí thế, quay đầu phun cho hắn một câu: "Đều là anh sai!"

"Tại sao không nói lúc cậu đối mặt với người bị hại còn đang tỉnh táo nên khẩn trương chứ?" Đường Húc Hải lập tức phản kích.

"Dù sao đều là do anh tỉnh mới có chuyện thế này!" Phó Sử Ngọ căm giận nói, y lấy ống chích ra bắt đầu thêm thuốc.

Đường Húc Hải dù sao vẫn còn sốt, không bao lâu liền cảm giác vô lực, không còn sức chửi lộn với y nữa.

"Lần sau chờ tôi ngủ rồi cậu hãy đâm." Đường Húc Hải tuyệt vọng nói, sau đó hắn lập tức phản ứng: "Tôi không cần truyền dịch, tôi uống thuốc được mà!"

Lúc ấy tình huống nguy hiểm, hắn uống thuốc không vô, uống nước không được nên mới phải truyền dịch. Nhưng mà giờ hắn tỉnh rồi cần chi truyền dịch nữa, hắn chịu mấy kim này thật oan mà!

"…" Phó Sử Ngọ nhất thời không biết nói gì, giơ ống chích bơm thuốc hạ sốt vào ống nhỏ giọt.

Một lát sau, thấy Đường Húc Hải quá đáng thương, Phó Sử Ngọ nói: "Vẫn là truyền dịch đi, truyền dịch khỏe mau hơn. Anh sớm khôi phục chút, đỡ hơn rất nhiều."

Đường Húc Hải nghe vậy im lặng. Đúng vậy, lúc này không bệnh được, truyền dịch nhanh hơn uống thuốc, hắn cũng sớm khôi phục khỏe mạnh một chút, mới bảo đảm an toàn của ba người họ được.

Đường Húc Hải ngồi thẳng dậy, xoay người dùng cánh tay không bị đâm vén ống quần lên.

"Chân tôi hình như sắp khỏi rồi." Đường Húc Hải mừng rỡ nhìn cẳng chăn hoàn toàn không sưng, bề ngoài đã khôi phục bình thường của mình.

"Phải không?" Phó Sử Ngọ cúi đầu, "Tôi hôm qua có xịt thuốc cho anh, chắc là thuốc giảm nhiệt có tác dụng đi."

"Chắc vậy." Đường Húc Hải nhấc chân lên, tuyệt không đau !

20. Chương 20

Đường Húc Hải có chút không hiểu, trước kia hắn vận động quá độ dẫn đến nhiễm trùng sưng tấy cũng không khỏi nhanh đến thế, đừng nói chi là lần này bị thương tới mấy lần.

Nhưng mà…

Đường Húc Hải ngẩng đầu nhìn Phó Sử Ngọ đứng bên người Ôn Triệu Minh giơ ống chích bơm thuốc bột, ánh mắt y dưới khúc xạ thấu kính lộ ra tia nhìn lạnh như băng, rất có khí chất lãnh khốc tàn nhẫn của bác sĩ sát thủ.

Đường Húc Hải đỡ trán, đừng nhìn cái điệu bộ lừa tình đó, kỳ thật y chẳng biết trị cái đếch gì hết? ! Cuồng chích thuốc kháng sinh thôi! !

Theo cảm giác bản thân hắn, thuốc kháng sinh có lẽ đã dùng quá nhiều, nói không chừng chính vì thế mới khỏe nhanh đến vậy.

Nhưng mà, không quản Phó Sử Ngọ xằng bậy thế nào, y chung quy cũng là cứu mạng của hắn. Phần tình này, Đường Húc Hải hắn lĩnh!

"Thế mà mình chưa đi đời nhà ma, mạng mình thật dai mà." Đường Húc Hải lầm bầm.

"Anh nói gì?" Phó Sử Ngọ không nghe rõ, y quay đầu nghi ngờ nhìn Đường Húc Hải, ánh mắt xẹt hướng đến hắn.

Tóc gáy sau cổ Đường Húc Hải mách bảo hắn đừng nói nhiều, liền xua tay chối: "Không có gì! Ôn Triệu Minh thế nào?"

Kỳ quái, trước kia tuy ánh nhìn của Phó Sử Ngọ cũng lạnh lùng thản nhiên, nhưng không cảm giác dọa giết người đến vậy đâu? Hắn không hiểu ra sao nghĩ.

Phó Sử Ngọ nghi kỵ nhìn Đường Húc Hải, cũng dời đề tài nói: "Thoạt nhìn không tốt lắm, chờ một lát đo nhiệt độ cho ảnh rồi biết."

Một lát sau, Phó Sử Ngọ lấy nhiệt kế ra nhìn nhìn, mặt co mày cáu nói: "40 độ. Vẫn là 40, không hạ."

Đường Húc Hải an ủi nói: "Cậu cũng nói tôi sốt một ngày một đêm mới bắt đầu hạ nhiệt, Ôn Triệu Minh khẳng định không sao đâu."

"Chỉ mong vậy." Phó Sử Ngọ thở dài.

Đo nhiệt độ cho Ôn Triệu Minh xong, lại quay qua kiểm tra cho Đường Húc Hải luôn, đúng 39 độ.

"Tốt xấu gì cũng hạ 0,2 độ." Phó Sử Ngọ cười cười.

Đường Húc Hải tình trạng thế này, như thế nào cũng không thể đi ra ngoài. Dưới sự trông chừng của Phó Sử Ngọ, chỉ có thể thành thành thật thật dưỡng bệnh.

Khu cư xá nằm gần rạp chiếu phim đương nhiên có quái vật alien qua lại, thế nhưng cái rạp gần như bị vứt bỏ này thì rất hiếm. Đám Alien mấy lần đi ngang qua, vì đã có chút hiểu biết đối với hoạt động cư trú của quần thể nhân loại thế giới này nên chúng nó thò đầu thấy chiếc xe rỗng tuếch liền trực tiếp đi ra. Alien có trí thông minh nhưng chỉ số không cao, còn chưa giỏi tới mức biết đẩy SUV ra mở cửa coi thử.

Điều này làm ba người Phó Sử Ngọ dưới tình huống nguy cơ tứ phía này, chiếm được cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức.

Cách rạp chiếu phim mấy km trên quốc lộ, con đường từng bị kẹt cứng kia, hiện trường tai nạn khiến bọn họ không thể đúng lúc rời đi, hiện giờ đã triệt để trở thành một chiến trường.

Tai nạn khiến đại lượng người xe bị lật, đưa tới không ít alien. Giao lộ này là con đường đi thông đến ngoại ô, đi những đường khác phải vòng qua rất xa. Quân đội đã đóng ở kho trung tâm không thể không phái người đến dọn hiện trường tai nạn, điều này tạo thành hai bên đối chiến.

Alien bị tiếng súng tiếng nổ kịch liệt bên này hấp dẫn, alien phía đông Vân thành gần như tụ hết tại đây.

Quân đội thấy vậy, dứt khoát lấy xác xe hơi chồng lên thành một công sự phòng ngự, bắt đầu cuộc ác chiến kéo dài tận ba ngày.

Quốc lộ không đi được, dòng người nghe tin ồ ạt về ngoại ô gần như bị vây khốn. Võ cảnh và cảnh sát chưa rút khỏi bảo vệ dân chúng chạy vào hẻm nhỏ trên phố, bị nhà chặn lại có thể đi liền đi, không thể đi liền vòng, gian nan hướng về kho trung tâm ngoại ô phía Đông.

"Bình bình bình! ! !" Ba tiếng súng vang, một alien ré lên vung vẩy xúc tua ngã xuống, run rẩy không nhúc nhích.

Vị tinh anh của đội hình cảnh vừa nổ súng nhẹ nhàng thở ra, cả nam lẫn nữ nằm trên mái nhà thấy con alien đột nhiên xuất hiện đã chết, đứng dậy bật người nhào qua mái nhà khác.

Miêu Gia dùng sức kéo chiếc ba lô chứa cái laptop tâm can sau lưng, nghiêng ngả lảo đảo chen chúc trên rìa mái nhà.

Thế giới vốn không có đường, người ta đi mãi thì thành đường thôi[1]. Miêu Gia tận mắt nhìn thấy phiên bản hiện trường sinh ra.

[1] trích Lỗ Tấn

Mái nhà bọn họ phi qua là một căn nhà hoang rất lớn trong cư xá cũ, bốn phía không biên giới, căn bản không ai bắc thang cho họ trèo. Đám người vì sinh mệnh mà chạy như điên này cũng không sợ chút độ cao này, cứ trực tiếp nhảy xuống.

Miêu Gia không phải lần đầu tiên chứng kiến hành động vĩ đại anh dũng của dân chúng bình thường vào thời điểm này, nhưng vẫn bị rung động lần nữa.

Nhưng cậu cũng không thể trực tiếp nhảy xuống, sẽ phá banh cái laptop của cậu a !

Miêu Gia hai tay chống mép mái nhà, bám vào, chậm rãi trượt xuống, chân cậu thăm dò mà đạp đạp. Căn nhà này mặc dù là cái kho dùng để người dân để xe đạp hoặc vật dụng khác, nhưng thấp cỡ nào cũng 2m. Đầu Miêu Gia còn trên mái nhà, làm sao có thể đụng tới mặt đất? !

Quần áo của cậu vì động tác đó mà nhăn nhúm lại, vạt áo bị vén cả lên, lộ ra tấm lưng trắng nõn.

Hai ngày nay cậu đi theo chạy tới chạy lui, hôm nay còn leo nhà trèo cây, áo sơmi màu lam nhạt _ là cảnh phục mùa hạ đã sớm bẩn không thành hình, quân hàm cũng không cánh mà bay.

Bộ dạng chật vật mà buồn cười của cậu, làm tinh anh đội hình cảnh vừa nổ súng bắn chết alien bật cười. Anh đá đá cánh tay bám lấy mép mái nhà của Miêu Gia, cười mắng: "Cậu trình độ này, làm sao tốt nghiệp từ trường cảnh sát thế? Mắt thầy giám thị bị lé hả? !"

"Anh hai, em là nòng cốt khoa kỹ thuật biết không hử." Miêu Gia nâng cằm, nhìn vị tinh anh từ trên cao nhìn xuống xem trò cười, không chút tính toán vươn tay giúp đỡ, vô tội nói: "Em thi viết thành tích đạt điểm tối đa."

Tinh anh đội hình cảnh cũng không phải không rõ sự thật nhóm nhân tài có khuynh hướng chuyên về kỹ thuật này phần lớn môn chuyên thì điểm tối đa, thể lực cùng bắn súng đều như cám xú. Ngày thường, bọn họ đều phải dựa vào nhóm nhân tài kỹ thuật này cung cấp các loại thiết bị giúp đỡ, nên cũng vui lòng chiếu cố họ. Nhưng lúc này cũng không phải lúc có thể chăm cho cậu, để cậu từ từ bò xuống được.

Tinh anh hình cảnh cất súng vào túi, mặt hổ mày hùm nói: "Cho dù là vậy, nhóc con chú cũng là cảnh sát, có thể đừng bèo nhèo thế không hả?"

Nói xong, anh ngồi xổm xuống, nắm hai tay Miêu Gia lên, trực tiếp hất cậu xuống.

"A a a! ! !" Miêu Gia hét lên một tiếng, hai chân đạp đất rồi ngã ụp xuống đất.

Miêu Gia bất chấp cái mông ê ẩm của mình, lộc cộc đứng lên nhanh chóng nhìn cái bao laptop, phát hiện cái lap không có dấu hiệu hư hao, lúc này cậu mới thở phào.

"Đừng lề mề nữa, đi mau!" tinh anh hình cảnh giục.

Miêu Gia xoay người bước nhanh đuổi kịp dòng người, thầm le lưỡi. Cậu vào trường cảnh sát, gia nhập cảnh đội, chính là vì có thể quang minh chính đại thi triển tài hoa trên lĩnh vực máy tính, những khóa thể năng vật lộn quyết liệt bắn súng gì đó đều là qua loa cho xong, có thể tốt nghiệp đều là nhờ các thầy bộ môn rủ lòng từ bi, tha cho cậu một lần. Cho nên đừng nói võ nghệ cao cường, cậu có thể không để mình ngã bẹp đã là giỏi lắm rồi .

"Cẩn thận! ! !" Đội ngũ đang xuyên qua cư xá, võ cảnh đi đầu đằng trước đột nhiên ra tiếng cảnh cáo.

"Địch tập! ! !"

"A! ! !"

"Cứu mạng ! ! !"

Đám người lập tức loạn cả lên, cũng không dám chạy đâu bậy bạ, mà ngồi xổm ôm đầu ngay tại chỗ hoặc là trực tiếp gục xuống. Trước đó cũng từng gặp phải tập kích, lại vì có người kinh hoảng chạy bậy bạ, không bị alien giết chết, chính là bị quân đội ngộ thương.

Lúc này nổ súng cũng không ai bận tâm có thương tổn đến đám người náo loạn hay không, nếu không nhanh chóng giết chết alien, chết có lẽ chính là mọi người.

Mấy con alien từ trước mặt chạy tới, súng trong tay võ cảnh tự động "Tạch tạch tạch" toát ra một chuỗi tia lửa, vỏ đạn vẩy ra đinh đinh đinh rớt đầy đất.

Miêu Gia nằm trên mặt đất, nhanh chóng rút súng của mình từ trong túi ra.

Cậu ngẩng đầu, nổ súng vào alien đang tập kích con người.

"Bình! Bình! Bình!"

Miêu Gia líu lưỡi, alien di động quá nhanh, cậu căn bản bắn không trúng !

Lần này tới là bảy con alien, trong khoảng thời gian đi theo này, Miêu Gia phát hiện alien đại bộ phận đều là độc hành, chỉ có lúc tập kích đám người vượt qua năng lực của chúng, mới tụ lại cùng hành động. Loài alien này thật thông minh, nếu số lượng người quá nhiều, alien thường sẽ lựa chọn tránh đi liên hệ đồng loại rồi trở về tập kích, mà không phải trực tiếp xông lên chịu chết.

Đàn alien này chắc là mấy con trong tiểu đội đuổi theo họ trong cuộc chiến ở trạm xe trên quốc lộ.

Nhờ phúc cuộc đại chiến đó, bọn họ mới thuận lợi đi xa đến vậy. Thế nhưng một khi gặp phải tiểu đội alien đuổi theo, bọn họ rất có thể sẽ bị tiêu diệt.

Bảy con lúc này, chính là số lượng đông nhất bọn họ từng gặp phải.

"A a a a a! ! !" Võ cảnh rống lên, cổ đã bị alien quấn lấy, từng chút từng chút siết lại mà mắt thường có thể nhìn thấy. Hắn rất nhanh liền hít thở không thông, rốt cuộc nghẹt thở, nhưng trước khi chết hắn lại bắn hết đạn vào bụng con alien, bắn cho nó nát vụng.

"Quái vật! Đi chết đi! ! ! !" chiến hữu của hắn gân xanh cộm lên, dữ tợn gào thét vào đám alien tàn sát bừa bãi trong đám người, súng trong tay nã liên hồi vào đầu alien.

Người không may trúng phải đạn lạc kêu thảm cuộn mình bò qua một bên, mấy con alien còn sống ý thức được những tên cầm cái thứ đó trong tay có thể dễ dàng sát thương chúng, vì thế cùng đồng tâm đánh về phía những người này.

Lần nào cũng vậy, số lượng võ cảnh cùng cảnh sát hộ tống dân chúng chính là vì thế mà dần dần giảm bớt.

Đồng quy vu tận.

Lòng bàn tay Miêu Gia ướt đẫm mồ hôi, trơn đến cậu không thể không dùng cả hai tay siết chặt báng súng.

Một con alien cắn lấy đầu cảnh sát, tàn nhẫn vặn gãy nó, tròng mắt đen thui của nó vô tình quét về phía Miêu Gia.

Miêu Gia nổ súng .

"Bình bình bình! ! ! Bình bình bình bình! ! ! ! Lạc! Lạc!"

Hết đạn !

Miêu Gia luống cuống, nhiều phát như vậy bắn ra, hắn cả một phát cũng không trúng.

"Tránh ra!" lưng Miêu Gia bị xô mạnh một cái, cậu bị đẩy ngã qua một bên, người phía sau giơ súng lên, "Bình! Bình! Bình!" ba phát liền, ba viên đạn xếp thành hình tam giác bắn về phía alien.

Động tác của Alien thật sự quá nhanh, nó nghiêng người né một cái liền tránh thoát hai viên, chỉ có một viên trúng nó.

"Tê! ! !" Alien trương cái lỗ miệng bén bén rít lên, vung cánh tay xúc tua quăng lại đây.

"Anh ơi! !" Miêu Gia thất thanh thét lên.

Tinh anh hình cảnh nghiêng người né đi, lại một súng bắn ra.

"Bình! ! !"

Súng ngay giữa đầu alien, thế nhưng chi trước của alien lại trực tiếp xẹt qua cổ của vị tinh anh hình cảnh. Xúc tua đầy móc câu của nó lập tức xé rớt một khối thịt trên cổ tinh anh.

Động mạch bị móc đứt, cổ họng tinh anh giật giật, rũ rượi ngã xuống.

Miêu Gia nhào qua ôm lấy thân thể ngã xuống của anh. Cậu trước kia căn bản không biết người này, chẳng qua biết cách nói ngọt, thực nhanh liền kêu người ta là "Anh", ý đồ bất quá là vì muốn người ta chiếu cố mình. Thế nhưng hiện giờ người này thật sự cứu cậu, nước mắt của Miêu Gia kiềm không được mà chảy xuống.

"Anh ơi, làm sao bây giờ? Nhiều máu quá!" Miêu Gia lấy ấn lên cái cổ không ngừng trào máu của anh, máu tươi phun trào không ngừng rất nhanh thấm ướt quần áo của cậu.

Tinh anh hình cảnh nhìn bộ dáng bị dọa ngốc của cậu, muốn cười, cuối cùng cũng chỉ gian nan nói một câu: "Cởi… Cảnh phục của cậu… Chạy…"

Chú mày còn nhỏ lắm… Hình cảnh tinh anh thở dài nuốt xuống một hơi cuối cùng.

--- ------ ------ ---------

Khổ thân anh giai tội nghiệp, ra đúng 1 chương bị quào chết queo, thôi, cầu anh đc siêu thoát.

Em Mèo ra sân khấu, vỗ tay đi mọi người.

21. Chương 21

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Toàn bộ Vân thành nơi nơi đều đang trình diễn những màn chiến đấu giữa nhân loại cùng alien, chẳng qua phần lớn lấy sự thất bại của phe nhân loại mà chấm dứt.

Tuy hiện nay về mặt số lượng nhân loại chiếm thế mạnh hơn, nhưng ưu thế thiên phú chiến đấu của giống loài lại giúp alien bỏ xa nhân loại mấy con phố.

Tình thế gần như nghiêng thẳng về một phía, nhân loại tay không tấc sắt, đều bỏ mạng dưới xúc tua của alien.

Alien rơi từ màn trời xuống Vân thành buổi tối đầu tiên chừng một ngàn con, sau đó mỗi ngày đều không chênh lệch mấy rơi xuống cỡ đó.

Alien càng đánh càng nhiều, nhân loại lại càng ngày càng ít. Cứ như thế mãi, sớm muộn gì cũng đi đến bước diệt vong.

Chuyển biến, khi nào mới xuất hiện?

Rất nhiều người đều đang tự hỏi vấn đề này.

Miêu Gia cởi bỏ cảnh phục như lời hình cảnh kia đã dặn, chẳng qua không phải vì chạy thoát thân một mình, mà là bởi vì máu ướt đẫm áo.

Tuy võ cảnh và cảnh sát hộ tống đều chết hết, người còn sống duy nhất lại bắn súng dở tệ, tuổi quá nhỏ, khiến mọi người thật sự không có cảm giác an toàn. Thế nhưng, ngàn dặm trường chinh cũng đi hết một nửa, không có lý do gì lúc này bỏ cuộc mà quay lại.

Những người còn lại khẽ cắn môi, tiếp tục đi dọc theo hướng ngoại ô phía Đông quyết định lúc đầu. Chẳng qua không có võ cảnh mở đường, đội của họ càng kéo càng dài, cuối cùng phân tán, vòng qua vòng lại, một số người lại quyết định đi đường vòng.

Miêu Gia không chọn đường vòng, cậu biết lúc trước người dẫn đường chọn cách đi thẳng tuyệt đối có ý riêngcủa ảnh. Tuy tiêu chuẩn thể lực của cậu mới miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, trèo cao lội thấp càng nát bét, nhưng lại khác với dân chúng lúc đối mặt tử lộ chọn cách lùi bước.

Tiếp tục vượt mọi chông gai thẳng bước, Miêu Gia mang theo số người không còn bao nhiêu phía sau xuyên qua một nhà xưởng.

Đúng lúc đó sau lưng đột nhiên vang lên tiếng thét, Miêu Gia giật bắn một cái rồi lớn tiếng gào: “Chạy! ! !”

Người phía sau lập tức chạy như điên, mấy người trong chớp mắt vượt qua cậu. Miêu Gia cố nén buồn bực, chỉ có thể liều mạng vung mạnh cánh tay. Thế nhưng cứ việc vào tình cảnh nguy nan này, cậu cũng không bỏ bao đựng laptop nặng trịch trên lưng xuống.

“A a a! ! !”

Phía sau tiếng rú thảm thiết vang lên liên tiếp, Miêu Gia cả quay đầu liếc một cái cũng không dám.Cậu đã không còn đạn, càng không có đội hữu súng thật đạn thật nữa, giờ khắc này cậu cũng chỉ có thể cỗ vũ những người đó và bản thân, chỉ mong chạy nhanh thêm một chút mà thôi.

Miêu Gia liều mạng há mồm thở dốc, lồng ngực cậu đau nhói, nóng hừng hực như lửa thiêu. Chạy nước rút như thế tuyệt đối còn nhanh hơn nhiều lần tốt nghiệp trước kia của cậu.

Nếu lúc mình thi phía sau đặt thêm con alien thì tuyệt đối không chỉ cán mức đạt tiêu chuẩn đâu ha. Miêu Gia mua vui trong đau khổ nghĩ.

Nhưng thể năng của cậu chung quy vẫn tệ hại, đầu gối nhũn ra, Miêu Gia té ngã trên đất.

Giây phút đó, cậu đờ ra, tiếng rú thảm thiết phía sau biến mất, thay vào đó là tiếng rào rào bước chân đạp trên mặt đất.

Mình sẽ chết sao? ! Miêu Gia cực kỳ hoảng sợ. Tuy thân là cảnh sát, cậu phải không sợ sinh tử, nhưng thực tế, cậu thật sự rất sợ.

Một lực kéo mạnh bắt lấy cánh tay cậu, cậu như bị kéo bay lên: "Đến phía sau đi!" Một giọng nói quát lên.

Miêu Gia nghiêng ngả lảo đảo chạy về phía trước, khóe mắt thấy vài người mặc áo quân sự có in chữ số chạy lướt qua bên cạnh cậu.

Cậu chạy vài bước, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy những người đó tay cầm thứ gì đó đen tuyền ném về hướng lũ alien đang đuổi theo.

"Oanh! !" "Oanh! !" "Oanh! !" Tiếng nổ liên tiếp vang lên, ánh lửa khổng lồ cuồn cuộn bụi mù cắn nuốt ba con alien phía sau.

Miêu Gia khuỵu xuống thở hổn hển, ánh lửa chói lòa làm mắt cậu cay xè. Cậu nhắm mặt lại, nghiêng đầu sang chỗ khác, ngoài cánh cổng nhà xưởng cách đó không xa, phía sau vài hàng rào mơ hồ có thể nhìn thấy những kho hàng khổng lồ xếp thành cụm.

Rốt cục đến rồi, Miêu Gia gắt gao siết lấy bao latop, vừa khóc vừa cười.

Một đêm trôi qua, Vân thành lại lần nữa nghênh đón ánh ban mai.

Đồng hồ sinh học đánh thức Đường Húc Hải, hắn mở mắt, mở đèn đồng hồ ra soi.

5 h 30 sáng.

Ánh sáng lóe qua, Phó Sử Ngọ bị đánh thức.

Y mở đèn pin, ngồi dậy, tóc trên đầu không nghe lời vểnh lên một dúm.

"Phốc!" Đường Húc Hải phun cười.

Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái, mơ mơ màng màng nhìn hắn: "Làm sao vậy?"

Đường Húc Hải che miệng lắc đầu, cười đến bả vai run rẩy.

"Cười cái gì mà cười? !" Phó Sử Ngọ không vui trừng hắn, chẳng qua cộng vào style không có mắt kính, ánh mắt kia làm người xem chỉ muốn khi dễ y mà thôi.

Đường Húc Hải cười còn tợn hơn .

Phó Sử Ngọ nheo nheo mắt, đeo kính lên, ôm cánh tay nói: "Tôi cảm thấy anh hôm nay còn chưa khỏi hẳn đâu, hút thuốc cái gì vẫn là thêm 2 ngày nữa đi rồi tính."

Đến đây Đường Húc Hải cười không nổi nữa, uy hiếp này rất có xi nhê nha !

"Xin lỗi, không phải cố ý cười cậu." Đường Húc Hải nghiêm trang chững chạc nói: "Chẳng qua hình tượng hiện giờ của cậu, thật sự nhịn không nổi."

Gợi đòn thiệt! Phó Sử Ngọ không vui nghĩ, y rốt cuộc buồn cười chỗ nào chứ ?

"Tôi rốt cuộc có chỗ nào làm anh vui, có hiệu quả chọc cười như vậy?" Phó Sử Ngọ nghiến răng: "Nói ra, tôi nhất định sửa!!"

"Khụ khụ." Đường Húc Hải thanh thanh cổ họng : "Tôi thấy hay là cậu để tóc ngắn đi, giờ thời buổi nào rồi."

Hắn nói không rõ ràng, Phó Sử Ngọ lại chớp nhoáng hiểu được, y vươn tay sờ tóc của mình. Quả nhiên, một dúm tóc trên đỉnh đầu đang kiêu ngạo triển lãm dáng người ngạo nghễ của nó.

Mặt Phó Sử Ngọ phừng một cái đỏ bừng xấu hổ.

Đây đối với Phó Sử Ngọ _ người đặc biệt chú ý hình tượng mà nói, quả thực là đả kích trí mạng.

Tóc của y phải thường xuyên gội, bằng không sẽ xù lên như ổ quạ giống giờ. Phó Sử Ngọ cũng từng nghĩ cắt một cái đầu chừng 1 tấc thôi, đáng tiếc nó rất đối chọi với hình tượng của y, nhìn cực ngốc. Giống y khuôn đám mọt sách trong thư viện trường.

Thế mà trong hầm trú ẩn này cả nước uống cũng phải tiếc kiệm, nào có dư thừa cho y gội đầu. Y cũng không muốn như vậy, ai kêu trên đỉnh đầu có một cái lốc xoáy, mỗi lần ngủ dậy đều bị cuốn tung.

Phó Sử Ngọ nhất thời cảm thấy đau thương như nhà có tang.

Đường Húc Hải thấy y uể oải cả người đều u ám đi, cảm thấy mình giỡn quá trớn vội nói: "Cậu dùng nước vuốt một chút, sẽ không vểnh nữa đâu ."

Phó Sử Ngọ ngẩng đầu, kiên định cự tuyệt: "Như vậy sao được! Hiện tại nước đang khan hiếm, sao dùng gội đầu được chứ!"

Đường Húc Hải bảo: "Đừng lo, tôi giờ thấy khỏe lắm rồi, chắc đã khỏi hẳn. Ban ngày tôi ra ngoài một chuyến, kiếm thêm chút nước về trở về, cậu cứ yên tâm dùng đi."

Phó Sử Ngọ không thèm tin lời nói vô căn cứ của hắn, y nghiêm mặt đưa nhiệt kế cho Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải thấy y cảm xúc không tốt, ngượng ngùng nhận nhiệt kế nhét vào nách. Phó Sử Ngọ đứng dậy mở đèn, xoay người nhìn tình huống của Ôn Triệu Minh.

Y nhíu mày lo lắng nói: "Ôn Triệu Minh vẫn không tỉnh, ảnh vẫn nóng như vậy. Dựa theo tình huống của anh, ảnh đáng lẽ phải đỡ hơn mới đúng chứ."

Đường Húc Hải bĩu môi nói: "Cậu không thể lấy tình huống của tôi mà so với anh ta được. Tôi là vết thương cũ trên chân tái phát, ảnh là cảm lạnh. Có giống không? Lại nói, cậu nhìn cơ thể tôi coi, cậu nhìn nhìn lại thể chất của ảnh, hạ sốt tự nhiên không nhanh như tôi rồi."

Phó Sử Ngọ quay đầu lại nhìn cơ ngực cuồn cuộn của hắn, cơn ghen tỵ lại lên.

Y hít một tiếng: "Chắc vậy, nhưng cho dù là vậy, cũng không thể để ảnh sốt thế mãi, sốt cao kéo dài sẽ đốt hỏng não mất."

Đường Húc Hải nhíu nhíu mày, đứng lên đi đến bên người Phó Sử Ngọ ngồi xổm xuống, nhìn Ôn Triệu Minh sắc mặt tái nhợt, không ngừng đổ mồ hôi lại nặng nề thở dốc.

"Hô hấp coi như hữu lực, tạm thời không có vấn đề lớn." Đường Húc Hải tính toán một chút, nói: "Hiện tại chúng ta không kiếm được cách trị hữu hiệu, chỉ có thể tiếp tục truyền dịch hạ nhiệt cho anh ấy thôi."

Hắn đứng lên, Phó Sử Ngọ ngẩng đầu nhìn hắn.

Đường Húc Hải nói: "Hôm nay phải ra ngoài một chuyến, ba thùng nước còn không đến một thùng, tôi đi tìm chút nước về, đắp hạ nhiệt cho anh ấy."

Phó Sử Ngọ cúi đầu nhìn Ôn Triệu Minh hôn mê bất tỉnh: "Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy."

Phó Sử Ngọ vốn muốn tự mình ra ngoài một chuyến, nhưng mà Đường Húc Hải sau khi đã kiểm tra nhiệt độ thì cự tuyệt. Kết quả đã khôi phục bình thường lại cường ngạnh trấn áp y, thậm chí quyết định đích thân tỷ thí với hắn một trận để giành đi.

Phó Sử Ngọ không thể không khuất phục dưới "dâm uy" của hắn. Đường Húc Hải ra ngoài, Phó Sử Ngọ thủ tại hầm trú ẩn.

Đường Húc Hải gặm bánh bích quy áp súc, uống một ít nước, đắc ý dào dạt nhấc mã tấu đi ra ngoài .

Mặc dù mới qua ba ngày không thấy ánh mặt trời, nhưng cũng đủ làm Đường Húc Hải nghẹn hư.

Hắn đậu lại SUV, nhẹ nhàng hoạt động thân thể một phen, nâng nâng cánh tay, đá đá chân.

Đường Húc Hải ngưng mắt nhìn đùi phải của mình, không phải ảo giác của hắn, cái chân này hoạt động thật sự không chút dị thường.

Đây là không có khả năng .

Cẳng chân phải của hắn bị gãy xương dập nát, lúc trước làm giải phẫu lấy bột xương vụn ra. Để xúc tiến khép lại, họ còn gắn tấm thép cho hắn, xương gãy muốn mọc lại lần nữa cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Cho nên cứ việc chân hắn nhìn qua y như người thường, nhưng lại không thể chịu nổi vận động kịch liệt. Cho dù là đi lại bình thường, cũng là phải trải qua một phen cố gắng cực kỳ thống khổ.

Bên trong đó là thép tấm, không là xương của mình, ở chung với cơ bắp và thần kinh, đương nhiên không có khả năng hòa thuận phối hợp, cảm giác hắn thường phải nếm trải nhiều nhất chính là đau đớn.

Chân này tuy khiến hắn phải xuất ngũ từ sự nghiệp huy hoàng, thế nhưng Đường Húc Hải lại không muốn sau này cứ mãi là một phế nhân. Hắn vẫn duy trì cường độ huấn luyện nghiêm khắc như trước, cái chân này cũng thường kháng nghị mãi.

Mà hiện tại cái chân này lại làm hắn cảm thấy y như lúc chưa gãy xương, không, cảm giác còn tốt hơn trước kia nữa!

Đường Húc Hải muốn xác nhận một chút đây rốt cuộc là tình huống chân thật hay chỉ là ảo giác.

Chân hắn nâng lên, tung mạnh ra một cú đá xoáy!

"Vút " một tiếng xé gió vút qua, thân thể Đường Húc Hải nghiêng về một bên, chân nâng cao, vững vàng dừng giữa không trung.

Đây không phải ảo giác, chân hắn thật sự khỏi hẳn rồi ! !

Tk : Cái chân ấy mà đá vào người ai nhỉ, có mà nát bấy =..=

Tìm kiếm với từ khoá:

Share

Rất Cần Giúp BETA!!! Cần Giúp BETA!!! 29.07.2016, 10:15

Bánh Bao Ú

Trial Mod Box Đam Mỹ

Ngày tham gia: 20.06.2016, 16:56

Bài viết: 1656

Được thanks: 111 lần

Điểm: 9.89

Tài sản riêng:

Re: [Đam mỹ - Mạt thế] Mạt Thế Xâm Nhập - Nam Qua Lão Yêu. - Điểm: 10

Chương 22

Edit : Thiên Vân

Beta : Trangki

"Hắc hắc!" Đường Húc Hải mừng không kìm nổi, chân trái hắn vững vàng đáp lên mặt đất, đùi phải lại liên tiếp đá ba cú, một chút cảm giác dị thường cũng không có : "Ha ha ha ha!"

Đường Húc Hải đứng thẳng người, chân phải làm trọng tâm nhảy lấy đà, trên không trung xoay tròn một trăm tám mươi độ phi đá, cuối cùng vững vàng rơi xuống đất. Ngay sau đó hai chân hắn dùng sức, liên tục

lộn ngược ba cái ra sau, một tay chống lên đất bật lên, mũi chân phải điểm đất, thuận thuận lợi lợi đứng lên.

Hàng loạt động tác làm nhanh chóng lại lưu loát, Đường Húc Hải vừa hoạt động mạnh, toàn thân tràn ngập xúc động nóng lòng muốn thử, thật muốn điên cuồng đá vào bao cát một trận, cuối cùng giống như dĩ vãng lấy đá toạc bao cát làm kết cục.

Phải nói rằng từ khi đùi phải bị thương đến giờ, hắn chưa từng được hoạt động thỏa thích đến vậy.

Hai mắt Đường Húc Hải sáng ngời, như cháy bừng lên lửa đỏ, cả người như một con sư tử tỉnh dậy sau giấc ngủ say.

Sự chán ngán thất vọng giấu kín tận tim rốt cục hóa thành hư không. Hắn, lại là vua nhà binh của ngày nào !

Đường Húc Hải mạnh mẽ kiềm chế ý nguyện mãnh liệt muốn hoạt động kịch liệt lại, khóe miệng hắn vui đến toét ra. Hít sâu mấy hơi, giày dã chiến cà thật mạnh lên mặt đất, người như tên rời nỏ bắn tung ra ngoài.

Cả người Đường Húc Hải như hóa thành một cái bóng, động tác mơ hồ qua lại giữa những góc bí mật trong thành phố. Hắn như rồng vào biển rộng, hổ về rừng hoang, cả nhịp thở cũng như giấu kín bản thân đi.

Không giống với tốc độ cẩn trọng cảnh giác lại thong thả của Phó Sử Ngọ, Đường Húc Hải căn bản chính là chạy vội đi tới, nhưng hành động của hắn vẫn chẳng phát ra chút tiếng động nào.

Ánh mắt Đường Húc Hải lia qua mặt đường lộn xộn, mặt trời đang ở vị trí chừng 9 giờ sáng, nhiệt độ không khí còn chưa nóng lên, đúng là thời điểm để hành động.

Trạng huống thân thể khỏe mạnh khiến hắn lâm thời thay đổi mục tiêu, từ ngã tư xuyên qua khu cư xá, chạy vội hướng về cái siêu thị cỡ lớn kia.

Phó Sử Ngọ chiếu cố hắn tốt như vậy, không bằng kiếm gì thưởng cho y đi.

Đường Húc Hải tính toán, mà hơn nữa Phó Sử Ngọ đã triệt để quản chế hộp thuốc lá kia của hắn rồi, một ngày một điếu thiệt quá khó chịu .

Cái siêu thị kia cũng không tránh được vận mệnh bị cướp sạch, cửa vào bằng thủy tinh đều bị đập nát, trong góc cửa thì tối om, vừa bẩn vừa lộn xộn.

Đường Húc Hải đạp lên vụn thủy tinh, đi vào siêu thị.

Không có đèn soi sáng, ánh mặt trời xuyên vào khe cửa cách đó không xa, bên trong liền có vẻ u ám đến lạ thường.

Thế nhưng Đường Húc Hải cũng không sợ, độ sáng này đối với hắn mà nói là đã đủ.

Trong siêu thị nơi nơi lộn xộn, giá hàng nghiêng ngả, thương phẩm rơi rụng đầy đất, quầy thủy tinh bị đập nát, những thứ quý giá đều bị cướp đi.

Không may, thuốc lá cũng là một trong những loại hàng quý. Quầy thủy tinh bị đập gần như bị càn quét không còn, lẻ loi còn có mấy gói vẫn là hiệu Đường Húc Hải không ưa.

"Chậc!" Đường Húc Hải bất mãn nắm một gói lên, lẩm bẩm: "Thổ phỉ hả? Vơ vét gì mà sạch dữ vậy. Thứ này cũng không ăn được mà!"

Nhưng bất mãn đến đâu, Đường Húc Hải cũng không có biện pháp, nhét mấy gói này vào ba lô. Hắn tiếp tục đi tới, khu thực phẩm cũng khó trốn khỏi ma thủ, sạch sẽ cứ như bị liếm từng milimet.

Cũng may mục tiêu của hắn không phải cái này, đi vào khu đồ uống bên cạnh, nước bia rượu đồ uống gì cũng không cánh mà bay.

Điều này làm Đường Húc Hải hết chỗ nói rồi, tuy hắn cũng không trông cậy tìm trong siêu thị này nhất định kiếm được nước uống, nhưng cũng không đến mức cả tia hi vọng cũng không cho vậy chứ? !

Đường Húc Hải đi lên lầu hai, so với lầu một chịu số phận bị cướp sạch, đồ trên lầu hai coi như tương đối phong phú.

Nghĩ đến dáng người của Phó Sử Ngọ, Đường Húc Hải lấy cho y một cái sơmi. Đối với cái tên quá mức chú trọng hình tượng kia, mấy ngày liền cứ mặc một bộ sơmi, y có thể nhịn đến giờ không rên một tiếng, cũng rất đáng giá biểu dương rồi.

Phó Sử Ngọ không phải không có quần áo để đổi, y có mang đồ thay, nhưng đều đắp lên người Ôn Triệu Minh hết. Tuy hiện tại Ôn Triệu Minh có đắp thảm, nhưng xét thấy thân thể anh quá kém, Phó Sử Ngọ trực tiếp dùng đồ của mình trải dưới người cho anh.

Chọn chọn bỏ bỏ trong khu quần áo, Đường Húc Hải cũng không lấy nhiều, mỗi người vài bộ, sau đó nhét vào ba lô của hắn.

Trong siêu thị cỡ lớn đều có đồ dùng cắm trại, mà nơi đó, mới là mục tiêu lần này của Đường Húc Hải.

Khu cắm trại chỉ có một góc nhỏ, mà mấy thứ bày ra cũng không đầy đủ gì

Lều, đệm, túi ngủ, lò cồn, cồn rắn, cặp lồng 2 tầng, cặp lồng 3 tầng nhiều công năng…

Đường Húc Hải nhìn thấy mục tiêu liền vừa lòng gật gật đầu.

Túi ngủ, cái này phải có, ba cái đi. Cồn rắn, cầm lên, cặp lồng nhiều công năng, phải có luôn.

Chính yếu chính là, đổi mịa nó đôi giày da của Phó Sử Ngọ đã!

Đường Húc Hải đứng bên cạnh giá hàng, chọn cho y một đôi giày dã chiến màu nâu nhạt.

"Chân cậu ta, chắc là 41." Đường Húc Hải hồi tưởng lúc nhìn thấy Phó Sử Ngọ đi chân trần, so với hắn nhỏ hơn rất nhiều.

Ném hộp giày xuống buộc 2 sợi dây giày, trong giày nhét mấy đôi vớ, vắt đôi giày lên vai, xong xuôi!

"Mình thiệt là tốt bụng mà." Đường Húc Hải hung hăng khen ngợi mình một trận, vừa lòng chuẩn bị dẹp đường về hầm.

Từ thang cuốn đã ngừng hoạt động đi xuống, giày dã chiến dẫm lên bậc thang kim loại của thang cuộn, phát ra tiếng "cạch cạch cạch" rất nhỏ.

Trong lầu một siêu thị một mảnh câm lặng, khiến cho chút tiếng động này cũng phát ra tiếng vọng. Đường Húc Hải hé mắt, im ắng vứt ba lô qua một bên.

Lúc hắn đi đến khu đồ uống, một con alien đụng ngã lăn giá hàng, ré lên lao về phía hắn.

"Ha ha, tới đúng lúc lắm!" Đường Húc Hải không kinh sợ mà còn mừng rỡ, ném ba lô xuống, rút mã tấu ra liền tiến lên đón.

Đùi phải phục hồi như cũ khiến động tác của hắn càng thêm linh hoạt, hắn lao trái né phải né qua cú quất bằng hai cái xúc tua của alien, nhấc chân liền đá mạnh vào ngực nó.

"Tê _" alien bị một cú đá mạnh vào ngực, lập tức nghẹt thở văng vào mộtgiá hàng.

Giá hàng kia ngã xuống, bên trong lăn ra vài lon bia.

Có hàng tồn nha !

Đường Húc Hải quét mắt một cái, đúng lúc này, từ bên trái hắn lại nhào ra một con. Mắt Đường Húc Hải nguy hiểm nheo lại, đưa tay liền ném mã tấu trong tay ra.

"Phốc!" chỉ trong chớp mắt, ngay giữa trán alien.

Nhưng cũng không chỉ có nhiêu đó, từ sau lưng Đường Húc Hải lại bay ra một con!

"Chậc!" Đường Húc Hải chậc lưỡi, hắn tiến lên hai bước lao tới trước người con alien đang giãy dụa đứng lên, chân dài hất cao lên, một cú quật chân hất mạnh đi ra.

"Rắc! !" Một tiếng xương vỡ vụn, đầu alien như trái dưa hấu nát bấy ra!

Đối với kết quả này Đường Húc Hải cũng có chút kinh dị, nhưng hắn không kịp ngẫm nghĩ nữa, bay nhanh trở lại, chộp lấy một thanh xà ngang rơi xuống từ trần siêu thị, ném mạnh về phía alien.

Con alien kia phản ứng cực nhạy, lắc mình một cái liền né qua, nhưng ngay lúc này Đường Húc Hải đã nhào qua.

Alien cuống quít quơ xúc tua cuốn vào người hắn.

Đường Húc Hải cũng không dám để xúc tua cuốn lấy, liền dùng chân mang giày dã chiến đá, xúc tua của alien tuy bị chân đá văng, thế nhưng cái móc câu lại móc vào chiếc giày. Thiếu chút nữa kéo Đường Húc Hải mất cân bằng.

Dùng sức thu chân, Đường Húc Hải xông lên tông vào lồng ngực đang sơ hở của nó, liên tục tung hơn mười trọng quyền vào ngực nó. Cuối cùng Đường Húc Hải hung hăng đấm một cú nốc xoáy hất bay alien ra ngoài.

"Thích quá!" Đường Húc Hải rống to cả người sảng khoái.

Alien thì bị trọng quyền liên hoàn đánh đến nội tạng vỡ tan, lỗ miệng phun trào máu, té lăn trên đất trượt một đoạn, run rẩy rồi không động .

Triệt để hoạt động một chút gân cốt, Đường Húc Hải tâm tình sung sướng, bị ba con alien vô sỉ đánh lén cũng không để trong lòng. [Anh giết mịa nó hết rồi có muốn để trong lòng cũng ko biết để sao nữa =.=] [Đọc mà thấy thương mấy con alien, đánh cho ko ra hình người * chấm nước mũi *]

Hắn đi qua lấy lại mã tấu cắm vào bao vũ khí, nhặt ba lô lên khoác lên lưng, suy nghĩ chuyện vừa rồi thiếu chút nữa bị kéo ngã, Đường Húc Hải vẫn nhấc thanh xà ngang kia lên.

Loài alien thật sự không thích hợp cận chiến, hắn chuẩn bị một vũ khí tiện tay thì tốt hơn.

Trong siêu thị này cư nhiên có ba con alien, điều này làm Đường Húc Hải cảm thấy kỳ quái, vì thế hắn lấy đồ xong cũng không lập tức trở về, ngược lại kiểm tra trong ngoài phụ cận siêu thị một lần, kết quả tại cổng nhận hàng của siêu thị, hắn tìm ra được nguyên nhân.

Nơi đó ngổn ngang mười mấy xác người, sọ não mở ra, rỗng tuếch.

Cứ việc nghe Phó Sử Ngọ nói rồi, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, Đường Húc Hải cũng nhịn không được nhíu mày.

Sau đó ở kế bên một cái xác hắn phát hiện một thứ không nên xuất hiện ở đây, súng lục!

Những người này sao lại có súng? Đường Húc Hải trăm mối không rõ, hắn đi qua nhặt súng lên, mở ổ đạn nhìn thoáng qua. Bị bắn hết một nửa, bên trong còn dư lại 6 viên.

Thế nhưng không quản làm sao xuất hiện ở đây, cây súng này hiện tại thuộc về hắn !

Lấy súng giắt vào thắt lưng, Đường Húc Hải sải bước bước lên đường về.

Cứ việc phóng ngựa lại đây đi, lũ alien chết tiệt, ông mày không sợ!

Đại khái ba con alienkia chính là tất cả ở bên này, Đường Húc Hải cứ như vậy nghênh ngang trở về, cũng không nhảy ra thêm con nào, khiến hắn hơi thấy tiếc nuối.

Chờ đến hắn trở lại hầm trú, mặt trời đã lên cao, thời gian đã gần trưa.

Đường Húc Hải cứ như dâng hiến vật quý, trình từng thứ từng thứ hắn tìm được cho Phó Sử Ngọ xem.

"Nhìn nè, túi ngủ! Vậy không sợ cảm lạnh nữa rồi." Đường Húc Hải móc ba cái túi ngủ ra, "Còn có cái này, cặp lồng nhiều công năng, ba tầng, trên mỗi tầng đều có quai cầm. Nữa nè cậu coi đi, miếng dán này còn có thể coi là miếng cách nhiệt, như vậy sẽ không sợ nóng ." Hắn mở hộp cơm ra, bày từng tầng từng tầng của cái cặp lồng bằng kim loại cho Phó Sử Ngọ chiêm ngưỡng.

"Còn có cái này, giày cho cậu mang nè." Đường Húc Hải mỗi tay nắm một chiếc giày, đưa đến trước mặt Phó Sử Ngọ : "Giày da của cậu lúc chạy cứ trẹo lên trẹo xuống, khẳng định không thoải mái dễ trượt, đừng ghét nóng, mang vào đi, bên trong còn có vớ nha."

"Tôi còn tìm chút quần áo cho cậu và Ôn Triệu Minh." Đường Húc Hải móc quần áo ra, cuối cùng lôi bốn lon bia ra luôn : "Mừng không hả! Bia!"

Phó Sử Ngọ vẻ mặt kinh ngạc nhìn Đường Húc Hải cứ như đang khoe thành tích, từng cái từng cái bày ra trước mặt y.

Đường Húc Hải trước mắt rất không bình thường !

Tâm hoa nộ phóng? Sức sống bắn ra bốn phía? Tóm lại là hăng quá tiêu chuẩn rồi!

Anh Hải thiệt là khốc, thiệt là suất, men quá anh ơi >

Cầu quỳ liếm

~~E hèm, chuyển kênh, bây giờ là tiết mục PR. Nếu mọi người đang trong tình trạng chán cơm thèm phở, chán nước lã thèm xôi thịt, thế thì Vân xin gới thiệu một bộ H văn Vân hợp tác với nàng Bội Bội để làm (Vân đảm đương chức beta).

Bộ đó tên là AN CƯ LẠC NGHIỆP, link đây

Bộ này là 1 trong những bộ H văn Vân thấy hot và có nội dung nhất, thể loại hơi hiện thực nhưng cũng có lãng mạn hóa, ko quá đau cũng không sến súa sặc mùi hồng phấn hay hiểu lầm vô duyên như mấy bộ H khác. Tình yêu của họ đến bằng tình dục, nhưng sau đó lại nẩy sinh loại tình yêu ấm áp cả lòng người, nó giúp Ngôn Mạch tìm được lý tưởng cuộc đời, tìm được con đường mình muốn đi, giúp Cúc Nhạc tìm lại chính mình, tìm ra lối thoát trong vô vọng.

Tóm lại truyện siêu siêu siêu hay, PR để mọi người ủng hộ, ngta lần đầu có nhún tay vô H văn đóa, mắc cỡ quá đi, phải sửa sao cho lời văn râm đãng mà ko tục, kì quá à

~ Nhớ vô cổ vũ, biết đâu một ngày đẹp giời nào đó Vân hứng quá đi edit 1 bộ H văn thì sao

22. Chương 22

Phó Sử Ngọ vươn tay đè bàn tay đang giơ mấy lon bia lắc lắc trước mặt mình xuống.

Y thật thận trọng hỏi: "Đường Húc Hải, anh làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì ?"

Đường Húc Hải khựng lại một nhịp rồi phi thường vui vẻ nói: "Không có xảy ra việc gì sất."

Không có việc gì?

"Không có việc gì sao anh tự nhiên cười như thằng ngu vậy?" Phó Sử Ngọ nghi kỵ nhìn hắn.

Mặt Đường Húc Hải nháy mắt liền xụ xuống: "Nói vậy cũng nói được hả?"

Phó Sử Ngọ thành khẩn giải thích: "Xin lỗi, bởi vì biểu hiện của anh chính là như thế."

Đường Húc Hải co rút khóe miệng, không thèm so đo với y, ngược lại chia sẻ chuyện vui của mình: "Là xảy ra một chuyện tốt. Chân tôi, khỏi hẳn rồi."

"Khỏi hẳn ?" Phó Sử Ngọ cho rằng đã hiểu ra, y gật gật đầu: "Tuy rằng đã hoàn toàn không sưng, nhưng lúc hành động anh vẫn phải chú ý một chút."

Đường Húc Hải lại nói: "Không phải ý này, tôi là nói chân tôi triệt để khỏi hẳn. Khỏi như trước lúc tôi bị thương ấy, thậm chí cảm giác còn tốt hơn lúc đó nữa."

Phó Sử Ngọ không thể lý giải, y hỏi lại: "Nhưng mà trong chân anh có tấm thép, làm sao có thể giống như trước được?"

Đường Húc Hải cũng có chút không hiểu, nhưng chân hắn bị thương bao lâu, hắn liền nặng nề bấy lâu, lúc này bất kể thế nào cũng không muốn suy nghĩ đến mặt xấu. Tình nguyện cứ như vậy duy trì lâu một ít, đương nhiên vĩnh viễn thì không gì tốt bằng rồi.

“Tôi không biết, nhưng không phải rất tuyệt sao.” Đường Húc Hải cũng không quá khích nữa .

Phó Sử Ngọ nhíu chặt mày, thấp giọng nói: “Không quản thế nào, có cơ hội vẫn là làm kiểm tra kỹ càng chút đi.”

“Ừm.” Đường Húc Hải gật đầu, không cần y nói hắn cũng làm vậy. So bất cứ kẻ nào hắn càng muốn biết chân mình hiện giờ là ra sao.

“Không nói cái này nữa!” Đường Húc Hải buông bia xuống nắm quần áo lên, đưa cho Phó Sử Ngọ bảo: “Cầm, thử xem vừa không, không vừa tôi lại đi ra đổi cho cậu. Hiện tại đám alien kia đều bị tôi giết sạch rồi, muốn cái gì cứ việc nói.”

Ý tốt của Đường Húc Hải, Phó Sử Ngọ nhận. Bất quá, y vẫn nhớ rõ mục đích hôm nay Đường Húc Hải nhất định đòi đi ra ngoài là gì: “Nước đâu?”

“…” Đường Húc Hải câm .

“… Quên ?” Phó Sử Ngọ chần chờ hỏi lại.

“Không có! Không có quên!” Đường Húc Hải nhảy dựng lên, chạy ào ra ngoài cửa: “Tôi là tính lại đi một chuyến nữa mà!”

“Ai! ! Anh ăn đi rồi lại đi!” Phó Sử Ngọ dở khóc dở cười.

Đường Húc Hải sớm chạy mất bóng.

Đường Húc Hải xách thùng không đặt ở ngoài cửa, khiêng về phía cư xá Phó Sử Ngọ đã từng đi qua nọ.

Trên đường về lúc đi ngang qua, hắn nhìn thoáng qua, nơi đó có một cái máy lọc cỡ lớn.

Kể về cái máy lọc nước này, chung cư bọn họ cũng không có .

Nếu chung cư bọn họ có một cái máy lọc lớn đến thế, Đường Húc Hải cũng không cần cùng Phó Sử Ngọ đi đến đơn vị y, chuyên môn kiếm thùng nước về làm gì.

Nếu hỏi tới nguyên nhân tại sao, vậy thì phải kể đến cậu chuyện không thể nói giữa trạm nước và công ty máy lọc nước. Nói ngắn gọn, trên cái thế giới này có mấy hạng người thổ phỉ như cát bá, xi-măng bá, đương nhiên cũng một nhóm người được gọi là nước bá.

Ông chủ trạm nước này, dùng hành vi cạnh tranh không chính đáng nhiều lần phá hư tâm lọc của máy, dẫn đến xưởng không thể không mỗi cách một đoạn thời gian đến bảo trì. Phí dụng mỗi lần bảo trì còn nhiều hơn tiền kiếm ra, ai cũng chịu không nổi, vì thế không thể không rút khỏi chung cư.

Cứ việc nghiệp chủ oán hận, nhưng vật nghiệp lại không quản nổi, cũng không có biện pháp, kết quả cuối cùng cũng chỉ có thể là nhà ai có điều kiện thì mua máy lọc về, mà nhà ai không uống được nước lọc, cũng chỉ có thể uống nước của trạm cung cấp kia thôi.

Lúc chuyện này phát sinh, Đường Húc Hải Ôn Triệu Minh đều chưa dọn đến chung cư này. Điều này cũng giải thích tại sao Phó Sử Ngọ _ một trạch nam độc thân, chẳng thèm theo đuổi lối sống đầy đủ gì này _ lại trang bị một cái máy lọc nước. Đó là vì Phó Sử Ngọ tuyệt đối không thỏa hiệp với loại nước bá này.

Đường Húc Hải đi vào cư xá, trực tiếp đến phòng khám Tây y kia. Hắn trên thân mặc cái T shirt bó sát người, phía dưới mặc một cái quần dã ngoại. Loại quần này có rất nhiều túi, Đường Húc Hải từ cái lỗ Phó Sử Ngọ đã cắt trực tiếp đi vào lấy một ít nước muối sinh lí.

Trước khi rời đi, hắn còn cố ý vào trong cư xá nhìn nhìn, toàn bộ cư xá kỳ thật chết không ít người, nhưng mà số người chết cũng không đuổi kịp số dân trong cư xá, những người còn lại hẳn đều chạy trốn rồi.

Đường Húc Hải mang theo một thùng nước về tới hầm trú, lúc qua mấy tiệm tạp hóa trên đường, hắn cầm một ít đồ ăn, khăn, kem đánh răng bàn chải, thuận tiện cũng làm vệ sinh cá nhân một chút.

Buổi chiều hôm nay, toàn quốc nơi nơi đều phát sinh những cuộc chiến đấu và đối kháng, mà ngay tại lúc này, liên tục đã xảy ra chuyển biến mà không ai tưởng được.

Trong một nhà tù, phạm nhân bị giam giữ rống giận dùng cánh tay kéo đứt toàn bộ song sắt, trực tiếp bóp chết con alien xông vào ngục giam.

Trên đường trốn chạy, một thiếu nữ sợ hãi thét chói tai, một đợt sóng mắt thường có thể thấy được đột nhiên bắn ra từ miệng cô, con alien nghênh diện đánh tới bị sóng âm trùng kích đến trào máu.

Trong thành thị, mắt thấy thủ hạ sắp mất mạng, đại ca xã hội đen phát ra tiếng gào rít giận dữ, bùm bùm một luồng tia chớp dài ngoằng bổ về phía alien.

Tại nông thôn, một nông dân cường tráng bị xúc tua alien quấn lấy cánh tay, dưới cơn tuyệt vọng, hắn bạo phát sức mạnh khủng khiếp trực tiếp xé alien thành hai nửa.

Dị năng toàn thế giới mong chờ rốt cục đáng mừng mà xuất hiện. Mà rất nhanh mọi người đều biết, tất cả những người này đều vừa hồi phục từ cơn sốt xong!

Mà tin nóng hổi này, Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải đang nấp trong hầm trú rạp chiếu phim Vân thành, rời khỏi nhà lại không mang di động còn không biết.

Đường Húc Hải rút cây súng dắt bên thắt lưng ra, đưa cho Phó Sử Ngọ nói: "Cây súng này cho cậu dùng."

"Súng? !" Phó Sử Ngọ kinh ngạc nhìn cây súng lục đen bóng lóe lên ánh sáng, nuốt một ngụm nước miếng: "Đâu ra vậy?"

Đối với loại hung khí chỉ từng nhìn thấy trong TV này, phản xạ đầu tiên của dân chúng bình thường tuyệt đối là hoảng đến chân tay co cứng.

Đường Húc Hải thấy y luống cuống đến tay cũng không biết đặt ở đâu, không nhịn được cười: "Tôi nhặt. Cầm, chưa lên đạn nên rất an toàn, sẽ không cướp cò."

Phó Sử Ngọ thở hổn hển, bình tĩnh lại, giương mắt nhìn hắn: "Anh cầm dùng đi, anh không phải từng làm binh sao?"

"Tôi có rất nhiều biện pháp đối phó alien, cây súng này cậu cầm phòng thân." Đường Húc Hải kiên định nói: "Tôi sẽ dạy cậu dùng súng."

Phó Sử Ngọ dũng cảm hơn hắn đã tưởng, mặt khác, từ việc y dùng thời gian ngắn thế đã nắm giữ kỹ thuật truyền dịch mà nói, năng lực phối hợp của y rất tốt. Đường Húc Hải cảm thấy về sau muốn cùng Phó Sử Ngọ hành động, tự nhiên phải bồi dưỡng y trở thành một chiến sĩ đủ tư cách mới được.

Tuy rằng giờ chỉ còn 6 viên, nhưng bằng thân thủ của hắn, lại vào cái thời mạt thế trật tự dần dần suy tàn này, không lo tìm không được đạn cho Phó Sử Ngọ dùng.

Phó Sử Ngọ tự hỏi một chút, vẻ mặt trịnh trọng gật đầu, hai tay nhận súng: "Tôi sẽ cố gắng học !"

Đường Húc Hải mỉm cười, chính là điểm này của y khiến hắn cảm thấy không tồi, lúc bắt buộc phải lựa chọn nhanh chóng tìm ra phương diện có lợi nhất (không quản là về bản thân hay về đại cục), chỉ cần hạ quyết tâm liền không chút do dự hành động.

Kiên cường quyết đoán, trong thời thế hiện giờ là một phẩm chất hết sức quan trọng.

"Tốt, tôi dạy cậu cách dùng súng." Đường Húc Hải đi qua kéo cây súng trong tay hắn giới thiệu từng bộ phận cho y: "Đây là cò súng, đây là khóa nòng, còn cái này là ổ đạn. Khóa nòng mở ra thế này…"

Hắn đè khóa nòng xuống "cách" một tiếng giòn vang, sau đó kéo nòng súng một cái, nói: "Rồi, giờ đạn lên nòng rồi đó, chỉ cần bóp cò là có thể bắn. Nếu không dùng nữa, nhất định phải nhớ khóa khóa nòng lại, lúc khóa làm như vậy…"

Đường Húc Hải lấy súng khỏi tay y, hai người dựa sát vào nhau. Đường Húc Hải cẩn thận dạy y cách dùng khóa nòng, lắp ổ đạn, tháo ổ đạn, tháo viên đạn, gắn viên đạn…

Đường Húc Hải dạy nghiêm túc, Phó Sử Ngọ học càng nghiêm túc.

Tính cách của y vốn có chút cứng nhắc, mà đối với chuyện liên quan đến sinh tử, càng gồng thêm 200% tinh thần mà cố gắng học.

Quả nhiên như Đường Húc Hải đã nghĩ, tay Phó Sử Ngọ có năng lực phối hợp cực kỳ mạnh. Hắn chỉ làm mẫu cho y một lần, Phó Sử Ngọ đã có thể làm theo y chang, sau đó y luyện tập mấy lần là có thể thực hiện thành thạo.

Đường Húc Hải vừa lòng gật gật đầu, lấy súng từ tay y rồi nói: "Đi, luyện trong chốc lát đi. Tháo súng ra, lắp vào thì chờ về sau lại chỉ cho cậu, cái này xem như một kỹ năng phụ đi. Giờ dạy cậu bắn thế nào, bắn không chỉ đơn giản là bắn viên đạn bay vèo ra, bắn không trúng mục tiêu vậy chỉ thuần túy là lãng phí. Bắn, yêu cầu đầu tiên là phải cầm súng chính xác, nếu cậu cả cầm súng cũng sai, vậy đừng hy vọng có thể bắn trúng mục tiêu!"

Đường Húc Hải nói nghiêm túc, Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính, nghiêm túc gật gật đầu.

"Xem tôi làm một lần." Đường Húc Hải nói.

Đường Húc Hải tay trái nắm chặt nòng súng, đặt cán súng vào lòng tay phải, sau đó khép tay lại, nắm súng thật chặt. Hai tay của hắn mở ra, tự nhiên rủ xuống, nhìn phía trước, sau đó hai tay đột nhiên giơ lên, bóp mạnh cò súng.

"Tách!" Một tiếng vang nhỏ lại làm Phó Sử Ngọ hoảng sợ.

Bởi vì khí thế Đường Húc Hải tích tụ rất nồng, khiến y nhất thời quên đạn bị lấy ra, cũng chưa mở khóa nòng.

"Nắm giữ chính xác phương pháp cầm súng, thuần thục rồi, vào thời khắc khẩn cấp thậm chí không cần ngắm chuẩn, nâng tay là có thể bắn trúng mục tiêu." Đường Húc Hải hất cằm lên, ngạo nghễ nói.

Phó Sử Ngọ nghe hắn nói cảm xúc mênh mông, huyết mạch phun trào.

"Đương nhiên, loại tay mơ như cậu thôi thì tạm thời đừng nghĩ chi nhiều cho mệt não." Đường Húc Hải đúng lúc tạt ca nước lạnh vào mặt hắn "Đừng mơ cao quá, giờ mà cậu nhắm chuẩn bắn trúng được là ngon rồi." Hắn còn sợ đả kích Phó Sử Ngọ chưa đủ, tích cực bổ sung một câu: "Cậu có thể coi cái đó là mục tiêu cuộc đời."

Phó Sử Ngọ nghẹn họng, nửa tức nửa buồn bực, anh troll tui hả? Troll thiệt hả? Tuyệt đối là troll đúng không? !

Đường Húc Hải bảo y cầm súng, tay cầm tay giúp y bày ra tư thế chuẩn xác: "Tư thế nhắm chính xác, yêu cầu luyện tập ngày đêm, lát nữa tôi làm một cái bia trên tường, cậu nhìn đó mà tập ngắm. Nhớ kỹ, súng thứ này, sai một li đi ngàn dặm! Tuyệt đối phải ngắm cho chuẩn. Lúc luyện tập, tay cậu chỉ có thể hơi bóp cò súng, tạo áp lực nhất định cho nó, nhưng đừng tùy tiện bóp cò, nhất định phải chờ tâm hoàn toàn ổn, ý thức bóp cò hạ đến thấp nhất thậm chí căn bản không còn. Hiểu chưa?"

Phó Sử Ngọ cố sức tự hỏi nửa ngày, thật có lỗi hổng hiểu lắc đầu.

"Nói thế nào ta, chính là ngắm đến lúc ý thức trống rỗng, chỉ còn lại có mục tiêu, lúc đó có thể bóp cò." Đường Húc Hải đơn giản hoá một chút, nói.

Hắn không biết cách nói đơn giản thô bạo đó, trực tiếp tạo thành súng thần ngang trời xuất thế của ngày sau!

--- ------ ------ ------ -----

Bàn chuyện chút: Dạo này thấy cứ rần rần vụ cấm xuất bản đam mỹ. Ờ, nói thật đừng ném đá, chứ Vân cũng chẳng quan tâm lắm, đam mỹ xuất bản hổm rày toàn mấy bộ ko thích, H thì cắt ráo trụi, muốn đọc thì cứ đọc onl hay down QT vìa mà đọc, hầu hết máy bộ xuất bản toàn có người edit hết rùi còn gì.

Thiệt hại nhiều là mấy bợn đọc ngôn tềnh thui, (e hèm Vân vừa cười vào mặt một đứa bạn thân fan cuồng ngôn tình). Mấy bợn hủ cuồng cứ lên trang này trang nọ mà la ó hoài, nói thật chứ kiểu dân đen chúng ta chẳng làm đc gì đâu, trừ mấy chuyện quá nổi quá kinh khủng mấy ông ở trên mới chịu bỏ thời gian nghe chút thoai, chứ cái vụ in ấn này bỏ bèn gì.

Thoai, Vân phải đi an ủi con bạn fan Cố Mạn trong phòng Vân đêy (Thú thật là ko thích Cố Mạn lắm, sến bỏ mợ)

23. Chương 23

Phó Sử Ngọ có một ưu điểm, nghiêm túc; Phó Sử Ngọ có một khuyết điểm, cũng là nghiêm túc!

Tóm lại, y là người rất rất dễ tin lời người ta nói, đích thị một bé trai đơn thuần (ngốc).

Đường Húc Hải làm thầy chỉ đạo của y, các loại tri thức truyền đạt cho đều bị Phó Sử Ngọ nghiêm túc đến cứng nhắc coi thành giáo điều, đóng vào sách luyện tập (trong đầu).

Lớp dạy bắn của Đường Húc Hải duy trì một buổi chiều. Buổi tối ăn xong cơm chiều, Đường Húc Hải rảnh không có gì làm nhận lấy trọng trách coi chừng Ôn Triệu Minh. Phó Sử Ngọ ngồi ở bên kia xe lăn của Ôn Triệu Minh, bắt đầu nghiêm nghiêm túc túc luyện tập tháo ổ đạn, gắn ổ đạn, không phiền không chán luyện tập hơn trăm lần.

Sau đó, y lại bắt đầu không ngừng luyện tập mở khóa, đóng khóa, lên đạn, tháo đạn…

Vòng đi vòng lại.

Làm Đường Húc Hải cắn đầu thuốc lá cũng nhịn không được ghé mắt, cứ cạch cạch cạch cạch hoài cả hắn nghe cũng thấy phiền! Phó Sử Ngọ cư nhiên say mê đến vậy hả trời (không có à nha!)?

Phó Sử Ngọ căng môi, buông ánh mắt xuống, biểu tình trên mặt bình tĩnh không gợn sóng. Từ lúc chào đời tới nay, chưa từng có lúc nào y học tập chuyên chú đến như vậy.

Tuy không xác định mình có thiên phú này không, nhưng cố gắng luyện tập luôn đúng mà.

Bất cứ chuyện gì đều sợ nghiêm túc, cố gắng luôn sẽ có hồi báo .

Đường Húc Hải thán phục, cho dù là hắn lúc tham gia quân ngũ cũng chưa từng thấy có người chăm chỉ luyện lắp ổ đạn mở khóa nòng hơn Phó Sử Ngọ!

Tối hôm đó, Đường Húc Hải mơ ác mộng đi đánh giặc cả đêm, càng ngủ càng mệt. Lúc thức dậy, hắn u oán nhìn Phó Sử Ngọ, Phó Sử Ngọ thì trả lại một ánh mắt nghi hoặc.

Nhìn ánh mắt lấp lánh mông lung không mang kính mắt của y, Đường Húc Hải yên lặng quay đầu, thế này kêu hắn phun lời oán giận kiểu gì đây? Nói y suốt tối cứ ngồi đó nghịch súng, mới làm hắn lâu lắm rồi mới mơ thấy cảnh chiến đấu ở bên giới hả

Nếu như nói tối ngày trước khiến Đường Húc Hải bước đầu lĩnh giáo độ nghiêm túc của Phó Sử Ngọ, vậy sáng nay hành động của Phó Sử Ngọ làm hắn hiểu biết, về sau nói gì với Phó Sử Ngọ nhất định phải chú ý uốn lưỡi trước khi nói!

Phó Sử Ngọ đứng giữa hầm trú, hai tay nắm súng, vẫn không nhúc nhích ngắm cái bia Đường Húc Hải dùng băng dán cá nhân dán trên vách tường.

Bia ngắm rất sơ sài, chỉ dùng giấy dán trên thùng nước xé xuống làm, tùy tiện dán hai miếng băng keo cá nhân làm thành hình chữ thập lên thôi.

Thế nhưng Phó Sử Ngọ có thể ngắm chuẩn cái chữ thập kia trọn cả tiếng đồng hồ không nhúc nhích.

Nếu không phải Đường Húc Hải xác định mắt của y còn đang chớp, còn hô hấp, hắn còn cho rằng trước mắt là một tượng sáp.

Ngón tay Phó Sử Ngọ đè cò súng, cho áp lực nhất định, nhưng lúc này đây, ngón tay kia không chút động đậy, vừa không bóp, cũng không thả ra.

Đường Húc Hải ôm cánh tay đứng một bên quan sát, lúc đầu thấy buồn cười, càng về sau càng ngưng trọng, mãi cho đến cuối cùng không thể không khâm phục.

Phó Sử Ngọ có khả năng tập trung rất đáng sợ, khả năng tập trung này, không quản làm chuyện gì, đều không có lý do không thành công.

Đường Húc Hải biết, sau này thuật bắn súng của Phó Sử Ngọ nhất định sẽ không tệ.

Lại một lát sau, Phó Sử Ngọ vẫn không bóp cò, Đường Húc Hải bắt đầu lo lắng, y sẽ không thật sự muốn ngắm đến mất đi ý thức mới thôi chứ? ! cái đó không phải tân thủ nên tập a.

Phó Sử Ngọ vừa bắt đầu tập bắn súng, rất khó rất khó làm được chuyện này, hơn nữa áp lực đè lên thân thể và tinh thần cũng phi thường lớn.

Nhưng mà, khó được Phó Sử Ngọ đồng ý ra sức như vậy, Đường Húc Hải bất luận thế nào cũng sẽ không đi cắt ngang y.

Phó Sử Ngọ không biết làm vậy sẽ làm thân thể cùng tinh thần suy kiệt rất nhiều, nhưng y biết muốn ngắm đến ý thức đều biến mất, chỉ còn lại có mục tiêu là rất rất khó.

Y không phải mù quáng vừa bắt đầu đã làm như vậy, bởi vì không lâu trước y vừa trải qua loại trạng thái huyền diệu khó giải thích này!

Loại trạng thái bất khả tư nghị, ngay cả bản thân cũng biến mất, chỉ còn lại mục tiêu ngắm đến này trong cư xá nọ, dưới uy hiếp của alien, y đã từng cảm nhận được.

Phó Sử Ngọ không biết lúc ấy mình làm thế nào mà được, nhưng hồi tưởng tâm tình lúc đó, y hình như đã đụng vào tới ranh giới.

Quên chung quanh hết thảy, buông tất cả giác quan khác trên cơ thể, chỉ tập trung vào thính giác thôi.

Hiện tại y cũng làm như vậy, quên hầm trú ẩn, quên Đường Húc Hải và Ôn Triệu Minh, buông thính giác xúc giác khứu giác, chỉ còn lại thị giác cùng mục tiêu trước mắt.

Phó Sử Ngọ không biết biểu tình hiện tại của y nghiêm trọng đến chừng nào, cũng không biết ánh mắt y hiện tại sắc bén biết bao nhiêu. Y chỉ duỗi thẳng cánh tay, hai mắt xuyên thấu qua đầu ngắm dán mắt nhìn chòng chọc vào cái chữ thập bằng băng dán nho nhỏ kia.

Từ từ, trong mắt y trừ băng dán ra cái gì cũng không thấy, trừ cái đó ra, y không cảm giác thấy cánh tay đau nhói mà nặng nề, cái cổ cứng còng, bắp vế đứng đến phát đau của mình. Tất cả cảm giác đều biến mất, đến cuối cùng thậm chí cả thị giác cũng hoàn toàn tan biến.

Nhưng chữ thập kia lại bắt mắt trong cảm quan của y, một loại cảm quan siêu việt cả ngũ giác.

Đúng lúc đó, y bóp cò súng.

"Cạch! !"

Trong hầm trú im ắng đột nhiên vang lên tiếng bóp cò, Đường Húc Hải lại như nghe thấy một tiếng nổ ầm.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, trên người Phó Sử Ngọ đột nhiên dâng lên uy áp không thể địch nổi, bất tri bất giác Đường Húc Hải cả người buộc chặt, cơ bắp run run tiến vào trạng thái chiến đấu. Lúc Phó Sử Ngọ bóp cò, rõ ràng chỉ là một phát súng không đạn, hắn lại có thể từ trong đó cảm nhận được một phát súng từ trước đến nay chưa từng thấy, như muốn… phá nát tất cả mọi thứ.

Tóc gáy Đường Húc Hải rơi xuống, cả người chảy ra một thân mồ hôi đầm đìa.

Thật không thể tin nổi.

Đường Húc Hải khiếp sợ nhìn Phó Sử Ngọ, cho dù là tay bắn tỉa trong quân đội cũng không có khí thế vừa rồi của Phó Sử Ngọ. Trên chiến trường biên giới giằng co, bằng vào khí thế vừa rồi của y đã đủ để áp đảo phần lớn binh lính.

Phó Sử Ngọ sau khi bóp cò, tầm mắt mới khôi phục trong sáng, một cảm giác vô lực lập tức dâng lên. Y từng ngụm từng ngụm thở dốc, chỉ trong chốc lát, đã chảy ra một thân mồ hôi, tay y vừa nhói vừa nhũn, run lẩy bẩy căn bản không nắm được súng.

Phó Sử Ngọ lảo đảo một chút, thân thể ngã về một bên.

Đường Húc Hải phản ứng nhanh, bước một bước dài liền đi đến bên cạnh nâng y.

Phó Sử Ngọ đầu váng mắt hoa nhìn hắn, suy yếu nói: "Tôi sao đột nhiên nhũn ra thế này?"

“Cậu thoát lực .” Đường Húc Hải nói như đinh chém sắt.

“Sao kì vậy?” Phó Sử Ngọ vô lực giẫy dụa một cái, lại chỉ có thể lắc lư trong cánh tay Đường Húc Hải: “Tôi bất quá chỉ tập ngắm bắn thôi mà.”

“Cậu cũng chăm chỉ quá ha!” Đường Húc Hải lúc này mới có cơ hội trách cứ: “Vừa rồi loại huấn luyện ngắm bắn cường độ mạnh kia sẽ làm thể lực cùng tinh thần tiêu hao rất lớn, đó là trình độ hiện giờ cậu có thể tập à? Tuy tôi có nói loại trạng thái ngắm bắn cực hạn này, nhưng đó đều là tay súng ngàn lần luyện tập thực tế mới làm được, nào có như cậu một súng cũng chưa bắn lần nào lại trực tiếp đi lên khiêu chiến cường độ cao ? ! Lỗ mãng!”

“A…” sắc mặt Phó Sử Ngọ đổi đổi, uể oải cúi đầu hạ bả vai nói: “Tôi sai.”

Y dứt khoát nhận sai như vậy, ngược lại làm Đường Húc Hải đầy bụng trách cứ phun không nổi nữa.

Hắn liếm liếm môi, vội ho một tiếng, ngược lại nói: “Nhưng mà, cậu có lẽ là thiên phú dị bẩm, ngay lần đầu liền thành công. Loại trạng thái này là rất hiếm có, sau lần đầu tiên luyện thành công cũng không thể lơi lỏng, phải thường xuyên thử duy trì trạng thái này.”

Mắt Phó Sử Ngọ sáng rực lên, không đợi y lộ ra khuôn mặt tươi cười, Đường Húc Hải mặt hổ quát: “Nhưng mà! Tôi không chủ trương cậu liên tục thử, kế tiếp thôi đi. Ngày mai hoặc ngày mốt, lúc cậu cảm thấy thể lực cùng tinh thần hoàn toàn khôi phục mới có thể tiến hành thử nghiệm lần thứ hai.”

“Tôi biết.” Phó Sử Ngọ ngoan ngoãn gật đầu.

“Có thể đứng lên không?” Đường Húc Hải dạy dỗ hoàn tất, bắt đầu quan tâm tình trạng hiện tại của y.

“Không còn sức, người mềm nhũn, đầu còn có chút choáng váng.” Phó Sử Ngọ được cánh tay và đầu gối Đường Húc Hải chống đỡ, y ngửa đầu nhìn Đường Húc Hải phía trên y.

Lúc này vẻ mặt y lạnh nhạt, ánh mắt lạnh lùng, nếu không phải mấy ngày nay hiểu quá rồi, Đường Húc Hải tuyệt đối không nhận ra trong giọng y mang chút giọng điệu xin giúp đỡ.

“Ăn chút socola, bổ sung năng lượng.” Đường Húc Hải nói xong, liền nửa đỡ nửa ôm Phó Sử Ngọ tới xe lăn ngồi.

Hắn đặt Phó Sử Ngọ xuống, đi đến ba lô của y, mở thùng socola ra.

Thùng socola vốn đầy ắp chỉ còn lại có hai phần ba.

Đường Húc Hải vô lực không lời gì để nói.

Thùng socola này là hắn thấy Phó Sử Ngọ ôm trở về nhà, mà cách thời điểm bọn họ rời đi cũng chỉ có 1 tuần mà thôi! Phó Sử Ngọ lại tiêu diệt hết một phần ba số lượng, đây rốt cuộc là có thể ngốn đồ ngọt đến mức nào a? !

Thật sự là bội phục răng miệng của y!

Phó Sử Ngọ lại thêm một kỹ năng làm Đường Húc Hải bội phục không thôi, thật sự quá đáng mừng.

Hiệu socola này, bên trong đều có mấy bọc nhỏ riêng để đựng, không lớn, chỉ dài chừng ngón trỏ thôi, tổng cộng là 10 bọc một hộp. Đường Húc Hải mở một hộp, đổ ra một nửa, đi qua đưa cho Phó Sử Ngọ.

Nếu mà là hắn, một nửa này thôi là ngọt nghẹn họng rồi.

Trong hầm trú nhiệt độ mát mẻ, socola không xuất hiện hiện tượng bị chảy nhão ra, Phó Sử Ngọ nâng thanh socola nhân sữa yêu nhất, mỹ mãn ăn.

Một hơi ăn 5 thanh, cho dù là Phó Sử Ngọ cũng ngọt đến chịu không nổi, bảo Đường Húc Hải giúp rót ly nước, y lập tức uống sạch.

“Thật sự là…” Đường Húc Hải trợn trắng xem thường. Tại sao bộ mặt thật của tinh anh thành thục lại lạnh lùng mình thấy trước kia lại ấu trĩ đến vậy chứ? !

Phó Sử Ngọ đang khôi phục thể lực, vì thế cơm trưa là Đường Húc Hải làm.

Phó Sử Ngọ cho rằng Đường Húc Hải sẽ lúng túng tay chân, nhưng trên thực tế tay nghề của Đường Húc Hải còn mạnh hơn Phó Sử Ngọ nhiều !

Y ở nhà thường xuyên ăn mì sợi rau khô tương ớt, nhưng Đường Húc Hải người ta lại tự mình bật bếp xào đồ ăn nấu canh. Thật sự không nên nhìn mặt mà bắt hình dong.

Nếu không phải không có dầu, Đường Húc Hải tay ngứa khoe đao công còn có thể xào đống rau khô này đến trình độ đầu bếp cũng không chừng.

Ăn cơm, nghỉ trưa trong chốc lát, tỉnh lại nhìn nhìn Ôn Triệu Minh vẫn còn ổn định, tự thấy thân thể cũng không tệ lắm Phó Sử Ngọ lại bắt đầu luyện ngắm bắn.

Nhưng y không tiến hành huấn luyện chung cực nữa, chỉ làm loại bình thường, tay – mắt – lỗ ngắm một đường tập bắn.

Y một tay nâng, mắt phải cùng lỗ ngắm tạo thành một đường nhắm vào chữ thập băng keo, ngắm đến cảm thấy không có vấn đề, Phó Sử Ngọ mới bóp cò.

Nhìn y mỗi 2, 3 phút liền bắn một "súng", bộ dáng cực thạo. Đường Húc Hải âm thầm líu lưỡi.

Quái vật!

Hắn cuối cùng đã lý giải tâm tình của mấy chiến hữu vẻ mặt hâm mộ ghen tỵ nói ra hai chữ này lúc nhìn hắn.

24. Chương 24

Mà "quái vật" này, ngày hôm sau lại một lần đổi mới thế giới quan của hắn, không chỉ thế, còn trực tiếp cho người bệnh vẫn luôn hôn mê kia một "súng" bừng tỉnh.

Buổi sáng, Phó Sử Ngọ tinh thần sáng láng ánh mắt vụt sáng nói với Đường Húc Hải, y cảm thấy mình tinh lực dư thừa, thể lực cùng tinh thần đều khôi phục đầy đủ, hoàn toàn có thể tiến hành huấn luyện ngắm chung cực lần thứ hai.

Đối mặt với Phó Sử Ngọ không mang kính có lực sát thương quá mạnh, Đường Húc Hải cảm thấy có chút chống không nổi, hắn trực tiếp cầm lấy kính gác lên mũi Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ nâng tay đẩy đẩy kính, không hiểu ra sao nhìn hắn rồi nói: "Cám ơn."

Đường Húc Hải lúc này mới giận tái mặt, giáo dục Phó Sử Ngọ một trận, nói cho y biết không cần chỉ vì cái trước mắt, phải ổn định, ngàn vạn lần không cần vì mù quáng huấn luyện mà tổn hại thân thể của mình.

Phó Sử Ngọ không thể không dùng bản mặt lạnh nhạt hướng hắn cam đoan, y thật sự đã hoàn toàn khôi phục, thể lực OK, tinh thần cũng OK.

Nhìn bộ dáng lạnh nhạt lại kiên định của Phó Sử Ngọ, Đường Húc Hải sờ sờ cổ, chỉ có thể bảo y dựa vào tình huống lượng sức mà làm. Mà Phó Sử Ngọ lập tức vung hoa (không có nha!) giơ súng lên bắt đầu luyện.

Phó Sử Ngọ lúc trầm tâm tĩnh khí bắt đầu huấn luyện ngắm bắn tựa như ngọn núi hằng cổ, uy nghiêm mà không thể dao động.

Đường Húc Hải đứng một bên dựa vào tường, yên lặng nhìn y luyện tập.

Tiến bộ của Phó Sử Ngọ luôn kinh người, một súng ngày hôm qua tốn gần một giờ, nhưng lúc này chỉ ngắn ngủn nửa giờ, đã thấy Phó Sử Ngọ lần nữa dâng lên khí thế áp bách cực kì đè nén.

"Cách! !"

"A —— "

Một tiếng kêu sợ hãi gần như vang lên ngay trong nháy mắt nổ súng.

Đường Húc Hải sợ hãi giật bắn, đầu hắn phản ứng cực nhanh, ánh mắt lia qua người Phó Sử Ngọ, sau đó quay phắt lại nhìn về phía Ôn Triệu Minh nằm bên cạnh Phó Sử Ngọ.

"Tránh ra! ! !" Đường Húc Hải nhào về phía Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ cả kinh, bị Đường Húc Hải đánh mạnh. Không chỉ như thế, Đường Húc Hải lại nắm lấy một cái áo điên cuồng đập vào người y.

"A! !" Phó Sử Ngọ lúc này mới cảm thấy một cơn sóng nhiệt đánh úp đến, ngọn lửa liếm lấy ống quần y.

Phó Sử Ngọ lập tức chân tay luống cuống, chỉ có thể dùng sức đạp chân.

May mà Đường Húc Hải đập đúng lúc, lửa vừa liếm vào chưa kịp bùng cháy đã bị dập tắt.

"Cậu có sao không? Không bỏng chứ?" Đường Húc Hải nắm Phó Sử Ngọ vội hỏi.

Phó Sử Ngọ khom xuống phủi phủi chân mình, cảm nhận một chút rồi lắc đầu nói: "Không sao, chưa đốt vào trong, chỉ thấy nóng một chút."

"Tôi xem nhìn." Đường Húc Hải ngồi xổm xuống, xé toạc ống quần đã bị cháy xém đen thui của Phó Sử Ngọ ra, bên trong đỏ ửng một mảnh.

"Mau lấy nước thoa chút đi, không nổi bọt nước thì sẽ không sao." Đường Húc Hải bảo.

"Tôi thấy không sao mà." Phó Sử Ngọ nói, y không muốn lãng phí nước.

"Vẫn là thoa chút đi." Đường Húc Hải kiên trì đi rót nước thấm vào khăn.

"Lửa đâu ra vậy?" Phó Sử Ngọ cất súng, không hiểu ra sao hỏi.

Đường Húc Hải nhìn về phía Ôn Triệu Minh, Phó Sử Ngọ quay đầu nhìn theo, lúc này mới phát hiện Ôn Triệu Minh hơi nghiêng người ngồi dậy, đang hoảng sợ nhìn bọn họ.

"Anh tỉnh? !" Phó Sử Ngọ mừng rỡ.

"Cậu đừng qua!" Đường Húc Hải lớn tiếng nói.

Phó Sử Ngọ dừng lại, không rõ nhìn hắn.

25. Chương 25

Lửa là từ bên Ôn Triệu Minh cháy qua." Giọng Đường Húc Hải không tốt, sắc mặt không vui nhìn Ôn Triệu Minh, hắn đi tới ngồi xổm xuống, áp khăn mặt vào đùi Phó Sử Ngọ.

"Triệu Minh?" Phó Sử Ngọ kinh ngạc, "Anh đốt hả?"

"Xin lỗi!" Ôn Triệu Minh ngồi dậy, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi chảy ròng: "Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra. Mơ mơ màng màng cảm thấy có súng chỉa vào đầu tôi, muốn lấy mạng tôi. Tôi sợ, sợ đến phát hoảng. Liều mạng muốn thoát khỏi loại cảm giác này, bất tri bất giác liền…"

Phó Sử Ngọ lập tức xấu hổ, nói toạc ra là người này bị một súng của y dọa giật mình.

Đường Húc Hải lại càng nghĩ sâu hơn, phát súng này của Phó Sử Ngọ đối với hắn mà nói còn mang đến áp lực cực lớn, chớ nói chi là Ôn Triệu Minh người bình thường vẫn luôn sinh hoạt trong hoàn cảnh hòa bình!

"Tôi đang luyện súng." Phó Sử Ngọ ngại ngùng nhìn anh, làm sợ người ta thật quá có lỗi.

"Không sao không sao hết." đầu Ôn Triệu Minh lắc liên tục cứ như trống bỏi.

Cũng không biết vì cớ làm sao, Phó Sử Ngọ lấy hình tượng uy nghiêm lãnh khốc, không cho phép phản kháng từ lúc nào đã đâm sâu vào lòng anh. Làm cho Phó Sử Ngọ sau khi biết được thì có rửa thế nào cũng rửa không sạch được ấn tượng đã ăn sâu bén rễ trong đầu Ôn Triệu Minh.

Đường Húc Hải thì híp mắt sắc bén nhìn anh: "Anh làm cách nào châm lửa?"

"Tôi không biết, tôi lúc ấy chỉ muốn tự cứu, muốn phản kháng…" Anh xin lỗi nhìn Phó Sử Ngọ, sau đó giơ tay lên vung vung, "Liền như vậy đột nhiên cảm thấy nóng lên…"

Anh nói không được nữa, trợn mắt há hốc mồm nhìn trên ngón tay mình đột nhiên xuất hiện ngọn lửa!

Cái khăn trong tay Đường Húc Hải rớt phịch xuống đất, Phó Sử Ngọ cũng ngây dại.

Một lát sau, Phó Sử Ngọ mới lên tiếng: "Anh không nóng hả?"

Tay Ôn Triệu Minh run lên, ngọn lửa kia lập tức rơi lên thảm lông.

"Cháy! !" Phó Sử Ngọ kêu lên một tiếng liền muốn nhào qua nhưng bị Đường Húc Hải giữ chặt kéo về.

Đường Húc Hải trực tiếp đi qua đem cái thảm trên người Ôn Triệu Minh ném qua một bên.

Ôn Triệu Minh rõ ràng cũng bị dọa, chờ Đường Húc Hải tiếp tục vứt đi cái thảm bị cháy, anh mới kịp phản ứng.

"Anh đây là?" Đường Húc Hải vừa giật mình vừa không rõ nhìn Ôn Triệu Minh.

"Tôi cũng không biết làm sao nữa." Ôn Triệu Minh cười khổ, "Tôi thử xem có thể dập lửa không."

Ôn Triệu Minh gắt gao nhìn chằm chằm cái thảm đang cháy phừng phừng, anh bất tri bất giác giơ tay lên, chỉ trong nháy mắt, lửa kia liền tắt.

"Siêu năng lực?" Phó Sử Ngọ ngạc nhiên trợn mắt nhìn cái thảm bị cháy loang lổ.

Ôn Triệu Minh cúi đầu nhìn hai tay mình, thì thào nói: "Có lẽ đi?"

Ôn Triệu Minh tỉnh dậy chứng tỏ bệnh tình của anh đang chuyển biến tốt, sắp sửa khỏi hẳn.

Phó Sử Ngọ kiểm tra nhiệt độ cho anh, anh rất nhanh hạ nhiệt đến 39 độ.

Ôn Triệu Minh phát giác anh dường như có thể khống chế lửa, muốn thử nghiệm lại bị Phó Sử Ngọ nghiêm khắc cấm chỉ, nói nếu anh dám thiêu cháy luôn cái túi ngủ đang xài, như vậy sau này cứ ngủ trên miếng lót xe đi!

Hậu quả này Ôn Triệu Minh không thể gánh vác, vì thế anh ngoan ngoãn chui vào túi ngủ, thành thành thật thật dưỡng bệnh, tò mò muốn thăm dò mãnh liệt đến cỡ nào, cũng phải ngậm trở vào miệng nuốt ngược vô bụng.

Đường Húc Hải đồng tình nhìn anh một cái, lại tưởng nhớ đến ngày tháng bị cấm hút thuốc.

Phó Sử Ngọ vui sướng làm việc, chuẩn bị truyền dịch cho Ôn Triệu Minh. Hai người sinh bệnh đều dưới sự chăm sóc của y khỏe lại, thật sự là phi thường có cảm giác thành công.

Ôn Triệu Minh đã từng thấy y truyền dịch cho Đường Húc Hải, cho nên cũng hết sức bình tĩnh. Anh không khẩn trương Phó Sử Ngọ cũng không khẩn trương, thuận thuận lợi lợi đâm trúng cho anh.

Điều này làm cho Đường Húc Hải khó chịu bĩu môi.

Truyền dịch xong, ba người bắt đầu thảo luận Ôn Triệu Minh tại sao đột nhiên xuất hiện siêu năng lực.

"Tôi cảm thấy có thể là do lần sinh bệnh này." Ôn Triệu Minh đăm chiêu nói: "Trước kia tôi tuyệt đối không có dấu hiệu về mặt này."

"Là vậy hả?" Phó Sử Ngọ cũng suy tư, y hỏi: "Lúc anh phát sốt có còn ý thức không?"

"Không, ý thức rất trầm, hoàn toàn rơi vào trạng thái mê man." Ôn Triệu Minh nói rõ, "Chẳng qua… Có thể là vì phát sốt? Tôi thấy đặc biệt nóng, nóng như đang cháy."

Đường Húc Hải nghe hai người nói liền trầm tư , chân hắn đột nhiên khỏi hẳn có phải cũng có liên quan đến chuyện này hay không.

Phó Sử Ngọ suy nghĩ cũng không chậm, hiển nhiên y cũng nghĩ tới phương diện này: "Chân anh cũng đột nhiên cảm giác như trước khi bị thương, có thể cũng nhờ lần sinh bệnh này không."

"Khả năng rất lớn." Đường Húc Hải cũng đồng ý quan điểm này.

"Nói gì thì nói, lần này sốt lợi hại đến vậy cũng rất kỳ quái." Ôn Triệu Minh nói: "Sốt cảm mạo bình thường, trừ phi là để đến biến chứng viêm phổi gì đó, chứ ít khi lại sốt lâu đến vậy."

"Anh thì sao? Lúc phát sốt cảm giác thế nào?" Phó Sử Ngọ hỏi ý Đường Húc Hải.

"Không cảm giác." Đường Húc Hải bảo.

"Cảm giác của hai người không giống, không thể hình thành tiêu chuẩn." Phó Sử Ngọ nói.

Biết được đùi phải Đường Húc Hải đã khỏi hẳn, Ôn Triệu Minh nói: "Nếu anh sinh bệnh giống tình huống của tôi, hậu quả tạo thành hẳn cũng không kém nhiều lắm, chẳng qua tôi biểu hiện tương đối rõ. Mà biểu hiện của anh lại ở trong thân thể. Chân anh dù sao cũng có gắn tấm thép, một tấm thép sẽ không vô duyên vô cớ biến mất, cái này so với tôi đột nhiên tạo ra lửa rối làm lửa biến mất, không phải rất giống sao?"

Tấm thép biến mất?

Không, tấm thép không phải là biến mất _ Đường Húc Hải nghĩ.

Nếu tấm thép trực tiếp biến mất, thì sẽ tạo ra tác dụng y như giải phẫu lấy ra, cũng không thể làm chân mình khỏi hẳn như lúc đầu.

Nghĩ đến đây tim hắn thót một cái, có một suy nghĩ lớn mật kinh người: "Tấm thép không hẳn biến mất…"

Hắn nhìn qua ánh mắt hai người, nhấn mạnh từng chữ: "Nó đã biến thành xương của tôi!"

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của hai người, Đường Húc Hải hồi tưởng lại trong siêu thị, hắn một chân đá nát đầu alien.

Trước kia hắn tuy cũng từng đá rách toạc bao cát, nhưng đó là dưới tình huống dốc hết toàn lực.

Lúc ấy phía sau hắn còn có một con alien, hắn vẫn phải chừa một đường rút, lại có thể đá nát đầu alien, điều này chứng tỏ suy đoán của hắn rất có thể là thật .

Hắn đem ý nghĩ của mình nói cho hai người.

Ánh mắt Ôn Triệu Minh chớp động, hiển nhiên thực kích động. Biết mình không phải trường hợp cá biệt, anh kích động như đã tìm được đồng loại.

Phó Sử Ngọ ngược lại còn rất lãnh tĩnh: "Tình huống của anh phải dùng thiết bị làm kiểm tra mới rõ được."

Đường Húc Hải gật gật đầu _ hắn hiểu, hiện tại cũng không thể lột da thịt ra nhìn trong xương có phải tấm thép, chỉ để chứng thật phỏng đoán của mình thôi.

"Tôi có một ý tưởng." Ôn Triệu Minh trấn định một chút mở miệng nói: "Tôi cảm thấy đây có thể là do bị hiện tượng thiên văn lây nhiễm dẫn đến dị biến!"

--- ------ ------ ------ ------ ---

Hờ, có ai muốn nói gì với Vân ko, ngoại trừ việc hối chương mới thì Vân giải đáp hết =..=

Dạo này đi TSMT mệt quá ko edit nổi nữa….. Từ chương 30, chương nào chương nấy cũng dài ngoẵng, dài ko chịu nổi =.,= Đang cảm thấy bủn rủn tay chân, thế mà lại đọc và phát hiện ra 1 bộ cực kì hợp gu =.=~ Lâu lắm rồi đọc truyện mới thấy có bộ làm Vân máu huyết dâng trào như vậy. Buồn quá ~ Thôi, chờ làm xong 2 bộ này nếu chưa có người làm thì nhảy vào vậy, có thì say good bye (Bị dính thế mấy lần: HP Mê đồ, quy đồ này, Trọng chi chi bản tính này, ACLN này… Hờ, cứ coi số phận vậy)

26. Chương 26

Ba người hôm đó thảo luận rất lâu, nhưng chung quy đều là suy đoán. Tin tức xác thật chỉ có thể tiếp xúc với càng nhiều người bên ngoài mới có thể biết được.

Thân nhiệt của Ôn Triệu Minh đều đặn giảm xuống, lúc anh khỏi hẳn, cũng là lúc ba người rời khỏi hầm trú.

Thời gian nán lại trong hầm trú tới gần một tuần, bọn họ như sống tách biệt khỏi thế giới. Nhưng ba người trong lòng biết rõ, họ không có khả năng co đầu rút cổ ở cái nơi hoang vắng vật tư gì cũng không có này, đặc biệt là khi càng ngày càng nhiều alien vờn quanh.

Đường ra duy nhất, vẫn là đến kho trung tâm ở ngoại ô đi!

Đạt thành nhất trí, Ôn Triệu Minh tích cực dưỡng bệnh. Phó Sử Ngọ vẫn quá phận nghiêm túc huấn luyện ngắm bắn như trước, hoặc là không ngừng tháo ổ đạn, gắn ổ đạn. Mà Đường Húc Hải lại bắt đầu cân nhắc làm sao cải tạo vũ khí mới của mình, chính là thanh xà ngang chôm về từ siêu thị kia.

Loại xà ngang này tên gọi chính xác là nhẹ cương long cốt (light gage steel joist), là một loại vật liệu mà các siêu thị lớn thường dùng khi trang hoàng trên đỉnh.

Lúc ấy Đường Húc Hải mang nó về, chỉ là muốn lúc đánh viễn trình có thể thuận tay làm công cụ phóng ra, chờ khi hắn biết mình có lẽ có năng lực đặc biệt, liền đánh chủ ý tới thanh thép này.

Đường Húc Hải nắm thanh thép không ngắn này vào tay, suy nghĩ làm sao mới có thể dùng loại năng lực mình còn chưa thăm dò ra để cải tạo thanh thép.

Não hắn chuyển động, tay lại gắt gao nắm thanh thép. Là cải tạo nó thành phi đao, hay dao găm đây? Cái xẻng đa năng kia hẳn có thể gọt thanh thép này thành như vậy.

Đúng lúc này, hắn cảm thấy thanh thép trong tay không thích hợp, nhìn kỹ, lại phát giác thanh thép chỗ bàn tay tiếp xúc đã bị biến dạng, hơi cong lại hõm vào lòng bàn tay

Đường Húc Hải lắp bắp kinh hãi, thanh thép này dởm đến mức đó á?

Không, là nhẹ cương long cốt biến dạng trên tay hắn. Chú ý tới điểm này, Đường Húc Hải tập trung chú ý nơi bàn tay tiếp xúc.

Theo ý thức của hắn, thanh thép dần dần biến mềm, giống như bị nấu chảy trong lò luyện cực nóng, chậm rãi biến thành nước thép!

Đường Húc Hải mừng như điên, lập tức thao túng sức mạnh này nặn nước thép thành hình dạng hắn muốn.

Hai thanh đường đao ánh bạc lòe lòe xuất hiện trong tay của hắn!

Đường Húc Hải nhìn hai thanh đường đao sắc bén, hàn quang bắn ra bốn phía, vui mừng gật gật đầu.

Chất liệu làm nên mã tấu là thép cao cacbon phi thường ưu tú, nhẹ cương long cốt tự nhiên kém xa.

Nhưng mà lúc cận chiến với alien có hai xúc tua, sử dụng mã tấu quá ngắn quá sát có chút chịu thiệt, không bằng đường đao vừa có thể giữ khoảng cách, có thể phát huy ưu thế của vũ khí lạnh.

Sử dụng đường đao, Đường Húc Hải tự nhiên không thuận tay bằng dùng mã tấu, nhưng một trận trăm thông, binh khí cùng loại trên bản chất chung quy cũng có chỗ tương tự.

Trong nháy mắt, nhẹ cương long cốt trong tay Đường Húc Hải liền biến thành một đôi đường đao, điều này đương nhiên khiến hai người còn lại chú ý.

Ôn Triệu Minh thán phục: "Đây là dị năng của anh à? Khống chế kim loại."

Đường Húc Hải cực kì vui mừng, lại ức chế kích động, nói: "Chắc là vậy, nhưng tôi cảm thấy có chút khác với anh, hình như không thể điều khiển khi rời xa thân thể."

Phó Sử Ngọ nói: "Chính là loại năng lực này, có thể trực tiếp ảnh hưởng tấm thép trong thân thể anh, nói không chừng so với cái kia càng khó được."

Đường Húc Hải nhịn khát vọng muốn nở nụ cười tươi như hoa ra: "Chỉ mong vậy." Nói xong, hắn thu lại cảm xúc quá mức hưng phấn, trầm giọng nói: "Tóm lại, đây không chắc là cực hạn, còn có rất nhiều chỗ có thể khai phá cùng thăm dò."

“Đúng ” Ôn Triệu Minh gật gật đầu, “Tôi cũng không thể chỉ đốt lửa và dập tắt lửa liền thỏa mãn.”

Đường Húc Hải cùng Ôn Triệu Minh đều biểu hiện năng lực phi phàm khác hẳn với người thường, khiến Phó Sử Ngọ rốt cục không bình tĩnh nổi nữa, y hâm mộ nói: “Thật quá tốt, cái này có thể coi là nhân họa đắc phúc? Hai người đều có siêu năng lực, nếu tôi cũng có một loại năng lực đặc biệt thì tốt rồi.”

Đường Húc Hải quái dị nhìn y, bản thân Phó Sử Ngọ cũng đủ yêu nghiệt rồi, y còn ngại không đủ, còn để cho người ta sống hay không hả? !

“Gọi siêu năng lực nghe kì quá, hiện giờ có một cách nói, đều đem các loại năng lực không giống bình thường này gọi là dị năng. Mặt khác, Phó Sử Ngọ cậu cũng đừng tự coi nhẹ mình, tôi không nói cậu liền không biết mình lợi hại đến cỡ nào á?” Đường Húc Hải tâm bình khí hòa nói với Phó Sử Ngọ đang kinh ngạc: “Theo tôi được biết, người có thể làm được đến cảnh giới ngắm bắn trong vô thức, bóp cò có ý thức này, không có một ai không phải tay súng thiện xạ cấp bậc lão binh, nhưng cậu thì sao, lần đầu tiên tập ngắm có thể làm được!”

Phó Sử Ngọ thấy bộ dạng trịnh trọng lạ thường của hắn lập tức thẳng sóng lưng, nghiêm túc lắng nghe.

“Điều này không tầm thường, nói không chừng đây là chỗ đặc biệt của cậu, đừng lãng phí và xem nhẹ loại tài năng này!” Đường Húc Hải giọng nghiêm túc nói.

Phó Sử Ngọ vẻ mặt nghiêm trang gật gật đầu: “Tôi hiểu, tôi nhất định sẽ cố gắng rèn luyện năng lực này, tuyệt đối sẽ không cản trở mọi người!”

“…”

Ý hắn không phải vậy a! Hơn nữa, cậu thật sự không cần dụng công đến vậy…

Ôn Triệu Minh ngồi trên xe lăn điện, muốn giúp thu dọn đồ đạc, lại bị Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải đẩy qua một bên. Đồ không nhiều lắm, hai người đàn ông thu dọn rất nhanh, chỉ hai ba cái ôm liền mang tất cả tới cửa hầm.

Ôn Triệu Minh điều khiển xe lăn điện chạy phía sau hai người, Đường Húc Hải tay cầm song đao _ hắn đặt tên là long cốt song đao, Phó Sử Ngọ thì tay cầm súng, một tay đi mở cửa.

Đường Húc Hải là người đầu tiên chạy ra khỏi cửa, Phó Sử Ngọ theo sát phía sau.

“Động tĩnh đừng lớn, sẽ làm alien chú ý!” Đường Húc Hải gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp phi thân lên trần xe SUV, hai mắt sắc bén quét nhìn hoàn cảnh chung quanh.

Phó Sử Ngọ theo sát phía sau, bước nhanh đến cạnh xe mở cửa, bảo Ôn Triệu Minh mau chóng lên xe.

Phụ cận rạp chiếu phim vẫn tiêu điều như trước, chỉ là trên con đường cách đó không xa lại lang thang một con alien, hình như đang tìm kiếm con mồi.

Hai đêm, khiến mật độ alien phía Đông Vân thành lại lần nữa tăng lên.

Theo nhân khẩu trong thành phố từ từ trốn đến những nơi khác, đám alien tìm kiếm nhân loại càng thêm khó khăn, điều này khiến chúng nó vừa thấy bóng người, liền điên cuồng nhào tới.

“Nha! ! !” Đó hình như là tiếng rít biểu đạt vui mừng của alien, trước sau như một bén nhọn chói tai.

Không thể để alien bổ nhào đến trước mặt, Đường Húc Hải phi thân lao về hướng con alien đang chạy tới, con alien kia trực tiếp quơ xúc tua quất vào con mồi, Đường Húc Hải quơ đường đao lên trước người, đao phong chợt lóe, xúc tua trực tiếp bị chém phăng.

“Chi ——” alien rít thảm, chỗ bị chém cụt máu phun như suối.

Đường Húc Hải tức giận cười: “Máu của mày cũng đỏ, vì cái gì không thể ăn thứ gì lành mạnh hả? !”

Hắn phẫn nộ múa đường đao trong tay, đao phong bổ ngang qua eo alien, cây đao còn lại thì chém về phía cái chi khác.

Cùng tiếng gầm lên giận dữ, con alien này đã triệt để bị chém đứt thành hai!

“Lại tới hai con kìa!” Phó Sử Ngọ gấp gáp la.

“Cậu đừng ra tay! Dọn đồ lên xe đi!” Đường Húc Hải không ngừng để thở, giày dã chiến dưới chân cà vào đất thật mạnh, mang theo một xung lượng thật lớn nhằm phía hai con alien bị tiếng rít hấp dẫn tới.

Phó Sử Ngọ hơi lo lắng nhìn Đường Húc Hải nghênh địch, lại trình diễn một điệu múa giết chóc phấn khích không sao sánh nổi.

Chỉ thấy Đường Húc Hải tả xung hữu đột, một người nghênh chiến hai con alien, thân thủ của hắn mạnh mẽ linh hoạt, alien căn bản chưa đụng đến hắn đã bị hắn chém rớt đầu, toi mệnh.

“Đừng lo, thân thủ của Đường Húc Hải không thành vấn đề.” Ôn Triệu Minh ngồi sau xe nói, “Nếu không được tôi còn có thể dùng dị năng giúp ảnh mà.”

“Ừm.” Phó Sử Ngọ gật gật đầu, không chú ý Đường Húc Hải nữa mà bắt đầu dọn hết tất cả mọi thứ mấy ngày này bọn họ dùng lên xe.

Không ai biết được sau này bọn họ sẽ sống thế nào, nếu tiếp tục không nhà để về, như vậy mấy dụng cụ này chính là những thứ không thể thiếu cho sinh hoạt ngày sau.

Trong ba lô của Đường Húc Hải mang theo một thiết bị hình như là vô tuyến điện đã được hắn cẩn thận cải biến, có thể nhận được tín hiệu của quân đội gần đó. Chính là dựa vào thiết bị này, ba người mới thu thập được tin mới nhất về alien, chế định phương án hành động.

Hiện trường tai nạn được cải tạo thành công trở thành công sự phòng thủ kia, hiện giờ vẫn hấp dẫn đông đảo alien khu phía Đông. Sau khi tìm hiểu rõ đặc tính cơ bản của lũ alien này xong, quân đội thong dong rất nhiều, ngay khi nhận được vũ khí đạn dược tiếp viện, bọn họ liền trực tiếp biến nơi không bao lớn này thành cỗ máy xay thịt alien.

Đường Húc Hải đề nghị cứ đi con đường này, nếu đi đường vòng, thời gian tiêu hao càng nhiều không nói, số lượng alien gặp phải sẽ không ít hơn chiến trường trực diện bao nhiêu.

Về phương diện thành lập kế hoạch hành động, Phó Sử Ngọ và Ôn Triệu Minh thúc ngựa cũng không bằng, tự nhiên nghe theo lời phải.

Đường Húc Hải bị khơi dậy sát tính, đánh một trận đại sát tứ phương, lúc này vẫn còn chưa đã trở về cạnh chiếc SUV.

Trên mặt đất ngổn ngang bảy tám cái xác alien, Đường Húc Hải mở cửa xe ra: “Đi thôi, bên này tạm thời sạch sẽ .”

“Ừ.” Phó Sử Ngọ nghiêm nghị gật gật đầu.

SUV tiêu sái chạy tung khói, chạy về phía quốc lộ.

Phó Sử Ngọ và Ôn Triệu Minh nắm chặt tay vịn, phòng trường hợp phát sinh va chạm hay xe đột ngột rẽ.

Đường Húc Hải sẵn sàng đón địch, đạp mạnh chân ga, bay nhanh xuyên qua quảng trường cũ, quẹo vào quốc lộ.

“Có alien!” Phó Sử Ngọ cả kinh, ngồi ngay ngắn, tay còn lại cũng siết chặt tay vịn.

“Đừng kinh hoảng, chúng đều hướng về phía công sự.” Đường Húc Hải quan sát một chút rồi nói.

Hai bên con đường, cao ốc san sát, con hẻm giữa những cao ốc cứ đôi khi lao ra hai ba con alien, đám alien nhìn rất vội vàng, tụ thành một dòng nước lũ hướng về công sự lâm thời kia mà đi.

Hờ, hết tuần này gở khóa nhà nhé, hờ, thấy cũng im im rồi =.,=

27. Chương 27

Đường Húc Hải lái xe chạy vèo vèo dọc theo quốc lộ, hắn nói với hai người còn lại: "Để tiết kiệm đạn dược, hiện giờ trên công sự chỉ có hai cây súng máy cỡ nặng làm hỏa điểm, hai bên là do binh sĩ phòng thủ. Chúng ta từ hai bên sườn giết vào, chờ một lát cứ làm giống như lần ở bãi đỗ xe, giảm tốc độ xe, sau đó Phó Sử Ngọ cậu lại đây dừng xe lại. Nhớ kỹ, nhất định phải để xe ngang phía trước công sự, lúc đó cứ dựa vào chiếc xe hai người có thể công kích thì công kích, không thể thì cứ tự bảo vệ mình!"

Phó Sử Ngọ khẩn trương gật gật đầu: "Tôi biết ."

Ôn Triệu Minh nuốt một cái, cũng nói: "Hiểu."

Hiện trường tai nạn cải tạo thành công sự lâm thời này đã thủ vững sáu ngày sáu đêm, điều này phi thường không thể tưởng nổi.

Vài ngày đầu, chiến sĩ còn xuất hiện thương vong lớn, mà từ khi trong quân có người đột nhiên biến dị, cả áp lực ác chiến cũng giảm đi. Vốn từ khi đạn dược ngày càng ít, doanh quan quân này quyết định lui giữ đến phụ cận kho trung tâm phía Đông, nhiều binh sĩ trong doanh đột nhiên có sức mạnh khổng lồ, sức lực như xài hoài không hết. Trong tay bọn họ cầm mã tấu cùng vũ khí lạnh lâm thời cải tạo, thật sự lại thủ vững phòng tuyến này thêm ba ngày.

Hai cây súng máy hình thành hỏa lực đan xen, lọt lưới hai bên thì do binh sĩ biến dị hai bên phụ trách

Mấy chục binh lính biến dị này tuy đột nhiên trở nên vô cùng cường tráng, nhưng cũng không phải tường đồng vách sắt, tự nhiên sẽ xuất hiện bị thương và mỏi mệt, liên tục thay phiên mấy lần, chiến sĩ phòng thủ gần như kiệt sức ngã quỵ.

Mà đúng lúc đó, trong mạng lưới hỏa lực giao nhau lại xuất hiện một chiếc việt dã đen sáng ngời!

Quan chỉ huy trên công sự tự nhiên vừa khẩn trương lại nóng lòng, trước đây khi nhìn thấy nơi này thành chiến trường giữa nhân loại và alien, đại đa số xe tư gia đều chọn cách vòng đi _ đương nhiên trong số đó có bao nhiêu người sống rời đi thật không dễ nói, một phần nhỏ lại muốn chạy về phía này nhờ quân đội che chở, cuối cùng vẫn không thể xông qua chiến trường.

Ngay lúc hai quân giao chiến muốn xuyên qua chiến trường, quả thực là một chuyện mơ mộng hão huyền, điên cuồng đến cực điểm.

Bởi vì mọi người tính đối phương là bình dân, quân đội cũng không có khả năng ngừng bắn chờ đối phương qua rồi bắn tiếp, như vậy không chỉ không cứu được người, cả phòng tuyến này cũng sẽ bị hủy. Dù có không đành lòng đến mức nào, binh sĩ cũng không có ai ngu như vậy.

Quan chỉ huy cho rằng đây cũng là một bi kịch thiêu thân lao đầu vào lửa, nhưng không nghĩ rằng chiếc xe này không trực tiếp lao vào lưới lửa giao nhau, ngược lại là chui vào điểm mù hỏa lực. Mà ngay sau đó, một màn trình diễn khiến người ta trợn mắt há hốc mồm xảy ra.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc đồ dã chiến từ trên xe phi thân nhảy xuống, chỉ lăn vài vòng để tan mất xung lượng liền nhảy dựng lên nghênh chiến mấy con alien muốn đánh về phía hắn.

Chiến sĩ biến dị bên này cảm thấy mình đã đủ mạnh lắm rồi, lại trực tiếp bị người này đá văng đến chân trời. Trong tay của hắn, đám alien căn bản chẳng có cơ hội chống trả, không bị hắn chém eo, cũng trực tiếp bị gọt đầu.

Mà chiếc việt dã đen chậm rãi giảm tốc độ kia thì thẳng tắp chạy về hướng ngọn núi nhỏ làm từ đống xác xe chồng chất thành, thẳng một cái quay đuôi xe vững vàng đậu ngang lại.

Người đàn ông mặc đồ dã chiến một mình đại chiến một đám alien, nhưng hắn không có ba đầu sáu tay, cũng không thể ngăn trở hết mấy con alien lọt lưới.

Những chiến sĩ đứng trên công sự nhìn mấy con alien lọt lưới còn cho là bọn họ phải tiếp tục chiến đấu, nhưng không tưởng được trước thân xe việt dã đen bóng kia đột nhiên bùng lên một bức tường lửa.

Bất ngờ không kịp đề phòng, alien trực tiếp nhào vào tường lửa.

"Chi! ! !" Alien rít thảm, thân thể chúng không có lông, làn da trần trụi lại bị lửa liếm vào chẳng mấy chốc liền biến thành một người lửa.

Sợ lửa dường như là thiên tính của hầu hết các sinh vật, có tường lửa chặn đường, cũng không còn con alien nào xuyên qua từ bên này. Chiến sĩ phòng thủ khu vực này lập tức giảm áp lực, tạm nghỉ ngơi khôi phục thể lực trong trạm gác.

"Người kia thật lợi hại." Dựa vào một cái xác xe, một chiến sĩ nhìn Đường Húc Hải chỉ giơ tay nhấc chân liền giết chết một con alien, sợ hãi thán phục.

"Nhìn chiêu thức của hắn, hẳn cũng là trong quân đội đi ra." Một chiến sĩ khác nheo mắt, thò đầu quan sát chiêu thức của Đường Húc Hải, "Loạt động tác đặc biệt của thuật giết người này chỉ có bộ đội đặc chủng mới có thể học với sử dụng thôi."

" Thuật giết người?" Chiến sĩ ngạc nhiên nhìn lão binh.

"Đương nhiên, những người này được bồi dưỡng ra đều để chấp hành tác chiến trong tiểu khu vực, thậm chí còn làm một ít nhiệm vụ bí mật căn bản không muốn người biết, học tự nhiên đều là thuật giết người." Lão binh vẻ mặt khó lường, khoe khoang cái truyền thuyết nhỏ này trước mặt chiến sĩ nhập ngũ trễ hơn hắn hai năm.

"Cái thời buổi hiện giờ, cũng chỉ có những người từng học thuật giết người mới có thể đạt thành thành tựu xuất chúng sao?" chiến sĩ kia hâm mộ nhìn Đường Húc Hải, cho dù là bọn họ những chiến sĩ biến dị, ra tay cũng kém xa đối phương.

"Giờ ai mà nói chắc được, không chừng loại thuật giết người này sẽ truyền ra ngoài thì sao." ánh mắt lão binh ảm đạm, "Huống chi đây đều là tôi luyện ra, không chừng đến lúc đó tự mình có thể sờ soạng ra kỹ xảo đánh giết không chút kém cỏi. Lũ alien chết tiệt!"

Hai chiến sĩ đang ở đó đàm luận sức mạnh của Đường Húc Hải, đã thấy chiếc việt dã đen phía dưới đã xảy ra chuyện kỳ dị, một đám cầu lửa từ cửa sổ xe phun ra lướt qua tường lửa, vọt tới những con alien đang chạy đến.

Một quả cầu lửa nện vào người alien, chỉ nháy mắt liền hóa thành hỏa y, thiêu đốt máu thịt alien.

Alien thắng lại gấp, muốn né, cầu lửa kia lại như có mắt nhìn, đuổi theo đập vào.

Ngay lập tức, tiếng rít thảm thiết của alien đan xen tiếng "lách tách" của lửa, rồi lại bay ra từng đợt mùi hôi thịt khét, khiến những chiến sĩ cũng biến sắc .

"Đây là? !" ánh mắt lão binh ngưng trọng.

Quan chỉ huy chạy vội tới, nhìn thẳng hắn, bất khả tư nghị nói: "Anh thấy không? !"

"Tôi thấy, cầu lửa kia còn có thể quẹo truy kích, cứ như tên lửa có gắn điều khiển từ xa." Hắn vẻ mặt nghiêm trang nói.

"Đúng." Quan chỉ huy vẻ mặt khác thường, lại để lộ hưng phấn không kiềm được: "Không ngờ tôi có thể tận mắt nhìn thấy một dị năng giả!"

"Liên trưởng, cũng không đến mức kích động như vậy chứ?" Lão binh cười khổ, "Hiện tại không phải có tin nói, gần đây chỉ cần là vì nhiễm bệnh phát sốt, nếu may mắn không chết, sau hạ sốt rất có thể đều có dị năng sao?"

"Mấy người phát sốt kia không phải đến giờ cũng chưa hạ sốt sao?" Liên trưởng phất phất tay, "Nào phấn chấn bằng tận mắt nhìn thấy. Những người này chính là hy vọng của chúng ta đấy!" Liên trưởng hưng phấn lại vui mừng nhìn trần xe việt dã.

Chỉ trong chốc lát, tin tức phụ cận công sự xuất hiện một dị năng giả biết phun lửa truyền khắp trận địa. Các chiến sĩ kích động, tranh nhau chạy đến khu vực này quan sát dị năng phun lửa kia.

Chuyện này cứ như máu gà rót vào nội tâm mỏi mệt kiệt quệ của các chiến sĩ, khiến họ bùng nổ tinh lực khổng lồ, mỗi người đều cảm thấy mình chiến đấu với alien thêm ba ngày ba đêm cũng không thành vấn đề.

Nhờ tình cảm mãnh liệt của những chiến sĩ này ban tặng, đám alien bị tiêu diệt liên tục, trong thoáng chốc cư nhiên xuất hiện thời gian ngắn ngủi sạch sẽ không có con nào.

Đường Húc Hải thấy cơ hội, tay cầm long cốt song đao thối lui về SUV.

"Thế nào? Hai ngươi không bị thương chứ?" ánh mắt Đường Húc Hải lia qua người họ.

"Không có gì, chúng tôi không bị thương." Phó Sử Ngọ lắc đầu, y xoay người nhìn lại về phía Ôn Triệu Minh ngồi sau, nói: "Nhưng Triệu Minh có lẽ có hơi thoát lực ."

Sắc mặt Ôn Triệu Minh trắng bệch tựa vào ghế sau, cười khổ: "Lần đầu tiên sử dụng lượng năng lực lớn như vậy, không kiểm soát ổn lắm, bị cạn kiệt rồi."

Đường Húc Hải gật gật đầu nói: "Vậy đi, năng lực của mình tự mình cảm nhận, tốt nhất không cần xuất hiện tình trạng thoát lực."

Ôn Triệu Minh gật gật đầu.

"Anh muốn lên xe không?" Phó Sử Ngọ hỏi.

"Không, tôi qua chào hỏi với chiến sĩ nơi này đã." Đường Húc Hải bảo.

Không đợi hắn bò lên công sự làm từ đống xác xe hơi con, chỉ thấy chiếc xe gần đó nhất đã run lên nhè nhẹ.

Chỉ chốc lát, chiếc ô tô kia đã bị lật lại, ngay sau đó đi ra vài chiến sĩ đẩy chiếc xe ra.

Một quân nhân trên vai có ba sao chậm rãi đi ra, chờ ông đứng lại trước mặt Đường Húc Hải, "Ba" một cái đưa tay kính chào theo nghi thức quân đội.

Đường Húc Hải đứng thẳng người, phản xạ có điều kiện đáp trả một cái chào quân đội.

Lễ tất, Liên trưởng buông tay xuống cười một cái: "Tôi đã đoán cậu là quân nhân mà."

"Đã xuất ngũ." Đường Húc Hải gật gật đầu.

"Không nói chuyện vô nghĩa nữa, lái xe của các cậu vào đi." Liên trưởng gật đầu, đi sang một bên, bảo các chiến sĩ nâng chiếc xe chặn đường thứ hai ra chút, "Làm nhanh lên, đám alien không biết chừng nào lại đến nữa."

"Đa tạ!" Đường Húc Hải gật đầu cảm ơn ông, trở lại xe.

Phó Sử Ngọ đã sớm leo về vị trí phó điều khiển, để lại ghế chính cho hắn.

Đường Húc Hải trực tiếp lái chiếc xe đi qua ngõ hẹp giữa dãy công sự và tòa cao ốc chỉ vừa đủ cho một chiếc xe đi qua.

Chờ họ đi qua, Liên trưởng lại cho lính chặn khe hẹp đó lại.

Đường Húc Hải thở phào, hắn còn tưởng phải bỏ xe để qua. Nếu bỏ xe, mang theo Ôn Triệu Minh khá là khó. May mà những chiến sĩ này hỗ trợ đẩy ra một khe hở.

Đường Húc Hải không dừng xe lại ở gần công sự này mà giữ một khoảng cách, tránh cho chiếc SUV này làm các chiến sĩ vướng bận.

Hắn không trực tiếp rời đi mà ngược lại đỗ xe, xuống xe rồi đi về hướng Liên trưởng, muốn giao lưu với ông về một ít tình huống.

Liên trưởng nói cho hắn biết, đạn dược của bọn họ hiện tại còn có thể kiên trì thêm một đoạn thời gian, hiện tại hoàn toàn dựa vào những chiến sĩ có dấu hiệu biến dị kia để chống đỡ.

"Có thể để tôi nhìn dị năng giả có thể sử dụng lửa kia không?" ánh mắt Liên trưởng lộ ra cuồng nhiệt nhìn Đường Húc Hải.

"Đương nhiên có thể, bất quá anh ấy lần đầu tiên sử dụng loại năng lực này có chút thoát lực." Đường Húc Hải gật gật đầu, dẫn Liên trưởng đi đến xe.

Phó Sử Ngọ lúc này cũng từ trên xe bước xuống, xuất phát từ lễ phép, y cảm thấy hẳn phải tự mình nói lời cảm tạ vị Liên trưởng này.

Đúng lúc đó, từ cao ốc hai bên, alien đột nhiên đánh vỡ thủy tinh lao xuống đầu Liên trưởng và Đường Húc Hải!

Lũ alien này thật sự quá thông minh, rõ ràng chúng thấy không cách nào phá vỡ vòng vây của Đường Húc Hải, cảm thấy hắn uy hiếp quá lớn, liền nghĩ cách vòng lên cao ốc, trực tiếp vắt qua công sự trên quốc lộ, tập kích người bên này.

"Cẩn thận! ! !"

"Liên trưởng! !"

Đồng tử của Đường Húc Hải đột nhiên co lại, ý thức trống rỗng trong nháy mắt, song đao của hắn bởi vì lái xe mà đặt lại ở ghế, cũng không mang trên người, thế nhưng tay hắn lại theo bản năng sờ lên cây mã tấu cột trên đùi.

Đám alien đó mưu đồ đã lâu, có mấy alien lao ra bao vây chặn đường, Liên trưởng cùng Đường Húc Hải căn bản tránh cũng không thể tránh, chỉ có một con đường chết!

Tk : Chắc chương sau đến lượt Ngọ Ngọ lên sàn :3

Thiên Vân: Xin lỗi vì đã thất hẹn, hồi mấy bữa trước Vân có hứa sẽ gỡ khoa vào cuối tuần, nhưng do dây net bị chuột cắn nên trì hoãn đến thứ 4 [cúi].

28. Chương 28

Đường Húc Hải! ! !" mắt Phó Sử Ngọ không thể ngăn lại mà trợn tròn.

Ý thức của y trống rỗng, cảm thấy giữa mấy con alien cùng Đường Húc Hải và Liên trưởng hình thành một hình 3D sáng bừng sắc nét, động tác của alien cùng hai người không ngừng chậm lại chậm lại.

Tim Phó Sử Ngọ kinh hoàng, không cần nghĩ ngợi rút cây súng lục dắt bên thắt lưng ra, mở bật khóa an toàn nhanh như ánh sáng, tay phải nắm chặt báng súng, tay trái ôm lấy tay phải, duỗi tay, nâng tay.

"Bình bình bình bình bình bình! ! ! Cạch! Cạch!"

Ánh lửa chợt lóe, 6 phát trong súng lục đều bay vèo ra.

Quỹ đạo viên đạn như kéo ra một đường cong trên hình ảnh 3D trong cảm quan, một viên bắn vào đầu alien, một viên xuyên qua hàm dưới một con alien rồi bắn thẳng vào ngực của một con nằm lệch phía trên nó, còn thừa 4 viên không chút bất ngờ đều bắn vào yếu hại của lũ alien từ cao ốc nhảy xuống.

Hết thảy trước mắt như được ấn lại nút play, tiếng thét, tiếng alien khàn rít, alien đang lơ lửng trên không bị động năng của viên đạn bắn vào ngã nghiêng, quơ tứ chi ngã oạch xuống.

"A a a a! ! !" Đường Húc Hải lúc này nổi giận gầm lên một tiếng, rút mã tấu ra vung mạnh ném vào alien, trúng phốc giữa trán một con Phó Sử Ngọ không bắn tới.

Liên trưởng lúc này mới kịp phản ứng, nâng chân lên muốn đá bay con alien rơi vào ông.

Vòng vây của 8 con alien xiêu xiêu vẹo vẹo ngã xuống, đè bẹp Liên trưởng và Đường Húc Hải xuống đất.

"Đường Húc Hải!" đầu Phó Sử Ngọ lờ mờ, y chạy vội đi qua: "Đường Húc Hải! ! !"

Chiến sĩ trên công sự như ong vỡ tổ, dưới tiếng rống giận của phó chỉ huy, mới miễn cưỡng lưu lại một nửa số người đóng trên trận địa, nhưng lại cứ quay đầu lo lắng nhìn tình hình ra sao.

"Liên trưởng! Liên trưởng! ! Ngài không sao chứ? !" chiến sĩ đi sau lão binh kia ngã oạch bò lại đây.

Có alien còn chưa chết hẳn, còn đang run rẩy nằm đó.

Những chiến sĩ phẫn nộ rút dao găm ra, đâm phầm phập vào đầu lũ alien.

Chỉ chốc lát sau, máu tươi liền nhiễm đẫm mặt đất.

"Đường Húc Hải, anh không sao chứ?" Phó Sử Ngọ kéo xác alien ra, nâng Đường Húc Hải bị đặt dưới dậy.

Trên mặt trên người Đường Húc Hải đều là máu, phản ứng của hắn cũng hơi trì trệ, hắn chớp mắt mấy cái, đưa tay lau quệt máu trên mặt: "Không sao, chưa chết."

Biểu tình trên mặt Phó Sử Ngọ cổ quái lợi hại: khổ sở, vui mừng cùng biểu hiện trên gương mặt.

Đường Húc Hải bình tĩnh nhìn y, đưa tay vò lấy đầu y: "Bắn giỏi lắm!"

Mấy phát súng này của Phó Sử Ngọ bắn rất đúng lúc, bằng không hắn cùng Liên trưởng không chết cũng trọng thương.

Bởi vì mặc quần áo tác chiến, xúc tua có móc câu của alien đánh xuống mới không cạo mất một tầng da trên người hai người.

Thế nhưng cũng do vậy mà cánh tay lộ ra bên ngoài, vì bảo vệ phần đầu mà vẫn bị móc ra mấy vệt máu.

Bởi vì bị đè khá nặng, tay đau phát run, Đường Húc Hải vẫy vẫy máu tươi trên tay, vẻ mặt nghiêm túc nói với Liên trưởng: "Nơi này không thể thủ nữa! Kinh nghiệm của alien càng ngày càng phong phú, chúng sẽ lợi dụng địa hình từ trên cao tập kích chúng ta. Hai bên nơi này đều là cao ốc, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đánh úp!"

Liên trưởng xanh mặt, gật gật đầu, quay đầu gầm nhẹ về phía sau: "Phó Liên trưởng! Tổ chức lui quân! !"

Liên trưởng bước vài bước đến trước mặt Phó Sử Ngọ, trịnh trọng hướng y kính một cái chào quân đội. Phó Sử Ngọ chân tay luống cuống, muốn hoàn lễ, nhưng không biết cũng kính cái lễ có phải nhìn chẳng ra làm sao hay không.

"Tiểu đồng chí, cám ơn cậu đã cứu tôi! Bắn súng thật chuẩn!" Liên trưởng chân thành nói, còn giơ ngón tay cái lên.

Trong thời gian ngắn ngủn không đến ba giây, 6 súng bắn trúng 7 mục tiêu, đây không phải tay súng thiện xạ chứ là cái gì!

Phó Sử Ngọ có bao giờ được nhiệt tình khen như vậy đâu, lập tức ngại ngùng , y ngượng nghịu nói: "Ngài quá khen, tôi luyện còn chưa đủ, thời gian học súng cũng còn quá ngắn."

Liên trưởng cho là y khiêm tốn, lại khen một trận.

Khả năng giao tiếp của Phó Sử Ngọ cực dở, cực lực giải thích kỹ thuật bắn của y thật sự học không lâu, làm Liên trưởng cũng có chút đầu óc lơ mơ, đây là khiêm tốn? Hay nói thật vậy, không phải chứ?

"A ——" một tiếng hô đau vang lên một nửa nhịn xuống, Phó Sử Ngọ quay đầu lại nhìn, phát hiện Ôn Triệu Minh cả người ngã lộn nhào xuống cửa xe, hai chân anh còn bị cà xuống phía dưới ghế ngồi.

"Triệu Minh? Anh làm sao vậy?" Phó Sử Ngọ nhanh chóng đi qua.

Ôn Triệu Minh cau mày, nâng một nửa thân thể lên, nhìn lòng bàn tay của mình.

Phó Sử Ngọ nâng anh dậy, Ôn Triệu Minh giữa lạnh nhạt mang theo chút xấu hổ: "Vừa rồi thấy nhiều alien tập kích anh Đường vậy, tôi nhất thời gấp quá, quên chính mình bây giờ còn chưa thể thích ứng chi giả, kết quả dùng sức sai lầm nên té."

Phó Sử Ngọ cúi đầu nhìn lòng bàn tay anh, lúc ấy Ôn Triệu Minh cũng giật mình, mở cửa xe muốn bước ra, đáng tiếc bị vấp nên trực tiếp từ trong xe nhào ra ngoài. Hai tay anh chống đất, hai lòng bàn tay trầy ra hết một tầng da, không ngừng chảy máu.

Đường Húc Hải lúc này cũng đi tới, hắn cúi đầu nhìn gương mặt hơi xấu hổ của Ôn Triệu Minh, nói với anh: "Gọi tên tôi là được rồi, Phó Sử Ngọ, về sau trực tiếp gọi tên tôi, kêu cả tên họ cậu không thấy kì tôi cũng thấy kì a."

Phó Sử Ngọ vui vẻ hai mắt tỏa sáng, vậy là y chính thức có được hai người bạn đúng không? Không thể càng vui nha.

Kết quả lần này alien đánh lén, bị thương nặng nhất ngược lại là Ôn Triệu Minh hành động bất tiện.

Liên trưởng thấy được dị năng giả hỏa hệ trong truyền thuyết, lại tiếc nuối phát hiện vị này cư nhiên bị tàn tật, lập tức đánh mất tâm tư kéo người này làm trợ lực.

Không là ông khinh thường người tàn tật, mà là trên chiến trường, tình hình chiến đấu thay đổi chỉ trong nháy mắt, người không thể dùng hai chân trốn chạy, cả chạy thoát thân cũng không được.

Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải ông lại thuyết phục một phen, Phó Sử Ngọ chí không ở đây, Đường Húc Hải hiện tại đã coi Phó Sử Ngọ cùng Ôn Triệu Minh thành người một nhà, tự nhiên không có khả năng ném hai người mặc kệ trong thời mạt thế này.

Hội tụ lực lượng hậu phương xong, Đường Húc Hải lái xe đi theo đội cùng lui về hướng kho trung tâm.

Một tuần trôi qua, bọn họ rốt cục sắp tới đích rồi, lòng ba người đều thoải mái rất nhiều.

Phó Sử Ngọ không ngừng ngắm mu bàn tay Đường Húc Hải, miệng vết thương bị móc câu cào đã ngừng chảy máu, chỉ còn để lại từng vệt đỏ dài.

Phó Sử Ngọ từng nói để y lái xe, lại bị Đường Húc Hải quật cường cự tuyệt, nếu không phải nhắc tới vết thương trên tay hắn, có lẽ Đường Húc Hải sẽ không kiên định muốn tự lái đến vậy. Hắn làm thế để chứng minh mình chẳng sao hết, có cái cào chút xíu thế căn bản cũng chưa được tính là vết thương.

Đã quá hiểu độ cậy mạnh của Đối Đường Húc Hải, Phó Sử Ngọ cũng từ bỏ việc giằng co với con trâu bướng bỉnh này.

"Đừng nhìn , có vết thương chút xíu mà nhìn hoài." Đường Húc Hải không kiên nhẫn gắt.

Phó Sử Ngọ thu ánh mắt, nhìn thẳng phía trước.

Y cũng biết Đường Húc Hải không thích người khác coi hắn dễ vỡ như thủy tinh, nhưng Đường Húc Hải là người bạn thật vất vả y mới có, y cũng không tự chủ được đi quan tâm.

Những người quen trong đơn vị trước kia không liên lạc được, y còn lo lắng nhất định phải chính mắt nhìn một cái mới yên tâm, chớ nói chi vết thương của 1 trong 2 người bạn duy nhất này.

Tuy vết thương kia nhìn không sâu, nhưng diện tích lại trải dài toàn bộ mu bàn tay Đường Húc Hải, hiện tại thời tiết nóng như vậy, lỡ đâu nhiễm trùng phát sốt nữa thì sao.

Lát nữa chờ đến nơi lấy cồn sát trùng cho hắn. Phó Sử Ngọ quyết định chủ ý, đẩy đẩy mắt kính, thấu kính lóe lên một ánh sáng lạnh buốt _ nếu dám kháng cự, cứ trực tiếp tịch thu thuốc của hắn!

Đường Húc Hải cũng không biết Phó Sử Ngọ xụ mặt bộ dạng lãnh khốc vô tình là đang muốn tịch thu thuốc của hắn. Ở chung mấy ngày nay làm hắn biết đừng nhìn bề ngoài đặc biệt có thể hù người của Phó Sử Ngọ, bên trong lại mang tính cách yêu quan tâm lại chiếu cố người, vì thế nhìn quen bộ dáng trong ngoài không đồng nhất của y, cũng không thấy thế nào. Anh vẫn không quan tâm lái xe thong thả đi theo đội quân đang chạy phía trước.

Ôn Triệu Minh thì lạnh nhạt ngồi phía sau, trong lòng lại thấp thỏm, không biết Phó Sử Ngọ lại làm sao vậy, bày ra bộ dáng dọa người thế.

Có thể vì lúc trước, khi mê man bị Phó Sử Ngọ dùng uy áp ý thức làm giật bắn tỉnh lại nên khi đối mặt với Phó Sử Ngọ, rõ ràng đối phương không làm gì mình nhưng anh lại không khỏi có cảm giác kính sợ từ trong lòng

Ôn Triệu Minh cũng hiểu mình hơi bị mất mặt, rõ ràng anh cũng từng là một giám đốc tinh anh oai phong, nhưng khi đối mặt cái tên bề ngoài vô hại này lại lau cách nào cũng lau không sạch ấn tượng trong lòng.

Ba người tâm tư khác nhau, đi tới kho trung tâm hiện đang hội tụ người sống sót của Vân thành.

Kho trung tâm này lúc trước là khu tái định cư lâm thời phòng dịch, cho nên dựa theo thiết kế trước kia, tiếp nhận mấy vạn người không thành vấn đề.

Chẳng qua, hoàn cảnh cư trú không có khả năng tốt tí nào.

Không dùng đến quan hệ của Ôn Triệu Minh, đương nhiên muốn dùng cũng không dùng được, điện thoại của anh đã sớm hết pin. Mà Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải đều bởi vì không có người nào để liên lạc, dứt khoát liền không mang di động. Ba người nhờ quân đội an bài, tiến vào một kho hàng lớn điều kiện tốt hơn.

Kho hàng này là chỗ ở của nhóm người đến sớm nhất, cũng chính là những người có quan hệ có chỗ dựa nghe được thông báo liền chạy đến.

Kho hàng này rất cao, cửa sổ cũng nhiều, có cửa thông gió thiết kế tốt, cho nên dù là toàn bộ kho hàng huyên náo như cái chợ trời, không khí cũng không quá khó ngửi.

Mà những kho hàng bên cạnh, người chạy đến trễ hơn lại không được dễ chịu như vậy, ánh sáng không đủ không nói, mùi cũng làm cho người ta khó chịu.

Đường Húc Hải biết người nơi này thành phần phức tạp, cho nên dứt khoát đậu xe ở bãi đỗ xe quân đội, cùng Phó Sử Ngọ vai khiêng tay xách lấy đồ của họ vào kho hàng.

Bởi vì sau này có Đường Húc Hải cướp đoạt, đồ vụn vặt liền khá nhiều, trên đùi Ôn Triệu Minh cũng không thể không để thêm một ít.

Ba người mang theo ba thùng nước, bên trong còn ít nước, đi vào kho hàng.

Trong bóng râm ở cửa vào kho hàng bọn họ đi ngang qua, có ngồi vài người, thấy bọn họ đi vào liền liếc nhìn nhau một cái

29. Chương 29

Tiểu chiến sĩ dẫn bọn họ dừng lại ở một góc tương đối trống, áy náy nói với ba người: "Xin lỗi, bởi vì hiện tại người sống sót tới càng ngày càng nhiều, cho nên lều cứu tế hay lều trại gì đó đều bị trải ra bên ngoài đất trống để dùng, không còn dư thừa, chỉ có thể ủy khuất mọi người ngủ trên đất."

Đường Húc Hải buông đồ trong tay xuống, đập một cái lên vai tiểu chiến sĩ hào khí nói: "Có gì đâu mà lo, đây không phải là ở bên trong sao? Không có lều cũng không sao! Chúng tôi có túi ngủ."

Tiểu chiến sĩ nhẹ nhàng thở ra, cười cười rồi cùng ba người nói lời từ biệt. Đối với ân nhân đã cứu Liên trưởng và bạn bè của hắn, liên đội bọn họ cảm thấy nếu chiếu cố không tốt, thật sự xin lỗi ân cứu mạng của đối phương. Cho nên liều mạng cung cấp trợ giúp cho đối phương trong phạm vi có thể.

Phó Sử Ngọ cầm túi ngủ trong tay đặt trên đất, đẩy đẩy kính, khóe miệng căng ra, gương mặt lạnh nhạt chuyển qua quét nhìn kho hàng nhao nhao ồn ào này.

Đường Húc Hải nhìn y vẻ mặt lạnh lùng, tò mò hỏi: "Cậu nhìn cái gì đấy?"

Trong giọng Phó Sử Ngọ lộ tia cảm động: "Cảm giác tôi rốt cục trở lại nhân gian ."

"…" Đường Húc Hải khựng lại.

"…" Ôn Triệu Minh sửng sốt.

Cái bản mặt sương lạnh lãnh khốc của cậu, có cái nét nào giống liếc mắt một cái là cảm động vậy? ! Rõ ràng là cao lãnh tỏ vẻ "phàm nhân ngu xuẩn, mau cút xéo khỏi tầm mắt ta" mà! Đường Húc Hải nghiến răng, chùi mặt một cái, bất đắc dĩ ngồi xổm xuống mở túi ngủ ra, không phản ứng y.

Ôn Triệu Minh nâng cà mèn cắm trại ba tầng cảm thán _ Phó Sử Ngọ thật là một người sâu không lường được, tha thứ cảnh giới tư tưởng của anh chưa đạt tới cảnh giới đó, nhìn không hiểu.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Phó Sử Ngọ bắt lấy Đường Húc Hải, cưỡng chế tiến hành tiêu độc cho vết thương trên tay hắn. Dưới sự bức ép của Phó Sử Ngọ – nhân viên đảm đương chữa bệnh và chăm sóc tạm thời,

Đường Húc Hải không thể không nghe, vươn tay để y lấy bông gòn thấm cồn chùi chùi. Đáng tiếc chính là lúc Phó Sử Ngọ đề xuất có cần băng cho hắn không lại bị Đường Húc Hải kháng cự chạy mất.

Phó Sử Ngọ mắt thấy đuổi theo không kịp, liền chuyển đầu về phía Ôn Triệu Minh, y vừa lia mắt một cái, Ôn Triệu Minh liền phối hợp giơ lòng bàn tay ra.

Bàn tay Ôn Triệu Minh trầy có vẻ nghiêm trọng hơn cả mu bàn tay bị móc câu quẹt bị thương của Đường Húc Hải, Phó Sử Ngọ chùi bằng cồn cho anh giống y lúc nãy. Ôn Triệu Minh cũng uyển chuyển từ chối ý muốn băng lại của Phó Sử Ngọ, bảo là thời tiết nóng như vậy vẫn là để thoáng khí tốt hơn, băng kín gió không nhất định sẽ khỏi nhanh.

Đường Húc Hải đi dạo bên ngoài một vòng, ôm về một ít tấm ván gỗ, tấm bạc và mấy cọc gỗ, tay cầm búa, cắn đinh, phỉ nhổ hai người: "Đi ra ngoài chút đi, đừng ở chỗ này cản trở tôi!"

Phó Sử Ngọ bị đuổi ra ngoài sờ sờ mũi, đi theo xe lăn của Ôn Triệu Minh ra khỏi kho hàng.

Lúc này Ôn Triệu Minh mở miệng nói: "Sử Ngọ, xe lăn của tôi sắp hết điện, có thể hỏi sĩ quan vừa rồi một chút rồi tìm chỗ sạc điện được không."

Chiếc xe lăn điện này của Ôn Triệu Minh sử dụng tiện thì rất tiện, nhưng nhớ phải sạc điện. Cả tuần nay lúc không cần dùng, Ôn Triệu Minh đều tắt nguồn điện đi, nhưng dù là vậy, cục pin vốn không đầy cũng sắp cạn hết.

"Ừ, vậy chúng ta đi tìm tiểu chiến sĩ vừa rồi đi." Phó Sử Ngọ gật đầu, đi bên người Ôn Triệu Minh.

Ôn Triệu Minh cùng Đường Húc Hải đều có lòng tự trọng rất cao, anh cực độ không muốn để người ta đẩy xe cho anh, như vậy sẽ làm anh cảm nhận rõ hơn khuyết tật trên cơ thể của mình.

Biết được tính quật cường cậy mạnh của Đường Húc Hải, Phó Sử Ngọ cũng có thể hiểu loại tâm tình này của anh, vì thế lúc bình thường y đều đi bên cạnh Ôn Triệu Minh, cũng không đẩy xe cho anh.

Giá của chiếc xe lăn điện này của Ôn Triệu Minh tương đối mắc, là loại có thể gập lại, có tiếng là xe lăn điện nhẹ nhất trên thế giới.

Bởi vì đây là hàng thiết kế riêng cho nên bánh xe lăn phía sau không to như bánh xe đạp ở các loại xe lăn thông thường mà nhỏ hơn rất nhiều. Cho nên nếu so với loại xe lăn bình thường không có lực đẩy thì cũng có thể dùng tay tự đẩy bánh xe tới, loại xe điện này nếu hết điện liền bất lực, chỉ có thể trông cậy vào người khác đến đẩy giúp.

Ôn Triệu Minh lại không muốn rơi vào hoàn cảnh làm anh khốn đốn đó.

Phó Sử Ngọ đi vào nơi đóng quân của quân đội đang bận rộn.

Bởi vì ngành thị chính và người sống sót cùng ở kho trung tâm, cho nên quân doanh bên này không quản lý nghiêm mật như ngày thường, hoàn toàn cấm người ngoài tiến vào. Rất nhiều người lui tới truyền lại tin tức của mỗi một ngành, Phó Sử Ngọ cùng Ôn Triệu Minh đến chỉ đưa tới ánh mắt tò mò của người khác.

Phó Sử Ngọ còn nhớ tiểu chiến sĩ đó là do Liên trưởng kia phân phó chuyên chiếu cố yêu cầu của bọn họ, là một lính thông tin.

Phó Sử Ngọ di chuyển trong quân doanh lộn xộn, chốc lát liền nhìn thấy một cái trại lớn chuyên đặt thiết bị điện tử, Ôn Triệu Minh cũng nói: "Tôi thấy chiến sĩ kia rồi."

Phó Sử Ngọ ừ một tiếng đi qua.

Tiểu chiến sĩ kia tuổi không lớn lắm, đại khái chừng hai mươi, trên gương mặt đen thui có một đôi mắt tròn đầy nghị lực. Khi thấy bọn họ tới thì cười đến lộ một hàng răng trắng: "Thế nào? Có chuyện gì sao?"

Tiểu chiến sĩ đặc biệt vui lòng hỗ trợ bọn họ.

Cậu ngồi xổm xuống nhìn loại lỗ cắm sạc điện và điện áp pin của xe Ôn Triệu Minh, vỗ ngực nói không thành vấn đề.

Tiểu chiến sĩ đi tìm máy biến thế cùng dây nguồn, Phó Sử Ngọ cùng Ôn Triệu Minh lại bị Lcd Tv đặt một bên hấp dẫn toàn bộ lực chú ý.

Hiện tại chương trình TV toàn quốc chiếu loạn hết cả lên, rất nhiều đài truyền hình tỉnh trực tiếp không làm, cũng chỉ còn có đài thời sự Hoa Hạ tận trung cương vị làm việc cung cấp cho mọi người các loại tin tức trọng yếu.

Mà hiện tại tin truyền trên TV, đúng là kết quả nghiên cứu mới nhất của viện khoa học.

Dị năng cùng hiện tượng màn trời có liên quan!

Nghiên cứu cho thấy, màn trời này mang đến một loại thành phần ô nhiễm khí quyển nguồn nước trên bề mặt trái đất, khiến phần lớn nhân loại mắc bệnh hoặc tử vong, loại thành phần này được chuyên gia học giả xưng là phân tử "Dị nguyên", gọi tắt là phân tử Nguyên (có một chữ mà cũng lược bớt? !).

Đúng là loại phân tử Nguyên này vào lúc hiện tượng rặng mây đỏ xuất hiện ban đầu, khiến cho phần lớn nhân loại phạm vi toàn thế giới xuất hiện sốt cao đi tả nôn mửa, cuối cùng trị liệu không có hiệu quả, khí quan suy kiệt mà chết.

Loại phân tử Nguyên này hiện tại tràn ngập mỗi ngõ ngách trên địa cầu, khác nhau bất quá là nhiều hay ít mà thôi.

Mà những người khỏe mạnh trước đây, không phát bệnh, cũng không đại biểu không bị phân tử Nguyên gây nhiễm!

Chẳng qua những người này còn trẻ hoặc thân thể khỏe mạnh, tạm thời áp chế phân tử Nguyên mà thôi. Chờ đến một tuần sau, sợi hồng mở rộng thành màn trời, tỉ lệ thành phần phân tử Nguyên trong khí quyển lại bước thêm một bước nhảy vọt, những nhân loại khỏe mạnh vốn có thể áp chế phân tử Nguyên liền chống đỡ không nổi .

May mắn nhân loại có được hệ miễn dịch rất mạnh, khả năng này sẽ làm người hấp thu phân tử Nguyên xuất hiện ba loại kết quả. Loại đầu tiên, miễn dịch không có hiệu quả, sốt cao duy trì liên tục không lùi, nôn mửa đi tả, thẳng đến khí quan suy kiệt mà chết; loại thứ hai, miễn dịch áp chế, chỉ là người này mặt ngoài không có bất kì thay đổi gì; loại thứ ba, miễn dịch đồng hóa, người như thế cũng xuất hiện tình trạng sốt cao, chẳng qua sau hạ sốt, tất cả họ đều không bất ngờ có được dị năng!

Miễn dịch không có hiệu quả, cái này xuất hiện sớm nhất, giai đoạn trước người vào bệnh viện toàn bộ tử vong, hiện tại cơ bản cũng có thể nói là trực tiếp chờ chết. Miễn dịch áp chế, hệ miễn dịch trong cơ thể loài người cực kì mạnh, phân tử Nguyên không cách nào làm họ sinh bệnh, chẳng qua có lẽ sẽ khiến thân thể họ xuất hiện cường hóa một chút. Mà miễn dịch đồng hóa, cũng không thể nói là miễn dịch thành công hay thất bại, cuối cùng bị phân tử Nguyên thay đổi hệ thống cơ thể, biến dị ra một phần gien trước kia hoàn toàn chưa từng xuất hiện trong lịch sử loài người.

Mà cơ chế miễn dịch này bây giờ còn chưa phát hiện tiêu chuẩn, người nào miễn dịch người nào không miễn dịch, kết quả thiên biến vạn hóa, không có xác suất chính xác.

Ít nhất cho đến hiện giờ, phần lớn loài người không là miễn dịch không hiệu quả thì chính là miễn dịch áp chế, chỉ có một số người sẽ xuất hiện hiện tượng miễn dịch đồng hóa.

Mà quá trình miễn dịch đồng hóa, sẽ làm người ta đổ mồ hôi nhiều, thời gian quá dài cũng có thể xuất hiện sốt tới não hỏng, cuối cùng tỉnh lại biến thành ngu ngốc. Mà xúc tiến quá trình này chấm dứt nhanh hơn, theo thực nghiệm hiện tại cho thấy chỉ có một loại vật chất hữu hiệu, đó chính là thuốc kháng sinh!

"Thuốc kháng sinh? !" Phó Sử Ngọ cùng Ôn Triệu Minh trăm miệng một lời nói.

Trong lúc Đường Húc Hải và Ôn Triệu Minh sinh bệnh, Phó Sử Ngọ cho hai người sử dụng lượng lớn kháng sinh, tuy sau đó Đường Húc Hải nói y chữa bậy chữa bạ, khiến lòng Phó Sử Ngọ cũng có chút bất an, lại trăm triệu thật không ngờ cư nhiên sẽ chó ngáp phải ruồi như thế!

Người trong kho trung tâm sốt cao không ít, cũng từng bước dựa theo kinh nghiệm trước kia truyền dịch hạ nhiệt cho những người đó. Lượng kháng sinh sử dụng chỉ có một nửa của Đường Húc Hải cùng Ôn Triệu Minh, thậm chí bởi vì dược vật không đủ chỉ có một phần ba mà thôi.

Về phần vì sao thuốc kháng sinh sẽ sinh ra tác dụng này, hiện nay khoa học gia đang tiến hành nghiên cứu bước tiếp theo.

Phó Sử Ngọ cùng Ôn Triệu Minh ngồi trong này nhìn say sưa, tiểu chiến sĩ đã tìm được máy biến thế thích hợp và dây nguồn.

Thời gian nạp pin khá lâu, Ôn Triệu Minh không có khả năng ngồi trong này lâu đến thế, cuối cùng chỉ có thể tháo pin xuống để lại, để Phó Sử Ngọ đẩy anh trở về.

Vi hóa giải cảm giác khó chịu trong lòng Ôn Triệu Minh, Phó Sử Ngọ một đường thảo luận phân tử Nguyên với anh.

Chờ hai người trở lại vị trí kho hàng của bọn họ, lại sợ ngây người.

Đường Húc Hải dùng những tấm ván cùng cột gỗ đó đóng một tường vây giản dị, đem những tầm mắt hỗn tạp cùng cảnh vật bên ngoài ngăn cách.

"Đường Húc Hải! Anh quá giỏi !" Phó Sử Ngọ thán phục.

Không gian nhỏ này còn không đến 20 mét vuông, không cách nào so với hầm trú trước đó bọn họ ở, nhưng cũng tốt hơn ăn ở lẫn lộn với người xa lạ nhiều.

Ít nhất Phó Sử Ngọ cũng rất vừa lòng.

Đường Húc Hải đắc ý dào dạt hất cằm, cắn đầu thuốc lá, phun một vòng khói trắng: "Nói bảo tên tôi là được rồi, cũng không nhìn coi tôi là ai? Đương nhiên giỏi rồi!"

Vòng khói kia thổi quét về phía Phó Sử Ngọ, Phó Sử Ngọ ngửi được mùi này liền nhíu mày: "Thối quá!"

Đường Húc Hải lập tức cứng lại, sau đó ủ rũ vứt điếu thuốc xuống đất, đạp đạp đạp.

Phó Sử Ngọ lúc này mới thấy mình lỡ lời, ảo não nói: "Xin lỗi, tôi không phải không cho anh hút thuốc."

Đường Húc Hải buồn bực đặt mông ngồi lên túi ngủ, bộ dạng ủy khuất nhìn rất đáng thương: "Tôi cũng biết thuốc này không tốt, nhưng mà nhãn hiệu tôi hút trước kia không có a."

Phó Sử Ngọ chân tay luống cuống, trước kia Đường Húc Hải hút hiệu nào y không biết, nhưng thuốc kia y thấy Đường Húc Hải hút không chỉ một lần, có mùi ngòn ngọt, rất dễ ngửi. Mà loại này, lại là một mùi hắc làm người ghê tởm, rất nồng.

Đường Húc Hải lấy gói thuốc ra vứt xuống đất, hắn hút thuốc này hoàn toàn do quá nghiện, mùi tởm đến thế, còn không bằng không hút!

30. Chương 30

Bi thương của dân nghiện thuốc Phó Sử Ngọ khó có thể lý giải.

Tuy thoát khỏi cuộc sống cách ly nhưng sinh hoạt lại làm người ta càng thêm căng thẳng.

Bên ngoài túi ngủ của Đường Húc Hải, hắn dùng đống ván mỏng này làm thành tường vây. Hơn nữa toàn bộ vách tường chỉ có một cái lỗ duy nhất, nằm ở giữa bên hông bày ra một khoảng không coi là cửa ra vào.

Đường Húc Hải tựa một bên, vươn chân dài đạp lên cánh cửa kia. Đây quả thực là một cánh cửa tự chế, hoàn toàn chặn ánh mắt cuả những người khác.

"Rồi chưa?" Đường Húc Hải quay đầu nhìn vào trong, ôm bụng gọi. Lúc tới đánh lộn kịch liệt, sau còn lao động tay chân nửa ngày, hắn sớm đã đói đến bụng sôi ồn ột.

Tuy trong ba lô của hắn có lương thực khẩn cấp, nhưng nếu điều kiện cho phép, hắn vẫn muốn ăn đồ ăn đàng hoàng hơn!

Phó Sử Ngọ canh lò cồn, cẩn thận trông chừng nồi nước đang sôi ùn ục.

Y nói: "Mì sắp ăn hết rồi."

Phó Sử Ngọ có chút phát sầu, ba người bọn họ đều là đàn ông trong tuổi mạnh khỏe, tiết kiệm thế nào đi nữa thì mì y mang theo cũng sắp ăn sạch.

Đường Húc Hải nghiêng nghiêng đầu, nhìn váng dầu trong nồi nước, không quá để ý nói: "Đừng lo, trong doanh địa này sẽ phát thức ăn, nếu còn lo không đủ, tôi sẽ đi ra ngoài tìm một ít."

Phó Sử Ngọ cùng Ôn Triệu Minh liếc nhau, Ôn Triệu Minh hỏi: "Hiện tại tình huống trong thành không ổn, anh muốn một mình phạm hiểm?"

Mắt Đường Húc Hải chợt lóe tia sắc nhọn, nói: "Tất nhiên không rồi."

Hắn nhìn nhìn người gần đó, đứng lên đến gần hai người thấp giọng nói: "Trước có nói, bởi vì nước đã bị ô nhiễm, hiện tại trong doanh đã bắt đầu quản chế nước uống, một người một chai mỗi ngày, anh cảm thấy có thể kiên trì bao lâu?"

Mày Ôn Triệu Minh nhíu sát lại, anh nhẹ giọng nói: "Cho dù lấy năng lực của chính phủ, có thể cam đoan nước uống dùng một tuần là đã không dễ. Mà giờ còn cắt đứt quy trình sản xuất và vận chuyển, cung cấp mấy vạn người mỗi ngày một người một chai, rất nhanh liền không chịu nổi ."

Phó Sử Ngọ ngẩng đầu chớp mắt mấy cái, y đối với đề tài này căn bản chen vào không lọt, chỉ có thể cúi đầu tiếp tục nấu mì, nghe hai người thảo luận.

Ôn Triệu Minh tiếp tục thấp giọng nói: "Cho nên, nếu không muốn trong doanh loạn lên, nhất định phải ra phương án giải quyết."

Đường Húc Hải tán thưởng gật gật đầu.

Ôn Triệu Minh như được cổ vũ, anh hít sâu một hơi, thúc đẩy suy nghĩ, tổng hợp các loại tin tức hiện nay lại.

Anh nói: "Nhà máy cung cấp nước đã bị ô nhiễm, hiện nay nước có thể uống chỉ có mạch nước ngầm. Nhưng mạch nước ngầm của Vân thành đã sớm khô cạn, hiện giờ muốn có nước ngầm, rất khó."

"Còn gì nữa?" Đường Húc Hải chống nạnh, cảm thấy hứng thú nhìn anh. Hiển nhiên hắn muốn nhìn xem Ôn Triệu Minh có thể nghĩ đến mức nào.

"Còn có một biện pháp." Ôn Triệu Minh nhìn nhìn gương mặt cười như không cười của Đường Húc Hải, trầm thấp nói: "Máy lọc nước cỡ lớn."

Đường Húc Hải búng tay cái chóc, tán thưởng nói: "Anh nói đến điểm mấu chốt rồi đó."

Phó Sử Ngọ lấy ra hai ngăn cặp lồng cỡ nhỏ, bắt đầu múc, y cũng đè thấp giọng nói: "Tôi cho rằng sẽ tổ chức trở lại nội thành, đi tìm những thùng nước còn chưa bị lấy đi. Trạm nước trong thành rất nhiều, thùng nước nhất định cũng còn không ít."

Đường Húc Hải nhận lấy cái ngăn cặp lồng đầy mì, nói với y: "Kiếm được sẽ rất ít, dù sao lúc trước khi biết tin nước biến chất đã bị người đoạt lấy một lần. Trạm trung tâm trung chuyển cỡ lớn cũng ở nơi này, nếu có tồn kho cũng sớm đã dùng hết."

Phó Sử Ngọ múc lấy ngăn cặp lồng thứ hai đưa cho Ôn Triệu Minh. Ôn Triệu Minh nói cảm ơn, cầm ngăn cặp lồng bắt đầu ăn.

Phân cho hai người xong, Phó Sử Ngọ trực tiếp thò tay, lấy nồi đun đến trước mặt mình.

"Muốn cung ứng nước cho nhiều người như vậy, thùng nước, nước khoáng, đồ uống cũng không phải biện pháp giải quyết lâu dài. Tuy nhà máy cung cấp nước bị phân tử Nguyên ô nhiễm, nhưng loại phân tử này cũng có thể bị loại bỏ. Chỉ cần có đầy đủ máy lọc cỡ lớn, dẫn mấy ống PVC từ hệ thống cung cấp nước, có thể thoải mái giải quyết nan đề nước uống của lượng người khổng lồ này." Ôn Triệu Minh ăn vài ngụm, nói tiếp.

"Nhưng nhiều người như vậy phải dùng bao nhiêu máy lọc chứ?" Phó Sử Ngọ chần chờ nói.

"Máy lọc cỡ lớn đều là từ công ty lọc tự vận chuyển đến, Vân thành chúng ta không có công ty sản xuất máy lọc, cho nên dù tìm được tồn kho của công ty kinh doanh cũng chưa chắc được. Nhưng mà, trên thực tế máy lọc trong Vân thành tuyệt đối cũng đủ dùng!" Ôn Triệu Minh nói cực kì chắc chắn.

Phó Sử Ngọ nghĩ nghĩ, nói: "Ý anh chỉ những cái máy lọc trong khu cư xá à?"

Đường Húc Hải ăn cực nhanh, giờ đã ăn gần hết chỉ còn lại nước mì, hắn mạnh mẽ nhấc cặp lồng lên húp sạch hết nước. Thở hổn hển mấy hơi rồi nói: "Đúng, chính là những cái đó! Nếu tôi đoán không sai, rất nhanh sẽ sắp xếp ra đội ngũ vào thành đoạt mấy cái máy lọc để giải quyết vấn đề nước uống khẩn cấp!"

"Nhưng mà, cái này có liên quan gì đến chuyện thức ăn của chúng ta?" Phó Sử Ngọ không hiểu gì lại hỏi.

Đường Húc Hải buồn bực liếc y một cái: "Ngốc chết!"

Phó Sử Ngọ không phục nhíu mày, lại mắng y ngốc!

Ôn Triệu Minh đứng ra giảng hòa, giải thích: "Tôi nghĩ ý Đường Húc Hải là ảnh có thể cùng quân đội hành động. Sức chiến đấu của anh mạnh đến cỡ nào hồi trưa những quân nhân đó đều thấy rõ như ban ngày, nếu ảnh tham gia nhiệm vụ tìm máy lọc, nhất định sẽ không bị từ chối. Mà cùng lúc trợ giúp quân đội, ảnh cũng có thể tiện thể tìm một ít thức ăn về."

Phó Sử Ngọ lúc này mới giật mình, vừa xấu hổ vừa ngại ngùng nhìn Đường Húc Hải: "Tôi cùng đi với anh."

"Không, cậu ở lại. Ở với Ôn Triệu Minh." Đường Húc Hải chùi chùi miệng bảo: "Mấy thứ này của chúng ta cần có người coi chừng, người chạy nạn nhiều như vậy, khó tránh khỏi có mấy tên tay tiện. Chỉ còn một mình Ôn Triệu Minh ở lại, chưa chắc hù được hết họ."

Kỳ thật từ giá trị vũ lực mà nói, Ôn Triệu Minh có dị năng hỏa hệ lưu thủ tuyệt đối có thể canh chừng đồ của họ, nhưng tình trạng của Ôn Triệu Minh thật sự rất không có sức thuyết phục .

Phó Sử Ngọ cực kì đồng ý, y gật gật đầu, nghiêm túc nói: "Tôi nhất định sẽ cùng Ôn Triệu Minh canh chừng cẩn thận mấy thứ của chúng ta."

Đường Húc Hải nhìn bộ dạng nghiêm nghị của y, trong lòng buồn cười, trên mặt lại không hiện.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi và hồi sức, những chiến sĩ phát sinh biến dị, thân thể cường tráng hợp thành một đội hành động đặc biệt, chuyên phụ trách vào Vân thành tìm kiếm vật tư.

Bọn họ muốn tìm không riêng chỉ có máy lọc cỡ lớn, còn có những thứ khác, tỷ như thiết bị y tế, còn có dược vật, nhất là kháng sinh.

Từ khi biết được thành quả khoa học nghiên cứu mới nhất, kháng sinh liền thành dược vật tối khan hiếm, ai cũng không muốn để những dị năng giả tương lai này sốt thành ngốc.

Hấp thụ giáo huấn bị alien đánh lén ở khu cao ốc, đội ngũ vòng qua khu vực 2 _ nơi những công trình kiến trúc không mấy cao lắm.

Tuy tới gần khu vực phía đông này, mật độ alien nhỏ hơn các khu vực khác, nhưng vẫn có rất nhiều alien ngừng lại ở khu vực này không chạy đến tham gia chiến đấu.

Trải qua một đêm, lại một đám alien bị thẩy xuống giữa thành phố này.

Có mấy chiến sĩ cầm súng ngắm phụ trách alien ở tầm xa, còn có Đường Húc Hải và các chiến sĩ biến dị khác phụ trách chạy đến gần chỗ alien. Đội ngũ đi một khoảng lại ngừng, nếu không phải tháo dỡ những máy lọc này phí một ít thời gian, nói không chừng bọn họ sẽ thu hoạch càng nhiều.

Đường Húc Hải thừa dịp những chiến sĩ dừng lại dỡ máy lọc liền tới quán nhỏ chung quanh tìm thức ăn. Những máy lọc này đều trang bị trong cư xá, chung quanh đều là các quán xá.

Đường Húc Hải vào mấy siêu thị nhỏ, đồ ăn đồ uống trong siêu thị đều bị cướp sạch không còn một mảnh, chỉ có mấy bao gia vị lẩu còn sót lại. Có ít còn hơn không, Đường Húc Hải nhét mấy bao gia vị lẩu vào ba lô.

Đường Húc Hải một mình rời khỏi đơn vị đi tìm thức ăn, là đã nói rõ trước với đội trưởng chỉ huy rồi . Thức ăn và thức uống của quân nhân bọn họ đều là được ưu tiên đảm bảo, cho nên đối với hành vi của hắn, những chiến sĩ cũng không có gì dị nghị.

Đội trưởng thậm chí nói với hắn, lấy nhiều một ít cũng không sao, bọn họ có thể dùng xe giúp hắn mang về.

Ý tốt của đội trưởng, Đường Húc Hải vui vẻ nhận, đáng tiếc chính là, hiện nay căn bản tìm không thấy gì nhiều, cả ba lô của hắn còn chưa nhét đầy nổi.

Ngày đầu tiên, Đường Húc Hải đi ra ngoài chỉ lấy được một ít xăng.

Đó là do hắn không muốn tay không mà về, mới đem về luôn.

Quân đội đi ngang qua một trạm xăng, xăng trong xe bồn bị người cấp gần như sạch trơn, còn dư lại, quân đội trực tiếp lái luôn xe bồn đi về. Cũng do thấy các chiến sĩ lái xe đi, hắn mới nhớ lấy chút xăng, đề phòng bất trắc.

Hắn không lấy xăng từ các chiến sĩ, ngược lại xách lấy hai bình xăng trống ngay trong trạm, hút ra từ bình xăng trong mấy cái xác xe bên ven đường.

Đội trưởng thấy hắn từng chiếc từng chiếc mà hút, làm cực quá, muốn phân chút cho hắn, lại bị Đường Húc Hải nghiêm túc từ chối .

Trong hoàn cảnh này, xăng chính là vật tư hút hàng, hắn tuyệt đối không đi lợi dụng quân đội.

Hành động này của hắn, cuối cùng lại thu được một bất ngờ đáng mừng.

Đường Húc Hải kích động trở lại không gian nhỏ của bọn họ, thần thần bí bí kéo Phó Sử Ngọ đến một bên: "Tôi kiếm được thứ tốt nè!"

"Cái gì?" Phó Sử Ngọ không hiểu cái gì nhìn hắn.

Đường Húc Hải hưng trí ngẩng cao: "Cậu đoán thử coi."

Phó Sử Ngọ bình tĩnh nhìn hắn trong chốc lát, Đường Húc Hải vẫn kiên trì nhìn y.

Rồi được rồi, y từ trước tới giờ cũng chưa bao giờ chơi trò này với ai.

Thấy hắn mừng rỡ như thế, Phó Sử Ngọ suy đoán: "Chẳng lẽ là tìm thấy thuốc lá hiệu anh thích?"

Đường Húc Hải nghẹn họng, trợn mắt xem thường.

Nếu hắn tìm được thuốc, cũng không có ở không mà chạy đến trước mặt y hiến vật quý a!

Biểu hiện trắng trợn của Đường Húc Hải chứng tỏ không đúng, Phó Sử Ngọ đoán lại: "Socola? !"

Nói đến đây, mắt Phó Sử Ngọ đều sáng bừng lên.

Hiện tại thùng socola của y là tài sản chung, không đến lúc thoát lực, cần bổ sung năng lượng gấp là không cho ăn chơi như đồ ăn vặt, y đã trằn trọc rất nhiều ngày rồi.

Nhìn thấy lại không cho ăn, thật đau khổ có biết không hả (gào thét -ing)!

Đường Húc Hải lần thứ hai bị nghẹn, hắn ai thán một tiếng _ thôi quên đi.

"Là đạn! Cậu xem!" Đường Húc Hải móc hai tay ra, là một vốc đạn và hai ổ đạn đầy!

Phó Sử Ngọ trong mắt Liên trưởng kia căn bản là một tay súng thiện xạ. Thời kì đặc biệt, quản lý súng ống cùng đạn dược không nghiêm khắc như trước kia cho nên đội trưởng liền cho Đường Húc Hải 50 viên.

Tuy đạn dược của bọn họ hiện giờ có chút thiếu thốn, nhưng đó là đối với toàn doanh đội, 50 viên vẫn là đưa nổi.

Phó Sử Ngọ thấy một đống đạn màu vàng chanh, trong lòng cả kinh, hai tay liền che lên lòng bàn tay Đường Húc Hải.

Y chột dạ nhìn bốn phía.

Phó Sử Ngọ còn chưa chuyển từ thân phận dân chúng bình thường ra được, đột nhiên thấy Đường Húc Hải quang minh chính đại hốt ra hai ổ đạn, công thêm một vốc đạn, lúc này liền có cảm giác chột dạ như làm trái pháp luật.

Đường Húc Hải thấy y như vậy, không biết tại sao cũng quay đầu lại nhìn, sau đó tự cho là hiểu ý Phó Sử Ngọ, chợt nói: "Quả thật không nên lộ liễu như vậy, cậu cất kỹ đi, lưu trữ phòng bị sau này. Nếu trong lúc tôi ra ngoài có người dám có ý đồ xấu, không nên khách khí, trực tiếp nã súng tiếp đón."

Cổ họng Phó Sử Ngọ như thắt lại, y nã súng tiếp đón? Y vừa không là cảnh sát cũng không phải sĩ binh, nói không chừng trực tiếp bị người ta nhận định thành xã hội đen á.

Nhưng mà, có đạn cũng là chuyện làm người ta vui mừng.

Phó Sử Ngọ trốn ở góc phòng, nghiêm nghiêm túc túc đem những viên đạn lẻ bên ngoài từng viên từng viên ấn vào trong ổ cây súng đã hết đạn, sau đó cẩn thận nhét ổ đạn và mấy viên còn dư vào trong ba lô.

Đường Húc Hải nhìn bộ dáng nghiêm túc của y, khóe miệng hơi nâng.

Giống như ngày đầu tiên, mỗi lần Đường Húc Hải ra ngoài cũng không tay không mà về, thường sẽ thu thập một ít đồ hắn cảm thấy dùng được. Dần dần, khoang sau của chiếc SUV đậu trong bãi xe quân đội bị nhét đầy cả.

Bởi vì không còn mì nữa, lương thực khẩn cấp cũng được để lại phòng khi sau này có gì khẩn cấp mà dùng.

Chính phủ cũng quản đồ ăn , mỗi người mỗi ngày năm cái bánh màn thầu, một ít dưa muối. Trong một khoảng thời gian ban đầu, còn có xe bếp quân doanh cung cấp đồ ăn nóng, nhưng càng về sau từ khi thức ăn giảm bớt và khống chế nhiên liệu, cả cháo nóng cũng không có .

May mà thành công cướp về máy lọc nước, liền có nước uống ăn màn thầu dưa muối, mọi người tuy oán giận, nhưng cũng miễn cưỡng có thể ấm no.

Thế nhưng Đường Húc Hải ba người đàn ông ăn có chút đói _ hơn nữa đối với Đường Húc Hải mà nói là không đủ. Cũng may sau này Đường Húc Hải cuối cùng biết phải tìm trong tủ bát của mấy quán nước ven đường, những chủ quán này đôi khi sẽ tự nấu nướng, đống bánh phở còn lại đều thuộc về hắn.

Hôm nay, Đường Húc Hải vẫn đi theo đội hành động đặc biệt ra ngoài tìm vật tư.

Trên trần xe quân đội có cố định một cây súng máy, một chiến sĩ nằm rạp trên đó.

Mấy ngày qua, số lượng alien càng ngày càng nhiều, trong thành dần dần tìm không thấy con mồi. Vì thế lũ alien tụ lại, đánh sâu vào kho trung tâm.

Đội ngũ ra ngoài tìm vật tư trọng yếu bọn họ cũng gặp phải càng ngày càng nhiều triều alien, nhiều đến bọn họ không thể không xin một cây súng máy áp trận.

Tình trạng của kho trung tâm càng ác liệt. Dựa vào không đến bốn trăm chiến sĩ bảo vệ mấy vạn người căn bản không hiện thực, may mà khi chất kháng sinh được sử dụng đại lượng, nhóm người bệnh đầu tiên sốt cao khỏi hẳn, những người này đều có được dị năng. Nhóm người lòng đầy hăng hái này dưới sự che chở của chiến sĩ quân đội, gia nhập phòng thủ.

Chẳng qua dị năng của những người này có đủ các loại, người cũng tốt xấu lẫn lộn, có loại năng lực công kích cực mạnh, thí dụ như hệ điện, hỏa, kim (kim loại), phong, sức mạnh, dư lại hệ mộc cùng hệ thủy thì khá yếu, không thể tạo thành thương tổn gì đến alien. Mặt khác còn có một ít dị năng đặc biệt căn bản không biết ứng dụng như thế nào, đang trong giai đoạn tìm tòi.

Nhưng được cái hệ mộc, hệ thủy cũng không phải chẳng có chút tác dụng nào. Hệ Mộc có thể đề cao tốc độ thực vật nẩy mầm sinh trưởng, ngược lại giúp người trong kho trung tâm được ăn lại rau dưa, tạm thời giải quyết nguy cơ lương thực. Mà dị năng giả thủy hệ cũng có thể cung cấp nước uống tinh khiết, dưới sự cống hiến của bọn họ, những người này rốt cục có thể tắm rửa giặt quần áo .

Có người nhiệt tình cung cấp trợ giúp, liền có kẻ trộm gian dùng mánh lới. Lúc quân đội nã băng đạn trấn áp, kẻ có ý muốn dựa vào dị năng xưng vương xưng bá liền thành thật lại.

Nói cho cùng những người này vẫn là phàm thai, đối kháng súng đạn căn bản không có khả năng sống sót.

Đường Húc Hải không ngồi trong xe, ngược lại bám lấy cửa xe đứng bên ngoài, cùng chiến sĩ nằm rạp trên trần xe cảnh giác bốn phía.

Mục đích hôm nay của bọn họ là đến xưởng may ngoại ô Vân thành, cũng không phải vì quần áo, mà nghe nói nhà máy này bởi vì xây dựng lâu đời, sau lại lúc mở rộng trùng tu đã tự xây một trạm phát điện cỡ nhỏ. Bọn họ lần này đến, chính là vì máy phát điện dầu ma-dút trong đó.

Mạt thế buông xuống, từ từ phá hủy cơ sở hạ tầng trong thành phố, nước may mắn vì nằm dưới lòng đất hiện nay còn chưa bị ảnh hưởng. Nhưng điện và thông tin thì khác, di động đã không thông, điện thì vì đường dây lọt vào phá hoại nên kho trung tâm đã cắt điện.

Không có điện, rất nhiều thiết bị quân đội liền không thể dùng, tiếp đó ngay cả thông tin từ vệ tinh cũng không thể nhận được đúng lúc.

Một đường gặp phải tầng tầng lớp lớp lũ alien đuổi theo, dưới nòng súng của súng máy và sức mạnh của các chiến sĩ, bọn họ gian nan đến được xưởng may.

Xưởng may này trước kia là xí nghiệp minh tinh của Vân thành, nhà máy cực kì lớn, còn có cư xá, trường học cho người nhà công nhân. Dựa vào nhà máy này, phụ cận đã sớm hình thành một nơi sinh hoạt đầy đủ mọi tiện nghi.

Cũng chính vì tự cấp tự túc, xưởng may cũng vì trận thảm họa này mà chết thảm trọng.

Bởi vì người nơi này quá tách biệt với bên ngoài, chờ đến khi họ muốn chạy trốn lại không ai có thể dẫn alien đi giành lấy con đường sống cho họ. Kết quả chỉ có một số nhỏ người chạy thoát, hầu hết tất cả đều chết trong miệng alien.

Lúc đội hành động đặc biệt đến, xưởng may xác chết chồng chất, mùi thối rữa bay tận trời.

Đường Húc Hải cũng nhịn không được thay đổi sắc mặt.

"Đều thận trọng một chút, hành động nhanh chóng, tận lực rút ngắn thời gian lưu lại khu vực này, để tránh bị nhiễm ôn dịch!" Đội trưởng nghiêm túc dặn dò năm sáu chục người đội hành động đặc biệt.

Nói xong, ông lại bảo Đường Húc Hải: "Tiểu Đường, hôm nay cậu đừng một mình hành động , tình huống nơi này không rõ, quá nguy hiểm ."

"Vâng , đội trưởng Hình." Đường Húc Hải gật đầu.

Trong tay hắn không có vũ khí hạng nặng, chỉ có một đôi long cốt song đao cộng thêm một cây chủy thủ.

Hắn đứng bên chiếc xe, nhìn các chiến sĩ từ xe tải nhảy xuống, chạy chậm hướng về trạm phát điện.

Bên trong xưởng may cực kì tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng bước chân đồng đều của các chiến sĩ khi đang chạy.

Đường Húc Hải vẻ mặt nghiêm túc đi phía trước, tóc gáy sau cổ hắn dựng thẳng lên, có một trực giác xấu.

Nhiều lần xuất sinh nhập tử, loại trực giác tôi luyện được trong các cuộc chiến này rất ít sai, Đường Húc Hải tin tưởng cảm giác của mình, xưởng may rất kì quái, gặp nguy hiểm!

Đường Húc Hải chạy ào đến, đuổi theo đội ngũ.

"Đội trưởng Hình!"

Các chiến sĩ hành động rất nhanh, bọn họ đã bước vào trạm phát điện, phân tán mở ra các loại công cụ tháo dỡ máy phát điện dầu ma-dút này.

Tiếng la của Đường Húc Hải đội trưởng Hình nghe thấy được, ông quay đầu lại, đang muốn hỏi gì, đúng lúc đó từ nóc nhà đột nhiên nhảy vọt xuống một con alien.

"Tê! ! ! !" tiếng kêu the thé rung dây thanh của Alien vang vọng bên tai mọi người.

"Có alien! ! !"

Những chiến sĩ vội vàng nắm vũ khí lên muốn bắn về hướng alien, lại bị con alien này liên tiếp đẩy ngã ba người.

Động tác của con alien này nhanh đến không tưởng, nó cư nhiên có thể đồng thời tập kích mấy người, làm người ta bất ngờ không kịp đề phòng.

"A a a a! ! ! !" Một chiến sĩ kêu thảm, cả thớ thịt trên mặt hắn đều bị xé nát một mảnh, toàn bộ chóp mũi biến mất, chỉ còn lại có hai cái lỗ rỗng toác.

Một người khác thì trực tiếp bị alien siết cổ kéo ngã xuống đất, mà người cuối cùng thì quỷ dị nhất. Lỗ miệng của alien mở ra, hút quản vốn dùng để hút não cư nhiên bắn ra, lập tức đâm vào sọ người nọ.

"Đệch bà ngoại mày! Đi chết đi! Alien! ! !" Một chiến sĩ bị kinh hách quá độ, súng máy trong tay tự động điên cuồng bắn phá.

"Đừng cmn bắn người một nhà! ! !" Đội trưởng Hình rống giận : "Ổn định! Không cần loạn! ! !"

Trong tiếng rống giận liên hồi của đội trưởng Hình, các chiến sĩ rốt cục ổn định xếp lại đội hình, ngắm về hướng alien từng súng từng súng mà bắn.

Đáng tiếc con alien liên tục đẩy ngã ba người không ham chiến chút nào, đôi chân cứ như lò xo nhảy dựng lên cao, bật nhào về một hướng khác.

Bóng dáng của nó xẹt thành một đường cong trên không trung, tất cả đạn đều bắn vào khoảng không.

Chiến sĩ nghênh diện nó nâng họng súng lên điều chỉnh góc độ, không đợi hắn bóp cò, xúc tua của alien đã quấn lấy họng súng dùng sức vung, chiến sĩ và súng trực tiếp văng ra.

"Con này cmn còn là alien không? !" Một chiến sĩ kinh ngạc rống : "Thành tinh rồi! !"

So với lũ alien khác, tốc độ con alien này rõ ràng nhanh hơn, sức mạnh càng lớn, còn tăng thêm hút quản công kích.

Khiến cho các chiến sĩ căn bản chưa có dự phòng người ngã ngựa đổ.

"Tản ra! !" Đường Húc Hải vọt tới trước mặt, phi thân lên, hai tay chấp song đao chém về hướng alien.

Long cốt lóe ra ánh bạc, đao phong chém vào xúc tua alien, alien lại biến đổi động tác, vỗ sống long cốt xuống.

Sức mạnh đó thiếu chút nữa làm Đường Húc Hải rụt tay. Đúng lúc này, alien bắt lấy cơ hội, lỗ miệng mở toạc, hút quản bắn ra!

Đường Húc Hải biến sắc, cực nhanh lắc cổ, hút quản sát tóc xẹt qua.

Alien thu hồi hút quản, một xúc tua khác lại quăng vào người Đường Húc Hải. Chân Đường Húc Hải vừa nhấc đã đá về hướng xúc tua alien vừa vứt tới, một cước hất xúc tua về

"Chi! ! !" Alien kêu đau một tiếng, mất lộ ánh tàn độc, lỗ miệng mở ra hút quản lần thứ hai bắn vào đầu Đường Húc Hải.

"Đệt!" Đường Húc Hải mắng một tiếng, chân không kịp buông xuống, một chân khác đạp mạnh mặt đất, cả người lộn ngược ra sau!

Hút quản của Alien bắn sát qua người Đường Húc Hải, lại không bắn trúng hắn.

"Tê tê tê! ! !" Alien phẫn nộ rít gọi, hai xúc tua giao nhau không ngừng quất vào Đường Húc Hải.

Nếu Đường Húc Hải dừng lại, rất có khả năng bị alien dùng xúc tua quấn trúng, lấy sức mạnh của con alien này, bị nó bắt được sẽ cực kì nguy hiểm. Điều này bức Đường Húc Hải không ngừng lộn ngược ra sau, cứ như một nghệ nhân xiếc thú, liên tục không ngừng lộn mèo mười cái.

"Đường Húc Hải!" Đội trưởng Hình giơ súng máy tự động trong tay lên, vọt tới sau lưng alien.

Rào rào ngọn lửa liên tiếp phun ra nuốt vào, alien cứ như có mắt sau lưng, chân lò xo đạp một cái, lập tức từ chỗ đó bay vụt đi.

Đường Húc Hải được cơ hội thở dốc, một tay chống đất, hai chân cũng vững vàng rơi xuống.

"Mẹ ! !" mắt Đường Húc Hải lộ ánh hung tàn, giày dã chiến ma xát mạnh trên đất, tiến lên nhặt long cốt đao bởi vì lộn mèo mà rớt lại.

Con alien kia chạy đi tiếp tục tập kích các chiến sĩ, Đường Húc Hải cứ như vậy bị khinh miệt ném đi. Hiển nhiên alien cũng không để hắn vào mắt, điều này lại khiến Đường Húc Hải giận sôi máu.

31. Chương 31

Đường Húc Hải gầm lên giận dữ, lần thứ hai tấn công con alien, hắn đè thấp thân thể quét qua hạ bàn nó.

Hạ bàn quả nhiên là nhược điểm của con alien này, nó trực tiếp bị quét ngã oạch xuống đất. Đường Húc Hải được thế không bỏ cơ hội, mũi đao chấm đất nhảy vọt lên, hung hăng dộng đầu gối vào ngực alien.

Alien khàn rít một tiếng, hút quản trong lỗ miệng bay vèo ra, bắn về phía đầu gối Đường Húc Hải.

Lần này mà trúng, lấy độ mạnh có thể đâm thủng cả xương sọ của alien, chân của Đường Húc Hải nhất định sẽ tàn phế.

Nét mặt Đường Húc Hải trầm ổn, phản ứng cực nhanh, thắt lưng uốn éo trên không trung, lực uốn cực mạnh giúp Đường Húc Hải quật phắt sang hướng khác. Hai chân Đường Húc Hải lượn vòng ra một cú móc chân cực đẹp, tiêu sái lưu loát rơi xuống đất.

Alien nhân cơ hội này bò lên, vươn xúc tua câu vào xà ngang trên đỉnh, chân lò xo một đạp liền bay lên nóc. Hiển nhiên nó đã nếm được quả ngọt khi phục kích từ trên cao, muốn lại làm lần nữa.

Đường Húc Hải làm sao có thể để nó thực hiện được, hắn chạy lấy đà trên đất, chạy đến chân tường "Bịch bịch bịch" vài bước đạp ra mấy dấu chân cách nhau cực xa trên vách tường. Cổ tay hắn vừa nhấc ngón tay đã móc lên xà ngang, thân thể rung động, chân duỗi ra, trực tiếp xoay người lên nóc.

Con alien thấy hắn đuổi theo, phát ra tiếng rít xé màng tai, đánh về phía hắn.

"Tới đúng lúc lắm!" Đường Húc Hải giận dữ cười, song đao đỡ xúc tua alien, chiêu thức biến ảo tránh né hút quản của alien.

Con alien này phản ứng nhạy hơn tất cả những con alien gặp phải trước đây, đáng tiếc động tác của nó dù sao vẫn kém Đường Húc Hải từng trải qua hệ thống huấn luyện nghiêm khắc cùng cực. Dần dần vết thương trên xúc tua của nó càng ngày càng nhiều, móc câu đều bị gọt hầu như sạch sẽ.

"Tê! ! !" Alien rít lên một tiếng, hút quản bắn càng nhanh.

Đường Húc Hải phi đá ra hai chân, một chân móc vào cổ alien, chân khác gác vào bên cổ còn lại. Thắt lưng hắn quật mạnh xuống, đầu alien bị xoay đập ầm vào nóc nhà.

Thừa dịp alien bị đập đầu óc choáng váng, Đường Húc Hải tay cầm song đao, mỗi bên một đao, ghim chặt xúc tua của nó xuống sàn.

"Nhìn mày lần này còn không chết nữa không?" Đường Húc Hải hung ác cười.

Alien chết đã đến nơi ngược lại càng thêm hung tợn, nó liều mạng giãy dụa. Đường Húc Hải không thể không dùng hai tay ấn mạnh song đao, phòng ngừa nó giãy thoát.

Hai chi bị kiềm chế, nhưng lại vẫn có lợi cho alien, bởi vì nó còn có vũ khí thứ ba _ hút quản.

Hàm trên và hàm dưới trong lỗ miệng Alien tách ra, Đường Húc Hải cách gần như vậy, nhìn thấy rõ hút quản trong lỗ miệng alien bắn ra nhanh như chớp.

"Mẹ !" Đường Húc Hải lệch cổ qua một bên, né! Cổ lại lệch, vẫn né!

Tần suất bắn càng lúc càng nhanh, nó cố tình bức Đường Húc Hải chỉ nghiêng về một bên, rất nhanh Đường Húc Hải cả tránh cũng không thể tránh.

Đường Húc Hải trong lòng thầm nảy sát ý, tay dùng sức liền đâm xuyên cả nóc nhà, thân song đao hung tợn xuyên thấu xúc tua alien.

"Chi! ! !" Alien đau đớn rít.

Đường Húc Hải nhe răng cười: "Đi chết đi! ! !"

Thân đao vốn nhẵn nhụi đang ghim trên nóc bỗng bò ra một cây gai, cây gai dài ra dài ra, mũi nhọn sắc bén lóe ánh hàn quang.

"Tê tê tê! ! !" dư quang ánh mắt Alien nhìn thấy hàn quang không ngừng tới gần, đầu liều mạng mà rướn lên giãy dụa.

Đúng lúc này mặt khác một bên thân đao có một căn mũi nhọn lấy thế sét đánh không kịp bưng, đâm thẳng vào vành tai alien!

Alien run lên một cái, xúc tua lập tức xụi lơ, toàn bộ thân thể đã bất động.

Đường Húc Hải nhẹ nhàng thở ra, hai tay nắm chuôi đao, dùng sức giật ra khỏi nóc nhà.

Hắn nhìn long cốt song đao lóe lên ánh bạc dưới ánh mặt trời, mũi nhọn đột ngột mọc ra chậm rãi rút vào thân đao, thân đao mất hết một nhánh trở về bộ dáng ban đầu.

Đây thật là một năng lực hữu ích mà!

"Đường Húc Hải! Cậu thế nào? !" Tiếng Đội trưởng Hình từ bên dưới vang vọng lên.

"Tôi không sao! Alien đã bị tôi đánh gục!" Đường Húc Hải lớn tiếng trả lời.

Một lát sau, đội hành động đặc biệt phân ra mấy người canh gác, không lo khả năng bị nhiễm dịch bệnh nữa, ai ai cũng vẻ mặt ngưng trọng nhìn chăm chú bóng dáng alien.

"Con alien này rất kì quái !" Đội trưởng Hình xoay người quan sát con alien bị Đường Húc Hải đá từ trên nóc xuống.

"Cường độ cơ bắp của nó mạnh hơn alien phổ thông rất nhiều." Đường Húc Hải đá đá cánh tay alien nói.

"Ừ, cậu nghĩ, tại sao lại vậy?" Đội trưởng Hình nhìn về phía Đường Húc Hải.

"Chỉ có một cách giải thích." hai mắt Đường Húc Hải sáng quắc nhìn đội trưởng Hình nói: "Alien mạnh lên!"

"Nhân loại chúng ta nhờ phân tử Nguyên xuất hiện biến dị và dị năng, vậy có phải alien cũng có thể vì nhân tố nào đó trên địa cầu chúng ta mà tiến hóa không?" Đội trưởng Hình tự nói cũng cảm thấy không rét mà run, "Nếu như vậy, chuyển cơ nhân loại đạt được nhờ xuất hiện dị năng, rất nhanh liền biến mất."

"Nhân tố trên địa cầu?" Đường Húc Hải ngược lại nghĩ tới điều này.

Bọn họ bởi vì hô hấp và uống nước mà hấp thu phân tử Nguyên, mới xuất hiện biến dị và dị năng. Nếu alien cũng do phân tử nào đó mà tiến hóa, không có khả năng bắt đầu trễ hơn con người đến như vậy.

Như vậy nguyên nhân tại sao?

Đường Húc Hải nguyền rủa một tiếng, một quyền nện vào vách tường, trên vách tường lập tức nứt ra một hố sâu.

"Cậu nghĩ tới điều gì?" Đội trưởng Hình hỏi hắn.

Đường Húc Hải hít mạnh một hơi, rồi phun ra: "Thời gian dài như vậy, chúng nó chỉ hấp thu một thứ, đó là não người!"

"Cái gì? !" Đội trưởng Hình lập tức biến sắc.

Kho trung tâm

Đường Húc Hải cứ theo lẽ thường cùng đội hành động đặc biệt ra ngoài, để Phó Sử Ngọ và Ôn Triệu Minh ở lại canh chừng. Hai người giờ đang nhỏ giọng bàn bạc trong không gian nhỏ của họ.

Mấy ngày qua, Đường Húc Hải ba người quan sát người bên ngoài, người bên ngoài cũng quan sát bọn họ.

Một tên đàn ông cực kì cường tráng, thoạt nhìn không dễ chọc; một tên thì ngồi xe lăn, vẻ mặt đạm mạc; tên cuối cùng bốn mắt, thoạt nhìn rất nhã nhặn.

Trừ tên bự con kia ra, hai người còn lại thoạt nhìn không có uy hiếp gì.

Ngồi xe lăn cùng bốn mắt cũng không nói chuyện với người ngoài, cứ vào lúc tên bự con kia trở về lại vào quân doanh dạo một vòng (nạp điện), cũng không biết có quan hệ đặc thù gì với người bên đó không.

Nếu chỉ như thế, ba người này cũng không khiến người khác chú ý, thế nhưng ba gã đàn ông độc thân sống còn thoải mái hơn cả gia đình nhà người ta, điều này làm những người khác cứ nhìn chòng chọc thèm muốn.

Ba thùng nước, mỗi lần hứng đầy cứ thoải mái dùng, họ không chỉ gội đầu, thậm chí còn lau người. Điều này làm cho tất cả mọi người do chạy nạn mà hết sức chật vật, khỏi bàn đến đồ đựng nước, có cũng chỉ có mỗi chai nước suối bị cắt phần đầu trên để hứng, hết sức hâm mộ ghen tỵ.

Thế nhưng bọn Phó Sử Ngọ không thể vì người khác đỏ mắt liền vứt ba cái thùng đi, cũng chỉ có thể chịu đựng ánh mắt hâm mộ của người khác, nên làm cái gì thì làm cái đó.

Nếu nói trước kia e dè Đường Húc Hải cường tráng, nhưng từ khi mọi người liên tục đạt được dị năng, tâm bất mãn cũng dần dần rục rịch .

Trong kho hàng nóng phừng phực có ba gã đàn ông mặc áo da, mang kính râm nghênh ngang đi dọc theo con đường nhỏ nằm giữa kho hàng.

Cách bọn Phó Sử Ngọ không xa, một người phụ nữ một mình mang theo một cô bé và một con chó nhỏ đứng đó.

Con chó này ăn chính là thức ăn của chủ nó. Nó bị đói không còn chút tinh thần, bình thường rất an tĩnh, hôm nay thấy ba người này, không biết thế nào lại bắt đầu sủa.

"Ấu ấu ấu! Ấu ấu ấu! ! !"

Gã đi đầu vẻ mặt khinh thường nhìn con chó đang sủa hắn điên cuồng, lộ ra một nụ cười đểu cáng. Hắn đột nhiên hút một hơi, hung ác sủa trả lời: "Ấu ấu ấu ấu ấu ấu! !"

Đây tuyệt đối là hành vi thần kinh làm người ta không tưởng được!

Thế nhưng con chó kia lại phảng phất như cảm nhận được cái gì từ trên người đối phương, lập tức rụt cổ cụp đuôi, phát ra tiếng ứ ứ sợ hãi.

"Cưng làm sao vậy? !" Cô bé mặc kệ chạy tới ôm lấy chú chó.

Gã kia dọa lui được con chó vốn đang chí đắc ý mãn, không tưởng nổi con nhãi này căn bản không úy kỵ gã, chẳng lẽ gã đe dọa cả một con nhãi cũng không dọa nổi?

Gã ta bất mãn, muốn tiến lên giáo huấn cô bé kia một trận. Một tên đàn em phía sau gã nhanh chóng tiến lên giữ chặt cánh tay gã: "Anh Đinh, chính sự quan trọng hơn."

Đàn em 2 cũng đi đến nhỏ giọng nói bên tai gã: "Chúng ta đến hốt đồ về trước khi thằng kia trở về đi anh Đinh."

Gã đàn ông gọi anh Đinh nghĩ nghĩ, đưa tay đe dọa cô bé kia, nói: "Mày coi chừng tao đó! !"

Mẹ cô bé nhanh chóng đi lên ôm cô đi.

Phó Sử Ngọ cùng Ôn Triệu Minh nghe thấy động tĩnh đều nhìn về bên kia, chỉ thấy ba gã đàn ông đi về hướng bọn họ.

"Nhằm vào chúng ta đấy." xe lăn điện Ôn Triệu Minh điều khiển phát ra tiếng xẹt xẹt rất nhỏ, chạy về phía cửa tự chế.

Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính, đanh mặt đứng phía sau anh, trong lòng nghi hoặc nghĩ ba người này đang làm gì, không thấy nóng hả ta.

Anh Đinh đến trước cửa, kéo ra một nụ cười với hai người, bảo: "Hai anh ngủ nghỉ khỏe ha!"

Ôn Triệu Minh trước kia lúc làm việc có giao tiếp với đủ mọi loại người, anh liếc một cái đã biết mấy gã này đến không có ý tốt. Anh nâng ánh mắt lạnh nhạt lên, nhìn ba người từ từ buông câu tiếp theo.

Nhưng Phó Sử Ngọ lại không biết đây chẳng qua là một lời dạo đầu, ngược lại rất có bài bản mà trả lời một câu: "Ba anh thì đi dạo, cũng rảnh rỗi quá ha."

Ôn Triệu Minh nghe vậy quay đầu liếc y một cái tán thưởng, không ngờ y còn có thể nhanh như chớp đá về một câu, còn cực đủ ý châm chọc nữa chứ.

Phó Sử Ngọ kéo mu bàn tay về phía sau, ngón tay không được tự nhiên nhéo nhéo. Câu này là bắt chước giọng điệu nói chuyện vòng vèo của mấy bác trai bác gái trong cư xá, chắc là hợp với tình hình ha?

Đáng thương anh Đinh bị nghẹn đến ứa máu, đơ ra hơn mười giây mới nói tiếp được vào chính đề.

"Ít nói nhảm đi!" Anh Đinh cả giận quát, "Sảng khoái mà giao thùng nước của tụi mày ra đây, đừng để bọn anh mày ra tay, cẩn thận nắm tay không có mắt đó!"

"Khuyên hai tụi mày thức thời chút, chắc tụi mày cũng không muốn bị đánh nhừ đòn ha?" Đàn em 1 nhe răng cười, giơ tay ra bẻ đốt ngón tay rắc rắc.

Đàn em 2 phối hợp cười lạnh, đe dọa múa may nắm tay, khoe cơ bắp cường tráng của mình ra.

Phó Sử Ngọ hơi sửng sốt, mờ mịt nhìn ba người _ y có nói sai gì sao, sao tự nhiên phản ứng dữ thế?

Ôn Triệu Minh cũng cười lạnh một tiếng: "Mấy người muốn ba thùng nước của chúng tôi?"

"Đúng!" Đàn em 1 dứt khoát quát.

"Không chỉ như thế, còn có gạo mì dầu nữa, giao hết ra đây!" anh Đinh tham lam nói.

Tuy dị năng giả mộc hệ thúc đẩy rau dưa mầm mống, ngắn ngủn vài ngày là có thể thu hoạch. Nhưng chỉ có mấy thứ đó, thiếu dầu để nấu nên bọn họ cứ nấu với nước, mấy món nước cứ ăn hoài nhạt đến mức có ốc chui ra.

Lượng dầu mì gạo Đường Húc Hải mang về cũng không nhiều, chỉ đủ ba người ngẫu nhiên nấu một bữa ngon, thêm chút dầu vào mà thôi.

Nhưng mà, cũng chỉ như thế cũng làm người ta nhịn không được!

Không phải nghèo mà do nghèo không đều, trên đời này còn nhiều nguyên nhân dẫn đến thị phi tranh chấp, cho dù trong thời mạt thế này cũng không có ngoại lệ.

Ba tên côn đồ này nhiều ít đều có biến dị, cơ bắp rắn chắc, sức mạnh tăng nhiều, lá gan cũng mập lên không ít.

Tuy trước đó có một ít dị năng giả tâm thuật bất chính có ý muốn xưng vương xưng bá bị đúng lúc bắn chết, nhưng đó cũng chỉ làm bọn côn đồ thành thật một chút, liền tiếp tục âm thầm dùng thủ đoạn cưỡng bức cướp bóc trong kho.

Phó Sử Ngọ mặt không đổi sắc nhìn ba người, giọng không phập phồng hỏi: "Mấy người là tới cướp bóc?"

Anh Đinh ngược lại cười, gã cà lơ phất phơ hỏi: "Cái này sao gọi là cướp bóc chứ, là tụi mày quá bao dung thương người nên chia đồ cho người khác, không phải sao?"

Hắn quay đầu nhìn người vây xem bên cạnh, uy hiếp cười hỏi: "Tụi mày ai thấy ăn cướp hả ?"

Người chung quanh lập tức co rúm lui về phía sau, che che lấp lấp chắn mình lại.

Người thức tỉnh dị năng sớm đã bị quân đội an trí ở chỗ khác, tập trung cung cấp thức ăn cho bọn họ, bảo trì tinh lực của họ để phòng thủ toàn bộ kho trung tâm, người ở lại bên này đều không có dị năng.

Cho dù có người cũng đã biến dị, cường tráng hơn, nhưng lại sợ trêu chọc phiền toái vứt không rớt, cũng không dám ra mặt.

Cho dù năng lực giao tiếp của Phó Sử Ngọ cùi đến mức nào cũng biết hành vi này của bọn họ chính là cướp bóc.

Mặt y đanh đến không thể đanh hơn _ tức giận rồi.

Ôn Triệu Minh lạnh nhạt hỏi: "Nếu chúng tôi cự tuyệt thì sao?"

Anh Đinh sửng sốt, giống như nhìn thấy thứ gì hết sức buồn cười, gã run rẩy khóe miệng cười ha hả: " Với sức tụi mày, một thằng như cây tăm nhang, một thằng tàn phế. Tụi mày là cái thá gì, còn muốn phản kháng?"

Đàn em 1 đi tới, lao vào Ôn Triệu Minh: "Vậy cho tụi mày một trận giáo huấn khắc cốt minh tâm, cho tụi mày hiểu được cái gì gọi là thức thời!"

Đàn em 1 vốn không để Ôn Triệu Minh chắn trước cửa vào mắt, một chân tung ra đá về phía anh!

Trong mắt Ôn Triệu Minh lóe lên ánh sắc lạnh, chân của anh sau khi anh không thể đi lại, chịu không nổi ánh mắt đồng tình của mọi người, tự nhiên cũng càng không chịu nổi cái nhìn khinh miệt kỳ thị. Hành động của đàn em 1 mang tính vũ nhục quá nặng, đương trường khiến Ôn Triệu Minh nổi giận.

"Phốc!" Một tiếng, một quả cầu lửa đột nhiên xuất hiện, đàn em thu thế không kịp, một chân rơi vào trong lửa. Mà Ôn Triệu Minh thì khống chế xe lăn điện lui về phía sau nửa thước.

Phó Sử Ngọ nhanh chóng né một chút để không bị xe lăn đụng vào.

Cầu lửa lập tức đốt cháy quần da của đàn em 1 thủng 1 lỗ lớn, đàn em cả kinh gào một tiếng, mọi người lập tức bị biến cố này làm sợ ngây người.

" Dị năng giả hỏa hệ!" Trong đám người có kẻ phản ứng cực nhanh, lập tức hô lên.

Đàn em 2 nhanh chóng đi lên kéo đàn em 1 ra, nhưng lửa trên chân gã vẫn cháy phừng phừng.

Anh Đinh phản ứng cũng không chậm, nắm một bình nước của nhà bên cạnh, ào liền đổ lên.

Có chút xíu nước như thế, làm sao có thể tưới tắt lửa của dị năng giả, vẫn là đàn em 2 nhạy bén cầu xin Ôn Triệu Minh.

"Vị dị năng giả này! Đều là chúng em ba tên mắt chó không thấy thái sơn, mạo phạm ngài. Xin ngài tha cho nó, chúng em về sau không dám nữa!"

"A a a!" Đàn em 1 kêu thảm, hai tay vội vội vàng vàng phủi lửa, ngoài miệng còn gọi : "Em sai! Đại ca cứu em!"

Anh Đinh ngược lại rất thức thời, được đàn em 2 nhắc tỉnh, lập tức biết nghe lời phải, gã vỗ đầu đàn em 1: "Xin tao làm cái chó gì! Từ hôm nay trở đi, vị này chính là đại ca mày . Nhanh chóng dập đầu đại ca, cầu ngài tha mạng chó của mày."

Đàn em 1 bị đốt đến đơ người, thần trí có chút lờ mờ, cũng không suy nghĩ sao ngọn lửa cứ đốt ngay chỗ mắt cá chân lâu đến vậy.

Gã bùm một tiếng quỳ xuống, nói với Ôn Triệu Minh: "Đại ca, đại ca! Ngài tha em, về sau em làm trâu làm ngựa cho ngài!"

"Đàn em như anh, tôi dùng không nổi." Ôn Triệu Minh cười lạnh, vung tay lên, lửa trên chân đàn em 1 tắt, anh lớn tiếng quát: "Mau cút! !"

Anh Đinh lập tức như được đại xá, kéo đỡ đàn em 1 cùng đàn em 2 xanh mặt chạy.

"Ha ha ha, đáng đời! !"

"Thật buồn cười! !"

"Uông uông uông! !" Cả chó nhỏ cũng tới vô giúp vui.

Phó Sử Ngọ thấy cảm xúc của Ôn Triệu Minh không tốt, tay đè bờ vai anh, quan tâm hỏi: "Triệu Minh, anh không sao chứ?"

Ôn Triệu Minh miễn cưỡng kéo khóe miệng ra một chút, nói: "Không sao."

Nói xong anh điều khiển xe lăn điện lăn vào góc trong lầu, né tránh những ánh mắt như đang nhìn về phía anh.

Những ánh nhìn chằm chằm vào anh có ngạc nhiên, thán phục, càng nhiều là tiếc hận.

Lại có người không chút nén giọng thảo luận với người kế bên: "Ai, thật không ngờ trong kho chúng ta còn có một dị năng giả chứ!"

"Đúng vậy, những người phát sốt trước đều được tiếp đi rồi, nói là tập trung trị liệu, ai biết sau này tất cả đều biến thành dị năng giả, cũng chẳng ai thèm về. Không ngờ hôm nay có thể tận mắt nhìn thấy dị năng giả gần như vậy!"

"Anh thấy không, lửa kia rốt cuộc là đâu bắn ra thế?"

"Tôi có thấy đâu, tôi mà thấy rõ, bản lĩnh này còn phải ngồi chết trong này à? !"

"Nhưng đáng tiếc người nọ tàn tật a…"

"Đúng vậy, nói không chừng chính vì vậy mới phải ở lại đây ."

"Không thể đi, cũng không thể ra tuyến phòng ngự giết địch, có dị năng cũng có ích gì? Còn không bằng cho tôi di! Ít nhất có thể lăn lộn ngày nào cũng được ăn ngon mặc đẹp."

"Nói thì hay! Không chừng đến lúc đó anh trốn còn nhanh hơn người ta, nhìn anh cũng không có lá gan đó."

"Aha ha ha…"

Mấy lời bóng gió vu vơ đó, chua ngọt, hâm mộ ghen tị, sôi vọt nổi về hướng Ôn Triệu Minh, khiến lòng anh đau nhói như dao cắt.

Những người này nói đúng, cho anh _ một thằng không thể đi lại thế này _ dị năng có ích gì? Anh vẫn là một tên tàn phế cái gì cũng không làm được.

"Câm miệng! Ai còn dám nói mát, tôi đưa người đó đến phòng tuyến, phát tiết tối đa sức lực ăn không ngồi rồi!" Phó Sử Ngọ lớn tiếng nói, ánh mắt như dao cạo lia qua mọi người.

Khí thế của y quá sắc bén, ánh mắt rất có cảm giác áp bách, làm những người bị lia qua cứng đờ, lập tức người nói bóng gió liền ngậm miệng lại, phút chốc tĩnh lặng đến rớt cây kim cũng có thể nghe thấy.

Phó Sử Ngọ mặt lạnh, từ trái nhìn đến phải, người bị y nhìn đều né tránh, không dám đối diện y.

"Tôi lặp lại lần nữa, phòng tuyến cũng không phải nhất định chỉ có dị năng giả là được ra, người thường đi vận chuyển đạn dược, quân đội cũng rất hoan nghênh . Nếu các người muốn cống hiến một phần sức lực, tôi không để ý giúp các người đi cửa sau! Đến lúc đó ăn ngon mặc đẹp gì cũng có hết!"

Khoảng câm lặng làm người ta hít thở không thông duy trì một lúc, không người nào dám rên một tiếng.

Phó Sử Ngọ hừ lạnh xoay người đi vào lều.

Chờ y đi rồi, áp bách tràn ngập trong không khí buông lỏng, những người này mới dám chùi chùi mồ hôi đã rơi ướt cả áo, lòng còn sợ hãi.

Đây là ai vậy, rõ ràng trước kia không có cảm giác tồn tại lắm mà, lúc này sao kinh người thế!

Những người này trong lòng nói thầm, cũng không dám nghị luận câu nào nữa. Ba người này có vẻ có tiếng nói trong quân đội, bọn họ cũng không dám đi đối mặt đám alien đáng sợ đó.

Phó Sử Ngọ đi đến trước mặt Ôn Triệu Minh, Ôn Triệu Minh ngẩng đầu ánh mắt phức tạp nhìn y.

"Những người này bất quá là ghen tị, đừng để ý." lãnh ý trên người Phó Sử Ngọ tản đi, dốc hết toàn lực sưu bụng phá ruột mà tìm lời an ủi Ôn Triệu Minh.

Ôn Triệu Minh cười một tiếng: "Anh nói đúng, nếu thật muốn ăn no, hoàn toàn có thể đi vận chuyển đạn dược. Bọn họ không dám đi, đây là vấn đề của chính họ."

Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái, ngại ngùng nói: "Hôm qua lúc đi nạp điện tiểu chiến sĩ nói với tôi, bởi vì một liên đội giờ đang đi tiếp ứng đạn dược, cho nên nhân thủ vận chuyển tạm thời thiếu thốn nghiêm trọng. Cậu ấy giúp chúng ta không ít, tôi thật sự muốn tìm vài người cho cậu ấy."

Ôn Triệu Minh vẻ mặt trống rỗng nhìn y trong chốc lát, phụt một tiếng bật cười.

Phó Sử Ngọ không rõ lí do, nhưng thấy anh không buồn bực nữa, cũng lộ ra nụ cười.

Chạng vạng, Đường Húc Hải bụi bặm trở lại, hắn sắc mặt xanh mét, đi lại vội vàng. Nơi hắn đi qua đám người ào ào né tránh.

Đường Húc Hải như không chú ý tới người gần phòng của bọn họ, vào phòng đặt mông ngồi xuống, bưng ca nước lên liền ực một hơi.

"Làm sao vậy?" ánh mắt Phó Sử Ngọ quét qua người hắn, phát giác hắn rất chật vật, đây là chuyện chưa từng gặp qua: "Xảy ra chuyện gì ?" Y vội hỏi.

"Một tin xấu." Đường Húc Hải lau miệng, thở dài.

Ôn Triệu Minh cũng khống chế xe lăn điện chuyển lại đối mặt hắn.

"Alien tiến hóa ." Đường Húc Hải thấp giọng nói.

"Có ý gì?" Phó Sử Ngọ không rõ chớp mắt.

Ôn Triệu Minh suy tư một chút, sắc mặt lập tức trắng bệch: "Ý anh là alien cũng xuất hiện biến hóa như loài người? !"

Nếu thật như vậy, đây quả thực là tai ương khủng khiếp của nhân loại!

"Hôm nay tôi gặp một con trong xưởng may." Đường Húc Hải hồi tưởng kể: "Tốc độ, sức mạnh, độ linh hoạt, năng lực phản ứng đều cao hơn alien phổ thông một bậc, thậm chí còn tiến hóa ra khả năng bắn hút quản ra xa. Hút quản bên trong lỗ miệng kia, bắn ra liền trực tiếp đâm xuyên xương sọ, lợi hại như súng vậy."

32. Chương 32

Alien cũng xảy ra tiến hóa giống nhân loại, đây đối với bất kì một ai có tư cách biết tin này trong Vân thành mà nói tuyệt đối là tin tồi tệ nhất.

Lính thông tin lập tức thông qua vệ tinh bắt được liên lạc, lúc này sắc mặt khó coi mới hồi phục. Không chỉ là Vân thành, các nơi trên thế giới hoặc ít hoặc nhiều đều xuất hiện loại alien đặc dị này.

Đường Húc Hải càng tin tưởng, nơi này của bọn họ tuyệt đối không chỉ ở xưởng may mới có loại alien này. Trong Vân thành có lẽ sẽ càng nhiều, chẳng qua lũ alien hiện đang bận săn bắt đầy đủ thức ăn, không chừng đang ẩn trong xó nào đó.

Tình cảnh Kho trung tâm càng ngày càng hung hiểm.

Thế nhưng tình huống nguy hiểm đến mấy, cũng phải tìm kiếm các loại vật tư, ít nhất những người bị bệnh phát sốt yêu cầu đại lượng kháng sinh, bọn họ phải tìm về. Thế nhưng một mình đội hành động đặc biệt chấp hành nhiệm vụ lại không đủ, hôm nay nếu không có Đường Húc Hải tại, nói không chừng chẳng một ai có thể về được.

Những chiến sĩ đội hành động đặc biệt đều là những binh lính đã biến dị, thân thể trở nên cường tráng hơn, sức mạnh càng khổng lồ. Nhưng hiện tại xem ra chỉ dựa vào những chiến sĩ biến dị là không được, dị năng giả phải gia nhập.

Quân đội bây giờ còn chưa có dị năng giả thuộc về mình, cũng có mấy người bởi vì vết thương nhiễm trùng mà sốt cao không lùi, nhưng giờ mọi người cũng không rõ những chiến sĩ này tỉnh lại có trở thành dị năng giả hay không.

Cho nên, chiêu mộ các dị năng giả hiện hữu gia nhập vào đội hành động đặc biệt đã trở thành việc lửa sém lông mày.

Chính phủ triệu tập những người thức tỉnh dị năng lại, trình bày tình huống hiện tại cho bọn họ nghe, quan viên diễn thuyết giỏi về cổ động nhân tâm nhấn mạnh hình dung đội hành động đặc biệt cao thượng thế nào, đáng giá kính nể thế nào, gia nhập đội hành động đặc biệt là một việc hết sức vinh quang. Đương nhiên, còn không thể thiếu lợi dụng, nếu gia nhập đội hành động đặc biệt sẽ thưởng cho bọn họ các loại vật chất phong phú.

Hiện tại nước uống cùng thức ăn của mọi người đều hết sức đơn giản, quần áo cũng không có mấy bộ để mặc.

Vật thưởng có thuốc lá, rượu, quần áo, cùng với các loại thức ăn đóng hộp và hút chân không vân vân.

Nghe thấy những thứ này, mọi người xôn xao lên.

Mà ngay cả Phó Sử Ngọ tới cùng Ôn Triệu Minh lúc nghe thấy có mứt, socola cũng rung động.

Phó Sử Ngọ cảm thấy đáng tiếc, đội hành động đặc biệt chỉ cần dị năng giả.

Y không phải dị năng giả.

Tuy Đường Húc Hải và Ôn Triệu Minh cảm thấy lúc y dùng súng trội hơn hẳn người thường, nhưng y chưa từng phát sốt, cho nên dựa theo khoa học nghiên cứu mà nói, y không tính là dị năng giả.

Phó Sử Ngọ cũng hiểu được, nói không chừng loại năng lực này của y kỳ thật là biến dị, chẳng qua không giống những loại thân thể biến dị kia, y thuộc loại đặc biệt.

Ôn Triệu Minh lẳng lặng cùng Phó Sử Ngọ nán lại ở phía sau mấy trăm dị năng giả được triệu tập, mặt anh vẫn bình tĩnh, ánh mắt lại ảm đạm không ánh sáng.

Lấy tình trạng này của anh, có đến cũng bị từ chối.

Hai người rơi vào thất vọng đều im lặng, chỉ ngóng nhìn nhóm dị năng giả bị người ta kích động cảm xúc, lũ lượt đến báo danh.

Bởi vì muốn lưu thủ một số người bảo vệ kho trung tâm, cho nên quân đội chỉ chọn 30 người có lực công kích mạnh. Trong đó 15 người một tổ, thay phiên cùng đội hành động đặc biệt đi ra ngoài tìm kiếm vật tư.

Ôn Triệu Minh nhìn dòng người bắt đầu phân tán, quay đầu bảo Phó Sử Ngọ: "Sử Ngọ, trở về đi."

"Ừm!" Phó Sử Ngọ gật đầu, ánh mắt nhìn thoáng qua đám người, cái nhìn này lại làm y trực tiếp dừng lại .

"Làm sao vậy?" Ôn Triệu Minh thấy Phó Sử Ngọ đứng ở đó không động liền kỳ quái hỏi y, sau đó liếc theo hướng nhìn của y.

Dị năng giả đều vây quanh trước mặt bàn báo danh, xa xa là một ít người thường lại đây xem náo nhiệt.

Ôn Triệu Minh nhìn thấy vài gương mặt quen thuộc, có lẽ là chủ nghiệp của tòa chung cư.

"Nhìn thấy người quen ? Có cần đến chào hỏi không?" Ôn Triệu Minh săn sóc hỏi.

Phó Sử Ngọ nhíu mày : "Không, không cần."

Y nhìn thấy Vương Tử Bình, còn có Liêu Khoa, cùng những người lúc trước cùng đi với Vương Tử Bình.

Trở lại lều của bọn họ, Phó Sử Ngọ kể lại chuyện nhìn thấy những người đó cho Đường Húc Hải.

"A?" Đường Húc Hải đang cắn thứ gì đó, nhướng mày: "Vương Tử Bình?"

Hắn phì một chút phun toẹt thứ trong miệng ra, Phó Sử Ngọ tập trung nhìn, ra là nửa cây tăm.

Phó Sử Ngọ nhíu nhíu mày, không nói, y hiểu ý Đường Húc Hải.

Quả nhiên, Đường Húc Hải cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Thứ cặn bã!"

Ôn Triệu Minh không rõ lí do, nhỏ giọng hỏi: "Người này từng xung đột với hai anh à?"

“Đương nhiên! Hắn không chỉ là từng xung đột với tôi, có phần anh nữa đó!” Đường Húc Hải oán hận nói: “Chính thằng cặn bã này lúc trước húc xe người khác qua để chạy, làm tôi không thể không giảm tốc, kết quả bị alien đuổi kịp!”

“Ra chiếc xe kia là của hắn!” Ôn Triệu Minh giật mình.

Lúc ấy anh chỉ thấy chiếc xe đằng trước bị húc, sau đó alien liền nhào qua. Nhưng là ai húc xe, Ôn Triệu Minh không biết .

“Không chỉ như thế, tên này kỳ thật rất âm hiểm!” Đường Húc Hải nói, hắn ngẩng đầu nói với Phó Sử Ngọ: “Cậu còn nhớ lúc ấy đến bãi đỗ xe, hắn kêu tôi qua nói gì không? Kỳ thật chính là muốn kéo tôi qua xe của hắn! Nhất định là muốn lợi dụng tôi, phòng lúc thời khắc mấu chốt bảo toàn mạng mình!”

“Cái gì? Hắn làm chuyện này á?” Phó Sử Ngọ kinh ngạc nhìn Đường Húc Hải, không ngờ thiếu chút nữa y liền không thể đồng hành cùng Đường Húc Hải. Nếu như vậy y và Ôn Triệu Minh hai người khẳng định đã chết.

Nghĩ đến đây, cảm giác của y đối với Vương Tử Bình càng ác liệt.

“Hắn không phải lần đầu làm chuyện muốn mượn sức lợi dụng tôi.” Đường Húc Hải bĩu môi kể: “Lúc trước mấy tên sát nhân cuồng bị họ đánh thành một chết một bị thương, nhưng hai người họ cũng bị thương, nếu không phải tôi đi qua, chắc chắn sẽ thương tàn. Sau đó, họ Vương chạy đến trước cửa nhà tôi, nói một đống ra vẻ thân thiết lắm, muốn tôi và hắn cùng quản lý chung cư này. Đó không phải rảnh quá không có chuyện gì làm hả? ! Tôi không đáp ứng.”

Khóe miệng Phó Sử Ngọ căng ra, biểu hiện cảm xúc không vui.

Y cảm thấy Vương Tử Bình là loại người thích làm quan!

Trước kia Vương Tử Bình làm cái gì, bởi vì chưa từng lui tới lại ở cách rất nhiều tầng, y cũng không biết. Nhưng loại người giỏi về luồn cúi này, bất kể ở trong công ty, tập thể nào, thậm chí là lúc đến trường, cũng nhất định không thể thiếu tranh đoạt quyền lãnh đạo trong đoàn thể.

Người như thế nói trắng ra là dã tâm bừng bừng, không thích yên ổn. Quyền lợi, nói cho cùng là một thứ sẽ làm người ta điên cuồng. Vì được đến quyền lợi, người như thế sẽ không từ thủ đoạn.

Vương Tử Bình húc xe người khác văng ra, chính mình thì thành công chạy trốn, đi vào kho hàng sớm hơn bọn họ một ít.

Phó Sử Ngọ kỳ quái nói: “Mấy ngày này cũng không phát hiện Vương Tử Bình xuất hiện, tôi còn tưởng hắn không thể vào kho trung tâm.”

“Hừ!” Đường Húc Hải hừ một chút, biểu tình nghiền ngẫm nói: “Người trong kho này đều phải có quan hệ gì đó mới vào được. Vương Tử Bình nói không chừng hiện đang muốn vò đầu bứt tai để tìm cách chui vào đây!”

Suy đoán này của Đường Húc Hải dành cho Vương Tử Bình cũng không chính xác.

Lúc này Vương Tử Bình đã phát huy bản lĩnh hắn am hiểu nhất, trở thành “Khố trưởng” đường đường có quyền nói chuyện trong kho của hắn _ đương nhiên là hắn tự phong . Sao lại muốn chuyển địa bàn, đi vào một kho hàng không quen không biết chứ.

Mấy người Vương Tử Bình Liêu Khoa nhờ cơ hội tông xe người khác, hấp dẫn alien, liền điên cuồng chạy về kho trung tâm.

Đoạn đường còn lại của họ tương đối may mắn, không gặp phải alien liền đi tới kho trung tâm, chiếm được an bài của chính phủ.

Chẳng qua bởi vì bọn họ đồng thời đến khá nhiều người, những người này lại dưới sự ám chỉ của Vương Tử Bình mà không chịu tản ra, chỉ có thể được an bài đến một kho hàng lúc ấy còn chưa đầy, người còn ít.

Vương Tử Bình thực vừa lòng với an bài này.

Bản thân Vương Tử Bình làm việc tại một công sở, hắn hết sức am hiểu chính trị văn phòng, tương đối si mê với quyền hành.

Lúc Vương Tử Bình ám chỉ những người đến cùng hắn không cần tản ra các kho hàng khác là đã có ý muốn gầy dựng phe cách, dựa vào nhân số để thành lập địa vị.

Sau đó người dọn vào đều là gia đình phân tán, những người này đại đa số đều không biết gì, tự nhiên không so được với tiểu đoàn thể của họ.

Vương Tử Bình liền lợi dụng điểm này, cướp đoạt quyền đại biểu của kho hàng.

Lúc lấy nước và thức ăn, hắn đều chủ động đi ra lộ diện. Cũng tự nhiên từ đó, lúc có chuyện gì phải báo kho hàng, những quan viên liền trực tiếp tìm hắn .

Vương Tử Bình phụ trách phân phát nước và thức ăn, vì thế những người thân cận với hắn tự nhiên được hưởng sái, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút hời để kiếm.

Vương Tử Bình biết không thể bón cho bọn người này quá no, hơn nữa cũng không thể quá phận, cho nên làm việc coi như có chừng mực.

Hắn giỏi về quan sát, tự nhiên biết cái gì có thể cắt xén, cái gì nên là lợi dụng. Rất nhanh những người cường tráng hữu lực hắn đều gom lại, mà những ai yếu thế thì bị ngó lơ.

Việc làm của Vương Tử Bình không phải hiện tượng cá biệt, trong kho hàng khác, đều có một người phụ trách nhận nước và thức ăn, sau đó phân phát như thế.

Chính phủ tự nhiên rất khoái trá cho những người này phụ trách mấy việc vặt đó, bởi vì bọn họ còn có nhiều chuyện trọng yếu hơn để làm. Nào có sức đâu mà đem nước, thức ăn phát cho từng người từng người?

Vì thế, điều này khiến cho trong những kho hàng chủ động hoặc bị động nổi bật một số người cầm giữ quyền lợi nhất định.

Vương Tử Bình lại sôi nổi bắt chuyện làm quen với những người này, sau khi liên hợp với nhau quản lý một ít sự kiện trị an, đã triệt để xác lập quyền uy nho nhỏ.

Kỳ thật lúc Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải đi tới kho trung tâm, Vương Tử Bình giật bắn người .

Đường Húc Hải không đi theo xe sau cùng tới đây, trong ý thức của hắn thì chết chắc rồi.

Không ngờ ba tên vốn không có khả năng sống sót sau một tuần lại khỏe như vâm mà chạy tới kho trung tâm.

Điều này làm Vương Tử Bình khiếp sợ.

Hơn nữa nghe nói lại là được chiến sĩ quân đội tự mình an trí vào kho hàng điều kiện tốt nhất, chỉ có là những người thân họ hàng với quan chức các ngành quan trọng mới có thể vào ở.

Điều này khiến Vương Tử Bình thầm kiêng kị.

Hắn vẫn nhớ rõ mình tông vào xe khác chấn tay lái của Đường Húc Hải, hắn không xác định Đường Húc Hải có mang thù, sau đó tìm hắn tính sổ hay không.

Thân thủ của Đường Húc Hải hắn đã từng chứng kiến, cho dù hắn lúc nhỏ học côn pháp vài năm, cũng không phải đối thủ.

Lòng Vương Tử Bình vẫn luôn hơi bất an, Đường Húc Hải thủy chung chính là một nhân tố nguy hiểm.

Thẳng đến càng ngày càng nhiều biến dị giả xuất hiện, Vương Tử Bình mới thầm cân nhắc, hắn tài tình cổ động ba tên côn đồ, chạy đến kho hàng kia đoạt đồ của bọn Đường Húc Hải.

Hắn muốn thử xem thực lực hiện tại của bọn Đường Húc Hải, thế nhưng, hắn chưa kịp chờ Đường Húc Hải trở về trả thù, liền trực tiếp biết được tin Ôn Triệu Minh biến thành dị năng giả hỏa hệ!

Tin này khiến hắn triệt để hành quân lặng lẽ, không dám động tâm tư gì nữa. Tuy dưới tay hắn có mười mấy biến dị giả, nhưng những người này quả thật không chịu nổi một đòn của dị năng giả.

Nội tình phức tạp thế này, ba người trên cơ bản ru rú trong kho hàng của mình không lui tới với các kho hàng khác chẳng biết chút gì. Tuy khinh thường gã Vương Tử Bình kia, nhưng Vương Tử Bình hổm giờ căn bản chưa xuất hiện trước mặt họ. Mà quản sự kho hàng này lại có quan hệ với chính phủ, tự nhiên khinh thường sự lung lạc cùng nịnh bợ của Vương Tử Bình. Điều này làm Vương Tử Bình lại càng không qua bên này .

Đêm hôm nay, Đường Húc Hải ba người đang ngủ yên.

Buổi tối là thời điểm màn trời di động đến phía trên Vân thành, thời điểm bọn họ say giấc nhưng vẫn có một số người suốt đêm canh thủ. Chỉ cần phát hiện alien đáp xuống phạm vi kho trung tâm, sẽ có nhân viên phòng thủ báo cáo thông qua bộ đàm, sau đó hoả tốc tiêu diệt alien đó.

Bởi vì alien có thể rớt xuống bất kì chỗ nào, thời gian cũng không nhất định, đôi khi cả đêm không có một con, cũng đôi khi sẽ liên tiếp rơi xuống hai con.

Buổi tối mỗi lần alien rơi xuống đều gây rối loạn và huyên náo trong phạm vi nhỏ, người trong kho này cũng quen rồi.

Khi Đường Húc Hải không sinh bệnh, đi ngủ còn cảnh giác hơn Phó Sử Ngọ.

Chỉ cần có động tĩnh, Phó Sử Ngọ còn chưa cảm giác được, Đường Húc Hải đã tỉnh.

Hắn sẽ không lập tức đi vào giấc ngủ lần nữa, mà mãi đến khi nghe động tĩnh bên ngoài triệt để ngừng lại, mới có thể an tâm ngủ.

Nửa đêm, lại lần nữa truyền đến tiếng người nhốn nháo, Đường Húc Hải mở mắt, nhìn đồng hồ.

1h40'

Phó Sử Ngọ sau đó cũng tỉnh, y không nói gì, chỉ lẳng lặng trợn tròn mắt, nhìn ánh sáng đồng hồ của Đường Húc Hải.

Đôi khi buổi tối hai người đều tỉnh lại, cũng không nói lời nào, chỉ lẳng lặng chờ hành động tiêu diệt alien chấm dứt, sau đó lại ngủ lại.

Chẳng qua số lần Đường Húc Hải tỉnh đến khi bên ngoài triệt im lặng nhiều hơn Phó Sử Ngọ, Phó Sử Ngọ chỉ chờ đến khi xác định đánh chết alien liền ngủ.

Y cũng không có bản lĩnh nhắm mắt liền ngủ như Đường Húc Hải, thậm chí còn có lần lăn qua lộn lại không ngủ được .

Hai người đều tỉnh lại, lắng nghe tiếng ồn áo huyên náo bên ngoài.

Nghe nghe, Đường Húc Hải bỗng ngồi dậy, Phó Sử Ngọ giật mình: "Làm sao vậy?"

Ôn Triệu Minh lập tức tỉnh, anh nhỏ giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì ?"

Đường Húc Hải đi giày dã chiến vào, nắm bao vũ khí lên, cắm mã tấu vào rồi cầm long cốt song đao trong tay.

Hắn vội vàng nói một câu: "Alien có thể suốt đêm tấn công vào cổng kho trung tâm! Hai người chú ý an toàn, tôi đi ra ngoài nhìn xem!"

Nói xong, hắn chạy ra ngoài.

Câu này vang lên không nhỏ, người chung quanh lập tức tỉnh, tiếng nghị luận bất an lập tức vang lên.

Ôn Triệu Minh mở đèn pin lên, nói với Phó Sử Ngọ: "Chúng ta cũng làm chút chuẩn bị."

"Ừm!" Phó Sử Ngọ gật gật đầu.

Từ khi Đường Húc Hải nói alien đã tiến hóa, Ôn Triệu Minh liền phân tích tình hình của kho trung tâm, sớm muộn gì những người sống sót trong kho sẽ dẫn đến sự tấn công của các alien tiến hóa.

Thế nhưng, không ngờ ngày này đến nhanh như vậy!

Phó Sử Ngọ mang đôi giày dã chiến màu nâu nhạt Đường Húc Hải cho y, bỏ đạn vào súng, mở khóa nòng. Ôn Triệu Minh đeo chân giả vào, bò lên xe lăn rồi mở chốt ra.

Bọn họ làm xong hết thảy, đèn lớn trong kho hàng đột nhiên sáng.

Ôn Triệu Minh biến sắc: "Không xong, chiếu sáng rất có thể sẽ dẫn alien tới."

Phó Sử Ngọ cả kinh đứng lên: "Vậy làm sao bây giờ? Tôi đi tắt đèn?"

"Không, anh không cần đi." Ôn Triệu Minh lắc đầu, "Lúc này mọi người đang trong khủng hoảng, anh nói cái này cũng không ai thèm nghe. Bọn họ chỉ nghĩ alien có tới không đèn không thấy gì, sợ hãi trong bóng tối càng khủng khiếp hơn."

Phó Sử Ngọ suy nghĩ một chút, quyết đoán nói: "Chúng ta đi ra ngoài đi!"

Ôn Triệu Minh kinh hãi, sau đó nghĩ lại, đi ra ngoài mới có lợi nhất đối với hai người họ.

Một khi alien xông vào kho trung tâm, bọn họ có lẽ phải chiến đấu, dị năng của anh không thể so với thuật bắn súng của Phó Sử Ngọ, bây giờ còn chưa chắc là sẽ không xuất hiện ngộ thương. Hơn nữa kho hàng này nhân số quá nhiều, dưới khủng hoảng phát sinh xô đẩy giẫm đạp, hai người bọn họ đều có khả năng bị thương.

"Ừ, chúng ta ra ngoài." Ôn Triệu Minh gật đầu.

Phó Sử Ngọ cũng không chiếu cố cảm giác của Ôn Triệu Minh nữa, đi lên đẩy xe lăn lăn ra khỏi lều.

Nhìn thấy hai người họ hành động, người chung quanh biết Ôn Triệu Minh lợi hại thế nào liền bất an hỏi ý kiến: "Các anh đi gì thế? Bên ngoài rốt cuộc xảy ra chuyện gì ?"

"Chúng tôi đi bên ngoài nhìn xem, hình như có alien đang công kích cổng vào." Phó Sử Ngọ giúp bánh xe của Ôn Triệu Minh lăn nhanh hơn.

"Ai! Các anh không thể đi ra! !" Có người hoảng sợ hô.

Phó Sử Ngọ vừa định cảm động, người này liền hô tiếp: "Các anh đi ra ngoài, chúng tôi làm thế nào? !"

"Đúng vậy! Người nọ chính là dị năng giả!" Có người kịp phản ứng .

Những người này căn bản không nghĩ đến an toàn của bọn họ, ngược lại là lo lắng thực sự có alien đến , tên có dị năng hỏa hệ này không ở, không ai bảo hộ bọn họ.

Phó Sử Ngọ chán nản, lần đầu thấy người vô sỉ như vậy.

Dựa vào cái gì Ôn Triệu Minh nhất định phải bảo vệ những người này, hắn có nghĩa vụ làm vậy á? !

Phó Sử Ngọ rất bực mình, nhưng khả năng giao tiếp của y rất tồi, tài ăn nói mấy kỹ năng này cũng không phải chất xám có thể giúp nâng cao. Hắn muốn lớn tiếng mắng họ vô liêm sỉ, lại thế nào cũng không mở miệng được.

Xe lăn của Ôn Triệu Minh đột nhiên lùi về phía trước, sau đó quay phắt lại, mắt anh sắc bén nhìn những người nghe thấy người nọ nói đang sôi nổi đứng lên.

"Hô, hô, hô ……" từng quả từng quả cầu lửa từ hư không xuất hiện, lơ lửng bên cạnh anh, chậm rãi chuyển động.

Những người đó lập tức cứng người lại.

Ôn Triệu Minh nhìn những người này, lạnh lùng nói: "Mấy người muốn ngăn tôi à?"

Người nọ ấp úng một chút, không dám nói nữa.

Ôn Triệu Minh hung hăng lia nhìn những người này một cái, xe lăn lăn nhanh, sau đó chạy thẳng ra cửa kho hàng: "Sử Ngọ! Đi!" Phía sau cầu lửa còn ở chỗ đó.

"Đến !" Phó Sử Ngọ đẩy kính một cái, lại lãnh khốc quét những người này một lần nữa, mới nhanh bước đuổi theo Ôn Triệu Minh.

Chờ ra kho hàng, nhìn Ôn Triệu Minh thoát khỏi ánh đèn đang ngồi trong bóng đêm chờ y, Phó Sử Ngọ hưng phấn nhào qua nói: "Triệu Minh! Vừa rồi anh ngầu quá trời!"

Ôn Triệu Minh: "..."

Phó Sử Ngọ thật kiêu ngạo vì tiểu đồng bọn của y ngầu kinh hồn đến vậy.

Ôn Triệu Minh đỡ trán, bất đắc dĩ nói: "Chỗ nào." Căn bản thua anh nhiều lắm biết không hả?

Phó Sử Ngọ đi theo Ôn Triệu Minh đứng bên tường kho hàng, bên cạnh bọn họ chính là ánh sáng do ngọn đèn hắt xuống.

Phó Sử Ngọ thấp giọng nói với Ôn Triệu Minh: "Húc Hải đã từng nói qua, ngũ giác của alien cũng cỡ như loài người, cho nên trong tình trạng sáng tối đối lập mạnh như thế này, nó chú ý đầu tiên không phải là chúng ta."

Ôn Triệu Minh gật gật đầu: "Hiệu ứng bóng mờ dưới ánh đèn."

Bên Đường Húc Hải thì đang lấy tốc độ cực nhanh chạy đến cổng kho trung tâm.

Bởi vì cổng này là loại cổng điện tử, không giống tường vây chung quanh, tốt xấu cũng có cái ngăn lại. Tường an toàn hơn so với cổng, sau đó dùng xi măng mau khô trát tường càng cao càng dày, alien bình thường không có chỗ mượn lực nhảy qua không được. Mà những cây cối kiến trúc cao bên ngoài đều bị dỡ xuống, thật sự phá không được thì cho người ra phòng thủ.

Cổng này bởi vì là cửa ra vào trọng yếu, cho nên đại bộ phận binh lực đều canh giữ bên cạnh.

Alien có rất nhiều điểm giống như sinh vật trên Trái đất này, tỷ như chúng có ngũ giác, tỷ như chúng cũng có quy luật làm việc và nghỉ ngơi nhất định.

Ban ngày là thời gian chúng săn bắn, buổi tối bình thường đều nghỉ ngơi.

Đặc tính này của chúng giúp người địa cầu ít nhiều có thời gian nghỉ ngơi và làm việc, không cần một ngày 24 giờ tác chiến, thật sự quá tốt.

Alien hoạt động buổi tối, ngoại trừ alien vừa rớt xuống thế giới này ra thì không có. Cho nên, lũ alien vào ban đêm công kích cổng kho trung tâm này rất cổ quái !

Lúc Đường Húc Hải đến, song phương đang giao chiến quyết liệt.

Súng máy cỡ lớn phụt lên một ngọn lửa, đan chéo cùng một cây súng hỏa lực mạnh khác thành một tấm lưới lửa, liên tiếp thu gặt sinh mệnh của tầng tầng lớp lớp alien.

"Đây là có chuyện gì? Alien sao lại hành động vào buổi tối?" Đường Húc Hải đi đến bên cạnh đội trưởng Hình.

"Không rõ lắm." Đội trưởng Hình thần sắc ngưng trọng nói, "Lũ alien hành động rấtcó quy luật, hiện tại đột nhiên đánh vỡ quy luật này, nhất định có nguyên nhân nào đó."

"Hồi trước công sự phòng ngự trên nhánh đường chủ tuyến của Vân thành, lũ alien đã xuất hiện hiện tượng đặc dị này." Đường Húc Hải nhớ tới chuyện bọn họ xông vào công sự phòng ngự lúc trước, hắn nói: "Lúc đó alien từ cao ốc giữa đường vòng lên đánh bất ngờ."

"Nhưng kho trung tâm bên này đều là nhà trệt." Đội trưởng Hình nhìn hắn một cái: "Đám alien không mượn trợ lực căn bản nhảy không qua."

"Không, loại tiến hóa có thể nhảy qua." Đường Húc Hải nhìn thoáng qua bên tường, nói thật còn không cao bằng xưởng may có trạm phát điện trước kia.

"Anh nói lần công kích này là do những alien tiến hóa tổ chức?" Đội trưởng Hình sắc mặt thay đổi.

"Rất có thể!" Đường Húc Hải nói như đinh chém sắt.

Thứ Đường Húc Hải có thể phân tích ra, quân đội có tham mưu tự nhiên cũng có thể phân tích ra. Alien là một loại sinh vật có trí tuệ xã hội, tuy chúng nó thoạt nhìn như một mình hành động, nhưng có vài tình

huống lại tụ lại thành đoàn thể hành động. Mà những lúc đó, thường chính là thời điểm phát động công kích.

Alien thực thông minh, alien đã tiến hóa không chừng sẽ càng thông minh. Nó sẽ tổ chức đám alien không bằng nó lại, phối hợp hành động!

33. Chương 33

Đang lúc Đường Húc Hải và đội trưởng Hình tâm tình trầm trọng, bầu trời đột nhiên sáng bừng lên, sắc mặt hai người lập tức càng ác liệt.

"Không xong!" Đội trưởng Hình ngẩng đầu nhìn không trung hơi ửng hồng vì bị màn trời bao phủ, "Sắp mưa rồi!"

Đường Húc Hải nghiến chặt quai hàm, oán hận vung nắm đấm.

Cả ông trời cũng không giúp bọn họ!

Từ khi màn trời đêm nào cũng che kín không trung, mọi người đã không còn nhìn thấy sao trời nữa.

Người thường có kinh nghiệm, có thể thông qua tình trạng của tầng mây ban đêm để suy đoán trời quang hay mưa. Nhưng bây giờ căn bản không thấy rõ tầng mây phân bố thế nào, cả Đường Húc Hải người từng trải qua huấn luyện hà khắc cũng không nhận ra được.

Mùa hạ vốn là mùa nhiều mưa, đôi khi sẽ đột nhiên có mưa to, sấm chớp lóe lên. Vân thành gần đây đều mưa lúc chạng vạng, sau một hai giờ liền tạnh, cố tình hôm nay lại vào rạng sáng.

Đường Húc Hải nhíu mày, ánh mắt mang theo cực độ không cam, nhìn chằm chằm màn đêm.

Tách tách.

Một giọt mưa nhỏ vào gò má hắn, Đường Húc Hải đưa tay lau lau, những hạt mưa liên tiếp không ngừng nối đuôi nhau vứt bỏ bầu trời mà rơi xuống.

"Tiểu đội Dị năng! Đội hành động Đặc biệt! Chú ý cảnh giác! ! !" thủ trưởng Quân đội khàn giọng hò hét .

"Tiểu Đường, nếu lại có alien tiến hóa, nhờ cậu cả đấy !" Đội trưởng Hình nhìn chằm chằm vào Đường Húc Hải, trịnh trọng nói.

"Tôi hiểu!" Đường Húc Hải không chút hàm hồ đáp trả ngay.

Đội trưởng Hình vui mừng gật gật đầu, xoay người sải bước đi vào khoảng không đang mưa xối xả, ông còn phải đi chỉ huy đội hành động đặc biệt.

Đường Húc Hải hít sâu một hơi, mùi đất nồng cơn mưa mang đến tràn vào khoang miệng cùng lá phổi hắn.

Tay cầm song đao, Đường Húc Hải dầm mưa chạy chậm tới cổng công sự phòng ngự, đạp ba phát lên bao cát liền nhảy bật lên trần nhà canh phòng.

Lúc này, Phó Sử Ngọ cùng Ôn Triệu Minh cũng vì cơn mưa bất chợt này mà trở tay không kịp, chỗ bọn họ hiện tại đứng không có mái che !

"Mưa rồi!" Phó Sử Ngọ nâng tay hứng mưa, y cúi đầu nhìn về phía Ôn Triệu Minh ngồi một bên biểu tình lãnh tĩnh, lo lắng hỏi: "Làm sao đây? Có cần đổi chỗ tránh mưa không? Không bằng chúng ta qua mái hiên kho hàng đi? Nơi đó tuy sáng hơn bên này một chút, nhưng cũng không kém bao nhiêu."

Ôn Triệu Minh nhàn nhạt nói: "Không cần, ngay chỗ này đi. Có mưa, tầm mắt alien càng bị ảnh hưởng, càng có lợi cho chúng tôi."

Hai chiến trường, bởi vì vị trí song phương bất đồng, bị ảnh hưởng cũng không như nhau.

Bọn Đường Húc Hải ngoài sáng, alien tiến hóa ở trong tối, mà bên Phó Sử Ngọ thì hoàn toàn tương phản.

Phó Sử Ngọ lo cũng không phải vấn đề này, y do dự trong chốc lát, vẫn trực tiếp nói: “Tôi cảm thấy thân thể của anh quá kém, chỉ ngủ trên đất có một đêm anh đã cảm mạo phát sốt . Hiện tại dầm mưa thế, anh khẳng định sẽ bệnh. So với đến lúc đó anh sinh bệnh, không bằng giờ đổi chỗ đi! Cần gì kiên trì như vậy?”

Nói sao cho ngon ngọt dễ nghe cho người ta nghe lọt lỗ tai, bản lĩnh này Phó Sử Ngọ không có . Y lo cho thân thể của Ôn Triệu Minh, lại không nói được lời khuyên giải an ủi, chỉ có thể nói huỵch toẹt ra như thế, trực tiếp đâm trúng chỗ nhột của người ta.

Ôn Triệu Minh thật bất ngờ, anh bình tĩnh nhìn Phó Sử Ngọ. Tuy vẻ mặt Phó Sử Ngọ cứng ngắc, giọng không cảm xúc, anh lại rõ ràng cảm nhận thấy sự lo lắng từ đối phương.

Làm anh thiệt thụ sủng nhược kinh!

Anh đã ý thức thấy lúc mình đối mặt Phó Ngự Sử có điều là lạ, đại khái là do năng lực đặc biệt và khí thếcủa đối phương ảnh hưởng. Nhưng ấn tượng lúc trước quá khắc sâu, cho dù biết nguyên nhân căn bản, Ôn Triệu Minh cũng không cách nào xóa được.

Điều này làm anh ngay lúc Phó Sử Ngọ đanh mặt lại, khí thế đè nén, phản xạ có điều kiện liền sợ hãi. Nhưng mâu thuẫn chính là, rõ ràng Phó Sử Ngọ đâm trúng vấn đề nhạy cảm trên thân thể anh, nhưng anh lại cảm nhận được lo lắng tự đến lòng trong cảm xúc của y.

Khiến anh vừa thấy kinh sợ, lại thấy thực ấm lòng.

Hai loại cảm xúc hoàn toàn bất đồng, thật sự làm Ôn Triệu Minh không biết bày vẻ mặt gì ra cho ổn!

Biểu tình trên mặt Ôn Triệu Minh cũng bắt đầu mất tự nhiên, anh dịu giọng nói: “Đừng lo, anh quên tôi là dị năng giả hỏa hệ à? Có thể thoáng đề cao thân nhiệt, đảm bảo không cảm lạnh đâu.”

Phó Sử Ngọ lúc này mới thở phào, sau đó lại thấy hơi ngượng do lúc nãy nói quá trắng ra. Y rũ bả vaixuống, lén nhìn Ôn Triệu Minh, suy đoán anh có đang giận y không ta.

Phó Sử Ngọrơi vào rối rắm, y có nên nói xin lỗi không?

Ngay lúc này Ôn Triệu Minh ngẩng lên, để cơn mưa xối xả thấm ướt mái đầu.

Sau đó nói với Phó Sử Ngọ: “Nếu alien tiến hóa là không thể ngăn chặn, như vậy sau này hiểm cảnh chúng ra gặp sẽ rất nhiều, càng gian nan hơn so với hiện tại. Không phải hoàn cảnh thích ứng chúng ta, mà là chúng ta thích ứng hoàn cảnh. Chúng ta phải làm không là tránh né, mà là chính diện đối mặt, như vậy mới có khả năngthắng lợi.”

Phó Sử Ngọ cũng cảm động lây, lòng hơi e ngại mà gật gật đầu. Trước kia y lúc nào không bung dù ra ngoài? ! Nhưng hiện tại lại không rảnh đâu mà đi tìm một cây dù che, cứ để y như động vật hoang dại trên đại thảo nguyên Châu Phi, phơi thâncho làn mưa tẩy rửa.

“Thiệt giống triệt để trở về thời nguyên thủy .” Phó Sử Ngọ cảm thán.

Ôn Triệu Minh cùng Phó Sử Ngọ nói xong liền im lặng, âm thầm nhìn chăm chú vào màn đêm càng ngày càng mù mờ trong tầm nhìn.

Không khí bên Đường Húc Hải khẩn trương hơn hai người rất nhiều, bởi vì mưa cản tầm nhìn khiến cho cự li nhìn thấy rút ngắn rất nhiều, alien lọt lưới sôi nổi lao đến trước mặt đội đặc biệt. Đội Dị năng giả cũng đã gia nhập chiến đấu.

Những dị năng giả này đều trải qua chọn lựa tỉ mỉ, trong quá trình hiệp phòng(cùng nhau phòng ngự) từng có biểu hiện xuất sắc. Mà hiện giờ bọn họ đã trực tiếp đi lên từng người thi triển dị năng, trong khoảng khắc thôi trước mặt đã rực rỡkỳ lạ, cứ như một bộ phim điện ảnh khoa học viễn tưởng.

Một chiếc roi lửa, cầu lửa, một lốc xoáy loại nhỏ, từng lưỡi dao kim loại, còn có măng đá sắc nhọn nhô ratừ mặt đất, mà nổi bật nhất chính là tia chớp chói mắt như hô ứng sấm sét trong thiên địa kia.

Đêm mưa to thế này, có dị năng giả hệ lôi cứ như hổ thêm cánh, phát huy sức mạnh gấp nhiều lần.

Chỉ chớp mắt, thế công ở cổng thành đã được áp xuống.

Đang lúc mọi người thở phào nhẹ nhõm, giữa màn đêm một cái bóng đen chợt lóe ra

"Đến ! ! !" Đường Húc Hải hét lớn một tiếng, từ nóc nhà phi thân xuống, bước ra từng sóng nước tung tóe, chạy đuổi theo hướng xa xa.

"Cái gì?" "Ở đâu?" "Sao tôi cái gì cũng không thấy? ! Không phải anh ta hoa mắt chứ? !"

Đường Húc Hải đột nhiên hành động khiến tiểu đội dị năng giả kinh ngạc. Những người này còn chưa gặp alientiến hóa, mấy ngày nay, alien phải đối mặt dễ dàng bị họ dùng dị năng đánh chết, từ từ làm tự tin của họ bành trướng, kiêu ngạo tự mãn lên.

Lúc Bộ đội huy động người hình dung alien kia lợi hại thế nào, bọn họ lại không ngừng khinh miệt thái độ trịnh trọng quá mức của quân đội thế đấy. Chẳng qua là một đội ngũ người biến dị chẳng có một mống dị năng giả nào, đối mặt alien hơi lợi hại chút tự nhiên là luống cuống tay chân, giao cho bọn họ những dị năng giả này tự nhiên dễ như trở bàn tay.

Trong Tiểu đội Dị năng giả không ít người có suy nghĩ này.

Những người này nửa tin nửa ngờ trước cảnh báo của Đường Húc Hải, lại có một nửa cảm thấy hắn không phải thần kinh quá mẫn cảm, sinh ra ảo giác chứ.

Nhưng rất nhanh, suy đoán vô căn cứ của họ đã bị đập nát thành tro.

Lại có hai cái bóng cực nhanh đón mưa vọt về hướng bọn họ!

Tốc độ của cái bóng kia cực nhanh, nếu không phải giọt mưa trong không khí bị quất thành một quỹ đạo rõ ràng, ánh mắt họ căn bản bắt không được bóng của alien.

"Bắn! ! !" Đội trưởng Hình cao giọng gào thét .

Lúc các chiến sĩ khác cũng bắt đầu nghi thần nghi quỷ, thành viên đội hành động đặc biệt lại không thả lỏng cảnh giác, bọn họ đã đích thân gặp gỡ alien tiến hóa rồi!

Một chiến sĩ biến dị đẩy một binh lính bối rối không biết nên bắn chỗ nào ra, tự nhào đến trước súng máy cỡ lớn, bóp cò súng. Họng súng bắn ra ba ngọn lửa, một viên đạn vọt nhanh hướng về làn mưa.

"Bắn! Bắn! Bắn! Thất thần làm gì? ! Chờ chết hả! !" Quan chỉ huy rống giận .

Thật sự không trách các chiến sĩ này chần chờ, đạn dược dự trữ của họ đã đến lúc dầu hết đèn tắt, dưới tình huống không nhìn thấy mục tiêu, không ai nỡ mù quáng bắn lãng phí đạn như vậy!

"Dị năng giả! Công kích! ! Dùng sức công kích! ! !" Quan chỉ huy gào thét , lần đầu hung tàn với những dị năng giả vẫn luôn được đối đãi khách khí như vậy: "Ra hết toàn bộ sức lực bú sữa mẹ của các anh, thằng nào dám nhàn hạ với ông, ông bắn nát sọ thằng đó! !"

Thần kinh các Dị năng giả siết chặt, liều mạng mà gồng, dị năng trong tay không ngừng bắn ra ngoài. Dị năng các hệ tranh nhau đọ sức, chớp mắt cả tầm nhìn u tối cũng bị chiếu sáng.

"Fuck my life!" Một dị năng giả hỏa hệ sắc mặt đại biến, chỉ thấy một màn nước trong mưa lao thẳng tới, tốc độ con alien bị ánh lửa soi trúng cực kỳ nhanh, không chờ bọn họ kịp phản ứng liền trực tiếp vồ ngã một dị năng giả!

"A a a a! ! !" Một tiếng thét cao vút.

"Mẹ câm miệng! !" Bên cạnh một dị năng giả một tay dộng ngất gã tạo ra tạp âm này.

Đã đến lúc nào rồi, còn dám ở đây tạo không khíkhẩn trương.

Dị năng giả hệ lôi phản ứng rất nhanh, hắn không để ý an nguy của người bị vồ trúng, trực tiếp phóng một tia chớp bổ vào người người kia.

Đáng tiếc động tác của hắn vẫn chậm, con alien kia đẩy ngã dị năng giả đã táp một phát sâu hõm vào đầu hắn rồi lập tức bật đôi chân lò xo vồ người kế tiếp.

"Tản ra! !" Đội trưởng Hình gầm rú .

Chiến sĩ Biến dị hất chiến sĩ khống chế súng máy cỡ lớn ra, miệng phát tiếng gào "Ngao ngao ngao ——", lập tức nhấc bổng cây súng khổng lồ cần hai người mới khiêng nổi lên. Hắn chống thân súng, cố nén đau đớn do phản lực gây ra, bắn về hướng con alien khác đang nhào tới.

Họng súng ba nòng điên cuồng phun đạn, mỗi phút bắn tới 6000 phát khiến bên chân hắn nhanh chóng bị một lớp vỏ đạn màu vàng cam bao phủ.

Lúc này ai cũng không dám nói lãng phí đạn, mấy cây súng máy khác cũng liều mạng bắn vào con alien này.

Bên này có thể nói là giao hỏa cực kì kịch liệt, Đường Húc Hải bên kia lại một mình một người trực diện alien.

Hắn đã có kinh nghiệm đánh chết alientiến hóa một lần. Đối với tốc độ, sức mạnh, lực bật, khả năng phản ứng và chỉ số thông minh của loại aliennày, hắn đều có hiểu biết khắcsâu.

Tập trung toàn lực chú ý, Đường Húc Hải gồng lực toàn thân đối chiến với con alien.

Mưa càng ngày càng nặng hạt, giọt mưa như trực tiếp phả vào mặt hắn. Đường Húc Hải cực lực trợn to mắt, nhưng nước mưa ào ào không ngừng rơi, ảnh hưởng tầm mắt của hắn.

"Không sao, alien cũng vậy cả thôi ." Đường Húc Hải tự an ủi .

Ngũ giác của Alien không khác loài người, hắn chịu ảnh hưởngbao nhiêu, đối phương nhất định cũng chịu ảnh hưởng bấy nhiêu.

"Soạt" một tiếng vẫy nước khiến lòng Đường Húc Hải ớn lạnh, hắn lộn mèo ngay tại chỗ một cái, sau đó đứng lên di chuyển cực nhanh.

Hắn vừa né, xúc tua con alien kia liền quất vào ngay chỗ Đường Húc Hải vừa đứng.

Đường Húc Hải không kịp nghĩ nhiều, long cốt song đao trong tay chập trướcngười, hét một tiếng, tấn công con alien kia.

Đường Húc Hải công, alien né, thỉnh thoảng alien bắn hút quản ra, Đường Húc Hải cũng không thể không tránh. Động tác song phương cực nhanh, va chạm mạnh đến những hạt mưa trong không gian bay vụt về những hướng khác nhau.

"Tê tê tê! ! !" Alien phát ra tiếng rít khàn phẫn nộ, Đường Húc Hải càng đánh ý chí chiến đấu càng cao, không cam yếu thế rống trả lại.

Alien quất xúc tua, lòng bàn chân lại vì nước mà không ổn trượt một cái. Đường Húc Hải bắt lấy cơ hội đá một cước hất alien văng xuống đất, chờ alien mất đi cân bằng, tay Đường Húc Hải chém xẹt ra hai nhát, lưu loát ngọt xớt chém phăng hai chi của alien.

EQ của Alien khiến nó căn bản không hiểu nhẫn nại là gì, đau đớn làm nó quay cuồng. Đường Húc Hải một bước phóng qua, một đao liền chém phăng đầu alien.

Chờ chiến đấu chấm dứt, trên người Đường Húc Hải cũng dính đầy máu tươi trên người alien tung toé bắn ra. Ngửa đầu, Đường Húc Hải thống khoái tẩy sạch một phen.

Xong xuôi, hắn ngồi xổm xuống, dùng đồng hồ chiếu sáng xem xét bàn chân alien.

Toàn thân con alien này đều bóng loáng, lòng bàn chân chỉ có một ít hoa văn, xem ra chỉ dùng để sinh lực ma sát thôi.

Đường Húc Hải đá văng xác alien, cười nhạo nói: "Chờ đến lúc tụi mày học được cách mang giày chống trơn, tụi mày có thể xưng bá địa cầu ."

Đường Húc Hải xử xong con alien liền chạy tới cổng kho trung tâm. Thời gian hắn rời đi chỉ có mười phút, mà sau khi trở về công sự phòng ngự gần như hoàn toàn thay đổi.

"Thương vong thế nào?" Đường Húc Hải nhìn thoáng qua thảm trạngkhắp nơi, liền hỏi đội trưởng Hình.

"Tiểu đội Dị năng giả thương vong tương đối nghiêm trọng, chiến sĩ của chúng ta cũng chết vài người." sắc mặt Đội trưởng Hình thực khó coi.

Tiểu đội dị năng giả vừa gầy dựng gần như chết phân nửa trong đợt tập kích nàycủa alien, mà đó chỉ có một con alien mà thôi!

Vấn đề bị phơi bày chủ yếu chính là năng lực ứng biến của dị năng giả quá kém, thiếu khuyết nghiêm trọng ý thức phối hợp, những người chết thậm chí còn do bị đội hữu ngộ thương .

“Con còn lại, đội hành động đặc biệt giết rồi.” Đội trưởng Hình nói.

“Hoắc! Rất lợi hại a!” Đường Húc Hải khen.

“Cái rắm! !” Đội trưởng Hình trợn trắng, tức giận quát: “Không còn một viên đạn nào!”

Tuy tổn thất lần này tương đối thảm trọng, nhưng tốt xấu có thể ngăn cản một lần alien tiến hóa tập kích, không khí trầm trọng toàn cổng kho lộ ra cảm giác thả lỏngsau đại chiến.

Đường Húc Hải lại nhăn mày, hắn cảm thấy trận chiến này chấm dứt nhanh quá. Hắn nói với đội trưởng Hình: “Không xuất hiện alien khác nữa?”

“Không có?” Đội trưởng Hình rất khẳng định nói, “Đại khái tập kích tối hôm nay xong rồi?”

Đường Húc Hải nghĩ nghĩ, alien tiến hóa cứ đơn giản dứt khoát mà tổ chức một đội alien anh dũng tiến công, sau đó đích thân đi lên tập kích một lần, chỉ đơn giản như vậy?

Lúc trước tám con alien kia còn hiểu đi đường vòng, bò lên cao ốc, từ cửa sổ nhảy ra không kích mà!

Đang lúc hắn nghĩ như vậy, kho hàng phía sau lại vang lên tiếng ồn ào huyên náo và tiếng thét không thể nghe nhầm!

Đường Húc Hải lập tức biến sắc: “Chết rồi! Ám độ trần thương!”

Hắn bỏ lại đội trưởng Hình cũng sắc mặt đại biến đằng sau, lập tức chạy về kho hàng.

Mẹ ! Phó Sử Ngọ và Ôn Triệu Minh còn trong đó mà! !

Hai người được hắn nhớ thương, hiện cũng có chút kinh ngạc.

Bọn họ vẫn luôn dự phòng alien sẽ từ bên ngoài đột phá phòng tuyến chạy vào, lại không ngờ trong kho đột nhiên có alien nhào ra!

Lũ alien cũng không biết làm sao bò vào ống dẫn, trực tiếp từ hệ thống đường ống xuyên qua cổng phòng thủ mà bò vào!

Rất nghịch thiên! Thật không thể tin! Alien lại thông minh đến mức này!

Trời đổ mưa to, nắp giếng trực tiếp bị lật ra, alien từ trong ống chen chúc bò ra, lũ alien trực tiếp lao về hướng kho hàng đang bật đèn sáng trưng.

Điều này lập tức khiến mọi người khủng hoảng.

Mọi người điên cuồng chen lấn xô đẩy, muốn tránh né, nhưng trong kho hàng có chỗ nào trốn?

Người kế cửa lập tức rơi vào tay alien, đều bị cắn đứt đầu, bóp lấy cổ.

Hoảng sợ sẽ khiến người ta thất kinh, khiến người ta thần chí mơ hồ, cũng khiến người ta làm ra một ít chuyệnđiên cuồng.

Đã có người trực tiếp đẩy người khác vào miệng alien, chỉ để sống thêm vài giây.

Mà sợ hãi tuyệt vọng cũng làm người ta trong cơn giận dữ, chó cùng rứt giậu.

Không ít người biến dị, miệng ngao ngao mò hết tất cả mọi thứ bén nhọn có thể làm vũ khí gần đó ném hết vào alien.

Bọn họ không có bài bản gì, chỉ dựa vào sức mạnh, lại rất nhanh đã khiến alien xuất hiện thương vong. Điều này làm nhân tâm chấn động, càng khơi dậy quyết tâm phản kháng.

Số lượng alien khổng lồ còn đang cuồn cuộn không dứt quét ra bốn phía, Phó Sử Ngọ cùng Ôn Triệu Minh căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ cần bị lũ alien _ cho dù một con phát hiện họ, chờ họ chỉ có tình cảnh bị triều alien cắn nuốt.

"Oanh! ! !" "Oanh! ! !" "Oanh! ! !"

"Bình bình bình! ! !"

Tiếng nổ, tiếng súng liên tiếp vang lên, lũ alien không ngừng trào ra bị nổ banh thây, chân tay vung vẩy.

Quân đội trở lại mang đến niềm tin càng lớn cho mọi người, mà lúc này, dị năng giả được dàn xếp ở lại cũng sôi nổi đuổi tới. Rất nhanh, kho trung tâm liền biến thành một chiến trường khổng lồ mà lộn xộn.

Phó Sử Ngọ cùng Ôn Triệu Minh lúc này mới rời khỏi vị trí bí mật của bọn họ, bắt đầu tấn công lũ alien kia.

Ôn Triệu Minh hất từng quả từng quả cầu lửa vụt ra, những quả cầu lửa cái nào cũng chính xác bắn vào người alien. Mặc dù do mưa to ảnh hưởng, cầu lửa chỉ chốc lát đã tắt, nhưng vẫn có thể đốt cháy xém mặt ngoài của alien.

Lũ alien căn bản không hiểu chịu đựng là gì, đau đớn liền khàn giọng rít lên, hành động cũng bị ảnh hưởng rất lớn, điều này làm những người biến Dị cùng người thường phát hiện cơ hội, sôi nổi tiến lên quyền đấm cước đálũ alien đó.

Phó Sử Ngọ vô cùng tập trung, y một tay giơ súng, gần như một súng bắn chết một alien, viên nào cũng xuyên qua đầu của chúng.

Một phát xuyên đầu chính xác đến thế, khiến những người vô tình chú ý tới kinh hô không thôi.

Đội Đặc biệt hành động trực tiếp lao vào vòng chiến, phân cách lũ alien ra. Mà trong những người sống đã có kẻ bắt đầu đặc biệt dàn xếp những biến dị giả thành một vòng tròn, vài người hợp lực đối phó một alien. Cứ việc có chút thương vong, biện pháp này cũng là hiệu quả .

Bọn lính đã không còn đạn, chỉ có thể cầm lưỡi lê dao mác đi chém giết, cũng may những người này tinh thông tác chiếnđoàn thể, đầu đuôi hô ứng, đoàn kết di chuyển.

"Phó Sử Ngọ! Cậu ở đâu? !" tiếng của Đường Húc Hải xa xa truyền đến.

"Tôi ở đây!" Phó Sử Ngọ buông súng, mắt sáng lên, la về hướng tiếng nói vọng đến

Bên cạnh y còn có Ôn Triệu Minh đi đứng không tiện, dưới tình huống bối rối như vậy, Phó Sử Ngọ căn bản không có khả năng bỏ một mình anh lại. Hai người tựa vào nhau, mỗi người một hướng tiêu diệt lũ alien.

Đường Húc Hải nghe tiếng tìm đến, gặp được hai người. Ba người hình thành một tam giác, đưa lưng vào nhau, giao chiến cùng lũ alien đang tập kích trước mặt.

Nếu nói về nhân số, tự nhiên là bên nhân loại chiếm ưu thế, nhưng khí thế song phương so ra còn kém một chút.

Nhân loại đối mặt alien, bẩm sinh yếu thế tay không tất sắt khiến họ thua một bậc, chớ nói chi hiện tại quân đội không còn hỏa lực mạnh, chỉ còn lựu đạn và súng lục.

Sao có thể giết nhiều alien như vậy.

Nhưng cũng phải kể đến bên nhân loại còn có biến dị giả và dị năng giả. Dần dần những người thường bị cuốn vào trong không chết, cũng kiếm cơ hội rời khỏi vòng chiến, tìm nơi trốn đi.

Trên con đường kho trung tâm, nơi nơi đều là nhân loại cùng alien giao chiến.

Nếu tình thế vẫn cứ như thế, có lẽ nhân loại sẽ thuận lợi chấm dứt chiến đấu nghênh đón thắng lợi. Nhưng những alien tiến hóa, làm sao có thể buông tha món ngon đã dâng đến miệng này chứ?

Alien tiến hóa ẩn trong lũ alien rốt cục nổi loạn, nhào về vài mục tiêu chúng nó đoán là nguy hiểm!

"Cẩn thận! ! !" Phó Sử Ngọ không quay đầu lại liền quát lớn: "Ngã xuống!"

34. Chương 34

Phải là nằm xuống chứ đồ ngốc!" Đường Húc Hải miệng sạt lại, thân thể lại không chút do dự nhào xuống đất!

Phó Sử Ngọ đã không nghe thấy tiếng hắn phun tào , lúc này y lại lần tiến vào trạng thái kỳ dị kia.

Bầu trời vẫn đổ mưa to nhưng trong mắt Phó Sử Ngọ, những hạt mưa trở nên cực kỳ thong thả, giống như bị đè vào nút quay chậm vậy.

Cảm quan của y bỗng khuếch trương ra chung quanh, y không cần mắt nhìn, cũng không dùng tai nghe, chung quanh hết thảy trở nên rõ ràng như lòng bàn tay!

Ba con alien từ ba hướng, lao về phía ba người họ. Bởi vì lưng tựa lưng, gặp phải alien tiến hóa, đối với ba người mà nói cũng là trí mạng .

Đường Húc Hải đã nằm vật xuống, Phó Sử Ngọ xô mạnh Ôn Triệu Minh, mình thì nghiêng người chạy hai bước, né con alien đang lao tới.

Lúc y thực hiện mấy động tác này, tốc độ cực kì nhanh, Ôn Triệu Minh còn chưa kịp phản ứng đã ngã xuống đất. Mà phía trên anh, bóng alien vừa xẹt vồ qua.

Đường Húc Hải tuy nằm sấp trên đất, nhưng song đao lại dựng thẳng lên, muốn đâm vào bụng alien từ phía dưới. Nếu alien này là loại bình thường, hắn còn có khả năng đắc thủ, đáng tiếc alien tiến hóa phản ứng đều rất nhanh, điều chỉnh thân thể một cái liền né thoát.

Ba alien vây quanh ba người, Phó Sử Ngọ và Ôn Triệu Minh hai người căn bản không giỏi cận chiến, lúc này không thể tránh khỏi thấy rất khẩn trương.

Phó Sử Ngọ hai tay nắm chặt báng súng, "Bình bình bình!" Bắn ra ba phát, ba phát này đều ngắm vào chổ hiểm của alien. Y không dám bắn nhiều, chỉ có ba phát, đáng tiếc bóng con alien kia lóe lên, trực tiếp né thoát hết cả ba.

Phó Sử Ngọ hung hăng cắn cắn môi, lách người né nhanh khỏi vị trí mình đang đứng mới gian nan mà né tránh hút quản do alien bắn tới.

Y há to mồm thở dốc, nước bị hít vào khí quản, sặc khiến y ho khan vài cái. Hô hấp trở nên khó khăn, Phó Sử Ngọ cũng không dám dừng lại một khắc, chỉ có thể thoăn thoát len lách trong đám người.

Con alien này như keo dán sắt chỉ nhắm vào y, không thèm để ý những người khác. Có vật cản trở nó đi tới, cũng không tránh, liền nhảy lên trời đạp đi qua.

Thân thủ của Phó Sử Ngọ có thể nói là kém cỏi nhất trong ba người, tốt xấu Ôn Triệu Minh trước khi chưa tàn tật, người ta còn đăng kí một khóa boxing một khoảng thời gian. Phó Sử Ngọ từ khi tốt nghiệp đại học đã không còn biết cái gì gọi là thể dục nữa rồi.

Phó Sử Ngọ ép sát thân thể, gần như ngã nghiêng ngã ngửa xuyên qua đám người.

Y quay đầu lại nhìn nhìn, bị đông đảo chướng ngại ngăn cản, tốc độ con alien kia sẽ không nhanh như vậy nữa.

Não Phó Sử Ngọ liều mạng chuyển động, như vậy mãi không được, chạy đến mép kho sớm muộn gì cũng bị đuổi kịp. Vậy y nhất định phải chết!

Hai mắt y không tiêu cự mà nhìn tiền phương, hết thảy trước mắt đều khắc trong đầu, quỹ đạo hành động của mỗi người đều như bị vẽ ra. Y chỉ liếc nhìn một cái đã biết độ cung động tác kế tiếp của người này lớn bao nhiêu, sẽ đụng tới vị trí nào, mà alien lại đáp lại thế nào.

Trong Cảm quan, dị năng của mọi người xoay quanh trong không gian, cứ bay múa, nổ mạnh, không đánh vào người alien, thì là bất hạnh bắn trúng đội bạn.

Có!

Mắt Phó Sử Ngọ sáng bừng lên, trong lòng đã có kế hoạch. Y chuyển sang hướng khác, không chạy ra ngoài nữa, ngược lại thấy chỗ nào nhiều dị năng giả liền chạy về chỗ đó.

Y tay phải nắm báng súng, quay lại bắn một phát về phía sau. Vị trí của phát súng này rất kỳ quái, vừa không ngắm vào alien, cũng không bắn vào bất kì mục tiêu nào.

Phát đầu đã thất bại, Phó Sử Ngọ cũng không giận, ngược lại bắn tiếp phát thứ hai. Phát này cuối cùng có chút hiệu quả, nhưng cách mục tiêu vẫn kém một tý.

Chân Phó Sử Ngọ liều mạng luân phiên chạy, ngọn lửa cháy rực trong lồng ngực đau nhói, chân nặng như đeo chì, bên tai truyền đến tiếng thở dốc ồ ồ gần như át đi sự nhốn nháo ồn ào chung quanh.

Kiên trì! Kiên trì một chút nữa! Phó Sử Ngọ tự cổ động mình

Tay phải thụt lùi phía sau, lẳng lặng chờ đợi thời cơ, alien càng đuổi càng gần lòng Phó Sử Ngọ lại càng trầm tĩnh.

Phía trước là chiến trường các dị năng giả giao chiến cùng alien, lưỡi gió lượn tròn và hàng rào điện đầy trời.

Một dị năng giả lôi hệ hai mắt nhìn thẳng mục tiêu, hai tay tích lấy hai luồng tia chớp, mà mục tiêu alien của hắn mũi chân hơi kiễng, thân thể nghiêng về một bên, chờ động tác của nó chấm dứt, sẽ lập tức thoát khỏi phạm vi công kích của dị năng giả lôi hệ.

Cơ hội đến!

Phó Sử Ngọ cắn răng, quay lại bắn vào alien!

"Bình! Bình! Bình bình bình!"

Alien như chơi ảo thuật trên không, lấy động tác nhanh nhạy phức tạp né đạn của Phó Sử Ngọ, nó còn "Tê tê tê!" rít một tiếng, như đang cười nhạo Phó Sử Ngọ.

Nhưng ngay sau khi nó tránh thoát tất cả đạn, thân thể không thể tránh khỏi mà vắt ngang trên không. Mà ngay lúc này từ một hướng khác, một con nhảy lấy đà bật lên chỗ cao nhất, kết quả hai con alien tránh cũng không thể tránh đập mạnh vào nhau.

Chờ chính là lúc này!

Phó Sử Ngọ trầm tâm tĩnh khí, hai tay ôm lấy báng súng, nâng cánh tay lên, nổ súng.

"Bình! !"

Con alien đuổi theo y trên đầu bung ra một bông hoa máu, màu sắc rực rỡ đó rất nhanh bị làn mưa rửa sạch không thấy tăm hơi.

Xác con alien đã chết nằm đè lên con còn lại, nó chật vật ngã xuống đất, dị năng giả lôi hệ kia bắt lấy cơ hội phóng một quả cầu tia chớp thu gặt mạng của nó.

Lôi hệ dị năng giả nhìn y một cái, tựa hồ cảm thấy hai người đều là ngư ông quá may mắn trùng hợp vớt được mồi.

Hắn gật đầu với Phó Sử Ngọ, không chờ Phó Sử Ngọ đáp lại, liền chạy về hướng trận địa giao chiến khác.

Phó Sử Ngọ lại biết đây không phải may mắn trùng hợp, hoàn toàn đều là y thông qua tính toán quỹ đạo hành động của hai người hai alien mà phán đoán ra, rồi tài tình dẫn dắt nên thành.

Nhưng lúc này không phải thời điểm suy nghĩ chuyện y chưa kịp chào hỏi với người ta, Phó Sử Ngọ xoay người chạy trở về hướng ban đầu.

Đường Húc Hải cùng Ôn Triệu Minh không biết thế nào rồi? !

Ôn Triệu Minh thảm hơn y nhiều, bị y đẩy ngã xuống đất tuy lâm thời tránh khỏi một kiếp, nhưng ngã xuống rồi, anh lại tránh cũng không biết tránh thế nào.

Nhưng mà, liền tính anh còn ngồi trên xe lăn, cũng đuổi không kịp tốc độ nhanh như bay của alien tiến hóa.

Ôn Triệu Minh cũng không bỏ cuộc, mà lật người lại nằm trên đất, hai tay hai con rồng lửa phun ra ngoài, ngăn cản alien tới gần.

Con alien kia rít một tiếng, lắc mình tránh được công kích của anh.

Ôn Triệu Minh trong lòng vừa động, nằm ì trên đất thế nào, anh lại không cần lo bị tấn công sau lưng.

Ôn Triệu Minh không để ý đất cát lầy lội trực tiếp lăn vài vòng trên đất, vừa lăn, anh vừa bắn ra từng bức tường lửa, ngăn alien nhào tới gần.

Chờ càng về sau, anh dứt khoát dùng tường lửa bao lấy chính mình, khiến alien không cách nào tiếp cận.

Như vậy anh tạm thời được an toàn, nhưng cứ liên tục không ngừng sử dụng dị năng, không bao lâu, Ôn Triệu Minh đã cảm giác hậu lực không đủ.

Không xong, sắp hết dị năng ! Ôn Triệu Minh trong lòng thầm kêu tiêu rồi, trước kia tuy anh cũng từng dựa hết vào dị năng mà chiến đấu ở công sự phòng ngự trên quốc lộ, nhưng chưa tới mức dầu thắp khô kiệt như hôm nay. Chủ yếu là hôm nay mưa to, để đốt lửa cháy lớn, anh không thể không cung cấp năng lượng gấp hai, nếu không phải vậy, anh còn có thể kiên trì lâu một chút.

Như nhìn thấu quẫn cảnh nơi này của anh, Đường Húc Hải hít sâu một hơi, kéo chiến trường bên hắn đến chung quanh tường lửa của Ôn Triệu Minh.

Thực rõ ràng, con alien biểu hiện kháng cự với lửa, nhưng vì đuổi giết Đường Húc Hải khiến nó không chịu bỏ cuộc.

Đường Húc Hải nhe răng cười một cái, chịu đựng tường lửa của Ôn Triệu Minh, mạo hiểm nguy cơ bị bỏng bắt đầu múa may trong ngọn lửa. Hai tay hắn luân phiên dùng từng chiêu từng chiêu mà bình thường có thể dễ dàng đẩy con người vào chỗ chết, nhưng đổi lấy chỉ là né tránh linh hoạt của alien.

"Đường Húc Hải! ! !" Tiếng Phó Sử Ngọ đột nhiên truyền tới, "Chú ý! !"

Tâm tư Đường Húc Hải chuyển cực nhanh, còn chưa nghĩ kĩ y bảo mình chú ý cái gì, phía sau Phó Sử Ngọ không biết đứng nơi đó đã trực tiếp nổ súng bắn tới !

Kinh hãi chỉ trong nháy mắt, Đường Húc Hải lập tức nhớ tới tuyệt kĩ thần súng của Phó Sử Ngọ. Hắn không để ý súng đạn nữa, ngược lại càng tập trung đối phó hai con alien!

Từ khi tới gần tường lửa, hắn đem con alien vẫn có ý đồ công kích Ôn Triệu Minh nhét vào phạm vi tấn công.

Phát đạn của Phó Sử Ngọ gần như bắn sát qua thân thể hắn, đối mặt viên đạn bỗng bay vào vòng chiến, hai con alien không thể không phân tinh lực để đối phó, điều này khó tránh khỏi xuất hiện sơ hở.

Đường Húc Hải phát ra một tiếng gầm nhẹ, chân thật mạnh đạp một cái lên đất, phi thân lên. Song đao giao nhau, hung hăng chém vào cổ alien, cảm nhận một lực cản truyền đến từ thân đao. Đường Húc Hải đè mạnh xuống, tay bỗng nhẹ bẫng hắn liền bật người lên không.

Sau cổ alien xuất hiện một vết đao đan chéo, máu tươi vì áp suất máu mà bắn vọt ra, mà đầu của nó lúc này đang bay ra ngoài cùng thân thể tung lên không của Đường Húc Hải!

Phó Sử Ngọ kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, đẹp mắt y như phim võ hiệp khiến y gần như quên chiến đấu trước mắt, cứ say mê rơi vào đó.

Sau đó y hồi thần, giơ súng bắn về hướng con alien bên cạnh.

"Tê tê tê tê! ! !" Alien hung lệ khàn rít, có vẻ hết sức phẫn nộ vì cái chết của đồng loại.

Huy động xúc tua hất viên đạn ra, mắt alien lộ ánh tàn độc, nhưng đúng lúc này, từ bức tường lửa phía sau đột nhiên chồi ra một trụ lửa, cấn nuốt về phía nó.

Alien lập tức kích động mâu thuẫn, nếu né lửa, liền bị cái thứ nhỏ xíu bay cực nhanh này bắn trúng, nhưng nếu không tránh, nó sẽ bị lửa thiêu bị thương.

Alien tuy tiến hóa, nhưng đối với loại phân biệt loại vết thương nào nằm trong phạm vi chịu đựng được cũng không biết phân rõ. Không đợi nó nghĩ ra nên chọn cái nào, Đường Húc Hải liền quay phắt lại một đao cắm phập vào lồng ngực nó.

Mà đúng lúc đó viên đạn của Phó Sử Ngọ cũng bắn vào đầu nó, lửa của Ôn Triệu Minh liếm lên tay chân nó.

Chân Đường Húc Hải rơi xuống đất, rồi lui về sau mấy bước.

Phó Sử Ngọ thở dốc từng ngụm từng ngụm, sau đó buông súng xuống, chạy tới đỡ Ôn Triệu Minh ngồi dậy từ nước bùn.

"Anh thế nào? Không sao chứ?" Phó Sử Ngọ ngại trực tiếp thò tay sờ, chỉ quan tâm hỏi.

Ôn Triệu Minh còn đang kinh hồn rồi từ từ tỉnh táo lại, anh lắc đầu: "Tôi không sao." Đường Húc Hải đẩy xe lăn lại đây, Phó Sử Ngọ trực tiếp nửa ôm nửa đỡ Ôn Triệu Minh lên xe lăn.

"Anh một mình được không?" Phó Sử Ngọ cúi đầu hỏi.

"Cậu muốn làm gì?" mũi song đao trong tay Đường Húc Hải chỉa xuống đất, máu dính trên thân đao bị mưa rửa hầu như sạch sẽ.

"Giết alien!" Phó Sử Ngọ hùng hồn nói.

Đường Húc Hải vui vui, nói: "Đi, cậu cũng đủ chí khí. Vậy cùng đi!"

Hắn quay đầu nhìn Ôn Triệu Minh.

Ôn Triệu Minh khoát tay, nói với: "Bên này alien cũng giết gần sạch rồi, rất an toàn, tôi nghỉ ngơi chốc lát lại đi tìm anh."

Đường Húc Hải khóe miệng nhếch lên, không nói gì nữa. Nếu lúc này Ôn Triệu Minh yêu cầu hai người lưu lại một để bảo hộ anh, tuy sẽ không làm Đường Húc Hải xem nhẹ, lại không khâm phục như lúc này.

Phó Sử Ngọ không tưởng nhiều như vậy, y nhìn nhìn hoàn cảnh chung quanh. Từ khi ba con alien tiến hóa bên này bị đánh chết, non nửa khu vực này đã triệt để được quân đội và đội hành động đặc biệt tiểu đội dị năng giả quét sạch.

Cảm thấy Ôn Triệu Minh chờ ở đây không có nguy hiểm gì, Phó Sử Ngọ liền cùng Đường Húc Hải chạy vội về hướng khu vực bên kia.

Lúc này cách lúc alien phá miệng giếng đã qua gần một giờ, cơn mưa tầm tã rơi liên tục hơn một giờ rốt cục bắt đầu yếu bớt.

Tầm mắt càng thêm rõ ràng, cũng khiến càng nhiều người chú ý tới Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải phối hợp đánh chết alien có hiệu suất thần kỳ đến cỡ nào.

Biểu hiện xuất chúng của hai người càng khơi dậy tâm hiếu thắng của những dị năng giả đó. Nhất thời ánh hào quang của các loại dị năng lóng lánh, gần như chiếu sáng màn mưa đêm đen giữa kho trung tâm.

Đường Húc Hải làm gương cho binh sĩ, xông lên phía trước, mỗi khi hắn sắp tiếp cận alien, phía sau đều đúng lúc bắn ra một viên đạn. Đôi khi viên đạn này cung cấp cơ hội cho hắn, đôi khi lại trực tiếp chấm dứt tánh mạng của alien.

Chiến đấu dần tiến vào hồi kết, trời bắt đầu tờ mờ sáng, mưa cũng ngừng.

Ôn Triệu Minh vẫn luôn chờ trong góc, chờ đến Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải trở về, mới phát hiện pin của xe anh hình như hư rồi.

"Nếu không phải tôi đẩy anh, hẳn sẽ không hư." Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính, cả người ướt đầm, trong lòng bất an nhìn Ôn Triệu Minh.

"Anh nếu không đẩy tôi một cái, tôi giờ đã mất mạng." Ôn Triệu Minh lắc đầu nói: "Hơn nữa pin hình như bị vô nước, chắc không phải bị ngã hư đâu ."

“Tôi tìm người nghĩ cách cho anh.” Đường Húc Hải nói.

Trong ba người chỉ có Ôn Triệu Minh coi như khô một chút, nhưng anh cũng cả người dơ bẩn.

Bên ngoài kết thúc chiến đấu, quét tước chiến trường cũng không cần ba người, vì thế họ về kho hàng.

Người chết trong kho đã được nâng đi, nơi nơi đều lộn xộn tứ tung, cả cái lều của ba người cũng thế, bị người ta xô đẩy cong vẹo.

Nhưng cũng may bởi vì bên ngoài có đóng ván gỗ, đồ bên trong đều không bị hư.

Chỉnh lý một chút, thay quần áo, Phó Sử Ngọ cùng Ôn Triệu Minh hai người nằm vào túi ngủ ấm áp, lập tức liền ngủ.

Mà Đường Húc Hải thì khác ngày thường, lăn qua lộn lại nửa ngày mới đi vào giấc ngủ.

Alien đã có thể bò vào đường ống dẫn nước, lẻn vào kho trung tâm, chỗ này giờ đã khiến hắn không có cảm giác an toàn, làm sao có thể thả lỏng đi vào giấc ngủ.

Alien càng ngày càng yêu nghiệt, Đường Húc Hải thầm than một tiếng, về sau còn có chỗ nào an toàn ?

Mơ mơ màng màng ngủ, chờ hắn đứng lên, Phó Sử Ngọ và Ôn Triệu Minh đã đi ra ngoài.

Một lát sau hai người cầm bánh màn thầu và nước trở lại.

“Bên ngoài thế nào?” Đường Húc Hải duỗi người lười biếng hỏi.

“Cũng đã dọn xong rồi.” vẻ mặt Phó Sử Ngọ ngưng trọng, “Chết rất nhiều người, rất nhiều.”

“Đêm qua alien lẻn vào kho trung tâm bước đầu tính ra alien bình thường có hơn 3000, tiến hóa thì gần tới hai mươi.” Ôn Triệu Minh kể.

“Nhiều như vậy? !” Đường Húc Hải cả kinh hỏi.

“Tôi lại thấy con số này không nhiều lắm.” Ôn Triệu Minh lãnh tĩnh phân tích: “Vân thành là thành phố cấp ba, nhân khẩu gần tới một trăm vạn. Từ khi màn trời mở ra, alien xuất hiện, mặc dù có alien không ngừng bị giết nhưng những con còn sống sót, những alien tích đủ năng lượng tiến hóa, có lẽ không ngừng ở con số này.”

Đường Húc Hải im lặng gật gật đầu.

Hiện tại cách lúc bắt đầu hiện tượng thiên văn đã qua hai tháng, phụ cận Vân thành có gần tới 4 vạn alien, mà đêm qua, chẳng qua một phần mười mà thôi.

“Kho trung tâm gặp nguy hiểm.” Đường Húc Hải vẻ mặt ngưng trọng nói.

“Đường Húc Hải, anh chớ trách tôi nói chuyện giật gân. Chúng tôi phải chuẩn bị tốt rút khỏi đây bất cứ lúc nào, phụ cận Vân thành tuyệt đối không thể nán lại.” Ôn Triệu Minh trịnh trọng nói.

“Vì cái gì?” Phó Sử Ngọ đang một bên nghe hai người nói chuyện, một bên phân thức ăn, bưng đến trước mặt hai người.

Ôn Triệu Minh cầm một tầng cặp lồng, thấp giọng nói tiếng cảm ơn rồi sau đó nói tiếp: “Đạn dược của Quân đội đêm qua đều hết gần như sạch, căn cứ phán đoán của tôi, liên đội đi đón súng ống đạn dược tiếp viện kia rất có thể sẽ dữ nhiều lành ít, liên đội vừa xuất phát cũng tương đối nguy hiểm.”

“Cái gì? !” Đường Húc Hải chấn động.”Anh nói lại có liên đội rời khỏi kho trung tâm ? !”

“Đúng vậy!” Ôn Triệu Minh gật đầu, “Cả đội hành động đặc biệt cũng chia ra một nửa số người.”

“Đó không phải bảo họ đi chịu chết sao? !” Đường Húc Hải hung hăng đấm một cái xuống đất, “Không có đạn dược, cũng không có hỏa lực nặng, chỉ trông vào binh lính bình thường và chiến sĩ biến dị đi hơn 250 km tiếp ứng tiếp viện, còn có mạng mà về sao? !”

Ôn Triệu Minh có chút không hiểu, Đường Húc Hải làm sao biết rõ như vậy, cả bao nhiêu km cũng biết.

Anh nói: “Quân đội không thể không đi, không thì cũng chỉ có con đường bị alien bao vây chết.”

Sắc mặt Đường Húc Hải âm tình bất định, quyết định này quá lỗ mãng quá mạo hiểm, gần như là hoang đường, căn bản là lấy mạng người đi đổi tiếp viện. Nhưng ngẫm lại tình cảnh hiện tại kho trung tâm gặp phải cũng không có cách nào tránh khỏi.

"Cổng kho trung tâm hiện tại phòng ngự thế nào?" Đường Húc Hải nghe mấy chuyện này, một chút ăn không vô, lại buông thức ăn Phó Sử Ngọ nhét vào tay hắn xuống.

"Hiện tại do chiến sĩ một liên đội và một chi từ đội dị năng giả phòng thủ." Giọng Ôn Triệu Minh thật thấp nói: "Tuy những dị năng giả đó thoạt nhìn rất có lòng tin, nhưng chúng ta phải đối mặt 3 vạn 6 ngàn con alien như thế nào, mặc dù có tường vây dày, nhưng cả chút đạn dược cũng không có. Anh cảm thấy chỉ dựa vào 200 sĩ binh, mấy trăm dị năng giả _ trong đó một nửa căn bản không đáng tin, có thể phòng thủ được bao lâu?"

"Tôi cảm thấy, không khả thi lắm." Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính mắt, nói thẳng.

Đường Húc Hải liếc y một cái, sau đó nói với Ôn Triệu Minh: "Vậy anh nói phải triệt từ hướng nào?"

Ôn Triệu Minh chần chờ một chút, nói: "Hiện tại phương án một là hướng về nơi càng ít người càng tốt, còn một phương án nữa là đầu nhập vào quân khu cao hơn không có nguy cơ khan hiếm đạn dược."

Đường Húc Hải nghĩ nghĩ: "Phương án thứ hai tôi hiểu, cái thứ nhất là có ý gì?"

"Hiện tại thức ăn chủ yếu của Alien là người, mà nơi càng nhiều người càng hấp dẫn chúng nó tụ lại. Ngược lại, nơi ít người lai vãng, mật độ alien lại thấp."

Lũ alien căn bản đuổi theo dòng người, nơi nào nhiều người tập trung, chúng liền kéo về nơi đó.

Kho trung tâm hiện tại hội tụ mấy vạn nhân khẩu, là nơi đông dân nhất ở Vân thành, cũng khó trách lũ alien dù đâm đến đầu rơi máu chảy cũng muốn bò vào.

Ôn Triệu Minh hít sâu, giọng điệu vô cùng lo lắng nói: "Nếu đêm qua alien tiến hóa có thể tiến hành tập kích đầu tiên, như vậy liền có khả năng tiến hành thứ hai, thứ ba, chúng ta kiên trì không được bao lâu."

Đường ống dẫn nước bên trong kho trung tâm hiện tại tuy đã có người trông coi, nhưng cũng không thể ngăn cản lũ alien lần thứ hai từ đây bò vào. Biện pháp tốt nhất là chặn ống lại, thế nhưng vì tu kiến tường vây, những loại xi-măng khô nhanh vật liệu xây dựng đặc biệt kia đều bị dùng hết .

Đường Húc Hải nghe Ôn Triệu Minh phân tích xong, suy nghĩ trước sau, hắn tìm được Liên trưởng cùng bị không kích trước kia, thuật hết tình huống lại.

Liên trưởng cười khổ nói: "Tình huống này chúng tôi không phải không rõ, nhưng lúc trước chúng tôi nhận được lệnh không tiếc mọi giá bảo vệ kho trung tâm. Các anh có thể triệt, chúng tôi thì không thể."

"Bảo vệ?" Đường Húc Hải kinh ngạc.

"Đúng vậy, anh không biết. Hiện tại thành phố H đã có rất nhiều thành phố cấp 4 và hương trấn đều rơi vào khu hoạt động mạnh của alien, thành vùng cấm nhân loại. Nếu Vân thành cũng thất thủ, như vậy tỉnh H sẽ có hơn một nửa diện tích luân hãm, nhân loại càng bị động. Chỉ cần nơi này còn tại, sẽ như một cây đóng ở trong này, chờ đến ngày có thể phản kích, vị trí Vân thành sẽ rất trọng yếu ."

Đường Húc Hải im lặng , hắn hỏi lại: "Ông cảm thấy tình cảnh hiện tại thế này, nhân loại sẽ có ngày phản kích sao?"

"Tôi tin tưởng sẽ có, anh cũng có thể tin." Liên trưởng đáp trả.

Liên trưởng quyết định đến chết cũng phải thủ, cứ việc trong lòng hai người đều biết rõ, cho dù là hy sinh tất cả mọi người cũng không có khả năng giữ được kho trung tâm.

Dưới bối cảnh này, Đường Húc Hải âm thầm chuẩn bị, cả ngày vây quanh chiếc SUV kia của Ôn Triệu Minh.

Một vài thứ đã được bỏ vào xe SUV, Ôn Triệu Minh và Phó Sử Ngọ đi tới trạm thông tin quân doanh.

Đường Húc Hải đã tìm người sửa xe lăn điện, bảo hai người họ đi tìm tiểu chiến sĩ kia.

Tiểu chiến sĩ như chẳng chịu ảnh hưởng bởi bầu không khí sóng ngầm này chút nào, hết sức nhiệt tâm hỗ trợ Ôn Triệu Minh.

"Cục pin này của anh vô nước hết rồi, rồi lại bị chạm mạch. Hiện tại đường dây thì tôi sửa giúp anh được, nhưng tuổi thọ cục phin này đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng, lượng điện còn không đạt được một nửa ban đầu." Tiểu chiến sĩ tiếc nuối nói.

Sắc mặt Ôn Triệu Minh tối lại, sau đó cười với tiểu chiến sĩ: "Vậy cũng được rồi, cám ơn anh."

"Không cần khách khí."

Hai người ra khỏi quân doanh, nhìn kho trung tâm như chẳng khác gì so với hôm trước, lòng cảm thấy phức tạp, cảnh tượng này còn có thể duy trì bao lâu?

Phó Sử Ngọ giúp Ôn Triệu Minh đẩy xe, đột nhiên nảy lên một cái.

"Xin lỗi." Phó Sử Ngọ giải thích, sau đó cúi đầu.

Y cho rằng xe lăn xóc nảy là vì lăn trúng cục đá, nhưng y lại nhìn thấy một nhúm xi măng u lên.

"?" Phó Sử Ngọ không rõ, "Chờ một chút."

Y ngồi xổm xuống, dùng tay cạy mặt xi măng rạn nứt ra.

Bên dưới, đẩy lớp xi măng đội lên, là một cây cỏ dại ngoan cường khỏe mạnh!

35. Chương 35

Cây cỏ này chỉ là loại cỏ dại bình thường rất hay gặp, thế nhưng những nhánh lá yếu ớt của nó lại trực tiếp đâm nứt lớp xi măng trám đất của kho trung tâm.

Phó Sử Ngọ nhìn chuyên chú, Ôn Triệu Minh cũng nghiêng đầu nhìn lại.

"Làm sao vậy?" Anh hỏi.

"Cây cỏ này thật ngoan cường ." Phó Sử Ngọ nâng kính, bội phục nói: "Bị đặt dưới mặt xi-măng lại có thể chui từ dưới đất mọc lên."

Ôn Triệu Minh nhìn thoáng qua, nói: "Lúc mầm mống nẩy mầm có thể bộc phát sức mạnh cả đá cũng làm nứt, điều này rất bình thường. Chắc đêm qua mưa to thẩm thấu qua xi-măng, đạt tới điều kiện cỏ dại nẩy mầm tự nhiên liền mọc thôi."

Phó Sử Ngọ nghiêm túc gật gật đầu, ừ một tiếng, y vươn tay nhặt sạch mấy khối đá do cỏ mọc lên làm vỡ ra để tránh làm người khác trượt chân lần nữa.

Phó Sử Ngọ làm xong chuyện, liền cùng Ôn Triệu Minh trở về. Dọc đường đi, hai người đặc biệt chú ý một chút, hôm nay trên mặt đất nơi nơi đều là vết rạn nứt. Có đá lồi lên, có nứt ra khe hở, chờ cỏ dại mọc ra, mảnh đất này cũng khó giữ được.

Phó Sử Ngọ và Ôn Triệu Minh hai mặt nhìn nhau, trước kia chưa từng thấy hiện tượng cỏ dại tập thể nẩy mầm trên diện tích lớn thế này.

Phó Sử Ngọ có điều suy nghĩ, tâm tình trở nên trầm trọng.

Y giúp Ôn Triệu Minh về tới lều, lại phát hiện trong nhà nghênh đón rất nhiều người đến thăm.

Đường Húc Hải ôm cánh tay che trước cửa lều, vẻ mặt lạnh nhạt bị vài người vây quanh.

Những người này thái độ đều thực hèn mọn, nói chuyện với Đường Húc Hải mang theo ý lấy lòng trắng trợn. Thấy hai người trở về, Đường Húc Hải không kiên nhẫn xua những người này đi.

"Tránh ra tránh ra! Đã nói rồi, chúng tôi không thu người!" Đường Húc Hải tặc lưỡi, vẻ mặt không vui.

Những người đó bị đuổi ngượng ngùng tránh ra, lại không rời đi, ngược lại lại ngó đông ngó tây xung quanh.

"Xảy ra chuyện gì? Những người này đến làm chi?" Phó Sử Ngọ không hiểu hỏi.

"Đều muốn đầu nhập vào phe chúng tôi, phần lớn là người biến dị ." Đường Húc Hải vẻ mặt không lời gì để nói, không hiểu được sao lại xảy ra chuyện thế này.

"Bọn họ khá thông minh đấy." Ôn Triệu Minh tán thưởng: "Đáng tiếc thái độ và lập trường không rõ ràng."

Đường Húc Hải đầy lòng nghi vấn nhìn anh, Ôn Triệu Minh giải thích tỉ mỉ: "Chuyện đạn dược hỏa lực của kho trung tâm hiện tại hao hết người người đều rõ như ban ngày, thực lực của những người này mỏng manh, lúc này tự nhiên nghĩ muốn tìm một đoàn thể đủ thế lực để nương tựa. Trong ba người chúng ta anh rõ ràng là mạnh nhất, tự nhiên tìm anh rồi."

Đường Húc Hải dở khóc dở cười: "Toàn kho trung tâm dị năng giả cũng không phải chỉ có mình tôi, lợi hại hơn tôi còn nhiều mà."

"Cũng chưa chắc." Ôn Triệu Minh lẳng lặng nói: "Đêm qua biểu hiện của hai anh tôi đã thấy hết, năng lực của Sử Ngọ đặc biệt, người bình thường đoán không ra. Trong mắt những người khác, tự nhiên có vẻ anh lợi hại nhất, giết alien nhiều nhất."

Đêm qua chỉ bàn số lượng đánh chết alien đúng là Đường Húc Hải cùng Phó Sử Ngọ hai người nhiều nhất, chẳng qua alien Phó Sử Ngọ hiệp trợ Đường Húc Hải hoặc là nhờ Đường Húc Hải hiệp trợ đánh chết hầu hết đều bị quy về nhờ ăn may.

Đường Húc Hải hiển nhiên không cho là thế, hắn gầm nhẹ: "Những người đó đui hết rồi! Sử Ngọ nếu không bị hạn chế về đạn, khẳng định giết nhiều hơn cả tôi!"

"Không sao ~" Phó Sử Ngọ khoát tay, y không giỏi giao tiếp với người ta, quanh năm đeo mặt nạ người lạ chớ gần để sinh hoạt. Đối với cảm giác vạn chúng chú mục nhất định không quen, y cũng không thích bại lộ trong tầm mắt đông đảo của mọi người, "Vậy vừa đúng lúc, anh giúp tôi chắn mấy chuyện phiền lòng này đi."

"Anh cũng đừng ngại phiền, giờ mạch nước ngầm toàn kho trung tâm đều bắt đầu khởi động, nhiều người lập bang kết phái, mượn sức nhân tâm." Ôn Triệu Minh bất đắc dĩ nói với hai gã chẳng biết tình hình gì,: "Mà ngay cả bên người Vương Tử Bình kia cũng tụ một nhóm người biến dị, thậm chí còn có vài dị năng giả."

"Vậy thì sao chứ!" Đường Húc Hải nhíu mày, hắn khinh thường nói: "Cho dù có mấy người lợi hại, nhưng xét mắt chọn người lại chẳng ra gì, bất quá cũng chỉ là đám ô hợp! Chờ coi đi, đám người này chẳng được gì đâu, sớm muộn gì cũng bị Vương Tử Bình hại chết!"

"Hắn thế nào chúng ta không xen vào, nhưng mà, hiện tại chúng ta cũng nên suy xét tìm vài người tin cậy tạo thành đội ngũ, một khi rút lui, chỉ dựa vào chúng ta —— nhất là tôi còn tàn phế, đối mặt triều alien khổng lồ sẽ chịu không nổi đâu."

Đường Húc Hải lâm vào trầm mặc, đến lúc đó ba người bọn họ đi chiếc SUV, Phó Sử Ngọ lái xe, hắn phụ trách giết alien cận chiến, Ôn Triệu Minh có thể giết đằng xa . Chỉ cần không xuất hiện trời mưa, Ôn Triệu Minh có thể kiên trì thật lâu.

Phương án này hắn đã âm thầm nghĩ qua, ba người vừa đủ.

Nhưng nghe Ôn Triệu Minh nói, hắn cũng không thể không suy xét, dù sao nếu thật sự rút lui, Đường Húc Hải nhất định sẽ mang hai người đi đến quân khu.

Người khác không biết rõ chỗ đó, nhưng hắn thì đã từng đi qua quân khu tỉnh H tham gia giải đấu võ thuật, coi như cũng khá hiểu nơi này. Gần đó có đóng vài đoàn quân, nói về binh lực thì đúng là rất đông, không xa đó còn có xưởng công binh, cũng có dự trữ thừa vật tư chiến lược. Tuyệt đối là nơi tốt để nương tựa.

Chẳng qua quân khu tỉnh cách chỗ bọn họ hơn 400 km, hiện tại trên mảnh đất Hoa Hạ khắp nơi đều có alien, chỉ gặp vài con không thành vấn đề, nhưng nếu đụng trúng triều alien…

Trong kế hoạch của Đường Húc Hải, hắn tính vòng qua nơi đông dân, trực tiếp đi trên đường tỉnh. Từ Vân thành tới đó, đi cao tốc chỉ cần bốn năm tiếng, đi quốc lộ cũng bảy tám tiếng, mà đường tỉnh thì không

biết bao lâu.

Huống chi trên đường, lúc gặp phải hương trấn họ không thể vòng qua, phải đi xuyên qua thì làm sao đây?

Xem ra gia tăng nhân thủ là phải làm.

"Tôi đồng ý ý kiến của anh, nhưng nếu tìm người, những tên nịnh nọt không được, vừa nhìn liền biết giỏi về trộm gian mánh lới, đến lúc đó không chừng không giúp được gì không nói còn cản tay cản chân." Đường Húc Hải lạnh lùng nói.

Phó Sử Ngọ yên lặng đẩy kính, cũng đừng quơ đũa cả nắm như thế chứ.

"Anh không cần lo, người tôi cũng đã tìm được." Ôn Triệu Minh tự tin mỉm cười, anh đêm qua cũng không phải ngồi trong xó chơi, "Tôi sẽ tự liên hệ với bọn họ, nếu những người này bằng lòng thì để họ đồng hành, nếu không chịu, tự nhiên từ bỏ."

"Tốt!" Đường Húc Hải dứt khoát gật đầu: "Trước tiên nói cho anh hiểu, tôi quyết định đi quân khu tỉnh. Nơi đó binh hùng tướng mạnh, trong thời mạt thế này, tuyệt đối sẽ không giống như Vân thành."

Giống Vân thành cái gì, trong kho hàng nhiều người nhiều miệng này Đường Húc Hải không nói rõ, Ôn Triệu Minh cùng Phó Sử Ngọ cũng hiểu được .

Mắt Ôn Triệu Minh sáng lên, anh cực lực trấn định nói: "Tôi sẽ nói với những người này trước."

"Tốt lắm! Anh liền đi làm chuyện này đi!" Đường Húc Hải nói xong liền quay đầu bảo Phó Sử Ngọ: "Lão Ôn đi làm chuyện này, Sử Ngọ cậu liền cùng tôi đi nâng cấp xe đi, giúp tôi mang mấy thứ còn lại lên xe, buổi tối chúng ta qua đêm ngay trên xe."

"Ừm." Phó Sử Ngọ gật đầu.

Ba người chia làm hai đường, Ôn Triệu Minh im hơi lặng tiếng gọi những người đêm qua nhìn trúng đến một bên, hỏi ý bọn họ. Những người này có người đang sầu lo trước tiền cảnh, nghe vậy liền trực tiếp đáp ứng, cũng có kẻ vô tư tới vô tâm, cảm thấy đi chỗ đó chi cho xa vậy, không bằng chờ ở Vân thành, cũng có người có định kiến nói muốn suy nghĩ một chút, hiển nhiên có cân nhắc khác.

Những người Ôn Triệu Minh du thuyết không là biến dị giả cũng là dị năng giả, trong mười người chỉ có ba người nghe hắn nói vội đồng ý.

Ôn Triệu Minh cũng không tham, cho dù chỉ có những người này, cũng tăng hệ số an toàn hơn ba người bọn họ.

Đường Húc Hải bên này lại đang cải tiến chiếc xe, Phó Sử Ngọ ngồi một bên đưa dụng cụ.

"Cậu sao cứ im ru vậy?" Đường Húc Hải làm việc mồ hôi chảy ướt đẫm, hắn buồn bực nhìn thoáng qua Phó Sử Ngọ cứ như miệng hồ lô không nói được một lời. Tuy Phó Sử Ngọ không phải bà tám, nhưng y cũng không phải một người thích không khí nặng nề, những lúc thế này nhất định sẽ tìm đề tài nói chuyện với Đường Húc Hải.

Hồi đó ở trong hầm trú ẩn, Phó Sử Ngọ còn cười nói _ trước kia không có cơ hội mà hiện tại đã có bạn, y nhất định phải trải nghiệm cảm giác cùng bạn bè nói mấy đề tài không có dinh dưỡng mà ít nhất cũng tám hết cả buổi sáng

"Đường Húc Hải." Phó Sử Ngọ ngẩng đầu ánh mắt đặc biệt nghiêm túc nói với Đường Húc Hải: "Tôi có một việc thực bất an."

"Chuyện gì?" Đường Húc Hải thấy hứng thú nhìn y.

"Tôi cảm thấy mấy cây cỏ này rất kì lạ." Phó Sử Ngọ quay đầu chỉ vào mặt đất chiếc xe đang đậu lên, bên cạnh mảnh đất này còn có mấy gò đá, chỗ giữa đá và xi măng, bị hai ba cây cỏ dại chiếm cứ.

Đường Húc Hải từ trên xe nhảy xuống, xoa mồ hôi trên trán, buồn bực nhìn cỏ, hỏi: "Cỏ này có gì mà kì? Không phải chỉ là cỏ thường à?"

"Người hấp thu phân tử Nguyên sẽ sinh bệnh tử vong biến dị thức tỉnh dị năng, alien đi vào thế giới này cũng tiến hóa trở nên càng lợi hại..." Phó Sử Ngọ quay đầu nhìn thẳng vào hai mắt Đường Húc Hải, nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Vậy động vật khác thì sao? Thực vật thì sao?"

Đường Húc Hải nhìn y, nhất thời không kịp phản ứng, sau đó đột nhiên cảm thấy tóc gáy dựng lên!

"Ban đầu phân tử Nguyên hòa trong không khí, nhưng sau đó lại mưa, phần lớn phân tử Nguyên liền theo đó rơi xuống đất. Nó theo nước thấm vào đất, bị các loại thực vật có rễ hấp thu, sau đó thực vật lại bị động vật ăn. Sẽ sinh ra biến hóa gì, anh nghĩ qua chưa?" Phó Sử Ngọ nhẹ giọng hỏi.

Đường Húc Hải nuốt ực một cái, hắn chậm rãi lắc đầu. Hắn mỗi này chỉ nghĩ có mấy việc nhân loại và alien cũng đã chưa đủ não để dùng nữa là.

"Nhìn đống cỏ này coi, tuyệt đối không phải sau mưa hút no nước rồi nẩy mầm đơn giản như vậy!" Phó Sử Ngọ đi qua, khom lưng xuống, dùng tay quấy quấy nhánh cỏ: "Cho dù cỏ dại nẩy mầm, cũng là trên mặt đất lộ thiên hoặc bùn đất cạnh xi-măng thôi, nhưng ở đây đều phủ xi măng mà. Nhìn lớp xi-măng này đi, dầy như vậy, trám chẳng có cái khe nào, cỏ dại bình thường có thể đẩy nứt mà mọc lên à? Quá bất thường ."

Nghe y phân tích, vẻ mặt Đường Húc Hải cũng ngưng trọng lên, hắn trực tiếp ngồi xổm xuống, búng mấy khối xi măng bị đẩy nứt ra một bên.

Lớp xi-măng đều rất dày, mà đống cỏ nhìn như non mềm này lại khiến người nghẹn họng mà đẩy nứt lớp xi măng dày chừng 10 cm này!

Đường Húc Hải nắm một khối xi-măng lên, ngón tay dùng sức bóp, loại xi-măng này rất cứng.

Phó Sử Ngọ cũng ngồi xổm bên cạnh hắn, y gần như nằm sắp xuống, hai tay nắm mép xi măng bị nứt ra, chuyển mấy hòn đá mảnh vụng đi. Đường Húc Hải thấy thế cũng tiến lên hỗ trợ, hai người cùng làm, rất nhanh liền dọn sạch vùng xi măng và đá giao nhau này

Mặt đất lộ ra một cái hố nông, chừng hơn mười cm, mà ba cây cỏ ra vẻ hiền lành liền đong đưa mà bày ra dáng người của chúng nó.

"Nhổ lên thử coi." Đường Húc Hải nói.

"Ừ." Phó Sử Ngọ vươn tay đi nhổ một cây trong đó..

Y ra sức tuyệt đối không nhỏ, nhưng căn bản nhổ lên không nổi. Phó Sử Ngọ kinh ngạc, y không khỏi duỗi thêm một bàn tay, hai tay dùng sức nắm gốc cỏ mà nhổ.

Nhưng vẫn không chút xi nhê nào.

Phó Sử Ngọ uể oải rũ vai xuống, y ngại ngùng nhìn Đường Húc Hải một cái, nói: "Sức tôi không mạnh bằng anh, hay là anh lên đi."

Đường Húc Hải vẻ mặt nghiêm túc, ngược lại không chê cười y. Hắn vươn hai tay bắt lấy cây Phó Sử Ngọ muốn nhổ, thử nửa ngày, nhưng chỉ làm nó lỏng đi một chút.

"Xem ra nhổ không nổi đâu, đào lên đi." Đường Húc Hải cũng không thể không nhận thua.

Hai người cầm hai công cụ từ bên cạnh SUV, một người một bên bắt đầu đào đất.

Đào chốc lát cây cỏ dại này rốt cục để lộ bộ mặt thật của nó.

Phó Sử Ngọ hít sâu một hơi, nhìn Đường Húc Hải run run nâng bộ rễ phát triển đến dị thường của nó.

Rễ cỏ dại bình thường chỉ chừng 6, 7 cm, mà rễ cây này nhánh dài nhất đã đến 20 cm, rễ không chỉ dài, nó còn to đến kì lạ.

"Cây này tuyệt đối đã biến dị!" Phó Sử Ngọ kinh tâm nói.

"Ừ, rất có thể giống như loài người, cỏ dại cũng xảy ra hiện tượng biến dị, trở nên càng khỏe mạnh hơn." Đường Húc Hải trầm giọng nói.

“Đây mới chỉ là cỏ dại.” Phó Sử Ngọ quay đầu lại nhìn bãi đỗ xe, cách một khoảng, liền có khe hoặc độn u, “Trừ cái này ra ai biết còn cái gì biến dị nữa? !”

“Tôi biết nè.” Một giọng nói trong trẻo vang lên.

Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải ngẩng đầu, phía sau tảng đá cách đó không xa có một cậu trai đang đứng. Cậu rất ngây ngô, trên người còn mang nét trẻ con không thể che dấu. Cậu mặc một cái áo sơ mi màu xanh ngọc, đeo một cái cặp quai chéo.

Thấy hai người đều nhìn cậu, cậu trai nhìn như trẻ con hai mắt tỏa ánh sáng từ ba lô sau lưng móc ra một cái laptop 14 inch.

Cậu vài bước tiến đến trước mặt hai người, nóng bỏng nói: “Tôi biết còn có cái gì biến dị, các anh muốn nhìn không? !”

Đường Húc Hải cùng Phó Sử Ngọ sửng sốt một chút, Đường Húc Hải trấn tĩnh hơn Phó Sử Ngọ, hắn nói: “Nhìn.”

Cậu trai lộ ra nét mặt hưng phấn, cậu đặt mông ngồi lên mặt đá, mở máy tính ra ngón tay nhanh chóng bấm. Không bao lâu liền chuyển màn hình lap lại, dùng đầu gối mình nâng.

“Xem đi, đây là giống loài hiện tại đã phát sinh biến dị!” Giọng cậu trai kích động nhanh chóng giới thiệu : “Không riêng nhân loại, hiện tại tất cả giống loài hấp thu phân tử Nguyên phát sinh biến dị đều trên đây !”

Phó Sử Ngọ bị hình ảnh hiện lên trên màn hình làm giật mình ngây người. Chúng được chiếu theo dạng video ngắn, mấy tấm mấy tấm cùng xuất hiện.

Mà hiện lên trên đó là số lượng các giống còn nhiều hơn tưởng tượng của y.

Trong đó không riêng chỉ có thực vật, còn có các loại động vật.

“Những thực vật bắt đầu biến dị có thực vật trên cạn, thủy sinh, bao gồm thân gỗ, cây bụi vân vân; động vật thì tất cả các loài có xương sống, nghe rõ nghen, là tất cả các loài.” Cậu trai cực kì trịnh trọng nói: “Hơn nữa, căn cứ các nhà khoa học quan sát thấy alien cũng là một loài động vật có xương sống, nó đi săn trừ nhân loại còn bao gồm tất cả các loài động vật có vú, bên cạnh đó còn có một ít loài chim lớn, động vật lưỡng cư. Lũ alien chỉ cần là động vật có não chúng đều ăn! Nếu không phải không biết hô hấp dưới nước, nói không chừng cả cá nhám voi cũng không buông tha!”

“Cậu còn biết gì?” Đường Húc Hải ngẩng đầu, vẻ mặt khó lường hỏi cậu.

“Tôi còn biết hiện tại phụ cận Vân thành tụ lại triều alien khổng lồ, bởi vì người trong thôn huyện quanh đây đã bị chúng ăn sạch, alien tìm không thấy thức ăn đã tụ lại, đang hướng về Vân thành đánh úp đến!”

Mắt Phó Sử Ngọ trợn to nhìn cậu trai, bị tin này làm khiếp sợ.

Đường Húc Hải lạnh lùng nhìn cậu, hỏi: “Cậu vì sao nói cho chúng tôi biết điều này, có mục đích gì?”

Sắc mặt cậu trai đổi đổi, sau đó cẩn thận cất kỹ cái lap của mình, rồi… nhào về hướng Đường Húc Hải: “Đại ca ơi! Cho xin ôm đùi cái đi a a a! !”

Đường Húc Hải phản xạ có điều kiện đá ra một phát.

Phó Sử Ngọ dở khóc dở cười lau miệng vết thương cho cậu nhóc bị Đường Húc Hải đá đến khóc thét: “Sao cậu lỗ mãng thế, tự nhiên nhào qua cho bị đá chi vậy.”

Cậu trai buồn rười rượi, khóe mắt còn ứa ánh nước: “Em làm sao biết anh ấy mạnh như vậy a!”

Phó Sử Ngọ vừa bực mình vừa buồn cười: “Cậu tên gì, làm nghề gì? Vì sao nắm nhiều tin như vậy?”

“Em tên là Miêu Gia, em là cảnh sát.” Miêu Gia sụt sùi nói.

“Cảnh sát? !” Đường Húc Hải cùng Phó Sử Ngọ trăm miệng một lời la.

“Dạ.” Miêu Gia gật gật đầu.

Đường Húc Hải cùng Phó Sử Ngọ vẻ mặt “xạo sự”.

Đường Húc Hải thậm chí vung nắm đấm ra uy hiếp, tà ác nói: "Thằng nhãi, không nói thật đánh chú mày ba má nhìn không ra bây giờ!"

"Em thật là cảnh sát a, đại ca!" Miêu Gia bất đắc dĩ lại ủy khuất.

"Hừ hừ!" Đường Húc Hải hừ lạnh một cái, vươn bàn tay khổng lồ ra nhéo đôi má phì phì trẻ con của Miêu Gia: "Nói thật! Chú mày năm nay mấy tuổi? !"

Miêu Gia ánh mắt lơ mơ một cái rồi trấn định nói: "22 tuổi."

"Nói lại lần nữa coi! Năm nay mấy tuổi ? !" Đường Húc Hải lớn tiếng quát.

Miêu Gia bị dọa run run: "2, 21 tuổi."

"Còn dám gạt anh mày! Cơ hội cuối cùng! !" ngón tay Đường Húc Hải dùng thêm chút lực.

"Ngao! ! !" Miêu Gia lập tức chảy lệ ròng ròng: "Đau đau đau! 19 nha! Lần này là thật là thật, em thề! Nha nha nha nha

"

Phó Sử Ngọ nhìn không được vỗ mu bàn tay hắn một cái, Đường Húc Hải lúc này mới buông, mặt Miêu Gia đã bị nhéo ra một dấu tay đỏ ửng.

"Cậu thật sự 19 ?" Phó Sử Ngọ nghi ngờ nhìn cậu.

"Thật sự 19 a !" Miêu Gia nơm nớp lo sợ mà, lén lút dịch đến bên người Phó Sử Ngọ, dùng thân thể y ngăn cản tầm mắt bắn tới của Đường Húc Hải.

Nhìn bộ dạng cùi bắp của cậu, Đường Húc Hải khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Thằng nhãi hỉ mũi chưa sạch dám lừa hắn nói mình 22! Thằng lính mới này vừa lắc ra trước mặt hắn hắn liền nhìn ra tuổi đại khái rồi, cốt cách cơ bắp cậu ta còn chưa sinh trưởng phát dục toàn hoàn, dám lừa gạt hoả nhãn kim tinh của hắn à.

Thật không biết sống chết là gì.

"Cảnh sát mà 19 tuổi?" Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính, ôm tay nhìn cậu.

"…" Miêu Gia giương mắt xem y, cực lực trấn định lui về phía sau một bước. Người này thoạt nhìn cũng không dễ chọc, chết toi rồi làm sao bây giờ a?!

Kế hoạch ôm đùi lần này sao bất trắc thế? Gặp trúng gai góc um tùm không hà, cậu xui quá trời mà.

Trong cái thời buổi bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ cái mạng nhỏ này cậu chẳng qua là muốn dựa dẫm vào một lão Đại mà thôi, có cần dùng đến chiêu nhéo mặt hù dọa thế không hả? !

"Em thật là cảnh sát, không tin anh có thể coi chứng cớ." Miêu Gia nói: "Giấy tờ chứng nhận của em tuy mất rồi, nhưng súng của em còn đây nè!"

Miêu Gia lấy súng giấu trong ba lô ra.

"Súng có thể chứng minh cái gì? Chúng tôi không phải cảnh sát cũng có súng mà." Phó Sử Ngọ lãnh tĩnh nói, sau đó lấy cây súng tuy đã hết đạn, nhưng dựa theo lời Đường Húc Hải, để quen mang súng bên thân mọi lúc mọi nơi cứ nhét bên thắt lưng ra.

"…" Miêu Gia không lời gì để chống trả.

Vì cái gì nghiêm khắc như vậy? ! Sao có thể không yêu thương bảo vệ động vật nhỏ… Lộn! Trân trọng thiếu niên như thế hả?

Miêu Gia nghĩ nghĩ, có cách .

"Em còn chứng cớ!" Miêu Gia khoan khoái xoay người, từ cái lap của mình trực tiếp xâm nhập hệ thống cảnh sát, từ trong đó kéo ra hồ sơ nhân sự của mình, "Xem đi!"

Miêu Gia đắc ý dào dạt chống nạnh đứng cạnh gò đá, triển lãm cái lap đặt trên mặt đá cho hai người coi.

Trên đó là một bảng biểu dán cái mặt non nớt của Miêu Gia, biểu hiện tin tức thân phận của cậu, còn có đơn vị tương ứng cùng mã số cảnh sát.

"Có số cảnh sát, hơn nữa thoạt nhìn không giống giả ." Phó Sử Ngọ quay đầu nói với Đường Húc Hải bên cạnh.

Đường Húc Hải gật gật đầu, cuối cùng chấm dứt lần "Khảo vấn" này.

"Chú mày nói, chú mày muốn ôm đùi?" Đường Húc Hải nheo nheo mắt, trầm giọng vặn hỏi.

"Đó chỉ là một cách so sánh, kỳ thật ý em là muốn góp sức cho hai anh ạ." Miêu Gia không dám tác quái nữa, thành thành thật thật mà nói.

36. Chương 36

Miêu Gia đã sớm chú ý tới Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải, cậu chính là một trong những người tình cờ chú ý tới thuật bắn súng của Phó Sử Ngọ.

Hơn nữa bất đồng với những người nhìn không ra huyền cơ trong đó, Miêu Gia có thể thấy được góc bắn của Phó Sử Ngọ đều đã trải qua tính toán công phu, cả alien hành động ra sao cũng có thể chuẩn xác tính ra.

Điều này làm cho tiểu cảnh sát bắn súng hạng bét đương trường đứng hình như nhìn thấy người cõi trên. Có thể căn cứ vào quỹ đạo vận động rồi nổ súng trước không tính cái gì, nhưng có thể bức mục tiêu đâm đầu vào nòng súng mới là điều nghịch thiên á!

Miêu Gia xem như một thiên tài đặc biệt được chiêu mộ vào hệ thống cảnh sát để làm việc.

Bản thân cậu kỳ thật là lớn lên trong cô nhi viện, điều kiện viện phúc lợi của họ coi như không tồi. Có một nhà từ thiện quyên tặng phòng máy tính, điều này giúp cậu từ nhỏ xíu đã có cơ hội tiếp xúc máy tính. Miêu Gia rất có thiên phú trên phương diện này, còn nhỏ đã có thể tự biên soạn code, nhưng vì trẻ người non dạ, cuối cùng lợi dụng thiên phú của mình chọt trúng họa trời giáng.

Lúc cảnh sát dựa theo địa chỉ id đến bắt cũng thấy sợ ngây người, đứa bé này cả thanh thiếu niên cũng chưa tính nữa, nhiều lắm chỉ coi như một nhi đồng hơi lớn thôi.

Lúc ấy bởi vì tuổi cậu còn nhỏ, cuối cùng bị phạt rất nhẹ, chỉ quản giáo mà thôi.

Nhưng đoạn thời gian quản giáo này lại làm Miêu Gia nghẹn khuất gấp trăm lần, mỗi ngày lao động không cho đụng máy tính, không thua gì khổ hình.

Cuối cùng nhi đồng hơi lớn mà chỉ số thông minh cao này nhạy bén nghĩ ra một cách, lấy kỹ thuật máy tính của mình ra bù hình phạt, mà đặc biệt lúc đó hệ thống cảnh sát rất yêu quý tài năng của cậu nên cũng đồng ý . Chờ chấm dứt quản giáo, Miêu Gia đã có kinh nghiệm, liền trực tiếp đi cửa sau mà vô trường cảnh sát.

Vì không để xã hội có thêm một thành phần khủng bố không thể kiểm soát, Miêu Gia tuy tuổi còn nhỏ lại đặc biệt được trường cảnh sát vui vẻ tiếp thu, cuối cùng tốt nghiệp rồi liền phân về quê quán cũ làm việc.

Miêu Gia luôn là một người không thích tiêu hao thể lực, lúc còn ở trường lại dùng lời ngon ngọt lấy lòng giáo viên, để mấy giáo viên này mắt nhắm mắt mở mấy thành tích bắn súng thể lực vân vân của cậu.

Cậu lúc còn đi học cũng kiến thức qua thuật bắn súng lợi hại của mấy thiên tài, nhưng lôi thiên tài kia ra so với Phó Sử Ngọ trước mặt, quả thực là cám xú mà!

Bản thân Miêu Gia thuộc loại chuyên kỹ thuật nên không có chút sức chiến đấu, bất kì thời điểm nào cũng làm công tác hậu cần, bảo cậu anh dũng chiến đấu chỉ có nước đi chịu chết. Trước kia Miêu Gia chạy vào kho trung tâm đã đến đơn vị chính phủ tương ứng của mình để lăn lộn chút quần áo thức ăn, hiển nhiên không ai quan tâm liền bất mãn rời đi.

Đại bộ phận nhân viên ngoại cần của hệ thống Cảnh sát đều hy sinh, tại kho trung tâm đều là nhân viên văn chức hành chính an bài vào đầu tiên. Bọn họ có chút kỹ năng sống còn tệ hơn cả Miêu Gia, cũng làm thằng nhóc kiêu ngạo này chướng mắt. Nghĩ đến những người thân phận xấp xỉ cậu giá trị vũ lực lại chẳng

hơn cậu được bao nhiêu này, Miêu Gia dứt khoát rời khỏi kho hàng chính phủ an trí, lăn lộn vào mấy kho hàng khác.

Cái laptop cậu mang theo này là siêu máy tính nhờ quan hệ kiếm người đặt làm, tính năng ưu dị cực kì. Miêu Gia ru rú trong kho hàng, mỗi ngày ăn bánh uống nước, trừ đi ngủ ra chính là lợi dụng laptop thông qua internet quân đội, mượn vệ tinh để coi các loại tin tức trong thế giới internet vẫn chưa hoàn toàn biến mất bên ngoài.

Bởi vì tiếp xúc với thế giới bên ngoài, Miêu Gia càng hiểu biết sự biến hóa của thế giới hơn so với những người đang lo sợ bất an trước ngày mai và tương lai mịt mờ tối tăm trong kho hàng.

Lợi dụng vệ tinh quân sự, cậu cũng thấy được dị động của triều alien, quân đội không vì triều alien mà sớm bố trí khiến Miêu Gia có cảm giác không ổn cùng tuyệt vọng.

Hỗn chiến đêm qua làm Miêu Gia thấy được hy vọng, nếu quân đội quyết định tử thủ kho trung tâmVân thành, như vậy đầu nhập vào thế lực tương đối mạnh hơn đi, tối thiểu có thể giữ cái mạng nhỏ này.

Vì thế thấy Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải chú ý đến thực vật biến dị, Miêu Gia cảm thấy cơ hội biểu hiện đã tới !

Thế nhưng, không ngờ hai người này không hòa đồng gì hết, rất tổn thương tâm hồn yếu đuối của thiếu niên nha _ Miêu Gia khóc thầm thành sông. (nội lưu thành hà)

Đường Húc Hải từ chối cho ý kiến trước biểu hiện trắng trợn muốn dựa dẫm của Miêu Gia, Phó Sử Ngọ lại cảm thấy hơi rung động với đề nghị của Miêu Gia.

Hiện tại trừ mỗi ngày có thể coi TV trong quân doanh, bọn họ một chút tin tức bên ngoài cũng không chiếm được khiến Phó Sử Ngọ thực bất an, có lẽ có thêm một nhân viên tình báo cũng không tồi?

Phó Sử Ngọ nhìn nhìn Đường Húc Hải, ánh mắt Đường Húc Hải cũng xẹt qua y một cái, không thể nhận ra khẽ gật đầu một chút. Hắn hiển nhiên cũng có ý tưởng này, chỉ là hắn không có khả năng trực tiếp chấp nhận ý muốn đầu nhập của Miêu Gia như vậy. Chấp nhận dễ dàng thế, Miêu Gia cái thằng nhãi ranh thoạt nhìn nhanh nhẹn này rất có khả năng sẽ khinh thường bọn họ, về sau không dễ quản giáo. Hơn nữa đối với loại nhãi ranh miệng lưỡi trơn tru quá mức này, Đường Húc Hải ngứa tay muốn hung hăng dạy dỗ một phen, làm cho chúng biết cái gì mới là phong cách quân nhân.

Miêu Gia trong lúc mình không biết gì cả đã bị Đường Húc Hải đóng dấu tân binh mới vào nghề, không lâu sau bi thương bắt đầu chịu đựng các loại huấn luyện cực kỳ tàn ác, trên danh nghĩa viết “Huấn luyện tự bảo vệ mình ” !

Ba người chạng vạng này nơi nào cũng không đi, mãi cho đến tối Ôn Triệu Minh chấm dứt du thuyết trở về, ba người còn trong buổi giảng giải của Miêu Gia về tình huống bên ngoài. Mà lúc Ôn Triệu Minh điều khiển xe lăn sắp hết điện trở về, nghe nội dung họ nói lại trước mắt sáng ngời trực tiếp gia nhập.

Miêu Gia lời ít mà ý nhiều tổng kết trọng điểm nãy giờ cho Ôn Triệu Minh nghe, còn đem hình ảnh cho anh nhìn.

“Thực vật phát sinh biến dị trễ nhất , trước đó, bị phân tử Nguyên ảnh hưởng biến dị đầu tiên là động vật, nhất là động vật có vú và chim chóc. Kỳ thật, bảy ngày đầu lúc mọi người cho rằng bùng nổ bệnh dịch phạm vi lớn, cũng đã bắt đầu xuất hiện động vật có vú cùng chim chóc tử vong số lượng khổng lồ, nhưng chuyện này nhưng không được chú ý và coi trọng. Thời điểm đó sự chú ý của mọi người chủ yếu đặt ở người phát bệnh, một nhóm khác thì chú ý hiện tượng thiên văn biến hóa.” Miêu Gia nói miệng khô, liếm liếm môi.

Phó Sử Ngọ nhìn cậu một cái, xoay người rót chút nước trên xe cho cậu.

“Cám ơn anh Phó.” Miêu Gia cả buổi chiều bị hai người liên tục tàn phá, chỉ được Phó Sử Ngọ quan tâm chút liền cảm động nói không nên lời.

Trực tiếp ực hết ly, Miêu Gia thở dài nói tiếp cho Ôn Triệu Minh nghe: “Sau đó gia cầm lại chết ngày càng nhiều, rất nhiều chủ xí nghiệp nuôi dưỡng không ngừng kêu khổ nên ban ngành liên quan mới hạ lệnh _ tất

cả gia súc gia cầm đã chết, toàn bộ tiêu hủy ngay tại chỗ. Chuyện này lúc ấy cũng lên thời sự, chẳng qua chỉ nói thoáng qua, căn bản không có gì lớn."

Ôn Triệu Minh hiểu rõ gật đầu _ lúc đó mọi người trong lòng khủng hoảng đều chú ý bệnh tình và hiện tượng thiên văn, ai ở không mà đi quan tâm gia súc gia cầm gì chứ.

"Động vật biến dị xuất hiện sớm nhất tại Hoa Hạ là ở vườn thú thủ đô." Miêu Gia cắt một ít hình ảnh, hiện ra hình ảnh phóng to của một sinh vật to lớn, "Con gấu ngựa này, còn có con voi Châu Á này, sức mạnh đột nhiên tăng lên, phá sập phòng nhốt chúng nó rồi chạy ra ngoài. Sau lại còn có linh dương bị biến dị ra lực nhảy cực mạnh trực tiếp nhảy ra lan can."

"Đây chỉ là sớm nhất ." Miêu Gia nhấn mạnh, sau đó lại cắt một tổ hình ảnh: "Nhìn cái này, đây đều là động vật dị năng ở tỉnh S cách tỉnh H gần nhất ."

"Động vật dị năng? ! Cậu nói là dị năng? !" Ôn Triệu Minh kinh hô.

"Đương nhiên, chính là hai chữ này không sai." Miêu Gia nghiêm túc gật gật đầu nói: "Tuy không biết phân tử Nguyên rốt cuộc làm sao mà khiến người biến dị và thức tỉnh dị năng, nhưng nó đối với tất cả sinh mệnh trên địa cầu đều công bằng. Không chỉ xuất hiện động vậtdị năng, thậm chí còn xuất hiện thực vậtdị năng. Hiện tại các khoa học gia căn cứ bước đầu phân chia, đem nhân loại và động vật thực vật thức tỉnh dị năng, phân thành nhân loại dị nguyên, động vật dị nguyên, thực vật dị nguyên. Chẳng qua người biết tin càng quen trực tiếp gọi là dị năng giả, thực vật dị năng, động vật dị năng."

"Không chỉ thế, bọn họ thậm chí phân chia giới hạn chuẩn xác cho biến dị và dị năng. Nghe nói là căn cứ hàm lượng phân tử Nguyên trong cơ thể người để phán đoán, chẳng qua tiêu chuẩn này chưa được công bố, em còn chưa biết." Miêu Gia bảo.

Ôn Triệu Minh kinh hãi nhìn cậu trai trên mặt còn mang nét ngây ngô, anh kỳ dị liếc nhìn Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ một cái.

Đường Húc Hải cùng Phó Sử Ngọ từ chạng vạng đến lúc anh trở về đã lãnh hội năng lực tìm kiếm tin tức siêu cường của đối phương, cho dù khiếp sợ cũng yên lặng nhịn được.

Ôn Triệu Minh chớp mắt mấy cái, rất nhanh trấn tĩnh lại. Miêu Gia là một nhân tài hết sức hữu dụng, nhưng phải kiểm soát được cậu, ít nhất không thể tùy tiện kinh ngạc không bình tĩnh trước mặt cậu.

"Thảm thực vật rừng rậm nguyên thủy tỉnh S có rất nhiều chủng loài, cho nên đại khái đó là nguyên nhân bên đó sớm xuất hiện động vậtdị năng nhất. Động vật dị năng ban đầu chỉ là động vật hình thể lớn, như hổ, sói, hươu, thẳng đến cuối cùng vườn nuôi trâu cũng biến dị…"

Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ trước đó đã nghe một lần, nhưng nghe lại vẫn cảm nhận được kinh tâm hoảng thần.

Ôn Triệu Minh khó khăn nuốt nước miếng: "Tôi nghĩ tôi cần tăng độ thuyết phục, tranh thủ càng nhiều người gia nhập vào đội của chúng ta."

Đường Húc Hải trầm giọng nói: "Anh nói không sai. Nếu chúng ta rời khỏi Vân thành đến dã ngoại, trừ nguy cơ gặp phải triều alien ra, còn phải đối mặt nguy hiểm gặp phải thực vật cùng động vật dị năng!"

"Thực vật dị năng bây giờ còn chưa là uy hiếp nghiêm trọng nhất, phỏng theo chuyên gia suy đoán, trong thời gian ngắn trong thảm thực vật loài có thể xuất hiện dị năng chiếm tỷ lệ cực thấp. Mà hiện tại động vật cỡ lớn, trừ một ít mà con người nuôi, ngoài dã ngoại cũng rất ít, tỷ lệ gặp phải cũng không cao. Ít nhất xác suất nhỏ hơn gặp phải alien rất nhiều."

Ôn Triệu Minh nghe vậy run run khóe miệng, đây đại khái là kết quả do mấy năm nay, nhân loại khai phá bốn phía quá độ đi?

Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính nói: "Trừ cái này ra, chúng ta còn phải tăng mạnh cải tiến xe nữa."

Ôn Triệu Minh quay đầu lại nhìn thoáng qua chiếc SUV gần như đã hoàn toàn thay đổi. Cả ngày nay, Đường Húc Hải làm ra thật nhiều nhánh sắt, trực tiếp dùng dị năng kim loại biến ra công cụ, gắn trực tiếp nhánh sắt vào chiếc SUV.

Hiện tại chiếc Volvo việt dã màu đen chỗ nào còn nhìn ra phong cách trầm ổn, cao sang xa hoaban đầu. Nó đã trực tiếp bị biến thành xe tù chở phạm nhân rồi.

Ôn Triệu Minh cũng cố không để bụng đau xót cho xe của anh mà quay ra hỏi: "Còn muốn cải tiến thế nào."

Phó Sử Ngọ có điều suy nghĩ nhìn nhìn Đường Húc Hải, nói: "Tôi thấy chỉ cải tiến như vậy vẫn quá bảo thủ."

"Bảo thủ?" Miêu Gia nhìn chiếc SUV không nói là phòng thủ kiên cố, nhưng ít nhất cũng là 360 độ không góc chết , vậy mà còn coi là bảo thủ à?

Đường Húc Hải ngược lại không nghi ngờ Phó Sử Ngọ, dù sao lúc trước Phó Sử Ngọ học thiết kế nội thất, tuy kém xa thiết kế công nghiệp, nhưng từ góc độ thiết kế sư mà nói có lẽ hắn quả thật không có sáng kiến như người ta?

Phó Sử Ngọ nói: "Đúng vậy, còn có thể táo bạo hơn chút." Y quay đầu nói với Đường Húc Hải: "Anh đều đã dùng đến dị năng kim loại để cải tạo công cụ, vì sao không thể trực tiếp dùng để cải tiến chiếc xe này chứ?"

"Hửm?" Đường Húc Hải thẳng lưng hỏi: "Nói thử coi."

Phó Sử Ngọ nghiêm túc nói: "Nếu bản thân SUV cũng là chế phẩm kim loại, vì sao không dùng năng lực của anh chỉnh thể cải tạo nó. Tôi thấy không gian xe có thể chỉnh thêm cao lên chút, không gian có thể tăng lớn, thùng xe phía sau có thể mở rộng thêm. Dị năng Kim loại nếu có thể thay đổi hoàn toàn thép mềm, như vậy cải tiến tôi nói anh hẳn cũng có thể làm được."

Mắt Đường Húc Hải sáng rực lên, hắn gật gật đầu nói: "Cậu nói tôi đều chưa nghĩ tới. Tôi chỉ nghĩ làm sao biến cửa sổ xe càng rắn chắc, kỳ thật có thể chỉnh thể cải tiến một chút. Bumper xe cũng có thể thay đổi, loại hiện giờ cũng không chịu nổi va chạm mạnh."

"Đúng rồi." Miêu Gia nhịn không được chen vào: "Em từng coi một cái video trên mạng, nói là loại xe Hummer trực tiếp tông bẹp đầu xe khác, nó lại không bị sao hết."

"Thành phần của loại xe kia phải là hợp kim đặc biệt đi?" Thân là nguyên chủ của chiếc xe, Ôn Triệu Minh nhịn không được trong lòng chùi mồ hôi, nói: "Loại SUV này thành phần kim loại không là hợp kim tintan cũng là hợp kim nhôm, thân xe chắc là thép tấm nghèo cacbon."

Đường Húc Hải nghĩ nghĩ nói: "Tôi biết hợp kim cứng nhất là thép giàu C, chủy thủ quân dụng của tôi chính là dùng hợp kim này."

Ngón tay Miêu Gia bay nhanh, rất nhanh liền vơ vét một đống tư liệu trên máy tính, cậu nói: "Hiện nay hợp kim cứng nhất trên thế giới là thép vôn-fram, loại này độ cứng rất cao, có thể so với kim cương. Kim loại đơn thể kiên cố nhất là Crom, mặt khác chống đạn hữu hiệu thì là sợi tổng hợp giữa…"

Miêu Gia không hổ với danh hiệu tình báo viên chuẩn xác định vị cho cậu, chỉ trong chốc lát liền lưu loát tìm ra một đống thứ.

"Ngừng!" Đường Húc Hải đau đầu đánh gãy cậu: "Tôi chạy đi đâu kiếm crom! Còn sợi tổng hợp chống đạn nữa… Cậu có biết quá rồi không, có thể gì gọi là phù hợp hoàn cảnh không hả?"

Miêu Gia ngậm miệng, ngượng ngùng nhìn hắn.

Phó Sử Ngọ bình tĩnh đẩy đẩy kính nói: "Anh có dị năng kim loại, cứ thử thay đổi thành phần hợp kim, nói không chừng có thể làm ra tài liệu càng rắn chắc."

"Ừ." Đường Húc Hải gật gật đầu: "Nếu điều kiện cho phép. Hiện tại chỉ có kim loại trên thân xe, sau này nếu có thể sưu tập càng nhiều kim loại, nói không chừng có thể cải tiến chiếc xe này thành xe thiết giápdi động."

"Xe thiết giáp!" hai mắt Miêu Gia phóng kim quang, vẻ mặt thèm thuồng, độ tuổi này của cậu đúng là độ tuổi mê muội loại xe mộng ảo này.

Đây là giấc mộng tất cả mọi người hy vọng có thể thực hiện, làm một chiếc xe thiết giáp thuộc về chính họ.

Đường Húc Hải bắt đầu bắt tay tiến hành cải tiến toàn bộ xe SUV, Phó Sử Ngọ Miêu Gia cùng Đường Húc Hải từ bãi đỗ đẩy mấy chiếc xe bị vứt không có chủ nhân về. Đường Húc Hải thì thi triển dị năng kim loại trực tiếp biến những kim loại từ thân xe ban đầu của nó thành dạng mềm, sau đó trực tiếp gia cố vào thân chiếc SUV.

Đường Húc Hải cẩn thận cảm thụ, hắn khống chế các thành phần kim loại sắp xếp theo yêu cầu củahắn. Những khoáng vật không cần lò luyệnnóng, trực tiếp bị nặn thành thành phần hợp kim họ cần.

SUV thoát ly nguyên trạng của nó, biến cao hơn trước kia một ít, bumper càng thêm vững chắc, thân xe biến rộng, rương sau lớn hơn. Toàn thân xe đều dày lại, có thể so với xechống đạn, có thể nói là vũ trang đến tận răng.

Chẳng qua xe được cải tiến tới mức biến thành màu bạc sáng của hợp kim, nước sơn màu đen ban đầu biến mất chẳng còn dấu vết.

Đường Húc Hải bất mãn nhíu mày.

Phó Sử Ngọ an ủi nói: "Không sao, sau này tìm nước sơn sơn lại là được."

Đường Húc Hải vẫn không cam lòng, hắn quật cường lấy tay đặt trên thân xe, trong chốc lát mặt ngoài xe liền biến thành bản phối màu, không ngừng chuyển sắc.

"Anh đang làm gì?" Phó Sử Ngọ tò mò hỏi.

"Tôi thử phủ bên ngoài một lớp màng kim loại." Đường Húc Hải cắn răng, chỉ chốc lát đầu liền vã mồ hôi hột.

Các loại khoáng chất dưới sự thao túng dị năng của hắn biến ảo ra các màu khác nhau, hắn còn phải đảm bảo thành phần làm ra cuối cùng không thể ảnh hưởng đến độ rắn chắc của thân xe.

Phó Sử Ngọ lo lắng nhìn Đường Húc Hải dốc hết toàn lực, không làm được không bỏ qua. Y thầm than một tiếng, Đường Húc Hải quật cường thế nào y cũng không phải lần đầu lĩnh giáo.

Cải tiến chiếc xe vốn đã tiêu hao hầu hết tinh lực của Đường Húc Hải, khiến dị năng của hắn hao gần cạn kiệt. Mà giờ hắn lại bắt đầu tiến hành thao tác càng phức tạp, quả nhiên tìm đường chết thế nào thì chết thế đó mà.

Thẳng đến lúc Đường Húc Hải sắp thoát lực ngất xỉu, hắn mới phối được một màu hắn vừa lòng.

Đó là một tầng matte không phản xạ ánh sáng, hoàn toàn từ hợp kim biến thành, lại có hiệu quả như phun lên một lớp sơn.

Nhìn xe cải tiến màu xám bạc, Đường Húc Hải miễn cưỡng vừa lòng, hắn chép miệng nói: "Cứ vậy trước đi, chờ sau này đến quân khu, tôi tìm người quét thành hoa văn rằn ri cho tôi."

Miêu Gia đi lên bày tỏ sùng bái: "Anh Hải anh rất trâu bò !" Cậu giơ ngón tay cái lên.

"Chứ gì nữa!" Đường Húc Hải ngạo nghễ hất cằm.

Nhìn hắn rõ ràng mệt không đứng nổi vẫn cứng đầu chống đỡ ở đây, Phó Sử Ngọ tức giận đẩy nhẹ hắn: "Mau đi ngủ đi!"

Đường Húc Hải khựng một chút, "A" một tiếng, quay đầu quát Miêu Gia: "Đi đi đi! Con nít con nôi cũng đi ngủ đi."

Nói xong hắn liền lắc lư loạng choạng đi.

Miêu Gia thấy Đường Húc Hải "ngoan" như vậy thì kinh ngạc không ngừng. Phó Sử Ngọ thấy Đường Húc Hải đi rồi, nghiêng đầu lại xuyên qua mắt kính nhìn Miêu Gia.

Da Miêu Gia run lên, bật người nói: "Anh Phó, ngủ ngon!"

Miêu Gia chạy nhanh như chớp, Phó Sử Ngọ lúc này mới đi đến túi ngủ của mình.

Buổi tối này, y cùng Đường Húc Hải ngủ trên nền xi-măng ngoài xe, mà Ôn Triệu Minh và Miêu Gia thì ngủ trong xe.

Ngày hôm sau vì hôm trước cạn kiệtdị năng, Đường Húc Hải là người dậy cuối cùng.

Lúc hắn thức dậy, Phó Sử Ngọ vẻ mặt ngưng trọng bước nhanh tới, y thấp giọng nói: "Vừa rồi Liên trưởng Vương bảo tôi đi qua một chuyến, nói chúng ta mau rời đi đi."

Tim Đường Húc Hải lập tức lộp bộp, sắc mặt ác liệt nhìn Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ tâm tình trầm trọng, y gật gật đầu nói: "Đến lúc rồi."

Miêu Gia lúc này cũng ôm máy tính từ trên xe nhảy xuống, đến cạnh hai người nói: "Anh Hải, anh Phó, triều alien bên ngoài hình thành thế hội tụ, di chuyển hướng về Vân thành. Thời gian không nhiều lắm, chỉ có một ngày là có thể tới phía Đông Vân thành!"

Phó Sử Ngọ hít mạnh một hơi: "Chỉ có thời gian một ngày? !"

Đường Húc Hải đấm một phát lên nền nhà, nền xi-măng thủng một hố nông: "Mẹ nó!"

"Anh Hải, mau quyết định đi?" Miêu Gia lo lắng nhìn hắn.

Sau khi Alien tiến hóa tổ chức mai phục trong đêm thất bại, kho trung tâm bên này an toàn không được bao lâu. Alien trong Vân thành sớm muộn gì cũng sẽ tiến hành công kíchlần nữa, đến lúc đó cùng lũ alien tụ lại ngoại ô phía đông trùng hợp hình thành thế vây kín, bọn họ có mọc cánh cũng trốn không thoát!

"Gọi Ôn Triệu Minh về đi! Nói với ảnh chuẩn bị xuất phát, có thể tìm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, tìm không được thì không cần tìm nữa!" Phó Sử Ngọ dứt khoát quyết định.

Đường Húc Hải hít sâu một hơi, hắn bò ra khỏi túi ngủ nói với Phó Sử Ngọ: "Đổ đầy bình xăng, tùy thời chuẩn bị xuất phát!"

Ôn Triệu Minh sáng sớm liền đi ra ngoài du thuyết .

Trong thời gian ngắn ngủi, hắn liền thuyết phục được 7 người, trong đó có 3 dị năng giả, 4 biến dị giả.

Hiện nay đoàn thể nhỏ 4 người bọn họ, phân công tương đối rõ ràng: Đường Húc Hải phụ trách chiến đấu, Ôn Triệu Minh phụ trách bày mưu tính kế, Miêu Gia phụ trách công tác tình báo, chỉ có Phó Sử Ngọ nhìn như cái gì cũng không làm. Nhưng Ôn Triệu Minh thì cảm thấy Phó Sử Ngọ có chức vụ càng quan trọng hơn.

"Tôi có thể làm gì?" Phó Sử Ngọ mặt ngoài lạnh nhạt, thực tế trong lòng có chút bất an.

Nói thật, y thật cảm thấy mình không hữu dụng gì so với hai người có dị năng, thậm chí còn kém hơn cả Miêu Gia không có dị năng, điều này làm Phó Sử Ngọ rất mất mát.

"Anh chính là nhân vật linh hồn trong tiểu đoàn thể của chúng ta, không có tuyệt đối anh không được ." Ôn Triệu Minh thành khẩn nói: "Chỉ có anh ở mặt ngoài làm nhân vật trung tâm của đoàn thể này mới được."

Phó Sử Ngọ lập tức ngây ngẩn cả người, y không hiểu gì hỏi: "Vì cái gì là tôi? Anh và Đường Húc Hải đều mạnh hơn tôi a!"

Đường Húc Hải có giá trịvũ lực mạnh, mà Ôn Triệu Minh tuy thân tàn tật nhưng cũng là dị năng giả, hơn nữa đầu óc của anh còn rất thông minh.

"Sử Ngọ, cậu có một tính chất đặc biệt hai người chúng tôi đều không có." Đường Húc Hải gật đầu đồng ý nói : "Tôi cũng thấy an bài này rất thích hợp, tôi lo võ, lão Ôn lo văn, cậu thì đảm đương đầu não." (Trangki: là vua ấy hả 0.o)

Phó Sử Ngọ thấy Đường Húc Hải cũng nói vậy lại càng không hiểu tại sao.

"Tôi có tính chất đặc biệt gì?" Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính, hai mắt mờ mịt nhìn hai người.

"Chính là cái này!" Ôn Triệu Minh cùng Đường Húc Hải trăm miệng một lời nói.

"? ? ?" Bàn tay nâng kính của Phó Sử Ngọ khựng lại giữa chừng.

Vốn Phó Sử Ngọ đã có sẵn dáng vẻ lạnh lùng sắc bén tinh anh, hơn nữa không hiểu sao y lại có khả năng có thể dùng cảm giác của bản bóng dáng hưởng chung quanh. Năng lực này đôi khi mang đến cho người ta cảm giác áp bách uy nghiêm lạ thường, khiến người bị khí thế của y đè nén không thở nổi.

Ôn Triệu Minh cảm thụ điều này sâu nhất, anh nói: "Hai người chúng tôi cộng lại cũng không có lực chấn nhiếp bằng anh."

"Đúng!" Đường Húc Hải cười thực tà ác: "Tuy chúng tôi cũng biết trên thực tế cậu là cái dạng gì, nhưng bề ngoài của cậu lại đủ sức lừa tình, đâm vào đây chính là tốt nhất."

Phó Sử Ngọ lập tức giận sôi.

Có ý gì? ! Nói y miệng cọp gan thỏ hả? !

"Đừng nóng, là đang khen cậu mà ! Cái này gọi là thâm tàng bất lộ ~" Đường Húc Hải đem cánh tay đặt ở trên vai Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ từ nhỏ đến lớn chưa từng cùng người kề vai sát cánh, động tác tượng trưng tình hữu tình như vậy lập tức làm Phó Sử Ngọ bụng đầy chán nản biến mất không còn một mảnh.

Y ngây người nhìn nhìn gương mặt tươi cười sáng sủa của Đường Húc Hải : "Thật sự khen tôi à?"

Đường Húc Hải không nhịn được cười, thanh thanh cổ họng, trịnh trọng lạ thường nói: "Thật mà, tính cách của cậu đôi khi còn quyết đoán hơn tôi và Ôn Triệu Minh, cậu biết thời điểm nào đưa ra quyết định thế nào là có lợi cho chúng ta, cho nên về sau chúng ta có chuyện gì liền thương lượng. Một khi có chuyện quan trọng, không thể quyết đoán, cậu có thể trực tiếp làm chủ."

Phó Sử Ngọ nghe lời Đường Húc Hải nỗi lòng kích động, y từ nhỏ đến lớn cả tổ trưởng cũng chưa từng làm, giờ lập tức gánh vác trách nhiệm lớn như vậy, lập tức có một cảm giác hào khí ngất trời mãnh liệt.

"Ừ." Phó Sử Ngọ gật đầu.

37. Chương 37

Tuy hùng hồn mà đáp ứng nhưng khi bị Đường Húc Hải thúc lưng đẩy về hướng 7 người được Ôn Triệu Minh thuyết phục tới, lòng Phó Sử Ngọ lại bồn chồn.

Y từ nhỏ đến lớn chưa từng lấy địa vị lãnh đạo để đối mặt người nào.

Phó Sử Ngọ lặng lẽ hít sâu một hơi, cẩn thận hồi tưởng dáng vẻ của trưởng phòng, bắt đầu cố gắng bắt chước.

Đường Húc Hải đột nhiên cảm thấy thân thể dưới cánh tay mềm nhũn, bắt đầu lắc lắc ẹo ẹo khoan thai đi tới.

Hắn vừa thấy, bỗng thấy không thôi, đi đường còn ẹo ẹo lắc một cái thế này, Phó Sử Ngọ làm cái gì vậy?

Hắn chọt chọt lưng Phó Sử Ngọ, đi mau đến cạnh y nhỏ giọng nói: "Cậu làm gì vậy?"

"Tôi đang bắt chước trưởng phòngchúng tôi." Phó Sử Ngọ khó hiểu nhìn hắn: "Không phải các anh bảo tôi làm vậy à?"

Đường Húc Hải chùi gân xanh trên mặt, vừa bực mình vừa buồn cười nói: "Cậu ở không quá hay sao mà đi học tướng làm quan! Làm bản thân cậu là được rồi."

Phó Sử Ngọ cái hiểu cái không, nhưng dưới ánh mắt ép bức của Đường Húc Hải vẫn buông tha tính toán học hỏi kinh nghiệm của trưởng phòng.

"Uh." Phó Sử Ngọ gật gật đầu, khôi phục bình thường đi tới.

Ôn Triệu Minh đã đi trước một bước đến cạnh những người này, tính toán giới thiệu cho cả hai bên.

Phó Sử Ngọ đến trước mặt mọi người, nhịn không được khẩn trương vô cùng, môi nhếch, mắt ánh lạnh, mặt đanh càng thêm đanh.

Mắt thấy Phó Sử Ngọ đã khoác lên khí thế người lạ chớ gần lạnh lùng đi tới, Ôn Triệu Minh trong lòng dựng thẳng một ngón tay cái.

Anh làm người du thuyết, Đường Húc Hải sau này phải cầm đầu những người này chiến đấu cũng không tiện bảo trì cao cao tại thượng. Chỉ có Phó Sử Ngọ có thể ra vẻ bề trên, đeo cho những người này một cái vòng kim cô, không đến mức không tiện ra tay quản giáo.

Nếu đặt một người bình thường lên địa vị cao, những người không là biến dị giả cũng là dị năng giả này khẳng định sẽ không phục. Nhưng Phó Sử Ngọ thì khác, tuy mặt ngoài y thoạt nhìn chỉ bắn súng chuẩn một chút, nhưng khí thế của y rất mạnh, khiến cho những người căn bản không hiểu bản chất của y sẽ không tự chủ được mà kiêng kị.

Hiện tại chính là như thế. Khi Đường Húc Hải tận lực bước sau một bước, Ôn Triệu Minh lại dùng giọng điệu cung kính giới thiệu với mấy người, những người này bắt đầu suy đoán người thanh niên thoạt nhìn gầy teo này rốt cuộc là từ đâu đến, tại sao có thể khiến hai dị năng giả cung kính tuân theo như vậy.

Phó Sử Ngọ lạnh nhạt gật gật đầu, y rũ tay xuống, kỳ thật căn bản không biết nói gì, chỉ im lặng nhìn 7 người trước mắt .

Y lia qua từng người từng người, thầm nhẩm lại lời giới thiệu của Ôn Triệu Minh một lần.

Ba dị năng giả phân biệt là dị năng giả thủy hệ Hoắc Ân Đình, thổ hệ nhánh cát Mã Đông, mộc hệ Lưu Bội Kỳ; bốn biến dị giả lại có ba nam một nữ, trong ba nam còn có một người nước ngoài! Bốn người tên là Lưu Chiêu, Ngô Thiện, Hollande, Vương Đan.

Phó Sử Ngọ tuần tra một lần trên người bọn họ, y thật lâu không nói lời nào, khiến không gian nhỏ này đột nhiên câm lặng nặng nề.

Đường Húc Hải nhẹ nhàng thanh cổ họng một cái, ý bảo Phó Sử Ngọ nói gì lẹ đi.

Phó Sử Ngọ suy nghĩ một chút, giọng cứng rắn mà nói: “Các anh nếu đứng ở chỗ này chứng tỏ chúng ta đều có một mục tiêu chung! Đó là sống sót, đi tới nơi an toàn. Cái khác tôi không nói nhiều, chỉ có một yêu cầu!” Phó Sử Ngọ nói tới đây giọng bỗng nghiêm khắc lên, y quát: “Tôi hy vọng từ nay về sau các anh đừng giấu diếm điều gì bất lợi đối với đoàn đội, bất kể mệnh lệnh nào có lợi cho cá nhân hoặc đoàn thể đều không cho phép chấp hành sai! Nghe rõ chưa? !”

Ánh mắt y dữ tợn đảo qua, 7 người hung hăng run lên, không tự chủ được cùng la to: “Nghe rõ!”

Chờ Phó Sử Ngọ phát biểu hoàn tất, Đường Húc Hải sợ lát nữa lại tẻ ngắc, liền tiến lên một bước nói: “Chuẩn bị một chút, chúng ta một giờ sau rời khỏi kho trung tâm, các anh ai có xe đều chạy đến chỗ này. Không có lát nữa có thể coi xe nào còn trống thì đi nhờ.”

7 người có gật đầu có lắc đầu, Đường Húc Hải nhìn bộ dáng lộn xộn bừa bãi này cũng chỉ có thể thầm than trong lòng _ dù sao họ cũng chưa từng trải qua huấn luyện chính quy.

“Hiện tại giải tán! 50 phút sau tập hợp!” Đường Húc Hải nghiêm mặt đứng tư thế quân nhân, trung khí mười phần quát.

7 người chần chờ nhìn nhau một chút rồi phân tán, bọn họ có người cũng lái xe tới, nhưng đậu trong bãi đỗ lối vào kho trung tâm, ai biết giờ còn có thể dùngkhông chứ.

Mà trong đó cũng có người cả hành lý còn chưa dọn xong, lúc này lại vội vàng chạy về.

“Đám người này, còn không có hiệu suất bằng Sử Ngọ lúc trước.” Đường Húc Hải lắc mạnh đầu.

“Anh thoả mãn đi, bọn họ trước kia dù sao cũng chỉ là người thường. Có hiệu suất thế là đỡ rồi.” Ôn Triệu Minh đang điều khiển xe chạy lại đây nói.

“Triệu Minh, xe lăn của anh làm thế nào? Về sau lên đường cũng không có cách nào nạp điện.” Phó Sử Ngọ lo lắng nhíu mày.

Ôn Triệu Minh thản nhiên mỉm cười, ôn hòa nói: "Không cần lo, chỗ Miêu Gia có một cái sạc pin năng lượng mặt trời, là kiếm từ hậu cần cảnh sát, cậu ta chuẩn bị dùng để nạp điện cho cái lap. Tiểu chiến sĩ kia cho tôi dụng cụ nạp rồi, về sau dùng đồ sạc kia là đủ."

"Vậy là tốt rồi." Phó Sử Ngọ yên tâm nói.

"Hôm nọ đồ Miêu Gia mang tới cũng không ít, đều là thiết bị điện tử. Tôi bảo cậu ta dọn hết lại đây, lát nữa đặt trên xe chúng ta, không gian xe chúng ta lớn để cũng đủ." Đường Húc Hải nói.

Ôn Triệu Minh gật gật đầu nói: "7 người này mặc dù là chúng ta chủ động tìm tới, nhưng trước khi chưa biết phẩm tính không cần quá tin tưởng họ. Lúc đi 4 người chúng ta lái xe đã tân trang tiến lên trước, để họ đi sau đi."

"Nói ra bọn họ cũng không bằng lòng đi đầu." Đường Húc Hải hừ một tiếng, sau đó ngược lại khen Phó Sử Ngọ: "Vừa rồi phát biểu không tồi hen, tôi còn tưởng cậu sẽ cứng ngắc một câu cũng nói không nên lời, tẻ nhạt mà chấm dứt. Tôi chuẩn bị để cậu đơ thêm chút nữa rồi chạy lên cứu lửa á."

Phó Sử Ngọ bất mãn lườm hắn một cái _ còn không phải tại người này thúc giục , biết ngay lòng lang dạ sói của hắn mà!

Ôn Triệu Minh cũng khen: "Anh đi lên trực tiếp yêu cầu bọn họ phục tùng mệnh lệnh là chính xác, sợ nhất những người này không nghe chỉ huy, hành độnglung tung."

Phó Sử Ngọ nhìn hai người, mím môi dưới: "Là tôi nghĩ đến hai người các anh, một bị cảm cũng không nói lời nào, thẳng đến bất tỉnh! Một lại cứ cậy mạnh, nói cái gì cũng không nghe vào lỗ tai, nhất định phải cưỡng chế quản giáo!"

Ôn Triệu Minh cùng Đường Húc Hải trăm triệu không nghĩ tới hai câu này cư nhiên là ám chỉ hai người bọn họ, lập tức bị nghẹn họng.

Phó Sử Ngọ trợn mắt nói: "Hai anh đó, đừng có tái phạm tật xấunày đấy!"

Đường Húc Hải, Ôn Triệu Minh dở khóc dở cười đành liên tục gật đầu đáp ứng, chỉ xin Phó Sử Ngọ đừng bóp lấy lịch sử đen tối mãi không buông.

Dị năng giả thủy hệ Hoắc Ân Đình lái một chiếc xe tính năng không tồi, tuy sàn xe không cao, không leo núi được, nhưng vẫn chạy được trên đường tỉnh; mặt khác người nước ngoài Hollande cũng có một chiếc, chiếc này là xe thương vụcông dụng, ngồi 5 người không thành vấn đề.

Bởi vì sắp xuất phát, Đường Húc Hải cũng không chủ động tiến lên giúp cải tiến hai chiếc xe, có gì SUV cũng chịu đằng trước, hai chiếc xe này chắc sẽ không bị sự cố gì.

Miêu Gia ôm một thứ giống như cán dù đã bóc hết vải trở lại.

Miêu Gia mở cửa xe bò lên, cẩn thận đem thứ như cán dù này đặt ở rương sau. Bởi vì đồ quá nhiều, Đường Húc Hải cố ý làm một cái giá cạnh rương sau để gia tăng diện tích sử dụng.

"Đây là cái gì?" Phó Sử Ngọ tò mò hỏi.

"Cột antenvệ tinh, không có cái này không thu được tín hiệuvệ tinh ở dã ngoại." Miêu Gia hồi đáprõ ràng, sau đó lại lấy lòng nói với Phó Sử Ngọ: "Anh Phó ~~ chờ có thời gian, anh giúp em nói với anh Hải một tiếng, giúp em làm một cái mặt chảo, như vậy hiệu quả càng tốt."

"Cậu vì sao không tự đi xin đi." Phó Sử Ngọ kỳ quái hỏi.

"Ai

anh Hải thấy em lúc nào cũng hung dữ cộc cằn, em không dám." mắt Miêu Gia lóe một cái, đáng thương nói.

Cậu vói tay vào cái ba lô phía sau, từ trong đó lấy ra một cây súng, còn có một hộp đạn lớn.

"Anh Phó, cái này cho anh, coi như cảm ơn anh giúp em nha." Miêu Gia cười hì hì nhét súng vào tay.Phó Sử Ngọ " Cầm đi anh."

Ánh mắt Phó Sử Ngọ đảo quanh hộp đàn màu vàng kim một cái, ngẩng đầu vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Cậu làm sao có đạn thế?"

Miêu Gia chẳng hề để ý nói: "Đây là trước kia em vừa đến đây lãnh từ hậu cần cảnh bộ, em bắn súng tệ lắm, để đừng lãng phí mấy viên đạn quý giá này, đều cho anh."

"Đừng!" Phó Sử Ngọ đưa tay ngăn động tác đẩy qua của cậu, y dừng một chút rồi nói: "Cậu chia cho tôi phân nửa là được, cây súng này cậu lấy về, thời buổi này, sao có thể không có một khẩu súng phòng thân."

Nhưng Miêu Gia lại bắt tay đè lại tay hắn, dị thường nghiêm túc nói với: "Anh Phó, không phải em khoa trương, em bắn súng thật sự tệ lậu lắm, lúc trước nếu không phải huấn luyện giảm tiêu chuẩn, em cũng không thể qua môn! Đạn đặt trong tay em hoàn toàn là lãng phí! Hơn nữa, biểu hiện ngày đó của anh em thấy, em thấy thuật bắn của anh Phó có thể phát huy càng cao một chút, kiềm chế anh không phải nguyên nhân nào khác, mà là tốc độ bắn. Nếu tốc độ viên đạn càng nhanh, lúc đối phó alien, anh cũng không cần dẫn dắt nó trước mà tốn mấy phát. Hiện tại anh có hai khẩu súng trong tay, phối hợp với nhau, anh nhất định có thể giết càng nhiều alien!"

Phó Sử Ngọ nghe cậu nói cũng thấy rung động, song súng sao?

"Nhưng mà…" lông mày Phó Sử Ngọ nhíu lại, y còn chần chờ.

"Ai nha! Anh Phó!" Miêu Gia đặc biệt nhiệt tình nhét hết súng và đạn vào tay Phó Sử Ngọ: "Anh có thể giết càng nhiều alien, tương ứng, nguy cơ em bị hại không phải càng ít đi hơn à? Nhân viên hậu cần như em, tay trói gà không chặt, chính là yêu cầu các anh những chiến đấu đứng phía trước bảo hộ. Anh Phó, anh nhất định sẽ không thấy chết không cứu đâu , ha?" Miêu Gia bán manh chớp mắt liên hồi.

Phó Sử Ngọ cứ cảm thấy có gì là lạ, nhưng y lại không nói rõ được. Nói lẽ ra Miêu Gia là người nhỏ nhất trong bọn họ, theo lý cũng nên chiếu cố nhiều hơn. Cho dù bây giờ là thời điểm người người cảm thấy bất an, thái độ của Miêu Gia cũng không cần gần như nịnh nọt vậy chứ? !

Ánh mắt Phó Sử Ngọ đảo qua mặt cậu, lập tức khựng lại. Phía sauMiêu Gia, bên ngoài cửa xerộng mở, Đường Húc Hải cười cười nhưng vẻ mặt sát khí âm trầm.

"Chịu đi." Đường Húc Hải dùng khẩu hình miệng nói.

Phó Sử Ngọ không rõ lí do, nhưng vẫn dựa theo lời Đường Húc Hải gật đầu: "Ừ…"

"Anh Phó! Anh thật quá tốt! !" Miêu Gia cảm động chết, nhào qua ôm lấy Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ bị động tác của cậu làm đứng hình, Đường Húc Hải cười càng nguy hiểm.

Thằng nhãi chết bầm! Dám trốn huấn luyện hả! ! Coi ông thu thập mày thế nào!

Đường Húc Hải trong lòng hừ hừ, thừa dịp Miêu Gia không thấy được hắn, đi ra.

Miêu Gia có âm mưu gì hắn rõ như lòng bàn tay!

Trước kia Đường Húc Hải từng nói riêng với Miêu Gia một chút, có cơ hội sẽ giúp cậu huấn luyện thể năng, còn hỏi cậu trình độ vật lộn và bắn súng thế nào? Miêu Gia tự nhiên kẹt cứng, Đường Húc Hải thử một lần liền có thể dò ra, vì thế Miêu Gia thành thật nói.

Sắc mặt Đường Húc Hải xanh lè, lập tức nói thẳng muốn hung hăng thao luyện cậu một trận.

Nếu Miêu Gia không tốt nghiệp từ trường cảnh sát, có lẽ không đến mức bị đối xử như thế, mà lúc này có quỷ khóc thần gào cầu xin khoan dung, Đường Húc Hải cũng thiết diện vô tư không thương lượng gì sất.

Người này giỏi về nịnh nọt đầu cơ trục lợi như thế, tự nhiên nhìn ra được trong ba người thì Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ tương đối thân cận, vì thế liền đi ôm đùi Phó Sử Ngọ. Cậu lại không dám nói thẳng xin Đường Húc Hải giơ cao đánh khẽ nên đã nghĩ một cách xử lý gián tiếp.

Trực tiếp đưa súng và đạn cho Phó Sử Ngọ, cậu không phải sẽ ít đi một môn sao, cậu thiệt là thông minh mà!

Đường Húc Hải cũng không nhẫn tâm như cậu đã nghĩ, Miêu Gia bắn súng nếu thật sự tệ vậy, hiện tại khẩu súng tạm thời giao cho người cần hơn, chờ về sau đến quân khu có điều kiện rồi luyện tập cũng không phải không được. Chẳng qua không luyện súng, không có vũ khí viễn trình, Miêu Gia liền ngoan ngoãn cùng hắn luyện vật lộn cận chiến và huấn luyện thể năng đi!

Vì thế, Miêu Gia cứ như vậy ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, sau đó tức thì bị Đường Húc Hải lấy điều kiện là "cái chảo" càng lớn càng tốt, giúp cậu cường hóa vỏ máy tính để hấp dẫn, liền rơi vào huấn luyện địa ngục.

Đường Húc Hải ngồi ở ghế lái, Phó Sử Ngọ ghế phó, Ôn Triệu Minh cùng Miêu Gia ngồi phía sau. 7 người khác chia nhau hai chiếc xe, đoàn người tính rời đitừ cổng kho trung tâm.

Vừa rồi lúc giới thiệu nhau Miêu Gia không ở nên lúc này liền tò mò .

Cậu hỏi: "Anh Ôn, anh dựa theo tiêu chuẩn gì mà tìm người vậy? Anh tìm thủy hệ dùng để hứng nước em hiểu, nhưng sao còn có một thuộc tính cát nữa?"

Ôn Triệu Minh nghe cậu nói hết biết nói gì rồi, cái gì gọi là tìm thủy hệ vì hứng nước hả? !

Đối với vấn đề vô nghĩa này của Miêu Gia, Ôn Triệu Minh dở khóc dở cười, cũng không biết nên trả lờithế nào.

Đường Húc Hải lại chen vào quát: "Im coi, có chuyện lát nữa nói."

Hiện giờ Miêu Gia sợ hắn nhất, bật người ngoan ngoãn câm miệng. Phó Sử Ngọ từ kính chiếu hậu buồn cười nhìn cậu, sau đó cùng Đường Húc Hải liếc nhau một cái.

Phó Sử Ngọ nhịn không được, nhớ tới lúc ấy Miêu Gia tự cho là đắc kế, cuối cùng lại gặp phải vận mệnh bị thu thập thê thảm, y nhếch khóe môimột chút.

Khóe miệng Đường Húc Hải cũng nâng lên, sau đó hết sức chăm chú nhìn phía trước.

"Di, người bên ngoài làm sao vậy?" tiếng nói ngạc nhiên của Miêu Gia vang lên.

Ba người còn lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

SUV của họ đỗ trong bãi đỗ xe quân dụng kho trung tâm, vì thế họ rời đi tất nhiên phải đi qua chủ lộkho trung tâm. Hai bên đường đều là kho hàng, người trong đó đang hoang mang rối loạn ra vào, thu dọn đồ đạc, cũng có người đậu xe ở đây, càng có vẻ chật chội.

Ôn Triệu Minh nhíu mày nói: "Không phải lúc 7 người kia trở về thu dọn đồ đạc để lộ tin tức xấu chứ?"

Nếu thật vậy là do anh nhìn người không rõ .

"Chưa chắc đâu, nếu nói với chúng ta, tự nhiên cũng phải báo cho những người này." Đường Húc Hải ánh mắt đạm mạc nói: "Ở lại chỗ này đã là kết cụcphải chết, giờ rời đi nói không chừng còn có một con đường sống, hơn nữa những người này đi rồi còn có thể giảm bớt một ít gánh nặngcho quân đội."

Người trong xe đều im lặng.

Một lát sau Phó Sử Ngọ mới nói: "Không cần nói tình thế bây giờ cho quân đội ư?"

Đường Húc Hải quay đầu nhìn bộ dạng lo lắng của y, dừng một chút mới nói: "Bọn họ biết khẳng định còn rõ hơn chúng ta."

Miêu Gia nói: "Đúng vậy, anh Phó, anh yên tâm đi. Có hình ảnh vệ tinh, cả em còn có thể theo đường dây của họ nhìn ra, khẳng định sẽ có người nói với lính thông tin của họ ."

Phó Sử Ngọ thầm than _ cũng đúng, bằng không Liên trưởng Vương cũng không bảo bọn họ mau đi đi.

"Tôi chỉ lo, những người này không có vũ khí đạn dược, có khả năng kiên trì bao lâu." Phó Sử Ngọ tâm tình trầm trọng nói: "Vì sao không thể cùng đi chứ?"

"Bọn họ là quân nhân, phục tùng mệnh lệnh là thiên chức. Cho dù biết tình huống hiện tại, nhưng không có mệnh lệnh, bọn họ vẫn không lui về phía sau một bước ." Đường Húc Hải đờ đẫn nói.

Nghe giọng nói nghẹn trong cổ họng hắn, Phó Sử Ngọ quay đầu nhìn hắn một cái, Đường Húc Hải mặt không đổi sắc.

Người tương đối nhiều, tốc độ đoàn xe không thể tránh khỏi chậm lại. Phó Sử Ngọ thấy Vương Tử Bình bên ngoài liên tục giục người nhà của hắn lên xe, nhìn thấy Phó Sử Ngọ hắn kinh hãi một chút, sau đó thúc giục càng lợi hại .

Phó Sử Ngọ không vui nhíu mày, trong lòng bắt đầu nghĩ _ tin tức của Vương Tử Bình này vẫn nhạy như thế, hắn gấp như vậy là lại muốn dựa dẫm ai đây?

Xe cải tiến chạy đến cổng kho trung tâm, công sự phòng ngự ban đầu đặt ở chỗ này bị dọn ra, cách cổng xa một chút lại tu kiến một cái. Chẳng qua giống như trong phim ảnh, trung gian đặt một hàng hàng rào kẽm gai.

Lúc này thấy có xe ra ngoài, lính canh phòng cũng không hỏi, câm lặng đi qua dọn hàng rào qua.

Nhìn những lính canh câm lặng này, Phó Sử Ngọ trong lòng xúc động sâu sắc, Đường Húc Hải thì kính một cái lễ.

Sĩ binh kinh ngạc hơi trợn to mắt, trả một cái lễ, sau đó đứng qua một bên.

"Đừng nhìn." Đi đã rất xa , Đường Húc Hải nói với Phó Sử Ngọ cứ quay đầu lại nhìn mãi, "Giữ vững tinh thần, bên ngoài còn nguy hiểm, phải chú ý mọi lúc!"

"Ừ!" Phó Sử Ngọ nghiêm nghị gật gật đầu, ngồi ngay ngắn.

Rời khỏi kho trung tâm, liền chân chính rời khỏi địa phương họ quen thuộc, đi vào thiên nhiên tràn ngập bí ẩn và bất trắc sau mạt thế. Họ trừ chuyện đối mặt triều alien còn phải coi chừng động vật thực vật biến dị và dị năng.

Theo đội ngũ đầu tiên của Đường Húc Hải rời khỏi thành lũy nhìn như bền chắccủa kho trung tâm, không lâu sau, các đội ngũ vội vàng thành hàng liên tiếp cũng bỏ lại bến cảng đã bảo vệ cho họ một đoạn thời gian này.

"Miêu Gia, chú ý tình huống tiền phương mọi lúc!" mắt Đường Húc Hải lợi hại từ kính chiều hậu liếc nhìn Miêu Gia một cái.

Da Miêu Gia căng thẳng, đầu run lên, cậu đáp: "Dạ! Anh Hải!"

Cậu biết mình hiện mình đang gánh vác trách nhiệm nặng thế nào, nói đơn giản chính là đôi mắt quan sát trên không trung!

Ngón tay Miêu Gia bay nhanh trên bàn phím laptop, thông qua anten vệ tinh, phác lấy hình ảnh phóng to trên mặt đất từ quỹ đạo vệ tinh

"Đi ra!" tinh thần Miêu Gia chấn động, mà ngay cả Ôn Triệu Minh ngồi bên cạnh cậu cũng không nhịn được dựa sát qua nhìn màn hình.

Hình ảnh không ngừng phóng đại, rất nhanh liền xuất hiện bản đồ quan sát Vân thành. Miêu Gia nhanh tay lẹ mắt kéo vị trí biểu hiện đến phụ cận phía Đông, mặc dù có một chút chậm, nhưng dùng làm điều tra trinh sát là đủ rồi.

"Chỉ có alien rải rác hoạt động, không nhìn thấy nguy cơ hình thành triều alien!" Miêu Gia hồi báo.

"Rất tốt!" Đường Húc Hải trầm giọng trả lời, "Chú ý triều alien lớn, những con rải rác thì khỏi quan tâm."

"Hiểu ạ!" Miêu Gia nghiêm túc trả lời, "Kéo đến hướng quốc lộ ra khỏingoại ô, không có triều alien lớn, triều cách gần nhất, lấy tốc độ hiện tại của chúng ta lúc đụng phải cũng mất đến 20 mấy giờ sau!"

Đường Húc Hải ừ gật gật đầu, không nói gì, ngược lại chuyên tâm đi lái xe.

Miêu Gia nhẹ nhàng thở ra, trên máy tính đặt xe của mình thành tiêu điểm, triều alien và thứ di động quá nhanh thành mục tiêucảnh giác, chỉ cần tới gần liền phát ra còi báo.

Ánh mắt cậu cứ ngắm máy tính, lúc này có thời gian, lòng hiếu kỳ của cậu lại nổi lên liền hỏi: "Anh Ôn, anh lúc này nói cho em biết, vì sao tìm một người thuộc tính cát vậy?"

Cậu cực kỳ tò mò với điều này, dị năng giả thủy hệ cùng mộc hệ cậu còn có thể lý giải, một để uống một để ăn, nhưng sa hệ có khả năng gì chứ? Quát cát bạobụi hả, mà hình như người kia cũng không có năng lực đó !

Ôn Triệu Minh không lời gì để nói nhìn cậu, thằng nhỏ lì đòn này còn chưa bỏ cuộc!

"Cậu đừng coi thường cát, hạt cát đôi khi chính là rất hữu dụng." Ôn Triệu Minh nghiêm túc nói: "Cát lún có thể vô thanh vô tức cắn nuốt tất cả mọi sinh mệnh, khiến người ta khó lòng phòng bị, cho dù alien dẫm lên cát lún cũng chỉ có nước chìm xuống nghẹn chết."

Miêu Gia giật mình: "A! Cát lún! Còn có chiêu này hả! Em còn tưởng là mấy chiêu tung cát vào mắt đối phương lúc đánh nhau chứ!"

Ôn Triệu Minh nổi gân xanh.

"Bốn biến dị giả còn lại thế nào? Nói nghe đi anh." Miêu Gia cảm thấy hứng thú vội hỏi.

"Bốn biến dị giả khác cũng các sở trường, Lưu Chiêu cùng Ngô Thiện sức rất mạnh chạy lại nhanh, hai người phối hợp cũng có thể giết mấy con alien; mà Hollande am hiểu bắn tên, trong tay hắn có một cái nỏ; Vương Đan lại là một nữ huấn luyện kickboxing, theo lời cô, cô làm việc trong câu lạc bộ tôi đã từng học trước kia. Tiêu chuẩn của câu lạc bộ đó rất cao ."

"Nữ huấn luyện kickboxing?" Miêu Gia nuốt nước miếng một cái.

Cậu chưa bị nữ Rambo này làm kinh ngạc bao lâu, xe đã nhanh chóng rời khỏi vùng ngoại ô thành phố, hai bên con đường xuất hiện từng mảng từng mảng ruộng lúa vàng ươm!

38. Chương 38

Oa! !" Nghe tiếng Miêu Gia kinh ngạc la lên, tất cả mọi người nhìn hướng về hai bên ruộng lúa.

Hai bên con đường là đồng lúa vùng ngoại thành, từng mẫu từng mẫu ruộng lúa sắp chín dưới cơn gió nhẹ lăn tăn từng đợn sóng ngát, một cảnh tượng đẹp không tả xiết.

Phó Sử Ngọ giật mình, hiện tại cư nhiên đã vào thu.

Nói cho cùng, bọn họ cũng tương đối may mắn, rời khỏi kho trung tâm đúng vào thu _ thời điểm tối không thiếu thức ăn mà hoa quả cũng phần lớn đã chín muồi.

Đường Húc Hải cũng không phải không dự tính tìm kiếm thức ăn ở dã ngoại, cho nên những cái gì dùng để ăn có dự trữ không đủ hắn cũng không lo.

"Mấy thứ này đủ cho rất nhiều người ăn." Phó Sử Ngọ nhìn cánh đồng ngoài cửa sổ nói.

"Hiện tại tốt nhất đừng nghĩ đến lương thực hai bên này, bằng không chỉ có đường chết!" Đường Húc Hải quát.

Phó Sử Ngọ cả kinh, sau đó nghĩ tới điều gì: "Những người không biết triều alien tập kích có chạy tới đây gặt lúa không?"

Đường Húc Hải im lặng một lát rồi nói: "Rời khỏi sự bảo vệ của quân đội thì phải chuẩn bị tâm lý gánh vác hết thảy hậu quả. Nếu không có hình ảnh vệ tinh của Miêu Gia, chúng ta cũng chưa chắc có thể quyết định lúc này rời đi."

Phó Sử Ngọ im lặng.

Y biết, hiện tại cũng không phải thời điểm dư thừa lòng đồng tình đi quan tâm người khác, chính họ cũng không nhất định có thể an toàn thoát thân.

Miêu Gia cúi đầu nhìn màn hình nói: "Anh Phó, an tâm đi, còn có 20 mấy tiếng triều alien mới đến ngoại ô Vân thành. Chỉ cần đừng quá tham, kiếm chút lương thực đúng lúc rời đi sẽ không phải vấn đề lớn đâu."

Lúc này xe xóc nảy một chút, rốt cục mang Phó Sử Ngọ ra khỏi cảm xúc nặng nề, y nhìn về phía trước, phát giác hai bên con đường mọc đầy cỏ dại rậm rạp. Có cây quá mức phát triển làm nứt toác cả nền đường, đá vỡ nát ngổn ngang trên mặt đất.

Phó Sử Ngọ ánh mắt lạnh lùng nhìn thảm thực vật sinh trưởng xanh um quá tươi tốt bên ngoài, đẩy kính nói: "Cứ theo đà này, sớm muộn gì đường tỉnh cũng bị thực vật phá hủy hết."

"Ừ." Đường Húc Hải gật đầu nói: "Cho nên về sau có điều kiện vẫn phải đổi xe này thành thiết giáp, cường hóa để ở bất kì địa hình nào cũng có thể chạy qua."

Phó Sử Ngọ quay đầu nhìn gương mặt kiên nghị của Đường Húc Hải, hỏi: "Ở dưới phải đổi thành bánh xích à?"

Đường Húc Hải hơi khựng lại, buồn cười nhìn y một cái: "Đó là xe tăng. Còn xe thiết giáp chống đạn tiên tiến đều dùng loại lốp xe cường hóa, đủ để ứng phó phần lớn các loại địa hình. Nhưng cũng chưa chắc, giờ tôi có năng lực khống chế kim loại, nói không chừng đến lúc đó sẽ bọc thêm ngoài lốp xe 1 tầng kim loại, cũng không kém bánh xích bao nhiêu."

"Wase! Anh Hải, vậy có thể thành xe tăng thật nha!" Miêu Gia ngẩng đầu hưng phấn chen vào.

Trong xe mấy người thuận miệng nói chuyện, dọc đường cũng không phải không tán gẫu. Hai chiếc xe đi theo phía sau, không khí cũng không nặng nề.

Xe Hoắc Ân Đình lái công thêm hắn có tổng cộng ba người, hai người còn lại một là Mã Đông thuộc tính cát, một là biến dị nhân Lưu Chiêu, dư lại bốn người đều ngồi trong xe Hollande lái phía sau.

Mã Đông quay đầu lại nhìn ruộng lúa không ngừng thụt về phía sau, mặt đầy tiếc hận.

"Có gì mà tiếc, so với mấy thứ này, tự nhiên vẫn là mạng quan trọng hơn. Không có mạng, lương thực nhiều hơn nữa cũng có ích gì." Lưu Chiêu cũng nghiêng đầu nhìn bên ngoài.

"Dọc đường đều là thôn trang, nơi nơi đều có đồ ăn, mắt đừng thiển cận như vậy." Hoắc Ân Đình liếc Mã Đông một cái.

Mã Đông ngượng ngùng thu mắt lại, ừ một tiếng không nhìn nữa.

Mã Đông trước khi phát sốt thức tỉnh dị năng chẳng qua là một công nhân bình thường, chưa từng tiếp xúc với Hoắc Ân Đình _ loại người vừa thấy đã biết nhà giàu sang này, ở chung không khỏi cảm thấy chân tay co cóng.

Lưu Chiêu tuy bối cảnh không có gì đặc biệt nhưng hắn cũng là một giám đốc điều hành, lá gan lớn hơn Mã Đông.

Lưu Chiêu cảm thấy hứng thú hỏi Hoắc Ân Đình: "Anh Hoắc đây sao cũng muốn gia nhập tiểu đội ngũnày vậy."

Hoắc Ân Đình trả lời: "Không cần khách khí như vậy, về sau chúng ta chính là chiến hữu, gọi tên là được." Sau đó hắn nói thêm: "Tình huống hiện giờ, chỉ cần là người biết nhìn tự nhiên sẽ muốn rời đi, tôi bất quá chỉ làm lựa chọn tương tự thôi."

Lưu Chiêu nghe xong trong lòng không khỏi chậc một tiếng, nói như chưa nói vậy.

Tâm tư loại người như Hoắc Ân Đình, người bình thường tự nhiên đoán không ra, chọn Đường Húc Hải bất quá chỉ là kế tạm thích ứng, nhưng sau khi tới đây lại khiến hắn bất ngờ tìm thấy kinh hỉ. Nhìn thấy chiếc xe kia còn có Miêu Gia am hiểu tìm kiếm tình báo, nói không chừng hắn thật sẽ có ngày trở lại thủ đô.

Trong xe thương vụ đi cuối, bốn người đang rất náo nhiệt, hiện thảo luận thân phận của Phó Sử Ngọ.

"Anh Phó thoạt nhìn tuổi không lớn lắm, khí thế lại rất lớn á." Ngô Thiện cảm khái.

“Tôi nghĩ anh Phó nhất định có thân phận đặc biệt gì đó, bằng không sao người tên Đường Húc Hải lợi hại như vậy và dị năng giả hỏa hệ kia đều tôn kính anh ta thế.” dị năng giả Mộc hệ Lưu Bội Kỳ không xác định suy đoán .

“Như vậy không phải rất tốt sao?” Vương Đan là một người con gái diện mạo bình thường, nhưng rất dễ nhìn. Hơn nữa trên người cô có một khí thế oai hùng hiên ngang, ngược lại có mùi ngự tỷ : “Thân phận của họ cũng tính là một phần thực lực, người như vậy đều sợ chết, tự nhiên sẽ không đi vào đường chết.”

Hollande mang trên mặt nụ cười vẫn luôn nghe ba người thảo luận.

Ngô Thiện lúc này lại dẫn đề tài tới trên người hắn: “ngài Hollande làm sao mà vào Vân thành thế? Nói thật đột nhiên thấy một người ngoại quốc, thật sự rất ngạc nhiên, tiếng phổ thông của ngài rất chuẩn nữa chứ.”

Hollande lại bị người gọi thành ngài (Bên TQ từ ngài thường đi với họ để chỉ sự tôn kính, và hơi xa cách, thân nhau ngta mới gọi bằng tên), người đàn ông tên đầy đủ là Hollande Pailer này cũng không thèm để ý, chỉ cười đáp: “Tôi được phái đến quý quốc, lúc xảy ra chuyện là vừa đến Vân thành trao đổi nghiệp vụ. Chuyện phát sinh quá đột nhiên, không kịp chạy về nước, chỉ có thể nán lại đây, may mà người Vân thành đều rất tốt bụng, rất chiếu cố tôi.”

Đó là vì anh là người nước ngoài, là tại người trong nước không muốn mất mặt trước Tây để bị lên án thôi _ Lưu Bội Kỳ oán thầm.

“Anh Đường ngược lại rất có trách nhiệm, lại lái xe đi đầu nha.” Hollande thưởng thức nói.

“Xe bọn họ như vậy không đi trước, chẳng lẽ bảo mấy chiếc xe vỏ giòn rụm chúng ta đi trước?” Ngô Thiện nói.

Vương Đan nhìn hắn một cái, những người lâm thời tụ lại này, tính cách tâm tư gì đều có. Vương Đan rất khinh thường suy nghĩ của Ngô Thiện. Cũng không phải tại sao, chỉ là nhìn phiến diện thấy xe của bọn Đường Húc Hải rất hù người, to lớn; ngoài cửa sổ còn gia cố tay vịn, nhưng lại không nghĩ coi xe đó ban đầu cũng chỉ là loại xe thường, là người ta tự cải tiến _ đây là bản lĩnh. Ngô Thiện cái loại thái độ tất nhiên này làm cô nhìn không vừa mắt.

Khác với những người này, hai người Vương Đan và Hollande đều tự tìm đến Ôn Triệu Minh yêu cầu gia nhập. Căn cứ quan sát của Vương Đan, cũng chỉ có Đường Húc Hải này dẫn dắt đội ngũ tỷ lệ sinh tồn mới lớn một chút, những tên còn lại đều là giá áo túi cơm. Chính trị văn phòng còn được, lúc thật sự vác đao vác súng ra trận, vẫn là dạng đàn ông thoạt nhìn từng lăn lộn trên chiến trường này đáng tin hơn.

Khác với Vương Đan có hứng thú với Đường Húc Hải, Hollande lại thấy Phó Sử Ngọ thực lực không tồi. Bản thân hắn cũng bắn tên, rất có cảm giác cùng chung sở thích với Phó Sử Ngọ bắn súng tài tình. Hollande cũng là một trong những người chú ý tới thuật bắn như thần của Phó Sử Ngọ ngày đó.

Không giống tay bắn tỉa một súng bạo đầu, Phó Sử Ngọ mặc dù bắn thêm mấy phát, nhưng lại tinh diệu đạt tới mục đích dự đoáncủa mình, điều này làm Hollande bội phục tự đáy lòng.

Bất đồng với đội ngũ tràn ngập tin tưởng này, Vương Tử Bình vội vàng đi ra cảm thấy sứt đầu mẻ trán.

Nhiều người nhiều sức, đây là lý do hắn tích cực mượn sức nhân tâm.

Thế nhưng khi họ miễn cưỡng kiếm đủ xe để đi, hoang mang rối loạn theo sau bọn Đường Húc Hải rời đi kho trung tâm, một đường phân tranh liền không dứt.

“Vì sao phải đi hướng này!” Có người căm phẫn cả bọt nước miếng đều phun trên mặt hắn: “Mấy gã quân nhân kia không phải nói hướng này có triều alien sao? !”

“Vậy mày nói chỗ nào không có triều alien? !” Vương Tử Bình không kiên nhẫn gào thét: “Hiện trên thế giới này hướng nào không có triều alien? Mày nếu biết chúng ta liền đi hướng đó! Mày biết không?”

Người nọ đương nhiên không biết, vì thế đành không cam lòng nói: “Anh vì sao cố chấp nhất định phải đi hướng này?”

Vương Tử Bình kiềm giận, tận lực bình thản nói: “Tin tôi đi, tôi tự nhiên có phán đoán của tôi. Các anh đi theo tôi lâu nay, có lúc nào chịu thiệt không.”

Nghe thế những biến dị giả kia rốt cục hành quân lặng lẽ, thành thành thật thật im lặng.

Tự tin của Vương Tử Bình tự nhiên là đến từ Đường Húc Hải dám đi hướng này, chứng tỏ hướng này tuyệt đối không có vấn đề. Hơn nữa bọn họ phải nhanh chóng đi theo sau đối phương mới có thể xông ra vòng vây đến nơi an toàn.

Ý tưởng tốt đẹp hiện thực tàn khốc, chờ vừa ra khỏi Vân thành, nhìn thấy hai bên con đường cảnh tượng tuyệt đẹp đã đến lúc gặt hái, những người này lập tức sôi trào !

Ai mà muốn lúc nào cũng ăn trấu nuốt rau chứ!

Tuy trong khoảng thời gian này không cắt lương thực của họ ngày nào, nhưng không ai có thể ăn no, mà trước mắt lại là một mảnh ruộng lúa ánh vàng lấp lánh khiến mọi người nước miếng chảy ròng.

Đây đều là thức ăn đó !

Lập tức có người ngăn cản xe Vương Tử Bình, nhất định phải gặt lương thực lại đi.

“Không được! Tuyệt đối không được!” Vương Tử Bình nghiêm khắc nói: “Hiện tại ưu tiên hàng đầu chính là đikhỏi đây, ra ngoài được tự nhiên có thể tìm ra lương thực!”

“Ra đó kiếm ở chỗ nào?” Người nọ bĩu môi hỏi: “Ra Vân thành đều là đường tỉnh núi đèo, chỗ nào có lương thực? ! Vội vàng đi tất cả mọi người đều không mang theo đồ ăn, anh muốn mọi người đi gặm vỏ cây hả?”

Vương Tử Bình lập tức nghẹn, hắn khuyên lần nữa: “Chỉ tạm thời nhịn chút thôi, chờ đến nơi an toàn tự nhiên sẽ kiếm được lương thực.”

“Nói sao dễ nghe quá, ai biết đến lúc đó có đói chết chưa?” Người nọ cười lạnh một tiếng.

Vương Tử Bình trong lòng thầm hận, nếu không phải người nọ là biến dị giả rất lợi hại, hắn đã sớm tìm người âm thầm xử lý.

Lúc này người nhà của hắn cũng đi qua nói: “Hay là kiếm chút lương thực đi, em cũng không muốn chịu đói.”

Vương Tử Bình nhìn nhìn quốc lộduy nhất kia, thầm than một tiếng: “Hành động mau lên, còn muốn nhanh chóng chạy đi.”

Mọi người hoan hô một tiếng, như hổ đói thấy dê nhào vào ruộng lúa. Không có liềm cắt, liền trực tiếp dùng tay đi hái.

Không chỉ họ dừng lại gặt lúa, cả những đoàn xe thuộc thế lực khác phía sau cũng nhịn không được sôi nổi đi xuống.

Nếu Vương Tử Bình là người lãnh đạo có tiếng nói, có lẽ đậu xe lại gặt lúa sẽ không xảy ra vấn đề gì. Đáng tiếc chính là trong nhóm biến dị từ khi sức mạnh tăng lên bắt đầu có người muốn tranh quyền đoạt lợivới hắn, khiến uy tín của Vương Tử Bình bắt đầu giảm xuống. Mà lúc này lòng tham lại chiếm thượng phong, cuối cùng không thể đúng lúc thu tay lại, cuối cùng hại người hại mình.

Những người phía sau bi thảm thế nào, mấy người Phó Sử Ngọ không biết, bọn họ chỉ dựa theo kế hoạch dự định cứ hướng về mục tiêu mà đi.

“Cách lối rẽ kia còn bao xa?” Đường Húc Hải hỏi một câu.

“Chờ chút, em đang coi.” Miêu Gia cúi đầu nhìn máy tính nói.

Vương Tử Bình chỉ nghĩ ngoài Vân thành có duy nhất một quốc lộ, lại chưa từngnghĩ qua Đường Húc Hải sẽ hạ quyết tâm không đi quốc lộ mà đi tỉnh lộ. Từ khi Hoa Hạ mở rộng đường cao tốc hiện đại, đa số người đều sẽ chọn đi cao tốc, rất ít người đi quốc lộ. Mà tỉnh lộ ban đầu, còn có mấy người đi chứ?

Cho dù có, đại khái là vì xăng dư nhiều quá không biết xài sao !

Cho dù Vương Tử Bình biết tính toán cuả Đường Húc Hải, cũng phải suy nghĩ một chút, cuối cùng rơi vào kết quả phải lội bộ là có đáng không.

Đồng tử của Miêu Gia phản chiếu ra đồ án màu xanh trên bản đồ vệ tinh. Trên bản đồ hiện thời, muốn tìm một đường tỉnh mảnh khảnh, rất khảo nghiệm nhãn lực. (Beta : ý Miêu gia dùng từ mảnh khảnh có thể là đường quá nhỏ, do tỉnh hoặc thành phố làm nên làn đường không lớn, nếu dùng vệ tinh để nhìn thì có chút khó khăn)

"Tìm được rồi!" Miêu Gia hưng phấn kêu lên, "Quẹo qua đỉnh núi này có một lối rẽ xuống, đi đường đó!"

Đường Húc Hải trầm mặc gật gật đầu, Phó Sử Ngọ nhịn không được hỏi: "Húc Hải, bằng không tôi thay anh lái một lát?"

Đường Húc Hải nhìn y bảo: "Bây giờ còn chưa cần, chờ đến chúng ta xông qua triều alien cậu thay cho tôi." Phó Sử Ngọ gật gật đầu, Đường Húc Hải còn nói thêm: "Giờ cậu tranh thủ nghỉ ngơi đi."

Phó Sử Ngọ nhìn ánh mắt kiên địnhcủa Đường Húc Hải, do dự một chút liền trực tiếp tựa lưng vào ghế nhắm hai mắt lại, y còn vươn tay kéo ghế nằm xuống một chút.

SUV bởi vì được Đường Húc Hải cải tiến, khoảng cách giữa các chỗ ngồi cũng rộng ra nhiều.

Phó Sử Ngọ nhắm mắt lại nghỉ ngơi chút, Đường Húc Hải thì sau khi quẹo qua đỉnh núi, lại rẽ sang một lối nhỏ đi xuống.

Con đường tỉnh này cả nhựa đường cũng không có, chỉ đơn thuần dùng xi-măng trám lên _ là tỉnh lộ cấp bậc đơn giản nhất. Hiện tại loại đường này chỉ xuất hiện giữa thôn và thôn, thôn và huyện thôi.

Quốc lộ cao tốc chạy rất êm, nhưng hai bên mọc đầy thành thị phồn hoa, lại hấp dẫn phần lớn alien đi qua, không bằng đi nhánh tỉnh lộ không dễ đi này. Tuy xóc nảy tốn xăng, nhưng Đường Húc Hải tự tin xăng hắn chuẩn bị đủ để dùng, trên đường còn có thể nghĩ cách đi bổ sung một ít. Giờ đã có thôn lén mở trạm xăng tư nhân, chẳng qua đa số tương đối bí mật, người không biết nội tình sẽ không tìm đến mấy cái ổ treo đầu dê bán thịt chó này.

Phó Sử Ngọ hơi hơi loạng choạng theo con đườngxóc nảy này, tựa là ngủ nhưng lại như không ngủ, tựa là tỉnh nhưng lại như chưa tỉnh, điều kiện không tốt lắm, ngủ cũng ngủ không được.

Y dứt khoát làm trống rỗng ý thức, thử tiến vào giấc ngủ.

Ý thức của Phó Sử Ngọ chậm rãi trống rỗng, y không để ý lay động nữa, hô hấp nhịp tim đều bình thản lại.

Y cho rằng y đã ngủ, thế nhưng lại kỳ dị tiến vào một trạng tháimờ mịt.

Đại não Phó Sử Ngọ trống rỗng, cảm giác siêu thoát này lại lần nữa xuất hiện.

Chẳng qua khác với không khí khẩn trương y tận lực tạo ra để tiến vào trạng thái này, lúc này chỉ có bình thản ôn hòa, người ngồi phía sau và bên cạnh đều không phát hiện.

Phó Sử Ngọ cảm thấy hiện giờ hết sức thoải mái, cảm thấy cho dù không ngủ cũng có thể nghỉ ngơi hoàn toàn, dứt khoát cứ đơ ra như vậy một lát.

Cảm quan cả người y nhìn chăm chú vào hết thảy chung quanh, từ xe cải tiến chậm rãi mở rộng. Phó Sử Ngọ cho thị giác lướt qua, mọi thứ trước mắt như phim mà lan tỏa trong đầu y, khiến Phó Sử Ngọ không khỏi say mê.

Mùa hè oi ả vừa qua, thời tiết dần chuyển lạnh, một làn gió se lạnh lướt qua ngọn cây nơi núi rừng phát ra tiếng rào rạt dễ nghe; khe núi ven đường chảy ra một con suối trong vắt, phản xạ ánh sáng lăn tăn của mặt trời.

Thật sự quá đẹp, Phó Sử Ngọ thoải mái thở dài, đã lâu không cảm nhận được cảm giác thả lỏng này.

Đáng tiếc loại an nhàn này không duy trì bao lâu đã bị đánh vỡ, một cảm giác bất an nảy lên làm y bừng tỉnh.

"Phía trước có cái gì!" Phó Sử Ngọ lập tức bật dậy.

Đường Húc Hải bị y làm giật bắn, hắn trợn mắt nhìn y, không rõ lí do: "Thấy ác mộng à?"

Phó Sử Ngọ vẻ mặt ngưng trọng lắc đầu, nói: "Tôi cảm thấy phía trước có cái gì, rất nguy hiểm."

Miêu Gia nghe vậy cười cười, nói: "Anh Phó, không ngờ anh còn có giác quan thứ sáu nha. Anh cũng tin thứ này à?"

Đường Húc Hải lườm cậu một cái, chậm rãi dừng xe lại: "Anh mày cũng tin."

Đôi khi hắn cũng có loại trực giác kỳ dị, hơn nữa tương đương chuẩn xác.

Phó Sử Ngọ cảm kích nhìn hắn một cái, đẩy cửa xe ra đi xuống. Thấy xe phía trước dừng lại, hai xe sau cũng ngừng, sau đó Hoắc Ân Đình cùng Hollande trực tiếp bước xuống xe.

"Xảy ra chuyện gì ?" Hoắc Ân Đình hỏi Đường Húc Hải, ánh mắt lại dừng trên người Phó Sử Ngọ vẻ mặt nghiêm nghị bên cạnh.

"Phía trước có chuyện." Đường Húc Hải cũng không nói nhiều, quay đầu nói với Phó Sử Ngọ: "Tôi đi nhìn xem."

"Tôi cùng đi với anh." Phó Sử Ngọ kiên trì nói. Hollande cũng đã lại đây, Phó Sử Ngọ không tiện nói thẳng quá nhiều, "Tôi có súng, đi cùng anh an toàn hơn."

Đường Húc Hải do dự một chút nói: "Được rồi, cậu tôi cùng đi." Hắn xoay người nói với Hoắc Ân Đình và Hollande: "Hai người các anh tạm thời phụ trách vấn đề an toàn, chú ý cảnh giới!"

Đường Húc Hải trực tiếp hạ lệnh, không có chút đường sống để thương lượng, kỳ quái là Hoắc Ân Đình và Hollande cũng không hai lời xác nhận.

Phó Sử Ngọ ngồi xổm xuống buộc dây giày dã chiến lại lần nữa, đứng lên nghiêm trang chững chạc nói với Đường Húc Hải: "Đi thôi."

Đường Húc Hải thấy y nghiêm túc cẩn thậnnhư vậy, không khỏi cũng kiểm tra giày của mình một chút, sau đó vươn tay lấy song đao để dưới ghế điều khiển theo.

Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải vai kề vai đi về phía trước, Đường Húc Hải lại có cảm giác không thể tin nổi. Mấy tháng trước Phó Sử Ngọ vẫn là một tinh anh văn phòng tay trói gà không chặt, vậy mà giờ đã nắm chặt súng đi bên cạnh hắn.

Có bao lâu đâu mà dáng vẻ yếu đuối đã biến mất không còn, hiện tuy tại Phó Sử Ngọ nhìn vẫn gầy gò, lại sẽ không cho người ta cảm giác đấm cái liềnchết.

Đầu Đường Húc Hải vòng quanh suy nghĩ này, ánh mắt lại chú ý cảnh giới.

Đương sự cảm thấy bất an dù sao vẫn là Phó Sử Ngọ, y hình như có thể cảm nhận được cái gì. Y chậm rãi dừng bước, nhìn qua một sườn dốc bên cạnh con đường: "Bên kia kìa…"

Lời còn chưa nói hết, bụi cỏ khổng lồ dưới sườn dốc bỗng kịch liệt lắc lư, một tiếng "Mu ___" kinh thiên động địa vang vọng chân trời.

"Nguy rồi!" Phó Sử Ngọ ảo não, vẫn là khuyết thiếu kinh nghiệm khiến đả thảo kinh xà.

"Tản ra!" Đường Húc Hải vẻ mặt lạnh lại, cả người nhảy vọt lên!

Một con bò khổng lồ màu nâu đang từ sườn dốc lao lên. Phó Sử Ngọ ý thức được y phải tránh, nhưng tư duy mặc dù kịp phản ứng, thân thể lại chậm nửa nhịp.

Đường Húc Hải nhảy vọt lên cao, mắt mở trừng trừng nhìn Phó Sử Ngọ lấy chậm động nhanh né qua một bên. Trong mắt hắn Phó Sử Ngọ đã rất nhanh, thế nhưng con bò kia lại càng nhanh!

" Mu_____ " tiếng con bò gầm thét chấn đến khiến màng nhĩ nhói đau, sừng bò đâm sát qua người Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ mất thăng bằng ngã xuống đất, y không dám dừng lại, lăn lộn bò người lên ngay.

Đường Húc Hải thở phào, đạp một cái lên thân cây mọc ven đường, phản xung bay về.

Phó Sử Ngọ dứt khoát nửa quỳ trên đất, hai tay giơ súng, bóp cò: “Bang ”

Một tiếng rắc giòn vang lên, cái sừng trên đầu con bò theo tiếng nổ mà gãy. Lực va chạm kích phát hung tính của con bò, nó đỏ mắt xoay đầu lại, phẫn nộ cào chân.

Ánh mắt Phó Sử Ngọ chợt lóe, tay di động xuống dưới, lại nã một phát.

“Mu! ! !” Bò phẫn nộ rống lên, dùng chân đạp mạnh lên đất.

Khi chân nó chạm đất, một cái khe cực nhanh xuất hiện. Nền xi-măng như mặt nước bị xẻ đôi, từng mảng xi-măng vỡ vụn như bọt nước bay vèo ra!

“Ngọa tào(FML)!” Đường Húc Hải mắng một tiếng, thân thể ngừng gấp, khó khăn mà tránh thoát khối xi-măng to đùng bay vèo tới mặt.

Đạn của Phó Sử Ngọ thì trực tiếp bị xi-măng chặn lại, y hơi đơ ra, lại nhanh chóng đứng lên chạy.

Không ngờ rời khỏi Vân thành thứ họ đầu tiên gặp phải cư nhiên là động vậtdị năng, bò thuộcthổ hệ!

Con bò đắc ý, cúi đầu, dùng cặp sừng cong cong lao về phía Đường Húc Hải.

Con bò khổng lồ này nặng ít nhất 1 tấn, cường tráng không thể tưởng nổi. Nếu bị nó húc một phát chính diện, cho dù là cái đùi phải bằng thép của Đường Húc Hải cũng sẽ bị húc cong, chứ nói chi tới nội tạng yếu ớt.

Ôn Triệu Minh biến sắc, quay đầu nói nhanh với Hoắc Ân Đình: “Hoắc Ân Đình, anh mau gọi Mã Đông, biến nền xi-măng này thành cát mau!”

Hoắc Ân Đình sắc mặt khó coi, bước nhanh chạy gọi Mã Đông lại đây.

Mã Đông sắc mặt tuy tái nhợt nhưng không khiếp đảm. Anh ta tiến lên vài bước, ngưng mắt nhìn mặt đất, chậm rãi nền xi-măng từ từ sa hóa, lan tràn về hướng bọn Phó Sử Ngọ.

“Đệt!” Đường Húc Hải nghiến răng nghiến lợi, song đao chấm đất, lấy đà tại chỗ cực nhanh _ cái quỷ này còn là bò hả? Chạy còn nhanh hơn Usain Bolt nữa !

“Bang bang bang!”

Phó Sử Ngọ đứng cách đó không xa bắn liền ba phát, con bò đang cúi đầu bị bắn ngay giữa trán.

Còn không đợi hai người mừng rỡ, ba viên đạn bắn vào cái đầu bò ra ba cái lỗ, đau đến nó mu mu gào rú.

Sắc mặt Đường Húc Hải xanh lại, đầu bò ma vương cũng không cứng như thứ quỷ này? !

Phó Sử Ngọ bất ngờ, lại không thất kinh, y lãnh tĩnh suy nghĩ một chút, nếu đầu không được, như vậy liền đục lỗ!

Theo tiếng rống của con bò, mặt đất trước người Phó Sử Ngọ bắt đầu nứt nẻ, y thấy tình thế không ổn lập tức chạy.

“Anh Phó! Anh Hải! Trở về chút!” Tiếng Miêu Gia xa xa truyền đến.

Phó Sử Ngọ trong lòng kêu khổ, y bị con bò dí sát đít mà húc làm sao trở về đây?

Đường Húc Hải quay lại nhìn thoáng qua nền cát lan tới thì hiểu ra. Giày dã chiến chà chà lên nền xi-măng, phóng về hướng con bò.

May mà con bò hơi ngốc, chỉ có thể đứng tại chỗ phóng dị năng, không biết vừa chạy vừa phóng, bằng không Phó Sử Ngọ liền nguy hiểm .

“Ha ——” Đường Húc Hải hò hétmột tiếng, song đao trong tay hung hăng ném mạnh ra ngoài, đâm vào sống lưng nó.

Bò bị đau, xi-măng bị hất bay phía sau Phó Sử Ngọ lập tức ngừng. Nó quay đầu, đỏ mắt nhìn trừng trừng Đường Húc Hải.

“Con trâu đần! Lại chỗ ông nội mày nè.” Đường Húc Hải khiêu khích ngoắc ngoắc ngón tay.

"Mu ——" con trâu cũng không biết có phải nghe hiểu khiêu khích của hắn không, liền vọt về hướng Đường Húc Hải.

39. Chương 39

Con bò thể trọng hơn cả tấn, chạy một cái cả mặt đất cũng rung lên mà Đường Húc Hải lại đứng sừng sững không sợ, ngược lại lộ ra nụ cười tươi: "Đến đây đi!"

"Mu! ! !" Bò cào mặt đất phát ra thanh thế vạn mã lao nhanh.

Trong tay Đường Húc Hải không có song đao, liền thò tay nắm mã tấu để ngang trước người.

Hai lần bị Đường Húc Hải phi thân lướt qua trên đầu, con bò cũng tiếp thụ giáo huấn. Lần này, vừa chạy tới vừa bắt đầu hất đầu tới hất đầu lui, thậm chí còn dựng thẳng lên, húc về phía Đường Húc Hải.

Lòng Đường Húc Hải thầm mắng, lại linh hoạt vặn vẹo vòng eo cường tráng, cuộn người lách qua chân bò!

Mấy đội viên tụ bên cạnh xe cải tiến nhìn đến hoa mắt thần mê, động tác của Đường Húc Hải quả thực còn hoa lệ khoa trương hơn trong phim hành động, khiến họ lòng đầy khâm phục.

"Oanh!" móng trước con bò nện xuống đất, chấn đến mặt cát đang lan tới gợn lên một đợt sóng.

Đường Húc Hải một tay chống đất, vài cái bật cao nhanh chóng rời khỏi phạm vi công kích của con bò.

Ánh mắt hắn sắc bén quan sát nhược điểm của nó, nếu không phải cái đầu của nó cứng như đồng đúc, Đường Húc Hải dùng một chân là có thể đá nát đầu nó, đáng tiếc hiện tại cứng đối cứng chỉ có lưỡng bại câu thương.

"Bang! !" "Mu ~~! !"

Bò kêu thảm một tiếng, đột nhiên phẫn nộ xoay người. Đường Húc Hải nhìn lại, cái đuôi phía sau nó cư nhiên đã bị đứt lìa!

Đường Húc Hải cả kinh, con bò này nhất định bị chọc giận nổi điên, Phó Sử Ngọ quá lỗ mãng rồi!

Nền cát đã nhanh chóng lan tới đây, Mã Đông cũng đến cực hạn. Lấy năng lực của hắn, có thể sa hóa mảnh đất lớn như vậy đã là không dễ.

Bò ngửa mặt lên trời giận dữ rú một tiếng, thân thể lún sâu vào cát, cát mềm mại, thân thể nó quá nặng căn bản không có cách nào chạy nhanh.

Bò kéo lê bước chân, nhảy nhảy giãy dụa, đầu điên cuồng lay động còn dùng sừng uy hiếp kẻ thù. Phó Sử Ngọ đứng cuối đường xi-măng, vẻ mặt băng giá, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào sinh vật dị năng này.

Đưa tay, nổ súng.

"Bang!" "Vèo —— "

Viên đạn sát qua má bò, cắt ra một vệt máu.

Đường Húc Hải kinh ngạc _ bắn trật?

Không có khả năng, Phó Sử Ngọ biểu hiện khả năng bắn bất phàm, không có khả năng xuất hiện sai lầm rõ ràng đến vậy.

Vậy là cố ý?

Đường Húc Hải nhìn con bò lỗ mũi khịt phì phì liền giật mình, Phó Sử Ngọ cư nhiên muốn chọc giận nó!

Vì sao? !

Bò giận không kềm được, há miệng phát ra tiếng rống vang vọng chân trời: "Nha mu

! ! !"

Theo tiếnggào thét của nó, giữa bò và Phó Sử Ngọ xuất hiện một vết nứt sâu hõm, hai bên cát bay mù mịt, vết nứt ngoằn ngoèo trên nền xi-măng làm đất đá văng tứ tung!

Tầm mắt càng thêm mù mờ, Phó Sử Ngọ muốn làm gì? ! Đường Húc Hải vô cùng lo lắng, nắm chặt chủy thủ trong tay, muốn bí quá hoá liều.

Đôi mắt dưới thấu kính của Phó Sử Ngọ nheo lại, hình ảnh gần như yên lặng trong đại não xuất hiện chính xác vị trí của con bò trong tầm nhìn của mọi người, thậm chí có cả hình động dị năng của nó từ mặt đất lan tràn lên.

Ánh mắt lóe lên, Phó Sử Ngọ tự tin mỉm cười _ có thể nhìn thấy!

Con bò dù có lợi hại đến đâu cũng không có thể chiến thắng trí tuệ của nhân loại, giữa cát đá tung bay xuất hiện một lộ tuyến công kích chói lọi.

Để coi lần này mày né làm sao! Phó Sử Ngọ trầm tâm tĩnh khí, trong tay nắm chặt hai khẩu súng, nâng cao cổ tay " ngắm trúng" mục tiêu trong tư duy, hai súng đồng thời nổ!

Một đợt tiếng nổ thanh thúy vang xa, 6 viên đạn lượn vòng xuyên qua cát đá, trên đường đi tới viên đầu tiên bắn nát đá vụn chặn đường, viên thứ hai va vào viên thứ nhất, trợ lực giúp viên đầu tiếp tục lao tới.

"Phốc! Phốc! Phốc!" tiếng trầm đục liên hồi, 6 phát chuẩn xác bắn vào hai mắt bò.

"Nha mu ——" bò gào rú một tiếng, ầm ầm ngã xuống đất, phản xạ có điều kiện run rẩy tứ chi.

Cát bụi mịt trời và đá tảng rầm rầm rơi xuống đất, Phó Sử Ngọ buông hai cây súng đang giơ cao xuống, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Ánh mắt Hoắc Ân Đình không chớp một cái nhìn chằm chằm vào Phó Sử Ngọ, lông mày khẽ nhướn lên _ không ngờ thuật bắn súng của Phó Sử Ngọ này lại lợi hại đến vậy.

"Aha ha ha!" Miêu Gia hưng phấn thét chói tai: "Anh Phó uy vũ! Anh Phó anh Phó điếu tạc thiên[1]! !"

[1] từ ngữ trên mạng, ý khen quá dữ quá nguy hiểm quá lợi hại blablabla

Ôn Triệu Minh và Đường Húc Hải thì kinh ngạc nhìn Phó Sử Ngọ, người khác không biết, nhưng hai người họ lại rõ chi tiết của Phó Sử Ngọ, tiến bộ của Phó Sử Ngọ thật sự quá kinh người!

Hiện tại Đường Húc Hải có thể khẳng định, đây không phải chuyện người bình thường có thể làm được , cho dù là thiên phú thần nhân cũng không có khả năng!

Đây tuyệt đối là dị năng!

Nửa con đường đã biến thành cát, con bò khổng lồ màu nâu phơi thây trên đất, thể trọng một tấn làm nó lún sâu xuống nền cát.

" Nha, bắn quá cừ !" Lưu Bội Kỳ búng mắt bò sợ hãi không thôi.

Mắt bò không giống con người, sinh trưởng ở chính diện khuôn mặt, mà là có độ chếch nhất định. Thế mà Phó Sử Ngọ mỗi bên ba viên bắn hết vào mắt bò không nói, còn một súng nối liền một súng, ba viên đạn gắn một chuỗi, trực tiếp đóng vào não con bò.

Vương Đan nhịn xuống trong lòng kinh ngạc, hai mắt dị quang lóe lên _ thật sự không thể trông mặt mà bắt hình dong, Phó Sử Ngọ thoạt nhìn không mấy cường tráng này cư nhiên có bản lĩnh kinh người như vậy.

Hollande thì hưng phấn dị thường, kích động nói với Phó Sử Ngọ: "Thật quá tuyệt vời! Phó! Tài bắn súng lợi hại nhất tôi từng gặp, tay bắn tỉa! Không! Quả thực là thần súng!"

Phó Sử Ngọ bị thái độ nhiệt tình quá phận của hắn làm hơi đơ, lặng lẽ lui về phía sau một bước, đanh mặt lạnh nhạt nói: "Ngài Pailer quá khoa trương, tôi còn kém nhiều." Tay y vuốt ve báng súng, giương mắt nhìn về phía Đường Húc Hải, không ngừng phát ra tín hiệu cầu cứu.

Đường Húc Hải từ cảm xúc giật mình tỉnh lại, nhìn Phó Sử Ngọ thân thể cứng đờ vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt không ngừng nhìn hắn, không khỏi cười thầm. Hắn cắm chủy thủ trong tay vào túi vũ khí, đi qua thò tay ôm lấy cổ Phó Sử Ngọ.

“Làm giỏi lắm!” Đường Húc Hải tán dương.

Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính, tuy cổ bị người kéo qua, dẫn đến y chỉ có thể nghiêng người, cảm giác hơi kì kì lại nhịn không được lộ ra nụ cười tươi sáng.

So với những người khác, y càng muốn được bạn bè khích lệ, nhất là Đường Húc Hải dạy y bắn súng.

Đường Húc Hải nâng cánh tay khoác trên vai Phó Sử Ngọ lên, bàn tay đặt lên đầu y, âm thầm kéo đầu y về hướng mình, không cho người khác nhìn thấy nụ cười hơi bị đần của y.

Trên mặt nhạy bén sương lạnh gắn thêm nụ cười đần đần, rất khủng bố á, rất phá hư hình tượng Phó Sử Ngọ dựng lên, không có lợi cho quản lý đoàn đội. Về sau bộ dáng thế này để một mình hắn thấy là đủ rồi _ Đường Húc Hải thầm nghĩ. [có mùi gian tình thoang thoảng]

Phó Sử Ngọ chỉ cần bảo trì vẻ uy nghiêm khí phách trước mặt người khác là được.

Đường Húc Hải không cảm thấy nhét cả Ôn Triệu Minh vào phạm vi “người khác” có gì không đúng, ai kêu anh ta cứ như bị Phó Sử Ngọ tẩy não sợ y muốn chết làm chi.

“Con bò này bự quá !” Miêu Gia khom lưng, nhìn con bò đột tử trên đất.

“Nhìn chắc gần cả ngàn ki-lô-gam, bò lớn vậy có thể vào Guinness .” Hollande cúi đầu nhìn cảm thán.

Ôn Triệu Minh được người ta đẩy lại đây, nền cát làm xe lăn của anh không thể đi qua. Khi đến trước mặt con bò, mặt Ôn Triệu Minh hết sức ác liệt.

“Con bò này biến dị rất vượt mức quy định .” Ôn Triệu Minh nói.

“Dạ.” Miêu Gia gật gật đầu, nói với Ôn Triệu Minh: “Tư liệu trên mạng cũng không thấy sinh vật biến dị ghê thế mà còn có dị năng đi kèm nữa.”

“Chủ yếu là xương sọ của nó.” Đường Húc Hải buông Phó Sử Ngọ ra, khom lưng rút song đao của mình lên, dùng một cây trong đó rạch đầu con bò để lộ xương sọ bên trong.

Mũi đao đâm vào xương sọ, chỉ nghe thấy tiếng ” sỉ sỉ” trầm đục.

“Cứng quá!” Mã Đông sợ hãi hít mạnh.

“Cái đầu cứng vậy làm cách nào mà mọc ra được chứ?” Ngô Thiện thò đầu lên trước nhìn, không thể tin nổi hỏi.

“Chắc cũng là tiến hóa.” Lưu Chiêu không quá khẳng định nói.

“Chính là tiến hóa.” Phó Sử Ngọ đi đến bên người Đường Húc Hải, nhận lấy một cây đao từ tay hắn, nhẹ nhàng đâm đâm đầu bò: “Trí tuệ sinh tồn của động vật kỳ thật nhân loại không cách nào tưởng tượng ra nổi.” Phó Sử Ngọ thưởng thức nói: “Con bò này chính là tiến hóa theo hướng càng dễ có thể sinh tồn hơn. Alien hiện tại vừa xuất hiện đặc thù bắn ra hút quản, vì thế xương sọ của nó liền biến thành cứng đến không gì đâm thủng nổi, hơn nữa tốc độ của nó nhanh, còn có dị năng hệthổ, cho dù là alien tiến hóa cũng không phải đối thủ của nó.”

“Ừ, con bò này còn lợi hại hơn alien tiến hóa gặp phải trước kia.” Đường Húc Hải khẳng định.

“Nhưng tại sao có thể như vậy?” Miêu Gia không hiểu hỏi: “Tiến hóa em có thể hiểu, vì sao động vật biến dị và dị năng còn lợi hại hơn người.”

“Cái này tôi nghĩ tôi biết.” Phó Sử Ngọ ngẩng đầu, ánh mắt lợi hại nhìn về phía mấy người: “Đây là vì lượng phân tử Nguyên hấp thu bất đồng tạo thành .”

Ánh mắt Đường Húc Hải chợt lóe, trầm giọng hỏi lại: “Ý cậu là con bò này giống như cỏ dại, xuất hiện hiện tượng sinh trưởng biến dị hình thức bùng phát?”

Phó Sử Ngọ gật gật đầu: “Ừ, trước đó tôi từng cân nhắc, hiện tại địa cầu nơi nơi đều tràn ngập phân tử Nguyên, tất cả động vật thực vật đều hấp thu phân tử Nguyên từ không khí, thực vật phải hấp thu chất dinh dưỡng lẫn tạp với phân tử Nguyên trong đất, mà động vật thì trực tiếp dùng nước chứa phân tử Nguyên. Chúng bước tới dấu mốc biến dị sớm hơn chúng ta một bước. Mà nhân loại chúng ta hiện giờ uống là nước

tinh khiết đã tinh lọc, ăn thức ăn không bị phân tử Nguyên làm nhiễm đã thu hoạch trước, chỉ có hô hấp là giống nhau, tự nhiên chậm hơn sinh vật biến dị một bước."

"Cho nên, con bò này ăn cỏ biến dị, uống nước bị ô nhiễm, hơn nữa hô hấp không khí giống vậy, cuối cùng kết quả xuất hiện chính là lợi hại hơn cả người." Ôn Triệu Minh tổng kết.

"Nhưng nhân loại chúng ta hiện tại không thể trực tiếp đi uống nước bị ô nhiễm được, đúng không?" Mã Đông kinh nghi hỏi, "Sẽ chết người! Không phải tất cả mọi người sẽ xuất hiện miễn dịch áp chế, cũng có khả năng thất bại."

"Không sai, cho nên hiện tại mù quáng gia tăng lượng phân tử Nguyên hấp thu sẽ cực kỳ mạo hiểm." Ôn Triệu Minh nói, "Cũng không nhất định gia tăng phân tử Nguyên liền có khả năng tăng trưởng dị năng."

Phó Sử Ngọ ôm cánh tay, lâm vào trầm tư, ánh mắt dưới thấu kính như có điều suy nghĩ nhìn con bò nằm trên mặt đất.

"Cậu nghĩ tới điều gì?" Đường Húc Hải thấy y vẫn cứ im lặng liền hỏi.

" À." Phó Sử Ngọ ngẩng đầu nhìn hắn, nghiêm trang mà bảo: "Tôi đang nghĩ con bò to thế này, phải ăn bao nhiêu ngày mới hết."

Nghe xong câu y nói, hiện trường lập tức rơi vào một khoảng không quỷ dị.

Lạc đề gì mà lạc nhanh quá vậy? !

Đường Húc Hải ho khan một cái nói: "Cậu nói có lý, tiến hành săn bắn trên đường cũng là một trong những kế hoạch của chúng ta. Con bò này khổng lồ quá, hơn nữa thịt vào mùa này không dễ bảo quản."

Đường Húc Hải nhanh chóng kéo đề tài về phương diện đứng đắn, che lấp tư duy lạc lối quá nhanh của Phó Sử Ngọ.

Ôn Triệu Minh lập tức phối hợp: "Nhưng lớn vậy không mang đi cũng phí, không bằng chúng ta cắt thịt trên sống lưng và tứ chi của nó, sau đó tôi lại dùng dị năng hỏa hệ tận lực hong khô, chế thành thịt khô, như vậy có thể bảo quản càng lâu."

"Tuyệt!" Hollande tán thành nói: "Lâu nay toàn ăn mì với rau! Tôi đã hai tháng chưa được ăn thịt, còn là thịt bò dị năng, bất kể thế nào nhất định phải tận lực mang nhiều chút!"

Hoắc Ân Đình cũng nói: "Chế phẩm thịt có năng lượng cao hơn lương thực và rau nhiều, có thịt khô, ít nhất một khoảng thời gian sau này không cần phát sầu vì thức ăn."

Đường Húc Hải quay đầu nói với Miêu Gia: "Cậu đi nhìn triều alien gần đây nhất ở đâu còn bao lâu mới đụng phải."

"Dạ!" Miêu Gia tinh thần sáng láng trả lời, chạy chậm đến xe cải tiến, đây đều là thịt! Thịt đó! !

Trải qua Miêu Gia tính toán, bọn họ 14 giờ sau sẽ gặp phải triều alien.

Sau khi Phó Sử Ngọ Đường Húc Hải Ôn Triệu Minh thương nghị, họ rút ra 4 giờ để xử lý con bò này.

Ôn Triệu Minh mang vài người còn lại bắt đầu phân thi thể con bò, xử lý thành thịt khô. Hollande sinh ở quốc gia lấy thịt là món chính xung phong đảm nhiệm trọng trách cắt thịt trâu, vài người khác thì phối hợp Ôn Triệu Minh hong khô thịt, dù sao Ôn Triệu Minh không tiện đi lại chỉ có thể ngồi ở chỗ kia.

Đường Húc Hải dẫn Phó Sử Ngọ đi, cùng Miêu Gia phân tích bản đồ, nghiên cứu nghênh chiến triều alien ở chỗ nào.

Đường Húc Hải vẻ mặt nghiêm túc nghiên cứu địa hình và đường đi, yên lặng tính toán. Phó Sử Ngọ căn bản coi không hiểu bản đồ địa hình, xanh nhạt xanh đậm gì đó là thảm thực vật, chỗ nào đậm hơn đại khái là đỉnh núi, nhạt hơn chút có lẽ là nương rẫy, còn mấy cái đường nhỏ xíu kia chắc là đường xá, chỉ nhìn thì đoán được địa hình, nhưng nghiên cứu vị trí tác chiến thì y dốt đặc cán mai.

Phó Sử Ngọ không khỏi bội phục nhìn Đường Húc Hải, chuyện thế này vẫn là giao cho dân chuyên nghiệp làm thì hơn.

Đường Húc Hải chuyên chú nhìn bản đồ, chỉ vào một chỗ nói: "Miêu Gia, phóng to chỗ này cho anh coi."

Miêu Gia rời đi phóng to chỗ Đường Húc Hải chỉ.

"Chỗ này hẳn có thể." Đường Húc Hải gật gật đầu nói: "Trước khi gặp triều alien nhất định phải đuổi tới chỗ này."

"Chỗ này là một đỉnh núi à?" Phó Sử Ngọ không xác định hỏi.

"Ừ." Đường Húc Hải nói với: "Dễ thủ khó công, cho dù gặp phải càng nhiều, nơi chính diện nghênh chiến alien cũng không thể đứng hơn 20 con, có lợi cho chúng ta."

Phó Sử Ngọ yên lặng tính 20 so 11, phần thắng của họ lớn hơn nhiều.

Ngay lúc đang xử lí thịt bò, mọi người liền ăn no nê một bữa, ai cũng ăn đến nước miếng giàn giụa, cảm thấy mỹ mãn.

Thịt bò biến dị lại có dị năng vào miệng trơn ngon tươi rói, ăn ngon đến nỗi cả vị công tử nhà giàu Hoắc Ân Đìnhnày cũng liên tục gật đầu, khen không dứt miệng.

Sắc trời dần tối lại, mọi người tăng tốc xử lí xong tất cả số thịt, nội tạng khung xương còn có cái đầu bò khổng lồ dư lại, mấy thứ vụn vặt này lúc họ đi rồi không biết sắp để ai hưởng sái đây.

Ba chiếc xe trừ SUV ra, xe khác gian nan chạy qua nền cát, lại lần nữa lăn bánh trên con đường.

Phía dưới sườn dốc con bò sống có một thôn trang đìu hiu nặng nề.

Phó Sử Ngọ nhìn thôn trang hoang vu tiêu điều, suy đoán có lẽ con bò kia là thôn này nuôi, cũng không biết lúc trước nó làm sao thoát khỏi miệng alien.

"Cậu cảm thấy thế nào?" Đường Húc Hải hỏi y.

"?" Phó Sử Ngọ không hiểu gì nhìn hắn, ánh mắt Đường Húc Hải chăm chú nhìn về phía trước nói: "Loại trạng thái hôm nay của cậu, có phải lại tiến vào tình huống lúc trước ở hầm trú không?"

"Ừ." Phó Sử Ngọ gật gật đầu: "Rõ ràng hơn trước nhiều."

"Bây giờ có thấy thoát lực không?"

"Không có." Phó Sử Ngọ xác định nói: "Không thấy quá kiệt sức."

Mặt Đường Húc Hải vô cảm gật gật đầu, trong lòng lại âm thầm giật mình.

Tình cảnh hư thoát lúc lần đầu tiên Phó Sử Ngọ biểu hiện loại năng lực đặc biệt này còn rõ ràng trước mắt, thế mà giờ Phó Sử Ngọ lại có thể dễ dàng sử dụng nó.

Tính rõ ra thì, loại năng lực này Phó Sử Ngọ ứng dụng vào chiến đấu cũng chỉ có ba lần, lại lần này so với lần trước tiến bộ rõ ràng.

Đường Húc Hải nhìn Phó Sử Ngọ vẻ mặt không hiểu mô tê gì, nghĩ xem ra người này thuộc loại hình chiến đấu càng áp lực thực chiến bùng nổ càng lợi hại.

Đường Húc Hải hai tay nắm chặt tay lái, hắn không thể bại bởi người này, cũng phải cố gắng đào móc năng lực chiến đấu dị năng hệ kim loại!

Sắc trời dần tối sầm, cảm xúc của mọi người chậm rãi căng thẳng lên, màn trời lại lần nữa di động đến phía trên họ, màu đỏ nhàn nhạt thay thế màn đêm u tối.

Bất đắc dĩ, Đường Húc Hải mở đèn xe lên.

Buổi tối đúng là lúc alien rơi từ màn trời xuống, thẳng đến giờ mọi người vẫn không rõ màn trời kia rốt cuộc là cái gì. Họ chỉ biết được một điều, đó là màn trời này tuyệt đối là một thứ vượt qua hiện thực và sức tưởng tượng của mọi người.

Càng có khả năng, nó vốn không thuộc về thế giới này.

Rất nhiều người cho rằng đây là sự xâm lấn của sinh vật ngoài hành tinh đối với địa cầu, thế nhưng mọi dấu hiệu lại không như cuộc đại chiến đầy rẫy công nghệ cao mà mọi người đã tưởng tượng.

Alien tuy cực mạnh, cũng sẽ theo thời gian mà tiến hóa càng lợi hại, nhưng không tương ứng đó mà biểu hiện trình độ văn minh. Nói là alien có tính xã hội nhưng lại không hình thành thế công hữu hiệu, điều này có lợi cho nhân loại, lại không phù hợp với kỹ thuật nó xâm lấn đến địa cầu.

Điều mâu thuẫn quá lớn trong này khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

"Thận trọng!" Phó Sử Ngọ quát to một tiếng.

Đường Húc Hải hai mắt chăm chú vào con alien bị đèn xe rọi vào lóa mắt, nghiến răng nghiến lợi hung hăng đạp chân ga, "Rầm" một tiếng, xe việt dã 4 thì phát ra tiếng gào thét hung ác tông bay alien!

Tim Phó Sử Ngọ như nhảy ra từ cổ họng, y kinh dị nhìn bản mặt lãnh khốc của Đường Húc Hải, thật sự không ngờ hắn cư nhiên thô bạo trực tiếp làm vậy.

" Ha !" Phó Sử Ngọ cúi đầu cười.

"Cười cái gì?" Đường Húc Hải kinh ngạc nhìn y.

"Không, tôi cho rằng còn phải dừng xe giải quyết nó, không ngờ trực tiếp tông tới như vậy." Phó Sử Ngọ lắc đầu, tác phong này thật phù hợp tính tình của Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải lườm y một cái, tức giận nói: "Dừng xe rồi lại khởi động không hao xăng à? Tắt động cơ cũng phí xăng vậy."

Phó Sử Ngọ phát ra một chuỗi tiếng cười nhẹ, Miêu Gia nằm sấp đến giữa hai người, kinh ngạc nói: "Anh Hải, không ngờ anh trực tiếp vậy đó."

"Đi đi đi!" Đường Húc Hải vả một phát cho cậu văng ra.

Dọc theo đường đi có gặp alien mấy lần, có con vừa vặn đáp xuống hai bên con đường, cũng có con nhìn thấy đèn xe liền đuổi theo. Đáp phía trước trực tiếp tông chết xử lý, bumper tăng mạnh gia cố đã đủ tiêu chuẩn va chạm thế này. Xương của alien cũng không như Đường Húc Hải làm từ thép, bị tông rồi xe phía sau còn không chút thương xót cán qua, không con nào sống nổi.

Mà những con đuổi theo phía sau đều cho Phó Sử Ngọ hạ kính xuống nổ súng giải quyết.

Trước khi gặp phải triều alien, rốt cục đến địa điểm Đường Húc Hải chỉ định.

Cách hừng đông còn một lúc, ba chiếc xe vây thành một công sự che chắn, họ thay phiên nhau nghỉ ngơi.

Phó Sử Ngọ kiên trì bảo Đường Húc Hải ngủ trước, còn y gác đêm cùng Hollande.

Đường Húc Hải cũng không cứng đầu, kéo túi ngủ ra, không đầy một giây đã vào giấc ngủ.

Phó Sử Ngọ ngồi bên lửa trại hừng hực, vào thu lúc đêm xuống nhiệt độ sẽ hạ xuống rất thấp, hơn nữa trên núi hơi ẩm, không đốt lửa trại là không được.

Hollande đối với Phó Sử Ngọ mà nói căn bản vẫn là một người xa lạ, cùng Đường Húc Hải Ôn Triệu Minh ở chung một đoạn thời gian, Phó Sử Ngọ – người rốt cục bắt đầu quen tự tại muốn nói gì thì nói – lại đột nhiên thấy kì kì mà im lặng.

Hollande là một chàng đẹp trai tóc nâu mắt xám, hắn phi thường tôn sùng tài bắn súng của Phó Sử Ngọ, muốn nói chuyện với y, Phó Sử Ngọ lại trả lời rất ít.

Chẳng bao lâu sau, Hollande liền uể oải, hắn lấy cây nỏ của mình ra nghịch .

Phó Sử Ngọ liếc một cái nhìn lại, kinh ngạc di một tiếng.

"Làm sao vậy?" mắt Hollande sáng lên.

"Cái nỏ này…" Phó Sử Ngọ không xác định hỏi: "Tôi hình như từng thấy."

Trên cán nỏ có một lớp nhựa chống trơn, màu này y từng thấy qua _ là của Liêu Khoa !

“A?” Hollande nghi hoặc nhìn nhìn cây nõ, nói với Phó Sử Ngọ: “Chắc anh từng thấy ở chỗ nguyên chủ của nó? Cái nỏ này là Vương Tử Bình cho tôi.”

“Vương Tử Bình?” Phó Sử Ngọ kinh nghi.

“Đúng.” Hollande thấy Phó Sử Ngọ rốt cục đồng ý nói chuyện với hắn, vui mừng nói: “Tôi ở trong kho hàng Vương Tử Bình làm lãnh sự, nỏ này là anh ta biết tôi bắn cung giỏi mới cho tôi .”

“Vậy chủ nhân ban đầu của nó đâu?” Phó Sử Ngọ không khỏi hỏi.

Liêu Khoa y vẫn còn nhớ, hết sức thận trọng cẩn thận, hắn cư nhiên đưa vũ khí hộ thân của mình cho người khác.

“Tôi không rõ lắm.” Hollande lắc đầu, không quá xác định nói: “Có thể là chết?”

-_____-

Giải đáp công khai với những bạn đã đang và chuẩn bị hỏi Vân về lịch post truyện (mạt thế lẫn tất cả các bộ Vân còn đang tiến hành):

Thật sự Vân rất bận, nói thật đấy k phải lấy cớ qua loa đâu. Vân học năm 3 rồi, bắt đầu có những mối lo thật sự của người lớn, có những kiến thức chuyên ngành bắt buộc phải hiểu, có BTL, đồ án, thí nghiệm, thực tập, ngoại ngữ v.v.v .. Làm đến nổi bỡ cả hơi tay, thời giờ giải trí của Vân bị rút ngắn chưa từng có (theo tiêu chuẩn của Vân), học kì qua thật sự khó khăn, học nặng mà mấy con bạn chung phòng nó đi vô CS 1 hết rồi, còn có 1 mình Vân ở lại Thủ Đức này, cảm giác trống vắng như bị bỏ rơi, nhớ tụi nó quá. Giờ phải chuyển vô ở chung với mấy đứa năm 2 không quen không biết. Nói thì cũng nói chuyện với nhau đó, nhưng không có cảm giác thân thiết j, chắc là tại mình vốn là người khá ít nói và khoảng cách giữa hai chữ “chị – em”. Haizzz~ Tại sao Vân lại lạc đề nữa rồi =.,= Khổ thật, đúng là lại suy nghĩ vu vơ nữa rồi…

Tóm lại là nhiều lúc Vân mệt tới mức muốn đóng quách cái blog này cho rồi, thấy cứ để nó vắng lặng thế này cũng kì kì, nợ truyện mọi người thì chất cao như núi, mà nói thật, trong đống truyện Vân nợ í (thật ra Vân chỉ làm có hai bộ là Mạt thế và Điện hạ, hai bộ kia vốn là của chị Boss, nhưng giờ chỉ đi làm rồi nên k chịu làm nữa) Vân chỉ còn mặn nồng với bộ Mạt thế =.,= K còn hứng thú làm mấy bộ kia nữa rồi…. Nhưng nói chung là nếu có làm j thì Vân cũng sẽ cố gắng lm cho xong khoản nợ rồi tính, chắc không có chuyện tự nhiên một ngày nào đó mấy bợn lên đâu và thấy dòng chữ “Blog không còn tồn tại” hay “Blog bị khóa” đâu, ha hả [cười gượng]. Ủa lại lạc đề nữa rồi [tự vã]]

TÓM LẠI lần cuối: Vân chẳng có thì giờ (lẫn siêng năng) đâu mà post đều đến mức có lịch post, mong mọi người hiểu cho Vân nhé, Vân đang cực kì cực kì cực kì bận [đang vào mùa thi cuối kì nữa chứ]

Thông báo (Tâm thư?) đến đây là hết, xin đừng ném đá hay đốt nhà, bất cứ ai có hành vi manh động gây thiệt hại cho nhà hoặc chủ nhà đều sẽ gánh lấy hậu quả nặng nề là bị hứng chịu thêm một bức tâm thư dài nữa [rút dao đe dọa] [cười nham hiểm]

Ngày lành, thân

40. Chương 40

Phó Sử Ngọ vì suy đoán này mà kinh ngạc _ chết?

Trước kia lúc triệu tập dị năng giả y còn nhìn thấy Liêu Khoa đi theo Vương Tử Bình vây xem, sao mới vài ngày đã chết rồi?

Chẳng lẽ chết vào đêm alien tiến hóa lẻn vào?

Hollande nói với Phó Tử Ngọ : “Cây nỏ này là lúc alien xâm lấn kho hàng Vương Tử Bình lấy vội cho tôi, có lẽ trước lúc đó người chủ kia đã chết, mà tôi lại đúng lúc biết bắn cung.”

“Vậy tại sao anh không ở lại chỗ Vương Tử Bình?” Phó Sử Ngọ nhịn không được hỏi: “Vì cái gì chủ động đến phe chúng tôi?”

“Vương người kia…” Hollande lắc đầu nói: “Nếu là niên đại hòa bình, có lẽ anh ta có thể kiếm được rấtnhiều chỗ tốt cho những người có cùng lợi ích, nhưng lúc chạy trốn trong thời mạt thế này, anh ta làm một người lãnh đạo _ lại không thể phục chúng, đi theo anh ta không có tiền đồ.”

Hollande sinh ra ở một đất nước có chế độ khác với Hoa Hạ, giá trị quan bất đồng khiến lời hắn nói cũng phá lệ thẳng ra. Người bình thường lúc lấy được chỗ tốt từ người khác, đi ăn máng khác có lẽ trong lòng còngiãy dụa một phen, người này lại không chút do dự lựa chọn rời đi.

Tâm tình Phó Sử Ngọ phức tạp, không biết nên đánh giá Hollande này như thế nào, đơn giản liền không nói.

Hảo cảm của Hollande dành cho Phó Sử Ngọ rất rõ ràng, cho dù Phó Sử Ngọ lạnh nhạt đến đâu, hắn lại không ngừng nói. Hắn kể cho Phó Sử Ngọ nghe đủ chuyện lý thú lúc hắn vào Hoa Hạ, thậm chí còn giới thiệu công ty của mình.

Giao tiếp bình thường của Hollande rất chuẩn, cả một ít điển cố từ lóng cũng biết. Phó Sử Ngọ ban đầu tuy không đáp lại, nhưng sau đó cũng trả lời hai câu, quên béng đi cảm giác mất tự nhiên ban đầu Hollande mang đến cho y.

Chờ đến lúc thay ca gọi Đường Húc Hải dậy, Phó Sử Ngọ mới giật mình phát giác Hollande này giỏi giao tiếp đến thế, bất tri bất giác lại làm y không thấy mất tự nhiên nữa.

Phó Sử Ngọ thầm than một tiếng, đến lúc nào đó y cũng giỏi ăn nói như vậy thì hay biết mấy.

Chờ lần thứ hai tỉnh lại trời đã bắt đầu tờ mờ sáng, là Đường Húc Hải kêu y lên.

Mấy người vây quanh lửa trại, ăn cháo gạo kê nấu lỏng lét, gặm thịt khô.

Hoắc Ân Đình là dị năng giả thủy hệ, điều này giúp họ không khẩn trương trong vấn đề dùng nước, thậm chí còn có thể vệ sinh cá nhân một chút.

Mã Đông dưới sự chỉ thị của Đường Húc Hải bắt đầu sa hóa đường núi phía dưới, để mặt đất trở nên không gắn kết nữa. Chỗ Đường Húc Hải chọn vốn đã dễ thủ khó công, góc độ đối chiến cực hẹp, hắn lại bố trí bẫy trên đường như vậy, khiến tiểu đội lâm thời đóng trên đỉnh núi này thầm an tâm rất nhiều.

Đường Húc Hải miệng cắn một nhánh cỏ, híp mắt nhìn chăm chú vào mặt trời đang từ từ ló dạng.

“Còn 5 km nữa sẽ đến!” Miêu Gia lớn tiếng hội báo.

“Chuẩn bị ứng chiến!” Đường Húc Hải trầm giọng nói.

Lúc quyết định đi đường này, Đường Húc Hải cũng đã chuẩn bị tâm lý nghênh chiến triều alien. Có Miêu Gia gia nhập khiến kế hoạch của hắn dễ hơn rất nhiều.

Alien tới từ hướng này đều là theo tỉnh lộ tập kích vào thôn trang mà đến, so với lũ alien từ quốc lộ và cao tốc ít hơn rất nhiều, nhưng dù thế, đàn alien này cũng có hơn một ngàn con.

Đường Húc Hải gần như không cần nghĩ, trong đó khẳng định sẽ có alien tiến hóa. Triều alien khác có khả năng càng chạy càng tán, nhưng triều có alien tiến hóa thì có thể khống chế lũ alien thua cấp bậc với nó. Cho nên, triều alien nào lớn tất nhiên sẽ có alien tiến hóa! Hiện tại lũ tiến hóa này cực kì gian xảo, thậm chí biết nấp trong lũ alien bình thường rồi bất thình lình nhảy dựng lên đả thương người.

Bọn họ đứng đó thật sự rất bắt mắt, alien đi vòng qua đỉnh núi liếc một cái liền thấy họ.

“Tê tê ” alien rít lên một tiếng, một chuỗi alien vốn kéo dài phía sau lập tức chen chúc chạy lên.

Tiếng rít khào khào vang lên liên tục, triều alien hùng hổ quét lại đây.

Tim Phó Sử Ngọ ” bùm bùm” kinh hoàng, miệng khô đắng chát cực kì khẩn trương.

Tuy trước kia không lâu vừa đại chiến với alien, nhưng đó là ở kho trung tâm tương đối trống trải, nhân số tham chiến lại đông đảo. Hiện tại bọn họ đối mặt không phải một con hai con, cũng không phải hơn mười hay hai mươi con mà là cuồn cuộn không ngừng, số lượng lên đến hàng trăm hàng ngàn!

Bầu trời trong vắt, tầm nhìn tươi sáng, y có thể nhìn thấy lũ alien giương nanh múa vuốt múa may móc câu trên xúc tua, không ngừng cà cà hàm trên và dưới lại với nhau.

Tỉnh táo lại!

Phó Sử Ngọ nhìn Đường Húc Hải chuyên chú bên người, còn có Ôn Triệu Minh gắt gao nhìn tiền phương. Y hiện tại không chỉ có một mình, bên người còn có bạn bè tin cậy!

"Công kích!" Đường Húc Hải nổi giận gầm lên một tiếng, rút song đao ra nắm chặt.

Ôn Triệu Minh nghe vậy dẫn đầu, cầu lửa liền "Vù vù vù" bay ra ngoài.

Lũ alien đang lún vào cát gian nan bò lên, hỏa cầu bắn vào giữa đàn alien, căn bản là không cách nào né tránh. Mấy cái cây trơ trọi trên sườn núi lập tức bắt lửa, hỏa thế biến lớn, điên cuồng thiêu cháy hừng hực.

"Sẽ không làm cháy núi chứ?" Phó Sử Ngọ khẩn trương hỏi.

Nếu hỏa thế quá lớn, bọn họ nhất định sẽ chết.

"Đừng lo, tôi bảo Mã Đông làm vòng cách ly rồi." Đường Húc Hải hất hất đầu về phía dưới, "Đốt không đến chúng ta, thậm chí cũng không đến núi khác được."

Cát là vật cách ly tốt nhất, trơ trọi, cái gì cũng không dính, ngọn lửa cháy hừng hực kia cũng chỉ có thể thiêu đốt alien bên trên.

Alien phát ra tiếng rít thảm thiết, thế nhưng đói khát quá lâu làm chúng không thấy thế mà khiếp sợ ngược lại càng hung mãnh nhào tới, đạp lên xác đồng loại, trực tiếp tạo thành một con đường đi tới

Số lượng alien càng lúc càng nhiều, càng bò càng gần, Phó Sử Ngọ giơ tay lên.

Đường Húc Hải lại đè cổ tay y xuống, nói: "Lũ này cậu không cần quản, chỉ cần chú ý con nào là alien tiến hóa, để dành đạn đối phó lũ đó."

"Hiểu." Phó Sử Ngọ nghiêm túc gật gật đầu, hai tay siết chặt lấy báng súng.

Đường Húc Hải nhìn ánh mắt quá nghiêm túc của y lại muốn bật cười, hắn sờ sờ mái tóc sạch sẽ của Phó Sử Ngọ, đổi lấy một cái nhìn "bé không hiểu" của Phó Sử Ngọ.

"Khụ ~" Đường Húc Hải nói với người khác: "Các anh cũng có thể tiến công ."

Hoắc Ân Đình do dự một chút, trước kia tuy hắn cũng tham gia đại chiến đêm mưa, nhưng lúc đó trời mưa rất lớn, dị năng tăng lên rất mạnh. Nhưng vào ban ngày, bản thân hắn cũng không xem trọng năng lực này của mình.

Tay Hoắc Ân Đình phun ra một đống bóng nước, nện vào người lũ alien còn chưa đủ gãi ngứa cho chúng, sau đó hắn đổi thành cột nước, nhưng cũng không dám phun ra xa, sợ làm tắt lửa của Ôn Triệu Minh.

Phó Sử Ngọ nhìn nhìn cột nướccủa hắn, không khỏi nói: "Anh nhiều nhất có thể thả ra bao nhiêu nước?"

"Chừng 10 tấn, nhiều hơn không được ." Hoắc Ân Đình nói.

"10 tấn…" Phó Sử Ngọ nghĩ nghĩ, "Loại tấn công bằng nước này của anh, hoặc là một mạch tung vào alien, hoặc liền tập trung thành mũi tên."

"Tôi cũng từng thử qua, mũi tên cũng không quá hiệu quả." Hoắc Ân Đình nói, thấy hiệu quả không tốt hắn dứt khoát ngừng phóng thích dị năng, nước chảy vào cát, sẽ khiến nền đất phía dưới vì hút no nước mà rắn chắc lại, không những không giúp được gì còn gây cản trở !

Phó Sử Ngọ nói: "Nước của anh là loại tinh khiết, nếu là axit hoặc cường toan thì sẽ lợi hại hơn."

Hoắc Ân Đình nghe vậy cười khổ, dị năng một khi thức tỉnh đã là cố định, axit cường toan cái gì đừng nói giỡn chứ, trước tiên là đã tự ăn mòn mình rồi.

Phó Sử Ngọ vẫn cực kì nghiêm túc nói: "Dị năng kim loại của Đường Húc Hải có thể thay đổi thành phần hợp kim, nói không chừng nước cũng có thể thay đổi thành phần chất lỏng, thay đổi thành phần biến thành axit cũng không phải không có khả năng."

Mắt Hoắc Ân Đình chợt lóe, bắt đầu nghiêm túc tự hỏi.

Axit nói cho cùng cũng là một loại chất lỏng, vì sao không có khả năng chứ?

Phó Sử Ngọ lúc này còn nói: "Kỳ thật tôi thấy nếu dùng nước công kích, tạo súng nước cũng không tồi, trên TV không phải thường xuyên chiếu sao? Trong thời sự nói gặp phần tử bị kích động, cảnh sát nước ngoài thường cầm súng nước cao áp đi phun."

Cũng không biết thế nào, chỉ cần nghĩ đến những ứng dụng về dị năng trong đầu Phó Sử Ngọ có thể liên tiếp bật ra các loại kỳ tư diệu tưởng, như trước kia y trực tiếp bảo Đường Húc Hải thay đổi cấu hình xe mà không phải chỉ ngoại hình.

"Mũi tên nước của tôi cũng cùng loại nguyên lí." Hoắc Ân Đình phục hồi tinh thần, ngón tay duỗi ra, một mũi tên văng ra ngoài, ngược lại bắn tê rần da alien.

"Là do anh nén chưa đủ." Phó Sử Ngọ nói: "Gia tăng áp lực."

Hoắc Ân Đình lắc đầu: "Rất khó."

"Làm không được sao?" Phó Sử Ngọ tiếc nuối.

Hoắc Ân Đình ngẩn người, cũng không phải không làm được, chẳng qua là rất khó mà thôi…

"Tôi thử xem." Hoắc Ân Đình cau mày khổ đại cừu thâm nhìn chằm chằm vào alien bắt đầu nếm thử.

Hai người giao lưu cũng chỉ ngắn ngủn mấy phút thôi, lũ alien rốt cục gian nan đi đến trước mặt bọn họ. Đường Húc Hải quơ song đao, cười lạnh chém vào alien dám đối chọi với hắn.

Phó Sử Ngọ chuyên chú nhìn Đường Húc Hải đối chiến alien, y thủ kĩ bên cạnh hắn, không một alien nào có thể vượt qua một bước.

Lưu Chiêu và Ngô Thiện phối hợp dùng thanh cốt sắt vót nhọn ở đỉnh đâm vào alien, xem ra đây là vũ khí của hai người.

Vương Đan thì không ngừng bay lên, liên tiếp phi đá alien, Mã Đông cùng Lưu Bội Kỳ thì dùng nhánh cây nhọn đâm vào vùng ngực trơn bóng của alien.

Chỗ alien đến gần Ôn Triệu Minh không tiện bắn lửa, anh sợ khống chế không tốt tổn thương đến người một nhà, vì thế chuyên chú công kích alien xa xa.

Càng lên núi diện tích càng nhỏ, chỗ có thể đứng cũng càng ít, mấy người Đường Húc Hải chen trong này, alien chỉ có thể xếp thành một chuỗi thật dài, lại không có cách nào lướt qua đồng loại đứng trước đi công kích họ.

Lửa của Ôn Triệu Minh cực nóng, chúng theo bản năng né tránh, thế nhưng alien cấp cao lại bảo chúng vượt qua đi tới. Mặt đất bắt đầu cháy thành dạng kết tinh, Phó Sử Ngọ thấy thế nói với Mã Đông: "Tiếp tục sa hóa!"

Mã Đông sửng sốt, Vương Đan nói: "Anh đi làm đi, bên này có tôi và Lưu Bội Kỳ đủ rồi!"

Mã Đông gật gật đầu, bắt đầu bỏ xuống đi sa hóa mặt đất.

Mặt đất dưới chân alien lại bắt đầu lún, chúng ngã trái ngã phải đứng không vững.

Lũ alien này đều tụ dưới đỉnh núi, xô đẩy tản ra, có con dứt khoát bò lên trên người đồng loại, lướt qua dòng lũ alien chật chội.

Mắt Phó Sử Ngọ lóe lên, đưa tay liền bắn vào con đứng trên đầu đồng loại.

Đúng lúc đó, đột nhiên từ trong triều alien bay lên một cái bóng, vứt xúc tua liền công kích Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải lúc này đang chém giết alien trước mắt, trong lúc nguy cấp, chỉ kịp giương mắt nhìn lại kéo tay không ra.

Phó Sử Ngọ trầm tâm tĩnh khí, hai tay đồng thời nổ súng.

Bang bang bang một chuỗi tiếng vang thanh thúy, alien đạp đồng loại lao tới nát cả đầu, lộn nhào ngã xuống, mà con alien bật dậy hai chi trước cũng bị đạn bắn vung vẩy máu tươi.

"Chi ……" alien rít thảm một tiếng, lại hung mãnh không chịu bỏ qua. Nó hung hăng đạp một cái lên đầu con phía dưới, cả người vồ về phía Phó Sử Ngọ.

Đường Húc Hải vung cánh tay, hung hăng ném mạnh, long cốt cắm ngay bụng alien, nhưng ánh mắt nó cứ hung ác nhìn chằm chằm Phó Sử Ngọ, lỗ miệng mở ra, bắn hút quản!

"Vèo —" một tiếng xé gió, một mũi tên ngắn bắn gẫy hút quản của alien.

Mà lúc này súng của Phó Sử Ngọ cũng lóe ánh lửa, mấy phát bắn nát lỗ miệng nó.

Hết thảy phát sinh chỉ trong chớp mắt, người khác căn bản không kịp phản ứng, bên này lại đã trần ai lạc định.

Hollande sửng sốt một cái, chưa kịp khen Phó Sử Ngọ đã thấy y mặt lạnh nâng cổ tay, bắn mấy phát về phía Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải không trốn không né, mấy viên đạn liền trúng vào đầu con alien trước người hắn.

Đường Húc Hải rút mã tấu ra, bù cho bàn tay đã không còn vũ khí. Phó Sử Ngọ chạy nhanh đến bên cạnh xác con alien ngã xuống, rút long cốt đao ra lại nhanh chóng chạy về đưa cho Đường Húc Hải.

"Chú ý lũ tiến hóa !" Đường Húc Hải lại cường điệu lần nữa.

"Ừ!" Phó Sử Ngọ lần này thái độ càng thêm nghiêm túc .

Y lùi về phía sau, dứt khoát bò lên trần xe cải tiến, chờ alien tiến hóa lao ra quá bị động , y không thích bị động.

Phó Sử Ngọ rũ mắt nhìn chăm chú mọi người đang khẩn trương đối chiến triều alien, đối mặt thế lửa khủng khiếp của Ôn Triệu Minh, lũ alien lại hết sức dũng mãnh, rất có thể là do alien tiến hóa khống chế .

Chỉ cần diệt trừ lũ tiến hóa, đám alien bình thường rất có khả năng sẽ tán loạn.

Phó Sử Ngọ hai mắt ngóng nhìn đàn alien khổng lồ dưới đỉnh núi, tìm kiếm alien dị thường.

Vẻ ngoài lũ alien quá mức tương tự, lại không có đặc thù khác nhau rõ ràng, Phó Sử Ngọ nhìn kĩ cỡ nào cũng nhìn không ra điểm khác. Tuy hiện giờ có vẻ họ đang ở nơi dễ thủ khó công, nhưng đối mặt tầng tầng lớp lớp alien, sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện lúc mệt mỏi không thể chống trả.

Phó Sử Ngọ cố gắng kiềm chế tâm tình lo lắng, hít sâu một hơi, làm cho ý thức của mình bình tĩnh lại.

Không lãnh tĩnh y không thể tiến vào trạng thái kỳ dị kia.

Trái tim hữu lực đập đều đều, một luồng máu được tuần hoàn đến tứ chi toàn thân, Phó Sử Ngọ kéo dài hô hấp, trước mắt như thấy lại không phải thấy, phóng không ý thức.

Chỉ chốc lát sau, y liền đi vào trạng thái kia.

Đây là lần đầu tiên y chủ động tiến vào trạng thái này nhanh như vậy, chứ không phải vô ý thức hoặc là dưới áp lực khổng lồ tự động xuất hiện.

Hết thảy trước mắt như biến mất, lại như lấy một hình thái khác xuất hiện trong não y. Tất cả vật thể, bao quát bọn Đường Húc Hải và alien đều biến thành hình ảnh trắng đen. Những nhân vật này và núi, chỉ có đường viền là màu trắng, mọi cái khác đều là màu đen.

Thật kỳ quái, rõ ràng trước kia hình 3D mà.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, hình trắng đen trong đầu từ nơi gần đây đẩy mạnh về xa xa, lập tức từ mặt bằng biến thành lập thể, mà thị giác của y cũng từ chính diện biến thành nhìn xuống, đổi thành quan sát từ không trung.

Sao lại biến thành như vậy?

Phó Sử Ngọ chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, lại phát hiện dị thường ngay giữa đàn alien!

Tất cả alien trong đầu y đều là đồ hình kết cấu từ một đường viền, nhưng cố tình có hai con lại là từ 2 đường.

Đây là alien tiến hóa sao? Vì sao tiến hóa lại là hai đường cấu thành?

Loại năng lực đặc biệt của y càng ngày càng kỳ quái, tuy Đường Húc Hải cùng Ôn Triệu Minh đều cảm thấy đây là một loại dị năng đặc biệt, nhưng bản thân Phó Sử Ngọ không cho là thế. Loại năng lực này càng dùng càng đặc dị, lạ hơn dị năng của người khác rất nhiều.

Mọi biểu hiện tuy làm Phó Sử Ngọ vui vẻ mình không vô dụng, nhưng cũng khiến y bởi vì không rõ nguyên do mà cảm thấy bất an.

Dù sao y không có phát sốt, loại năng lực này lại tới như thế nào?

Suy nghĩ lung tung chợt lóe mà qua, Phó Sử Ngọ tạm thời để qua sau đầu, y giơ tay lên, nổ súng về hướng alien hai đường ẩn trong lũ alien.

Có phải alien tiến hóa hay không, thử coi liền biết!

Tuy Phó Sử Ngọ nổ súng cực nhanh, nhưng phản ứng của lũ tiến hóa cũng nhanh không kém. Phó Sử Ngọ đứng ở chỗ cao vốn đã lọt vào tầm nhìn của nó, y vừa giơ súng lên, chân lò xo của nó đạp một cái, nhảy cao lên tránh được viên đạn.

"Đường Húc Hải! Con kia là tiến hóa !" Phó Sử Ngọ cao giọng hô.

Alien bình thường không có khả năng nhảy cao khác thường như vậy.

"Biết!" mắt Đường Húc Hải lóe ánh sắc nhọn, miệng lệnh cho Hollande: "Bắn nó xuống dưới!"

Hollande xác nhận rất nhanh, bưng nỏ lên ngắm về hướng alien ở giữa không trung.

Đồng tử của Phó Sử Ngọ co lại, trong đầu nhanh chóng đưa ra phán đoán: "Bang bang !" Y bắn ra hai phát.

Mà đúng lúc này, mũi tên trong tay nỏ của Hollande cũng bắn ra.

Hai viên đạn bay về hướng alien, hình thành một góc độ rất hẹp, alien hết đà để nhảy lên nữa, chỉ có thể trực tiếp lắc thân mình né tránh. Mà ngay lúc này, mũi tên của Hollande lại bắn vào đầu nó.

Mắt Alien hiện lên ánh hung ác, hút quản của nó bắn ra, hung hăng va vào mũi tên!

Phó Sử Ngọ lại ngay sau đó, đột nhiên nã thêm một phát.

"Phốc" một tiếng, viên đạn xuyên qua đầu alien tiến hóa hất bay não của nó.

"Còn có một con!" Phó Sử Ngọ thở hổn hển một hơi, không chút thả lòng hô cho mọi người nghe: "Con alien tiến hóa cuối cùng!"

Vương Đan ngẩng đầu kinh ngạc nhìn y một cái, không rõ làm sao y biết đàn alien này có bao nhiêu con tiến hóa.

"Ở bên nào? !" Đường Húc Hải quát.

"Bên trái!" Phó Sử Ngọ hô.

"Lão Ôn, phun một bức tường lửa về phía trái!"

Ôn Triệu Minh lập tức thu hồi dòng lửa tung tóe, tập trung trở thành tường lửa thiêu về bên trái.

"Không được! Đốt không đến, quá xa !" Phó Sử Ngọ cảm giác trong hình ảnh trong đầu con alien đang hoả tốc lui về phía sau, "Nó lui về phía sau !"

Muốn chạy? Đầu Đường Húc Hải chuyển suy nghĩ, không, lũ alien tuyệt đối không thể dễ dàng lui bước như vậy.

Như vậy… mất Đường Húc Hải lóe một cái, nó muốn tiêu hao sinh lực chúng ta đến chết!

Alien nãy giờ đã chết hai ba trăm con, nhưng dư lại còn có sáu bảy trăm, xác chết chồng chất làm tắc đường lên lại làm cho lũ alien không ngừng leo lên, dần dần cao lên khiến họ không dễ tấn công

Như vậy mãi không được. Đường Húc Hải quyết định thật nhanh, gầm nhẹ với Ôn Triệu Minh: "Lão Ôn, dùng sức đốt đống xác kia. Mã Đông đừng sa hóa nữa!"

Mã Đông giật mình, ngừng tay; Ôn Triệu Minh không rõ lí do nhưng vẫn không nói hai lời, bắt đầu dùng toàn lực thiêu đốt đống xác alien.

"Oanh! ! !"

Ngọn lửa cháy hừng hực tận trời, sóng nhiệt đập vào mặt, lập tức làm mọi người không thở nổi, mấy người không thể không lui về phía sau.

Alien bò lên đống xác trốn không kịp, phát ra tiếng rú thảm thiết rợn người.

"Như vậy tốt xấu gì cũng có thể dọn sạch một chút." Đường Húc Hải lạnh lùng nhìn ánh lửa.

Phó Sử Ngọ đứng trên trần xe nhìn hướng xa xa: "Alien lui về phía sau ."

Trán Ôn Triệu Minh chảy rịn mồ hôi, liên tục sử dụng dị năng cao độ làm anh cảm thấy không đủ hậu lực.

"Xem ra dị năng của anh Ôn không thể kiên trì nữa." Hoắc Ân Đình nói.

"Có thể đốt xăng không?" Vương Đan lúc này đột nhiên nói, "Trong xe chúng ta còn một ít xăng."

"Không thể đốt!" Đường Húc Hải nói như đinh chém sắt.

Dị năng của dị năng giả là có thể tái sinh, nhưng xăng đốt xong sẽ không còn. Hắn cũng không biết trạm xăng tư nhân gần đây ở đâu, không thể mạo hiểm.

"Không sao, tôi còn có thể kiên trì!" Ôn Triệu Minh sắc mặt tái nhợt nói.

Hoắc Ân Đình nhìn chăm chú Ôn Triệu Minh sắc mặt khó coi, miệng hắn giật giật, cắn răng nói: "Chờ anh Ôn đốt xong, để tôi thử xem."

"Anh thử cái gì?" Lưu Bội Kỳ hỏi hắn.

Hoắc Ân Đình hít sâu một hơi: "Tôi thử coi có thể dùng mũi tên cao áp không!"

" Gì ?" Lưu Bội Kỳ ngạc nhiên kêu một tiếng.

Lời Phó Sử Ngọ nói với Hoắc Ân Đình, bọn Lưu Bội Kỳ đứng xa không nghe rõ.

Chỉ có Đường Húc Hải lúc ấy đứng bên cạnh, nhưng hắn cũng chỉ nghe loáng thoáng mà thôi.

"Tốt, anh có thể thử." Đường Húc Hải trầm ổn gật gật đầu.

Chờ lúc Ôn Triệu Minh không kiên trì nổi nữa, đống alien cháy hầu như không còn. Miêu Gia tiến lên kéo Ôn Triệu Minh lại, lúc này Ôn Triệu Minh cả lực nâng cổ tay cũng không còn.

Miêu Gia kéo Ôn Triệu Minh đến phía sau xe cải tiến, cậu ở bên cạnh nạp điện cho cái lap, mặt khác lại đang giám thị tình huống phụ cận.

Hoắc Ân Đình đứng ở vị trí Ôn Triệu Minh, ngọn lửa bên này tắt, alien bên kia lại bắt đầu rục rịch tiến lên.

Mùi thịt khét lẹt tuyệt không dễ ngửi nhưng tất cả mọi người không để ý, chịu đựng mùi thiêu thối ghê tởm làm không khí hừng hực, canh giữ ở khúc cua quẹo.

"A a a a! ! !" tiếng Hoắc Ân Đình hò hét vang vọng cả sơn dã.

Mũi tên phun ra từ tay hắn ban đầu chỉ là từng tia từng tia, sau đó gắn thành một nhánh, thành dòng ào ào, dần dần thủy áp càng ngày càng mạnh, chậm rãi biến thành cột nước trào ra.

Hoắc Ân Đình cố gắng đến toàn cổ và mặt đều ửng đỏ, trên trán gân xanh cộm cả lên.

Thân thể hắn bắt đầu phát run khiến những người khác không khỏi lo lắng.

Bản thân Hoắc Ân Đình cũng cảm thấy đã đến cực hạn, mắt bắt đầu xuất hiện từng đợt bóng đen.

Thế nhưng, sức nén cột nước vẫn không đủ, bắn vào người rất đau, nhưng không đạt tới độ sát thương.

Nước, dưới áp lực lớn, thậm chí có thể cắt đứt cả thép.

"Hoắc Ân Đình?" Lưu Chiêu lo lắng nhìn sắc mặt bắt đầu tím tái của Hoắc Ân Đình, thật lo hắn xuất huyết não chết bất đắc kì tử, "Anh được không đấy?"

Hoắc Ân Đình mắt điếc tai ngơ trước lời hắn, biểu tình tiếc nuối của Phó Sử Ngọ còn khắc sâu trong đáy lòng hắn, làm hắn đau nhói.

Bản thân hắn sao chưa nếm qua mùi tiếc nuối chứ, vì sao dị năng của hắn lại là loại thủy hệ vô dụng này. Trừ cung cấp nước uống, rửa mặt cho người khác, hắn còn có thể làm gì?

Bối cảnh xuất thân của Hoắc Ân Đình không đơn giản, cũng không cam tâm với loại năng lực vô dụng này. Đề nghị của Phó Sử Ngọ không phải hắn chưa nghĩ qua, mũi tên nước nghiên cứu ra không đạt tới mục đích, cố gắng nữa lại lòng thấy gian nan, vì thế hắn liền buông xuôi .

Thế nhưng lúc này bị Phó Sử Ngọ kích thích, Hoắc Ân Đình cũng bạo phát.

Trong đầu Hoắc Ân Đình ông ông đau như bị chùy đập vào, đau đớn khiến đôi mắt hắn dần dần sáng trở lại. Mà lúc này xuất hiện trước mắt hắn, lại là một mũi tên bằng nước màu ngân bạch!

Mũi tên này có áp lực cực mạnh, thẳng tắp phun đến phương xa, ngưng lại không tiêu tán.

"Thành công?" giọng Hoắc Ân Đình run run.

41. Chương 41

Không thể tin nổi, Hoắc Ân Đình thật sự thành công .

Mũi tên nước của hắn, không, hiện tại có thể gọi là súng nước, bắn alien thủng một đống lỗ máu, trực tiếp làm những người khác trợn mắt há hốc mồm.

"Thật quá lợi hại!" Mã Đông cảm thán không ngừng, "Thì ra thủy hệ cũng mạnh như vậy!"

Bên này huyên náo không ngừng, Ôn Triệu Minh bên kia đã đỡ hơn cũng nhìn lại đây.

Đường Húc Hải nghiêm mặt khiển trách mọi người đang quá hưng phấn: "Đừng nhao nhao lên! Bây giờ là thời điểm có thể thả lỏng à? !"

Lưu Chiêu Ngô Thiện lập tức ngượng ngùng cười, Vương Đan cùng Hollande thì đi lên trước một chút đứng bên người Hoắc Ân Đình, đối phó alien lọt lưới bên cạnh hắn.

Phó Sử Ngọ đứng ở bên trên, Hoắc Ân Đình thành công y cũng mừng nhưng không biểu hiện lên trên mặt.

Y chỉ nói với Đường Húc Hải: "Húc Hải, dị năng của anh Hoắc chỉ có thể phóng ra 10 tấn nước. Không biết anh ta phun như vậy có thể kiên trì bao lâu?"

Đường Húc Hải nhẹ giọng "Ừm" một chút, sau đó nói: "Tôi sẽ nhìn, cậu yên tâm đi."

Phó Sử Ngọ gật gật đầu, liền giương mắt nhìn chòng chọc phía trước, cảm giác hình ảnh 3D trong đầu vẫn còn tồn tại rõ ràng. Đây là lần y kiên trì lâu nhất.

Áp lực nước càng mạnh dòng nước phun ra càng nhanh, 10 tấn nước căn bản là phun không được bao lâu, nhưng điều này cũng có tác dụng rất lớn.

Lúc này súng nước của Hoắc Ân Đình bắn phá như súng máy hỏa lực mạnh mỗi phút 6000 phát, chỉ cần bắn trúng, không chết cũng bị thương.

Điều này làm cho alien tiến hóa trốn phía sau nôn nóng không thôi, cứ như vậy, đàn em của nó đều sẽ chết hoặc bị thương không còn bao nhiêu!

Liên tục tiêu diệt thêm gần hơn hai trăm con, alien tiến hóa phía sau rốt cục ngồi không yên.

"Nó đến đó!" Phó Sử Ngọ cảnh cáo la lớn.

Đường Húc Hải lập tức siết chặt chuôi đao.

Mấy người Lưu Chiêu Ngô Thiện phối hợp chém giết alien không cẩn thận bị bỏ qua.

Một lát sau, Lưu Chiêu lo sợ hô to: "Rốt cuộc là ai? !"

Lưu Bội Kỳ thấy hắn la oai oái như vậy thì nói : "Yên tâm đi, khẳng định không tìm anh!"

Mục tiêu alien tiến hóa tấn công hàng đầu đều là người lợi hại nhất, lúc này mục tiêu chắc mẩm chính là Hoắc Ân Đình.

Đúng lúc này Hoắc Ân Đình vội kêu lên: "Dị năng của tôi sắp hết rồi!"

Đường Húc Hải trầm ổn nói: "Ổn định, có thể kiên trì bao lâu thì hay bấy lâu."

"Đến!" Phó Sử Ngọ kêu to, song súng trong tay giơ lên, bang bang bang liền nổ!

Chờ viên đạn của y bay ra, alien chui ra từ trong triều alien cũng vừa lúc nhảy lấy đà, giống như đánh vào viên đạn.

"Chi! ! !" Alien giận rít, vung chi trước lên, dùng xúc tua chặn hết tất cả đạn!

Đường Húc Hải ma sát bàn chân thật mạnh, hai chân vừa đạp, phi đá lên. Hắn lượn vòng trên không trung, hai tay xoay long cốt đao như lưỡi dao xay thịt.

Alien không kịp thay đổi động tác, chỉ có thể trực tiếp đụng vào Đường Húc Hải.

Long cốt đao hung hăng xẹt qua người alien, vết thương sâu hoắm phun trào máu tươi.

Đường Húc Hải đình trệ giữa không trung, ngay trong chớp mắt lướt qua người alien liền ném mạnh long cốt, rút mã tấu ra cứa nhanh qua cổ alien.

Alien chặn viên đạn đầu tiên đã rơi xuống hạ phong, ngay sau đó Đường Húc Hải lại làm nó bị thương nặng, trước khi chết bồi thêm một kích trí mệnh.

Máu vẩy trên không hình thành một vệt đỏ tươi, Đường Húc Hải rơi xuống, ba bước chạy về phía trước tiếp được long cốt đao.

Hắn lấy lại tinh thần, alien rớt oạch xuống trước mặt hắn.

"Giỏi quá "-Mã Đông Lưu Bội Kỳ mấy người khâm phục mà kinh dị nhìn Đường Húc Hải mặt đầy sắc lạnh, biết hắn lợi hại nhưng không ngờ trâu bò đến vậy!

Hoắc Ân Đình lúc này đã dùng hết dị năng, há to mồm thở dốc, tay hắn run run, hai mắt nhìn chằm chằm vào tiền phương.

Thế công của lũ alien rốt cục ngừng lại, nhân mã song phương lẳng lặng giằng co. Phó Sử Ngọ từ trần xe nhảy đến, cùng Đường Húc Hải đi đến khúc cua.

Alien xôn xao lên, rốt cục chậm rãi bắt đầu có alien hướng về dưới chân núi chạy đi, ngay sau đó lũ alien lập tức giải tán.

"Hô ——" Vương Đan thở phào một hơi.

Phó Sử Ngọ sờ sờ mồ hôi trên trán, cảm giác kỳ dị thối lui, chân y nhũn ra khụy xuống, Đường Húc Hải vươn tay giữ chặt y.

"Cậu làm sao vậy?" Đường Húc Hải ném đao đi.

"Thoát lực ." Phó Sử Ngọ nhỏ giọng nói, "Tôi luôn dùng năng lực kia."

"Vẫn luôn? !" Đường Húc Hải nhịn không được trừng mắt nhìn y.

Phó Sử Ngọ khẽ gật đầu, Đường Húc Hải ôm vai y im hơi lặng tiếng đỡ đến cạnh xe dựa vào.

“Anh Phó làm sao vậy?” Hollande hình như muốn lại gần.

“Không có gì, anh đỡ Hoắc Ân Đình lên xe nghỉ ngơi đi.” Đường Húc Hải quay đầu cản tầm mắt của mọi người: “Những người khác, dọn đường xuống núi một chút, lát nữa chúng ta liền rời khỏi nơi này.”

Đàn alien chỉ bị tạm thời đánh lùi, không ai biết chúng còn trở về không, vẫn là mau rời đi cho thỏa đáng.

“Vâng.” Vương Đan gật gật đầu, dẫn đầu đi về phía dưới.

“Đệt mẹ!” Ngô Thiện liếc xéo một cái, Lưu Chiêu bất đắc dĩ vỗ hắn nói: “Đi thôi, không nói, phải làm. Bằng không không đi được.”

Dưới chân núi nơi nơi đều là xác alien, có bị đốt trụi, cũng có con trên người đều là lỗ.

“Em cũng đi hỗ trợ!” Miêu Gia đứng lên.

Đường Húc Hải nhìn cậu một cái: “Tình huống chung quanh thế nào?”

“Tạm thời không có dị thường, triều alien này đang dọc theo tỉnh lộ kéo về hướng Vân thành.” Miêu Gia cúi đầu nhìn máy tính nói.

“Vậy cậu đi hỗ trợ đi.” Đường Húc Hải nói.

Phó Sử Ngọ nhắm mắt lại, từng đợt choáng váng quét tới; Đường Húc Hải bò lên xe nắm ra một nắm socola y thích.

“Ăn đi.”

Phó Sử Ngọ mở mắt, hai mắt sáng lên. Đống socola này y luôn không nỡ ăn, cũng chỉ ăn mấy cái Đường Húc Hải trước kia ra ngoài tìm kiếm vật tư mang về.

Trước kia trời khá nóng nên socola bị chảy ra, tuy mềm nhũn dẻo dẻo nhưng không ảnh hưởng đến mùi vị.

“Ngô

” Phó Sử Ngọ hạnh phúc mà cảm động nhắm mắt lại, ngửa cổ gác lên ghế.

Đường Húc Hải nhìn y như thế liền cười cười, xoay người xuống xe. Đi đến ghế sau cúi đầu nhìn Ôn Triệu Minh: “Anh thế nào? Cũng ăn chút socola đi.” Hắn để vào trong tay anh một ít: “Bổ sung năng lượng.”

Tuy chưa ai từng nói ăn socola có thể bổ sung dị năng, nhưng lúc kiệt sức suy kiệt ăn chút đồ ngọt sẽ luôn cảm thấy tinh thần phấn chấn tâm tình khá hơn nhiều.

Hoắc Ân Đình cũng không ngoại lệ, chiếm được một nắm kẹo bơ có nhân socola.

Loại socola dạng cục này, Hoắc Ân Đình từ trước tới giờ đều chưa từng thử, nhưng hôm nay bỏ vào miệng, mùi vị thậm chí còn không chút thua kém loại cao cấp trước kia từng ăn.

Đường Húc Hải hôm nay tuy cũng chém giết nửa ngày, nhưng vẫn còn khỏe khoắn, phát quà an ủi cho mấy người bị thoát lực xong, hắn cũng đi dọn xác dưới chân núi.

Miêu Gia khom lưng xuống, ráng nén ghê tởm vươn tay kéo vai alien tha đi. Mà ngay lúc này, alien bị cậu kéo đột nhiên động một cái, xúc tua vung lên, quất về thắt lưng Miêu Gia.

“Cẩn thận!” Vương Đan đúng lúc đứng kế bên, cô nhanh chân kéo Miêu Gia qua một bên, đưa chân đá văng alien đi!

“Coi chừng chút, có alien còn chưa chết hẳn đâu!” Vương Đan nói với Miêu Gia đang đơ ra.

Bị đốt thì thôi, chết dưới súng nước của Hoắc Ân Đình, không bắn vào chỗ hiểm còn sức giãy dụa không phải là số ít.

” Vâng .” Miêu Gia đơ đơ gật gật đầu.

Xét thấy Miêu Gia thiếu chút nữa gặp phải độc thủ, Đường Húc Hải Lưu Chiêu Ngô Thiện không thể không bổ tiếp mấy đao vào alien để xác định chúng triệt để chết rồi .

Xuống khỏi đoạn dốc này là một mảnh hỗn độn, họ cũng không nghĩ khôi phục nguyên dạng, chỉ dọn ở trung gian để hé ra một con đường có thể chạy qua.

Cứ việc thân tâm mỏi mệt thế nhưng mọi người đều không muốn tiếp tục ở lại cái nơi không chút tốt đẹp này.

Xe đã cải biến đi đầu, xe của Hoắc Ân Đình phía sau đổi thành Lưu Chiêu lái, chiếc cuối cùng vẫn là Hollande điều khiển.

Kỳ thật theo lý thuyết phải là tối chạy ngày nghỉ cho thỏa đáng, bởi vì trừ ngày đầu alien rơi xuống địa cầu ra, những lúc khác chúng đều là tối nghỉ ngày hành động.

Nhưng tình huống của bọn Đường Húc Hải cùng người khác không giống. Họ có Miêu Gia mọi thời khắc đều nhận tín hiệu từ vệ tinh có thể giám sát triều alien mọi lúc, mà đụng tới đàn alien nhỏ đối với họ căn bản chưa tới mức cấu thành uy hiếp.

Trừ điều này ra, cái họ càng kiêng kị lại là sinh vật dị năng. Nếu buổi tối gặp phải động vật dị năng không rõ, ví dụ như bò, dưới tình huống tầm nhìn không tốt làm sao mà chiến đấu?

Phó Sử Ngọ nghỉ ngơi vài giờ, trong lúc đó cũng bổ sung đầy đủ nước và thức ăn, buổi chiều tinh thần rõ ràng đã tốt trở lại.

Y quay đầu lại nhìn Miêu Gia cả người chiếm lấy rương xe sau.

Hiện tại để Miêu Gia tiện làm việc, Đường Húc Hải dọn mấy thứ phía sau lại một lần, đặc biệt chế tạo cho Miêu Gia một thứ giống như bàn làm việc. Hắn thậm chí còn dùng dị năng kim loại kết hợp anten vệ tinh của Miêu Gia và chiếc xe thành một thể, để anten cố định chắc trên trần.

Mà cái bản sạc năng lượng mặt trời của Miêu Gia cũng gắn trên đỉnh xe, nơi đó có một khe cắm đặc biệt : lúc nạp điện liền gắn lên, không cần liền lấy xuống, rất tiện lợi.

Rương xe phía sau tuy đã được Đường Húc Hải mở rộng, nhưng vì nhồi đầy đồ nên chỗ ngồi của Miêu Gia rất chật chội, có điều cậu cũng chẳng thèm để ý. Trong cái thời buổi chạy nạn này còn có thể làm chuyện mình thích, không có gì càng thỏa mãn hơn á.

"Miêu Gia?" Phó Sử Ngọ nhẹ giọng hô.

Ôn Triệu Minh đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe vậy mở mắt nhìn.

"Dạ, anh Phó, chuyện gì ạ?" Miêu Gia vui vẻ quay đầu nhìn y.

"Anh vẫn luôn tò mò." ngón tay Phó Sử Ngọ bất an khẩy khẩy dây an toàn, thử nói chuyện phiếm với Miêu Gia. Muốn thành lập tình hữu nghị càng sâu đậm với cậu, hiện nay xem ra Miêu Gia là một chiến hữu không thể thiếu, Phó Sử Ngọ cảm thấy y cần tăng độ thân mật với đối phương.

"Cậu rốt cuộc làm sao thông qua máy tính cùng dây anten này mà kiếm được nhiều tin tức như vậy?" Phó Sử Ngọ tò mò tuyệt đối không phải làm bộ. Hacker vi tính gì đó đối với y mà nói là lĩnh vực cực kì xa lạ, Phó Sử Ngọ trước kia chưa từng tiếp xúc.

Miêu Gia mỉm cười, cậu cực kì tự đắc với thiên phú của mình, vấn đề của Phó Sử Ngọ gãi trúng ngay chỗ ngứa của cậu.

"Rất đơn giản mà!" Miêu Gia hưng phấn nói với Phó Sử Ngọ: "Em chẳng qua là ngụy trang thành tín hiệu thông tin của họ sau đó gửi đến vệ tinh; chờ vệ tinh bật lại, lại phá giải mật mã vận hành trong vệ tinh trên đường truyền, như vậy chẳng khác nào lấy được quyền khống chế. Có quyền khống chế tự nhiên muốn dùng thế nào liền dùng thế đó nha!"

Ôn Triệu Minh nghe vậy cũng thấy hứng thú, anh hỏi: "Vậy em làm sao biết tín hiệu thông tin của bên họ?"

Miêu Gia đương nhiên nói: "Cái đó càng đơn giản, trước kia tín hiệu vệ tinh quân đội khuếch tán trong khí quyển rành rành ra như vậy. Em cũng không dốt, cũng thuận tay phục chế một phần, sau đó lại không cẩn thận phá giải chút, làm thành một máy phát tín hiệu."

Miêu Gia miêu tả chuyện này dễ như há mồm ăn cơm, nhưng ba người đàn ông không dính chút nào đến kỹ thuật này lại biết không đơn giản như vậy.

Đây là tín hiệu mã hóa của quân đội đó!

May mắn người này học là trường cảnh sát, làm là nghề cảnh sát, nếu thả vào xã hội không chừng có thể quậy ra nhiễu loạn gì đó rồi.

"Anh thấy dọc đường đi em luôn có thể quét hình vệ tinh, trên không chúng ta có nhiều vệ tinh vậy sao?" Phó Sử Ngọ không hiểu hỏi.

Cho dù phạm vi một vệ tinh có thể quét rất lớn, nhưng cũng chưa chắc dọc theo đường này đều đúng lúc có vệ tinh nằm ngay trên họ chứ?

"Trên đầu chúng ta hiện tại có vài vệ tinh quân sự." Miêu Gia nghiêm túc nói: "Dù sao hiện tại đã nhiễu loạn đến vậy, chính phủ cũng muốn quản lí tình huống mỗi tỉnh. Nhưng những vệ tinh đó thu mệnh lệnh từ vệ tinh trung tâm, vận động rất nhanh, hình như đang phân hình cái gì đó. Những vệ tinh đó sau khi rời đi, cũng không phải không có cái khác để dùng."

Miêu Gia cười đặc biệt vô tư, đắc ý nói: "Còn có những vệ tinh của quốc gia khác cũng đang ở trên chúng ta, chỉ cần trong phạm vi Hoa Hạ, em đều có thể liên tục xâm nhập. Tỷ như nước R mới nãy vừa đi ngang qua , còn có nước Y nước A…"

Đường Húc Hải thiếu chút nữa sặc chết, cái này con mẹ nó đã qua luôn phạm trù phạm tội rồi, đây nói chính xác là phần tử khủng bố rồi đấy!

Ôn Triệu Minh cũng ha hả không lời nào để nói, hình như những vệ tinh đó đều là vệ tinh quân sự ha? Nghe nói trên đó còn có vũ khí laser nữa! !

Chỉ có Phó Sử Ngọ đặc biệt bội phục, nghiêm túc nói với Miêu Gia: "Thật lợi hại!"

Miêu Gia cao hứng cười đặc biệt vui vẻ.

Đường Húc Hải từ kính chiếu hậu nhìn cậu ta cười đến mất cả mắt, âm thầm hít một chút. Dù sao cái thời buổi này, liền tính cậu ta làm vậy cũng không ai ở không điều tra kĩ, hơn nữa được nhờ cũng là họ đi.

Miêu Gia cùng Phó Sử Ngọ hai người trò chuyện về vệ tinh và kỹ thuật máy tính, trên cơ bản là Miêu Gia nói, Phó Sử Ngọ nghiêm túc nghe mà thôi.

Tuy Phó Sử Ngọ phần lớn đều nghe không hiểu, lại triệt để chọt trúng hứng của Miêu Gia, cậu lên mặt mà phổ cập giảng giải các thuật ngữ chuyên nghiệp cho y nghe.

Ngón tay Miêu Gia gõ liên tục trên bàn phím, cứ cắt mục tiêu vệ tinh.

"Hiện tại phía trên chúng ta có một vệ tinh khí hậu đó!" Miêu Gia nói xong, tiếp tục tìm kiếm hình ảnh thông tin trong đó, thậm chí còn từ vệ tinh xâm nhập đài khí tượng. Chẳng qua lúc này cục khí tượng trên cơ bản đã ngừng làm việc khiến Miêu Gia không có thu hoạch gì.

Cậu nhìn nhìn màn hình, không quá xác định nói: "Mấy ngày nay bên chúng ta hẳn sẽ có một trận mưa liên tục, nhiệt độ không khí cũng sẽ giảm xuống trên diện rộng."

"Sẽ hạ nhiệt độ?" Phó Sử Ngọ bất ngờ.

"Dạ, đại khái sẽ hạ 7, 8 độ." Miêu Gia gật gật đầu, "Số liệu quan sát, đo lường và điều khiển biểu hiện như vậy."

Phó Sử Ngọ nhìn bộ sơ mi ngắn tay trên người, hạ 7, 8 độ còn có thể chịu được. Nhưng lúc này Đường Húc Hải lại nói: "Chờ có cơ hội tìm một ít quần áo vào thu và mùa đông."

Phó Sử Ngọ suy xét một chút, tuy quyết định này hơi quá mức một chút, nhưng…

"Ừ, nếu chờ đến quân khu không chừng tìm không ra."

"Ừ, cho nên mục tiêu là trấn hoặc là thị trấn kế tiếp." Đường Húc Hải trầm ổn nói.

“Đi thị trấn có mạo hiểm quá không?” Ôn Triệu Minh suy tư hỏi.

“Hoàn hảo, cách chúng ta gần nhất có một trấn tên Nhiêu Tiên, quy mô không tính lớn. Từ hình vệ tinh mà nói, cũng rất an toàn.” Miêu Gia từ phía sau không ngẩng đầu lên nói.

Rất an toàn? Mắt Phó Sử Ngọ u ám, nói cách khác không có alien. Lúc này nói thành thị nào không có alien thì trên cơ bản nhân loại ở đó đều chết hết.

“Không có alien cũng không có nghĩa là an toàn.” Phó Sử Ngọ lẳng lặng nói: “Nói không chừng sẽ có thực vật hoặc động vật dị năng.”

Miêu Gia nghe vậy ngẩng đầu cười khan một tiếng: “Không xui vậy chứ? !”

Căn cứ số liệu trước kia, tỉnh H động vật dị năng có rất ít, gặp một con bò dị năng đã không tưởng lắm rồi.

Ôn Triệu Minh trầm giọng nói: “Vẫn đừng giữ lại tâm lý may mắn thì hơn.”

“Sử Ngọ, trước khi vào trấn cậu có thể lại nhìn nữa không?” Đường Húc Hải hỏi

“Nhìn cái gì?” Phó Sử Ngọ không rõ, sau đó kịp phản ứng: “Ý anh là dùng năng lực đặc biệt kia của tôi?”

“Ừ.” Đường Húc Hải gật gật đầu.

“Nhưng mà, phạm vi tôi cảm giác được không quá lớn, trấn này hơi rộng chút.” mặt Phó Sử Ngọ lộ vẻ khó khăn, nhưng cậu vẫn nói: “Tôi sẽ cố hết sức!”

“Tốt!” Đường Húc Hải mỉm cười tán thưởng nhìn y.

Đứng bên ngoài trấn Nhiêu Tiên, mười một người đều xuống xe.

“Đây là muốn làm gì vậy?” Mã Đông nhỏ giọng hỏi Lưu Chiêu.

“Không biết.” Lưu Chiêu lắc đầu.

Hoắc Ân Đình nhíu mày nhìn bóng Phó Sử Ngọ, y chỉ đứng đó không nhúc nhích mà thôi, Đường Húc Hải và Ôn Triệu Minh lại đứng hai bên bảo hộ y.

Miêu Gia tò mò ngắm Phó Sử Ngọ, cậu chỉ biết Phó Sử Ngọ bắn súng rất đỉnh thôi, còn đứng đó không nhúc nhích, ánh mắt mờ mịt nhìn chằm chằm phía trước là làm gì vậy?

Lúc này Phó Sử Ngọ đột nhiên đi về phía trước một bước, thần kinh Đường Húc Hải lập tức căng thẳng: “Làm sao vậy?”

“Không có gì, trong phạm vi tôi cảm nhận không có dị thường gì, tôi muốn đi lên trước nhìn một cái.” Phó Sử Ngọ quay đầu nói.

Hiện tại hết thảy trong óc y đều là hình 3D trắng đen, đồ vật có thể nhìn đến đều mơ hồ mờ ảo, nhưng lại không giống mù lắm, một cục đá trên đất y cũng có thể cảm nhận rành mạch.

Ôn Triệu Minh có chút lo lắng: “Chú ý an toàn.”

” Uh, tôi muốn thử mở rộng phạm vi một chút.” Phó Sử Ngọ nắm chặt nắm tay, lại đi thêm hai bước. Y ngẩng đầu nhắm mắt lại, dùng hết toàn lực mở rộng phạm vi hình ảnh trong não.

Hình ảnh vốn chỉ trong tầm nhìn trước mắt theo nỗ lực của y chậm rãi khuếch trương, một thước hai thước ba thước…

Chờ khuếch trương ba bốn mươi mét, Phó Sử Ngọ kiên trì không được choáng váng đầu óc, thân thể y chao đảo. Đường Húc Hải vẫn luôn nhìn chằm chằm lập tức tiến lên một bước ôm lấy vai y.

Cảm giác choáng như thủy triều rút đi, Phó Sử Ngọ trợn tròn mắt, mờ mịt nhìn mặt Đường Húc Hải dần dần xuất hiện trong tầm mắt.

Đường Húc Hải cau mày, giận tái mặt đi lên quát: “Cho dù cậu muốn mở rộng phạm vi cũng phải tuần tự tiến dần! Cậu làm liều như vậy là muốn ép chết mình hả?”

Tính cách của Phó Sử Ngọ hắn sao không rõ chứ, nghiêm túc cứng nhắc hết sức. Y nói muốn mở rộng phạm vi, tuyệt đối là dựa vào toàn bộ diện tích trấn mà mở !

Phó Sử Ngọ là một công tác cuồng không hơn không kém. Nếu không phát sinh mạt thế, người như y chỉ có một kiểu chết, đó chính là lao lực quá mà chết!

Phó Sử Ngọ bị Đường Húc Hải không chút lưu tình răn dạy ngay mặt như vậy, chỉ cảm thấy ảo não uể oải, y thấp đầu ngoan ngoãn giải thích: "Xin lỗi."

Đường Húc Hải quả thực bị y làm sôi máu lại không có cách nàophát giận, Phó Sử Ngọ không phải lần đầu tiên nghiêm túc cố gắng quá độ làm mình kiệt sức như vậy.

Đường Húc Hải thở dài nói: "Liền tính cậu muốn mở rộng phạm vi, cũng phải nghỉ một chút, buổi sáng vừa thoát lực xong, đừng làm người ta lo lắng như vậy được không hả? !"

"Ừm." Phó Sử Ngọ lập tức triệt để áy náy, y còn chưa từng nếm thử mùi vị được người khác lo lắng, lòng y bỗng khổ sở : "Tôi chỉ muốn nhìn hết trấn một chút, xác định có tai hoạ ngầm không, như vậy tìm đồ cũng tiện, cũng sẽ không xuất hiện chuyện có người bất ngờ bị thương." Phó Sử Ngọ nhỏ giọng nói.

Nhìn Phó Sử Ngọ hận không thể chôn đầu mình xuống đất, Đường Húc Hải rốt cục không đành lòng mắng y.

Hắn dịu giọng nói: "Vậy cậu nhìn nhiều ít?"

"Mới có một nửa diện tích." Phó Sử Ngọ nói.

Đường Húc Hải lập tức đơ người.

Trấn này tuy diện tích không lớn, nhưng trước sau có hai đường, một lộ, toàn bộ diện tích cũng hơn mấy chục ki-lô-mét vuông, mà Phó Sử Ngọ lại nói y lập tức có thể phân hình một nửa diện tích? !

"Cậu hiện tại cư nhiên có thể cảm nhận diện tích lớn như vậy?" giọng Đường Húc Hải đầy không tưởng.

"Kỳ thật hồi sáng ở trên đỉnh núi tôi đã có thể cảm nhận được tỉnh lộ dưới núi rồi." Phó Sử Ngọ ngại ngùng nói.

Diện tích kia cũng không kém nửa trấn hiện tại là bao! Đường Húc Hải trong lòng gào thét.

Hắn gian nan nuốt khan một cái, trong não lại lần nữa bật ra một từ thân quen: quái vật!

Hắn xem như đã nhìn ra, loại năng lực này của Phó Sử Ngọ là càng dùng càng lợi hại!

Sau đó hắn lại nhớ tới Hoắc Ân Đình, hắn cũng dựa vào cố gắng vượt qua cực hạn mới biến dị năng công kích hệthủy yếu xìu cùa mính thành súng nước lực sát thương cực mạnh.

Chẳng lẽ là sử dụng cực hạn chính là phương pháp đề cao dị năng? !

Đường Húc Hải cảm thấy hình như hắn đã phát giác một sự thật khủng khiếp, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Phó Sử Ngọ bị hắn ôm bả vai, Đường Húc Hải lại cao hơn y nửa cái đầu, y không được tự nhiên vặn vẹo _ sao còn không chịu buông ra vậy ……

42. Chương 42

Ôn Triệu Minh nhìn hai người họ cứ đứng đó thấp giọng nói nhỏ, đã một hồi rồi còn chưa có động tĩnh .

Anh điều khiển xe lăn đi qua, vươn tay chọt Đường Húc Hải: "Thế nào? Có phát hiện gì không ?"

Đường Húc Hải phục hồi tinh thần, như không có gì nói: "Không có, không có phát hiện gì."

Phương pháp này còn chờ thực nghiệm, bây giờ đừng vô căn cứ mà nói lung tung thì tốt hơn.

Phó Sử Ngọ thấy Ôn Triệu Minh đến đây thì giãy nhẹ ra, Đường Húc Hải liền buông y ra : "Một nửa diện tích còn lại tôi đi tra xét, cậu không được dùng dị năng nữa."

Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính " à " một tiếng, hiện tại y đã lười tranh luận năng lực của y không thể gọi là dị năng.

Miêu Gia phía sau nhìn không rõ, vừa rồi Đường Húc Hải phủ cả người lên Phó Sử Ngọ, cậu chẳng thấy gì hết, chỉ thấy Đường Húc Hải cúi đầu nói chuyện với Phó Sử Ngọ.

Tình cảm của hai người họ thật tốt nha _ Miêu Gia tự nhiên nghĩ _ nhưng cũng quá thân mật chút…

Phó Sử Ngọ còn không biết từ giờ khắc này bắt đầu có người đã âm thầm hiểu sai quan hệ của hai người, y đang mở cửa xe bò lên, Đường Húc Hải cũng xoay người đi cạnh xe.

Ôn Triệu Minh tự di chuyển xe nắm lấy tay vịn kéo mạnh một cái liền chui vào xe. Cái tay vịn này là Đường Húc Hải chuyên cải tiến cho anh, vị trí đúng chỗ, lực dùng cũng vừa.

Miêu Gia thì xếp xe lăn lại, động tác của họ mây bay nước chảy lưu loát sinh động, ngắn ngủn vài giây đã mở cửa lên xe rồ máy.

Phía sau mấy người kia chỉ vừa ngồi xuống mà thôi.

Đi vào vị trí Phó Sử Ngọ chỉ định, Đường Húc Hải xuống xe cầm song đao đi một vòng thì không phát hiện dấu hiệu người sống, trừ đó ra cũng không nhìn thấy alien, động vật và thực vật biến dị……..

Phó Sử Ngọ bình tĩnh đứng trước mặt mọi người nói: "Hai tiếng kế tiếp trước khi trời tối mọi người tự do hoạt động, nhưng không cần rời khỏi phạm vi trấn này, trước 8 giờ trở lại chỗ đậu xe. Trong lúc này các anh có thể tự tìm vật dụng, mặt khác mục đích lần này chủ yếu là kiếm xăng và quần áo để mặc do trời sẽ hạ nhiệt. Thuận tiện nhắc luôn, nếu tương lai chúng ta thuận lợi tới quân khu, nơi đó cung ứng vật tư chưa chắc tốt hơn so Vân thành là bao, cho nên các anh có thể tìm thêm một ít quần áo mùa đông."

Đường Húc Hải vòng hai tay sau lưng đứng tư thế quân nhân, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Tôi đề nghị các anh có thể đến khu dân cư tìm kiếm, đương nhiên khó tránh khỏi sẽ nhìn thấy vài cảnh tượng không thể thích ứng."

Mặt đối mặt đứng trước 8 người, nghe vậy có người sắc mặt bắt đầu không dễ nhìn.

Cảnh tượng không thể thích ứng, đó là xác người thối rữa, chỉ có thể là cái kia.

Nhìn nhiều xác alien rồi, cũng gặp qua xác người tử chiến trong đêm mưa kia, nhưng những người bị ném trong trấn này không ai xử lí đã bắt đầu thối rữa …

Ngẫm lại hình ảnh đó, mọi người không rét mà run từng hồi.

"Giải tán!" Phó Sử Ngọ ánh mắt lạnh như băng quét qua mấy người một vòng, sau đó xoay người đi.

Quay lưng về phía họ vài bước, bả vai cứng ngắc của Phó Sử Ngọ thả lỏng xuống, y trộm thở phào một hơi. Phát biểu thế này vẫn không quen gì hết, đều nhờ Đường Húc Hải trước đó dặn kĩ phải nói cái gì, bằng không đầu y nhất định trống rỗng không biết làm gì cho phải.

Điều này cũng không ổn lắm, vai của y là nhân vật số một phải đảm đương tiểu đoàn thể này, cứ nói chuyện với người ta là khẩn trương thì không được a!

Phó Sử Ngọ âm thầm cổ vũ mình, tiếp theo nhất định phải càng cố gắng nghiêm túc nói chuyện với mấy người này.

Đường Húc Hải không đi cùng một hướng với Phó Sử Ngọ, ngược lại theo ngã tư đi vào khu dân cư.

Cánh cửa của khu dân cư này nằm ngay trên mặt tiền con phố, cửa đã khóa trong. Hắn cũng không suy nghĩ nhiều, dứt khoát vươn tay lưu loát lộn qua hàng rào tiến vào bên trong.

Trong sân truyền đến mùi hôi nồng nặc, chủ nhân nhà này đều bị alien sát hại, thi thể nằm ngang dọc trong sân. Hai tháng trôi qua, thịt thối trên mấy cái xác cũng sớm bong tróc ra, lộ mấy khúc xương trắng hếu.

"Chậc!" Đường Húc Hải tặc lưỡi, vòng qua thi thể đi vào trong phòng.

Nhà này có bốn phòng, phòng chứa đồ, hai bên sân mỗi bên một gian, ánh mắt Đường Húc Hải quét một vòng quanh phòng.

Điều kiện nhà này cũng không tệ, phòng ốc đơn giản đã trang hoàng, sàn có lót thảm, trong phòng còn có trang trí trên trần nhà.

Ánh mắt Đường Húc Hải hờ hững lướt qua tủ đặt TV, tủ lạnh, xoay người đi vào gian bên cạnh. Phòng này là phòng ngủ, có hai cái tủ đứng rất lớn, hắn trực tiếp đi qua mở ra, bên trong có để chăn đệm. Tủ còn lại thì đặt quần áo mùa hạ, ngược lại không thấy đồ thu đông.

Đường Húc Hải suy nghĩ một chút rồi quay đầu lại xốc đệm chăn trên giường lên, để lộ ván giường.

Ván giường là mấy tấm ván ghép lại mà thành, hắn kéo chăn lên mở đinh ốc, bên trong đều là quần áo.

Đường Húc Hải kéo quần áo ra, bên trong toàn đồ nữ, hắn không động vào, để qua một bên lại lấy ra một gói khác. Đây chính là quần áo của nam chủ nhân nhà này.

Nhìn trang thiết bị của phòng ốc này, chủ nhân nhà này là một đôi vợ chồng chưa qua bốn mươi, điều kiện coi như không tồi, quần áo cũng không kém gì.

Đường Húc Hải hiện tại cũng không để ý quần áo có cổ lỗ hay không, chỉ lấy vài bộ quần áo dài tay và nội y giữ ấm mùa đông, cộng thêm vài cái áo khoác dày.

Hai tay Đường Húc Hải rờ lên vải, nhìn một bộ nhíu mày. Loại áo này quá nhỏ với hắn, Phó Sử Ngọ cũng không vừa, phỏng chừng chỉ có Miêu Gia mặc được.

Có ít còn hơn không, hắn cầm vài bộ rời đi.

Hai tháng không có người quản lý, thức ăn trong nhà đều hư không có thể ăn, lương thực cũng bị sâu mọt, nát thối không ra hình dạng gì.

Đường Húc Hải dứt khoát không lấy, chờ không còn lựa chọn nào khác rồi tính tới cái này.

Xem ra trấn này từ khi phát sinh sự kiện màn trời đã không có người đến thăm, phần lớn đồ vật đều còn.

Phó Sử Ngọ trực tiếp dẫm lên mảnh kính vụn đi vào một siêu thị, trong siêu thị đồ vật lộn xộn, còn có từng mảng từng mảng vết máu.

Phó Sử Ngọ nén khó chịu, chịu đựng mùi hôi đi lên phía trước.

Trong siêu thị mọi thứ hầu như đều còn xài được, đáng tiếc không gian của họ hữu hạn, giờ cũng chỉ có thể chọn đồ quan trọng để mang theo.

Muối, đường, gia vị…

Phó Sử Ngọ không lấy nhiều, trực tiếp tìm một cái giỏ xách, để mọi thứ vào trong.

Y tiếc nuối nhìn mì ăn liền đủ vị, nhưng vẫn trực tiếp kéo túi gạo và bột Phú Cường dưới kệ lương thực ra.

Thẳng đến lấy không nổi nữa, Phó Sử Ngọ mới dừng tay.

Ánh mắt y chưa từ bỏ mà quét khắp siêu thị, chờ nhìn đến quầy thu ngân, mắt y khựng lại.

Kẹo que.

Mắt Phó Sử Ngọ lóe lên một cái _ Đường Húc Hải cai thuốc rất vất vả, miệng cứ thấy thiếu thiếu khó chịu, không bằng lấy chút kẹo cho hắn, nhét vào mồn liền không thấy trống vắng nữa .

Phó Sử Ngọ cảm thấy chủ ý này không tồi, thản nhiên thoải mái lấy cái giá ghim đầy các loại kẹo que kẹp vào nách mang đi.

Đương nhiên, y ăn một ít chẳng qua là tiện thể, tiện thể mà thôi!

Mặt tiền trấn bán hàng thật sự khá đơn điệu, trừ tiệm tạp hóa ra cư nhiên chỉ có hai nhà bán quần áo, một nhà thuốc, mà tự nhiên lại có một quầy bán ấm đụn năng lượng mặt trời.

Dư lại đều là tiệm cơm và bánh nướng .

Trấn trên cũng không hơn được bao nhiêu, cũng may có nhà có mua xe, từ thùng xăng rút ra cũng đượckha khá xăng.

Mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều chuẩn bị thức ăn và dầu, quần áo tuy không quá vừa người nhưng cũng mỗi người một bộ.

Phó Sử Ngọ còn đỡ, Đường Húc Hải cao nhất vừa tròng áo vào, trực tiếp cụt đi một khúc.

Cái này cũng không trách ai được, ai kêu hắn vượt qua độ cao trung bình quá nhiều chứ.

Phó Sử Ngọ căng khóe miệng nén cười, Đường Húc Hải bất mãn lườm y một cái.

Hắn thế này thật sự rất buồn cười, chỉ mong về sau đến quân khu có thể tìm quần áo vừa người để mặc.

Sắc trời dần tối lại, sau khi mọi người tập hợp xong liền lái xe rời khỏi trấn, đi tới gò đất cách trấn mấy km.

Bên cạnh chỉ toàn là ruộng lúa, nơi to lớn này chắc là chỗ để phơi lúa sau khi gặt.

Mặc dù qua đêm trong nhà rất tuyệt, nhưng đối với họ mà nói, không có tầm nhìn trống trải, lỡ đâu alien hoặc động vật biến dị đến không phải chết chắc à .

Bởi vì tất cả mọi người tìm được một ít lương thực, tối hôm nay ăn là cơm trắng xa xỉ, còn có rau dưa sạch mà dân chúng trồng _ tuy nhiên già quá rồi, phải xào thôi.

Buổi tối vẫn là thay phiên hai ca trực đêm, đêm nay alien không đáp xuống trấn này, alien rơi xuống gần đây đại khái cũng không chạy về hướng bên này, để họ có thời gian nghỉ ngơi một đêm.

Hôm sau bắt đầu đổ mưa, quả nhiên như Miêu Gia đã báo, trời bắt đầu hạ nhiệt.

Phó Sử Ngọ đóng cửa sổ xe lại, gió bên ngoài thổi làm y lạnh cả người.

Đường Húc Hải vẫn là người lái xe, hắn liếc nhìn Phó Sử Ngọ một cái: "Lạnh hả?"

Phó Sử Ngọ ngại ngùng nhìn hắn: "Hơi hơi."

Đường Húc Hải miệng mắng: "Có quần áo cậu không mặc, làm bộ ngầu hả?"

Miệng tuy mắng không khách khí, nhưng lại kéo cửa sổ bên hắn lại luôn.

"Không sao đâu, bên anh cứ mở đi." Phó Sử Ngọ càng ngại ngùng .

"Lão Ôn, tìm thêm bộ đồ cho cậu ta." Đường Húc Hải nhìn không chớp mắt nói.

Ôn Triệu Minh xoay người tìm kiếm trong đống quần áo bên cạnh, lôi ra một cái áo thun dài tay tròng đầu vừa người Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ cầm cái áo thun, mặt lộ vẻ khó xử.

"Sao cậu chưa mặc?" Đường Húc Hải không hiểu nhìn y: "Không phải lạnh sao?"

Sắc mặt Phó Sử Ngọ hơi trắng lại, y miễn cưỡng cười cười: "Áo tôi mặc từ trước tới giờ đều là sơ mi hở cổ, chưa từng mặc áo thun bao giờ."

"Xuy ~" Đường Húc Hải cười nhạo một tiếng, lắc đầu nói: "Mấy người bảnh tỏn tôi so không bằng. Được rồi giờ là lúc nào rồi hả, có áo mặc cậu phải biết đủ, đừng có kén chọn nữa , mau mặc vào đi!"

Ôn Triệu Minh cũng ôn hoà nói từ phía sau: "Hiện tại đừng để ý đẹp xấu nữa, anh không phải thấy lạnh sao, cảm lạnh sẽ không tốt, mau mặc vào đi."

Ngón tay Phó Sử Ngọ nắm áo thun siết chặt, y rặn ra một nụ cười khó coi nói: "Không sao, tôi thấy còn chịu được, mặc vào rồi về sau lạnh nữa thì sao?"

Đường Húc Hải không hiểu nhìn y, lạnh đến mặt cũng trắng ra còn ở đây bướng bỉnh cái gì chứ?

"Cậu không phải đã nói có gì không thoải mái phải nói rõ ràng sao? Lời này là bản thân cậu nói mà?" Đường Húc Hải lạnh lùng nhìn y, "Giờ rõ ràng thấy lạnh,cậy mạnh cái gì? Cũng không phải không có quần áo mặc?"

Bầu không khí ở ghế điều khiển bỗng căng thẳng khiến Miêu Gia ngồi sau rụt cổ, mắt trộm nhìn hai người đang tranh chấp.

Ôn Triệu Minh lúc này cũng không dám nói nữa, nói cho cùng Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ thân với nhau hơn, anh cảm thấy giờ chen vào hình như không thích hợp lắm.

Phó Sử Ngọ không biết giải thích thế nào, y cũng không biết vì sao lại kháng cự mặc loại áo này, y không có cách nào nói rõ với Đường Húc Hải, chỉ có thể sắc mặt không tốt nói: "Tôi không phải không mặc, chẳng qua loại áo này tôi không mặc được thôi."

Đường Húc Hải tức cười: "Cậu còn nhất định phải mặc sơ mi đeo caravat hả? ! Đã vào cái thời buổi nào rồi, cậu có thể đừng bảnh chọe thế không? Không bảnh chọe chết hả? !"

Mặt Phó Sử Ngọ xanh lại, y cắn răng quát: "Tôi không bảnh chọe, tôi thật sự không thể mặc!"

Đường Húc Hải sôi máu, quát lại: "Ờ! Vậy cậu đừng có mặc! Lạnh chết đi!"

Trong nhất thời không khí triệt để nặng nề, áp suất thấp thổi quét toàn bộ bên trong xe, ai cũng không nói gì.

Đường Húc Hải mặt lạnh, Phó Sử Ngọ mặt nghiêm, Ôn Triệu Minh mặt bất đắc dĩ. Nhìn bên này lại nhìn bên kia, Miêu Gia thì hứng thú nhìn hai người _ đây là lần đầu tiên hai người này cãi nhau dữ đến thế trước mặt cậu.

Mãi cho đến 1,2 h trưa, xe bọn họ đậu vào một mảnh ruộng để ăn cơm trưa, hai người họ vẫn không nói lời nào khiến người xe khác cũng thấy tò mò.

Ôn Triệu Minh cảm thấy như vậy mãi không được, vì thế liền tiến lên khuyên: "Sử Ngọ, có cần vì chuyện nhỏ xíu thế mà cãi nhau rồi chiến tranh lạnh?"

Lý do cũng quá kỳ quái, nếu là chuyện trọng đại gì còn hiểu nổi, đằng này mặc có cái áo..

Phó Sử Ngọ bất đắc dĩ đẩy đẩy kính: "Tôi cũng không muốn như vậy, chỉ là tôi cảm thấy tôi thật sự mặc cái áo kia không được…"

Y còn chưa nói hết, Đường Húc Hải ngồi một bên xoạt một cái đứng lên, hắn nắm cái áo lên: "Tôi không tin cậu không mặc được, cái áo này có thể cắn cậu hả!"

Hắn vén vạt áo lên liền tròng vào cổ Phó Sử Ngọ.

"A "

Một tiếng thét sợ hãi chọc thủng màng tai Đường Húc Hải, Phó Sử Ngọ mặt trắng bệch mồ hôi lạnh ứa ra, cả người run rẩy ngã xuống.

"Tôi! Mẹ!" Đường Húc Hải trợn mắt há hốc mồm nhìn Phó Sử Ngọ trên cổ còn tròng cái áo thun nằm trên mặt đất, bộ dạng như hấp hối sắp tắt thở.

Hollande biến sắc xông nhanh tới kéo cái áo thun ra!

Hắn cúi đầu vuốt mặt Phó Sử Ngọ.

"Anh ta làm sao vậy?" Vương Đan cũng nhào qua, Lưu Chiêu mọi người cũng buông thức ăn xuống chạy tới.

Đường Húc Hải cảm thấy bất an trong lòng, chân tay luống cuống đứng kế bên: "Tôi chỉ muốn tròng thêm cho cậu ta cái áo thun thôi, không biết sao lại như vậy !"

"Anh ta ngất rồi." Hollande nói.

"Vì sao lại vậy?" mày Ôn Triệu Minh nhăn lại.

Sắc mặt Đường Húc Hải lập tức khó coi, hắn giận Phó Sử Ngọ lúc này còn nhất định phải mắc sơ mi gì đó, nhưng tuyệt đối không tưởng vì thế mà làm Phó Sử Ngọ xuất hiện bệnh gì.

Hắn đẩy Hollande ra ôm lấy Phó Sử Ngọ, vả vả mặt y: "Phó Sử Ngọ! Phó Sử Ngọ! Cậu tỉnh tỉnh."

"Bấm huyệt nhân trung thử coi." Mã Đông đứng một bên cho ý kiến.

Đường Húc Hải không nói hai lời bấm huyệt nhân trung của y, Hoắc Ân Đình bên cạnh nói: "Phản ứng của anh ta kịch liệt vậy, thậm chí còn xỉu, xem ra không phải chỉ không thích mặc áo thun thôi đâu ?"

Hollande như có điều suy nghĩ, nói: "Tình huống của anh ta có phải là hội chứng phobia không?"

"Hội chứng phobia?" Ôn Triệu Minh ngẩng đầu, giật mình hỏi lại: "Chẳng lẽ là chứng sợ quấn cổ? !"

"Cái gì cái gì?" Miêu Gia ngạc nhiên trợn mắt, "Đây là bệnh gì?"

"Một loại bệnh tâm lý, trước kia anh ta nhất định đã bị kích thích nào đó, dẫn đến sau này không thể chịu nổi quanh cổ mình có cái gì quấn vào." Hollande giải thích: "Những tình huống như vậy thường là không thể đeo dây chuyền hoặc khăn quàng cổ cà-vạt vân vân, chưa từng nghe nghiêm trọng đến cả áo thun cũng mặc không được."

Phó Sử Ngọ bị bấm huyệt nhân trung lúc này mới bị kéo từ xa xăm về, y vừa mở mắt, một vòng người đã vây quanh y.

"…" Sau đó y chậm rãi hồi tưởng lại gì đó, sắc mặt xanh mét lại. Y giãy dụa đứng lên, Đường Húc Hải không tiện dùng sức mà ôm y, đành phải buông tay.

Mất mặt quá!

Phó Sử Ngọ cảm thấy đặc biệt khó chịu, bị người ta vây xem trong một không gian nhỏ hẹp kích thích y nhớ lại kí ức khổ sở hồi tiểu học, bị người ta khi dễ, bị người ta bao vây chê cười. Trong chớp mắt những khoảng khắc khó chịu tầng tầng lớp lớp lướt qua đầu, y như lại lần nữa bị người ta bao vây ở giữa mà cười nhạo.

"Sử Ngọ, xin lỗi…" Đường Húc Hải đặc biệt cắn rứt, áy náy trong lòng quả thực có thể nhấn hắn chết chìm.

"Không sao…" lúc này đầu Phó Sử Ngọ hoàn toàn lộn xộn, căn bản không rõ Đường Húc Hải tại sao lại xin lỗi, khóe miệng y run run, ánh mắt nhìn chòng chọc xuống đất: "Để tôi một mình một lát."

Nói xong lập tức co giò chạy trốn khỏi cái nơi làm y không thể thở nổi này.

"Phó Sử Ngọ!" Đường Húc Hải lập tức đuổi theo.

Não Phó Sử Ngọ trống rỗng, chỉ cảm thấy bị một cái áo thun dọa đến bất tỉnh mất mặt đến hận không thể lập tức bay khỏi địa cầu cho xong.

Cứ dứt khoát để alien mang tôi đi luôn đi! Ý tưởng lộn xộn xà ngầu này cũng bắt đầu chuyển động trong đầu y.

Vóc dáng Phó Sử Ngọ không thấp, chân cũng không ngắn, khoảng thời gian này tuy thân thể y không trở nên cường tráng như biến dị giả hoặc Đường Húc Hải, nhưng khỏe hơn rất nhiều so với trước kia. Bằng không y cũng không có khả năng hết lần này đến lần khác tăng phạm vi lên khi sử dụng năng lực cảm quan, đây đều là bằng chứng chứng minh tố chất cơ thể y càng ngày càng tốt.

Vì thế lúc này tốc độ y chạy còn nhanh hơn hồi trung học thi thể dục rất rất nhiều, thế nhưng có chút vận tốc này vẫn chưa bõ bèn gì được với Đường Húc Hải.

Không bao lâu sau đã bị Đường Húc Hải đuổi theo .

"Cậu đừng chạy ! Cậu đứng lại cho tôi! !" Đường Húc Hải hô.

Phó Sử Ngọ khó thở: "Tôi đã nói để tôi một mình một lát mà!"

"Không được! Không nói rõ không cho đi!" Đường Húc Hải càng đuổi càng gần.

"Nói rõ cái gì chứ?" Không đợi Phó Sử Ngọ suy nghĩ cẩn thận, y đã bị Đường Húc Hải kéo lại.

Phản lực thật lớn thiếu chút nữa làm y bật ngửa, Đường Húc Hải lập tức vươn tay ôm lấy thắt lưng y, lúc này hắn cả câu cổ đối phương cũng không dám.

Hai người chạy thụt mạng một lát, tố chất thân thể Phó Sử Ngọ tốt hơn trước kia đến đâu cũng không sánh bằng Đường Húc Hải, Đường Húc Hải đã thở vững vàng y còn hổn hển một hồi.

“Anh buông.” Phó Sử Ngọ giãy dụa.

“Không buông, phải nói rõ ràng.” Giọng Đường Húc Hải cứng rắn .

Phó Sử Ngọ không hiểu nghiêng đầu nhìn hắn: “Rốt cuộc nói cái gì chứ?”

“Ý tôi là, tôi không phải cố ý .” Đường Húc Hải xấu hổ giải thích: “Xin lỗi nha!”

“…” mắt Phó Sử Ngọ trừng lớn miệng khẽ nhếch bộ dáng bị dọa ngốc, nhìn bộ mặt kề sát rạt của Đường Húc Hải đỏ rần lên.

Sau đó không biết vì cái gì, mặt Phó Sử Ngọ cũng bắt đầu nóng lên: “Sao anh lại nói xin lỗi?”

“Đều là lỗi của tôi, cư nhiên chỉ dựa vào ước đoán chủ quan, đơn phương cho rằng cậu chỉ biết bảnh chọe liền không để ý ý nguyện của cậu ép cậu mặc áo thun. Tôi không nên chưa biết tình huống gì liền tròng áo vào cổ cậu, làm hại cậu bỗng té xỉu!” Đường Húc Hải giống như có quỷ dí phía sau, một hơi bùng bùng bùng trút hết ra.

Bị áo thun dọa đến té xỉu… độ nhục quá cao chấp nhận không nổi!

Phó Sử Ngọ nội tâm “A a a a” phát điên, có thể van anh đừng nhắc lại nữa, cứ cho lịch sử đen tối này triệt để tan theo mây khói đi được không!

Đáng tiếc tiếng hò hét trong nội tâm của Phó Sử Ngọ Đường Húc Hải không nghe thấy, hắn đứng đó đặc biệt thành khẩn tự kiểm điểm: “Tính tình con người tôi rất kém, từ trước tới giờ đều không chịu nghe lời phản đối vô lý của người khác _ đương nhiên cậu không có vô lý, trước đó là tôi hiểu lầm! Cậu đừng giận tôi! Nếu giải thích không hiểu được hận, cậu đánh tôi đi, tôi tuyệt đối sẽ không phản kháng!” [chịu hết nổi rồi (gào thét) gian tình nó bay đầy trời aaaaaa]

Hắn thế này chẳng khác nào phơi bày vết sẹo của người ta, vết thương tâm lý không chừng nhiều lớn hơn, nhưng nhận lỗi thế nào cho thỏa đáng đây? Đường Húc Hải ưu sầu đến nỗi tóc đều có thể rụng hói đầu, từ nhỏ đến lớn chưa phạm chuyện sai gì nghiêm trọng như vầy á !

“Điều này sao lại là vấn đề của anh?” Phó Sử Ngọ xấu hổ lại không hiểu, rõ ràng là bản thân y có vấn đề mà?”Là tôi… Bị cái áo thun dọa xỉu, tôi cũng không biết thế nào… Tôi từ nhỏ đến lớn không mặc cái áo thun nào! Cho nên cũng không biết sẽ nghiêm trọng như vậy.”

“Cậu cũng không biết?” Đường Húc Hải bất ngờ, hắn nói tiếp: “Hollande và lão Ôn đều nói cậu bị một loại bệnh tâm lý, gọi là chứng phobia sợ quấn cổ gì đó!”

“Cái gì? !” Phó Sử Ngọ kinh ngạc trợn mặt: “Tôi bị hội chứng phobia? !”

Cái này y thật sự không rõ thật!

Chỉ biết y từ nhỏ quả thật chưa từng nguyện ý tròng cái gì vào cổ mình, bài xích không có nguyên do.

Trước kia y còn suy đoán Đường Húc Hải có chứng sợ bị giam cầm, loạn nửa ngày đến cuối cùng người có chứng phobia cư nhiên là bản thân y? !

“Cậu không biết thật hả.” lòng Đường Húc Hải thả lỏng một chút, ra là bản thân Phó Sử Ngọ cũng không biết, vậy hắn là người không biết không có tội đi : “Cha mẹ cậu từ nhỏ không nói cho cậu à?”

Phó Sử Ngọ cảm thấy người Đường Húc Hải nóng không thể tưởng nổi, y kéo kéo cánh tay đối phương, lồng ngực như tường đồng vách sắt của Đường Húc Hải rốt cục chịu rời khỏi sống lưng y. Phó Sử Ngọ lập tức khoan khoái nhiều, áp lực chợt giảm.

“Tôi không biết, cha mẹ tôi từ trước tới giờ chưa nói qua.” Phó Sử Ngọ xoay người lại đối mặt với Đường Húc Hải.

“Không thể nào? ! Cha mẹ cậu cũng không biết?” Đường Húc Hải khó tin, cha mẹ gì mà vô trách nhiệm quá vậy.

“Bọn họ… Đại khái không biết đi?” Phó Sử Ngọ không xác định nói: “Tôi từ tiểu học đã bắt đầu không thường mặc áo thun, lúc đó tôi đã sớm rời khỏi cha mẹ.”

“Cha mẹ cậu không có trong nước à?” Đường Húc Hải căn cứ lời y suy đoán.

“Không phải.” Phó Sử Ngọ giương mắt bình tĩnh nhìn hắn, cảm thấy nói cho Đường Húc Hải cũng không sao liền kể: “Tôi lúc nhỏ lớn lên bên người cha mẹ, họ có một công việc bí mật, sau đó tôi lên tiểu học liền rời khỏi đơn vị của họ, sau đó vẫn luôn là bảo mẫu chiếu cố tôi. Mà tôi sau này cũng chưa từng gặp lại họ.”

“Vậy nhà anh bình thường không liên hệ à?” Đường Húc Hải cảm thấy thực ly kỳ, giờ cũng không phải thời kì hai đạn một sao[1] của Hoa Hạ trước kia, nhân viên nghiên cứu không thể về nhà, cho dù về cũng không thể để người nhà biết. Trạm nghiên cứu về cái gì mà bí mật đến mức này chứ?

“Bình thường có liên hệ.” Phó Sử Ngọ lắc lắc đầu giải thích cho cha mẹ mình: “Chúng tôi đều dùng máy tính liên hệ, có dụng cụ chuyên môn, có thể gởi thư.”

[1] Lưỡng đạn nhất tinh: ý nói đạn hạt nhân, đạn đạo và vệ tinh nhân tạo, ý chỉ thời kì cận đại khoa học kĩ thuật và quân sự của TQ được độc lập tự chủ, tạo nền tảng phát triển.

43. Chương 43

Đường Húc Hải triệt để bị gợi lên hứng thú. Nói gì thì nói hắn và Phó Sử Ngọ đã làm hàng xóm hai năm, nhưng hơn hai tháng nay mới hoàn toàn quen thuộc. Chỉ biết là y một mình ở trong chung cư, tình huống trong nhà thế nào quả thật không rõ gì hết.

Bản nhân Phó Sử Ngọ cũng không phải người thích nói nhiều, chuyện nhà Đường Húc Hải thế nào trên cơ bản y cũng chẳng biết.

Đường Húc Hải kéo Phó Sử Ngọ trực tiếp ngồi lên nền cỏ, đương nhiên trước đó không thể không kiểm tra đống cỏ này có biến dị thành tinh không.

Hai người ngồi trên mặt cỏ, nhiệt độ chợt hạ thấp, bầu trời đầy bay mây.

Phó Sử Ngọ nói tiếp: “Chúng tôi năm mới hàng năm đều có thể nói chuyện trên máy tính.”

Đường Húc Hải cảm thấy hơi quái: “Không có webcame chỉ nói bằng chữ à?”

Phó Sử Ngọ nói: “Webcame cũng từng có, nhưng rất ít.”

Đường Húc Hải nhịn không được tò mò: “Nếu cậu không để ý, tôi hỏi cái, cha mẹ cậu rốt cuộc nghiên cứu cái gì? Cho dù là tạo đạn hạt nhân, hiện giờ cũng không bí mật đến vậy? Cả nhà mà cũng không cho về? !”

Phó Sử Ngọ giật mình, đã nhiều năm trôi qua như vậy, y cũng từ chờ đợi vô vọng đến triệt để quen rồi.

Y nói: “Tôi không nhớ rõ lắm. Nơi đó rất xa, chung quanh đều là sa mạc hoang vu, phụ cận cũng không có nhà cửa. Lúc nhỏ tôi nhớ còn gặp gỡ bão cát mấy lần, có lần thiếu chút nữa bị cuốn đi.”

Lúc đó y còn quá nhỏ, thứ con nít có thể nhớ đều không chắc chắn, ký ức có ấn tượng đặc biệt sâu mới có thể lưu lại chút dấu vết.

Y bây giờ có thể nhớ, cũng chỉ là cái sân đó rất rất lớn, y thường xuyên kéo đôi chân nhỏ chạy tới chạy lui. Nhưng y cũng không cô đơn, trừ cha mẹ cô chú viện nghiên cứu ra, cũng có mấy đứa nhỏ khác cùng chơi chung.

Bây giờ nhớ lại đó chắc là con của mấy nhân viên nghiêm cứu khác, nhưng từ khi y rời đi nơi đó ra ngoài đến trường, những bạn nhỏ cùng tuổi kia chưa từng một lần gặp lại.

Nghĩ đến đây Phó Sử Ngọ theo bản năng nhíu mày.

Y ngẩng đầu nhìn Đường Húc Hải đang nghiêm túc nhìn vào y, y cười cười, liền tính không gặp lại cũng có sao đâu, giờ y không phải đã có người bạn mới có quan hệ càng thân thiết hơn sao. [Vân: Khóc một dãy ngân hà]

“Anh thì sao, nhà anh có ai?” Phó Sử Ngọ hỏi hắn.

“Nhà tôi…” Đường Húc Hải hít một hơi, tay gác lên sau đầu nằm xuống mặt cỏ: “Nhà tôi hiện tại chỉ còn mình tôi, cha mẹ đều không còn.”

“Đều không còn?” Phó Sử Ngọ bất ngờ, tính cách Đường Húc Hải kiên cường hướng ngoại như vậy, y thật không nhìn ra hắn cư nhiên mất cha mẹ: “Xin lỗi.”

Đường Húc Hải liếc y một cái: “Tôi đã sớm không để ý rồi.”

Bộ dáng Đường Húc Hải nằm trên cỏ quá tiêu sái tự tại làm Phó Sử Ngọ cũng không khỏi nóng lòng muốn thử. Y thử nằm vật xuống, giương mắt nhìn bầu trời mây đen dày đặc, từ góc độ này nhìn lên đột nhiên có một cảm giác vui vẻ thanh thản kì lạ.

Phó Sử Ngọ lén thoải mái thở ra, duỗi thân thả lỏng tứ chi, Đường Húc Hải bên cạnh như không phát giác động tác nhỏ của y, tiếp tục nói: “Cha tôi là liệt sĩ, tôi và mẹ xem như người nhà liệt sĩ.”

“Cha anh cũng là quân nhân?” Phó Sử Ngọ tò mò quay đầu nhìn hắn, những nhánh cỏ dài chắn ngang khiến gương mặt Đường Húc Hải lờ mờ không rõ.

“Ừ.” Đường Húc Hải hừ nhẹ một tiếng, ngắt một nhánh cỏ bỏ vào miệng ngậm, theo động tác nhép miệng của hắn, nhánh cỏ kia cứ run run qua run run lại, Phó Sử Ngọ nhìn không chuyển mắt, “Cha của tôi, nói thế nào đây, trên cơ bản không có ấn tượng gì. Đơn vị tương ứng của ổng là biên phòng, bỏ mình trong cuộc xung đột biên giới. Ổng chết sớm, lúc đó tôi còn chưa hiểu gì.”

Đường Húc Hải vừa nói, vừa nâng một chân lên gác qua đầu gối, tư thái này ngầu muốn mạng người, làm Phó Sử Ngọ nằm kế bên lại tự ti một chút, vì sao y không có mùi đàn ông như vậy chứ.

“Nhưng về sau tôi và mẹ sống cũng không tồi, mẹ là một nữ cường nhân, rất có lòng cầu tiến. Cũng không để ý tôi lắm, lúc tôi còn đi học mấy chuyện như đánh nhau trốn học cũng làm không ít, có thể nói là ngang tàng mà lớn lên.” Đại khái nhánh cỏ kia hương vị không ngon gì, Đường Húc Hải cau mày dùng ngón tay búng nhánh cỏ đi, nhánh cỏ liền xuống đài khom người chào bị ném vào bụi cỏ, “Năm tôi 16 tuổi, mẹ bị tai nạn, liền bỏ lại mình tôi. Nhà tôi đã sớm không lui tới với dòng họ bên cha, thân thích bên mẹ cũng chẳng muốn quản tôi, vì thế tôi liền trực tiếp đi tòng quân .”

“A…” Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái, y không biết nói chuyện lắm, lúc này cũng không biết nên nói cái gì đáp lại đối phương , vì thế dứt khoát ngồi dậy sờ sờ túi quần, đưa một cây kẹo que cho hắn: “Cho anh ăn.”

“Cái gì?” Đường Húc Hải quay đầu vừa thấy, mày nhướng cả lên: “Cậu cho tôi que kẹo? ! Cái thứ này tự cậu giữ lại mà ăn đi! Đồ con nít.”

Đường Húc Hải vừa nói như thế, Phó Sử Ngọ liền bực bội nói: “Còn không phải anh không có thuốc hút miệng trống trải đến khó chịu tôi mới lấy cho anh sao!”

Sắc mặt Đường Húc Hải thối thối, ghét bỏ nói: “Cậu coi tôi là cậu á, ăn đồ ngọt không bao giờ biết đủ. Tôi mới không ăn cái thứ con nít ăn này!”

Phó Sử Ngọ hừ một tiếng, xé bao bì ngậm kẹo vào miệng: “Vậy tôi ăn hết kẹo, để anh ngậm cây que đi! Dù sao anh chỉ muốn cắn cái gì thôi, một cái que là đủ cho anh qua cơn ghiền rồi.”

Đường Húc Hải khó có thể tin nhìn Phó Sử Ngọ, người này học xấu rồi a! Suy nghĩ ác vậy cũng nghĩ ra! Là học theo ai, trước kia thuần lương cỡ nào, vừa ngốc vừa đơ a.

Đầu sỏ gây tội không chút tự giác cảm thấy mình làm tấm gương hư hỏng đang cảm thán nhân tâm dễ đổi a.

Hắn xấu xa vươn bàn tay tội ác về phía Phó Sử Ngọ: “Tôi ăn kẹo, không ăn que!”

Cậu đã ngậm liếm chụt chụt luôn rồi, tôi coi giờ cậu làm sao xử lí nha?

Phó Sử Ngọ cười u ám nhìn hắn, thò tay lại lấy ra một que.

“…” Đường Húc Hải chỉ có thể yên lặng nhận lấy xé vỏ nhét vào miệng.

Vị Hoa quả, rất ngọt.

"Ăn đi, tôi chuẩn bị cho anh cả hộp đây nè." Phó Sử Ngọ thân tâm sung sướng nói.

Đường Húc Hải lập tức cảm thấy vị ngọt trong miệng làm tắc cả cổ.

Bầu không khí đang tốt, Đường Húc Hải giở bộ bâng quơ hỏi: "Cậu còn nhớ sao cậu lại bị bóng ma tâm lý này không?"

Phó Sử Ngọ ngậm kẹo, một bên má cộm lên một cục tròn vo, y hơi nhíu mày nói: "Tôi không nhớ."

"Cha mẹ cậu chưa từng kể, có khi nào lúc đó có chuyện gì xảy ra không." Đường Húc Hải khổ đại cừu thâm cắn cục kẹo, rắc rắc rắc nhai .

Phó Sử Ngọ dùng sức hồi tưởng, lại không có ấn tượng gì. Nhưng lúc nhỏ y không ít lần bị tụi con trai cô lập khi dễ, nói không chừng là lúc đó bị bệnh, mà ký ức của con người đôi khi rất kỳ diệu, đối với những thứ không muốn nhớ sẽ quên không còn một mảnh, chỉ để lại cảm nhận trong tiềm thức.

"Tôi không nhớ rõ." Phó Sử Ngọ lắc đầu.

"Không nhớ ra thì đừng cố nhớ, dù sao khẳng định không phải chuyện gì tốt." Đường Húc Hải ngồi xuống, vỗ vỗ bờ vai y.

"Uhm." Phó Sử Ngọ gật đầu, y cũng nghĩ vậy .

Đúng lúc này, bên kia con đường lại mơ hồ truyền đến tiếng kêu to. Phó Sử Ngọ Đường Húc Hải hai người lập tức biến đổi sắc mặt, nhanh chóng đứng lên.

Đường Húc Hải không nói hai lời phun cây kẹo chỉ còn cái que ra: "Tôi đi nhìn thử coi!" Liền vươn chân dài chạy .

Phó Sử Ngọ cầm kẹo trong tay, chạy rất bất tiện, liền không chần chờ ném xuống chạy theo sau.

Chỗ họ nán lại đã được kiểm tra rồi, không phát hiện có gì khác thường, mà giờ có chuyện gì xảy ra ư?

Dần chạy tới gần, mới nghe ra được tiếng huyên náo kia không phải hoảng sợ khẩn trương mà gào to gì, ngược lại tràn ngập ngạc nhiên sửng sốt.

"Làm sao vậy?" Đường Húc Hải dừng bước.

Phó Sử Ngọ theo sát phía sau, y há miệng thở hổn hển, đẩy kính, bởi vì lúc nãy mất mặt mà té xỉu, bây giờ còn ngại ngùng, liền nghiêm mặt, ánh mắt nhìn trừng trừng mấy người: "Xảy ra chuyện gì?"

Y cực lực muốn chùi sạch ký ức hỏng bét bày ra cho mọi người hồi nãy, muốn dựng đứng hình tượng chính diện. Bất giác lại phóng đại tâm tình buộc chặt của y ra, làm ảnh hưởng đến người khác.

Những người kia chưa từng thấy được bộ dáng này của y, lập tức cảm thấy một cảm giác đè nén từ hướng Phó Sử Ngọ tràn lại, trực tiếp làm người ta không thở nổi.

Họ vốn vì nhìn thấy nhược điểm của Phó Sử Ngọ mà hơi ngạo mạn lập tức cảm giác tóc gáy cả người dựng lên.

Lập tức không ai dám nói.

Phó Sử Ngọ không hiểu gì, đành dò hỏi lại lần nữa: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao kêu to?"

Nhìn mấy đội viên mới gia nhập đối diện bị hù đến đơ càng, thiếu điều lạnh run cầm cập, Đường Húc Hải nhịn cười nhịn đến nội thương.

Ôn Triệu Minh lén ôm trán một cái, sau đó ho nhẹ.

Những người này như bị kinh hách đồng thời nhìn hắn, Ôn Triệu Minh trấn định tự nhiên nói: "Phụ cận phát hiện một thực vật dị năng."

"Thực vật dị năng? !" Đường Húc Hải trừng mắt.

Mày Phó Sử Ngọ nhăn tít lại, y lẳng lặng nói: "Tôi trước đó không cảm giác ra nguy hiểm rõ ràng, sao lại có thực vật dị năng?"

Ôn Triệu Minh dở khóc dở cười nói: "Cũng có lẽ là vì cái cây này không đủ ý thức chủ động công kích, chẳng qua…" mặt Ôn Triệu Minh cổ quái, anh nói: "Ý thức địa bàn của nó quá mức mãnh liệt thôi."

Miêu Gia lúc này ngắm nghía biểu tình của Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ, hai người đều nghiêm mặt bộ dáng nghiêm túc, cậu cũng không dám hi hi ha ha, nhẹ giọng nói nhỏ: "Vừa rồi sau khi anh Phó rời đi, mọi người thu dọn đồ nấu ăn, sau đó phát hiện một mảnh ruộng bắp đã chín gần đây, Vương Đan và Lưu Bội Kỳ muốn đi bẻ chút bắp, buổi tối nấu hoặc là nướng ăn."

Lưu Bội Kỳ lập tức nghiêm nghị nói: "Đúng vậy, kết quả chúng tôi đi đến bên kia vừa bẻ hai trái, liền bị công kích ."

Thực vật dị năng kia cư nhiên là một cây bắp!

Người ở đây ai cũng bất ngờ .

Cây bắp này đúng lúc mọc ngay giữa cánh đồng, sau khi nó sinh ra dị năng, nghiễm nhiên coi cánh đồng này thành cấm luyến của mình. Vương Đan và Lưu Bội Kỳ dám động vào hậu cung của nó, lập tức làm Đại vương bắp giận tím mặt, "Công kích"vèo vèo vèo phóng ra !

Nó phun ra như mưa bom bão đạn—— tất nhiên đó là hạt bắp.

Điều này làm Vương Đan và Lưu Bội Kỳ kinh ngạc không kịp, vừa sợ lại buồn cười. Đây không phải là trực tiếp trắng trợn dâng thức ăn lên cho họ à? !

Vương Đan và Lưu Bội Kỳ vui vẻ, chạy về quát to muốn mấy người đến coi chuyện lạ.

Ngay lúc hai người miêu tả Đại vương bắp oai hùng cỡ nào, Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ đã trở lại.

Đường Húc Hải cũng thấy rất mới lạ, không ngờ thực vật dị năng bọn họ gặp đầu tiên lại là bắp, hắn xoay người khoác tay lên vai Phó Sử Ngọ nói: "Đi, đi xem một chút."

Phó Sử Ngọ dừng một chút, "Ừ" một tiếng, hai người đi về hướng cánh đồng bắp.

Người khác chờ hai người đi rồi mới thở phào một hơi.

Mã Đông lòng còn sợ hãi nói: "Anh Phó mà đanh mặt thật là dọa người a."

Hắn ở bên cạnh cảm thán, Hoắc Ân Đình và Lưu Chiêu lại cảm thấy Phó Sử Ngọ không phải dọa người, mà là uy thế trên người quá mạnh. Đây không chỉ là khí chất hình thành từ địa vị, trong đó còn có một sức mạnh tinh thần không nói rõ được.

Chỉ có quanh năm ở địa vị cao, quen ra lệnh cho người khác, hoặc là kẻ nắm quyền trải qua thiên chuy bách luyện mới có loại khí thế như hóa thành vật chất này. Nhưng nhìn tuổi của Phó Sử Ngọ cũng không giống người có thể ở vị trí cao, mà y lại rèn luyện ra uy áp như vậy. Chuyện này có chút kỳ quái .

Hoắc Ân Đình thậm chí bắt đầu hồi tưởng quốc nội có người cầm quyền trẻ tuổi của đại gia tộc nào không, đang âm thầm phỏng đoán thân phận thế gia của Phó Sử Ngọ.

Ý tưởng của Lưu Chiêu không sâu như vậy, não động cũng không lớn như vậy. Trước kia người chức vị cao nhất hắn từng tiếp xúc cũng chỉ là quan viên cấp tỉnh, chủ tịch tổng giám đốc linh tinh, Phó Sử Ngọ trong cảm giác của hắn tương tự những người đó lại có chút bất đồng.

Nhưng rốt cuộc có gì bất đồng, hắn lại không nói ra được.

Người khác, Vương Đan và Hollande, Lưu Bội Kỳ, Ngô Thiện thì không có ý tưởng gì trực tiếp đi theo hai người chạy đến ruộng bắp.

Phó Sử Ngọ không biết rằng vì y xấu hổ khẩn trương không cẩn thận mà khí phách trắc lậu một phen, lưu lại ấn tượng khắc sâu trong lòng mọi người, lại khiến hai người xuất thân bất đồng miên man bất định.

Y đang bị Đường Húc Hải khoác vai kéo đi tới, cảm thấy hứng thú với thực vật dị năng này.

Trong đồng bắp bao la xanh mượt, thân cây thẳng tắp vươn cao, nhánh lá xanh cuộn sóng mọc trên thân khá hẹp, giữa mũi lá rũ xuống lộ rõ một gân lá, trên đỉnh trái bắp to tròn đầy râu bắp nâu đỏ.

Cây bắp trưởng thành cao chừng 2-3 thước, có lẽ đã biến dị, chúng mọc rất rậm rạp, người đứng trong cánh đồng đều bị bao phủ, cũng khó trách Vương Đan và Lưu Bội Kỳ trước khi bị cây bắp khởi xướng tiến công căn bản không chú ý tới dị thường.

Mà hiện tại họ đã cảnh giác trước, đứng ở chỗ cao ven ruộng dốc, xa xa liền nhìn thấy giữa ruộng có một cây bắp cao nhỉnh hơn chút, nó buông phiến lá xuống, không gió cũng tự lay động, nhưng biên độ rất nhỏ.

"Chính là cái cây kia hả?" Đường Húc Hải nheo mắt hỏi.

Lưu Bội Kỳ cố nén hưng phấn, gật gật đầu: "Chính là cây bắp kia, chỉ cần tới gần ruộng bắp, cái cây đó liền khởi xướng công kích."

"A? Tôi ngược lại muốn kiến thức coi." Đường Húc Hải nóng lòng muốn thử.

Hắn thăm dò đi vào ruộng bắp, những người khác đều nín thở chờ coi.

Kết quả Đại vương bắp này hình như rất thù dai, không đợi thằng hai chân đi vào địa bàn của nó liền tiến công.

Chỉ thấy nhánh lá của nó giương nanh múa vuốt vù vù đung đưa, vỏ trái bắp trên người đều mở ra, "Vèo vèo vèo" hạt bắp liền bắn về hướng Đường Húc Hải.

"Đến thật? !" Đường Húc Hải nhấc tay ngăn hạt bắp bay vụt đến trước mặt, sức của Đại vương bắp không nhỏ, hạt bắp bắn trúng người đau nhói.

Đường Húc Hải lui lại phía sau mấy bước, không tin nổi nhìn cây bắp đung đưa râu trên đầu dáng vẻ dào dạt đắc ý.

"Chẳng qua là bắp thôi, còn dám kiêu ngạo như vậy!" Đường Húc Hải nghiến răng nghiến lợi.

Phó Sử Ngọ nhịn không được run run vai cười, bộ dáng Đường Húc Hải trợn mắt bị cây bắp khi dễ thật thú vị a.

"Tao thật không tin xử mày không được!" Đường Húc Hải cười lạnh, rút mã tấu cột trên bao vũ khí ra, lao về phía cây bắp.

Đại vương bắp thấy thằng hai đùi này còn hùng hổ, lập tức mở toạc vỏ bắp, hạt bắp bên trong như đạn pháo bắn vụt ra.

Không chỉ thế, mảnh bắp chung quanh cũng sôi nổi lột vỏ ra, ruộng bắp như mở ra một mặt trận kháng chiến, thanh thế to lớn, ùn ùn kéo đến mà đánh!

Miêu Gia lúc này cũng giúp Ôn Triệu Minh tới đây, cậu giương mắt cứng lưỡi, sau đó thì thào tự nói: "Plants and zombie ."

Mảnh ruộng bắp đối diện như thiên quân vạn mã, mà một mình Đường Húc Hải liền có vẻ một mình chiến đấu hăng hái, nhìn rất đáng thương .

Phó Sử Ngọ cười không nổi nữa, cho dù là bắp, bắn trúng nhiều thế cũng sẽ đau .

Phó Sử Ngọ di chuyển bước chân, chạy về hướng Đường Húc Hải.

Vương Đan nhìn nhìn Lưu Bội Kỳ, hai người cũng vọt tới.

Đường Húc Hải bị đạn bắp bắn vào cả đầu cũng nâng không dậy nổi, nhất thời khinh địch làm hắn thiếu chút nữa bị Đại vương bắp dùng đạn pháo chôn sống.

"Húc Hải." Phó Sử Ngọ hướng đến đó.

"Cậu tới đây làm gì." Đường Húc Hải có chút mất mặt hỏi.

"Tôi giúp anh tìm cây bắp kia." Phó Sử Ngọ vẻ mặt nhiêm trang nói.

Đã tiến vào ruộng bắp, bắp chung quanh cây nào cũng cao hơn người, rất dễ làm người ta không rõ phương hướng, cả vị trí của Đại vương bắp cũng không tìm ra.

Phó Sử Ngọ lại có năng lực đặc biệt như plugin, có thể từ không trung quan sát.

"Được, cậu đứng sau tôi chỉ đường." Đường Húc Hải ngăn đạn pháo của cây bắp bắn tới, đi phía trước Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ theo sát phía sau hắn, mỗi khi hắn đi không đúng liền đúng lúc nói cho hắn biết.

Rất nhanh, có cái GPS hướng dẫn Phó Sử Ngọ này, Đường Húc Hải một đường đâm trái đâm phải đụng ngã lăn cây bắp chặn đường, giết đến trước mặt bắp dị năng.

Đường Húc Hải hung tợn dùng mã tấu trong tay lập tức xả đứt Đại vương bắp đứng gần nhìn rất cao này.

Vỏ bắp không ngừng lột ra khựng lại, những đạn pháo bắp bay một nửa bỗng rơi rụng xuống đất, đập nát vài mảnh lá xanh.

"Cây bắp này rất lợi hại ." trên mặt trên người Phó Sử Ngọ cũng bị bắn trúng, đỏ vài khối.

Y nhìn Đường Húc Hải, Đường Húc Hải còn thảm hơn y, hắn che ở phía trước nên phần lớn đạn bắp đều 'chào đón' hắn, mấy dấu đều có màu đỏ bầm.

"Bầm rồi." Phó Sử Ngọ nhíu mày nhìn cánh tay Đường Húc Hải.

"Mẹ, không ngờ cây bắp này ghê đến thế." sắc mặt Đường Húc Hải không tốt nâng cánh tay lên, nhìn một mảng đỏ tím bầm dập.

"Trở về phun chút thuốc cho anh." Phó Sử Ngọ lập tức nhớ tới thuốc phun lúc trước trong ba lô Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải "Ờ" một tiếng.

Phía sau truyền đến tiếng la của Vương Đan Lưu Bội Kỳ, Đường Húc Hải cảm xúc không cao đáp lại một câu.

"Thân cây bắp này thô quá." Lưu Bội Kỳ đi tới nhìn Đại vương bắp bị chém đứt ngang, chậc chậc hô kỳ lạ.

Vương Đan chen đến cạnh hắn, vươn tay cầm lấy thâ cây, nghiêng đầu nhìn nhìn hỏi: "Thịt bò dị năng ăn rất ngon, cây bắp dị năng này không biết ăn có ngon không ha?"

"Ai biết." Đường Húc Hải tức giận nói: "Giờ còn cái thân đó, cô có thể nếm thử."

Vương Đan nhìn biểu tình nổi cáu của hắn, không dám lên tiếng nữa, chờ Đường Húc Hải quay đầu, trộm bĩu bĩu môi với Lưu Bội Kỳ.

Phó Sử Ngọ như có điều suy nghĩ, nói: "Thịt bò là biến dị, cây bắp này nói không chừng cũng giống thế thật."

Sắc mặt Đường Húc Hải không tốt nhìn y hỏi: "Thế nào? Cậu cũng muốn nếm thử hạt của cây bắp này?"

Đống hạt kia đã sớm không biết bị Đại vương bắp bắn tới chỗ nào, giờ muốn tìm cũng khó.

Phó Sử Ngọ khoát tay nói: "Tôi không phải muốn ăn. Tôi là nghĩ..." y đảo mắt nhìn nhìn Lưu Bội Kỳ.

Lưu Bội Kỳ không rõ lí do.

"Dị năng giả Mộc hệ không phải có thể dùng mầm mống tạo ra thực vật sao." Phó Sử Ngọ nghiêm túc nói: "Nếu Lưu Bội Kỳ dùng hạt của cây bắp này tạo ra cây mới, có phải cũng có thể công kích hay không?"

Lưu Bội Kỳ nghe vậy mắt lập tức sáng lên, giọng hắn mơ màng nói: "Không sai! Nói không chừng thật sự như anh nói! Như vậy tôi cũng có năng lực công kích."

Đây là chuyện hắn nằm mộng cũng muốn!

Thủy hệ cùng mộc hệ đều là dị năng yếu, chỉ có thể giúp mọi người cải thiện sinh hoạt, cung cấp nước uống cùng thức ăn, cảm giác liền kém những hệ dị năng công kích khác một bậc.

Sau khi Hoắc Ân Đình cân nhắc ra cách biến mũi tên nước thành súng nước cao áp đại sát tứ phương, hắn liền mỗi thời mỗi khắc đều suy nghĩ dị năng mộc hệ của hắn nên cải tiến thế nào, nhưng vẫn không thể nghĩ ra điểm mấu chốt.

Dị năng Mộc hệ không giống dị năng thủy hệ, nói cho cùng khai phá kỹ năng công kích thế nào cũng phải dừng ở mầm mống!

"Ừm..." Đường Húc Hải cân nhắc một lát, gật gật đầu nói: "Vậy thử xem."

Vương Đan gãi gãi mái tóc ngắn, quay đầu nhìn bốn phía: "Nhưng làm sao tìm ra?"

Những đạn pháo lúc đầu đó sớm đã bị chôn vùi trong rượng bắp mịt mờ, nơi đó còn có thể tìm thấy đây.

Đường Húc Hải suy nghĩ một lát rồi bảo: "Trở lại chỗ lúc đầu các anh bị công kích, còn có chỗ đầu tiên cây bắp kia tấn công tôi vừa rồi, những hạt đó là trên thân của nó ra."

Bốn người hứng thú nồng hậu với chuyện này, vì thế lập tức bỏ lại Đại vương bắp đột tử phơi thây giữa đồng, không chút lưu tình rời khỏi.

Cuối cùng họ lượm nhặt khắp nơi, tổng cộng góp được không đến 300 hạt.

"Đây chắc đều là trên thân của cây bắp dị năng." Đường Húc Hải gật gật đầu.

Lúc đầu Đại vương bắp phun ra chính là hạt từ bản thể, sau đó phóng cả cái cùi ra chung luôn. Cho nên hạt rơi vung vãi trên đất, khẳng định đều là từ bản thể.

Miêu Gia cũng lại đây giúp vui nhặt hạt, cậu thò tay bỏ hai mươi mấy hạt vào lòng bàn tay của Lưu Bội Kỳ, đáng tiếc nói: "Một cây bắp có vài trăm hạt, lúc này mới có một nửa số lượng thôi."

"Nhiêu đây đủ rồi." Lưu Bội Kỳ ngược lại đã thấy mỹ mãn, hắn nói: "Nếu cây bắp mọc ra có năng lực công kích, đây là kết quả lý tưởng nhất, 200 hạt cũng đủ dùng. Nếu bắp mọc ra không có năng lực đó, tìm nhiều hơn cũng vô dụng."

"Ai nói vô dụng, ít nhất có thể ăn." Vương Đan bỏ vài hạt cuối cùng vào tay hắn.

Một tay Lưu Bội Kỳ không nắm hết, trực tiếp lấy hai tay hứng, những hạt không hứng hết đều bị hắn bỏ vào túi áo.

44. Chương 44

Sau Đại chiến với Đại vương bắp, Vương Đan như mong muốn được đi bẻ mười mấy trái bắp về mà gặm.

Chẳng qua mấy trái bắp này đã qua mùa tươi ngon, hơi già rồi, bất kể dùng nước luộc hay nướng lên, đều phải trân người mà nhai.

Nhưng dù như thế, người nào cũng ăn ngấu nghiến. Đây là thứ cướp về từ bom rơi lửa đạn, chan chứa mồ hôi máu và xót xa của Đường Húc Hải, ai dám lộ vẻ mặt khó ăn chứ.

Phó Sử Ngọ xách Đường Húc Hải qua một bên, phun thuốclên hết những chỗ bầm tím trên hai cánh tay và người hắn, ngoài ra còn dùng khăn chườm lạnh cho hắn.

Cởi áo ra, cả người Đường Húc Hải đều mướt mồ hôi, rõ ràng đau run người nhưng vẫn không rên một tiếng.

Đối với dạng tính tình này của hắn, Phó Sử Ngọ đã hiểu rõ như lòng bàn tay, tay tự nhiên cũng cẩn thận được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, tránh để hắn càng thêm đau đớn.

Ngón tay Phó Sử Ngọ nhẹ nhàng ấn khăn, không cho nó rơi xuống.

Trước mắt hắn là nửa người trên trần trụi của Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải không trắng trẻo gì mà toàn thân đều một màu lúa mì khỏe mạnh. Hắn lại luôn rèn luyện thể hình khiến cho da dẻ nửa thân trên rất săn chắc, lớp mồ hôi bao phủ toàn thân, cơ ngực cơ bụng rắn chắc lóe lên ánh bóng, giống y một lực sĩ thoa dầu bóng lên người, lóe lên ánh sáng làm người ta loáng mắt.

Phó Sử Ngọ lập tức câm nín không nói, Đường Húc Hải giương mắt nhìn y, hì hì cười: "Hâm mộ hả?"

Phó Sử Ngọ xấu hổ đẩy đẩy kính, Đường Húc Hải còn tác quái nâng cánh tay lên khoe cơ bắp cuồn cuộn trên tay mình một chút: "Không sao! Chờ lúc nào rảnh, bảo đảm cũng tập cho cậu giống vậy, để cậu thoát khỏi tiêu chuẩn gà luộc ha."

Gà luộc? !

Phó Sử Ngọ cảm thấy đầu mình bị hung hăng bắn một mũi tên, không phục nói: "Cũng không kém đến vậy chứ?"

Y nâng tay nhìn cánh tay gần đây đã rắn chắc hơn một chút của mình, đột nhiên gió lạnh thổi qua, lại thấy hiện lên một tầng da gà và tóc gáy đứng lên điểm danh có mặt.

Đường Húc Hải cười ha hả, cả người run rẩy đến nỗi Phó Sử Ngọ ấn khăn không nổi nữa.

Buồn bực quá Phó Sử Ngọ kéo khăn lên vỗ vào bản mặt hắn một phát.

"Aha ha ha…" Đường Húc Hải cười đến chảy nước mắt, hắn lau lau khóe mắt, há mồm thở, làm bộ đứng đắn nói: "Được rồi mau tự tìm một cái áo cậu mặc được đi. Phốc

" nổi da gà lên càng giống gà cũng không thể trách hắn được!

Phó Sử Ngọ hung hăng trừng hắn một cái, xoay người đi đến xe cải tiến, tự moi móc tìm quần áo.

Bởi vì trước đó cả Phó Sử Ngọ cũng không biết mình mắc chứng phobia, cho nên không cố ý tìm sơmi hoặc đồ vận động cho bản thân. Mấy cái áo dài tay đều là áo thun linh tinh, Phó Sử Ngọ tìm mãi mới miễn cưỡng kiếm ra một cái áo khoác dây kéo dạng jacket.

Cái jacket này là mặc vào cuối thu vào đông, chất liệu khá dày nhưng Phó Sử Ngọ cũng không kén chọn, y không chê nóng liền mặc vào .

Đường Húc Hải cứ như vậy nhìn Phó Sử Ngọ yên lặng tự moi ra một cái áo dày rồi mặc vào, trong lòng âm thầm quyết định nhất định phải tìm thêm một cái áo khác hợp với y hơn.

Bên này Đường Húc Hải Phó Sử Ngọ bôi thuốc, bên kia Lưu Bội Kỳ không thể chờ đợi được bắt đầu thúc đẩy mầm mống của Đại vương bắp.

Miêu Gia và mấy người Vương Đan cảm thấy hứng thú quay quanh cạnh hắn. Nói thật, trước kia ở kho trung tâm bọn họ chỉ trực tiếp lãnh đồ ăn đã nấu rồi, còn chưa tận mắt nhìn thấy dị năng giả mộc hệ kích thích thực vật.

Lưu Bội Kỳ đặt hạt bắp vào lòng tay, bùng phát dị năng, rất nhanh trên hạt bắp liền chồi ra một nhánh lá.

Sau đó Lưu Bội Kỳ như vận công phất qua hạt mầm rồi ném nó xuống đất, hình ảnh kế tiếp y như phim phóng sự phát trên TVkênh khoa học. Mầm cây lấy tốc độ rất nhanh sinh cành mọc lá, mọc thân, không bao lâu càng mọc lại càng cao.

"Mọc lên rồi!" Mã Đông kinh than.

Những người khác cũng mang vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn không chuyển mắt.

Nghe thấy náo nhiệt, Đường Húc Hải đi tới, Phó Sử Ngọ cũng nhìn hướng bên này.

Cây bắp càng dài càng cao, nhanh chóng mọc lên tới 4m, sau đó trên đỉnh trổ bông, trên thân cũng mọc ra nhuỵ cái. Nhị đực trên đỉnh run run làm rơi phấn hoa xuống, không lâu sau thì trên nhuỵ cái liền xuất hiện một trái bắp nhỏ xíu.

Phó Sử Ngọ lúc này cũng bu lại.

Hoắc Ân Đình nhíu mày suy ngẫm rồi nói: "Tốc độ này quá chậm, chưa nói cây bắp này có thể tấn công hay không, chỉ nói đến tốc độ sinh trưởng. Chờ nó trưởng thành, alien cũng đã sớm giết qua bên này mấy lần rồi."

Lưu Bội Kỳ lúc này trán đẫm mồ hôi, nghe vậy xấu hổ, hắn cũng cảm thấy tốc độ này rất chậm.

Phó Sử Ngọ bất giác dùng cảm quan nhìn, liền nhìn thấy từ hướng Lưu Bội Kỳ không ngừng truyền ra dao động năng lượng, y mở miệng bảo: "Anh phát dị năng mạnh thêm chút nữa."

Hollande ngạc nhiên nhìn y một cái, Phó Sử Ngọ không để ý. Lưu Bội Kỳ chần chờ: "Có thể được không?"

"Thử xem!" Đường Húc Hải hất hất cằm.

"Vâng." Lưu Bội Kỳ khẽ cắn môi, tăng mạnh dị năng.

Cảm quan trong đầu Phó Sử Ngọ nhìn thấy dao động sức mạnh bên kia lập tức tăng gấp bội, nhưng Lưu Bội Kỳ rõ ràng đã cố hết sức, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi chảy như mưa.

Phó Sử Ngọ lập tức hối hận vì đề nghị này _ Lưu Bội Kỳ vừa rồi phát huy năng lực đã là mạnh nhất, hiện tại cũng đang miễn cưỡng chính mình.

Y động động môi muốn bảo ngừng lại bị Đường Húc Hải một tay vỗ lên vai.

Y giương mắt, Đường Húc Hải lại lắc đầu không cho y nói.

Từ khi Lưu Bội Kỳ tăng mạnh dị năng mộc hệ gấp bội, trái bắp bắt đầu điên cuồng to lên, không bao lâu liền trưởng thành.

"Ha ha ha!" Lưu Bội Kỳ đột nhiên vừa sợ lại cười, hắn ngạc nhiên mà trợn to hai mắt, phấn khởi nói với mấy người: "Tôi có thể cảm giác được! Có thể cảm giác được chỗ không giống rồi!"

"Chỗ nào không giống?" Vương Đan hỏi.

"Trước kia tôi chỉ trồng rau dưa, nhưng những mầm rau đó đều không bị nhiễm phân tử Nguyên, rau mọc ra cũng chỉ là loại bình thường mà thôi." mắt Lưu Bội Kỳ lóe sáng, tốc độ cực nhanh la lên: "Nhưng cây bắp này không giống, tôi có thể cảm giác được liên hệ giữa tôi và nó, tôi có thể khống chế nó!"

Ôn Triệu Minh luôn nghiên cứu bên cạnh, lúc này mới nói: "Cây bắp này có thể công kích không?"

"Có thể!" Lưu Bội Kỳ đặc biệt khẳng định nói.

"Anh tấn công thử coi." Đường Húc Hải bảo.

"Vâng!" Lưu Bội Kỳ vẻ mặt kiên nghị tràn ngập tự tin, hai mắt hắn nhìn chằm chằm cây bắp, mấy người đứng đối diện hắn không tự chủ được chạy nhanh vọt qua một bên.

"Yaaaa a! ! !" Lưu Bội Kỳ gầm lên giận dữ, vỏ bắp xẹt một tiếng toét ra, hạt bắp vèo vèo vèo phun ra, bắn vào xe cải tiến phát ra tiếng vang bùm bùm bùm.

"Ngô ngao ngao ngao ——" miệng Lưu Bội Kỳ phát ra tiếng kêu cổ quái, đỏ mặt tía tai. Cây bắp run lên, trái bắp khác trên thân cũng mở vỏ ra, hai trái bắp phốc phốc hai tiếng liền bay ra ngoài!

"Thật thần kỳ ! !" Miêu Gia ba ba vỗ tay.

Trái bắp bay cao cao xa xa, lướt qua xe họ rơi xuống mặt khác của con đường.

"…" Vương Đan ánh mắt phức tạp nhìn Lưu Bội Kỳ hổn hển thở dốc, mệt đến xụi lơ.

"…" mày Đường Húc Hải nhướn lên.

Tuy hắn cố gắng như vậy thật khiến mọi người khâm phục, nhưng kết quả này nhìn thế nào cũng thấy…. hơi mắc cười. Gồng ghê như thế mà chỉ phun ra hạt bắp và trái bắp, lực sát thương còn kém bắp nổ nữa.

Chỉ có Phó Sử Ngọ nhất châm kiến huyết nói: "Trái pháo bắp này của anh bắn vào alien có thể trầy da là giỏi lắm rồi."

Những người khác cũng cho là thế, chẳng qua thấy Lưu Bội Kỳ vất vả vậy không đành lòng chà muối vào vết thương thôi.

Lưu Bội Kỳ hổn hển một lát, gật gật đầu nói: "Cũng đúng, cây bắp này hình như không có lực sát thương gì."

"Ừ." Phó Sử Ngọ còn nghiêm trang gật đầu phụ họa, đứng giữa sự vây xem của mọi người vẻ mặt tự nhiên nói: "Đây chỉ là bắp thôi, là thực vật dị năng đầu tiên chúng ta gặp gỡ hiện giờ. Nhưng từ góc độ này mà nói, dị năng giả mộc hệ khống chế thực vật dị năng tiến hành công kích là khả thi. Kế tiếp chính là vấn đề sưu tập mầm mống lợi hại hơn lực sát thương càng mạnh hơn thôi."

Lưu Bội Kỳ vốn đang lạc lối trong cảm xúc uể oải bùm một cái bay ra, rõ ràng đã được lời của Phó Sử Ngọ cổ vũ. Hai tay hắn nắm chặt, dùng sức gật đầu: "Anh nói đúng!"

"Còn nữa…" Phó Sử Ngọ trầm ngâm một chút, ánh mắt sắc bén nhìn Lưu Bội Kỳ: "Lúc đầu tốc độ kích thích mầm cây quá chậm. Ban đầu dị năng của anh còn dồi dào, tốc độ kích thích còn phải tăng lên một bậc."

"Vâng vâng vâng!" hai mắt Lưu Bội Kỳ sáng lên, liên tục gật đầu.

Thái độ của đối phương quá nóng bỏng có gì đó là lạ, Phó Sử Ngọ cảm thấy hơi cổ quái, nhưng vẫn kiên trì nói: "Hiện tại khuyết điểm rõ ràng nhất của anh chính là mỗi lần năng lượng phát ra đều quá ít, phải học cách trong thời gian ngắn nhất tung ra càng nhiều dị năng."

Phó Sử Ngọ quay đầu lại nhìn Ôn Triệu Minh một cái, quay đầu nghiêm túc nói với Lưu Bội Kỳ: "Lúc mầm thực vật nẩy mầm có sức mạnh rất lớn, thậm chí có thể nâng tảng đá to hơn gấp trăm lần. Nếu anh phát ra đầy đủ năng lượng, chỉ sức mạnh trong giai đoạn nẩy mầm thôi không chừng đã có thể hình thành công kích."

Lưu Bội Kỳ nghe xong lời này rõ ràng sửng sốt một cái, sau đó vẻ mặt trịnh trọng gật gật đầu rồi im lặng không nói nữa, lâm vào trầm tư.

Phó Sử Ngọ thấy hắn rốt cục không dùng ánh mắt lửa nóng nhìn mình, lúc này mới lén nhẹ nhàng thở ra, y không cảm thấy mình đã làm chuyện gì đặc biệt.

Y nói có hơi không lựa lời, cảnh tượng vừa rồi mấy người họ đều không nỡ nói gì, chỉ có y trắng trợn nói ra kết quả Lưu Bội Kỳ làm thế cũng chỉ uổng phí công sức.

Lúc họ trong lòng thấy khác thường, y lại đột nhiên chuyển đề tài, nói ra làm sao cải tiến ứng dụng dị năng mộc hệ, chỉ ra cho Lưu Bội Kỳ một con đường sáng tỏ. Điều này lại làm mọi người giật mình _ thì ra y đã liệu trước mới trực tiếp chọt vào vết thương người ta như thế, đây không phải 'dìm trước nâng sau' điển hình sao.

Chỉ có Đường Húc Hải biết Phó Sử Ngọ tuyệt đối không suy nghĩ phức tạp như vậy, y chỉ là nghĩ ra cái gì nói cái đó. Khả năng ăn nói cùi bắp của y còn chưa đủ công lực mà cân nhắc ra đạo lí đối nhân xử thế phức tạp như thế.

Nói không chừng trước kia Phó Sử Ngọ cũng từng vì điểm này mà làm người ta ghét, đại khái cũng không ít người lợi dụng y để làm súng mà dùng.

Đường Húc Hải nghĩ đến đó liền vươn tay vò đầu Phó Sử Ngọ, nhúm tóc mang thuộc tính ngạo kiều trên đầu Phó Sử Ngọ lập tức vểnh lên.

Đường Húc Hải tâm tình không tồi nhận lấy một cái nhìn phẫn nộ của Phó Sử Ngọ, thảnh thơi đi đến mở cửaxe: "Đều lên xe, xuất phát! Ở đây trễ nải không ít thời gian rồi."

Hắn vừa bước một chân vào đã bị Phó Sử Ngọ kéo áo lôi xuống: "Anh đi qua một bên, đến lượt tôi lái. Thương hoạn liền thành thật chút đi!"

Đường Húc Hải nhìn nhìn cánh tay bầm tím của mình, ngượng ngùng vòng qua ghế phó ngồi xuống.

Phó Sử Ngọ vẻ mặt lãnh khốc vô tình ngồi ở vị trí lái, rồ máy đạp chân ga.

Chuyển tay lái, chỗ bị bắn trúng trên cánh tay y cũng hơi nhói đau, nhưng so với Đường Húc Hải thì tốt hơn nhiều.

Dọc theo đường đi, Lưu Bội Kỳ cực kì hưng phấn, nhưng ý tưởng muốn thử trồng bắp trên xe bị người cùng xe tàn khốc trấn áp.

Đường họ chạy ngày càng xóc nảy, đường tỉnh trám xi-măng vốn không êm bằng quốc lộ trải nhựa đường, hơn nữa cỏ dại tràn đầy mọc thành bụi, điên cuồng ăn vào hai bên con đường. Có cây thậm chí còn càn rỡ làm rạn nứt ra một cái lỗ to đùng chiếm trọn ven đường, điều này làm tốc độ của họ hạ đến cực thấp.

Phó Sử Ngọ thận trọng nhìn mặt đường phía trước, trên đường gặp phải mấy con alien rải rác đều bị họ thoải mái xử lí.

Miêu Gia úp mặt lên sau ghế của Ôn Triệu Minh, nói với Phó Sử Ngọ: "Anh Phó, em có thể lấy mấy lời anh nói hồi trưa up lên mạng không?"

"Up lên mạng? Trang web nào?" Ôn Triệu Minh quay đầu nhìn lại, nhìn vào cái lap bên cạnh Miêu Gia, lộ ra một diễn đàn dạng trang web, "Bây giờ còn có web nào hoạt động bình thường à?"

Phó Sử Ngọ cũng tò mò từ kính chiếu hậu nhìn Miêu Gia: "Em muốn up lên trang nào?"

"Là diễn đàn tiêu điểm." Miêu Gia thấy mấy người đều cảm thấy hứng thú, dứt khoát quay màn hình qua cho ba người nhìn.

Đây là một diễn đàn thâm trầm hình ảnh nghiêm túc nhưng lại phủ đầy từng mảng lĩnh vực, bài đăng cũng cực kì nhiều.

"Diễn đàn Tiêu điểm? Sao trước kia chưa từng nghe nói?" Ôn Triệu Minh ngắm mấy lần, quả thật trước kia chưa thấy qua.

"Đây là một diễn đàn vừa thành lập." Miêu Gia quay màn hình lại, giải thích cho ba người: "Diễn đàn này là sau quá nhiều trang web Portal bị tê liệt, chính phủ trung ương thiết lập ra, trên đây có người chuyên tuyên bố một ít tin tức trọng yếu. Sub-forum có công năng tiện cho dị năng giả giao lưu, hiện tại có rất nhiều dị năng giả đều phát biểu trên đây, công bố rất nhiều phương pháp sử dụng dị năng."

"Trước kia sao chú mày không nói?" Đường Húc Hải hỏi.

"Sub-forum này là chỉ vừa thành lập, em cũng mới mò ra mà." Miêu Gia ngại ngùng nói: "Em trước kia vẫn luôn chú ý bản đồ vệ tinh và mấy cái server ngành chức năng, thông qua đó để nắm giữ hướng đi, chỉ mới tìm ra nguồn hồi năy thôi."

"Ý em là bây giờ còn có rất nhiều nơi có thể có network? Bằng không sao có nhiều người post bài như vậy?" Ôn Triệu Minh vội hỏi.

"Đúng ạ, liền lấy quân khu chúng ta muốn đến kia làm ví dụ, hiện tại thay tên là căn cứ sinh tồn tỉnh H." Miêu Gia cúi đầu tìm kiếm trên trang web, "Bởi vì có đại lượng hỏa dược và chiến sĩ, tình huống nơi đó khá ổn, sinh hoạt của mọi người mặc dù có chút thiếu thốn, nhưng cuộc sống hằng ngày còn có thể bảo đảm. Bên trong căn cứ có thể có network cục bộ, căn cứ khác còn cung cấp network vệ tinh. Trừ đó ra còn có rất nhiều thành phố trực thuộc trung ương, người sống sót rất nhiều, dựa vào quân đội mà trực tiếp chuyển thành căn cứ sinh tồn, bên kia cũng có thể có network vệ tinh. Cho nên hiện tại trên internet tuy không có nhiều trang web như trước kia, người lên mạng cũng không bao nhiêu, nhưng một ít ngành trọng yếu có network đều phát biểu trên diễn đàn tiêu điểm, cũng khá náo nhiệt ."

"A." Phó Sử Ngọ gật đầu tỏ vẻ lý giải, "Vậy em up đi."

"Thật tốt quá! Cám ơn anh Phó!" Miêu Gia hoan hô một tiếng, mười ngón bay nhanh bắt đầu đánh chữ.

"Sử Ngọ, cứ như vậy lấy chủ ý tâm đắc của anh up lên cho người khác biết ư?" Ôn Triệu Minh không quá đồng ý nói.

"Vì sao không thể nói cho người khác biết?" Phó Sử Ngọ kỳ quái từ kính chiếu hậu nhìn anh.

Đường Húc Hải cười nhạo một tiếng: "Ý ảnh là, tự nhiên cho không nói cho người không liên quan, không bằng đổi chút chỗ tốt, bằng không không phải rất thiệt thòi à?"

Phó Sử Ngọ im lặng, y nói: "Tôi không nghĩ nhiều như vậy, vả lại trong hoàn cảnh này, thêm nhiều người biết sử dụng dị năng mộc hệ thế nào không phải càng tốt sao? Như vậy tỷ lệ sinh tồn khi họ đối mặt với alien sẽ càng lớn. Hơn nữa, tôi thấy đây cũng không phải chuyện gì quá khó hiểu, giờ mọi người chưa nghĩ ra cũng không có nghĩa là về sau không có ai nghĩ ra được hết."

Phó Sử Ngọ thật tâm không thấy mấy câu nhắc nhở y nói với Lưu Bội Kỳ có gì dữ lắm, kể cả mấy lời nói với Hoắc Ân Đình trước kia cũng vậy, y tự nhiên nghĩ ra thế thôi.

Cái này cũng giống như lần rặng mây đỏ bao phủ lần nữa hồi đó, lúc alien lần đầu xuất hiện trước mắt nhân loại, người khác sợ người ngoài hành tinh xuất hiện xâm lấn. Lúc đó y lại không chú ý lắm đến chuyện này, ngược lại lo sẽ bùng nổ bệnh độc giống như trước đó, đây chẳng qua là điểm chú ý bất đồng thôi, không có gì kỳ quái cả.

Ôn Triệu Minh cũng không thấy suy nghĩ của anh con buôn hám lợi gì. Anh là một thương nhân, từ trước tới giờ đều khởi xướng trao đổi lợi ích, cũng không phải mạnh thường quân mà tự nguyện làm từ thiện. Anh cũng không muốn dẫn phát chiến tranh tiền tài gì, nhưng lại phản xạ có điều kiện nghĩ đến chuyện đổi chút chỗ tốt mà thôi.

"Ha ha! Anh Ôn, anh cũng không cần cảm thấy hiện giờ tuyên bố tin này sẽ lỗ lã gì." Miêu Gia ngẩng đầu cười gian: "Em cũng không ngu vậy, không chỗ tốt gì liền công bố phát hiện của anh Phó. Tuyên bố tâm đắc nếu có thật sẽ được nhận điểm, điểm kiếm càng cao liền sẽ tăng hạng người sử dụng lên, đến lúc đó danh vọng tài khoản này đạt được chính là lực ảnh hưởng vô hình đó!"

Miêu Gia giỏi về máy tính tinh thông cách chơi diễn đàn nhất, tự nhiên phản ứng đầu tiên liền ý thức được giá trị trong đó. Đây chính là trang web tập trung lưu thông nhất hiện giờ, nếu đạt được danh vọng cao trong này, lúc thu hoạch cùng tuyên bố tin tức đều sẽ đạt được vô số chỗ tốt.

Nói gì thì nói con người hiện tại lúc sinh hoạt đã quen thu thập tin tức từ trên mạng. Mà ở mạt thế, muốn học tập kỹ xảo dị năng, cũng không thể đến thư viện tìm sách, bộ 'coi xưa bàn nay' hả? !

Dị năng giả thứ này vừa mới xuất hiện, cũng chỉ có internet mới có thể biết được tin tức linh thông nhất. Đương nhiên nguồn và độ chính xác chỉ có thể 'nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí' thôi .

Hiện tại nếu xuất hiện một tài khoản ID uy vọng đặc biệt cao, về sau nói cái gì ra không đến mức một hô ngàn ứng, trong một trăm có một người ủng hộ cũng là con số đáng kể rồi!

"A!" mắt Ôn Triệu Minh sáng lên, lập tức hứng thú: "Vậy còn được, em đặt tên người dùng là gì? Mới đăng kí ID mới à?"

"Dạ!" Miêu Gia gật đầu: "Nếu là chủ ý của anh Phó, vậy dùng tên anh Phó đi."

"Cái gì? Đừng!" Phó Sử Ngọ lập tức phản đối.

Y cũng không thích chói lọi để tên mình lộ ra trước mắt bao người như vậy, vậy có khác gì đặt bản thân y dưới mí mắt mọi người bị bình phẩm từ đầu đến chân, quả thực làm y sau lưng nhột nhột, cả người sợ hãi.

"Uh, vậy đổi chút đi." Miêu Gia nghiêng nghiêng đầu, có chủ ý: "Vậy gọi 'Mr Phó', thế nào?"

"Mr Phó?" Phó Sử Ngọ nghiền ngẫm một chút, quy củ máy móc không thể soi mói. Nói gì thì nói y cũng không thích suy nghĩ đặt tên ID, cũng không thích những cái tên cổ quái kỳ lạ: "Cũng được."

"OK." Miêu Gia cực nhanh gõ tên Mr Phó, sau đó đem bài post đã biên tập xong post lên Sub-forum dị năng giả giao lưu tin tức trong diễn đàn tiêu điểm.

Người biết hàng rất nhiều, rất nhanh số người phản hồi bài post này liền tăng vọt, sau đó bị admin dán lên đầu; mà số điểm Miêu Gia lòng đầy kỳ vọng cũng bay nhanh theo số lượng điểm cho và phản hồi mà tăng mạnh.

"Ha ha ha!" Miêu Gia vui vẻ sướng rơn, cậu thích nhất chơi trò kiếm điểm thế này. Nếu không phải sợ nhân viên bảo vệ kiểm tra được một cái nick không có điểm không có bài post, cậu đã sớm trực tiếp cướp lấy quyền quản lý bóp méo số liệu rồi.

Miêu Gia chơi nghiện không cần nghĩ ngợi biên tập mấy chuyện họ gặp phải bò dị năng, bắp dị năng trên đường thành bài đăng rồi post lên.

Cái này còn lợi hại hơn, hiện quân đội đang sưu tập tin tức để vẽ một bản đồ các nơi phân bố thực vật động vật dị năng, đang tung cờ treo giải thưởng. Miêu Gia vừa post hai bài lên, admin tương quan lập tức dời bài post của cậu đi, sau đó thưởng cho điểm số siêu cao.

Cái ID đăng kí "Mr Phó"Miêu Gia dùng lập tức từ màu đen người dùng bình thường thăng cấp thành màu tím dạng chữ in.

"Thăng cấp!" Miêu Gia hưng phấn vỗ mặt bàn kim loại, "Đỏ cam vàng lục lam chàm tím, trung gian không có màu xanh, vậy là 7 cấp màu đỏ cao nhất. Thú vị nha ~ "

Miêu Gia tự đắc thì thào lẩm bẩm, Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải liếc nhau, bất đắc dĩ lắc đầu _ nhìn chung vẫn y như con nít, còn quá ham chơi.

Chạng vạng hôm nay, bọn họ trực tiếp đóng quân dã ngoại trên một mảnh đất trống gần một xóm nhỏ. Thời tiết dần mát mẻ, buổi tối cũng càng ngày càng lạnh, bất kể ngủ trên xe hay nằm dưới đất đều làm người ta lạnh run không sao chịu nổi.

Bọn họ cũng chỉ có ba cái túi ngủ thôi, những người khác cũng không thể vì buổi tối đi ngủ mà mở điều hòa, vì thế có người đề nghị đi vào xóm kiếmchăn bông nằm.

Nhưng đến lúc họ vào xóm mới phát hiện, tình huống của xóm này khác hẳn mọi thôn xóm họ từng đi qua, đồ vật bên trong đều bị dọn đi hầu như sạch sẽ .

"Có người đến sớm hơn chúng ta một bước." Giơ đèn pin, Đường Húc Hải vẻ mặt nghiêm nghị.

"Bên này còn có người khác?" Phó Sử Ngọ phản ứng cực nhanh. Y nghi kỵ đánh giá toàn bộ thôn xóm im ắng, cả tiếng gà gáy chó sủa cũng không có.

"Bọn họ không nhất định ở gần đây, nói không chừng chỉ đi ngang qua như chúng ta." Đường Húc Hải ngưng trọng nói: "Đi về trước."

"Ừ." Phó Sử Ngọ gật gật đầu, Mã Đông Ngô Thiện phía sau bất an theo sát.

45. Chương 45

Đi mấy ngày nay, bọn họ chưa từng gặp phải nhóm người sống sót nào khác.

Một mặt là vì bọn họ đi trên đường tỉnh hẻo lánh, mặt khác là alien đều đã tàn sát sạch sẽ thôn trang trấn nhỏ bên đường, cả con chó cũng không tha.

Cho nên lần này bị người khác đoạt trước một bước, quả thật làm họ chưa chuẩn bị tâm lý mà kinh hãi.

Gặp được người sống sót không quen, là hữu hảo hay là căm thù?

Ít nhất hiện nay xem ra, về mặt vật tư, song phương liền sinh ra đối lập. Đối phương có, bọn họ không có, ai cũng không có khả năng thấy có chút xíu thì san sẻ cho nhau.

Đường Húc Hải lại nói: "Trong xóm hồi nãy tôi nhìn thấy một trạm xăng tư nhân."

"Cái gì?! Thật hả?" Lưu Chiêu mấy người kinh ngạc, họ không ngồi chung xe với Đường Húc Hải, trước đó cũng không nghe hắn nhắc tới xóm làng nơi này sẽ có trạm xăng lậu.

Đáng tiếc không đợi cảm xúc kinh hỉ của họ lên men xong, Đường Húc Hải trực tiếp tạt nước lạnh: "Khỏi nghĩ nữa, khẳng định bị người ta rút hết rồi."

Điều này làm mọi người nhụt chí .

Đường Húc Hải nói tiếp: "Tiếp theo ưu thế đi tỉnh lộ có lẽ đã không còn, mấy xóm kế tiếp nói không chừng đều giống xóm này."

"Vậy làm sao giờ?" Mã Đông không tự chủ được hỏi ra tiếng, dị năng giả thuộc tính cát xuất thân từ tầng lớp công nhân trung thực này mờ mịt không biết gì cả.

"Hiện tại chỉ có hai lựa chọn, một là tiếp tục đi tỉnh lộ, rất có thể còn có thôn chưa bị dọn sạch, một cái khác là trở lại quốc lộ." Đường Húc Hải nói.

Vừa nói đến trở lại tuyến đường quốc lộ, mọi người lập tức dao động .

Hiện tại bọn họ đã nếm ra được lợi thế khi đi tỉnh lộ, không có alien, cũng không gặp phải nhóm người sống sót khác đã định trước sẽ phải phân tranh.

Ôn Triệu Minh nhìn Đường Húc Hải mặt không đổi sắc, nghĩ nghĩ nói: "Tôi thấy vẫn là trở lại quốc lộ tốt hơn, đi như vậy mãi rất có thể chúng ta sẽ hết xăng, cuối cùng chỉ có thể bỏ xe."

Tất cả mọi người ở đây đều không muốn, bỏ xe đi bộ gặp nguy hiểm không nói, thời gian bọn họ tiêu phí trên đường liền kéo dài hơn nữa.

Vốn hiện giờ vì thảm thực vật điên cuồng sinh trưởng, nền đường bị hư hao đã khiến họ phải giảm bớt tốc độ. Nếu hoàn toàn đi bộ thì phải đi tới chừng nào mới đến được căn cứ sinh tồn quân khu?

Nhưng trở lại quốc lộ họ rất có thể sẽ đụng phải triều alien lớn, hiện tại bên tỉnh lộ không nhìn thấy triều alien, cũng là vì tất cả lũ alien đã tụ đến dọc làn đường chính nhân khẩu đông đảo kia.

Lũ alien tuy cơ thể bẩm sinh tốt hơn người bình thường, nhưng cũng biết mệt cần nghỉ ngơi, có đường chính trải nhựa để đi, tự nhiên không ở không mà trèo đèo lội suối.

"Nhưng cho dù trở lại quốc lộ, chúng ta cũng có thể sẽ hết xăng." Lưu Bội Kỳ cau mày nói: "Người trốn chạy trên đường nói không chừng đã sớm rút hết xăng rồi."

"Đúng vậy, nếu cuối cùng nhất định bỏ xe đi bộ, còn không bằng đi tỉnh lộ, ít nhất gặp là nhân loại, an toàn hơn gặp alien mà?" Ngô Thiện cũng nói với.

Phó Sử Ngọ ôm cánh tay trầm tư, như căn bản không nghe ý không muốn trở lại quốc lộ cực độ của những người khác.

Y giương mắt nhìn Đường Húc Hải, hỏi: "Anh cảm thấy đi bên kia thỏa đáng?"

Đường Húc Hải hiếm hoi mà do dự một lát mới nói: "Tôi thấy hai cái đều được. Nhưng tiếp tục đi đường vòng tỉnh lộ phí càng nhiều thời gian, nếu vô tình gặp phải đội ngũ tìm kiếm vật tư khác, đoạt là được rồi ."

Đường Húc Hải nói quá lạnh lùng làm mấy người ở đây đều lắp bắp kinh hãi.

Phó Sử Ngọ dừng một chút, lại không thấy bất ngờ như họ. Vào lúc này, không thể so sánh ai cần đồng tình hơn ai, gặp phải tuyệt cảnh cần tiếp tục sinh tồn, cũng chỉ có dựa vào thực lực bản thân để nói chuyện.

Nhưng mà, nếu chưa đến bước đường cùng, y vẫn không muốn đấu tranh với đồng loại. Dù sao họ có chung một kẻ thù, chỉ có đoàn kết nhất trí mới có hy vọng.

"Miêu Gia, em xem một chút, địa điểm phụ cận có khả năng tụ tập số lượng lớn con người nằm ở đâu?" Phó Sử Ngọ rủ đầu nghĩ nghĩ, bảo Miêu Gia.

"Dạ." Miêu Gia gật gật đầu, tránh khỏi lửa trại, lên xe bê cái lap của mình ra.

"Ưm… Giờ hơi bị mờ, để em lấy một cái hình ban ngày ra coi thử coi." Miêu Gia cúi đầu đùa máy tính. Đây là lần đầu tiên người xe khác nhìn thấy nhân viên tình báo này làm việc, liền sôi nổi tò mò tiến đến cạnh cậu.

"Tìm được rồi!" mắt Miêu Gia sáng lên, cậu hăng hái nói: "Thành trấn lớn gần đây nhất là thành phố Bình Nam cấp ba. Em nhìn thấy… Gần thành phố hình như có một tụ điểm, rất lớn, có thể chứa hơn vạn người. Xung quanh đó có rất nhiều alien hoạt động."

"Khó trách." Phó Sử Ngọ gật gật đầu nói.

"Ừ, hẳn chính là người của tụ điểm này đi ra kiếm đồ." Đường Húc Hải cũng phụ họa.

Cái này giống như đội hành động đặc biệt hắn đi theo lúc trước, doanh địa tị nạn lớn sớm muộn gì cũng sẽ không cung cấp đủ nhu cầu cho nhiều người, cần ra ngoài tìm kiếm.

"Thật tốt quá! Có tụ điểm lớn, chúng ta có phải có thể đổi được xăng không?" Mã Đông hưng phấn nói.

"Dùng cái gì đổi?" Đường Húc Hải hỏi lại.

"Thức ăn?" Chần chờ một chút Mã Đông e sợ trả lời.

Đối với người đàn ông trung niên ngoài bốn mươi lại mang bộ dạng như cô vợ nhỏ bé thế này, Đường Húc Hải có cảm giác không đành lòng nhìn thẳng: "Bọn họ nếu đủ lớn gan, nói không chừng đã sớm thu hoạch gấp mùa màng. Có lương thực mùa thu năm nay, họ làm sao có thể dùng xăng dầu càng quý hiếm để đổi thức ăn?"

Mã Đông ấp úng, không biết nói gì cho phải.

Ôn Triệu Minh nghĩ nghĩ nói: "Bất kể thế nào, có tụ điểm đều sẽ hấp dẫn đông đảo alien đi qua, hệ số an toàn vòng qua thành phố Bình Nam mà đi sẽ cao hơn một ít. Nếu có thể, vẫn là tiếp xúc với chỗ ấy một chút, tranh thủ đổi ít xăng. Chúng ta còn có một ít thịt bò dị năng, chế phẩm thịt bây giờ là đồ hút hàng, hẳn có thể đả động họ."

"Vậy đi quốc lộ đi, tận khả năng lúc xe còn có thể sử dụng, có thể đi bao xa thì hay bấy nhiêu." Đường Húc Hải duỗi tay ra nói.

Nếu nói ban ngày hôm nay Phó Sử Ngọ đột nhiên ngất, sau đó lại gặp phải Đại vương bắp là chuyện bất ngờ ban đầu, vậy sau khi đóng quân ngoài xóm lại phát hiện phụ cận có một điểm tụ tập lớn chính là bất ngờ thứ hai.

Nhưng điều đó chưa phải dấu chấm hết cho hôm nay. Chờ đến khi màn trời đáng lẽ nên di chuyển đến trên bầu trời đêm Hoa Hạ, mọi người lại kinh ngạc phát hiện màn trời đỏ nhạt hơn bảy tuần lẽ nhìn đã quen thuộc kia vào tối nay cư nhiên không bao trùm lần nữa.

"Xảy ra chuyện gì?" Miêu Gia lòng đầy bất an hỏi.

Hiện tại alien hoành hành khắp nơi, mọi người đã không thấy vui mừng khôn xiết gì khi lại lần nữa nhìn thấy trăng sao, chỉ e sợ rằng kế tiếp lại có biến cố trọng đại gì đó.

"Không biết." Phó Sử Ngọ thần sắc ngưng trọng nhìn vầng trăng khuyết treo trên bầu trời đêm, "Chắc là giống như trước kia, màn trời tạm thời biến mất."

"Nhưng mà, vì sao chứ?" Miêu Gia không hiểu hỏi.

"Ai biết, sao chú không tra cái diễn đàn của chú đi?" Đường Húc Hải tức giận dùng tay chụp đầu cậu.

Miêu Gia nhảy dựng lên, vội vàng đi tìm lap của cậu.

"Diễn đàn Tiêu điểm nói đây là hiện tượng tạm dừng khi màn trời tạm thời biến mất. Tạm dừng?" Miêu Gia ngạc nhiên lẩu bẩu.

"Tạm dừng?" Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải hai mặt nhìn nhau, hai người đến bên người Miêu Gia cúi đầu cùng nhìn màn hình máy tính.

Trên đó là "Tin tức" mà người biết chuyện tạm thời ẩn tên công khai nói ra.

Căn cứ vào nghiên cứu mới nhất, alien chính là thông qua một đường hầm bay vào địa cầu. Mà đường hầm này cố định trên quỹ đạo địa cầu, như mở ra một mạng lưới khổng lồ, bao phủ địa cầu. Chẳng qua vị trí của nó có vẻ cố định, cũng không tự quay theo địa cầu, điều này khiến thời điểm tiếp xúc với màn trời và đưa tới alien ở phía Đông và Tây trái đất sai lệch chừng nửa ngày.

Sau ngày thứ bảy lúc ban đầu, lần đó chính là lần chuẩn bị tạm dừng đầu tiên, mà sau đó như đã trữ đủ năng lượng, khe hở kia triệt để mở ra, mới xảy ra chuyện alien xâm lấn. Cho nên người này hô hào, chờ màn trời mở ra lần nữa nói không chừng alien lợi hại hơn liền buông xuống, kêu gọi mọi người chuẩn bị cho tốt đi!

"Lợi hại hơn? !" Phó Sử Ngọ nghiến chặt răng, "Hiện tại alien tiến hóa cũng đã đủ khó đối phó, còn đến con lợi hại hơn sao?"

Đường Húc Hải tâm tình cũng hết sức nặng nề. Trong mọi người hắn là người giao chiến với alien nhiều nhất, alien tiến hóa hiện tại dùng chiêu "lấy nhiều đánh ít" mới miễn cưỡng có thể chống lại. Nếu alien lại thăng cấp thêm nữa, đến lúc đó nhân loại chẳng phải lại rơi vào thế hạ phong bị động sao?

“Bất kể thế nào, nhất định phải mau chóng đuổi tới căn cứ sinh tồn quân khu.” Đường Húc Hải siết chặt nắm tay bảo.

Mấy người họ dứt khoát buổi tối cũng không nghỉ, dọn đồ liền suốt đêm chạy, cũng không thèm để ý có gặp phải động vật thực vật dị năng gì không, chỉ cần không gặp triều alien lớn liền liều mạng mà chạy.

Thẳng đến sau nửa đêm mới vòng một vòng lớn rốt cục về tới quốc lộ. So với tỉnh lộ xóc nảy, hiện tại quốc lộ coi như bằng phẳng, dù sao độ dày tiêu chuẩn của quốc lộ gấp mấy lần tỉnh lộ; đống cỏ dại thực vật kia muốn phá hoại còn cần một thời gian.

“Hoàn hảo…” Đường Húc Hải nhẹ nhàng thở ra, “Dọc đường đi không gặp alien du đãng hay động vật dị năng nào.”

“Ừ, kỳ thật tôi thấy xuất phát trong đêm cũng không tồi.” Phó Sử Ngọ ngắm đồng hồ xăng, xe cải tiến khá lớn, hơn nữa còn là bốn thì, vốn đã tốn xăng hơn xe của Hoắc Ân Đình và Hollande. Hiện tại Phó Sử Ngọ bắt đầu suy xét, nếu cuối cùng phải bỏ xe có nên tập trung tất cả xăng vào một xe, dù sao vứt bỏ thức ăn họ dành dụm từng chút và mớ quần áo đồ dùng kia cũng thật đáng tiếc.

Ngay lúc Phó Sử Ngọ nghĩ vậy, trên quốc lộ trống rỗng đột nhiên bùng lên một ngọn lửa, Phó Sử Ngọ phản xạ có điều kiện đạp phanh gấp.

“Két ——” một tiếng phanh chói tai vang vọng trong màn đêm tĩnh lặng làm người ta giật nảy.

Hai chiếc xe theo sát phía sau cũng phanh lại gấp, bởi vì chạy trên mặt đường láng bóng vắng vẻ, tốc độ xe chạy hơi cao, thiếu chút nữa liền tông vào đuôi xe cải tiến.

Không đợi mọi người tỉnh táo lại từ cơn kinh hồn, hai bên con đường liền nhảy ra mấy chục bóng người lờ mờ, lại có người đi đầu kéo lớn giọng đứng đó dùng sức hô: “Người trong xe nghe đây! Tụi mày đã bị bao vây! Tụi tao chỉ cầu tài, không lấy mạng! Thức thời liền mở cửa, hai tay ôm đầu đi ra ngồi xổm xuống.”

Đường Húc Hải ngây ngẩn cả người, Phó Sử Ngọ kinh ngạc trừng mắt. Bài ca này không biết nói bao nhiêu lần, lưu loát không vấp, vừa thấy đã biết những tên này không phải làm lần đầu tiên.

Miêu Gia mơ mơ màng màng phía sau giật mình một cái tỉnh táo ngay, cậu vui vẻ hỏi: “Đầu năm nay còn có chặn đường ăn cướp hả?”

Mấy người trong xe cải tiến đều không nhúc nhích, cũng không thấy xôn xao ồn ào gì, hai chiếc xe phía sau lại càng không nhúc nhích theo.

“Tao nói tụi mày điếc hả? ! Không nghe thấy tiếng ông nội mày hả? Đừng rượu mời không uống thích uống rượu phạt!” Người nọ không khách khí hô.

“Đại ca, bọn người kia không thức thời, để các huynh đệ đi lên cho chúng một bài học!” đàn em một phía sau cúi đầu khom lưng nói.

“Ờ.” Người nọ ngông nghênh hừ một tiếng, chậm rãi nói: “Cẩn thận chút đừng làm máu văng tùm lum như lần trước.”

“Dạ dạ dạ.” đàn em nhếch miệng cười, vẫy tay một cái về phía lũ phía sau, một đám vung búa khảm đao trong tay phần phật liền bao vây chỗ này.

“Tao khuyên mày nghĩ cho kĩ trước!” Đường Húc Hải cười lạnh một tiếng ngồi trong xe không động đậy, “Chuyện mưu tài giết mạng bất kể thời nào đều không phải nghề gì đàng hoàng”

“Nếu dám làm vậy, tự nhiên là có bản lĩnh! Không có ‘ba phần tam, ai dám thượng Lương Sơn’[1].” đàn em kia giữ chặt cửa cười tà thò tay hướng về phía Đường Húc Hải: “Thôi mày tự suy nghĩ cho mình đi thì hơn. Xuống, thằng nhãi!”

[1] Trong câu nói của mấy anh hùng Lương Sơn Bạc í. Ý giống trên không có bản lĩnh ai dám làm việc lớn

Đường Húc Hải không khách khí trực tiếp đẩy cửa đập vào mặt gã.

“Ngao ——” hét thảm một tiếng, hai cái răng cửa liền nói lời vĩnh biệt với gã .

Che cái mồm máu tươi giàn giụa, đàn em thù hận trừng trừng nhìn Đường Húc Hải, miệng lọt gió quát: "Các anh em! Lên cho tao!"

Đường Húc Hải từ chỗ ngồi trên xe trực tiếp nhảy xuống, vươn tay liền nắm long cốt song, hắn giận dữ cười: "Song đao của tao uống đầy máu alien, hôm nay nói không chừng dùng tụi mày để nhấm chút mùi của con người!" [=.,= kinh dị vl]

"Xem ra đám người này có chút năng lực." Gã giống như lão Đại kia nheo nheo mắt, đưa tay hô một tiếng dừng.

Gã đi tới, bộ dạng từ từ lộ ra trước mắt mọi người.

Gã này vóc người cao lớn, gương mặt hung ác, lúc này lộ ra một nụ cười dọa người: "Huynh đệ, xưng hô thế nào."

"Tao không dám xưng huynh gọi đệ với đám như tụi mày." Đường Húc Hải lạnh nhạt nói.

Gã nọ cũng không giận, chỉ cười khoát tay với Đường Húc Hải, bảo: "Lời này của huynh đệ thật không đúng. Trong cái thời buổi này, nhiều huynh đệ liền nhiều lý hơn. Tôi thấy anh cũng là người thông minh, không bằng trực tiếp gia nhập chúng tôi, mấy chiếc xe và đồ của các anh, coi như là quà để nhập bọn đi ."

Đường Húc Hải giận dữ cười: "Mày đang mời chào tao cùng làm cướp đường với mày?"

"Thế nào? Khinh thường tụi tao? Không biết điều!" Gã bị rớt hai cái răng kia âm ngoan nhìn họ, ước gì một lời không hợp vung tay đánh nhau. Gã cũng không muốn lũ người này thật sự nhập bọn, bằng không gã là công toi bị đập rớt hai cái răng! Giờ đang mạt thế, gã chạy đi đâu gắn răng giả đây?

"Lý Kế Tiên!" lão Đại lạnh lùng quát tên đàn em một tiếng, ngược lại nói với Đường Húc Hải thái độ lạnh lùng cao ngạo: "Anh đừng cho là chúng tôi chỉ là cướp đường đơn giản, doanh địa của chúng tôi cũng rất lớn, nhân số cũng đông đảo, có thể cản được alien tiến hóa tiến công. Tôi không biết các anh từ nơi nào trốn tới, nhưng nói thật, ai không muốn sống an ổn. Chỉ cần anh chịu gia nhập doanh địa của chúng tôi, về sau cần gì phải sống trong lo lắng sợ hãi?"

"Tụi mày còn có doanh địa?" Đường Húc Hải lúc này thật sự kinh ngạc .

Lý Kế Tiên đắc ý thò ngón tay chỉ về phía sau: "Biết thành phố Bình Nam không? Nơi đó toàn bộ thành phố hiện đều là của tụi tao!"

"Thành phố Bình Nam? Ý anh là toàn bộ thành phố đều bị các anh không chế?" Phó Sử Ngọ rốt cục nhịn không được ra tiếng .

Lão Đại nhìn vóc dáng y một cái, thấy y đeo kính bộ dáng nhã nhặn, lập tức không để y vào mắt.

Người trên ba chiếc xe này, gã đã nhìn xẹt qua một lần, đại khái chỉ có gã thanh niên khoẻ mạnh trước mắt hơi khó giải quyết một chút.

Gã tự tin mỉm cười, nói: "Đó là tất nhiên, đi theo bang dã lang chúng tôi, liền có vật tư toàn thành phố làm bảo đảm. Thế nào? Nghĩ kĩ chưa?"

"Nếu tao không chịu thì sao?" Đường Húc Hải không biết nhớ ra cái gì, sắc mặt đột nhiên lạnh xuống rợn người.

"Vậy đừng trách tụi tao ra tay vô tình!" Lý Kế Tiên âm lãnh cười.

Đáng tiếc cái miệng lọt gió máu me của gã, làm gã thoạt nhìn chẳng có chút uy hiếp gì.

"Anh gì ơi, vừa rồi không phải nói mưu tài không lấy mạng hả?" cầm Miêu Gia đặt trên lưng ghế, hết sức ngây thơ hỏi.

"Đó đương nhiên là lừa tụi mày, ai muốn máu me văng tùm lum chứ." Lý Kế Tiên nói.

"Lý Kế Tiên! Mày hôm nay nói hơi bị nhiều rồi đó, đúng không?" Lão đại cầm đầu bất mãn trừng gã.

Lý Kế Tiên nói cho cùng vẫn sợ gã, lập tức không cam lòng ngậm miệng, nhưng trong lòng vẫn chờ bọn Đường Húc Hải cự tuyệt, gã liền giết thằng này báo thù cho hai cái răng trắng ngần của mình. [=.,= Nhân vật này…. Hết sức vi diệu]

"Bang dã lang…" mắt Đường Húc Hải âm u nhìn lão Đại kia, "Lão Đại tụi mày chẳng lẽ là đầu sói Sử Chính?"

Gã cao to vẻ mặt hung ác vẫn luôn bình tĩnh lập tức không bình tĩnh, gã kinh nghi nhìn Đường Húc Hải: "Thế nào? Anh quen lão đại của tụi tôi?"

"Ha hả." Đường Húc Hải lộ ra một nụ cười dữ tợn: "Nói ra thì, chính tao tự tay bắt lấy hắn đó!"

"Mày là cớm? !" sắc mặt gã lập tức thay đổi, bên người phốc phốc tuôn ra vài quả cầu lửa, nguy hiểm bao vây họ.

Khó trách người này không sợ hãi, thì ra là một dị năng giả hỏa hệ.

Phó Sử Ngọ ánh mắt khác thường liếc nhìn Ôn Triệu Minh một cái, Ôn Triệu Minh nhướng mày nhìn lại y.

Ôn Triệu Minh nhìn rất gầy yếu, lại có vẻ rất nghị lực, dung mạo thon dài, mũi thẳng thắn, hơn nữa trên người anh lại mang phong độ của người trí thức, một người đàn ông mười phần tuấn lãng.

Đồng bọn của y về mặt khí chất và hình tượng đều ăn đứt đối phương! Phó Sử Ngọ cảm thấy mỹ mãn.

Mà Đường Húc Hải bên kia đã nắm chặt song đao, bổ vào dị năng giả hỏa hệ kia: "Tao là kẻ thù không đội trời chung của Sử Chính!"

Gã kia hất một trụ lửa văng lại đây, Đường Húc Hải xoay thắt lưng né gấp.

Lý Kế Tiên bên cạnh e sợ thiên hạ bất loạn hô to: "Động thủ! Đều động thủ! !"

Những gã tay cầm khảm đao và búa sôi nổi chạy về bên này, những gã này cũng không phải người thường mà là biến dị giả chúng sàng lọc kĩ càng.

Bọn Phó Sử Ngọ tự nhiên không có khả năng để bọn này đến gần xe họ, Hoắc Ân Đình mở tung cửa xe, Mã Đông cũng xuống xe, Lưu Bội Kỳ lại càng hưng phấn dị thường.

Cuộc chiến giữa dị năng giả cùng dị năng giả, đây là bước đầu tiên mang tính lịch sử.

Liền tính không dùng đến dị năng giả mà đánh, lấy đám biến dị giả này luyện tập cũng được. Lưu Bội Kỳ không tham lam nghĩ, trong tay nắm 5 hạt giống, ngay lập tức bùng nổ dị năng, hạt bắp bị hắn vung xuống đất, chui ngay xuống nhựa đường, mọc lên.

Hoắc Ân Đình vẻ mặt lạnh lùng khoát tay, phốc phốc phốc từng vệt nước hiện ra hình quạt bắn nhanh ra ngoài, người chạy ngay trước mặt họ lập tức như nhào vào họng sóng máy, trán gã lập tức nở ra một bông hoa máu, cả người đều thủng lỗ.

Hiện tại cái họ không sợ nhất là quần chiến, trước kia trên đỉnh núi bị triều alien trèo lên tấn công, đã dựng lên đầy đủ tin tưởng cho họ.

Thậm chí Vương Đan cùng Hollande, Lưu Chiêu, Ngô Thiện đều không xuống xe, chỉ ngồi đó nhìn đồng bạn biểu diễn.

Mã Đông tung cát bay đầy trời, trực tiếp khiến mấy gã này không mở mắt nổi. Hắn thổi về một hướng, chỉ cuốn lấy kẻ thù, không ngộ thương đến đồng đội.

Những biến dị nhân này đi theo dị năng giả hỏa hệ này không ít lần đánh cướp người sống sót đi ngang qua, mỗi lần gặp gay go liền giết người cướp của, bằng không chính là mời chào người thức thời, hoặc trực tiếp bắt người về làm cu li.

Cho nên khi chiến đấu chúng cũng không bất ngờ, nhưng lại là lần đầu gặp nhiều dị năng giả như vậy!

Đường Húc Hải lách người né trụ lửa kia, huy đao chém vào đầu dị năng giả hỏa hệ. Tim gã kia nhảy lên điên cuồng, mùi vị bên bờ cái chết làm gã bộc phát năng lượng khổng lồ.

"Thình thịch" một cái, cả người gã biến thành một người lửa khổng lồ cháy hừng hực, giơ tay nhấc chân liền mang theo nhiệt lượng thiêu cháy người.

"Di?" Ôn Triệu Minh ngạc nhiên nhìn người lửa khổng lổ kia, từ trước tới giờ anh chưa từng nghĩ dị năng hỏa hệ còn có thể ứng dụng như vậy.

Đường Húc Hải bị sóng nhiệt ép đến không thở nổi, lông tóc trên người bị lửa nóng đốt cháy đến độ cong lên.

Người lửa không ngừng bành trướng, biến thành người khổng lồ cao 3 thước, ánh lửa hừng hực chiếu rọi mảnh trời này sáng trưng .

Đám người bị cát thổi vào mắt giãy dụa lau nước mắt, còn chưa chờ chúng mở to mắt, những cây bắp cắm rễ trên mặt đường đã hoàn toàn trưởng thành, đạn bùm bùm bắn ra, điều này khiến chúng càng nâng đầu lên không nổi.

Hoắc Ân Đình nhân cơ hội nàybắnvào từng người một. Hắn đã học được cách sử dụng từng vệt từng vệt nước, mà không phải không ngừng không nghỉ phun ra, lãng phí dị năng thủy hệ không nhiều lắm của hắn.

Đường Húc Hải đối mặt cánh tay người lửa khổng lồ vung tới, trực tiếp vươn long cốt ra chắn. Hiện tại hắn không phán đoán ra toàn bộ người lửa được lửa bao bọc kia, phần nào mới là người thật.

Cánh tay Người lửa kia dù sao cũng là xương thịt, không phải là ảnh ảo hết.

Hai tay Người lửa không ngừng hất Đường Húc Hải ra, bức Đường Húc Hải không thể không liên tục lui về phía sau.

Điều này làm Đường Húc Hải bất mãn, hắn tại sao có thể bị áp chế như vậy, nhưng phải làm sao đánh bại người lửa này đây?

46. Chương 46

Tình thế bên Đường Húc Hải vô cùng đáng lo, bên Phó Sử Ngọ lại xuất hiện tình huống bột phát.

Lý Kế Tiên mắt thấy không thể đối phó được Đường Húc Hải, bên Hoắc Ân Đình càng được thủ kín không kẽ hở, vì thế lén lút vòng qua hướng khác, men theo bên hàng rào bên đường đánh lén Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ hiện giờ không mở cảm quan, nhưng phản ứng cũng cực nhạy bén. Ngay lúc Lý Kế Tiên tay nắm dao găm đâm vào y, Phó Sử Ngọ lập tức lách qua tránh, sau đó đánh vào cổ tay gã.

Phó Sử Ngọ chịu thiệt vì cứ nhìn chăm chú vào Đường Húc Hải, không cảnh giác mà xuống xe canh phòng, vì thế đối mặt Lý Kế Tiên đứng ngoài xe cũng rất bị động .

Ôn Triệu Minh cũng luôn chú ý tình hình chiến đấu bên ngoài, Lý Kế Tiên thình lình từ một góc khác nhào ra dọa anh nhảy dựng, tay anh vừa nhấc một cái cầu lửa liền bắn ra ngoài.

Lý Kế Tiên giật mình sợ hãi, vội vàng rút dao găm khỏi bàn tay ngăn cản của Phó Sử Ngọ. Gã không ngờ trong này cư nhiên lại có một dị năng giả hỏa hệ.

Phó Sử Ngọ kinh sợ đan xen, thấy gã thối lui, lập tức mở cửa xe xuống xe.

Lý Kế Tiên ác ý sinh gan dạ, thấy Phó Sử Ngọ gầy teo nhìn yếu xìu liền nhào về phía y, mưu đồ kéo một tên ra làm lá chắn.

Phó Sử Ngọ tuy trong khoảng thời gian này đã trải qua tôi luyện, lá gan cũng lớn nhiều, nhưng y chỉ trải qua nhiều lần xa chiến, cận chiến đã thành điểm yếu trí mạng của y. Lúc này bị Lý Kế Tiên công kích gần người, lập tức lực bất tòng tâm, luống cuống tay chân.

Phó Sử Ngọ căn bản không có thời gian mà rút súng ra, lúc đánh nhau cậu đã bị Lý Kế Tiên chém một dao vào phần bắp tay gần bả vai.

Lý Kế Tiên kia thấy máu, tròng mắt đều đỏ lên, bên miệng treo lên nụ cười quỷ dị.

"Sử Ngọ! !" Ôn Triệu Minh lo lắng quát to. Hai người cách nhau quá gần, anh không nắm chắc nếu dùng dị năng có làm Phó Sử Ngọ bị thương hay không.

Tiếng kêu sợ hãi của Ôn Triệu Minh lập tức khuấy động thần kinh đang căng cứng của Đường Húc Hải. Tim hắn lập tức lộp bộp, liên tiếp lộn ngược ra sau vài cái thoát khỏi phạm vi công kích của người lửa, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Dưới ánh lửa hừng hực soi chiếu, trên chiếc áo khoác dày Phó Sử Ngọ đang mặc thấm ra một vệt máu tươi chói mắt, làm Đường Húc Hải lập tức nổi giận.

Gần như không suy tư gì nữa, hắn liền ném mạnh long cốt đao trong tay ra ngoài!

Long cốt đao bao hàm phẫn nộ của hắn, mang theo tiếng rít mãnh liệt xé cả không khí, ọt một tiếng chui vào bụng Lý Kế Tiên.

"A ——" Lý Kế Tiên không dám tin cứng người lại, gã thẳng tắp nhìn chăm chú vào khuôn mặt chật vật lại lạnh như băng của Phó Sử Ngọ, lui lại sau mấy bước nắm lấy phần cán lộ ra ngoài của long cốt đao rồi ngã xuống.

Phó Sử Ngọ thở hổn hển mấy hơi, quay đầu nhìn lại Đường Húc Hải.

"Cẩn thận!" Y hô to.

Đường Húc Hải lập tức nhảy lấy đà tại chỗ, bổ nhào lên mui xe cải tiến.

Chỉ trong chớp mắt, một trụ lửa phun thẳng vào chỗ hắn vừa nhảy khỏi.

Đường Húc Hải ngồi xổm trên mui xe cải tiến, mắt hắn nheo lại, hừ lạnh một tiếng, xoay người nhảy xuống. Trong chớp mắt đó, tay hắn chống lên mui xe.

Cái mui xe kia dính vào tay hắn, bị hắn trực tiếp bóc ra khỏi thân xe.

Mui xe kim loại chậm rãi biến hình trong tay Đường Húc Hải, dần dần biến thành một vật thể như tấm chắn!

Nếu song đao không thể dùng, như vậy tiện tay cầm tấm chắn mà chiến đi!

Đường Húc Hải hét một tiếng, đôi mắt lợi hại dán chặt vào người lửa khổng lồ kia, ngắm kỹ rồi dùng sức lấy tấm chắn hung hăng cản cánh tay lửa gã vung tới. Tấm chắn mui xe chặt chẽ bảo vệ lấy Đường Húc Hải.

Cảm nhận lực trên tấm chắn giảm nhỏ, Đường Húc Hải thừa cơ dùng tấm chắn dán vào người lửa, dùng sức đánh vào gã.

Lực va quá mạnh đẩy dị năng giả hỏa hệ loạng choạng.

"A! ! !" Đường Húc Hải bạo rống một tiếng, thúc đẩy tấm chắn đã nóng hổi kia mau chóng biến hình. Giữa tấm chắn đột nhiên xuất hiện một khối lập thể, thật mạnh đánh vào người lửa.

Vị trí vừa đúng vào ngay bụng dị năng giả hỏa hệ kia, nội tạng bị dộng vào khiến ngọn lửa kịch liệt trên người gã cũng không khỏi nhỏ đi một chút.

Ánh mắt Đường Húc Hải tụ lại, lập tức nhận ra thân hình dị năng giả từ hỏa ảnh. Hắn lui nhanh về phía sau hai bước, tấm chắn long cốt đao trong tay theo dị năng kim loại biến thành một thanh cự kiếm to đùng.

Chân Đường Húc Hải dùng sức, eo hung hăng vặn một cái, lực uốn thật mạnh mang theo cự kiếm chém ngang eo dị năng giả hỏa hệ!

Rõ ràng có thể nghe thấy tiếng rắc rắc của xương gãy vang lên, ngọn lửa triệt để tắt đi. Dị năng giả hỏa hệ máu thịt bay tứ tung bị sức mạnh khổng lồ kia chém thành hai đoạn.

"Hô —— hô —— hô ——" tim Đường Húc Hải đập kịch liệt, há mồm thở dốc, cây kiếm to trong tay tà tà chống trên mặt đất.

Theo cái chết của dị năng giả hỏa hệ, chung quanh lập tức tối sầm lại.

Những tên chặn đường cướp bóc khác còn may mắn tồn tại lập tức co giò trốn chạy.

Không chạy không được, bọn người này càng ngày càng lợi hại, lão đại và nhị lão đại đều mất mạng, bọn họ chỉ là biến dị giả làm sao có thể đánh thắng được.

"Đừng để chúng chạy thoát!" Đường Húc Hải quát chói tai một tiếng.

Trong bóng tối, ngọn đèn xe cải tiến chiếu đến nơi rất xa, bóng những kẻ chạy trốn đã lờ mờ. Ai ngờ chúng lại nghe thấy tiếng la đằng đằng sát khí kia, phía thân hận không thể mọc thêm 4 chân bỏ mạng mà chạy.

Phó Sử Ngọ chỉ do dự một chút liền móc súng ra, hai mắt lạnh như băng nổ súng bắn bọn chúng.

Tiếng nổ thanh thúy cắt qua bầu trời đêm, Phó Sử Ngọ có cảm quan plugin rất nhanh liền bắn bỏ từng người từng người trên đường.

Đường Húc Hải vẫn chưa yên tâm, một mình chạy đi coi. Phó Sử Ngọ vừa thấy, cũng bất chấp cảm giác nghèn nghẹn lần đầu giết người trong lòng, đuổi theo hắn.

"Húc Hải!" Phó Sử Ngọ đuổi tới bên người Đường Húc Hải, thấy Đường Húc Hải dùng chân đá xoay những người này lại, xem xét sinh tử của họ.

"Vì sao nhất định phải đuổi tận giết tuyệt?" Phó Sử Ngọ không hiểu hỏi.

Y cũng không phải đồng tình những kẻ này, chẳng qua là mấy tên cặn bã chặn đường cướp bóc, có cần tốn nhiều công sức giết sạch thế không? Chỉ cần xử tên cầm đầu dị năng giả hỏa hệ kia, chỉ có vài biến dị giả này cũng chẳng làm được gì, sẽ tán loạn thôi.

Cự kiếm trong tay Đường Húc Hải nhỏ máu loãng tí tách, Đường Húc Hải vươn một tay ra kéo cánh tay Phó Sử Ngọ, bảo: "Trở về lại nói."

Hắn cảnh giác quét nhìn chung quanh một vòng, cái gì cũng không phát hiện.

Phó Sử Ngọ nhìn hắn thận trọng như vậy không khỏi cũng cẩn thận để ý. Trong ánh đèn, Phó Sử Ngọ cứ luôn liếc hắn mãi.

Chờ họ về tới chỗ dừng xe, bọn Hoắc Ân Đình đều đứng ở đó, mà cả Ôn Triệu Minh cũng ngồi trên xe lăn.

"Chặng đường tiếp theo chúng ta phải cẩn trọng gấp bội, Thành phố Bình Nam không thể đi ! Vòng qua đi." Đường Húc Hải trầm giọng nói.

"Nha? Vì sao?" Miêu Gia không rõ lí do trợn mắt, "Xăng của chúng ta không đủ !"

"Cho dù đẩy xe, đi bộ, cũng phải vòng qua!" Đường Húc Hải nghiêm khắc quát.

Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính, vươn tay vỗ vỗ lưng hắn nói: "Bình tĩnh một chút, Húc Hải. Cho dù vậy, anh cũng phải nói cho chúng tôi biết vì sao chứ."

Cảm xúc nôn nóng của Đường Húc Hải hơi dịu lại một chút, hắn hít sâu một hơi nói: "Đám cướp bóc này không phải tầm thường, chúng đều là đàn em của đầu sói Sử Chính! Sử Chính này là trước kia tôi còn trong quân đội bắt được trong một lần hành động, người này là một tên buôn lậu súng ống đạn dược khét tiếng ở khu Đông Á, rất tâm ngoan thủ lạt. Thành phố Bình Nam rơi vào tay gã, không cần suy nghĩ tôi cũng biết đó là cái nơi quỷ quái gì rồi, tóm lại chúng ta không thể đi!"

"Cái gì cái gì? !" Miêu Gia kinh ngạc chớp mắt, "Buôn lậu súng ống đạn dược á? !"

Những người khác nghe xong cũng hết hồn, ồ lên một trận.

Danh từ "Buôn lậu súng ống đạn dược" của thời hòa bình trước kia đột nhiên xuất hiện rành rành trước mắt, khiến ai cũng không ngờ đến.

"Nhưng tên này bị bắt sao không xử bắn luôn chứ?" Phó Sử Ngọ nghi ngờ hỏi, "Nếu như là lúc anh còn tham gia quân ngũ bắt được, vậy cách giờ cũng hơn 2 năm rồi, vì sao gã còn sống? Mấy tội thế này hình như đều phải tử hình mà?"

"Tôi nghĩ là vì một lưới bắt hết thế lực còn sót lại của gã." mặt Đường Húc Hải âm tình bất định bảo, "Khi đó chỉ bắt được gã, nhân vật số hai bang Dã lang đến nay còn chưa tìm được."

"Hiểu." Ôn Triệu Minh gật gật đầu, "Nói vậy vào thời khắc mấu chốt cũng có thể làm mồi và lợi thế để dùng."

Đường Húc Hải không trả lời, nhưng rất có khả năng đây là nguyên nhân thực sự Sử Chính còn được để lại. Chẳng qua không ai ngờ sẽ có đột phát là mạt thế, để tên kiêu hùng Sử Chính này thoát khỏi gông cùm xiềng xích không nói, mà gã còn đảo khách thành chủ, chiếm núi làm vua!

Đây là cái hiện thực âm kém dương sai và hố cha người ta cỡ nào chứ ???!!!

Không nói mấy người họ có thể bình yên vòng qua Thành phố Bình Nam không, chỉ nói Sử Chính nếu biết đầu sỏ lúc trước bắt gã vào tù có ở đây, khẳng định sẽ đi báo thù rửa hận. Cũng khó trách Đường Húc Hải yêu cầu đừng bỏ qua cho những tên kia.

Mọi người bất an nhìn Đường Húc Hải, xác thực không biết nên làm gì bây giờ.

Ôn Triệu Minh nghĩ nghĩ hỏi: "Còn có người sống không?"

Hoắc Ân Đình sửng sốt một chút, sau đó gật gật đầu nói: "Còn."

Thuật bắn nước của hắn bắn không trúng chỗ hiểm mà chỉ chọt một lỗ máu trên người thôi, những tên này trước khi chảy hết máu còn có thể giãy giụa trong chốc lát.

Đối mặt alien họ có thể thản nhiên mà bổ đao, nhưng đây dù sao cũng là người, họ không đành lòng, chỉ có thể tùy ý để mấy tên cướp mất máu quá nhiều, chậm rãi chờ chết.

"Tìm một người, tôi hỏi kỹ tình huống một chút." Đường Húc Hải lạnh lùng nói.

Lưu Chiêu Ngô Thiện Mã Đông mấy người sôi nổi lui về phía sau, họ còn không nỡ mắt mở trừng trừng nhìn người ta chết còn bắt hỏi cung. Hoắc Ân Đình Hollande cùng Vương Đan Lưu Bội Kỳ ngược lại theo sau.

Miêu Gia giúp Ôn Triệu Minh đi qua, Phó Sử Ngọ theo sau Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải đi giữa vũng máu, người bị Hoắc Ân Đình bắn trúng đang kéo dài hơi tàn rên rỉ, Đường Húc Hải trực tiếp xách một tên cướp không bị bắn vào chỗ hiểm lên.

"Tao hỏi mày nói, nếu mày thành thật trả lời, trả lời tốt, vậy liền cho mày thống khoái!" Đường Húc Hải lạnh như băng nói.

Hắn quá rõ tụi liều mạng này, trong lúc chờ chết có thể thống khoái giải thoát, đối với chúng mà nói có sức hấp dẫn rất lớn.

"Mày hỏi." tên nọ cũng là kẻ thức thời, cực kì thống khoái đáp lại.

"When I'm 80 years old and sitting in my rocking chair, I'll be reading Harry Potter. And my family will say to me, 'After all this time?' And I will say, 'Always."'

Bác Alan Rickman (dv đóng vai giáo sư) mất rồi, trong lòng Vân bác chính là SS hoàn hảo nhất mà k ai có thể thay thế được. Mong bác ra đi trong an lành.

47. Chương 47

Thì ra từ sau khi rặng mây đỏ lần đầu biến mất, alien xâm lấn nơi nơi, nhà tù giam giữ Sử Chính ở Thành phố Bình Nam cũng không may mắn thoát khỏi.

Mà ngay khi biến dị giả chậm rãi tăng nhiều, áp lực của cảnh viên cai ngục cũng ngày một nặng lên, đến cuối cùng vẫn bị alien đánh vào trong nhà tù.

Phạm nhân trong đây hạng gì cũng có, bao gồm tâm ngoan thủ lạt như Sử Chính, huống chi gã còn phát sốt, triệt để thức tỉnh trở thành một dị năng giả hệ sức mạnh. Gã kéo đứt song sắt nhà từ, trực tiếp giết chết alien.

Biểu hiện dũng mãnh của Sử Chính khiến các phạm nhân điên cuồng mà sùng bái, rất nhanh gã liền giết sạch cảnh sát canh ngục, chiếm cứ nhà tù này.

Lũ tay chân tù nhân này cũng có biến dị và dị năng giả, lại càng khiến chúng nhanh chóng khuếch trương phạm vi thế lực, đến lúc alien lần đầu tiên tiến hóa, Sử Chính lại thừa cơ xâm chiếm cả Thành phố Bình Nam.

Những người sống sót kia khổ không thể tả, nhưng để giữ mạng, vẫn không thể không yên lặng chịu đựng Sử Chính tàn độc.

Mà đám cướp gặp phải hôm nay, chính là hành động theo lệnh của Sử Chính. Không riêng tuyến đường này, những tuyến khác đều bị Sử Chính cài bẫy và tay chân, chờ có người chạy qua liền chui đầu vô rọ.

Nơi này cách thành phố chỉ có 200 km, căn cứ sinh tồn quân khu không phải không biết khối u ác tính này, đáng tiếc căn bản không dư lực mà tới xử lí chúng, ngược lại khiến bang dã lang Sử Chính tụ lại lần nữa hết sức kiêu ngạo .

Vẻ mặt Đường Húc Hải âm trầm, hận đến siết chặt chuôi kiếm trong tay, cổ tay hắn vừa chuyển, cự kiếm liền hung hăng ọt vào thân thể gã này.

Phó Sử Ngọ lo lắng nhìn hắn, muốn an ủi rồi lại không biết nói gì.

Có thể nói Đường Húc Hải có cảm giác định mệnh với Sử Chính, Sử Chính là bị bắt trong tay hắn, nhưng lúc này lại có thể tác loạn, Đường Húc Hải cảm thấy hắn phải tử hình Sử Chính ngay tại đây. Đáng tiếc đối phương binh hùng tướng mạnh, bên họ lại chỉ có bệnh tàn nhỏ yếu.

Đường Húc Hải im lặng trong chốc lát, rồi bảo: "Dựa theo kế hoạch ban đầu hành động, vòng qua."

"Nhưng mà, nếu vòng qua, xe chúng ta sẽ hết xăng." Miêu Gia bất an nói.

Mấy ngày này có thể nói cậu là thoải mái nhất, bảng điện trực tiếp gắn trên trần xe, lại có anten vệ tinh, làm cái gì đều tiện, không xăng họ chỉ có thể đi bộ, mấy thứ này của cậu nên làm sao giờ?

"Bỏ xe!" Đường Húc Hải nói như đinh chém sắt.

Miêu Gia lần đầu tiên tỏ vẻ không vui.

Phó Sử Ngọ ấn bả vai Miêu Gia, lãnh tĩnh nói: "Húc Hải nói đúng, chúng ta không có khả năng đi chỗ đó lấy trứng chọi đá, nhưng vứt bỏ mấy vật tư hiện tại kiếm được đối với bước tiến sau này của chúng ta sẽ rất bất lợi."

Đường Húc Hải nhăn mày lại, ánh mắt nặng nề nhìn Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ thái độ kiên quyết nhìn Đường Húc Hải, nói: "Bỏ xe có thể, nhưng xe cải tiến không thể bỏ. Tập trung xăng của 2 xe khác lại, tất cả vật tư đều đặt trên xe cải tiến, người thì đi bộ hết."

Mày Đường Húc Hải lúc này mới buông lỏng, mặt dịu lại, hắn gật gật đầu nói: "Cậu nói khả thi, vậy cứ làm thế."

Nói xong, Đường Húc Hải liền bảo những người khác bắt đầu hành động, đem đồ trên xe bọn họ tập trung hết lên xe cải tiến.

Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải đều không động, Phó Sử Ngọ cúi đầu nhìn cự kiếm Đường Húc Hải nắm trong tay, hỏi: "Vũ khí này, anh không bỏ lên xe sao?"

Đường Húc Hải giơ tay lên, giống như lúc này mới phát hiện trong tay mình vẫn cầm một thanh cự kiếm: "Không cần, tôi tự cầm, dù sao cũng không nặng."

Phó Sử Ngọ ngạc nhiên liếc hắn một cái, sau đó đẩy kính một cái, tò mò chú ý chuôi cự kiếm thoạt nhìn uy phong lẫm lẫm này.

"Có thể cho tôi cầm chút được không?" Phó Sử Ngọ hỏi thử.

Đường Húc Hải không nói hai lời liền đưa kiếm cho y.

Phó Sử Ngọ cầm đến tay lại thấy nặng trịch, thiếu chút nữa nắm không nổi buông rơi.

"Nặng vậy!" Phó Sử Ngọ kinh ngạc.

Y thấy Đường Húc Hải cầm rất thoải mái, lại không ngờ trọng lượng thực tế của chuôi cự kiếm này lại vượt qua dự đoán trong lòng y nhiều đến vậy.

"Anh thật sự không thấy nặng chút nào à?" Phó Sử Ngọ nhịn không được hỏi.

Đường Húc Hải sờ sờ cằm, như có điều suy nghĩ nói: "Tôi không thấy nặng quá, đại khái là liên quan đến dị năng kim loại đi."

Phó Sử Ngọ gật gật đầu tỏ vẻ lý giải, Đường Húc Hải quay đầu lại nhìn xung quanh một lát, đi đến cạnh xe, kéo cái mui xe của xe thương vụ sắp bỏ đi lên, ghép vào xe cải tiến.

Lý Kế Tiên ngửa mặt hướng lên trời từ từ nhắm hai mắt nằm không xa bên xe cải tiến, trên người còn cắm long cốt đao.

Mày Đường Húc Hải cau lại, đi qua trực tiếp nhổ long cốt đao ra.

Không có long cốt đao, miệng vết thương của Lý Kế Tiên lại bắt đầu mãnh liệt trào máu.

Đường Húc Hải nhìn lướt qua mặt Lý Kế Tiên rồi xoay người đi.

"Gã chết rồi à?" Phó Sử Ngọ thăm dò nhìn.

"Mất máu quá nhiều, chắc chết rồi." Đường Húc Hải ấn đầu Phó Sử Ngọ không cho y nhìn nhiều, trực tiếp kéo mặt y về.

Phó Sử Ngọ không vui lườm hắn một cái, biết tóc y thích vểnh, đừng cứ động một cái liền rờ đầu y!

Đường Húc Hải như không có việc gì không thèm nhìn cái lườm lườm lực sát thương nghiêm trọng không đủ của Phó Sử Ngọ, hai tay cùng cầm cự kiếm cùng long cốt đao

Nhìn hắn trầm tư ở đó, Phó Sử Ngọ đành ngoan ngoãn ngậm miệng không đi quấy rầy.

Phó Sử Ngọ chạy tới giúp Miêu Gia thu dọn đồ đạc, sau đó trực tiếp dời đồ trên hai chiếc xe của Hoắc Ân Đình Hollande lại đây.

Dọn xong, Đường Húc Hải bảo Hoắc Ân Đình đi lên lái xe, những người khác trừ Ôn Triệu Minh ra đều đi bộ.

"Miêu Gia, chú chạy theo xe." Đường Húc Hải bảo.

"A? !" Miêu Gia há hốc mồm, "Vì sao chứ?"

Đường Húc Hải hí mắt, cười lạnh quát: "Trước đó nói tiến hành đặc huấn cho chú, chẳng lẽ quên à. Không để chú phụ trọng cũng đã quá nhân từ ! Chạy mau!"

Miêu Gia sợ tới mức run run, mặt đều nhăn lại, cậu là dân kỹ thuật trăm phần trăm, thể năng bắn súng vật lộn quyết liệt tất cả đều cùi bắp a.

Miêu Gia nơm nớp lo sợ thương lượng với Đường Húc Hải: "Anh Hải, em biết anh là tốt cho em, nhưng hoàn cảnh hiện giờ mờ mịt như vậy, chúng ta có thể chờ đến quân khu rồi mới huấn luyện không?"

Đường Húc Hải múa may cự kiếm trong tay, chỉ thẳng vào Miêu Gia: "Không thương lượng gì sất. Anh thấy chú không có động lực a, vậy anh chạy chung với chú."

Đường Húc Hải trực tiếp vung mạnh cự kiếm quét tới mông Miêu Gia, Miêu Gia kêu lên sợ hãi một tiếng liền co giò chạy ở phía trước.

Hoắc Ân Đình rồ máy chuyển đầu xe đi theo sau Đường Húc Hải.

Phó Sử Ngọ không gì để nói nhìn hai người cực kì hoạt bát tràn trề sinh lực kia, cất bước đuổi theo.

Chờ họ đi rồi, những tên cướp kia triệt để yên lặng, hồn về hoàng tuyền.

Lý Kế Tiên nhắm mắt lại, gương mặt không chút máu bắt đầu hồng lên, vũng máu dưới thân bắt đầu từ từ rút ngược vào, chậm rãi từ miệng vết thương chảy vào cơ thể.

Gã có thể làm phó lão đại của người lửa kia tự nhiên là có cơ sở, mà năng lực đặc biệt khống chế máu này chính là dị năng của gã.

Mấy người Đường Húc Hải cũng không biết năng lực này, đã bị gã giả chết tránh thoát một kiếp.

Một lát sau, Lý Kế Tiên bò lên, oán hận nhìn hướng bọn Đường Húc Hải rời đi, gã đứng lên chậm rãi đi về hướng Thành phố Bình Nam.

Sắc trời sáng dần, mặc dù là đi bộ, nhưng trải qua nguyên tử Nguyên còn chưa được mọi người triệt để hiểu biết tẩy rửa, tố chất thân thể mọi người trở nên rất cao cũng không cảm thấy khó chịu cỡ nào, nhất là những biến dị giả và dị năng giả. So với đó, Miêu Gia không biến dị có vẻ mệt đến chết.

Chạy đến mức liền tính Đường Húc Hải thật sự muốn chém cậu, Miêu Gia cũng nhúc nhích chân nổi nữa.

May mắn Đường Húc Hải không thật sự lãnh khốc vô tình như vậy, trực tiếp bảo Miêu Gia đi lên nghỉ ngơi, thuận tiện nhìn hình ảnh vệ tinh chung quanh thử coi.

Đường Húc Hải theo Miêu Gia chạy mấy giờ, lại như không có việc gì, hắn đi bên cạnh nghe tiếng thở hơi dồn dập ồ ồ của Phó Sử Ngọ không khỏi liếc nhìn một cái.

Phó Sử Ngọ há mồm mà thở, bắp chân nặng trì.

Nhưng y vẫn nghiêm mặt, không biểu tình, những người đi bên trái phải trước sau khác đều không chú ý tới hiện trạng của y.

Đường Húc Hải thấp giọng bảo: "Cậu cũng lên xe nghỉ đi, trên người còn bị thương mà."

Phó Sử Ngọ lắc đầu cự tuyệt ý tốt của hắn, nhẹ giọng nói: "Chỉ là vết thương nhỏ, không ảnh hưởng. Tôi còn có thể, đi đường thôi không sao hết."

Đường Húc Hải nhìn y kiên trì vậy, cũng không khuyên nữa, dù sao Phó Sử Ngọ còn chưa tới mức kiệt sức.

Trong mắt mọi người, Phó Sử Ngọ chính là dị năng giả, vậy thân thể cũng đã được cường hóa, đi bộ đường dài cũng không thành vấn đề .

Nhưng trong lòng Phó Sử Ngọ biết rõ, cái này của y không phải dị năng, thân thể y cũng không cường tráng như những người đó, nhưng y lại không muốn là trường hợp đặc biệt.

Phó Sử Ngọ không muốn nói chuyện này nữa, ngược lại hỏi Đường Húc Hải: "Chuôi kiếm của anh thật sự không để lên xe à?"

Cái này cũng không phải đồ chơi, mà là chế phẩm kim loại hàng thật giá thật.

"Không sao." Đường Húc Hải một tay cầm cự kiếm một tay cầm long cốt đao, "Mang theo cũng không tốn sức, chỉ cảm giác tay luôn bị chiếm, không tiện lắm."

Phó Sử Ngọ nghĩ nghĩ rồi nói: "Về sau có thể làm cho anh một cái bao kiếm, anh trực tiếp cột bên hông hoặc sau lưng."

"Ừ." Đường Húc Hải gật gật đầu.

Vì vòng qua Thành phố Bình Nam, Miêu Gia tiêu phí tâm tư tỉ mỉ thiết kế lộ tuyến, lần này trực tiếp xuyên qua đồng ruộng thôn trang, cũng không đi theo tuyến đường tỉnh nữa.

Đi đến một lối rẽ, Miêu Gia kêu lên: "Bên trên có một cái thôn, em thấy có xe!"

Mọi người lập tức dừng bước, ngẩng đầu lên nhìn một con đường uốn lượn hướng về phía trước.

Cuối con đường bị núi ngăn trở, họ không nhìn thấy, nhưng lúc này có xe có nghĩa là có khả năng tìm được xăng.

Phó Sử Ngọ nghĩ nghĩ nói: "Cũng không biết thôn bên này có bị người của Sử Chính càn quét chưa."

Miêu Gia vội nói: “Chắc chưa đâu, đồ đạc bên trong hầu như khá gọn gàng.”

Vương Đan nhịn không được nói: “Chúng ta đi lên nhìn thử đi.”

Đường Húc Hải nhìn những người khác vài lần, bảo: “Các anh ở đây nghỉ ngơi tại chỗ, chuẩn bị nấu cơm, một mình tôi đi là được.”

Phó Sử Ngọ nói: “Tôi cùng đi với anh, bên này có Triệu Minh rồi, hẳn không sao đâu.”

Đường Húc Hải chần chờ nhìn Phó Sử Ngọ, rồi gật đầu đáp ứng: “Nếu thấy mệt cậu nghỉ ngay trên đường rồi chờ tôi trở lại.”

Phó Sử Ngọ ngầm bực, y không có vô dụng vậy nha!

48. Chương 48

Hoắc Ân Đình lúc này cũng mở cửa xe đi xuống nói: “Tôi và các anh cùng đi lên, dọc đường tôi cũng không mệt mỏi gì.”

Lái xe cải tiến phải giữ tốc độ khá chậm, Hoắc Ân Đình đã tính lát nữa đổi người thay cho hắn.

Đường Húc Hải suy nghĩ một chút _ Ôn Triệu Minh là dị năng giả, còn lại đều là biến dị giả, chỉ cần không gặp động vật dị năng thì an toàn của họ vẫn có thể được bảo đảm.

Hơn nữa, hắn mịt mờ nhìn Phó Sử Ngọ một cái, cảm giác y quả thật đã mệt. Cứ nói hắn cậy mạnh, Phó Sử Ngọ không phải vậy à.

Cuối cùng lên núi là Đường Húc Hải Phó Sử Ngọ và Hoắc Ân Đình ba người, người khác thì bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

Hoắc Ân Đình đổ đầy nước vào nồi, lại cho nước để họ rửa đồ, sau đó ba người bước đi.

Đường lên núi là đường đất nên rất dốc, quanh năm đổ mưa cộng thêm giẫm đạp khiến nó gập ghềnh gồ ghề rất khó đi.

Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ còn đỡ, Hoắc Ân Đình người này lại đang mang giày da, đi đường cũng khó hơn hai người.

Đường Húc Hải liếc nhìn đôi giày da chất lượng cực kì tốt trên chân Hoắc Ân Đình một cái, cứ việc giày da dưới chân và quần áo tìm được từ trấn Nhiêu Tiên trên người rất chọi nhau, nhưng cũng không ảnh hưởng đến khí chất của hắn.

Đường Húc Hải thấy hắn ăn diện vậy, liền không tự chủ được nhớ tới lúc trước Phó Sử Ngọ chạy nạn với mình cũng mang một đôi giày da đi ra.

Phó Sử Ngọ khi đó có thời gian chuẩn bị còn mang giày da, nhưng Hoắc Ân Đình này hẳn sẽ không biết thường thức đến vậy. Đại khái là vì sự tình phát triển quá đột ngột, không có thời gian chuẩn bị đi.

Ba người đi nửa giờ mới đi sơn thôn Miêu Gia nói.

Sơn thôn này rõ ràng không giàu có gì, nhà có mới có cũ. Đường Húc Hải tìm tìm, trực tiếp đá văng cửa một căn nhà.

Bên trong có một chiếc xe có khoang sau chở đồ, Đường Húc Hải mở bình xăng ra, xăng bên trong cũng không ít.

“Lấy ống lại đây.” Đường Húc Hải vươn tay về phía Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ giao ống cho Đường Húc Hải, Đường Húc Hải động tác nhanh nhẹn rút xăng ra, để vào cái bình không trong tay Hoắc Ân Đình.

Cái bình không này trực tiếp tìm được bên cạnh.

Rút xong một xe, ba người lại đi vòng vòng trong thôn, lại tìm được hai chiếc xe, cũng lấy ống rút hết xăng.

“Có lượng xăng này đủ để vòng qua thành phố Bình Nam rồi.” Đường Húc Hải vừa lòng vặn chặt nắp bình.

Phó Sử Ngọ thì cuốn ống lại, Hoắc Ân Đình chủ động xách bình xăng, ba người liền trở về.

Nói thật bọn họ đều đói bụng, đã không thể chờ đợi muốn ăn một bữa.

Đường xuống núi thoải mái hơn nhiều so với lên núi, gần như chẳng thấy thời gian trôi qua bao nhiêu ba người đã về lại chỗ rẽ.

Thế nhưng tình cảnh nhìn thấy lại làm họ sợ ngây người, Hoắc Ân Đình thiếu chút nữa ném luôn bình xăng trong tay.

Chẳng còn một ai!

Chỉ còn lại mặt đất hỗn độn đầy vết máu, còn có dấu bánh xe chạy qua.

“Xảy ra chuyện gì? !” Phó Sử Ngọ kinh ngạc không hiểu chuyện gì đã diễn ra.

Phản ứng đầu tiên của Đường Húc Hải chính là những người này bị người của Sử Chính bắt đi.

“Chờ chút! Đều bình tĩnh chút!” Đường Húc Hải giơ tay lên la.

Sau đó hắn không quản hai người, cúi xuống thăm dò dấu vết trên mặt đất.

Một lát sau Đường Húc Hải đứng thẳng dậy mắng một tiếng.

“Biết bọn họ đi chỗ nào không?” Phó Sử Ngọ lo lắng hỏi.

“Không, bọn họ không chủ động rời đi.” Đường Húc Hải chỉ vào vết bánh xe trên đất bảo: “Dấu phanh lại này không phải xe của chúng ta, là một xe vận chuyển loại nhỏ.”

Phó Sử Ngọ nhìn nhìn vết xe nhợt nhạt trên nền xi-măng, không nhìn ra có gì khác cả.

“Xem ra họ là đột nhiên lái xe chạy tới.” Hoắc Ân Đình phân tích.

“Ừ, còn có súng.” Đường Húc Hải nhặt lên một xác đạn từ bụi cỏ chung quanh.

Phó Sử Ngọ căn bản không nhìn ra gì, chỉ thấy hiện trường hỗn loạn một mảnh, lửa trại và đồ làm bếp lộn xộn tứ tung.

Y dứt khoát nhắm mắt lại dùng cảm quan mà nhìn, vừa nhìn liền thấy ra vấn đề.

“Còn có dị năng giả.” Phó Sử Ngọ kinh ngạc nói. Hình ảnh 3D nhắm mắt hiện lên ngay trong đầu y biểu hiện trong không khí còn lưu lại dao động dị năng.

Đường Húc Hải kinh dị nhìn y: “Cậu có thể nhìn ra cái gì?”

“Ừm…” Phó Sử Ngọ không quá xác định nói: “Đại khái có 6, 7 dị năng giả đồng thời ra tay, trong không khí còn sót lại dấu vết dị năng của những người này.”

Hoắc Ân Đình bội phục nhìn y, điều này không phải người thường có thể làm được.

“Tóm lại nhìn theo vết máu hiện trường thì họ hẳn bị thương không nặng, mục đích của chúng là bắt sống.” Đường Húc Hải trầm giọng nói.

Ánh mắt Phó Sử Ngọ lóe lóe: “Là Sử Chính làm?”

“Nói vậy rạng sáng hôm nay đã có người đến hiện trường kia?” Hoắc Ân Đình suy đoán.

“Chưa chắc.” Đường Húc Hải lắc đầu: “Có lẽ có người thủy chung không tới gần, chỉ phụ trách quan sát. Đáng giận! Sơ suất quá.”

Sử Chính này cực kì âm hiểm, âm thầm bảo người giám thị đám người này cũng không phải không có khả năng.

“Vậy hắn làm sao tìm được chúng ta?” Phó Sử Ngọ không hiểu hỏi, “Tốc độ cũng quá nhanh rồi?”

Đường Húc Hải ôm tay trầm tư : "Dưới tay hắn người đông thế mạnh, chỉ cần phân công nhau tìm cũng không phải không có khả năng."

"Chúng ta làm sao bây giờ?" Phó Sử Ngọ hỏi.

"Cậu thấy thế nào?" Đường Húc Hải hỏi Phó Sử Ngọ.

"Chúng ta có thể cứu họ ra không?" Phó Sử Ngọ hỏi.

Đường Húc Hải không cảm xúc nói: "Nếu muốn cứu người, chúng ta chưa chắc có thể thành công nhưng lại có khả năng sẽ chết. Cái khác tôi không dám nói, chỉ cần nhìn thấy tôi, Sử Chính nhất định sẽ không bỏ qua người đồng hành với tôi."

Nhìn thấy sắc mặt Phó Sử Ngọ biến đổi, Đường Húc Hải lại nói tiếp: "Hơn nữa chúng ta hiện tại có xăng, thôn trên núi cũng có ô tô. Nếu ba người chúng ta lái xe vòng đi không quản họ, không tới hai ngày là có thể đến căn cứ sinh tồn quân khu."

Mày Hoắc Ân Đình động một cái.

Phó Sử Ngọ gần như không hề nghĩ ngợi la lên: "Không thể bỏ lại họ!" Tâm tình y kích động, nhưng y không am hiểu biện luận, có thể nói rõ suy nghĩ trong lòng mình đã đủ khó, "Tuyệt đối tuyệt đối không thể!"

Phó Sử Ngọ nghiêm túc nhìn chằm chằm Đường Húc Hải: "Chẳng lẽ họ không phải đội hữu của chúng ta sao? ! Sao có thể bỏ rơi họ như vậy, chúng ta còn chưa cố gắng thử, làm sao biết không thể sống sót mà cứu họ ra chứ!"

Ôn Triệu Minh là người bạn rời đi từ chung cư cùng họ, những người khác mặc dù mới quen không lâu, nhưng họ đã từng cùng sóng vai chiến đấu.

"Nếu thay đổi lập trường, hôm nay là chúng ta rơi vào tay Sử Chính, bọn Triệu Minh và Miêu Gia nhất định cũng nghĩ cách cứu chúng ta!" Phó Sử Ngọ dùng sức cường điệu.

Hoắc Ân Đình hít sâu một hơi, gật đầu thật mạnh nói: "Chúng ta phải nghĩ cách cứu họ trở về."

Vẻ mặt Đường Húc Hải trở nên hơi hứng thú, hắn hỏi Hoắc Ân Đình: "Anh cũng không sợ chết à?"

Hoắc Ân Đình nói: "Chúng ta là một đội, không phải sao? Nên đồng cam cộng khổ."

Khóe miệng Đường Húc Hải vểnh lên, lộ ra một nụ cười: "Vậy cùng đi đi."

"?" Phó Sử Ngọ ngây ngẩn cả người, y còn tưởng Đường Húc Hải muốn bỏ phiếu phản đối, bằng không sao hắn lại bàn đến chuyện có thể sẽ chết với y và Hoắc Ân Đình : "Anh không phản đối?"

"Tôi vốn tính là nếu hai người các anh đi quân khu, tôi liền một mình đi thành phố Bình Nam." Đường Húc Hải nghiêm túc nói: "Mấy anh cũng biết việc này rất có khả năng sẽ cửu tử nhất sinh, như vậy nhất định phải ôm quyết tâm chết chắc, biết không?"

"Vâng!" Phó Sử Ngọ gật gật đầu.

"Rất tốt!" Đường Húc Hải tán thưởng.

Ý kiến nhất trí, ba người liền đi vòng về thôn trang rót xăng vào một chiếc xe, trực tiếp chạy về phía thành phố Bình Nam.

Đường Húc Hải lái xe, Hoắc Ân Đình ngồi ở ghế phó, Phó Sử Ngọ và cự kiếm của Đường Húc Hải ngồi ở phía sau.

"Tôi tính từ cửa chính đi vào, trực tiếp đi gặp Sử Chính." Đường Húc Hải lãnh tĩnh nói: "Nếu có thể để hắn đồng ý dùng tôi trực tiếp đổi người là tốt nhất, một mình tôi trong đó có thể thoát thân."

"Không có khả năng." Hoắc Ân Đình lắc đầu nói: "Anh đã nói Sử Chính làm người ngoan độc, nếu anh đã rơi vào địa bàn của hắn, còn lấy mình đổi họ ra gì chứ."

“Nếu là trước khi mạt thế phát sinh, tôi còn có thể ẩn núp lẻn vào.” Đường Húc Hải liếc Hoắc Ân Đình một cái, nói: “Nhưng hiện tại buổi tối có alien rớt xuống, thủ vệ nhất định rất nghiêm khắc. Hơn nữa dùng dị năng giả và biến dị giả để canh gác, tôi thật sự không nắm chắc lắm.”

“Nếu chính diện đi vào, vũ khí của chúng ta nhất định sẽ không bảo đảm.” Phó Sử Ngọ suy tư: “Đến đó đừng nói an toàn thoát thân, còn cứu người thế nào?”

“Dị năng của tôi là kim loại, Hoắc Ân Đình lại là thủy hệ.” Đường Húc Hải bảo: “Tôi tùy tiện lấy đồ kim loại gì đó là có thể làm vũ khí, mà súng nước của Hoắc Ân Đình những kẻ đó không đề phòng nổi.”

“Anh đừng quên , nếu chúng đã thấy hiện trường kia, khẳng định đã biết chúng ta có một dị năng giả thủy hệ lợi hại.” Phó Sử Ngọ nói.

Hoắc Ân Đình cũng không cảm thấy hắn có thể làm người ta thả lỏng cảnh giác: “Khó làm.”

Trong xe rơi vào câm lặng, quả thật là cửu tử nhất sinh.

Phó Sử Ngọ vuốt cây kiếm nặng trịch của Đường Húc Hải, đột nhiên nhớ tới một việc, sau đó nói với Đường Húc Hải: “Húc Hải, tôi có một đề nghị, không biết anh dám thử một lần không?”

“Đề nghị gì?” Đường Húc Hải từ kính chiếu hậu nhìn y một cái.

“Còn nhớ tấm thép trong thân thể anh không?” Phó Sử Ngọ bảo.

“Thế nào?” Đường Húc Hải không hiểu: “Đương nhiên nhớ, nhưng giờ đã không ảnh hưởng gì đến tôi .”

“Nếu anh có thể hòa tấm thép kia vào thân thể, như vậy vật phẩm sắt thép khác có được không?” Phó Sử Ngọ hỏi, “Nếu khả thi, anh không phải có thể giấu vũ khí vào trong cơ thể à?”

Mắt Đường Húc Hải sáng bừng lên: “Đúng rồi, nếu tấm thép kia thật sự bị hòa vào xương của tôi, như vậy nói không chừng kim loại khác cũng có thể làm được!”

Hoắc Ân Đình nghe không rõ gì, đầu óc mờ mịt _ tấm thép còn có thể tan vào cơ thể sao? !

Ôn Triệu Minh bị đẩy mạnh vào một phòng giam, không có xe lăn, Ôn Triệu Minh đứng không vững chật vật ngã xuống đất, Miêu Gia phía sau anh cũng bị xô vào.

Đám côn đồ cũng không bận tâm Ôn Triệu Minh bị tật, ngược lại càng không kiêng nể gì.

Một tên trong đó cư nhiên hắc hắc cười quái dị, miệng phun ác ngôn: “Bất quá là một thằng què, thế mà vận cứt chó thức tỉnh dị năng hỏa hệ, mà thế thì đã sao, chân mày cũng tàn phế thôi!”

“Được rồi! Đừng để ý đến hắn, chỉ là thằng vô tích sự, không có xe lăn cái rắm cũng thả không nổi, đi uống rượu thôi bây ơi.”

Bọn chúng phát ra tiếng cười kha khả, vừa cãi nhau vừa đi.

Ôn Triệu Minh ánh mắt lạnh như băng nhìn bóng chúng đi xa, móng tay hung hăng cắm vào lòng bàn tay. Miêu Gia loạng choạng bò lại đây, thật cẩn thận nâng Ôn Triệu Minh lên.

“Anh Ôn, anh không sao chứ?” Miêu Gia nhìn vẻ mặt âm trầm của Ôn Triệu Minh, “Đừng để ý chúng ăn nói tầm phào! Anh Ôn, em biết anh lợi hại biết chừng nào, chỉ là cố kỵ những người khác mới không xuất thực lực ra thôi.”

Ôn Triệu Minh cười khổ một tiếng, nắm tay Miêu Gia ngồi dậy: “Anh sẽ không để ý, nếu để ý mấy lời xấu xa châm chọc đó, anh sẽ không rời khỏi chung cư.”

Không có trợ lực mà rời khỏi chung cư, Ôn Triệu Minh đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ vì thiếu hụt trên người mà bị người ta cười nhạo kỳ thị. Chẳng qua, mỗi khi như thế trong lòng vẫn thấy khó chịu, anh còn chưa gang thép đến mức đó, có thể không nhìn ánh mắt người đời.

“Dạ.” Miêu Gia thở phào, lập tức căm giận nói: “Những tên này thật đáng giận , dị năng giả nhiều hơn mà còn nã súng chỉ vào chúng ta, thắng mà không vinh!”

Ôn Triệu Minh tinh tế suy tư một màn phát sinh hồi sáng.

Chuyện phát sinh quá đột ngột, những người này đột nhiên lái xe bao vây. Cứ việc họ cũng đã phòng bị một chút, nhưng không lường trước được đối phương có 7 dị năng giả áp trận, liền từng người đi lên thi triển dị năng uy hiếp họ. Cái đó còn chưa nói, còn có một số tên trực tiếp cầm súng chĩa vào đầu của họ.

Lưu Chiêu Ngô Thiện nhất thời xúc động bị thương nhẹ, vẫn là Ôn Triệu Minh thấy thế không ổn mới dùng dị năng hỏa hệ, sau đó ở giữa điều hòa.

Những tên này hiển nhiên có ý bắt họ về báo thù, dù sao người lửa rạng sáng kia trong bang Dã lang cũng tính là kẻ thế lực cực mạnh, cứ như vậy bị họ tiêu diệt. Nếu không cực hình họ trước mặt mọi người, uy tín của bất kì lãnh đạo nào cũng bị lay động.

Ôn Triệu Minh âm thầm thở dài một tiếng, lập tức bị Miêu Gia lúc này thực mẫn cảm nghe thấy.

"Anh Ôn, chúng tôi sẽ thế nào?" lá gan của Miêu Gia quả thực không lớn. Kêu cậu hack internet, cậu dám đối mặt với bất kì kẻ nào mà không rơi xuống hạ phong, nhưng trong thế giới thực này, tên nhóc tâm trí vẫn chưa trưởng thành này cũng sẽ sợ hãi cái chết, "Sẽ có người tới cứu chúng ta sao?"

Ôn Triệu Minh bất đắc dĩ vỗ vỗ bàn tay đang siết chặt tay anh: "Đừng lo, Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ sẽ nghĩ cách."

Nếu bên ngoài là bọn Lưu Chiêu Ngô Thiện Mã Đông, anh còn không chắc được, nhưng đó là Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ, anh tin tưởng lấy hiểu biết trong khoảng thời gian này đối với hai người, họ sẽ không cái gì cũng không làm liền bỏ rơi bạn bè. Nhất định sẽ có hành động, mà họ chỉ cần chờ thời cơ đó đến là được.

Ôn Triệu Minh thở ra một hơi, quan sát hoàn cảnh bốn phía.

Tầng giam này vẫn là nguyên dạng, là từng phòng riêng biệt xếp dọc hành lang.

Hình như là chúng chuyên dùng để giam giữ kẻ phản kháng, trong yên tĩnh còn nghe thấy tiếng người thống khổ rên rỉ, làm lòng người càng sợ hãi kinh hoàng.

Nhà tù này xây dựng cũng chưa lâu, kiến trúc diện tích khá lớn, cơ sở cũng toàn diện. Trừ mấy nhà giam ra, còn có thư viện đến đọc khi rảnh.

Sử Chính cũng không thích tòa hành chính ban đầu của cảnh sát, liền chiếm lấy toàn bộ thư viện, cải tạo thành cái ổ thiên đường hiện giờ của gã.

Cứ việc hiện giờ đang trong thời mạt thế, gã cư nhiên tận khả năng trang hoàng khu thư viện mình sinh hoạt cho thật xa hoa.

Lúc này Sử Chính đang ngồi trong phòng đọc bị dọn trống toàn bộ, trước sô pha da thuộc thoải mái đặt một bàn trà trên đó có bộ ấm trà đầy đủ. Sử Chính vẻ mặt thanh thản nhắm mắt lại thưởng thức hương trà.

"Lão Đại, bọn người này cũng chẳng lợi hại gì, chúng ta không phải vừa ra tay đã bắt về hết sao." Tên đẩy ngã Ôn Triệu Minh khinh thường nói: "Một lũ người già yếu bệnh tật, chẳng thằng nào có gan, tên nào cũng như chim cút. Nhất định là đám ngu Lý Kế Tiên kia mấy ngày nay quá thả lỏng mới sơ suất, bị chúng quay lại giết sạch. Tên có dị năng hỏa hệ kia cũng là thằng vô dụng bị què thôi, bị uy hiếp một cái liền thành thật. Nhưng mà cái xe cải tiến của chúng thật không tồi, bên trong cũng không thiếu lương thực, có thể ăn một bữa ngon. Ai ~ còn có thịt khô nữa chứ, em đã giao cho phòng bếp, trưa chúng ta liền ăn ngon một bữa nha? Lão Đại."

Sử Chính mở to mắt hờ hững nhìn thoáng qua tên đang nói ẩu nói tả lải nhải không dứt đó, gã trung niên đứng cạnh người nọ vừa thấy vẻ mặt lão Đại sương lạnh, lập tức một chân thụi vào bụng tên đó để hắn câm miệng lại.

"Tìm được Lý Kế Tiên chưa?" Sử Chính buông ly trà trên tay xuống.

"Thưa chưa." Gã trung niên đứng bên tên dong dài kia lắc đầu nói: "Đã tìm khắp mọi nơi trên đường, không tìm thấy bóng dáng nó."

"Hừ! Rác rưởi." trong mắt Sử Chính chợt lóe ánh lạnh.

Khóe miệng tên dong dài run run, trộm lui về sau một bước.

Kể ra từ khi họ gia nhập bang Dã lang của lão Đại, ngày nào cũng ăn ngon mặc đẹp còn có đàn bà để chơi, sống còn sướng hơn trước kia, nhưng mà kèm theo đó quy củ của lão Đại cũng rất nghiêm khắc.

Nếu không hoàn thành nhiệm vụ được giao, bất kể là biến dị giả hay dị năng giả hết thảy đều không có hậu quả tốt. Lần này cấp trên của Lý Kế Tiên chết ngay đương trường, chỉ mình gã còn sống, Sử Chính tuyệt đối sẽ không thương hại gã, ngược lại sẽ một câu "Rác rưởi vô dụng" liền đưa Lý Kế Tiên đi làm bạn với những tên đã chết. Cũng khó trách tên ranh mãnh này chạy mất bóng.

Gã trung niên run lên một cái, bật người thưa: "Tôi đã tăng mạnh nhân thủ tìm tòi, tin rằng nó không có xe chạy không được xa, nhất định sẽ tìm về được."

"Ờ." Sử Chính từ chối cho ý kiến hừ một tiếng, ánh mắt không có cảm tình lướt qua người gã trung niên: "Tao hy vọng trước ngày mai có thể thấy được nó, bất kể sống chết."

Gã trung niên nhẹ nhàng thở ra, thấp giọng xác nhận.

Lúc này một người khác đẩy cửa tiến vào, người đàn ông này mặc một chiếc áo sơ mi thoải mái, tướng mạo hung ác nham hiểm.

"Sử đại ca, cái anh muốn tôi đều hỏi ra rồi, đây là khẩu cung." Hắn đưa cho Sử Chính một kẹp văn kiện.

Sử Chính mỉm cười với hắn: "Giỏi."

Nếu nói Sử Chính thừa dịp loạn thế không chỉ tìm lại được tự do, lại thừa cơ quật khởi, cái đó gã không có gì bất mãn. Nhưng gã có một chút không hài lòng, chính là những người bên cạnh chẳng hợp ý gã chút nào cả.

Những tên tội phạm đến từ khắp nơi thành phố Bình Nam, xác thực không có mấy ai tài giỏi gì. Duy nhất Sử Chính tương đối vừa lòng chính là Khương Hạo cùng phòng giam với gã.

Nếu không phải bên ngoài đều là alien, tình huống không rõ, gã đã sớm mang theo Khương Hạo trở lại đại bản doanh bên Đông Á, bỏ lại đám rác rưởi vô tích sự này rồi.

Sử Chính lật văn kiện xem, vẻ mặt vốn đờ đẫn vô vị lập tức biến đổi. Gã ngồi thẳng dậy hai mắt tỏa sáng, miệng còn thì thào tự nói: "Ra là người quen cũ à, thú vị ~ "

Trên mặt Sử Chính lộ ra một nụ cười huyết tinh: "Vậy phải chiêu đãi cho tốt mới được."

Ôn Triệu Minh và Miêu Gia cũng không biết phòng giam nhốt họ có gắn cameras, biểu hiện cuả mỗi người đều bị quan sát rõ ràng, mà những ai ý chí không kiên định, dễ dao động đã bị lặng yên cách ly thẩm vấn.

Đây kỳ thật là một cái bẫy rất đơn giản, khi tự cho là chỉ có một mình, mọi người thường sẽ thả lỏng cảnh giác, lúc nói chuyện với nhau sẽ để kẻ thù thu được một ít tin tức đáng tin không tưởng được.

"Người tới!" Sử Chính như một trận gió thổi ra phòng đọc, gã hưng trí ngẩng cao phân phó: "Chuẩn bị cho kĩ, hôm nay tao có một vị khách quan trọng muốn tới bái phỏng đó!"

Đường Húc Hải cùng Phó Sử Ngọ Hoắc Ân Đình cũng không buồn ăn uống, lái xe đến gần thành phố Bình Nam liền trực tiếp bỏ xe, đi vào đồng hoang để ẩn nấp.

Kế hoạch hành động đều là Đường Húc Hải chế định, hắn bảo hai người làm thế nào thì làm thế đó.

Trên đường Đường Húc Hải rời đi một lát, trở về trong tay đã nắm một con thỏ hoang to mọng đơn giản nướng lên ăn.

Vừa ăn Phó Sử Ngọ vừa hỏi: "Chúng ta lúc nào xuất phát?"

Đường Húc Hải ngẩng đầu nhìn sắc trời: " Chờ đến khi trời sắp tối "

"Trong lúc này nếu họ bị tra tấn hoặc trực tiếp giết thì sao?" Hoắc Ân Đình nhịn không được hỏi.

Đường Húc Hải trầm giọng bảo: "Sẽ không, nếu Sử Chính biết tôi còn chưa bị bắt, lão Ôn họ tạm thời sẽ không bị thương tổn gì. Chuyện Sử Chính thích làm nhất chính là nắm lợi thế trong tay, sau đó nhìn đối thủ thúc thủ chịu trói. Trước khi thấy tôi, gã sẽ không để con tin chết không giá trị đâu."

Mày Phó Sử Ngọ nhíu lại chút, y lập tức nghĩ đến tính toán trước đó của Đường Húc Hải. Nếu không có y và Hoắc Ân Đình đồng hành, có phải Đường Húc Hải sẽ trực tiếp đi vào như vậy không. Y suy ngẫm tình cảnh như thế một chút, nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra cách Đường Húc Hải có thể thoát thân.

"Anh có đối sách gì không?" Phó Sử Ngọ nhịn không được hỏi.

Y không phải muốn rút lui có trật tự, nhưng như vậy thật sự rất có thể toàn quân bị diệt, nếu thế làm người ta rất không cam lòng.

Đường Húc Hải tâm tình trầm trọng, hắn phức tạp nhìn Phó Sử Ngọ một cái, nói: "Hiện tại chúng ta cũng chỉ có thể trông cậy phỏng đoán Miêu Gia thu hoạch được trên diễn đàn là chính xác. Tối hôm nay màn trời sẽ mở ra lần nữa, mà lúc này đưa xuống đều là alien tiến hóa."

Phó Sử Ngọ kinh hãi.

49. Chương 49

Hoắc Ân Đình kinh ngạc hỏi: "Vậy có quá mạo hiểm không?"

Đường Húc Hải kiên nghị nói: "Chỉ có như vậy chúng ta mới có một đường sinh cơ. Miêu Gia có thể thông qua tín hiệu vệ tinh lên mạng mới biết được tin này, Sử Chính trở mặt với quân khu sẽ không được cảnh báo, điều này làm chúng phòng bị sơ sài. Chờ lúc alien tiến hóa đến, chỉ cần nhà tù Bình Nam xuất hiện một chút sơ hở liền đủ cho chúng ta chuyển bại thành thắng !"

Nhà tù Bình Nam hiện đang hội tụ hơn hai vạn nhân khẩu, nhưng trong đó có ba phần tư chịu khổ nô dịch; 5000 người còn lại có trăm dị năng giả, dư lại đều là biến dị.

Những người này tuy đều là tay chân của Sử Chính, nhưng có người bị gã dùng ích lợi hấp dẫn gia nhập, cũng có kẻ người nhà bị bắt làm con tin ép gia nhập, không phải bền chắc như thép.

Chỉ cần có cơ hội, họ nhất định sẽ phản kháng. Như vậy phần thắng của ba người Đường Húc Hải sẽ mạnh hơn.

Phó Sử Ngọ tâm tình phức tạp nói: "Tình huống của nhà tù Bình Nam và kho trung tâm Vân thành khác nhiều quá."

Quả thực là khác một trời một vực.

"Người mà, đều là giống loài không biết thỏa mãn." Hoắc Ân Đình thở dài một tiếng.

Nhà tù Bình Nam dưới sự khống chế bạo lực của Sử Chính, ai cũng phải dựa vào hơi thở của gã để tồn tại, ngược lại bạo phát sức mạnh khổng lồ, đủ để giữ cho cả thành phố bị alien tấn công này đứng vững.

Thế mà Vân thành được quân đội tận tâm tận lực chiếu cố cuối cùng lại rơi vào cảnh tháo chạy tứ phía, binh bại như núi đổ. Xét đến cùng chính là những người nơi đó chưa từng liều mạng giãy dụa để sống, thậm chí còn có tâm tình oán giận ăn không ngon.

Cũng chính vì Sử Chính tâm ngoan thủ lạt, gã có thể cho người thường đi làm mồi để thiết kế bẫy, dẫn alien tiến hóa đến sau đó dùng mạng người làm giá trao đổi để tiêu diệt triều alien lớn. Điều này thì thủ trưởng tâm tồn chính khí của quân đội Vân thành quả thật làm không được .

Tâm tình Phó Sử Ngọ kiên quyết lên, nếu chế định kế hoạch hành động, như vậy y cứ dựa theo an bài của Đường Húc Hải mà tự hỏi :

"Buổi tối màn trời sẽ đưa tới alien tiến hóa không phải là khẳng định trăm phần trăm, cho nên để đảm bảo, chúng ta có cần đặc biệt đi dẫn một đám alien tiến hóa vào nhà tù Bình Nam không?" Phó Sử Ngọ nghiêm túc hỏi.

Đường Húc Hải xém chút nữa bị nước miếng làm sặc chết, có cần điên cuồng dữ vậy không? !

Phó Sử Ngọ lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Không cần đánh cuộc vào chuyện chưa chắc ăn, cho dù khả năng chỉ có một phần vạn, nhưng nếu không có alien rơi xuống nhà tù thì làm sao?"

Sắc mặt Đường Húc Hải cổ quái nói: "Buổi tối nhà tù Bình Nam để phòng thủ nhất định sẽ mở đèn, mà trong thành phố Bình Nam hiện tại chưa chắc còn có người sống, cho dù có cũng không có khả năng bật đèn buổi tối, cho nên alien nhất định chạy về phía nhà tù."

Phó Sử Ngọ lúc này mới triệt để hiểu tính toán của Đường Húc Hải, y thở phào: "Vậy thì tốt."

"Alien tiến hóa…" Hoắc Ân Đình nhắc tới, vẻ mặt phức tạp nhìn hai người.

Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ đều bằng vào năng lực của chính mình từng chém giết alien tiến hóa, nhưng hắn chưa có kinh nghiệm trực diện với chúng, nói thật trong lòng thật sự rất thấp thỏm.

Sử Chính không biết kế hoạch của Đường Húc Hải, nhưng gã lại không tính chờ đến khi Đường Húc Hải xuất hiện.

Sử Chính cho người trói bọn Ôn Triệu Minh lại, trực tiếp treo ngoài nhà tù, gã thì đứng trên đỉnh cầm một cái loa hô ra bên ngoài: "Đường Húc Hải! Nếu mày có ở đây thì ngoan ngoãn đi ra đi, đừng nghĩ chơi thêm trò gì. Tao chỉ cho mày nửa tiếng, đến giờ, nếu mày không đầu hàng, như vậy tao liền giết một thằng bạn của mày!"

Sử Chính nhìn vài người bị treo dưới chân, cười âm trầm: "Để mày biết tao không phải đang nói phét ……. "

Gã rút một cây súng ra nã một phát vào cánh tay Ôn Triệu Minh!

"Mày yên tâm, tao không bắn trúng chỗ hiểm, đương nhiên nếu nửa tiếng nữa mày không đi ra, vậy nó chảy máu đến chết cũng chẳng liên quan gì đến tao ~~" Sử Chính không hề gì nói.

"Mẹ nó !" Đường Húc Hải nghiến răng nghiến lợi.

Phó Sử Ngọ thấy thế tim như bị nhéo một cái.

Chi giả của Ôn Triệu Minh đã sớm không biết rớt ở nơi nào, cũng có lẽ là có người cố ý làm nhục nhã trêu đùa nên trực tiếp vứt bỏ chi giả của anh. Dưới đầu gối anh, ống quần trống rỗng bị gió thổi lay lắt. Tình cảnh kia thật sự làm người ta không đành lòng.

"Húc Hải! Chúng ta lên đi!" Phó Sử Ngọ tỏ vẻ y không thể nhịn nữa.

"Chờ một chút nửa." Hoắc Ân Đình kiềm chặt Phó Sử Ngọ lại, "Đừng xúc động!"

Đường Húc Hải cũng há mồm thở giữ bình tĩnh: "Sử Chính chỉ đang dọa người, hiện giờ thể chất của dị năng giả rất cao, năng lực khép lại cũng mạnh. Chỉ cần không bắn trúng mạch máu, trong chốc lát sẽ ngừng chảy thôi."

Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái _ chỉ là lừa họ thôi sao?

"Nhưng mà, sau nửa giờ, gã nhất định sẽ bắt đầu giết người." long cốt đao trong tay Đường Húc Hải hung hăng đâm vào mặt đất.

Điều này triệt để quấy rối kế hoạch của Đường Húc Hải, cách trời tối còn một khoảng, thời điểm màn trời đưa alien tới cũng trễ hơn dự định một lúc.

Sử Chính này là tâm ngoan thủ lạt chân chính, mới treo bọn Ôn Triệu Minh lên lấy máu, gã thật sự sẽ không để ý họ sống chết thế nào, nhưng ba người Phó Sử Ngọ lại không thể.

Bọn Ôn Triệu Minh hai tay bị cột lại, cứ như vậy bị treo trên đầu tường, trên người họ đầy bụi đất; Vương Đan, Lưu Chiêu, Mã Đông đều cực kì chật vật, trên áo thậm chí có vết máu.

Xem ra lúc ấy bị thương chính là ba người họ.

Miêu Gia liều mạng vùng vẫy, hình như muốn tránh thoát dây thừng trên cổ tay, nhưng dây thừng này quá chắc, cổ tay cậu bị siết ra dấu cũng không thấy lỏng nổi.

“Miêu Gia, để dành sức đi.” Ôn Triệu Minh sắc mặt tái nhợt nói với Miêu Gia đang không ngừng lay động bị treo bên cạnh anh.

Miêu Gia mặt mang lo lắng, cũng không nghe khuyên nhủ: “Không được ah, em phải nói cho anh Hải, không thể để họ tới cứu chúng ta.”

Ôn Triệu Minh cười khổ một tiếng, anh coi như đã lĩnh giáo độ tàn nhẫn của Sử Chính, hiện tại cư nhiên cũng không trông mong gì bọn Phó Sử Ngọ tới cứu người.

Phó Sử Ngọ rốt cục không nhịn được, y ghé vào bên người Đường Húc Hải phóng không hai mắt, cảm quan thẳng tắp tiến vào cửa nhà tù!

Đường Húc Hải cũng cảm giác tóc gáy cả người dựng lên, hắn vừa quay đầu lại Phó Sử Ngọ đã hai mắt vô thần nhìn chăm chú vào hướng nhà tù.

Một lúc lâu sau, Phó Sử Ngọ thở phào, máu trên vết thương của Ôn Triệu Minh đã chảy chậm lại, giống như Đường Húc Hải nói, tạm thời không chết người được.

Chờ một lát, chờ thêm một lát…

Phó Sử Ngọ điểm số tiếng tim đập chờ Đường Húc Hải chỉ lệnh.

“Đến lúc rồi.” Đường Húc Hải nói xong liền trực tiếp đứng lên, đi qua cửa thành.

Sử Chính nhàn nhã ngồi trên chiếc ghế sô pha cách cửa nhà tù không xa, đầy hứng thú nhìn cánh cửa mở rộng.

“Sử đại ca, anh nói người kia thật sự sẽ đến sao?” Khương Hạo không quá tin tưởng, rồi lại không dám hoài nghi phán đoán của Sử Chính. Dù sao căn cứ khẩu cung hỏi tới, những người này tụ lại chỉ mới có vài ngày thôi.

“Nếu đó là gã tao biết, hắn đương nhiên sẽ tới. Đường Húc Hải…” Sử Chính búng tờ giấy ghi thông tin của Đường Húc Hải trong tay một cái, “Trước kia tao cũng không biết tên hắn, nhưng vẫn có hiểu biết nhất định hành vi của loại như hắn.”

Sử Chính quỷ dị cười: “Có câu gì ta… Không vứt bỏ, không buông tay. Hắc hắc ~ bọn tham gia quân ngũ, nhất là loại chấp hành nhiệm vụ đặc biệt này đều thờ phụng ý tưởng đó.”

Đó là trong phim phải không? Khương Hạo nhịn không được liếc liếc Sử Chính cười càng ngày càng quỷ bí, hiện thực thật sự có người như vậy?

“A ~ đến .” mắt Sử Chính sáng lên, thẳng lưng nhìn Đường Húc Hải đi phía trước, có hai người đi theo phía sau.

Sử Chính gắt gao nhìn chằm chằm Đường Húc Hải, hắn càng đi vào, càng khơi gợi càng nhiều hồi ức ngày xưa _ chính là người này!

Tuy lúc ấy trên mặt hắn quệt đầy màu rằn ri nhưng bộ dạng và thân hình này, Sử Chính chết cũng không quên. Người này dẫn đội giết sạch đám tay chân gã dốc lòng dạy dỗ đến cực kì vừa lòng, cuối cùng còn bắt sống gã.

“Đường Húc Hải, chúng ta rốt cục gặp lại rồi.” Sử Chính đứng lên hất cằm, cao ngạo nhìn Đường Húc Hải tay cầm long cốt song đao.

“Sử Chính.” ánh mắt Đường Húc Hải gắt gao nhìn chòng chọc vào Sử Chính.

Lúc này song phương còn cách một khoảng, nhưng ánh mắt tiếp xúc lại như điện xẹt sấm rền đầy sức dãn.

Phó Sử Ngọ cũng cố không nhìn tay buôn lậu hỏa dược tung hoành Đông Á rất nhiều năm trong truyền thuyết này, ngược lại ánh mắt không chút sai lệch nhìn chăm chú vào Miêu Gia bị treo trên không trung.

“Đi đi! Đừng động tụi em!” Miêu Gia đầy mặt cấp bách, mồ hôi chảy ròng, cả người lấm lem.

“Miêu Gia! Đừng sợ, tụi anh tới cứu mọi người.” Cho rằng cậu đang sợ hãi, Phó Sử Ngọ ra tiếng.

“Đi nhanh đi! Đừng động tụi em!” cả người Miêu Gia đều run lên, ánh mắt cậu cứ ngắm lấy Ôn Triệu Minh bên cạnh.

Ôn Triệu Minh lúc này cũng cười khổ: “Đừng động chúng tôi, các anh không nên tới! Sử Chính căn bản không tính buông tha bất kì kẻ nào.”

Ánh mắt Đường Húc Hải giao phong cùng Sử Chính, liền tính nghe thấy cũng chẳng thấy có gì bất ngờ.

Phó Sử Ngọ không hiểu nhìn hai người, cảm thấy hai người này không phải loại người dễ chán ngán tuyệt vọng như vậy, vì sao bây giờ lại phản ứng thế này?

Phó Sử Ngọ không khỏi cẩn thận nhìn, kết quả trong đầu lập tức “ong” một tiếng.

“Húc Hải! Anh tới nhìn trong áo của Triệu Minh hình như có cái gì!” Y không dám xác định nói, “Cái đó là?”

Đường Húc Hải lắp bắp kinh hãi, rốt cục thoát khỏi giằng co với Sử Chính, thu ánh mắt lại, vừa nhấc đầu lên tim hắn bỗng nặng trịch.

Nếu như trước nãy nói là cửu tử nhất sinh, như vậy hiện giờ là thập tử vô sinh!

Sử Chính thằng khốn này cư nhiên buộc bom trên người Ôn Triệu Minh!

“Cặn bã!” Đường Húc Hải nhịn không được bạo khẩu quát, ánh mắt hắn âm trầm nhìn Sử Chính: “Người có thù oán với mày là tao, tao đã đến rồi, thả họ ra. Gỡ bỏ bom!”

Hai chân Sử Chính chuyển hướng, hai tay tạo thành chữ thập đặt trước ngực, nhìn Đường Húc Hải âm âm cười: “Có thù với tao đương nhiên là mày, nhưng mấy thằng này không phải cũng giết tay chân của tao sao? Cho dù không tự mình động thủ, đứng một bên coi cũng là tòng phạm, là cái gì cho mày tự tin là tao sẽ vì một mình mày liền thả tụi đã sát hại đàn em của tao?”

Mắt Đường Húc Hải nhắm lại, hắn chỉ biết sẽ có kết quả này.

Hoắc Ân Đình lúc này khẩn trương tiến lên một bước, giọng cứng ngắc nói: “Nếu tôi nói tôi muốn gia nhập các anh thì sao?”

Hắn nói ra lời phá núi vỡ trời kinh thiên như vậy, làm những người bị treo trên đầu tường không thể tin nổi nhìn hắn, nhưng Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải hai người đều thờ ơ.

Không quản thế nào, chỉ cần có thể nhiều thêm một tia hy vọng, bọn họ đều nguyện ý thử.

“Tôi là dị năng giả thủy hệ, có kỹ năng tên là súng nước.” Hoắc Ân Đình tái mét nhìn Sử Chính mặt không đổi sắc, nói: “Loại kỹ năng này thậm chí có thể so sánh với uy lực của súng máy hỏa lực lớn. Chỉ cần anh thả họ, tôi nguyện ý gia nhập bang của anh.”

“Hừ!” Sử Chính cười lạnh một tiếng, nói: “Mày cho tao là một thằng rác rưởi vì tài năng của mày mà thỏa hiệp à?”

Hoắc Ân Đình kinh ngạc nhìn Sử Chính, Sử Chính âm ngoan quát: “Nếu tao thật sự tha cho chúng, cho mày gia nhập thế lực của tao, tao sao còn xứng đáng với các anh em đã chết. Sau này các anh em bán mạng cho tao sẽ nhìn tao thế nào? ! Chẳng lẽ mạng của họ thì không đáng tiền? ! Chờ họ bỏ mạng đồng hoang, lão Đại vì lung lạc kẻ địch mà buông lưới thả cho hung thủ đi, chẳng phải quá rét lạnh nhân tâm sao!”

Hoắc Ân Đình trăm triệu không tưởng nổi, tuy mặt ngoài hắn chưa nói, nhưng đối với chuyện cải tiến mũi tên nước thành súng nước, trong lòng hắn vẫn rất tự đắc .

Dị năng Thủy hệ không chỉ không bị coi là yếu nữa, ngược lại lực sát thương tăng lên cực mạnh, hồi giết alien trên đỉnh núi hắn chính là chủ lực lớn nhất!

Hoắc Ân Đình thậm chí tin tưởng chỉ bằng bản lĩnh của hắn không quản bất kì căn cứ sinh tồn nào đều sẽ cực kì hoan nghênh hắn. Lại không ngờ tên đại ca xã hội đen Sử Chính này lại chẳng thèm nhìn!

Nhưng cố tình đây lại là sức quyến rũ của Sử Chính! Cứ việc gã tâm ngoan thủ lạt, thuộc hạ đều sợ gã, nhưng cũng là một nhân vật cực giỏi.

Lập tức đàn em phía sau gã liền ồn ào lên, tên nào cũng vì gã hô tuyệt, nhân khí cùng uy vọng bùng lên dữ dội.

Đường Húc Hải cũng không ngờ gã cư nhiên một chút do dự cũng không liền cự tuyệt .

"Bớt nói nhảm đi, Đường Húc Hải! Hôm nay chính là ngày giỗ của mày!" Sử Chính chỉ vào Đường Húc Hải lớn tiếng quát.

Đường Húc Hải sắc mặt lạnh như băng, hắn nói với Sử Chính: "Tao nếu dám đến cũng đã có giác ngộ này! Sử Chính mày có chiêu gì cứ việc ra hết đi!"

Nâng hai cổ tay, Đường Húc Hải tay cầm song đao, không chút sợ hãi nhìn Sử Chính.

Sử Chính tà cười một tiếng, tay giơ một vật nhỏ lên: "Mày cho là mày còn có quyền phản kháng? Biết trong tay tao là gì không?"

Thị lực của Đường Húc Hải cực tốt, vật trong tay Sử Chính hắn lập tức nhận ra. Đó là một cái điều khiển từ xa.

Đường Húc Hải nghiến răng, tiếng như rặn ra từng chữ: "Sử Chính, mày dù gì cũng là nhân vật tiếng tăm, đừng vô sỉ như vậy."

Sử Chính âm khí nặng nề quát Đường Húc Hải: "Mày có tư cách nói tao à! Lúc trước gài bẫy là tụi mày! Thôi khỏi nói nhảm nữa, vì thắng lợi bất chấp thủ đoạn thôi! Mày tốt nhất làm theo lời tao nói, bằng không tao cũng không cam đoan tay tao có bất cẩn run lên, làm nổ tan xác tụi bạn mày không đó."

Phó Sử Ngọ lo lắng ngẩng đầu nhìn những tiểu đồng bạn bị treo trên tường, sau đó lại hung tợn nhìn tên Sử Chính âm hiểm kia, đồ bại hoại!

Đường Húc Hải thở sâu, im không lên tiếng nhìn Sử Chính.

Sử Chính vừa lòng mỉm cười, lười biếng nói: "Đầu tiên ném song đao xuống, trên người không thể có cái gì bằng kim loại hết."

Đường Húc Hải nín thở ném song đao xuống đất.

Sử Chính liếc hai người còn lại một cái: "Còn có hai thằng bây, một thằng giao súng, một thằng thả 10 tấn nước ra."

Phó Sử Ngọ vừa sợ vừa giận, không hiểu nhìn Sử Chính, gã làm sao biết rõ như lòng bàn tay vậy.

Đường Húc Hải cắn răng nói: "Dựa theo lời hắn, làm đi."

Phó Sử Ngọ coi như trấn tĩnh giao hai thanh súng lục ra, Hoắc Ân Đình mặt không đổi sắc duỗi tay phun một cột nước, hận không thể dùng súng nước bắn nát thây gã trước mắt.

Đáng tiếc Sử Chính cảnh giác quá cao, ngón tay gã vẫn luôn đặt trên cái điều khiển.

Tên đi lên lấy vũ khí liếc nhìn đánh giá Đường Húc Hải, cười xấu xa nói: "Lão Đại, hắn cũng không thành thật nha, trên người còn có đồ kim loại kìa!"

Mày Sử Chính dựng lên: "A?"

Đường Húc Hải oán hận thằng chọc khóe này, nén giận nói: "Trên người tao tất cả đồ kim loại lấy ra hết rồi."

Cả chìa khóa xe hắn cũng ném xuống.

"Vậy cái khóa dây nịt của mày không phải kim loại à?" Người nọ nói.

Lời này vừa ra, lập tức mang đến tiếng cười to ầm ầm: "Ha ha ha ha!"

"Đúng đúng đúng! Khóa dây nịt là cái gì, khóa kéo quần chẳng phải cũng bằng kim loại sao? ! Mau cởi!"

"Cởi! !" "Cởi hết cởi hết a! Ha ha ha!"

Phó Sử Ngọ phẫn nộ nhìn đám bại hoại rõ ràng đang vũ nhục Đường Húc Hải!

Đường Húc Hải lúc này lại rất lãnh tĩnh, hắn thong dong rút dây nịt ra, quần cũng cởi, chân trần đạp trên mặt đất.

"Có thể làm đầu sói Sử Chính kiêng kị, không tiếc bắt tao trần truồng mới có thể an tâm, thật là vinh hạnh của Đường mỗ." Đường Húc Hải lạnh nhạt nói.

Sử Chính vốn vẻ mặt đắc ý lập tức phai nhạt ý cười: "Mày cứ ra vẻ đi, Tiểu Mễ cho hắn chút giáo huấn, cho hắn biết hậu quả của nhanh mồm nhanh miệng."

Phía sau Sử Chính lập tức đi ra một tên vạm vỡ, đi lên liền canh mặt Đường Húc Hải mà dộng.

Phó Sử Ngọ lập tức muốn xông lên, lại bị người đè rạp xuống đất.

Y tránh không thoát, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn Đường Húc Hải bị đánh.

Đường Húc Hải bớt thời giờ nhìn y một cái, ý trong mắt cực kì rõ ràng, chính là bảo y đừng xúc động.

Y hiểu Đường Húc Hải đang chờ thời cơ, nhưng lại sợ không chờ đến lúc đó, Sử Chính đã trực tiếp giết hắn rồi.

Ôn Triệu Minh mấy người bị thả rơi xuống trước cửa, căn bản không nhìn thấy trong cửa chuyện gì xảy ra, nghe thấy tiếng động làm lòng anh khổ sở, anh lay lay dây thừng cột trên cổ tay, ánh mắt tối nghĩa. Trong khoảng khắc đó lòng ngũ vị tạp trần, phẫn nộ, sợ hãi, áy náy, chán ghét bản thân.

Lúc Ôn Triệu Minh bị cột bom trên người đã bị Sử Chính uy hiếp, đây là một quả bom cực kì phức tạp tinh xảo, trừ phi có chuyên gia chuyên gỡ bom đến, nếu không chỉ bằng họ nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra cách.

Điều khiển bom này nằm trong tay Sử Chính, gã có thể kíp nổ bom; bên cạnh đó lại nghe được tiếng tim đập của Ôn Triệu Minh, nếu anh chết bom liền nổ; hơn nữa bom này chỉ cần bị đụng tới bất kì một dây kim loại nào cũng sẽ nổ, căn bản không có nhược điểm đáng nói.

Cảnh chiếu trên TV, cái gì cắt một dây là có thể gỡ bom căn bản sẽ không có.

Ôn Triệu Minh lúc ấy quả thực mất hết can đảm, dù sao cũng chết cần gì liên lụy người khác. Chẳng qua chỉ chần chờ giây lát đã bị treo lên đầu tường, thành lợi thế uy hiếp Đường Húc Hải Phó Sử Ngọ.

Tên tay đấm gọi là Tiểu Mễ này vì biểu hiện trước mặt Sử Chính nên cực kì dốc sức, gồng sức cả người hành hạ Đường Húc Hải một trận.

Rất nhanh trên người Đường Húc Hải liền xanh tím ứ máu, hai má cũng sưng lên, mắt thiếu chút nữa không mở lên nổi.

"Rồi , đừng đánh chết hắn. Người này giết nhiều huynh đệ của tao thế, tại sao có thể hời cho hắn như vậy." Sử Chính hờ hững nói.

Tiểu Mễ thở hồng hộc dừng tay, cuối cùng còn đá Đường Húc Hải văng vào một góc.

Đầu Đường Húc Hải buông xuống, hình như đã hôn mê.

"Nhốt Đường Húc Hải vào phòng giam đặc biệt đi, sáng mai bày cái bàn tế giết hắn tế cho các anh em đã chết của tao." Sử Chính nhìn Phó Sử Ngọ vẫn luôn trừng trừng nhìn gã, mỉm cười, "Đừng lo, đến lúc đó sẽ đưa tụi bây cùng xuống làm bạn."

Phải chờ tới sáng mai sao?

Phó Sử Ngọ yên lặng nghĩ, cũng không biết alien có tiến công nơi này không.

Cho tới bây giờ y chưa từng nghĩ có ngày y lại ngóng trông alien xuất hiện đến vậy.

Phó Sử Ngọ cùng Hoắc Ân Đình bị kéo xuống nhốt vào phòng giam, Đường Húc Hải thì bị giam một mình vào phòng đặc biệt. Cánh cửa của phòng này là một phiến đá dày cộm, mở cửa đóng cửa hoàn toàn do dị năng giả thổ hệ đến làm, bên trong không có chút kim loại nào.

Cái này cũng không phải chuẩn bị riêng cho Đường Húc Hải, mà là Sử Chính đặc biệt kiến tạo đối phó dị năng giả kim hệ.

Đường Húc Hải bị người tha như chó chết ném vào nhà tù, cửa đá bị đóng lại. ánh sáng xuyên thấu mấy cái lỗ chỉ to chừng nắm tay có tác dụng thông gió chiếu vào, trong phòng giam cũng không quá u tối.

Chờ đến xác định những tên đó đều đi rồi, Đường Húc Hải mới bò người dậy, hắn phun một ngụm nước bọt có trộn máu trong đó xuống đất.

Nghiêng cổ, xoay các đốt ngón tay ngón chân, phát ra một trận tiếng vang rắc rắc rắc.

Hắn kiểm tra thân thể một chút, lại ngạc nhiên phát hiện bị gã to con Tiểu Mễ kia hành hung, chỉ làm hắn đau da thịt thôi, một chút nội thương cũng không để lại.

Đường Húc Hải không hiểu nhìn lòng bàn tay của mình _ chẳng lẽ ngoài việc xương cốt hắn có thể dung hợp kim loại, cường độ cơ bắp hắn cũng gia tăng mạnh ư?

Hắn nghĩ nghĩ, rất có thể, dị năng kim loại của hắn vốn đã hơi khác với những dị năng giả kim hệ trong kho trung tâm, dị năng này hình như càng có thể cường hóa bản thân hắn, mà không phải thao túng kim loại ngoài thân như những dị năng giả kim hệ khác.

Đường Húc Hải nhìn cửa đá cười lạnh, cho là lấy hết đồ kim loại hắn liền bó tay chịu chết liền mười phần sai.

Lòng bàn tay của hắn mở ra, ở giữa một thanh kiếm thật lớn chậm rãi trồi lên!

50. Chương 50

Bị cách ly giam giữ, Phó Sử Ngọ trực tiếp bị nhốt cùng Mã Đông.

Nhìn Mã Đông bị thương, Phó Sử Ngọ hỏi: “Vết thương của anh thế nào?”

Mã Đông nhe răng nhếch miệng xoay xoay cánh tay, ai ui nói: “Tôi còn ổn, chỉ một ít vết thương ngoài da. Ngược lại Đường Húc Hải, anh ta không sao chứ.”

Mắt Phó Sử Ngọ chợt lóe, giọng điệu kiên định nói: “Anh ta nhất định không sao.”

Y thuyết phục đối phương lại như đang thuyết phục chính mình.

Mã Đông nhịn không được hỏi: “Chúng tôi sẽ chết sao?”

Phó Sử Ngọ thở dài một tiếng nói: “Giờ còn chưa biết, cũng có tỷ lệ sống sót nhất định.”

Đường Húc Hải bị thương không biết có nặng không, Hoắc Ân Đình cũng bị trút hết nước, súng của y cũng không còn, một phần năm nắm chắc từ ban đầu giảm xuống chưa đến một phần mười.

Hoắc Ân Đình thì bị nhốt cùng Ôn Triệu Minh, hắn quan tâm nhất vẫn là trái bom trên người đối phương, ngược lại không nói ra kế hoạch của Đường Húc Hải. Nhìn tình huống này Ôn Triệu Minh không có khả năng sống sót, còn nói với anh ta làm gì nữa.

Sử Chính cầm tin tức Khương Hạo giám thị ra được, hắn búng trang giấy một cái: “Còn chưa bỏ cuộc à?”

Khương Hạo thì nói: “Có một số kẻ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Sử Chính từ chối cho ý kiến, hắn quay đầu phân phó Khương Hạo: “Không cần vì màn trời tạm thời biến mất liền thả lỏng cảnh giác, quậy một ngày rồi cũng kỉ luật lại. Buổi tối cho tụi nó qua mấy gò canh gác trực hết cho tao, thằng nào cũng không được ngủ!”

Khương Hạo không chút nào chút cầu tình vì đám bang chúng đã làm ầm ĩ từ trưa đến chạng vạng này, nên để chúng biết sự lợi hại của lão Đại.

Sử Chính nhìn sắc trời dần tối ngoài cửa sổ, cứ việc không chiếm được trợ giúp của căn cứ sinh tồn quân khu, gã cũng sẽ không thả lỏng chút nào.

“Nhưng phải công nhận thịt bò dị năng kia thật sự không tồi, về sau cũng cho chúng đi về hướng đó tìm kiếm cũng được.” Sử Chính thầm nghĩ, “Liền tính không phải thịt bò dị năng, thịt bò biến dị chắc cũng ngon hơn loại thường.”

Buổi tối này không ai dám thả lỏng, tất cả người bang Dã lang đều tỉnh táo.

Phó Sử Ngọ không ngừng nhìn về hướng bên ngoài, Mã Đông mệt mỏi ngáp: "Anh đang nhìn cái gì?"

"Alien." Phó Sử Ngọ phun ra hai chữ khiến Mã Đông lập tức bừng tỉnh .

"Có alien?" Mã Đông cũng đứng bên người Phó Sử Ngọ ra sức nhìn ra ngoài cửa sổ, đáng tiếc cửa sổ hơi cao.

"Tối nay sẽ xuất hiện lần nữa. Anh xem, màn trời lại đây." cuối tầm mắt Phó Sử Ngọ dần nhuộm một màu đỏ nhạt.

Màn trời sau 24 giờ lại lần nữa bao phủ đại địa Hoa Hạ.

Mà alien, cũng đúng hẹn tới, sôi nổi buông xuống mỗi một thành thị.

Thành phố Bình Nam cũng không phải ngoại lệ.

Sử Chính quả thật lợi hại, gã dùng cách lấy mồi dụ giết sạch alien tiến hóa và alien bình thường, trong Bình Nam có thể nói là một mảnh tĩnh mịch. Điều này làm alien rớt xuống thành phố Bình Nam nhất thời mờ mịt mà du đãng.

Nhưng lũ alien cũng có rớt xuống gần nhà tù Bình Nam, ánh sáng duy nhất phụ cận lập tức hấp dẫn lũ alien chú ý đến.

"Tê ——" một tiếng rít bén nhọn vang lên, văng vẳng truyền đến càng nhiều giọng rít to.

Đường Húc Hải đứng lên, cự kiếm trong tay chấm đất, vẻ mặt lạnh lùng đứng giữa phòng giam.

Ánh mắt Phó Sử Ngọ vừa động: "Đến!"

Mã Đông bất an nhìn mặt y: "Cái gì đến , alien sao?"

"Mã Đông! Lập tức dùng năng lực của anh sa hóa mặt sàn quanh song sắt !" Phó Sử Ngọ lớn tiếng quát.

Mã Đông bị y khí thế quát một tiếng, trong óc liền trống rỗng chỉ biết nghe theo, chờ hắn phục hồi tinh thần đã cùng Phó Sử Ngọ chạy ra ngoài hành lang phòng giam rồi.

"Anh Phó, chúng ta phải đi đâu?" Mã Đông sợ hãi hô.

"Cứu người!"

Sử Chính nhốt Mã Đông và Phó Sử Ngọ chung phòng nghiễm nhiên là một quyết định sai lầm, nếu chỉ có mình Phó Sử Ngọ y thật sự không biết làm sao trốn ra khỏi phòng giam.

"Anh… Anh có biết họ ở chỗ nào không? !" Mã Đông đuổi theo sau y hô.

"Tôi biết!" Phó Sử Ngọ nói như đinh chém sắt.

Năng lực cảm quan của y có thể bao trùm nửa cái trấn, nhà tù này lớn đến cỡ nào cũng không lớn bằng nửa trấn được.

Phó Sử Ngọ dùng cảm quan quan sát không trung, y đẩy mạnh ý thức, xuyên thấu qua tầng thượng từng tầng từng tầng đi xuống.

Y có thể tìm thấy, nhất định có thể biết Đường Húc Hải ở nơi nào!

Đường Húc Hải cũng không bị giam chung một tòa nhà với bọn họ, tuy không nhìn thấy hắn, nhưng Phó Sử Ngọ lại tìm được những người khác.

"Đi lầu hai!" Phó Sử Ngọ từ cánh cửa bị Mã Đông tông rớt ra ngoài, đi dọc theo cầu thang xuống.

Mã Đông lại chần chờ không dám đi theo, đến giờ hắn còn không rõ lắm Phó Sử Ngọ rốt cuộc có kế hoạch gì. Bên ngoài kẻ thù nhiều vậy, chỉ bằng hai người họ làm sao mà cứu người?

"Mã Đông!" ánh mắt sắc bén của Phó Sử Ngọ bắn về phía Mã Đông đang do dự, y nghiêm khắc nói: "Đừng do dự nữa, không thì chỉ chôn mạng anh ở đây thôi!"

Mã Đông cắn răng, hiện tại cũng chỉ có thể tin tưởng y thôi!

"Vâng!" Mã Đông đi theo phía sau hắn hướng về lầu hai chạy tới.

"Không cần lo lắng! Hiện tại tầng này không có kẻ thù! Anh chỉ cần đẩy ngã mấy cánh cửa tù ra thôi, cái khác anh không cần quản!" Phó Sử Ngọ giục Mã Đông hành động.

"Vâng." Mã Đông gật đầu đồng thời trong lòng cũng nhẹ nhõm. Cái khác hắn thật sự sẽ không làm được nhưng sa hóa mặt đất lại cực kì thuần thục.

Một cánh cửa khác ngã xuống.

"Miêu Gia! Lưu Bội Kỳ!" Phó Sử Ngọ chạy vào.

Miêu Gia kinh hỉ nhảy dựng lên: "Anh Phó!"

"Đi mau! Không phải lúc để nói chuyện!" Phó Sử Ngọ dồn dập nói.

"Ừ!" Lưu Bội Kỳ không nói hai lời đi theo sau y.

Cứ như vậy, thần kỳ như có người chỉ đường cho Phó Sử Ngọ, liên tục Vương Đan, Hollande, Lưu Chiêu, Ngô Thiện đều được tìm được.

"Triệu Minh và Hoắc Ân Đình ở cuối hàng lang bên kia cầu thang, hiện tại chúng ta đi cứu họ." Phó Sử Ngọ bình tĩnh nói.

Bên ngoài vốn không có khả năng không chú ý đến tiếng động họ tạo ra, thế nhưng lũ alien lần này từ màn trời rơi xuống lợi hại đến bất ngờ, cư nhiên liên tục rít gọi alien chung quanh, dần dần hình thành triều alien.

Những tên trông coi trạm gác trong nhà tù cũng bị điều đi, điều này giúp hành động cứu người của Phó Sử Ngọ thông thuận không bị ngăn cản.

Tiếng họ chạy trốn cũng không nhỏ, nhà giam trên lầu hai cũng còn nhốt những người khác. Những người này thấy họ chạy qua, không phải nhát gan trốn trong góc, chính là cảnh giác né tránh.

"Triệu Minh!" Phó Sử Ngọ không kịp đợi cánh cửa tù bị Mã Đông sa hóa tự ngã xuống, đã một cước đá văng cánh cửa.

Ôn Triệu Minh nhìn thấy y mắt liền sáng bừng lên, nhưng sau đó lại ảm đạm đi: "Anh thoát ra rồi, thật tốt. Hoắc Ân Đình, các anh cùng đi đi, đừng động tôi ."

"Không được. Tôi sẽ không bỏ lại anh, theo chúng tôi cùng đi." Phó Sử Ngọ nói.

Miêu Gia thậm chí đã chạy tới níu lấy cánh tay anh.

"Tôi căn bản là đi không được! Tôi là một tên tàn phế! Anh bảo tôi đi theo anh thế nào!" Ôn Triệu Minh nhịn không được bùng nổ gào, "Xin anh! Đừng động tôi, đi đi."

Phó Sử Ngọ sửng sốt, trong nhất thời không ai lên tiếng.

"Đi không được, người khác có thể cõng anh, nhưng anh đừng nghĩ đến chuyện tôi bỏ anh." Phó Sử Ngọ lãnh khốc nói, đi lên khom lưng trì kéo anh lên lưng mình.

Sợ tới mức Ôn Triệu Minh vội đẩy vai y ra: "Anh điên rồi! Người tôi có bom!"

"Bom cũng không phải giấy, chỉ cõng anh thôi, không bị hư đâu mà lo." Phó Sử Ngọ bướng bỉnh nói. (-_- thanh niên tỉnh táo của năm)

Ôn Triệu Minh xem như bại bởi y, dịu giọng xuống nói: "Đừng cõng tôi, xe lăn hoặc chi giả, chỉ cần có một cái tôi cũng có thể đi theo các anh, tôi ở chỗ này chờ các anh."

"Em biết chi giả của anh Ôn ở đâu!" Miêu Gia vội vàng la: "Ngay trong tòa nhà kế bên ấy!"

Phó Sử Ngọ lo lắng nhìn nhìn Ôn Triệu Minh: "Ừ, chúng tôi liền đi tìm, anh chờ ở chỗ này."

Phó Sử Ngọ quay đầu nói: “Mã Đông anh lại phối hợp với ảnh, nếu có người đến trực tiếp sa hóa sàn hành lang bên ngoài, như vậy họ qua không được đâu.”

Y nói rất đáng tin, Mã Đông cũng chỉ có thể gật đầu.

Phó Sử Ngọ mang theo những người khác xoay người bước đi: “Xe cải tiến của chúng ta đâu?”

“Ở trước cửa lão Đại của chúng.” Vương Đan đáp.

“Lão đại kia là dị năng giả hệ sức mạnh, ” Phó Sử Ngọ trầm ngâm, y quay đầu lại nhìn nhìn người phía sau.

Lưu Bội Kỳ thư sinh yếu mềm, Hoắc Ân Đình bị hút sạch nước, những người khác đối phó biến dị giả còn có thể, dị năng giả thì chết chắc.

Phải chi có súng thì tốt rồi.

Mắt Phó Sử Ngọ chợt lóe, ý thức tập trung vào hình ảnh trong não.

Thôi đi tìm người cướp đi cho rồi _ Phó Sử Ngọ thở dài, y không tìm thấy cái tên cướp súng của y hồi sáng.

Y rất tự mình hiểu lấy, y cũng không như biến dị giả có ưu thế về cơ thể, cũng không giống dị năng giả có kỹ năng đặc biệt. Từ trước tới giờ y không phát hiện năng lực đặc biệt của y có cách gì có thể công kích kẻ thù.

Y có thể dựa vào chỉ có là súng.

Y thật sự quá nhỏ yếu.

Nhưng nhỏ yếu đến đâu, lúc tay không tấc sắt cho dù dùng móng cào, răng cắn, cũng phải kiếm được cây súng!

Ôm tâm tư bi tráng như vậy, Phó Sử Ngọ khí thế hùng tâm chạy ra ngoài tòa nhà.

“Thả tôi ra! Van xin anh, thả tôi ra ngoài! ! !” Ngay khi y sắp chạy ra cửa đột nhiên một giọng nữ mát lạnh vang lên.

” Gì?” Phó Sử Ngọ không khỏi bất ngờ.

Trong tòa nhà này cũng không phải không giam người khác, thấy họ đều trốn tránh né đi, đây là người đầu tiên cầu cứu bọn họ.

Phó Sử Ngọ lần theo tiếng tìm ra.

Đó là một cô gái còn rất trẻ.

Phó Sử Ngọ nhìn không ra bộ dạng cô thế nào, mặt cô nhớp nhúa, toàn thân bẩn thỉu, tóc lởm chởm khúc ngắn khúc dài như bị chó gặm.

“Là cô đang cầu cứu à?” Phó Sử Ngọ đối diện với cô gái không biết tên nọ.

Cô gái khác hẳn với bất kì một ai y đã từng thấy từ ngày mạt thế bắt đầu tới nay, Phó Sử Ngọ hoang mang .

Sau đó y giật mình, thì ra trong mắt cô gái này đang hừng hực ngọn lửa, so với những người thấp thỏm lo âu, không thấy tương lai, ý chí cầu sinh của cô mãnh liệt kinh người!

“Là tôi! Tôi xin anh! Thả tôi ra ngoài!” Cô gái duỗi bàn tay khô gầy cộm khớp xương ra hướng về Phó Sử Ngọ gào thét .

Phó Sử Ngọ bị giọng của cô làm chấn động, y gật gật đầu nói: “cô đừng gấp, tôi sẽ thả cô ra.”

Sau đó y do dự một chút, mấy cánh cửa này đều bị cường hóa rồi, nếu không có Mã Đông y làm sao mở ra đây?

Nhưng đúng lúc này Mã Đông đã chạy xuống.

“Anh Phó.” Mã Đông chạy chậm đến cạnh y, bất an nhìn y.

“Anh sao cũng xuống thế?” Phó Sử Ngọ bất ngờ.

“Anh Ôn bảo tôi đuổi theo các anh, bởi vì hiện tại cũng chỉ có dị năng thuộc tính cát của tôi có thể có tác dụng.” Mã Đông giải thích: “Anh Ôn nói tuy anh không động đậy được, nhưng trên người lại có bom, còn là dị năng giả hỏa hệ, cho dù người của Sử Chính đuổi tới cũng không dám động ảnh.”

Phó Sử Ngọ nghĩ nghĩ, Ôn Triệu Minh nói rất có lý, vì thế y gật đầu: “Anh tới vừa lúc, phá đổ cái cửa này đi.”

Mã Đông lập tức theo chỉ thị của y phá cánh cửa tù nhốt cô gái.

“Cám ơn anh!” Cô gái chân vừa bước ra khỏi nhà tù, ánh mắt kiên nghị nhìn Phó Sử Ngọ, sau đó trịnh trọng khom người: “Cảm ơn anh đã thả tôi, đại ân đại đức của anh tôi chỉ có thể kiếp sau báo đáp.”

Phó Sử Ngọ miệng vừa mở muốn bảo không cần cảm ơn, lại cảm thấy lời của cô gái này rất có vấn đề.

Nói xong câu đó, cô liền xông ra ngoài, tất cả mọi người bất ngờ không kịp đề phòng.

“Cô ta làm gì vậy?” Miêu Gia trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng cô.

“Không biết, theo sau!” Phó Sử Ngọ không nói hai lời đuổi theo sau.

Vừa chạy đến cửa, chỉ thấy cô gái kia điên cuồng tăng tốc chạy, miệng còn tê thanh phế liệt gào rú: “Sử Chính thằng chó! Tao liều mạng với mày! ! !”

Giọng cô xé rách chân trời, rất nhanh thành viên bang Dã lang chuyên chú phòng thủ alien bên ngoài liền chú ý tới cô.

Người bên phe Phó Sử Ngọ lập tức há hốc mồm, nhưng bang Dã lang chỉ sững sờ một chút liền cùng hung ác cực đánh về hướng cô: “Mày con thối tha, lão đại của tụi tao hạng như mày có thể mắng ? !”

Những gã này trong tay không búa thì đao phay, mắt thấy cô gái kia sắp bị chúng loạn đao chém chết, bọn Phó Sử Ngọ ngoài tầm với căn bản không kịp cứu cô.

“A a a a a! ! ! !”

Một tiếng thét sắc lẹm chói tai từ cổ họng cô lao ra, không khí gợn lên một đợt sóng mắt thường có thể thấy được, “Ông ——” một tiếng một sóng xung kích quét qua bang chúng dã lang, gã đang lao về phía cô lập tức bị chấn động lảo đảo, miệng mũi trào máu!

“Đệt má! ! !” Miêu Gia kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

“Sóng… Sóng âm?” Phó Sử Ngọ cũng kinh ngạc nhìn cô gái một mình đứng đó, đối diện là cảnh tượng một đám đàn ông mặt mũi đầy máu nằm vật xuống đất theo hình quạt.

“Thật lợi hại!” Vương Đan hai mắt tỏa ra tia sáng kỳ dị liên tục, kính nể nhìn cô gái khô gầy nọ.

Ai cũng không ngờ cô gái chật vật dơ bẩn bị nhốt lại nay cư nhiên là một dị năng giả âm hệ, vì thế đều rung động khựng tại chỗ.

Nhưng lũ người bang Dã lang hiển nhiên biết rõ, không chút do dự, nhóm đầu bị đánh ngã, nhóm thứ hai nghe tin đuổi tới, cũng chạy lại đây. Lần này liền không chỉ là người thường tay cầm dao phay, đa số đều là biến dị giả.

Biến dị giả tuy miệng mũi xuất huyết, nhưng vẫn chống chọi lao về phía cô.

Cô gái bối rối, mặt lộ vẻ tuyệt vọng _ lúc này chết chắc rồi sao?

Phó Sử Ngọ quyết định thật nhanh, quát to một tiếng: “Xông lên đi!”

Vương Đan, Hollande phi thân lao tới, Lưu Chiêu, Ngô Thiện chuyển chuyển, tóm lấy mấy cục gạch vứt trên bồn hoa ngao ngao kêu chạy qua.

Tim Phó Sử Ngọ đập nhanh liên hồi, hai mắt không tự chủ được nhìn đối thủ sắp giao thủ, người nọ trong tay cầm đao phay bổ về phía y.

Chỉ trong chớp mắt, bóng người bị kéo dài ra, đường quỹ đạo được vẽ ra trong không khí, Phó Sử Ngọ vô dụng trong cận chiến lập tức thở phào, chân chuyển một cái liền vọt qua bên trái người nọ, sát người gã mà qua.

Không đợi gã lộ vẻ mặt kinh ngạc, Phó Sử Ngọ liền vươn tay đoạt lấy dao phay.

Đối thủ căn bản không thấy rõ y làm cái gì, dao trong tay liền mất.

Cô gái thấy họ lên như được tăng thêm sức mạnh, giương nanh múa vuốt đi cào mặt biến dị giả bang Dã lang.

Vương Đan ói máu: "Cô cào hắn cái rắm chứ cào! Dùng sóng âm đánh hắn đi chị hai!"

Cô gái chớp mắt mấy cái, nói: "Đám biến dị giả sức chống cự quá mạnh, xung không té."

Vương Đan dồn dập nói: "Cô đừng tấn công cả đám, tập trung vào một thằng thôi!" Miệng cô bàn bạc, động tác tay lại không ngừng. Cô vốn là huấn luyện viên boing, hơn nữa mạt thế đã cơ bản cường hóa thân thể của cô, làm sức mạnh trong cú đánh của cô càng mạnh, tốc độ càng nhanh.

Bang chúng Dã lang đối chiến với cô đa số là cấp bậc lưu manh, bị cô trực tiếp lưu loát quật ngã.

Chỉ thấy cô phi đá, thụi cùi chỏ, cong chân, thụi vào háng, liên tiếp phóng ra, Miêu Gia chiêm ngưỡng hai mắt bội phục ứa ra trái tim.

Cậu thật muốn quát to một tiếng: tỷ tỷ! Sau đó nhào qua ôm đùi.

Nhưng từ khi bị Đường Húc Hải đá bay, cậu đã có bóng ma tâm lý, không dám tùy tiện ôm đùi ai nữa.

Cô gái chật vật kia được Vương Đan nhắc nhở, buồn rầu đứng lên. Năng lực này của cô tới rất khó hiểu, cô chỉ biết dùng như cách đã phát hiện lúc trước, tập trung một điểm công kích cô quả thật là không biết.

Cô gái nhìn thẳng chằm chằm vao bang chúngDã lang xa xa chạy tới, không ngừng lẩm bẩm: "Một luồng một luồng một luồng… Tôi muốn một luồng thôi. A —— "

"Phốc!" gã xui xẻo bất hạnh mặt đối mặt với cô mà chạy tới đã miệng trào máu tươi, hai mắt lòi ra khỏi tròng, mặt mày khủng bố ngã xuống.

Cô gái bị ghê tởm chút, sau đó hưng phấn nắm tay: "Thành!" Cô nâng đầu nhìn tường cao nhà tù, giọng căm hận quát: "Sử Chính mày thằng chó đẻ ! Bà nội mày nhất định cho mày đi chầu ông bà ông vải! !"

Sau đó, cô không chút do dự cất bước chạy lên tường cao.

Phó Sử Ngọ đã đời mới dùng chuôi dao đập xỉu một tên, liền thấy cô gái kia gào thét chạy đi.

"Vương Đan! Ngăn cô ta lại!"

Vương Đan sải bước một cái xông lên ôm chặt lấy cô.

"Cô buông! Buông ra ——" trong mắt cô toàn hận thù, ngón tay dùng sức cào cánh tay Vương Đan.

Cánh tay Vương Đan bị cào ra mấy vệt máu, cô lại chịu đựng không rên một tiếng cũng không buông tay.

Miêu Gia lúc này chạy tới, đè cô lại, nói: "Cô không đối phó được gã, bên cạnh gã còn có dị năng giả!"

Phó Sử Ngọ cũng chạy đến bên người cô, trầm giọng nói với cô: "Giờ cô chạy lên chỉ có nước chịu chết, còn không bằng theo chúng tôi, hy vọng giết chết Sử Chính còn lớn hơn chút."

Cô gái lại giãy dụa một lát, thấy thật sự tránh không thoát mới tỉnh táo lại.

Phó Sử Ngọ thấy cô an tĩnh rồi, lại thuật lại câu nói vừa rồi lần nữa, thấy cô hình như đã nghe lọt, mới ý bảo Vương Đan và Miêu Gia buông cô ra, cô cũng không có ý chạy tới nữa.

Phó Sử Ngọ không nói gì nữa, có lẽ cô gái này có thâm cừu đại hận với Sử Chính, nhưng lúc này cũng không phải là lúc có thể hỏi kỹ.

May mà có cô gái, bọn họ giết chết đa số bang chúng Dã lang, Phó Sử Ngọ một đường thông suốt đến tòa nhà kế bên.

Phó Sử Ngọ trực tiếp dùng năng lực cảm quan quét nhìn, rất nhanh liền phát hiện chi giả của Ôn Triệu Minh bị vứt trong một căn phòng. Phòng này rất có thể là nơi dẫn anh ấy tới lúc gắn bom, trừ chi giả ra, y không thấy những thứ khác của họ.

"Miêu Gia, em đi đưa cái chi giả này cho Triệu Minh đi." Phó Sử Ngọ suy nghĩ một lát rồi nói.

"Dạ." Miêu Gia gật gật đầu.

Phó Sử Ngọ vẫn không yên lòng, dứt khoát bảo Lưu Chiêu và Ngô Thiện cùng đi đỡ Ôn Triệu Minh lại đây.

Phó Sử Ngọ lại tìm một vòng, Đường Húc Hải không có trong này, sau đó y lại tìm ở các tòa nhà khác.

Trong cảm quan, tiền phương xuất hiện một nhà kho nhỏ. Ánh mắt Phó Sử Ngọ khựng lại, sau đó mừng rỡ, nơi đó cư nhiên ném vung vãi đầy súng là súng.

Sử Chính chiếm lấy toàn bộ tài nguyên thành phố Bình Nam, hắn đối phó alien đa số đều sử dụng mồi dụ, rồi dùng dị năng giả biến dị giả đối phó lũ xâm lấn này, súng ống đạn dược được tìm thấy thi gom lại để trong nhà kho nhỏ này.

Trong tòa nhà bên cạnh nhà kho, y đã nhìn thấy Đường Húc Hải. Lúc này Đường Húc Hải tay cầm cự kiếm chọc xuyên vách tường, giết quản ngục bên ngoài, đang chạy về hướng cửa.

Phó Sử Ngọ thầm vui sướng, y chần chờ một chút, vẫn cắn răng nói với Lưu Bội Kỳ: "Anh đến cửa tòa nhà bên cạnh chờ Đường Húc Hải, chờ ảnh đi ra bảo ảnh qua bên này gặp lại."

Lưu Bội Kỳ nghe lệnh cất bước, Phó Sử Ngọ đá văng cửa kho hàng, quay đầu nói với người phía sau: "Vương Đan, Hollande, cầm súng."

Nói xong, y cũng đi vào nhà kho đầy súng đạn lộn xộn, tìm một cây súng rồi nắm lên một bó đạn, gắn vào ổ.

Ánh mắt Ôn Triệu Minh ngắm nhìn ngoài cửa sổ, tay dùng sức ném bom ra ngoài.

"Oanh! ! !" Một tiếng nổ khổng lồ, nửa nhà tù tan tành.

Phó Sử Ngọ sợ hãi nhảy dựng: "Chỗ nào nổ? !"

Hoắc Ân Đình không xác định nhìn xung quanh: "Hình như là tòa nhà vừa rồi chúng ta đi ra."

Trong chớp mắt, lòng Phó Sử Ngọ lướt qua một dự cảm xấu, y nhớ tới dáng vẻ Ôn Triệu Minh bảo y đi tìm chi giả, va tình cảnh cô gái kia nói lời cảm ơn y, tương tự đến khó hiểu, đều có một loại bình tĩnh quá độ.

"Tiêu rồi!" Phó Sử Ngọ chạy vội về tòa nhà.

Ôn Triệu Minh muốn làm chuyện điên rồ!

51. Chương 51

Miêu Gia ho khan, người đầy bụi mù đứng lên, chi giả trong tay rơi trên mặt đất. Cậu lúc này đã không để ý nó nữa, hai mắt ngơ ngác đờ đẫn nhìn cảnh mặt tường hành lang lầu hai nổ tung bay lên trời.

Tường còn nổ bay tan nát, người còn có thể sống sao? !

"Anh Ôn! ! !" Miêu Gia tê tâm liệt phế gào.

"Khụ khụ khụ!" Lưu Chiêu lau mắt nhưng lại bị vôi trên tay dây vào khiến anh càng không thể mở mắt.

Ngô Thiện còn nằm sấp đó, miệng nhắc: "Không thể nào? Sao lại nổ chứ?"

Ba người đứng tại đó không biết làm sao cho phải, một lát sau Phó Sử Ngọ chạy tới.

"Vì sao lại nổ?" Miêu Gia không hiểu, gương mặt lộ vẻ trống rỗng: "Chi giả cũng đã tìm về rồi mà."

"Anh ấy sẽ không……. sẽ không theo chúng ta đi. Anh ấy muốn nói cho chúng ta biết điều này…" giọng Phó Sử Ngọ phát run, trong lòng đau thương nói.

“Cái gì? Ảnh rõ ràng đã nói!” Miêu Gia quay đầu hô: “… Ảnh sẽ theo chúng ta đi , chỉ cần tìm được chi giả hoặc xe lăn mà.”

“Tôi nghĩ tôi hiểu được suy nghĩ của Ôn Triệu Minh.” Hoắc Ân Đình khâm phục nhìn thoáng qua tòa nhà đã biến thành một nửa phế tích : “Chỉ cần bom trên người anh ta còn, như vậy chúng ta vẫn sẽ bị uy hiếp, đối mặt với Sử Chính vĩnh viễn không chiếm được thượng phong. Anh ta hy sinh chính mình sẽ đề cao tỷ lệ sống cho chúng ta.”

Còn có một điều Hoắc Ân Đình chưa nói, bị nhục nhã như vậy, hơn nữa còn có cảm giác tự trách đau đớn khi liên lụy đồng đội, nếu đổi lại là hắn, nói không chừng cũng sẽ chọn phương pháp cực đoan này.

“Ôn Triệu Minh…” Vương Đan ánh mắt phức tạp nhìn lên lầu .

“Xảy ra chuyện gì? Sao cả đám đứng đơ ra ở đây hết vậy, không biết động tĩnh lớn vậy rất có khả năng sẽ khiến Sử Chính chú ý à?” Đường Húc Hải đi trước theo sau là Lưu Bội Kỳ, vừa chạy tới đã mở đầu bằng câu mắng.

“Anh Hải!” Miêu Gia nhịn không được đỏ hốc mắt: “Anh Ôn ảnh… Bom nổ, Anh Ôn ảnh…”

Miêu Gia ăn nói từa lưa, Đường Húc Hải không vui nhíu mày: “Nói năng rành mạch chút coi!”

“Oa

” Miêu Gia càng nói không ra lời, trực tiếp chảy nước mắt.

Trên mặt trên người cậu đều là bụi mù trắng xóa từ vụ nổ bay ra, nước mắt chảy trào ra khóe mặt tạo thành hai vệt dài, nhìn buồn cười vô cùng nhưng đáng tiếc lúc này không ai cười nổi nữa.

“Ôn Triệu Minh kích nổ bom trên người, tự sát.” Hollande nói.

“Anh nói cái gì? !” Đường Húc Hải không dám tin nhìn mảng xi măng rơi từ trên lầu xuống, nát thành mảnh vụn : “ Ôn Triệu Minh! ! anh ấy làm vậy là vì cái gì? !”

Lúc này vẻ mặt Đường Húc Hải quá đáng sợ, Lưu Chiêu nuốt nước miếng một cái, không đành lòng nói: “Để chúng ta không bị cái điều khiển trên tay Sử Chính uy hiếp, anh Ôn mới…”

Đường Húc Hải cố lấy lại tinh thần, lúc này mới chú ý tới bóng dáng cứng còng của Phó Sử Ngọ. Hắn đi lên trước, một tay đặt trên bờ vai y, nghiến răng nghiến lợi nói: “Lão Ôn là bị thằng Sử Chính hại chết ! Tôi nhất định phải tự tay giết hắn báo thù cho lão Ôn!”

Phó Sử Ngọ chấn động, lúc này mới hồi phục tinh thần, y trịnh trọng gật đầu: “Đúng!”

“Có người đến!” Lưu Bội Kỳ đứng ở cuối cùng, là người đầu tiên nghe thấy động tĩnh phía sau.

Bên này vốn vì tiếng thét của cô gái kia mà đưa tới hai sóng người, chẳng qua sau khi hai tốp người này chết, tường ngoài nhà tù bò lên một đám alien kiểu mới tối nay vừa rơi xuống. Sức kêu gọi của bọn chúng càng lợi hại, trực tiếp gọi lũ alien đã đi vào giấc ngủ tỉnh lại, vây công nhà tù Bình Nam. Sử Chính trong nhất thời kiếm không ra người lại đây nhìn xem.

Chờ bên này phát ra tiếng nổ mạnh, Sử Chính lo sẽ ảnh hưởng đến bố trí của gã vì thế liều mạng vọt lại đây, đi theo còn có vài tên thủ hạ chân chó.

“Sử Chính! ! ! Bà nội mày muốn mạng của mày a a a a…..” cô gái vẫn luôn an tĩnh đứng một bên lập tức điên cuồng lao về phía trước, Vương Đan nhanh tay lẹ mắt giữ chặt cô.

“Là mày?” Sử Chính đầu tiên bị cô gái nhin như bà điên nay hấp dẫn sự chú ý, “Con điên!” Hắn vẻ mặt chán ghét, càng kích thích thần kinh của cô gái, thiếu chút nữa làm Vương Đan giữ cô không nổi, Miêu Gia nhanh chóng chạy tới kiềm chung.

“Mày dùng mấy bạn nam của tao làm mồi còn chưa đủ! Cả bạn nữ của tao cũng không tha! Rõ ràng mày kêu sẽ đảm bảo an toàn cho cô ấy, vì sao tùy ý để thủ hạ của mày cưỡng hiếp cổ! ! !”

Sử Chính chậc một tiếng, nghiền ngẫm nhìn cô rồi nói: “Ngây thơ thế, tao nói bảo đảm an toàn chỉ cho người có năng lực thôi, cũng không nói bao gồm con bạn của mày.”

"Súc sinh! Không phải người! Thằng lừa đảo! Thằng rùa đen! ! !" Cô gái liều mạng giãy dụa, nhớ tới tình cảnh bạn tốt trước khi chết, liền hận không thể xé nát gã ra, ăn thịt uống máu gã!

Cô hít sâu một hơi, há mồm phát ra sóng âm không tiếng động "Ông! ! !" không khí trước người cong queo, quét về hướng Sử Chính.

Sử Chính đã sớm biết dị năng của cô nhưng cũng cảm thấy kinh ngạc, một cảm giác nguy cơ uy hiếp đến sinh mệnh làm gã lao nhanh kéo một tên khác qua che trước người.

Người nọ miệng trào máu tươi, hai mắt lọt tròng, chết bất đắc kỳ tử.

Sắc mặt Sử Chính trầm xuống, vung tay lên, thủ hạ phía sau lập tức rút súng chỉ vào cô gái.

"Khi dễ phụ nữ là thằng vô năng, Sử Chính, đối thủ của mày là tao!" Đường Húc Hải tiến lên một bước, ngăn cản cô gái.

"Đường Húc Hải?" Sử Chính âm trầm nhìn Đường Húc Hải: "Mày ngược lại rất giỏi!"

Nhìn thấy cự kiếm trong tay Đường Húc Hải, Sử Chính còn có gì không rõ. Trước đó Đường Húc Hải thuần túy là tỏ ra yếu thế sau đó chờ khi bị nhốt vào tù, lúc những người bên ngoài đều bị alien hấp dẫn liền thừa cơ trốn thoát.

"Đối phó hạng tâm ngoan thủ lạt như mày, không có chuẩn bị sao có thể đến?" mắt Đường Húc Hải nheo lại, trong tay siết chặt cự kiếm, chân hắn chỉ mang một đôi giày dã chiến, hai chân to dài đều trần trụi. Tất nhiên để giễu cợt, chúng căn bản không trả lại cái quần và dây lưng cho hắn.

"Mày ra vẻ ta đây cũng mắc cười quá, nhanh thôi tao sẽ đưa mày đi làm bạn với anh em mày, có muốn chụp tấm ảnh lưu niệm phát cho tụi đồng chí của mày không, không phải rất thú vị à." tay Sử Chính đè điều khiển, vẻ mặt tiếc hận nói.

Đường Húc Hải ánh mắt hung ác, lạnh giọng nói: "Đáng tiếc mày không có cơ hội này."

Lời hắn vừa dứt, mắt cá chân bắt đầu chậm rãi trồi lên một lớp áo giáp bó sát lấy chân hắn, từ phần eo dưới, hai chân được bao kín trong lớp giáp!

Đồng tử Sử Chính co rụt lại, kinh dị không thôi _ đây là năng lực gì? !

"Phùng Trác Minh!" Sử Chính quát thét một tiếng, thân hình cực nhanh lui về phía sau. [chế có cần chỉ giỏi cái miệng thế k -_-]

Phùng Trác Minh tiến lên âm hiểm cười một tiếng, cuồng ngạo quát vào mặt Đường Húc Hải: "Thằng nhãi nhép, trước mặt tao mà dám dùng kim loại làm chiến giáp, mày đúng là múa rìu qua mắt thợ! Cho mày chiêm ngưỡng dị năng kim loại chân chính phải dùng thế nào. Để tiền bối dạy dỗ cho mày, cả người toàn sơ hở không thôi."

Phùng Trác Minh hiển nhiên cũng là một dị năng giả kim hệ, gã vươn hai tay ra ngạo nghễ nhìn Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải cười lạnh một tiếng, "xẹt" một cái để cự kiếm ngang trước người.

Phùng Trác Minh vẻ mặt thoải mái duỗi tay ra, Đường Húc Hải sẵn sàng đón địch. Một lát sau, Phùng Trác Minh vẫn biểu tình tư thế đó, Đường Húc Hải đã có chút nghi hoặc, tạo dáng lâu như vậy là chơi trò giả thành tượng hả.

Đường Húc Hải không kiên nhẫn liếc nhìn gã: "Mày có thế thôi hả, cố làm ra vẻ à ? Sử Chính, mau kêu thằng đàn em ăn hại của mày cút dùm!"

Trán Phùng Trác Minh chảy ra mồ hôi chi chít, đáy lòng kêu to không có khả năng _ vì sao kim loại trên người trên tay Đường Húc Hải không chịu khống chế của gã? !

So đấu giữa các dị năng giả kim loại chính là cướp đoạt quyền khống chế kim loại, gã không phải chưa gặp qua kẻ ngang sức thậm chí còn mạnh hơn gã; nhưng những lần đó cũng không giống như bao giờ cả chút động tĩnh cũng không có ah!

Bị Đường Húc Hải mắng là ăn hại làm Phùng Trác Minh hết hồn, lão Đại của gã ghét nhất là ăn hại.

Gã nhìn lại, quả nhiên Sử Chính đang dùng ánh mắt không lành nhìn gã.

Phùng Trác Minh không tin lại thử một lần, kết quả vẫn không phản ứng, gã sợ tới mức cho là dị năng của mình mất đi hiệu lực. Gã nhanh chóng thử khống chế kim loại chung quanh.

Mà lúc này Đường Húc Hải hai tay đã nắm đại kiếm, chân bước nhanh nhằm vào Sử Chính.

"Nổ súng!" Sử Chính ra lệnh.

"Bằng bằng bằng" tiếng nổ thanh thúy không ngừng vang lên, viên đạn bay về phía Đường Húc Hải bị hắn quay cự kiếm gạt bay.

Sử Chính mắng một câu: "Đồ vô dụng." gã sải bước về một hướng khác, xoay người ôm lấy một cây đại thụ khổng lồ trong khu xanh hóa.

"Yaaaa! ! !" Sử Chính cả người nổi gân xanh, chân và thắt lưng phát lực, lớn tiếng hò hét. Đại thụ khổng lồ bị gã nhổ tận gốc, rất nhanh vung về hướng Đường Húc Hải.

Đại thụ khổng lồ trên đỉnh là cành lá xum xuê, lúc này muốn né ra khỏi phạm vi đã là không kịp, Đường Húc Hải kéo dài qua một bước tránh đi thân cây, hắn bạo rống một tiếng, đặt cự kiếm cao cao, vận đủ khí lực rồi hung hăng bổ ra.

Cự kiếm sắc bén cực kì, Đường Húc Hải vận sức chém đỉnh cây ra một vết chém to đùng.

Cổ tay bị sức chấn của đại thụ làm đau rát, Đường Húc Hải bất động thanh sắc uốn nắn cổ tay, một tay mang theo cự kiếm xuyên qua nhánh cây gãy nát.

Mà bên kia, Sử Chính đã thò tay xách một thân cây y chang như thế chờ hắn .

"Sử Chính! Chịu chết đi! !" ánh mắt Đường Húc Hải lợi hại dán vào hắn, dựng thẳng cự kiếm trong tay lên vọt tới!

Mà bên kia, dưới sự thao túng đầy sợ hãi của Phùng Trác Minh, khung cửa sổ kim loại của kiến trúc bên cạnh đinh đinh đang đang một trận run rẩy, kính chỉ phút chốc đã vỡ vụn ra.

Phùng Trác Minh thở phào _ dị năng của gã không thành vấn đề.

Gã âm ngoan nhìn thoáng qua Đường Húc Hải, có nghĩa là vấn đề nằm ở chỗ Đường Húc Hải. Gã khống chế kim loại từ không trung bay xuống quay chung quanh bên người, chậm rãi biến thành một mảng mưa gai sắc nhọn.

Phó Sử Ngọ mắt thấy gã muốn gây bất lợi cho Đường Húc Hải, giơ súng lục trong tay lên bắn vào Phùng Trác Minh.

"Cạch" một tiếng, Phùng Trác Minh phản ứng cực nhanh, gai kim loại bên người chặn ngang viên đạn.

Phùng Trác Minh nhìn viên đạn cách trước trán không xa, mồ hôi lạnh xoát xoát chảy.

"Mày thật to gan, dám nổ súng vào một dị năng giả kim loại, thật không biết sống chết!" Phùng Trác Minh giận sôi, gai kim loại theo lửa giận của gã mà chấn động .

Hollande lúc này cũng nâng súng lên bắn hắn.

Đáng tiếc đạn đều bị Phùng Trác Minh khống chế, căn bản không thể tới gần một thước trước người gã.

Phùng Trác Minh giận dữ cười: "Xem ra không cho tụi mày biết điểm khủng bố của dị năng kim loại, tụi mày sẽ không hiểu dị năng kim loại vĩ đại đến đâu. Tụi mày là đám thấp kém, ăn hại! Trên thế giới này chỉ cần là kim loại đều không thể làm tao _ kẻ khống chế chúng bị thương! !"

Sau đó gã không cẩn thận nghĩ tới cương giáp và cự kiếm không nghe sai bảo trên người Đường Húc Hải.

Gã tức giận nghĩ: … trừ đó ra!

Súng trong tay Hollande và Vương Đan thoát khỏi sự khống chế của họ bay lên, Phó Sử Ngọ cũng không cầm được cây súng đột nhiên truyền đến một lực mạnh.

Thì ra súng lục trong tay đã bị nhấc bổng lên không trung, sau đó chậm rãi chuyển đầu súng, hướng về chủ nhân ban đầu của chúng.

"Bị vũ khí của mình chĩa vào cảm giác thế nào?" Phùng Trác Minh cười lạnh, theo khống chế của gã, nòng súng trước mặt Phó Sử Ngọ vặn vẹo biến hình, như bị một bàn tay khổng lô vặn thành hình dạng cổ quái : "Nhìn thấy chưa? Đống súng này trước mặt tao chỉ là rác rưởi, còn dám dùng nó!"

Ánh mắt Phó Sử Ngọ chợt lóe, bay nhanh lăn xuống mặt đất.

Theo động tác của y, Vương Đan và Hollande cũng linh hoạt lao ra khỏi họng súng, núp vào.

Dị biến xảy ra, những người khác cũng vội học theo Vương Đan Hollande sôi nổi núp đi.

Nòng súng biến dạng gào thét đập vào Phó Sử Ngọ, Phó Sử Ngọ như có mắt phía sau đầu, thân thể xoay theo một góc độ quỷ dị, phế súng kia liền bay sát qua người y.

Phùng Trác Minh chỉ nghĩ y ăn may, hai thanh súng bay trên không còn lại đổi hướng lao về phía Phó Sử Ngọ.

Tay Phó Sử Ngọ chống trên mặt đất, vượt qua nền xi-măng chạy tới mảnh đất trống.

"Muốn chết! Thứ dần độn." Phùng Trác Minh dữ tợn cười, khống chế súng bắn vào Phó Sử Ngọ.

Tầm nhìn trống trải càng có lợi cho gã!

"Vèo —— vèo—— vèo—— "

Viên đạn đuổi theo bóng Phó Sử Ngọ, đầu đạn cao tốc xoay tròn, sát qua thân thể y.

Một viên, hai viên, ba viên, bốn viên, năm viên…

Tâm tình Phùng Trác Minh dần dần bất an, tránh thoát mấy phát còn có thể nói là ăn may, trùng hợp; nhưng liên tục tránh thoát, không phải ăn may là có thể giải thích được. Nếu Phó Sử Ngọ có động tác né hoa lệ khoa trương như người Động[1] có lẽ gã còn không bất an như vậy, cố tình y chỉ cử động nhẹ, hoặc cất bước. Cứ như viên đạn tự trốn tránh y!

[1] đây

Thẳng đến lúc đạn trong súng lục đã bắn hết, mặt Phùng Trác Minh âm trầm đến có thể vắt ra nước được.

Tên nào tên nấy đều là… Như đùa cợt gã vậy? !

"Nhất định phải, nhất định phải giết mày! !" Phùng Trác Minh điên cuồng vung cánh tay, gai nhọn kim loại yên lặng bên người ùn ùn lao về phía Phó Sử Ngọ.

Nào biết Phó Sử Ngọ vẫn luôn đưa lưng về phía gã đột nhiên xoay người lại, mặt đạm mạc nhìn gã.

Phùng Trác Minh càng giận dữ, đây không phải xem thường gã sao? Cho rằng gai của gã không lợi hại như đạn đúng không? !

Phó Sử Ngọ… cũng thật sự nghĩ như vậy!

Viên đạn di động gia tốc trong thân súng, y chỉ có thể chờ đến viên đạn cách ngực một khắc mới đoán được quỹ đạo của nó. Mà tìm ra không gian trốn tránh trong hình ảnh gần như tạm dừng thế này thì không gì dễ hơn.

Phùng Trác Minh cuồng vọng đến đâu đi nữa, dị năng kim loại của gã còn chưa tinh tế đến thao túng từng mũi gai, gã chỉ có thể khống chế góc độ chỉnh thể mà thôi.

Điều này giúp Phó Sử Ngọ tìm ra sơ hở, trực tiếp tìm ra một con đường nối thẳng tới gã giữa làn mưa gai kim loại bay vụt đến này.

Chân Phó Sử Ngọ bước cực nhanh, không chút do dự mà chạy, trong cái nhìn hoảng sợ của Phùng Trác Minh vọt tới trước mặt gã.

Y giơ tay cao cao, trong tay đang cầm mảnh kính trong khoảng khắc lăn xuống đất đã nhặt được hung hăng cứa qua cổ Phùng Trác Minh!

"Điều này… Không có khả năng…" Phùng Trác Minh không dám tin nhìn gương mặt lạnh lùng của Phó Sử Ngọ, tay y chậm rãi buông xuống. Bởi vì nắm chặt mảnh kính nên bị cạnh nhọn cứa vào không ngừng chảy máu, máu nhỏ xuống đất nở rộ vô vàn dấu ấn đỏ rực.

Cạch cạch cạch một đợt tiếng động kim loại rơi xuống đất, Phùng Trác Minh không cam lòng mà chết đi .

Phó Sử Ngọ lúc này mới dám há mồm thở dốc, hết thảy vừa rồi xảy ra quá nhanh, quá kích thích .

Biểu hiện thần dị của y làm tụi lâu la đi theo bên người Sử Chính sợ tới mức ngây người, tay cầm súng run lên bần bật.

Nếu đạn bắn không dính, vậy không cần súng, tên này dầu gì cũng chỉ là phàm thai thôi đúng không? !

Trong đó một tiểu lâu la không tin mà ném súng xuống, lao về hướng Phó Sử Ngọ _ nếu xử lý được tên này, lão Đại tuyệt đối sẽ nhìn hắn bằng cặp mắt khác!

Hai chân Vương Đan đạp một đạp, dẫm một cước trên lưng tiểu lâu la, cả người quỳ gối trên vai gã, bắp đùi săn chắc của cô gắt gao câu cổ của gã, hung hăng vặn.

"Rắc" một tiếng giòn vang, tiểu lâu la ngã quỵ trên đất. Vương Đan nhẹ nhàng rơi xuống đất, cô nhặt cây súng bị bỏ lại lên, vài bước đi đến trước mặt Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ mắt sáng quắc nhìn nữ huấn luyện boxing anh khí bức người rồi nói: "Cám ơn."

Vương Đan hiên ngang mỉm cười, sau đó trịnh trọng bỏ cây súng vào trong tay Phó Sử Ngọ.

Tay Phó Sử Ngọ như có ý thức của mình, cực nhanh mở ổ đạn ra kiểm tra bên trong, sau đó tự động đẩy ổ đạn trở vào.

"Tôi đi giúp Húc Hải, cô dẫn người xử lí bọn này hết đi." Phó Sử Ngọ nghiêm nghị nói.

Vương Đan gật đầu: "Anh đi đi, nơi này giao cho tôi."

Vài cái đèn chiếu sáng ven đường đều bị Phùng Trác Minh lúc nãy huy động kim loại làm hỏng, chỉ có ngọn đèn lớn xa xa còn sót lại chiếu đến khiến chỗ này cũng không hoàn toàn rơi vào bóng tối.

Vương Đan nhìn theo bóng Phó Sử Ngọ đi xa rồi quay đầu vọt về phía mấy gã đang bối rối không biết làm sao.

Lưu Chiêu, Ngô Thiện cũng rời đi nơi ẩn thân, nếu chỉ đánh nhau với biến dị giả thì họ cũng không sợ.

Đường Húc Hải đang khổ chiến ở khu cây xanh gần tòa nhà bên này, Sử Chính mặc dù là loại sức mạnh chẳng có kỹ năng gì, nhưng hắn dốc hết sức sẽ phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Đại thụ to lớn trong tay bị hắn uy vũ vung vẩy liên hồi, Đường Húc Hải căn bản không thể tới gần mảy may.

Đường Húc Hải đã từng thử đối kháng với hắn nhưng kết quả vẫn là không ngừng run rẩy, không cách nào dùng lực tay phải, thiếu chút nữa cả cự kiếm đều cầm không nổi.

Rơi vào đường cùng, Đường Húc Hải chỉ có thể giống một nhà diễn tấu cầm gậy chỉ huy, theo động tác của Sử Chính thuận thế mà vung, động vào lập tức văng ra.

"Ha ha ha! Đường Húc Hải, đây là bản lĩnh của mày hả? ! Rác rưởi!" Sử Chính cười to.

Đường Húc Hải hận nghiến răng nghiến lợi, cố tình lại không biện pháp gì. Phó Sử Ngọ lúc này đột nhiên xuất hiện, gần như không chút ngưng khựng, y đưa tay liền bắn.

Sử Chính bị y làm hoảng sợ, vung mạnh đại thụ trong tay _ "Phốc phốc phốc" mấy viên đạn bắn vào thân cây, chỉ có một viên hung hăng chui vào thân thể Sử Chính.

Cường độ * của dị năng giả lực lượng hình cực kì mạnh, làn da cứng ngắc cản trở năng lượng của viên đạn, cơ bắp rắn chắc ôm chặt lấy viên đạn.

Sử Chính hung ác nham hiểm nhìn Phó Sử Ngọ, Phó Sử Ngọ cũng bị kết quả này làm trở tay không kịp.

Sử Chính nổi giận, giơ thân cây to lớn lên ném mạnh về hướng Phó Sử Ngọ.

Đường Húc Hải trong lòng khẩn trương _ Sử Chính lúc này công kích Phó Sử Ngọ, tuy cho hắn cơ hội tiến công, nhưng lại không thể bỏ mặc Phó Sử Ngọ.

Hắn xoay thân chạy tới, ôm lấy Phó Sử Ngọ lăn trên mặt đất, ngọn cây to lớn sát thân thể hai người bay đi.

Lồng ngực cường tráng của Đường Húc Hải đè lên ngực Phó Sử Ngọ làm y không thở nổi.

Đường Húc Hải không trì hoãn nhiều, lăn xuống từ trên người Phó Sử Ngọ, thuận tay kéo y đứng lên.

"Cậu không giúp được gì đâu, cường độ cơ bắp của Sử Chính quá lợi hại, cốt cách cũng đã cường hóa, trừ phi bắn trúng mắt hắn." mắt Đường Húc Hải lom lom nhìn vào Sử Chính lại lần nữa nhổ một cây đại thụ lên, khu cây cối này đã bị gã tai họa nhổ từng hố từng hố rồi ."Nhưng tính cảnh giác của hắn quá mạnh, cậu không có cơ hội ."

Phó Sử Ngọ cũng phát giác điểm này, súng đạn đối phó alien còn có thể, đối phó nhiều kiểu nhiều loại dị năng đã bắt đầu không nổi.

Phó Sử Ngọ tiếc nuối phát giác y không giúp được gì, chỉ có thể lui về phía sau.

Vương Đan bên này xử xong bọn tay chân của Sử Chính, xa xa phần phật lại chạy tới một đoàn người. Những tên này có biến dị giả cũng có dị năng giả, là tiểu lâu la thấy tình thế không ổn chạy lên kêu đến .

Tên đi đầu nhìn bọn họ vẻ mặt tức giận: "Tụi mày làm cái mẹ gì vậy? Cùng alien trong ngoài giáp công? Là thứ gì thế ! Đây là thời điểm nào mà đám tụi bây còn ở đây quấy rối! Là muốn hại chết tất cả mọi người hả?! Muốn nhân loại diệt vong mới hả dạ hả? !"

Bọn Lưu Chiêu lập tức nghẹn họng không phản đối được, quả thật kế hoạch chạy trốn của họ là thừa dịp alien tiến công mới có thể triển khai, nhưng nghe người này chụp mũ lên đầu họ, sao tự nhiên cảm thấy bọn họ không lý lẽ thế này?

Cô gái được bọn Phó Sử Ngọ cứu ra liền tức cười, giọng cô the thé quát: "Thôi bớt nói mấy lời hay ý đẹp này đi! Bà mày thà bị alien ăn sạch luôn cũng không muốn làm bạn với tụi súc sinh xấu xa dơ bẩn tụi mày!"

Tên nọ nhìn thấy cô, đồng tử co lại, thất thanh quát: "Là mày!"

"Chính là tao!" Cô gái giọng căm hận mắng: "Đừng ở chỗ này ra vẻ đạo mạo ngạo nghễ khiển trách người khác, mày có tư cách hả? Mày cái thằng QJ(cưỡng gian)! Tao hôm nay sẽ băm xác mày ra báo thù cho bạn tao! ! !"

Nói xong câu đó, cô gái hút sâu một hơi, một tiếng thét dài cao vút cắt qua chân trời.

Người nọ biến sắc, kích động nhìn: "Mau giết nó! Sóng âm của nó rất lợi hại!"

Lần này cô gái không dùng phương thức bắn tỉa nữa, mà là công kích mặt quạt. Tuy chỉ có thể làm chúng hoạt động trì trệ một chút, cũng không có lực sát thương bao nhiêu nhưng chỉ chút trì trệ như thế, làm chúng không thả nổi dị năng là đủ rồi!

Lưu Chiêu còn tưởng lần này tiêu đời rồi, thấy cơ hội như vậy liền nhanh chóng nâng cây súng vừa rồi nhặt được từ tên tiểu lâu la kia lên.

Hollande hành động càng nhanh, lớn lên ở một quốc gia có thể hợp pháp sỡ hữu súng ống, thuật bắn súng của hắn cũng không kém bắn cung bao nhiêu.

Nhân cơ hội bị họ đánh gục mười mấy người, nhưng đối phương thật sự quá nhiều. Một lát sau chúng thoát khỏi ảnh hưởng của cô gái, sắc mặt liền không thiện nhìn bọn họ.

Đúng lúc nay, Hoắc Ân Đình vẫn luôn không nhúc nhích đột nhiên hành động , hắn dang hai tay, gân xanh cộm lên: "A a a a! ! !"

Gầm lên giận dữ, lòng bàn tay không ngừng phun ra từng vệt nước cực mạnh!

Người đối diện tuyệt đối không tưởng được chưa đến nửa ngày, Hoắc Ân Đình bị bắt thả hết nước cư nhiên còn bắn súng nước ra được, một đám bị bắn thủng lỗ trào máu.

Miêu Gia kinh ngạc nhìn hắn: "Dị năng thủy hệ của anh sao còn dùng được vậy?"

Hoắc Ân Đình sắc mặt trắng xanh, hắn kéo khóe miệng nói: "Người phải bị ép mới mạnh được. Tuy nước đã hết sạch, nhưng nãy giờ cũng khôi phục một chút, vừa rồi là cực hạn."

Hoắc Ân Đình đột nhiên bùng nổ khiến cán cân thắng lợi triệt để nghiêng về hướng họ, trên tường vây rốt cuộc kiếm không ra người đi đối phó họ.

Ánh mắt cô gái chợt lóe, chạy về hướng ba người Sử Chính Đường Húc Hải Phó Sử Ngọ đang chiến đấu!

52. Chương 52

Tiểu đồng bọn đến khiến Phó Sử Ngọ thở phào, ít nhất năng lực của cô bé kia hẳn có thể làm ảnh hưởng đến Sử Chính, thế thì Đường Húc Hải cũng không cần khổ cực đến vậy .

Mục tiêu hàng đầu của cô gái kia là Sử Chính, cô căn bản không thèm nhìn cái cây to kia, cổ họng phát ra tiếng cười khủng bố, cô lớn tiếng quát: "Sử Chính, giờ chết của mày đã đến ! !"

Sử Chính đang đùa Đường Húc Hải đã nghiền, nhìn thấy cô sắc mặt lập tức biến đổi.

Gã đấu với Đường Húc Hải như hai phần tử bạo lực đang cận chiến, ai cũng không làm gì được ai, cố tình cô bé này là loại viễn trình, loại gã khó giải quyết nhất.

Sử Chính là dị năng giả, lực chống sóng âm rất mạnh, bất quá cũng chỉ có thể giúp gã thoát khỏi trì trệ nhanh hơn người khác một chút. Nhưng cũng chỉ cần một chút như vậy cũng đủ Đường Húc Hải tiến lên giết gã !

"Đều không được nhúc nhích! ! !" Sử Chính bạo rống một tiếng, một tay ôm thân cây, tay còn lại từ túi áo lấy ra một vật giống như loại điện thoại đời cũ: "Nếu tụi mày không muốn chết tốt nhất dừng tay."

Nhìn thấy hắn làm động tác giả bộ đè xuống để uy hiếp mọi người, mắt Phó Sử Ngọ lập tức đỏ, y tràn ngập hận thù quát: "Sử Chính, mày còn muốn uy hiếp ai? Bạn tao đã bị mày hại chết ! Mày cho là tao còn chịu để mày uy hiếp à? !"

Sử Chính âm ngoan nói: "Mày tốt nhất chịu đi. Bởi vì bom này đặt trong khu bình dân !"

Cái gì? Khu bình dân? Chỗ nào vậy.

Gần như ai ai cũng có nghi vấn như vậy, trừ cô gái sóng âm kia.

Cô không dám tin nhìn Sử Chính: "Mày điên thật rồi! Nổ chết bọn họ có lợi gì cho mày? Dùng họ làm mồi họ nhịn, vũ nhục chà đạp họ cũng nhịn, bất quá chỉ muốn sống mà thôi! Vì sao mày nhẫn tâm như vậy, cư nhiên còn cài bom ở đó? !"

"Đương nhiên có lợi mới làm chứ." Sử Chính kinh ngạc, "Chẳng lẽ mày cho rằng tao sẽ lãng phí hỏa dược quý giá trên người lũ vô dụng rác rưởi như vậy?"

Gã ha hả cười rộ, hiển nhiên cho rằng lời này là chân lý rõ ràng, mọi người lại không biết buồn cười ở chỗ nào nữa.

Vì thế những người khác nhất trí đồng ý quan điểm của cô gái, gã tuyệt đối là điên rồi.

Sử Chính hồn nhiên cười bất giác ánh mắt quái dị nhìn họ, cầm điều khiển vuốt lên gương mặt, lấy một giọng điệu say mê mà hư ảo nói: "Cài bom đương nhiên là để đối phó lũ alien tiến hóa, nhà tù này chỗ nào nhiều người?" Sử Chính cười quỷ dị: "Đương nhiên là khu bình dân nha ~ "

Sau đó vẻ mặt gã đần độn không thú vị nói: "Để bọn thủ hạ quý giá của tao không bị chết quá nhiều, chờ đến thời khắc mấu chốt liền rút lui, lũ tiến hóa nhất định chờ không kịp vọt vào khu bình dân ăn một bữa

no đủ. Người nơi đó nhiều vậy, đủ cho chúng con nào cũng no nê. Mà tao chỉ cần nhẹ nhàng nhúc nhích ngón tay là có thể dễ dàng giết chúng, thuận tiện thưởng thức đại hội khói lửa tráng lệ chút…"

Nói với khói lửa do nổ bom, Sử Chính bệnh hoạn mà phấn khởi lên, thiên chân ngọt ngào kể: "Tao nha, từ nhỏ thích nhất nhìn pháo hoa. Tao thấy chỉ khi ngọn lửa cắn nuốt mạng người mới bộc lộ ra vẻ đẹp kinh người nhất."

Biến thái!

Mặt Đường Húc Hải xanh mét, trăm triệu không ngờ kỹ năng cài bom của Sử Chính cư nhiên cực giỏi .

Cô gái sóng âm hình như không thể chịu được tiến lên một bước.

Mắt Sử Chính nheo lại, hắn lớn tiếng quát cô gái: "Mày đừng tưởng có thể cản tao! Mày phát ra âm thanh vẫn phải há mồm, bắt đầu từ giờ không cho mày nói một câu, chỉ cần mày há mồm tao liền kíp nổ!"

"Cái gì?" Cô gái khó có thể tin nhìn gã.

"A ~ a ~" Sử Chính tiếc nuối lắc đầu, ngón tay đè lên một phím số.

"Oanh! ! !" Một tiếng nổ thiên la địa chấn thật lớn quét tới, khắp ngõ ngách sân vận động lớn cách tòa nhà tương đối xa chuyên dùng để hóng mát hiện đang đặt hơn một vạn hộ may mắn còn tồn tại bùng lên một làn khói lửa đỏ rực chói mắt! Khiến cho mọi người bất an xôn xao lên.

Cô gái sợ tới mức bịt kín miệng mình lại.

"Lần này chỉ là cảnh cáo." Sử Chính lạnh lùng nói.

"Tê! ! !" Một tiếng tiếng rít làm mọi người ở đây biến sắc.

Sử Chính uy hiếp dùng điều khiển chỉ vào mọi người: "Mục đích của tụi mày cũng chỉ là trốn thoát, hiện tại đã đạt thành rồi, tao có thể không nhằm vào tụi mày nữa. Tha cho tao rời đi, thức thời một chút, tốt nhất không cần làm chuyện dư thừa."

Sử Chính ném thân cây, lui về phía sau quát: "Tụi mày hẳn nên may mắn tao còn phải đối phó alien, bằng không ai chết vào tay ai còn chưa biết đâu!"

Năng lượng nổ còn mạnh hơn quả cài trên người Ôn Triệu Minh, chấn động đến nỗi lá cây bên này rào rào rụng rơi, một mảnh lá bay tới nóc nhà đã nổ tan hoang. Lầu hai sụp đổ nện lên đá vụn ở lầu một, cứ như cũng bị chấn động mới rơi xuống.

Sử Chính biến mất trước mắt mọi người, Phó Sử Ngọ nắm chặt hai tay không cam lòng nhìn hướng gã rời khỏi.

Mã Đông nhắc nhở: "Nếu vậy chúng ta đi nhanh đi."

Phó Sử Ngọ sợ run một chút, chần chờ nhìn Đường Húc Hải.

Sắc mặt Hoắc Ân Đình còn tái nhợt, hắn bởi vì sử dụng cạn kiệt dị năng chân đã không còn sức lực, lảo đảo đi đến nói: "Mục đích của chúng ta không phải là cứu người sao? Mục đích đạt thành, chúng ta đi đi."

Cứ đi như vậy sao?

"Không được!" Cô gái lớn tiếng hô: "Sử Chính nói được làm được, hắn nói dùng hơn một vạn người làm mồi, thì nhất định sẽ hạ sát thủ! Tôi không thể để hắn hại chết nhiều người hơn nữa!"

Đúng vậy, không thể để gã hại chết càng nhiều người hơn! Mắt Đường Húc Hải sắc bén lên.

"Chúng ta ở lại!" Đường Húc Hải nói.

"Ở lại?" Những người khác cơ hồ trăm miệng một lời.

"Đúng! Chỉ cần lũ tiến hóa không tiến vào, Sử Chính sẽ không kíp nổ bom trong này!" Đường Húc Hải khẳng định nói, "Hơn nữa, Sử Chính tên này hận chúng ta tận xương, chờ hắn đánh lùi alien tiến hóa, thì sẽ có thời giờ toàn lực đuổi giết chúng ta, chúng ta cũng trốn không xa nổi!"

Nghe xong lời này, bọn Ngô Thiện đầy mình không cam mới câm miệng.

"Cho nên, nhất định phải thừa cơ hội này giết hắn, báo thù cho Triệu Minh!" Phó Sử Ngọ đầy hận thù nói.

"Đúng!" Đường Húc Hải gật đầu thật mạnh phụ họa.

Cô gái hưng phấn nhìn bọn họ nói: "Đúng! Cứ làm vậy đi!"

Phó Sử Ngọ suy nghĩ rất nhanh, y nói: "Tôi có thể tìm ra bom trước, để chờ đến khi Sử Chính thật sự ấn kíp nổ sẽ cố gắng không làm hại quá nhiều người."

Mắt cô gái sáng lên: "Nếu vậy, có thể chuyển dời những người đó đến chỗ không có bom, như vậy hắn sẽ không có con tin để uy hiếp chúng ta !"

Miêu Gia xem xét cô một cái, nhanh vậy đã cùng họ thành "Chúng ta" rồi? Đến giờ cậu còn chưa biết người này tên gì lại sắp phải đồng sinh cộng tử lần nữa, thật thần kỳ nha !!!!

Thế nhưng hiện tại không phải thời cơ tốt để hỏi han, vẫn là chờ đến hết thảy trần ai lạc định đi _ Miêu Gia lạc quan nghĩ.

"Tốt! Cứ như thế mà làm đi!" Phó Sử Ngọ gật đầu, sau đó sấm rền gió cuốn xoay người đi về hướng còn tuôn khói đặc.

Đường Húc Hải vội vàng đuổi theo y.

Đây là năng lực mới vừa rồi dưới tình thế cấp bách tìm kiếm Đường Húc Hải, Phó Sử Ngọ khai phá ra. Y hiện tại không chỉ có thể phân hình trên mặt đất, mặt ngoài tòa nhà, hiện tại còn có thể chui xuống đất, tiến vào trong nhà.

Dưới sự toàn lực tìm kiếm của Phó Sử Ngọ, rất nhanh họ liền xác nhận hơn mười chỗ chôn bom.

Sử Chính thật sự tâm thần mất trí, toàn nhà tù không một chỗ nào an toàn, hầu như chỗ nào cũng cài bom.

Căn cứ miêu tả của Phó Sử Ngọ, Đường Húc Hải vẻ mặt ngưng trọng nói: "Loại bom này uy lực cực lợi hại, nếu để đối phó alien, cho dù một vạn con cũng có thể tiêu diệt sạch ."

"Húc Hải?" Phó Sử Ngọ kinh ngạc nhìn hắn, làm chi phải tán thành ý kiến của thằng điên Sử Chính kia!

"Kế sách dụ địch xâm nhập này của Sử Chính cũng rất khả thi." Đường Húc Hải ôm cánh tay, mắt lạnh như băng nói.

"Không phải anh chứ? !" Cô gái kinh dị nhìn hắn, hô: "Chẳng lẽ anh cũng muốn hy sinh những người đó làm mồi dụ? ! Không ngờ anh với hắn đều điên như nhau."

"Tôi cũng không muốn hy sinh họ." Đường Húc Hải nâng một bàn tay lên, một tay chế phục cô gái kích động đến không ổn này.

"Anh có ý kiến gì à?" Tương phản, Phó Sử Ngọ thực tin tưởng con người Đường Húc Hải, lúc này ngược lại thực lãnh tĩnh. Y đẩy đẩy kính, thấu kính phản xạ ra ánh lóe lạnh căm khiến người chung quanh vây xem không rét mà run.

Quả là một đôi cuồng ma sát nhân đầy mùi sát khí ah !!!!

"Ừm..." Đường Húc Hải nhìn Phó Sử Ngọ vẻ mặt lạnh lùng, thật lâu sau mới mỉm cười nói: "Chỉ cần lấy bom dưới chân họ ra, chuyển đến con đường alien đi qua là có thể."

Mắt Phó Sử Ngọ lóe lóe: "Mà chúng ta chỉ cần mai phục sẵn, chờ Sử Chính kích nổ bom xong, giết hắn cũng không muộn!"

"Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi!" Miêu Gia vỗ tay tán thưởng: "Chiếm lấy chỗ tốt của Sử Chính thật quá sung sướng!"

Mấy người chế định kế hoạch tỉ mỉ, lập tức bắt đầu hành động; Đường Húc Hải cùng Miêu Gia, Lưu Bội Kỳ, Hollande đi đào mấy quả bom này. Phó Sử Ngọ cùng những người khác thì đi cản những người thấy họ tới mở cổng rào chắn liền hướng lại đây muốn chạy trốn đến nơi khác.

Những người này đang cực kì kích động, vừa rồi bom nổ ngay bên cạnh làm rất nhiều người bị chấn thương, có kẻ hiện tại tai đã hoàn toàn điếc đặc, cũng có người bị uy lực vụ nổ quét trúng, bị bỏng nặng.

Nếu không phải Sử Chính tu kiến một rào chắn cực kì bền chắc trong sân vận động này, bọn họ đã sớm chạy.

Hiện tại bọn Phó Sử Ngọ ngăn ở cổng, không cho những người kích động muốn ra khỏi đây chạy đi, bị cô gái sóng âm hét một cái đánh ngã .

Cứ việc làm họ bị thương nhưng đó cũng là vì an toàn của họ. Ai biết chốc lát nữa alien tiến vào có giết sạch những người trên đường không chứ.

Trong mắt những người này ứa đầy phẫn nộ tuyệt vọng, cứ như vậy đứng trước cửa giằng co với họ.

Một lát sau, bốn người Đường Húc Hải ôm vài quả bom đi ra .

Những người này lúc này mới kinh ngạc phát giác, thì ra chỗ bọn họ cư nhiên có nhiều bom như vậy.

Môi Phó Sử Ngọ giật giật, sau đó cố gắng tìm từ mới nói ra một câu: "Bom cũng đã chuyển đi rồi, lại bịt kíp nổ nên cũng không chết người. Mọi người liền an tâm ở trong này, chờ hết thảy chấm dứt rồi đi."

Nhưng định nghĩa của cái gọi là hết thảy chấm dứt của hai bên rõ ràng không giống, ý y là chờ alien tiến công kết thúc, mà những người này lại nghĩ lầm Phó Sử Ngọ cũng là người phản kháng, là muốn giải cứu bọn họ.

Phó Sử Ngọ xoay người sang chỗ khác, túm tụm cùng đồng đội, đi đến chỗ an bày.

Mà phía sau họ, trong mắt những người bị nhốt ở rào chắn kia đã nhuốm đầy chờ mong.

Mọi người đang nghỉ ngơi dưỡng sức, Phó Sử Ngọ nhắm mắt tựa vào vai Đường Húc Hải, đối phương yêu cầu y ngủ một lát mãnh liệt quá.

Nửa ngày nay, Phó Sử Ngọ không ngừng sử dụng năng lực của y, đã sớm choáng váng đờ đẫn, nếu không phải Đường Húc Hải biết rõ nội tình, nhìn y mặt ngoài như chẳng có chuyện gì, cũng không biết y đang mệt mỏi rã rời đến mức nào.

Phó Sử Ngọ chỉ ngủ một chút, cũng bởi vì bất an mà tỉnh lại.

"Sao ngủ có chút xíu vậy?" Đường Húc Hải không vui nhìn y bảo: "Sao mà đủ hả."

Nói xong, hắn liền đưa tay nhấn đầu Phó Sử Ngọ xuống.

Phó Sử Ngọ lắc lắc cánh tay, né tránh, ngón tay lại không cẩn thận xẹt qua đùi hắn.

Hiện tại Đường Húc Hải còn mặc cương giáp kim loại, nhìn ánh sáng long lanh phản chiếu kia, Phó Sử Ngọ sờ sờ độ cứng rắn rồi hỏi: "Anh làm thế nào vậy?"

Đường Húc Hải nhấc chân, theo động tác của hắn, các đốt tay phát ra tiếng cách cách rất nhỏ, hắn đắc ý nói: "Đột nhiên nhanh trí thôi, tôi cũng không muốn bị thằng cặn bã biến thái Sử Chính kia chê cười."

Phó Sử Ngọ gõ gõ, phát ra tiếng vang thanh thúy.

"Đừng nhìn như vậy, kỳ thật chỉ có một tầng rất mỏng thôi, chỉ dùng để chắn." Đường Húc Hải hiếm khi mà tự nhiên thấy ngại ngùng nói.

Phó Sử Ngọ suy tư nhìn hắn, Đường Húc Hải không hiểu gì nhìn lại.

"Nếu anh có đủ tài liệu (beta : ý Sử Ngọ là nguyên liệu, trong các bộ truyện dị năng mạt thế hay được gọi chung là tài liệu), kỳ thật anh có thể bọc thép toàn thân, như vậy có thể bảo hộ anh hữu hiệu hơn." Phó Sử Ngọ nghiêm túc đề nghị: "Hôm nay thông qua chiến đấu với những dị năng giả kia tôi phát giác, rất nhiều quan niệm hình thái dĩ vãng hiện giờ đã bảo thủ lạc hậu, làm chúng ta có vẻ quá mức bị động."

Đường Húc Hải sờ sờ cằm, nói: "Võ trang bọc thép sao? Quân đội kỹ thuật hóa ngược lại có loại trang bị này, nhưng không trang bị phạm vi rộng thôi. Cậu nói đúng, dù sao thời buổi này cũng không ai quản chế, trang bị cơ mật trước kia cũng có thể lấy ra nhìn người."

"Ý tôi không phải vậy." Phó Sử Ngọ xua tay, sau đó giải thích: "Ý tôi là dị năng kim loại của anh, không chỉ có thể bọc thép, thậm chí còn có thể hình thành mũi nhọn, lưỡi dao ở vài chỗ."

Phó Sử Ngọ vươn hai tay nâng nắm đấm của Đường Húc Hải lên, nói: "Tỷ như, trên nắm tay anh có thể tạo ra mũi nhọn." y vươn tay chỉ, sờ sờ cùi chỏ của Đường Húc Hải, "Chỗ này có thể thiết kế thêm một lưỡi dao sắc, như vậy lúc anh thụi cùi chỏ, có thể trực tiếp chém vào kẻ thù."

Đường Húc Hải nghe vậy ánh mắt lóe sáng, theo Phó Sử Ngọ nêu ví dụ, Đường Húc Hải đã có khái niệm cụ thể bắt đầu căn cứ thuật giết người tự động toát ra đủ loại dụng cụ kim loại trong đầu _ bả vai có thể làm một góc đâm, gót chân cũng có thể mang một lưỡi dao ẩn…

Não động không cẩn thận mở quá lớn, bộ dáng ảo tưởng ra giống y chang loài khủng long gai trên lưng toàn gai nhọn đã tuyệt chủng.

"Khụ!" Đường Húc Hải giữ chặt suy nghĩ lao nhanh như ngựa hoang thoát cương, lấy lại tinh thần vỗ vỗ cái đầu xù ngốc ngốc của Phó Sử Ngọ.

"?" Phó Sử Ngọ không rõ lí do nhìn hắn.

"Tôi nói cậu đó…" Đường Húc Hải ánh mắt phức tạp nhìn y, "Bình thường nhìn đơn thuần, sao nghĩ ra mấy thể loại hung tàn này vậy ?"

"Hung tàn hả?" Phó Sử Ngọ thẹn thùng, "Tôi không biết nữa, chẳng qua thấy cái quần cương giáp của anh, sau đó liên tưởng liền…"

Cái não này rốt cuộc lớn lên thế nào? Đường Húc Hải bất khả tư nghị xoa đầu y, Phó Sử Ngọ buồn bực vỗ một bàn tay qua.

"Này, cô tên là gì?" Miêu Gia nhỏ giọng hỏi cô gái sóng âm.

Da mặt cô gái cứng lại chút, Miêu Gia vẫn cứ tò mò nhìn cô, cô không thể không hút sâu một hơi, nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Tôi họ Chân, Chân của huyên chân; tên một chữ độc nhất là mộc tân _ Tử."

"A." Miêu Gia phản ứng chậm: "Chân… Tử?"

Thấy cổ cô cứng còng gật gật đầu, Miêu Gia niệm niệm: "Chân Tử, Chân Tử… Sadako? !"

Cậu kinh ngạc trợn tròn mắt, cô gái sóng âm Chân Tử lại nhụt chí xì xuống như bóng cao su.

"Phốc ha ha ha!" Miêu Gia ôm bụng cười cười to, cười đến lăn lộn đầy đất. Tâm trạng vẫn luôn căng thẳng trầm trọng rốt cục đạt được một tia thoải mái.

Chân Tử phẫn nộ nhìn Miêu Gia đưa tới ánh mắt tò mò của những người khác: "Có cái gì buồn cười !"

Miêu Gia chùi khóe mắt: "Người đặt tên chắc có thù oán gì với cô hả? !"

"Xéo!" Chân Tử xấu hổ buồn bực mắng: "Ba ba tôi họ Chân, mẹ tôi là họ lạ, Tử! Cho nên tôi tên là Chân Tử, tôi sinh ra ai mà biết sau này sẽ đụng tên với nữ quỷ đại danh đỉnh đỉnh kia chứ !"

Ba mẹ cô cũng sau năm 2000 đại danh Sadako vang vọng giới điện ảnh mới hậu tri hậu giác phát hiện ra, nhưng cũng không thể vì thế mà bắt con gái mình đã dùng tên này mấy năm, thật vất vả mới học được cách viết tên sửa tên ha?

Lại nói mẹ sắp nhỏ cũng không muốn, vì thế ba Chân dứt khoát không thèm để ý nữa, căn bản không nghĩ đến cảm thụ của con gái sau khi lớn lên sẽ thế nào.

Chân Tử là sinh viên đại học tỉnh ngành âm nhạc, học là Bel canto, lúc cô với đám bạn nghỉ hè đi du lịch lại gặp phải mạt thế. Thời điểm đó họ cũng bị cách ly, sau Chân Tử lại phát sốt.

Chờ lành bệnh, Chân Tử và bạn bè muốn chạy về nhà lại bị alien tập kích. Chân Tử lần đầu tiên bạo phát dị năng sóng âm.

Trong đám bạn cũng chỉ có mình cô thức tỉnh dị năng, những người khác nhiều nhất cũng biến dị mà thôi.

Tuy trong đám bạn có mấy tên con trai ghen tị tụi con gái, rất ghét cô, nhưng Chân Tử cũng không thèm để ý, vẫn bảo hộ họ. Thẳng đến khi họ rơi vào ma chưởng của Sử Chính.

Người không biến dị trực tiếp bị đưa đi làm mồi, biến dị cũng thành pháo hôi, Chân Tử liều mạng nghe theo Sử Chính, không ngừng dùng dị năng của mình đổi lấy tính mạng người cuối cùng cũng là cô bạn tốt nhất của cô.

Nhưng, cuối cùng cô ấy lại bị cưỡng bức khi cô không có mặt.

Nhìn bạn tốt hấp hối, Chân Tử vừa đau lại hối.

Vẫn là cô ấy hàm lệ mang cười nói với cô: "Kỳ thật đều là tui liên lụy bà… Nói không chừng bản thân bà có thể chạy thoát rồi… bà không phải chúa cứu thế, cứu không được hết mọi người, tốt với bản thân một chút, Chân Chân nha…"

Cô trước khi chết còn luôn bảo mình chạy trốn, Chân Tử hận thấu xương Sử Chính và thủ hạ của gã, làm sao có thể cứ vậy mà đi, vì thế cô bắt đầu phản kháng.

Lại bởi vì năng lực đặc biệt mà bị giam cầm.

Cả đời Chân Tử cũng không thể quên bộ dáng bạn tốt trước khi lâm chung, cô cũng sẽ không buông lơi báo thù cho cô.

Cho nên, cô nhất định phải giết Sử Chính.

Phó Sử Ngọ nghỉ ngơi một chút liền lại bắt đầu thi triển năng lực cảm quan chú ý hướng đi của Sử Chính.

Hiện tại y không cần chú ý diện tích lớn, chỉ cần nhìn một mình Sử Chính là đủ.

Chỉ cần gã bắt đầu di động, đó chính là tín hiệu hành động, bọn họ phải cấp tốc di chuyển qua mới được.

Lúc ấy thủ hạ của hắn đều bị an bài rút khỏi, chỉ có vài người đi theo Sử Chính ở lại kíp nổ bom.

Mày Phó Sử Ngọ vừa động, ánh mắt chậm rãi mở ra, Đường Húc Hải vẫn luôn nhìn chăm chú vào mặt y, lập tức liền phát hiện .

"Chúng sắp phòng ngự không nổi nữa." Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái bảo, sau đó đứng lên.

Những người khác thấy y đứng dậy cũng sôi nổi đứng lên,

"Hắn đi về phía đông." ánh mắt Phó Sử Ngọ chợt lóe, nói.

"Phía đông?" Chân Tử suy nghĩ một chút liền nói: "Bên kia có một cánh cổng, sau này được dị năng giả thổ hệ gia cố."

"Ừm, Sử Chính cùng thủ hạ của hắn phân ra." Phó Sử Ngọ vươn tay bắt lấy tay Đường Húc Hải, "Chúng tôi hành động đi!"

Đường Húc Hải gật gật đầu, lúc này lực chú ý của Phó Sử Ngọ đều tập trung vào người Sử Chính, hiện trạng thực tế liền có chút lơ là, Đường Húc Hải trực tiếp mang Phó Sử Ngọ đi.

Trong cảm quan của Phó Ngọ Sử bọn người Sử Chính vừa đánh vừa lui, phần lớn người đều lui lại, để lũ alien bị bọn cao cấp kêu gọi đến chen chúc nhảy vào nhà tù Bình Nam, rất nhanh liền như thủy triều đổ xô vào sân thể thao.

"Là cố ý dẫn chúng đi qua sao?" Hoắc Ân Đình kinh nghi bất định nói.

"Đừng lên tiếng." Vương Đan nói nhỏ.

Trong lúc này vài dị năng giả ra tay ngoan lệ, giơ tay nhấc chân bộc phát ra dị năng cường đại, dẫn triều alien chạy qua chỗ mấy người Phó Sử Ngọ ẩn nấp.

"Sử Chính đâu?" Chân Tử nôn nóng thấp giọng nói với.

"Alien chỉ đuổi theo người tạo thành uy hiếp nghiêm trọng với nó, nếu Sử Chính không tự động thủ sẽ không khiến alien chú ý ." Đường Húc Hải thấp giọng nói.

"Đúng, cho nên hắn cũng không lại đây… Một con alien không bình thường đang đến đó, đều đừng lên tiếng!" Phó Sử Ngọ đột nhiên dồn dập nói.

Ngay lúc này một bóng trắng bay nhanh xẹt qua, thị lực Đường Húc Hải tốt, có thể thấy rõ vật thể di động, hắn hít vào một hơi.

Lũ alien này tuy gầy hơn tụi tiến hóa một ít nhưng lại rất cao, càng trắng hơn, trên đỉnh đầu nó càng gồ lên chứng tỏ nó càng thông minh.

Chẳng qua cái đầu to này làm nó cổ quái y như quỷ trẻ con đầu to vậy!

53. Chương 53

Nếu nói alien trước kia chỉ làm người ta cảm thấy quái dị khủng bố, như vậy loại alien mới xuất hiện này lại gây nên cảm giác ghê sợ và kinh tởm.

Bọn họ nín hơi, trừng to mắt nhìn theo bóng nó nhanh chóng lóe lên.

Phó Sử Ngọ giật mình, giữ chặt Đường Húc Hải lặng lẽ di động về một hướng khác. Lúc này họ đều ẩn sau cây cối trong khu xanh hóa, nơi này vốn u ám, cũng không làm người ta chú ý.

Rón ra rón rén, né tránh dán vào phía sau thân cây, Phó Sử Ngọ thăm dò nhìn lại, cách đó không xa là Sử Chính đang nghịch điều khiển từ xa chơi.

Lòng Phó Sử Ngọ thấp thỏm, ngàn vạn lần đừng xảy ra vấn đề gì a!

"Oanh! ! !" "Oanh! Oanh! Oanh!"

Tiếng nổ liên tiếp vang lên, bọn Phó Sử Ngọ lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, tiếng nổ khủng khiếp thế này, cho dù alien kia có ba đầu sáu tay cũng phải chịu chết.

"Tê —— nha

~~ "

Gần nơi nổ vang lên tiếng khàn gọi rên rỉ bén nhọn mà chói tai, alien bị dư chấn vụ nổ quét đến kinh hách không thôi, alien cao đẳng gọi về chúng nó đã tử vong, rốt cuộc không ai có thể quản thúc lũ này.

Alien tiến hóa quay đầu bỏ chạy, alien bình thường lại tản ra bốn phía chạy trốn, cũng có con hoảng không chọn đường chạy vào sân vận động, bị những người kinh sợ đó loạn côn đánh chết.

Tốt, tiếp theo chính là đối phó Sử Chính! Rốt cuộc không có gì có thể xiềng xiếc tay chân bọn họ.

Đường Húc Hải biểu tình ngoan lệ gắt gao nhìn chằm chằm Sử Chính, chỉ chờ Phó Sử Ngọ ra lệnh liền nhào ra.

"Chờ một chút! Chờ một chút!" Phó Sử Ngọ đột nhiên nhẹ giọng la hoảng.

Thân thể Đường Húc Hải nhoáng lên một cái, thu liễm cảm xúc thô bạo, hắn hít sâu một hơi, quay đầu lại: "Làm sao vậy?"

"Tình huống không ổn." Phó Sử Ngọ nhìn hình ảnh trong cảm quan, điều chỉnh trở thành góc nhìn xuống, quét hình càng toàn diện để quan sát, "Chúng ta bị bao vây!"

"Cái gì? !" Miêu Gia kinh nghi bất định: "Sao lại quay về chứ?"

"Đúng vậy. Tay chân của Sử Chính cũng chỉ có những người này, không phải đều đi đến phía đông sao?" Chân Tử không hiểu.

"Chúng tung quả mù thôi! Cũng không từ cổng đó đi ra ngoài!" Phó Sử Ngọ ảo não không thôi, "Tôi lúc ấy cứ nhìn thẳng Sử Chính, chỉ chú ý một chút mà thôi, những người này lại đi vòng vèo, sau đó phân tán trở thành một vòng vây thật lớn."

"Nói vậy Sử Chính đã dự phòng chúng ta sẽ mai phục hắn sao?" Lưu Chiêu không dám tin nói: "Hắn thật khôn khéo!"

"Hắn đại khái chưa từng tin chúng ta sẽ rời đi như vậy." Đường Húc Hải âm trầm nói.

"Không quản thế nào, chúng ta phải tiên hạ thủ vi cường, xử lý hắn trước. Phỏng chừng hắn không nghĩ chúng ta sẽ cách hắn gần đến vậy!" Hoắc Ân Đình nói.

"Nói đúng!" Vương Đan khẳng định: "Chúng tôi có anh Phó có thể thăm dò trước, không cần lại gần cũng có thể xác định tọa độ của hắn, đây là tiên cơ của chúng ta. Mau hành động đi, bằng không ưu thế cũng càng ngày càng ít."

Theo vòng vây thu nhỏ lại, cục diện lại càng bất lợi với họ!

Lòng Phó Sử Ngọ thấp thỏm bất an, nhìn những người khác ánh mắt sáng quắc chờ y quyết định, mà ngay cả Đường Húc Hải cũng tràn ngập tín nhiệm, y lúc này mới khắc sâu cảm nhận được, y nắm giữ vận mệnh của những người này, nhất cử nhất động đều sẽ sinh ra ảnh hưởng rất lớn.

Bọn họ nói có lý, nhưng mà… đáy lòng Phó Sử Ngọ lờ mờ cảm giác bất an.

Khẽ cắn môi, mặt Phó Sử Ngọ lộ vẻ kiên nghị: "Mau chóng diệt trừ Sử Chính, chúng ta lao ra đi!"

"Tốt!" Đường Húc Hải gầm nhẹ một tiếng, trong tay nắm chặt cự kiếm, "Lên!"

Đường Húc Hải đi đầu, dẫn đường chạy ra khỏi khu xanh hoá.

Phó Sử Ngọ tay nắm báng súng theo sát phía sau. Vương Đan, Hollande đi theo y, phía sau sắp hàng Chân Tử, Lưu Bội Kỳ, Hoắc Ân Đình, Lưu Chiêu Ngô Thiện Mã Đông.

Sống chết trước mắt, mọi người bài trừ tạp niệm, mục tiêu duy nhất chính là giết chết Sử Chính mà thôi!

"A ——" Chân Tử lớn tiếng doạ người, vừa lao ra khỏi bụi cây liền há miệng bắn ra một đợt sóng âm.

Dị năng thủy hệ của Hoắc Ân Đình đã tiêu hao hết, lúc này trong tay chỉ có một cây gậy gỗ, nhưng vẫn dũng cảm hướng phía trước đánh.

Vương Đan thân thủ tốt, vượt qua Phó Sử Ngọ đánh với bọn thủ hạ phát hiện họ.

Sử Chính bị Chân Tử tác động làm trì trệ, nhưng tay vẫn gắt gao nắm chặt chiếc điều khiển.

Gã âm lãnh mỉm cười: "Tao biết chắc tụi mày sẽ đến!"

Gã lui về phía sau, nâng cánh tay lên vung, người bên cạnh sôi nổi chạy ra chung quanh.

Làm gì vậy?

Phó Sử Ngọ không hiểu, lại vẫn đưa tay nã vào đám người chạy tản ra kia.

Đánh gục mấy người, những người còn lại không thấy bóng dáng, bên người Sử Chính cũng chỉ còn vài dị năng giả.

Đám dị năng giả có kim hệ hỏa hệ điện hệ phong hệ. May mà chúng vừa đại chiến với alien một trận, 2 phe tám lạng nửa cân, đều tiêu hao hầu như không còn, chỉ có thể dùng thân vật lộn.

Người duy nhất còn đủ sức lực chính là Sử Chính, nhưng lúc này gã vì sao còn chưa động thủ?

Càng ngày càng nhiều tình huống không rõ xuất hiện, khiến bất an trong lòng Phó Sử Ngọ chậm rãi lan rộng.

Đường Húc Hải dũng mãnh đến cực điểm, hai tay hắn quơ cự kiếm, chém dị năng giả dám can đảm che trước người hắn thành hai.

Hình như cảm thấy như vậy quá ảnh hưởng thị giác, hai tay Đường Húc Hải tách ra, theo động tác của hắn, cự kiếm hóa thành hai thanh đường đao.

Từ lúc Đường Húc Hải dần phát giác ưu thế của mình, tốc độ vận dụng dị năng kim loại của hắn cũng càng lúc càng nhanh, càng ngày càng thuận tay.

"Sử Chính! Lần này coi mày chết thế nào!" Đường Húc Hải nhe răng cười.

Hắn còn nhớ rõ đối phương dung túng thủ hạ vũ nhục hắn, hắn cũng không hào phóng mấy, tất cả thù hằn cứ ghi hết lên người thằng cầm đầu đi!

Sử Chính cười đểu, nâng tay lên: "Phải không?"

Trong óc Phó Sử Ngọ "Ông ——" một tiếng, lỗ tai thoáng nghe thấy tiếng bước chân đạp trên mặt cỏ, tiếng nhánh cây răng rắc gãy lúc có người chạy qua.

Bọn họ chạy rất nhanh, Phó Sử Ngọ tung giác quan khác đi theo, hình 3D trắng đen nhanh chóng hiện ra bóng người, bọn họ không đến một mình, trên tay còn ôm một thứ.

Mà đúng lúc đó, ngón tay Sử Chính đè xuống.

Phó Sử Ngọ quá sợ hãi, y hô to một tiếng: "Có bom! Nằm xuốngggg! ! !"

Vương Đan đang đánh hăng say không chút chần chờ, xoay phắt lại lăn trên mặt đất.

Những người khác dừng một giây, sôi nổi bỏ lại đối thủ nằm sấp xuống đất.

Mà khu xanh hoá cách họ không xa ầm ầm nổ vang dữ dội, sóng bụi cuồn cuộn và sóng khí nóng rực xung kích đến đây!

Tai mọi người đều bị chấn ông ông, vụ nổ này cách đây quá gần.

Vương Đan nâng cái đầu đầy bụi đất vụn lá lên, nhìn chỗ xảy ra vụ nổ có máu thịt bay ra tứ tung, lẩm bẩm nói: "Bom…. Thịt người?"

Sử Chính ngồi ngã một bên, điên cuồng cười ha hả: "Đến a! Đến a! ! ! Tao coi còn thằng nào dám nhúc nhích cái nào nữa không!" gã tay cầm điều khiển, giọng căm hận quát: "Thằng nào ngon chạy tới tao nổ chết thằng đó!"

Đường Húc Hải mặt xám mày tro đứng lên, phun vụn đất cát đá trong miệng ra: "Phi! Sử Chính! Mày đúng là đủ ác! Cả bom liều chết cũng làm ra được."

Sử Chính mặt không đổi sắc, lớn tiếng quát: "Đường Húc Hải! Lần này tao tuyệt đối sẽ không cho mày thêm cơ hội! Dù tao chết cũng phải kéo tụi mày xuống địa ngục hết!" Sau đó gã dịu giọng lại, chậm rãi nói: "Mày cho là động vào bom của tao, tao không phát giác hả? Quá ngây thơ rồi, trên bom đều có gắn định vị, tụi mày dịch đến đâu tao vừa nhìn đã biết. Bất quá chỉ muốn tương kế tựu kế thôi!"

Miêu Gia ho khan, đi đến bên người Chân Tử lắc lắc cô, cô đã trực tiếp bị chấn bất tỉnh rồi.

Sử Chính đứng lên, vỗ vỗ đất trên người, khinh thường nói: "Nhưng công nhận tụi mày cũng có chút thủ đoạn, có thể núp gần như vậy, mà tao cũng phỏng đoán sai vị trí của tụi mày, làm đám tay chân ôm bom vòng đi hơi xa." Gã cười hắc hắc: "Cảm giác thế nào, đây mới chỉ là quả đầu khai vị thôi." Gã cúi đầu nhìn màn hình nhỏ bé trên điều khiển: "Còn có rất nhiều bom đang chờ chúng ta. Dù sao trong mắt tụi mày tao cũng tội ác chồng chất, tội không thể tha, chết không hề gì. Vậy tụi mày chôn chung với tao ngay chỗ này luôn đi cho vui."

Không chờ họ kịp phản ứng, Phó Sử Ngọ dẫn đầu phóng cảm quan ra ra ngoài, y lo lắng hô lớn: "Lại đến một quả, bên trái!"

Mắt Đường Húc Hải lóe lên, chân nhấn trên mặt đất, vọt tới hướng bên trái.

"A, tự hy sinh hả? Thật cao thượng ha." Sử Chính cảm thán.

Sắc mặt Phó Sử Ngọ đại biến, chẳng lẽ vừa mất Ôn Triệu Minh, cả Đường Húc Hải cũng sắp đi sao?

Y rốt cuộc không nhìn những người khác nữa, chỉ biết chạy ào về hướng Đường Húc Hải: "Đường Húc Hải! Đừng mà! ! !"

Sử Chính cười lạnh một cái, không chút do dự đè nút điều khiển.

Hai chân Đường Húc Hải luân phiên, chạy trên cỏ phát ra tiếng sàn sạt, đường đao trong tay hắn biến thành một mũi nhọn, hung hăng ném mạnh ra ngoài, lập tức cắm vào cổ người đang chạy tới.

Đúng lúc đó người ôm bom nọ cũng nổ tung!

Phó Sử Ngọ bị sóng vụ nổ quét trúng làm bất tỉnh, Đường Húc Hải cách gần, nhưng phản ứng rất nhanh, ngược lại nhanh chóng nằm sấp xuống đất. Qua vài giây, hắn bò lên, chạy về bên người Phó Sử Ngọ bế y lên.

"Sử Ngọ! Mau tỉnh!" Đường Húc Hải lo sốt vó vỗ vỗ mặt y, lúc này không có Rađa sống Phó Sử Ngọ là không được a.

Phó Sử Ngọ nhẹ giọng rên rỉ một tiếng, chậm rãi mở mắt: "Húc Hải, anh không sao chứ?"

"Là tôi hỏi cậu mới đúng, mau tỉnh táo lại." Đường Húc Hải tức giận nói: "Cậu đừng chạy bậy bạ theo sau tôi, cậu chỉ tọa độ, tôi giải quyết bom thịt người trước khi nổ là được."

Phó Sử Ngọ lắc đầu nói: "Không được, làm không được. Càng ngày càng nhiều bom thịt người lại đây, bọn họ chia ra mấy hướng lận."

Trong não Phó Sử Ngọ hiện ra hình ảnh dạng tuyến, bốn phương tám hướng đều có người ôm bom, hơn nữa đều trong khoảng cách có thể nổ chết họ, lần này Sử Chính thật sự đuổi họ vào tuyệt cảnh.

Ánh mắt Đường Húc Hải hiện lên ánh hung lệ: "Vậy bắt Sử Chính chết chung với chúng ta đi! !"

Đường Húc Hải đỡ Phó Sử Ngọ đi trở về.

Sử Chính lười biếng nhìn họ, nói: "Thế nào? Không giãy dụa nữa hả?"

Miêu Gia bồn chồn hỏi: "Sử Chính, mày làm vậy có chỗ tốt gì? Mày chỉ vì muốn đồng quy vu tận?"

Sử Chính cười lạnh: "Còn không phải tụi mày ép tao à, nếu tao nói giờ tha cho tụi mày đi mày thấy thế nào?"

Ai tin nổi gã chứ!

Đã nếm qua độ tàn nhẫn của Sử Chính- dám dùng bom thịt người đồng quy vu tận- rốt cuộc không ai tin nổi gã sẽ bỏ qua cho họ.

Sử Chính nhìn sắc mặt họ không tin, buông tay nói: "Cho nên, làm ra một kết thúc đi."

Bại hoại bình thường hay lấy mạng mình uy hiếp người khác, lời đe dọa có khả năng là thật, nhưng cũng có thể là giả. Nhưng trường hợp của Sử Chính tuyệt không tồn tại thành phần phô trương thanh thế, điều này làm người ta khó giải quyết .

Tình huống hiện tại chính là bọn Đường Húc Hải bao vây Sử Chính và mấy thủ hạ không còn dị năng của gã, mà bên ngoài lại là thủ hạ của Sử Chính ôm bom vây đánh bọn họ.

Lúc này Chân Tử tỉnh lại, Sử Chính giật mình, Hoắc Ân Đình nhạy bén hô: "Chân Tử! Sóng siêu âm! !"

Cục diện bế tắc hiện giờ, cũng chỉ có sóng siêu âm của cô gái này có thể xử lý Sử Chính, cho dù không thể lập tức làm chết gã, trì trệ động tác của gã cũng đủ cho Đường Húc Hải tiến lên chém đứt bàn tay cầm điều khiển.

Đáng tiếc Hoắc Ân Đình vẫn đánh giá thấp Sử Chính, ngay trong chớp mắt Hoắc Ân Đình vừa la xong, Chân Tử nhìn về phía gã, Sử Chính liền nhấn con số khởi động quả bom cách Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải gần nhất!

"Oanh! ! !"

Giống như tràng pháo hoa tối long trọng, ngọn lửa vàng kim loá mắt đột nhiên bừng lên, bởi vì không biết Sử Chính cho nổ quả nào, Phó Sử Ngọ cũng không biết né ra sao, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn ngọn lửa sáng lóa kia.

Trong chớp mắt đó, thời gian như ngừng trôi, Phó Sử Ngọ từ cảm quan có thể nhìn thấy vụ nổ phản chiếu trong đồng tử của mình, nhưng phản ứng hiện thực của y lại không có khả năng giúp thân thể tránh thoát kịp vụ nổ này.

Năng lượng khổng lồ nhằm phía mọi người, ngay khi sắp xé nát thân thể họ, đột nhiên bị ép khựng lại!

Phó Sử Ngọ phóng hoãn cảm quan, ngọn lửa hung tợn bừng lên như bị một bàn tay to lớn vô hình kéo lại, vòng trở về, bùng qua một hướng khác.

Tim Phó Sử Ngọ kịch liệt nhảy lên, đại não choáng váng từng đợt, mắt biến thành màu đen, từ trước tới giờ y chưa từng cách cái chết gần đến vậy.

Năng lượng quả bom bị kích hoạt vốn phải xé rách bốn phương tám hướng chung quanh, lần này lại nổ về hướng trái ngược với họ. Điều này làm cho phương hướng một mình chịu hết uy lực vụ nổ cháy đến long trời lỡ đất, tất cả cây cối chớp mắt hóa thành bụi.

Chờ chấn động khổng lồ quét họ văng ngã trái ngã phải, sắc mặt họ mới biến đổi.

Mặt Hoắc Ân Đình xanh lè, hoảng hồn một lúc lâu, thật sự không ngờ Sử Chính quả quyết đến mức này.

Sử Chính cũng bất ngờ, gã chưa từng hoài nghi uy lực bom, gã từ nhỏ đã chơi bom, chế tạo cùng khống chế đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa. Cho dù nổ chết cả gã, gã cũng không tin trái bom vừa rồi cư nhiên không nổ tan xác một ai trong bọn Đường Húc Hải!

Sử Chính không tin tà lại ấn vài số lần nữa, lần này quả bom sau lưng Miêu Gia dưới tình huống mọi người không phòng bị nổ mạnh.

Nhưng vẫn giống y lần trước, vụ nổ căn bản không chạy qua bên này một chút nào, tất cả đều gấp bội phóng thích qua bên ngược lại.

"Vì cái gì? !" Sử Chính không dám tin, gã không tin nổi những gì xảy ra trước mắt.

Bom liên tục bị gã khởi động, nổ hủy cả khu xanh hoá, cũng không làm hại tới bất cứ người nào ở giữa.

"Xảy ra chuyện gì?" Miêu Gia lúc này cũng thấy cổ quái .

Giữa bùn đất, cành nát, lá rụng tứ tung, đầy trời khói đặc, một bóng người đứng ở đó, anh ôm tay của mình, lạnh lùng nhìn Sử Chính.

Phó Sử Ngọ đã sớm chú ý tới người này, nhưng quá kích động làm y nói không ra bất cứ lời nào.

Vẫn là Đường Húc Hải lúc tầm mắt rõ ràng một chút, nhịn không được khiếp sợ thốt ra: "Lão Ôn? !"

Người nọ cư nhiên là Ôn Triệu Minh!

"Anh Ôn! !" Miêu Gia thấy anh vừa mừng vừa sợ, sau đó sắc mặt trắng nhợt: "Anh là người hay ma? !"

Phản ứng của những người khác cũng tương tự, tuy thấy anh rất mừng, nhưng tiền đề là đối phương phải còn là người a!

Nói ra Ôn Triệu Minh là một người què bị đứt cả hai chân, nhưng giờ anh lại khỏe re đứng trước mặt mọi người, điều này sao không làm họ run sợ chứ.

Mặt Ôn Triệu Minh nhem nhuốc, còn mang theo vết thương bị cái gì cào rách, tay trái anh đặt lên tay phải, thấy Miêu Gia sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, liền kéo khóe miệng lên một cái, cười như không cười.

Sử Chính thấy anh đứng ở đó, kinh nghi bất định: "Mày không phải thằng rác rưởi kia sao? Mày què mà?"

Mặt Ôn Triệu Minh trầm xuống, anh không đổi sắc nhìn Sử Chính, kéo bước chân cứng ngắc đi tới: "Tao là tới nói cho mày, tao mặc dù què, nhưng cũng không phải rác rưởi! ! Bom của mày không nổ chết tao, vậy số chết của mày cũng tới rồi ."

Miệng Miêu Gia đóng đóng mở mở: "Anh Ôn, chân của anh?"

Đường Húc Hải cười thán: "Thì ra anh có thể đi."

Cảm xúc kích động của Phó Sử Ngọ cuối cùng bằng phẳng lại, y chùi chùi khóe mắt, cười nói: "Là chi giả."

Ôn Triệu Minh đi đến bên người Phó Sử Ngọ, Phó Sử Ngọ lần đầu tiên nhìn vào khuôn mặt Ôn Triệu Minh ở vị trí tầm mắt này, vừa vui mừng vừa mới lạ.

"Làm các anh lo lắng rồi." Ôn Triệu Minh vươn tay vỗ vai Đường Húc Hải: "May mà các anh để chi giả lại gần đó. Không thì tôi bò ra từ phế tích cũng không biết nên tìm các anh thế sao, tay phải của tôi chắc gãy rồi, một tay đeo chi giả vào cũng tốn công lắm."

Anh nâng chân, bất ổn lảo đảo một cái, Đường Húc Hải nhanh chóng bắt được anh.

"Bởi vì ít rèn luyện nên dùng chi giả bước đi không phải điểm mạnh của tôi." Ôn Triệu Minh thở dài, bởi vì cứ không quen với đau đớn, anh cũng không nguyện ý sử dụng chi giả đi đường.

"Mày làm sao lại biến bom thành thế này?" Sử Chính cũng không thèm nghe cảnh tượng họ vui sướng gặp lại, gã quan tâm nhất luôn là bom của mình.

Nghi vấn này của Sử Chính cũng là vấn đề Miêu Gia và bọn Lưu Chiêu đang tò mò, dù sao họ tận mắt nhìn thấy tòa nhà nổ tung.

"Mày lúc ấy nói với tao rất rõ ràng, bom này sẽ nổ dưới ba tình huống." Ôn Triệu Minh giơ tay lên điểm số, "Thứ nhất, mày điều khiển cho nổ; thứ hai; vô ý làm đứt bất kì dây kim loại nào; Thứ ba, tim tao ngừng đập. Lúc ấy tao suy nghĩ rất lâu, làm sao có thể đảm bảo an toàn bản thân mà có thể gỡ bom xuống. Đáp án là không có khả năng. Cho nên tao dứt khoát dùng cách mới, bảo vệ chính mình ngay lúc nổ. Bom lúc dây kim loại đứt không đến một giây sẽ nổ, tận khả năng ném nó thật xa, sau đó dùng dị năng hỏa hệ bảo hộ chính mình, ngay lúc đó tao đột nhiên phát hiện tao có thể đẩy năng lượng vụ nổ sang hướng khác."

Sử Chính nghe vậy hoàn toàn dại ra, thuộc hạ của gã cũng có dị năng hỏa hệ, dị năng hỏa hệ đó nhiều lắm chỉ có thể phun lửa thôi, chưa từng nghe đến vụ thao túng bom.

Miêu Gia kính nể nhìn Ôn Triệu Minh, thì ra anh Ôn cũng khủng như vậy a, cậu thét: "Anh Ôn uy vũ!"

Chân Tử cũng vẻ mặt nghiêm túc gật đầu phụ họa: "Hận không thể quỳ liếm."

Ôn Triệu Minh kinh ngạc nhìn thoáng qua cô gái chưa từng gặp này, Chân Tử dùng ánh mắt như đang nhìn nam thần, lại làm Ôn Triệu Minh ngại ngùng để ý ngôn ngữ nóng bỏng của cô nữa.

Sử Chính lộ vẻ điên cuồng: "Không có khả năng! Bom của tao không có khả năng vô dụng như vậy! Tao không tin!"

Ôn Triệu Minh vẻ mặt lạnh lùng nói: "Không có gì không có khả năng, từ khi dị năng xuất hiện, sẽ đảo điên thường thức của toàn thế giới, có thể thao túng vụ nổ bất quá chỉ là một trong số đó thôi."

"Tao không tin! ! !" hai tay Sử Chính siết lấy điều khiển cuồng ấn một trận, bom còn lại đồng thời nổ!

Ôn Triệu Minh kịch liệt thả ra dị năng hỏa hệ, khống chế năng lượng lửa bạo liệt tràn ngập trong không khí tụ thành một voi rồng uy lực khổng lồ, gào thét cuốn lấy Sử Chính.

Ngọn lửa cắn nuốt Sử Chính, tên buôn lậu hỏa dược làm nhiều việc ác này cuối cùng chết trong tay hỏa dược gã yêu nhất.

Dùng xong chiêu này, Ôn Triệu Minh hình như cũng đến cực hạn, trên trán nhanh chóng chảy ra mồ hôi chi chít.

"Triệu Minh!" Phó Sử Ngọ cũng vươn tay đỡ lấy anh.

Người khác cũng thân thiết xúm lại.

"Tôi không sao." sắc mặt Ôn Triệu Minh tái nhợt lại mỉm cười: "Bây giờ còn không phải thời điểm có thể an tâm nghỉ ngơi, thế lực của Sử Chính còn cần giải giáp."

"Yên tâm giao cho chúng tôi đi." Phó Sử Ngọ kiên định nói: "Nhất định một lưới bắt hết bang dã lang! Không cho chúng tồn tại trên đời này nữa!"

Hiếm khi Phó Sử Ngọ khí phách vậy, Đường Húc Hải lập tức hưởng ứng.

Hoắc Ân Đình hao hết dị năng nên ở lại, Mã Đông thiết trí hiểm cảnh cát lún chung quanh, những người khác thì đi tiêu diệt bang dã lang, trong đó có Chân Tử nhận biết kẻ nào là ác nhân triệt để, kẻ nào là bất đắc dĩ .

Có Chân Tử hiện thân nói giúp, càng có sự thật Sử Chính bỏ mình, những người bị bức gia nhập sôi nổi phản chiến, lúc hừng đông rốt cục bao vây tiễu trừ thế lực còn sót lại của bang dã lang hầu như không còn.

Người trong hàng rào tức thì được thả ra, chen chúc tới cảm ơn bọn Phó Sử Ngọ.

Đối mặt trường hợp thế này, Phó Sử Ngọ chân tay luống cuống, Đường Húc Hải cũng không biết nên làm gì, cuối cùng vẫn là Ôn Triệu Minh và Hoắc Ân Đình hơi khôi phục một chút cùng đi lên trấn an những người này.

Đường Húc Hải rốt cục nhẹ nhàng thở ra, Phó Sử Ngọ ngẩng đầu nhìn hắn, hai người đối diện, sau đó khó hiểu nở nụ cười.

“Rốt cục kết thúc.” Đường Húc Hải đặt mông ngồi xuống mặt đường, Phó Sử Ngọ thấy vậy cũng ngồi theo.

“Ừm, nhưng vẫn không thể an tâm, chúng ta còn phải đi tiếp một chặng đường dài.” Y nói.

“Có vật tư của Sử Chính, chặng còn lại sẽ dễ đi hơn.” Đường Húc Hải suy nghĩ, bảo.

“Chúng ta vẫn không nên dừng lại ở chỗ này lâu quá, đêm qua vừa xuất hiện loại alien cao cấp, xem ra tiến hóa càng lợi hại hơn loại trước.” Phó Sử Ngọ nghiêm túc nói.

“Tốt! Dọn đồ dọn đồ đi, trưa chúng ta liền xuất phát!” Đường Húc Hải la lớn.

54. Chương 54

Miêu Gia một lòng nhớ thương cái lap của mình. Rốt cục cũng tìm về được xe cải tiến của họ, tuy thức ăn và một ít vật dụng hàng ngày trong đó đều không còn.

Miêu Gia bò lên xe cải tiến, liền nhìn thấy một ít chế phẩm kim loại bên trong cũng bị phá hư.

Cái này làm Miêu Gia lòng đau rướm máu, có vài thứ là cậu năn nỉ Đường Húc Hải mãi mới thiết kế tiện cho cậu làm việc như bây giờ.

“Tâm can của anh

” giọng Miêu Gia run run, cái lap cấu hình siêu cấp của cậu vỏ ngoài bị trầy trụa biến dạng hết trơn. Miêu Gia cẩn thận kiểm tra một phen, may mà linh kiện bên trong không hư, màn hình cũng chưa bễ, như vậy chỉ cần nhờ Đường Húc Hải giúp cậu chỉnh vỏ ngoài là ổn, về phần dây anten hoàn toàn không ra hình thù kia, khôi phục ban đầu là có thể sử dụng tiếp.

“Đám rác rưởi không hiểu tầm quan trọng của sản phẩm điện tử!” Miêu Gia oán hận học Sử Chính mắng : “Phung phí của trời.”

Chắc là chẳng có mống nào hiểu được giá trị của mấy thứ này, mới phá chúng hư đến mức này.

Miêu Gia ôm cái lap uể oải đi về hướng thư viện, hiện tại bọn Phó Sử Ngọ đều đang nghỉ ngơi bên đó, chiến đấu cả buổi tối, bọn họ đều mệt muốn chết rồi.

“Nhưng mừ, anh Hải thực *, anh Phó thực *, liên Anh Ôn hiện tại cũng thực * a…” ba cái giò cường tráng khổng lồ này, Miêu Gia chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy hạnh phúc.

Có ba người đáng tin như vậy tồn tại, trong thời buổi loạn lạc này phá lệ làm người ta an tâm a.

Miêu Gia ôm lap lặng lẽ đẩy cửa ra, ba người trong phòng đều chưa nghỉ ngơi, ngược lại đang nhẹ giọng thảo luận những người trong nhà tù Bình Nam này nên xử lý thế nào.

“… Những người này, chúng ta cũng không thể bỏ mặc không quản.” Ôn Triệu Minh cau mày nói.

Cũng không biết anh vì lo cho những người sống sót bị Sử Chính áp bách, hay là vì chi giả đang đau đớn mà nhăn mặt.

"Nhưng trước đó chúng ta cũng không nghĩ đến nên giúp những người này thế nào?" Phó Sử Ngọ bất an hỏi, y ngồi trên chiếc ghế thuộc da to lớn xa hoa của Sử Chính có vẻ gầy yếu đến kì lạ, căn bản không nhìn ra sự cường hãn ẩn trong người y.

Đường Húc Hải thì cực kì tự tại dựa vào ghế, bảo: "Lúc ấy chúng ta chỉ sốt ruột cứu người, cũng chưa nghĩ đến những dân chúng chịu khổ này."

Nhìn người ta dùng từ cái coi, không hổ là nhà binh, Miêu Gia che miệng cười trộm, cảm thấy giọng điệu của Đường Húc Hải giống y chang cục trưởng của mình.

"Ừm." Ôn Triệu Minh lý giải gật đầu, dù sao anh cũng là một trong những người được cứu. Bọn họ thân mình còn lo chưa xong, chỗ nào còn dư thừa tình cảm cao thượng mà để ý người khác khổ thế nào chứ: "Nhưng nếu giờ đã như vậy, chúng ta cũng không thể khoanh tay không làm gì. Nếu không quản, nhiều người như vậy nhất định sẽ gây ra loạn lạc."

Phó Sử Ngọ gật đầu nói: "Trước có ngọn núi Sử Chính này đè trên đầu, họ cũng không dám thế nào, giờ Sử Chính ngã, những vật tư bang dã lang lưu lại nhất định sẽ gây bạo loạn."

Lúc phân hình cảnh vật chung quanh trong cảm quan, Phó Sử Ngọ đã phát giác vật tư dự trữ phong phú bang dã lang cất giữ.

Dù sao chúng độc chiếm cả Thành phố Bình Nam, mà người sống sót ở thành phố này không thể so với những kẻ co đầu rút cổ ở Vân thành, tuy bị lợi dụng triệt để, nhưng lại cướp được tài phú tương đối lớn từ thành phố.

Hoàng kim châu báu linh tinh bị chất đống trong rương nhét vào góc, thùng xăng đống đống, thuốc lá, rượu, thức ăn, quần áo, chăn bông vân vân…

Mấy thứ này, cả Phó Sử Ngọ nhìn cũng thấy tâm động, chớ nói chi là những người sống sót bị kiềm chế áp bức nọ.

Ôn Triệu Minh nghĩ nghĩ rồi bảo: "Chúng ta hiện tại, cũng không có cách nào quản lý họ, biện pháp duy nhất chính là cho họ đến căn cứ sinh tồn quân khu luôn."

"Phải dẫn họ cùng đi?" Đường Húc Hải bất ngờ hỏi.

"Ừm, tốt nhất chính là cho họ tự quản lý chính mình." mắt Ôn Triệu Minh lóe lóe, hơi tiếc hận nói: "Nếu chúng ta có căn cứ địa riêng, những người này nhận ân huệ của chúng ta, cái này là trụ cột không tệ. Đáng tiếc…"

Phó Sử Ngọ câm nín không biết nói gì nhìn anh, dã tâm của Ôn Triệu Minh thật đủ lớn, chẳng lẽ ảnh cũng muốn như Sử Chính trở thành thế lực chia cắt một phương á.

Tuy ngẫm lại thật làm lòng người kích động, nhưng lũ alien càng ngày càng mãnh liệt kia sẽ đập nát bất kì căn cứ nền tảng yếu kém nào.

Đường Húc Hải cười khan một tiếng, hắn không thích mấy chuyện phiền phức này nhất. Bảo hắn quản lý tiểu đội, còn phải có người chuyên quản lý hậu cần trang bị mới ổn, đại gia đây là binh vương quản giết không lo chôn, cũng không phải mấy nhân viên hành chính lề mề kia. Thôi cứ để lão Ôn mặc sức tưởng tượng mây bay đi!

Ôn Triệu Minh nói: "Chúng ta nhân số không nhiều lắm, vật phẩm mang theo hữu hạn. Không bằng phân hết cho những người sống sót này, chúng ta thì lấy một phần cần nhất trong đó thôi."

Miêu Gia vừa nghe thế nhịn không được hưng phấn lên, cậu nhào qua chen ngang: "Tốt a tốt a! Em thấy chúng ta chủ yếu nên mang hoàng kim châu báu đi!"

Đường Húc Hải gõ cái cốc vào đầu cậu, tức giận quát: "Không biết mấy thứ này rất nặng hả? ! Hơn nữa, cái thứ này là vì quá hiếm mới có giá trị, chú thử vác một tấn vàng quăng vào chợ trời thử coi, nó lập tức chẳng không đáng giá tiền !"

Ôn Triệu Minh đồng ý nói: "Húc Hải nói đúng, hoàng kim châu báu hiện tại bị mất giá lợi hại, tuy sau này chúng sẽ lấy lại giá như trước, nhưng hiện giờ khi trật tự chưa khôi phục tới trình độ nhất định, nó cũng chẳng khác gì mấy món hàng bình thường."

"A?" Miêu Gia không hiểu: "Vì sao vậy? Cho dù là thời chiến tranh trước kia vàng cũng là đồng tiền mạnh mà."

"Đó là vào lúc xã hội loại người còn có thể sinh sản bình thường, chỉ có một quốc gia náo động sẽ không ảnh hưởng giá vàng quốc tế, nhưng hiện giờ hệ thống kinh tế toàn cầu hỏng mất, còn có trụ cột nào duy trì giá vàng chứ?" Ôn Triệu Minh nói.

Miêu Gia ủ rũ vò đầu, quá phức tạp nghe không hiểu.

Phó Sử Ngọ cũng hai mắt xoay quanh, không rõ giác lệ[1] a.

[1] Tuy không rõ nhưng thấy lệ: là rút gọn của câu "Tuy rằng không rõ ngươi đang nói cái gì, nhưng có vẻ rất lợi hại" trong phim "Thần Ăn" của Châu Tinh Trì. Dùng biểu đạt sự sùng bái của tay mơ đối với cao thủ, mở rộng dùng cho thổ tào đối phương quá mức thâm ảo, không biết đến, hoặc là cái cớ ngụy trang chính mình thâm tàng bất lộ .

Đường Húc Hải thì ôm cánh tay bộ dáng vân đạm phong khinh, kỳ thật hắn cũng chẳng hiểu cái cốc gì đâu, nhưng hắn tuyệt đối không chủ trương mang mấy thứ vàng bạc này.

"Được rồi, vậy bây giờ cái gì có giá nhất." Ủ rũ qua đi, Miêu Gia khiêm tốn hỏi Ôn Triệu Minh thương nhân chuyên nghiệp này.

Ôn Triệu Minh đương nhiên nói: "Là bản thân chúng ta. Hiện tại tối có giá trị , là bản thân dị năng giả!"

"Hửm? ? ?" Miêu Gia lúc này triệt để bị lời của anh mê hoặc .

Phó Sử Ngọ lặp lại: "Bản thân chúng ta?"

Ôn Triệu Minh nghiêm túc vuốt cằm nói với: "Đúng vậy, trên thế giới này bởi vì có nhân loại, tất cả mọi thứ mới được giao cho giá trị. Mà hiện giờ, phân tử Nguyên xuất hiện cải biến hết thảy, kết cấu xã hội loại người phát sinh chuyển biến trọng đại, thậm chí có thể nói, một kỷ nguyên mới bắt đầu!"

"Nhân loại có dị năng, không còn là con người theo nghĩa truyền thống nữa, hết thảy hiện tại đều vì dị năng mà phát sinh chuyển biến giá trị." hiển nhiên trước vụ nổ Ôn Triệu Minh đã hiểu ra cái gì đó, lúc này trình bày ra chia sẻ cho đồng đội: "Còn chưa hiểu hả? Chỉ cần có dị năng, chúng ta sẽ đạt được thứ chúng ta cần để sinh tồn. Cho nên, chúng ta chỉ lấy vật tư chúng ta cần là được, chờ đến khi có nhu cầu, có dị năng tại, cuối cùng cũng có biện pháp lấy được ."

Phó Sử Ngọ vẻ mặt phức tạp, tuy Ôn Triệu Minh nói rất có lý, nhưng khả năng này của y không phải dị năng a. Khó hiểu có cảm giác xót xa bị tiểu đồng bọn bài xích ra ngoài…

Đường Húc Hải gật gật đầu: "Anh nói vậy thì tôi hiểu, dựa vào giá trị vũ lực của bản thân đi giật chứ gì a ~ "

Ôn Triệu Minh bị cái tổng kết hình thức thổ phỉ này của hắn làm nghẹn họng, sao sự sáng tỏ cao lớn của anh để hắn chiết lọc một phát lại thành ra thế này ?

Miêu Gia cũng bừng tỉnh đại ngộ: "Đây là đạo lý nắm tay ai lớn thì là đại ca đúng không? !"

Trước mắt Ôn Triệu Minh tối sầm, thật sự là tú tài gặp nhà binh!

Duy độc Phó Sử Ngọ ha hả vui vẻ, bị cái miệng độc của Đường Húc Hải hại rốt cục không chỉ có mình y a.

"Được rồi! Liền định vậy đi, lát nữa tìm người giữ gìn trật tự, phân đồ cho họ phân, tôi đi chọn trước mấy cái xài được, thuận tiện nhìn xem xe chúng ta thế nào ." Đường Húc Hải vỗ vỗ tay đứng lên.

Miêu Gia nhanh như chớp chạy đến cạnh hắn, cười nịnh: "Anh Hải

anh xem cái lap của em, có thể sửa dùm em không… Còn có dây anten trên xe cải tiến, cũng bị bọn chúng tay tiện làm hư rồi.."

Miêu Gia lải nhải kể lể với Đường Húc Hải, Đường Húc Hải đi đến cạnh cửa quay đầu lại nói: "Hai người các anh thừa dịp lúc này ngủ một hồi đi, chờ đến lúc sắp đi tôi đến gọi hai anh."

Đầu Ôn Triệu Minh buông xuống đỉnh sô pha chỗ tựa lưng, lòng đầy u ám một mình 5555~, Phó Sử Ngọ tâm tình tốt đẹp khoát tay với hắn.

Đường Húc Hải xuất mã, rất nhanh liền sửa xong chế phẩm kim loại bị hư hao trong xe, Đường Húc Hải xoay người nhặt phần cứng di động bị ném trong góc lên, hắn giơ lên hỏi: "Miêu Gia, cất cái này đi."

Miêu Gia đang điều chỉnh thử tín hiệu vệ tinh, không thể chờ đợi được muốn network, chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua liền nói: "Cái này không phải của em."

"Không phải của chú?" Đường Húc Hải lặp lại, hắn nhìn đồ trong tay nghĩ nghĩ, thứ này hình như là của Phó Sử Ngọ a, "Chắc của Sử Ngọ, để tạm chỗ chú đi, chú cất."

Miêu Gia lúc này mới ngồi thẳng dậy, nhận lấy, miệng cậu dạ, cúi đầu nhìn kỹ rồi không khỏi nhíu mày: "Phần cứng này hư rồi."

"Hư?" Đường Húc Hải thò đầu qua nhìn, thì ra giữa phần cứng bị đè ra một cái lõm.

Thứ này dù sao cũng không rắn chắc như máy tính định chế của Miêu Gia, cũng không biết thủ hạ của Sử Chính dày vò nó cỡ nào, cư nhiên đè ra một cái lõm trên đó.

"Dạ" Miêu Gia gật đầu: "Nhìn bộ dạng này, nói không chừng số liệu bên trong cũng tiêu rồi ."

Đường Húc Hải suy nghĩ chút vẫn lấy phần cứng lại, thôi đưa cho Phó Sử Ngọ tự coi thử coi.

Đường Húc Hải cất phần cứng, dạo một vòng quanh chỗ chất vật tư, tìm đến Lưu Chiêu cùng Ngô Thiện, bảo hai người thêm xăng cho xe cải tiến, lại chọn một hai chiếc xe lớn, tự mình sử dụng. Dọn hết mấy thứ họ cần đi, nhét đầy hai rương xe. Rồi Đường Húc Hải hào phóng mở cửa kho hàng, bảo những người đó đến nhận vật tư.

Hắn phân phối cực kỳ công bằng, mà cả đống vàng bạc châu báu kia cũng không để lại. Mấy thứ này nhìn rất nhiều, nhưng chia bình quân ra đến tay từng người lại không bao nhiêu, bất quá chỉ vậy thôi cũng nhận được sự mang ơn cảm kích của họ.

Những chiếc xe số lượng không nhiều được an bày cho đàn bà con gái bị cưỡng bức vũ nhục, người còn lại thì đi bộ hết.

Đường Húc Hải nghiêm túc bảo: "Dọc theo đường đi, các anh chỉ có thể dựa vào chính mình, người không muốn đi, có thể ở lại chỗ này."

Nhưng không ai muốn ở lại cả, không có Sử Chính, thành lũy tàn khốc này cũng không an toàn nữa, họ thà mạo hiểm đi theo những người này.

"Không thành vấn đề, chúng tôi có thể tự bảo vệ mình."

Đường Húc Hải gật gật đầu, có lời này là đủ rồi, hắn cũng không phải ba đầu sáu tay, dựa vào mười một người họ không có khả năng gánh vác sinh mệnh hơn vạn người.

Đường Húc Hải thay một bộ đồ, kẹp đồ vào nách trở về thư viện. Hắn đẩy cửa ra, Phó Sử Ngọ lập tức mở mắt, đối diện hắn, Ôn Triệu Minh khép tay lại để gối dưới đầu, nhắm mắt lại đang ngủ.

Hắn bất ngờ hỏi: "Cậu không ngủ hả?"

"Ngủ không được, đầu hơi khó chịu. Sắp đi hả?" Phó Sử Ngọ đứng lên.

"Chắc dị năng của cậu sử dụng quá độ rồi." Đường Húc Hải nói.

"Đại khái." Phó Sử Ngọ hàm hồ nói, "Đây là cái gì?"

"Tìm quần áo cho cậu, mặc vào đi." Đường Húc Hải ném cái áo qua, áo này là sơ mi ca rô màu xanh, loại ở nhà.

“Cám ơn.” Phó Sử Ngọ thụ sủng nhược kinh nhận áo, sau đó cởi áo khoác jacket vừa dơ vừa rách trên người ra.

“Thực vừa người.” Phó Sử Ngọ cười tươi, “Cám ơn.”

Đường Húc Hải không được tự nhiên sờ sờ mũi: “Khỏi cảm ơn, tôi cũng chuẩn bị cho cả lão Ôn.”

Ôn Triệu Minh trong vụ nổ mặc dù có dị năng hỏa hệ bảo hộ, nhưng quần áo vẫn là bị cháy lủng lỗ, hơn nữa từ lầu hai rớt xuống lầu một bị khối xi-măng đè nên đầy người là cát bụi.

“Đúng rồi.” Phó Sử Ngọ quay đầu nhìn Ôn Triệu Minh, tiến đến bên người Đường Húc Hải thấp giọng hỏi: “Xe lăn của Triệu Minh tìm ra chưa?”

“Tìm được nhưng hư rồi.” Đường Húc Hải khó xử nhíu mày: “Tuy linh kiện kim loại tôi có thể sửa, nhưng có chỗ là nhựa và cao su, không có biện pháp dùng kim loại thay thế.”

“Bỏ đi.” Ôn Triệu Minh lúc này bỗng ngẩng đầu lên, xoa xoa thái dương nói: “Không cần xe lăn .”

“Nhưng mà, không phải anh dùng chi giả chân rất đau sao?” Phó Sử Ngọ lo lắng nhìn anh.

Ôn Triệu Minh một tay chống tay vịn, cố gắng đứng lên, anh đi hai bước rồi nói: “Tôi có thể thích ứng, cũng nên đến lúc tôi ngừng việc trốn tránh.”

Phó Sử Ngọ không hiểu, Đường Húc Hải lại im lặng nhìn anh.

Phó Sử Ngọ không hiểu nổi cảm nhận đó, Đường Húc Hải lại vì từng trải qua tương tự, nhiều ít có thể cảm thụ được ngụ ý của Ôn Triệu Minh.

Chỗ giao nhau giữa chi giả cùng chỗ gãy tàn tật, kỳ thật đều cực lực thiết kế săn sóc cho người sử dụng, huống chi gia đình Ôn Triệu Minh không thiếu tiền, còn đặt theo số đo của anh. Sở dĩ anh thấy đau, không thể sử dụng chi giả đi đường, một mặt là vì chưa thể thích ứng, mặt khác là vì trốn tránh hiện thực.

Ôn Triệu Minh tận đáy lòng luôn bài xích sử dụng chi giả, chỉ mang nó theo, lại làm bộ như nó không tồn tại. Một khi quen dùng chi giả, liền không thể không thừa nhận hai chân mình đã mất.

Con người Ôn Triệu Minh, tự ti, kiêu ngạo, mẫn cảm lại cẩn thận. Đau khổ suy sụp trong sinh hoạt làm tinh thần anh sa sút trốn tránh, nhưng cuối cùng anh vẫn đứng lên, bằng vào ý chí quyết tâm muốn sống tiếp, nhìn thẳng vào chỗ thiếu hụt trên thân thể mình.

Ôn Triệu Minh chịu đựng đau đớn, kiên trì tự đi đến xe cải tiến.

Trên tay trên người Phó Sử Ngọ toàn là vết thương, tuy đã băng bó, nhưng Đường Húc Hải vẫn bắt y ngồi phía sau nghỉ ngơi.

Hôm nay ngồi ở ghế phó, là Miêu Gia đang ôm lap.

Vui sướng mất mà có lại làm Miêu Gia và cái lap khó mà chia lìa, cho dù hiếm khi được ngồi ở ghế phó, cậu vẫn không nỡ ngẩng đầu nhìn phía trước một cái.

“Em đã lấy ID ‘Mr Phó’ post con alien đêm qua nhìn thấy lên tiêu điểm.” Miêu Gia ngón tay bay múa, mấy cái cửa sổ trước mắt không ngừng chuyển tiếp, “Hiện tại có rất nhiều comment… A! Được admin thêm sao dán đỉnh rồi nè!”

Miêu Gia hưng phấn: “Xem ra đêm qua nhiều chỗ đều gặp phải loại alien đặc biệt này a. Á, viện khoa học có nghiên cứu mới muốn phát biểu?”

Miêu Gia bay nhanh click mở bài đăng, đọc nhanh như gió, sắc mặt cậu biến khó coi, Đường Húc Hải bên cạnh tò mò liếc cậu một cái: “Thằng nhãi, nhìn thấy cái gì thì nói đi, bộ tính treo mỡ miệng mèo á.”

“… Loại alien mới xuất hiện được xác định là từ màn trời rớt xuống, cũng không như loại tiến hóa trước, tức tiến hóa trên địa cầu. Viện khoa học tiến hành bắt và giải phẫu suốt đêm, trong não loại alien cao cấp này có thêm một khí quan so với hai loại trước, có thể dùng để chỉ huy lũ alien khác. Đêm qua, có rất nhiều thành phố đều bị tiến công có tổ chức, tính phục tòng của lũ alien rất mạnh, alien đi theo chúng có đặc tính đoàn thể.”

"Cái gì?" Phó Sử Ngọ kinh ngạc, "Nhưng alien không phải một mình hành động sao? Chỉ khi gặp phải mục tiêu vượt qua năng lực bản thân mới hành động đoàn thể."

"Đúng, cho dù là alien trước tiến hóa, cũng là ép buộc những alien khác đi theo nó hành động. Nếu alien tiến hóa chết, alien tụ đến liền mất đi khống chế, lại một mình săn mồi." Ôn Triệu Minh nói.

"Đúng, nhưng loại cao cấp này lại không giống, nó hình như trời sinh là alien lãnh đạo… giống như là sư tử đực trong đàn sư cái… Lúc không có sư tử đực lũ cái tự nhiên đều một mình đi săn, nhưng khi sư đực xuất hiện, tự nhiên sẽ hội tụ thành một quần thể." Miêu Gia cau mày, quái dị nói: "Sao nghe mấy khoa học gia này giải thích một cái, tự nhiên thấy quan hệ giữa lũ alien ghê tởm quá vậy? !"

Miêu Gia rùng mình một cái, lắc lắc đầu vứt bỏ hình ảnh cổ quái trong não ra, nói tiếp: "Phía sau còn nói, từ giờ trở đi hình thức hành động của alien sẽ phát sinh thay đổi triệt để, từ trạng thái phân tán tụ thành quần thể lớn, về sau hành động càng khó đoán hơn trước…"

"Đệt! Sao họ nói đáng sợ dữ vậy." Miêu Gia sởn gai óc.

"Miêu Gia! Nhanh chóng nhìn hình vệ tinh, alien phụ cận thành thị trước giờ đang trong tình trạng nào!" Đường Húc Hải dồn dập la lớn.

"Dạ." Miêu Gia bắt đầu điều động hình vệ tinh, sau đó cậu kinh hãi: "Không tốt ! Giống như khoa học gia kia nói, hình thành quần thể lớn."

Trước đó tuy cũng có triều alien, nhưng triều alien đa số đều di động dọc theo quốc lộ, nhưng hiện tại lũ alien đã rời xa quốc lộ, tiến vào sơn dã bình nguyên, thoạt nhìn cứ như bộ lạc nguyên thuỷ vậy.

Phó Sử Ngọ kinh nghi bất định: "Vậy chúng nó ăn cái gì?"

Miêu Gia không lời gì để nói nhìn Phó Sử Ngọ: "Anh Phó lúc này anh còn quan tâm chúng ăn cái gì a?"

Phó Sử Ngọ vội la lên: "Không, trước kia alien là truy đuổi nhân loại, chúng ăn não người để sống, giờ chúng lại tụ lại, người sống sót ít ỏi không đủ cho nhiều alien ăn, dã ngoại cũng không có nhiều não động vật cho chúng, hành động này không hợp lý."

"Vậy nghĩa là mục tiêu kế tiếp của chúng nhất định sẽ là cho tất cả ăn no." Đường Húc Hải nheo mắt nói: "Chúng nhất định muốn công kích những thành phố tụ điểm lớn!"

Miêu Gia chấn động, sau đó đột nhiên nói: "Anh Hải, kỳ thật em có một nghi vấn rất không hiểu, trước kia em xem mấy phim tận thế, những người đó đều trốn tới nông thôn làng nhỏ a. Nhưng hiện giờ thôn trang, trấn, huyện của chúng ta… cả Vân thành loại thành thị cấp 4 kia cũng bị dễ dàng tiêu diệt, chỉ có thành phố lớn không có việc gì là sao ạ."

Đường Húc Hải nhìn cậu một cái, nói: "Cái này liên quan đến việc chúng xuất hiện quá tản, nơi càng ít người, đối mặt alien lại càng bất lực. Nó giống như nông thôn vây quanh thành thị, chúng là cuồn cuộn không ngừng kéo đến, cho nên những điểm tụ tập nhân loại nhỏ kia cuối cùng sẽ bị hủy diệt. Chỉ có những thành phố nhân khẩu đông đảo mới có thể chịu nổi loại công kích dần dần tăng mạnh này, bởi vì số lượng song phương quá cách xa. Hơn nữa nhân loại biết ứng dụng dị năng, những thành phố lớn liền hình thành tụ điểm sinh tồn, mọi người đều tràn về những chỗ này, càng nhiều người, tỷ lệ sinh tồn lại càng lớn. Kết quả tuần hoàn."

Cuối cùng Đường Húc Hải kết luận: "Cho nên, về sau người thường thế lực không cao không thể rời khỏi thành phố để chuyển căn cứ sinh tồn được, mà dị năng giả cũng phải dựa vào căn cứ để sinh hoạt."

Giao lưu xong chuyện này, Đường Húc Hải nhớ tới cái gì mới nói: "Ồ đúng rồi, Sử Ngọ cậu coi cái phần cứng này có phải của cậu không."

Hắn lấy phần cứng ra từ trong áo, Miêu Gia tiếp nhận rồi xoay người đưa cho Phó Sử Ngọ ngồi ở phía sau.

Phó Sử Ngọ vừa nghe phần cứng, tim bật lên một cái. Trước đó y hoàn toàn quên mất thứ này. Chờ đến khi nhìn thấy cái lõm trên phần cứng trong tay Miêu Gia, lập tức choáng váng đầu óc.

55. Chương 55

"Phần cứng của tôi!" Phó Sử Ngọ vội chộp lấy phần cứng, y vuốt vuốt cái lõm đau lòng hỏi: "Có bị hư không?"

Miêu Gia thấy y coi trọng vậy, đồng tình nói: "Trong này có số liệu quan trọng gì không anh? Hư thì hư chắc rồi, nhưng số liệu bên trong có lẽ còn lưu lại một phần."

Phó Sử Ngọ giương mắt nhìn cậu, mắt sáng bừng lên, vội hỏi: "Miêu Gia! Máy tính em cừ vậy, giúp anh nhìn coi có thể sửa được không?"

Miêu Gia do dự một chút, mấy dạng như vầy, trực tiếp đập nát rồi vứt luôn cho rồi, dù là cậu cũng không phải toàn năng. Nhưng thấy Phó Sử Ngọ gấp vậy, Miêu Gia vẫn cầm phần cứng lại, tìm ra một sợi dây số liệu.

"... Kết cấu bên trong đều đứt rồi." Miêu Gia tiếc nuối lắc đầu.

Phó Sử Ngọ ảm đạm, y thì thào nói: "Trong này có một phần mềm, có thể liên lạc với cha mẹ, không có phần mềm đó liền không cách nào nói chuyện với họ nữa."

Đường Húc Hải bất ngờ, hắn từ kính chiếu hậu liếc nhìn Phó Sử Ngọ một cái: "Cậu nói cách liên hệ kia thì ra là trong phần cứng này?"

"Đúng." Phó Sử Ngọ uể oải gật gật đầu.

Đường Húc Hải nghĩ nghĩ, an ủi y: "Đừng có gấp, chờ lúc nghỉ ngơi, tôi giúp cậu khôi phục phần cứng lại, chỉ cần bộ phận kim loại ghi số liệu phục hồi, nói không chừng phần mềm kia cũng có thể tìm về."

Lòng Phó Sử Ngọ lại dấy lên hy vọng, y nói: "Ừ, chỉ mong đi."

Miêu Gia nhìn nhìn hai người, muốn nói lại thôi, cho dù con chip bên trong có được phục hồi, số liệu cũng không có khả năng khôi phục như lúc đầu a!

Dọc đường Phó Sử Ngọ lo lắng không thôi, cứ cảm thấy thời gian trôi chậm muốn mạng người. Chờ trời sắp tối bọn họ mới cắm trại tạm thời ở một ụ đất khá cao.

Bởi vì phía sau còn theo hơn vạn người, những người này kéo dài đội ngũ. Tuy đi mãi không ngừng nghỉ chút nào, nhưng rốt cuộc cũng thua người ngồi xe.

Đường Húc Hải xuống xe, hắn cầm ra ba cái lều lớn từ kho hàng của Sử Chính, hơn nữa bọn họ đã tìm về được túi ngủ, buổi tối ngủ không cần lo mưa gió rét lạnh gì.

Phó Sử Ngọ hỗ trợ nhóm lửa trại, dụng cụ cắm trại của họ đều bị phá hư, nhưng cũng được Đường Húc Hải sửa lại rồi, Hoắc Ân Đình cung cấp nước dùng, trực tiếp nấu một nồi cháo loãng.

Lưu Bội Kỳ cũng không biết trên xe bọn Phó Sử Ngọ xảy ra chuyện gì, ngồi xe nửa ngày, hắn đi xuống hoạt động tay chân, duỗi duỗi tay đá đá chân .

Trong hai ngày một đêm nay hắn cơ bản cũng chẳng tốn sức gì nhiều, cũng không bị thương nặng hơn người khác, trong lòng không an ổn hắn liền quyết định đi chuẩn bị thức ăn sơn dã cho mọi người.

Lưu Bội Kỳ mặc dù lớn lên tại thành phố, nhưng quê nội lại ở nông thôn, ông nội còn là một thợ săn tài ba, lúc nhỏ Lưu Bội Kỳ cũng theo ông học cách bẫy thỏ bắt gà rừng.

Mùa thu thảm thực vật sơn dã vì phân tử Nguyên mà sinh trưởng tươi tốt lạ thường. Cộng thêm giảm bớt hoạt động phá hoại của con người, hoàn cảnh dã ngoại nhanh chóng khôi phục, năng lực sinh sản của thỏ lại cực mạnh, tốc độ sinh trưởng cũng nhanh.

Trên sườn núi, mắt Lưu Bội Kỳ sắc bén phát hiện tung tích thỏ hoang, tay hắn nắm công cụ tự chế, rón ra rón rén tới gần con thỏ, đáng tiếc độ chuyện nghiệp của hắn cũng không thể so với ông nội, con thỏ kia nhạy bén chạy biến mất tăm.

"Đệt!" Lưu Bội Kỳ há hốc mồm nhìn con thỏ như gắn phong hỏa luân dưới chân, fml đây còn là con thỏ không? Hay là thỏ thành tinh rồi? !

Lưu Bội Kỳ tuyệt đối dí không kịp con thỏ, nhưng nơi này thỏ hoang không ít. Không bao lâu hắn lại phát hiện một con, nhưng con này cũng đem đến cho hắn đả kích không nhỏ, chờ hắn tóm lấy lỗ tai bắt được nó, lại bị nó cường tráng hữu lực dùng chiêu đá hậu đạp hự một phát vào ngực, thiếu chút nữa ngậm hờn mà tẻo luôn rồi.

Bị thỏ tập kích trúng, hắn không thể không buông tay, vì thế con này cũng chạy thoát.

Bị thỏ sĩ nhục Lưu Bội Kỳ triệt để nổi giận, thỏ mà cũng biến dị, có để cho người ta sống không hả?

Không thể dùng lực, vậy dùng trí.

Vì thế, Lưu Bội Kỳ bắt đầu thiết trí bẫy trên cỏ. Bẫy hắn làm cũng đơn giản, chỉ cột cỏ lại thành bụi, đuổi con thỏ theo hướng này, chờ nó không cẩn thận đạp vào bẫy, cổ bị gắt gao siết chặt.

Cuối cùng hắn cũng thành công .

Cứ như thế, kết quả hắn bắt được thỏ, trừ đó ra, còn thu hoạch một đống hạt cỏ.

"Thỏ!" Lưu Chiêu nhìn Lưu Bội Kỳ hai tay xách hai con thỏ to mọng trở lại, nước miếng đều chảy dài .

"Ở đây cũng có thỏ?" Đường Húc Hải bất ngờ, hắn nói: "Đúng lúc, tôi cũng đi bắt hai con, tối liền ăn thịt thỏ nướng, tẩm bổ một bữa cho mấy người bị thương các anh."

"Tuyệt a!" Lưu Chiêu hưng phấn, hắn cũng là người bệnh, vậy là có lộc ăn rồi.

Phó Sử Ngọ ôm phần cứng tựa vào cửa, chờ Miêu Gia đến xem xét cho y.

Đường Húc Hải bảo y: "Con chip bên trong hắn không thành vấn đề, bảo Miêu Gia làm cho cậu thử coi."

Phó Sử Ngọ gật gật đầu, Đường Húc Hải nhấc mã tấu bước đi, hiện tại hắn đều thu long cốt và cự kiếm vào trong thân thể, từ khi phát hiện cách thức tiện lợi này, hắn liền triệt để đỡ phiền.

Hollande lúc này cũng đi tới, thấy Phó Sử Ngọ cảm xúc không cao liền hỏi: "Làm sao vậy?"

Phó Sử Ngọ ôm phần cứng, kéo kéo khóe miệng: "Không sao." Sau đó y nghĩ nghĩ lại: "Không liên quan gì đến anh."

Chuyện phần cứng vốn là chuyện của mình y, để Hollande khỏi lo, y mới cố ý bồi thêm một câu.

Những lời này, cho dù là Hollande giỏi giao tiếp thế nào cũng có chút nghẹn họng không nói nên lời.

Lúc này Miêu Gia đã tới, thằng nhóc này chạy tới quấn Hoắc Ân Đình muốn gội đầu, rồi sạch sẽ khoan khoái trở lại.

"Anh Phó, cho em xem đi." Miêu Gia sảng khoái vươn tay lấy phần cứng của Phó Sử Ngọ, bất quá cậu vẫn nói trước một câu: "Nhưng em nói nha, anh Phó anh phải chuẩn bị tâm lý."

Phó Sử Ngọ hít mạnh một hơi nói: "Ừ, anh biết."

Hollande đứng kế bên tò mò nhìn, Miêu Gia kéo cái lap ra, cắm dây kết nối vào, thao tác một hồi.

"Anh Phó, số liệu trong này đa số tiêu rồi, toàn bộ phần mềm đều rã." Miêu Gia tiếc nuối.

"Vậy… Em có thể căn cứ những phần còn sót lại, biên soạn lại lần nữa không?" Phó Sử Ngọ hỏi.

Mặt Miêu Gia lộ vẻ khó khăn: "Em căn bản không biết kết cấu phần mềm này… Chỉ có một phần bộ phận biên trình còn sót lại, là không có cách nào biên ra trình tự y chang được. Đương nhiên, anh Phó anh nói đây là phần mềm video dùng để liên hệ với cha mẹ, chắc không khó. Nhưng trong phần cứng này em còn phát hiện một phần công năng cảnh giới tự hủy, phần mềm và mấy thứ này kết hợp hoàn mỹ với nhau. Nếu chưa thấy qua hàng mẫu, không đạt được hiệu quả như vậy, liền không thể liên hệ với cha mẹ anh."

Miêu Gia đã khó xử nói thế, Phó Sử Ngọ mất mát cúi đầu.

Hollande lúc này nhịn không được bảo: "Là thứ rất quan trọng sao? Nếu không tôi giúp anh nhìn coi, công ty trước kia tôi làm là phần mềm, tôi cũng biết lập trình máy tính."

Miêu Gia bất mãn nhìn hắn một cái, không phục nói: "Kỹ thuật của anh lợi hại hơn tôi được à? Vậy anh coi thử coi."

Hollande vẫn hảo tính tình cười cười trước sự khiêu khích của Miêu Gia, hắn nhìn Phó Sử Ngọ nói: "Nói không chừng tôi có thể nghĩ ra biện pháp."

Phó Sử Ngọ không tiện từ chối, tuy y cũng biết cả Miêu Gia còn không có cách, những người khác có thể thế nào.

Miêu Gia ôm cánh tay, đối với dạng tính cách đặc biệt tự tin về kỹ thuật của Hollande này, cậu có chút không vừa mắt.

Cái này cũng không thể trách, dù sao về một ít kỹ thuật, quốc gia Hollande sống quả thật đi trước những quốc gia khác, mà Hoa Hạ phát triển cũng trễ hơn rất nhiều năm.

Không bao lâu, Hollande liền nhăn mày, xấu hổ xin lỗi nhìn Phó Sử Ngọ: "Thật đáng tiếc, quả thật không có cách cứu lại."

Phó Sử Ngọ đáy lòng thở dài, trên mặt không có biểu tình gì đẩy đẩy kính, thản nhiên nói: "Không sao đâu."

Miêu Gia nghẹn cười, cậu coi như đã hiểu Phó Sử Ngọ cơ bản là một mặt than, có lẽ y thật sự cảm thấy không liên quan đến Hollande, nhưng thái độ này nhìn thế nào cũng không giống a.

Hoàn hảo ngay lúc này Đường Húc Hải trở lại, thu hoạch của hắn thực phong phú, hai con thỏ hoang, một con gà rừng.

Buổi tối, nhóm lửa trại, bọn họ ăn món nướng đồng quê, uống cháo nấu đặc sệt, cảm thấy cả người mỏi mệt cũng tan biến theo.

Lúc này người sống sót lục tục đuổi tới phía sau xúm lại dựng trại, nhưng tụ sát đến đâu, cũng không đủ chỗ trên bình nguyên này, vẫn phải phân ra mấy đỉnh núi khác.

Một lát sau, vài người trẻ tuổi đi tới.

Chân Tử thấy bọn họ liền đứng lên: "Có chuyện gì không?"

Người nọ xấu hổ vuốt cổ, bất an nói với Đường Húc Hải: "Tôi tới là muốn hỏi một chút, buổi tối an bài phòng thủ thế nào."

Tuy Đường Húc Hải đã nói yêu cầu tự họ bảo vệ mình, mà họ nhiều người như vậy cũng không thể trông cậy vào mười một người có thể che chở cho họ.

Đường Húc Hải hiểu rõ gật gật đầu. Tuy nói không phụ trách sinh mệnh an toàn của họ, nhưng một ít kế hoạch phòng hộ tất yếu vẫn phải làm, dù sao nếu nhóm người này lộn xộn , họ cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Đường Húc Hải ngoắc mấy người này lại, bảo bọn họ tụ đến đây, hắn san phẳng mặt đất, vẽ phác thảo bản đồ địa hình phụ cận.

"Địa thế phụ cận là thế này." Hắn ngẩng đầu nhìn những người này, đều là nam, có trung niên cũng có thanh niên, căn cứ quan sát của Đường Húc Hải, những người này đại khái đều là thành viên trước của bang dã lang, bị bức gia nhập phe Sử Chính làm xằng làm bậy. Họ tốt xấu gì đều có kinh nghiệm tác chiến với alien, cũng không khiếp đảm.

Hắn nói với họ: "Giới thiệu các anh một chút."

Trong đó một người đàn ông hơi lớn tuổi nói: "Tôi là Chu Vĩ Hoa, điện hệ."

"Thiệu Nhạc, phong hệ." "Vi Chúc Đình, hỏa hệ." "Lục Vũ, thạch hệ." "Ma Chí Viễn, thổ hệ."

Phó Sử Ngọ ngồi một bên, bất động thanh sắc nhìn những người này, xem ra thủ hạ của Sử Chính đều là dị năng hệ công kích được khai quật ra ban đầu. Thủy hệ, mộc hệ năng lực công kích sau này mới phát hiện lại không một ai. Điều này cũng chứng tỏ, Sử Chính quả thật không có con đường đạt được thành quả nghiên cứu mới nhất.

Đường Húc Hải gật gật đầu với họ: "Đường Húc Hải, kim hệ." Nói xong, hắn liền cúi đầu, chỉ vài đỉnh núi bên cạnh: "Người của các anh, các anh tương đối quen thuộc, tự phân tổ. Chia người có thể chiến đấu thành bốn tổ. Phân biệt an bày tại nơi này, nơi này, nơi này, cuối cùng là nơi này."

"Vị trí của chúng tôi thì ở giữa, buổi tối an bài cho người trực đêm, phân ca tối thiểu 2 giờ một tổ, như vậy sẽ không xuất hiện tình huống mất tập trung. Một khi xuất hiện alien không đối phó được, các anh liền bật tín hiệu. Trong tay có đèn pin hết chưa?" Đường Húc Hải hỏi.

Vài người gật gật đầu, so le không đồng đều nói: "Có ."

"Tốt lắm, đến lúc đó các anh bật tín hiệu như vậy." Đường Húc Hải cầm lấy đèn pin của họ, đè chốt mở liên tiếp ba cái: "Hai dài một ngắn, nhớ kỹ chưa?"

Những người này thấy Đường Húc Hải an bài đâu vào đấy liền sôi nổi đáp: "Nhớ kỹ."

Đường Húc Hải ừ một tiếng nói tiếp: "Trừ phi tôi kêu người trợ giúp, nếu không đừng tự tiện rời khỏi vị trí phòng thủ của mình, chúng tôi ở chính giữa ngay vị trí cơ động, sẽ đi viện trợ tổ bắn tín hiệu."

Nghe Đường Húc Hải xác định sẽ không bỏ mặc, bọn họ lúc này mới an tâm. Tuy họ từng trực diện alien cao đẳng, thậm chí cũng giết vài con, nhưng không có ai đáng tin, những người chỉ biết phục tòng mệnh lệnh của Sử Chính ngược lại thấy mờ mịt bất an.

Đường Húc Hải có kinh nghiệm tác chiến phong phú, rất nhanh liền an bài xong vị trí phòng thủ giao nhau giữa các tổ, tiết kiệm nhân lực, cũng sẽ không xuất hiện góc chết điểm mù. Cả vị trí nghỉ ngơi của người thường cũng thuận tay hoàn thành luôn.

Đường Húc Hải ngôn ngữ ngắn gọn, giọng điệu bình tĩnh, tràn ngập cường đại tự tin, khiến người ta không khỏi tin phục an bài của hắn, chút lo sợ bất an trong lòng những người phải lần đầu nghỉ ngoài dã ngoại này cũng chậm rãi tan biến.

Đuổi bọn họ đi xong, Đường Húc Hải an bài người của bọn họ gác đêm theo ca, tuy cũng có người sống sót Bình Nam xúm lại bên họ để ngủ, nhưng Đường Húc Hải cũng không có ý cho họ trực đêm. Dù sao hắn không rành những người này.

Phó Sử Ngọ được cho gác vào ca thứ ba, vì thế y liền chui vào túi ngủ sớm, y mở to mắt thấy đỉnh lều, trong lòng từng đợt khổ sở.

Không có phần cứng, về sau y làm sao liên hệ với cha mẹ? Y đã sớm không nhớ rõ vị trí trụ sở đó, giờ cũng rời đi nhà ở Vân thành, cha mẹ cũng không có cách nào gởi thư.

Nhưng mà… trụ sở của họ cũng có sĩ binh, hẳn sẽ không nguy hiểm đâu…

Mơ mơ màng màng Phó Sử Ngọ liền ngủ, có lẽ là vì trước ngủ còn suy tư, khiến y vốn ngủ lúc nào cũng ngon rất ít khi nằm mơ lại mơ thấy chuyện lúc nhỏ.

Lúc ấy thật hạnh phúc a. Y vui vẻ chơi đùa với nhóm bạn nhỏ, tuổi của họ cũng không lớn, tay chân mũm mĩm cứ như ngó sen, trên mặt còn mang theo nét phúng phính trẻ con.

Phó Sử Ngọ đang chơi với mấy bạn, Phó Sử Ngọ đột nhiên nhớ ra cái gì đó muốn đi tìm cha mẹ, nhưng bạn của y lại lôi kéo không cho y đi.

Sau đó giấc mộng bắt đầu làm y không thoải mái, y đột nhiên từ trụ sở chuyển tới một góc âm u, bên tai truyền đến tiếng châm chọc chua ngoa, hệt như hồi tiểu học bị xa lánh, bị các nam sinh ép vào trong góc khi dễ .

Lúc này có người đánh y, Phó Sử Ngọ ngã lăn ra đất, có người nắm lấy cổ áo thun của y.

Áo thun? Sao y lại mặc áo thun? Từ trước tới giờ y không mặc mà, bởi vì…

Đúng ! Hình như chính là vì lần đó…

Y bị người ta ngồi trên lưng đè không dậy nổi, người trên lưng nắm cổ áo y không buông, cổ áo thun con nít mặc luôn khá bó, rất nhanh y liền hít thở không thông.

“Không cho đánh cậu ấy! Tớ gọi người đến bây giờ nè

mau buông tay!” Nơi xa xăm có tiếng một cô bé truyền đến, áp lực đặt trên lưng y lập tức mất đi.

Y có thể thở, chẳng qua vì suýt nữa đã chết nên khủng hoảng dữ dội, y phát sốt thật lâu, có người luôn chiếu cố y… Hình như là dì bảo mẫu?

Đường Húc Hải đi vào lều đánh thức Phó Sử Ngọ.

“Cậu thấy ác mộng à? Đổ mồ hôi đầy người rồi nè.” Đường Húc Hải ôm cánh tay nói.

“… Ừm, chắc là ác mộng.” Phó Sử Ngọ đưa tay sờ cổ họng mình, tình hình trong mộng thật đáng sợ, y vừa rồi cứ như sắp chết mất.

Lúc đó tuổi còn nhỏ, ký ức lại quá khủng bố, cho nên ký ức đó bị não y tự động xóa đi.

Cũng khó trách y ghét mặc áo thun, dù là ai thiếu chút nữa bị áo thun siết chết cũng sẽ tự đáy lòng bài xích nó thôi.

Phó Sử Ngọ ngồi dậy, chuẩn bị ra khỏi lều.

Đường Húc Hải vươn tay đè vai y lại: “Chờ mồ hôi trên người khô đi, hiện tại bên ngoài thật lạnh, đi ra như vậy sẽ bị cảm đó.”

Được thân thiết vậy Phó Sử Ngọ liền đứng đó ngại ngùng, ấp úng “A” một tiếng.

Phó Sử Ngọ cầm lấy kính, để lên sóng mũi, bộ dáng còn hơi ngại ngùng vừa rồi lập tức không thấy tăm hơi, Đường Húc Hải cảm thấy thú vị vươn tay vò cái đầu ngốc của y.

“Anh đừng vò đầu tôi hoài chứ.” Phó Sử Ngọ bất đắc dĩ nói.

Y phát hiện gần đây Đường Húc Hải cứ chịu không buông tha dúm tóc trên đầu y. Y từ tức giận, đến giờ cả sức để giận cũng không có, có thể thấy được khoảng thời gian này Đường Húc Hải không gián đoạn mà quấy rối thường xuyên đến cỡ nào.

Đường Húc Hải người này thuộc dạng thích tiếp xúc tứ chi với người thân cận, trước kia cũng thường kề vai sát cánh với tổn hữu. Từ khi hắn xuất ngũ, Phó Sử Ngọ và Ôn Triệu Minh là hai người bạn tốt gần đây, tự nhiên cũng bắt đầu phát triển xu hướng này.

Chẳng qua Ôn Triệu Minh dù sao cũng tàn tật, hắn cũng không tiện quá mức lỗ mãng, nên chỉ còn một mục tiêu là Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ trong ngoài không đồng nhất quá manh, làm Đường Húc Hải hở một cái liền động tay động chân, nhất là dúm tóc chỉ cần đi ngủ liền tự động ngóc đầu dậy trên đầu y, lần nào không sờ tay liền ngứa.

Không thể không nói, Đường Húc Hải lúc nhỏ nhất định là loại trẻ trâu tay đặc biệt tiện kia.

Phó Sử Ngọ bị quấy rối mãi liền bắt đầu thận trọng suy xét, có cần xén đại cái đầu đi cho xong không? Không quản cắt thành đầu đinh nhìn y ngốc cỡ nào.

Mây đen u ám trên đầu y gần như có thể thấy được bằng mắt thường, Đường Húc Hải rất không tự giác vuốt đầu y, bảo: “Đừng lo, cha mẹ cậu nhất định không sao đâu.”

Thì ta hắn cho rằng Phó Sử Ngọ mơ thấy ác mộng, tâm tình không tốt là do phần cứng bị hư không có cách liên hệ với cha mẹ.

Cứ việc có khác, nhưng lời an ủi của Đường Húc Hải vẫn truyền được vào lòng Phó Sử Ngọ.

Y thở sâu: “Ưm.”

Đường Húc Hải luôn rất thân thiết với người hắn đặt trong vòng vây bảo vệ của mình. Đêm nay không gặp phải alien khó giải quyết nào, không có tiến hóa cũng không có cao đẳng, chỉ rơi xuống một nhóm alien bình thường, bởi vì họ tụ quá nhiều người, chúng liền sôi nổi túa lại bên này, bọn Đường Húc Hải động cũng không động một cái, những dị năng giả Bình Nam liền xử lí sạch sẽ lũ đó.

Sau hừng đông, họ lại sôi nổi nhổ trại lên đường, bọn Đường Húc Hải vẫn đi phía trước.

"Đi thêm nửa ngày, có một hồ nước rất lớn." mắt Miêu Gia sáng rực lên.

Hồ nước này tên là Thủy Kính, là khu phong cảnh cấp 5A của tỉnh H. quang cảnh tuyệt đẹp, quanh hồ còn có một làng du lịch rất lớn.

"Ừm…" Đường Húc Hải nghiêng đầu nhìn nhìn Phó Sử Ngọ, thấy mặt y bình tĩnh vô sóng, quay đầu hỏi Miêu Gia: "Từ hồ Thủy Kính đến căn cứ sinh tồn còn bao xa?"

"Hửm?" Miêu Gia bất ngờ, vốn bọn họ cách căn cứ sinh tồn tỉnh H chỉ có lộ trình một nửa, mặc dù có những người phía sau tha chậm tốc độ, nhưng bọn họ đi đường tỉnh tiết kiệm chặng đường nhiều hơn trước kia, "Nếu tính từ hồ Thủy Kính, thì lộ trình một ngày."

"Tốt, tối hôm nay chúng ta qua đêm ở hồ Thủy Kính đi." Đường Húc Hải nói.

"Cái gì?" Ôn Triệu Minh cùng Phó Sử Ngọ giật mình.

Ôn Triệu Minh ngồi thẳng dậy hỏi: "Có mạo hiểm quá không?"

"Không sao, đối với đội chúng ta mà nói không tính nguy hiểm. Tình huống đêm qua tôi thấy là, không có xuất hiện quá nhiều alien cao cấp như hôm màn trời mở ra lần nữa. Tôi thấy sau này tình cảnh xuất hiện alien cao đẳng dày đặc như vậy sẽ không có đâu, trừ phi màn trời lại đóng lại." Đường Húc Hải bảo.

Miêu Gia nghĩ nghĩ, bắt đầu tiến hành thao tác trên máy tính: "Ưm… Căn cứ công tác thống kê tình huống các nơi đêm qua, quả thật, loại alien da trắng hếu cao đẳng này, không có xuất hiện quá đông nữa."

"Ừ." Đường Húc Hải đặc biệt khẳng định gật đầu: "Nếu như alien này ở địa vị lãnh đạo, xuất hiện số lượng vượt qua tỉ lệ nhất định, khẳng định sẽ khiến chúng nó tranh đấu nội bộ, để cướp đoạt tư cách đầu lĩnh của quần thể."

"Ý này… Giống như cách sư tử độc hành, đi khiêu chiến sư tử có quần lạc!" Miêu Gia giật mình.

"Đúng… Cho nên, không quản sau lưng màn trời là cái gì, chỉ cần đầu óc nó không có vấn đề, sẽ không đánh vỡ cân bằng này." Mắt Đường Húc Hải nheo nheo.

"Kia có liên quan gì đến chuyện chúng ta dừng lại ở hồ Thủy Kính một đêm đâu?" Phó Sử Ngọ không hiểu hỏi.

Trong suy nghĩ của y, trên chặng đường này quá kinh tâm động phách, thoải mái phập phồng, vẫn là đến điểm kết sớm một chút mới tốt.

Đường Húc Hải trợn tròn trắng liếc xéo, còn không phải thấy cậu tâm tình không tốt! Tôi mới cho cậu đến đó giải sầu à!

Hắn tức giận la lối: "Cậu không suy nghĩ cho mình, cũng phải ngẫm lại cho những dân chúng Thành phố Bình Nam bị áp bách hơn hai tháng đó chứ. Bọn họ bị chà đạp lâu đến vậy, có người thậm chí mất đi thân nhân, trước khi tới căn cứ sinh tồn, cho họ thả lỏng một chút, trợ giúp rất lớn đến sức khỏe tâm hồn của họ. Vào căn cứ sinh tồn có thể không tự tại như giờ, ai rảnh rỗi đâu mà đi với họ ra ngoài giải sầu chớ!"

Phó Sử Ngọ nghe Đường Húc Hải bùng bùng bùng nã pháo liền lơ mơ, nghe hình như rất có lý a.

Đường Húc Hải hầm hừ siết tay lái, thật sự là mị nhãn vứt cho tên mù mà, lãng phí tình cảm của hắn quá!

Cứ việc như thế, chờ đến lúc tới hồ Thủy Kính, tâm tình của Phó Sử Ngọ rõ ràng sáng sủa lên.

"Hồ lớn quá a!" Phó Sử Ngọ sợ hãi cảm thán.

Đường Húc Hải nhìn vào đôi mắt dưới lớp kính của y_ ngạc nhiên trợn lớn, hưng phấn nhìn hồ nước sóng gợn lăn tăn nhìn mãi không thấy bến bờ, liền dào dạt đắc ý hất cằm: "Hừ ~ " một tiếng.

56. Chương 56

Một bên tay Ôn Triệu Minh có thương tích, tự nhiên không thể như bọn họ, chỉ tựa vào xe nhìn ra hồ Thủy Kính bao la không thấy biên giới.

"Anh Ôn, tay anh không sao chứ?" Miêu Gia cất cái lap của cậu, nhảy xuống hỏi.

Ôn Triệu Minh hơi nâng tay lên, nói: "Không sao, chắc là gãy xương, dưỡng một thời gian liền khỏi."

Trước đó Đường Húc Hải đã cố định rồi băng bó cho anh rồi, hiện tại thân thể của họ khỏe hơn trước nhiều, không đến hai tháng là lành thôi.

Tay nghề của Đường Húc Hải tuy không chuyên nghiệp như bác sĩ. Nhưng tình huống thế này họ đã từng nhiều lần gặp phải trên chiến trường, nhiều ít cũng có thể xử lý chút.

"Anh không cần bó nẹp gì đó sao?" Miêu Gia run rẩy khóe miệng, nhìn cánh tay băng băng gạc kín mích, cứ y như xác ướp.

"Không sao, treo như vậy không nhúc nhích là được." Ôn Triệu Minh nói: "Không cần quản anh, em đi chơi đi."

Bởi vì alien cao đẳng kêu gọi alien du đãng gần tỉnh lộ về hết, hơn nữa có hình vệ tinh của Miêu Gia chỉ dẫn nên họ đi rất thuận lợi, chỉ gặp mấy con alien hoạt động ly đàn mà thôi.

Cũng nhờ thời cơ vừa vặn, họ hoàn toàn bắt kịp hôm sau khi màn trời mở lại là lên đường. Lũ alien cao đẳng hiện đang vội vàng thu gom alien bình thường, mới để họ an toàn đi trên đường như vậy.

Không thể không nói, quyết định lâm thời dừng lại của Đường Húc Hải hết sức chính xác.

Hồ Thủy Kính cực lớn, chung quanh nó toàn là làng du lịch, tiệp nhận hơn vạn người lâm thời đặt chân cũng không sao hết.

Sắp xếp đồ đạc của mình xong, họ gần như không thể chờ nổi liền nhào tới bên hồ đi dạo, thả lỏng tâm tình căng thẳng hơn hai tháng qua.

"Nghỉ ngơi, là vì đi xa hơn nữa." Đường Húc Hải nhếch khóe miệng ôm cánh tay, nói với Phó Sử Ngọ đang đứng một bên thích ý hứng gió mát.

"Anh nói đúng." Phó Sử Ngọ bất đắc dĩ nhìn hắn một cái.

Liền tính y ngơ đến cỡ nào, cũng phát giác quyết định này của Đường Húc Hải là vì y. Giống hệt như lần đó hắn ôm một đống đồ chạy đến trước mặt y hiến vật quý, Đường Húc Hải chẳng thèm che dấu chút nào.

Thấy Phó Sử Ngọ rốt cục đã hiểu, Đường Húc Hải cảm thấy mỹ mãn liền im lặng. Hai người đứng bên mặt hồ duyên dáng lẳng lặng thưởng thức cảnh sắc xinh đẹp.

Lưu Bội Kỳ nắm một nắm hạt cỏ trong tay, cau mày cân nhắc.

Hôm qua lúc bắt thỏ hắn phát hiện, cỏ này khá là cứng, hắn bèn nghĩ không thì thử dùng mấy hạt cỏ này thí nghiệm coi sao.

Hiện tại trong tay hắn chỉ có hạt của Đại vương bắp. Mấy cây bắp kia nhìn qua thì thanh thế to lớn, kỳ thật hù người còn được chứ lực sát thương cũng không ra làm sao.

Nhưng hạt cỏ này thì không, ít nhất về mặt làm bẫy vẫn có tác dụng không tồi.

Lưu Bội Kỳ thử kích thích hạt giống, sau đó hắn cũng không sốt ruột cho chúng nẩy mầm, mà ném hạt xuống đất, hạt cỏ chớp mắt mọc lên, rễ chui vào đất, nhanh chóng lớn mạnh.

"Xem ra mấy cây cỏ này đỡ tốn sức hơn bắp." Lưu Bội Kỳ ngồi chồm hổm ở đó nhìn cỏ mà lầu bầu.

"Anh Lưu, anh làm gì vậy?" Miêu Gia đi ngang qua, tò mò xúm lại coi.

Trong đội cậu là nhỏ nhất, mà ngay cả Chân Tử mới tới, cũng lớn hơn cậu.

Miêu Gia lại dẻo miệng, tự nhiên là anh ơi chị ơi mà gọi —— trừ Hollande ra, ban đầu là vì nước ngoài người ta không có vụ này, sau đó Hollande lại không tin kỹ thuật của cậu, khiến Miêu Gia triệt để ghi hận.

"Anh đang thí nghiệm hạt cỏ này." Lưu Bội Kỳ ngẩng đầu bảo.

"Đây là anh trồng hả?" Miêu Gia cũng ngồi xổm xuống, "Có gì khác những thứ cỏ khác a."

“Em đưa chân qua đạp thử đi.” Lưu Bội Kỳ cười xấu xa dụ.

“?” Miêu Gia không hiểu sao liền đứng lên đạp qua.

Chỉ nháy mắt, cỏ dại bị cậu giẫm dưới bàn chân đột nhiên phát lực, sinh trưởng mạnh gắt gao quấn lấy chân cậu.

Miêu Gia lập tức há mồm, “A” quát to một tiếng, sau đó ra sức kéo chân mình ra.

“Ha ha ha ha ha! !” Lưu Bội Kỳ ôm bụng cuồng tiếu.

Miêu Gia dùng lực thật mạnh, thân thể không ổn lung lay, sau đó liền nện mông xuống đất.

Cậu không tin nổi nhìn nhánh cỏ trói lấy mình, “Anh Lưu, là anh khống chế hả?”

Lưu Bội Kỳ cười đến thân tâm sướng rơn, toàn thân thích thú chịu không nổi, hắn đắc ý nói: “Thế nào? Anh Lưu mày có chút tài năng đúng không?”

“Anh trâu bò quá! Làm loại bẫy này thật sự thần không biết quỷ không hay.” Miêu Gia giơ ngón tay cái với hắn.

“Hắc hắc, anh chính là muốn dựa theo hướng này phát triển a!”

Lưu Bội Kỳ cùng Miêu Gia như mấy thằng nhóc chiếm được đồ chơi mới, hưng phấn thực nghiệm khắp nơi.

Cỏ dại thì nơi nào cũng có, ném vào trong đó liền không nhận ra cây nào là Lưu Bội Kỳ trồng, cây nào là sinh trưởng tự nhiên.

Nhưng mấy mầm cây Lưu Bội Kỳ kích thích mọc lên hắn lại có thể xác định thông qua năng lượng mình lưu lại.

Lưu Bội Kỳ hơi tiếc hận nói: “Đáng tiếc loại cỏ này chỉ biến dị, không phải dị năng, cũng không có đầy đủ ý thức công kích tự chủ.”

“Đừng cảm khái nha! Anh Lưu, thỏ đến thỏ đến, mau chụp nó!” Miêu Gia hưng phấn chọt chọt Lưu Bội Kỳ.

Lưu Bội Kỳ cùng Miêu Gia cũng không cần đuổi theo con thỏ, chỉ cần nhìn thấy nó xuất hiện ở vị trí nào, liền thúc cỏ ở chỗ đó trực tiếp cuốn chặt lấy con thỏ.

Lũ thỏ phần lớn đều bất ngờ không kịp đề phòng, tất cả bị tóm cổ hết.

Hai người Lưu Bội Kỳ chơi vui đến quên cả đường về, bắt thỏ càng ngày càng nhiều, làm mấy tiểu đồng đội khác thán phục gia nhập chơi chung.

“Ha ha ha~ bên này bên này, Anh Lưu mau lên!” Tiếng Chân Tử xa xa truyền đến.

Phó Sử Ngọ Đường Húc Hải tò mò liếc nhìn bọn họ một cái.

“Bọn họ đang làm gì vậy?”

“Không biết, đại khái đang bắt thỏ đi.” Đường Húc Hải ôm cánh tay tùy ý nói.

“Chúng ta cũng đi qua đi.” Phó Sử Ngọ háo hức muốn chạy qua coi náo nhiệt.

Thế nhưng, Đường Húc Hải lại tóm lấy y kéo lại: “Từ từ, thỏ hôm qua ăn rồi, hôm nay bắt nữa cũng ăn y chang thôi.”

“Vậy làm sao?” Phó Sử Ngọ không hiểu nhìn hắn.

“Muốn ăn cá không?” Đường Húc Hải nhướng mày nhìn y.

“Anh muốn câu cá?” Phó Sử Ngọ bất ngờ nhìn hắn.

“Không cần câu, trực tiếp dùng gậy xiên cá!”

Đường Húc Hải nói làm liền làm, hắn cuốn quần lên, cởi bỏ áo khoác tay dài- bên trong chỉ còn cái áo may ô, liền cứ vậy xuống nước.

Thấy thế Phó Sử Ngọ bật người quên béng náo nhiệt bên kia, hưng trí bừng bừng nhìn trong tay Đường Húc Hải chậm rãi thò ra một xiên thép. Đường Húc Hải đi từ từ vào chỗ sâu trong hồ.

Hồ Thủy Kính là khu thắng cảnh, mấy năm gần đây được bảo hộ rất tốt. Nếu là ngày thường, Đường Húc Hải dám trực tiếp xuống nước như thế, đảm bảo sẽ bị nhân viên công tác mời đi uống trà.

Nhưng hiện tại cả làng du lịch cũng chỉ có khách qua đường là họ, những người khác tự nhiên sẽ không tự rước mất mặt đi lên khoa tay múa chân với Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải lẳng lặng đứng ở mực nước cao nửa người, tay giơ cao cái xiên vẫn không nhúc nhích, một lát sau hắn đột nhiên mãnh liệt đâm xuống. Chờ hắn giơ lên, trên xiên đã cắm một con cá lớn còn sống đang liều mạng giãy giụa!

"Cá lớn quá!" Cả Đường Húc Hải cũng kinh thán, con cá này ước chừng có năm sáu kí, đem lên đất liền cũng coi là loại lớn.

Phó Sử Ngọ thấy thế cũng đứng không yên, y trực tiếp cởi giày dã chiến ra, liền chân trần xuống nước luôn.

"Cậu đứng bên trên chờ tôi không được à." Đường Húc Hải giơ xiên thép đi qua.

"Tôi cũng muốn thử." Phó Sử Ngọ nóng lòng muốn thử nói.

"A?" Đường Húc Hải cười như không cười nhìn y, không có ý tốt nói: "Được a."

Chờ hắn lên bờ, hất ngất con cá lớn này, sau đó nhổ cỏ cột qua mang cá.

Đường Húc Hải nhìn nhìn, vẫn không yên lòng, ngẩng đầu nhìn xa xa hô: "Các anh lại đây một người, đi tìm một thùng nước đến đây."

Chân Tử đang chơi hăng say bên kia quay đầu lại, thấy con cá lớn thế, mắt liền sáng lên chạy qua: "Anh Hải, đây là anh bắt hả?"

"Ừ, đi tìm cái thùng bỏ nó vô, chiều chúng ta ăn cá nướng." Đường Húc Hải bảo.

"Quá tuyệt vời!" Chân Tử mừng húm, cô từ mạt thế tới giờ chưa từng được ăn cá nha.

Miêu Gia lúc này cũng chạy đến, bắt thỏ nửa ngày, cậu cũng mệt, thấy bên này có mới mẻ nhìn chạy lại đây.

"Chú tới đúng lúc, nắm con cá này, đừng cho nó nhảy vào chỗ nước đọng." Đường Húc Hải dặn.

"Em biết, giao cho em đi, không thành vấn đề!" Miêu Gia vỗ ngực cam đoan.

Thấy Miêu Gia như vậy, Đường Húc Hải không khỏi bồi thêm một câu: "Đừng sơ suất, con cá này hấp thu phân tử Nguyên rồi, mạnh hơn mấy con cá có kích thước tương đương hồi đó nhiều."

Miêu Gia lúc này mới thận trọng vươn hai tay ra nắm dây cỏ.

Phó Sử Ngọ cầm cái xiên Đường Húc Hải đưa, cùng Đường Húc Hải đứng ở trong nước.

"Nhìn a." Đường Húc Hải ra hiệu cho y, sau đó ngay lúc một con cá bơi qua hắn nhanh tay lẹ mắt cắm phập cái xiên vào trong nước.

Chờ hắn thu tay lại, trên xiên liền cắm một con cá trắm cỏ chừng 3 kí.

"Thấy rõ rồi chưa?" Đường Húc Hải hỏi.

"Ừm." Phó Sử Ngọ nghiêm túc gật gật đầu.

"Vậy cậu thử coi." Đường Húc Hải xấu xa dụ, sau đó xoay người nắm xiên bơi lên bờ.

Xiên cá cũng không đơn giản như nhìn thấy, bởi vì trong nước có góc chiết xạ nhất định, cho nên vị trí mắt nhìn đến không nhất định là vị trí chính xác.

Người không đủ kinh nghiệm, ban đầu không nắm được bí quyết luôn đâm hụt.

Đường Húc Hải muốn Phó Sử Ngọ tự mình thử qua, chờ sau khi chịu thiệt, thể nghiệm rồi, lại đến dạy y cách chính xác nhất.

Hắn xoay người đi cất cá, Phó Sử Ngọ liền một mình đứng trong nước.

Đường Húc Hải liên tiếp bắt được hai con cá lớn, điều này làm Phó Sử Ngọ cảm xúc tăng vọt. Y cong thắt lưng, học theo Đường Húc Hải cứ nín hơi, lẳng lặng chờ cá bơi qua.

Trước kia cá trong hồ Thủy Kính đều bị cư dân phụ cận bắt gần hết, đa số cá trong hồ đều là sau khi khu phong cảnh thành lập, người của làng du lịch thả nuôi, sau đó trải qua nhiều năm sinh sản, dần dần phong phú lên.

Hơn nữa sau lúc màn trời mở ra, phân tử Nguyên trải rộng trong không khí, nước. Đám cá lại trải qua quá trình chọn lọc tự nhiên, cá lớn nuốt cá bé, càng thêm thông minh, cường tráng.

Phó Sử Ngọ ngược lại không tham lam đặt mục tiêu ngay trên cá lớn, chờ một con nhỏ cỡ nửa kí lội tới, y học theo động tác của Đường Húc Hải, đâm mạnh cái xiên xuống.

Phó Sử Ngọ học cái gì cũng rất nghiêm túc, nên Đường Húc Hải căn bản không biết là, vừa rồi lúc hắn đâm cá, Phó Sử Ngọ dùng cảm quan gắt gao tập trung vào động tác của hắn.

Bộ dáng Đường Húc Hải đâm cá vừa rồi y nhìn vào trong đáy mắt, căn bản không chú ý góc độ giữa mặt nước và cái xiên.

Thế nhưng Phó Sử Ngọ cũng không cần để ý vấn đề này, y trực tiếp dùng cảm quan, không dùng mắt thường nhìn nên cũng không tồn tại vấn đề góc chiết xạ gì.

Trên tay phải Phó Sử Ngọ còn có băng gạc nên nắm ở chỗ cao cách xa mặt nước, tay trái nắm ở dưới. Một xiên đâm xuống, liền tinh chuẩn đâm vào người cá nhỏ.

"Tôi đâm trúng rồi!" Phó Sử Ngọ vui vẻ giơ xiên về hướng Đường Húc Hải khoe.

"Nhanh vậy? !" Đường Húc Hải bất ngờ, hắn lội nước đi tới nhìn, trúng thật.[-_-]

Phó Sử Ngọ đâm trúng cũng không phải cá trám cỏ bình thường, mà là một con cá chuối chất thịt càng tuyệt.

"Cậu đâm sao vậy?" trong giọng nói của Đường Húc Hải mang theo không thể tin.

Phó Sử Ngọ vô tội chớp mắt mấy cái: "Tôi chỉ làm theo động tác của anh, lập tức trúng a."

"Theo động tác của tôi?" Đường Húc Hải lặp lại lần nữa, "Cậu ngắm vị trí dưới nước, hay trên mặt nước?"

"Tôi trực tiếp đâm vào con cá." Phó Sử Ngọ bảo.

"Ý cậu là không ngắm mặt nước cũng không dưới nước?" Đường Húc Hải sắc bén nói.

"Tôi trực tiếp dùng cảm quan đâm vào cá, không dùng mắt nhìn. Làm sao vậy?" Phó Sử Ngọ không hiểu.

Loại năng lực này của y giờ dùng càng ngày càng thường xuyên, y cũng phát giác năng lực này rất tiện dụng, cho nên vừa rồi gần như không cần nghĩ ngợi liền dùng nó mà ngắm.

"Không..." Đường Húc Hải không lời gì để nói nghẹn họng, sao có thể nói là vừa rồi tính xấu bụng hư hỏng của hắn lại trỗi lên.

Phó Sử Ngọ get kỹ năng xiên cá, liền như bọn Miêu Gia hưởng thụ được lạc thú không ngừng vồ trúng con mồi.

Mắt thấy Phó Sử Ngọ xiên trúng càng ngày càng nhiều, Đường Húc Hải bất đắc dĩ thu hồi xiên.

Y xiên cá giỏi, còn không phải nhờ cái xiên của hắn quá đỉnh sao. Đường Húc Hải phẫn nộ nghĩ.

"Húc Hải! Anh xem!" mắt Phó Sử Ngọ nhìn chằm chằm vào giữa hồ, một cái bóng đen từ dưới mặt nước nhanh chóng trồi lên.

"Đó là cá hả?" Đường Húc Hải không xác định hỏi.

Cái bóng kia thật sự quá lớn, không chừng còn dài hơn một thước.

"Cá nước ngọt lớn đến vậy, tôi lần đầu tiên thấy đó." Phó Sử Ngọ kinh thán.

"Không bằng bắt nó ăn đi?" Đường Húc Hải hỏi ý kiến.

"Thôi khỏi đi?" Phó Sử Ngọ đạo: "Lỡ đâu cũng như con bò kia là động vật dị năng thì làm sao?"

Lời này khiến Đường Húc Hải đánh mất chủ ý, đáng tiếc có đôi khi thế sự chính là vô thường như vậy. Người không đụng núi, núi ngược lại canh người mà sập.

Cũng có lẽ là cảnh tượng náo nhiệt bên này hấp dẫn con cá lớn kia, nó lặng lẽ ẩn mình bơi đến, chỉ tiếc đến chỗ nước cạn thân thể khổng lồ kia liền bán đứng nó.

Mặt Đường Húc Hải lạnh lại, tay lập tức trồi lên một cây xiên thép đặc biệt thô to, hắn còn chưa động. Nhưng có lẽ là cảm nhận được khí thế trên người hắn, con cá lớn kia soạt vẫy mạnh đuôi một cái.

"Rào ——" giống như sóng biển vỗ vào mặt, phần ngực cùng đầu duy nhất còn chưa ướt của Đường Húc Hải lập tức ướt mèm.

Đường Húc Hải đơ mặt lau nước, cái bóng to đùng kia, bơi qua lại tại chỗ đó một vòng, vẫy sóng nước thêm một cái, lại một đợt ào

~Đây là khiêu khích hả? Tuyệt bức là khiêu khích đúng không? !

Như vậy mà còn nhịn được thì còn có gì không nhịn được a!

Đường Húc Hải trực tiếp nổi giận, cư nhiên bị con cá cưỡi trên đầu diễu võ dương oai!

Hắn quay đầu hỏi Phó Sử Ngọ một câu: "Cậu xác định đây không phải cá dị năng?"

Phó Sử Ngọ nhịn cười: "Không, con này không phải, đại khái xem như biến dị đi."

"Hừ hừ hừ ~" Đường Húc Hải âm hiểm mỉm cười, trong tay chộp lấy xiên liền nhào lên, "Đêm nay liền một cá ba món, bỏ mày vào nồi chắc rồi!"

Đường Húc Hải tới gần con cá chuối giữa hồ, con cá cũng không né xa, lấy hình thể của nó, quả thật cũng không có gì e ngại.

Phó Sử Ngọ sợ hắn chịu thiệt, vội vàng cũng đến giữa hồ giúp hắn.

Trên bờ bên này cũng chú ý thấy nó, càng ngày càng nhiều người xúm lại.

"Quả! Cá quả bự kinh hồn a!"

"Cá to vậy, ít nhất cũng dài một thước hai ba gì đó!"

"Cừ thật, cỡ nhiêu kí ha? !"

"Ít nhất hơn trăm kí ấy chứ?"

Đường Húc Hải mắt điếc tai ngơ không thèm nghe tiếng ồn ào phía sau, nhất định phải chế phục con cá chảnh tró không để hắn vào mắt này.

Phó Sử Ngọ tâm tình có chút cổ quái. Đường Húc Hải nhân duyên xấu đến cỡ nào a, đầu tiên là bắp, tiếp lại là cá, con nào con nấy canh hắn mà khi dễ.

Phó Sử Ngọ lúc nhỏ từng học bơi lội, hàng năm vừa đến hè cũng có đến bể bơi, y nhẹ nhàng hoạt động trong nước, đuổi tới bên người Đường Húc Hải.

"Cậu tới đây làm chi?" Đường Húc Hải kinh ngạc, "Tay cậu có bị thương, dính nước thì làm sao!"

"Không sao." Phó Sử Ngọ nhếch môi nói: "Vết thương sắp lành, gần kết vẩy hết rồi."

"Không được, vậy cũng không thể ngâm nước." Đường Húc Hải khó thở.

"Tôi phải giúp anh." Phó Sử Ngọ nghiêm túc nói, "Không thể nhìn anh bị khi dễ không lo." [=.=~ Tội ảnh quá ha, mịa giết ngta xong rồi ăn dộng mà nói chuyện nghe bị ức hiếp dữ lắm]

Tim Đường Húc Hải bị những lời này làm lỗi một nhịp, lập tức trăm mối ngổn ngang.

Từ nhỏ đến lớn, mẹ hắn luôn bận làm việc, chỉ cung cấp cho hắn cuộc sống đầy đủ và tiền tiêu vặt dư thừa, căn bản không quan tâm quá hắn chơi với ai. Hắn trốn học đánh nhau thế nào cũng chẳng để ý.

Hắn đánh nhau rất lợi hại, đến khiêu khích tự nhiên cũng nhiều, thậm chí có ỷ vào tuổi lớn thể trạng cường tráng khi dễ hắn. Bao nhiêu lần hắn về nhà, trên người đầy vết thương, cũng chỉ là tự mình xử lý.

Chờ đến khi làm binh, lại bắt đầu hoà mình cùng chiến hữu, từ trước tới giờ cũng chỉ có hắn khi dễ người ta thôi.[thấy chưa -.-]

Vì thế, tới giờ chưa từng có ai nói hắn bị khi dễ không thể không quản.

Khóe miệng Đường Húc Hải run run, không biết muốn cười, muốn giận, hay muốn khóc đây.

"Liền cái thể trạng thế này của cậu, thôi lòng tôi nhận là được rồi."

"Đừng xem thường người ta nha." Phó Sử Ngọ không phục nói.

Tay y nắm chặt xiên liền lặn xuống nước.

Đường Húc Hải sợ y bị thương cũng nhanh chóng lặn xuống theo.

Lượng hô hấp của hai người đều không tồi, rất nhanh liền bơi tới bên người con cá trong nước.

Đến đáy nước, hai người mới nhìn rõ con cá này, một con cá chuối khổng lồ.

Con cá tròn mà dài, trên người đều là vảy nhỏ, lưng bụng có gai, miệng mọc đầy răng nhọn.

Hiểu biết của Phó Sử Ngọ đối với loại cá này, cũng chỉ giới hạn ở: nó là cá ăn thịt, chất thịt rất tươi, bởi vì là ăn thịt, cho nên sẽ rất hung mãnh.

Nếu nói đối phó một con cá dưới nước, đối với hai người mà nói cũng khá bất lợi .

Cá chuối vẫy đuôi một cái, liền như tên nhọn lao nhanh về hướng hai người.

Nhưng mà, Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải đều không phải người bình thường, nếu con cá này là dị năng có lẽ còn kiêng kị một phần, nhưng chỉ biến dị, vẫn chưa thể uy hiếp được hai người từng luân phiên trải qua nhiều cuộc chiến này.

Đường Húc Hải cười gằn, cây xiên trong tay rất nhanh thay đổi hình dạng, mũi nhọn um tùm che kín một mặt, con cá này nếu dám tông vào, không chết cũng trọng thương.

Cá chuối đột nhiên đổi chiều, quay đầu phóng về hướng Phó Sử Ngọ, Phó Sử Ngọ càng linh hoạt, y chỉ đổi hướng một cái, giơ cây xiên lên góc độ xảo quyệt chọt vào mang cá.

Chờ cá chuối nhào đến, lực va thật mạnh khiến mang trái của nó bị đâm toạt ra.

Cá chuối đau đến không ngừng quay cuồng, tức thì bị kích khởi hung tính.

Nó há cái mồm đầy răng nhọn ra, xù mang bên kia lên, thoạt nhìn vừa hung ác lại đáng sợ.

Cá chuối di chuyển đến bên người Đường Húc Hải dùng đuôi chụp hắn, sức của cái đuôi lớn đến vậy, nếu vỗ vào người, đủ để làm nội tạng bị thương.

Đáng tiếc nó đối mặt không là người thường, mà là Đường Húc Hải thân kinh bách chiến hiện giờ lại có dị năng kim loại.

Đường Húc Hải đối mặt trọng kích lại sừng sững không sợ, dị năng bắt đầu sôi trào, kim loại trong tay nhanh chóng biến thành một mũi nhọn, đón nhận cú đánh ngay chính diện.

Đuôi cá bị đâm xuyên qua toàn bộ, Đường Húc Hải cũng bị sức quất quá mạnh này ép lui về phía sau.

Phó Sử Ngọ bắt lấy thời cơ, giơ cây xiên lên hung hăng đâm vào đầu cá.

Thân thể nó phản xạ có điều kiện không ngừng giãy giụa, Đường Húc Hải buông tay ra, cá chuối chậm rãi chìm xuống đáy hồ.

Phó Sử Ngọ cũng buông ra để khỏi bị thể trọng của nó kéo chìm nghỉm.

Lúc này họ đã đến chỗ khá sâu, hai người vẫn luôn nín thở.

Bên môi Phó Sử Ngọ phun ra một đợt bọt nước, dương quang giữa trưa chiều xuyên qua mặt hồ, làm Phó Sử Ngọ thoạt nhìn trắng đến kinh người.

Đường Húc Hải chèo cánh tay một cái, mắt mở không chớp nhìn y chòng chọc.

Style mắt kính của Phó Sử Ngọ lúc lặn vào nước như đã mất đi hiệu quả đi kèm: khuôn mặt y tuấn tú, hai mắt đen bóng, tóc theo nước mà bồng bềnh đung đưa, áo sơmi carô màu xanh, quần tây đen, đôi chân trần. Dương quang chiết xạ dưới nước, lay động heo hắt, nước hồ xanh lam xa xa gần gần, hình thành cảnh tượng mộng ảo tựa như một danh họa Âu Châu.

"?" Phó Sử Ngọ quơ quơ tay về hướng Đường Húc Hải vẫn đang cứng đơ ở đó. Lượng hô hấp của y cũng tương đối không tồi, thời gian nín thở cũng rất dài. Mà lâu vậy Đường Húc Hải cũng không thấy hết hơi, xem ra hắn cũng là cao thủ bơi lội a.

Đường Húc Hải bị y quơ liền khụ ra một đống bọt khí, luống cuống tay chân vẫy nước, liều mạng mà bơi lên trên.

Phó Sử Ngọ thấy thế liền biết hắn sặc nước, cũng nhanh chóng bơi lên phía trên.

57. Chương 57

"Khụ khụ khụ!" Đường Húc Hải bị sặc vào khí quản, chật vật vẫy nước liều mạng ho khan.

"Anh không sao chứ?" Phó Sử Ngọ bơi qua.

"Khụ khụ… Không sao." Đường Húc Hải đạp nước, giơ tay lên lắc lắc.

Phó Sử Ngọ cũng không để ý lắm. Cứ việc biết bơi, nhưng chỉ hơi vô ý y cũng dễ bị sặc nước, y chỉ cho là Đường Húc Hải không cẩn thận thôi.

Đường Húc Hải giương mắt phức tạp nhìn thoáng qua Phó Sử Ngọ lại khôi phục vẻ ngoài "Bình thường".

Hắn tại sao có thể nói, vừa rồi bộ dáng của Phó Sử Ngọ, đặc biệt kỳ huyễn, mông lung, có một loại cảm giác bất khả tư nghị hắn nói không nên lời.

Liền tính hắn không được nghệ thuật hun đúc đến đâu, nhưng năng lực thẩm mỹ bình thường vẫn còn. Vừa rồi tuyệt đối là do bầu không khí gây nên ảo cảnh, khiến Phó Sử Ngọ thoạt nhìn rất… đẹp .

Ngẫm lại từ ngữ miêu tả con gái thế, hắn vẫn không nói cho cái tên không biết đùa giỡn là chi này, y mà giận thiệt thì làm sao đây?

Nhìn tóc Phó Sử Ngọ rũ xuống dán vào trán, bị y như không có việc gì hất qua một bên, nước trên kính trợt xuống, lưu lại từng vệt nước trên cặp kính nhựa. Lại nhìn cái bản mặt lạnh nhạt chiêu bài của y.

Rất đẹp cái gì… Tuyệt bức là ảo giác đi? !

"Tìm người kiếm chiếc thuyền lại đây chở cá về." Phó Sử Ngọ tâm tư đặc biệt đơn giản, cũng chỉ nhớ thương thành quả lao động của họ, Đường Húc Hải đã nói muốn một cá ba món mà.

"Ừm." Đường Húc Hải gật đầu, dẫn đầu bơi trở về.

Phó Sử Ngọ theo sát phía sau, tần suất động tác bơi của Đường Húc Hải rất nhanh, "Xoát xoát xoát" liền phóng đi thật xa.

Phó Sử Ngọ bơi không nhanh, nhưng lại rất có sức giãn, cũng không chậm hơn là mấy.

Hai người trước sau bước chân đi lên khu nước cạn.

"Anh Phó! Anh Hải! Con cá kia có bị các anh đánh chết không?" Miêu Gia đứng trên bờ không thể chờ đợi được hỏi.

Phía sau cậu vây quanh một đống người, cũng đang chờ tin tốt của bọn họ.

Ai cũng không cho rằng loại cá khổng lồ nhìn tuy lớn, kỳ thật chỉ biến dị này có thể làm gì được hai dị năng giả.

"Ừ, các anh tìm người cho một chiếc thuyền lại đây, gọi vài người biết bơi nữa, lấy dây thừng hoặc lưới đánh cá, cột nó ở sau thuyền kéo về." Đường Húc Hải từ khu nước cạn lên bờ, nước trên người ào ào chảy xuôi, "Con cá kia rất nặng, kéo lên thuyền tốn sức lắm."

Đường Húc Hải hai tay nắm lấy vạt áo may ô, trực tiếp bắt đầu vắt nước.

Lúc này Phó Sử Ngọ cũng lên bờ, một người cầm khăn lập tức chạy về phía y.

"Phó, mau lau đi, giờ nhiệt độ không cao, cẩn thận bị cảm đó." Hollande đưa khăn cho Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ dừng một chút rồi vươn tay nhận lấy khăn, nghẹn trong chốc lát, không nghĩ ra được cái gì, chỉ có thể nhạt nhẽo nói một câu: "Cám ơn."

Hollande mỉm cười, đôi mắt màu xám chiết xạ ánh sáng nhìn tựa như viên bảo thạch lóng lánh, hơn nữa hắn lại rất đẹp trai, lập tức hấp dẫn ánh mắt phái nữ tại hiện trường.

Đương nhiên trong đó phần lớn là xuất phát từ bị khác phái hấp dẫn, mà cá biệt lại có dụng tâm khác.

Mắt Chân Tử rực lên sáng ngời.

Động tác vắt nước của Đường Húc Hải khựng lại, hắn chớp chớp mắt, nhìn Phó Sử Ngọ lấy khăn bắt đầu lau tóc, mà trên người hắn còn đang nhỏ nước.

Hắn không có nhân duyên đến mức này lận hả?

Thôi quên đi, dù sao hắn cường tráng hơn Sử Ngọ, Hollande nhất định cũng cảm thấy vậy nên mới xem nhẹ hắn mà đưa khăn cho Phó Sử Ngọ.

Ngay lúc này, Hollande kéo tay Phó Sử Ngọ lại.

"Thế nào?" Phó Sử Ngọ không quen tránh một cái.

Giọng Hollande mềm nhẹ nhưng kiên định nói: "Vết thương của anh bị thấm nước rồi, để tôi xem chút cho."

Hắn mở băng vải ra, bên trong là bàn tay bị mảnh kính cứa đứt của Phó Sử Ngọ. Hiện vết thương đã bắt đầu khép lại, cũng không vì hành động hôm nay của y mà chảy máu, nhưng miệng vết thương lại bắt đầu trắng bệch ra.

"Sát trùng bôi thuốc lại lần nữa đi." Hollande đề nghị.

"Tôi biết." Phó Sử Ngọ kéo tay mình khỏi tay hắn.

Tầm mắt có chút mơ hồ không rõ, vết nước đọng trên mắt kính làm nó mờ đi, Phó Sử Ngọ đưa tay tháo kính xuống, muốn chùi một cái.

Đường Húc Hải lại đột nhiên đi tới, bắt lấy cánh tay Phó Sử Ngọ kéo y đi qua, sau đó nói với Hollande: "Tôi sẽ giúp cậu ta bôi thuốc, anh không cần quản ."

Phó Sử Ngọ còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, đã bị Đường Húc Hải lôi đi.

Khoảng khắc đó quá nhanh, Hollande cái gì cũng không thấy rõ, liền trơ mắt ra nhìn Phó Sử Ngọ tăng nhanh bước chân để đuổi kịp sức kéo của Đường Húc Hải.

"… A." Hollande như bị cháng váng, chất phác ra tiếng.

Mắt Chân Tử lập tức sáng bừng lên nữa, miệng còn lầu bầu nói: "Ai nha! Lãnh đạm mặt than thụ X ôn hòa săn sóc công CP không tồi, nhưng CP với cường ngạnh bá đạo công cũng tuyệt lắm a. Thiệt là bối rối a, chọn sao giờ ta?"

Trong thời mạt thế không có di động internet tiểu thuyết coi, không có tiểu lục giang [???] để hỗn này. Chân Tử với thế giới tinh thần cực độ hư không, bắt đầu tự cứu mà khai phá ra kỹ năng đặc biệt quan sát JQ não bổ ngay hiện trường để giải trí cho mình.

"Tư liệu nhiều như vậy, không bằng phân cái CP ra?" Chân Tử lầm bầm lầu bầu.

Cô cũng chỉ có thể tự tiêu khiển tự vui, không có ai chia sẻ thật là sầu khổ a.

"Chị Chân Chân, chị nói nhỏ cái gì vậy?" Miêu Gia đứng ở bên người cô, chỉ nghe được có một vài cụm từ, lại căn bản không hiểu chút gì.

"Không

" Chân Tử cười hắc hắc, sau đó bình tĩnh tự nhiên nói: "Chị chỉ cảm thấy anh Phó và anh Hải tình cảm thật tốt thôi."

Tuổi của cô là nhỏ thứ hai, tự nhiên học theo Miêu Gia, đều xưng hô các loại anh chị.

Miêu Gia lại ngoài dự kiến của cô nói tiếp: "Nha? Chị cũng thấy vậy hả? Em kể cho chị nghe nha, trước kia trên một đỉnh núi, anh Hải thậm chí ôm cả người anh Phó vào ngực hơn nửa ngày đó."

Chân Tử vừa nghe có cả chuyện này, lập tức nhịn không nổi tò mò hỏi: "Thật hả, mau kể cho chị nghe lúc ấy xảy ra chuyện gì?"

"Ưm… Đại khái là anh Phó sử dụng dị năng thoát lực, cho nên anh Hải liền kéo người của ảnh tựa vào ngực để đỡ ảnh, nhưng mà bên cạnh rõ ràng có xe a, lại ôm rất lâu nha." Miêu Gia ý vị không rõ nói: "Cho nên nói, tình cảm của họ đúng là quá tốt…"

Hửm? Trong câu này có mấy thâm ý đây? Chân Tử âm thầm suy tư. Chẳng lẽ Miêu Gia cũng là hỗn tiểu lục giang ?

Chân Tử nói bóng nói gió nửa ngày, mới thất vọng phát giác Miêu Gia tuy cũng suy đoán hai người có cái gì đó không tầm thường, nhưng lại không giống cô đang não bổ CP, cậu là phỏng đoán theo hướng hiện thực. Không phải đồng bọn cùng lăn lộn a.

Chân Tử nhận thân thất bại uể oải một chút, sau đó lại bị ý nghĩ trong lời của Miêu Gia làm đứng hình.

Tuy luôn tận tình YY trong thế giới 2 chiều 3 chiều, nhưng cho tới giờ Chân Tử lại chưa thật sự tiếp xúc với đôi nào cả. Điều này làm cô kích động nôn nao.

Chân Tử là một nhân sĩ thâm niên, biết rõ hữu ích của việc YY, nhưng phải một vừa hai phải, mình não bổ được rồi, nhưng không được can thiệp vào cuộc sống hiện thực của CP.

Lời này của Miêu Gia nếu là người không có suy nghĩ gì nghe, cũng chỉ sẽ phụ họa một tiếng "Đúng vậy, tình cảm thật tốt nha", nhưng mà người nào thần kinh giống cô, liền như bị kích thích Rađa.

Chân Tử cũng không biểu hiện hưng phấn nóng bỏng quá mức. Miêu Gia và cô không phải một loại người, có mấy câu khẩu vị nặng quá đều bị cô tỉnh lược đi, chỉ thảo luận chút đề tài xu hướng ái muội với Miêu Gia thôi. Hai người liền như tìm thấy tiếng nói chung, bắt đầu nhiệt liệt thảo luận.

"… Chị Chân Chân, chị nói anh Phó và anh Hải có phải thật là một đôi không a?" Miêu Gia dù sao vẫn còn nhỏ ít trải đời, liền hỏi Chân Tử nắm giữ quyền lên tiếng trong cuộc trò chuyện.

"Ừm…" Chân Tử lãnh tĩnh nghiêm túc suy tư, "Chị cảm thấy không có dấu hiệu này, hành động thoạt nhìn như thật mà là giả này mặc dù nhiều, nhưng quan sát từ ánh mắt ngôn ngữ vẻ mặt vân vân của hai người, đây không phải biểu hiện của đôi tình lữ."

"A…" Miêu Gia thất vọng, nói vậy là do cậu kinh nghiệm không đủ, hiểu lầm sao?

"Nhưng mà, cũng chưa chắc tương lai sẽ không." Chân Tử chuyển đề tài nói: "Anh Hải quá để ý đến anh Phó, loại để ý này không giống như bạn bè, nếu không phải có lý do đặc biệt gì… Nói không chừng hành động vừa rồi của ảnh xuất phát từ ghen tị ăn dấm? Có lẽ hiện giờ cả ảnh cũng không phát hiện, chỉ hành động theo bản năng. Biết đâu chờ đến ngày nào đó ảnh đột nhiên bừng tỉnh, phát giác ý nghĩa của anh Phó đối với ảnh là không giống… Lúc đó tự nhiên…"

Không cẩn thận Chân Tử liền theo tư duy tiểu thuyết, thông thuận ảo tưởng một chút.

Miêu Gia bừng tỉnh đại ngộ nói: "Nói không chừng thật là vậy nha!"

Chân Tử phục hồi tinh thần, mới ý thức được hình như cô nói hơi nhiều, bây giờ bát tự còn chưa có một nét mà, đừng nói một nét[1], nét còn lại có tồn tại nổi không cô còn chưa chắc nữa.

Bát tự hoàn một nhất phiết – chữ bát ( ), bao gồm hai nét phẩy (phiết), một nét phẩy (phiết) còn chưa viết, thì không thể có được chữ bát. Chỉ những việc không có dấu hiệu sẽ xảy ra.

Miêu Gia nói: "Chúng ta vẫn là yên lặng theo dõi tiến triển, cho họ thuận theo tự nhiên phát triển đi. Nếu thật sự có ngày như vậy, lại chúc phúc họ cũng không trễ nha."

Chân Tử bất ngờ, không ngờ năng lực tiếp thu của Miêu Gia mạnh đến vậy, có lẽ về sau có thể phát triển trở thành hảo cơ hữu nha.

Quan sát của Chân Tử kỳ thật khá sắc bén, lúc nãy Đường Húc Hải đột nhiên lôi Phó Sử Ngọ đi xác thật không giống bạn bè bình thường, nhưng cũng không phải do ghen tị ăn dấm gì —— tuy hắn quả thật từng có chút để ý cái khăn kia_ mà là vì Phó Sử Ngọ đột nhiên tháo kính xuống!

Đường Húc Hải chỉ là coi việc duy trì bảo vệ hình tượng lạnh lùng nghiêm nghị của Phó Sử Ngọ trước mặt người khác thành nhiệm vụ của mình, hắn cả Ôn Triệu Minh cũng không cho nhìn, chớ nói chi mấy tên nhân viên thượng vàng hạ cám kia!

Không cẩn thận … Miêu Gia Chân Tử và đám tiểu đồng đội đồng hành chung đường đã bị hắn quy kết vào trong phạm vi nhân viên thượng vàng hạ cám rồi.

"Sao tự nhiên gấp quá vậy?" Phó Sử Ngọ không hiểu.

Đường Húc Hải kéo y đi thực gấp, làm Phó Sử Ngọ không thể không nhanh chóng đeo kính lại.

Đường Húc Hải nghiêm mặt nói: "Tôi đột nhiên nghĩ đến, nước trong hồ Thủy Kính thành phần phức tạp, nói không chừng có bệnh khuẩn nguy hiểm gì đó, vẫn là nhanh chóng xử lý vết thương của cậu mới được!"

Đó cũng là thân thiết quan tâm y, Phó Sử Ngọ tuy cảm thấy có hơi quái, nhưng vẫn tiếp nhận hảo ý đến từ tiểu đồng đội.

Làng du lịch lớn như vậy, đương nhiên không thể thiếu phòng cứu thương. Không chỉ có, dược vật còn rất đầy đủ, những dụng cụ tất cả bệnh viện xã có thể có, nơi này đều có. Trừ không thể làm giải phẫu lớn ra, thậm chí còn có thể đỡ đẻ cho bà bầu…

Tìm kiếm phòng trị liệu lại không cẩn thận bị cái giường đẻ trùng kích thần kinh thị giác, Đường Húc Hải không lời gì để nói lui tán.

"Ở bên này." Phó Sử Ngọ đứng ở đầu hành lang bên kia ngoắc.

Hai người phân hai đầu tìm, vận khí của Đường Húc Hải luôn tệ như vậy đó.

Mặt Đường Húc Hải hơi đen đi vào phòng trị liệu, phân biệt một chút, liền lấy ra một bao bông gòn chưa mở thấm cồn rồi sát trùng chỗ trầy da cho y.

Bị miệng vết thương kích thích làm mày hơi nhăn, Phó Sử Ngọ mặt không biểu tình nói: "Những thứ kia còn rất đầy đủ, cũng không bị phá hư gì."

"Ừm." Đường Húc Hải nhẹ nhàng lên tiếng, nói: "Lúc chúng ta mới tiến vào, không phải đã phát hiện mấy thi thể sao? Làng du lịch này không có khả năng chỉ có mấy người, nhất định là lúc alien mới xuất hiện chỗ này được coi là nơi tị nạn lâm thời."

"Chắc là vậy." Phó Sử Ngọ nói.

Lương thực và một ít đồ vật đều là tập trung đặt cùng nơi, đây là đặc thù điển hình.

"Mấy người kia là kiên trì đến cuối cùng mới chết, nhất định là họ dọn xác, bằng không chúng ta hiện tại sẽ nhìn thấy càng nhiều." Đường Húc Hải hờ hững nói.

Hiện tại nơi nơi đều là thảm kịch nhân gian tương tự, hắn cũng bắt đầu cảm thấy chết lặng .

Phó Sử Ngọ cũng câm lặng, y hiện tại đã không như lúc vừa rời khỏi chung cư, ngoài chuyên môn của mình ra cái gì cũng không hiểu và biết cách phân tích.

Từ lúc màn trời mở ra đến giờ đã trải qua hai tháng, Phó Sử Ngọ ít nhiều cũng có thể nghĩ ra, lúc ấy không khí làng du lịch này là tuyệt vọng đến mức nào.

Không có vũ khí, không có vật cản, đau khổ giãy giụa trong khu phong cảnh cách xa thành phố.

Tuy ngày thường đi trên cao tốc từ tỉnh thành đến nơi này chỉ có 2 giờ, nhưng dưới tình huống khắp nơi đều có alien, con đường này họ căn bản là một nửa còn chưa đi hết đã chết thương không còn một ai.

"Vẫn là chúng ta may mắn." ánh mắt Đường Húc Hải rũ xuống không nhìn Phó mặt Sử Ngọ, nói: "Thiết bị và dược vật đều mang đi, chờ đến quân khu tỉnh thành có thể bán cho cơ quan cần dùng hoặc chính phủ, đổi một chỗ đặt chân."

"Ừ." Phó Sử Ngọ một lát sau mới nhẹ nhàng trả lời, sau đó nói: "Hiện tại tôi mới cảm giác được tôi may mắn cỡ nào. Sinh hoạt trong chung cư, có anh làm hàng xóm, một đường đồng cam cộng khổ, tuy mấy lần gặp phải hiểm cảnh, nhưng đều hóa hiểm thành lành. Cũng là nhờ lúc đầu anh mang tôi theo cùng chạy, tôi mới có thể sống tới giờ. Tôi còn chưa nghiêm túc nói với anh một lời cảm ơn."

Đường Húc Hải bất ngờ ngẩng đầu, Phó Sử Ngọ chân thành mà trịnh trọng nói: "Cám ơn anh, Húc Hải."

Cho dù lấy độ da dày thịt béo của Đường Húc Hải lúc này cũng bị lời cảm tạ chân thành của Phó Sử Ngọ làm lỗ tai nóng lên, da mặt phát táo.

"Có cái gì… cái gì mà cảm ơn!" Nói quanh co một chút, Đường Húc Hải trực tiếp vò lấy mái tóc còn ướt của Phó Sử Ngọ, bảo: "Chúng ta là một đường giúp đỡ cho nhau đi tới đúng không. Cậu nói vậy, tôi không phải cũng cần cám ơn ân cứu mạng của cậu? Nếu không đồng hành với cậu, lấy cái chân nhiễm trùng của tôi, nói không chừng đã chết ở chỗ đó. Cho dù sau đó phát sốt thức tỉnh dị năng, nhưng không có cậu đúng lúc trị liệu cũng sẽ biến thành thằng ngốc vô dụng hà."

Phó Sử Ngọ nhếch khóe miệng nói: "Những điều tôi làm đều là tất nhiên."

Đường Húc Hải nhìn thẳng vào mắt y, bảo: "Tôi làm những chuyện đó cũng là tất nhiên, cậu nói một từ thực chính xác, đồng cam cộng khổ. Về sau chúng ta nhất định cũng phải che chở cho nhau, sống sót trong thời mạt thế này, sớm muộn gì cũng có ngày tiêu diệt sạch lũ alien kia, đến lúc an bình rồi, chúng ta lại làm hàng xóm!"

Phó Sử Ngọ phấn chấn tinh thần, cảm xúc tăng vọt nói: "Ừm! Tôi nhất định sẽ làm một người bạn tốt đáng tin cậy. Đến lúc đó vẫn làm hàng xóm, nói định nha!"

Đường Húc Hải tâm tình khoái trá xử lý tốt tay của Phó Sử Ngọ, sau đó chờ đến băng bó chỉnh tề cho y xong, mới hậu tri hậu giác phát hiện hai người đều * chưa đổi quần áo khô ráo sạch sẽ.

Tuy quần áo ẩm ướt hơi lạnh, nhưng Phó Sử Ngọ tự thấy chắc cũng không bị cảm đâu, nhưng Đường Húc Hải vẫn phản đối y mặc tiếp bộ đồ ướt này.

Tìm kiếm một hồi trong phòng cứu thương mới tìm ra một cái áo không biết ai để lại, một cái sơ mi sọc màu nhạt, còn có một cái may ô lông tơ.

"Cậu mặc cái này chắc được." Đường Húc Hải nhíu nhíu mày, "Đáng tiếc không có quần, cái áo may ô này là tròng đầu, vẫn là cho lão Ôn hoặc Miêu Gia mặc đi."

Kết quả Phó Sử Ngọ được chiếc sơmi, ngón tay bị Đường Húc Hải băng hơi chặt không quá linh hoạt cởi nút áo ra.

"Tôi giúp cậu cởi cho." Đường Húc Hải nhìn không được nói.

Tuy trước đó cũng là Phó Sử Ngọ tự thay sơmi ca rô, nhưng khi đó y cũng không ướt nhẹp như giờ .

Ngón tay Đường Húc Hải lưu loát cởi hết nút áo của y, ánh mắt không tự chủ được dán vào chỗ xương quai xanh.

Làn da của Phó Sử Ngọ bởi vì hổm rày phơi nắng, tuy vẫn nhạt hơn hắn cỡ hai bậc, nhưng cũng đã ngã màu lúa mạch nhợt nhạt.

Giữa mùa hè đã qua, bởi vì hồi trước khá trắng, cho nên y chỉ hơi đen đi một chút.

"Cũng không trắng lắm..." Đường Húc Hải ma xui quỷ khiến nói thầm một câu.

"Cái gì trắng?" Phó Sử Ngọ không hiểu.

Đường Húc Hải xấu hổ chớp mắt một cái, sau đó nhanh chóng nói sang chuyện khác, thản nhiên nhìn chằm chằm cổ y, nói: "Cậu không thể mặc áo tròng cổ, mùa đông cậu sống thế nào."

"Mùa đông?" Phó Sử Ngọ đưa tay đẩy kính một cái, vẫn cảm thấy cứ lờ mờ sao ấy, tính trở về tìm cái gì đó chùi. Sau đó y nói: "Áo lót tròng đầu giữ ấm tôi không mặc, mấy năm gần đây đều mặc loại áo giống sơ mi dày hơn có lông nhung. Bên ngoài trực tiếp khoác áo bành tô là được, lạnh nữa tôi mặc thêm áo lông."

Phó Sử Ngọ hồi ức nói: "Trước kia không biết chuyện gì, cũng không muốn mặc áo quần mùa thu [2]. Cho nên lúc đó liền mặc thêm một cái gilê, lạnh nữa thì trực tiếp mặc áo hở cổ, sau đó bên ngoài mặc dày chút. Dù sao vẫn có thể qua khỏi mùa đông ."

[2] Một loại quần áo lót vào mùa thu đông của TQ, nó giống đồ lót mà dài ấy, bó sát người fushi.4hw.com.cn/neiyi/18769.html

"Cậu như vậy vẫn không tiện lắm..." Đường Húc Hải không có cách dời mắt mình đi, cứ dán mắt nhìn, nói: "Mùa đông không mang khăn quàng cậu cũng không lạnh hả?"

"Hoàn hảo, tôi đều chọn áo bành tô cổ cao, cổ áo có lông cũng là loại dày có mũ." Phó Sử Ngọ ngại ngùng nói: "Tôi thấy chắc tôi chỉ đặc biệt bài xích áo thun, loại áo tròng cổ tròn, kỳ thật cổ áo lớn, hoặc cổ là loại hình cúc áo chắc tôi vẫn có thể mặc."

Y đã biết mình rốt cuộc tại sao lại hình thành vấn đề tâm lý này, cho nên tự nhiên có thể hiểu được rốt cuộc cái nào mới là mâu thuẫn tiềm thức, mà cái nào lại có thể thử tiếp nhận.

"Thì ra cậu chỉ cần không bó cổ là được à?" Đường Húc Hải kinh ngạc, sau đó nói: "Như vậy cũng nhiều sự lựa chọn hơn."

Phó Sử Ngọ giơ tay lên chỉ vào vị trí nút thứ ba của sơ mi, nói: "Đến đây là được rồi."

Cổ áo nếu chạy đến vị trí này, thật sự có thể xứng đáng với cái tên cổ áo rộng.

Đường Húc Hải hết chỗ nói, trong quần áo cho nam cổ áo rộng đến vậy đại khái cũng chỉ có áo lông .

Cài nút lại cho Phó Sử Ngọ xong, hai người rời khỏi phòng cứu thương trở về chỗ của mình tự thay quần, liền ra bờ hồ lần nữa.

Chờ đến bờ hồ, đám người náo nhiệt vây xem cũng đã tản ra, chỉ còn lại người của tiểu đội bọn họ đứng ở đó bàn luận đủ điều về con cá khổng lồ này.

"Thế nào? Con cá này làm sao?" Đường Húc Hải hỏi.

Ôn Triệu Minh nghe náo nhiệt cũng chạy qua coi, anh tiếp lời: "Con cá này tổng cộng bảy mươi tám kí."

"Các anh còn đi cân?" Đường Húc Hải buồn cười nói: "Nó nặng nhiêu kệ mịa nó, dù sao hôm nay cũng vào bụng người thôi."

"Cá chuối lớn như vậy thật khó gặp." Hoắc Ân Đình nói.

"Ừ, cá lớn vậy, không biết đã bao nhiêu năm chưa nhìn thấy." Mã Đông nói.

"Tôi nghĩ trước kia con cá này nhất định ở trong hồ, ý tôi là trước khi khu phong cảnh thành lập." Lưu Chiêu phân tích: "Bằng không khu phong cảnh mới xây có mấy năm, không có khả năng có cá lớn vậy. Hồ Thủy Kính trước kia đánh bắt quá độ, con cá này lại tránh được một kiếp. Sau đó chờ đến khi bắt đầu khôi phục sinh thái hồ Thủy Kính lại đưa lên rất nhiều cá con, thức ăn của nó phong phú, lại bắt đầu sinh trưởng tốt."

Lưu Chiêu nói rất có thể chính là sự thật.

Dù sao nếu không có mười mấy năm, cá cũng không lớn hơn cả thước thế này được.

Đường Húc Hải vẫn hồn nhiên không thèm để ý, chỉ tính đến menu của con cá thôi.

Cá chuối cực lớn, mười một người căn bản ăn không hết, trời thế này cũng không thể bảo quản liền dứt khoát tìm đến Chu Vĩ Hoa, phân một phần cá cho họ.

Một giờ sau, cơm trưa ăn trễ quả thực chính là tiệc cá phong phú.

Không chỉ thỏa mãn nguyện vọng ba món của Đường Húc Hải, thậm chí còn vượt qua mong đợi.

Chất thịt cá chuối cực ngon, ai ăn đều khen không dứt miệng.

Thậm chí Lưu Chiêu còn nói: "Có phải tất cả loài biến dị đều là mỹ vị cực phẩm không? Thịt bò dị năng đã ngon cực, cá này cũng số dzách không kém a."

Lưu Bội Kỳ lắc đầu: "Cái này chưa chắc, bắp dị năng không phải vị cũng vậy sao?"

"Đó là vấn đề chủng loại bắp, nói không chừng đổi thành những thứ khác sẽ có bất đồng." Lưu Chiêu kiên trì quan điểm của hắn, thủy chung cho rằng thịt biến dị sẽ càng ngon.

"Nói vậy, alien và màn trời ít nhất làm một chuyện tốt, cải thiện bàn ăn của nhân loại. Cũng không làm người ta căm hận như vậy, ha hả." Chân Tử nói một chuyện cười cực nhạt.

58. Chương 58

Ăn xong tiệc cá, bọn Đường Húc Hải bắt đầu thu dọn thiết bị và thuốc men trong phòng cứu thương, cũng tìm tới một chiếc xe vận tải loại nhỏ mà làng du lịch dùng để vận chuyển.

Làng du lịch này cách xa thành trấn, đồ dùng hằng ngày và rau dưa thức ăn đều phải đi mua về, cho nên cần một chiếc xe vận tải.

"Chắc có thể để hết ha?" Phó Sử Ngọ không quá xác định nhìn thùng sau rộng rãi của xe tải.

"Cái gì to thì để trên xe này, cái nhỏ nếu nhét không hết, liền đặt trên trần xe của chúng ta." Đường Húc Hải cân nhắc một lát rồi bảo.

Trên trần xe cải tiến của họ có giá hàng, Đường Húc Hải lại dùng dị năng cải tiến chút, bỏ mấy thứ này lên cũng đủ chỗ.

Thiết bị trong phòng cứu thương làng du lịch rất đầy đủ, trừ những cái quý hiếm ra, mấy thứ không trội mấy đều bị bỏ lại —— bao quát cái giường đẻ làm Đường Húc Hải đứng hình kia…

Phòng cứu thương này xây rất tiên tiến, thậm chí có một ít thiết bị còn rất tốt độ mới chừng tám phần, có lẽ là gần đây mua về.

Máy trị liệu tổng hợp nha khoa, dụng cụ chẩn đoán siêu thanh Doppler màu sắc rực rỡ, máy theo dõi nhịp tim, máy điện tâm đồ, thiết bị vật lý trị liệu vi sóng vân vân mấy thiết bị to này họ nhẹ tay nhẹ chân dọn lên xe. Mấy vật nhỏ còn lại như thử máu xét nghiệm nước tiểu đèn tăng thân nhiệt, cũng không tới mức phải dùng đến trần xe cải tiến, liền nhét đủ hết vào.

Chẳng qua suy xét vấn đề an toàn, họ vẫn tìm rất nhiều chăn màn, nhét đầy những chỗ lồi lõm góc cạnh. Bởi vì không có đóng gói, không có xốp dẻo cố định, một khi xóc nảy liền bị va chạm hư hao hết.

Việc cuối cùng chính là gom dược liệu, trung dược linh tinh tương đối đáng giá đều mang đi, loại thường thì để lại; phần thuốc tây có vài loại yêu cầu đóng băng ổn định nhiệt độ dưới tình huống không có người quản lý, đã sớm mất tác dụng trong tủ lạnh bị mất điện, cũng chỉ còn mấy viên thuốc thôi.

Mấy thứ này nhìn không thu hút, mà gom lại cũng chất đầy mấy thùng lớn. Tới cuối cùng, không thể không lấy thêm một chiếc xe nhỏ trong làng để chuyên chở đống dược phẩm này.

"Như vậy chắc cũng được rồi." Phó Sử Ngọ chùi mồ hôi trên trán, đứng thẳng người dậy thở phào một cái.

Ôn Triệu Minh đứng một bên luôn yên lặng tính toán giá trị mấy thứ này. Dựa vào trình tự mấu chốt trước sau về vật tư trong mạt thế, giá trị của thiết bị và dược phẩm y học trướng khá mạnh, liền tính căn cứ sinh tồn quân khu khẩn trương về tài nguyên đến cỡ nào, đổi lấy nơi đặt chân cho họ cũng không thành vấn đề.

Tính cách của Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải đều không thích hợp làm chuyện cò kè mặc cả này, vẫn là giao cho anh đi ổn hơn. Mà Ôn Triệu Minh hiện tại cũng đã bắt đầu tính kỹ, làm sao lợi dụng triệt để mấy thứ này tranh thủ ích lợi lớn nhất cho người mình.

Làm xong chuyện bên này, cũng đã đến buổi chiều sắp chạng vạng.

Đúng lúc này, bên Bình Nam đột nhiên chạy qua một người.

Người này Đường Húc Hải hôm qua có gặp, là dị năng giả phong hệ, Thiệu Nhạc.

Hắn thở hồng hộc chạy tới, nói: "Không xong rồi, các anh mau đi xem chút. Gần hồ Thủy Kính bay tới một con chim to khủng khiếp!"

Đường Húc Hải trầm ổn nói: "Anh chậm rãi nói, đừng có gấp. Có xuất hiện tình huống bị thương không? Con chim kia có khuynh hướng công kích người không?"

Thiệu Nhạc thở hổn hển mấy hơi, lấy lại bình tĩnh nói: "Vậy thì không có. Vừa rồi đột nhiên bay tới một con chim lớn, nó dài hơn cả thước, sãi hai cánh ra thì gần tới hai thước, tôi thấy cái mỏ loại đó rất giống đại bàng. Bởi vì lúc nãy anh Đường và anh Phó đi bắt cá, mấy con thỏ kia để ở đó không ai động, con đại bàng lại đột nhiên lao xuống cắp vài con mang đi."

"A?" mày Đường Húc Hải nhướng lên một chút.

Ôn Triệu Minh đứng một bên suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Giờ con đại bàng kia còn đó không?"

Thiệu Nhạc nói: "Vừa bay đi, chẳng bao lâu lại bay về, cứ bay quanh trên không."

"Đi xem." Đường Húc Hải dẫn đầu đi đến hướng bên kia.

Làng du lịch cách hồ Thủy Kính một khoảng, chờ họ đi qua, con đại bàng vẫn còn bay lượn giữa không trung.

Mấy người vừa thấy thể trạng của nó liền lắp bắp kinh hãi.

Trong truyền thuyết cũng có loại đại điêu có thể chở người này, nhưng nó không thật sự tồn tại ở hiện thực, có lẽ quá khứ có, nhưng giờ cũng đã tuyệt tích. [thần điêu đại hiệp chứ gì, ^^~]

Đường Húc Hải cau mày, nói khẽ phân phó Miêu Gia một câu, Miêu Gia liền vẻ mặt trịnh trọng gật gật đầu, chạy chậm đi.

Một lát sau, Miêu Gia ôm cái lap của cậu trở lại, còn thuận tay đưa cho Đường Húc Hải một cái kính viễn vọng.

Kính viễn vọng này là Đường Húc Hải chôm từ thư viện xa hoa của Sử Chính, luôn được đặt trên xe cải tiến của họ.

Đường Húc Hải nhìn nhìn, sau đó đưa kính viễn vọng cho những người khác thay phiên quan sát.

"Loài đại bàng này không giống chủng loại có trong nước." Đường Húc Hải trầm ngâm .

Phó Sử Ngọ gật đầu phụ họa, nói: "Ừ, đặc thù rõ ràng vậy, nếu là loài trong nước, kênh khoa học giáo dục hẳn sẽ từng chiếu phim phóng sự về nó. Ít nhất mấy tiết mục tôi xem đến nay chưa từng thấy qua."

Đường Húc Hải nghe xong lời này, lòng lại lạc đề một cái, hơi cổ quái.

Người này cư nhiên thích coi phim phóng sự khoa học á?

Tuy bản thân hắn cũng thích coi kênh quân sự, ít nhất phim ảnh cũng có coi, chỉ không thích mấy cái show quá mức ầm ĩ thôi.

Miêu Gia chuyển suy nghĩ cực nhanh, chỗ này cách trung tâm tỉnh H chỉ có lộ trình cao tốc 2 giờ, đi bộ cũng chỉ cần một ngày, gần vậy mà có con chim lớn thế, nói không chừng trên diễn đàn tiêu điểm có tư liệu của nó.

Quả nhiên, Miêu Gia nhanh chóng tìm được tin về con chim này trong bản đồ phân bố tình huống các nơi trên diễn đàn mà quân đội thành lập.

"Anh Hải! Đây là một loài chim dị năng, chủng loại là đại bàng Philippiness!" Miêu Gia gọi vào, "Con này rất lợi hại, là thuộc tính điện!"

"Đại bàng Philippiness?" Đường Húc Hải cùng Phó Sử Ngọ hai mặt nhìn nhau.

Ôn Triệu Minh cau ấn đường một chút, hỏi lại: "Đại bàng Philippiness sao lại xuất hiện trong quốc nội chúng ta?"

Miêu Gia cười khổ nói: "Đại bàng Philippiness là động vật trong sách đỏ, rất quý hiếm, tương đương với gấu trúc nước ta, là sở thú trung tâm thành phố nhập về gây giống từ vườn bách thú thủ đô…"

Lúc đó hai nước giao lưu hữu hảo, đại bàng Philippiness là động vật cùng địa vị với gấu trúc quốc nội, liền được đưa cho vườn bách thú thủ đô.

Sau lại trải qua chăm sóc chu đáo, gây giống và lai giống, quần thể loài đại bàng này chậm rãi mở rộng, rồi được các vườn bách thú thành phố lớn khác nhập về.

Trong vườn thú trung tâm thành phố, tổ mà loài chim lớn này trú ngụ nằm trên một ngọn đồi. Nhưng xa hoa thoải mái cỡ nào, vẫn là phận chim trong lồng. Đến khi không có người đến cho ăn, con đại bàng khổng lồ thức tỉnh dị năng này liền phá lưới bay ra.

"Đại bàng Philippiness…" Đường Húc Hải đi tới cúi đầu nhìn vào hình ảnh trong cái lap Miêu Gia ôm.

Loài đại bàng này còn gọi là đại bàng ăn thịt khỉ. Thân thể cực lớn, trời sanh hung hãn, thậm chí dám bắt cả khỉ để ăn. Xung quanh mặt nó mọc một vòng mào dạng mâu hoặc lá liễu, hình như là mũ lông trên đầu tù trưởng bộ lạc người Ấn thường dùng để trang trí. Mặt và mỏ nó là màu đen, cái mỏ to ngắn mà dẹp. Trên lưng cùng cánh là nâu sậm, ngực bụng lại trắng, chân rất thô, móng vuốt cũng cực to.

"Xem ra nó trốn ra từ vườn thú, liền coi nơi này là lãnh địa của mình." Phó Sử Ngọ bảo.

"Đại bàng lớn nhất thế giới, còn có dị năng thuộc tính điện." Ôn Triệu Minh cười khổ.

Đây cũng không cùng đẳng cấp với Đại vương bắp và bò dị năng, chiến đấu trên mặt đất họ có tự tin, nhưng đối phương là tác chiến trên không, có ưu thế bẩm sinh, huống chi còn là dị năng loại thuộc tính điện bọn họ chưa từng ứng chiến qua.

Phó Sử Ngọ nghĩ nghĩ bảo: "Vẫn là đừng thêm chuyện, dù sao bên chúng ta còn rất nhiều người thường."

Đường Húc Hải gật đầu tỏ vẻ hiểu, lập tức hạ lệnh, bảo người rời xa đống thỏ này, giăng dây cảnh giới phụ cận rồi cho người canh giữ, không ai được vượt qua dây này.

Con đại bàng Philippiness kia hiện có một biệt danh chuyên biệt gọi là đại bàng sấm, trên diễn đàn tiêu điểm có vài bài đăng về nó, con đại bàng khổng lồ này có ý thức lãnh địa rất mãnh liệt, tất cả động vật hoạt động trong địa bàn của nó đều bị coi là thức ăn.

Nhưng ban đầu nó cũng không tập kích con người, chỉ khi có người nguy hại đến hoàn cảnh sinh tồn, cướp lấy con mồi của nó mới xảy ra xung đột thôi.

Con đại bàng sấm tuy không dễ chọc, nhưng alien cũng nằm trong phạm vi công kích của nó. Đại bàng sấm khổ người to, não tất nhiên cũng được liệt vào menu của alien, điều này khiến song phương trở thành thiên địch.

Chẳng qua alien thấy nó lại với không tới, đại bàng không có việc gì cũng không đi công kích động vật khác.

Hiện tại nó bay lượn trên trời không đi, chắc là thỏ hoang trên đất hấp dẫn nó.

Đường Húc Hải bảo mọi người kéo ra khoảng cách nhất định. Con đại bàng sấm kia đột nhiên gia tốc, mang theo cơn lốc như một viên đạn pháo lao xuống, ngay lúc sắp tông vào mặt đất nó nhanh nhẹn chuyển hướng, móng vuốt quấp lấy vài con thỏ rồi vỗ cánh quay về không trung.

"Tốt, không có việc gì đều tránh xa chút, đừng phát sinh xung đột với con đại bàng này." Đường Húc Hải ra lệnh.

Người Bình Nam đều tò mò về con đại bàng dị năng khổng lồ này, nhưng bị Sử Chính chèn ép lâu khiến lá gan họ cũng nhỏ. Lại nói mạng của mình quan trọng hơn, vì thế đều thành thành thật thật ngồi vào chỗ mình, yên ổn vượt qua một đêm.

Sáng hôm sau, đống thỏ kia không còn một con.

Lưu Bội Kỳ còn thực tiếc hận, vốn muốn nướng chút mang theo ăn trên đường.

Đội ngũ sôi nổi khởi hành xuất phát, hơn vạn người rời khỏi ngôi làng du lịch đã giúp tinh thần họ thả lỏng một chút này.

Trải qua một ngày bôn ba, mọi người rốt cục tới căn cứ sinh tồn tỉnh H xây dựng.

Phó Sử Ngọ lắp bắp kinh hãi, lúc mọi người nhìn thấy tường thành khổng lồ dần dần xuất hiện trong tầm mắt cũng nhịn không được khiếp sợ.

Khi ở kho trung tâm Vân thành, họ tuy cũng gia cố tường vây, nhưng lại không đồ sộ như ở đây, nơi vốn chẳng có trụ cột gì lại như đột ngột chui lên từ mặt đất!

Phó Sử Ngọ nhịn không được từ ghế phó đi xuống, Đường Húc Hải nhìn đoàn xe phía trước, dứt khoát tắt máy xuống xe.

"Tường thành này là dị năng giả xây." Phó Sử Ngọ quan sát một lát, khẳng định nói.

"Hửm?" Đường Húc Hải chớp mắt mấy cái, ôm tay nhìn một lát, hỏi lại: "Làm sao cậu biết?"

"Loại kiến trúc này, không là công trình máy móc có thể hoàn thành trong hai tháng ngắn ngủn." Phó Sử Ngọ nhìn ra hai đầu tường vây dài ngoẵng xa tít, "Cũng không thể dựa vào nhân lực hiện đại có thể đúc thành, chỉ có dị năng thổ hệ và kim loại mới có thể hoàn thành kỳ tích này."

Đường Húc Hải nghĩ nghĩ, đại khái có liên quan đến chuyên môn của Phó Sử Ngọ, hắn không hiểu mấy cái này bao nhiêu, Phó Sử Ngọ lại liếc một phát liền nhìn thấu điều không bình thường của bức tường.

"Xi măng cốt thép..." mắt Phó Sử Ngọ lòe lòe tỏa sáng, y lẩm bẩm: "Nói vậy bên trong cũng đã xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất."

Đúng lúc này Hoắc Ân Đình vừa từ sau đi tới, nghe thấy lời này, hắn bất an hỏi: "Như thế nào? Tình huống nơi này có gì không đúng sao?"

Đường Húc Hải quay đầu nói với hắn: "Không có gì không đúng, chỉ phát hiện sau khi màn trời mở ra, nhân loại cả cách xây nhà cũng đổi, giờ thậm chí không cần gạch nữa chứ."

Đường Húc Hải phun tào Hoắc Ân Đình nghe không hiểu, Phó Sử Ngọ nghiêm mặt lặp lại phát hiện vừa rồi của y, hắn mới giật mình.

"A." Hoắc Ân Đình thở phào.

"Thế nào? Anh có thân nhân ở đây?" Đường Húc Hải hỏi.

"Vâng, dòng họ bên chú của tôi ở đây." Hoắc Ân Đình miễn cưỡng cười gượng, "Cũng không biết giờ ông ấy thế nào?"

"Trong căn cứ sinh tồn trình độ này, tỷ lệ sống vẫn là rất lớn, không cần lo." Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính, nói.

Đoàn xe vào thành rất dài, nhưng độ dài cách mấy, cũng không lớn bằng chấn động gây ra cho người đến đón dân Bình Nam.

Hai tháng đi qua, đã thật lâu không có số lượng người sống sót lớn vậy chạy đến.

Quan viên hành chính trong căn cứ lập tức chạy tới, tự mình dẫn người tiếp đãi nhóm người sống sót này.

Ba người Đường Húc Hải được coi thành thủ lĩnh của bọn họ.

Tới là một quan viên họ Chu, ông thân thiết bắt tay Đường Húc Hải, kích động nói: "Nghe thấy thị dân Thành phố Bình Nam đến, chúng tôi thật sự mừng rỡ, hoan nghênh các anh tới nơi đây an cư lạc nghiệp. Các anh yên tâm, đối với vấn đề an bày người sống sót, chúng tôi hiện đã có lưu trình rất thành thục. Tuyệt đối không để các anh chịu đói chịu khổ, chỉ cần yên tâm là được."

Đường Húc Hải đen mặt kéo tay ra, sắc mặt không tốt nói: "Ông nghĩ sai rồi, chúng tôi không phải Bình Nam, chúng tôi là người Vân thành." Đường Húc Hải xoay đầu, hô một tiếng về hướng sau: "Chu Vĩ Hoa!"

Chu Vĩ Hoa chạy chậm lại đây.

Đường Húc Hải nói với vị quan viên này: "Đây mới là Bình Nam nè."

Quan viên kia ngẩn người, nhưng vẫn bày ra khuôn mặt tươi cười nói với Đường Húc: "Nhân dân Vân thành chúng tôi cũng rất là hoan nghênh. Các anh có bao nhiêu người?"

Đường Húc Hải cảm xúc không cao nói: "Không nhiều lắm, chỉ chừng hơn mười."

Nụ cười của quan viên họ Chu không giảm, nói với Đường Húc Hải: "Yên tâm, cũng an bày tốt cho các anh." Sau đó ông xoay người đi vài bước, nắm tay Chu Vĩ Hoa, lắc lắc nói: "Các anh vất vả! Thảm trạng của Bình Nam chúng tôi cũng có nghe qua, nhưng có tâm nhưng không đủ sức. Sử Chính hung ác, khiến nhân dân Bình Nam chịu đủ đau khổ, chúng tôi cũng cảm thấy rất đau lòng. Hiện tại tốt quá, các anh chỉ cần tới nơi đây, cũng không lo lắng sợ hãi nữa, người người đều có cơm ăn, có việc làm. Sống sẽ khá hơn."

Chu Vĩ Hoa mây mù dày đặc, chỉ có thể bị quan viên họ Chu này dắt đề tài đi.

Ôn Triệu Minh đứng một bên thờ ơ lạnh nhạt, nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng.

Phó Sử Ngọ không biết giải quyết loại trường hợp này nhất, đã sớm lạnh lùng nghiêm mặt đứng một bên giả thành tượng.

Mắt thấy ông ta chuyển dời mục tiêu đến bọn Chu Vĩ Hoa, liền len lén thở phào.

Sau đó y lại bắt đầu xét lại, y hiện tại chính là đội trưởng trong đội mà, làm sao có thể có tâm tính trốn tránh này, rất không nên.

Thế nhưng dạng như quan viên Chu này, quả là không dễ đối phó, thủ đoạn cao cấp hơn trưởng phòng của họ nhiều lắm.

Ngay lúc này Miêu Gia không biết từ đâu chui ra, ra dấu với ba người, Phó Sử Ngọ đẩy Đường Húc Hải một cái, Đường Húc Hải xoay đầu lại nhìn, ba người lặng lẽ đi qua một bên.

"Em đã hỏi thăm kĩ rồi." Miêu Gia trộm nhìn cảnh tượng khí thế ngất trời bên kia, thấp giọng nói với ba người: "Trong thành phố đã trải qua thay đổi toàn diện. Chia thành ba phần: Khu khai phá phía đông, khu thành phố cũ, và khu thành phố mới. Trong đó khu thành phố cũ chính là nơi nhóm dân chạy nạn giờ mới tới phải đến, khu cũ chính là mảnh đất lớn quy hoạch ra từ những nơi coi như hoàn hảo ở đây, dùng để an bày người mới tới. Khu thành phố mới là sau này dùng dị năng của dị năng giả mới xây dựng hoàn toàn, mảnh này tập trung thương nghiệp, giải trí, ẩm thực, hành chính, nghiên cứu khoa học, cư trú, còn có người bản xứ trước kia may mắn còn sống đều dời đến khu này. Khu khai phá phía Đông là khu mới khai phá ban đầu, tiện nghi bên đó đều tương đối tốt, cũng không bị alien phá hư, đặc biệt thích hợp cư trú, bên đó thì cho quân đội, người có bối cảnh, với đoàn thể do dị năng giả hình thành ở."

"Khu khai phá phía Đông sao?" Ôn Triệu Minh sinh ra và lớn lên trong thành phố này, anh trầm ngâm chút: "Chúng ta không cần đi khu cũ, bán hết những thiết bị y học, trực tiếp dọn đến khu khai phá phía Đông đi."

Miêu Gia bất ngờ: "Nhưng nhà bên kia rất mắc, chúng ta bán đống thiết bị kia đi đủ không?"

Ôn Triệu Minh cân nhắc rồi nói: "Em có biết hiện giờ trong thành phố dùng cái gì để giao dịch không? Tiền chắc đã bị giảm giá mạnh, phỏng chừng tiền gởi trước kia của anh cũng vô dụng rồi."

Ôn Triệu Minh là dân vùng này, theo lý thuyết anh sẽ có nhà ở, nhưng khi tai nạn xảy ra toàn gia bọn họ không có một ai. Cho nên sau khi xây lại cũng không biết nhà họ còn không nữa.

Miêu Gia gật gật đầu nói: "Cái này em hỏi rồi, chưa kịp nói với các anh. Trên đường em có coi trên mạng, hiện tại trong căn cứ sinh tồn lớn cũng đã ngừng sử dụng tiền nhà nước phát hành, nhưng không thiêu hủy, mà là thực hành một loại chế độ điểm công lâm thời. Tiền gởi ban đầu, chờ trật tự khôi phục có thể đổi thành tiền mới để tiếp tục sử dụng."

Tiền không biến thành giấy vụn, đây là an ủi lớn nhất đối với dân chúng, có thể tiếp tục sử dụng khi khôi phục bình yên sau này, cũng coi như một loại hy vọng.

"Vậy giao dịch hiện giờ dùng điểm công à? Loại điểm công này lại giao dịch thế nào, từ nơi nào tới?" Phó Sử Ngọ hỏi.

"Điểm công đạt được nhờ lao động, mỗi ngày đi làm, liền cho điểm công nhất định, sau đó dùng điểm công giao dịch, có thể mua được đồ ăn vật dùng ." Miêu Gia giải thích, "Phương thức giao dịch rất đơn giản, trực tiếp quét chứng minh là được, hiện tại điểm công mỗi ngày phát ra đều trực tiếp tích lũy vào chứng minh."

Giấy chứng minh? !

Phó Sử Ngọ nhăn mặt; "Chứng minh của anh đã sớm không biết đi về nơi đâu."

Đường Húc Hải rũ vai: "Anh cũng không thấy!"

Ôn Triệu Minh từ túi quần lấy ra một cái bóp da như sắp nát nhừ: "Anh thì còn."

"Không sao, bây giờ có thể network, hệ thống dân cư bắt đầu dùng lại, chỉ cần nhập số chứng minh nhân dân, phù hợp với chân nhân là có thể làm lại một cái mới." Miêu Gia nháy mắt, đắc ý nói: "Lại nói quên trước kia em làm gì sao, cảnh sát đó, cấp lại giấy chứng minh với em chẳng nhằm nhò gì."

"Ok, vậy chúng ta kiếm điểm công thế nào, bán thuốc cùng thiết bị đi, có thể đổi bao nhiêu điểm công?"

"Em thấy cái này với chúng ta mà nói thì không khó." Miêu Gia nhẹ nhàng nói, "Kỳ thật điểm công chỉ tương ứng với những người sinh hoạt trong thành thôi, mà như chúng ta thì có thể sử dụng một loại tiền tệ khác."

"Đối với dị năng giả có thể qua lại giữa các thành thị, sử dụng tiền thông dụng tương đối tiện hơn. Có một cơ cấu chuyên môn phục vụ cho dị năng giả, tên là đại sảnh công tín. Ở chỗ đó, chính phủ sẽ tuyên bố một ít nhiệm vụ, thí dụ như giúp phòng thủ, diệt trừ alien, thu gom vật tư nào đó, thù lao chính là điểm số công tín. Ngoài ra người hoặc đoàn thể nào đó có nhu cầu cũng có thể tuyên bố nhiệm vụ trong đại sảnh công tín, đương nhiên điểm số phải trả là tự họ bỏ tiền túi ra."

Đường Húc Hải nghĩ nghĩ, bọn họ về sau chưa chắc sẽ ở mãi trong một thành phố, cho nên vẫn là điểm số công tín tương đối tiện hơn.

Ôn Triệu Minh tương đối cẩn thận, anh hỏi: "Điểm công và điểm số công tín có gì khác nhau?"

"Hai cái không có gì khác, đều có thể tiêu, nhưng có một điều, điểm số công tín có thể đổi thành điểm công, điểm công lại không thể đổi thành điểm số công tín. Mà có thứ, thí dụ như hỏa lực đạn dược gì đó cũng chỉ có thể dùng điểm số công tín đến đổi."

Ôn Triệu Minh gật gật đầu, như thế tương đối hợp lý, bởi vì so với điểm số công tín, điểm công kỳ thật có thể kiếm được khá nhiều trong thành phố.

"Chờ chúng ta vào thành, đi đại sảnh công tín nhìn trước lại bàn đi?" Phó Sử Ngọ nhẹ giọng bảo.

"Ừ."

Bọn họ cũng không rời đi trước, ngược lại cùng đi theo dân Thành phố Bình Nam tiến vào tường vây.

Phía trong và phía ngoài tường vây quả thực chính là hai thế giới.

Một bức tường, giống như đã chắn tất cả sợ hãi và đau khổ bên ngoài. Người nơi này y như trước mạt thế bắt đầu, đi làm tan tầm sinh hoạt như thường.

Chẳng qua vẫn hơi khác trước kia, thường xuyên có người vội vàng xuyên qua giữa lòng thành thị, dòng xe cộ dòng người cũng ít đi rất nhiều so với trước thảm họa.

Đại đội nhân mã trùng trùng điệp điệp, thu hút ánh mắt tò mò của người đi đường.

Khu thành phố mới xây dựng tương đối không tồi, nếu không phải mạt thế, những cao ốc san sát này sẽ làm người ta như đặt mình vào một thành phố lớn quốc tế thời thượng hiện đại.

Đi thật lâu, xuyên qua lộ chính của khu mới, đi vào khu cũ, bọn họ mới nhìn ra dấu vết alien tác loạn.

Cũng có thể hiểu được bên này vì sao bị gọi là khu thành phố cũ .

Bởi vì có dị năng giả, hiện tại muốn xây nhà cũng không cần thiết bị xây dựng, càng không cần vật liệu từ nơi khác vận đến.

Hết thảy hiện có đều có thể thu gom lại mà tận dụng.

Dị năng giả Thổ hệ phát huy tác dụng thật lớn ở mặt này, mỗi người bọn họ đều có thể cung cấp lợi ích mà mọi người không thể tưởng được. Căn bản không cần tự động thủ, một tòa cao ốc liền đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Đương nhiên cũng không thể thiếu các dị năng giả khác trợ giúp, nhất là dị năng giả kim loại, hai người phối hợp mới có thể xây xong một tòa nhà.

Vấn đề trang hoàng vân vân còn lại, dưới tình huống có dị năng giả, cũng hoàn thành rất nhanh.

Bởi vì yêu cầu tập trung một ít vật liệu xây dựng tu kiến khu thành phố mới, cho nên trừ lợi dụng những kiến trúc vô dụng ban đầu ở khu mới ra, khu cũ cũng bị đào đi không ít.

So với khu thành phố mới ngăn nắp, khu cũ liền có vẻ hơi mộc mạc chút.

Nhưng dù là vậy, đối với những người lang bạc không có chỗ ở cố định, cũng là một nơi ở rất vừa ý.

Không phải chỉ có ngoài tường bị đào vét một chút thôi sao? Tòa nhà vẫn ổn mà.

Huống chi, cũng không phải tất cả đều bị vét lõm chõm, cũng có một cụm nhà còn nguyên vẹn.

Tuy còn lưu lại một ít dấu vết chiến đấu, cửa sổ vỡ nát, mọi thứ tứ tung không trọn vẹn, nhưng đều có thể chịu được, sửa chút là ổn.

59. Chương 59

Nếu cho Phó Sử Ngọ tự lựa chọn, ở lại khu thành phố cũ cũng không có gì không thể.

Nhưng có lẽ Ôn Triệu Minh có suy tính khác, vì thế Phó Sử Ngọ chịu nghe lời phải mà theo ý của anh. Họ cũng không xuống xe, nhìn nhìn hoàn cảnh khu thành phố cũ, uyển chuyển từ chối việc an bày nhà ở cho họ liền quay đầu xe rời đi.

Quan viên Chu còn đang vội vội vàng vàng dàn xếp hơn vạn nhân khẩu từ Thành phố Bình Nam đến, đối với Phái thành đang trong thời kì phục hưng trùng kiến, nhiều người như vậy gia nhập không thể nghi ngờ là một liều thuốc trợ tim.

Không quản tương lai những người này lựa chọn bình thường làm công, hay gia nhập đại sảnh công tín, đối với căn cứ sinh tồn của họ mà nói đều chỉ có chỗ tốt.

Đoàn người 5 xe của Phó Sử Ngọ rời đi, đối lập với nhân khẩu Bình Nam khổng lồ, mấy người Vân thành bé nhỏ không đáng kể cũng không khiến cho họ chú ý.

Đương nhiên ngày sau khi biết bọn Phó Sử Ngọ thành tựu vượt bậc, mấy người quan viên lại không bắt lấy cơ hội kết giao lúc này, trong lòng hối hận muốn chết.

Lúc nãy chỉ cưỡi ngựa xem hoa, hiện tại họ lái xe dọc theo chủ lộ chậm rãi đi về hướng khu thành phố mới.

Mặc dù là khu thành phố mới, nhưng mấy con đường chính cũng không thay đổi vị trí hết, chỉ tiến hành duy tu và cải tạo, thế nhưng Ôn Triệu Minh từng sinh hoạt trong thành phố này vẫn thấy rất khác với quá khứ.

"Giờ chúng ta đi đâu?" Đường Húc Hải hỏi anh.

"Đại sảnh công tín."

Ngay lập tức Miêu Gia kéo bản đồ ra, cúi đầu nói: "Phía trước quẹo trái, qua hai ngã tư sau đó quẹo phải đi thẳng."

Hai bên chủ lộ là ngã tư thương nghiệp, xuyên qua hai ngã tư, đi tới khu hành chính làm việc.

Chờ họ thấy được tòa đại sảnh công tín vừa xây dựng kia, mới phát giác bên này náo nhiệt hơn phố thương nghiệp gấp trăm lần.

Đại sảnh công tín xây rất lớn, bọn Đường Húc Hải dừng xe, để lại mấy người trông xe còn lại cùng vào đại sảnh công tín.

Tiến vào đại sảnh, một sóng âm thanh quét ngay về hướng họ, tiếng thảo luận ong ong không dứt bên tai.

Trong sảnh treo một cái màn hình LED thật lớn, trên đó không ngừng phát tin, có tuyên bố nhiệm vụ, cũng có nhận người, lại có tự chào hàng chính mình, khiến bọn Đường Húc Hải nhìn hoa cả mắt.

Trừ chính diện là cửa, ba hướng đều là cửa sổ phục vụ, trên mỗi cửa đều có màn hình hiện số. Những công nhân viên kia đều ngồi sau bàn công tác, trước mặt họ thì đầy người.

Giữa đại sảnh còn có một hàng ghế dựa, cung cấp cho người chờ ngồi đó nghỉ ngơi.

Trong đại sảnh truyền đến một giọng nữ dễ nghe đang gọi số, người được gọi thì đến quầy nhận công việc.

"Còn có hệ thống kêu tên?" Miêu Gia trợn mắt há hốc mồm.

Đại não hỗn loạn của Đường Húc Hải kịp phản ứng, giương mắt tìm kiếm, gần bàn cố vấn đặt giữa sảnh đứng sừng sững một hệ thống phát số.

Hắn dẫn đầu đi qua, liền nhìn thấy trên đó theo thứ tự xếp mấy lựa chọn "Tổng hợp nghiệp vụ", "đệ trình nhiệm vụ", "kết toán nhiệm vụ", "nghiệp vụ cá nhân", " nghiệp vụ đoàn thể" . Bóc số xếp hàng, cửa sổ phục vụ vân vân, nhìn thế nào cũng thấy quen mắt.

Mà lúc này Ôn Triệu Minh chạy tới bên cạnh bàn cố vấn, bắt đầu hỏi ý kiến phục vụ viên ngồi trong sảnh.

Một lát sau, Ôn Triệu Minh đi ra, trong tay cầm một tờ tuyên truyền.

Miêu Gia thấy có mỗi một tờ, lòng hiếu kỳ liền trỗi dậy, chạy đến bàn cố vấn nói ngọt muốn thêm vài tấm, phát cho mỗi người một tờ.

"Tôi cảm thấy… Chúng ta trước tiên cần lập ra một đoàn thể…" Ôn Triệu Minh yếu giọng nói.

Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái, cảm thấy theo không kịp tiết tấu này.

Không là y phản ứng chậm chạp, mà là thế giới này biến hóa quá nhanh!

Tuy biết năng lực thích ứng của nhân loại rất mạnh, nhưng lại không ngờ cư nhiên nhanh như vậy liền căn cứ hiện trạng sáng lập ra hệ thống vận tác toàn hệ thế này rồi.

"Ừm…" Đường Húc Hải rối rắm cau mày, "Chúng ta nên đăng kí đoàn thể mang tính gì?"

Trên tờ tuyên truyền này, ghi rõ ra những điều có thể phục vụ cho dị năng giả.

Một dị năng giả có thể thành lập hồ sơ trong hệ thống đại sảnh công tín, sau đó cầm thẻ chứng minh của mình làm các loại nghiệp vụ. Tỷ như sáng lập đoàn thể, tuyên bố nhiệm vụ, tìm kiếm tổ đội, nhận nhiệm vụ, điểm số công tín chuyển thành điểm công vân vân hết thảy các vấn đề tương quan.

Mà sáng lập đoàn thể, thì chia thành ba loại tính chất: tiểu đội mạo hiểm, binh đoàn, nghiệp đoàn.

Ba loại đoàn thể khác nhau này, thuộc ba loại tập đoàn bất đồng tính chất.

Tiểu đội mạo hiểm là đội ngũ mang tính thám hiểm nhất định, những đội này có thể tra xét tình thế, điều tra những nơi hiện chưa xác định có alien phân bố, có vật tư giá trị hay không. Đồng thời, họ cũng có thể tìm tòi vật tư, sau đó chính phủ hoặc cơ quan có nhu cầu sẽ thu mua.

Binh đoàn thì hoàn toàn là loại hình giết chóc, tiếp thu nhiệm vụ bao quát dọn dẹp các loại alien, thực vật động vật biến dị dị năng, nhiệm vụ tìm kiếm giải cứu, vân vân hết thảy nhiệm vụ dính dáng đến chiến đấu.

Nghiệp đoàn lại mang tính tổng hợp, trừ chức năng của hai loại đoàn thể ở trên ra, còn có thể gánh vác xây dựng, hộ tống, gieo trồng, sinh sản mấy nhiệm vụ phức tạp vân vân.

"Binh đoàn đi." Phó Sử Ngọ ngẩng đầu đẩy kính một cái, "Tiểu đội mạo hiểm có thể làm chúng ta tuy cũng làm được, nhưng lấy tính chất của đội chúng ta, phần lớn đều là thành viên dạng chiến đấu. Tôi có trực giác, binh đoàn càng thích hợp để chúng ta phát triển."

"Binh đoàn?" Ôn Triệu Minh trầm ngâm một chút, kỳ thật mới ban đầu anh cảm thấy nghiệp đoàn thích hợp hơn.

Nhưng trên đường đến đây phát sinh đủ loại chuyện, lại làm anh cảm thấy duy trì đội ngũ là quan trọng nhất, đôi khi quá phức tạp, trong mạt thế này là không cần thiết.

Ý tưởng ban đầu của anh là sai…

"Làm đao nhọn sao?" Đường Húc Hải nghiêng đầu, "Quyết định vậy đi."

Mắt Ôn Triệu Minh lóe lóe, vẫn đồng ý gật đầu: "Anh đã quyết định, vậy chúng ta liền đăng kí trở thành binh đoàn."

Ba người lãnh đạo tiểu tổ đã quyết định, sẽ không có khả năng thay đổi.

Đường Húc Hải liền đi đến hệ thống phát số lấy số, chợt nghe phía sau có người nho nhỏ hô một câu: "Chờ một chút…"

Đường Húc Hải bất ngờ, hắn quay đầu lại, Mã Đông lo sợ bất an nhìn hắn, e dè hỏi: "Cái kia… Nếu là binh đoàn, tôi có thể không tham gia không?"

"Hử?" Đường Húc Hải nhíu mày.

Hắn có một chút không hiểu: "Anh có ý gì?"

Mã Đông cắn chặt răng nói: "Nếu đã đến nơi muốn tới, vậy tôi có thể rời đi không? Cũng không nhất định phải theo các anh cùng gia nhập loại binh đoàn này. Tôi chỉ là một người thường, cuộc sống đánh đánh giết giết tôi cũng không muốn. Phái thành hiện tại đang tuyển nhận dị năng giả thổ hệ tham gia công tác xây dựng, tôi cảm thấy cái kia càng hợp với tôi hơn."

Mặt Đường Húc Hải không đổi sắc, trong mắt không một tia tình cảm, hắn "Ừm" một tiếng nói: "Lúc trước ở Vân thành đúng là vì cùng đến Phái thành mới tạo thành đội ngũ lâm thời này, quả thật giờ anh có thể rời khỏi, tôi cũng không có quyền miễn cưỡng anh tham gia. Anh có thể đi, hiện tại có thể."

Mã Đông không ngờ dễ dữ vậy, vẻ mặt kích động nhìn nhìn đồng đội đứng chung quanh, có người bất ngờ, có người phức tạp, có người phẫn nộ.

Ánh mắt hắn vừa chạm vào gương mặt lạnh lùng của Phó Sử Ngọ, lập tức trong lòng run lên, không chần chờ nữa xoay người vội vàng rời đi.

Đường Húc Hải ôm cánh tay, nhìn những người khác: "Còn có ai? Hiện tại muốn rời đi, cũng có thể nói ra. Chúng tôi cũng không phải độc tài, vẫn có nhân quyền, không muốn ở lại tốt nhất nói liền giờ, miễn cho về sau không thoải mái."

Lưu Chiêu chần chờ một chút, gãi gãi mặt: "Không phải tôi vô tình, trong thời gian này mọi người ở chung quả thật rất vui vẻ. Nhưng tôi chỉ là biến dị giả, không cách nào so với dị năng giả các anh, về sau alien càng ngày càng lợi hại, tôi sợ tôi giúp không được gì, chỉ biết vướn chân các anh thôi."

Phó Sử Ngọ chậm rãi gật đầu: "Đây là tự do của anh, người khác không có quyền can thiệp. Còn có ai?"

Phó Sử Ngọ mở miệng nói chuyện, không khí bỗng cứng lại, Ngô Thiện ho khan một cái nói: "Còn có mấy người đang coi xe, không bằng nói tình huống này cho họ biết một chút, miễn lát nữa phiền toái."

Miêu Gia trợn mắt nhìn hắn, ý là họ sẽ không trải qua sự đồng ý của những người kia liền trói buộc họ sao?

Phó Sử Ngọ trầm giọng nói: "Miêu Gia, em đi một chuyến, hỏi ý kiến của họ xem, nếu không muốn liền nói một tiếng."

Miêu Gia nắm mấy tờ tuyên truyền bước ra khỏi đại sảnh công tín.

Đường Húc Hải mặt không đổi sắc đứng ở đó, kỳ thật nội tâm đã sớm dâng trào tức giận.

Hắn còn tưởng trải qua đồng cam cộng khổ chuyến đi này, họ đã sớm cao thấp một lòng, lại không ngờ sẽ xuất hiện chuyện thế này.

Không ai nói gì, mấy người họ đứng trước hệ thống phát số, khí thế trầm trọng làm người khác sợ tới mức đi vòng qua sau lưng lặng lẽ đi lấy số.

Miêu Gia chạy về nói: "Vương Đan, Hollande, và Chân Tử, ba người họ đều nói ở lại."

Ánh mắt Phó Sử Ngọ chuyển hướng Lưu Chiêu cùng Ngô Thiện.

Lưu Chiêu hít sâu một hơi, cười gượng một tiếng nói: "Cảm ơn mọi người đã chiếu cố trong khoảng thời gian này, nếu về sau có cơ hội, cùng đi ăn cơm."

Sau đó, hắn gật gật đầu với mọi người, xoay người bước đi. Ngô Thiện chân tay luống cuống một chút rồi ngượng ngùng nặn ra một nụ cười, nói: "Tôi cũng đi trước, sau này gặp lại."

Chờ bóng hai người biến mất, Hoắc Ân Đình đột nhiên nói: "Anh Phó, Đường Húc Hải, tôi cũng không thể tiếp tục cùng các anh chiến đấu, tôi muốn đi tìm chú tôi, sau đó trở lại thủ đô. Nhà tôi ở bên kia, trong nhà còn có một vị hôn thê đang chờ tôi trở về."

Phó Sử Ngọ hơi bất ngờ, những người khác đi, y nhiều ít cũng có dự cảm, nhưng thật không nghĩ Hoắc Ân Đình cũng sẽ rời đi.

Phó Sử Ngọ nhìn vào hai mắt Hoắc Ân Đình, nói: "Nếu cần trợ giúp, đừng quên chúng tôi ngay tại nơi này."

Hoắc Ân Đình cảm kích nhìn y một cái, nói: " Những ngày khó quên này, tôi vĩnh viễn nhớ mãi. Đừng quên tôi người bạn này."

Chờ bóng Hoắc Ân Đình cũng rời khỏi, Phó Sử Ngọ nghiền ngẫm một chút, bạn sao?

Bả vai Đường Húc Hải rũ xuống, yếu xìu mất sức dùng cánh tay khoác lên vai Phó Sử Ngọ.

Hắn quơ quơ Phó Sử Ngọ: "Đừng thương tâm, đi thì đi, quý tinh bất quý đa[1]."

[1]Quý về chất lượng hơn số lượng

Phó Sử Ngọ quay đầu buồn cười nhìn hắn: "Tôi không thương tâm, bọn họ rời đi tôi nhiều ít cũng có dự cảm rồi."

Đường Húc Hải bất ngờ, hỏi: "Vì sao?"

Ôn Triệu Minh cười nhạt một tiếng nói: "Anh còn nhớ ở cổng nhà tù Bình Nam, đối với ba người vốn lúc ấy không ở đó các anh, tại sao Sử Chính lại rõ như lòng bàn tay không?"

Mặt Đường Húc Hải trầm xuống, gật đầu nói: "Nhớ."

Ôn Triệu Minh nói: "Tôi đoán người nói tình hình của chúng ta cho Sử Chính chính là Mã Đông."

Phó Sử Ngọ bảo: "Tôi lúc ấy đã cảm thấy có khả năng có người bán tin tức của chúng ta ra, thì ra người nọ là Mã Đông?"

Ôn Triệu Minh gật đầu nói: "Trước đó là Lưu Chiêu Ngô Thiện lúc phản kháng bị đánh bị thương, như vậy vết thương trên người Mã Đông từ đâu ra? Nhất định là có người tra tấn ép hỏi anh ta."

Miêu Gia chợt nói: "Thì ra là ảnh! Đáng giận!"

Mắt Đường Húc Hải lóe lên, sau đó chút tức giận ấy lại chậm rãi nhạt đi.

"Dù sao anh ta chỉ là một người thường, chưa từng trải qua huấn luyện, chịu không nổi tra tấn cũng đúng thôi." Đường Húc Hải bất đắc dĩ thở dài.

Mã Đông chỉ là một công nhân bình thường, không có ý chí kiên định gì, hơn nữa bọn họ bất quá chỉ là một đội ngũ lâm thời. Mã Đông cũng không cảm thấy họ có cơ mật gì phải giữ kín, cũng không phải đang đóng phim kháng chiến a.

Ôn Triệu Minh cũng thở dài một tiếng, nói: "Đúng vậy, cho nên anh ta tuy không chịu nổi, chúng ta có thể nói gì đây. Cũng lạ lúc ấy sao tôi nghĩ đơn giản vậy, không cân nhắc nổi sợ trong lòng người, chỉ nghĩ có thể chậm rãi khống chế những người không có chí lớn này."

Lúc ấy Ôn Triệu Minh cũng nhọc lòng, bọn họ trong kho trung tâm người đơn thế mỏng. Không như những quản sự có bối cảnh dưới tay lại là thủ hạ đông đảo có thể sử dụng. Vốn đã không có lựa chọn lý tưởng, có thể thuyết phục người ta đi với họ đã là không dễ.

Ôn Triệu Minh hơi lãnh khốc nói: "Cũng may quyết định binh đoàn của anh liền làm họ sợ chạy, cũng đỡ cho tôi tốn sức, những ước số không ổn định ở lại trong chúng ta cũng chỉ mang đến tai hoạ ngầm."

Lưu Bội Kỳ do dự nói: "Tôi cảm thấy họ quá nhát, hơn nữa ánh mắt thiển cận. Hiện tại là thời điểm bắt đầu phân chia địa vị xã hội lần nữa, nếu không bất chấp mọi giá đọ sức một phen, cả đời cũng chỉ có thể giãy giụa dưới tầng chót xã hội."

Lưu Bội Kỳ hiện tại rất thích dị năng mộc hệ của mình, điều hắn muốn hiện giờ là có thể đi theo người có thực lực lưu lạc nơi nơi, sớm chút tìm ra mầm mống của thực vật dị năng mạnh hơn, trở thành một dị năng giả mộc hệ mạnh mẽ thật sự. Cho nên hắn mới không chịu rời đi đâu.

Ôn Triệu Minh đồng ý: "Nói không sai, dị năng bây giờ càng rơi chiến đấu vào hiểm cảnh càng có thể tiến bộ, Mã Đông đời này cũng chỉ có thể dừng lại như thế, cả đời làm công nhân xây dựng. Ai…"

Miêu Gia không hề gì nói: "Dù sao bản thân anh ta cũng không thèm để ý. Đừng nói bọn họ, chúng tôi nhanh chóng đi đăng kí binh đoàn đi!"

Đường Húc Hải lúc này mới xoay người ấn chọn tổng hợp nghiệp vụ.

Người chờ làm nghiệp vụ phía trước còn có mười mấy, vì thế trong khoảng thời gian chờ đợi kêu tên, họ liền đi dạo chung quanh.

Chỉ chốc lát sau, Miêu Gia dựa vào năng lực thu thập tình báo xuất sắc đã phát hiện một thứ hữu dụng.

"Anh Hải! Anh Phó!" Miêu Gia hưng phấn kêu: "Em phát hiện có lệnh truy nã của Sử Chính! ! !"

"Hửm?" Đường Húc Hải lập tức đi qua nhìn.

Thì ra Phái thành tuy không có cách nào rút dư lực ra đi diệt trừ Sử Chính đang hoành hành ngang ngược tại Thành phố Bình Nam, nhưng vẫn cổ vũ người dân thành lập binh đoàn và nghiệp đoàn đi tiêu diệt bang dã lang của Sử Chính.

Bởi vì thủ hạ của Sử Chính hung tàn thành tánh, thiệt nhiều đội ngũ của căn cứ sinh tồn loại nhỏ khác có lui tới với Phái thành đều bị chúng sát hại, tạo thành ảnh hưởng cực kỳ ác liệt. Phái thành đã sớm treo giải thưởng đối với gã, chẳng qua thủ hạ dị năng giả của Sử Chính quá nhiều, binh đoàn cùng nghiệp đoàn lớn ở Phái thành rất kiêng kị, cũng không dám mạo hiểm lấy cứng đối cứng.

Lệnh truy nã Sử Chính và bang dã lang là bất luận chết sống, hoàn thành nhiệm vụ điểm số công tín khá là cao.

Miệng Ôn Triệu Minh há ra, hoàn toàn không ngờ còn có chuyện như vậy.

Miêu Gia hưng phấn lắc lắc Đường Húc Hải: "Nhanh đi đăng kí binh đoàn, sau đó bắt lấy nhiệm vụ này a!"

Sử Chính vốn là chính họ giết, bang dã lang cũng bị diệt trong tay họ, không có ai danh chính ngôn thuận hơn họ a.

Cảm xúc của họ đều vì tình tiết tiền tài bất ngờ rơi xuống này mà kích động lên, chờ Đường Húc Hải đi đăng kí binh đoàn, hắn không cần suy nghĩ liền trình đơn xin lập đội lên.

Chờ lĩnh được biên nhận xin lập binh đoàn, Phó Sử Ngọ mới hỏi một câu: "Đúng rồi, binh đoàn chúng ta gọi là gì ha?"

Đường Húc Hải hết chỗ nói nhìn y một cái, Ôn Triệu Minh hình như cũng mới nhớ ra, vẻ mặt hối hận "Chết chưa".

Anh hỏi Đường Húc Hải: "Anh lấy tên là gì, không khó nghe quá đó chứ?"

"Binh đoàn Long Cốt." Đường Húc Hải sôi gan nói.

"Binh đoàn Long Cốt? !" Những người khác trăm miệng một lời nói.

Người này cũng làm biếng giảm việc quá, long cốt không phải tên cây đao kia của hắn sao? !

"Hoàn hảo, không tính khó nghe." Miêu Gia may mắn.

Đường Húc Hải đưa biên nhận cho Ôn Triệu Minh, công việc cụ thể tiếp theo đều giao cho anh, còn có một đống bảng biểu phải điền, hắn ứ làm mấy chuyện phiền phức này. Đường Húc Hải không chút tội lỗi mà sai khiến người bị thương, ai biểu hiện trong mấy người bọn họ chỉ có lão Ôn có chứng minh chứ!

Ôn Triệu Minh thấy việc nghĩa không từ mà đi xử lý những chuyện tương quan, nói thật nếu giao chuyện này cho Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải, anh cũng lo thối ruột.

Chờ Ôn Triệu Minh trở về, Đường Húc Hải chưa kịp hỏi cái gì, Ôn Triệu Minh liền vẻ mặt phấn khởi nói: "Đi mau! Có một việc buôn bán rất tuyệt a!"

Mấy người không hiểu ra sao đi theo anh. Nhân sĩ tàn tật chân đeo chi giả này, còn đâu bộ dạng đau đớn vừa đi vừa lạng hai ngày trước nữa, đi cứ như bay về phía trước, chỉ kém chạy ào đi.

"Xảy ra chuyện gì?" Phó Sử Ngọ lo lắng tiểu đồng đội của y té ngã, nhắm mắt theo đuôi đi theo sau Ôn Triệu Minh.

"Có một cơ quan chữa bệnh hiện đang thu mua thiết bị y học, đúng lúc có thể lấy giá cao bán hết đống thiết bị của chúng ta cho họ, thuận tiện đóng gói đống thuốc kia luôn!" Ôn Triệu Minh phun ào ào ra.

Chạy đến cạnh xe, không chờ những người đứng bên cạnh xe hỏi chuyện vừa rồi gì hết, Ôn Triệu Minh đã hất cửa xe ra đi lên, ngồi trên ghế nghiêm trang giục họ mau xuất phát.

"Nào có gấp vậy chứ." Đường Húc Hải bất đắc dĩ nhào lên ghế lái.

Ôn Triệu Minh quả thực bật chốt mở "Thương nhân" rồi, chỉ nghĩ thừa dịp giờ người ta đang sốt ruột, nhân cơ hội kiếm nhiều thêm chút.

Phó Sử Ngọ hỏi Chân Tử có biết lái xe không, Chân Tử xin lỗi trả lời không.

Vì thế cũng chỉ có thể sai Miêu Gia đi lái xe, hiện tại Đường Húc Hải lái xe cải tiến, Hollande, Vương Đan, Miêu Gia, Lưu Bội Kỳ mỗi người lái một chiếc xe.

Bọn Mã Đông lúc đi có trở về mang hết đồ của mình đi, trong hoàn cảnh hiện tại người không có điều kiện kiếm nổi xăng cần xe làm gì, mà Hoắc Ân Đình chỉ cần tìm được chú cũng không lo không có xe dùng. Vì thế ai cũng không bàn chuyện xe, cứ vậy mà đi.

Xe này liền tính họ không cần, cũng không thể ném ở đây, tốt xấu còn có thể đổi chút điểm công mà.

Chờ đến cơ quan kia, những người khác chỉ có thể im lặng đứng một bên tăng cường thanh thế cho Ôn Triệu Minh. Cứ như vậy mà nhìn Ôn Triệu Minh vẻ mặt không nóng nảy không hoảng hốt, chậm rãi dựa theo giá cả anh đã nhẩm tính từng món từng món bán hết mấy thứ này ra.

Cơ quan chữa bệnh này vốn chỉ muốn thiết bị trị liệu thôi, thế nhưng cuối cùng chẳng những bị Ôn Triệu Minh lừa mua hết thuốc tây thuốc chích, còn thu mua luôn đống trung dược quý báu kia!

"Thật là gian thương a…" Miêu Gia run rẩy.

"Sao là gian thương chứ?" Phó Sử Ngọ nghiêm túc biện giải cho tiểu đồng đội: "Triệu Minh nói đúng, hiện tại trung thảo dược càng ngày càng khó tìm, về sau nói không chừng sẽ không sản xuất nữa, bọn họ hiện tại không dùng đến, về sau lúc muốn xài cũng không có chỗ tìm."

Đường Húc Hải lắc đầu, sau đó vỗ vỗ vai y, thương hại nói: "Cậu sau này có đi mua đồ, ngàn vạn lần đừng đi một mình, nhất định sẽ bị tiếp thị mà mua một đống đồ không dùng được."

Phó Sử Ngọ khó chịu nhìn hắn, tuy trước kia y thật sự đã bị tiếp thị mua một đống món vô dụng…

Miêu Gia cũng đồng tình, anh Phó nhất định bị lừa nhiều lắm, ít nhất không ít bị lừa bị hố a.

Chân Tử nhịn không được nói: "Cái kia.. anh Phó à, em thấy, dựa theo tình huống xuất hiện động thực vật biến dị và dị năng hiện giờ, dược hiệu của mấy cây trung dược thân thảo chỉ càng ngày càng mạnh. Công hiệu yếu như trước kia quả thực sẽ không sản xuất nữa , cũng chỉ có giá trị cất chứa, nói thật tuyệt không thực dụng a."

Cho nên cơ quan này đang mua đồ vô dụng, ít nhất là sắp vô dụng rồi.

Phó Sử Ngọ lúc này mới hiểu, y do dự một chút hỏi: "Vậy Phái thành còn có bệnh viện khác không? Sẽ không có một cái duy nhất chứ?"

"Hẳn không chỉ một cái, làm sao vậy?"

"Chúng ta nhất định sẽ bị liệt vào sổ đen."

Ôn Triệu Minh không thèm sợ, đã lâu lắm rồi mới kiếm được một mối làm ăn hời đến vậy, anh cảm giác mình như sống lại, không thể chờ đợi được muốn làm thêm một cuộc.

"Đừng lãng phí thời gian ở chỗ này nha, đi một chút đi, đến khu khai phá phía Đông, chúng tôi đi mua nhà!"

Điểm công "Hố" từ cơ quan chữa bệnh đó… Không, là kiếm từ đó xác thực không ít.

Như họ đã suy đoán trước kia, thiết bị chữa bệnh và dược vật bây giờ rất đáng giá.

Hơn nữa sau khi kết toán lệnh truy nã của Sử Chính, tài chính hiện có của họ tương đương đầy đủ.

Xài hết toàn bộ điểm công, và một phần năm điểm số công tín, họ tại mua một căn nhà trong khu nhà chung tại khu khai phá phía Đông, đình viện số 7 hoa uyển Tây Sơn.

Bên này ban đầu đều là biệt thự, sau biệt thự đều bị phá bỏ trùng kiến, xây thành kết cấu đình viện có thể chứa càng nhiều người.

Biệt thự nào cũng có hoa viên rất lớn, không gian tuy to, lại quá lãng phí.

Hiện tại kết cấu trùng kiến đều mang theo mùi Trung Quốc nồng đậm, trung gian là một hoa viên nhỏ, phía trước là cổng hàng rào sắt, phía sau còn có mấy tòa nhà gom lại một tụm.

Đình viện số 7 là nhà lầu ba tầng, tổng cộng có hơn hai mươi phòng, mỗi phòng đều có phòng vệ sinh riêng, có thể nói là khá xa hoa.

"Oa! Thật không tồi a!" Miêu Gia kinh thán không thôi.

Chân Tử chạy tới chạy lui, lầu 1 chính lâu là một phòng khách, có thể cho rất nhiều người hoạt động trong này, mặt khác cô còn phát hiện phía dưới có tầng hầm, có thể dùng như kho hàng.

"Thật đáng giá nha." Chân Tử gật đầu khen.

Vừa tới căn cứ Phái thành liền có chỗ ở đỉnh đến vậy, đây là một bắt đầu rất tốt.

60. Chương 60

Nhân khẩu đông đúc từ Thành phố Bình Nam đến, như một tảng đá to rơi vào mặt nước tĩnh lặng, chấn động gây nên lặng lẽ khuếch tán nhưng bọn Phó Sử Ngọ lại không hay biết gì.

Vốn u ác tính Sử Chính ở phụ cận này thuộc loại đại BOSS, rất nhiều đoàn đội đều muốn đi chém, đáng tiếc thực lực không đủ. Mà hiện tại cư nhiên bị một đội ngũ không biết tên khiến cho gã nổ banh, sao không làm người ta để ý chứ.

Sớm đã có người linh thông tin tức canh ở đại sảnh công tín, tìm hiểu ngọn ngành.

Chờ Binh đoàn Long Cốt đăng kí thành công, sau đó kết toán nhiệm vụ này. Họ mới giật mình, thì ra không phải binh đoàn hoặc công hội Phái thành nào âm thầm lặng lẽ xử lý Sử Chính, mà là mấy dị năng giả tới từ Vân thành làm .

Chuyện này mới đầu nhân viên kết toán cũng không tin, liền khẩn cấp liên hệ quan viên họ Chu.

Chờ quan viên Chu tìm được Chu Vĩ Hoa xác nhận, mới dám đem nhiệm vụ truy nã treo thật lâu này kết toán cho binh đoàn trống trơn vừa đăng kí chỉ mới có một nhiệm vụ, chẳng có chút điểm số nào này.

Bởi vì thành viên khác còn chưa có giấy chứng minh, cũng không thể đăng tin cụ thể hay thành lập hồ sơ. Ôn Triệu Minh, người duy nhất có chứng minh, liền thành mục tiêu hàng đầu bại lộ trước mắt người đời.

Thân phận của Ôn Triệu Minh là dị năng giả hỏa hệ, chức vụ biểu hiện cũng là phó đội trưởng. Những thành viên binh đoàn còn lại đều trống rỗng, thậm chí vị trí đội trưởng cũng còn bỏ lửng, nhân viên công vụ tuy đã nhắn Ôn Triệu Minh mau chóng làm lại chứng minh cho những thành viên khác, bổ sung cho xong thông tin cụ thể của binh đoàn, nhưng người bên ngoài lại không biết duyên cớ bên trong.

Duyên phận đưa đẩy thế này, không thể nghi ngờ giúp Binh đoàn Long Cốt càng có nhiều thời giờ để hiểu biết về hiện trạng của Phái thành.

An an ổn ổn vượt qua một đêm, mọi người đều thức dậy rất sớm.

Mật độ bao phủ thực vật của Hoa uyển Tây Sơn rất tốt, hoa thắm liễu xanh, chim hót hoa thơm.

Sáng sớm, Phó Sử Ngọ tỉnh lại trong tiếng chim hót thanh thúy uyển chuyển.

Từ khi y có ký ức tới nay, luôn sống trong rừng sắt thép xi-măng, âm thanh chim chóc réo rắc như vậy đúng là chưa có cơ hội nghe qua.

Đường Húc Hải từ chỗ Sử Chính cướp lấy một phần vật dụng sinh hoạt, kem bàn chải đánh răng khăn mặt đủ cho họ dùng nửa năm cũng không thành vấn đề.

Rửa mặt xong, Phó Sử Ngọ rời khỏi phòng, xuống lầu vào sân hoạt động thân thể.

"Buổi sáng tốt lành." Phó Sử Ngọ vừa xuống lầu, liền nhìn thấy Hollande ngồi trong phòng khách đang xem TV.

"Anh dậy thật sớm." Phó Sử Ngọ bất ngờ.

"Bình thường thôi." Hollande trong sáng cười, sau đó hắn nhìn thoáng qua TV: "Tôi muốn xem có tin tức về đất nước của tôi không."

Tâm tình Phó Sử Ngọ nặng nề đi, Hollande rời xa gia hương, hiện tại có điều kiện, tự nhiên muốn tìm hiểu tin tức về tổ quốc mình rồi.

Hoa uyển Tây Sơn họ ở là quần thể kiến trúc cho đại binh đoàn, cán bộ đại công hội cư trú.

Bên trong trừ xa hoa thoải mái ra, còn có sóng TV cùng tín hiệu vệ tinh, cung ứng nước ấm một ngày 24 giờ, còn có thể lên mạng.

Phía trên phòng khách của tòa chính, là phòng họp và phòng sách, trong phòng sách có cả máy tính có thể kết nối với vệ tinh internet.

Bọn Phó Sử Ngọ đến nơi này, mới biết vì sao diễn đàn tiêu điểm có thể náo nhiệt như vậy, thì ra khu khai phá phía Đông bên này cư nhiên cung cấp internet .

Phó Sử Ngọ ngồi trên ghế sa lông, cùng Hollande xem tv.

Hiện tại TV cũng không có bao nhiêu kênh, chỉ có đài thời sự của mỗi quốc gia thay nhau không ngừng truyền tin về tình hình chiến đấu và hiện trạng của bổn quốc, mặt khác còn có chuyên mục khoa học, phân tích các loại alien và động thực vật biến dị dị năng.

Tiết mục nhằm vào dị năng giả cũng có, chẳng qua hiện tại loại này còn rất ít.

Phó Sử Ngọ mặt vô cảm coi TV, trong thời sự, phóng viên chiến địa mạo hiểm tánh mạng đi theo quân đội đại chiến với alien.

"Đây là tin tức hồi nào?" Phó Sử Ngọ đang coi nửa chừng, nhịn không được hỏi Hollande.

"Hôm qua." Hollande nhìn không chuyển mắt, "Có một thành phố bị quần lạc alien tập kích, cuộc chiến lúc này còn chưa xong. Đây là hình ảnh vừa truyền về."

Phó Sử Ngọ nhíu mày nhìn cảnh tượng thảm thiết lửa đạn giao nhau, máu thịt giàn giụa trên màn hình TV, trái tim vì đến được Phái thành mà thoáng an ổn lại nhói lên.

Y siết chặt tay, tự nói với mình bây giờ còn chưa thể thả lỏng.

Phó Sử Ngọ đứng lên, trong ánh mắt không hiểu của Hollande bước ra khỏi phòng khách, bắt đầu chạy vòng quanh hoa viên.

Chờ khi Phó Sử Ngọ chạy hơn mười vòng bắt đầu thở hồng hộc, Đường Húc Hải đi ra gọi y đi vào ăn cơm.

"Anh làm điểm tâm?" Phó Sử Ngọ lau mồ hôi, ngạc nhiên hỏi.

"Ờ, đương nhiên là tôi, không thì ai vào đây nữa?" Đường Húc Hải lườm y một cái.

Trong đám người bọn họ, tay nghề của hai cô gái duy nhất kia lại thảm thương đến mức nuốt không trôi nỗi.

Ít nhất còn biết làm là Phó Sử Ngọ Lưu Bội Kỳ, Ôn Triệu Minh Miêu Gia thì miễn bàn, nấu ngon nhất cư nhiên lại là Đường Húc Hải.

Hollande cũng không tệ lắm, chẳng qua người anh em này chỉ biết làm cơm Tây, cũng không thể chiếu cố khẩu vị người Hoa Hạ, làm thịt bò thịt nướng chiên gà còn có thể, nấu cháo xào rau cái gì vẫn là dẹp đi.

Mấy người vây quanh bàn tiệc lớn trong phòng ngồi ăn chung —— phòng bếp nhà ăn ngay phía sau phòng khách, vừa ăn cơm vừa nói một ít an bài kế tiếp.

"Sáng hôm nay, tôi và Miêu Gia đi làm lại chứng minh cho mọi người. Có Miêu Gia ra tay, không cần các anh tự đi đâu. Cho nên buổi sáng tự do hoạt động, các anh có chuyện gì, cũng có thể tự đi làm." Ôn Triệu Minh bảo. Trước đó có thống kê lại mọi người, trừ Ôn Triệu Minh Vương Đan ra, chứng minh của những người khác đều mất rồi.

"Không cần chúng tôi đi theo sao?" Phó Sử Ngọ lo lắng nhìn Ôn Triệu Minh, Miêu Gia có chút không đáng tin, Ôn Triệu Minh nói thế nào cũng thuộc trường hợp đặc biệt.

"Không cần, tụi em có thể thu phục." Miêu Gia tràn đầy tự tin nói.

"Đúng, lát nữa chúng tôi lái chiếc xe tải nhỏ đi, các anh muốn đi ra ngoài cũng có thể lái xe, vấn đề xăng tạm thời không cần lo lắng." Ôn Triệu Minh nhíu mày nói: "Tôi nghĩ cách coi có thể kiếm mấy chiếc xe sạc về hay không."

Xe, xe sạc? !

"Xe người già[1] hả?" Phó Sử Ngọ chần chờ hỏi.

"Phốc —— khụ khụ khụ! ! !" Chân Tử sặc một ngụm cháo vọt lên mũi .

"Thế nào? Có ý kiến gì?" Ôn Triệu Minh mặt không đổi sắc ăn thức ăn trước mặt mình, anh nói: "Thoả mãn đi, hiện tại điện tuy mắc, nhưng vẫn cung ứng được, tốt hơn xăng nhiều. Về sau trừ khi ra khỏi thành, trong thành chúng ta hoặc đi bộ, hoặc lái xe sạc."

Miêu Gia ủ rũ : "Xe sạc điện thì xe sạc điện, có còn hơn không."

Trước kia cung cấp điện đều dựa vào thuỷ lực hoặc than đá, nhưng giờ bên ngoài đều là alien, nguồn cung than sớm đã đứt, mạng lưới tải điện cũng hư, hoàn toàn dựa vào năng lượng mặt trời và bộ phận dị năng giả điện hệ phát điện cung ứng cho.

Hiện tại 1 kí điện, gấp 10 lần giá trước kia, nhà bình thường giờ buổi tối chỉ dám bắt đèn. TV, tủ lạnh, máy giặt vân vân đều thành trang trí.

Dị năng của dị năng giả, rất tiện lợi trong hoàn cảnh túng thiếu điện-nước bây giờ, giúp mọi người không bị tách rời khỏi thế giới hiện đại, bị đẩy về thời kỳ trước văn minh điện khí.

"Nếu chúng ta có dị năng giả điện hệ, có phải cũng không cần giao tiền điện không?" Miêu Gia nói thầm.

"Ờ, mỗi tòa đình viện đều có thiết bị trữ điện riêng, có điều kiện có thể tự cung cấp điện, đỡ một món tiền." Đường Húc Hải bảo.

"Ai ~ Hoắc Ân Đình cũng đi rồi, về sau cũng không có ai cung cấp nước dùng." Miêu Gia tiếc hận nói."Nếu không, cả tiền nước cũng có thể đỡ tốn."

Đường Húc Hải nổi gân xanh, suy nghĩ của Miêu Gia luôn kỳ ba như vậy.

"Phái thành đã đỡ rồi, có nước ngầm sử dụng." Ôn Triệu Minh ngẩng đầu nói: "Cho nên tiền nước coi như có thể chịu nổi. Mặt khác, đêm qua tôi bảo Miêu Gia tra tìm nghiên cứu mới nhất, bởi vì hiện tại nhân loại đều đã dị biến, sau khi thành phần phân tử Nguyên trong cơ thể ổn định, có thể không cần đặc biệt để ý vấn đề nước để uống."

"Nói cách khác, chúng ta có thể không cần bắt buộc phải uống nước đã lọc sạch?" Chân Tử hỏi lại.

"Ừ, nhưng phải làm một thí nghiệm, phân tử Nguyên trong cơ thể đạt tới mức độ nhất định mới được, bằng không vẫn có khả năng phát bệnh. Tại viện khoa học khu thành phố mới có thể thí nghiệm, buổi sáng chúng tôi không có thời gian, các anh có thể đi thử trước."

Phó Sử Ngọ nhìn Đường Húc Hải, Đường Húc Hải hướng y gật đầu.

Lúc này Hollande nói: "Tôi thấy vật tư của chúng ta còn có một ít rượu thuốc lá, nếu không dùng đến có thể bán đi không? Tôi nghĩ hiện tại mọi người cần một ít quần áo sạch sẽ."

Cách nói của Hollande coi như tương đối hàm súc, quần áo sạch sẽ…

Hiện tại trên người họ đều là quần áo lụm về, Hollande và Đường Húc Hải thậm chí còn không hợp, quần áo của những người khác thì đỡ chút, chỉ hơi lỗi thời thôi.

Ôn Triệu Minh chần chờ chút rồi dứt khoát gật gật đầu: "Các anh tìm nơi thu mua bán mấy thứ này đi, rượu thuốc lá cũng coi như món xa xỉ, đủ mua quần áo mới."

Hiện tại quần áo là không đáng tiền nhất, dị năng giả có thể tiêu dùng nổi thuốc lá rượu, dẫn đến giá rượu thuốc tương đối cao, lấy của cải hiện tại của họ, quần áo vừa người vẫn là mua nổi.

Hollande cười một cái, sau đó mời Phó Sử Ngọ: "Phó, không bằng chúng ta cùng đi chọn mua đi?"

Phó Sử Ngọ cực kì dứt khoát lắc đầu: "Tôi đã hứa với Húc Hải cùng đến viện khoa học rồi, anh giúp tôi mua là được, tôi mặc số 175."

Y cao 179, nhưng trên người không có thịt, mặc 175 là có thể.

Đường Húc Hải nâng tay một chút, nặn ra một nụ cười với Hollande: "Tôi 190."

Đường Húc Hải tuy cao 188, nhưng trên người toàn cơ bắp chắc nịch, liền muốn rộng một chút .

Hollande chỉ có thể gật gật đầu, sau đó hỏi những người khác: "Các anh muốn quần áo số mấy?"

Mấy người vòn lại từng người nói ra số đo của mình.

Vương Đan lau miệng với: "Tôi cùng đi với anh, cũng tham khảo một chút. Hơn nữa điểm công bán đi có thể tạm thời để vào chứng minh của tôi."

Chân Tử nhấc tay nói: "Em cũng đi!"

Ngải mã! Lâu quá rồi không đi dạo phố, lần này sao có thể bỏ qua.

Hollande có người làm bạn, cũng không nói gì nữa.

Lưu Bội Kỳ đồng tình nhìn hắn một cái, không biết người này có biết sức chiến đấu của phụ nữ Hoa Hạ lúc đi dạo phố ghê đến mức nào không, huống chi còn phải lập tức mua quần áo của mấy người…

Đường Húc Hải ngắm Phó Sử Ngọ một cái, tỏ vẻ vừa lòng với lựa chọn của y.

Từ ngày thoáng nhìn thấy kỳ huyễn kinh dị trong hồ nước, Đường Húc Hải liền có chút để ý quá độ đến Phó Sử Ngọ. Thường xuyên liếc ngắm y mãi, quan sát xem y có xuất hiện loại dị tượng kia lần nữa hay không.

Biến thành hiện tại hắn chỉ cần thấy Phó Sử Ngọ liếc hắn một cái, là biết Phó Sử Ngọ có ý gì .

Rõ ràng vừa rồi Phó Sử Ngọ chỉ liếc một cái chưa nói gì cả, hắn đã biết ý của y là muốn đến viện khoa học kia.

Thật không hổ là huynh đệ tốt, thần giao cách cảm nha.[vl =.,=]

Bọn Ôn Triệu Minh lái xe tải nhỏ đi, Lưu Bội Kỳ ở lại trông nhà, Hollande và hai cô gái lái một chiếc xe, Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ cũng chỉ có thể lái chiếc ô tô còn lại.

Xe cải tiến cùng xe tải vận chuyển cũng không thích hợp đi trên phố.

Đường Húc Hải nói: “Chờ tôi quen thuộc bên này, nhìn xem có thể tìm cách làm ra một chiếc thiết giáp không.”

Phó Sử Ngọ bất ngờ nhìn hắn hỏi: “Anh có thể làm xe thiết giáp?”

“Ừ.” Đường Húc Hải hờ hững hừ một tiếng: “Hiện tại quân đội quốc gia chết thảm trọng, cũng không có tài lực gì có thể tiếp tục chiêu binh mãi mã, không thấy họ bắt đầu cổ vũ nhân dân tự dựng binh đoàn à. Tôi cũng không cần hoàn hảo, nghĩ cách kiếm một chiếc bị hư, tôi dùng dị năng kim loại sửa chút là có thể tiếp tục sử dụng. Chủ yếu kỳ thật là lốp xe, loại lốp xe này phòng cháy chống đạn hơn lốp bình thường nhiều.”

Hiện tại hệ thống kinh tế đã tan vỡ, rất nhanh liền chống đỡ không nổi quân đội khổng lồ. Mỗi quân khu đều bắt đầu nghĩ cách gom góp tài chính để nuôi sống binh lính của mình, từ chỗ hậu cần moi ra một chiếc thiết giáp hỏng cũng không phải không có khả năng.

“Anh… Có trở về quân đội không?” Phó Sử Ngọ trầm mặc một hồi rồi hỏi.

“Không.” Đường Húc Hải nói.”Có lẽ cậu không biết, trước kia tôi thuộc đại đội đặc cần, đều chấp hành nhiệm vụ đặc biệt. Loại tác chiến chính diện đại quy mô này cũng không hợp với dạng quân đặc chủng như tôi, tôi thấy vẫn là binh đoàn quy mô nhỏ càng có thể phát huy năng lực hiện tại của mình hơn.”

Đường Húc Hải cũng không phải chưa từng nghĩ đến việc trở về quân đội, chẳng qua, hắn muốn trở lại đại đội đặc cần trước kia của mình, mà không phải quân đội bình thường.

Hiện tại tình thế thế này, quân chính quy liều chết chính diện với alien, kỳ thật căn bản tiêu hao không nổi nữa.

Bởi vì tính chất đặc biệt của màn trời, làm cho quân đội các quốc gia đặc biệt bị động, chiến lược thọc sâu nào cũng không có, đừng nói gì đến phi cơ đạn đạo linh tinh, nơi nào có người, nơi đó liền có alien. Là nổ người hay nổ alien? Mắt thấy alien càng lúc càng nhiều, quân đội càng ngày càng ít, khiến quân đội các quốc gia càng không dám sử dụng kế sách giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm.

Lúc này không còn là phương thức giao chiến mọi khi, dạng trận công kiên như: anh chiếm một mảnh đất tôi giành một mảnh địa bàn, như thế tốt xấu còn có cơ hội thở dốc.

Alien căn bản không cần như vậy, trước kia tụ thành quần thể bộ lạc còn làm quân đội mừng húm. Đáng tiếc chưa kịp điều động phi cơ đại pháo, alien cao đẳng đã bắt đầu đánh sâu vào căn cứ sinh tồn, thủ đô và nhiều thành thị lớn đã bị rất nhiều alien vây công.

Lũ alien cao đẳng rất thông minh, hiểu cả chuyện đầu tiên phải làm là hất ngã thành phố trọng điểm của họ.

Hiện tại phần lớn phi cơ đều bị điều động đến bên kia, thủ đô tuyệt đối không thể thất thủ.

Phái thành bởi vì cách xa thủ đô, cho nên coi như an ổn. Nhưng căn cứ vào hình ảnh mới nhất của vệ tinh, cũng chưa chắc có thể sống yên ổn bao nhiêu ngày.

"Cậu có phát hiện Hollande…" im lặng một hồi, Đường Húc Hải nhịn không được mở miệng, sau đó hắn lại không biết nên nói về sau thế nào.

"Hollande làm sao?" Phó Sử Ngọ quay đầu nhìn hắn.

Hollande sao cứ tìm cậu hoài? Hơn nữa thái độ rất kỳ quái. Đường Húc Hải thầm nghĩ.

Trước đó lúc bên hồ hắn còn có thể không thèm để ý, nhưng hôm nay trên bàn cơm người nhiều như vậy, Hollande sao cũng chỉ tìm một mình Phó Sử Ngọ?

Lưu Bội Kỳ rõ ràng cũng nhàn rỗi, hắn nữa nè, hơn nữa còn có hai cô gái rõ ràng là tay thiện nghệ đi dạo phố mà.

Đường Húc Hải cũng không phải ngăn cấm người khác quen biết Phó Sử Ngọ, chỉ là hắn có sứ mệnh quan trọng duy trì hình tượng của Phó Sử Ngọ, lỡ đâu để người ta biết Phó Sử Ngọ trong ngoài tương phản thì sao. Điều này thực bất lợi để y bảo trì uy nghiêm sau này trước mặt người khác.

Ôn Triệu Minh và Miêu Gia thì thôi, Hollande này một khi cùng Phó Sử Ngọ ở chung quen thuộc … Đường Húc Hải nghĩ đến tình cảnh hai người họ nói cười khúc khích, đã cảm thấy không được tự nhiên, rất phá hư uy tín của Phó Sử Ngọ.

Đương nhiên hắn tới giờ vẫn chưa từng nghĩ đến hành động của mình với Phó Sử Ngọ ngày thường có ảnh hưởng bất lợi gì không, sao giống chứ? Hắn và Hollande đâu có giống nhau.

"Không có gì." Đường Húc Hải nuốt trở vào, liền tính nói cho Phó Sử Ngọ, y cũng chẳng hiểu mô tê gì, trọng trách này cứ giao cho hắn đi.

Khu khai phá phía Đông cách khu thành phố mới cũng không xa, hơn nữa trên đường căn bản không có xe cộ, rất nhanh họ liền đến viện khoa học.

Tiền thân của viện khoa học là một trung tâm phòng ngừa dịch bệnh ở Phái thành, sau lại bùng nổ tình huống phát bệnh diện tích lớn, liền tập trung chuyên gia học giả về sinh vật y học khoa học các tỉnh lị về đây hết. Sau khi cơ quan này tiết lộ về phân tử Nguyên cũng không giải tán, ngược lại mở rộng, tiếp đó thành lập viện khoa học – một đơn vị chi nhánh bao hàm các loại khoa học tương quan đến mạt thế ở Phái thành.

Viện khoa học chiếm diện tích khá lớn, trừ phụ trách nghiên cứu khoa học, nó còn gánh vác chức năng truyền thụ giải thích nghi vấn.

Vừa vào cổng đã nhìn thấy trên đó có treo một biểu ngữ, trên đó ghi rõ trong hội trường đang tiến hành một báo cáo nghiên cứu mới nhất có liên quan đến alien.

Vừa thấy cái này, Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải lập tức buông xuống trắc nghiệm muốn làm, đi dọc theo bảng hướng dẫn hướng về hội trường báo cáo.

Chờ họ đuổi tới, báo cáo đã bắt đầu.

Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải từ cửa hông lặng lẽ đi vào, tìm hai chỗ trống ngồi xuống.

Phía trước trên giảng đài chính là một khoa học gia mặc áo blouse trắng, tên là gì hai người tới trễ cũng không biết.

"… Căn cứ nghiên cứu mới nhất của chúng tôi, loại alien vừa xuất hiện được phân thành alien cấp ba, trước đó chúng tôi đã phân tích, alien bình thường cũng chính là alien cấp 1 phần lớn đảm đương vai chốt thí, chỉ dùng để thực hành chiến thuật biển người. Sau đó alien tiến hóa lên cấp 2 lại mang tính sĩ binh, như vậy loại cao đẳng cũng có thể phân thành bậc sĩ quan." Blouse trắng cúi đầu nhìn bục giảng không thèm nhìn những thính giả nghe thấy phân tích của ông mà bất an xôn xao lên phía dưới."Hiện nay kết cấu quan hệ

của alien chính là như vậy: chốt thí, sĩ binh, sĩ quan, cho nên chúng tôi đoán rằng sau này rất có khả năng sẽ xuất hiện alien cao cấp hơn, cấu thành hệ thống quân sự đầy đủ của đối phương."

Phó Sử Ngọ nghe thế liền tâm thần căng thẳng, alien sẽ còn xuất hiện loại càng lợi hại hơn sao? !

Lạnh lùng vô cảm trả bài xong một phần, khoa học gia kia lại dừng một chút, sau đó giảng tiếp: "Alien cấp 3 mới bắt được, chúng tôi đã tiến hành giải phẫu, giống hai loại trước, loại alien này vẫn chỉ có cơ quan bài tiết không có bộ phận sinh dục. Căn cứ tình huống này mà phỏng đoán, alien rất có thể là sinh sản không qua giao phối, mà là vô tính. Điều này chứng minh ngoài ba loại alien phân chia ở trên vẫn còn những cấp cao hơn nữa. Cụ thể là hình thức sinh sản phân chia hay đẻ trứng, còn cần chúng tôi tiếp tục tiến hành nghiên cứu phân tích…"

Đường Húc Hải lạnh ngắt hít mạnh một hơi, đám alien này cmn cư nhiên là sinh sản vô tính!

Phó Sử Ngọ cười khổ một tiếng, vậy có nghĩa là phía trên đám alien trước mắt, còn có một loại alien nữ hoàng sinh ra chúng nó, tình huống càng ngày càng kinh khủng.

Hai người trong lòng run sợ nghe khoa học gia đứng bên trên không thèm ngẩng đầu mà báo cáo, ông cũng không tính nhìn người nghe phía dưới, khiến cho rất nhiều người có nghi vấn cũng không dám nêu câu hỏi.

Chờ báo cáo chấm dứt, khoa học gia cạch một tiếng khép lại tập văn kiện, lưu loát đứng lên, dưới chân sinh phong, áo blouse cũng phất phới tung bay, đi nhanh ra khỏi giảng đường báo cáo.

"Tiến sĩ Tả! Tiến sĩ Tả!" Có người đứng lên, lo lắng đuổi theo ông ra ngoài.

"Tiến sĩ này họ Tả a." Phó Sử Ngọ cũng đứng lên, nghe xong báo cáo kéo dài hơn một tiếng, các khái niệm lạ lùng làm đầu y hơi bị choáng.

"Sao có cảm giác tiến sĩ này rất không muốn nêu báo cáo vậy chứ?" Đường Húc Hải bất mãn nói.

Tuy ông diễn thuyết bình thường khuôn sáo, không có chỗ nào qua loa, nhưng thái độ lạnh lùng bất cận nhân tình kia, so với Phó Sử Ngọ chỉ có hơn chớ không kém.

"Đại khái khoa học gia đều có tính tình quái thế đó." Phó Sử Ngọ ngược lại rất bao dung, bởi vì song thân đều là nghiên cứu khoa học, y tự nhiên cảm giác thân thiết với loại sinh vật khoa học gia này.

Hai người đi theo dòng người ra khỏi phòng báo cáo, đa số hình như chỉ đặc biệt tới để nghe báo cáo, họ trực tiếp ra cổng, chỉ có một số nhỏ đi vào trong viện.

Viện khoa học có rất nhiều tầng, hai người đứng giữa sân không biết đi nơi nào làm kiểm tra đo lường.

Đường Húc Hải giữ chặt một người hỏi, hai người đi lên tòa nhà sinh vật.

Đi vào đại sảnh lầu một, nơi này giống y khung cảnh bệnh viện, khiến cảm giác không được tự nhiên nhạt đi rất nhiều.

Có một cô gái trên bàn cố vấn nói cho họ biết, làm kiểm tra đo lường ngay trên khoa kiểm nghiệm lầu hai, chỉ cần để nhân viên đo lường đâm đầu ngón tay một cái, lập tức có thể cho kết quả.

Nghe giống như thử máu, trên thực tế cũng phi thường tương tự, nhân viên đo lường thuần thục sát trùng trên đầu ngón tay của Phó Sử Ngọ, sau đó lấy ra một thiết bị nhọn lấy máu, máu tươi bị đâm chảy ra.

Máu của hai người đều được bỏ vào máy phân tích, chỉ chốc lát máy liền chạy ra một tờ danh sách.

Nhân viên đo lường cúi đầu nhìn kết quả, sau đó ngẩng đầu nói với hai người: "Hàm lượng phân tử Nguyên đạt tới 3%, đã qua giá trị tới hạn, không sao rồi. Có thể uống nước bên ngoài bình thường, hoa quả lương thực mới thu hoạch cũng có thể ăn."

Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính, hỏi: "Giá trị tới hạn là gì?"

Nhân viên đo lường rất có kiên nhẫn hồi đáp: "Là chỉ hàm lượng phân tử Nguyên trong cơ thể người đã đạt tới công năng miễn dịch. Trị số này là 1,5%. Một khi vượt qua con số này liền có khả năng phát bệnh. Chỉ cần không vượt qua, như vậy liền không xuất hiện ba loại hậu quả miễn dịch."

"Ba loại hậu quả, là chỉ: không có hiệu quả, áp chế, đồng hóa hả, tôi nhớ trước kia có thấy trên TV."

"Đúng vậy, chính là ba kết quả này." Nhân viên đo lường hảo tâm nói với họ: "Các anh vừa đến Phái thành à? Nếu luôn hoạt động ở bên ngoài, trên cơ bản đều qua giá trị tới hạn, không cần đến đây kiểm tra, nhất định có thể uống nước bình thường."

Chờ họ muốn đi, nhân viên còn nói thêm: "Nếu trong các anh có dị năng giả, có thể đến khoa dị năng sinh vật phía sau kiểm tra tỉ lệ đồng hóa tế bào phân tử Nguyên trong cơ thể, như vậy có thể đo ra chuẩn xác các anh hiện có dị năng cấp bậc bao nhiêu."

[1] Xe người già.

61. Chương 61

Sau khi hai người ra khỏi tòa nhà sinh vật, Phó Sử Ngọ hỏi Đường Húc Hải: "Muốn đi kiểm tra chút không?"

Đường Húc Hải ngẫm nghĩ, nói: "Đi về trước đi, kiểm tra cấp bậc dị năng, cả đội thế nào cũng phải tới một chuyến."

Trước đó Miêu Gia đã từng tìm thấy nghiên cứu về phân tử Nguyên trên internet, chẳng qua hồi đó còn chưa có nội dung cụ thể.

Bọn Đường Húc Hải trở về lúc còn khá sớm. Vì thế Đường Húc Hải để xe lại, rời khỏi đình viện số 7, nói là muốn đi xem tình huống bên quân đội.

Trong nhà chỉ còn lại Lưu Bội Kỳ và Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ liền cân nhắc chuẩn bị làm cơm trưa.

"Lưu Bội Kỳ, trưa anh muốn ăn gì?" Phó Sử Ngọ buồn rầu một lát, rồi đứng ở cửa bếp vọng ra hỏi Lưu Bội Kỳ.

Vốn Phó Sử Ngọ vào bếp, lại không cho Lưu Bội Kỳ hỗ trợ liền đủ để hắn đứng ngồi không yên. Dù sao Phó Sử Ngọ là đội trưởng, là lãnh đạo, tại sao có thể để lãnh đạo làm việc, thuộc hạ ở không ngồi một bên chờ ăn chứ? !

Đây không phải là chờ mang giày vô[1] á!

[1] Tiểu hài xuyên: ý nói cố ý gây khó dễ. Trong TH này, Lưu Bội Kỳ sợ mình làm cấp dưới mà không biết nịn cấp trên, sau này cấp trên sẽ đè đầu, cố ý gây khó dễ cho mình.

Lưu Bội Kỳ nhích nhích đứng lên, cẩn thận nói với Phó Sử Ngọ: "Cái gì cũng được, đội trưởng, kỳ thật lúc này không ai kiêng ăn đâu, anh tùy tiện làm đại cái gì đi."

Trước kia gọi anh Phó, hiện tại xác lập đoàn thể và chức vị chính thức, Lưu Bội Kỳ thực thông minh đổi xưng hô chức danh của Phó Sử Ngọ.

Đối với xưng hô này Phó Sử Ngọ cũng không để ý lắm. Y rất tự mình hiểu lấy, biết mình không có hình tượng thân thiết nhân dân, không có khả năng bảo mọi người thân cận gọi tên y như bạn bè giống Đường Húc Hải cùng Ôn Triệu Minh.

Bọn họ hiện tại có gạo dầu, còn có đủ loại gia vị. Chẳng qua rời khỏi dã ngoại về tới thành thị, họ ngược lại không biết đi đâu kiếm thức ăn.

Thật sự là làm người ta rối rắm a.

Phó Sử Ngọ thăm dò phân phó Lưu Bội Kỳ: "Anh lái xe đi dạo gần đây, nhìn xem có cái chợ nào không, sau đó chờ Hollande hoặc Triệu Minh về, là có thể trực tiếp đi mua thức ăn."

Lưu Bội Kỳ gật gật đầu, nói: "Vâng, đội trưởng."

Lưu Bội Kỳ không nói hai lời, cầm chìa khóa xe lên liền rời khỏi đình viện số 7.

Chờ một lát sau, Ôn Triệu Minh trở lại .

“Sao chỉ có mình anh?” Phó Sử Ngọ nhìn Ôn Triệu Minh lê bước chân đi tới. Quen nhìn anh ngồi trên xe lăn, hiện tại anh đứng ở tầm mắt cao thế này, y vẫn chưa thích ứng nổi.

“Chúng tôi gặp Lưu Bội Kỳ ở cửa, Miêu Gia xuống xe cùng đi với anh ta. Trước khi về chúng tôi hỏi rồi, khu khai phá phía Đông có vài cái chợ, đó trong đều là rau dưa ở vườn cây ngoại ô cung cấp cho Phái thành.”

“Mắc không?” Phó Sử Ngọ làm được trên ghế sa lông, hỏi.

“Cũng được, không mắc lắm, dù sao hiện tại rau dưa lương thực đều có dị năng giả mộc hệ gieo trồng, phí tổn thấp hơn trước kia rất nhiều, ” Ôn Triệu Minh ngồi xuống thở ra một hơi thật dài, sau đó anh nhớ tới cái gì đó liền ngồi thẳng dậy lấy ra một cái thẻ, “Đây là chứng minh của anh, trong đó có điểm công cũng có điểm số công tín. Điểm số công tín kết toán từ lệnh truy nã của Sử Chính phần lớn đều trong thẻ quân đoàn, trong chứng minh của mỗi người tôi đều chuyển một ít vào, đủ để tiêu hằng ngày rồi.”

Phó Sử Ngọ nhận lấy coi, trên thẻ có ảnh 3×4 của y, không khác chứng minh ban đầu bao nhiêu, chẳng qua hơn một ít hoa văn màu lục.

“Xám là dị năng giả, biến dị màu cam, người thường vẫn dùng loại chứng minh ban đầu.” Ôn Triệu Minh giải thích, đặt chứng minh của những người khác lên bàn trà trong phòng khách.

“Hollande thì sao?” Phó Sử Ngọ hỏi.”Có phiền toái quá không?”

Dù sao trong bọn họ Hollande là người ngoại quốc duy nhất thân phận bất đồng, huống chi bắt đầu dùng hệ thống chứng minh dân nhân Hoa Hạ, ai biết người nước ngoài xử lý thế nào.

“Không sao, giải quyết bằng chứng minh nhân dân lâm thời. Dù sao hộ chiếu không thể quẹt thẻ, thuộc trường hợp phải xử lí đặc biệt.” Ôn Triệu Minh nói, “Chờ về sau có thể trở về thủ đô, tìm được đại sứ quán của họ, có thể chuyển điểm số công tín trên chứng minh lâm thời vào chứng minh bổn quốc.”

Phó Sử Ngọ nhìn chứng minh trên bàn trà, không khỏi vươn tay cầm của Đường Húc Hải lên.

Ảnh 3×4 của Đường Húc Hải cũng có vẻ rất đần, mấy người họ cơ bản không có ai xinh đẹp .

Phó Sử Ngọ ngồi trên ghế sa lông, thuật lại chuyện y và Đường Húc Hải nghe thấy ở viện khoa học.

Ôn Triệu Minh gật gật đầu nói: “Vậy chiều chúng ta liền đến viện khoa học, đúng lúc tôi cũng muốn biết dị năng của mình hiện tại đến trình độ nào.”

Hai người nói chuyện phiếm một lát, sôi nổi cảm thán hoàn cảnh ở Phái thành, người nơi này sinh hoạt an nhàn, cứ như không cảm nhận được loạn thế bên ngoài.

Đang nói chuyện, Lưu Bội Kỳ cùng Miêu Gia trở lại.

Miêu Gia miệng kêu: “Oa, chợ ở đây lớn kinh khủng, các loại thức ăn cũng rất nhiều, nhưng không có thịt a.”

“Cũng đúng, dù sao bây giờ là chế độ điểm công, người thường không thể làm những công việc thù lao cao kia, chỉ có thể bán đồ ăn, làm buôn bán nhỏ thôi.” Lưu Bội Kỳ đi theo sau cậu tiến vào .

Trong tay hai người cầm một ít đồ ăn.

“Kỳ thật em thấy chúng ta có anh Lưu, mua mầm là Ok, căn bản không cần mua thức ăn. Lãng phí tiền quá chừng ~” Miêu Gia bảo.

Ôn Triệu Minh tức giận hỏi lại: “Em muốn làm anh ta mệt chết hả? Cả ngày trồng đồ ăn, khỏi làm cái khác hả?”

“Anh cũng không muốn trồng rau, tôi lập chí muốn trở thành nam chiến sĩ dị năng hùng mạnh a!” Lưu Bội Kỳ kháng nghị.

Có Lưu Bội Kỳ và Miêu Gia hỗ trợ, ba người miễn miễn cưỡng cưỡng nấu ra một bàn đồ ăn.

Lúc Đường Húc Hải trở về sắc mặt âm trầm, ai cũng không dám xúi quẩy mà hỏi thăm hắn, đành xếp hắn lại đây ăn cơm.

Hollande và Vương Đan, Chân Tử thì không thấy bóng dáng.

Nghĩ thôi cũng biết đi theo hai người con gái dạo phố tuyệt đối không có khả năng buổi trưa đã về.

"Khỏi chờ họ, chúng ta ăn trước thôi." Ôn Triệu Minh bất đắc dĩ nói.

Đường Húc Hải nghiêm mặt không lên tiếng, không khí quá nặng nề, người ăn cơm đều đau dạ dày.

Chờ ăn xong bữa cơm trưa như buổi tra tấn này, Miêu Gia Lưu Bội Kỳ cướp nhau rửa bát, chỉ còn lại Phó Sử Ngọ ba người họ đến phòng khách.

"Anh làm sao vậy?" Phó Sử Ngọ rốt cục nhịn không được, hỏi: "Mặt đen như đáy nồi vậy."

Đường Húc Hải thở dài một tiếng, nói: "Tôi mới biết được, nơi đội của tôi đóng trước kia đã sớm bị alien phá hủy, cũng không biết những chiến hữu bây giờ chết sống ra sao."

Ôn Triệu Minh cùng Phó Sử Ngọ vừa nghe thấy, cũng không biết nói gì cho phải.

"Đừng lo, anh lợi hại vậy, đồng đội của anh nhất định cũng rất mạnh!" Phó Sử Ngọ chăm chú nhìn hắn, an ủi: "Lúc trên người anh có thương tích, lại có thể mang theo hai gánh nặng kéo chân này mà sống sót, bọn họ nhất định cũng không thành vấn đề!"

Đường Húc Hải nhìn bộ dáng của y liền "Phốc" cười ra: "Nói thật, hai anh cũng không kéo chân, xấp xỉ hỏa lực mạnh ấy chứ."

Đường Húc Hải cảm khái thở dài, rốt cục không sầu lo cho đám chiến hữu chưa biết tương lai chưa rõ sinh tử kia nữa, nếu họ còn sống, chung quy sẽ có ngày gặp lại.

Nghỉ ngơi một lát, tiêu hóa xong thức ăn, năm người lái xe tải nhỏ đến viện khoa học.

Ba người bọn Ôn Triệu Minh lần đầu tiên đến đây, cực kì tò mò mà nhìn tiện nghi bên trong viện khoa học.

Trong viện này có mấy tòa lầu, vừa nhìn cứ ngỡ là sân trường đại học.

"Khoa sinh vật dị năng..." Phó Sử Ngọ cúi đầu nhìn bảng dẫn đường.

"Ở đây." Đường Húc Hải đứng cạnh y, vươn tay chỉ một cái lên bản đồ.

Hai người đứng rất gần, Phó Sử Ngọ thậm chí có thể cảm thấy nhiệt lượng nóng cháy từ lồng ngực của Đường Húc Hải dựa sát vào cánh tay y truyền tới.

Cứ việc hiện tại nắng gắt cuối thu còn đang tàn phá, nhưng thân thể trời sinh hơi lạnh của Phó Sử Ngọ cũng không ghét bỏ loại tiếp xúc này.

Diện tích tòa nhà này to hơn mấy cái trước, họ ngẩng đầu lên thậm chí có thể nhìn thấy nó ngay trước cổng viện.

Phó Sử Ngọ trong lòng bất an, loại năng lực này của y nói cho cùng cũng không phải dị năng, có phải cũng đến lúc cho mọi người biết hay không?

Mấy người Đường Húc Hải có vì thế mà bài xích y không?

Ôm loại thấp thỏm này, bọn Phó Sử Ngọ đi tới nơi trong cùng của tòa nhà.

"Chào anh, xin hỏi các anh cần giúp gì ạ?" Bàn phục vụ tại cửa, tiếp viên nhìn thấy họ liền sáng bừng đôi mắt, thân thiết hỏi.

"Cho hỏi đo cấp bậc ở nơi nào?" Đường Húc Hải quay đầu hỏi.

"Kiểm tra cấp bậc dị năng đúng không? Xin nhận phiếu trong này, sau đó đến lầu hai để thử máu, kết quả hai giờ sau sẽ có." Tiếp viên lấy ra 5 bảng biểu.

"Tôi khỏi đi, dù sao tôi không phải dị năng giả." Miêu Gia đẩy bảng biểu về.

"Cho dù không phải dị năng giả, cũng có thể kiểm tra tế bào phân tử Nguyên trong cơ thể, thu thập càng nhiều dạng máu, càng hữu ích để quốc gia chúng ta thành lập hồ sơ máu." Tiếp viên cười tươi như hoa nói với Miêu Gia: "Có thể xin anh cổ vũ cho việc xây dựng khoa học được không ạ?"

Cũng có lẽ là cô tiếp viên cười quá ngọt, Miêu Gia ít khi giao tiếp với con gái đơ đơ cầm lấy bảng biểu, choáng váng theo những người khác xoay người rời đi.

Trong góc đại sảnh lầu một có một hàng bàn, trên đó có mấy cây viết bi cố định trên bàn như ở ngân hàng hay thấy, mấy người họ cầm bút viết ghé lên bàn bắt đầu điền.

"Tên, tuổi, giới tính, dân tộc, thuộc tính dị năng..." Phó Sử Ngọ rối rắm, vậy thuộc tính dị năng loại khác y điền thế nào?

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, điện, phong. Y cái nào cũng không phải.

Miêu Gia trực tiếp viết một cái "Không" ở khung này, sau đó duỗi đầu nhìn bảng của y: "Giống tình huống thế này, anh Phó anh trực tiếp viết loại khác là được."

Phó Sử Ngọ như được xối nước lên đầu, nghe lời Miêu Gia viết chữ "Loại khác" vào khung.

Mấy người họ điền xong, liền lên lầu hai.

Lần này lấy máu cũng không chỉ đâm một cái thôi, mà là rút một ống nhỏ.

Làm xong hết, Phó Sử Ngọ nhìn nhìn tòa nhà không có bóng người, chần chờ hỏi: "Chúng ta chờ ở chỗ này sao?"

"Đi vòng vòng trong viện đi." Ôn Triệu Minh nói.

Không muốn nhàm chán chờ, vì thế chỉ có thể đi tham quan trong mấy tòa nhà ở viện khoa học này.

Mấy tòa trong viện, trừ sinh vật y học ra, còn có các khoa truyền thống hoá học vật lý vân vân, chẳng qua hạng mục này so với khoa sinh vật dị năng, chiếm diện tích nhỏ hơn một ít.

"Húc Hải, anh xem." Phó Sử Ngọ chỉ giây lát đã phát hiện cái gì, kéo cánh tay Đường Húc Hải, bảo hắn nhìn.

Đường Húc Hải theo ánh mắt của y nhìn lại, chỉ thấy trong khoa cơ khí có một đống vũ khí rườm rà thật lớn.

Nhưng vũ khí này, nhưng không phải kim loại chế tạo, nhìn qua đã thấy trong suốt sáng ngời, hình như là thủy tinh.

"Đây là pháo sao?" Phó Sử Ngọ không hiểu hỏi Đường Húc Hải.

Vẻ mặt Đường Húc Hải ngưng trọng, trong lòng vừa động, hình như hiểu được vì sao ở đây lại có thứ này.

"Tôi nghĩ loại đại bác không chứa kim loại này chế tạo ra là để phòng ngừa dị năng giả kim loại." Đường Húc Hải bảo.

Phó Sử Ngọ nghĩ nghĩ, hình như đã hiểu ra.

Giống như lúc trước đối mặt dị năng giả kim loại Phùng Trác Minh, súng trong tay đều biến thành phế phẩm, thậm chí phản chiến bị đối phương khống chế.

Dị năng giả kim loại rất đông, khi đối mặt tình huống giống vậy, phương diện chất liệu làm vũ khí cũng cần làm ra thay đổi nhất định.

"Nếu loại vật liệu này được, tôi cũng muốn đổi chất liệu cây súng lục giống thế này." Phó Sử Ngọ khó nén hâm mộ nhìn vũ khí trong khoa cơ khí.

"Yên tâm, tôi nhất định nghĩ cách làm cho cậu một cây." ánh mắt Đường Húc Hải kiên định, hắn đã không chỉ nghĩ thôi, mà là nhất định phải làm.

Nếu chỉ đối phó alien, căn bản không cần hao tâm tổn trí đến nghiên cứu loại chất liệu vũ khí đặc biệt này.

Nhưng Phó Sử Ngọ không nói, Đường Húc Hải cũng nghĩ ra, lúc trước vũ khí nắm trong tay lại bị địch nhân khống chế nhất định trong lòng rất buồn bực.

Trong viện khoa học rất nhiều phòng nghiên cứu hiện tại đều mở toang cửa, căn bản không có áp dụng phương thức giữ bí mật gì, cũng có lẽ là vì thời kì đặc biệt, bất kể cách nào có thể xúc tiến khoa học tiến bộ cũng chấp nhận được .

Chuyển tới chỗ trưng bày phía trước, Ôn Triệu Minh và Miêu Gia, Lưu Bội Kỳ đứng ở đó nghiêm túc cẩn thận nhìn các loại nghiên cứu báo cáo có liên quan đến alien.

Trên đó có văn bản, có hình ảnh, thậm chí còn có người mạo hiểm tánh mạng để quay cảnh chiến đấu.

"Thật giỏi quá." Miêu Gia sợ hãi than .

Lũ alien này chiến đấu rất hung tàn, móc câu trên xúc tua vươn ra làm người ta sợ hãi, lỗ miệng há toang để hàm trên hàm dưới vểnh hết lên, một hút quản vụt tới, biểu hiện sự hung ác của alien vô cùng nhuần nhuyễn.

Miêu Gia quả thực không dám tưởng tượng đây đều là ảnh chụp gần mạo hiểm sinh tử đến mức nào mới lấy được.

"Đúng vậy, thật sự rất giỏi." Ôn Triệu Minh cũng thở dài, nhiếp ảnh gia hoặc phóng viên chiến địa, mạo hiểm tánh mạng thu hoạch tư liệu hình ảnh này, cung cấp trợ giúp thật lớn cho nhân loại may mắn còn tồn tại.

Không giống những người chụp vì thu hút ánh mắt người khác lúc trước, dưới tình huống như vậy còn dám quay gần đến thế, đều là gan lớn kinh người.

Đồ trong viện khoa học đều rất mới lạ, hai giờ nhanh chóng trôi qua, Đường Húc Hải nhắc nhở thời gian, bọn họ liền đi tới khoa sinh vật dị năng.

Trở lại khoa sinh vật dị năng, họ trực tiếp đứng ở cửa sổ, lấy báo cáo của mình.

Phó Sử Ngọ dùng hai tay cầm một tờ giấy, kết quả chưa thấy trên đó làm tim y bất ổn .

"Di?" Đường Húc Hải kinh nghi một tiếng, làm Phó Sử Ngọ đang trốn tránh hiện thực lập tức dời mắt về phía hắn.

"Làm sao vậy?" Phó Sử Ngọ đi qua. Tựa vào bên cạnh nhìn báo cáo trong tay hắn.

Bên trên là tuổi, dân tộc, thuộc tính dị năng của Đường Húc Hải, xuống kết quả báo cáo phía dưới trừ cấp bậc dị năng kiểm tra ra còn có rất nhiều nội dung bất ngờ.

"Hàm lượng phân tử Nguyên trong cơ thể 4,7%, nguyên tế bào 3.8 phần ngàn, thuộc tính kim hệ biến dị cấp ba…" Phó Sử Ngọ thấp giọng đọc, sau đó y cũng nhịn không được kinh nghi một tiếng: "Huyết hệ… 1/8 huyết thống Đông Âu? !"

Phó Sử Ngọ giật mình ngẩng đầu nhìn Đường Húc Hải: "Ông bà anh có người Đông Âu hả?"

"Ừ, bà ngoại tôi là người Nga." Đường Húc Hải ngạc nhiên nói: "Làm kiểm tra còn có thể điều tra ra cái này hả."

Phó Sử Ngọ giật mình, trách không được ngũ quan Đường Húc Hải có vẻ rất khắc sâu lập thể, hốc mắt cũng hơi thâm, thì ra là có huyết thống ngoại quốc.

Ôn Triệu Minh quơ quơ báo cáo trong tay: "Thế nào? Máu của anh cho thấy có huyết thống ngoại quốc hả?"

Báo cáo của Ôn Triệu Minh có vẻ bình thường rất nhiều, hàm lượng phân tử Nguyên xấp xỉ Đường Húc Hải, nguyên tế bào cũng tương xứng, nhưng dị năng lại chỉ đơn thuần là dị năng hỏa hệ.

Ánh mắt Miêu Gia không chớp một cái nhìn chằm chằm báo cáo không nhúc nhích.

Ôn Triệu Minh nhịn không được hỏi: "Em có gì bất đồng sao? Để anh coi một chút."

Miêu Gia đơ đơ ngẩng đầu, "A" một tiếng, đưa báo cáo cho Ôn Triệu Minh.

"Em không sao chứ?" Ôn Triệu Minh quan tâm hỏi, Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải cũng đi tới.

Miêu Gia miễn cưỡng cười cười, nói: "Không sao, chẳng qua trước kia em là cô nhi, cũng không biết thân thế của mình, cho nên thấy huyết hệ có một nửa huyết thống dân tộc thiểu số nên giật mình mà thôi."

Ôn Triệu Minh cúi đầu nhìn, chỗ huyết hệ quả nhiên viết trên người Miêu Gia chảy một nửa huyết thống dân tộc thiểu số.

Phó Sử Ngọ không biết nên an ủi cậu thế nào, chỉ có thể vươn tay sờ đầu Miêu Gia.

"Em không sao, anh Phó của anh đâu, để em coi với." Miêu Gia kéo khóe miệng một chút, lập tức rút báo cáo trong tay Phó Sử Ngọ ra.

"Chờ chút!" Phó Sử Ngọ nhịn không được kêu lên.

"Đây là chuyện gì a? ! Anh Phó!" Miêu Gia đột nhiên sợ hãi la toáng lên.

Bởi vì Miêu Gia là người bình thường, cho nên hàm lượng phân tử Nguyên trong cơ thể cậu tuy cũng vượt qua 3%, nhưng nguyên tế bào trên báo cáo biểu hiện lại chỉ có không đến 1 ngàn phần. Nhìn nhìn báo cáo trong tay mọi người, ai có dị năng thì lượng nguyên tế bào trong thân thể đều trên 2 ngàn phần, Đường Húc Hải cao nhất, Lưu Bội Kỳ thấp nhất.

Nhưng mà, làm họ giật mình chính là trị số nguyên tế bào của Phó Sử Ngọ cư nhiên là 0!

Mà ở khung thuộc tính dị năng của y cũng là một chuỗi dấu chấm hỏi, cái gì cũng không có.

Phó Sử Ngọ cũng mờ mịt không hiểu, y lắc đầu nói: "Tôi cũng không biết là sao, tôi chỉ cảm thấy dị năng của các anh đều trải qua phát sốt mà đến, nhưng loại năng lực đặc biệt này của tôi thì không phải, tôi vẫn luôn cảm thấy nó không phải dị năng."

Miêu Gia không thể tin được nhìn Phó Sử Ngọ, anh Phó mạnh như vậy, năng lực dò thám cực lợi hại, làm sao có thể là người thường giống cậu, thậm chí còn có vẻ bình thường hơn cả cậu chứ?

"Sử Ngọ…" Đường Húc Hải thấy Phó Sử Ngọ không biết làm sao, trong lòng cũng khổ sở đưa tay ôm lấy vai y: "Không sao đâu, nói không chừng mấy thứ kiểm tra này căn bản không chính xác, cậu nhất định là dị năng giả không sai đâu…"

"Ai nói chúng tôi kiểm tra không chính xác? !" Một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Đường Húc Hải ngẩng đầu nhìn, một người mặc áo blouse trắng đang đứng trước mặt, dùng ánh mắt không vui nhìn hắn.

"Ông là ai?" Miêu Gia hỏi người xa lạ vừa tới liền không khách khí trực tiếp chen vào này.

"Tiến sĩ Tả?" Phó Sử Ngọ liếc mắt một cái liền nhận ra đây là người báo cáo tại đại sảnh hồi sáng.

"Ông tới đúng lúc lắm, mấy người làm kiểm tra kiểu gì vậy, căn bản không chuẩn!" Đường Húc Hải kéo báo cáo của Phó Sử Ngọ qua, không khách khí nhét vào dưới mũi tiến sĩ Tả.

Tiến sĩ Tả kéo báo cáo vào trong tay, rũ mắt nhìn.

Ông vèo một cái ngẩng đầu lên, như không dám tin hỏi: "Phó Sử Ngọ ở đây? Trong các cậu ai là Phó Sử Ngọ?"

Thái độ của ông khiến những người khác nghi ngờ, không tự chủ được nhìn Phó Sử Ngọ.

"Chính là cậu sao? !" tiến sĩ Tả đột nhiên kích động lên, ánh mắt như lửa nóng nhìn Phó Sử Ngọ, ông đi lên hai bước, mắt vẫn dán vào người Phó Sử Ngọ, giọng run run nói: "Cậu là Phó Sử Ngọ? Cậu có biết không, cậu làm khoa sinh vật dị năng chúng tôi nhốn nháo cả lên. Tôi xuống đây là vì tìm cậu, may mắn cậu vẫn chưa đi!"

Tiến sĩ Tả vươn tay như muốn sờ mặt Phó Sử Ngọ, ánh mắt ông nhìn Phó Sử Ngọ làm Đường Húc Hải khó chịu, hung hăng hất văng bàn tay ông ra.

"Ông làm gì? !" Đường Húc Hải cả giận quát.

Trên mặt Tiến sĩ Tả hiện ra tia đỏ bừng kích động, ông tức giận trừng Đường Húc Hải một cái, hất càm lên nói: "Tránh ra! Cậu ngu dân này! Đừng dùng bàn tay của cậu hoen ố nhân loại cuối cùng của thế gian."

"Ha? !" Miêu Gia chớp mắt mấy cái, đơ ra vì lời nói khoa trương mà hí kịch của tiến sĩ Tả.

"Thần kinh!" mày Đường Húc Hải nhướng thẳng lên, không khách khí quát tiến sĩ Tả: "Ông từ bệnh viện tâm thần nào trốn ra, nói hưu nói vượn cái gì vậy?"

Ai là ngu dân? !

Thái độ cao cao tại thượng kia của Tiến sĩ Tả, làm cái tên xuất thân đại binh này nổi giận.

"Chính là nói cậu, nhìn cậu là biết đầu óc đơn giản tứ chi phát triển, IQ âm hả, kêu cậu buông cậu ta ra!" Tiến sĩ Tả không sợ khí thế khủng bố của Đường Húc Hải chút nào, giương cung bạt kiếm giằng co với hắn.

Hận nhất ai khinh bỉ học vấn của hắn, còn dám nói hắn chỉ có cơ bắp không đầu óc! Hai thứ trên tên muốn chết này đều phạm phải. Đường Húc Hải nổi gân xanh, thiếu chút nữa nhịn không được xông lên đấm đá người này một trận.

"Tiểu Z? Cậu làm gì vậy?" Một lúc sau một người cũng mặc áo blouse xuất hiện .

Tiến sĩ Tả như được viện binh, ông hô về phía hướng người kia: "Âu Dương, mau giúp tôi xử tên này."

Người tên Âu Dương không kích động như ông, cũng không nhào lên chẳng quan tâm chuyện gì mà xen vào. "Cậu lãnh tĩnh một chút, hấp ta hấp tấp làm việc như vậy cũng không phải tác phong của cậu. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Cậu ta chính là Phó Sử Ngọ, chính là người tôi vừa nói với anh đó." Tiến sĩ Tả giơ chân chỉ vào Phó Sử Ngọ, "Mau giúp tôi giật cậu ta lại đi!"

"Đó là người! Không là hàng hóa." Âu Dương bất đắc dĩ đỡ trán, giữ chặt tiến sĩ Tả từ phía sau, nói với Phó Sử Ngọ: "Xin lỗi, cậu ta chỉ hơi hưng phấn quá. Bởi vì phát hiện kinh người vừa rồi."

Phó Sử Ngọ lúc này lại kiên định ngoài dự đoán, y nói: "Mặc kệ ông phát hiện cái gì, cũng không thể không khách khí đối đãi bạn tôi như vậy. Ông nói chuyện với bạn tôi thế, tôi rất không vui!" [-.,- Bé k vui, bé ứ chơi]

Âu Dương và tiến sĩ Tả đều ngây ngẩn cả người, nhất là tiến sĩ Tả, quả thực chân tay luống cuống cả lên.

"Cậu đừng giận, tôi không nên nói chuyện với cậu ta như vậy." Tiến sĩ Tả rất không cam tâm, nhưng đối mặt Phó Sử Ngọ vẫn mang vẻ lấy lòng: "Tôi giải thích với cậu ta." Sau đó biệt biệt nữu nữu xin lỗi Đường Húc Hải: "Xin lỗi, vừa rồi là tôi thái độ không tốt."

Bộ dáng cứng rắn của Phó Sử Ngọ lúc này mới dịu đi .

Đường Húc Hải kinh ngạc nhìn Phó Sử Ngọ, lòng hơi xôn xao, lại có chút cảm động.

Ôn Triệu Minh lúc này mới lãnh tĩnh hỏi: "Vừa rồi vì sao ông bảo Sử Ngọ như thế, có thể nói cụ thể cho chúng tôi biết không?"

Âu Dương thấy bởi vì bọn họ xung đột, dẫn tới người đi ngang qua đều tò mò nhìn lại nên ông bảo: "Nơi này không tiện nói chuyện, chúng ta đổi chỗ đi."

62. Chương 62

Chờ bọn Phó Sử Ngọ một hàng năm người theo sau 2 khoa học gia cùng đi vào căn phòng rộng mở trên lầu một, Âu Dương mới giới thiệu với họ: "Tôi là Âu Dương Thành, tiến sĩ vật lý học, vị này là tiến sĩ sinh vật học, Tả Truyền."

Tả Truyền sắc mặt thối thối nói: "Đừng gọi tôi tiến sĩ Tả, bảo tôi tiến sĩ Z, hoặc Z · Z cũng được."

Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải nhìn nhau, Phó Sử Ngọ nói: "Tên của tôi các ông biết rồi, bọn họ phân biệt là Đường Húc Hải, Ôn Triệu Minh, Miêu Gia và Lưu Bội Kỳ."

"Các cậu là cùng tới chứ gì." Tả Truyền hiểu, ông cầm ra một tờ giấy từ đống văn kiện phía sau, "Đây là báo cáo của cậu, Phó Sử Ngọ." Trong mắt ông lóe ánh sáng kinh người, lấy một giọng điệu mộng ảo nhìn Phó Sử Ngọ, nói: "Hàm lượng phân tử Nguyên trong thân thể cậu đạt tới 4%, nguyên tế bào lại bằng 0, cậu có biết vậy có nghĩa là gì không?"

Phó Sử Ngọ trực tiếp lắc đầu nói: "Không biết, tôi cũng không rõ ý nghĩa số liệu này, chỉ biết nơi ghi dị năng của tôi đều là dấu chấm hỏi."

Mày Âu Dương nhướng lên một cái hỏi: "Ý cậu là cậu có dị năng? Biểu hiện cụ thể là gì?"

Phó Sử Ngọ liếc liếc những tiểu đồng đội khác, chần chờ nói: "Tôi không biết nên nói thế nào, giống như tất cả cảm quan đều phóng đại lên, đôi khi có thể hình thành hình 3D sắc nét trong não. Cảm giác đó, giống như cả người tôi thoát ly thân thể, bay đến không trung từ trên cao quan sát phía dưới. Đôi khi cũng có thể thấu thị tầng trệt, phân hình dưới đất."

Miêu Gia nghe thấy thế, kinh dị cùng Lưu Bội Kỳ nhìn nhau, Ôn Triệu Minh cũng cau mày.

Bọn họ chỉ biết năng lực bắn súng của Phó Sử Ngọ đặc biệt lợi hại, bên cạnh đó luôn có thể biết một ít chuyện người khác không biết, cũng không biết y làm bằng cách nào. Đây là lần đầu tiên cụ thể nghe thấy Phó Sử Ngọ nhắc tới năng lực của y.

"Thế hả? Thì ra là vậy a..." Tiến sĩ Tả thì thào tự nói, lâm vào trầm tư.

Âu Dương bất đắc dĩ nhìn ông ta không coi ai ra gì, không thể tự kềm chế bắt đầu lao đầu vào suy nghĩ, ông bèn nói với những người khác: "Tôi nghĩ các cậu cũng biết, trước kia nhân loại bùng nổ bệnh tật quy mô lớn là do màn trời khuếch tán phân tử Nguyên mà tạo thành, hiện giờ toàn bộ tầng ngoài địa cầu, đều bị thứ này gây ô nhiễm."

Bọn Phó Sử Ngọ gật gật đầu, tỏ vẻ chuyện này họ cũng biết.

"Ừm, mà làm mọi người phát sốt, xuất hiện dị năng chính là do loại phân tử Nguyên này. Cụ thể là tạo thành thế nào tôi giải thích sơ cho các cậu một chút." Âu Dương lấy ra một biểu đồ, giải thích với mấy người: "Các cậu tới nhìn biểu đồ này, trị số này đại biểu các loại vật chất trong cơ thể con người, mà hàm lượng phân tử Nguyên khi đạt tới tỉ lệ 1.5% trong cơ thể sẽ khiến hệ miễn dịch bắt đầu phát động. Thời gian này chỉ cần là còn sống, trong thân thể liền có thêm một loại tế bào mới, tên là nguyên tế bào. Đây là kết quả thỏa hiệp của cơ thể người để tiếp tục sinh tồn, loại tế bào này sẽ cuồn cuộn không ngừng chuyển hóa phân tử Nguyên bị người hấp thu vào cơ thể, duy trì tỉ lệ này trong phạm vi nhất định, để con người có thể sống sót."

Âu Dương chỉ vào biểu đồ thứ hai nói: "Lại đến nhìn cái này. Trên thực tế, chúng tôi nghiên cứu phát hiện trong phân tử Nguyên chứa một năng lượng rất mạnh, nhưng năng lượng này không có ngoại lực tác động sẽ không thể phát tán ra. Mà nguyên tế bào hoàn toàn có thể phát huy sức mạnh của phân tử Nguyên, khi nguyên tế bào trong cơ thể vượt qua tế bào thường 1 ngàn phần, người đó liền có dị năng. Chủng loại dị năng gì thì không dễ xác định, đôi khi căn cứ hoàn cảnh cũng có thể dựa vào gien của người đó. Biến dị ra đủ loại dị năng khác nhau."

Âu Dương lúc này lại rút ra thêm một tờ từ đống văn kiện phía sau, giơ lên nói với mọi người: "Liền thí dụ như, cậu Đường Húc Hải đây."

"Tôi?" Đường Húc Hải thẳng người dậy, ôm cánh tay, ánh mắt sắc bén nhìn ông.

"Đúng, dị năng kim loại của cậu thuộc loại biến dị, nguyên tế bào không giống dị năng giả kim loại bình thường khác, cậu có thể nói cho tôi biết, trong quá trình thức tỉnh dị năng cậu có chỗ nào không giống không?" Âu Dương thực khách khí dò hỏi, "Đương nhiên đây là * của cậu, nếu cậu không muốn nói, tôi cũng không miễn cưỡng."

Đường Húc Hải bằng phẳng nói: "Không có gì không thể nói, tôi phát sốt là do vết thương trên chân nhiễm trùng, đùi phải của tôi từng bị gãy nát, cho nên bên trong có nẹp một tấm thép. Khi tôi hết sốt, tôi phát hiện tấm thép biến mất, bây giờ nghĩ lại chắc là do cơ thể của tôi hấp thu rồi."

Âu Dương cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn thực trấn định gật gật đầu, nói: "Cậu trải qua khá đặc biệt, tôi nghĩ chắc là vì loại đặc biệt này, làm dị năng của cậu biến dị."

Ngay sau đó Âu Dương lấy báo cáo của Miêu Gia ra, nói: "Trong các cậu người duy nhất không có dị năng cũng không biến dị chính là cậu Miêu Gia, người không biến dị tỉ lệ nguyên tế bào trong cơ thể rất thấp, đôi khi thậm chí không đủ 1 phần ngàn, chỉ có không phẩy mấy phần ngàn. Đây là dạng số liệu rất phổ biến hiên giờ, hiện tại lại xuất hiện một người trong cơ thể không có một nguyên tế bào nào, cậu Phó Sử Ngọ."

Mọi người đều nhìn Phó Sử Ngọ, Phó Sử Ngọ cực lực trấn định, mặt không đổi sắc nhìn lại Âu Dương.

"Có thể nói, cho tới hiện tại, cậu là người duy nhất trên địa cầu thành công miễn dịch với phân tử Nguyên, chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân mà còn sống." Giọng nói và ánh mắt của Âu Dương tràn ngập tán thưởng: "Quý còn hơn gấu trúc, làm sao không khiến các khoa học gia sinh vật rơi vào điên cuồng. Nếu sau này không còn phát hiện người giống như cậu, vậy cậu chính là nhân loại thuần túy cuối cùng trên thế giới!"

Cái mũ to đùng này chụp xuống, Phó Sử Ngọ lập tức cảm thấy áp lực tăng đột ngột.

"Tôi không có… Tại sao chứ?" Phó Sử Ngọ hoang mang nói: "Tôi chỉ là một người cực kì bình thường, sao lại biến thành như vậy ?"

Âu Dương trực tiếp lắc đầu nói: "Không biết, đây là câu hỏi chưa được giải đáp, nhưng tôi nghĩ thiên nhiên là cực kì thần kỳ, đôi khi sẽ xuất hiện kỳ tích làm người ta không tin nổi thế này."

Tả Truyền lúc này mới chớp mắt mấy cái như bừng tỉnh, ông dùng giọng nói như mộng du bảo: "Còn có… Một khả năng… Tôi biết rất không đáng tin, nhưng nó có thể giải thích rõ vấn đề này, đương nhiên nếu là trước khi màn trời xuất hiện, tôi cũng không thể tin đây là thật sự."

"Cái gì?" Âu Dương nhìn vẻ mặt như đang nằm mơ của ông, tay ngứa ngáy muốn đấm mấy phát.

Tả Truyền đi lên hai bước, như lại muốn tự tay vuốt ve cúng bái Phó Sử Ngọ một cái, lại bị Đường Húc Hải vẻ mặt khó chịu cộng thêm cảnh giác chắn trước mặt.

Tả Truyền không thèm ngó tới hắn, dùng ánh mắt đặc biệt lửa nóng nhìn Phó Sử Ngọ nói: "Còn có một khả năng nữa, chính là bản thân Phó Sử Ngọ trước khi màn trời xuất hiện đã có năng lực không giống người thường, loại năng lực này khiến thân thể cậu có sức đề kháng cực mạnh. Tôi nghĩ… chỉ có thể là người có siêu năng lực tồn tại trong truyền thuyết a."

"Cái gì? !" Miêu Gia kinh ngạc nhìn Tả Truyền.

Lưu Bội Kỳ chớp mắt mấy cái, chần chờ nói: "Ý của ông là… Đội trưởng của chúng tôi chính là loại siêu nhân như trong truyền thuyết với mấy cái phim X men ấy hả?"

"Ha ha ha!" Đường Húc Hải cười lớn tiếng, "Giải thích mắc cười quá!"

Phó Sử Ngọ cũng thấy khôi hài, y đồng ý gật đầu: "Tôi trước kia thật sự chỉ là người thường, thật sự, không có chút dị thường nào hết."

Đường Húc Hải cảm thấy Tả Truyền này càng ngày càng thái quá, nên cười lạnh một tiếng bảo: "Đúng vậy, tôi có thể chứng minh, chúng tôi trước kia làm hàng xóm hai năm, y không chỉ bình thường, thậm chí còn quá trạch!"

"Cái này chưa chắc." Âu Dương đứng một bên lãnh tĩnh phụ họa bạn mình: "Trước khi thời cơ tới, người có tiềm lực luôn biểu hiện rất bình thường. Có lẽ nếu không có phân tử Nguyên kích thích, siêu năng lực của cậu Phó Sử Ngọ cả đời cũng không xuất hiện. Cũng chỉ bình thường như vậy mà sống hết đời thôi."

"Cậu thật sự cảm thấy mình từ nhỏ tới lớn chẳng có chỗ nào dị thường hết sao? Cậu cẩn thận hồi tưởng một chút." Tả Truyền chăm chú hỏi.

Phó Sử Ngọ lắc đầu nói: "Không có."

"Thôi! Nghe họ nói chuyện thực lãng phí thời gian!" Đường Húc Hải không kiên nhẫn kéo Phó Sử Ngọ, mang y xoay người bước đi, "Căn bản là nghiên cứu của mấy người chưa thấu triệt, năng lực này của Phó Sử Ngọ nói không chừng là một loại dị năng thôi."

Tả Truyền hô to phía sau bọn họ: "Rốt cuộc có phải siêu năng lực không, làm một thí nghiệm cụ thể sẽ biết."

Phó Sử Ngọ dừng một chút, lại bị Đường Húc Hải trực tiếp tha đi.

Đường Húc Hải quay đầu lại, sôi máu quát: "Khỏi bàn đi, đừng nghĩ coi cậu ta như chuột bạch cho mấy ông thí nghiệm!"

Miêu Gia rùng mình một cái, khoa học gia, thí nghiệm, chuột bạch, thật khủng khiếp a!

Ôn Triệu Minh cau mày quay đầu lại nhìn Âu Dương vẻ mặt trầm tĩnh, Tả Truyền nóng bỏng, xoay người đi theo đồng đội rời khỏi đó.

Trên đường về, Phó Sử Ngọ dị thường trầm mặc.

Đường Húc Hải siết tay lái, giọng nôn nóng quát: "Đừng miên man suy nghĩ ! Liền tính không phải dị năng thì thế nào, hiện tại dị năng đa dạng vậy, căn bản cũng không đặc biệt bắt mắt gì, không ai cảm thấy cậu đặc biệt hết."

Phó Sử Ngọ sợ nhất chính là vì điều này mà gây nên gợn sóng, y cảm kích nhìn Đường Húc Hải một cái, trầm thấp "Ừm" một tiếng.

Nhìn tâm tình y vẫn không cao, Đường Húc Hải nhịn không được kéo ra một bàn tay đi sờ đầu y, đáng tiếc sáng hôm nay thức dậy y đã gội đầu, nhúm tóc ngốc cũng giấu mặt trên đỉnh.

Miêu Gia cũng thò người qua, nói ké: "Nói đúng a, dù sao hiện tại alien xâm lấn, nhà mình còn chưa lo nổi, dị năng hiện còn chưa có chương trình và hệ thống cụ thể gì, chỉ cần chúng ta không nói, ai cũng không biết cái của anh Phó căn bản không là dị năng."

Ôn Triệu Minh cũng gật đầu: "Sử Ngọ, nếu anh thật sự để ý, chúng tôi không đề cập tới là được."

Vốn chỉ là một vấn đề rối rắm nhỏ, lại khiến cho mấy đồng đội lo lắng như vậy, Phó Sử Ngọ ngại muốn chết, nói: "Tôi sẽ không nghĩ đến chuyện này, không làm các anh lo lắng nữa. Kỳ thật tôi chỉ hơi để ý, bởi vì cái này không phải dị năng, sau này chỗ khác các anh rất nhiều, tôi không biết nên phát triển và rèn luyện thế nào."

Đường Húc Hải không hề gì nói: "Để ý làm cốc gì, cậu quên năng lực hiện giờ của cậu mạnh hơn hồi ở rạp chiếu phim cỡ nào à? Có gì tốt hơn là sử dụng nhiều, chiến đấu nhiều chứ, tự nhiên loại năng lực này sẽ tăng trưởng thôi. Khoa học gia kia không phải đã nói, cậu thuộc loại hình tiềm lực, là phân tử Nguyên kích thích tiềm lực của cậu bùng nổ. Cũng không khác mấy với cách dị năng tăng trưởng à."

"Tiềm lực…" Phó Sử Ngọ trầm ngâm.

Chờ về tới đình viện số 7, bọn Hollande đã trở lại, trong ba người họ chỉ có một dị năng giả là Chân Tử, trừ việc nhắc nhở cô nhớ đến viện khoa học làm kiểm tra ra, đối với mấy chuyện còn lại, năm người ai cũng không nói ra.

Lực chú ý của Chân Tử chỉ bị chuyện này phân tán một chút, liền toàn tình vùi đầu vào khoe khoang chiến tích của bọn họ.

Không ngoài dự đoán, Hollande vẻ mặt mệt xỉu ngồi trên ghế sa lông. Ban đầu hắn cứ nghĩ mục tiêu đơn giản rõ ràng, mua chút quần áo ngày thường và ra ngoài là được, không ngờ hai cô nương này đi từ đầu đến đuôi, đi dạo đến trưa còn chưa đã.

Các cô trừ việc tỉ mỉ phối đồ cho từng người ra, còn so hàng ở 3 tiệm, từng tiệm mà chọn.

Lưu Bội Kỳ đồng tình hỏi Hollande: "Mệt chết đi được đúng không?"

Hollande cứ việc mệt muốn chết, lại vẫn thân sĩ mà hàm súc nói: "Không sao."

Vương Đan phân quần áo trong túi mua sắm ra, tách cho từng người.

Đường Húc Hải sợ hãi nhìn đống quần áo chất đầy cả sô pha: "Tôi hỏi một phát, mấy cô mua nhiều ít vậy?!"

Chân Tử nói: "Không nhiều lắm, chỗ quần áo này đều có bốn mùa, tụi em còn mua quần áo dày qua mùa đông, với loại mỏng mùa hè, hiện tại giảm giá nên rẻ lắm a."

Đường Húc Hải không lời gì để nói: "Đến lúc đó lại đi mua không được sao."

Chân Tử nghiêm túc nói: "Như vậy sao được, ai biết đến lúc đó còn quần áo bán không, sản xuất hiện tại sao đảm bảo được chứ."

Phó Sử Ngọ cầm lên lật xem quần áo đặt trước mặt y, đều là chiếu cố vấn đề tâm lý của y mà chọn: jacket, áo gió, sơmi, áo hở cổ.

"Cám ơn." Phó Sử Ngọ chân thành nói cảm tạ.

"Không cần khách khí." Vương Đan cười cười với y.

Cơm tối là Đường Húc Hải làm, tay nghề mạnh hơn Phó Sử Ngọ Lưu Bội Kỳ nhiều.

Hollande ba người đi dạo cả ngày, không ngừng miêu tả hiện trạng thương nghiệp Phái thành cho họ nghe.

Cửa hàng không ít, chủng loại thương phẩm lương thức lâm sản trước mắt cũng rất nhiều, chính yếu là giá cả cũng không mắc. Không bàn tới dạng như họ kiếm được một lố tiền bất ngờ, cho dù là kiếm điểm công bình thường, cũng có thể đủ tiêu phí.

Ăn xong cơm chiều không bao lâu, đột nhiên có người ấn vang chuông cửa.

"Ai đến lúc này vậy cà?"

Họ hai mặt nhìn nhau, bọn họ ở đây căn bản chưa từng lộ mặt lần nào, cho dù là những người rời đi hôm trước cũng không biết địa chỉ hiện tại của họ.

"Em đi mở cửa." Miêu Gia xung phong nhận việc.

Cậu đi đến tấm cửa sắt rèn, ngoài dự liệu của cậu, đứng bên ngoài chính là một sĩ quan ăn mặc quân trang, vẻ mặt kiên nghị.

Miêu Gia tâm tồn kính ý đối với quân nhân, vội vàng kéo cửa ra.

"Chào anh, có chuyện gì không?"

Khuôn mặt Miêu Gia còn hơi ngây ngô, khiến sĩ quan này sửng sốt một chút, sau đó anh đứng đắn hỏi: "Cư trú nơi này là người của quân đoàn Long Cốt đúng không?"

"Đúng vậy." Miêu Gia gật đầu.

"Tốt lắm, đây là đơn thông báo nhiệm vụ hiệp phòng[1], thỉnh giao cho đội trưởng các cậu." Sĩ quan đưa cho cậu một phong thư.

[1] Hiệp phòng: cùng nhau phòng chống.

"Ai ~ vâng ." Miêu Gia vội vàng dùng tay nhận lấy.

"Vậy tôi liền cáo từ ." Sĩ quan nói xong liền xoay người muốn đi.

"Tiến vào ngồi chơi chút đi anh!" Miêu Gia hô.

"Không, tôi còn phải đi những nơi khác truyền tin." sĩ quan kia khoát tay, đi hướng những đình viện khác.

"Ai đến vậy?" Ôn Triệu Minh hỏi.

"Một quân nhân, nói là đưa nhiệm vụ hiệp phòng gì đó tới." Miêu Gia giơ phong thư lên.

Đường Húc Hải vẻ mặt trịnh trọng, hắn đứng lên: "Đưa anh."

Đây là một đơn thông báo lấy danh nghĩa đại sảnh công tín tuyên bố nhiệm vụ hiệp phòng.

Bọn Đường Húc Hải mới đến, vẫn là lần đầu tiên nhận được nhiệm vụ hiệp phòng Phái thành đưa ra.

Mỗi một binh đoàn hay nghiệp đoàn, trước khi triều alien công thành đều sẽ nhận được thỉnh cầu hiệp phòng từ quân đội. Dù sao bây giờ chỉ có quân đội có thể nắm rõ động thái của alien.

Lúc bọn Đường Húc Hải trở về chỉ biết alien đã tụ tập theo quy mô lớn, cũng biết bên Phái thành sớm muộn gì cũng gặp phải tiến công, lại không ngờ đến đột ngột như vậy.

"Ngày mai quần lạc alien gần Phái thành nhất có lẽ sẽ khởi xướng công thành." Đường Húc Hải vẻ mặt ngưng trọng nói.

"Ngày mai sao?" Ôn Triệu Minh nghĩ nghĩ nói: "Miêu Gia, tối em ráng vất vả một chút, nhìn xem có thể tìm được tin tức hữu dụng gì không. Ngày mai lúc đi hiệp phòng, em không cần đi, ở lại đình viện thôi."

Miêu Gia vẻ mặt trịnh trọng gật gật đầu nói: "Dạ."

63. Chương 63

Sáng sớm, Phó Sử Ngọ bị một tiếng ré bén nhọn làm bừng tỉnh .

Vốn y cũng không được ngon giấc do hôm sau có nhiệm vụ hiệp phòng, Phó Sử Ngọ lập tức nhảy dựng lên.

"Tình huống nào!" Miêu Gia thậm chí cả đêm không ngủ, đầu óc đang mơ mơ màng màng vẻ mặt ấm ức loạng choạng chạy ra.

Phó Sử Ngọ tinh thần căng thẳng cào cào tóc, vội vã từ trên lầu chạy xuống.

Trong phòng khách lầu một, Đường Húc Hải đã chờ y ở đó. Thấy hắn ở, cảm xúc khẩn trương của Phó Sử Ngọ bất giác cũng nhạt đi rất nhiều.

"Xảy ra chuyện gì?" Phó Sử Ngọ hỏi.

"Cảnh báo chiến tranh." Đường Húc Hải không để ý lắm khoát tay, hai chân hắn tiêu sái vắt lên bàn trà, nói với những người đang lục tục ra tới: "Chẳng qua là sóng công kích đầu tiên, cách thời gian đơn thông báo yêu cầu chúng ta đến vẫn còn sớm, không cần gấp."

Đường Húc Hải nói không cần gấp thì thật sự tuyệt không sốt ruột. Vẻ mặt hắn trấn tĩnh, khí định nhàn nhã ngồi đó bảo mọi người đi ăn cơm rửa mặt đi.

Có liên quan đến mặt hành động quân sự, trong ba người đều do hắn phụ trách, Phó Sử Ngọ và Ôn Triệu Minh mặc dù trong lòng nghi hoặc, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi rửa mặt sau đó ăn điểm tâm.

Thế nhưng, bởi vì Đường Húc Hải bình tĩnh lạnh nhạt, khiến những người chưa trải qua trường hợp lớn thế này đều bình tĩnh lại.

Đường Húc Hải không biết thức dậy lúc mấy giờ, ngồi chờ bọn Phó Sử Ngọ ăn xong mới rời khỏi nhà ăn, Miêu Gia đang ôm cái lap hình như đang nói gì đó với hắn.

"Anh biết, hôm nay chú làm người lưu thủ, chờ tại số đình viện 7. Làm nhân viên tình báo, cái phải làm thì làm đi, chuyện còn lại là của tụi anh." Đường Húc Hải vỗ vỗ đầu Miêu Gia, nhìn quầng thâm dưới mắt cậu, bảo.

"Thật sự không cần em đi với các anh à?" Miêu Gia bất an hỏi: "Nếu có em, còn có thể giúp các anh đúng lúc chú ý hướng đi của alien."

"Không cần, giám thị tình hình ở hiện trường, vẫn là giao cho Sử Ngọ đi." Đường Húc Hải nói xong đứng lên, bảo vài người khác: "Chuẩn bị tốt chúng ta liền xuất phát."

Phó Sử Ngọ hô hắn một tiếng: "Anh không ăn hả?"

Đường Húc Hải xoay thân đi nhanh ra ngoài, nói: "Tôi đã ăn rồi."

Mọi người để lại Miêu Gia một mình chờ ở đình viện, cùng chen chúc lên chiếc xe tải nhỏ, hoàn cảnh eo hẹp tuy làm mọi người khó chịu, nhưng vào lúc chưa rõ tương lai thế này vẫn cùng hành động sẽ tương đối có lợi hơn.

Thông báo đêm qua, trừ thời gian địa điểm ra, cả từng chặng thoát hiểm trên tường thành hiệp phòng cũng biểu thị, ngoài ra còn có bản đồ lộ tuyến tỉ mỉ chi tiết.

Miêu Gia cả đêm không ngủ, khổ khổ cực cực sưu tầm tình báo có thể dùng được trên diễn đàn tiêu điểm, cậu không chỉ tìm thấy tình huống hiệp phòng của binh đoàn nghiệp đoàn trước đó. Thậm chí còn tìm ra rất nhiều video cực kì quý hiếm, không được công khai, chỉ trữ trong vệ tinh quân sự.

"Đến lúc đó, Lưu Bội Kỳ Vương Đan Hollande gia nhập vào quân hiệp phòng trên tường thành, sẽ có người an bài các anh làm thế nào. Căn cứ tin tức Miêu Gia tìm được, việc của biến dị giả đều là truyền tin hay vận chuyển đạn dược thôi." Đường Húc Hải nói, "Tôi Sử Ngọ lão Ôn cùng Chân Tử, bốn chúng tôi đều thuộc loại hình chiến đấu, bởi vì cấp bậc dị năng cao, nói không chừng sẽ được an bài vào tuyến đầu đi giết alien."

"Tôi không đủ đạn làm sao?" Phó Sử Ngọ sờ sờ cây súng vắt bên hông, hai thanh súng này là thu hoạch được lúc giết chết Sử Chính tiêu diệt bang dã lang, bởi vì Sử Chính dùng đại lượng hỏa dược để chế bom, nên cuối cùng Phó Sử Ngọ cũng không tìm được nhiều đạn để dùng.

"Đừng lo, đến lúc đó tìm quan quân hậu cần để lãnh." Đường Húc Hải liếc nhìn y, nói: "Tin tôi đi, thấy được kỹ thuật bắn súng của cậu, họ không cần cậu đi tìm, sẽ tự mình đem hỏa lực đạn dược đến cho cậu thôi."

Phái thành là thành thị cách quân khu tỉnh H gần nhất, vị trí địa lý nơi này hiểm yếu, gần với vịnh cảng, là nơi xung yếu trong chiến lược quan trọng của Hoa Hạ.

Cho nên quốc gia đã sớm bố trí nhà xưởng phi thường toàn diện ở phụ cận. Bình thường chỉ tiến hành sản xuất như thường, chờ chiến tranh bùng nổ, những nhà xưởng này sẽ nhanh chóng biến thành xưởng công nghiệp quân sự, cuồn cuộn không ngừng vận chuyển đạn dược cho quân đội. Sau khi mạt thế bắt đầu, quân khu tỉnh H liền toàn diện tiếp quản Phái thành, tu kiến căn cứ sinh tồn chắc chắn bền vững.

Tuy rằng hiện tại không có tài lực quốc gia chống đỡ, nhưng quân đội vẫn có thể dựa vào lực lượng của chín mình phòng thủ vững loạt nhà xưởng đồng bộ này. Hỏa lực đạn dược, họ không thiếu .

Lúc Đường Húc Hải một chuyến bảy người đuổi tới, người ở hiện trường đã đông nghẹt, lại trong vội có trật tự, cũng không cho phép xe tải nhỏ tới gần, họ đành đậu ở xa xa, đi bộ qua đó.

Chờ thông báo tên binh đoàn, liền có quan quân chuyên phụ trách quản lý đến nhận lãnh họ.

Quan quân kia vội vàng đi đến nói: "Các anh đều đi theo tôi!"

Họ căn bản chưa kịp mở miệng, quan quân kia đã đi xa mấy mét, chỉ có thể theo sát phía sau.

"Nghe! Tôi chỉ nói một lần!" Giọng điệu quan quân nọ dồn dập quát: "Binh đoàn Long Cốt các anh phụ trách phòng thủ khu F22, dị năng giả đi tìm thượng úy Trâu báo danh, biến dị giả tập hợp ở điểm cung ứng hỏa lực phía dưới tường thành. Hiểu chưa? !"

"Hiểu!"

Bởi vì thần thái giọng điệu của ông ta, bọn Phó Sử Ngọ không tự chủ được bắt đầu thấy khẩn trương lên.

Mày Đường Húc Hải nhíu lại chút, lại không nói gì đi nhanh theo sau bọn họ, chờ dẫn họ đến nơi, quan quân kia nói: "Từ cầu thang này đi lên chính là khu 20-25, các anh tự leo lên tìm. Đừng tìm lộn khu vực, bằng không cuối cùng điểm số công tín kết toán không rõ, cũng đừng trách tôi không nói trước cho các anh biết."

Qua lại bên người đều là binh lính đi lại vội vàng, không khí vô cùng khẩn trương.

Đường Húc Hải mở miệng nói: "Vâng, đừng lo, có tôi ở đây các anh sẽ không xảy ra chuyện tìm lộn khu đâu."

Khóe miệng Phó Sử Ngọ rút một chút, cái này coi như kể chuyện cười không?

Đường Húc Hải nói với 2 biến dị giả và Lưu Bội Kỳ: "Các anh trừ cung ứng hoả lực, hôm nay nhiệm vụ chủ yếu là lao động thể lực, hẳn không làm khó được các anh."

Vương Đan, Hollande vẻ mặt căng cứng, Lưu Bội Kỳ khẩn trương nuốt nước miếng. Đường Húc Hải giữ giọng thoải mái cổ động mấy câu, ba người liền xoay người đi tìm điểm cung ứng hỏa lực.

Phó Sử Ngọ ngẩng đầu nhìn tường thành thật lớn cao tới mười thước bên người, nơi đó có một loạt cầu thang, thông hướng phía trên tường thành.

Trên mặt cầu thang viết một chữ cái tiếng Anh "F" to đùng, phía dưới còn có một hàng số "20-25" .

"Đừng nghĩ quá nhiều, làm như chúng ta bình thường hay làm, alien cấp ba không có gì đáng sợ, chỉ có tốc độ nhanh hơn một ít thôi." Đường Húc Hải thấp giọng nói, "Có năng lực trinh thám của Sử Ngọ, có thể dự phòng trước mà."

"Ừ." Phó Sử Ngọ hít sâu một hơi, gật gật đầu.

Đường Húc Hải nhìn trái nhìn phải, bảo: "Hai người các anh lúc chú ý an toàn bản thân nhớ tận lực giết alien cấp 2, tôi hôm qua có xem tư liệu, cuộc chiến ban đầu alien cấp ba sẽ không xuất hiện. Đại khái đang chỉ huy phía sau. Sử Ngọ, nếu cậu phát hiện alien cấp ba liền nói cho tôi biết, tôi tìm cách xử lý nó."

Phó Sử Ngọ nghĩ nghĩ hỏi: "Alien cấp 3 sẽ không chỉ có một con chứ?"

"Một quần lạc chỉ có một, nhưng triều alien công thành là từ mấy quần lạc hợp lại." Đường Húc Hải nhỏ giọng nói.

Những người khác kinh sợ thở dốc, chuyện này hiện đang là cơ mật không ai biết, cũng không rõ Miêu Gia kiếm ra từ chỗ nào.

Đường Húc Hải cẩn thận dặn dò mấy câu xong, đoàn người bò lên đỉnh thành.

Chờ lên đến trên, tiếng súng tiếng pháo đinh tai nhức óc bỗng xé rách màng tai họ.

Kết cấu phía trên tường thành không phải đơn giản, mà có một đoạn tường thấp, đoạn tường này lùn hơn phía sau hai thước, xạ thủ súng máy đứng trên tường cao, một khi alien tiến hóa dùng lực nhảy cao siêu bật lên tường thấp, cũng không đến mức trực tiếp đụng đến những chiến sĩ này, dị năng giả chủ yếu phòng thủ phía trên lùn thấp, họ phụ trách giết chết lũ alien nhảy lên.

Đường Húc Hải đi dọc theo tường thành, rất nhanh liền tới khu 22, tìm được thượng úy Trâu.

"Anh chính là đội trưởng đi? Sao chỉ có bốn người các anh?" Thượng úy Trâu cau mày, ấn đường khắc sâu một chữ xuyên.

Tay Phó Sử Ngọ lặng yên siết thành quyền, mặt không đổi sắc nói: "Đoàn chúng tôi tổng cộng 8 người, trong đó năm dị năng giả, hai biến dị giả, còn có một người bình thường. Trừ mộc hệ ra, tất cả dị năng giả đều ở đây."

Mày Thượng úy Trâu run lên, hình như đang cực lực nhẫn nại gì đó, ông đanh mặt nói: "Nếu vậy, bốn người các anh liền phụ trách phòng thủ tường thấp khu 22."

Phó Sử Ngọ trong lòng không rõ lí do, nhưng vẫn hàn khí sâm sâm nói: "Tuyệt không bỏ qua một alien nào!"

Ấn đường Thượng úy Trâu giãn ra một chút, ông thở hắt ra, gật gật đầu.

Chờ bốn người xuống đến chỗ tường thấp, mơ hồ còn có thể cảm nhận được ánh mắt phức tạp của thượng úy Trâu kia.

"Xảy ra chuyện gì?" Phó Sử Ngọ không hiểu, "Thượng úy này hình như rất bất mãn?"

"Không biết, có lẽ có nguyên nhân nào đó chúng ta không biết." Ôn Triệu Minh quay đầu nhìn bên trên thật sâu: "Quân đội cũng không bình yên."

Đường Húc Hải sắc mặt âm trầm như có thể vắt ra nước: "Quân đội cũng có phân chia phe phái, đại khái là bị cuốn vào. Đừng cho tôi biết có âm mưu gì kéo đến người chúng ta, bằng không nhất định làm hắn hối hận!"

Sự thật quả như Đường Húc Hải nói, bọn họ không cẩn thận đã bị kéo vào cuộc chiến phe phái. Bất kể thời điểm nào, con người luôn không tránh được tranh quyền đoạt lợi.

Đoạn tường F22 này vốn tương đối nghiêng, nhưng liền tính nghiêng đến mấy, mỗi đoạn cũng có khoảng cách 20 m, bốn người phụ trách alien trên tường thấp, nếu không là bọn Phó Sử Ngọ, rất có thể sẽ xuất hiện thương vong.

Alien cấp 1 đã chứng minh rõ cớ sao chúng được gọi là chốt thí, từng nhóm từng nhóm alien đánh sâu vào tường thành, chúng hung hãn không sợ chết, cứ việc xạ thủ súng máy trên tường cao không ngừng bắn, vẫn sẽ có alien xuyên qua lưới lửa nhảy vào lớp tường phía dưới.

Trên tường thành cao ngất không có cái gì bám vào, vách tường trống trơn nhìn như không có cách nào để chúng bò lên, lũ alien lại xếp chồng lên nhau, từng chồng từng chồng hình thành cây thang hướng lên trên.

Bốn người Phó Sử Ngọ lúc đầu đứng ở bên trên không có gì làm lập tức chấn động, Ôn Triệu Minh động thủ đầu tiên, ngọn lửa phun ra, đốt lũ alien rú thảm thiết ngã xuống.

Phó Sử Ngọ cũng lấy súng lục ra, y không bắn con alien trên cùng, ngược lại bắt đầu bắn từ dưới chót, từng súng chuẩn xác bắn chết hoặc tàn phế con dưới cùng, như vậy cái thang alien chồng lên nhau sẽ đứt ngay khúc đuôi, không thể không bắt đầu xây lại.

Chân Tử học theo, cô cũng đứng một bên tập trung công kích con dưới chót.

Đường Húc Hải tối không sợ cận chiến, hắn trực tiếp biến ra đại kiếm trong tay, chém về alien sắp bò lên tới.

Cứ việc đoạn tường thành này chỉ có bốn người, nhưng cũng không xuất hiện chút sơ hở, khiến thượng úy Trâu vẫn luôn đề tâm chú ý bọn họ nhẹ nhàng thở ra.

64. Chương 64

Nhờ vào Miêu Gia, bọn họ gần như làm bừa tránh được triều alien lúc trước. Cũng bởi vì có tình báo của Miêu Gia, cho dù phải đối mặt triều alien, cũng chỉ là bầy ít hơn một ngàn.

Thẳng đến khi đứng trên tường thành Phái thành, nhìn alien đầy khắp núi đồi, mênh mông vô bờ ngoài thành. Phó Sử Ngọ mới biết được alien sau khi rơi xuống địa cầu đã hình thành sóng triều khủng bố đến mức nào.

Phó Sử Ngọ gần không có tinh lực làm bất kì giao lưu gì với người khác nữa, chỉ có thể máy móc không ngừng nổ súng.

Sau đó đạn của y tiêu hao gần như không còn, thượng úy Trâu giống như Đường Húc Hải đã nói gọi người đưa đạn tới cho y, cũng từng hỏi y muốn đổi súng tự động hay không. Nhưng nếm thử súng tự động một chút, lại phát hiện bắn không chuẩn bằng súng lục được, Phó Sử Ngọ nhụt chí đành đổi lại lần nữa.

Ôn Triệu Minh vẫn không ngừng phun lửa, từ sáng mãi cho đến chạng vạng, một khắc cũng không ngừng.

Giữa trưa vẫn có vài chiến sĩ chạy tới, cầm lựu đạn ném xuống, thay ca cho họ một lát để họ nghỉ ngơi ăn cơm.

Chờ Ôn Triệu Minh mỏi mệt đứng cũng đứng không nổi, Đường Húc Hải bảo: "Lão Ôn, anh và Chân Tử đi lên tường cao đi."

Sắc mặt Ôn Triệu Minh tái nhợt, môi khô nứt, anh liếm liếm môi, giọng khô khốc nói: "Không được, có hai người các anh làm sao nổi."

Đường Húc Hải chém alien cả ngày, lúc này cũng có chút mệt mỏi, nhưng hắn còn có thể kiên trì, hắn bảo: "Anh nghỉ ngơi đi, bằng không thoát lực, ngày mai không phải chỉ còn có tôi với Sử Ngọ à."

Chân Tử chần chờ một lát, cô thật sự cũng mệt quá rồi, nhưng bảo cô bỏ lại đồng đội, lấy tính cách của Chân Tử làm không được.

Thượng úy Trâu đi xuống nói: "Kiên trì không nổi liền nghỉ ngơi, các anh đã làm được ngoài dự kiến của tôi, trận chiến này không phải một ngày có thể chấm dứt."

Ôn Triệu Minh lúc này mới chịu lui về phía sau, cứ đứng mãi như thế khiến cho phần còn lại của đôi chân bị cụt đã sớm đau đến không chịu nổi, vừa nhúc nhích thiếu chút nữa đã ngã oạch rồi.

Chân Tử lập tức chạy lên đỡ lấy anh.

Thượng úy Trâu lúc này mới phát giác khác thường, dị năng giả hỏa hệ này cư nhiên là người tàn tật!

Tự đáy lòng dâng trào một niềm kính nể, thượng úy Trâu vội vàng gọi hai tiểu chiến sĩ nâng Ôn Triệu Minh đi xuống.

"Các anh cũng thật là! Anh ta hành động bất tiện, sao không nói sớm một chút?" Thượng úy Trâu áy náy nói.

Đường Húc Hải cười lạnh một tiếng nói: "Alien cũng không thấy thế mà tha mạng a."

Trâu Thượng úy trầm mặc, xoay người gọi vài chiến sĩ khiêng súng phun lửa đứng bên cạnh tường thấp.

Ông giải thích với Đường Húc Hải cùng Phó Sử Ngọ: "Vốn nhân số dự tính là nhiều hơn, số lượng súng lửa và lựu đạn được phân phối khá ít. Hai người các anh cũng nghỉ ngơi một lát đi, chờ trời tối lũ alien liền tự động ngừng chiến."

Cánh tay Phó Sử Ngọ cả nâng lên cũng thấy mỏi nhừ, nghe vậy trực tiếp buông thõng tay xuống không giơ lên nổi nữa.

Tuy vậy mặt y vẫn lạnh tanh, thong dong kéo bước chân đi theo Đường Húc Hải lên tường cao.

"Thượng úy Trâu, xét thấy chúng tôi cũng bị liên lụy, chẳng lẽ ông không nên kể mọi chuyện cho tôi biết?" Đường Húc Hải vẻ mặt thâm trầm nhìn thượng úy Trâu.

Thượng úy Trâu thở dài, nói với Đường Húc Hải: "Mỗi đoạn tường tối thiểu yêu cầu hơn mười người, thấp nhất không ít hơn tám dị năng giả phòng thủ, đây là trải qua số liệu tính toán chính xác. Lúc phân bố nhiệm vụ canh phòng hôm qua, tôi cũng không dự liệu được chuyện này sẽ phát sinh. Đây là bị chui chỗ trống, đúng lúc binh đoàn các anh là tám người, bị phân phối đến Đoạn tường này."

"Hại mạng người quá!" Phó Sử Ngọ khó có thể tin: "Nếu hôm nay không phải chúng tôi, xuất hiện chỗ hổng bị alien công tiến vào thì làm sao? !"

"Chờ chúng ta không là chết, cũng là quân pháp xử trí." Trâu Thượng úy vẻ mặt giận dữ: "Các anh yên tâm, chuyện này sẽ không bỏ qua như thế. Âm mưu của họ không thực hiện được, buổi tối tôi liền có cơ hội xin càng nhiều hỏa lực đạn dược, ngày mai sẽ không vất vả như vậy ."

Mắt Đường Húc Hải hung ác nhìn thượng úy Trâu nói: "Ai có quyền phân phối binh đoàn hiệp phòng? Ông nói cho tôi biết tên của hắn."

Thượng úy Trâu lắp bắp kinh hãi, cười khổ bảo: "Đây là cuộc chiến phe phái trong quân đội, người thường các anh vẫn đừng dính vào."

Ôn Triệu Minh vỗ lên vai Đường Húc Hải một cái, lắc đầu với hắn. Bọn họ người đơn thế mỏng, lúc này chính diện xung đột với đối phương, không thể nghi ngờ là lấy trứng chọi đá.

Đường Húc Hải siết chặt nắm đấm, nghiến răng kèn kẹt: "Chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy? !"

Ôn Triệu Minh nói: "Tạm thời chúng ta phải nhẫn nại, ngủ đông. Quân tử báo thù mười năm không muộn!"

Thượng úy Trâu dự đoán: "Không cần lâu như vậy! Rất nhanh chúng tôi đã có thể hất cẳng đối phương."

Đường Húc Hải âm âm cười: "Lúc hất đừng quên nói cho tôi biết một tiếng."

Súng lửa lưu đạn rốt cuộc không thể kiên trì đến cuối cùng, Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ nén mỏi mệt giết đến cuối cùng, sau đó liền nhờ người khiêng trở về.

Thượng úy Trâu cho sĩ binh lái xe đưa họ về đình viện số 7, khiến Miêu Gia đang lưu thủ sợ hãi nhảy dựng.

Đứng thẳng ra ngoài 7 người, kết quả cong vòng về ba người, Chân Tử là miễn cưỡng tự đi, mà Ôn Triệu Minh lại được khiêng tiến vào.

Chân Ôn Triệu Minh sưng cả lên, Vương Đan Lưu Bội Kỳ khuân vác cả ngày vội vàng chạy đến giảm sưng giảm đau cho Ôn Triệu Minh. Hollande thì chui vào bếp làm cơm chiều, hiện tại cũng không phải lúc xoi mói đồ Trung Quốc hay cơm Tây.

"Các anh như vậy ngày mai làm thế nào?" Vương Đan lo lắng hỏi. Hiện tại toàn bộ đều trong tình trạng tàn binh yếu nhược, ngày mai cả đứng lên cũng khó.

Phó Sử Ngọ gian nan xoay người trên ghế sa lông một cái, y nâng tay lên nói: "Ngủ một đêm sẽ khỏe thôi…"

"Ngủ cả đêm cũng khó khôi phục đến trạng thái tốt nhất." Đường Húc Hải nằm sấp trên ghế sa lông, giọng rầu rĩ nói.

Hắn cũng không ngờ, ngày đầu tiên alien công thành, bọn họ lại để mình bị người hố!

Ôn Triệu Minh ngưỡng đầu tựa vào ghế, trong đầu chuyển nhanh.

Một lát sau, anh ngồi thẳng dậy bảo Miêu Gia: "Bị động như vậy không được! Miêu Gia, em đi khu thành phố cũ một chuyến, tìm Chu Vĩ Hoa. Bảo anh ta phái vài người lại đây, tốt nhất là dị năng giả hệ công kích."

Miêu Gia đứng lên, gật gật đầu, xoay người cầm chìa khóa xe đi.

Đường Húc Hải nâng đầu lên, ngón tay cái giơ hướng về phía Ôn Triệu Minh: "Vẫn là anh thông minh, biết tìm viện trợ bên ngoài."

Ôn Triệu Minh căng môi, xả ra một nụ cười vô lực.

Buổi tối ăn xong cơm chiều, thượng úy Trâu bất ngờ phái người đưa đồ tới.

Một chiến sĩ trong tay kéo một chiếc xe lăn vào, người khác thì ôm một hộp giấy.

"Đội trưởng Phó, đây là trung đội trưởng chúng tôi bảo đưa cho ngài Ôn, ngày mai ngài cũng không cần đứng lâu như vậy."

Bọn họ đưa tới là một xe lăn điện, xe này không nhẹ như chiếc ban đầu của Ôn Triệu Minh, pin cũng có vẻ rất cồng kềnh.

Ôn Triệu Minh kinh ngạc trợn to mắt, giật mình nói với hai chiến sĩ: "Trở về nói với trung đội trưởng các anh, xin cám ơn."

Phó Sử Ngọ ngồi nhổm dậy, mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm xe lăn kia, quay đầu hỏi Ôn Triệu Minh: "Anh muốn ngồi không? Tôi cảm thấy anh hiện tại đi đường rất tốt, cũng không ai nhìn ra."

Phó Sử Ngọ còn nhớ hồi trong kho hàng, những người đó ở sau lưng chế ngạo, chê cười Ôn Triệu Minh tàn tật thế nào.

Tiểu đồng đội của y thật vất vả mới thoát khỏi tự ti, nhìn thẳng vào chỗ thiếu hụt rồi đứng lên. Lại ngồi xe lăn lần nữa, lòng anh chịu được không?

Ôn Triệu Minh hiển nhiên hiểu được lo lắng của Phó Sử Ngọ, mỉm cười trấn an y: "Không sao, có xe lăn đôi khi tiện hơn chút." Anh liếm liếm đôi môi còn khô khốc: "Hơn nữa, đôi khi ngồi trên xe lăn, cũng có thể xem là một loại thủ đoạn mê hoặc đối thủ."

Nhìn thấy một người tàn tật, suy nghĩ đầu tiên của mọi người lúc nào cũng là người này không có uy hiếp gì, đây là ấn tượng tâm lý hình thành rất lâu đời, sẽ không lập tức nhắc tới cảnh giác.

Đối với loại tâm tư này của Ôn Triệu Minh, Phó Sử Ngọ tỏ vẻ chỉ cần tiểu đồng đội không thương tâm để ý thì thế nào cũng được.

Một tiểu chiến sĩ khác ôm thùng đặt lên bàn, nói: "Đây là thuốc làm dịu cho các anh, là cách khôi phục năng lượng cho dị năng giả mà viện khoa học nghiên cứu ra. Sử dụng dị năng quá độ, trong ngày sẽ có tình huống thoát lực, hôm sau cũng không thể khôi phục bình thường. Loại thuốc làm dịu này chính là bổ sung năng lượng nguyên tế bào, có thể giúp dị năng khôi phục đến trạng thái bình thường."

Người trong phòng đều lần đầu tiên nghe thấy điều này, Lưu Bội Kỳ đi lên mở hòm ra, thứ bên trong giống y như cây kem đánh răng loại nhỏ, vặn nắp ra, thuốc làm dịu dạng mỡ chảy ra.

"Tôi nếm một chút." Nhìn ánh mắt tò mò của đồng đội chung quanh, Lưu Bội Kỳ tăng can đảm liếm một cái, "Không vị."

Tiểu chiến sĩ đưa xe lăn tới khóe miệng co rút nói: "Là không vị, có thể làm thành không vị viện khoa học cũng nghiên cứu rất lâu, trước kia nó khó ăn như trung dược ấy."

Tiểu chiến sĩ ôm thùng thì nói: "Nghe nói mục tiêu kế tiếp của họ, là muốn làm thuốc làm dịu thành các loại mùi vị ."

"Viện khoa học…" ánh mắt Phó Sử Ngọ lóe một cái, nói: "Bọn họ làm ra rất nhiều nghiên cứu hữu dụng lại tài giỏi."

Điểm ấy người ở đây không có cách nào không đồng ý, dù sao từ khi màn trời mở ra alien xâm lấn tới nay, chính là viện khoa học đã luôn cung cấp các loại tư liệu phân tích alien, phân tử Nguyên, dị năng giả. Có thể nói không có cố gắng của những khoa học gia này, không biết bọn họ phải trải qua cái gì mới có thể mò ra hết thảy như hiện tại.

Có hộp thuốc làm dịu này, Ôn Triệu Minh Đường Húc Hải Chân Tử ba người lại an an ổn ổn đánh một giấc.

Sáng hôm sau, Đường Húc Hải gõ cửa phòng Phó Sử Ngọ.

Chỉ có vài người hữu hạn biết Phó Sử Ngọ cầm thuốc làm dịu cũng sẽ không ăn, Đường Húc Hải có chút lo lắng y khôi phục thế nào.

"Hôm nay cậu thấy thế nào?" Đường Húc Hải giương mắt nhìn nhìn nhúm tóc nhí nhố trên đầu Phó Sử Ngọ, nhịn xúc động muốn đi nắm lấy vò vò.

Phó Sử Ngọ hồn nhiên bất giác nói: "Cánh tay còn hơi mỏi. Tôi không sao, hôm qua căn bản không có vận dụng năng lực của tôi nhiều lắm, à tôi phát giác hôm qua lũ alien đó đều là chốt thí, cả một con alien cấp 2 cũng không có."

Đường Húc Hải nghiêm túc nói: "Ngày hôm qua bất quá chỉ là công kích thăm dò, hôm nay mới là chính diễn! Nhất định không được lơ là."

Phó Sử Ngọ cũng đoan chính thần sắc, nghiêm túc gật gật đầu.

Sau đó, Đường Húc Hải rốt cục nhịn không được chứng tay tiện mà thò tay ra giật nhúm tóc ngốc của y!

65. Chương 65

Lúc ăn điểm tâm, ai cũng cảm thấy được áp khí của Phó Sử Ngọ đặc biệt thấp, không khỏi đều trốn ra xa.

Đường Húc Hải như không có việc gì nhét thức ăn vào mồm, thanh thanh cổ họng nói: "Đều mau ăn, còn phải hội hợp với người của Chu Vĩ Hoa nữa đó."

Cách lớp mắt kính, Phó Sử Ngọ dùng ánh mắt sắc bén trừng hắn. Đường Húc Hải thì da dày thịt béo, nhếch miệng lên nhìn lại y, hắc hắc vui vẻ.

Phó Sử Ngọ lập tức nhụt chí, đối với loại người mắng mãi không sửa này, y lại không thật sự phát giận vì chuyện thế này, y còn có thể làm gì bây giờ?

Y xị mặt, tuyệt không thỏa hiệp với thế lực tà ác!

Mấy người Chu Vĩ Hoa tôn kính nhóm ân nhân Phó Sử Ngọ đã giải thoát họ ra từ ma chưởng của Sử Chính từ đáy lòng. Miêu Gia nói bảo họ phái vài người sức chiến đấu mạnh đến, thế là năm người bọn Chu Vĩ Hoa đã từng lộ ra chiến lực mạnh nhất trước mặt Đường Húc Hải đều đến.

Đường Húc Hải nhìn năm người đều đến trong lòng mới thở phào, hắn quay đầu nói với Phó Sử Ngọ: "Hôm nay cậu chỉ cần chuyên chú phát hiện alien cấp 2 và cấp 3 thôi, nhiệm vụ phòng thủ tường thấp liền giao cho chúng tôi là được ."

Thượng úy Trâu đã chuẩn bị sẵn tâm lý phải gian khổ thêm một ngày nữa. Lúc thấy nhân số bọn họ gia tăng gấp đôi, lập tức vui mừng quá đỗi.

"Những dị năng giả này là từ đâu tìm tới?" Ông ta hỏi.

"Bọn họ đều là cùng theo chúng tôi vào Phái thành, chẳng qua vừa mới dàn xếp thôi, còn chưa đăng kí." Đường Húc Hải giới thiệu năm người họ cho thượng úy Trâu.

Nghe năm người đều là dị năng hệ công kích, lòng thượng úy Trâu càng bình tĩnh.

"Tốt, có bọn họ, chúng ta hẳn có thể bình yên vượt qua đợt alien công thành này." Trâu Thượng úy gật gật đầu, "Trừ cái này ra, tôi có một tin tốt và một tin xấu muốn nói."

Mày Đường Húc Hải giương lên, cười như không cười nói: "Không ngờ thượng úy Trâu cũng thích chơi trò này. Nói tin xấu trước đi."

Thượng úy Trâu nhấp miệng một cái, sắc mặt sa sầm xuống, bảo: "Tuy tôi cố gắng tranh thủ, nhưng chỗ hậu cần vẫn nói hỏa lực đạn dược có thể cam đoan, nhưng súng lửa lựu đạn đều dựa theo dự định trước đó cung cấp, không thể vượt qua phạm vi định mức cho chúng ta được."

Mặt Đường Húc Hải cũng trầm xuống, hắn nheo mắt, cười lạnh một tiếng: "Cấp trên của ông cũng đủ vô dụng."

Mặt Thượng úy Trâu hiện lên một vệt xấu hổ, biện giải: "Cũng không phải sai lầm của họ, ai bảo hậu cần bị bọn kia cầm giữ trong tay." Ông thở hổn hển một hơi nói: "Nhưng yên tâm, rất nhanh vũ khí trang bị kiểu mới liền sẽ được đưa vào sử dụng, bọn họ không còn biện pháp khống chế hậu cần dùng thế lực bắt ép chúng ta."

Thượng úy Trâu xả ra một nụ cười, bảo: "Giờ nói tin tốt, thượng cấp của tôi nghe nói bên tôi có một tay súng thiện xạ, đặc biệt cho phép chúng ta vận dụng vũ khí kiểu mới trước. Nhìn nè! Cái này là súng có đạn năng lượng chuẩn bị đặc biệt cho đội trưởng Phó."

Trong tay ông cầm hai thanh súng lục màu bạc, súng này lớn hơn súng Phó Sử Ngọ dùng một ít, báng súng có vẻ rộng hơn, ổ đạn thoạt nhìn cũng không giống bình thường.

"Đây là? !" Đường Húc Hải giật mình nhìn cây súng, cho dù là hắn lúc còn ở đại đội đặc cần, trang bị đều là vũ khí tối tân, cũng chưa thấy qua loại súng hình thức này.

Thượng úy Trâu cuối cùng cũng có cảm giác hòa nhau một ván, ông hơi đắc ý giới thiệu cho Đường Húc Hải: "Đây là vũ khí hoàn toàn mới do chuyên gia vũ khí viện khoa học chuyên môn căn cứ vào kết cấu năng lượng phân tử Nguyên mà thiết kế! ổ đạn này, " ông rút ổ đạn ra cho mấy người nhìn, "Bên trong có một thiết bị, có thể lấy mẫu phân tử Nguyên trong không khí, sau đó thông qua thiết bị trong ổ mà chuyển hóa thành đạn năng lượng. Cây súng này lợi hại nhất ở chỗ có thể tự bổ sung năng lượng ngay, không có chuyện hết đạn, đương nhiên điều này cũng có hạn chế thời gian và năng lượng, mỗi lần bổ sung năng lượng có thể bắn ra 200 phát đạn năng lượng, mỗi lần bổ sung yêu cầu 12 giờ."

Bọn họ kinh thán không thôi, Phó Sử Ngọ càng tâm tình kích động lại phức tạp.

Mặc dù có vũ khí kiểu mới, không cần phát sầu vì đạn. Nhưng nhân loại ngay khi phát hiện vật chất mới là phân tử Nguyên này, nhanh thế đã tìm ra cách dùng nó để chế tạo vũ khí, không thể không nói tính phá hư và hủy diệt của nhân loại thật đáng sợ.

"Nhưng súng này, hiện tại có một chút tỳ vết nhỏ." Thượng úy Trâu sờ sờ mũi, có chút bất an nói: "Bởi vì năng lượng của đạn quá mạnh, cho nên súng này không thể liên tục sử dụng, cần thời gian làm lạnh. Đương

nhiên là do chất liệu này có hạn, chờ về sau có tài liệu càng tốt để làm thân súng, liền hoàn mỹ ."

"Ý ông là súng này sẽ nổ ngược á?" mặt Đường Húc Hải xụ xuống, bất kể vũ khí gì một khi tồn tại tính không ổn định, liền không nên đưa vào sử dụng, đây không phải lấy mạng Phó Sử Ngọ ra đùa à!

"Sẽ không nổ ngược, chẳng qua súng sẽ nóng lên." Thượng úy Trâu vội vàng giải thích: "Một khi nhiệt độ vượt qua điểm nóng chảy, thân súng liền biến dạng, viên đạn sẽ không chuẩn xác nữa."

"Vậy sau khi biến dạng, viên đạn bị nghẹn lại không phóng ra được, không phải sẽ nổ ngược à?" Đường Húc Hải không tin nhìn ông.

Thượng úy Trâu nói: "Trải qua thực nghiệm hiện nay, không có xuất hiện hiện tượng nghẹn đạn, thân súng hơi biến dạng chỉ dẫn đến bắn không chuẩn. Cho nên nếu bắn không chuẩn, liền không cần tiếp tục dùng đến biến dạng nghẹn nòng súng!"

"Lúc đang chiến đấu, loại tình huống cực đoan này cũng chưa chắc sẽ không xuất hiện." mặt Đường Húc Hải đen xì tranh luận với ông ta.

Phó Sử Ngọ để miễn Đường Húc Hải chọc tức thượng úy Trâu, nhanh chóng đi lên nhận hai thanh súng kia, trịnh trọng nói lời cảm tạ với Trâu thượng úy.

Thượng úy Trâu cũng chẳng có thời giờ tranh luận với tên cố chấp Đường Húc Hải này, an bài các chiến sĩ triệt hạ khỏi tường thấp, bảo bọn Đường Húc Hải lên trên.

Đường Húc Hải nói với Ôn Triệu Minh: "Hôm nay anh cùng người Bình Nam thay nhau ra trận đi."

Ôn Triệu Minh lắc đầu nói: "Không cần để ý như vậy, có xe lăn tôi ngồi ở chỗ cao cũng có thể."

Đường Húc Hải cũng không khuyên nữa, nói nữa sẽ đả thương lòng tự trọng của Ôn Triệu Minh, hắn bảo: "Không cần cậy mạnh, lượng sức mà đi."

Phó Sử Ngọ liếc hắn một cái liền dời tầm mắt cổ quái đi, bản thân người này cũng cực yêu cậy mạnh, có tư cách gì khuyên nhủ người khác chứ!

Đương nhiên Đường Húc Hải tuyệt không cảm thấy mình cậy mạnh, rõ ràng đó là kiên cường mà.

Bọn Chu Vĩ Hoa đều là những người trải qua trận vây công của alien cấp 3 lúc mới rơi xuống ở nhà tù Bình Nam, đối mặt alien ùn ùn kéo đến tuy trong lòng thầm giật mình, nhưng vẫn bình tĩnh vững vàng. Lần này không giống như lần trước, chỗ dựa của họ là căn cứ vững hơn, hỏa lực cũng mạnh hơn, càng đáng tin hơn.

Thượng úy Trâu đứng ở trên nhìn một lát, phát giác mỗi trợ lực tới hôm nay đều không giống người thường, càng xem trọng mấy người bọn Đường Húc Hải.

Có đủ quân gia nhập, Phó Sử Ngọ đạm mạc ôm cánh tay đứng một bên, sau lại càng lên cao nhìn ra rất xa. Thượng úy Trâu bị bộ dạng sâu không lường được trên người y mê hoặc, không khỏi lại thêm vài quả cân lên cho Binh đoàn Long Cốt vẻn vẹn chỉ có 8 người này.

Phó Sử Ngọ cũng không thèm để ý những ánh mắt kỳ quái hoặc nhiều hoặc ít của quân nhân, y chỉ nhớ Đường Húc Hải đã yêu cầu cái gì. Y cứ đứng đó quan sát, phân biệt bóng dáng alien tiến hóa và cao đẳng trong lũ alien như thủy triều này.

Khiến y kỳ quái hơn nữa kiêng kị chính là, vẫn không có tung tích lũ alien đó.

Điều này thật quái lạ …

Duy trì tinh thần buộc chặt tiến hành xem xét liên tục, sắc mặt Phó Sử Ngọ dần trắng bệch. Đường Húc Hải ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn, lòng trầm xuống, hắn từ tường thấp đạp mấy đạp trực tiếp nhảy lên tới tường cao.

Đường Húc Hải vươn bàn tay to đè lên đầu Phó Sử Ngọ: "Mệt lắm hả?"

Mặt Phó Sử Ngọ trắng ra, mím môi, mặt không đổi sắc lắc đầu.

"Còn ổn." Y cau chặt mày, có chút tinh lực không tốt ngẩng đầu nhìn Đường Húc Hải.

Bộ dáng này, khiến tim Đường Húc Hải nhói lên một cái, suy nghĩ một chút, hắn thấp giọng bảo: "Cậu là người không phải máy, không thể giống Rađa lúc nào cũng quét được. Như vậy đi, cách mỗi mười lăm phút, cậu xem xét một lần."

Mười lăm phút cũng chính là tần suất một sóng alien công kích, hổm rày chưa xuất hiện biến hóa gì.

Phó Sử Ngọ kéo khóe miệng một chút, lộ ra một độ cung thật nhỏ: "Ừ, tôi biết ."

Đường Húc Hải lo lắng vỗ vỗ vai y, lại từ tường cao nhảy xuống.

Giữa trưa thay ca, vẫn là thượng úy Trâu cho người cầm súng phun lửa lựu đạn lên nhận ca, chín người ăn cơm uống nước nghỉ ngơi một giờ, lại tiếp tục chiến đấu.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, ngày thu dương quang mãnh liệt, gió nhẹ mát mẻ, mọi người đứng trên tường cao đều bị vây trong nắng gắt, hoàn cảnh gian khổ thế này còn phải không ngừng chiến đấu.

Thế nhưng, hỏa lực mạnh của Phái thành trong lúc này lại phát huy tác dụng cực kì trọng yếu, trên cơ bản không xuất hiện bất kì chỗ hổng bị công phá nào, cũng gần như không có thương vong.

Điều này làm cho mọi người càng vững tin hơn, thời gian từ từ trôi đến buổi chạng vạng, mặt trời lặn ở núi tây, tia sáng cuối cùng cũng biến mất, ánh mặt trời dần nhạt lại.

Trời sắp tối, lòng người không khỏi lơi đi, một khi tới đêm đen, hoạt động của alien liền đình chỉ, lui lại.

Nhưng dưới tình huống lơi lỏng này, đột nhiên xuất hiện biến hóa khiến mọi người trở tay không kịp!

Cuối tầm mắt 3D của Phó Sử Ngọ đột nhiên xuất hiện một tầng sóng dạng tuyến sáng bừng, lập tức khiến thần kinh y lộp bộp, không tự chủ được mở to hai mắt.

Đó là triều alien đông nghịt đều tạo thành từ alien cấp 2, số lượng ngàn vạn!

Phó Sử Ngọ khẩn trương đến cổ họng nghẹn cứng, thiếu chút nữa không phát ra tiếng nổi.

"… Húc Hải, Đường Húc Hải!" giọng Phó Sử Ngọ bén nhọn hô: "Đến!"

Cái gì đến? Binh lính phòng thủ trên tường cao, đứng ngay bên cạnh y ngu ngơ nhìn đường chân trời do alien hình thành trong tầm mắt hoàng hôn u tối lan tràn.

Đường Húc Hải chiến đấu cả ngày, may là hôm qua đã dùng thuốc làm dịu. Nhưng hắn không giống những người khác, hắn sử dụng càng nhiều sức mạnh cơ thể, hiện tại cũng đã bắt đầu thấy mệt .

Đang lúc hắn lơi lỏng bắt đầu suy nghĩ coi trở về còn có sức đi tắm nước nóng không, lại chợt nghe Phó Sử Ngọ gào to.

"Không xong!" Đường Húc Hải nhỏ giọng nguyền rủa một tiếng, lũ alien càng ngày càng quỷ quyệt, cư nhiên thừa dịp quán tính hình thành của nhân loại, lúc họ tối thả lỏng cảnh giác mà cho alien cấp 2 xuất động toàn diện tiến công!

"Alien cấp 2 đến!" Đường Húc Hải nổi giận gầm lên: "Đừng thả lỏng cảnh giác, dị năng toàn lực tiến công!"

Thượng úy Trâu không dám tin nhìn dưới cơn rống giận của hắn, mọi người lập tức khẩn trương lên.

"Làm sao anh biết?" Thượng úy Trâu trên tường cao hô.

"Là dị năng của đoàn trưởng chúng tôi!" Chân Tử quay đầu lại gào về phía sĩ binh quân đội đang không biết làm sao: "Mau đi khuân vác càng nhiều đạn dược đến! Sắp phải đại chiến rồi đó!"

66. Chương 66

Nói đến dị năng – thứ bây giờ còn thực huyền diệu chưa rõ ràng này, thượng úy Trâu không tin cũng phải tin. Ngay lập tức ông cho chiến sĩ nhanh chóng thông báo tin này cho những liên đội khác, sau đó bảo người khuân vác càng nhiều đạn dược về từ chỗ cung ứng.

Súng máy cỡ nặng phụt ra ngọn lửa đan chéo thành mạng lưới dày đặc, thậm chí những chiến sĩ nhàn rỗi cũng cầm lựu đạn đến tường thấp vào tư thế sẵn sàng. Tiếng khẹt lửa dày đặc của súng pháo vang lên khiến người tới gần khu vực phòng thủ thấy lạ lùng.

Trời cũng sắp tối rồi, không phải sẽ ngừng chiến à, sao lại náo nhiệt nữa rồi?

Nhưng chưa kịp nghĩ tiếp, một tiếng rú thảm thiết cắt qua chân trời liền vang lên.

"A ——" một dị năng giả không kịp đề phòng bị con alien cấp 2 trèo lên lũ cấp 1 vồ lấy, một cái vồ như hổ phác lang ôm hung hăng đánh hắn ngã ngửa xuống đất!

Không chờ đồng đội của hắn đi cứu, liên tục có alien cấp 2 chân như gắn hỏa tiễn bật lên.

"Phốc!" Hút quản bất ngờ cắm phập ngay giữa trán dị năng giả, hắn lập tức trợn tròn tròng trắng, chết bất đắc kì tử.

"Mẹ nó! ! !" chiến sĩ phòng thủ trên tường cao trợn mắt, chộp lấy súng mác đâm vào con alien đang đạp một cái nhảy lên phía dưới chân.

"Xẹt" một tiếng quất giòn vang, cái xúc tua dài ngoằng quấn lấy thân súng máy, một sức kéo rất mạnh truyền đến, chiến sĩ bị lôi ngược về phía trước, nghênh đón hắn chính là hút quản bắn ra từ giữa lỗ miệng đã há toang!

Nơi nơi đều đang diễn ra cuộc phản chiến thế này, tiếng kêu gào kinh hoàng vang dội liên hồi.

Thượng úy Trâu giận dữ hét: "Đứng vững! Bắn! Bắn! ! !"

Lúc này trong Phái thành phía sau lưng họ, bỗng vang lên tiếng cảnh báo ồn ào còn thê lương hơn cả hồi sáng.

Thượng úy Trâu thở phào, lớn tiếng quát: "Gắng gượng đi! Viện quân rất nhanh liền đến!"

Toàn thành xôn xao cả lên. Loại cảnh báo này trừ lần diễn tập ra, cũng là lần đầu tiên vang lên, không phân biệt nam nữ bệnh tàn, người thường biến dị giả dị năng giả tất cả đều phải lên tường vây, tham gia chiến đấu.

Đảo mắt một cái, Phái thành liền biến thành một cỗ máy chiến tranh khổng lồ.

Hai tay Đường Húc Hải nắm chuôi cự kiếm, vòng eo cường kiện vặn lại rồi quét ngang mạnh một cái, alien cấp 2 vồ tới lập tức bị chém đứt phăng ngang người.

Bọn Chu Vĩ Hoa bắt đầu thấy chật vật, dù sao trận chiến hồi trước tuy cũng gian khổ, nhưng phần lớn vẫn là lũ chốt thí bậc một, nhưng lần này toàn bộ đều là alien cấp 2.

Ngay lúc bọn họ bối rối vụng về thấy càng khó có thể ứng phó nổi, "Phốc phốc phốc! ! !" vang lên, có cái gì bay sát qua người bọn họ, bắn vào thân thể alien.

Alien hung lệ trước mắt đột nhiên cứng đờ lại, sau đó ngã bẹp xuống.

Chu Vĩ Hoa tập trung nhìn vào, ngực con alien trước mắt tràn ra một động lớn, một mùi cháy khét phiêu tán ra.

"Đừng lo!" Phó Sử Ngọ lớn tiếng quát, "Tiếp tục chiến đấu, tôi sẽ hiệp trợ các anh!"

"A… Vâng!" tim Chu Vĩ Hoa nhảy bật lên, lập tức tập trung chú ý phía bên ngoài tường thành càng ngày càng u ám.

Giữa biển alien phía dưới không biết hỗn tạp bao nhiêu alien cấp 2, bọn họ chỉ có thể thận trọng mà đánh, ứng phó công kích càng ngày càng mạnh không dễ phòng ngự của alien cấp 2.

Ánh mắt Phó Sử Ngọ sắc bén nhìn chằm chằm phía dưới, hai tay hơi nghiêng, song súng trong tay phát ra tiếng "Phốc" "Phốc", đạn năng lượng xé rách không khí xoay tít bay về phía mục tiêu.

Cổ tay y hơi nhói lên, bả vai mỏi nhừ. Trán toát mồ hôi, lực dội ngược của súng năng lượng mạnh hơn súng thường nhiều. Nếu nói y có thể dễ dàng thích ứng lực dội của súng thường vậy súng năng lượng này lại khiến y phải cố hết sức .

Như thế này mãi, y sẽ nhanh chóng mất đi độ chính xác.

Phó Sử Ngọ cảm thấy quá hung hiểm, dứt khoát mở toạt cảm quan ra, không cần ngắm nữa, đạn năng lượng trong súng bắn loạn xạ không có cách thức gì. Y nhất định phải tìm được biện pháp khác.

Trong hình ảnh 3D, quỹ đạo viên đạn nhanh chóng hiển hiện trước mắt, Phó Sử Ngọ không cầm súng ngắm nữa, mà dựa hết vào quỹ đạo viên đạn để tìm chuẩn mục tiêu.

Ánh mắt Phó Sử Ngọ sáng ngời, rất tốt, có thể làm được!

Phó Sử Ngọ cắn môi dưới, tiến lên hai bước đứng ở phía trước, hai tay y mở ra, họng súng nghiêng đến kì quái, ánh mắt y mất đi tiêu cự nhìn thẳng về phía trước.

"Phốc! Phốc! Phốc! …" họng súng năng lượng ánh xanh thoáng hiện, tràn ra một luồng hỏa hoa sáng ngời.

Đạn năng lượng vẽ ra một quỷ đạo quỷ dị, như cây pháo hoa đốt đêm giao thừa, xoay xoay xèo xèo giao nhau bắn ra, từng tia từng tia bắn ọt vào người lũ alien đang bật lên.

Phó Sử Ngọ đột nhiên bùng nổ, đại phát thần uy, alien cấp 2 không ngừng bật lên trên không đều bị bắn chết, sau đó rớt xuống đám alien.

Ngay lập tức áp lực của F22 chợt giảm, Đường Húc Hải thở hỗn hển, quẹt quẹt mồ hôi, ngẩng đầu nhìn bóng hình lạnh lẽo đứng ở phía trên, khóe môi hắn hơi nhếch lên.

Không đợi mọi người kinh thán thả lỏng vì thủ đoạn bạo lực của Phó Sử Ngọ, Phó Sử Ngọ liền căng môi, mặt vô cảm buông một súng xuống: "Hơi nóng lên …"

"Đệt!" Đường Húc Hải trợn trắng mắt.

"Alien cấp 2 còn rất nhiều…" một tay Phó Sử Ngọ bắn vào alien, cái tay còn lại thì vẫy vẫy súng, như kỳ vọng có thể mau hạ nhiệt độ xuống.

Lúc y vẫy vẫy đung đưa bàn tay, họng súng cứ liên tục phụt ra đạn năng lượng xanh lè, quỹ đạo chuyển loạn tứ lung tung, nhưng phát não tinh chuẩn bắn vào ngực alien.

"Trâu bò quá à…" mắt Thiệu Nhạc trợn cả ra, lần đầu tiên kiến thức được kỹ thuật bắn điếu tạc thiên như vậy.

Đây không còn gọi là tay súng thiện xạ nữa, rõ rành rành là súng thần mà! !

"Đừng ngẩn người!" Đường Húc Hải đạp hắn một đạp, tuy trong lòng hắn cũng tự hào kiêu ngạo cho Phó Sử Ngọ, nhưng lúc này cũng không phải thời điểm có thể tùy tiện thưởng thức.

"A a a a a! ! !" Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng gào thảm, không đợi Phó Sử Ngọ kịp phản ứng, một con alien liền nhào vào người chiến sĩ đang đứng bên cạnh y.

Ý thức Phó Sử Ngọ trống rỗng, cái gì cũng không kịp tưởng, liền theo bản năng thay đổi họng súng "Phốc phốc! !" Hai phát bắn chết con alien.

Nhưng cũng đã không còn kịp, chiến sĩ kia trực tiếp bị alien hất bay hột sọ, óc chảy lênh láng.

"F23 thất thủ ! ! !"

Mơ hồ truyền đến tiếng gầm rú của thượng úy Trâu, alien ùn ùn từ bên cạnh từ phía trước tấn công lại đây.

Phó Sử Ngọ chỉ có thể tiếp tục sử dụng họng súng càng ngày càng nóng kia, cũng đem cây hơi làm lạnh một chút còn lại gia nhập cuộc chiến.

Trên tường vây đã bật mở đèn, trời sáng y như ban ngày. Alien ùa tới mang theo tiếng rít xé rách màng nhĩ, mọi người rơi vào tuyệt vọng.

Phó Sử Ngọ không thể không một mình phòng thủ lũ alien từ khu F23 công tới, alien chính diện liền giao cho bọn Đường Húc Hải phụ trách.

"Chú ý tình huống F21 một chút, bất cứ lúc nào bên kia cũng có thể thất thủ!" Đường Húc Hải cao giọng quát với những người chung quanh.

Sau đó hắn quay đầu bảo Chân Tử: "Em không cần một mình công kích alien, dùng sóng âm diện tích lớn tấn công, chỉ cần khiến lũ alien tạm dừng là được!"

Chân Tử đanh khuôn mặt nhỏ nhắn lại: "Hiểu ạ!"

Cô há miệng, hút sâu một hơi, sóng âm không tiếng động bật tung ra, động tác của alien rõ ràng cũng hơi khựng lại.

Chu Vĩ Hoa thấy thế, hồ quang trong tay liền bắn ra bốn phía, sét xẹt xẹt đánh vào alien.

Thoáng điều chỉnh, giúp họ thong dong rất nhiều, ít nhất không khẩn trương bối rối như thế nữa.

Liên tục chiến đấu cả ngày, giữa trưa chỉ uống một chút nước lại không ngừng sử dụng dị năng sóng âm, khiến cổ họng Chân Tử bắt đầu ngưa ngứa.

Lúc ngừng để thở, cô rốt cục nhịn không được ho khan khô khốc. Kết quả đúng lúc đó các dị năng giả đã thích ứng tiết tấu lại không thể đúng lúc điều chỉnh tiến công lại.

Phó Sử Ngọ thấy tình thế không ổn, liền cực nhanh xử lý lũ alien ở chính diện, rồi xoay người bắn chết con alien thừa cơ mà lủi lên.

Một con alien lọt lưới nhào vào người Ôn Triệu Minh, nó tuy bị Phó Sử Ngọ đúng lúc nổ súng mà ngã xuống, lại dư thế không giảm tông vào cái thùng đệm dưới xe lăn của Ôn Triệu Minh. Ôn Triệu Minh tuy đã hết sức đứng lên, lại vì chi giả ảnh hưởng động tác mà chậm nửa nhịp.

Alien nhảy vọt đến thấy thế liền thèm thuồng vui vẻ, quơ xúc tua mang theo móc câu muốn quấn lấy Ôn Triệu Minh.

"Triệu Minh!" Phó Sử Ngọ trực tiếp nhảy xuống, bỏ súng qua, vươn tay đi kéo anh.

Phó Sử Ngọ tuy đúng lúc kéo Ôn Triệu Minh ra, nhưng bản thân lại bị xúc tua cào rách toét một đường.

Y chỉ cảm thấy cánh tay bị cái gì đó cào lên, ngay sau đó là đau đớn kịch liệt.

"Sử Ngọ!" Đường Húc Hải chạy vội đến đẩy ngã y, hút quản con alien lập tức bay xẹt qua phía trên hai người.

Ôn Triệu Minh lảo đảo lui về phía sau, thẳng đến tựa vào tường cao anh mới thấy cánh tay Phó Sử Ngọ bị móc câu xúc tua trực tiếp móc đứt một lớp thịt, lập tức điên lên.

"Bùm! ! !" Nhất thanh muộn hưởng, một đoàn lửa nổ tung.

"Chi! ! !" Alien ré thảm, máu thịt bầy nhầy bay ngược ra ngoài.

Não Ôn Triệu Minh trống rỗng, hình như không rõ mình đã làm gì.

Đường Húc Hải ngạc nhiên nhìn anh, Phó Sử Ngọ bị hắn đè lên bỗng ho sặc sụa.

Đường Húc Hải vội đứng lên, kéo Phó Sử Ngọ dậy, lúc này căn bản không thể quan tâm vết thương của y, alien từ khu vực bên cạnh đang xuyên qua lưới lửa hừng hực mà đánh tới.

Cự kiếm trong tay Đường Húc Hải chớp mắt phân thành hai song đao, một tiếng xẹt trầm thấp, vung tay lên chém vào con alien chạy tới.

Phó Sử Ngọ khụ khụ, y chớp mắt mấy cái, hỏi lại Ôn Triệu Minh: "Vừa rồi làm thế nào vậy? Còn có thể tiếp tục không?"

Ôn Triệu Minh phản ứng kịp, cực lực trấn định nói: "Có thể!"

Anh đã nhiều lần tự mình cảm thụ uy lực nổ, cũng hiểu được nguyên lý trong đó, chẳng qua ban đầu chỉ muốn tránh đi, cho tới giờ chưa từng nghĩ mình cũng có thể dùng dị năng làm ra hiệu quả này.

Kịch liệt chiến đấu, trong cảm giác của họ thời gian có vẻ đã qua rất lâu, nhưng kỳ thật chỉ có ngắn ngủn mười mấy phút mà thôi.

Phía sau truyền đến tiếng ồn ào, nhóm viện quân đầu tiên đã bò lên tường thành.

Mấy người Chu Vĩ Hoa Mỏi mệt cả ngày lại trải qua chiến đấu kịch liệt rốt cục nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng mà, thở chưa được bao lâu lại phải đánh tiếp.

Những người trèo lên tuy cũng có dị năng giả, nhưng so với bọn họ mà nói kinh nghiệm chiến đấu vẫn quá ít, căn bản là mệnh chốt thí.

Những người này rõ ràng đang dùng mạng mình giằng co với alien.

Mấy người bọn Chu Vĩ Hoa vẻ mặt đau khổ, không thể không kiên trì tiếp tục chiến đấu, cũng không thể mắt mở trừng trừng nhìn họ tìm chết vô nghĩa.

Thượng úy Trâu thở hổn hển nói: "Đừng lo, đây là cư dân gần nhất, những dị năng giả không tham chiến tại đông thành rất nhanh có thể đuổi tới."

Chưa tham chiến đều là thành viên của nghiệp đoàn hay tiểu đội mạo hiểm, những người này mạnh hơn những phận chốt thí này nhiều.

Đường Húc Hải mặt âm trầm nói: "Như vậy mãi không được, alien cấp 2 nhiều lắm, có bao nhiêu người cũng không đủ bù đâu."

Thượng úy Trâu sắc mặt trắng bệch nhìn hắn: "Anh có cách không?"

Đường Húc Hải liếm liếm môi, lộ ra biểu tình hung lệ: "Chỉ có xử lý thủ lĩnh của chúng, alien cấp 3! Lũ alien đều bị alien cấp 3 điều động."

Thiệu Nhạc cách khá gần, tranh thủ xen vào một câu: "Đúng vậy! Lúc trước chúng tôi ở Bình Nam chính là dẫn alien cấp 3 vào nhà tù rồi xử lý, lũ alien mới tán."

Thượng úy Trâu biểu tình trầm trọng suy tư.

Bọn Phó Sử Ngọ không biết, thượng úy Trâu lại rất rõ. Lần alien công thành này không dễ dàng hóa giải như vậy, bên thủ đô bởi vì có phi cơ Đại Pháo, mới miễn cưỡng đánh lùi biển alien. Cũng chính là vì không tìm thấy chỉ huy ẩn thân giữa biển alien.

Alien cấp 3 tuy ngoại hình nổi trội, nhưng có hơn mười hai mươi vạn alien hội tụ lại, giữa lũ alien trơn bóng tìm ra một con alien cấp 3 đối với họ mà nói quả là mơ giữa ban ngày.

67. Chương 67

Thượng úy Trâu nói khó xử này ra, Đường Húc Hải lặng thinh, Phó Sử Ngọ thì đẩy kính một cái, bảo: "Tôi nghĩ tôi có thể tìm ra."

Đường Húc Hải vừa sợ vừa giận quay phắt lại nhìn y: "Sử Ngọ!"

Phó Sử Ngọ lãnh tĩnh nhìn hắn nói: "Húc Hải, tôi nghĩ anh cũng hiểu được, dưới tình huống thế này, chỉ có mình tôi có thể tìm ra alien cấp 3."

Đường Húc Hải giận dữ cười: "Cậu làm sao tìm được? Alien cấp 3 không có khả năng tự chạy đến trước mặt cậu!"

Phó Sử Ngọ không chút xi nhê nói: "Bị động phòng thủ như vậy mãi, chúng ta chỉ còn đường bị phá thành. Đây cũng không phải mấy con alien ngoài nhà tù Bình Nam, mà là mấy chục vạn alien vây công, alien bình thường dùng hỏa lực đối phó còn được, nhưng cấp 2 nhiều quá! Chỉ có giết alien cấp 3, mới có cơ hội xua tan lũ cấp 2."

Phó Sử Ngọ thở sâu, lạnh lùng thốt ra: "Cho nên phải có người đi tìm ra sau đó giết chết alien cấp 3."

"Tôi không đồng ý!" Hắn như đã ý thức được cái gì, gầm nhẹ lên.

Đường Húc Hải kích động, thở dốc hồng hộc. Hắn vẫn biết Phó Sử Ngọ lúc nguy cấp luôn quá mức quyết đoán, đôi khi căn bản không suy xét vấn đề sinh tử của bản thân. Hắn không phải lần đầu tiên trải qua, nhưng lần này bất đồng dĩ vãng, quá nguy hiểm!

Hắn tình nguyện trú đóng trên tường thành.

Thượng úy Trâu không hiểu ra sao, không rõ vì cái gì Đường Húc Hải phản đối kịch liệt đến thế.

Ông chần chờ nhìn Phó Sử Ngọ nói: "Đội trưởng Phó, anh có cách tìm ra alien cấp 3 thì quá tốt, tôi sẽ báo cho bộ chỉ huy."

"Không được!" Đường Húc Hải rống giận.

"Đường Húc Hải!" Phó Sử Ngọ đè áp khí thế, ánh mắt sắc bén dán vào Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải nghiêm mặt, gắt gao theo dõi y.

Phó Sử Ngọ mở miệng nói: "Anh quên là, tôi rốt cuộc lên làm đội trưởng như thế nào à?"

Sắc mặt Đường Húc Hải đọng lại, hồi tưởng tình huống lúc đó. Trừ việc hắn và Ôn Triệu Minh đều không nguyện ý phục tòng đối phương ra, bản thân Phó Sử Ngọ lại có khí thế hình tượng rất mê hoặc người, nên bị đẩy ra.

Hơn nữa, Phó Sử Ngọ ở thời khắc mấu chốt căn bản không cần bọn họ nói, liền sẽ tự động làm ra lựa chọn có lợi cho mọi người, thậm chí lựa chọn này đôi khi sẽ nguy hiểm cho bản thân y.

Điểm này khiến Đường Húc Hải và Ôn Triệu Minh bội phục, cho nên đẩy y thượng vị, hai người đều không oán hận.

Nhưng lúc thật sự phải đối mặt, hắn lại không bằng lòng cho Phó Sử Ngọ đi mạo hiểm. Hắn không phải chưa từng chấp hành nhiệm vụ cửu tử nhất sinh, cũng từng có chiến hữu hy sinh, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến Phó Sử Ngọ phải mạo hiểm thân mình, hắn liền khó có thể chịu nổi.

Đường Húc Hải hồng hộc thở dốc, sắc mặt xanh mét trừng y.

"Tôi đi với cậu!" đầu hắn lướt nhanh, quát: "Mặt khác, còn phải điều động từ toàn bộ Phái thành, tạo thành một đội cảm tử tinh nhuệ nhất!"

Đội cảm tử? ! Tròng mắt Thượng úy Trâu lồi ra.

Đội Cảm tử là khái niệm gì? Đó đều là tiểu đội chấp hành nhiệm vụ đặc biệt lập thành từ những ai không sợ chết.

"Vì sao phải lập thành đội cảm tử?" Thượng úy Trâu không hiểu."Anh tìm ra alien là được, không cần anh tự mình động thủ. Sẽ có quân đội phụ trách diệt trừ alien cấp 3."

Đường Húc Hải nổi giận đùng đùng quát vào mặt ông: "Sử Ngọ phải dùng dị năng đi tìm! Hiện nay phạm vi thi triển dị năng của cậu ta chỉ hơn một ngàn m, ông cảm thấy hơn một ngàn m mà có thể tìm ra alien cấp 3, cậu ta không biết nói ra á! Phải xâm nhập giữa bầy alien mới được. Cho nên chưa chuẩn bị tinh thần phải chết, liền đừng nghĩ tìm được alien cấp 3."

Thượng úy Trâu sợ hãi cả kinh, ông nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Phó Sử Ngọ, cũng khó trách họ Đường này phản đối đến vậy, thì ra là muốn xâm nhập giữa đàn alien, nguy hiểm quá lớn, thực khó mà sống sót trở về.

Ông trịnh trọng nói với Phó Sử Ngọ: "Đội trưởng Phó, anh xác định muốn đi tìm alien cấp 3 sao?"

Phó Sử Ngọ vẫn luôn nhìn Đường Húc Hải ngẩn người —— đương nhiên nhìn mặt ngoài đoán không ra, Đường Húc Hải tức giận kích động đến vậy ra ngoài dự liệu của y, nhưng lại làm lòng y cảm nhận được ấm áp khi được người ta quan tâm.

Phó Sử Ngọ nghe một đằng, trả lời một nẻo: "Húc Hải, kỳ thật anh không cần đi cùng tôi, rất nguy hiểm."

Đường Húc Hải cười lạnh một tiếng, la lối: "Cậu cho là tôi ít trải qua nguy hiểm lắm hả? Đừng khinh thường người khác! Cậu nếu dám đi, thì đừng nghĩ chuyện cản tôi."

Phó Sử Ngọ bị hắn lấp miệng nói không ra lời, đành câm nín.

Thượng úy Trâu thấy bầu không khí thế này, không thể không kiên trì hỏi lại một lần.

Phó Sử Ngọ lúc này mới nhìn ông: "Xác định muốn đi, nếu không tìm ra alien cấp 3, chúng ta chỉ có đường chết."

Alien lại dị thường mà hoạt động vào buổi tối, ban ngày lũ chốt thí đã tiêu hao hơn phân nửa thực lực của Phái thành, alien cấp 3 lúc này lại cho alien cấp 2 tập trung tiến công, tình thế càng bất lợi với Phái thành.

Ngay lúc này Binh đoàn Long Cốt lại đề xuất phương án, khiến quân bộ Phái thành như bắt được khúc gỗ trôi sông cứu mạng.

Hiện nay dị năng được phát hiện trừ mấy loại tiêu biểu ra, cũng có đủ mọi chủng loại, cho nên đối phương đề xuất dùng dị năng đi tìm cũng không ai cảm thấy kỳ quái.

Rất nhanh quân đội liền triệu tập một đội cảm tử tinh nhuệ, chuẩn bị đi hoàn thành nhiệm vụ cửu tử nhất sinh thậm chí thập tử vô sinh này.

Đường Húc Hải buồn bực ngồi chồm hổm trước cửa thành, dùng long cốt đao trong tay chọt chọt đất mặt.

Nhìn thân hình cao to của hắn cứ cuộn lại ở đó, y chang một chú chó bị bắt nạt, tim Phó Sử Ngọ tự nhiên thấy run lên một cái, cảm giác bủn rủn đang cuồn cuộn dâng lên.

Y nhích nhích đến sau lưng Đường Húc Hải, nhỏ giọng nói: "Xin lỗi…"

Đường Húc Hải quay đầu tức giận trừng y: "Cậu giải thích cái gì hả!"

Phó Sử Ngọ xấu hổ sờ sờ mũi: "Bởi vì kiên trì của tôi, còn tha anh xuống nước."

Đường Húc Hải cười nhạo một tiếng, nói: "Nếu tôi không muốn, ai có thể miễn cưỡng được." Sau đó hắn nghiêm mặt nói: "Kỳ thật cậu không sai, Sử Ngọ, tôi bội phục dũng khí của cậu. Nhưng mà, nói thật, nếu không phải không có cậu không được, tôi lại thấy có thể thay cậu đi. Dù sao kinh nghiệm của cậu còn quá ít, nguy hiểm gặp phải lại quá lớn."

Phó Sử Ngọ chăm chú nhìn hắn nói: "Húc Hải, anh suy nghĩ nhiều. Chỉ cần alien một ngày không biến mất, sẽ càng ngày càng nguy hiểm. Tôi không có khả năng luôn trốn trong nơi an toàn."

Đường Húc Hải cũng biết đạo lý này, hắn ảo não gục đầu xuống, bực mình nghĩ: nhưng mà lần này đốt cháy giai đoạn quá.

Buồn bực trong chốc lát, Đường Húc Hải ngẩng đầu, trong mắt tinh quang chợt lóe.

Hắn đứng lên nói: "Tôi đi tìm bộ hậu cần một chuyến, thế nào cũng phải chuẩn bị nhiều chút."

Nói xong, hắn liền hùng hổ bỏ đi.

Phó Sử Ngọ cứng họng nhìn bóng lưng của hắn, buồn bực nghĩ hắn còn chuẩn bị cái gì?

Chờ một chiếc xe thiết giáp chống đạn ầm ầm chạy đến trước mặt y, Phó Sử Ngọ triệt để trợn tròn mắt.

Đằng trước chiếc thiết giáp khá dẹp, có hai cái cửa sổ cực nhỏ, phía sau là dạng vuông, vừa cao vừa lớn, có tám bánh xe to đùng. Trên đỉnh còn có vài lỗ pháo chuyên chở vũ khí. Thoạt nhìn cực uy vũ khí thế.

Đường Húc Hải mở cửa trên đỉnh ra, làm mặt ngầu khoát tay với Phó Sử Ngọ: "Lên xe!"

Phó Sử Ngọ bò lên, từ nóc tiến vào trong xe.

Không gian bên trong không lớn, trừ vị trí nhìn xa, những nơi khác đều phải cong thắt lưng chút.

Chính tiền phương là nơi điều khiển, có đồng hồ đo và đồ điện tử Phó Sử Ngọ xem không hiểu, không gian phía sau lại tương đối nhỏ, có 7, 8 người đang ngồi ở đó.

Lúc này một người trong đó đứng lên, chào một nghi thức quân đội với y.

"Báo cáo thủ trưởng! Tiểu đội trưởng đội ảm tử Cảnh Lương Quan báo tin!"

Mặt Phó Sử Ngọ xẹt một cái bắt đầu xung huyết, y cứng ngắc đứng đó, không biết nói cái gì cho phải.

"Khụ ~ đoàn trường chúng tôi không thích nói chuyện, anh trực tiếp gọi cậu ấy là đội trưởng Phó là được." Đường Húc Hải chạy tới giải vây.

"Tuân lệnh!" Cảnh Lương Quan lớn giọng nói.

Đường Húc Hải trấn an vuốt sống lưng Phó Sử Ngọ, giới thiệu với y: "Những người này là tinh anh tuyển ra từ quân khu quân đội tỉnh H, theo chúng ta hoàn thành nhiệm vụ lần này ."

Dưới lòng bàn tay nóng ấm của hắn, Phó Sử Ngọ chậm rãi không cứng đờ nữa, y trưng bản mặt cao quý lãnh diễm ra, nói: "Rất vinh hạnh cùng các anh hoàn thành nhiệm vụ này."

Đường Húc Hải nói tiếp: "Mấy người bọn họ đều là dị năng giả cấp ba chọn ra từ mỗi liên đội, tôi tin rằng có họ hiệp trợ, chúng ta nhất định có thể giết chết tất cả alien cấp 3 giải trừ nguy cơ lần này của Phái thành!"

Cảnh Lương Quan cao giọng nói: "Kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ, thề sống chết bảo vệ Phái thành! !"

Quân nhân chuyên nghiệp rèn luyện ra cổ họng rất khỏe, lỗ tai Phó Sử Ngọ như có cảm giác bị tiếng của anh ta la vỡ .

Cảnh Lương Quan nói: "Đội trưởng Phó, nhiệm vụ thiết yếu của anh chính là tìm ra vị trí của alien cấp 3, nhiệm vụ của chúng tôi là giết chết nó, yên tâm có dị năng giả cấp ba chúng tôi ở, nhất định có thể bảo vệ anh an toàn."

Trên danh nghĩa là nghe Phó Sử Ngọ chỉ huy, nhưng những quân nhân này cũng không chịu phục. Phó Sử Ngọ chỉ là nghiệp dư, bọn họ tuy kính nể dũng khí có gan vọt vào vòng vây alien của Phó Sử Ngọ, nhưng không có nghĩa là họ có thể tiếp thu một người thường chỉ huy bậy bạ.

Đường Húc Hải trước kia cũng tham gia quân ngũ, đương nhiên biết tật xấu này của họ, trong thời gian gấp gáp như vậy cũng không kịp tranh đoạt quyền chỉ huy với họ.

Mắt Đường Húc Hải âm trầm, chỉ mong Cảnh Lương Quan này không 'chày gỗ' quá [1]. Bằng không đừng trách hắn không khách khí.

[1] Có người nói ai đó là "Chày gỗ ", ý là nói đầu người này rất đơn giản, hoặc không rõ lý lẽ. Lúc nghị luận chuyện gì , thình lình thốt ra hai chữ "Chày gỗ", nhất định là nói chuyện này làm không đủ trình độ, thậm chí thực ngu xuẩn. hai chữ "Chày gỗ" một ít địa khu (như Thiểm Tây) ý là "Ngốc tử" "Ngu ngốc" , là nói đối phương rất ngốc, đầu óc không đủ dùng.

Phó Sử Ngọ căn bản không ý thức được ý đồ của Cảnh Lương Quan, y cũng không nghĩ có thể chỉ huy những quân nhân chuyên nghiệp này. Y định vị rất rõ ràng, chỉ phụ trách tìm ra alien cấp 3 thôi.

Đương nhiên, bảo hộ cái gì, đến lúc đó ai biết thế nào đâu.

Phó Sử Ngọ sờ sờ cây súng trên người.

Trên người y mang theo 4 khẩu súng, trừ súng mới thượng úy Trâu đưa cho, còn có hai thanh súng hôm qua dùng. Để mang theo đủ đạn, y cố ý mặc áo tác chiến, bên trong đều chứa đầy băng đạn.

Mặt khác Đường Húc Hải tuy không cần súng, nhưng áo tác chiến trên người hắn cũng giúp Phó Sử Ngọ mang đầy băng đạn theo.

Vậy không lo không đủ đạn dùng!

Cửa thành chậm rãi mở ra, sĩ binh ném tung lựu đạn đầy trời, còn có người tay cầm súng phun lửa, một trận cuồng oanh loạn tạc, xe thiết giáp liền xông ra ngoài.

68. Chương 68

Đứng trên tường thành nhìn biển rừng alien, cùng cảm giác đặt mình trong đó tuyệt không giống nhau. Trước là rung động, mà khi thật sự chui vào đó.. lại chỉ cảm nhận được sợ hãi phát ra từ sâu trong linh hồn!

Giống như một chiếc thuyền lá cô đơn tuyệt vọng phiêu đãng trong đại dương bốn bề không thấy biên giới.

Ngồi trên xe thiết giáp nghe tiếng alien bên ngoài vồ tới va chạm vào thân xe "ầm ầm ầm", mọi người không rét mà run.

Trong khoảng khắc trong xe chỉ còn lại thinh lặng.

Qua một hồi lâu, chống chọi lũ alien mà đi ra rất xa, Cảnh Lương Quan mới hỏi: "Đội trưởng Phó, đi theo hướng nào?"

Phó Sử Ngọ hiện giờ kỳ thật rất mờ mịt, y không biết chạy đi đâu, nhưng y khô khan đến mức nào, cũng biết lúc này quyết không thể nói thế.

Phó Sử Ngọ lấy lại bình tĩnh, nói với Cảnh Lương Quan: "Trước tiên bắt đầu tìm từ phía tây Phái thành, sau đó theo hướng ngược kim đồng hồ mà đi, phạm vi cảm quan của tôi chừng một ngàn m, tận lực không để sót nơi nào."

Cảnh Lương Quan nghe y không chút hoang mang nói thế, tuy hiện nay không có manh mối, nhưng trong lòng coi như yên ổn chút, ít nhất không phải làm việc vô ích.

Đường Húc Hải đè bờ vai y nói: "Yên tâm, xe thiết giáp đã đổ đầy xăng trước khi ra, tuyệt đối có thể đi khắp chiến trường này."

Phó Sử Ngọ vô cảm gật gật đầu, buông cảm quan ra bắt đầu xem xét từng vùng từng vùng.

Xe thiết giáp chống chọi alien càng chạy càng xa, lũ alien đánh đấm bên ngoài mắt thấy căn bản gặm không ra cái xác rùa này, rốt cục bất đắc dĩ buông tha, khiến người bên trong xe cũng thở phào một hơi.

Hình ảnh trong não Phó Sử Ngọ khắp núi đồi đều là alien cấp 2, tim y thắt lại. Y biết, đối mặt nhiều alien cấp 2 như vậy, sơ hở một cái cũng chỉ có chết, chết y không sợ, sợ chính là những người đi cùng y chết uổng phí, không thể hoàn thành chuyện lúc nãy y hứa hẹn.

Bất kể thế nào, y nhất định phải tìm được alien cấp 3!

Sắc mặt Phó Sử Ngọ bắt đầu trắng bệch, trên trán chảy ra từng giọt từng giọt mồ hôi, huyết dịch tuần hoàn nhanh hơn, thậm chí ngay cả vết thương đã băng bó trước khi xuất phát cũng bắt đầu vỡ ra ứa máu.

"… Anh ta không sao chứ?" một chiến sĩ ngồi đối diện họ thấy y thế, không tự chủ được hỏi ra miệng.

Đường Húc Hải lạnh như băng nhìn hắn một cái, vươn tay chùi lớp mồ hôi Phó Sử Ngọ chảy xuống.

Hắn nói: "Cậu ta kiên trì cả ngày trên tường thành, buổi tối không thể nghỉ ngơi, còn phải liên tục sử dụng dị năng, cũng đã sắp đến cực hạn ."

Chiến sĩ kia không lên tiếng .

Bây giờ là tình huống gì, ai cũng biết, không có thời gian cho y nghỉ ngơi khôi phục, trễ mỗi giây mỗi phút Phái thành liền sẽ chết càng nhiều người.

Cho dù mấy người họ thấy Phó Sử Ngọ cố hết sức đến thế nào, cũng không thể bảo y ngừng nghỉ.

Đầu Phó Sử Ngọ ong ong kêu gào, trước mắt biến thành màu đen, một cơn choáng lúc sắp ngất đi xông lên não.

Phó Sử Ngọ gắt gao cắn môi dưới của mình, y quyết không thể ngất đi lúc này.

Chống chọi cơn choáng, phạm vi cảm quan của y chậm rãi mở rộng, lan tràn về hướng bóng đêm vô ngần.

Khó chịu trên người, trong óc, tâm lý, sinh lý khiến Phó Sử Ngọ như bị tra tấn.

Não y quay cuồng từng luồng suy nghĩ, một lát nghĩ nghiến răng nghiến lợi cũng phải kiên trì, một lát lại nghĩ lành làm gáo vỡ làm muôi, mặc kệ nó cứ như vậy ngất đi rồi tính .

Thống khổ cực độ thân tâm khiến Phó Sử Ngọ không tiền đồ muốn bật khóc, lại liều mạng nhẫn nại .

Đúng lúc đó một cảm xúc lửa nóng an ủi trán y, cảm giác ấm áp thoải mái xuyên qua trán chậm rãi chảy vào đầu, cơn choáng quay cuồng khó chịu giảm bớt một ít, Phó Sử Ngọ nhịn không được run lên.

Ngay sau đó một lồng ngực vững vàng liền ôm lấy bờ vai y, cẩn thận né qua cổ y, cho y dựa vào người.

Chậm rãi, một cảm giác ấm áp dào dạt từ một bên bả vai, thấm đẫm nửa lưng.

Thoải mái quá…

Phó Sử Ngọ thở dài, là Đường Húc Hải ôm lấy y. Hơi ấm này… Người có thể khiến y ấm lại lúc này, cũng chỉ có hắn.

Thống khổ khó chịu trên người dịu đi rất nhiều, Phó Sử Ngọ tỉnh lại tinh thần, hình ảnh suýt tan nát trong cảm quan rõ lên lần nữa, xúc giác bất tri bất giác vươn tới nơi xa hơn.

"Cạch" một tiếng vang thanh thúy dễ nghe, như có cái gì đã bị đánh phá, não Phó Sử Ngọ "Xẹt ——" một cái chấn động run lên.

"Anh ta làm sao vậy? !"

"Sao mắt trợn trắng rồi vậy? !"

"Không phải chết chứ? !"

"Câm miệng! !" Đường Húc Hải nổi giận gầm lên một tiếng, đẩy chiến sĩ quá sợ hãi nên nhào qua kia ra.

Mặt hắn xanh lè nâng khuôn mặt đầy mồ hôi lạnh của Phó Sử Ngọ dậy, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt y, bấm huyệt nhân trung: "Sử Ngọ? Sử Ngọ? Tỉnh tỉnh."

Mắt Phó Sử Ngọ giật giật, chậm rãi ngẩng đầu lên, sau đó rên rỉ một tiếng, ôm lấy đầu mình.

Tiếng rên rỉ này, khiến Đường Húc Hải thiếu chút nữa cay cay cánh mũi, trong lòng khó chịu cực kỳ. Phó Sử Ngọ gặp phải thống khổ cỡ nào? Khiến cái tên ngày thường cứ im thin thít này khó chịu đến mức nhịn không được rên rỉ ra tiếng.

"Sử Ngọ… Cậu khó chịu quá thì ngủ một miếng đi, dù sao nửa giờ hoặc một giờ, Phái thành vẫn có thể chống được." Giọng Đường Húc Hải run run nói.

Hắn đau lòng muốn chết. Cậy mạnh như vậy nữa, Phó Sử Ngọ còn có thể sống nữa không? !

Nửa giờ cũng không biết chết bao nhiêu người, nhưng Cảnh Lương Quan và chiến hữu hai mặt nhìn nhau, ai cũng không nói ra ý kiến phản đối.

Mắt thấy người này như sắp chết đến nơi, ai dám bảo y tiếp tục sử dụng dị năng, nếu y chết thật, nhiệm vụ của họ cũng chỉ có nước thất bại, đi ra còn có ý nghĩa gì.

"Tôi không sao…" Phó Sử Ngọ suy yếu mang theo giọng mũi nói, y nhắm mắt lại, đầu tựa vào cổ Đường Húc Hải, toàn thân một chút khí lực cũng không có, não như đã bị móc ra, trống rỗng đau buốt.

"Không được!" Đường Húc Hải nhịn không được, hắn nghiêm khắc nói: "Cậu phải nghỉ ngơi một lát, cho dù là mười phút."

Sắc mặt Phó Sử Ngọ tái lại, mắt kính y trợt xuống, lộ ra ánh mắt yếu ớt nhìn thẳng Đường Húc Hải: "Tôi làm sao có thể ngủ được."

Đường Húc Hải đanh mặt, kiên quyết nói: "Cái này giao cho tôi."

Nói xong, hắn giơ tay lên đánh một cái lên gáy Phó Sử Ngọ, Phó Sử Ngọ lập tức mất đi ý thức, ngã xuống.

Đường Húc Hải mặt không đổi sắc ôm thân thể trợt xuống của y, kéo kéo vào ngực mình, sau khi đặt y nằm xong, lại cẩn thận chỉnh mắt kính của y lại.

Xe thiết giáp lại lâm vào tĩnh mịch, chỉ còn tiếng rè rè khi xe thiết giáp vận hành.

Một lát sau, giọng điều khiển viên lái xe thiết giáp phía trước vang lên: "Đội trưởng, chúng tôi đi hướng nào? Hay là dừng lại, chờ đội trưởng Phó tỉnh lại rồi đi tiếp?"

Đường Húc Hải ngẩng đầu, ánh mắt lợi hại nhìn chiến sĩ lái xe: "Không được dừng! Hồi sáng, đoàn trường chúng tôi luôn quan sát tình huống phụ cận F22, đoạn kia vẫn không xuất hiện alien cấp 3, xem như đã bài trừ khu này, cho nên hiện tại tốt nhất chúng ta chạy đến trước, bắt đầu loại bỏ từng khu từ nơi gần nhất bên cạnh."

Cảnh Lương Quan vừa nghe, gật đầu nói: "Cứ làm như thế."

Khu F đúng là ở cửa thành phía tây, chỉ xa hơn một ít, xe thiết giáp rầm rầm chuyển đầu xe, hướng về hướng ban ngày bọn họ đã thủ.

Qua 10 phút, xe thiết giáp gian nan bôn ba đến nơi, Đường Húc Hải không đành lòng đến đâu, cũng chỉ có thể kêu tỉnh Phó Sử Ngọ.

Sau khi tỉnh lại, tinh thần Phó Sử Ngọ tốt hơn nhiều, sắc mặt cũng không khó coi như vậy, cả đầu cũng rõ ràng hơn.

Xe thiết giáp đứng tại chỗ, chờ y quan sát phụ cận một lần.

Phó Sử Ngọ lấy mình làm trung tâm, bắt đầu xem xét hơn một ngàn m chung quanh.

Y cắn răng, cảm quan chậm rãi lan tràn ra ngoài, nhưng rất nhẹ nhàng, y liền vượt qua cự li một ngàn m.

"Á?" Phó Sử Ngọ kinh ngạc.

"Làm sao vậy?" Đường Húc Hải lập tức cảnh giác.

"Không có việc gì, phạm vi cảm quan của tôi mở rộng ." Phó Sử Ngọ vừa mừng vừa sợ.

Đường Húc Hải câm lặng không nói lời nào, loại năng lực này của y dựa… theo cách nói của tiến sĩ Z, hoàn toàn là nhờ kích phát tiềm năng, Phó Sử Ngọ không muốn sống mà dùng năng lực như vậy, có thể không tăng trưởng sao.

Mấy chiến sĩ trên xe đều nhìn y chăm chú không nói lời nào, dị năng giả phụ trách tìm kiếm alien cấp 3 này đã dốc hết toàn lực tìm tòi mục tiêu, chỉ cần tìm được mục tiêu cái còn lại cứ giao cho bọn họ xử lý.

Họ âm thầm quyết tâm, nhất định không thể phụ lòng y vất vả cố gắng như vậy.

Lần này Phó Sử Ngọ cảm nhận rõ được năng lực của y tăng lên, cảm quan khuếch tán ra càng thêm thoải mái, phạm vi cũng lớn hơn. Đương nhiên, chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh 2D trắng đen, nếu muốn cẩn thận hơn, liền không thể kéo dài đến xa như vậy.

Mắt Phó Sử Ngọ trầm trầm, bảo: "Mảnh này không có, qua tây nam một chút."

Lái xe chiến sĩ không nói hai lời, phát động xe thiết giáp hướng về phía đông.

Phó Sử Ngọ một đường đi một đường tìm, y phát giác chính diện xông tới đều là alien cấp 2, alien cấp 1 đang dọc theo một hướng thối lui sóng triều.

Ánh mắt Phó Sử Ngọ chợt lóe, y chỉ phương hướng kia, "Qua bên kia."

Hướng đó là một cái ruộng bậc thang, trên núi đủ loại thực vật của Phái thành, bởi vì đều là dùng phi cơ gieo hạt nên thảm thực vật mọc rất rậm rạp.

Càng đến hướng đó, càng có thể nhìn rõ ra hai loại đường cong lần lượt thay đổi, alien cấp 2 hướng về Phái thành mà đi, alien cấp 1 thì dọc theo triền núi trở về.

"Chắc là bên này!" Phó Sử Ngọ cực kì khẳng định nói.

"Anh xác định? !" Cảnh Lương Quan đứng lên, nóng lòng siết chặt nắm tay.

"Xác định!" Phó Sử Ngọ gật gật đầu.

"Tốt!" Cảnh Lương Quan hưng phấn đập xuống xe, hét lớn với chiến sĩ lái xe một tiếng: "Tốc độ cao nhất đi tới! ! !"

Xe thiết giáp gào thét một tiếng, tám lốp xe ma xát mạnh mặt đất, nghiền qua cỏ dại trên sườn núi đá, cứ như vậy trực tiếp bò lên.

Toàn bộ thân xe đã nghiêng đến góc độ nhất định, nếu là loại xe bình thường ở góc độ leo lớn thế này trừ phi có đường núi, nếu không tuyệt đối không có khả năng thong dong như xe thiết giáp.

Toàn bộ thân thể Phó Sử Ngọ ngưỡng về phía sau, Đường Húc Hải vươn tay ôm lấy y, tránh cho y từ chỗ ngồi hẹp này lăn xuống.

"Cậu còn khó chịu không?" Đường Húc Hải khe khẽ hỏi bên tai y.

Lúc này Phó Sử Ngọ đã triệt để thoát khỏi trạng thái vừa rồi, bị hơi thở nóng hổi của Đường Húc Hải phả vào, toàn thân lập tức không được tự nhiên lên.

"Không khó chịu, chắc qua cơn mệt rồi. Giấc ngủ mười phút vừa rồi rất hữu hiệu, cám ơn anh." Phó Sử Ngọ cũng nhỏ giọng nói.

Khóe miệng Đường Húc Hải vểnh lên một chút, sau đó nghiêm túc nhìn chăm chú vào đồng hồ đo phía trước.

Bọn họ đi lên một nửa, alien cấp 2 vốn không thèm để ý tới họ bỗng xôn xao lên, tập thể hướng về xe thiết giáp vây công.

Xe thiết giáp bắt đầu kịch liệt lay động, mặt Phó Sử Ngọ trắng bệch, dùng sức nắm lấy tay vịn bên cạnh.

"Yên tâm, alien chỉ có xúc tua, không có cách nào ném xe thiết giáp xuống." Cảnh Lương Quan cười lạnh một tiếng, "Phản ứng lớn như vậy, xem ra chúng ta đã tìm đúng nơi!"

Phó Sử Ngọ hít sâu một hơi, thu hồi cảm quan từ bốn phương tám hướng về tập trung vào ánh mắt bắn về tiền phương, rất nhanh phát hiện một mục tiêu không bình thường ngay trong biển alien cấp 2.

Mục tiêu này cũng hình thành từ hai tuyến dây như các alien cấp 2 khác, nhưng trong hình anh, nó đang không ngừng phát ra tín hiệu dạng sóng, liên tục ảnh hưởng lũ alien khác.

Phó Sử Ngọ kinh nghi bất định, cũng khó trách lũ cấp bậc thấp hơn có thể nghe theo hiệu lệnh của nó, thì ra alien cấp 3 là truyền bá ý niệm của nó như thế!

"Tê! ! ! !"

Thân xe bên ngoài lay động càng ngày càng mãnh liệt, tuy alien không thể ném xe đi, nhưng chúng hết tốp này tới tốp khác thay nhau va chạm, khiến xe khó có thể tiếp tục đi tới.

Cảnh Lương Quan trực tiếp cho xe dừng lại, dứt khoát bảo dị năng chiến sĩ ra tay.

Phó Sử Ngọ không rõ lí do nhìn, một chiến sĩ ngồi bên phải phía sau y đột nhiên gầm lên, bên ngoài liền cuồn cuộn một trận cuồng phong. Gió cuốn quanh, chậm rãi hình thành một vòi rồng khổng lồ. Lũ alien cấp 2 không biết sống chết nhào đến đều bị cuốn lên, nanh vuốt vũ trảo bị hất bay lên trời cao, sau đó ngã oạch xuống nát nhừ.

"Mọi người kiểm tra trang bị vũ khí, theo tôi lên!" Cảnh Lương Quan dẫn đầu đẩy cửa trên nốc xe ra, chống tay liền nhảy ra ngoài, những chiến sĩ kia cũng liên tục theo ra.

Phó Sử Ngọ giật giật thân mình, lại bị Đường Húc Hải đè lại: "Cậu ở lại, nghỉ ngơi dưỡng sức, alien cấp 3 tuyệt đối không có khả năng chỉ có một con!"

Phó Sử Ngọ chần chờ một chút, Đường Húc Hải liền cởi áo tác chiến ra, phi thân ra khỏi xe thiết giáp.

Chiến sĩ lưu thủ bay nhanh đóng cửa lại, sau đó nói với Phó Sử Ngọ: "Đội trưởng Phó, tôi sẽ bảo vệ anh an toàn, xin yên tâm."

Phó Sử Ngọ kéo khóe miệng một chút, không nói gì.

Y cong lưng đi đến vị trí điều khiển phía trước, nơi đó có hai cửa kính chống đạn, có thể nhìn hướng ra được bên ngoài.

Ngọn đèn xe thiết giáp xuyên qua sườn dốc, chiếu vào rừng cây rậm rạp, tầm mắt cũng mơ hồ u tối.

Sắc trời sớm đã triệt để tối lại, màn trời đỏ nhạt chiếu rọi, khiến cho nơi rơi vào cái chào tạm biệt của mặt trời cũng không đến mức tối đến đưa tay không thấy năm ngón.

Bọn Cảnh Lương Quan đeo kính nhìn ban đêm lên, hoàn toàn quên chuẩn bị một cái cho Đường Húc Hải, đương nhiên cũng không tính toán cho hắn tham gia chiến đấu.

Trong mắt bọn họ, người này chính là nhân viên đi theo đội trưởng Phó, phụ trách bảo hộ y là được rồi, chạy ra làm quái gì?

"Anh trở về, chúng tôi không có ai còn sức để bảo vệ anh a!" Cảnh Lương Quan tức đến khó thở.

"Không cần đâu!" Đường Húc Hải liếm liếm môi, hơi hung lệ mỉm cười.

Bàn tay trống rỗng kéo ra một thanh cự kiếm, những nơi không có quần áo che trên người chậm rãi trồi lên một lớp giáp, dần dần hợp thành một thân chiến giáp kín kẽ!

Lúc hắn rời đi bảo với Phó Sử Ngọ là đi chuẩn bị, nhưng không phải như Phó Sử Ngọ đã nghĩ cưỡm lấy một chiếc thiết giáp, mà là chạy đến kho hàng hậu cần cắn nuốt đại lượng kim loại nặng!

Hắn cố ý cởi áo tác chiến ra ở trên xe, chính là vì trang bị chiến giáp này.

Chiến giáp này là hắn tham khảo chiến giáp kỹ thuật số được thiết kế riêng trước kia từng mặc.

Chiến giáp kỹ thuật số hiện đại có thể tăng cường sức mạnh của chiến sĩ, còn chứa các loại công năng ngụy trang, mặt khác còn mang chức năng trí tuệ tương đương tiên tiến.

Chiến giáp này của hắn tuy không có công năng tiên tiến như chiến giáp kỹ thuật số, nhưng mạnh hơn ở chỗ có thể tùy tâm sở dục mà biến hóa.

Sắt thép bám vào ngón tay hình thành găng tay, trên đốt bàn tay lồi lên gai nhọn sắc bén, trên vai mọc ra khối nhọn, đầu gối và mủi chân đều mang lưỡi bén, cổ được các đốt giáp linh hoạt bảo hộ, nón giáp đỉnh đầu "cách" một tiếng chụp xuống, toàn thân Đường Húc Hải chỉ lộ ra một đôi mắt sắc bén.

Mắt mở trừng trừng nhìn toàn thân cao thấp người này từ không có gì đến võ trang đầy đủ lên, trong chớp mắt biến thành một chiến sĩ chiến giáp, Cảnh Lương Quan trợn to hai mắt nhìn, nuốt ực một cái.

Đây rốt cuộc là người nào? !

Cho dù là dị năng giả kim loại hiện tại, cũng không có năng lực thần kỳ như thế? !

Chẳng lẽ đây là Iron man ver Hoa Hạ á! !

Đường Húc Hải chẳng thèm nhìn đội cảm tử đang há hốc mồm cái nào. Hắn gầm một tiếng, huy cự kiếm liền vọt vào giữa đàn alien.

Lũ alien đứng sừng sững không sợ kẻ đối chiến, đáng tiếc quất móc câu xúc tua, phun hút quản có thể đoạt mạng người ra, căn bản không thể gây thiệt hại gì, chỉ có thể rít thảm bị Đường Húc Hải trực tiếp đánh bay, chỉ trong nháy mắt đã bị một hung khí tùy tiện nào đó trên người hắn cướp đi tánh mạng.

Huyết hoa văng khắp nơi, tứ chi bay tứ tung, cùng với tiếng kêu thê lương rín rít, giống y như một cuộc tàn sát của Tu La địa ngục.

Miệng Cảnh Lương Quan mở mở đóng đóng, chỉ có thể há hốc mồm nhìn Đường Húc Hải một mình xử hết cả đám.

"Cầm súng lên hết, bắn! ! !" Cảnh Lương Quan nổi giận nâng họng súng lên, nhào ra chung quanh Đường Húc Hải điên cuồng bắn phá lũ vồ tới.

Đường Húc Hải rất có thể kéo cừu hận!

Lũ alien vốn có thể phân biết ai có sức uy hiếp nhất, sau đó ưu tiên xử lý.

Hắn chạy tới đâu giết sát khí tận trời tới đó, alien cấp 2 thiêu thân lao đầu vào lửa liên tiến nhào qua chịu chết.

Đám người Cảnh Lương Quan căn bản không kéo nổi lực chú ý của lũ alien, chỉ có thể đứng phía sau nổ súng giảm bớt áp lực cho Đường Húc Hải.

Một phen chém giết, alien xúm chung quanh alien cấp 3 càng ngày càng ít, alien cấp 3 kia cũng ngày càng thiếu kiên nhẫn.

Nó rít khàn một tiếng, lũ alien bên người như 'Moses tách biển' mở ra thành một con đường.

Cử chỉ này quá nổi bật, Đường Húc Hải vốn tầm mắt mơ hồ căn bản chưa phân rõ con nào là alien cấp 3, nhưng lúc này giống y như được soi đèn chỉ lộ.

Hắn gầm một tiếng, nhào đến alien cấp 3, sọ con alien cấp 3 rất lớn, khiến đầu nó tròn như bàn đào, trong ánh sáng lu mờ tỏa ra ánh phản xạ yếu ớt.

Động tác của nó quả thật linh hoạt đa biến, đi đứng còn nhanh hơn đôi chân lò xo của lũ cấp 2, Đường Húc Hải tung mấy chiêu liền đều không làm trầy nổi da của nó.

Nó đúng rất thông minh lại quỷ quyệt, có thể nghĩ ra kế sách giết người trở tay không kịp, đáng tiếc về mặt chiến đấu, con alien cũng chỉ tương xứng với lũ cấp 2 này cũng không thể chiếm được chỗ tốt gì trên tay Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải không kiên nhẫn hừ lạnh một tiếng, hai tay chấp lại, cự kiếm dưới sự không kịp đề phòng của alien cấp 3 một phân thành hai, Đường Húc Hải vặn eo nâng đùi phải lên, chân dài như roi quất ra, mũi đao chấm đất, một chân khác đạp một cái trên đất, vẽ ra một đường cong, đá mạnh vào ngực con alien cấp 3.

"Chi

" rít thảm một tiếng, lỗ miệng trào máu, alien cấp 3 bay ngược ra ngoài.

Lấy dung lượng não của nó, nghĩ nát óc cũng không rõ cây kiếm khiến nó phòng bị kia tại sao đột nhiên một phân thành hai.

Alien cấp 3 còn vung vẫy tứ chi bay ngược trên không trung, Đường Húc Hải rút một thanh long cốt đao ra, hung hăng ném mạnh ra ngoài.

"Ọt!" một tiếng trầm vang, thân đao xuyên qua cơ thể alien cấp 3, mang theo dư thế hung lệ nện mạnh xuống giữa đàn alien.

"Chi —— "

Alien cấp 3 tử vong, khiến cho đàn alien 2 số lượng khổng lồ phát ra tiếng rên rỉ thê lương, sau đó phẫn nộ lao về hướng tên đao phủ Đường Húc Hải này.

Mấy người Cảnh Lương Quan không thể đứng không nhìn, các hệ dị năng tung ra, lửa trong rừng rậm cháy bùng, lưỡi gió bén cuộn, đá nhọn chi chít.

Trải qua một phen chém giết, mắt thấy không thể làm gì được những tên này, lũ cấp 2 mất đi alien cấp 3 rốt cục chậm rãi tỉnh táo lại, khôi phục bản tính, đối mặt khó khăn lựa chọn lui bước.

"Tê ——" giống như một tín hiệu, sau một tiếng rít gọi liên hồi, alien cấp 2 bỏ lại đại lượng thi thể hốt hoảng chạy thoát.

"Hô —— hô —— hô ——" Đường Húc Hải từng ngụm từng ngụm thở dốc.

Một lát sau, Phó Sử Ngọ đạp lên máu loãng mảnh cụt của chân tay và đống thi thể huyết nhục bầy nhầy chạy tới.

"Húc Hải, không bị thương chứ?" Phó Sử Ngọ ân cần hỏi Đường Húc Hải đang ngồi bệt dưới đất dậy không nổi.

"Hoàn hảo…" Đường Húc Hải thở hổn hển một lát, "Có chút thoát lực."

Buông mũ giáp xuống, Đường Húc Hải lộ ra khuôn mặt tái nhợt.

Phó Sử Ngọ nghiêm mặt nhìn hắn một lát, đi lên thử nâng hắn dậy.

Đường Húc Hải toàn thân cương giáp, y làm sao có thể kéo động, Đường Húc Hải vừa sợ lại bật cười, chiến giáp chậm rãi rút vào trong cơ thể.

Cảnh Lương Quan nhặt đao của hắn về, đưa cho Đường Húc Hải, bảo: "Huynh đệ, anh quá dũng mãnh , anh thế này này!"

Anh ta khoa tay múa chân vung một ngón tay cái lên.

Đường Húc Hải kéo cánh tay Phó Sử Ngọ đứng dậy, ngạo nghễ hất càm.

Kết quả của việc quá dũng mãnh chính là năng lượng nhanh chóng tiêu hao, trong xe thiết giáp có dự bị một ít thức ăn bổ sung năng lượng, bị Đường Húc Hải gió cuốn mây tan xử lý hơn một nửa.

Cảnh Lương Quan cười khan một tiếng nói: "Cuối cùng đã an toàn hoàn thành nhiệm vụ, chờ trở lại Phái thành, đoàn trưởng Phó và đội phó Đường có thể nghỉ ngơi cho khỏe."

Đường Húc Hải nâng mí mắt lên nhìn an ta, Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính hỏi lại: "Ai nói cho các anh biết ngoài thành chỉ có một con cấp 3."

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Cảnh Lương Quan kinh nghi bất định nhìn hai người họ. Người tụ họ lại cũng không nói cho họ biết điều này.

Đường Húc Hải lau miệng, ực tiếp một mồm nước to, nói: "Đàn alien vây công Phái thành, là từ mấy quần lạc alien xác nhập thành, cho nên, nhiệm vụ của chúng ta mới chỉ bắt đầu thôi."

Sắc mặt Cảnh Lương Quan lập tức thay đổi, ngưng trọng lên.

"Nguy cơ phía tây đã giải trừ, không có con alien cấp 3 kia, khu E, F sẽ không có áp lực." Phó Sử Ngọ quay đầu lại nói với chiến sĩ lái xe: "Giờ quay đầu hướng về phía nam đi."

Ba mặt núi Phái thành vây quanh một mặt sông, cửa thành bọn họ ra khỏi là ở phía nam, alien cấp 3 phía tây bị diệt trừ, tốt xấu coi như giải trừ một phần ba kẻ thù.

Lần này Phó Sử Ngọ đã có kinh nghiệm, trực tiếp đi theo hướng nam chỗ alien cấp 1 lui lại.

Phía nam đều là núi đồi, núi cao rừng sâu, khoảng cách xa hơn phía tây nhiều.

Phó Sử Ngọ nghỉ ngơi một lát, tiếp tục tìm kiếm alien cấp 3 thứ hai.

69. Chương 69

Đường Húc Hải vừa rồi mãnh liệt bạo phát một đợt, nên giờ trực tiếp nhắm mắt lại ngủ một giấc trên chiếc thiết giáp lắc lắc lưu lư để nhanh chóng khôi phục thể lực.

Trước kia Phó Sử Ngọ còn kinh thán hắn làm sao mà nhắm mắt một cái là khò khò được hay thế. Nhưng giờ thấy hắn ngồi trong chỗ ngồi chẳng rộng gì mấy, dựa vào thân xe, cứ như lão tăng nhập định mà đi vào giấc ngủ. Y không khỏi thầm bội phục trong lòng.

Cũng không biết Đường Húc Hải trải qua chuyện gì, mới luyện ra loại thần kỹ này.

Nhìn Đường Húc Hải lắc lắc lư lư, Phó Sử Ngọ do dự một chút, nhích lại gần bên cạnh hắn, để thân thể của mình đỡ cho Đường Húc Hải không lắc lư quá mức đến vậy. Đường Húc Hải đột nhiên vô ý thức nghiêng nghiêng đầu, trực tiếp tựa vào bờ vai y.

Xe thiết giáp chạy vào khu vực chính diện Phái thành, trên thành cao xa xa soi đèn hỗ trợ, alien như kiến cánh bị ngọn đèn hấp dẫn, cuồn cuộn không dứt mà tụ qua đó.

Xe thiết giáp gian nan chạy trong biển alien, thường xuyên có alien ý đồ công kích thiết giáp, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ bỏ cuộc, nhưng cũng khiến tốc độ xe càng chậm lại.

Hiện tại Phó Sử Ngọ nắm giữ yếu lĩnh (điểm cốt yếu), cũng không cần luôn mở cảm quan quan sát, chỉ cần đoán được hướng kéo ra của tụi alien là được.

Trải qua nửa giờ khó khăn, bọn họ rốt cục xuyên qua khu C, D Phái thành, chạy tới tỉnh lộ.

Tốc độ chạy tới tăng mạnh, Đường Húc Hải cũng mở mắt, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm đồng hồ đo.

"Bên kia, alien cấp 2 đều từ hướng đó chạy ra." Phó Sử Ngọ chỉ vào một khe núi không có đường chạy.

Chiến sĩ lái xe thiết giáp không nói hai lời, đầu xe xoay qua hướng bên kia.

Phó Sử Ngọ tuần tra trong cảm quan, chân mày cau lại: "Bên này alien cấp 2 quá nhiều! Gấp hai lần phía tây."

Cảnh Lương Quan nắm chặt súng trong tay, chiến sĩ khác cũng làm các loại chuẩn bị trước lúc chiến đấu.

Lúc này, không chờ Phó Sử Ngọ phát hiện bóng dáng alien cấp 3, xe thiết giáp đột nhiên bị tông vào kịch liệt.

"Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!"

Dưới sức va quá lớn, xe thiết giáp căn bản không có cách nào đi tới nữa.

"Xảy ra chuyện gì?" Cảnh Lương Quan vừa sợ vừa giận.

"Nó phát hiện chúng ta." mặt Phó Sử Ngọ lạnh lẽo mím môi, "Alien cấp 2 bên người con cấp 3 này nhiều lắm, chắc có alien truyền tin lại, nó rất cảnh giác."

"Vậy khai chiến đi!" Đường Húc Hải đứng lên, nhe răng cười một cái liền tính rời khỏi xe thiết giáp.

"Chờ chút!" Cảnh Lương Quan gọi hắn lại, Đường Húc Hải nhướng mày nhìn thẳng vào anh ta.

Cảnh Lương Quan đã kiến thức sức chiến đấu cường hãn của Đường Húc Hải rồi, tính tình tự nhiên cũng kiềm nén lại, anh hơi khẩn trương khuyên: "Để chiến sĩ của chúng tôi quét dọn chướng ngại một chút trước."

Cảnh Lương Quan thậm chí sợ Đường Húc Hải này sẽ không chịu nghe anh nói.

Nhưng ngoài dự liệu của anh, Đường Húc Hải không kiên trì, hắn gật gật đầu, ngồi xuống một bên.

Cảnh Lương Quan thở phào, đến giờ anh còn chưa ý thức được bản thân Đường Húc Hải là xuất thân binh nghiệp, sẽ không bất tuân mệnh lệnh nếu anh không phạm sai lầm.

Chiến sĩ hỏa hệ trong đội đứng lên, nặng nề gồng một lát, dị năng bùng nổ mãnh liệt. Từng cuộn lửa bó lại, cuộn thành đoàn, quay quanh xe thiêu đốt hừng hực.

"Chi! ! !" Alien có bản năng sợ lửa y như sinh vật địa cầu, nhiệt độ cực nóng khiến chúng nháo nhào rời xa vỏ xe.

Cảnh Lương Quan nhìn ngoài cửa sổ, bảo chiến sĩ kia: "Tiếp tục, dọn ra một con đường!"

"Tuân lệnh!" chiến sĩ kia vẻ mặt nghiêm nghị, trên trán gân xanh cộm đầy, nhiệt lượng của ngọn lửa vây quanh xe rất cao, khiến nhiệt độ trong xe cũng thăng lên mạnh.

Mắt Phó Sử Ngọ lóe một cái, y mở miệng nói: "Các anh ai là dị năng giả phong hệ? Có thể phối hợp dị năng giả hỏa hệ, tạo thành vòi rồng cuộn theo lửa, như vậy đỡ tốn sức một chút."

Cảnh Lương Quan nghĩ nghĩ nói: "Phong trợ hỏa lực, dị năng phong hệ hiệp trợ dị năng giả hỏa hệ!"

"Tuân lệnh!" Một chiến sĩ lên khác tiếng trả lời, ngay sau đó trong xe bỗng gió mát hiu hiu, nhưng gió lại từ từ mạnh lên, lọt qua thân xe, cuộn chung cùng ngọn lửa bên ngoài.

Nếu lửa này là tự nhiên, rất nhanh sẽ bị này gió to thổi tắt, nhưng dưới sự tận lực phối hợp của hai hỏa hệ và phong hệ, hỏa thế chậm rãi biến lớn, gió mang theo lửa bắt đầu vây quanh xe thiết giáp chừng hai thước.

"Tốt!" Cảnh Lương Quan vỗ ghế điều khiển một cái, "Tiếp tục đi tới!"

Xe thiết giáp tiếp tục chạy mấy phút, alien bên ngoài càng đông đúc, chúng bao vây khắp nơi quanh xe thiết giáp, không cam lòng rít lên the thé .

Mắt Cảnh Lương Quan trầm xuống, hít vào ra lệnh cho điều khiển viên: "Phóng đạn pháo ra!"

"Tuân lệnh!" Điều khiển viên ấn một cái lên đồng hồ đo đầy phím bấm bên cạnh, cái giá đại bác trên trần xe bắt đầu xoay tròn, điều chỉnh tốt góc độ, điều khiển viên đè mạnh nút phóng ra.

Hai quả đạn pháo phát ra tiếng gầm rú sắc lẹm, lao về hướng lũ alien dày đặc trước xe.

"Oanh! ! !" "Oanh! ! !"

Hai luồng lửa khổng lồ bốc lên tận trời, sóng nhiệt đẩy ngã cây cối hai bên, đại lượng đá vụn rầm rầm nổ bay lên không, sau đó như mưa bay đầy trời rơi xuống lại.

Đá vụn nện lên vỏ xe phát ra một trận "Bùm bùm", sương khói tản ra, trước mắt mọi người xuất hiện hai hố sâu.

Phó Sử Ngọ giật mình, y đứng bật dậy dồn dập nói: "Alien cấp 3 xuất hiện, nó đang cao tốc di động!"

"A? !" Cảnh Lương Quan lên tinh thần, hai mắt sáng dọa người: "Tọa độ mấy?"

Phó Sử Ngọ chần chờ một chút, nói: "Tọa độ 2 giờ."

Cảnh Lương Quan không chút do dự hạ lệnh: "Tọa độ 2 giờ, cách một ngàn m, nã pháo! !"

Điều khiển viên tốc độ cực nhanh điều chỉnh tọa độ đại bác, "vèo vèo" hai quả đạn pháo liền bay vút ra.

Vị đội trưởng này là dựa theo khoảng cách cảm quan của Phó Sử Ngọ biết trước đó để phán đoán tọa độ alien cấp 3, nhưng anh ta quên Phó Sử Ngọ đã đột phá cực hạn của chính mình, khoảng cách cảm quan khuếch trương gấp bội.

Quả pháo không bắn trúng alien cấp 3, lại khiến nó kinh sợ, nó chần chờ một chút, nhưng vẫn không lui bước, ngược lại cho phần lớn alien cấp 2 lao lên.

Cảnh Lương Quan biết không bắn trúng mục tiêu chỉ ảo não một chút, tuy không bắn chết alien cấp 3 nhưng cũng xử lý không ít lũ cấp 2, không uổng phí đạn pháo.

Trên giá xe thiết giáp chỉ có 8 phát hỏa pháo, Cảnh Lương Quan suy tính cho nhiệm vụ, không tiếp tục sử dụng nữa, ngược lại bảo chiến sĩ lên trần xe thiết giáp dùng súng máy cỡ nặng trên đó, bắn phá tụi alien cấp 2.

Những dị năng giả đó cũng sôi nổi lên trần xe, từng người thi triển dị năng, sát thương vô số lũ cấp 2 xúm lại bên người bọn họ.

Tuy họ dốc toàn lực giết alien, nhưng số lượng alien thật sự quá nhiều, thẳng đến đạn súng máy hao hết, cũng không thấy alien ít hơn dù chỉ một chút.

Cảnh Lương Quan lau lau mồ hôi trên mặt, bình tĩnh nói: "Như vậy không được, chúng ta sẽ bị chúng tiêu hao đến chết, vẫn phải lao xuống giết alien cấp 3 mới ổn."

Đường Húc Hải đứng lên, thân thể chậm rãi bao trùm chiến giáp, hắn ngồi xổm bên cạnh cửa, vươn tay kéo Phó Sử Ngọ ra.

"Tôi và các anh cùng đi." mặt Phó Sử Ngọ căng cứng nói: "Chỉ có tôi có thể tìm ra vị trí alien cấp 3, nơi này cách nó còn quá xa ."

Con alien cấp 3 kia không ngừng di động, cộng thêm địa hình bên này quá hạn chế hơn nữa nhiều thêm gấp đôi alien cấp 2, Phó Sử Ngọ không thể không cùng bọn họ xâm nhập vào lũ alien.

"Không được!" Cảnh Lương Quan kiên quyết phản đối, anh ta định vị Phó Sử Ngọ là Rađa sống, sao có thể cho y hãm sâu giữa bầy alien.

"Anh phản đối cũng không hữu dụng." Phó Sử Ngọ đứng lên, kéo kéo áo tác chiến trên người, rút hai thanh súng lục ra, "Nhiệm vụ này vốn yêu cầu các anh nghe tôi, không có tôi, các anh căn bản không tìm thấy alien cấp 3."

Cảnh Lương Quan âm thầm căm tức, đội trưởng Phó này thoạt nhìn quá mức nhã nhặn, Dị năng có lẽ đặc biệt hữu dụng, nhưng bản thân vẫn là thư sinh yếu ớt, hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, anh không chắc rằng có thể bảo hộ y.

Phó Sử Ngọ không thèm quan tâm anh ta nghĩ cái gì, ngay từ đầu y đã không cảm thấy mình là người cần được bảo hộ.

Ánh mắt Phó Sử Ngọ lãnh liệt nhìn chăm chú vào lũ alien bị đèn xe chiếu rọi, xuyên qua khe hở các loại dị năng, y nổ súng .

"Bình bình bình! !" tiếng vang thanh thúy liên tục, Phó Sử Ngọ không trật phát nào, mỗi viên đạn đều tinh chuẩn bắn ngay vào đầu alien, y nhìn Cảnh Lương Quan lạnh lùng nói: "Tôi không cần các anh bảo hộ."

Long cốt đao trong tay Đường Húc Hải rê trên thân xe tạo ra tiếng kèn kẹt, hắn híp mắt nhìn Cảnh Lương Quan, bảo: "Tôi sẽ phụ trách bảo hộ cậu ta, tinh lực chủ yếu của các anh là hoàn thành nhiệm vụ."

Cảnh Lương Quan không lời nào để nói, sức chiến đấu của Đường Húc Hải là lợi hại nhất trong bọn họ.

Anh ta đành gật đầu, phân phó điều khiển viên đóng cửa lại, toàn đoàn đi bộ.

Đội cảm tử có một dị năng giả thạch hệ, liên tiếp không ngừng chuyển hóa ra cột đá bén nhọn, đâm xuyên qua cơ thể alien, sau đó dị năng giả thổ hệ phát động, trực tiếp cuốn alien vào hố đất chôn sống.

Có bọn họ mở đường, mấy người còn lại thong thả đến gần alien cấp 3, con alien cấp 3 này cũng không như con phía tây trực tiếp lao tới, ngược lại ẩn giữa bầy alien không chịu ra.

Nó cứ bỏ chạy đến tọa độ khác, đối lập tốc độ nhanh nhạy của nó, họ di động quá chậm, căn bản không có cách nào đuổi kịp.

"Húc Hải." Phó Sử Ngọ suy nghĩ một chút nói: "Chúng ta đừng đuổi theo nó, cho dù mệt chết cũng không đuổi kịp, anh cứ đứng đây giết, tôi phối hợp anh nhất định có thể dẫn nó lại đây."

Trước đó lực sát thương của mấy người Cảnh Lương Quan tuy đủ, nhưng cừu hận lại kéo không nhiều, chuyện này vẫn phải giao cho Đường Húc Hải mới được.

Đường Húc Hải trầm ổn gật đầu, nói: "Giao cho tôi."

Đường Húc Hải đâm đầu vào đàn alien, hắn toàn thân đều là cương giáp căn bản không sợ cận chiến, so sánh với hắn, alien cả người trơn bóng cả sợi lông cũng không có, giá trị phòng ngự quả là 0.

Đường Húc Hải như hổ nhập đàn dê, tùy tay vung đao phong ra liền thu gặt vài cái đầu lâu.

Alien cấp 2 quả thật linh mẫn, nhưng một khi quần chiến, chật chội chằng chịt, chúng nó lại không có không gian xê dịch trốn tránh, căn bản như đống thịt đứng đó chờ Đường Húc Hải đến bâm.

"Tê! ! !" Rõ ràng alien cấp 2 phía trước đều bắt đầu sợ hãi, nhưng lũ phía sau vẫn sôi nổi bắt chúng đẩy qua lao vào mũi đao của Đường Húc Hải.

Phó Sử Ngọ đứng sau Đường Húc Hải, lấy mạng từng con lướt qua bên cạnh hắn, alien phía sau và chung quanh liền hoàn toàn giao cho thành viên đội cảm tử.

Trước mắt hiện lên một bóng trắng cực nhanh, lòng Phó Sử Ngọ lạnh lại, rốt cuộc con alien cấp 3 này đã thiếu kiên nhẫn !

Bản năng diệt trừ mục tiêu uy hiếp nhất trong thiên tính của alien bắt đầu chiếm thượng phong, alien cấp 3 nôn nóng chạy tới, nhưng nó lại rất kiêng kị Đường Húc Hải, điều này giúp Phó Sử Ngọ có cơ hội lợi dụng.

Cảm quan mở ra, cái bóng trắng không ngừng tản ra sóng gợn chấn động, đến giờ Phó Sử Ngọ vẫn không hiểu được nó làm thế nào được, nhưng điều này lại khiến alien cấp 3 nổi bật như một nguồn phát không ngừng tỏa ra tín hiệu.

Phó Sử Ngọ mạo hiểm co phạm vi cảm quan lại, đặt mọi lực chú ý lên người nó.

Alien cấp 3 trong hình ảnh hiện ra từng quỹ đạo hành tích quỷ dị, Phó Sử Ngọ có chút đắn đo không chuẩn.

Y âm thầm cảnh giác, tốc độ nổ súng cũng chậm lại.

Alien cấp 3 trên cơ bản không dừng lại một chỗ hơn một giây, cũng chỉ có Phó Sử Ngọ hiện tại mới đủ khả năng quan sát hướng đi của nó.

Đợi trong chốc lát, rốt cục bị Phó Sử Ngọ phát hiện cơ hội!

Chỗ đặt chân tiếp theo đột nhiên bị con alien do Đường Húc Hải mạnh mẽ hất văng chiếm lấy, alien cấp 3 không thể không khựng lại một chút, ngay chớp mắt ngắn ngủn đó, Phó Sử Ngọ nổ súng .

"Bình!" Một tiếng réo rắt giòn vang, alien cấp 3 hừ cũng không hừ một tiếng, đã bị Phó Sử Ngọ trực tiếp bắn mất mạng.

"Hô ——" Phó Sử Ngọ thả lỏng tinh thần buộc chặt, bởi vì tập trung tinh thần cao độ, trước mắt hơi biến thành màu đen.

Y cắm một súng vào túi chứa, xoa nhẹ thái dương co rút đau đớn một chút.

Hôm nay không ngừng sử dụng năng lực cảm quan, cứ việc giữa chừng từng có nghỉ ngơi, nhưng bộ não vẫn hoạt động không ngừng đã xuất hiện tình trạng đau nhức và choáng váng.

"Anh vừa rồi bắn chết là alien cấp 3?" Cảnh Lương Quan ngạc nhiên hỏi.

"Ừ." Phó Sử Ngọ khó chịu nhắm mắt lại, dùng sức kìm thái dương.

Nhìn y sắc mặt tái nhợt, Cảnh Lương Quan không nói thêm nữa, chỉ nói y trở lại xe nghỉ ngơi đi, bên này giao cho bọn họ là được.

Dù sao alien cấp 3 đã chết, giết lũ cấp 2 đến khi chúng sợ rồi tự nhiên sẽ tán thôi.

"Tê! ! !" Một tiếng rít chói tai vang lên, một cái bóng nhanh như chớp từ ngọn núi lao xuống, trực tiếp vồ lấy Phó Sử Ngọ.

"Sử Ngọ! ! !" Đường Húc Hải sợ kinh người nổi giận gầm lên một tiếng, cự kiếm trong tay hóa thành một tấm chắn thật lớn, ném mạnh về hướng Phó Sử Ngọ!

Phó Sử Ngọ mờ mịt ngẩng đầu, "Cạch" một tiếng giòn vang, một hút quản bay sát quá Thái Dương của y.

"Tản ra! !" Cảnh Lương Quan trong lúc nguy cấp, lấy tốc độ nhanh đến kinh người đẩy Phó Sử Ngọ ra ngoài.

Hết thảy phát sinh chỉ trong chớp nhoáng, đầu Phó Sử Ngọ trống rỗng, hoàn toàn không có cách nào phản ứng, y ngã oạch xuống đất, cánh tay đau nhức từng đợt, miệng vết thương lại lần nữa vỡ toác ra.

Cái bóng trắng đạp lên cự kiếm của Đường Húc Hải một cái, bén nhọn rít lên, bay nhanh xoay người lao về hướng Phó Sử Ngọ.

Bên này biến hóa quá nhanh, chiến sĩ khác hoàn toàn không kịp vươn tay viện trợ.

Phó Sử Ngọ gục ở đó, nguy hiểm sắp phải chết bức bách cảm quan của y không thể không mở ra lần nữa.

Một, hai, ba! !

Ba con alien cấp 3 xuất hiện trong cảm quan của y!

Đồng tử Phó Sử Ngọ kinh hãi co rút lại, tại sao lại vậy? ! !

"Mau đứng lên!" Cảnh Lương Quan rống giận, Đường Húc Hải cách bọn họ chỉ hơn mười thước, nhưng lúc này lại xa như chân trời góc biển.

Tim Phó Sử Ngọ kinh hoàng, adrenalin điên cuồng phân bố, y căn bản không ngẩng đầu liếc nhìn một cái, liền trực tiếp lăn lộn tại chỗ, chật vật né tránh xúc tua mang theo móc câu alien cấp 3 quất tới.

Vì cái gì lũ alien cấp 3 lại tụ lại một chỗ chứ? Thật quá khó tin.

Phó Sử Ngọ chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, alien cấp 3 phía sau căn bản bám riết y không tha, khiến Phó Sử Ngọ không cách nào quay lại tấn công phản kháng.

Trước người là vô số alien cấp 2, phía sau là alien cấp 3 đuổi sát không tha, khiến Phó Sử Ngọ hận mình không là Ôn Triệu Minh trực tiếp nổ banh mịa nó cho xong.

Phó Sử Ngọ như bạo phát tiểu vũ trụ, không quan tâm mình có tay chân vụng về, động tác không được tự nhiên khó coi đến đâu. Dù sao là dựa vào hình ảnh chiếu chậm trong cảm quan, giúp y một cước đá văng alien cấp 2, một quyền hất ra một con đường.

Đường Húc Hải hoàn toàn bị vây trong trạng thái phẫn nộ, đại kiếm đã bị hắn coi như tấm chắn quăng ra, nhưng trong quá trình hắn đâm trái đâm phải chạy về phía Phó Sử Ngọ, lại có một thanh cự kiếm xuất hiện trong tay hắn.

Đường Húc Hải đạp dưới chân một cái, đạp ra một cái hố sâu dưới bùn đất, hai tay hắn mở ra, cự kiếm liền lấy tốc độ xé gió hung hăng chém vào con alien cấp 3 đột nhiên xuất hiện.

Alien cấp 3 nhẹ nhàng xoay ngược lại, cứ như vậy linh hoạt tránh đi cự kiếm của Đường Húc Hải.

Nó vẫn hết sức kiêng kỵ Đường Húc Hải, lại chấp nhất coi Phó Sử Ngọ là mục tiêu công kích.

"Trên núi còn có hai con alien cấp 3!" Phó Sử Ngọ rút một khẩu súng ra, cũng không nhìn liền trực tiếp nổ súng bắn.

Lực dội ngược truyền đến, tay hơi phát tê, họng súng phụt ra hỏa hoa sắc lam, là y lấy cây súng mới ra bắn.

Cảnh Lương Quan liền ý thức được không ổn, dựa theo cách thức alien vây công, lũ alien hẳn phải phân tán ra, hiện tại sao lại hội tụ lại chứ?

Tâm tư Phó Sử Ngọ thay đổi thật nhanh, liên tưởng đến alien cấp 3 kia không ngừng phát sóng chấn động, liền bừng tỉnh đại ngộ.

Xem ra alien cấp 3 dựa vào loại sóng này có thể hô ứng, phối hợp với nhau, cộng đồng tiến thối.

Bọn Phó Sử Ngọ lúc nãy lại không rõ chuyện này, cứ như vậy giết chết một con alien cấp 3, gõ hồi chuông cảnh báo cho lũ cấp 3 còn lại.

Xe thiết giáp tốc độ chậm, alien lại nhanh, dưới tình huống không rõ, bọn họ đã lao đầu vào vòng vây tụ đầy alien.

Hai alien cấp 3 còn lại như tia chớp từ đỉnh núi lao xuống, trực tiếp công kích tiểu đội cảm tử.

Rất nhanh, nhóm dị năng giả không có chiến giáp phụ thân như Đường Húc Hải, Rađa quan sát như Phó Sử Ngọ liền xuất hiện trọng đại thương vong.

"Sao lại xuất hiện nhiều alien cấp 3 như vậy? !" Cảnh Lương Quan tuyệt vọng.

Theo 3 con alien này đến, alien cấp 2 hai hướng đông nam đều chạy về hướng bên này.

Phó Sử Ngọ không kịp đổi ổ đạn, không thể không ném súng, rút ra một cây súng đạn năng lượng khác.

"Phốc phốc phốc! !" mắt Phó Sử Ngọ không chớp một cái nã về hướng alien cấp 3.

"Tê! ! !" Alien cấp 3 hung ác rít lên, động tác linh mẫn né tránh đạn của Phó Sử Ngọ.

Mặt Phó Sử Ngọ tái nhợt, giọng căng cứng quát: "Bởi vì chúng ta giết alien cấp 3 phía tây, lũ alien cấp 3 là liên động, cho nên chúng đều tụ lại!"

Mắt Cảnh Lương Quan chợt lóe: "Ý anh là alien cấp 3 vây công Phái thành đều đã ở đây? !"

Phó Sử Ngọ nhấp nhấp môi: "Chắc vậy."

Cảnh Lương Quan nhìn nhìn các đội viên chết hơn phân nửa, mấy người dư lại đều nửa chết nửa sống, bản thân lại bị trọng thương.

Cảnh Lương Quan vươn tay nắm chặt cái máy liên lạc trên người gào thét: “Hướng phía nơi này nã pháo! !”

Điều khiển viên quá sợ hãi: “Đội trưởng!”

“Đừng nói nhảm, mau nã pháo!” sắc mặt Cảnh Lương Quan dữ tợn, “Đừng để chúng tôi chết vô ích!”

Tuy gặp phải kết cục hẳn phải chết, nhưng tốt xấu cũng một lưới bắt hết tất cả alien cấp 3 ngoài Phái thành, cũng coi như bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ .

Tim Phó Sử Ngọ đập mạnh một cái, mắt không dám tin nhìn về phía Cảnh Lương Quan.

Mặt Cảnh Lương Quan lộ chút áy náy, nhưng vẻ quyết tuyệt lại càng nhiều.

Giá đại bác xe thiết giáp chuyển động, qua vài giây điều chỉnh góc độ, 4 viên đạn pháo châm lửa trợ lực, vèo vèo vèo vèo thoát khỏi giá vũ khí, ánh lửa đỏ vàng lóng lánh giao nhau bay vút tới.

Lòng Phó Sử Ngọ lạn run, y còn không muốn chết, làm sao bây giờ?

Trong cảm quan hoàn mỹ biểu hiện ra điểm rơi của viên pháo, ba con alien cấp 3 không con nào có thể thoát, nhưng bọn họ cũng chẳng ai còn đường để sống.

Đạn pháo trong con ngươi của y càng bay càng gần. Ngay lúc này Đường Húc Hải đột nhiên lao qua ấn y xuống mặt đất.

Đường Húc Hải toàn thân bọc thép vượt hơn bốn trăm cân, đè xuống một phát, Phó Sử Ngọ nghẹt thở ngã quỵ.

“Oanh” “Oanh” “Oanh” “Oanh” !

4 tiếng nổ mạnh kịch liệt rung trời vang lên.

Điều khiển viên đôi mắt ửng đỏ nhìn không chớp mắt chăm chú vào tiền phương. Đá vụn cỏ dại bụi bậm máu tươi ào ào bắn xuống đất, nơi họ giao chiến đã trở thành một hố sâu phế tích, trừ mảnh đất khô cằn, chân tay tứ tung ra, cái gì cũng không còn.

Mưu toan trông thấy người còn sống trong vụ nổ mạnh loại này, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Khóe mắt Điều khiển viên ướt át, than thở một tiếng, ai điếu cho chiến hữu của hắn. Sau đó hắn đè động cơ xe, muốn quay đầu trở về Phái thành.

Thế nhưng lúc này, alien cấp 2 hội tụ vì alien cao cấp làm sao có thể buông tha cái thứ kì quái phun ra cái gì đó nổ chết thủ lĩnh của chúng?

Tầng tầng lớp lớp alien cấp 2 xúm lại, xô đẩy, xe thiết giáp kịch liệt lay động lên.

70. Chương 70

Một cơn mưa thu một luồn gió lạnh.

Trong bóng đêm, tí tích tí tách trời bắt đầu rơi cơn mưa phùn.

Trong mảnh đất khô cằn trải qua giao chiến kịch liệt, đột nhiên cộm lên nứt nẻ, một thứ dày cui như xác thép nhóm lên, run động lắc lư để hất lớp cát đá bụi bậm rớt xuống.

Đường Húc Hải ngửi thấy trong hơi ấm có lẫn mùi tanh của máu, hắn cau mày.

Cảnh Lương Quan đột nhiên cho điều khiển viên nã pháo về hướng bọn họ quả thực ngoài dự liệu của hắn.

Thế nhưng, đây đúng là tác phong của người như bọn họ. Nếu là Đường Húc Hải, trước khi chưa xuất ngũ, cũng sẽ chọn cách này.

Nhưng mà hiện tại… Đường Húc Hải cúi đầu nhìn Phó Sử Ngọ được hắn che chắn dưới người, hắn có lẽ sẽ không chọn thủ đoạn quyết tuyệt đến vậy.

Xác thép tạo ra trong phút khẩn cấp phía sau lưng chậm rãi bị Đường Húc Hải thu vào cơ thể dọc theo lớp da thịt lỏa lồ bên ngoài.

Hắn nhổm nửa người trên dậy, cũng không biết vừa rồi hắn và Phó Sử Ngọ bị chấn hôn mê bao lâu, tóm lại sau khi tỉnh lại, không quản alien hay xe thiết giáp đều không thấy bóng dáng đâu hết rồi.

"Sử Ngọ?" Đường Húc Hải kêu tên Phó Sử Ngọ.

Chờ ánh mắt hắn chậm rãi thích ứng bóng tối, mới phát giác bên khóe miệng Phó Sử Ngọ ứ đọng một vệt máu.

Đường Húc Hải bỗng chết sửng, hắn chân tay luống cuống, cũng không biết Phó Sử Ngọ rốt cuộc bị thương chỗ đó nên không dám tùy tiện di động y.

Chỉ có thể chống tay xuống đất lấy thân che mưa cho Phó Sử Ngọ, chờ y tỉnh lại.

"Khụ khụ." Qua không biết bao lâu, Phó Sử Ngọ rốt cục mở mắt.

Đường Húc Hải mừng húm, hắn còn sợ Phó Sử Ngọ cứ như vậy không biết nhân sự hôn mê luôn chứ.

"Cậu thế nào?"

"Khụ khụ…" đầu Phó Sử Ngọ lúc này còn chưa minh mẫn, y chỉ nằm đó, nhìn Đường Húc Hải che bên trên y. Ánh mắt y liếc trái liếc phải, một mảnh đen tối, không thấy đèn xe thiết giáp chiếu ứng, kính của y đã sớm bị bễ lúc alien cấp 3 đánh lén, không biết rơi ở đâu, hiện tại tầm nhìn cứ mờ mờ ảo ảo, "Bọn họ đâu? Alien đâu?"

Đường Húc Hải nói: "Không biết, tôi tỉnh lại cái gì cũng không thấy."

Phó Sử Ngọ gian nan hít thở, cảm giác tức ngực vô cùng, y nói: "Phái thành hẳn đã giải trừ nguy cơ, cuối cùng nhiệm vụ của chúng ta cũng hoàn thành ."

"Trên người của cậu có chỗ nào bị thương không?" Đường Húc Hải cau mày hỏi y.

Tuy bị vụ nổ chấn hôn mê, nhưng Đường Húc Hải tự thấy mình không bị thương gì, hắn cũng không biết Phó Sử Ngọ rốt cuộc sao lại xuất huyết.

Phó Sử Ngọ cẩn thận cảm thụ một chút, bảo: "Trừ tức ngực ra, chỗ khác hẳn không sao."

Nghe vậy Đường Húc Hải yên tâm, hắn trực tiếp kéo Phó Sử Ngọ ngồi dậy.

Cũng không biết là động tác quá mạnh hay do gì khác, miệng Phó Sử Ngọ há to, một ngụm máu tươi trào ra.

Vốn trời tối đến vậy, Đường Húc Hải còn chưa biết y ói máu, chỉ nhìn thấy đầu y trực tiếp xoay qua một bên cúi thấp xuống, nghe một tiếng ói mửa mang theo ho khan mà thôi. Cũng là do máu Phó Sử Ngọ ho ra bắn toé lên cánh tay hắn, cảm giác nóng hầm hập làm Đường Húc Hải sắc bén phát hiện không đúng.

"Cậu hộc máu ? !" Đường Húc Hải kinh hãi.

"Khụ khụ…" Phó Sử Ngọ ho nhẹ hai tiếng, nói với hắn: "Tôi không sao, vừa rồi có lẽ là do máu nghẹn trong ngực, giờ phun ra thoải mái nhiều rồi."

Đường Húc Hải nửa tin nửa ngờ, cũng không dám động bậy vào y nữa.

Thấy hắn như lâm đại địch, Phó Sử Ngọ buồn cười đồng thời cũng cảm thấy tim như bị nhét vào cái gì nóng hổi, vừa đau vừa ấm áp lại thoải mái.

"Thật sự không sao hết." Phó Sử Ngọ dùng sức cam đoan với hắn.

Thật vất vả Đường Húc Hải mới miễn cưỡng đồng ý ý kiến của đương sự, Phó Sử Ngọ thật thận trọng, bởi vì lúc thở hay làm bất cứ cái gì lồng ngực cũng đau nhói từng đợt.

Phó Sử Ngọ thầm bất an, nhưng lúc này cũng không dám nói cho Đường Húc Hải, chỉ như không có việc gì bảo: "Chúng ta trở về đi."

Đường Húc Hải ngẩng đầu nhìn màn trời đỏ nhạt, do dự một chút vẫn nói: "Chờ thêm một lát, trời sáng chúng ta lại về. Hiện tại sắc trời quá tối, hơn nữa cậu không có mắt kính, chả thấy đường xá gì nổi."

Phó Sử Ngọ dừng một chút, rồi ừ.

Tuy không đến mức đưa tay không thấy năm ngón, nhưng bọn họ đang ở khe núi xa lạ, bom tạc lộn xộn, nơi nơi đều là xác alien và xác người.

Dọc theo đường đi không là đá vụn thì chính là cành gãy, hai người không có đèn soi cứ đi như vậy, không ít lần bị té trầy trụa, hơn nữa Phó Sử Ngọ hiện tại đã vào trạng thái nửa mù, lại càng không an toàn.

Đường Húc Hải sờ soạng rời khỏi nơi bị nổ thành mảnh đất khô cằn này, nửa ôm nửa đỡ Phó Sử Ngọ, chậm rãi ra khỏi khu giao chiến phi thường thảm thiết kia.

"Sử Ngọ, cậu có đói bụng không?" Đường Húc Hải liếm liếm đôi môi khô khốc.

Từ hôm qua đến giờ, hắn trừ cơm trưa ra, cũng chỉ ăn một ít thức ăn nhiệt lượng cao trên xe thiết giáp, nhưng Phó Sử Ngọ lại không giống, cả cơm tối cũng chưa ăn.

Nói chưa dứt lời, vừa nói, dạ dày vốn đã chết lặng run lên một cái, cảm giác bụng đói kêu vang khiến Phó Sử Ngọ nhũn ra vô lực.

Y không lên tiếng, Đường Húc Hải cũng biết y đói.

Đường Húc Hải đỡ Phó Sử Ngọ qua một bên, bởi vì mưa rơi nên đất rất ướt, cũng không có chỗ ngồi.

Đường Húc Hải bất đắc dĩ chỉ có thể bảo y đứng ở đó.

Trong tầm mắt mờ mịt ngu ngơ của Phó Sử Ngọ, Đường Húc Hải trực tiếp dùng dị năng kim loại biến ra một thứ nhìn như cái khung dù, Đường Húc Hải cắm nó xuống đất, sau đó xoay người bắt đầu vót từng nhánh từng nhánh của thân cây um tùm bên cạnh.

Mưa phùn kéo dài, hơi ẩm trong không khí mang theo rét lạnh khiến Phó Sử Ngọ lạnh đến rụt cổ.

Ban đầu y còn chưa biết Đường Húc Hải đang làm gì, chờ hắn bắt đầu bày lá cây lên giá, vững vàng chắn kín trên đầu Phó Sử Ngọ, mới tỉnh ngộ hắn đang dựng một cái lều tránh mưa lâm thời.

Mãi đến khi Đường Húc Hải điều chỉnh mấy lần xong, nơi Phó Sử Ngọ đứng cuối cùng không lọt nổi một giọt nước, hắn mới vừa lòng gật gật đầu: "Cậu ở đây chờ tôi."

Phó Sử Ngọ sửng sốt: "Anh đi đâu vậy?"

Đường Húc Hải nhìn Phó Sử Ngọ bị thành quả lao động của hắn vây kín chặt chẽ, cảm thấy mỹ mãn mà nói: "Tôi đi tìm chút đồ ăn, cậu đừng lộn xộn."

Phó Sử Ngọ nhíu mày, lo lắng la lên: "Đừng! Anh đừng đi!"

Lúc này tầm mắt quá mờ, cự ly ngắn ngủi bọn họ đi qua vừa rồi đã bị gió thổi nhánh cây đến ngổn ngang, đá lổm chổm, thậm chí nếu không phải nhờ Đường Húc Hải kéo, Phó Sử Ngọ thiếu chút nữa đã ngã ập. .

Đường Húc Hải trấn an cười với y, đáng tiếc sắc trời quá tối, Phó Sử Ngọ nhìn không thấy, tác dụng trấn an chẳng phát huy chút nào.

"Không sao đâu, tôi tìm kiếm ngay kế bên thôi mà." Đường Húc Hải như nghĩ tới điều gì đó, hắn ảo não vỗ vỗ đầu, hắn cúi đầu mở đèn trên đồng hồ lên.

Ngọn đèn mỏng manh chiếu rọi một khoảnh nhỏ.

"Đáng tiếc cái đèn của tôi có chút xíu hà." Đường Húc Hải tiếc hận nói.

Ngọn đèn chỉ có thể chiếu sáng chung quanh đồng hồ, dùng để nhìn số còn được, soi dưới chân cái gì cũng mơ mơ hồ hồ.

"Thành thật ở đây chờ tôi." Đường Húc Hải đưa tay chỉ vào nó, chọt chọt.

Để đảm bảo tên cận thị Phó Sử Ngọ có thể nhìn thấy nó, hắn còn cố ý để sát vào lắc lắc.

Phó Sử Ngọ không cam tâm gật gật đầu.

Trong tầm nhìn của Phó Sử Ngọ có một ánh sáng nhỏ nhích tới nhích lui, theo bước chân xa dần của Đường Húc Hải, vệt sáng càng ngày càng lu mờ.

Phó Sử Ngọ ôm cánh tay, trên tay lại truyền đến từng cơn đau nhói, kéo theo đó là cơn buốt rát trong lồng ngực, chúng cứ như muốn tranh đoạt lực chú ý của y về mình.

Y cúi đầu, sờ sờ cánh tay, chất lỏng trơn ướt nặng nề chảy dài xuống.

Phó Sử Ngọ cười khổ một tiếng, cả người y đúng là không chỗ nào lành lặn cả.

Sau đó y lại nghĩ tới dáng vẻ quyết tuyệt trước khi chết của Cảnh Lương Quan, tâm tình phức tạp thở dài.

Đối với Cảnh Lương Quan không để ý đến sống chết của người khác, hạ lệnh phóng đạn pháo ra, y có thể hiểu, nhưng lại không thể tâm bình khí hòa mà tiếp thu nổi.

Y còn chưa tuyệt vọng, có Đường Húc Hải ở đây, cả y cũng còn sức để chiến một trận, sẽ có thể nghĩ ra cách giải quyết. Nhưng mà, lại bị người khác ra lệnh chung kết hết thảy.

Trong đầu Phó Sử Ngọ lộn xộn tứ tung, nhịn không được hồi tưởng tình huống lúc đó để nghĩ ra cách giải quyết.

Y biết không thể vãn hồi bi kịch phát sinh, lại không khống chế được không ngừng suy tư.

Phó Sử Ngọ dùng cánh tay không bị thương ôm lấy vai mình, đôi mắt phóng không nhìn ra phương xa.

Cơn mưa làm ướt mái tóc y, mềm nhũn dán vào trán, khiến y tự nhiên nhìn như nhỏ lại mấy tuổi. Đôi mắt to đen láy không tiêu cự ngắm nhìn một nơi không biết tên. Sắc mặt y trắng nhợt, môi cũng không có huyết sắc. Cứ việc suy yếu như vậy, lại vẫn đứng trong tư thế cao ngất, cằm hơi nâng lên khiến y không có vẻ yếu ớt, lại lộ ra ý chí bất khuất.

Ánh đèn mỏng manh trên đồng hồ chiếu vào gương mặt y, ánh sáng le lói phản xạ trong bóng tối khiến y như một vị thần tỏa ra ánh hào quang.

Đường Húc Hải đứng bên kia, cũng lại như hồi ở trong hồ, một lần nữa không cẩn thận thoáng nhìn cảnh tượng hư ảo bên này, tim hắn đột nhiên nghẹn lại .

Thẳng đến mặt đỏ bừng lên, hắn mới nhận ra hình như mình đã quên hô hấp? !

“Khụ khụ khụ!” Đường Húc Hải liều mạng thở dốc, vừa sặc vừa ho.

Phó Sử Ngọ lúc này mới bừng tỉnh từ cõi thần tiên, y quay đầu nhìn hướng ánh sáng, quan tâm hỏi: “Húc Hải? Anh làm sao vậy? sao ho dữ vậy?”

Đường Húc Hải chật vật dùng cánh tay cọ cọ mũi, hít sâu mấy hơi, vững vàng hô hấp xong mới nói: “Không có gì, không cẩn thận hít trúng mưa thôi.”

“A.” Phó Sử Ngọ mở to ánh mắt mờ mịt nhìn hắn.

Tim Đường Húc Hải run lên, vội vươn tay che mắt y lại.

“?” Phó Sử Ngọ chẳng hiểu mô tê gì chớp chớp mắt trong lòng bàn tay hắn, “Anh làm quái gì thế?”

Y đưa tay gạt tay hắn xuống.

Đường Húc Hải kiềm nén mà nghiến răng bảo: “Không có gì, tôi đang nghĩ coi nên đi đâu tìm mau cho cậu cặp kính mới đây nè!” luỹ thừa kích manh nổ banh đồng hồ đo rồi, quả là nghiệp chướng mà!

Phó Sử Ngọ không rõ lí do, đáng tiếc Đường Húc Hải không chịu giải thích cho y.

Đường Húc Hải dạo qua một vòng, may mắn tìm được một vườn nho dại, đáng tiếc nho bị alien đạp phá thành một đống hỗn độn, Đường Húc Hải chỉ tìm được lẻ tẻ mấy chùm coi như còn ăn được.

Hắn dùng ngón tay hứng mưa cọ xát, miễn cưỡng xem như vệ sinh sạch sẽ.

“Ăn đi, tốt xấu có cái để nhét bụng.” Đường Húc Hải đưa nho tới trước mặt y.

“Anh cũng ăn.” Phó Sử Ngọ cầm lấy một quả bỏ vào miệng.

Nho đã chín mọng, ngọt quá mức, nhưng mọng nước.

“Tôi ăn rồi, cậu ăn đi.” Mặt Đường Húc Hải không đổi bảo.

Phó Sử Ngọ liếc xéo hắn một cái, chiêu này xưa quá rồi diễm.

Phó Sử Ngọ trực tiếp cầm nho, nhét một quả vào miệng hắn.

“Ngô!” Đường Húc Hải bị quả nho ngọt gắt cổ này làm nghẹn, mày hung hăng cau lại.

Phó Sử Ngọ lại muốn nhét vào thêm một quả, Đường Húc Hải nhanh chóng đè tay y lại: “Tôi tự ăn.”

Muốn mạng người ta a! ngọt quá .

Nhìn Phó Sử Ngọ mặt vô cảm ăn khoan khoái, Đường Húc Hải buồn bã, tên này thật là thích ngọt như mạng a.

Cũng có lẽ do vẻ mặt hắn quá thống khổ, cuối cùng Phó Sử Ngọ không tiếp tục miễn cưỡng, tự tiêu diệt hết chùm nho còn lại.

Thỏa mãn ăn xong quả cuối cùng, Phó Sử Ngọ chưa đã miệng liếm liếm khóe môi.

Đường Húc Hải đưa tay nhìn đồng hồ nói: “Giờ là 4 giờ rạng sáng, cách hừng đông còn hai tiếng, cậu muốn ngủ một lát không?”

Phó Sử Ngọ chần chờ một chút, hỏi: “Ở đây?”

“Ừ.” Đường Húc Hải gật đầu, sau đó không nói hai lời vươn tay, kim loại từng khối từng khối kéo dài ra, nhanh chóng biến thành một lều nhỏ.

Phó Sử Ngọ kinh thán: “Anh ứng dụng năng lực kim loại càng ngày càng linh hoạt rồi. Lợi hại quá!”

Được Phó Sử Ngọ khen, Đường Húc Hải vui không kìm được, cảm giác sướng rơn từ tim tràn ra ngoài, thật dễ chịu a.

Hắn nhếch miệng, khởi động 4 chân lều bên trong, cách ly hơi ẩm dưới nền đất.

“Hơi cứng đó, ráng chút đi.” Đường Húc Hải nói, sau đó đẩy Phó Sử Ngọ vào.

Đường Húc Hải nằm xuống thử, lại hơi điều chỉnh chút, khiến cho nền lều hình thành từ kim loại này càng phù hợp độ cong nhân thể, nằm ngủ không đến mức quá khó chịu.

“Hô ——” Phó Sử Ngọ thở ra, y nhắm hai mắt lại.

Tuy thực mỏi mệt thực buồn ngủ, nhưng Phó Sử Ngọ lại ngủ không được.

Đồ trên người đều ướt cả, hoàn cảnh dã ngoại cũng hơi lạnh, hơn nữa mất máu, khiến Phó Sử Ngọ không cách nào đi vào giấc ngủ.

Ban đầu Đường Húc Hải cũng không ý thức được y bị lạnh, thẳng đến hắn vô ý đụng vào cánh tay lạnh lẽo của Phó Sử Ngọ.

“Lạnh hả?” tiếng Đường Húc Hải đột nhiên vang lên.

Im lặng một hồi lâu, Phó Sử Ngọ mới ừ một tiếng.

Đường Húc Hải chần chờ một chút liền kéo Phó Sử Ngọ lại ôm vào lòng.

Thân thể Phó Sử Ngọ cứng lại.

Đường Húc Hải nói: “Đừng để ý, trong hoàn cảnh cực đoan dã ngoại, tôi cùng chiến hữu đều sưởi ấm cho nhau như vậy mà, rất bình thường.”

Lời này không biết là nói cho Phó Sử Ngọ hay cho chính hắn.

Dù sao Phó Sử Ngọ đã nghe lọt.

Người Đường Húc Hải nóng hầm hập, phân tử Nguyên triệt để cải biến thể chất của hắn, qua cả đêm nay, trừ cảm giác mệt mỏi muốn chết ra, dầm mưa không khiến hắn thấy lạnh chút nào.

Phó Sử Ngọ thoải mái thở ra, xoay xoay thân thể điều chỉnh tư thế dễ chịu, không đầy một lúc liền ngủ.

Cơ thể Phó Sử Ngọ chậm rãi được thân nhiệt của Đường Húc Hải làm ấm lại, nhưng hắn lại cảm thấy cổ quái.

Vì cái gì thân thể hắn bắt đầu khô nóng lên? ! Tim cũng không nghe sai khiến đập rộn ràng thế này.

Đường Húc Hải cứng lại, cánh tay hắn ôm Phó Sử Ngọ thả cũng không xong, ôm lại càng không ổn!

Cố tình lúc này Phó Sử Ngọ hình như thấy khó chịu, nghiêng nghiêng cổ, đầu chui vào cổ Đường Húc Hải, dán càng gần không nói, hô hấp còn trực tiếp phả lên cổ Đường Húc Hải!

Tóc gáy cả người Đường Húc Hải dựng hết lên, thần kinh lập tức hưng phấn, máu càng thêm xao động .

Fml!

Đường Húc Hải cắn răng nhỏ giọng nguyền rủa, đối với chuyện cơ thể cư nhiên có phản ứng thế này, hắn khóc không ra nước mắt.

Trước kia quả thật đã từng cùng chiến hữu ôm nhau sưởi ấm qua đêm trong bão tuyết, nhưng hắn không biến thái có phản ứng như vậy nha!

Chắc có lẽ trong khoảng thời gian này quá khổ bức, Đường Húc Hải lại luôn cùng bọn Phó Sử Ngọ ở chung. Cũng không có cơ hội nào để phát tiết, cho nên thân thể ấm áp này vừa tựa vào trong ngực, hắn liền không khỏi cầm thú.

Đường Húc Hải tự thấy đã tìm được nguyên nhân, yên lặng đọc 8 điều kỷ luật thép, trong đầu không ngừng bật các bài quân ca đám chiến hữu từng quỷ khóc sói gào ngày trước.

Chậm rãi, thân thể xao động rốt cục yên tĩnh lại. Bản thân hắn vốn đã mỏi mệt muốn chết, tinh thần lại còn bị tra tấn, Đường Húc Hải lo sợ bất an thiếp đi.

Sau đó lại mơ thấy một giấc mộng kỳ quái lộn xộn xà ngầu.

Buổi sáng tỉnh lại, nội dung trong mộng đều bị hắn quên không còn một mảnh, nhưng trong tiềm thức lại cảm thấy có chuyện gì đó 'tiêu' rồi.

Đường Húc Hải mờ mịt mở mắt ra, cánh tay bởi vì duy trì một tư thế mà cứng ngắc tê rần.

Hắn xoay xoay cổ, nâng cánh tay khó chịu đến hận không thể biến mất lên, đẩy Phó Sử Ngọ ra.

Động tác của hắn mạnh như vậy, Phó Sử Ngọ lại không tỉnh giấc.

Tim Đường Húc Hải lập tức lộp bộp. Hắn ngồi bật dậy. Cảm giác đau ngứa do máu khơi thông bắt đầu tuần hoàn lại bị hắn ngó lơ vứt sang một bên.

"Sử Ngọ!" Đường Húc Hải dùng tay đụng vào Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ thở dồn dập, nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng.

Đường Húc Hải nhanh chóng đặt tay lên trán y, sau một lúc cảm giác tê dại rút đi, hắn mới cảm nhận được độ nóng kinh hồn của Phó Sử Ngọ.

Sắc mặt Đường Húc Hải biến đổi, Phó Sử Ngọ cư nhiên sốt đến hôn mê !

Hắn không dám trì hoãn, thu hồi tạo vật kim loại, cõng lấy Phó Sử Ngọ, chạy về hướng Phái thành.

Trong khe núi này căn bản không có đường, chỉ có một dấu vết lộn xộn bị xe thiết giáp đè qua, Đường Húc Hải lần theo dấu vết mà chạy.

Bởi vì núi đá gập ghềnh, tình hình giao thông bất tiện, tốc độ của Đường Húc Hải làm sao cũng nhanh không nổi.

Ngay lúc hắn sốt ruột cồn cào, từ hướng tỉnh lộ thông vào khe núi, đột nhiên xuất hiện một đám người.

Đường Húc Hải tinh thần chấn động, thăng nhanh bước chân hơn nữa.

Nhưng nhìn thấy hắn, người tới lại càng vừa mừng vừa sợ.

"Húc Hải!" "Anh Hải!" "Phó đoàn trưởng Đường!"

Một đống xưng hô tùm lum lộn xộn vang lên.

Trong đó, Đường Húc Hải nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

"Lão Ôn!" Đường Húc Hải cao giọng quát to.

"Húc Hải!" Ôn Triệu Minh thấy hắn liền mừng muốn bật khóc, sau đó tầm mắt di chuyển đến khuôn mặt trên đầu vai hắn, chờ anh nhận ra đó là Phó Sử Ngọ, nụ cười liền cứng lại, anh lảo đảo thiếu chút nữa ngã xuống đất: "Sử Ngọ làm sao vậy? !"

"Phát sốt !" Đường Húc Hải nói nhanh.

Không kịp hàn huyên cái gì nữa, song phương nhân mã bay nhanh hội hợp, Đường Húc Hải ngồi trên xe bọn Ôn Triệu Minh lái tới, chạy nhanh về hướng Phái thành.

Ôn Triệu Minh gác trên tường thành căn bản chẳng hay biết gì hành động lớn mật của Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải. Chờ đến lúc anh biết, hai người đã cùng đội cảm tử rời khỏi đó.

Ôn Triệu Minh thầm lo lắng, nhưng cũng không có cách nào, tình hình bên này càng ngày càng kịch liệt, căn bản kiếm không ra thêm người.

Kịch liệt chiến đấu đến một tiếng sau, alien cấp 2 phía tây bị đánh lui, bọn họ cũng triệt để mệt đến ngã quỵ, cả cánh tay cũng nâng không dậy nổi.

Ôn Triệu Minh cố nén cảm giác rã rời tìm được thượng úy Trâu, bức bách anh ta liên hệ với đội cảm tử. Chờ họ trăn trở tìm được con đường liên hệ đội cảm tử, cũng đã là chuyện sau lúc đội cảm tử lâm vào tuyệt cảnh, điều khiển viên phóng ra đạn pháo.

Ôn Triệu Minh nghe tin họ chết hết chỉ còn lại điều khiển viên, cả người anh đờ ra.

Binh đoàn Long Cốt và người Bình Nam cũng thấy khổ sở, chờ alien lục tục lui lại, trời cũng dần dần sáng lên, cuộc chiến rốt cục chấm dứt.

Ôn Triệu Minh tìm người tổ chức đội xe, dựa theo tọa độ điều khiển viên cuối cùng cũng trở lại Phái thành báo cho mà đi tìm, một mặt không tin bọn họ cứ như vậy chết, mặt khác lại nghĩ nhặt xác cho họ.

Ôn Triệu Minh không thể chịu nổi chuyện Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải chết rồi còn bị hỗn tạp chung với lũ alien kia.

Cùng Đường Húc Hải trao đổi chuyện tiếp theo của từng người, Ôn Triệu Minh khí thế ngẩng cao ra mặt an bài chuyên gia trị liệu và phòng bệnh tốt nhất cho Phó Sử Ngọ.

Một ngày một đêm không ngủ, Ôn Triệu Minh chờ bác sĩ xác nhận vết thương và bệnh tình của Phó Sử Ngọ rồi rốt cục nhịn không được ngã xuống khò khò ngủ say.

Phó Sử Ngọ trừ sốt cao, trên người trầy trụa, cánh tay có vết thương bị cào rách—— tuy bởi vì nhiều lần vỡ ra gây xuất huyết khá nhiều, thương thế khác thì bị va chạm không biết tên gây ra dẫn đến gan bị ứ máu bầm ra – nói chung không có vết thương trí mệnh gì.

Chờ Đường Húc Hải chậm rãi kịp phản ứng, va chạm Phó Sử Ngọ gặp phải là vì bị cái áo giáp bọc thép đạt hơn 200 cân của hắn đè vào, mặt hắn triệt để đen thui.

Mặt Đường Húc Hải vẫn luôn thối, điều này làm Phó Sử Ngọ hạ sốt tỉnh lại phá lệ không hiểu.

"Người của chúng ta không sao chứ?" Phó Sử Ngọ một tay đang vô nước biển, tay còn lại cầm quà an ủi ăn.

Đường Húc Hải đang buồn bực, mệt mỏi nói: "Trừ bầm dập ra, không xuất hiện tử vong."

Người Phòng thủ tại khu F22 mặc dù có trọng thương, nhưng bởi vì sau đó dị năng giả của Bình Nam đuổi tới đúng lúc nên không xuất hiện tình huống tử vong.

So với đó, Binh đoàn Long Cốt gần như người người bầm dập đã là tình huống tốt nhất, trong trận chiến alien vây công Phái thành, có binh đoàn triệt để biến mất, thương vong lần này của Phái thành cũng cực kì khủng khiếp.

Tính cả dị năng giả và người thường, người chết trong Phái thành vượt qua 2 vạn, đây là con số khiến người người bi thương.

71. Chương 71

Phó Sử Ngọ không hiểu mô tê gì hỏi lại hắn: "Không ai chết hết không phải quá tốt sao? Anh rốt cuộc không vui gì thế?"

Sống lưng Đường Húc Hải cứng ngắc, rối rắm suy nghĩ một hồi rồi suy sụp nói: "Cậu có biết cậu hộc máu, là vì tôi đè lên cậu không?"

Tay Phó Sử Ngọ khựng lại: "Anh đè tôi?"

Đường Húc Hải nhận mệnh gật đầu, thuật lại: "Lúc ấy cái lớp giáp thép tôi bọc trên người nặng quá trời, tốc độ va chạm lại nhanh, cậu hệt như bị xe tông trúng ấy."

Phó Sử Ngọ phản ứng lại: "A." một cái Sau đó tiếp tục thò tay lấy đồ vật ăn.

Đường Húc Hải quan sát thấy y tỏ vẻ chẳng nhằm nhò gì, mới thận trọng hỏi thêm một câu: "Cậu không trách tôi hả?"

Phó Sử Ngọ quái lạ nhìn hắn: "Trách anh làm chi." Sau đó y bật cười: "Anh cứu tôi mà."

Không có mắt kính che chắn, nụ cười của Phó Sử Ngọ sáng lạn đến lạ kỳ, mà phản ứng của Đường Húc Hải cũng ly kỳ không kém.

Hắn đưa tay cạch một cái đập nát tấm kính phía sau.

Phó Sử Ngọ giật bắn: "Anh làm gì vậy?"

Đường Húc Hải mặt không đổi sắc xoay người nhặt hai mảnh thủy tinh lên, kim loại trong tay biến thành dao nhỏ, "Kẹt kẹt kẹt" vẽ ra hai mảnh tròn tầm cỡ nhau.

Trong tầm mắt không rõ ràng lắm của Phó Sử Ngọ, Đường Húc Hải trực tiếp kéo tơ kim loại nặn ra một gọng kính, đính hai miếng kiếng vào, sau đó đem cái kính chỉ giống bề ngoài, kỳ thật căn bản là làm ẩu làm tả đặt lên sóng mũi Phó Sử Ngọ.

Gọng kính kim loại nặng hơn loại bằng nhựa rất nhiều, Phó Sử Ngọ không quen dùng tay đẩy đẩy.

Kính này căn bản không có số ghi, Phó Sử Ngọ đương nhiên vẫn chẳng thấy rõ được gì.

Y muốn gở cái kính cả đồ chơi cũng không bằng này xuống, lại bị Đường Húc Hải nghiêm khắc ngăn lại.

"Đeo vô!" Đường Húc Hải không cho phép lên tiếng phản đối.

"Vì sao chứ?" Phó Sử Ngọ ngơ ngơ nhìn hắn.

Ánh mắt Phó Sử Ngọ xuyên qua chiết xạ thấu kính, cuối cùng cũng không có lực sát thương mạnh đến vậy. Đường Húc Hải nhẹ nhàng thở ra, hắn không thể để phong cách quái dị của Phó Sử Ngọ làm ảnh hưởng đến rối loạn thần kinh như vậy mãi được.

Trước kia là vì giữ gìn hình tượng lạnh lùng của Phó Sử Ngọ, Đường Húc Hải mới ngăn cản không cho ai nhìn thấy bộ mặt thật của y, nhưng hiện giờ cả hắn cũng chịu không thấu mới chết.

Đường Húc Hải không giải thích nên Phó Sử Ngọ không thoải mái kéo kính xuống.

Tóc Đường Húc Hải xù thẳng lên, hắn tức giận khó thở quát: "Tôi không phải kêu cậu đeo vô rồi à! Bộ cậu không biết cái bản mặt mình non chẹt đến mức nào á! Nhìn mặt cậu ai tôn kính cậu, kính sợ cậu nữa hả! Đều nhịn không được khi dễ cậu, nhéo mặt cậu ! Không có chút giảm giác uy nghiêm nào hết!" [=.,= Nói ra lời trong bụng rồi]

Phó Sử Ngọ bị hắn rống đến sửng người, cực kì tổn thương tự tôn.

Phó Sử Ngọ yên lặng cúi đầu.

Cái đầu nóng hổi của Đường Húc Hải lạnh lại, trong phòng bệnh rơi vào im lặng.

Đường Húc Hải ảo não chống cằm, lời giải thích đảo quanh bên miệng, rồi lại nói không ra được.

Một lát sau, Đường Húc Hải chịu không nổi bầu không khí này, thở dài một tiếng: "A —— "

Hắn phiền táo gãi lớp tóc ngắn trên đầu, nói: "Xin lỗi, tôi nói quá đáng rồi."

Phó Sử Ngọ dừng một chút, y ngẩng đầu lên, mắt nhìn Đường Húc Hải, ủy khuất bảo: "Liền tính tôi muốn đeo cũng đeo không được, kính anh làm căn bản không có chống mũi, đeo không vô."

Đường Húc Hải ngây ngẩn cả người.

Hắn im lặng nhìn Phó Sử Ngọ, dùng sức trợn mắt nhìn, vươn tay cầm cái kính kia lại: "Tôi làm chống mũi cho cậu trước, câu đeo vô ứng phó đỡ đi, tôi khẳng định sẽ tìm cái kính thật sự đến thay cho cậu."

Vấn đề liên quan đến hình tượng và mặt mũi, Phó Sử Ngọ rất phối hợp. Dưới sự chỉ điểm của y, Đường Húc Hải điều chỉnh mấy lần, rốt cục làm ra cái chống mũi đủ tư cách.

Chống cặp kính nặng trịch, Phó Sử Ngọ nhìn bóng Đường Húc Hải rời đi, mong chờ hắn mau tìm ra kính cho mình.

Đường Húc Hải rời khỏi bệnh viện nhưng cứ quay đầu lại nhìn miết, trong lòng ảo não lại hối hận.

Kỳ thật hắn cũng không biết xảy ra chuyện gì, tự nhiên lại thốt ra lời nói tổn thương người ta như vậy.

Nói thật mặt Phó Sử Ngọ, cũng không phải non chẹt, chẳng qua có vẻ quá… quá đáng yêu mà thôi.

Cảm xúc lộn xộn ngỗn ngang không cách nào giải thích rõ cứ đấm đá lung tung trong ngực Đường Húc Hải, khiến hắn phiền lòng không vui.

Dù sao hắn cảm thấy, xét đến cùng vẫn là do vấn đề cái bản mặt không ổn kia của Phó Sử Ngọ gây nên. Đường Húc Hải nghĩ tới nghĩ lui, trực tiếp chạy về phía phố thương nghiệp, đi mua kính cho Phó Sử Ngọ.

Tóm lại phải mau giải quyết vấn đề này.

Xuất phát từ tâm lý áy náy lỡ ăn nói làm tổn thương người ta, Đường Húc Hải mua luôn mấy cặp kính cho Phó Sử Ngọ, đều là kính nhựa tốt nhất.

Phó Sử Ngọ nhìn một loạt các dãy gọng kính trưng bày trước mặt, không lời nào để nói.

Đường Húc Hải cầm một cái kính khoa tay múa chân trên mặt y: "Cái này có vẻ rất học giả, nhưng không thích hợp cậu đeo bây giờ, lưu trữ làm dự bị đi." Hắn lại cầm lấy một cái khác, sau đó lắc đầu: "Rất thời thượng, rất phong trào. Không xứng với khí chất hiện tại của cậu!" lại tiếp một cái, "… Sao tự nhiên thấy nhìn ngu ngu." Sau đó lại cái khác, "Cái này… Cái này cảm giác giống như CEO gì đó…"

Phó Sử Ngọ đơ ra, tùy ý để Đường Húc Hải cứ rối rắm vung vẫy đi vung vẫy lại trên mặt mình.

Đây là muốn mua cho đủ kính đeo cả đời đây mà!

Cuối cùng tự Phó Sử Ngọ chọn một cái, Đường Húc Hải gắng gượng nói: "Miễn cưỡng thích hợp."

Phó Sử Ngọ trực tiếp câm nín, cái này giống y chang cái hổm giờ y đeo mà cha!

Chờ một lát sau, Ôn Triệu Minh đến, Đường Húc Hải bắt đầu may mắn mình hành động rất nhanh a.

"Sử Ngọ, hôm nay anh thấy thế nào?" Ôn Triệu Minh ôm một bó hoa tươi đến.

Nhìn thấy bó hoa tươi rối, mắt Phó Sử Ngọ sáng rực lên.

"Tôi tốt hơn nhiều." Y nhịn không được hỏi: "Hoa đâu ra vậy?"

"Đây là quà an ủi của dân Bình Nam tặng anh." Ôn Triệu Minh đặt bó hoa lên tủ đầu giường.

Đường Húc Hải đứng lên từ băng ghế bên giường, nói: "Tôi đi tìm bình hoa."

Ôn Triệu Minh gật gật đầu, Đường Húc Hải trực tiếp ra ngoài, tính đến chỗ y tá kiếm một chiếc bình.

Lúc này Ôn Triệu Minh nhìn thoáng qua tấm kính nát, kỳ quái hỏi: "Cửa sổ sao bễ rồi?"

Ôn Triệu Minh sau khi kiểm tra cho Phó Sử Ngọ xong liền trực tiếp ngủ thiếp đi, hôm nay là lần đầu tiên anh đến phòng bệnh của Phó Sử Ngọ.

Bị anh cưỡng ép đến thế, đám người trong bệnh viện nói không chừng kiếm cho Phó Sử Ngọ một cái phòng hư nát cho bỏ ghét lắm chứ.

Còn tưởng Phó Sử Ngọ bị những người này thờ ơ, Ôn Triệu Minh có chút tức giận.

Phó Sử Ngọ ngại ngùng nói: "Không có gì, Húc Hải hồi trưa… không cẩn thận chút, đập vỡ kiếng, đã nói với quầy y tá rồi, họ sẽ liên hệ người đến đổi."

Phó Sử Ngọ nói hàm hồ, chỉ dùng từ "Không cẩn thận chút" để lướt qua hành vi cổ quái của Đường Húc Hải.

Ôn Triệu Minh a một chút, không thờ ơ Phó Sử Ngọ là tốt.

"Anh chừng nào có thể xuất viện? Bác sĩ có nói ngày nào cụ thể chưa?" Ôn Triệu Minh dịch động một chi giả, điều chỉnh trọng tâm thân thể.

"Anh ngồi." Phó Sử Ngọ phát hiện động tác của anh, nhổm người dậy kéo cái ghế dựa Đường Húc Hải ngồi hồi nãy cho anh.

Ôn Triệu Minh làm sao dám để y động, trên tay vị này còn đang truyền dịch a!

Tuy vì phân tử Nguyên xuất hiện, khiến thể chất phần lớn biến dị giả và dị năng giả đều tăng mạnh, tương ứng đó mà tốc độ khôi phục cũng biến nhanh.

Nhưng vấn đề là ở tình huống đặc biệt của Phó Sử Ngọ, Đường Húc Hải liền yêu cầu bệnh viện dựa theo phương án trị liệu trước khi màn trời xuất hiện mà làm.

Phó Sử Ngọ bị tổn thương lồng ngực, chụp ảnh xong, không phát hiện điểm xuất huyết liên tục, máu tụ trong cơ thể cũng không nhiều, không cần giải phẫu mở lồng ngực ra làm tan.

Bác sĩ dặn chỉ cần giảm nhiệt trấn đau, sau đó để y nằm trên giường tĩnh dưỡng, đừng hoạt động mạnh, chậm rãi máu bầm sẽ bị cơ thể hấp thu tan đi thôi.

Vì thế bác sĩ kê ra một chuỗi thuốc truyền dịch dài, hoàn toàn là dựa theo hình thức trị liệu trước khi alien xuất hiện.

Nếu là hiện tại, biến dị giả và dị năng giả căn bản cũng không cần truyền nhiều như vậy. Các bác sĩ đều vừa quan sát vừa trị liệu, ai bảo tình huống cơ thể hiện tại loại gì cũng có chứ.

Chờ Ôn Triệu Minh ngồi xuống, Phó Sử Ngọ nói: "Bác sĩ nói tôi một tuần là có thể xuất viện."

Nếu không phải Đường Húc Hải kiên trì, Phó Sử Ngọ thậm chí cho rằng không cần nằm viện trị liệu, lăn lộn qua mấy lần màn trời mở ra, Phó Sử Ngọ da dày thịt béo nhiều lắm rồi.

"Một tuần?" Nào ngờ Ôn Triệu Minh không hài lòng lắc đầu, nói: "Cậu tối thiểu phải nằm mười ngày nửa tháng, đương nhiên nếu có thể đủ một tháng càng tốt."

Phó Sử Ngọ kinh ngạc nhìn anh: "Vì cái gì?"

Ôn Triệu Minh nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Nếu không như vậy, làm sao nổi bật lên trong cuộc chiến vây thành lần này binh đoàn chúng ta vất vả đến cỡ nào. Đội trưởng chúng ta không chỉ tự mình ra trận tìm kiếm alien cấp 3, cuối cùng lúc người của quân đội chọn cách tập kích tự sát đã bị nổ trúng, nội thương nằm trên giường không dậy nổi…"

Nghe Ôn Triệu Minh tự thuật, Phó Sử Ngọ cực kì không hình tượng há miệng ra.

Phó Sử Ngọ cà lăm: "Nhưng mà.. nhưng mà thương thế của tôi là do Húc Hải lúc cứu tôi, đè lên mới tạo thành mà."

Đổi trắng thay đen như vậy có không tốt quá không? Phó Sử Ngọ bất an.

"Nói cái gì đó?" Đường Húc Hải cực kì mẫn cảm với đề tài này, một tay cầm bình hoa giương mắt cảnh giác nhìn hai người họ.

Mày Ôn Triệu Minh nhướng lên, bảo Đường Húc Hải: "Đóng cửa đi anh hai."

Đường Húc Hải quan sát tình hình trong phòng một chút, có vẻ không phải đang khiển trách hắn. Vì thế hắn xoay người đóng cửa, sau đó cầm bình hoa đặt lên tủ đầu giường. Động tác trong mạnh có nhẹ mở bó hoa ra bỏ vào bình.

"Đừng quên hứng chút nước vào đó." Ôn Triệu Minh bảo.

Đường Húc Hải khựng một chút, cầm lấy bình hoa vào buồng vệ sinh hứng nước.

Ôn Triệu Minh lúc này mới nói với Phó Sử Ngọ: "Cho dù là bị Húc Hải đè lúc cứu anh, nhưng nguyên nhân chẳng phải là vì bọn họ phóng pháo ra sao, Húc Hải bất đắc dĩ mới áp dụng hành động này." Mắt Ôn Triệu Minh lạnh lẽo nói: "Trên xe thiết giáp có gắn camera, tình huống lúc đó tôi đều nhìn thấy."

Anh siết chặt nắm đấm, cắn răng nói: "Quân đội muốn biểu dương bằng miệng lừa dối qua cho xong chuyện cũng đừng có mơ!"

"Xảy ra chuyện gì?" Đường Húc Hải vừa nghe thấy, sắc mặt không dễ nhìn lên, hắn đặt bình hoa lên tủ, xoay người đặc biệt tự nhiên ngồi bên giường, dựa sát rạt vào Phó Sử Ngọ.

"Hừ!" Ôn Triệu Minh hừ lạnh một tiếng: "Hiện tại trong quân đội cuộc chiến giữa hai phe phái đang tương đối kịch liệt, phe hố chúng ta lúc trước tìm tới đình viện chúng ta ở. Hình như muốn kéo công của Sử Ngọ thấp xuống nhất, chỉ dùng chút điểm số công tín mộc mạc muốn đuổi cổ chúng ta đi!"

"Chó đ*!" mắt Đường Húc Hải ánh lên sương lạnh, ứa sát khí ra, hắn nguy hiểm nheo mắt: "Anh có nhớ mặt hắn không, quân hàm gì?"

Ôn Triệu Minh khụ một chút, hỏi Đường Húc Hải: "Anh biết làm chi? Đi đánh hắn một trận á."

Đường Húc Hải đanh mặt, hiển nhiên đang tính như thế.

Ôn Triệu Minh cười lạnh một tiếng: "Vậy hời cho họ quá còn gì."

Phó Sử Ngọ vẻ mặt nghiêm túc nói: "Từ ngày đầu tiên hiệp phòng đã không ngừng tính kế chúng ta, không thể cứ cho qua như thế ."

Ôn Triệu Minh ngạo nghễ ngẩng đầu, đắc ý nói: "Đương nhiên không có khả năng cho qua như vậy. Yên tâm, tôi đã liên hệ với thượng úy Trâu rồi. May mà lúc ấy tôi có phòng bị, bảo Miêu Gia đến sao chép một phần từ đoạn ghi hình trên xe thiết giáp, bằng không hươu chết về tay ai còn không dễ nói a."

Đường Húc Hải hứng thú nhướng mày: "A? Anh tính làm thế nào?"

Ôn Triệu Minh lộ ra một nụ cười âm trầm cực kì không phù hợp hình tượng, bảo: "Đương nhiên là muốn quăng bẹp bọn họ hết xuống đất, từ thiên đường đánh rớt khỏi đám mây, sau đó hung hăng đạp thêm hai đạp!"

Ôn Triệu Minh nghiêm mặt nói: "Bằng vào chứng cứ trong tay thượng úy Trâu và đoạn băng Miêu Gia bảo tồn kia, còn có trang bị kiểu mới chính thức sử dụng, quyền hành hậu bộ cần xoay chuyển, không chỉ làm đối phương triệt để xong đời, mà còn thối không ngửi được, không gượng dậy nổi!"

Phó Sử Ngọ bị tiểu đồng đội bá khí trắc lậu làm đơ người, ngây ngốc nhìn Ôn Triệu Minh hàn quang lạnh buốt.

Đường Húc Hải tán thưởng chậc lưỡi, lắc đầu thở dài: "Nhắc tôi nghen, về sau ngàn vạn lần đừng đắc tội anh."

Ôn Triệu Minh lúc này mới ngại ngùng sờ sờ cổ, anh nói: "Húc Hải anh cứ an tâm chiếu cố Sử Ngọ, chuyện còn lại không cần các anh lo, tất cả giao hết cho tôi."

Sau đó anh bày ra bộ dáng cực kì chính nghĩa, nghiêm trang nói: "Không thể để anh hùng đổ máu lại rơi lệ!"

Nhìn Ôn Triệu Minh biểu diễn xướng niệm câu giai, thân là đương sự Phó Sử Ngọ ngược lại cảm thấy hơi xấu hổ.

Ôn Triệu Minh thập phần phấn khởi xoắn tay áo lên, hưng trí bừng bừng quơ cánh tay lại lần nữa bị bó nẹp—— anh chết sống không chịu bó thạch cao, vùi đầu vào vỡ tuồng niên độ của Phái thành, mà Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải thì nghe lời anh dặn, thành thành thật thật ngồi xổm trong bệnh viện…"Tĩnh dưỡng" .

Ôn Triệu Minh đi rồi, giống như kéo tấm màn thăm hỏi lên, người trong Binh đoàn Long Cốt ai còn có thể động đậy đều sôi nổi đến thăm.

Đương nhiên, mấy người họ đa số là bị thương tương đối nhẹ, cũng chỉ cách nhau lầu trên lầu dưới mà thôi.

Đãi ngộ của họ không tốt như vậy, ở gian ba người, nhưng được cái là người chung một binh đoàn đều nằm cùng phòng bệnh, cũng không quá tịch mịch.

Xương đùi Vương Đan bị gãy, bó thạch cao; đầu Lưu Bội Kỳ quấn băng vải; trên vai Hollande bị hút quản alien xuyên thủng một lỗ máu.

Ba người bị thương tương đối nhẹ, hai tay và xương sườn Chân Tử đều gãy, vừa làm giải phẫu xong, hiện tại chỉ có thể nằm trên giường.

Phó Sử Ngọ trừng mắt, vẻ mặt khẽ nhúc nhích hỏi: "Các anh sao lại bị thương?"

Ba người này căn bản không bị an bày lên tường vây, sao cũng bị thương thành như vậy.

Lưu Bội Kỳ ngại ngùng cười cười, nói: "Phái thành kéo vang cảnh báo cao nhất, người chung quanh đều đến tham chiến, sau đó tình thế càng ngày càng nguy hiểm, chúng tôi liền kiềm chế không nổi, xông lên tường vây."

Vương Đan nói: "Chờ chúng tôi đi lên, mọi chuyện lộn xộn quá chừng, tìm nửa ngày mới tìm được Phó đội trưởng Ôn và Chân Tử, hai người các anh cũng không thấy đâu. Vì thế chúng tôi cũng chỉ có thể đi theo bọn Chu Vĩ Hoa cùng chống lũ alien."

Hollande nói: "Vết thương của tôi hơi hiểm, suýt nữa liền trúng tim."

Lưu Bội Kỳ nói: "Vương Đan mới dũng mãnh nha, Chân Tử bị alien tha ngã xuống thành, nếu không phải Vương Đan theo sát nhảy xuống đi giết alien kia, Chân Tử tiêu mất rồi."

Vương Đan ghẹo: "Còn không phải nhờ anh sử dụng dị năng mộc hệ đúng lúc, cứu tôi cùng Chân Tử à."

Đường Húc Hải nghe thế cũng cảm thấy hứng thú, hỏi: "Lúc ấy xảy ra chuyện gì, cẩn thận kể lại nghe coi."

Lưu Bội Kỳ ha hả vui vẻ, kể kỹ càng cho hai người nghe.

Ôn Triệu Minh bởi vì từ xe lăn đứng lên, lúc Phó Sử Ngọ kéo anh một cái, va chạm khiến cánh tay vốn đã bị thương lại trẹo lần nữa. Anh không tiện đi lại, liền trực tiếp dựa vào tường, Chân Tử thấy thế liền không rời anh một bước, Chu Vĩ Hoa phối hợp Chân Tử công kích, bất tri bất giác bọn họ đều tụ lại một góc, cả Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải rời đi cũng không hay biết gì.

Chờ bọn Vương Đan đi lên, mới nhận ra hai người hành tung không rõ.

Sau đó lúc chiến đấu, Chân Tử bị alien tha đi, lập tức từ trên tường ngã xuống, Vương Đan thấy thế nhảy ngay theo xuống.

Vương Đan giết con alien kia, Chân Tử lại không thể động đậy, thân thủ Vương Đan lợi hại đến đâu cũng khó có thể địch lại với biển alien cấp 2 vô tận.

Lưu Bội Kỳ thấy tình thế cấp bách liền ném mầm cỏ dại mang theo bên người xuống, cỏ dại rậm rạp mọc vừa dài lại nhọn, kết thành một khung bảo vệ nghiêm mật mà cứng cỏi bao vây hai người.

Chỉ cần alien đạp lên liền bị trói lại, sau đó bị Vương Đan và những dị năng giả khác giết chết.

Kết quả bằng vào chiêu này của Lưu Bội Kỳ, góc của bọn họ cư nhiên kiên trì tới cuối cùng, không một người chết.

"A ~~" Đường Húc Hải khen Lưu Bội Kỳ: "Không ngờ thời khắc mấu chốt cái có thể ngăn cơn sóng dữ là dị năng mộc hệ của anh, lợi hại quá ta."

Lưu Bội Kỳ thực hưng phấn cười, nói: "Tôi phát giác cỏ dại loại thực vật này đừng nhìn quá nhỏ quá không thu hút, kỳ thật biết cách khai quật và lợi dụng, có thể tạo ra tác dụng rất lớn."

"Ừm." Phó Sử Ngọ gật đầu nói: "Dị năng mộc hệ kỳ thật không yếu, tương phản, về mặt phòng ngự và phụ trợ có tác dụng rất mạnh, Lưu Bội Kỳ về sau anh có thể sáng tạo công dụng mặt này nhiều hơn. Đương nhiên, công kích cũng không thể buông lui."

"Vâng, đội trưởng." Được đội trưởng mặt than khẳng định, Lưu Bội Kỳ càng hưng phấn .

Mọi người nói chuyện một lúc, sau đó bọn Vương Đan mới trở lại phòng bệnh của mình.

Thương thế của họ nhìn như vậy thôi, nhưng bởi vì thể chất, cũng nhanh chóng có thể xuất viện, trở lại đình viện tiếp tục tĩnh dưỡng.

Phó Sử Ngọ lúc sau cùng Đường Húc Hải đến phòng bệnh của Chân Tử thăm cô. Bởi vì thương thế khá nặng, cho nên cô được an bày một mình một phòng bệnh.

Chân Tử còn đang ngủ, bên người chỉ có y tá kiểm tra triệu chứng cho cô.

"Bên Chân Tử tìm người đặc biệt chăm sóc mới được." Phó Sử Ngọ nhíu chặt mày.

"Trong chúng ta chỉ có một người phụ nữ là Vương Đan, những người khác chỉ có mình Miêu Gia còn khỏe." Đường Húc Hải sờ sờ đầu Phó Sử Ngọ, nhẹ giọng nói: "Đừng lo, tôi đã cùng người bên Bình Nam bàn rồi, bảo họ tìm một phụ nữ trung niên khỏe mạnh tạm thời tới chiếu cố Chân Tử một thời gian."

Bọn họ trừ Vương Đan ra đều là đàn ông, chăm sóc vệ sinh tiêu tiểu cho Chân Tử đều không tiện.

Phó Sử Ngọ nghĩ nghĩ, bảo: "Tạm thời cũng chỉ có thể như vậy."

Thăm Chân Tử xong, Đường Húc Hải đỡ cánh tay Phó Sử Ngọ chậm rãi trở về.

Phó Sử Ngọ không cự tuyệt hảo ý của hắn, ngực tổn thương, khiến y hô hấp hay hành động gì cũng thấy nhoi nhói, không dám dùng sức quá mạnh.

Đường Húc Hải đeo bản mặt "không bà con chi sất" bắt Phó Sử Ngọ đi, trong lòng lại từng đợt cảm xúc khơi trào, toàn thân đều thấy phơi phới.

Hắn cũng không biết hắn mắc chứng gì, rõ ràng tiểu đồng đội của hắn bị thương không thể lộn xộn, hắn lại vui vẻ con mẹ gì chứ ? !

Hắn cảm thấy mình đang càng chạy càng xa trên con đường té giếng!

Chờ hai người chậm rãi đi với nhịp bước ông cố nội đến được cửa phòng bệnh, lại thấy Miêu Gia đang đảo qua đảo lại ở đó.

"Miêu Gia!" Phó Sử Ngọ chào cậu.

"Anh Phó! Anh Hải!" Miêu Gia đang đeo cái lap bao bối của mình trên người, thấy hai người đến liền nhếch miệng cười.

Ba người trở vào phòng bệnh, Đường Húc Hải cực tự giác chiếu cố Phó Sử Ngọ vội trước vội sau, Phó Sử Ngọ thì ngại ngùng nhờ hắn trợ giúp bò lên giường, ngồi dựa vào đầu giường.

"Anh Phó, anh Hải." Miêu Gia sắc mặt nghiêm túc lấy cái lap ra, đặt lên tấm bản gỗ di động dùng để người bệnh ăn cơm trên giường, "Em một là đến thăm anh Phó và đồng đội, hai là cho các anh xem tình huống vây thành của các thành phố khác."

Mặt Đường Húc Hải nghiêm lại, trầm giọng hỏi: "Thành phố khác thế nào?"

Miêu Gia tâm tình trầm trọng lắc đầu, nói: "Thật không tốt! Trừ vài thành phố phụ cận có quân khu lớn, rất nhiều căn cứ sinh tồn đều bị alien công phá. Bây giờ còn có những thành phố đang chiến đấu, tình hình cũng không quá lạc quan."

Miêu Gia mở lap ra, ngón tay bay múa, rất nhanh liền mở cái video cậu làm riêng.

Video này ghi lại đều là chuyện sau khi thành bị phá, phi cơ thu hình trên không, tình cảnh cực kì thảm thiết. Trong thành như bị sóng thần tập kích, sóng biển trắng hếu vọt vào thành, nơi nơi đều diễn ra thảm kịch nhân gian, mọi người chạy trốn tứ phía, tranh nhau thoát thân.

Miêu Gia nhẹ giọng nói: "Không giống bên chúng ta, thành này tuy cũng có đạn pháo, nhưng hỏa lực lại không đủ, cuối cùng dẫn đến thành bị phá."

Phó Sử Ngọ không đành lòng nhìn nữa, yên lặng xoay đầu đi chỗ khác.

Đường Húc Hải nhìn y một cái, nghiêm túc chuyên chú nhìn hình trên máy tính.

"Chờ chút." Đường Húc Hải đột nhiên ra tiếng, hắn chỉ một điểm: "Chỗ này, phóng lên một chút."

Phó Sử Ngọ nghe tiếng, nhịn không được lại xoay đầu xem.

"Phóng đại." Đường Húc Hải ôm cánh tay bảo.

"Đây là? !" Phó Sử Ngọ kinh hô, "Alien cấp 3? !"

72. Chương 72

Hình ảnh bị Miêu Gia cho tạm dừng phóng to, đúng là một con alien cấp 3.

Con alien cấp 3 kia ánh mắt hung ác ngó lom lom chiếc trực thăng đang quay nó, nếu có thể bay, Phó Sử Ngọ không nghi ngờ gì nó sẽ kéo lê phi cơ xuống.

Ngực Phó Sử Ngọ như bị một tảng đá khổng lồ đè nặng, y nện xuống giường, giọng căm hận nói: "Lũ alien cấp 3 khốn nạn !"

Sau đó như nghĩ tới điều gì, y ngẩng đầu bảo: "Miêu Gia! Em giúp anh, anh muốn đem kinh nghiệm và phát hiện đối phó với alien cấp 3 nói cho những thành phố còn trong chiến đấu!"

Miêu Gia lập tức ngẩng đầu nhìn y, ánh mắt Phó Sử Ngọ kiên định lại nghiêm nghị.

Miêu Gia hưng phấn lên, cả hơi thở cũng hơi ồ ồ : "Dạ!"

Sau đó Phó Sử Ngọ cẩn thận kể quá trình y tìm kiếm alien cấp 3 cho Miêu Gia nghe, Miêu Gia biên tập nội dung đó thành bài post, lại đăng lên diễn đàn tiêu điểm.

Đương nhiên bộ phận năng lực của Phó Sử Ngọ trong đó bị cậu bỏ qua một bên, lấy phương thức những người khác và dị năng giả có thể lý giải và làm được mà nói.

Hướng đi quỷ dị của alien, triều quân lần lượt thay đổi.

Vào thời điểm alien cấp 2 và cấp 1 giao ca giữa đêm tối cùng ban ngày, chính là thời cơ tốt nhất tìm kiếm alien cấp 3.

Trừ đó ra, alien cấp 3 lấy dao động khó hiểu hạ lệnh, hơn nữa trên chiến trường tất cả alien cấp 3 đều lấy loại dao động này liên hệ với nhau, cũng được y nhấn mạnh chỉ ra.

Cuối cùng, là điều quan trọng nhất, chỉ cần có thể tìm ra giết chết một con alien cấp 3, những con cấp 3 khác sẽ kinh sợ tụ lại, là cơ hội tốt nhất để một lưới bắt hết.

Miêu Gia hưng phấn hai mắt bắn ánh sáng, miệng không ngừng thì thào lẩm bẩm: "Quá tuyệt vời! Bài đăng này có thể sẽ giúp rất nhiều thành phố đang trong nguy hiểm!"

Miêu Gia dùng lời văn xúc tích ngắn gọn, chính xác biên tập hết nội dung Phó Sử Ngọ đề xuất, tốc độ cực nhanh lấy ID "Mr Phó" post lên khu tin tức quân sự trên diễn đàn tiêu điểm.

Khu này luôn được dùng để các quân đội giữa mỗi thành phố giao lưu tin tức, cũng luôn được đại sảnh công tín các thành phố lớn trọng điểm chú ý.

Bài vừa đăng lên, liền khiến mọi người coi trọng và chú ý, thậm chí admin còn tìm mọi cách liên hệ với phía Phái thành để chứng thực.

Rất nhanh nhân viên đại sảnh công tín Phái thành liền đưa ra câu trả lời khẳng định, sau đó bài đăng này lập tức y như bài lần trước được admin dán lên đầu gắn cờ thêm sao.

Lúc này người lướt trên diễn đàn tiêu điểm cũng không nhiều, đa số đều đang chống cự alien cấp 3. Chỉ có người của đại sảnh công tín còn đang trực thủ, xác định nội dung bài đăng là thật, lập tức có người nói cho nhân viên tương quan. Bài viết này có tác dụng cực kì quan trọng đối với những cuộc chiến thành công đánh lui alien cấp 3 thoát khỏi cảnh bị vây thành.

Đương nhiên những chuyện sau đó, bọn Phó Sử Ngọ lúc này cũng chẳng hay biết gì.

Phó Sử Ngọ chỉ thấy bài được đăng lên, nhìn tên người sử dụng "Mr Phó" thở dài: "Chỉ mong có thể trợ giúp một ít."

Miêu Gia khẳng định: "Nhất định có thể giúp được ạ, liền tính lần này không dùng được, những chỗ đó vẫn bị công phá, nhưng alien cấp 3 sớm muộn gì cũng sẽ di chuyển đến những thành phố chưa bị đánh tan, đến lúc đó có bài post này, liền sẽ không xuất hiện bi kịch nữa."

Phó Sử Ngọ kéo khóe miệng một chút, miễn cưỡng lộ ra nụ cười.

Chuyện kế tiếp Phó Sử Ngọ phải làm là "Dưỡng bệnh" cho khỏe.

Mà tin tức sau đó, khiến Phó Sử Ngọ kiến thức được tinh phong huyết vũ bên ngoài thế nào, càng thêm chán ghét chuyện nội đấu.

Phe phái đối địch Thượng úy Trâu lấy dáng vẻ chật vật người người quát đánh bị đuổi xuống đài, chính quyền quân quyền Phái thành rốt cục được thống nhất dưới một chỉ huy. Bọn người kia cũng không được đối đãi nhân từ gì, bị xử tội danh phản nhân loại đưa lên đài tử hình, nhanh chóng chấp hành xử bắn.

Một cuộc đảo chính biến hóa luân phiên, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, đã trần ai lạc định .

Binh đoàn Long Cốt, binh đoàn trước đó chỉ là nhãi nhép, nhỏ xíu chỉ có tám người, lấy tư thế người thắng chiếm cứ một góc bố cục của Phái thành.

Phó Sử Ngọ rốt cuộc không cần nằm viện cả tháng, chỉ chừng mười ngày liền xuất viện .

Chờ y về tới đình viện số 7, trừ Chân Tử ra, người khác đều đến hoan nghênh y trở về.

Phó Sử Ngọ thấy Thiệu Nhạc bất ngờ xuất hiện ở đây, ngạc nhiên hỏi: "Anh tại sao lại ở đây."

Thiệu Nhạc hắc hắc cười, sùng kính nhìn Phó Sử Ngọ, nói: "Đội trưởng Phó, tôi tính đi theo các anh!"

Phó Sử Ngọ khựng, kinh ngạc: "Ý anh là anh muốn gia nhập Binh đoàn Long Cốt?" Phó Sử Ngọ bình tĩnh nhìn hắn bảo: "Bình Nam không phải có nghiệp đoàn của mình sao?"

"Đúng vậy!" Thiệu Nhạc trực tiếp gật gật đầu nói: "Trải qua trận chiến vây thành, tôi cảm thấy chỉ có làm chiến sĩ, không ngừng chém giết alien, mới không uổng công tôi trở thành dị năng giả. Trừ đó ra, tôi cũng muốn sớm ngày giết sạch alien! Lũ alien đáng hận!"

Bình Nam trước đó đã thành lập nghiệp đoàn thuộc về chính họ, nghiệp đoàn Bình Nam.

Người từ nhà tù Bình Nam đến có ưu thế thật sự quá lớn, những người như họ cũng không ít bị người ta mượn sức, nhưng trải qua đau khổ cùng cực, họ lại càng hiểu rõ sức mạnh của sự đoàn kết.

Vì thế, họ thành lập một nghiệp đoàn, để càng tiện phát huy sức mạnh của chính mình.

Mà trong bọn họ có một ít người cực kì sùng bái những ân nhân trong Binh đoàn Long Cốt, cảm thấy thế nào thì cũng đăng kí dị năng giả, thôi thì có gì tuyệt bằng đi theo bọn Phó Sử Ngọ hiện đang nổi như truyền kỳ chứ.

Phó Sử Ngọ hiện giờ cũng chẳng biết ở Phái thành.. Binh đoàn Long Cốt đang hot đến mức nào, sự kiện "lấy sức của vài người mà cản nổi cơn sóng dữ" quả thực chính là thần thoại truyền thuyết, khiến người người sùng bái lại cuồng nhiệt.

Người Bình Nam muốn gia nhập Binh đoàn Long Cốt như Thiệu Nhạc không phải số ít, thế nhưng Ôn Triệu Minh hiện tại rất cẩn thận, không dám như lúc trước tùy tiện nhận người không quen.

Trong dân Bình Nam cũng chỉ có Thiệu Nhạc từng cùng họ kề vai chiến đấu, Chân Tử cũng tương đối quen thuộc, vì thế hắn liền tiên phong dẫn đầu bước vào đình viện số 7.

Phó Sử Ngọ vẻ mặt nghiêm nghị, y gật gật đầu nói: "Tốt, tôi nhận anh, hoan nghênh anh gia nhập Binh đoàn Long Cốt."

"Sử Ngọ?" Đường Húc Hải kinh ngạc nhìn y.

Phó Sử Ngọ dứt khoát đến mức ngoài dự liệu của hắn.

Phó Sử Ngọ quay đầu nói với Đường Húc Hải: "Là thời điểm nạp thêm máu mới rồi, người của chúng ta quá ít. Tôi trừ muốn thu một ít dị năng giả biến dị giả mới ra, còn đang nghĩ có cần gia tăng một ít người thường làm hậu cần không. Lần này chiếu cố Chân Tử là ví dụ điển hình, cư nhiên không tìm ra một người đến giúp."

Phó Sử Ngọ đảo qua từng gương mặt kinh ngạc chung quanh: "Binh đoàn Long Cốt nhất định sẽ lớn mạnh, chỉ là chúng ta không thể làm hết mọi chuyện, chỉ có thể tranh thủ nhân lực làm một ít huấn luyện."

Ôn Triệu Minh tán thưởng: "Sử Ngọ, anh suy nghĩ y như tôi. Binh đoàn Long Cốt nói thật, thế thì đủ, cố tình lại chỉ có thùng rỗng thôi. Mà Bình Nam thành lập nghiệp đoàn càng cho chúng ta trợ lực lớn, cả đồng minh tự nhiên cũng có, chúng ta còn có lý do gì không nhất phi trùng thiên chứ."

Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái: "Tôi không nghĩ nhiều vậy, tôi chỉ muốn, không thể lại vào thời điểm mấu chốt chỉ có bốn người đứng trên tường vây chống alien thôi."

Đường Húc Hải cười một tiếng: "Như vậy đủ rồi. Huấn luyện cứ giao cho tôi đi, tôi sẽ đưa ra một mẫu huấn luyện, an bài đặc huấn cho từng người."

Miêu Gia đứng một bên, cảm xúc mãnh liệt khi nghe nhóm đội trưởng bàn bạc lập tức như bị tát nước lạnh, rùng mình một cái.

Cậu ghét đặc huấn!

Ôn Triệu Minh búng một cái chốc, cười nói: "Đúng lúc, chúng ta cũng có sân huấn luyện."

Đường Húc Hải kinh ngạc nhìn anh: "Ở đâu?"

Ôn Triệu Minh đắc ý mà dè dặt cười, nói: "Bồi thường trước đó, quân bộ trừ thưởng cho đại lượng điểm số công tín ra, còn tặng không một sân huấn luyện. Ngay tại khu khai phá phía Đông, là khu huấn luyện lớn dị năng giả thổ hệ đặc biệt tập trung tu kiến cho binh đoàn và nghiệp đoàn. Chúng ta lấy được là cái lớn nhất."

Phó Sử Ngọ yên lặng chảy mồ hôi.

Đường Húc Hải cười khan một tiếng: "Lão Ôn, cái này thật kinh hỉ a."

Sau đó Ôn Triệu Minh lại không thèm để ý xua tay, nói: "Cái này thôi tính là gì, trọng điểm ở phía sau." Anh xoay người lại phía sau khoát tay: "Anh xem đó là cái gì?"

Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ nhìn lại phía sau, đậu ở hoa viên đình viện số 7 tràn ngập phong vận Trung Quốc chính là một—— chiếc xe thiết giáp nhìn chẳng ăn nhập vào đâu.

"Chiếc này tại sao lại ở đây? !" Đường Húc Hải cứng họng.

Ôn Triệu Minh đương nhiên nói: "Đương nhiên là tới bồi thường. Anh không phải vẫn luôn nhớ mãi không quên muốn kiếm một chiếc để cải tiến sao."

Phó Sử Ngọ đỡ trán, suy yếu nói: "… Còn gì nữa không?"

Ôn Triệu Minh cười tủm tỉm nâng hai tay, Thiệu Nhạc chân chó dâng đồ lên.

Phó Sử Ngọ tập trung nhìn vào: "Súng của tôi, anh tìm về hả?"

Ôn Triệu Minh gật đầu nói: "Đáng tiếc trước đó thân súng bị biến dáng, đây là đổi mới rồi. Đang chiến đấu lại xảy ra tình huống thế này, bộ vũ khí cũng thấy rất hổ thẹn, bọn họ trịnh trọng hứa hẹn nhất định sẽ mau chóng, cố gắng nghiên cứu ra vật liệu mới. Đương nhiên, tôi cũng không tin lắm, vì thế họ cho tôi phương thức liên lạc đến chuyên gia. Tự chúng ta cũng có thể nghĩ biện pháp."

Đường Húc Hải trừ "Ha hả" ra, đã triệt để nói không ra bất kì lời nào.

Đời này nhất định đừng tìm Ôn Triệu Minh mà đối nghịch đó nha!

Miêu Gia đã sớm len lén dán lên đầu anh một cái nhãn "Gian thương phúc hắc".

Chờ Đường Húc Hải tự đến sân huấn luyện dạo một vòng, trở về cũng chỉ khen càng dữ dội, nói thẳng Ôn Triệu Minh làm quá tốt, về sau nhớ không ngừng cố gắng a.

Đường Húc Hải nhiệt tình mười phần sắp xếp bảng huấn luyện, hạng mục huấn luyện chằng chịt, khiến nhóm đoàn viên trước đó chỉ là người thường chân nhũn cả ra.

Cơn nghiện làm huấn luyện viên của Đường Húc Hải phát tác, rất sung sướng nhét luôn người nghiệp đoàn Bình Nam vào phạm vi huấn luyện, lôi kéo 50 người nhóm đầu tiên bắt đầu buổi huấn luyện địa ngục cực kỳ tàn ác.

Mỗi ngày, Miêu Gia đều bò lết mới rời khỏi sân huấn luyện nổi, vẫn luôn ai thán kế hoạch huấn luyện của Đường Húc Hải thật quá ác.

Đường Húc Hải căn cứ vào ba loại hình thể chất bất đồng: người thường, biến dị giả và dị năng để chế định huấn luyện cho từng người, tiêu chuẩn định cho Miêu Gia đã là thấp nhất, lại khiến Miêu Gia ngày nào cũng hận không thể té xỉu cho xong.

Tình huống đặc biệt của Phó Sử Ngọ khiến thân thể y tuy tốt hơn người thường, nhưng so với biến dị giả lại kém hơn một khoảng lớn.

Điều này làm Đường Húc Hải rất khó xử, nếu dựa theo tiêu chuẩn của người thường mà huấn luyện, đối với loại chủ lực đã xông vào giữa bầy alien chiến đấu thật lâu như Phó Sử Ngọ mà nói căn bản là hại y.

Cuối cùng vẫn là Phó Sử Ngọ yêu cầu trực tiếp dựa theo hạng mục của biến dị giả mà huấn luyện.

Ai cũng mệt chết được, huấn luyện xong trực tiếp ngã đầu ngủ luôn, một chút nhàn nhã nói chuyện phiếm cũng không có.

Đường Húc Hải bắt Phó Sử Ngọ luyện tập đến mệt gục, hắn cũng không còn dư lực gì, lại cảm thấy vừa không cam lòng vừa hoang mang, chẳng có thời gian trò chuyện gì hết.

Hồi trong bệnh viện, là đoạn thời gian hai người bên nhau lâu nhất, nhưng cứ việc Đường Húc Hải tâm tình phức tạp bất ổn, trên mặt vẫn không lộ vẻ gì.

Phó Sử Ngọ là bị tổn thương phần ngực, có thể tự đi WC rửa mặt. Bởi vì một bên tay bị thương, tuy tắm rửa hơi khó khăn, Phó Sử Ngọ ngại ngùng vẫn cự tuyệt để Đường Húc Hải hỗ trợ.

Điều này khiến Đường Húc Hải lúc y tắm rửa, không ngừng chà chà mặt sàn trong phòng bệnh, cảm giác cả người nôn nóng muốn nổ tung.

Vì thế họ xuất viện về tới đình viện số 7, Đường Húc Hải trực tiếp dồn hết tinh lực vùi đầu vào huấn luyện, miễn cho miên man suy nghĩ gì nữa.

Bọn họ ở đây gia tăng huấn luyện, công tác trùng kiến Phái thành thì triển khai đâu vào đấy. Nghiệp đoàn Bình Nam cũng bắt đầu thu một ít nhiệm vụ tu kiến, tìm tòi, gieo trồng, sản xuất vân vân, đang bước vào giai đoạn trưởng thành ổn định.

Bởi vì tình huống đặc biệt của Ôn Triệu Minh nên lượng huấn luyện Đường Húc Hải an bài cho anh cũng giảm phân nửa, miễn cưỡng xem như cường thân kiện thể.

Cũng không thể trông cậy anh với phần hạ bàn căn bản không cách nào ổn định học được vật lộn cách đấu gì, có năng lực phản kích trong phạm vi nhất định là đủ lắm rồi.

Ôn Triệu Minh huấn luyện nửa ngày, dư lại nửa ngày liền xử lý sự vụ của Binh đoàn Long Cốt.

Ôn Triệu Minh mua một mảnh đất tại khu thành phố cũ kế bên khu thành phố mới. Sau đó tuyên bố nhiệm vụ, triệu tập dị năng giả thổ hệ tu kiến một tòa nhà, chuyên dùng để an trí cho dân Bình Nam gia nhập vào long cốt quân đoàn, như vậy họ liền không tất phải cách người nhà quá xa.

Ôn Triệu Minh lần này thực cẩn thận, Thiệu Nhạc cực kì tinh nhuệ dẫn theo một đám người trải qua sàng chọn, có kinh nghiệm chiến đấu trực tiếp gia nhập Binh đoàn Long Cốt. Những người khác qua được đợt huấn luyện ngắn của Đường Húc Hải, thì liệt vào đội dự bị trước.

Quân đoàn Long cốt chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, từ quy mô siêu nhỏ không đến mười người khuếch trương đến sáu mươi người, trong đó bao quát năm hậu cần.

Binh đoàn thanh danh lan truyền này lại rất điệu thấp, cũng không tiếp thu bất kì nhiệm vụ nào sau Phái thành chi chiến, cứ lặp đi lặp lại hình thức huấn luyện huấn luyện rồi lại huấn luyện.

Trải qua hơn bốn mươi ngày huấn luyện, Phó Sử Ngọ rốt cục có thể từ tình huống mỏi mệt muốn chết tiến đến trạng thái thành thạo, mà thời gian cũng đã đến tháng 11.

Phó Sử Ngọ đứng trước chiếc gương to trong phòng, trần như nhộng quan sát vân da trên người.

Y thở dài, tuy cơ bắp không mềm nhũn nữa, có mùi rắn chắc rồi. Nhưng phần lớn năng lượng trong thân thể đều cung cấp cho tăng trưởng năng lực cảm quan, cố gắng ăn đến mức nào cũng không thêm cơ nổi. Mặc quần áo vào, vẫn là bộ dạng gầy teo yếu đuối kia.

Đường Húc Hải trêu tức nói y càng có vẻ lừa tình, khiến Phó Sử Ngọ càng thấy bất mãn.

Ngay lúc này, Ôn Triệu Minh đứng ngoài phòng y gõ cửa: "Sử Ngọ, anh có đó không?"

Phó Sử Ngọ luống cuống tay chân mặc áo vào, sau đó khoác một cái áo lông hở cổ bên ngoài: "Có , chờ chút."

Chờ cài xong cái nút cuối cùng, Phó Sử Ngọ mở cửa ra, mời Ôn Triệu Minh tiến vào.

Ôn Triệu Minh ngược lại không để ý y mở cửa chậm như vậy, mặt co mày cáu nói với Phó Sử Ngọ: "Một tin xấu, bởi vì nguyên liệu hạn chế nên việc cải tiến súng năng lượng lâm vào bế tắt."

Khóe miệng Phó Sử Ngọ rút một cái, Ôn Triệu Minh vẫn không thả lỏng mà giám sát bộ vũ khí. Đối với điều kiện trao đổi mà được này, anh luôn cẩn thận nhìn chằm chằm tiến độ.

Phó Sử Ngọ trấn an: "Không sao, dù sao hiện tại không có triều alien lớn nào hoạt động, tôi dùng súng lục cũng đủ rồi."

Ôn Triệu Minh không đồng ý: "Sao mà được, súng đều có hạn chế về đạn. Tuy đạn năng lượng hiện nay có khuyết điểm, nhưng lấy năng lực kéo dài tác chiến mà nói, chỉ cần giải quyết vấn đề chất liệu, vậy đó chính là vũ khí tốt nhất dành cho anh. Anh nghe tôi, ở điểm này không thể thoái nhượng bộ nghiên cứu vũ khí Quân bộ được."

Ấn đường Phó Sử Ngọ nhíu nhíu, hỏi: "Nhưng bọn họ không phải nói không có cách à?"

Ôn Triệu Minh cười lạnh một tiếng: "Bất quá là khó khăn quá lớn, bọn họ không nguyện ý trả cái giá đắc đến thế mà thôi."

Phó Sử Ngọ nhướng nhướng mày: "Sao lại nói vậy?"

Ôn Triệu Minh trầm ngâm rồi dứt khoát nói: "Căn cứ tin tức tôi nghe được, viện khoa học vật lý ứng dụng bây giờ có thể chế tạo ra một loại chất liệu cực rắn chắc, không chỉ có chịu nóng mà độ bền đều rất cao. Nhưng mà, nan đề duy nhất chính là chế tạo thì phí tổn quá cao, quá khó khăn." Nói xong Ôn Triệu Minh bất mãn mím môi: "Yêu cầu chi phí quá cao, chứng tỏ không phải không có biện pháp nào giải quyết."

Phó Sử Ngọ suy tư một chút rồi nói: "Đừng chỉ vì điểm ấy mà tranh chấp với bộ vũ khí quân bộ, kéo dài mãi, bọn họ không hề gì, lại không có lợi với chúng ta."

Ôn Triệu Minh giật mình.

Sau một lúc anh ảo não vỗ trán mình một cái: "Ai… Thật là! Chỉ lo phân cao thấp với bọn họ, lại xem nhẹ chuyện quan trọng nhất."

Ôn Triệu Minh nghiêm mặt nói: "Anh nói đúng, tôi liền đi liên hệ viện khoa học, hiểu biết tình huống cụ thể một chút."

Nói xong, Ôn Triệu Minh hấp tấp xoay người bước đi.

Thẳng đến ra khỏi cửa phòng Phó Sử Ngọ, Ôn Triệu Minh mới thở phào, trên lưng thấm ra một tầng mồ hôi lạnh.

May mà Phó Sử Ngọ đánh thức anh, bằng không Ôn Triệu Minh vẫn còn đắm chìm trong kiêu ngạo vì thắng lợi liên tiếp mà không tỉnh ra được.

Mấy ngày nay, các loại sự vụ đi qua tay anh, bao quát quân bộ, Phái thành, khiến anh như trở lại những ngày làm việc thuận lợi, khí phách phấn chấn trước khi màn trời mở ra. Làm nội tâm anh không khỏi tự tin kiêu ngạo lên, chấp nhất muốn dùng đàm phán hoặc thủ đoạn khiến bộ vũ khí thỏa hiệp, muốn bằng cái giá nhỏ bé mà giành được mục đích.

Anh quên mất trạng thái mạt thế hiện tại, hình thái xã hội cũ bị phá vỡ, hình thái mới đang thành lập. Bên ngoài alien hoành hành, sinh vật dị năng bốn phía tàn sát bừa bãi, đây không phải thời điểm vì chút tiểu lợi mà tính toán chi li, bất kể giá nào, không từ thủ đoạn đạt được vũ khí kiểu mới mới phù hợp ích lợi lớn nhất của bọn họ.

Ôn Triệu Minh lắc đầu bật hơi: "Quá lơ là, rất lơi lỏng a."

Anh vuốt cổ cười khổ, mới sống yên ổn hơn bốn mươi ngày, tại sao anh có thể quên uy hiếp tử vong, thả lỏng như vậy chứ.

Mắt Ôn Triệu Minh hiện lên ánh sắc bén, bước chân hướng về dưới lầu.

Vốn Phó Sử Ngọ ở tại tòa chính đình viện số 7, nhưng sau Binh đoàn Long Cốt chính thức bắt đầu khuếch trương, Phó Sử Ngọ liền dọn đến tòa bên trái ở, lầu ba tòa chính đổi thành văn phòng.

Cũng có lẽ do uốn cong thành thẳng, Ôn Triệu Minh hai ngày sau mang theo biểu tình hưng phấn lại thấp thỏm lần nữa gỏ vang cửa phòng Phó Sử Ngọ.

"Sử Ngọ, tôi bàn thành rồi." Ôn Triệu Minh bưng khuôn mặt tươi cười, nhưng lại thật cẩn thận nhìn y.

Phó Sử Ngọ kinh hỉ: "Nhanh vậy? !" Sau đó y lại nghi hoặc: "Sao thuận lợi vậy? Bộ Vũ khí không nói phí tổn rất cao chế tạo quá khó khăn sao?"

Vẻ mặt Ôn Triệu Minh phức tạp trong chớp mắt, sau đó bất đắc dĩ nói: "Đó là đối với họ, lúc tôi đi nói tuy đã trải qua một phen khúc chiết, nhưng cuối cùng vẫn đạt thành mục tiêu."

Phó Sử Ngọ đáy lòng dâng lên một dự cảm không ổn, y căng khóe miệng hỏi: "Chẳng lẽ muốn chúng ta trả cái giá gì không thể làm được sao?"

Ôn Triệu Minh xấu hổ mỉm cười, nhỏ giọng nói: "Sao vậy được? Đối với anh mà nói, là một chuyện rất dễ, thật đó, rất nhẹ nhàng. Bất quá chỉ đến viện khoa học phối hợp tiến sĩ Tả kia làm một loạt kiểm tra thôi…"

Ánh mắt Phó Sử Ngọ càng ngày càng khủng bố, khí thế càng ngày càng sắc bén, Ôn Triệu Minh bị dọa không dám ấp a ấp úng nữa, nói đến nơi đến chốn hết ra.

Ôn Triệu Minh đầu tiên cho Miêu Gia đi hỏi thăm, hạng mục nghiên cứu chế tạo tài liệu mới của viện khoa học vật lý ứng dụng là người nào phụ trách, kết quả Miêu Gia trở về bảo người này bọn họ từng gặp mặt một lần, là Âu Dương Thành.

Nếu là người quen, Ôn Triệu Minh liền càng dễ hành động, anh trực tiếp tìm tới cửa, tỏ rõ thỉnh đối phương vì bọn họ chế tạo chất liệu làm súng.

Nhưng lại bị đối phương không chút do dự cự tuyệt, Ôn Triệu Minh không sốt ruột, ngược lại thực bình tĩnh nói chuyện với đối phương, chậm rãi xâm nhập hiểu biết nguyên nhân đối phương cự tuyệt anh.

Thì ra Âu Dương Thành cũng là một dị năng giả, chỉ là dị năng của ông hơi đặc biệt, có thể trong khoảng thời gian ngắn tạo thành cao áp cao nhiệt cục bộ.

Chất liệu Âu Dương Thành nghiên cứu chế tạo cực kì giống với sứ tự nhiên trong giới sinh vật.

Sứ tự nhiên hình thành dưới điều kiện tự nhiên cực đoan, độ cứng còn cao hơn kim cương, cực kì chịu nóng. Thứ này là khi núi lửa đáy biển phun trào, nham thạch nóng chảy nuốt hết sò hến, làm lạnh rồi hình thành. Điều kiện tạo thành quá phức tạp, hà khắc.

Âu Dương Thành cũng là trong lúc thí nghiệm dị năng của mình vô tình làm ra thứ này, lấy dị năng của ông, cũng chỉ có thể làm ra một khối chút xíu.

Có chút xíu đó cũng chỉ vừa đủ làm ra kích thước một cái cò súng.

Mà muốn tạo một cây súng lục tiêu chuẩn có thể lắp ổ đạn, Âu Dương yêu cầu cố gắng không biết mấy tháng trời mới thành, khó khăn lớn như vậy cũng khó trách Âu Dương sẽ từ chối không nhận.

Nếu ông ta có thân phận bình thường, vì số điểm số công tín đáng kể này, nói không chừng sẽ làm, chuyện gì hằng ngày cũng mặc kệ. Ngay tại chỗ tạo loại vật liệu có thể so sánh với sứ tự nhiên được Âu Dương Thành đặt tên là sứ thép kia. Đáng tiếc Âu Dương là một khoa học gia, còn có nhiều nghiên cứu ông phải làm nữa.

Ôn Triệu Minh cũng không phải chưa nếm thử dùng cách tăng lớn thù lao để đả động ông, đáng tiếc Âu Dương Thành chẳng si nhê gì.

Ngay khi Ôn Triệu Minh trên mặt không hiện, nội tâm tiếc hận. Âu Dương Thành rốt cục nhớ ra hỏi thân phận của anh một chút, lúc này mới hồi tưởng lại, Ôn Triệu Minh là đi cùng Phó Sử Ngọ mà đến.

Chuyện xuất hiện quanh co, Âu Dương đổi ý. Chỉ cần Phó Sử Ngọ chịu phối hợp tiến sĩ Tả làm một kiểm tra kỹ càng, Âu Dương Thành có thể đáp ứng Ôn Triệu Minh, chế tác cho anh loại chất liệu làm súng này.

73. Chương 73

Phát hiện biến hóa của Âu Dương, Ôn Triệu Minh không hổ thẹn với biệt hiệu gian thương, lập tức khó xử nói anh không thể vì chuyện này liền hy sinh * của đồng đội mình, miễn cưỡng y làm chuyện y không muốn. Hơn nữa như vậy, cũng chẳng khác nào bán đứng đối phương.

Chắc có lẽ do Ôn Triệu Minh diễn quá sâu, Âu Dương Thành cũng học theo thay anh thấy khó xử luôn. Dù sao Âu Dương Thành cũng là khoa học gia, ông không biết cách che dấu bản thân trước mặt thương nhân. Điều này giúp Ôn Triệu Minh tóm lấy cơ hội, không chút kiềm chế mà phát huy bản tính gian thương ẩn trong xương máu, lên giá ngay và luôn.

May mà Ôn Triệu Minh căn bản chưa nói súng này là chế tạo cho Phó Sử Ngọ, bằng không thật sự diễn không nổi rồi.

Âu Dương Thành thoái nhượng liên tục, số thù lao ban đầu Ôn Triệu Minh đồng ý từng chút từng chút giảm, giảm đến chỉ còn vẻn vẹn có một phần ba mà thôi. Ôn Triệu Minh nhìn ra được Âu Dương Thành thật sự muốn Phó Sử Ngọ đến chỗ tiến sĩ Tả làm nghiên cứu, bất kể thế nào cũng chấp nhận hết. Vì thế cuối cùng lấy điều kiện: Âu Dương Thành giao ra hai cây súng lục bằng sứ thép để thành giao.

Nhưng mà, sợ Phó Sử Ngọ không nguyện ý, Ôn Triệu Minh vẫn đưa ra một đường lui, đương sự phải đồng ý mới hoàn thành ước định này.

Ôn Triệu Minh thấy Phó Sử Ngọ nghe anh nói xong liền lâm vào trầm tư, lập tức tâm tình bất an nói: "Sử Ngọ, tôi cảm thấy điều kiện này có thể tiếp thu. Âu Dương nói, chỉ làm kiểm tra, yêu cầu quá phận gì khác anh cũng có thể cự tuyệt."

Phó Sử Ngọ ngẩng đầu, nói: "Âu Dương Thành yêu cầu như vậy, vì cây súng, nếu lúc ấy là tôi tôi cũng đáp ứng. Anh làm không có sai."

Ôn Triệu Minh được câu trả lời khẳng định của y, rốt cục buông xuống quả cân trong lòng xuống.

Quá trình cùng Âu Dương giao tiếp, anh thấy được cái có thể đả động ông ta chỉ có chuyện này, nếu Phó Sử Ngọ không chịu, anh thật không nghĩ ra biện pháp khác để kiếm chất liệu sứ thép làm súng này.

Phó Sử Ngọ như có điều suy nghĩ, nói: "Kỳ thật từ sau lần ra khỏi thành tìm kiếm alien cấp 3, tôi cứ nghĩ muốn tìm một khoa học gia đáng tin, chuyên phân tích nghiên cứu nguyên lý và căn do của năng lực này của tôi."

Ôn Triệu Minh kinh ngạc nhìn y, ai cũng không biết Phó Sử Ngọ thậm chí có tâm tư này.

Nhìn bộ dáng anh không tin, Phó Sử Ngọ khẳng định: "Thật đó, lúc ấy nhìn thấy dao động kia của alien, tôi căn bản không nói rõ được thứ này rốt cuộc là cái gì. Chỉ cần năng lực cảm quan của tôi được nghiên cứu thấu đáo, liền biết được alien cấp 3 rốt cuộc thông qua nguyên lý gì mà hô ứng với đồng loại của chúng. Như vậy nếu lại có cuộc chiến vây thành, tìm ra alien cấp 3 sẽ không khó khăn như vậy."

Phó Sử Ngọ nói khó, đương nhiên không là kinh nghiệm lần này y trải qua, mà là lo lắng cho các thành thị khác.

Mặc dù có bài post tường tận của y để tham khảo, những thành thị đó vẫn phải trả giá quá lớn mới đánh lui được triều alien, khó khăn nhất chính là tìm khắp nơi vẫn không thấy alien cấp 3 mà thôi. Lũ cấp 3 quá quỷ quyệt, vẫn ẩn nấu ở phía sau, thành chưa bị phá căn bản không chịu nhào ra.

Phó Sử Ngọ đại công vô tư như vậy, cũng làm Ôn Triệu Minh tự thấy xấu hổ.

Phó Sử Ngọ cười cười, nói: "Nói cho cùng, tự mình đoán bậy, đương nhiên thua kém nghiên cứu chuyên nghiệp của khoa học gia quyền uy. Triệu Minh, anh đã giúp tôi giải quyết một nan đề đó chứ."

Nhìn khuôn mặt tươi cười của y, Ôn Triệu Minh tự đáy lòng cảm thấy rối rắm cùng cảm động, tiểu đồng đội của anh chính là thiện giải nhân ý vậy đó!

Chờ Đường Húc Hải nghe tin Phó Sử Ngọ ra ngoài muốn cho tiến sĩ Tả làm kiểm tra, ngay lập tức không biết từ xó xỉnh nào nhào ra.

"Sao tự nhiên cậu muốn cho cái tên tiến sĩ không biết gọi là cái gì kia làm kiểm tra chứ?" Đường Húc Hải sắc mặt không tốt hỏi.

Hắn còn nhớ rõ lúc ấy tiến sĩ Z hay Tả gì kia, dùng loại ánh mắt quá mức nhiệt liệt thế nào nhìn Phó Sử Ngọ, hiện tại nhớ lại hắn vẫn một bụng khó chịu.

Đó là ánh mắt nhìn con người sao, căn bản là nhìn một cái... kì trân dị bảo hiếm có trên đời mà! Không coi Phó Sử Ngọ thành một người chân chính để đối đãi.

Phó Sử Ngọ không rõ hắn rốt cuộc vì sao không vui thế, nhưng Đường Húc Hải tự nhiên nhào ra nói chuyện với y, ngược lại khiến y rất vui vẻ.

Gần đây Đường Húc Hải cứ bận quá bận quá, huấn luyện người của binh đoàn bọn họ, rồi đội dự bị, thậm chí hắn còn nhiệt tình trợ giúp dân Bình Nam huấn luyện, lúc nào cũng không thấy bóng người.

Đương nhiên Phó Sử Ngọ chẳng chút cảm nhận được Đường Húc Hải đang tự tìm đường chết tạo ra các loại chướng ngại, chỉ cảm thấy gần đây thời gian Đường Húc Hải lộ mặt đặc biệt ngắn ngủi, hai người còn chưa nói mấy câu chuyện riêng gì, có nói cũng chỉ nói về chuyện công mà tôi.

"Ừm, tôi phải đi." Phó Sử Ngọ cũng không nói đây là điều kiện trao đổi Ôn Triệu Minh đàm phán được, chỉ bảo: "Tôi nghĩ kỹ rồi, tôi không thể cứ mơ hồ như vậy, phải truy nguyên rốt cuộc năng lực này của tôi là sao, hoàn toàn nắm giữ bản chất của nó, tôi về sau mới có thể thuận buồm xuôi gió ứng dụng với phát triển."

Đường Húc Hải tuy cảm thấy y nói có lý, nhưng vẫn rất không muốn: "Vậy cũng đừng tìm cha tiến sĩ Tả đó."

Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính, thần tình lạnh nhạt nói: "Tìm người nào đều vậy thôi, chẳng qua tiến sĩ này chúng ta từng tiếp xúc, tôi lại có ấn tượng sâu với tinh thần nghiêm túc chấp nhất chân lý của ông ta với khoa học, cảm thấy người như thế nhất định có thể hoàn thành cái tôi muốn ."

Đường Húc Hải không nói, chỉ ôm cánh tay đứng đó, sừng sững như cột nhà.

Ôn Triệu Minh lúc này cũng không thể không khuyên: "Anh yên tâm đi, tôi sẽ thương lượng trước với ông ta, không được công bố nghiên cứu về Phó Sử Ngọ ra ngoài."

Đường Húc Hải liếc Ôn Triệu Minh một cái, hơi bất mãn nói: "Chuyện tới nước này rồi mới thương lượng, sao không bàn sớm trước. Lỡ đâu ổng nói không tính, đổi ý thì sao?"

Đường Húc Hải bẽ bẽ đốt tay tay, phát ra tiếng vang "rắc rắc rắc" khủng bố, hắn không có ý tốt cười: "Tôi và các anh cùng đi, cũng dễ tăng chút thanh thế cho các anh."

Ôn Triệu Minh dở khóc dở cười, nếu Đường Húc Hải thật sự muốn đi chung anh cũng không có cách ngăn cản. Không nói rõ ràng từ đầu, Ôn Triệu Minh cảm thấy Đường Húc Hải khẳng định sẽ có dị nghị với loại trao đổi này.

Chờ đến viện khoa học, quả nhiên như anh dự đoán, Đường Húc Hải xù lông nhím ngay.

Tiến sĩ Tả thấy Phó Sử Ngọ liền hưng phấn khó tự kềm chế, ghê tới mức trực tiếp nhào tới, toàn bộ quá trình đều đang dùng ánh mắt liếm láp Phó Sử Ngọ, khiến Đường Húc Hải sôi máu ứ gan.

Âu Dương Thành dùng ánh mắt hung hăng trừng tiến sĩ Tả một cái: "Chúng ta không phải bàn trước rồi hả! Đây là người, đừng cứ hấp ta hấp tấp, lãnh tĩnh kiềm chế ngày thường của cậu đâu hết rồi ."

Ánh mắt Tiến sĩ Tả không rời Phó Sử Ngọ, cũng không quay đầu lại la lối: "Chỉ cần có Phó Sử Ngọ, ai còn muốn cái quỷ đó."

Ông ta nói như đúng rồi đến thế, khiến Âu Dương tức đến mắt trợn trắng: "Cậu còn như vậy, tôi liền đổi ý, dù sao chánh chủ trao đổi điều kiện với họ cũng là tôi."

Tiến sĩ Tả bị người bắt chẹp chổ hiểm, lúc này mới khôi phục lãnh tĩnh, biểu tình trên mặt không khoa trương quá nữa.

Đường Húc Hải cảnh giác nhìn hai người bọn họ: "Điều kiện trao đổi gì?"

Âu Dương không rõ lí do, sau đó hoảng hồn nhìn Phó Sử Ngọ: "Không phải anh bị tên này lừa tới chứ? !"

Ôn Triệu Minh đè thái dương: "Gì chứ, đương nhiên là trải qua đương sự đồng ý ."

Âu Dương lúc này mới yên tâm: "Vậy là tốt rồi, các anh để Phó Sử Ngọ này cho tiểu Z làm kiểm tra, tôi liền giúp các anh chế tạo súng sứ thép. Đây là điều kiện bàn trước rồi, tốt nhất đừng xuất hiện sai lầm gì."

Đường Húc Hải mặt đanh lại, trầm giọng hỏi: "Đây là chuyện gì?"

Ôn Triệu Minh thấy hắn vẻ mặt sương lạnh, rõ ràng là giận rồi a.

Phó Sử Ngọ lại không hề hay biết bảo: "Dù sao tôi cũng muốn tìm người làm kiểm tra nghiên cứu, không phải rất đúng lúc sao. Vị tiến sĩ Âu Dương này có thể chế tạo một loại vật chất cứng rắn chịu nóng cực cao, dùng làm thân súng có đạn năng lượng rất tốt."

Đường Húc Hải lập tức lửa giận phừng phừng lại cảm thấy thực nghẹn, cư nhiên muốn Phó Sử Ngọ hy sinh chính mình đi đổi lấy vật liệu súng, hắn hung hăng trừng Ôn Triệu Minh một cái, cái tên này còn được xưng là gian thương, quá vô dụng .

Ôn Triệu Minh quả thực oan chết rồi.

Đường Húc Hải trong lòng nén giận, trên mặt vẫn lạnh như băng: "Phải không, dị năng của tôi cũng là kim loại biến dị, cũng không giống với những dị năng giả khác, không bằng cũng thỉnh tiến sĩ Tả làm kiểm tra luôn."

Tiến sĩ Tả hạ mình tôn quý nhìn hắn một cái, vẻ mặt lạnh như băng nói: "Tùy tiện tìm một tiến sĩ sinh vật có thể test cho anh, anh cho là thời gian của tôi nhiều lắm hả."

Bị tiến sĩ Tả dùng ánh mắt "Quả là vô cớ gây rối mà" nhìn, Đường Húc Hải giận đến lông mày đều dựng lên, hận không thể xông lên đánh người này một trận cho bỏ ghét.

Đáng tiếc trong mắt tiến sĩ Tả chỉ có nhân loại cuối cùng Phó Sử Ngọ này đáng để ông tha thiết như vậy, những dị năng giả khác bất quá là phàm trần tục tĩu bình thường thôi.

Tiến sĩ Tả lạnh nhạt nói: "Hiện tại cả thế giới đều là nhân loại bị phân tử Nguyên ô nhiễm, dị năng giả đếm không hết, dị năng biến dị cũng không ít, nghiên cứu đại chúng tôi không thèm làm đâu."

Đường Húc Hải cảm thấy mình bị khinh bỉ, nếu không phải Phó Sử Ngọ thấy không ổn dùng sức ôm lấy cánh tay hắn, không chừng tiến sĩ Tả đã vì cái miệng độc của mình mà ăn một cú rồi.

Âu Dương không thể nhịn được nữa hung hăng vỗ ông một cái: "Tiểu Z, câm miệng!"

Tiến sĩ Tả vẻ mặt biến đổi, thần sắc ủy khuất vừa muốn giận vừa muốn khóc, nhếch miệng khẽ cắn môi, cuối cùng vẫn thành thành thật thật mà ngậm miệng lại.

Ngực Đường Húc Hải kịch liệt phập phồng , Phó Sử Ngọ gần kề hắn, da đầu run lên nghe tiếng thở ồ ồ nọ, lần này đúng là giận dữ lắm a.

Phó Sử Ngọ luống cuống lấy tay vỗ nhẹ lồng ngực hắn, nói: "Húc Hải, đừng nóng mà."

Sau đó y lại quay đầu nói: "Húc Hải là bạn tốt của tôi, nếu có thể, vẫn là xin các ông tìm một khoa học gia lợi hại giúp ảnh làm kiểm tra. Đương nhiên, tôi cũng không miễn cưỡng tiến sĩ Tả."

Tiến sĩ Tả lúc này đột nhiên chen vào nói: "Tiến sĩ Z, hoặc là ZZ." Tiến sĩ Tả không vui liếc Đường Húc Hải một phát, gắng gượng mà nói với Đường Húc Hải: "Nếu là bạn của anh, vậy lúc tôi rảnh liền giúp hắn coi thử cho."

Phó Sử Ngọ mỉm cười, nói với Đường Húc Hải: "Thật tốt quá, Húc Hải. Chúng ta có thể cùng làm kiểm tra rồi."

Đường Húc Hải triệt để hết cách, trọng điểm hoàn toàn lệch rồi biết không hả!

Hắn bất quá là khiêu khích a khiêu khích a, ai thật sự vui lòng để tên tiến sĩ điên cuồng không biết gọi là gì kia làm kiểm tra!

Nhưng mà, Phó Sử Ngọ có vẻ thật sự thay hắn vui vẻ, khiến Đường Húc nói Hải từ chối không ra được, chỉ có thể nhận .

Ôn Triệu Minh nhìn trò vui hạ màn che, âm thầm hít một hơi, sao tự nhiên thấy phong cách càng ngày càng không đúng?

Ôn Triệu Minh ấn ấn thái dương, lướt qua ba tên gây chuyện, đi đến trước mặt Âu Dương, nghiêm mặt nói: "Tôi đã thuyết phục trưởng đoàn chúng tôi đến làm kiểm tra, như vậy ngài Âu Dương cũng phải đáp ứng yêu cầu hàng đầu."

Âu Dương nhìn anh hỏi: "Yêu cầu gì?"

"Không có người của bên tôi, trọng yếu nhất là đương sự đồng ý, tư liệu nghiên cứu của tiến sĩ Tả không được truyền ra ngoài hoặc công khai." Ôn Triệu Minh trịnh trọng nói.

Âu Dương cũng nghiêm túc lên: "Chuyện này là đương nhiên, tôi đáp ứng."

Đối tượng đến làm nghiên cứu chủ yếu là Phó Sử Ngọ, Đường Húc Hải xem như một nửa, mà Ôn Triệu Minh căn bản chỉ là nhân viên đi cùng.

Âu Dương nhìn ba người đi vào phòng nghiên cứu của tiến sĩ Tả, tuy lo lắng, nhưng ông nếu đã đáp ứng điều kiện trao đổi của Binh đoàn Long Cốt, cũng chỉ có thể buông xuống nghiên cứu của mình, bắt đầu mỗi ngày dùng dị năng chế tạo ra một chút sứ thép.

Tiến sĩ Tả tuy ăn nói tự đại, hơn nữa không coi ai ra gì, nhưng ông quả thật có tư cách này.

Tri thức của Tiến sĩ Tả rất vững chắc, tư duy cũng cực nhanh nhẹn, hơn nữa trước khi màn trời mở ra hắn cũng từng vì tò mò mà nghiên cứu siêu năng lực, nhưng bởi vì hư vô mờ mịt không có tư liệu chân thật mà bỏ cuộc.

Cho nên, ông mới có thể khám phá ra chân tướng năng lực đặc biệt của Phó Sử Ngọ đầu tiên, kéo thăm dò của bản thân về Phó Sử Ngọ đến phương hướng chính xác.

Tiến sĩ Tả kỳ tư diệu tưởng ùn ùn, ông thực hưng phấn, có vô tận điểm quan trọng, muốn cho Phó Sử Ngọ nếm thử.

Thế nhưng cũng may Âu Dương đã hung dữ dặn dò ông nên tiến sĩ Tả cũng kiềm chế tâm tư cấp bách, bảo Phó Sử Ngọ làm từng loại kiểm tra. Trong lòng lại thầm nghĩ: "Âu Dương nói đúng, mình phải tranh thủ lòng tin của Phó Sử Ngọ trước, để cậu ta nhìn thấy thành tích chân thật, mới có thể chấp nhận phối hợp với mình."

Đại não sôi trào bình tĩnh trở lại, tiến sĩ Tả rốt cục tiến nhập nghiên cứu cẩn thận, thể hiện phong thái và phong phạm của học giả chuyên nghiệp trước mắt ba người.

Viện khoa học này của Phái thành là tập trung thiết bị nghiên cứu của toàn tỉnh H lúc trước, thiết lập để nghiên cứu tật bệnh bùng nổ.

Cho nên, các loại thiết bị dùng trong sinh vật y học đều có hết ở đây, tiến sĩ Tả lại là học giả chuyên gia lúc đầu đi vào viện này. Thời điểm màn trời vẫn ở trạng thái rặng mây đỏ, liền có nghiên cứu đột phá trọng đại, có địa vị cùng quyền lợi rất cao trong viện.

Tiến sĩ Tả có phòng nghiên cứu riêng của mình, thậm chí có vài thiết bị quý cũng được ưu tiên sử dụng.

Ba người đi sớm về trễ, chỉ đợi vài ngày tại viện khoa học tiến sĩ Tả đã lấy ra kết luận nghiên cứu khiến ba người không thán phục không được.

Mấy ngày nay, ở phòng làm việc của mình tiến sĩ Tả cho Phó Sử Ngọ, Đường Húc Hải còn có Ôn Triệu Minh, Âu Dương nghe tin tức mà tới làm báo cáo tổng kết giai đoạn.

Tiến sĩ Tả cực kì đứng đắn nghiêm nghị, nhưng ánh mắt nhìn về phía Phó Sử Ngọ lại thường mang theo lửa nóng.

Phó Sử Ngọ thường xuyên bị hắn như bị động kinh phân liệt như vậy nhìn hoài, hiện tại trên cơ bản đã có thể coi như không có việc gì không thèm để ý.

Tiến sĩ Tả phát cho bốn người một phần văn kiện, sau đó chính mình ngồi trên bàn làm việc chậm rãi nói với bốn người: "Phỏng đoán của tôi quả nhiên chính xác ! Năng lực đặc biệt của Phó Sử Ngọ quả nhiên thuộc loại siêu năng lực mà loài người định nghĩa trước khi màn trời xuất hiện."

Tiến sĩ Tả hưng phấn liếm liếm môi, nói: "Siêu năng lực trước kia cũng từng lưu hành rất hot một đoạn thời gian trong tuyên truyền truyền thông, nhưng rất nhiều người được coi là có siêu năng lực bị vạch trần, khiến mọi người cứ nửa tin nửa ngờ. Tôi vẫn luôn tin tưởng, không kẽ không gió lùa, căn nguyên của lời đồn chắc hẳn phải có tính chân thực nhất định. Căn cứ tư liệu trước kia mà nói, chủng loại siêu năng lực đã từng có niệm lực, không gian di động, đọc suy nghĩ, thấu thị… vân vân, có rất nhiều loại."

Ôn Triệu Minh nhướng mày, tò mò hỏi: "Vậy năng lực của Sử Ngọ thuộc loại nào?"

Mắt Tiến sĩ Tả sáng lên, nhìn Ôn Triệu Minh tán thưởng: "Vấn đề này của anh hỏi rất tốt, loại siêu năng lực này của Phó Sử Ngọ thuộc loại không mờ ảo nhất, giản dị nhất, khả năng tồn tại ở hiện thực cao nhất trong đó, cũng chính là giác quan thứ sáu!"

"…" Đường Húc Hải trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc nói: "Cái quỷ gì? ! Giác quan thứ sáu? !"

Ôn Triệu Minh nghĩ sao cũng không nghĩ tới là cái này, mày hung hăng nhíu: giác quan thứ sáu, còn gọi là là tri giác siêu cảm quan, tiếng Anh viết tắt là ESP. Rất nhiều năm trước là một đề tài thực nóng.

Tiến sĩ Tả như không nhìn thấy gương mặt không dám tin của bốn người đối diện, đương nhiên gật gật đầu: "Đúng! Chính là giác quan thứ sáu! Nhưng giác quan thứ sáu này không phải như các anh lý giải, giác quan thứ sáu hẹp hòi trong mấy chuyện phiếm của mọi người—— siêu cảm quan tri giác, cái thứ giản đơn đó."

Tiến sĩ Tả đặc biệt tự tin hất càm lên, soạt kéo biểu đồ sừng sững bên cạnh xuống một cái, trục cuốn cố định trên đỉnh lập tức rủ xuống, trên đó có một hình vẽ người, kỳ lạ chính là chung quanh hắn có các đường cong lộn xộn, lại mang theo sóng tuyến rậm rạp tuân theo quy luật nhất định.

Mắt Phó Sử Ngọ khựng lại, y thầm lắp bắp kinh hãi, sóng gợn này sao nhìn quen vậy! giống y chang loại dao động không ngừng phát ra từ alien cấp 3 y nhìn thấy trong cảm quan. Nhưng mà, chuyện này y cũng chưa từng nói cho tiến sĩ Tả, ông ta làm sao tạo ra hình ảnh giống đến thế được?

Tiến sĩ Tả hồn nhiên không phát giác Phó Sử Ngọ kinh ngạc, còn thong dong nói ra kết quả nghiên cứu: "Loại tri giác siêu cảm quan này là chỉ nhân loại ngoài ngũ giác, còn lấy một con đường nào đó sưu tập tin tức, để biết trước xu hướng phát triển của chuyện nào đó. Nhưng loại năng lực này của Phó Sử Ngọ lại toàn diện vượt khỏi phạm trù này, có thể xưng là năng lực cảm quan siêu cấp cũng không đủ."

Tiến sĩ Tả đưa tay múa may văn kiện trong tay một chút, đắc ý nói: "Tôi đặt tên cho năng lực này của cậu là siêu cảm. Tiếp theo, tôi liền nói với các cậu, chỗ bất đồng của Phó Sử Ngọ, và căn do xuất hiện loại năng lực này của cậu."

Phó Sử Ngọ thẳng lưng, lấy thái độ nghiêm túc trước nay chưa từng có nhìn ông.

"Căn cứ nghiên cứu tôi cho rằng, trước khi màn trời mở ra, bản thân Phó Sử Ngọ đã có được tiềm chất siêu năng lực giác quan thứ sáu, chẳng qua loại năng lực này là hoàn toàn ẩn trong DNA của cậu ta, thuộc loại gien ẩn." mắt Tiến sĩ Tả sáng quắt, nói: "Sau khi màn trời đến, thân thể Phó Sử Ngọ bị phân tử Nguyên xâm lấn, phân tử Nguyên lây nhiễm cơ thể người là một quá trình thay đổi gien, nhưng Phó Sử Ngọ đã có gien ẩn lúc này lại bị triệt để bị kích hoạt, siêu cảm năng lực thức tỉnh!"

Vẻ mặt Tiến sĩ Tả cuồng nhiệt lên: "Siêu cảm năng lực không là giác quan thứ sáu thần thông theo nghĩa thường, nó hoàn toàn hơn hẳn năng lực này, toàn diện kích phát năng lượng sinh vật của Phó Sử Ngọ, khiến Phó Sử Ngọ trở thành một người duy nhất hiện đã biết thành công miễn dịch phân tử Nguyên ô nhiễm trên thế giới."

Đường Húc Hải không khỏi tin phục lên, nuốt một ngụm nước miếng.

Ôn Triệu Minh cùng Âu Dương đều dùng ánh mắt phức tạp nhìn Phó Sử Ngọ.

Tiến sĩ Tả đặt ngón tay giữa trung tâm biểu đồ nhân thể, sau đó rà ngón tay xuất phát từ tim dọc theo nhánh dao động: "Kích phát toàn diện năng lượng sinh vật, thúc đẩy cảm quan của Phó Sử Ngọ đôi khi sẽ phát huy vượt qua năng lực cảm giác thông thường. Ví dụ như..." Tiến sĩ Tả nhìn Phó Sử Ngọ: "Tuy mắt cậu ta cận thị, nhưng tôi dám khẳng định, ở năng lực cảm quan, Phó Sử Ngọ có thể nhìn thấy thứ vượt qua khoảng cách cùng phạm vi cực hạn của con người. Còn có thính lực, dưới tình huống không cần phụ trợ thiết bị, có thể nghe được động tĩnh con người căn bản không có khả năng nghe thấy!"

Phó Sử Ngọ sợ hãi cả kinh, không rét mà run.

Y không khỏi hồi tưởng lại, trong nhiều lần chiến đấu, có thể nhìn rõ được quỹ đạo viên đạn, còn có động tác vận động của cơ thể người; thậm chí ngay từ ban đầu, bên ngoài rạp chiếu phim nọ, lúc y một mình tìm kiếm chất truyền dịch và dược vật, xui xẻo gặp phải alien, tại cách alien mấy chục mét thậm chí có thể nghe thấy tiếng hàm trên hàm dưới va chạm trong lỗ miệng.

Việc này, y ai cũng không nói cho nghe, nhưng tất cả đều bị tiến sĩ Tả một câu nói trúng!

Tim Phó Sử Ngọ co rút, ngón tay y không khỏi chậm rãi nắm thành quyền, mồ hôi chậm rãi toát ra cái trán.

Thì ra, đây là tác dụng của loại siêu cảm này sao?

Hóa ra sớm đã có dấu hiệu rồi.

Sắc mặt Phó Sử Ngọ trắng bệch, cả người đều vì khiếp sợ mà có vẻ không ổn chút nào, Đường Húc Hải lo lắng lại đau lòng, hắn ôm bả vai Phó Sử Ngọ: "Sử Ngọ! Sử Ngọ! Cậu không sao chứ?" Sau đó hắn trợn mắt đáp trả tiến sĩ Tả, đều là tại ông nội này nói thế, Phó Sử Ngọ mới thành như vậy.

"Tôi không sao." Phó Sử Ngọ nắm lấy tay Đường Húc Hải, lộ ra một nụ cười thật nhỏ: "Tôi chỉ là giật mình. Đôi mắt của tôi có thể nhìn thấy thứ người khác nhìn không đến, tai tôi có thể nghe ra tiếng động người khác nghe không được, việc này cho tới giờ tôi đều không nói với ai, lại đều bị tiến sĩ Tả nói trúng rồi."

Ánh mắt Phó Sử Ngọ sắc bén nhìn về phía tiến sĩ Tả, tiến sĩ Tả vui mừng bất động nhìn thẳng y.

Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái, miệng nói: "Hiện tại tôi tin nghiên cứu của ông là chính xác, loại năng lực này của tôi thật là siêu năng lực mà không phải dị năng. Cho nên, nhờ ông, nói cho tôi biết càng nhiều tình hình cụ thể và tỉ mỉ."

Khóe miệng Ôn Triệu Minh run run, đây là thái độ nhờ người ta? Không biết còn tưởng y muốn trả thù đó chứ...

Tiến sĩ Tả lập tức sửa thái độ lạnh lùng, nóng bỏng chớp chớp mắt với Phó Sử Ngọ, hai tay thậm chí tạo thành chữ thập không từ đặt ở ngực, lấy tư thái sướng rơn nói: "Đương nhiên, đương nhiên tôi cái gì cũng nói cho cậu hết." Sau đó cậu mới tin tưởng tôi, phối hợp tôi làm đủ loại thử nghiệm a, mị ha ha ha! !

Vẻ mặt Âu Dương vô cùng thê thảm, kéo tầm mắt đi, nhìn bản mặt cái tên này là biết trong đầu cậu ta đang nghĩ gì rồi.

74. Chương 74

Tiến sĩ Tả đạt được mục đích, thái độ càng hòa ái kiên nhẫn hơn. Sau đó ông trò chuyện kỹ càng với Phó Sử Ngọ, phân tích năng lực siêu cảm cho Phó Sử Ngọ nghe.

Sắc trời đã muộn, Ôn Triệu Minh chào hỏi mấy người họ rồi đi về đình viện số 7 trước, Đường Húc Hải thì ở lại cùng Phó Sử Ngọ, Âu Dương tương đương cảm thấy hứng thú với nghiên cứu của tiến sĩ Tả, cũng luôn ngồi đó lắng nghe.

"Năng lượng sinh vật của cậu quá mạnh, mà chỉ cần là sinh vật liền có từ trường, dẫn đến từ trường của cậu cũng cực cao." Tiến sĩ Tả chỉ vào sóng gợn chung quanh trên biểu đồ: "Đây là từ trường của cậu."

Phó Sử Ngọ như có điều suy nghĩ, sau đó nói: "Nói vậy, lúc ấy tôi nhìn thấy dao động quanh thân alien cấp 3, chính là sóng từ sinh vật của chúng? Chúng là thông qua sóng từ để truyền lại tin tức hả? !"

Tiến sĩ Tả tán thưởng nhìn y, thực thông minh nha.

"Cậu nói không sai, căn cứ tình huống cậu thuật lại, alien cấp 3 chính là dùng loại sóng từ sinh vật này để truyền tin và giao lưu." Tiến sĩ Tả khẳng định.

Phó Sử Ngọ nhếch môi, không khỏi nghĩ tới thảm trạng thành bị công phá trên video: "Nếu có thể đem phương pháp phân biệt sóng từ dạy cho người khác thì tốt rồi, như vậy tìm thấy alien cấp 3 cũng không quá khó."

Âu Dương nâng đầu lên nói: "Cái này rất đơn giản, nếu biết alien cấp 3 sẽ phát ra sóng từ sinh vật, chỉ cần làm ra một dụng cụ có thể trắc định sóng từ sinh vật, là có thể dùng nó tìm ra alien cấp 3."

"Thật hả? !" Phó Sử Ngọ vừa mừng vừa sợ, mà cả Đường Húc Hải vẫn luôn nhìn họ không vừa mắt cũng nhịn không được động dung, nếu thật sự có thể thiết kế ra loại dụng cụ này, chính là triệt để lật ngược trạng thái chiến tranh hiện tại.

Âu Dương nhún vai, nói: "Cái đó cũng không phải quá khó thiết kế, trọng điểm là phát hiện này của cậu. Không có phát hiện này, không có phạm vi sóng từ sinh vật của alien cấp 3, có dụng cụ cũng vô dụng."

Phó Sử Ngọ cảm xúc kích động nói: "Tôi giúp ông tìm ra trị số sóng từ đó!"

Y còn nhớ như in, loại dao động kỳ diệu nọ, cho dù muốn quên cũng không quên được.

Âu Dương nhìn y kích động như vậy, không khỏi nhắc: "Cho dù có dụng cụ, cũng không có khả năng trắc định ở cự ly xa, vẫn yêu cầu xâm nhập giữa đàn alien."

Đường Húc Hải lúc này đột nhiên lên tiếng: "Cho dù là vậy cũng tốt lắm rồi, quân đội có thiết giáp có xe tăng, chỉ cần trang bị dụng cụ này vào trong, liền tính đương trường phóng đạn đạo, cũng có thể cam đoan người đi tìm không có việc gì."

Phó Sử Ngọ nhịn không được nhìn hắn một cái, Đường Húc Hải cùng y liếc nhìn nhau. Từ trong mắt hai người, song phương đều phát hiện, đối với chuyện Cảnh Lương Quan và đội cảm tử, hai người đều luôn ghi khắc trong lòng, không bỏ xuống được.

Người dân Phái thành chỉ biết là đội trưởng Binh đoàn Long Cốt ngăn cơn sóng dữ cứu lại Phái thành, nhưng cụ thể thế nào, chỉ rất ít người biết được.

Những khoa học gia trong Viện khoa học có quan hệ tốt với quân bộ, tự nhiên đều hiểu hết.

Âu Dương thấy hai người đắm chìm trong cảm xúc đột nhiên ùa đến, thở dài một tiếng, nói với tiến sĩ Tả chẳng hiểu mô tê gì: "Hôm nay liền tới đây thôi."

Âu Dương đút tay vào túi, rời khỏi khoa sinh vật dị năng, quay về khoa vật lý ứng dụng của mình, nếu chuyện liên quan đến sinh tử của nhân loại, Âu Dương cũng không tính nghỉ ngơi tiêu tốn thời gian, phải nắm chặt thời gian lao đầu vào thiết kế.

Tiến sĩ Tả vô tư tới vô tâm đem đầu của mình duỗi vào giữa tầm mắt hai người đối diện, mày Đường Húc Hải hung hăng dựng lên, hận không thể đập một phát cho bỏ ghét.

Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái, thẹn thùng nhìn ông ta.

Tiến sĩ Tả hơi hưng phấn nói: "Cậu có biết từ trường sinh vật của cậu mạnh đến vậy, lúc chống lại alien có thể lợi hại đến chừng nào không?"

Phó Sử Ngọ nhíu mày một chút, thú nhận: "Tôi chưa từng nghĩ đến."

Đường Húc Hải bất mãn ông cố ý chen ngang, xoay người ngồi vào ghế sa lông, đùa cợt: "Có cái dụng cụ có thể trắc định alien cấp 3 Âu Dương thiết kế, giây sát mấy con alien cấp 3 còn cần tự mình ra trận à?"

Tiến sĩ Tả nhếch khóe môi, khinh miệt liếc nhìn hắn, vẻ mặt gợi đòn "Cái thứ phàm nhân môi cá nhám này": "Cậu biết cái quỷ gì, lợi hại thật sự còn chưa thể hiện hết đâu nha."

Thần kinh Đường Húc Hải căng thẳng, không thèm so đo với ông nữa, ngồi thẳng người dậy, nghiêm mặt hỏi: "Nói vậy là sao?"

Tiến sĩ Tả sâu không lường được nói: "Các cậu có biết phân tử Nguyên đều là từ màn trời mở ra mới tràn vào địa cầu đúng không. Alien cũng đi theo tới, điều này chứng minh chúng là từ một nơi. Nhưng mà trong cơ thể alien lại không có phân tử Nguyên."

Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải chấn động: "Không có? !"

Tiến sĩ Tả trịnh trọng lắc đầu: "Không có, một chút cũng không có!"

Phân tử Nguyên hiện tại bị người địa cầu tách mở nghiền ngẫm nghiên cứu, gần như không nơi nào không len lỏi vào các phương diện trên địa cầu.

Không khí, nước, đất, thực vật, sinh vật. Không cái gì không bị nó ô nhiễm .

Mà chỉ cần hô hấp, liền không thể tránh khỏi hút vào phân tử Nguyên, alien cũng có thở, thậm chí mấy thứ chúng nó ăn, các khoa học gia dám cam đoan có hàm chứa phân tử Nguyên .

Nhưng bất kể giải phẫu lũ alien thế nào, nhưng vẫn không phát hiện một chút phân tử Nguyên nào trong thân thể chúng nó.

Không thể tin nổi!

Tiến sĩ Tả phiền muộn thở dài một tiếng: "Xét từ Phó Sử Ngọ ví dụ duy nhất về miễn dịch phân tử Nguyên mà nói, alien có khả năng miễn dịch và tiến hóa còn mạnh hơn, trong lịch sử tiến hóa không biết đã bao lâu của chúng, chúng đã triệt để bài xích vật chất phân tử Nguyên này, tiềm năng của bản thân vô cùng mạnh."

Tiến sĩ Tả cười lạnh một tiếng: "Chốt thí ban đầu, đến giờ là sĩ quan, đầu to hơn căn bản cũng chẳng gọi là thu hoạch gì, giờ cậu còn có thể thấy bình chân như vại không?"

Đường Húc Hải không để ý giễu cợt của ông ta, sắc mặt đã âm trầm đáng sợ.

Hắn nâng mặt lên, trịnh trọng nói với tiến sĩ Tả: "Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ phối hợp ông tiến hành kiểm tra, thỉnh ông cho tôi một phần báo cáo phân tích toàn diện dị năng kim loại biến dị, tôi nhất định phải càng mạnh hơn nữa!"

hắn không bị đả kích, ngược lại còn dấy lên ý chí chiến đấu hừng hực, khiến tiến sĩ Tả không thán phục cũng không được.

Cuộc chiến khí phách giữa hai người rốt cục yển tức kỳ cổ[1].

[1] cờ yên trống lặng: ý là ngừng chiến

Phó Sử Ngọ cũng nghiêm túc hỏi tiến sĩ Tả: "Ông vừa nói, từ trường sinh vật của tôi có thể chống lại alien thế nào?"

Tiến sĩ Tả quay đầu hai mắt lòe lòe sáng trưng hưng phấn nhìn y: "Cậu biết đó, sóng điện từ cũng là một loại vũ khí, chỉ cần cậu trải qua huấn luyện, nắm giữ năng lực khống chế từ trường sinh vật của mình, có thể tạo ra sóng điện từ cực mạnh giết thương alien."

Đường Húc Hải vẻ mặt quái dị: "Khống chế sóng điện từ sinh vật, con người làm được hả?"

Tiến sĩ Tả nhìn Phó Sử Ngọ lom lom không chuyển mắt, bảo: "Người khác có lẽ không được, nhưng năng lực siêu cảm của Phó Sử Ngọ có thể khống chế cảm quan của bản thân, kéo dài huấn luyện loại năng lực này, nhất định có thể làm được."

Tiến sĩ Tả phát ra tiếng cười "Hô hô hô hô

" quỷ dị: "Mà còn chưa hết nha, chờ đến khi Phó Sử Ngọ có thể khống chế từ trường của bản thân, chỉ cần từ trường của cậu ta đảo ngược, sinh ra lực đẩy bài xích với từ trường địa cầu, là có thể thoát ly trói buộc của lực hấp dẫn, từ nay về sau bay lượn phi hành liền không còn là vọng tưởng của nhân loại nữa! !"

So với giả thuyết trước, trọng điểm này thật quá hư cấu, làm Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ nhất thời cũng mất ngôn ngữ, vội vàng tạm biệt ông rời khỏi viện khoa học.

Trên đường về, hai người một đường câm nín, có vẻ đang chờ trái tim bị dọa kinh này bình tĩnh lại.

"Tiến sĩ Tả này mặc dù rất uy quyền trong lĩnh vực khoa học, nhưng tư tưởng của ổng quả thật hơi thái quá." Đường Húc Hải đánh vỡ trầm mặc nói.

Phó Sử Ngọ giật mình trả lời: "Ừ, có hơi hơi…"

Đường Húc Hải lái xe, nhìn nhìn gương mặt không có biểu tình gì của y.

Phó Sử Ngọ siết nắm tay, kiên định nói: "Nếu ông ta nói thật sự khả thi, tôi sẽ thử. Tôi, muốn trở nên càng mạnh!"

Đường Húc Hải chớp mắt mấy cái, nhịn kích động trong lòng xuống, trầm giọng nói: "Tôi sẽ vẫn luôn cùng cậu kề vai chiến đấu."

Phó Sử Ngọ trịnh trọng gật đầu: "Ừ!"

Từ hôm nay, thái độ hai người với tiến sĩ Tả càng thêm nghiêm túc .

Tiến sĩ Tả quả thật cũng vì Đường Húc Hải làm một nghiên cứu phân tích sâu.

Thậm chí vì kiểm tra cho hắn, phá hủy mấy bộ máy móc.

Tiến sĩ Tả cũng nhịn không được hung tợn nhíu mày, tức giận quát Đường Húc Hải: "Lần nào kiểm tra cho cậu, quả thực đền tiền muốn chết."

Đường Húc Hải hiếm hoi mà cảm thấy áy náy, nói: "Tôi sẽ cho lão Ôn binh đoàn chúng tôi đến bồi thường."

Sắc mặt khó coi của Tiến sĩ Tả lúc này mới dịu lại: "Dù cậu ta chịu bồi thường, trong cái thời buổi này, cũng chưa chắc kiếm được thiết bị tương tự. Thôi bỏ đi, tôi tìm người nhìn coi có thể sửa được không, may mà hiện tại có dị năng kim loại."

Đường Húc Hải nhịn không được nói: "Nếu là dị năng kim loại, tôi sửa cho ông cũng y chang mà."

Tiến sĩ Tả cười lạnh một tiếng: "Cậu á, tôi đây dùng không nổi đâu."

Đường Húc Hải không phục trừng mắt, hắn hiếm khi hảo tâm thế, người ta cư nhiên còn không thèm.

Ngay lúc này Âu Dương tiến vào, đúng lúc nghe thấy Đường Húc Hải nói muốn sửa lại thiết bị bị hư, ông bảo: "Đúng vậy, cậu sửa mấy thứ này hoàn toàn chính là dao trâu mổ gà."

Tiến sĩ Tả giao văn kiện kiểm tra của Đường Húc Hải cho Âu Dương, chỉ chỉ cho ông: "Tiếp theo giao cho anh ."

Âu Dương ừ một tiếng, nói với Đường Húc Hải: "Đi thôi."

Đường Húc Hải ngu ngơ, rõ ràng hắn đang kiểm tra dị năng sinh vật, vì cái gì phải đi cùng Âu Dương tiến sĩ vật lý học này?

Âu Dương ôn hòa mỉm cười với hắn, nói: "Đi theo tôi, tình huống của cậu tương đối đặc biệt, còn cần làm một ít thí nghiệm kiểm tra phương diện vật lý."

Hai người rời khỏi khoa dị năng sinh vật, lại vào khoa vật lý ứng dụng, đến phòng nghiên cứu của Âu Dương.

Âu Dương bảo hắn ngồi bên kia, sau đó bắt đầu nhìn báo cáo kiểm tra của Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải cực kì kiên nhẫn, cũng không thấy ngột ngạt nhàm chán, cứ như vậy mà nhìn Âu Dương.

Âu Dương bị tầm mắt của hắn nhìn lom lom khó chịu, ông giương mắt cười nói: "Chờ một chút, chờ tôi nhìn xong là có thể tiến hành bước tiếp theo ."

Đường Húc Hải nhìn ông miết cũng không phải vì nguyên nhân này: "Tôi chỉ tò mò, quan hệ giữa ông cùng tiến sĩ Tả tốt quá. Rốt cuộc là sâu xa gì khiến hai người tốt với nhau như vậy?"

Âu Dương đặt văn kiện ở bên cạnh, nắm tay để dưới cằm, hơi bất đắc dĩ nói: "Nói ra thì dài dòng ."

Đường Húc Hải tò mò quan hệ của hai người không phải ngày một ngày hai, đã sớm cảm thấy tiến sĩ Tả đối mặt Âu Dương tự nhiên biết ngoan ngoãn nghe lời như vậy, hơn nữa Âu Dương vì tiến sĩ Tả muốn kiểm tra cho Phó Sử Ngọ, lao lực đến mấy cũng đáp ứng chế tạo thân súng sứ thép cho họ.

Thẳng đến hiện tại đã qua hơn mười ngày, cây súng kia một nửa cũng không thành, chờ hai cây xong hết, tối thiểu phải mất ba bốn tháng, mà nếu loại trừ giữa lúc đó phải làm chuyện gì khác nữa.

Bọn họ đối với nhau đều quá tốt, khiến Đường Húc Hải cảm thấy hắn và Phó Sử Ngọ cũng giống y như vậy.

Âu Dương nói: "Tôi tốt với tiểu Z, là vì tình cảm chúng tôi sâu, hơn nữa còn vì những chuyện chúng tôi cùng trải qua."

Nói tới đây Âu Dương thở dài một tiếng: "Sau khi rặng mây đỏ xuất hiện, làm tiến sĩ sinh vật y học, tiểu Z được chính phủ chiêu mộ, bệnh tật bộc phát lại được ưu đãi. Tiểu Z quả thật lợi hại, dẫn đầu phát hiện cùng đưa ra ảnh hưởng trọng đại của phân tử Nguyên này đối với cơ thể người."

Đường Húc Hải mặt lạnh nhạt, trong lòng lại kinh ngạc, không ngờ tiến sĩ Tả lợi hại như vậy.

"Chỉ là cái tên này quá nghiêm túc với nghiên cứu khoa học, đạo lí đối nhân xử thế lại không ra làm sao." Âu Dương bất đắc dĩ lắc đầu: "Lúc ấy cậu ta có một người bạn gái, bị ngăn cách bên ngoài, mà tôi cũng đúng lúc phát sốt. Nghiên cứu của Tiểu Z hoàn thành rồi, viện khoa học —— khi đó còn là tiền thân, nói

cho cậu ta biết có thể mang một người vào viện khoa học. Tiểu Z từ nhỏ đến lớn đều là bạn học của tôi, có thể là tình cảm tương đối sâu, nên cậu ta không chút do dự chọn tôi. Chọc giận bạn gái cậu ấy."

Khóe miệng Đường Húc Hải run rẩy.

Âu Dương kể tiếp: "Lúc ấy tôi đang thức tỉnh dị năng —— đương nhiên khi đó ai cũng không biết, cho nên phát sốt khá lâu, tiểu Z cũng lo tôi không có ai chiếu cố, mới kéo tôi vào đây. Sau đó Phái thành thành lập khu thành phố mới, khoa học gia viện khoa học được chia cho một căn biệt thự cư trú riêng, bởi vì lúc đó địa vị khoa vật lý ứng dụng còn rất thấp, không giống như bây giờ có tầng và phòng chuyên biệt, cho nên phòng ở cũng chỉ là ký túc xá. Tiểu Z đại khái để tiện cho tôi cũng là khoa học gia nghiên cứu, bảo tôi ở chung, lại cự tuyệt yêu cầu tiếp nhận người nhà của bạn gái cậu ta."

Đường Húc Hải dứt khoát mặt không đổi sắc .

Âu Dương cười thán: "Nghĩ thôi cũng biết, bạn gái cậu ta dứt khoát buông tay, chọn chia tay. Tiểu Z lúc ấy còn đặc biệt không hiểu, khóc thực thảm, sau cũng đê mê một đoạn thời gian rất lâu."

Đường Húc Hải nghĩ nghĩ, kết luận: "Đây đại khái là tư duy của nam kỹ thuật mà người thường hay nói, đều là xuất phát từ góc độ thực dụng."

Âu Dương trực tiếp gật đầu: "Cậu ta lúc ấy nghĩ vậy đó, người nhà bạn gái cũng không phải không có chỗ ở, mà tôi làm nghiên cứu cần điều kiện càng an tĩnh càng to lớn. Tiểu Z tốt với tôi vậy, tôi cũng không thể không chiếu cố cậu ta."

Ra là vậy.

Đường Húc Hải hiểu, nếu nói đồng hoạn nạn, hắn và Phó Sử Ngọ cũng kề sát bên nhau mà đi tới.

Không phải Phó Sử Ngọ chiếu cố hắn, chính là hắn chăm sóc Phó Sử Ngọ, hai người cũng giúp đỡ lẫn nhau suốt. Đường Húc Hải cảm thấy quan hệ của Âu Dương và tiến sĩ Tả chính là khuôn mẫu, hắn và Phó Sử Ngọ cũng muốn giống bọn họ, ở chung bên nhau làm một đôi bạn tốt tình cảm thâm hậu.

Suy nghĩ cẩn thận xong, Đường Húc Hải kiên định hơn nhiều, về sau không bao giờ vì cảm xúc xao động mà lún vào mấy suy nghĩ rối rắm bậy bạ kia nữa .

Đương nhiên, cái này là ý tưởng của riêng hắn thôi, chờ đến khi thật sự gặp gỡ chuyện, ha hả.

Tán gẫu xong, Âu Dương lại trở về xem báo cáo kiểm tra, sau đó Âu Dương liền cùng Đường Húc Hải tiến hành bước kiểm tra tiếp theo.

Âu Dương cho Đường Húc Hải cân thể trọng, Đường Húc Hải vốn không để ý, nhưng nhìn đến con số trên cân, trực tiếp trợn tròn mắt.

Đây tuyệt đối không là con số bình thường.

Âu Dương thì vẻ mặt quả thế.

Hắn nói: "Hiện tại trong tế bào của cậu bao hàm trừ phân tử Nguyên ra, còn có đại lượng thành phần kim loại, thành phần này lấy một loại cân bằng kì quái chảy trong huyết mạch, trữ trong tế bào của cậu. Có khác nhau rất lớn với các dị năng kim loại giả khác."

Đường Húc Hải suy nghĩ nói: "Đây là vì lúc tôi thức tỉnh hấp thu tấm thép à?"

Âu Dương gật gật đầu nói: "Phân tích dựa theo thân thể vốn có của cậu, cậu đáng lẽ phải thuộc loại áp chế phân tử Nguyên trở thành biến dị giả hoặc người thường. Nhưng lúc ấy cậu phát sốt công năng miễn dịch trong cơ thể lại gây thức tỉnh dị năng, hấp thu tấm thép trong cơ thể, trở thành năng lực của cậu."

Đường Húc Hải nghe hắn nói liền mơ hồ: "Ông có ý gì?"

Âu Dương kiên nhẫn giải thích: "Thức tỉnh dị năng nhất định sẽ phát sốt, nhưng phát sốt cũng chưa chắc đều là vì thức tỉnh dị năng gây nên, bởi vì người có hàm lượng nguyên tế bào không đạt trị số là không có khả năng thức tỉnh, nên liền tính có một số người phát sốt, cũng sẽ không có được dị năng."

Đường Húc Hải hiểu ra: "Ý ông là, tôi chính là loại này, cho dù phát sốt cũng chưa chắc có thể có được dị năng."

"Vốn là vậy." Âu Dương nói: "Nhưng thân thể cậu lúc ấy bị viêm, chỗ tiếp xúc với kim loại xảy ra bệnh biến, dẫn đến nguyên tế bào trong cơ thể đại lượng gia tăng, vì thế sau đó cậu mới biến thành loại dị năng kim loại biến dị này."

Đường Húc Hải giật mình.

Âu Dương nói: "Dị năng kim loại của cậu bởi vì là bệnh biến biến dị dẫn đến, cho nên cũng không thể giống dị năng kim loại chân chính mà thao túng kim loại từ xa, chỉ có thể thông qua tiếp xúc mà điều khiển. Đây là một điểm yếu. Nhưng, đồng thời cũng vì biến dị, dẫn đến dị năng của cậu có thể hấp thu kim loại vào cơ thể, cất giữ trong đó, đây cũng là chỗ độc đáo của cậu."

Âu Dương thấy Đường Húc Hải hiểu được rồi mới bước đến trước máy tính bên kia, mở máy tính cho hắn nhìn.

Trong máy tính là một hình ảnh theo nguyên lí thấu thị của Đường Húc Hải, Âu Dương cho hắn coi tế bào bao hàm đại lượng kim loại của hắn, mỗi một cái đều lòe lòe tỏa sáng.

Âu Dương cười thán một tiếng: "Cậu như vậy, cũng khó trách làm tiêu mấy cái máy bên kia."

Đường Húc Hải ngượng ngùng, sau đó nói: "Tôi giờ thế này tuyệt đối không qua được còi kiểm tra kim loại."

Âu Dương bật cười.

Sau đó Âu Dương nghiêm mặt nói: "Tuy cậu hiện tại hấp thu rất nhiều kim loại, nhưng tôi cảm thấy cũng không thực dụng."

Đường Húc Hải bất ngờ: "Sao có thể, tôi có thể sử dụng kim loại hình thành chiến giáp, sau đó cùng alien vật lộn không cần lo lắng."

Âu Dương nghiêm túc nói: "Cái này đúng là một phương pháp tốt. Nhưng cũng là gánh nặng và lãng phí quá lớn."

Đường Húc Hải ngưng thần nghe Âu Dương phân tích.

Âu Dương bảo: "Cậu dùng kim loại hình thành bọc thép, tuy bảo hộ thân thể, lưỡi dao cùng mũi nhọn trên chiến giáp tuy cũng là vũ khí hữu hiệu lợi hại. Nhưng mấy thứ này lại tăng lớn gánh nặng và tiêu hao, dẫn đến thời gian bùng nổ lao vào chiến đấu của cậu quá ngắn. Chiến đấu chấm dứt xong cậu sẽ cực kì mệt, thậm chí cả đứng lên cũng không còn sức."

Đường Húc Hải kinh ngạc nhìn ông: "Làm sao ông biết rõ đến vậy chứ?"

Âu Dương lạnh nhạt: "Nếu tôi và tiểu Z đáp ứng làm một phần báo cáo kiểm tra tỉ mỉ cho cậu, cung cấp chỉ đạo cùng phương hướng tốt để cậu phát triển, tôi tự nhiên sẽ đi thu thập số liệu chiến đấu của cậu. Mặt khác, từ khi phe phái quân đội nội đấu trần ai lạc định, cái video mấu chốt có tính quyết định kia, tôi cũng xem qua ."

Đường Húc Hải lúc này mới thoải mái: "Thì ra là thế, quả thật như ông nói, lúc tôi mặc vào chiến giáp chiến đấu xong, trên cơ bản là mệt xỉu. Cho nên… Sau lại mới gây ra chuyện vọt tới bên người Sử Ngọ chậm như vậy, có lẽ nếu tôi không quá mệt, cũng không đến mức người của đội cảm tử đều chết hết."

Âu Dương từ chối cho ý kiến, không thèm để ý tiếc nuối của Đường Húc Hải, chỉ nói: "Cho nên, tôi thiết kế cho cậu một phương án cải tiến."

Đường Húc Hải hiện tại cũng y như Phó Sử Ngọ, đối với biến cường có khát vọng phi thường bức thiết mà nhiệt liệt, hắn chuyên chú nhìn Âu Dương, nghe ông thuật lại phương pháp cải tiến.

Âu Dương cho hắn một bảng kê hàng loạt các nguyên tố kim loại.

Đường Húc Hải không hiểu nhướng mày: "Đây là cái gì?"

Âu Dương bảo: "Đây là nguyên tố kim loại cậu phải đi sưu tập."

Đường Húc Hải cầm trang giấy nhìn nhìn, nguyên tố thông thường cũng không nhiều, thậm chí còn có rất lạ, Đường Húc Hải còn thấy được Crom nguyên tố kim loại cứng nhất trên thế giới mà Miêu Gia từng nói qua trong đó.

Đường Húc Hải trong lòng hiện lên một suy nghĩ mơ hồ, hắn giật mình ngẩng đầu.

Âu Dương gật gật đầu nói: "Xem ra cậu cũng nghĩ tới, so với sử dụng kim loại thông thường, chỉ có thể dựa vào độ dày cùng trọng lượng để tăng cường cường độ, không bằng bỏ qua đống kim loại thông thường cồng kềnh kia. Lấy nguyên tố kim loại hiếm làm nguyên liệu, lại lần nữa hợp thành một áo giáp càng nhẹ, tính dai lại càng mạnh hơn. Cứ như vậy, có thể giải phóng càng nhiều thể lực, chỉ tiêu tốn ở phương diện giết địch."

Giờ khắc này, Đường Húc Hải tự đáy lòng cảm tạ bực bội nhất thời của hắn, nghiên cứu phân tích của tiến sĩ Tả cùng Âu Dương quả thực khiến hắn như trùng sinh, thoát thai hoán cốt. Lời của Phó Sử Ngọ lần nữa nổi lên trong lòng, chỉ có triệt để hiểu biết năng lực của bản thân mới có thể nắm giữ cùng phát huy càng tốt, hiện tại xem ra quả là thế.

Âu Dương hồn nhiên chưa phát giác Đường Húc Hải nội tâm chấn động, chỉ tiếp tục nói: "Mặt khác, tuy trọng lượng giảm đi, nhưng tôi cũng không đề nghị anh chỉ nắm giữ chiến giáp và vũ khí, thêm vào một ít cái khác để phòng ngừa là tất yếu ."

Đường Húc Hải thì nghĩ càng nhiều, nếu từ chiến giáp trọng trang đổi thành áo giáp nhẹ, như vậy biến hóa vũ khí có thể càng thêm đa dạng, cũng không dừng lại ở song đao và đại kiếm hai dạng đơn điệu thế thôi.

Âu Dương nói xong điều này, lại cho hắn vài loại phối phương nguyên tố kim loại, ông bảo: "Phối phương này đều là chất liệu vừa nhẹ lại cứng rắn, có chịu nhiệt, chịu rét, cậu nhớ kỹ mấy phối phương này, căn cứ nhu cầu mà tùy thời điều chỉnh."

Đường Húc Hải cầm sấp giấy trong tay, trịnh trọng nói lời cảm tạ với ông: "Cám ơn ông, tiến sĩ Âu Dương. Những thứ này giúp tôi rất nhiều." Có thể nói là long trời lỡ đất cũng chưa đủ.

Âu Dương lạnh nhạt mỉm cười, nói: "Các cậu tác chiến ở tiền phương, cậu dũng cảm giết địch, không phải là vì bảo hộ gia viên của chúng ta sao? Khoa học gia chúng tôi bây giờ còn có thể an ổn làm nghiên cứu, đều là nhờ phúc của các cậu, làm những điều này là đương nhiên. Tôi chỉ hy vọng, nghiên cứu của tôi có thể dùng đúng chỗ." Âu Dương vẻ mặt phức tạp thở dài: "Phái thành nội đấu chẳng qua là một mảnh nhỏ mà thôi, theo trụ cột xã hội nhân loại hỏng mất, trong quá trình trật tự mới thành lập không tránh được nhân loại tự giết lẫn nhau, chỉ hy vọng quá trình này đừng lâu lắm, các phương diện bị lan đến đừng quá rộng, bằng không không cần alien chúng ta cũng tự chịu diệt vong."

Đường Húc Hải biết lời của Âu Dương Thành tuyệt đối không phải buồn lo vô cớ, nhưng hắn cũng không biết làm thế nào. Thân ở mạt thế hình thái xã hội cũ biến mất, trật tự tan biến, hình thái mới hình thành, quá trình trùng kiến trật tự là xu thế chung tất nhiên, ai cũng không có cách nào ngăn cản.

75. Chương 75

Phần Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải muốn biết đã toàn bộ sáng tỏ nên họ hết sức vừa lòng với kết quả kiểm tra lần này.

Sưu tập kim loại và huấn luyện thao túng từ trường cũng không phải có thể một lần là xong, tiếp đó hai người càng kiên nhẫn phối hợp hai vị khoa học gia làm các loại nghiên cứu.

Nếu có thể, hai người họ thậm chí muốn tiến sĩ Tả kiểm tra phân tích và đề nghị phương hướng phát triển cho mấy tiểu đồng đội còn lại trong Binh đoàn Long Cốt.

Đáng tiếc, tiến sĩ Tả cao quý lãnh diễm cự tuyệt, thậm chí rõ ràng ghét bỏ những tiểu đồng đội kia quá đại chúng, thật sự không có khả năng khiến ông lãng phí thời gian quý giá được.

Mấy câu gợi đòn thế này, cho dù đã qua lại một thời gian, có chút giao tình. Nhưng vẫn khiến Đường Húc Hải nhịn không được muốn hung hăng giáo huấn cho một trận.

Âu Dương cực kì cảnh giác che chở cho tiến sĩ Tả, đề nghị: "Những dị năng giả khác đã có nghiên cứu chuyên môn được duyệt, chẳng qua tổng bộ ở thủ đô mà thôi. Để không lãng phí tài nguyên nghiên cứu khoa học, bên Phái thành không chuẩn bị mở ra hạng mục lặp lại. Nếu các cậu có quen biết, có thể chọn đọc tài liệu thành quả nghiên cứu của họ trong trung tâm nghiên cứu khoa học thủ đô."

Phó Sử Ngọ tò mò hỏi: "Vậy viện khoa học Phái thành nghiên cứu cái gì?"

Âu Dương bảo: "Phương hướng chủ yếu là ảnh hưởng của phân tử Nguyên đối với địa cầu—— bao quát sinh vật và những phương diện khác. Bởi vì lúc đầu là tiểu Z đề xuất và phát hiện sớm nhất, cho nên phương hướng chủ yếu của Phái thành là cái này."

Phó Sử Ngọ đồng tình nhìn thoáng qua tiến sĩ Tả, mấy ngày nay tiếp xúc, căn cứ hiểu biết của y với ông, tiến sĩ Tả càng thích nghiên cứu alien hơn.

Kỳ hạn kiểm tra một tháng rốt cục kết thúc, hai người bắt đầu trở về sân huấn luyện huấn luyện hằng ngày.

Trong lúc này, Ôn Triệu Minh cho Thiệu Nhạc và Lưu Bội Kỳ làm đội trưởng, Vương Đan, Hollande làm đội phó, phân chia hai tiểu đội. Dẫn theo Binh đoàn Long Cốt đến đại sảnh công tín nhận một ít nhiệm vụ tiêu diệt triều alien đã bị đánh tán loạn.

Sau khi triều alien vây công Phái thành bị đánh lui, không có alien cấp 3, mấy chục vạn alien tán loạn trở thành đoàn thể alien lớn nhỏ khác nhau, thậm chí có đoàn thể trực tiếp sụp đổ, bắt đầu hình thức một mình hành động lần nữa.

Phái thành làm thành phố trực thuộc tỉnh H, alien phụ cận khó có thể làm được trò trống gì, tự nhiên thành phố cấp ba bị công phá trong tỉnh này đều chạy nạn về hướng bên đây.

Trong trận chiến vây thành tử vong 2 vạn người, trong đó phần lớn đều là dị năng giả và biến dị giả, Phái thành có nhu cầu nạp máu mới khẩn cấp, vì thế không chút do dự tiếp nhận người đến. Thậm chí, họ còn treo ra nhiệm vụ yêu cầu binh đoàn hoặc nghiệp đoàn đi thanh lý triều alien quanh đây.

Thiệu Nhạc cùng Lưu Bội Kỳ nhận chính là loại nhiệm vụ này.

Để phòng ngừa, trước khi xuất phát, Ôn Triệu Minh bảo Miêu Gia đặc biệt dùng vệ tinh quan sát lũ alien, xác định quần thể của chúng không vượt qua cực hạn mà họ có thể ứng phó.

Bị nghẹn hơn cả tháng, cả ngày huấn luyện huấn luyện không ngừng huấn luyện, khiến họ sớm nghẹn phá hủy. Được thả ra ngoài lần này, cớ sao không kích tình bốn phía, hỏa hoa bắn toé kia chứ.

Trong sân huấn luyện, Đường Húc Hải cùng Phó Sử Ngọ đang tiến hành huấn luyện vật lộn.

Đường Húc Hải bồi luyện cho Phó Sử Ngọ, kỹ năng vật lộn của Phó Sử Ngọ đương nhiên không thuần thục bằng Đường Húc Hải, nhưng năng lực siêu cảm của y chính là để ăn gian. Nhiều lúc, không đợi Đường Húc Hải đánh qua, Phó Sử Ngọ đã trực tiếp chuyển vị trí, hoàn toàn né thoát. Kể cả nắm đấm của Đường Húc Hải có mọc thêm đôi mắt, cũng không động vào được một sợi tóc của Phó Sử Ngọ.

Động tác của Đường Húc Hải nhanh như chớp, nắm tay chém ra, hình thành từng vệt tàn ảnh, Phó Sử Ngọ nhanh như hải âu theo gió vượt sóng, hoàn toàn kề cận Đường Húc Hải mà né.

Đánh nhau nửa giờ, hai người căn bản không đấm được đối phương phát nào, cả người ra một thân mồ hôi, Đường Húc Hải đứng lại dừng tay: "Dừng."

Chân Phó Sử Ngọ khựng lại, vững vàng đứng tại chỗ, từng ngụm từng ngụm thở dốc.

Đường Húc Hải khẳng định y: "Trong khoảng thời gian này cậu tiến bộ thực nhiều, không tồi nha."

Phó Sử Ngọ thẹn thùng cười một chút, tiếc hận nói: "Đáng tiếc tôi hiện tại chỉ có thể hoàn toàn trốn tránh, vẫn không thể phản kích anh."

Đường Húc Hải tiêu sái cười: "Cậu thoả mãn đi! Có thể nửa giờ không trúng một đòn dưới tay tôi, toàn bộ Hoa Hạ cậu đã có thể quét ngang. Dư lại chỉ cần dùng năng lực siêu cảm của cậu, quan sát ra sơ hở, một kích trí mạng là đủ. Cũng không cần cậu ra sức tưởng tượng chiêu thức nhiều, tôi dạy cho các cậu đều là thuật giết người thật thôi."

Phó Sử Ngọ nghiêm túc gật gật đầu: "Ừm, tôi hiểu."

Hai người kết thúc huấn luyện hôm nay, từng người tiến vào phòng thay quần áo xịt vòi sen tắm rửa.

Chờ Đường Húc Hải ra tới, mới phát hiện Hollande cư nhiên cũng có mặt ở sân huấn luyện.

Mày Đường Húc Hải nhăn nhẹ một cái, sau đó bình thường lại, hắn đi qua không có cảm xúc gì hỏi: "Nhiệm vụ hoàn thành thế nào?"

Hollande cười rộ lên, khóe môi mang theo nét cười thản nhiên, nói: "Hoàn thành rất tốt, những đội viên đó đều rất tuyệt."

Đường Húc Hải trầm ổn ừ một tiếng hỏi: "Trong khoảng thời gian này huấn luyện không có bị chậm trễ không? Tôi không tại, có người nhàn hạ không?"

Hollande thu hồi nụ cười, hơi nghiêm mặt nói: "Không ai nhàn hạ, huấn luyện đều rất nghiêm túc. Đường, chuyện của anh cùng Phó bận bịu xong rồi đúng không?"

Trong khoảng thời gian Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải rời đi, cũng chỉ nói với bọn họ có chuyện vội, có vài người ở đình viện số 7 mới biết được họ đến viện khoa học làm nghiên cứu.

Đường Húc Hải thản nhiên lên tiếng: "Hoàn thành, về sau chúng tôi sẽ cùng đi nhiệm vụ chung."

Mắt Hollande sáng rực lên, nói: "Tôi là nghe Miêu Gia nói các anh hôm nay trở về rất sớm, liền đoán có phải kết thúc rồi chưa."

Trong lòng Đường Húc Hải có một cảm xúc nói không nên lời, mang theo chút không kiên nhẫn nhìn Hollande: "Anh tìm tôi có chuyện gì không?"

Hollande thực thẳng thắn nói: "Tôi không tới tìm anh , tôi tới tìm Phó ."

Dự cảm của Đường Húc Hải trở thành sự thật, mày nhăn lại, hỏi: "Anh tìm cậu ta có chuyện gì?"

Hollande trả lời: "Việc tư, xin lỗi không thể nói cho anh biết."

Đường Húc Hải nghẹn, lập tức một cảm xúc không vui dâng lên, hắn cực lực trấn định nói: "Thần bí vậy…" Có cái gì không thể nói cho hắn biết ? !

Phó Sử Ngọ lúc này vừa vặn đi ra, nhìn thấy Hollande cũng rất bất ngờ .

Trên mặt Hollande lập tức sáng lạn nụ cười, đi về hướng Phó Sử Ngọ: "Phó, tôi có một tin muốn nói cho anh."

Phó Sử Ngọ tò mò nhìn hắn: "Tin gì?"

Hollande thần bí cười cười, nhìn thoáng qua Đường Húc Hải, sau đó quay đầu nói với Phó Sử Ngọ: "Tôi chỉ có thể nói cho mình anh nghe, anh có thời gian không, tôi mời anh đi uống một ly."

Phó Sử Ngọ nghĩ nghĩ, hôm nay tất cả kiểm tra đều đã hoàn thành, cũng huấn luyện xong, quả thật không có chuyện gì.

Y gật đầu nói: "Cũng được." Sau đó quay đầu bảo Đường Húc Hải: "Tôi ra ngoài cùng Pailer, anh tự về trước đi."

Đường Húc Hải cố rặn, lại thật sự tìm không ra lý do ngăn cản y, chỉ có thể nín thở nhìn Phó Sử Ngọ va Hollande hai người cùng đi xa.

Đường Húc Hải thực tức giận, lại không biết mình giận cái gì, buồn bực một mình về tới đình viện số 7.

Hắn cho rằng này chỉ là một lần thôi, lại không ngờ kế tiếp, Phó Sử Ngọ cứ luôn ra ngoài với Hollande, mỗi lần đi lúc về đều cực kì vui vẻ.

Độ không vui của Đường Húc Hải càng lâu càng cao, rốt cục nhịn không được trách cứ Phó Sử Ngọ.

"Cậu không có chuyện gì đừng cứ chạy lung tung miết, bộ cậu không biết mình dỡ giao tiếp với người ta đến mức nào á. Hiện giờ lãnh đạo cao tầng Binh đoàn Long Cốt đang khiến người tò mò, lỡ bị người ta cản đường, không cẩn thận mất mặt xấu hổ, vậy làm sao đây?"

Phó Sử Ngọ kinh ngạc trợn mắt nhìn hắn, cho rằng hắn thật sự vì cái này mà giận, liền kiên nhẫn giải thích: "Đừng lo, Hollande đi chung với tôi mà. Ảnh tiếp người đãi vật mạnh hơn tôi nhiều, có ảnh kế bên, không có sai lầm gì ảy ra đâu."

Đường Húc Hải còn tức ghê gớm nữa: "Lúc các cậu ra ngoài bộ gặp được người binh đoàn nghiệp đoàn khác đến tìm hiểu hả? Có lòi cái gì không ổn hay không?"

Phó Sử Ngọ mím môi trả lời: "Chỉ có một lần. Tôi cứ không nói gì, là Hollande ứng phó ."

Đường Húc Hải lạnh như băng nói: "Về sau cậu có chuyện gì muốn ra ngoài, tốt nhất là có tôi hoặc Ôn Triệu Minh ở, tận lực đừng một mình hoạt động."

Phó Sử Ngọ trong ngực phập phồng một chút: "Tôi sẽ chú ý, không lấy kính xuống hoặc để nó rớt ra. Hơn nữa tôi cũng không phải một mình, có Hollande đi chung mà."

Đường Húc Hải trong lòng nôn nóng, cục lửa nghẹn trong ngực hắn như sắp nổ tanh bành rồi.

Hắn lại không thể trực tiếp gào: cậu muốn làm gì kêu lên tôi đi chung không được sao? Nhất định phải là tên Hollande kia? ! Còn gọi Hollande nữa chứ, trước kia rõ ràng kêu họ của người ta mà.

Bản thân hắn cũng hiểu hắn quá ngang ngược, nhưng hắn lại không muốn mặc kệ không quản.

Hắn gắt gao ngậm miệng, hắn đã quá đáng lắm rồi, Phó Sử Ngọ cũng bắt đầu thấy tức, hắn không dám há mồm nữa, sợ nói ra cái gì không cách nào vãn hồi được.

Một lát sau, Phó Sử Ngọ bình phục cảm xúc một chút, y dù sao cũng coi Đường Húc Hải là người bạn quan trọng nhất, tuy thái độ của hắn hiện tại rất kỳ quái, nhưng Phó Sử Ngọ cũng không muốn cãi nhau.

Phó Sử Ngọ lạnh nhạt nói: "Nếu không có chuyện gì, tôi muốn đi ra ngoài, tôi còn có chuyện."

Đường Húc Hải rốt cục nhịn không được hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì?"

Phó Sử Ngọ chần chờ nhìn Đường Húc Hải, hình như rốt cục đã phát hiện cảm xúc nôn nóng bị hắn kiềm nén trong đáy mắt, y do dự một chút mới lên tiếng: "Bây giờ còn chưa thể nói cho anh biết, chờ đến lúc có thể, tôi nhất định kể cho anh nghe đầu tiên.

Đường Húc Hải bị chữ "đầu tiên" của y trấn an nhẹ.

Phó Sử Ngọ cười một cái, đẩy mắt kính, vui vẻ nói: "Tóm lại, là một chuyện cực tốt."

Nụ cười quá mức rực sáng, Đường Húc Hải cảm thấy cả mắt kính cũng cản không nổi, trong nháy mắt tần suất đập của tim hắn tăng đột ngột, cảm xúc sôi sục dần dần khiến hô hấp của hắn tê liệt.

"Sử Ngọ, có thể đi rồi chứ?" Hollande đợi giữa sân mãi vẫn không thấy người liền tiến vào .

Thật giống như từ ngày hè nóng rực rớt cái phịch vào trời đông giá lạnh, một luồng khí lạnh lập tức khiến máu sôi trào của hắn nguội lại, Đường Húc Hải cứ trái tim lạnh run như vậy nhìn Phó Sử Ngọ xoay người không chút do dự cùng Hollande đi rồi.

Trong chớp mắt đó ánh mắt hắn nhìn theo bóng Hollande như có thể bắn ra dao.

Chờ đến hai người đi xa một lát, Đường Húc Hải rê rê chân, dựa vào một bên tường, bắt đầu tự hỏi hắn rốt cuộc bị cái quỷ gì vậy?

Vì sao lại giận như vậy, giận Phó Sử Ngọ đi chung với Hollande, lại không mang hắn theo hả. Mỗi lần hai người rời đi, hắn lại cảm thấy lửa giận cuồn cuộn.

Cẩn thận ngẫm lại, cái này không phải là ghen tị chứ?

Một người có một bạn tốt, sau đó bạn tốt của hắn vứt hắn qua một bên đi chơi với người khác, vì thế người này tức giận, đó vốn là bạn tốt thuộc về mình lại bị người khác đoạt đi, hắn hy vọng đá văng người kia, chỉ

có một mình hắn chơi với bạn tốt kia thôi. Cái này, cái này, cái này, không phải chính là độc chiếm dục sao? !

Cho nên hắn mới tức giận như vậy, giận đến hận người kia không thể biến mất.

Hắn phải chăng đã quá xấu rồi?

Phó Sử Ngọ bất quá chỉ giao một người bạn khác thôi, liền tính hắn ghen tị đến cỡ nào, muốn độc chiếm Phó Sử Ngọ thành bạn tốt quan trọng nhất của mình, cũng không thể hận đến muốn vặn cổ Hollande như vậy được a.

Hắn không thể nóng nảy mãi thế được, sẽ bị Phó Sử Ngọ chán ghét mất.

Phó Sử Ngọ vốn đã bị người ta cướp đi rồi, hắn lại bị Phó Sử Ngọ chán ghét …

Chỉ ảo tưởng một chút, Đường Húc Hải đã cảm thấy tuyệt vọng, cảm xúc khổ sở ùn ùn kéo tới nhấn chìm lấy hắn.

Đường Húc Hải hiu quạnh ngồi chồm hổm trong góc phòng khách, âm u đến có thể mọc ra cây nấm, khiến Chân Tử xuống lầu xem tv sợ đến nhảy dựng.

"Anh Hải… Anh làm sao vậy?" Chân Tử căn bản không dám tới gần Đường Húc Hải âm khí bốn phía, cô chỉ thiếu điều lấy nhánh cây chọt chọt hắn thử, nói không chừng còn chọt rơi nấm xuống thật đó chứ.

Đường Húc Hải chùi chùi mặt, đứng lên, suy sụp nói: "Anh không sao, chỉ cảm thấy thì ra mình có tính cách âm u như vậy."

"A?" Chân Tử chớp mắt mấy cái.

Đường Húc Hải lắc lư loạng choạng đi đến cạnh sô pha, lập tức nằm ịch xuống đó.

Nằm ịch xuống thật, thân thể hắn thậm chí nảy lên một cái. Nếu không phải đã phóng thích đống kim loại kia ra, sô pha này nhất định đã bị hắn đè bẹp.

Chân Tử tò mò ngồi vào sa lông đối diện hắn: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Đường Húc Hải lúc này cũng hy vọng được trò chuyện với ai đó, liền kể cho Chân Tử: "Trước kia không cảm thấy mình hẹp hòi như vậy, Sử Ngọ bất quá chỉ kết thêm một người bạn, anh lại cảm thấy ghen tị."

Đường Húc Hải tự cho là tìm thấy nguyên nhân, bắt đầu khắc sâu kiểm điểm.

Sắc mặt Chân Tử bắt đầu cổ quái, ý câu này….giống như Đường Húc Hải đã ý thức được tình cảm của mình?

Nếu là vậy, cô có câu liền không thể không nói: "Ý anh là Hollande đúng không?"

Đường Húc Hải cảm xúc không cao ừ một tiếng: "Gần đây họ cứ đi ra ngoài miết."

"Mỗi lần đi ra hai người đều rất vui vẻ, trở về còn càng ngày càng trễ." Chân Tử tiếp lời hắn.

"Em cũng để ý hả." Đường Húc Hải giương mắt nhìn cô.

Chân Tử đồng tình liếc hắn một cái, cái người này đến cùng là 'ngơ' đến mức nào, có người thọc gậy bánh xe trắng trợn thế, ăn có chút dấm, ghen tị đối phương mà cư nhiên còn thấy như trời sụp đất nứt vậy.

Chân Tử chậm rãi nói: "Anh không phải không nhìn ra chứ? Hollande đang tỏ rõ muốn theo đuổi anh Phó a!"

Đường Húc Hải lập tức ngây ngẩn cả người, hình như hắn nghe thấy một chuyện không thể tin nổi: "Em nói cái gì? Anh nghe không hiểu."

Chân Tử đại thán một hơi: "Đến đây rồi mà còn chưa hiểu hả?"

Đường Húc Hải bị dọa, hắn liều mạng trừng Chân Tử: "Sử Ngọ đi ra ngoài với tên đó đều là có chuyện đứng đắn phải làm ! Không phải như em nói đâu."

Chân Tử a một tiếng, thì ra ông anh này nghĩ vậy, khó trách a.

Chân Tử phân tích: "Có lẽ bọn họ thật sự có chuyện phải làm, nhưng làm chuyện xong đâu có cần lần nào cũng ăn cơm rồi mới về đúng không?" Thấy Đường Húc Hải đứng hình, Chân Tử tiếp tục nói: "Làm chính sự tiện thể ăn bữa cơm, thuận đường uống tách trà, đây đều là kỹ xảo theo đuổi người ta. Tình cảm chính là trong mấy cái tiện thể, thuận đường ở chung này mà phát sinh. Mà em nói nghe, thủ đoạn theo đuổi của Hollande rất lão luyện, hơn nữa không dấu vết, ít nhất anh Phó khẳng định chưa kịp phản ứng, chẳng phải anh cũng không phát hiện sao?"

Đầu Đường Húc Hải nhoáng lên một cái, đột nhiên nhớ tới cái lần bên hồ Thủy Kính, Hollande lướt qua hắn cầm khăn xum xoe với Phó Sử Ngọ.

Thì ra, ngay từ khi ấy thằng cha đó đã ôm tâm tư này!

Chẳng trách hắn cứ cảm thấy có giảm giác là lạ, không thích hợp.

Đường Húc Hải "Rầm" một cái đập tay lên bàn, Chân Tử mở mắt trừng trừng nhìn cái bàn dưới tay hắn "Răng rắc" một phát nứt đôi.

"Bàn trà nát rồi!" Chân Tử kêu lên sợ hãi.

Đường Húc Hải ngó lơ, ngón tay di động đến cạnh bàn, hung hăng bấm một phát, ấn lõm mấy cái dấu tay vào.

"Thì ra tên đó mưu đồ xấu xa vậy!" Đường Húc Hải kinh sợ đan xen, đầy ngập lửa giận rốt cục tìm được đường phát tiết, "Muốn nhúng chàm bạn tốt của ông hả, đừng có mơ!"

"Bạn tốt?" Chân Tử cảm thấy tiết tấu hình như sai sai sao đó, chẳng lẽ cô hiểu trật á?

"Biết ngay mấy tên nước ngoài gian xảo dữ lắm, cư nhiên lấy mấy thứ lộn xộn bậy bạ này mà dây dưa Phó Sử Ngọ." Đường Húc Hải "Rắc rắc rắc" bẽ đốt tay, âm âm cười: "Ông nhất định phải bóp tắt ý tưởng này của hắn!"

Đường Húc Hải như một trận gió xoáy thổi bắn ra ngoài.

Chân Tử ảo não cắn môi, cô có phải đã lỡ không cẩn thận làm hỏng chuyện tốt của người ta không vậy?

Thôi bỏ đi, nếu duyên đã định trước sẽ bên nhau, có chút khúc chiết cũng không coi là gì. Nếu không duyên phận, sớm chấm dứt cũng đỡ.

Chân Tử mở TV ra coi, đem chuyện này vứt qua một bên.

Đường Húc Hải cưỡi chiếc xe sạc điện Ôn Triệu Minh kiếm về, bắt đầu chuyển động dọc theo phố lớn ngõ nhỏ khu thành phố mới.

Trong thành Đông nơi ăn chơi không có bao nhiêu, muốn nói đến cấp bậc ăn chơi phải đến trước sau phố thương nghiệp khu thành phố mới.

Đường Húc Hải cũng không xúc động như Chân Tử đã tưởng, nếu Hollande không phải đang theo đuổi Phó Sử Ngọ, hắn tùy tiện xông lên, lại đến gây chuyện, ngược lại sẽ khiến Phó Sử Ngọ thật sự chán ghét.

Chuyện hắn hiện tại muốn- cần và phải làm là tận mắt nhìn, nếu quả thật xác định Hollande có tâm tư kia mới áp dụng hành động tiếp theo.

Đường Húc Hải nghiến răng nghiến lợi, mặc dù tính toán như vậy, nhưng hắn gần như đã có thể kết luận- lấy một loại trực giác để kết luận.

Trên chiến trường, loại trực giác này của hắn cho tới giờ vẫn chưa từng sai lầm.

Đường Húc Hải tìm mãi tìm mãi, tìm đến đèn đường đều sáng, rốt cục nhìn thấy hai người Phó Sử Ngọ cùng Hollande trong một nhà hàng Tây trang hoàng không tệ!

Hollande hiển nhiên là tiêu tốn tâm tư, hai người ngồi ở rìa cửa sổ sát đất, từ góc độ này đúng lúc có thể thưởng thức cảnh đêm phố thương nghiệp.

Lúc này hai người nghiễm nhiên là ăn xong cơm chiều rồi, lại không về gấp, ăn thêm món ngọt, uống thêm ly nước.

Phó Sử Ngọ ăn đồ ngọt, hiển nhiên tâm tình rất tốt, khóe miệng nâng lên, khí tức cả người cũng mang theo sung sướng.

Mà Hollande lại càng cười nói vui vẻ, ánh mắt ái muội mà luyến mộ nhìn Phó Sử Ngọ.

Thế nhưng Phó Sử Ngọ cái người này từ nhỏ đến lớn chưa từng yêu ai, đừng nói yêu, y cả đối tượng thầm mến hay thích cũng không có, trời sinh không có sợi dây này.

Cho nên, y chẳng có chút cảm giác mình đang bị theo đuổi, chỉ như bình thường cùng bằng hữu ăn một bữa cơm thôi —— tuy mấy ngày nay số lần đi ăn hơi bị dày đặc, nhưng chẳng phải có nguyên nhân đó sao.

Đường Húc Hải ngồi trong xe, cảm xúc triệt để bình tĩnh trở lại, hắn bắt đầu suy tư, làm sao có thể không cho Phó Sử Ngọ ý thức được không ổn, mà phá tan hành động theo đuổi của Hollande.

Hắn bắt đầu hồi tưởng.

Từ hôm ở sân huấn luyện đó, Hollande nói thẳng là chuyện riêng, rồi Phó Sử Ngọ không nói cho hắn, lại đáp ứng lúc có thể sẽ kể cho hắn đầu tiên…

Hắn không biết Phó Sử Ngọ cùng Hollande có chuyện gì muốn làm, nhưng chuyện này không phải Hollande lừa Phó Sử Ngọ, Phó Sử Ngọ còn rất rất coi trọng.

Đường Húc Hải nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra, là chuyện gì chứ.

Hắn lạnh lùng nhìn Hollande, tuy hắn không biết là gì, nhưng cũng biết đây chẳng qua là cơ hội dùng để lấy lòng và tiếp cận Phó Sử Ngọ.

Nhưng mà, hắn đã biết nên phá hư hành động của đối phương thế nào rồi.

Đến ngày hôm sau, đã xữ lí xong mọi chuyện, tính cơm nước xong trở về, Đường Húc Hải đột nhiên xuất hiện .

Bản mặt hắn khoa trương mà kinh hỉ : “Thì ra các anh cũng ăn cơm ở đây a.”

Phó Sử Ngọ bất ngờ nhìn hắn: “Hôm nay anh cũng ăn cơm bên ngoài hả?”

Đường Húc Hải cười tủm tỉm: “Tôi đi đại sảnh công tín làm chút chuyện, đi ra đã đến giờ này rồi. Đồ ăn của dì trong đình viện lại hơi ngán, nên muốn thay đổi khẩu vị.”

Phó Sử Ngọ quả nhiên giống y như dự đoán của hắn, cực kì trong sáng nói: “Vậy cùng ăn đi.”

Đường Húc Hải nhìn thoáng qua, mặt Hollande cứng lại, rồi biết thời thế mà kéo ghế ra: “Tốt a, một lát cùng trở về đi.”

Dù sao bắt đầu từ hôm nay, chỉ cần Phó Sử Ngọ ra ngoài, Đường Húc Hải liền bám đuôi.

Phó Sử Ngọ khó xử, Đường Húc Hải cũng tạm nhân nhượng nói: “Tôi không đi vào chung với cậu, chỉ chờ bên ngoài. Cậu làm chuyện gì không thể kể cho tôi, tôi cũng không hỏi cậu.”

Hắn đã nói đáng thương như vậy, Phó Sử Ngọ đương nhiên không có khả năng cự tuyệt.

Hollande lãnh tĩnh nói: “Không sao, anh ta có thể chờ bên ngoài.”

76. Chương 76

Hollande đồng ý, Phó Sử Ngọ lại thật bất ngờ, muốn nói lại thôi nhìn nhìn hắn.

Đường Húc Hải trong lòng lẳng lặng thiêu đốt lửa giận lạnh giá, hắn không dấu vết giận trừng Phó Sử Ngọ một cái, rốt cuộc là chuyện gì? Chờ hắn biết, coi sẽ tính sổ với Phó Sử Ngọ cái tên không có chút phòng người này thế nào nha!

Ba người ngồi một chiếc xe sạc, lái xe chạy tới khu thành phố mới.

Hollande đang lái xe, hắn không dừng lại ở phố thương nghiệp, ngược lại xuyên qua mấy ngã tư đường, đi vào một nơi yên lặng, chỗ này treo một tấm bảng hiểu lớn, đèn nê ông trên đó viết "Cà phê internet Phái thành " .

Đường Húc Hải kinh nghi bất định, mấy ngày nay, hai người này ngày nào cũng thần thần bí bí đi ra, chính là chạy đến nơi này lên mạng hả?

Trong đình viện số 7 cũng không phải không có internet vệ tinh, dùng máy tính thì mượn của Miêu Gia là được rồi, không được nữa thì đi mua, giờ cũng đâu có đắc đâu. Vì sao phải cố công tốn sức chạy đến chỗ cách cả thành phố bên này để lên mạng chứ?

Đường Húc Hải áp chế nghi hoặc trong lòng, ngồi phía sau xe không nhúc nhích.

Phó Sử Ngọ ngồi phía trước xoay người lại, sắc mặt bất an nhìn hắn, nhỏ giọng nói: "Húc Hải, anh thật sự muốn chờ ở chỗ này hả? Kỳ thật…"

Đường Húc Hải nhìn thoáng qua Hollande đang từ kính chiếu hậu nhìn hắn, cười cười với Phó Sử Ngọ, bảo: "Không sao, tôi ở đây chờ cậu là được."

Phó Sử Ngọ do dự chốc lát, sau đó quyết định gật gật đầu, nói: "Vậy được rồi, tôi sẽ ra nhanh, không để anh đợi lâu. Không tốn nhiêu ngày nữa đâu, chờ làm xong hết, tôi sẽ nói cho anh biết."

Phó Sử Ngọ vẫn để ý hắn lắm, Đường Húc Hải thầm vui sướng, mặt lại không để lộ mà cứ xua tay lia lịa: "Hai người đi mau đi."

Chờ hai người vào cà phê internet, cái mặt nạ thong dong kia của Đường Húc Hải mới rớt xuống, lộ ra bộ dáng không bình tĩnh, nhoài người lên lưng ghế dựa phía trước, trân người dùng hết thị lực nhìn ra xa, kỳ vọng có thể nhìn thấy bóng Phó Sử Ngọ ở cửa sổ rìa quán.

Đường Húc Hải ngồi không yên vặn vẹo, trong lòng từng đợt không kiên nhẫn phiền táo, hắn cứ nhìn đồng hồ trên cổ tay, cảm giác quả thực sống một ngày bằng một năm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Đường Húc Hải cho rằng tối thiểu hắn cũng phải chờ ở chỗ này một hai tiếng, lại không ngờ không đến nửa giờ hai người liền đi ra .

Đường Húc Hải vui vẻ, sau đó lại giận sôi máu.

Quả nhiên y như Chân Tử nói, kỳ thật làm việc cái gì căn bản không cần lâu như vậy. Hoàn toàn là bị Hollande viện đủ thứ cớ để kéo dài thời gian, hèn chi gần đây Phó Sử Ngọ trở về càng ngày càng trễ như vậy a.

Xem ra thủ đoạn của Hollande này quả nhiên lão luyện, mà Phó Sử Ngọ lại không chút cảnh giác, nói không chừng bị hắn dê lúc nào cũng không biết nữa là.

Đường Húc Hải nghiến răng nghiến lợi, tay đặt trên ghế sau không cẩn thận nắm đứt một khối đệm ra.

Đường Húc Hải giật bắn, lặng lẽ gắn gắn lớp đệm bị hắn xé xuống về. Sau đó còn sờ sờ đập đập cho bằng phẳng nhằm che giấu manh mối. Đây là xe phân cho Hollande, lát nữa tốt nhất đừng bị hắn phát hiện, bằng không xấu hổ chết.

"Trở lại, nhanh quá ha." Đường Húc Hải ngoài cười trong không cười nhếch miệng.

Phó Sử Ngọ căn bản không nghe ra nghĩa sâu xa trong đó, mở cửa xe ra ngồi vào ghế phó điều khiển, vui vẻ mà cao hứng nói: "Ừ, xong xuôi. Chỉ nhìn tiến độ thôi, kỳ thật không cần nhất định chờ ở đó, tôi thấy anh còn ở ngoài nên ra luôn. Ngày mai rồi đi coi thành quả cũng thế thôi ."

Đường Húc Hải trong lòng thư thái chút, hắn giả bộ không có việc gì nói: "Nếu xong chuyện, liền trở về đi."

Phó Sử Ngọ dừng một chút, chần chờ nói: "Hôm qua Hollande nói với tôi bên kia bờ sông chỗ đường hầm dưới nước có một vườn cây, rất nhiều dị năng giả mộc hệ đều ươm mầm bên đó, cả Lưu Bội Kỳ cũng thuê một mảnh, dùng để gieo trồng bắp dị năng. Cho nên, tôi vốn muốn hôm nay đi qua nhìn xem."

Đường Húc Hải cười lạnh, thì ra Hollande chính là dụ từng chút từng chút, không dấu vết dắt Phó Sử Ngọ đi dạo tứ phía bên ngoài như vậy.

Phó Sử Ngọ quay đầu nói với hắn: "Bằng không hôm nay anh cũng cùng đi đi."

Đường Húc Hải đương nhiên đáp: "Tôi hôm nay là đi với cậu, cậu nói đi đâu liền đi đó."

Hai người nói định rồi, Hollande cũng không biết làm thế nào, chỉ có thể mang theo cái tên rõ ràng đến làm kì đà này đi luôn.

Hollande cứ liếc nhìn Đường Húc Hải trong kính chiếu hậu, tuy Đường Húc Hải đang cười với hắn, nhưng lại làm lông tơ cả người hắn dựng thẳng lên.

Nhưng Hollande vẫn bình tĩnh vững vàng, tuy mấy ngày qua hắn vẫn luôn lấy đủ loại cớ mang Phó Sử Ngọ đi hẹn hò, nhưng Phó Sử Ngọ chậm tiêu đến mức làm hắn bó tay, điều này khiến Hollande cũng không dám tùy tiện tỏ rõ với y, sợ Phó Sử Ngọ trực tiếp liền cự tuyệt .

Hắn tính ở chung với Phó Sử Ngọ nhiều nhiều thêm, bồi dưỡng ra trụ cột tình cảm nhất định, sau đó mới tỏ tình, lấy thân phận người theo đuổi rồi mới thực thi hành động, vậy xác xuất thành công sẽ cao chút.

Lấy loại tính cách như Phó Sử Ngọ, nếu thông báo trước, ngược lại sẽ bị y trực tiếp cắt đứt qua lại. Có giao tình nhất định rồi, y ngược lại sẽ chần chờ bất định, tuy sẽ cự tuyệt nhưng cũng không đến mức mất hết tất cả.

Tinh tường đạo lí đối nhân xử thế, Hollande đương nhiên biết làm thế nào để nâng phần thắng lên cao nhất, vì thế im hơi lặng tiếng thực hành kế hoạch theo đuổi của hắn.

Quốc gia Hollande sống vốn tương đương khai sáng, Hollande ở bổn quốc cũng không ít kết giao với cả nam lẫn nữ. Đi vào Hoa Hạ, đúng lúc gặp phải mạt thế, cũng chỉ có Phó Sử Ngọ khiến hắn thưởng thức cùng ngưỡng mộ trong lòng.

Trước đó không là chạy nạn chính là huấn luyện, hiện tại thật vất vả song phương đều nhàn rỗi, hắn đương nhiên phải hành động. Vốn kế hoạch thực hành rất thuận lợi, lại thình lình nhảo ra tên Đường Húc Hải này.

Đường Húc Hải này, hắn thật sự có chút không rõ lắm. Nếu nói hắn đã có ý với Phó Sử Ngọ, vậy thì chưa tới mức độ đó, nhưng sức ảnh hưởng đến Phó Sử Ngọ cũng khá mạnh, thật khiến Hollande kiêng kị.

Hắn thật sự không muốn trước khi chưa xác định quan hệ với Phó Sử Ngọ đã chống lại Đường Húc Hải, giống như bây giờ hắn cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể đi một bước tính một bước .

Phái thành ba mặt núi một mặt sông, phía bắc có một con sông gọi là sông Phái, trước khi màn trời mở ra đã bắt đầu tu kiến công trình đường hầm bên dưới, chờ đến cây cầu vì một lần chặn triều alien mà nổ hủy, dị năng giả thổ hệ liền tập trung lại, đẩy nhanh tốc độ hoàn thành đường hầm dưới nước này.

Ba mặt Phái thành đều là núi, chỉ có đối diện sông Phái là một mảnh bình nguyên, vườn cây Phái thành xây dựng ở bên kia, cung cấp lương thực cùng rau dưa cho cả thành thị đều dựa vào vườn cây này.

Bên ngoài vườn cây tuy cũng xây tường thành, nhưng không cao dày như trong Phái thành, chỉ hơi ngăn cản mức độ tấn công mà thôi.

Bên này có kiến trúc ngầm hoàn mỹ, một khi phát sinh tình huống không có biện pháp chống đỡ, nhân viên công tác ở đây liền trốn vào kiến trúc dưới đất, mà Phái thành thì sẽ thông qua cửa vào đường hầm dưới nước xây trong nội thành đến trợ giúp.

Vườn cây khá lớn, toàn bộ chia thành mấy khu, có khu gieo trồng lương thực, cũng có khu rau dưa, khu hoa quả, bông vải, thậm chí còn có một mảnh chuyên dùng để trồng cao su, mía loại thực vật vốn sinh trưởng ở vùng á nhiệt đới này.

Hiện tại có mộc hệ dị năng giả, khiến hết thảy không có khả năng đều thành có khả năng, nhìn thấy thực vật không thuộc về ôn đới ở đây cũng không đáng ngạc nhiên.

Dị năng giả mộc hệ không chỉ thôi phát mầm mống, xúc tiến thực vật sinh trưởng, thậm chí có thể cung cấp năng lượng sinh trưởng cho thực vật, giảm bớt tiêu hao chất dinh dưỡng trong đất, điều này khiến thực vật không cần đại lượng phân hóa học để nảy mầm và phát triển nữa.

Tuy dị năng giả mộc hệ là người quan trọng nhất để gieo trồng, nhưng trong vườn vẫn có rất nhiều người thường và biến dị giả làm công. Bởi vì đi kèm với tốc độ sinh trưởng quá nhanh của lương thực rau dưa, cỏ dại cũng theo đó phát triển, điều này yêu cầu người đi dọn, những người này phụ trách bắt sâu, tưới nước.

Trong Vườn chia thành từng khu vực, có 4 đường ray song song tung hoành ngăn cách những khu vực gieo trồng các chủng loại bất đồng.

Phó Sử Ngọ tò mò nhìn cảnh tượng ngoài cửa xe, mà ngay cả Đường Húc Hải vốn mục đích không phải đến tham quan cũng nhịn không được quan sát đủ loại cảnh tượng trong vườn.

"Húc Hải, anh xem!" Phó Sử Ngọ nhịn không được kêu Đường Húc Hải: "Có nuôi ong."

Đường Húc Hải liếc Hollande một cái, trong lòng nhịn không được đắc ý: thấy không hả, người Sử Ngọ gọi đầu tiên là hắn! Sau đó miệng bảo: "Đương nhiên cần nuôi ong rồi, những cây trái đó cần ong mật đến thụ phấn, hơn nữa thu thập mật cũng có thể cung cấp đường."

Phó Sử Ngọ quay đầu nói với hắn: "Chúng ta lúc về mua một ít mật đi. Trước kia ở Vân thành, chưa từng ăn mật chính tông lần nào, đều là pha thôi."

Đường Húc Hải không để ý Hollande nữa, Phó Sử Ngọ hấp dẫn toàn bộ chú ý của hắn, hắn nghiêm túc nói: "Chúng ta lát nữa liền mua một ít về, có thể cho dì làm thành bánh bích quy hoặc bánh ngọt cho cậu. Mật chính tông rất nguyên chất, mùi vị nồng đậm, thậm chí còn mang theo hương hoa, cũng không phải những loại mật thô đã pha loãng kia có thể so bằng. Trước kia lúc tôi nhập ngũ, người ban bếp núc tự nuôi ong, thường xuyên được ăn mật."

Phó Sử Ngọ vẻ mặt hâm mộ, cả đôi mắt đều tỏa sáng lên: "Làm thành bánh ngọt cùng bánh bích quy nhất định ăn rất ngon. Đúng rồi, Húc Hải, trước kia nghe nói sữa ong chúa gì đó cường thân kiện thể, lúc anh nhập ngũ có người nuôi ong, vậy anh hưởng qua sao? Vị thế nào?"

Vẻ mặt Đường Húc Hải đột nhiên tương đương phức tạp: "Sữa ong chúa a..." Tiếp đó biến thành vô cùng thê thảm: "Rất khó ăn!"

Phó Sử Ngọ hơi kinh ngạc một chút: "Sữa ong chúa thực khó ăn sao? Không phải đều nói là thứ rất tốt sao?"

Mày Đường Húc Hải nhướng lên, nói: "Thứ tốt không có nghĩa là sẽ ngon, thứ này là cái ong thợ tiết ra, chuyên cho ong chúa ăn, đối với người thể hư thiếu máu rất tốt. Nhưng cái vị đó ăn vào miệng, chỉ có chua, chát, còn có cay a!"

Đường Húc Hải nói xong, giống như lại nhớ tới hương vị kia, sắc mặt đều vặn vẹo: "Lần chân tôi bị thương đó, lúc tĩnh dưỡng sau lần giải phẫu lần đầu trong bệnh viện quân đội, chiến hữu đưa cho tôi một lọ, nói là bổ sung dinh dưỡng. Bảo tôi mỗi ngày ăn một muỗng. Cậu không biết đâu, cái quỷ đó không thể dùng nước uống chung, chỉ có thể trực tiếp ăn, tôi ăn hơn một tháng, khó ăn muốn chết!"

Thấy sắc mặt Đường Húc Hải nhăn nhó, tim Phó Sử Ngọ cũng nhói lên theo, dùng sữa ong chúa vội bổ sung dinh dưỡng cho hắn, nói vậy khi đó Đường Húc Hải nhất định bị thương rất nặng, mất máu cũng rất nhiều.

Phó Sử Ngọ đồng tình nhìn hắn, nói: "Đều qua."

Đường Húc Hải chậm nửa nhịp mới phản ứng kịp, y đang an ủi hắn chuyện bị thương, hắn tiêu sái cười: "Tôi đã thỏa mãn lắm rồi, tốt xấu cũng nhặt về một cái mạng, hơn nữa hiện tại không phải tất cả đều tốt sao ."

Hơn nữa từ khi có dị năng rồi, hắn ngược lại chưa bị thương lần nào, thực thần kỳ.

"Đến rồi." Hollande lúc này đột nhiên lên tiếng.

Phó Sử Ngọ giờ mới kịp phản ứng còn có một người, ngại ngùng theo bản năng đanh mặt lại, mặt vô cảm nói: "Ừ."

Lưu Bội Kỳ trước đó cũng không biết họ sẽ đến, chờ nhìn thấy bọn họ còn kinh ngạc ngây ngẩn cả người.

Lưu Bội Kỳ kinh hỉ nói: "Đội trưởng, các anh sao đến vậy."

Phó Sử Ngọ đanh mặt thành mặt than cực kì có phong độ lãnh đạo nói: "Tôi nghe nói anh gieo trồng bắp dị năng ở bên cạnh cho nên đến xem."

Lưu Bội Kỳ cười nói: "Hoan nghênh nha."

Đường Húc Hải đến phía trước vài bước, cẩn thận nhìn nơi Lưu Bội Kỳ thuê này: "Chỗ này của anh không lớn lắm ha."

Một đường đến đây đều là mảnh lớn mảnh lớn, không là lương thực cũng là rau dưa, hoặc là từng mảng cây ăn quả, rừng cao su quy mô lớn, đi đến chỗ gần cuối lại thành một loạt nhà kính, bên trên đều có khung sắt, được gắn các lớp kính vào.

"Vâng." Lưu Bội Kỳ gật đầu nói: "Không lớn, bên này là cho dị năng giả mộc hệ nghiên cứu thực vật biến dị và thực vật dị năng, có mấy khoa học gia sinh vật cũng ngồi xổm bên kia kìa."

"Bắp anh trồng đâu?" Phó Sử Ngọ kỳ quái nhìn một mảnh đất trụi lủi.

Phiến đất này giống như vừa bị đắp luống, mang theo từng vệ dấu vết chỉnh tề.

"Thất bại." Lưu Bội Kỳ cười khổ một cái.

"Sao thế?" Đường Húc Hải bất ngờ hỏi: "Hồi trước không phải anh đã dùng dị năng thôi phát bắp lớn lên rồi sao?"

Lưu Bội Kỳ đạo: "Lúc ấy đúng là vậy. Sau đó tôi thuê nhà kính này xong, cũng từng gieo mầm bắp dị năng, sau đó dùng dị năng thôi phát, bắp mọc ra quả thật giống trước, tôi cũng có thể khống chế, phun ra hạt và trái. Nhưng nếu tôi không khống chế, cây này y như loại biến dị bình thường không có gì khác."

"Anh muốn trồng ra bắp dị năng giống loại trước kia thấy?" Phó Sử Ngọ hỏi.

Lưu Bội Kỳ khẳng định: "Đương nhiên, tôi muốn trồng ra là bắp loại kia, trước đó mầm bắp dị năng tôi cũng đã cho khoa học gia sinh vật xem qua, ổng nói loại hạt này hoạt tính rất mạnh, bắp mọc lên có khả năng lớn là dị năng, nhưng tôi trồng mãi vẫn là biến dị mà không phải dị năng ."

Phó Sử Ngọ như có điều suy nghĩ, sau đó hỏi: "Anh trồng mấy hạt bắp này mất bao nhiêu ngày?"

Lưu Bội Kỳ bất ngờ, sau đó nghĩ nghĩ nói: "Gieo hạt trước, sau đó thôi phát cây non, tiếp đó lại đi ra ngoài làm nhiệm vụ, trở về tiếp tục, trước sau chắc hơn mười ngày."

Phó Sử Ngọ nói: "Nếu là bắp bình thường sinh trưởng thì sao? Cần nhiêu ngày?"

Đường Húc Hải hiểu ra: "Bắp Bình thường gieo đến thu hoạch làm cách nào cũng mất cỡ 100 ngày đi, anh trồng bắp này hơn mười ngày, có thể mọc lên bắp dị năng trong điều kiện tự nhiên được mới là lạ."

Lưu Bội Kỳ bừng tỉnh đại ngộ: "Đúng a! Vậy bắp dị năng là bắp sinh trưởng trong ruộng bắp mà tiến hóa ra, hiện tại muốn trồng ra bắp dị năng, tự nhiên không thể dùng dị năng mộc hệ đi thúc, mà phải theo trình tự hoa mầu bình thường sinh trưởng, gieo, thu hoạch."

Phó Sử Ngọ nói: "Tôi nghĩ thực vật biến dị và dị năng đều là vì hấp thu nước và phân tử Nguyên trong đất mà thành, dùng dị năng mộc hệ, sẽ chỉ làm thực vật giảm bớt phân tử Nguyên thu lấy từ nước và đất, ngược lại không ra được bắp dị năng."

Lưu Bội Kỳ hưng phấn đồng ý: "Đúng đúng đúng! Đội trưởng nói trúng ngay trọng điểm!"

Lưu Bội Kỳ khó nhịn chuyển chuyển, sau đó uể oải nói: "Nhưng tôi chỉ biết dùng dị năng gieo bắp, trồng hoa mầu thật tôi không biết a!"

Gieo, ươm giống cái gì, Lưu Bội Kỳ tuy có nhà tổ dưới quê, nhưng cha mẹ cũng nuôi lớn hắn trong thành phố, sau cũng sinh hoạt trong thành, chỉ ngày lễ ngày tết trở về quê, tiếp xúc không nhiều lắm, căn bản không biết gì.

Đường Húc Hải tức giận quát: "Sao anh dần vậy! Cũng đâu có cần anh tự đi trồng, anh tìm một người biết trồng không phải là được à."

Phó Sử Ngọ nói: "Anh chỉ cần cho hạt một chút dị năng mộc hệ của mình lúc gieo, để lại chút liên hệ dị năng, dư lại thỉnh nông dân chân chính giúp anh đi trồng."

Lưu Bội Kỳ chỉ còn nước gật đầu đồng ý.

Nói làm liền làm, Lưu Bội Kỳ một khắc cũng không chờ được.

Bốn người trực tiếp đến khu lương thực, thỉnh nông dân làm việc ở đó đến nhà kính của hắn chuyên phụ trách trồng bắp.

Nhưng làm họ bất ngờ chính là, chuyện vốn nghĩ là rất đơn giản này lại gặp phải nan đề.

Những người thường và biến dị giả vừa nghe phải tự gây giống, trung gian không có dị năng giả mộc hệ phóng thích dị năng thúc, tất cả đều cự tuyệt .

"Vì sao chứ? Tôi cấp tiền công nhiều gấp đôi không được sao?" Lưu Bội Kỳ cực kì khó hiểu.

Một người đàn ông trung niên cười khổ nói: "Cũng không phải ngại tiền cắn tay, nếu thật sự biết trồng trọt, sao lại không chịu chứ."

Một người phụ nữ chùi chùi mồ hôi trên trán, nói: "Đừng nhìn chúng tôi như vậy, thật ra trước kia đều sinh hoạt trong thành phố, ai lại biết trồng trọt thật chứ. Làm việc trong vườn cây này cũng không cần thật sự chăm sóc hoa mầu, chỉ nhổ cỏ, tưới nước, bắt sâu mà thôi. Cái này mới làm được, thật sự đi trồng hoa mầu, chúng tôi nếu mạo muội chịu lãnh, cũng chỉ có nước hỏng bét."

Lưu Bội Kỳ hết nói.

Đường Húc Hải hỏi: "Chẳng lẽ trong vườn này không có nông dân chân chính? trong Phái thành chắc cũng phải có lao động nhập cư đi làm công chứ? Ít nhất người như thế ở nhà cũng có trồng trọt ."

Người đàn ông trung niên lắc đầu nói: "Hiện tại nói thật chứ lao động nhập cư đại đa số đều là làm công thường niên bên ngoài, thậm chí căn bản không có đất trồng. Cũng chỉ có trong vụ hè, lúc thu hoạch trở về giúp thu lương thực. Kêu bọn họ trồng thật, tôi thấy cũng chẳng ổn." nông dân thật biết trồng trọt, đa số đều bị alien ăn, lấy mật độ rơi xuống rậm rạp của alien, có rất ít nông dân có thể chạy trốn tới Phái thành.

Trên đầu Lưu Bội Kỳ mây đen kéo đầy, mầm bắp dị năng trong tay hắn cũng không nhiều, trước đó hắn không biết tình huống, trồng hết một nửa rồi, hiện tại trong tay cũng chỉ chừng một trăm hạt.

Một trăm hạt tội nghiệp như vậy, nếu để * họa thật, còn không bằng hắn vất vả chút tự trồng cho rồi.

Người phụ nữ chần chờ một chút rồi nói: "Tôi nghe nói vườn trái cây bên kia có một người đàn ông hơn ba mươi, chạy nạn tới. Hình như là nông dân thật, anh ta nói trước kia trong chính làm nghề nông."

Phó Sử Ngọ hỏi: "Anh ta tên gì?"

"Hình như là… Ngô Ủng Quân." Người này có dấu vết thời đại và đặc sắc nông thôn rất rõ, cho nên cô lập tức nhớ ra ngay.

Vì thế bốn người lại chuyển hướng đến khu trái cây, đi tìm người đàn ông tên Ngô Ủng Quân kia.

Vừa nhìn thấy người này, Phó Sử Ngọ liền hiểu được vì sao người đàn ông trung niên và người phụ nữ kia lại bảo trước kia họ là dân thành phố, mà không phải nông dân chân chính.

Tuy trải qua ánh mặt trời chói chang ngày hè và thu, những người đó bị phơi nắng đen thui như người Châu Phi, nhưng da của bọn họ lại rất căng, bắp thịt tròn xoe.

Mà Ngô Ủng Quân này, cũng đen như thế, nhưng làn da lại thô ráp, trên người đều là cơ bắp chắc nịch, trên cánh tay còn nổi cộm gân xanh. Trong đôi mắt đó, mang theo một nét chất phác cùng mộc mạc mà người thành phố ít khi có được, thoạt nhìn rất thật thà, nói chuyện với anh ta, anh ta thậm chí kích động không biết làm sao cả.

"Anh là Ngô Ủng Quân đúng không." Lưu Bội Kỳ thấy anh thế này, không cần nghĩ cũng khẳng định thân phận của anh ta.

"Chính tôi… Các anh tìm tôi có chuyện gì?" Ngô Ủng Quân bất an nhìn bọn họ.

Lưu Bội Kỳ vừa thấy anh, đã nghĩ đến mấy cụ đã mất dưới quê mình, không khỏi dịu giọng lại, ôn hòa hỏi: "Tôi nghe người ta nói, ở nhà anh làm nghề nông đúng không."

"Đúng, trước kia tôi ở nhà chăm sóc hoa mầu, nhà của tôi có vài mẫu ruộng cạn." Ngô Ủng Quân nói.

"Ruộng cạn?" Phó Sử Ngọ không khỏi nghi hoặc.

Đường Húc Hải đứng bên cạnh y, giải thích: "Chắc là chỉ ruộng cách xa nguồn nước, chỉ gieo trồng mấy loại chỉ dựa vào mưa thiên nhiên là đủ, ví dụ như bắp chính là trồng trên ruộng cạn."

Lưu Bội Kỳ hiển nhiên cũng hiểu điều này, trong lòng thầm may mắn: xem ra tìm trúng dân chuyên nghiệp rồi .

Hắn thân thiết hỏi Ngô Ủng Quân: "Tôi có một nhà kính trong khu đó, hiện tại muốn thỉnh người hỗ trợ trồng bắp, không cần dị năng mộc hệ thúc hóa, bắp sinh trưởng hoàn toàn tự nhiên. Anh nếu nguyện ý đi, tôi mỗi ngày có thể phát 25 điểm công."

Mắt Ngô Ủng Quân sáng rực lên: "Không cần dị năng giả mộc hệ, hoàn toàn là chăm sóc bằng tay hả?"

Lưu Bội Kỳ nói: "Đúng, hiện tại tiền công trong vườn là mỗi ngày 20 điểm công, tôi cho thêm anh 5. Anh chịu vất vả chút, dựa theo phương pháp trước kia giúp tôi trồng bắp. Mấy hạt bắp của tôi khá quý, dùng dị năng mộc hệ căn bản mọc không tốt, chỉ có thể dựa theo phương pháp trước khi màn trời mở ra để gieo trồng. Anh hiểu không?"

Ngô Ủng Quân không rõ rốt cuộc là bắp gì mà phải dùng loại phương pháp phiền toái này để trồng, nhưng anh lại không quan tâm, hiện tại vườn cây này đang trồng hoa mầu, nhưng lại đơn giản ngốc nghếch như mấy cái game trước kia má sấp nhỏ hay chơi.

Ngô Ủng Quân thậm chí cảm thấy buồn tẻ đơn điệu, phi thường khát vọng trở lại tiết tấu sinh hoạt mặt hướng đất lưng hướng trời, mặt trời mọc thì cày mặt trời lặn thì nghỉ trước kia.

Anh không phải ghét bỏ công việc hiện tại quá đơn giản thoải mái, thế nhưng như vậy thật giống như những ngày mộc mạc trước kia, như căn bản chưa từng có chuyện tụi alien chó chết kia giết hại cả thôn của anh.

"Tôi hiểu, tôi chịu a!" Ngô Ủng Quân không hỏi nhiều, không chút do dự đáp ứng.

Lưu Bội Kỳ mừng rỡ: "Tốt!" Sau đó hắn nghĩ tới điều gì nói với: "Bởi vì mầm hạt khá quý, cho nên tạm thời anh phải ở lại vườn cây, ở gần dễ chiếu cố. Trong nhà anh còn ai không? Có cần nói một tiếng với họ không?"

Ngô Ủng Quân lập tức phai nhạt: "Người nhà của tôi… hai cụ nhà tôi, má sấp nhỏ, sấp nhỏ nữa, đều bị đám alien chó đ* đó hại chết !"

Bốn người Phó Sử Ngọ đều trầm mặc, thời buổi này, nơi nơi đều là cửa nát nhà tan.

77. Chương 77

Đưa Ngô Ủng Quân đến nhà kính của mình, Lưu Bội Kỳ còn đặc biệt chuyển cho anh ta một ít điểm công, bảo anh mua vật dụng hàng ngày và một ít vật phẩm an trí khác.

Ôn Triệu Minh coi tám thành viên lúc đầu của Binh đoàn Long Cốt thành cổ đông, sau đó dựa theo chức vụ cao thấp phân chia cổ phần, đa số điểm số công tín thì làm đầu tư rót vào tài khoản của Binh đoàn Long Cốt. Sau này mỗi người bọn Phó Sử Ngọ trừ hằng tháng nhận tiền lương ra, mỗi lần xuất nhiệm vụ còn có thể căn cứ biểu hiện lãnh tiền thưởng, tám thành viên ban đầu hàng năm còn có thể căn cứ thu lợi năm đó để chia huê hồng. Thành viên gia nhập sau trừ không huê hồng ra đều giống y bọn họ.

Cho nên trên tay Lưu Bội Kỳ trừ có điểm số công tín lúc đầu vừa tới ra, còn có một số thù lao lớn tháng này xuất nhiệm vụ, trả công cho Ngô Ủng Quân cũng dư dả.

Giao hơn một trăm hạt cho Ngô Ủng Quân, trong lòng Lưu Bội Kỳ vẫn có chút bất an, để cam đoan mỗi hạt đều sống, hắn cố ý dùng dị năng mộc hệ cho hạt nảy mầm.

Phó Sử Ngọ nói với hắn: “Anh yên tâm đi, có dân trồng trọt chân chính ở, bắp dị năng nhất định có thể mọc tốt .”

Lưu Bội Kỳ cũng chỉ có thể hy vọng như thế .

Ngô Ủng Quân không hổ là xuất thân nông dân chân chính, sau lại dùng chút gạch của mình xây lên một cái phòng nhỏ kế bên nhà kính để ở, Lưu Bội Kỳ thấy vậy đặc biệt mua cho anh chút gia cụ và đồ làm bếp, Ngô Ủng Quân liền tính triệt để ở lại luôn .

Trước khi rời đi, mấy người còn đặc biệt đến buồng ong, mua một hủ mật tinh khiết về.

Trở lại đình viện số 7, Phó Sử Ngọ ôm mật trực tiếp đi tìm bà dì phụ trách nấu cơm, tính kêu dì đem mật này làm thành bánh ngọt hoặc nướng bích quy.

Đường Húc Hải lại cản Hollande lại.

“Tôi biết anh có ý gì, nhưng anh tốt nhất dẹp tâm tư kia đi cho tôi. Phó Sử Ngọ không biết ý đồ của anh, tôi thì rõ lắm, tôi tuyệt đối không cho phép anh có tâm tư đó tiếp cận cậu ta.” ánh mắt Đường Húc Hải sắc bén, thanh âm trầm thấp nói.

Hollande giọng điệu ôn hòa, nhưng thái độ kiên định nói với Đường Húc Hải: “Vậy anh lấy lập trường gì ngăn cản tôi? Tôi nghĩ Sử Ngọ có quyền theo đuổi hạnh phúc, cậu ấy cũng được hưởng tự do được người ta theo đuổi. Anh không có quyền cướp đoạt và trở ngại cậu ấy yêu.”

Sắc mặt Đường Húc Hải âm trầm, khí thế càng tăng lên.

Hollande nhưng không sợ hãi, thậm chí nói: “Nếu anh là vì hai người chúng tôi cùng là nam, vậy càng không trở ngại gì. Không nói trước khi màn trời mở ra quý quốc cũng đã cởi mở rất nhiều đối với đồng tính, quốc gia của tôi thậm chí còn có bang có thể kết hôn. Tôi nghiêm túc với Sử Ngọ, lấy mục đích sau này cùng sinh hoạt mà theo đuổi cậu ấy. Không phải ôm thái độ lỗ mãng chỉ muốn theo đuổi để quan hệ qua đường. Nếu cậu ấy bằng lòng, sau khi mọi chuyện chuyển biến tốt hơn, có điều kiện cho phép, tôi thậm chí có thể dẫn cậu ấy về nước kết hôn.”

Đường Húc Hải đầy ngập lửa giận bị lời của Hollande liên tiêu tái đả[1], trong lòng chỉ còn lại một mảnh lạnh giá.

[1] Tên 1 trò chơi kết hợp giữa cờ vua và Diminshing. Nhưng về mặt ý nghĩ ngôn từ chính là, bị đối phương hóa giải tấn công, rồi phản kích, một loại chiến lược trong võ thuật.

Hollande cất bước, lướt qua bên người Đường Húc Hải, thời điểm đi qua, hắn quay đầu nói với Đường Húc Hải vẫn đứng lặng người ở đó: “Từ chối hay chấp nhận, phải bản nhân tự mình trả lời, không cần đem ý nguyện của mình anh, áp đặt lên người cậu ấy.”

Hollande bước qua bên người hắn đi về hướng phòng khách tòa chính.

Đường Húc Hải bị kích thích quá mức, ngược lại triệt để bình tĩnh lại.

Hollande nói tuy chói tai, nhưng lại đều trúng ngay tử huyệt, cho dù là cha là mẹ, cũng không có quyền can thiệp tự do luyến ái cá nhân, huống chi hắn chỉ là bạn mà thôi.

Hắn không có tư cách cũng không có lập trường ngăn cản Phó Sử Ngọ đi thích người khác, cùng những người khác kết hôn, cùng những người khác chung bước trọn đời.

Nhưng nghĩ như vậy.. một nỗi bi thương khó nói nên lời lập tức nảy lên trong đầu hắn; chỉ nghĩ đến… Phó Sử Ngọ chung quy sẽ bị một người đàn ông hoặc phụ nữ khác phân đi một phần chú ý, hoặc là toàn bộ chú ý, hắn liền khó chịu không kiềm chế nổi.

Nói thật, từ khi rời khỏi chung cư, bọn họ chưa có ngày nào tách ra, tuy trải qua kinh tâm động phách, nhưng ngày nào cũng thực phong phú.

Nhưng mà, hai người chỉ là hai cá thể không có quan hệ gì, cuối cùng sẽ có nhân sinh của riêng mình, sẽ tạo thành hai gia đình riêng, sống cuộc sống hoàn toàn khác nhau.

Cho dù sau khi tiêu diệt hết alien, thật sự làm hàng xóm, cũng là hai gia đình cách một tấm tường.

Đã từng.. Đường Húc Hải cho rằng cuộc sống như thế có thể khiến hắn vừa lòng, nhưng hiện tại tưởng tượng một chút, cách một tấm tường trong nhà Phó Sử Ngọ còn có một người khác, là Hollande hoặc bất kì kẻ nào, hắn liền không cách nào chấp nhận.

Tại sao nhất định phải cách một tấm tường, cớ sao không thể vào nhà cùng sinh hoạt với Phó Sử Ngọ? (=.=)

Dây dưa quấn quýt lấy nhân sinh của Phó Sử Ngọ, chiếm lấy tất cả sự chú ý của y, đoạt được tất cả tinh lực của y, chỉ có thể là bản thân hắn thôi.

Thì ra hắn nghĩ sai rồi, cái hắn muốn cho tới giờ chưa từng là vị trí bằng hữu đơn giản như thế!

Tiến sĩ Tả cùng Âu Dương Thành hoặc có lẽ là bạn tốt thật, hoặc có thể vì hy sinh hoặc duy trì cho nhau, trở thành một đôi bạn thân chân chính.

Hắn cùng Phó Sử Ngọ lại khác, không giống vậy. Hắn muốn trong trái tim trong đôi mắt Phó Sử Ngọ chỉ có hắn là quan trọng nhất, căn bản không thể tiếp thu y sẽ có một bạn gái hoặc bạn trai chia sẻ y với hắn, mà hắn lại bị ép lui về vị trí bạn tốt trọng yếu thứ hai.

Từ đầu đến cuối hắn đối đãi Phó Sử Ngọ đều không giống, chỉ là chính hắn căn bản không nhận ra mà thôi.

Cũng cùng đồng hành là Ôn Triệu Minh, tuy cũng là bằng hữu rất quan trọng, nhưng cân nặng của hai người trong lòng hắn căn bản không giống.

Đường Húc Hải cảm thấy vẫn còn chỗ chưa nghĩ ra, nhưng bản chất thì đã triệt để rõ ràng, hắn nhắm mắt lại, khẽ quát một tiếng: "Đứng lại!"

Hollande sắp đi vào phòng bỗng dừng chân, hắn xoay người nghi hoặc nhìn Đường Húc Hải: "Còn chuyện gì?"

Đường Húc Hải xoay người từng bước tới gần hắn, đi đến trước mặt hắn thì thào nói: "Có lẽ nói anh đúng, lấy lập trường bạn bè có lẽ tôi không có tư cách ngăn cản anh tiếp cận Sử Ngọ. Vậy nếu tôi muốn trong lòng Sử Ngọ chỉ có một mình tôi thì sao? Anh nếu muốn làm bạn, có thể. Nhưng anh nhất định phải làm người yêu của cậu ta, vậy xin lỗi tôi tuyệt đối không cho phép!"

Hollande ngạc nhiên chớp mắt mấy cái, kinh nghi bất định thấp giọng hỏi: "Anh có ý gì?"

Đường Húc Hải nhếch khóe miệng lộ ra một nụ cười ngạo nghễ, giọng lại khẽ khàng nói: "Anh còn không hiểu hả, sau này tôi sẽ lấy thân phận tình địch mà nhìn chằm chằm anh."

Mặt Hollande nghiêm nghị lại, hắn thấp giọng nói: "Đường, anh đừng vì xúc động nhất thời mà đưa ra quyết định sai lầm."

Đường Húc Hải cười lạnh: "Đó cũng không phải quyết định sai lầm nhất thời xúc động, tâm tư của tôi dành cho cậu ta không giống. Còn phải cám ơn anh giúp tôi nghĩ rõ ràng."

Hollande trong lòng ảo não, hắn đã thấy tình cảm hai người này quá tốt, cảm giác cũng thực vi diệu, nhưng nếu Đường Húc Hải không thông suốt, nhiều lắm là hơi khó giải quyết chút, hiện tại lại phiền toái. [Cho anh nói nhiều quá , tội nghiệp =.=]

Bàn tới trụ cột tình cảm, Đường Húc Hải so với hắn và Phó Sử Ngọ thì sâu hơn nhiều.

Hollande không thể không nói: "Nếu vậy, cũng chỉ có thể công bằng cạnh tranh, dựa vào bản lĩnh. Chỉ có một đều, anh với tôi ai cũng không thể đường đột đi tỏ tình, chỉ có thể dùng tình cảm và hành động để đả động Sử Ngọ, thẳng đến tình cảm của Sử Ngọ có xu hướng rõ ràng mới thôi. Anh đồng ý không?"

Mày Đường Húc Hải nhăn chặt lại, hiện tại mặc dù hắn đã nhận ra mình lấy loại tình cảm này để thích và để ý Phó Sử Ngọ. Nhưng đối với cái tên thần kinh tình cảm như đầu gỗ , mặt than lạnh nhạt như Phó Sử Ngọ, hắn đúng là không nắm chắc, đối phương sẽ đáp lại tình cảm của hắn.

Đường Húc Hải mở miệng nói: "Tôi đồng ý, vậy bằng bản lĩnh quyết định đi!"

Hollande yên lặng thở phào: "Một lời đã định."

"Các anh bên ngoài làm gì đâu? Sao đều không vào?" Phó Sử Ngọ đột nhiên ra tiếng, từ trong phòng đi ra.

Đường Húc Hải cùng Hollande giật bắn, hai người chột dạ nhìn y.

"Làm sao vậy?" Phó Sử Ngọ không hiểu nhìn hai người họ.

Đường Húc Hải cười khan một tiếng: "Không có gì. Mật thế nào? Cậu nếm thử chưa?"

Hắn thực tự nhiên đi qua, thò tay liền ôm lấy bả vai Phó Sử Ngọ, chuyện thân thể y qua hướng khác, đẩy mạnh vào phòng.

"Mật rất ngọt, dì nói không biết dùng mật làm bánh quy… Nhưng Chân Tử nói có thể phụ dì làm…"

Hollande nhìn theo bóng hai người, phun ra một hơi, tuy Đường Húc Hải chặn ngang một đòn, nhưng hắn còn có đòn sát thủ, không sợ chênh lệch quá lớn.

Chung quanh Phó Sử Ngọ sóng ngầm mãnh liệt, lại không bị Binh đoàn Long Cốt phát hiện, chỉ có Chân Tử nghi ngờ quan sát một phen, không có phát hiện gì cũng chỉ có thể buông tha.

Phái thành tiến vào tháng 12 liên tiếp rơi mấy trận tuyết, một tấm thiệp mời trong một ngày tuyết trắng bay đầy được đưa vào đình viện số 7.

"Đây là cái gì?" Miêu Gia tò mò thò đầu qua, cậu tới bây còn chưa thấy qua loại thiệp mời trang trọng thế này.

Ôn Triệu Minh mở thiệp mời ra, mày nhướn một chút: "Là cao tầng Phái thành tổ chức vũ hội tân niên, mời chúng tôi cùng đi tham gia vũ hội giao thừa này."

Đường Húc Hải cảm thấy buồn cười: "Giờ mà còn tổ chức vũ hội tân niên cái gì, thật là tác phong quan liêu."

Ôn Triệu Minh lắc đầu nói: "Không thể nói vậy. Tân niên năm nay là tân niên đầu tiên của kỷ nguyên mới, đương nhiên phải chúc mừng."

Sắp sửa đi qua một năm được xác định là năm thứ nhất mở ra một kỷ nguyên mới, mà tân niên này chính là năm thứ hai của lịch mới, lại là giao thừa đầu tiên, đương nhiên có ý nghĩa không giống bình thường.

Chân Tử thì nói: "Trong truyền thuyết trước kia, kỷ nguyên này lấy năm sinh của chúa trời làm mốc, mà hiện tại ai có thể phủ định tầm quan trọng của năm màn trời mở ra không hơn được phương thức giáo đồ cơ đốc giáo vì mở rộng ảnh hưởng giáo hội mà bắt đầu kỷ nguyên? Cho nên để kỷ niệm một trang mới trong lịch sử nhân loại, trực tiếp bắt đầu dùng hệ thống kỷ niên mới."

Đường Húc Hải cảm thấy những văn học giả này quả thực phiền người, hiện giờ alien còn chưa bị tiêu diệt, chờ thật sự triệt để đánh đuổi alien lại đến xác lập tân niên không được hả?

Vương Đan ngồi một bên, như có điều suy nghĩ nói: "Tôi nghĩ chắc cũng là một loại phương thức khích lệ sĩ khí nhân loại, bắt đầu mới, cũng tốt hơn ở kỷ nguyên cũ nhân loại không biết năm nào đều bị alien ăn sạch."

"Chị Vương, đừng nói chuyện bi quan như vậy a." Miêu Gia nhảy vào.

Lưu Bội Kỳ chậc lưỡi nói: "Nói vậy, về sau lễ Giáng Sinh không phải đều không có à?"

Ôn Triệu Minh buồn cười: "Chẳng qua là sửa lại cách tính kỷ nguyên, ngày hội truyền thống vẫn còn, lễ Giáng Sinh vẫn là lễ Giáng Sinh, tết vẫn là tết, ăn mừng thế nào thì ăn mừng thế đó."

Miêu Gia nhìn nhìn Hollande nói: "Đúng a, Giáng Sinh không cách mấy ngày , đáng tiếc lúc này không ai có tâm tư ăn mừng."

Không giống trước khi màn trời mở ra, các thương gia để xúc tiêu, mỗi khi tháng 12 bắt đầu liền náo nhiệt chuẩn bị các loại thương phẩm giáng sinh, kỳ thật người Hoa Hạ mừng giáng sinh hoàn toàn là vì náo nhiệt, hoặc do thương gia lăng xê lên thôi.

Hiện tại, tháng 12 trên phố thương nghiệp tuy cũng khá tưng bừng, nhưng đó đều là để ăn mừng tân niên, cũng không có không khí giáng sinh gì.

Phó Sử Ngọ trong lòng vừa động, quay đầu nói: "Không bằng chúng ta chuẩn bị một cây thông Nô-en, mừng lễ Giáng Sinh đi."

Y vừa nói lời này, người ở đây lập tức lý giải ý của y.

Trừ Hollande ra, tất cả bọn họ đều là người Hoa Hạ, cũng không cần cố ý mừng giáng sinh gì.

Nhưng mà, Hollande một mình tha hương làm dị khách, cô đơn chiếc bóng không khỏi có vẻ quá đáng thương, giúp hắn mừng một lễ Giáng Sinh náo nhiệt, coi như là phương thức biểu hiện hữu ái của đám đồng đội này đi.

"Tuyệt a!" Chân Tử tỏ vẻ tán thành đầu tiên.

Đường Húc Hải liền tính muốn cạnh tranh với đối phương đến mức nào, cũng sẽ không ngốc đến nỗi làm trái chiều, vậy không phải làm tổn hại hình tượng của hắn trước mặt Phó Sử Ngọ sao.

Đường Húc Hải nhìn nhìn khuôn mặt tươi cười cảm động của Hollande, trong lòng chuyển suy nghĩ, thủ đoạn theo đuổi của Hollande này thành thục lão luyện như vậy, đến lúc đó nhất định sẽ lấy cớ cảm tạ lôi kéo Phó Sử Ngọ nói chuyện, nói không chừng còn có kỹ xảo đặc biệt gì đó muốn thi triển.

Đường Húc Hải bắt đầu cân nhắc, hắn phá hư sao đây?

Tuy hắn không biết đối phương muốn làm gì, nhưng hắn cũng không thể thúc thủ, cái gì cũng không làm như vậy.

Đường Húc Hải trong lòng vừa động, có chủ ý.

Miêu Gia cùng Lưu Bội Kỳ hai người đi ngoại ô phái thành nhổ về một cây tùng không quá cao, kéo nó vào phòng khách, đơn giản dùng đèn màu và ruybăng giấy màu tiến hành trang trí.

Tối 24h, trong đình viện số 7 cực kì náo nhiệt, Hollande tự mình xuống bếp, làm một bàn bữa tối phong phú tràn đầy lớn phong cách Âu Mĩ.

Đường Húc Hải còn đặc biệt đi quán bán hàng xa xỉ mua một chai rượu đỏ, lúc ăn liền khui ra, rót mỗi người một ly.

Trước đêm Giáng sinh vô cùng náo nhiệt, ai cũng ăn rất vui vẻ, tặng quà cho nhau. Những món quà đa số đều là một ít vật nhỏ, trong hoàn cảnh này, cũng không có điều kiện chuẩn bị kỹ quà tặng, tất cả đều là mua trên phố thương nghiệp.

Mọi người tốp năm tốp ba ngồi vào một bên, đưa quà cho nhau, Hollande đột nhiên cầm quà tặng cho Phó Sử Ngọ: "Đây là quà giáng sinh tặng anh, may mà còn kịp."

Nhìn cái hộp nhỏ kia, Phó Sử Ngọ rất nghi hoặc, y cầm trong tay, kích cỡ này quá quen thuộc a.

Y vừa mừng vừa sợ giương mắt nhìn Hollande, lộ ra nụ cười vui sướng. Đường Húc Hải thấy thế lập tức cảnh giác lên.

Hollande cười nói: "Hoàn thành được trước."

"Thật cám ơn!" Phó Sử Ngọ cảm kích nói, ôm cái hộp khéo léo kia vào ngực.

Đường Húc Hải nhịn không được, giả bộ như không để ý lắm, hỏi: "Cái gì vậy?"

Phó Sử Ngọ cười cong cả đôi mắt, xoay người nói với hắn: "Trong khoảng thời gian này, vẫn luôn kính nhờ bạn của Hollande giúp tôi tiến hành sửa chữa phần cứng, rốt cục hoàn toàn sửa lại được ."

Đường Húc Hải kinh ngạc, giật mình hỏi: "Cậu hổm rày ngày nào cũng cùng anh ta ra ngoài chính là vì chuyện này?"

Phó Sử Ngọ ừ một tiếng nói với: "Là bạn ở nước ngoài của Hollande, cho nên mỗi ngày đều chỉ có thể đi cà phê internet."

Khiếp sợ trong lòng Đường Húc Hải quả thực không cách nào diễn tả bằng ngôn từ, Hollande vẫn luôn ôn hòa cười: "Bởi vì trình tự trong phần cứng không cách nào dẫn ra được, mỗi ngày đều phải dùng dây số liệu dẫn vào máy tính, sau đó dùng biện pháp viễn trình để sửa, cho nên tiến độ rất chậm."

Độ khiếp sợ của Miêu Gia so với Đường Húc Hải chỉ có hơn chứ không kém, cậu thực xác định, mức độ hư hao của phần mềm trong phần cứng kia căn bản không có khả năng sửa được.

Miêu Gia chen vào, nhìn chằm chằm cái hộp đóng gói quà tặng kia: "Thật sự phục hồi như cũ hả? Khó tin quá."

Phó Sử Ngọ hết sức vui mừng, bảo Miêu Gia: "Ừ, theo như người bạn chuyên gia dữ liệu của Hollande nói, anh ta vốn đã từng thiết kế trình tự cùng loại thế này, cho nên cho dù rất khó, nhưng vẫn là hoàn thành được."

Miêu Gia không quá tin hỏi: "Thật sự tốt? Anh cắm vô thử coi, em đi lấy máy tính."

Miêu Gia quả thực còn vội vàng hơn cả Phó Sử Ngọ, chạy cái vèo.

Đường Húc Hải không thể không thán, Hollande ra tay ở phương diện này, cũng khó trách Phó Sử Ngọ để bụng đến vậy, để hắn nắm mũi dẫn đi.

Hollande, không thể khinh thường a.

Ôn Triệu Minh nhịn không được hỏi: "Các anh mấy ngày này ra ngoài chính là vì đi cà phê internet? Vì sao không kiếm một máy tính dùng trong đình viện, chúng ta bên này cũng có internet vệ tinh mà."

Hollande giải thích: "Bởi vì bạn của tôi hắn quá thận trọng, dù sao trước khi màn trời mở ra, cậu ta là hacker đang trốn tránh lệnh truy nã, tên tuổi rất lớn, hiện tại vẫn còn nguy cơ bị bắt. Dùng địa chỉ cố định liên hệ vẫn quá mạo hiểm, cho nên mới chọn cà phê internet tương đối hỗn tạp. Đương nhiên anh ta có chuẩn bị rất nhiều springboard làm ngụy trang ."

Ôn Triệu Minh lúc này mới hiểu, đối phương là chim sợ cành cong, thận trọng đề phòng như thế cũng hẳn vậy.

Ngay lúc này Miêu Gia chạy đến, đặt cái lap của cậu lên bàn. Phó Sử Ngọ trực tiếp ngồi vào trước máy tính, dùng dây số liệu phần cứng cắm vào máy tính.

Phó Sử Ngọ di chuyển chuột đến ổ cứng, tìm được một phần mềm.

Y click một cái, tốc độ vận hành của cái lap Miêu Gia rất nhanh, gần như trong chớp mắt, một khung nhập tên liền mở ra.

Nhìn khung đăng nhập quen thuộc, Phó Sử Ngọ trong lòng kích động, tay cũng run run, liên tiếp nhập pass sai hai lần.

Phó Sử Ngọ hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, nghiêm nghiêm túc túc nhập từng chữ từng chữ vào.

Lần này đăng nhập thực thuận lợi, đúng như dự đoán của Phó Sử Ngọ, cha mẹ y không onl, nhưng bên trong lại hiện một tin nhắn.

"Sở nghiên cứu bị phá hủy, tạm thời sẽ chuyển đến nơi khác. Dàn xếp xong sẽ cho nhắn tiếp cho con. Chiếu cố cho mình thật tốt nhé, ba mẹ yêu con."

Đôi mắt Phó Sử Ngọ tham lam cứ ngắm nhìn hàng chữ đó mãi, tuy chỉ là đôi ba câu vài dòng, nhưng lại chứng minh cha mẹ vẫn còn sống.

Phó Sử Ngọ an tâm, bất kể cha mẹ ở đâu, chỉ cần họ còn sống liền sẽ có ngày gặp lại.

Y đóng cửa sổ lại, sau đó rút dây số liệu ra, thu phần cứng lại.

Bộ dáng Miêu Gia như gặp phải đả kích, thất hồn lạc phách.

Phó Sử Ngọ không khỏi đẩy đẩy cậu: "Miêu Gia?"

Miêu Gia buồn rười rượi, nói: "Thật là núi này cao còn có núi kia cao hơn, trước kia em quá coi thường người trên thiên hạ rồi."

Miêu Gia trước kia vẫn luôn rất tự tin vào kỹ thuật của mình, phần cứng của Phó Sử Ngọ trước kia cậu cũng không phải chưa thấy qua, nhưng làm thế nào cũng không biết cách phục hồi lại đoạn code kia, mà điều cậu cho rằng không thể nào, hiện tại lại bụp một cái sửa lại được .

Điều này khiến cho thằng nhóc kiêu ngạo gặp phải đả kích quá lớn .

Tròng mắt Miêu Gia chuyển vòng, xoay người một cái ôm lấy đùi Hollande: "Anh Hollande ơi trước kia là em sai! Anh đúng rồi a ! Cầu anh nha

đem cách liên lạc của hacker kia cho em đi a~."

Miêu Gia không biết liêm sỉ nịnh nọt chân chó ôm chân Hollande, khiến cho những người khác phun cười, Hollande dở khóc dở cười.

"Ha ha ha ha! Miêu Gia em hài chết." Chân Tử cười đến nước mắt đều chảy ra .

"Anh anh anh ~ anh Hollande ~~ đem cách liên lạc của người nọ cho em đi! Cho em đi

" Miêu Gia khẩn cầu .

Hollande thực khó xử: "Người bạn kia của anh gần đây đang tránh né, vốn xin cậu ta hồi phục đoạn code kia cũng đã không dễ. Như vậy đi, anh cho em địa chỉ hòm thư của cậu ta, có nguyện ý giao lưu với em hay không anh cũng không chắc."

Miêu Gia gật đầu như đảo tỏi: "Dạ dạ ! Cám ơn anh! Anh Hollande."

Đường Húc Hải đần độn vô vị nhìn Miêu Gia ở đó chân chó quấn Hollande, xoay người yên lặng đi ra khỏi phòng khách.

Dư quang nhìn thấy hắn đi ra ngoài, Phó Sử Ngọ cảm thấy bóng lưng hắn có vẻ thật cô tịch, một loại đau nhói khó có thể hình dung buộc y đứng lên, cũng đi ra ngoài.

Đường Húc Hải đút tay vô túi, từng bước từng bước in dấu chân lên mặt tuyết, Phó Sử Ngọ chỉ chốc lát liền đuổi kịp.

"Húc Hải? Anh đi ra làm gì vậy? Bên ngoài rất lạnh." Phó Sử Ngọ rụt rụt cổ.

Đường Húc Hải kinh ngạc nhìn y: "Cậu cũng đi ra làm chi, tôi không sợ lạnh. Đi vô đi."

Phó Sử Ngọ đi đến trước mặt hắn, dưới ánh đèn đường ngoài đình viện chiếu rọi cẩn thận nhìn gương mặt hắn: "Anh có gì không vui hả? Có tâm sự?"

Phó Sử Ngọ không quá chắc, bởi vì kinh nghiệm kết bạn của y quá ít, đủ loại trải qua bên bạn bè đều là chậm rãi tích lũy khi ở cùng Đường Húc Hải và Ôn Triệu Minh.

Đường Húc Hải rất uể oải than: "Tôi cảm thấy so với Hollande, tôi rất không dụng tâm, tôi thực thất vọng với mình, cũng thực thất bại."

"Anh sao lại nghĩ như vậy?" Phó Sử Ngọ bất ngờ, sau đó y ghé sát vào Đường Húc Hải chăm chú nhìn vào mắt hắn, nói: "Tôi không có chút nào cảm thấy anh kém hơn Hollande."

Đường Húc Hải không chút tinh thần giương mắt nhìn y: "Cậu đừng an ủi tôi, từ đối với chuẩn bị quà, tôi căn bản so ra kém tâm tư của Hollande. Anh ta tặng cho cậu là tin tức cha mẹ, mà tôi chỉ…"

Đường Húc Hải thò tay từ trong túi lấy ra, Phó Sử Ngọ thấy một thứ hết sức quen thuộc, hết sức quen thuộc!

"Socola! ! !" Phó Sử Ngọ kinh hỉ mở to hai mắt.

Cũng là hiệu socola có nhân sữa y thích nhất!

78. Chương 78

Khoảng thời gian trước, ngày nào cũng ra ngoài cùng Hollande để phục hồi code, hôm qua Hollande còn mượn phần cứng đi. Lúc thu được quà của Hollande, Phó Sử Ngọ vừa thấy kích cỡ kia, cầm trong tay nhắm chừng một cái, liền đoán được.

Thu được phần cứng làm quà y thật sự mừng lắm, nhưng socola Đường Húc Hải tặng lại hoàn toàn là bất ngờ, xét về mặt hí kịch mà nói, độ kinh hỉ cũng gần bằng.

Mặt Phó Sử Ngọ lộ ra nụ cười, vui vẻ nói: "Đây là tặng tôi hả."

Y nâng mắt lên thấy Đường Húc Hải nắm socola trong tay. Đã biết rõ ý của hắn chính là lấy cái này làm quà tặng y, vậy mà còn sợ Đường Húc Hải đổi ý.

Xem ra Phó Sử Ngọ thật thích ăn loại socola này, Đường Húc Hải an tâm, đem cả cây socola chưa mở ra đặt vào lòng bàn tay y, trong giọng nói còn mang thêm chút chút vui sướng: "Tng cậu chứ ai vô đây nữa."

Tất cả nhân lực vật lực trong vườn cây Phái thành chủ yếu sản xuất về phương diện quan trọng nhất về ăn mặc đi lại để đảm bảo dân sinh. Socola hiện tại cũng giống như thuốc lá rượu trà thuần túy là vậy phẩm xa xỉ, đã hoàn toàn ngừng sản xuất.

Socola nguyên liệu chính là bột ca-cao, mà ca-cao lại là thực vật sinh trưởng ở khu nhiệt đới ẩm, Phái thành cũng không ai ở không mà đi trồng, tầm quan trọng hoàn toàn kém xa cao su cùng mía.

Hơn nữa sau khi chặt đứt sản xuất, hiệu socola Phó Sử Ngọ thích lại là nhập khẩu từ nước ngoài, căn bản không như sản phẩm trong nước có trữ hàng rất lớn, trừ siêu thị lớn ra, cửa hàng siêu thị nhỏ căn bản sẽ không nhập loại socola này.

Điều này khiến loại socola này trên cơ bản đã tuyệt tích, đây là Đường Húc Hải đặc biệt đến tiệm vật phẩm xa xỉ, ra giá cao cho người tìm tới.

Đối với Phó Sử Ngọ mà nói, y thích ăn loại socola này trừ sở thích khoái đồ ngọt ra, còn là vì nó đã cùng y vượt qua sinh hoạt yên ổn cuối cùng trước khi màn trời mở ra. Sau đó càng không nỡ ăn, làm đồ bổ sung nhiệt lượng mang theo một đường trốn chạy, có thể nói có ý nghĩa bất đồng.

Những thanh socola cuối cùng đó, để trên xe cải trang bị bọn thủ hạ của Sử Chính chiếm luôn, đã sớm không biết bị người ta tiêu hóa đến nơi nao rồi.

Phó Sử Ngọ cực kì quý trọng mở socola ra, từ bên trong lấy ra một thanh nhỏ, mở bao đóng gói, bỏ vào trong miệng cắn một cái.

Một vị thơm trong veo của socola trộn lẫn sữa lập tức tan chảy trên đầu lưỡi của y.

"Cám ơn anh, Húc Hải." Phó Sử Ngọ vui đến cong cả đôi mắt. Cảm giác ngọt ngào trong miệng chảy vào đáy lòng y, cả người cũng không thấy lạnh nữa. Phó Sử Ngọ căn bản không nỡ dũng cảm nhai rôm rốp giống như trước nữa, chỉ ngậm trong miệng.

Đường Húc Hải nhìn không chuyển mắt theo dõi y, căn bản không phát giác được nụ trên mặt mình đần đến mức nào.

Một trận huyên náo từ phòng khách truyền đến, Phó Sử Ngọ phản xạ có điều kiện giấu socola vào túi áo.

Nụ cười trên mặt Đường Húc Hải nhạt đi, ánh mắt trầm tĩnh nhìn Hollande đang bị mọi người vây quanh.

Hollande bị người chen chúc, nói vọng ra xa với Phó Sử Ngọ: "Sử Ngọ, tôi có chuẩn bị pháo hoa, chúng ta cùng phóng đi."

Phó Sử Ngọ đặt socola dưới đầu lưỡi, hàm hồ lên tiếng, sau đó không quên xoay người kéo Đường Húc Hải đi qua bên bọn họ.

Hollande thực bất đắc dĩ, vốn cố sửa cho xong phần cứng tặng Phó Sử Ngọ chỉ là kinh hỉ đầu tiên của đêm nay. Hắn còn hao tâm tổn trí chuẩn bị pháo hoa phi thường lãng mạn hữu tình, đáng tiếc kế hoạch tiếp theo sẽ một mình cùng Phó Sử Ngọ lại bị Miêu Gia trong lúc vô tình phá hư không còn một mảnh.

Hollande bị Miêu Gia ôm đùi nhõng nhẽo, Hollande chỗ nào có tâm tư đi viết địa chỉ hòm thư cái gì nữa, thời gian đã qua 12h khuya, Phó Sử Ngọ giờ cũng không biết đi chỗ nào rồi, trễ nữa y cũng đi ngủ, mấy thứ đã chuẩn bị liền không ý nghĩa .

Vì thế hắn đành cùng Miêu Gia nói phía sau còn có tiết mục, Miêu Gia lúc này mới không tình nguyện buông tay ra.

Nhưng hắn nói vậy trước mặt mọi người, những người khác tự nhiên không thể bỏ qua náo nhiệt này, chỉ có thể cùng nhau đi đến.

Mọi người cùng đi ra cửa toà viện, nơi đó đặt vài ống pháo hoa không thu hút trong bóng đêm.

Miêu Gia cùng Chân Tử hưng phấn chạy lên trước, cầm bật lửa liền châm pháo hoa.

"Vèo —— vèo —— vèo… Bụp! Bụp! Bụp! …"

Pháo hoa không ngừng nổ tung trên bầu trời, tinh tinh điểm điểm làm đẹp cho màn trời đỏ nhạt. Trong chớp mắt đó, pháo hoa rực rỡ mà sáng lạn, xinh đẹp mà lại mộng ảo.

Cảm xúc của Phó Sử Ngọ cũng dần nặng trĩu, y nhìn màn trời đỏ nhạt làm nổi bật lên những pháo hoa bảy màu kia, chỉ mong một ngày nào đó có thể nhìn thấy bầu trời đêm đen trường cửu lần nữa…

Đường Húc Hải cùng Hollande đều không quá vừa lòng với đêm nay, hoàn toàn không đạt tới hiệu quả dự đoán.

Đường Húc Hải càng kiêng kị Hollande hơn một bậc, so với Hollande, bản lĩnh của hắn quả thật chẳng bỏ bèn gì.

Điều này làm hắn không khỏi tinh thần sa sút, bất an một thời gian. Tự mình hoài nghi có đối thủ mạnh như vậy, hắn thật sự có thể khiến Phó Sử Ngọ thích hắn không?

Ngay trong loại cảm xúc nôn nóng bất an này, vũ hội tân niên kéo đến .

Những dao động trong lòng Đường Húc Hải, không có bất cứ ai có thể nhìn ra ở mặt ngoài.

Từ trước tới giờ tính tình của hắn luôn rất quật cường, sẽ không yếu thế, biểu lộ ra bất luận cảm xúc mặt trái nào trước mặt người khác.

Phó Sử Ngọ không biết chuẩn bị quần áo tham gia vũ hội thế nào, cho y ý kiến tham khảo chính là Vương Đan.

Y mặc một thân tây trang khéo léo, gồm một chiếc gile và một cái sơ mi.

"Có đơn điệu quá không?" Vương Đan ôm cánh tay, một tay ấn cằm mình, đứng một bên hỏi.

Phó Sử Ngọ nhìn trong chiếc gương to, tây trang đen may vừa đúng khuôn người, thần sắc y nghiêm nghị, tóc cũng gọn gàng, cho người ta một cảm giác sắc bén khí phách lại cực kì uy nghiêm. Duy nhất không được tự nhiên chính là trên cổ vừa không có cà- vạt cũng không có nơ.

Cái này, bản thân Phó Sử Ngọ cũng thấy không được tự nhiên, bờ vai y sụp xuống, mặt vô cảm nói với Vương Đan: "Bên ngoài còn có áo bành tô dày, cũng không đơn điệu, nhưng không có cà- vạt hoặc nơ nhìn thật sự kì kì."

Vương Đan cũng nghĩ vậy, nhưng tình huống đặc biệt của Phó Sử Ngọ khiến y căn bản không thể để vật gì quanh cổ, cô hỏi ý kiến: "Là có chút là lạ, nhưng anh cũng không cần cài nút quá cao như thế. Anh thử như vậy xem…"

Vương Đan vài bước đi tới, hôm nay cô mặc một chiếc váy vũ hội, mang giày cao gót. Mái tóc hơi dài được búi lên, trên mặt trang điểm chút son phấn, môi sơn đỏ mọng. Sửa lại hình tượng nữ hán tử tư thế oai hùng hiên ngang ngày xưa, biến thân thành phong cách nữ vương xinh đẹp.

Cô đi tới, đứng quá gần, vươn tay cởi bỏ hai nút trên của áo Phó Sử Ngọ, sau đó kéo kéo cổ áo y qua hai bên: "Mang chút cảm giác tự tại như vậy thì thế nào?"

Phó Sử Ngọ bị cô dựa gần như vậy, cả người đều cảm thấy không được tự nhiên, chờ cô buông tay vội vàng nhích một chút qua bên cạnh, trộm thở phào.

Vương Đan phát hiện y không được tự nhiên, kinh ngạc nhìn y một cái, không dấu vết nhếch khóe miệng một chút, cô cũng không vạch trần, chỉ đứng ở chỗ đối ngược y.

Phó Sử Ngọ nhìn chính mình trong gương, cởi bớt nút khiến cảm giác không được tự nhiên biến mất, Phó Sử Ngọ mím môi, lắc lắc đầu: "Có chút không quá trang trọng."

Vương Đan buồn cười rũ tay xuống, nói: "Không thành vấn đề, vũ hội tân niên loại này không có những yêu cầu cứng nhắc nhất định phải đeo caravat thắc nơ, chỉ cần mặc chính trang là được. Hơn nữa…"

Vương Đan vuốt nhẹ ngón tay đã sơn qua đôi môi, cổ vũ Phó Sử Ngọ: "Với thân phận hiện tại của anh cho dù có hơi khác người, cũng không ai đi phê phán, ngược lại sẽ cảm thấy đây là phong cách đặc sắc của anh đó chứ."

Vương Đan không biết nghĩ tới điều gì, lộ ra một nụ cười không rõ hàm xúc: "Cho nên, để về sau mấy dịp trang trọng có thể mặc tự do, anh cũng phải cố gắng càng mạnh hơn mới được."

Phó Sử Ngọ giật mình, trịnh trọng "Vâng" một tiếng.

Miễn cưỡng xem như có vẻ ngoài ổn thỏa, Phó Sử Ngọ dẫn đầu ra cửa. Hai người một trước một sau đi về hướng phòng khách, hai lầu trái phải và tòa chính đều thông với nhau, hai người đi đến tòa chính sau đó đi xuống từ cầu thang.

Phó Sử Ngọ xuất hiện khiến mắt người khác sáng ngời, mà Vương Đan quả thực làm mọi người kinh diễm.

"Oa! Chị Vương đẹp quá a ~" Chân Tử kinh ngạc.

Vương Đan cười tủm tỉm nói: "Cám ơn, em hôm nay cũng rất đẹp."

Chân Tử hôm nay cũng mặc một chiếc váy vũ hội, cô ăn diện không minh diễm mị nhân bằng Vương Đan, nhưng cũng có vẻ trẻ trung đáng yêu.

Dùng cách nói của Chân Tử chính là, cô còn trẻ, không thừa dịp lúc này ăn mặc cho trẻ trung, về sau bỏ lỡ muốn thử cũng không được.

Đường Húc Hải không mặc âu phục trang trọng, ngược lại chỉ khoát một thân tây trang kiểu thoải mái, thản nhiên mở tung áo khoác trong ngày đông lạnh lẽo, bên trong là một chiếc gile bó sát người, sơ mi còn mở hơn Phó Sử Ngọ một nút.

Hắn mặc như vậy khiến Phó Sử Ngọ sửng sốt.

Lối ăn mặc phóng khoáng, kết hợp với ngũ quan thâm thúy và mái tóc ngắn cùng cơ ngực to khỏe rắn chắc kia, Đường Húc Hải khiến người cảm nhận rõ nét tiêu sái không trói buộc được của hắn.

Đường Húc Hải vốn tựa lưng vào sô pha, thấy y xuống liền ngồi thẳng dậy, tán dương: "Không tồi, rất sức sống."

Hollande cùng Phó Sử Ngọ mặc chung một kiểu chính trang, nhưng hắn có thắt nơ, mà những nam sĩ khác trừ màu sắc chất liệu không giống ra đều đeo caravat hoặc nơ.

Cuối cùng cũng có một người không thắt gì giống y, hòn đá trong tim Phó Sử Ngọ rơi lại vào bụng.

Đường Húc Hải ban đầu không nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ đơn thuần không thích kiểu âu phục trang trọng quá bó, còn phải cột nơ thật khó chịu nữa chứ. Thẳng đến nhìn thấy cổ áo mở rộng của Phó Sử Ngọ, hắn mới đi qua, trực tiếp dùng cánh tay vòng qua cổ Phó Sử Ngọ, cười nói: "Tôi hợp cạ với cậu quá ha."

Người Phó Sử Ngọ cứng đờ, sau đó thả lỏng dựa vào hắn, cười cười, không nói gì.

Nơi tổ chức vũ hội tân niên là một phòng tiệc lầu hai nhà hàng vừa xây xong ở khu thành phố mới Phái thành.

Gần đây vì triều alien lớn đã giảm bớt, nhân loại đã hơi nắm được quyền chủ động, giữa các thành thị cũng khôi phục qua lại. Cao tầng Phái thành lúc này mới xây dựng nhà hàng này để cung cấp chỗ qua lại giữa binh đoàn và nghiệp đoàn.

Lần này được mời đều là đầu não của các phương diện trong Phái thành, hơn nữa còn có một ít nhân vật cao tầng các binh đoàn nghiệp đoàn và tiểu đội mạo hiểm nổi danh, trừ đó ra còn có một số phú hào quyền quý ban đầu của Phái thành.

Đương nhiên địa vị của những phú hào này hiện tại đang xuống dốc không phanh, bất quá bởi vì ban đầu những người này rất thức thời giao ra đại lượng tài sản và đất đai vật tư, mới được cao tầng của Phái thành che chở, có thể bình yên sống đến hiện tại.

Tiền trong Ngân hàng, hiện tại chỉ có thể được coi là con số, nhưng trong nhà những người này lại có một ít vật tư trữ để dự phòng. Trong bọn họ rất ít người có dũng khí lên tường thành hoặc rời khỏi Phái thành đến dã ngoại làm nhiệm vụ, vẫn luôn sống bằng số tiền dành dụm mà thôi. Cho nên vũ hội tân niên lần này bọn họ chờ đợi hơn bất kì kẻ nào, muốn kiếm những gốc rễ vững chắc, leo lên những thế lực mới phát, để có thể tiếp tục ngày lành.

Cao tầng Binh đoàn Long Cốt được cung kính lĩnh vào đại sảnh yến hội, gia nhập nơi phi thường náo nhiệt này.

Phục vụ sinh trong Yến hội đều là biến dị giả. Bọn họ ăn mặc chỉnh tề, tuy không có trang phục thống nhất, nhưng lại tận lực mặc quần áo đen của Nam Kinh. Tay bưng khay, thái độ khiêm tốn cung cấp phục vụ cho những khách nhân ở yến hội.

Đường Húc Hải thuận tay lấy hai ly rượu trên khay, cúi đầu ngửi một cái liền cười.

"Anh cười cái gì?" Phó Sử Ngọ không hiểu hỏi hắn.

Đường Húc Hải còn chưa trả lời, Hollande đứng kế bên liền hiểu rõ hỏi: "Vũ hội cung cấp không phải rượu à?"

Mặt Đường Húc Hải nhạt lại, kéo khóe môi một cái, nói: "Trong ly không phải rượu, là nước ngọt thôi."

Phó Sử Ngọ kinh ngạc, cúi đầu đến gần cái ly trước người Đường Húc Hải ngửi một cái, một mùi hương quen thuộc của nước ngọt, bọt ga thậm chí còn bắn vào mặt Phó Sử Ngọ.

"Thật là..." Phó Sử Ngọ kỳ quái hỏi, "Sao lại là nước ngọt chứ?"

Vũ hội không đều nên cung cấp rượu sao.

Đường Húc Hải vì bị Phó Sử Ngọ không hề dấu hiệu tới gần sát bên, tim đập hỗn độn một trận, hắn thanh thanh cổ họng nói: "Cho dù là tài lực của chính phủ Phái thành cũng không đủ sức mở một tiệc vũ hội chiêu đãi rượu, hiện tại rượu thuốc lá trà đã thành vật phẩm xa xỉ triệt để, hạ tầng cũng tồn không nhiều lắm."

Khoảng thời gian trước Đường Húc Hải vì tìm quà cho Phó Sử Ngọ, đã tiếp xúc với đống hàng xa xỉ kia một hồi lâu, hắn đoán chính phủ Phái thành hẳn là chi không nổi rượu dùng cho cả yến hội.

Nhưng cũng không ngờ lại xài đến nước ngọt.

Phó Sử Ngọ ngẩng đầu, như có điều suy nghĩ nhìn hắn hỏi: "Vậy socola có phải cũng thuộc về vật phẩm xa xỉ không?"

Phó Sử Ngọ phản ứng cũng không chậm, nguyên vật liệu chế tạo socola còn khó kiếm hơn cả thuốc lá rượu trà.

Đường Húc Hải cười một cái, vươn tay từ sau lưng vòng qua cổ y, nhẹ nhàng kéo kéo tóc y: "Socola tuy cũng ngừng sản xuất, nhưng so với thuốc lá rượu trà mọi người cảm thấy giá trị của nó cũng không lớn lắm."

Thuốc lá rượu xa hoa có thể bảo quản giá trị, mà lá trà lại chỉ tươi trong năm đó, trà khô thì sẽ sụt giá theo thời gian.

Sản phẩm đường, bởi vì vườn cây đại lượng gieo trồng mía, coi như vật phẩm bình thường có thể tiêu hao hằng ngày.

Socola cũng là từ đường, trở thành vật phẩm xa xỉ bất quá là vì nguyên vật liệu khan hiếm mà thôi.

Phó Sử Ngọ lắc đầu, né khỏi tay Đường Húc Hải, lui ra phía sau một bước.

Đường Húc Hải tiếc hận thu tay về, nhấc một cái ly lên, ra dáng ung dung tự tại đứng ở đó.

Lúc này, người tham gia vũ hội lục tục tới đã gần đầy đủ, một nam chủ trì đi lên trên đài cuối đại sảnh yến hội liền lên tiếng.

"Các vị, hoan nghênh tham gia vũ hội tân niên năm thứ 2 của tân lịch, tôi đại biểu chính phủ Phái thành chúc mọi người năm nay dồi dào khỏe mạnh, vạn sự như ý, cũng hy vọng Phái thành chúng ta trong năm mới này sẽ càng ngày càng tốt." Người này thoạt nhìn chừng bốn mươi, mặc một chiếc áo kiểu Tôn Trung Sơn, thản nhiên bình tĩnh đối mặt với mấy trăm người phía dưới: "Trong một năm vừa qua, chúng ta đã vượt qua một năm gian nan, một năm quá nhiều tai ương…"

"Là ai vậy?" Phó Sử Ngọ lặng lẽ hỏi Miêu Gia, Miêu Gia có vẻ rất hứng thú với bàn buffet vũ hội cung cấp, đang bưng một cái đĩa yên lặng hì hục ăn.

Miêu Gia giương mắt nhìn lại: "Ổng hả, hình như là tân thị trưởng của Phái thành. Họ Khích thì phải…"

"Khích Chấn Hoa." Ôn Triệu Minh bưng ly nhấp một ngụm nhỏ. Sau đó không dấu vết nhăn mày, nước ngọt gì đó thật sự không phải món yêu thích của anh.

Thị trưởng phát biểu trên đài, tuy vẫn là văn vẻ nhà quan, nhưng ông ta nói rất tình chân ý thiết, bản thảo diễn thuyết hiển nhiên cũng là được người văn chương xuất chúng biên soạn, phi thường cảm động.

Ít nhất Phó Sử Ngọ nghe thực nghiêm túc.

Khích Chấn Hoa phát biểu cũng không dài, ngắn ngủn mấy phút liền kết thúc, sau đó đi lên là một vị quân trang một thân phẳng phiu độ tuổi tứ tuần

Nhìn thấy người này, Phó Sử Ngọ bất ngờ, Đường Húc Hải khiếp sợ, Ôn Triệu Minh trợn to hai mắt nhìn, Miêu Gia cùng những tiểu đồng đội khác thì đều vẻ mặt mờ mịt.

"Các vị khách quan, chào buổi tối." Giọng của ông ta trầm thấp mà vững vàng, ông đứng đó đã bộc lộ khí thế uy nghiêm không giận tự uy, bất động tựa núi, khiến Phó Sử Ngọ cực độ hâm mộ."Tôi trịnh trọng đại biểu cho toàn thể quan binh quân khu tỉnh H, chúc mọi người năm mới vui vẻ."

Lời ông vừa dứt, người đứng dưới liền không tự chủ được vỗ tay cổ động.

Phó Sử Ngọ giờ mới phát hiện Đường Húc Hải khiếp sợ, y nghiêng nghiêng đầu, bước qua một bước kéo giọng hơi to, át đi tràng vỗ tay hỏi: "Húc Hải, anh quen vị quân nhân này à."

Đường Húc Hải giật mình một chút, quay đầu ghé vào lỗ tai y bảo: "Vị này chính là Lưu Hướng Dương quân khu tỉnh H, quân hàm thiếu tướng. Tôi trước kia không phải đã nói, từng đến Phái thành tham gia giải đấu vua nhà binh sao, lúc đó có gặp qua ổng."

Phó Sử Ngọ hiểu được gật gật đầu: "Xem ra vị này chính là người thắng của cuộc nội đấu phe phái quân đội."

Ôn Triệu Minh lặng lẽ đi tới nói tiếp: "Anh nói đúng. Vị này chính là tư lệnh quân khu mới nhậm chức, chỉ là giờ ông ta đã thăng lên quân hàm trung tướng. Tư lệnh trước chết do phân tử Nguyên lây nhiễm, vì thế quân khu tỉnh H vẫn luôn khá lộn xộn."

Phó Sử Ngọ căng môi, ánh mắt sắc bén nheo lại, nhìn Lưu Hướng Dương, chậm rãi nói: "Tôi không quản ông ta là phe phái nào, chỉ hy vọng ông ta không tốn quá nhiều tâm tư trong việc đấu tranh bên trong, chú ý nguy cơ của alien nhiều hơn."

Miêu Gia vùi đầu ăn đồ vật, nghe vậy vừa nhai vừa ngẩng đầu, đồng ý vươn ngón tay cái ra với Phó Sử Ngọ.

Ánh mắt Đường Húc Hải lóe lóe, vỗ bờ vai y nói: "Căn cứ hiểu biết của tôi, vị này chính là nhân vật đại biểu cho phe trẻ, tác phong rất cường ngạnh, cũng không phải một người nguyện ý đặt hết mọi chuyện lên việc tranh đấu."

Phó Sử Ngọ thở ra, nói: "Vậy là tốt rồi."

Hollande đang đứng một bên nghiêm túc nghe, Lưu Bội Kỳ cũng không để ý mấy chuyện này lắm, lão đại nói đi thế nào hắn liền đi thế đó, dù sao hắn cũng chỉ nghe một mình Phó Sử Ngọ.

Chân Tử hơi nhàm chán nghe phát biểu không chút phập phồng của Lưu Hướng Dương, quay đầu hỏi Vương Đan: "Chị Vương, chị muốn ăn gì không?"

Vương Đan giật mình, quay đầu nói với cô: "Em giúp chị lấy một chút đi."

Lưu Hướng Dương nói dài hơn Khích Chấn Hoa một chút, đa phần là cảm tạ sự trợ giúp trong vây thành chi chiến Phái thành trước đó, sau khi ông nói hết, Khích Chấn Hoa đi lên tuyên bố vũ hội bắt đầu.

Người của Binh đoàn Long Cốt có sáu người đàn ông, hai cô gái đến đây.

Nếu như là vũ hội trước khi, nam sĩ ít nhất phải mang bạn nhảy đi chung, nhưng hiện giờ lại không ai quản nhiều vậy, đa số đều là cánh đàn ông kết bè kết đảng thành đàn mà đến.

Sau khi Màn trời mở ra, nữ tính thức tỉnh dị năng và phát sinh biến dị cũng không ít hơn đàn ông, nhưng vì tính cách mềm mỏng và cảm tính trời sinh, dẫn đến tỉ lệ nữ tính tồn tại giảm xuống trên diện rộng.

Hiển nhiên Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải đều không nghĩ tham gia vũ hội liền nhất định phải khiêu vũ, Vương Đan cũng không trông cậy hai cái tên này có tự giác, Ôn Triệu Minh ngược lại rất lịch thiệp, nhưng Vương Đan cũng không thể miễn cưỡng một người đeo chi giả vừa mới thích ứng với việc đi lại phải khiêu vũ với cô, vì thế chỉ có thể nhắm vào Hollande và Lưu Bội Kỳ Miêu Gia.

Nhìn nhìn ba người ông này, Vương Đan quyết đoán chọn Hollande.

Vương Đan cất bước đi qua, gợi khóe môi lên mỉm cười, hỏi Hollande: "Có thể mời tôi nhảy một điệu chứ?"

Giáo dục từ nhỏ của Hollande, khiến hắn không có khả năng từ chối lời mời chủ động của một nữ sĩ, vậy quá thất lễ.

Hollande hơi xoay người vươn khuỷu tay ra: "Vinh hạnh của tôi."

Hai người khoát tay đi rồi, Chân Tử hâm mộ nhìn theo bóng hai người họ, Chân Tử quay đầu xem xét một hồi, quyết đoán duỗi ma trảo về phía Miêu Gia.

Cô trực tiếp đi lên tha Miêu Gia đi: "Theo giúp chị khiêu vũ!"

Miêu Gia giãy giụa đưa cái đĩa trên tay cho một phục vụ sinh đi ngang qua: "Chờ chút! Em không biết nhảy a."

"Không sao! Chị dạy cho." Chân Tử hùng hổ xách Miêu Gia đi.

Bộ dáng Miêu Gia bị tha đi quá mức đáng thương, Lưu Bội Kỳ phốc cười.

Phó Sử Ngọ nhìn bọn họ cười, Ôn Triệu Minh đột nhiên chọt chọt y: "Có người tới."

Phó Sử Ngọ quay đầu, liền nhìn thấy Thị trưởng Khích dẫn Lưu trung tướng vừa phát biểu xong đến đây.

Thấy bọn họ nhìn chăm chú vào hướng này, không chút do dự đi tới, Phó Sử Ngọ ý thức được bọn người bọn họ chính là mục tiêu, lập tức khẩn trương lên.

Đây là một thị trưởng và một tư lệnh quân khu, từ nhỏ đến lớn lãnh đạo lớn nhất y gặp được cũng chỉ có cục trưởng và quan quân kho trung tâm kia!

Cả người Phó Sử Ngọ đều cứng lại, mặt lập tức không có biểu tình.

Ôn Triệu Minh tà tà đứng bên trái Phó Sử Ngọ, Đường Húc Hải nghiêng nghiêng đầu, đến gần tay phải Phó Sử Ngọ. Hai người đến bên cạnh y tạo thành một phe, sự lo lắng khiến Phó Sử Ngọ khẩn trương lập tức không lợi hại quá mức nữa.

79. Chương 79

Mắt Khích Chấn Hoa đảo qua ba người họ, sau đó đặt lên Phó Sử Ngọ ở trung tâm có vẻ đang được xung quanh bảo vệ.

Ông không có một chút kiêu ngạo nào, chủ động vươn tay đi tới gần Phó Sử Ngọ, chưa nói đã cười.

"Vị này nhất định là đội trưởng Phó đúng không? Cửu ngưỡng đại danh, đáng tiếc tôi vẫn luôn quá bận rộn, cũng không thể gặp được anh lần nào."

Phó Sử Ngọ vươn tay ra bắt tay ông, mày hơi nhăn lại, sau đó nói: "Thị trưởng Khích, chào buổi tối."

"Ha ha, chào buổi tối." Thị trưởng Khích xoay người nói với Lưu Hướng Dương: "Lưu tư lệnh, giới thiệu cho ngài, vị này chính là anh hùng ngăn cơn sóng dữ cứu lại Phái thành, đội trưởng Binh đoàn Long Cốt—— anh Phó Sử Ngọ."

Phó Sử Ngọ lúc này cũng không bị động nữa, giương mắt nhìn về phía Lưu Hướng Dương, y vừa định bắt tay đối phương, nào nghĩ rằng vị Lưu Hướng Dương đưa tay "cạch" một tiếng cho y kính một cái chào theo kiểu quân đội.

Động tác của Lưu Hướng Dương quá nhanh, khiến người ở đây đều không kịp phản ứng, chỉ có thể há hốc mồm nhìn ông, cả thị trưởng Khích cũng hơi đơ ra, không biết nói tiếp thế nào.

May mà Lưu Hướng Dương cũng không cần người nói tiếp, chào theo nghi thức quân đội vài giây xong, ông liền buông xuống tay, trịnh trọng nói: "Đội trưởng Phó, cảm tạ anh làm ra hy sinh cùng cống hiến thật lớn trong Phái thành chi chiến! Tôi vẫn luôn muốn tự mình cảm tạ anh, không thể khen ngợi công tích của Binh đoàn Long Cốt trước mặt công chúng, là xuất phát từ suy tính nào đó, tôi xin giải thích với anh."

Phó Sử Ngọ kích động đến mắt đều đỏ, chỉ cần một lời thôi đã có hảo cảm ngay với Lưu Hướng Dương.

Cổ họng Phó Sử Ngọ thắt chặt nói: "Tiêu diệt lũ alien cấp 3 đó không phải chỉ là công lao riêng của long cốt chúng tôi, đội trưởng Cảnh Lương Quan cũng cống hiến thật lớn, chúng tôi không dám kể công, cũng không có thể độc chiếm công lao này."

Lưu Hướng Dương khẳng định: "Anh yên tâm, công của những liệt sĩ Cảnh Lương Quan cũng sẽ được lịch sử ghi khắc, tuyệt đối không bị người đời quên đi." Ông nhìn nhìn Phó Sử Ngọ, nội tâm cảm thán: thật trẻ tuổi. Lưu Hướng Dương nghiêm mặt nói: "Tình thế sau này có lẽ sẽ càng thêm ác liệt nguy hiểm, hy vọng Binh đoàn Long Cốt có thể không ngừng cố gắng, làm ra cống hiến vì bảo vệ dân chúng Phái thành."

Lưu Hướng Dương nhìn nhìn Ôn Triệu Minh, Ôn Triệu Minh bất động thanh sắc nhìn lại ông, vẻ mặt nghiêm khắc của Lưu Hướng Dương bỗng lộ ra một nụ cười: "Cũng hy vọng quân dân chúng ta hợp tác càng thêm chặt chẽ, đương nhiên nếu Binh đoàn Long Cốt có thể càng dễ thương lượng hơn một chút, sẽ càng tuyệt vời."

Ôn Triệu Minh hơi lung túng, té ra đại danh của anh đã truyền đến tai vị tư lệnh quân khu này rồi.

Lưu Hướng Dương vui vẻ nói: "Nếu là yêu cầu hợp lý chúng tôi tất nhiên sẽ toàn lực thực hiện, sẽ không để các anh trả giá không công như thế, xin các anh yên tâm, đây là cam đoan của tôi."

Phó Sử Ngọ không quá rõ, Đường Húc Hải trầm mặc không nói, Ôn Triệu Minh mở miệng bảo: "Chúng tôi đương nhiên tin tưởng, quân đội là công chính công bằng."

"Vậy là tốt rồi."

Kế tiếp Lưu Hướng Dương nói một ít câu, sau đó liền đi theo thị trưởng Khích rời khỏi chỗ bọn họ, giao lưu lần này cũng không dài chỉ ngắn ngủn mấy phút mà thôi, nhưng lại bị người khác nhìn thấy rõ.

Phó Sử Ngọ không hiểu hỏi Ôn Triệu Minh: "Câu cuối của Lưu tư lệnh có ý gì?"

Đường Húc Hải kéo kéo khóe miệng nói: "Ông ta nói là thời điểm trước kia bên phe phái đấu tranh với họ, có kẻ dám tìm tới cửa ý đồ gạt bỏ công lao của Sử Ngọ."

Ôn Triệu Minh ừ một tiếng: "Lúc ấy tôi cầm chuyện này, không nói lời hay lắm, có lẽ những lời kia truyền đến tai Lưu tư lệnh."

Phó Sử Ngọ có chút kinh ngạc. Chỉ vì chuyện đó, vị trung tướng này liền tự mình đến cam đoan. Hơn nữa lời giải thích trước đó, y cảm giác vị tư lệnh này bình dị gần gũi đến bất ngờ, tuyệt không giống trong tưởng tượng của y.[anh Ngọ tốt nhất k nên làm chính trị a~]

Nhiệt độ bên trong hội trường hơi cao, Phó Sử Ngọ cảm giác có chút khát nước, nhưng y lại không muốn uống nước ngọt, ánh mắt không ngừng lia qua khay trong tay phục vụ sinh, rất là rối rắm.

Ngay lúc này một người nhích lại gần sau lưng y.

Phó Sử Ngọ tuy không mở cảm quan ra, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sau lưng có người, nhưng bởi vì đây là vũ hội tân niên, có người rất nhiều nên y cũng không để ý.

Người nọ tiến đến sau lưng Phó Sử Ngọ, thình lình mở miệng hỏi: "Đội trưởng Phó cũng cảm thấy vũ hội này không có rượu uống, thất sắc vài phần đúng không?"

Phó Sử Ngọ sửng sốt, quay đầu nhìn lại, trong lòng kinh ngạc, mày không khỏi nhíu, hỏi: "Anh là ai?"

Cũng khó trách y cảm thấy kinh ngạc, người này mặc trên người một bộ đồ rất hoàn mỹ, kiểu dáng chất liệu cũng cực kì mới mẻ đắc đỏ, không phải dạng thường, nghiễm nhiên là nhờ người thiết kế.

Người nọ tuổi không lớn lắm, bộ dạng cũng xuất sắc, chẳng qua điều quái dị là trên mặt hắn lại đeo một cái mặt nạ bảo hộ khéo léo, một cái ống tinh tế trong suốt từ mặt nạ kéo dài đến trang bị sau thắt lưng hắn, khiến hắn thoạt nhìn rất kì lạ.

Đường Húc Hải đứng cách đó không xa nói chuyện với Ôn Triệu Minh, nhưng vẫn thường nhìn qua bên này, chỉ lơi lỏng chớp mắt một cái lại để một người tiếp cận. Đường Húc Hải trong lòng không vui, bèn đi tới.

Độ cao của Đường Húc Hải trội hơn bình quân rất nhiều, người này lại còn lùn hơn Phó Sử Ngọ hai ba cm, Đường Húc Hải từ trên cao nhìn xuống, cực đủ áp bách hỏi: "Anh có chuyện gì?"

Người nọ thấy Đường Húc Hải khí thế bức nhân, không khỏi lui về phía sau một bước, có chút sợ hãi nói: "Không có gì, tôi chỉ là… Nhà của tôi có rất nhiều rượu ngon quý báu, muốn mời vài vị cua Binh đoàn Long Cốt thưởng thức thôi."

Ôn Triệu Minh lúc này cũng đi tới, nhìn thấy người này liền kinh ngạc thốt lên: "Tại sao là anh?"

Người nọ nhìn thấy Ôn Triệu Minh ánh mắt đột nhiên sáng lên, giống như phát hiện tấm gỗ cứu mạng: "Là anh! Nhà họ Ôn… Ôn Triệu Minh đúng không!"

Ôn Triệu Minh sắc mặt phức tạp nhìn hắn đeo chiếc mặt nạ bảo hộ trên mặt: "Anh làm sao vậy? Đeo cái đó làm gì?"

Trên mặt người nọ hiện lên vẻ không được tự nhiên, lắp bắp nói: "Cái này… Kỳ thật cơ thể của tôi không quá khỏe, cái này chỉ là để lọc không khí."

Sắc mặt Ôn Triệu Minh lại càng kỳ quái, thậm chí nghiêm túc hỏi: "Phải không? Sao tôi tới giờ chưa nghe nói Vân công tử tập đoàn Vân Đạt thân thể không khỏe chứ? Chẳng lẽ còn không tốt hơn cái thân thể hai chân tàn phế của tôi này nữa?"

Mặt Vân công tử lúc trắng lúc xanh, hiển nhiên là chịu không nổi chế giễu của Ôn Triệu Minh, nhưng hắn lại không thể nổi nóng, chỉ có thể sắc mặt khó coi xả ra một nụ cười: "Cũng chỉ là chuyện trong năm nay thôi."

Phó Sử Ngọ cẩn thận nhìn thứ hắn đeo, sau đó như đã hiểu ra: "Anh dùng máy hô hấp, dùng để lọc khí đúng không?"

Nếu như là máy dưỡng khí ít nhất phải có bình chứa, không có khả năng nhỏ xíu gắn bên hông như thế, nếu là lọc khí, chỉ cần một máy lọc là được.

Vân công tử xấu hổ lên, cuối cùng chỉ có thể nói: "Đúng vậy, đây là mặt nạ bảo hộ lọc khí."

Ôn Triệu Minh lập tức hiểu, mở to hai mắt nhìn, nói: "Anh vẫn luôn mang mặt nạ lọc khí này? !" Sau đó anh bình tĩnh nói: "Nói vậy phân tử Nguyên trong cơ thể anh còn không đến một phần trăm à."

Vân công tử đặt tay lên mặt nạ bảo hộ nói: "Đúng vậy, từ khi màn trời mở ra, tôi vẫn mang mặt nạ này, chưa bỏ xuống lần nào."

Phó Sử Ngọ nhìn gương mặt lạnh nhạt của Ôn Triệu Minh, chậm rãi hiểu ra.

Giống như lúc trước Ôn Triệu Minh nhận được tin tức nội bộ, nhắc anh đến kho trung tâm. Cho nên cũng sẽ có người không bao lâu sau khi rặng mây đỏ xuất hiện, liền nhận được tin phân tử Nguyên chính là nguyên nhân gây nhiễm.

Khá giống hồi đó khi rạch nước bị ô nhiễm mọi người đổi thành uống nước lọc vậy. Lúc thở chỉ cần lọc bỏ phân tử Nguyên là có thể tránh cho phân tử Nguyên hít vào cơ thể.

Phó Sử Ngọ nhăn mày hỏi: "Anh như vậy có được không? Cuộc sống sau này còn dài, cũng không thể vĩnh viễn mang thiết bị lọc này? Chỉ cần thích ứng phân tử Nguyên, hô hấp uống nước đều không thành vấn đề. Cũng không cần cả ngày đeo mặt nạ phiền toái như vậy."

Vân công tử xấu hổ giận dữ, hơi bất mãn nói: "Lấy xuống, lỡ tôi phát bệnh chết mất thì làm sao? !"

Phó Sử Ngọ ngây ngẩn cả người, sau đó mắt y sắc lên, nói: "Chỉ cần hệ miễn dịch trong cơ thể khỏe mạnh, đều sẽ không xuất hiện miễn dịch không hiệu quả!"

Người chết sớm nhất do phát bệnh là rất nhiều, nhưng những người đó đa số đều là lão ấu bệnh tàn, thân thể suy yếu, lực miễn dịch quá thấp. Mà thành niên đang tuổi tráng niên, chỉ cần không bệnh tật gì đều sẽ không chết do nhiễm phân tử Nguyên, cũng rất ít khi xuất hiện miễn dịch không hiệu quả.

Vân công tử không có khả năng không biết chuyện này, nói cho cùng chính là sợ hai tình huống ngoại lệ kia, sợ chết mà thôi!

Quyền quý sợ chết như hắn ở Phái thành không phải số ít, dù sao ai cũng không biết mình bề ngoài nhìn khỏe mạnh, nhưng có phải tên xúi quẩy một phần vạn kia hay không. Bọn họ rất tiếc mạng, nắm giữ vật tư tài phú trong tay, co đầu rút cổ sống ngày tháng dễ chịu ở khu phía đông.

Sau khi chính quyền Phái thành thay đổi, có người dựa núi bị rơi đài, không thể không chạy ra chung quanh chuẩn bị, muốn kiếm chỗ dựa khác. Vân công tử cũng như vậy, nhưng mắt của hắn rất sắc bén, nhìn chằm chằm vào Khích Chấn Hoa, sau đó lại thấy được Lưu tư lệnh đặc biệt đến nói chuyện với người của long cốt, lúc này mới tới thử xem có thể mượn sức thế lực mới phát này hay không.

Phó Sử Ngọ không phải không hiểu có một số người đặc biệt sợ chết, sợ chết đến không dám đối mặt alien, trốn trong tòa thành an toàn. Nhưng sợ đến độ này, mang theo mặt nạ lọc khí, sống tạm cho qua ngày…

Vân công tử quá mức tiếc mệnh, không hợp với quan niệm của Phó Sử Ngọ. Tóm lại, người như vậy y không muốn giao tiếp.

Phó Sử Ngọ trầm giọng nói: "Giãy giụa sinh tử tuy thống khổ, nhưng chỉ có như vậy mới thể hiện được ý nghĩa sinh tồn. Alien một ngày chưa bị đánh lui, liền một ngày không thể lơi lỏng. Tôi vẫn luôn cố gắng muốn mạnh lên, sau đó tiêu diệt hết lũ alien. Tôi không muốn kết bạn với người như anh! Cũng sẽ không uống rượu với anh."

Phó Sử Ngọ nói chuyện kiên định đến thế, giống như đây chính là ý chí y muốn quán triệt nhất sinh, không có gì có thể dao động.

Đường Húc Hải đứng một bên, bản mặt vốn đang đanh không khỏi lộ ra vẻ đần, ngay lúc này bốn người đang khiêu vũ trở lại.

Bọn họ thấy không khí bên này không đúng lắm, vội vàng chạy tới.

"Xảy ra chuyện gì ?" Hollande hỏi.

Ôn Triệu Minh ôm cánh tay, vẻ mặt khinh thường nhìn Vân công tử: "Không có gì, chỉ là có tên nhát gan mà thôi."

Vân công tử nổi giận, nhưng đối mặt Ôn Triệu Minh đã từng bị hắn thầm khinh bỉ lại không dám nói gì, tình thế không có lợi. Cuối cùng, hắn chỉ có thể xám xịt rút, tối hôm nay hắn còn rất vội, không có thời gian so đo với bọn người này, chờ hắn tìm được thế lực lợi hại hơn họ để mượn sức, coi có giáo huấn bọn họ hay không!

Đi một Vân công tử, lục tục lại tới vài nhóm cùng một loại người đến kéo quan hệ, cũng có những lãnh đạo binh đoàn và nghiệp đoàn khác tò mò, tiến đến làm quen.

Phó Sử Ngọ càng ở càng thấy không có ý nghĩa, dứt khoát rời đi trước. Y vừa đi, đại quân đội đương nhiên cũng rời đi theo.

Phó Sử Ngọ lại cảm thấy ngại ngùng, y nói: "Các anh chơi tiếp đi, không cần rời đi sớm như vậy."

Hiện tại chỉ hơn 10h, cách giao thừa còn cả tiếng đồng hồ.

Đường Húc Hải không hề gì nói: "Cũng không có gì chơi, có quen biết ai đâu."

Chân Tử lại nói: "Những người đó không ai quen, cười giả mù sa mưa muốn chết, không bằng tự chúng ta đi chơi đi!"

Ánh mắt Chân Tử lóe sáng chờ mong, Phó Sử Ngọ hỏi: "Em muốn đi đâu?"

Con ngươi Chân Tử chuyển chuyển, nói: "Tối nay đón năm mới, phố thương nghiệp nhất định chưa đóng cửa, khẳng định thực náo nhiệt, không bằng chúng ta qua đó ngao du, còn có thể ăn chút đồ ăn khuya."

Miêu Gia đồng ý nói: "Đúng, tối hôm nay người trên đường nhất định không ít."

Hiện tại lại không có tiết mục giải trí gì, cũng không có tiệc tối chơi, mọi người muốn vui chơi nhất định phải đi ra.

Vì thế 8 người liền đi xe đến thương nghiệp phố, để xe lại sau đó đi bộ chơi.

Phố Thương nghiệp quả thật náo nhiệt, buổi tối người cũng nhiều đến lạ, thậm chí có rất nhiều người có óc kinh tế bày quán bán đồ ăn vặt bên đường.

Cái này vui nè, Chân Tử và Miêu Gia lập tức bước không nổi nữa, hai người vừa đi vừa ăn, chậm rãi liền tách khỏi đoàn người.

Chờ Chân Tử và Miêu Gia ăn uống no đủ, những người khác đã sớm không thấy bóng dáng. Hai người họ cũng không để bụng, dứt khoát kết bạn đi dạo trên phố thương nghiệp.

"Miêu Gia, em có biết ở đâu có quán bar không." Chân Tử khuyến khích Miêu Gia, "Không bằng chúng ta đến quán bar chơi đi."

Miêu Gia xoa cái bụng ăn quá no, nói: "Quán bar có gì vui. Giờ rượu đắc thế…"

"Chị mày bao được chưa. Chị trước giờ chưa từng đi, em coi như đi theo chị đi, mau lên!" Chân Tử dùng mắt uy hiếp nhìn cậu.

Miêu Gia không thể không đồng ý cùng đi với cô, đừng nhìn cậu cao hơn Chân Tử một cái đầu. Chân Tử nhìn mảnh mai thế thôi nhưng quả thật chính là dị năng giả cấp ba, cậu không thể trêu vào a.

Đêm trước Tân niên, người đến quán bar ăn chơi rất nhiều, đa số đều là dị năng giả, tuy hiện tại rượu là vật phẩm đắc đỏ, nhưng đối với dị năng giả thường xuyên xuất sinh nhập tử vẫn có thể gánh vác nổi.

Tân niên, sao có thể không uống một ly.

Chân Tử cùng Miêu Gia đùa vui vẻ, Miêu Gia trong lúc vô tình thoáng nhìn, hình như thấy được một bóng dáng quen thuộc.

Miêu Gia không khỏi chen qua đám người, nhìn khắp nơi.

Chân Tử bất mãn chen đến cạnh cậu: "Em đừng chạy lung tung a, bên này đều là dị năng giả, lỡ có việc em xa chị quá chị không bảo vệ nổi đâu."

Miêu Gia không hiểu nghiêng nghiêng đầu: "Vừa rồi hình như em thấy chị Vương."

Chân Tử bất ngờ, cô kiễng mủi chân dùng sức nhìn: “Không thấy a.”

Miêu Gia hơi mất mát nói: “Chỉ liếc mắt một cái đã không thấy tăm hơi, chị ấy còn đứng kế bên một tên nào đó em không biết.”

Chân Tử nhìn cậu vài cái, giễu cợt nói: “Chắc là người theo đuổi chỉ. Em để ý quá vậy? Chẳng lẽ em thích chị Vương sao?”

Cô chỉ nói giỡn, lại không ngờ Miêu Gia bắt đầu mắc cỡ.

Chân Tử lập tức ngây người: “Thật hả? ! Em thích chị Vương á? ! Bình thường không nhìn ra a.”

Miêu Gia vừa thẹn vừa ngại lườm cô một cái: “Hôm nay chị ấy ăn diện đẹp quá trời chị không phát hiện hả? Em chỉ thấy hơi hơi thích thôi, rất có mùi nữ nhân.”

Chân Tử không phục: “Chị cũng ăn diện rất đẹp mà, chị cũng rất có mùi nữ nhân, sao em không thích chị?”

“Chị á? Chị y chang nữ hán tử thích sao nổi chớ.”

“Chị nào có? ! Rõ ràng Chị Vương mới càng giống nữ hán tử!”

“Chị ấy không phải, đó là phong phạm nữ vương nha…”

Không nói đùa đâu, hai tên này đã hoàn toàn rơi vào đại chiến cãi tay đôi.

Đường Húc Hải nương biển người chật chội, nhân cơ hội vứt bỏ Hollande và những người khác, mang theo Phó Sử Ngọ bước nhanh xuyên qua các cửa hàng phố thương nghiệp.

Phó Sử Ngọ bị kéo đi không hiểu ra sao: “Húc Hải, anh rốt cuộc muốn mua cái gì?”

Đường Húc Hải quay đầu lại thấy không còn bóng ai, mới vừa lòng chậm lại bước chân, nhưng tay vẫn nắm chặt tay Phó Sử Ngọ.

“Để khỏi đi lạc, tôi kéo cậu.” Đường Húc Hải mặt không đổi sắc ba xạo.

“A.” Phó Sử Ngọ ngoan ngoãn gật đầu.

Hai người đi trong đám người xuôi ngược, Phó Sử Ngọ cứ chú ý đến mấy quán nhỏ bên đường, y từ trước đến giờ chưa từng đến những nơi như chợ đêm thế này.

Tuy không đa dạng phong phú như dĩ vãng, hơi đơn điệu, nhưng mục đích của mọi người bất quá chỉ là coi náo nhiệt.

Đường Húc Hải gồng nửa ngày, rốt cục tìm được đề tài, nhưng hỏi ra miệng xong lại hận không thể cắn đứt mịa đầu lưỡi cho rồi: “Sử Ngọ, cậu tính lúc nào tìm đối tượng?”

Phó Sử Ngọ bất ngờ, y đơ đơ quay đầu nhìn Đường Húc Hải đang ảo não lại mang chút chờ mong.

Mày Phó Sử Ngọ nhăn lại, nghiêm túc lâm vào suy tư.

Lòng Đường Húc Hải trầm xuống, một lúc lâu, Phó Sử Ngọ mở miệng nói: “Tôi chưa từng nghĩ qua.”

“A?” Đường Húc Hải chớp mắt mấy cái, tận lực thể hiện hắn là đơn thuần tò mò, mà không có tâm tư khác: “Cậu cũng không nhỏ, là lúc nên yêu rồi …”

Phó Sử Ngọ chăm chú nhìn vào hắn nói: “Tôi không có tính toán kia, trước kia chưa từng nghĩ, về sau cũng không nghĩ.”

Đường Húc Hải thầm vui vẻ, sau đó lại cả kinh, hắn không khỏi hỏi: “Vì cái gì? Chẳng lẽ trước kia cậu từng trải qua chuyện gì không tốt?” Tỷ như từng bị lừa gạt tình cảm chẳng hạn?

Phó Sử Ngọ lắc đầu, cười một cái, nói: “Không có.” Sau đó ánh mắt y đứng đắn lên nói: “Thời điểm hỗn loạn hiện tại, tôi sẽ không có tâm tư gì đi yêu. Lúc tương lai còn chưa rõ mà đi yêu, là hành vi không chịu trách nhiệm cực đoan với con gái.”

Đường Húc Hải nghe thế tâm tình ngũ vị tạp trần, không biết là nên mừng hay nên khóc, miễn cưỡng nâng khóe miệng một chút nói: “Lời này của cậu không đúng lắm, bất kể lúc nào chuyện sinh con đẻ cái cũng

không thể chậm trễ. Hồi cách mạng cũng đâu có chuyện cấm cưới vợ sinh con. Hiện tại trong mạt thế này, mới càng phải nắm lấy thời gian quý trọng cơ hội."

Phó Sử Ngọ nghe xong, có vẻ có lý, y nói: "Có lẽ anh nói đúng. Nhưng tôi quả thật làm không được. Chỉ cần một ngày alien còn tồn tại, tôi liền không kết giao với ai. Giờ tôi chỉ có một tâm tư, chính là cố gắng mạnh lên, sớm đem alien đuổi đi, đoàn tụ với cha mẹ tôi." [Xì... xạo ke]

Đường Húc Hải nhìn vẻ mặt kiên định của Phó Sử Ngọ, biết y không phải nói giỡn mà là nghiêm túc. Tâm tư vẫn luôn bị Phó Sử Ngọ quấy nhiễu kia, đại não sôi trào cứ nghĩ vu vơ kia... cũng chậm rãi lạnh lại.

Đúng vậy, bây giờ là lúc nào mà hắn còn dư tinh lực để nghĩ mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt thế này? Hollande vô tư tới vô tâm như vậy, hắn sao cũng học theo làm rối trận tuyến chứ.

Điều hắn hiện tại phải làm không phải là trợ giúp Phó Sử Ngọ, đứng bên cạnh y làm hậu thuẫn kiên cố của y sao.

Tâm tư Phó Sử Ngọ luôn rất đơn giản. Nếu nói như vậy, liền thật sự không có cái gì có thể -trước khi y thực hiện được mục tiêu một nhà đoàn tụ- đả động tâm của y. Hollande các loại thủ đoạn gì căn bản khỏi cần lo!

Tân niên đi qua, Binh đoàn Long Cốt lại lao vào nhiệm vụ huấn luyện thông thường.

Buổi chiều hôm nay, Ôn Triệu Minh gọi Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải hai người trở về.

"Vừa rồi tiến sĩ Âu Dương tìm tôi một chuyến, hiện tại gặp phải một nan đề." Ôn Triệu Minh ngồi trên ghế, ra hiệu kêu hai người họ ngồi xuống nói chuyện.

Đường Húc Hải không ngồi ngược lại dựa vào một bên tường: "Chuyện gì?"

Tuy Âu Dương đáp ứng điều kiện của Ôn Triệu Minh, lấy một phần ba thù lao ban đầu để chế tạo cho Phó Sử Ngọ hai thanh súng sứ thép, nhưng có vài tài liệu hắn thu gom không được .

"Khó khăn hiện tại là không có chất đông lạnh. Lúc Âu Dương chế tạo loại sứ thép này, có thể làm được cao áp cực nóng trong chớp mắt, nhưng một điều kiện khác chính là làm quá lạnh cực nhanh. Thiết bị làm lạnh bình thường không đạt được điều kiện tạo nhiệt độ thấp đến vậy, nên yêu cầu một loại chất đông lạnh đặc biệt. Nhưng loại thuốc này đã bị Âu Dương dùng hết rồi, lượng tạo nên lại không đủ cho một cây súng."

Đường Húc Hải ôm cánh tay trầm tâm tĩnh khí hỏi: "Ông ta nói thế nào?"

Âu Dương không là loại người đáp ứng giải quyết xong rồi nửa đường đổi ý, khẳng định còn có cách.

Phó Sử Ngọ nhìn Ôn Triệu Minh chờ anh nói.

Ôn Triệu Minh cười khổ một tiếng nói: "Chất đông lạnh này chỉ có viện nghiên cứu đại học khoa học kỹ thuật tỉnh J còn chứa đủ liều, toàn bộ tỉnh H khỏi phải bàn nữa."

Mày Phó Sử Ngọ nhăn tít lại.

Chất đông lạnh rất hiếm đưa vào sử dụng, đa số chỉ dùng trong phòng thí nghiệm, người thường xài thiết bị làm lạnh là đủ, cũng chỉ có mấy đơn vị nghiên cứu có thực hiện những thí nghiệm quá chuyên nghiệp như đại học khoa học mới có.

"Tỉnh J..." Phó Sử Ngọ đứng lên, lạnh lùng nói: "Vậy đành đi một chuyến ."

Đường Húc Hải đứng thẳng dậy: "Cậu xác định sao? Đại học khoa học kỹ thuật tỉnh J đóng ở thành phố Liễu Nguyên đã bị alien công phá, hiện lượng alien tỉnh J rất nhiều đó."

Phó Sử Ngọ dứt khoát gật gật đầu, từ trước tới giờ y không phải một người lề mề, đưa ra quyết định cũng rất nhanh.

"Đây là vũ khí chế tạo cho tôi, tôi không cố gắng sao được." ánh mắt Phó Sử Ngọ lướt lướt qua hai người, nói: "Cho nên, tự tôi đi là được, hai anh liền lưu thủ ở Phái thành phát triển Binh đoàn Long Cốt cho tốt."

80. Chương 80

Cái này sao được chứ!

Tính toán ban đầu của Ôn Triệu Minh chính là tung một lượng điểm số công tín lớn, coi chất đông lạnh kia là nhiệm vụ cỡ lớn tuyên bố ra ngoài, quyết định này của Phó Sử Ngọ hoàn toàn ra ngoài dự liệu của anh.

"Sử Ngọ, có quá mạo hiểm không?" Ôn Triệu Minh ngồi không yên, anh đứng dậy khuyên nhủ: "Anh không cần tự đi, Phái thành có mấy nghiệp đoàn và binh đoàn lớn, chúng ta có thể tuyên bố nhiệm vụ, để bọn họ đi một chuyến mang về cho chúng ta là được rồi."

Phó Sử Ngọ lắc đầu nói: "Anh tốn lượng điểm số công tín để tuyên bố nhiệm vụ, còn không bằng giữ lại phát triển binh đoàn chúng ta. Hơn nữa, hiện tại uy vọng của Binh đoàn Long Cốt đang thịnh, lại đi tuyên bố nhiệm vụ cho những công hội hoặc binh đoàn khác đến thành phố Liễu Nguyên tìm chất đông lạnh, mình lại co đầu rút cổ ở phía sau. Điều này sẽ tổn hại uy danh chúng ta, người khác sẽ coi binh đoàn chúng ta ra gì nữa."

Ôn Triệu Minh không bị lời của Phó Sử Ngọ làm bất ngờ, hiển nhiên anh cũng đã nghĩ tới. Anh nói: "Tôi nghĩ đến vấn đề này rồi, quy mô của Binh đoàn Long Cốt chúng ta so với các binh đoàn và nghiệp đoàn lớn địa vị tương đương ở Phái thành vẫn là khá nhỏ, hơn nữa phát triển cũng trễ hơn, không tự mình ra trận, cũng có thể hiểu được."

Phó Sử Ngọ lắc đầu: "Người khác sẽ không nhìn vậy, cũng sẽ không nghĩ vậy. Huống chi chúng ta còn có đồng minh là nghiệp đoàn Bình Nam. Người khác căn bản sẽ không nghĩ chúng ta thế lực nhỏ yếu. Alien tỉnh J mặc dù nhiều, nhưng nếu chỉ là alien, lấy thực lực của chúng ta, cũng không phải quá mức gian nan. Hơn nữa, có thể kéo những vật tư thiết bị ở tỉnh J về, cũng là ổn kiếm không lỗ, một lượng tiền thu tương đối lớn."

Ôn Triệu Minh rối rắm, Đường Húc Hải im lặng không lên tiếng.

Ôn Triệu Minh dứt khoát mở miệng hỏi hắn: "Húc Hải anh thấy thế nào?"

Đường Húc Hải vững vàng nói: "Tôi cảm thấy Phó Sử Ngọ nói rất có lý." Ôn Triệu Minh kinh ngạc, Đường Húc Hải nói tiếp: "Tôi cùng đi với cậu, tiện thể thư giản gân cốt luôn. Huống chi, Binh đoàn Long Cốt thành lập tới nay đều nhận mấy nhiệm vụ tiểu đánh tiểu nháo, đã sớm phải trải qua một trận rèn giũa chân chính."

Ôn Triệu Minh không nói nên lời, Binh đoàn Long Cốt chia thành hai đội, mỗi đội tiêu diệt alien tuy không nhiều, nhưng cũng không dưới một ngàn con. Còn bị nói là tiểu đánh tiểu nháo… Chân tâm đốt cây nến cho mấy đoàn viên của Binh đoàn Long Cốt a.

Phó Sử Ngọ quay đầu nói với Ôn Triệu Minh: "Nếu vậy, cho Húc Hải cùng đi theo tôi, chỉ mang một trong hai tiểu đội đi. Lưu lại đội của Thiệu Nhạc, Hollande, Triệu Minh anh cũng ở lại tọa trấn."

Ôn Triệu Minh mắt thấy Phó Sử Ngọ đã hạ quyết tâm, đành thỏa hiệp: "Tốt lắm, tôi liền liên hệ với Chu Vĩ Hoa, bảo anh ta thêm vài người đi theo các anh."

Tình địch bị vứt xó! Đường Húc Hải nhịn không được mừng thầm trong lòng.

Tuy đã hạ quyết tâm làm lạnh tình cảm bắn tung tóe bốn phía của mình, chỉ yên lặng bảo hộ làm hậu thuẫn kiên cố cho Phó Sử Ngọ. Nhưng khó chịu đối với tên tình địch Hollande vẫn chưa giảm chút nào.

Hai người rời khỏi văn phòng Ôn Triệu Minh, đi về hướng lầu trái, Đường Húc Hải nhịn không được hỏi: "Sao cậu lại để Hollande ở lại? Tôi còn tưởng cậu sẽ dẫn anh ta cùng đi."

Phó Sử Ngọ quay đầu nghiêm túc nói: "Đương nhiên phải để anh ta lại. Gần đây anh ta luôn cố gắng lấy lòng tôi, không phải là vì muốn có được cơ hội bộc lộ tài năng à. Tôi tuy không hiểu làm lãnh đạo gì, nhưng cũng không phải ngốc. Trên người tôi có cái gì đáng để anh ta cố gắng lấy lòng như vậy, chỉ có thân phận thủ trưởng thôi."

Phó Sử Ngọ cong khóe miệng lên, lộ ra một nụ cười: "Trước kia cũng thường xuyên thấy những đồng sự đó nịnh bợ trưởng phòng, thậm chí còn có người đạp tôi leo lên. May mà trưởng phòng biết tôi không giỏi giao

tiếp, nhưng năng lực nghiệp vụ vẫn có, mới không bị tiểu nhân hất bay. Kỳ thật tôi không phải thực thích chuyện này, nhưng lần này Hollande thật sự giúp tôi một đại ân, về tình về lý tôi đều thiếu anh ta một món nợ lớn. Nếu vậy, tôi làm thế nào cũng phải cho anh ta một cơ hội."

"Chúng tôi mang một đội đi rồi, trong tay Ôn Triệu Minh cũng chỉ có Thiệu Nhạc và Hollande có thể dùng. Nói thế nào kinh nghiệm làm việc và năng lực giao tiếp của Hollande cũng mạnh hơn Thiệu Nhạc, vậy trong khoảng thời gian chúng tôi không ở anh ta có thể dễ dàng trội lên, trở về có thể đề bạt anh ta thành đội trưởng mới." mắt Phó Sử Ngọ lấp lánh, bộ dáng kiêu ngạo nhìn tiểu đồng đội, tư thái cầu biểu dương rõ rành rành khiến người ta không nhịn được cười.

Đường Húc Hải cứng họng, sau đó cuồng khen: "Cậu thật sự càng phát ngày càng anh minh thần võ, càng ngày càng là một lãnh đạo xứng chức đủ tư cách nha!"

Đường Húc Hải không biết xấu hổ dùng sức khen, dẫn đến Phó Sử Ngọ đỏ mặt cả nghe cũng không vô nổi.

Lòng Đường Húc Hải cùng lúc dâng trào mừng thầm, đồng thời cũng nhịn không được cảm thấy thảm thương thay cho tình địch. Hiến ân cần sai, thể hiện sai… Không, sờ lương tâm mà nói, biểu hiện của Hollande cũng không sai, chỉ là người tiếp thu lại hoàn toàn lĩnh hội không ra ý ngầm trong đó!

Chiếu theo tình hình này, cái yêu cầu song phương đều không trực tiếp thổ lộ, mà dựa vào hành động tình cảm khiến cho Phó Sử Ngọ có khuynh hướng sau đó quyết định thắng bại của Hollande kia. Nhìn thế nào cũng là một chủ ý ngốc thấu cực kì bất lợi với hắn ta, nhưng lại rất có lợi cho Đường Húc Hải.

Theo cách nhìn của Phó Sử Ngọ, bạn bè là rất quý giá, có một hai người cũng đủ rồi, không yêu cầu xa vời càng nhiều hơn. Cho nên Hollande xuất hiện sau căn bản là không có khả năng vượt qua làn ranh thủ trưởng và thuộc hạ mà Phó Sử Ngọ tự mình đặt ra.

Hắn cả thành làm bạn cũng không có khả năng, nếu không nói rõ, Phó Sử Ngọ căn bản sẽ không nghĩ theo hướng hắn đang theo đuổi y, chỉ cho rằng hắn là đang lấy lòng thủ trưởng, đạt được cơ hội lên chức.

Đây là câu chuyện đáng buồn biết chừng nào a!

Đường Húc Hải vui sướng khi người gặp họa, đây là khi ví dụ điển hình của "Thì bất ngã dữ, lực hữu bất đãi"[1] a!

[1] Thời gian không chờ đợi, năng lực không đủ: ngã dữ đảo lại thành dữ ngã (chờ đợi), ý nói thời gian không chờ đợi ai, bỏ lỡ thời cơ tiếc nuối cả đời. Còn về sau dễ hiểu khỏi giải thích

Biết Hollande căn bản không có hy vọng, Đường Húc Hải triệt để yên tâm, di chứng của tâm tình siêu tốt chính là hắn bắt tay vô tự làm chuẩn bị khởi hành.

Thông tri cho nhân viên đi theo là Ôn Triệu Minh đi truyền đạt. Chờ biết bọn họ hôm sau phải lên đường, Hollande phụ trách lưu thủ cảm giác quá bất ngờ, không khỏi đi tìm Phó Sử Ngọ để hỏi rõ.

Phó Sử Ngọ nghe xong nghi vấn của hắn, làm ra bộ dáng sâu không lường được "Chỉ hiểu mà không diễn đạt ra bằng lời", nói với hắn: "Tôi tin tưởng trong mấy ngày chúng tôi rời đi, anh nhất định có thể phối hợp phó đội trưởng Ôn làm việc, đúng không? Cố gắng biểu hiện, hết thảy chờ tôi trở lại rồi nói."

Phó Sử Ngọ hết sức cố gắng truyền cho hắn ám chỉ: cơ hội đã cho anh, nhất định phải cố gắng nắm chắc ha. Biểu hiện tốt, chờ họ trở về có thể thăng quan nha.

Đáng tiếc, Hollande nhìn vẻ mặt khó lường của Phó Sử Ngọ bắt đầu không tự chủ được tự não bổ sâu. Chẳng lẽ Phó Sử Ngọ lo lúc y và Đường Húc Hải rời đi, Ôn Triệu Minh sẽ một mình cầm giữ Binh đoàn Long Cốt? Cho nên mới để hắn lại, phòng ngừa quyền uy của Phó Sử Ngọ bị móc ruột?

Hollande dao động, nếu Phó Sử Ngọ đã tin tưởng mà giao trọng trách này cho hắn, vậy có phải chứng minh địa vị của hắn trong cảm nhận của Phó Sử Ngọ đã rất cao.

Lần này Phó Sử Ngọ ám chỉ rất cao thâm, đáng tiếc không thành công. Nhưng tinh thần hăng hái của Hollande âm kém dương sai bị cổ động lên, phát triển hướng theo kỳ vọng của Phó Sử Ngọ.

Nếu Phó Sử Ngọ đã không cho Ôn Triệu Minh tiêu tốn điểm số công tín tuyên bố nhiệm vụ, Ôn Triệu Minh cũng không tính tiếc kiệm lượng điểm này.

Anh lợi dụng quan hệ với quân bộ, trực tiếp mua 3 chiếc pickup quân dụng.

Loại xe pickup này chất liệu rất rắn chắc, lốp xe cũng chống nổ chóng cháy, mặt trước vuông vức, phía trước có năm chỗ ngồi, phía sau có một thùng xe vừa có thể chứa đồ, cũng có thể chở người.

Đường Húc Hải còn trực tiếp lái thiết giáp đi, cứ như vậy tiểu đội hơn hai mươi gần ba mươi người, xa hoa mà lái 4 chiếc xe quân dụng đi liền hình thành .

Nguyên đán vừa qua, cách đầu xuân còn một tháng, ra ngoài đi đường nếu không chuẩn bị chu toàn mọi chuyện, chịu lạnh là không thể tránh khỏi. May mắn hiện tại Binh đoàn Long Cốt tài đại khí thô, ăn dùng xăng dầu vân vân các loại đều chuẩn bị tương đối đầy đủ.

Tiểu đội tinh anh Binh đoàn Long Cốt xung phong ở phía trước, nghiệp đoàn Bình Nam lái xe tải chậm rãi đi theo phía sau.

Đại sảnh để đảm bảo lợi ích cho binh đoàn- loại đoàn thể thuần giết chóc này- bình thường đều đem quyền khai hoang thu lại đất đai bị mất cho đoàn thể tiêu diệt alien. Binh đoàn thông thường chỉ quản giết không quản chôn, lúc này liền cần một đồng minh nghiệp đoàn tới giải quyết hậu quả.

Nghiệp đoàn sẽ xuất động nhân mã mang vật tư đồ dùng trong trấn nhỏ hoặc thị trấn đã càn quét sạch alien về thành, sau đó bán mấy thứ này đi, thù lao có được thì dựa theo tỉ lệ ước định trước đó mà phân phối.

Bình thường thì nghiệp đoàn phụ trách tìm tòi vật tư đều do binh đoàn tự chỉ định, nghiệp đoàn nào chưa được binh đoàn trao quyền mà tự tiện tiến hành sưu tập vật tư, sẽ bị coi là trái pháp luật. Đương nhiên hiện tại pháp luật thực khó quán triệt, nghiệp đoàn không được trao quyền sẽ bị binh đoàn căm ghét và trả thù, những điều này là quy tắc ngầm bất thành văn ở hiện tại.

Long cốt có nghiệp đoàn đồng minh sẵn. Lần này Phó Sử Ngọ muốn đi thành phố Liễu Nguyên tỉnh J tìm kiếm chất đông lạnh. Để đạt được thu hoạch càng lớn và đảm bảo ích lợi của bọn họ, mời nghiệp đoàn Bình Nam cùng lên đường là chuyện tất yếu.

Bình Nam lần này do Chu Vĩ Hoa tự mình mang đội, tổng cộng dẫn theo ba trăm người. Đừng nhìn hắn mang nhiều người, trong đó có năm mươi dị năng giả cấp 1, cấp 2, một trăm là biến dị giả, dư lại đều là người thường.

Không như nghiệp đoàn khác chỉ nhận dị năng giả cùng biến dị giả, nghiệp đoàn Bình Nam lại có lượng người thường gấp bội dị năng giả cùng biến dị giả. Bởi vì nguyên nhân hình thành đặc biệt, nghiệp đoàn Bình Nam cũng không ghét bỏ người thường không có dị năng thần kỳ và biến dị giả chỉ vượt qua thể chất người thường. Rất nhiều công tác sản xuất kiến thiết nói chung đều giao cho người thường hoàn thành, cũng sẽ không ép họ làm những việc vượt qua phạm vi năng lực.

Tuy Phái thành cũng có rất nhiều người thường làm việc trong cơ cấu kiến thiết sản xuất nghề nông vân vân, nhưng họ đều làm việc không ổn định, tiền lương đều tính theo ngày, so với có nghiệp đoàn làm hậu thuẫn, thật sự không có bảo đảm gì.

Loại nghiệp đoàn đặc biệt khoan dung với người thường này, liền gợi nên hảo cảm của những gia đình trong nhà có dị năng giả hoặc biến dị giả, nếu có thể họ đều muốn gia nhập nghiệp đoàn Bình Nam.

Không có alien cấp 3 chỉ huy, alien với bản năng xu cát tị hại, liền rời xa nơi chúng nó không địch lại nổi.

Alien chung quanh Phái thành rất phân tán, chỉ là mỗi buổi tối tăng thêm mấy con, lũ alien hành động tách bầy. Trên cơ bản bị tiểu đội rời khỏi Phái thành làm nhiệm vụ thuận tay tiêu diệt sạch.

Bởi vì nhân số đông đảo, giá trị vũ lực bạo biểu, Đường Húc Hải không chọn cách né tránh, ngược lại men theo đường cao tốc đi tới thành phố Liễu Nguyên tỉnh J.

Nếu là bình thường, từ Phái thành đến thành phố Liễu Nguyên phải mất 5 tiếng. Đáng tiếc hiện tại không có người quản lí đường phố sạch sẽ, trên cao tốc sớm đã bị lá rụng cành khô chiếm cứ, mùa thu năm trước cỏ dại bộc phát quá mạnh, khiến mặt đường sát mép cũng bị nứt ra diện tích không nhỏ. Nếu tốc độ quá nhanh, khả năng phát sinh thảm kịch xe hủy người vong rất cao.

Dự đoán bảo thủ nhất, bọn họ lái xe đi rồi về, thời gian đi đường thôi đã mất hết bốn ngày. Chớ nói chi là trên đường chạy qua trạm thu phí, trạm nghỉ không có khả năng không có alien quấy rối, điều này khiến lộ trình càng kéo dài hơn nữa.

Đường Húc Hải điều khiển cơ giáp đi tuốt đằng trước, xe của hắn chạy chừng 60 dặm một giờ, trải qua gia công xác ngoài bằng dị năng kim loại, chỉ cần alien dám có mắt không tròng nhào lên, hắn cam đoan một vết máu cũng không lưu lại.

Đường Húc Hải ngồi ở vị trí điều khiển, Phó Sử Ngọ ngồi ở ghế phó, Miêu Gia thì chiếm lấy vị trí nhìn xa, chỗ này có thể ngồi cũng có thể đứng, mệt thậm chí có thể hoạt động cơ thể một chút, khỏi bàn thư thái biết chừng nào.

Chỗ ngồi phía sau có mười người, bởi vì còn đặt vật tư, chỗ ngồi có hơi chật chội co quắp, nhưng trong xe cũng đủ ấm, khiến mọi người thực vừa lòng.

Đường Húc Hải cứ lia mắt nhìn màn hình điện tử trên đồng hồ đo, quan sát hoàn cảnh chung quanh, mắt hắn cứ nhìn thẳng tiền phương, mở miệng hỏi Miêu Gia: "Miêu Gia, còn khoảng cách bao nhiêu mới rời khỏi khu an toàn?"

Phụ cận Phái thành đã triệt để không có alien cấp 3 hoạt động, cho nên được Đường Húc Hải gọi là khu vực an toàn.

Miêu Gia ngồi trên ghế, cúi đầu nhìn nhìn máy tính, nói: "Dựa theo tốc độ này, đại khái còn một giờ nữa chúng ta sẽ rời khỏi khu an toàn ."

Ngón tay Đường Húc Hải gõ gõ lên tay lái, híp mắt nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ nhỏ hẹp, hàng rào hai bên đường đã sớm tả tơi. Không bị xe tông gãy, cũng bị cỏ dại lật ngã xuống đất, căn bản đã hoàn toàn mất đi tác dụng bảo vệ.

Phó Sử Ngọ nhìn ánh mắt lạnh lùng của hắn, hỏi: "Làm sao vậy? Có vấn đề gì?"

Đường Húc Hải lắc đầu nói: "Không có gì, tôi nghĩ đường cao tốc có lẽ sẽ còn khó đi hơn trong dự đoán."

Quả nhiên, chờ một giờ sau khi rời khỏi khu vực an toàn, trên đường bắt đầu xuất hiện xe bị vứt bỏ, có chiếc hết xăng, cũng có chiếc chủ nhân gặp phải bất trắc, cửa xe mở toang, người lại không thấy tung tích.

Đường Húc Hải ỷ có chiếc thiết giáp bưu hãn nên trực tiếp tông văng mấy chiếc chặn đường, ban đầu chỉ cần đụng xe vào bên cạnh đường xe chạy, nhưng sau đó lượng xe càng lúc càng nhiều, đụng cũng đụng không đi, Đường Húc Hải không thể không dừng xe lại.

Đường Húc Hải nhích tới nhích lui trên ghế dựa, hoạt động cổ một chút, Phó Sử Ngọ bên cạnh đứng lên cong lưng nói: "Chúng ta đi xuống, dịch xe chặn đường qua đi."

Xe Phía sau cũng sôi nổi dừng lại, pickup quân dụng theo sau thiết giáp mở cửa ra, không cần Phó Sử Ngọ đi nói riêng, rất có nhãn lực trực tiếp xuống xe.

Nhân cơ hội này, long cốt và dân Bình Nam dứt khoát xuống xe hoạt động cơ thể một chút, ngồi hơn 2 tiếng, máu không lưu thông, tuy không mệt gì, nhưng cũng cảm thấy không thoải mái lắm.

Không cần Đường Húc Hải ra tay, các đội viên tốp năm tốp ba lập thành một tổ, trực tiếp ném mấy chiếc xe ra ngoài cao tốc.

Phó Sử Ngọ đứng xa xa nhìn, thở ra luồn hơi lạnh buốt, một cảm giác lạnh lẽo dọc theo khí quản thấm sâu vào phổi của y

Miêu Gia chầm chậm chầm chậm đi đến bên người Vương Đan, Chân Tử quay đầu không cẩn thận nhìn thấy, nhịn 'tám' không được lặng yên xúm lại, nghe lén.

Mắt Miêu Gia lướt trái lướt phải, rốt cục quyết định, há mồm kêu: "Chị Vương."

Vương Đan làm đội Phó, khí thế của cô còn mạnh hơn đội trưởng Lưu Bội Kỳ. Nếu không phải vì người trong đội đa số đều là dị năng giả, Lưu Bội Kỳ hận không thể thoái vị nhượng hiền.

Vương Đan đang xoa thắt lưng, tư thái tiêu sái lại không kềm chế được đứng một bên, giám sát đội viên dưới trướng làm việc. Nghe có người gọi cô, nhìn lại, môi nhếch lên hỏi: "Thế nào? Có gì không?"

Miệng Miêu Gia há há, phun ra một câu: "Chị… Chẳng lẽ đang quen bạn trai?"

Vương Đan bất ngờ, bật cười hỏi: "Em nghe thấy tiếng gió gì rồi? Đồn đâu ra vậy? Nói bậy nói bạ thôi hà."

Miêu Gia chớp mắt mấy cái, nói: "Chính là tối nguyên đán hôm đó, em rõ ràng thấy chị với một anh nào đó nhảy trong quán bar."

Vương Đan sửng sốt, chợt nói: "A, em nói hôm tân niên hả. Chị nhớ ra rồi. Cái anh em nhìn thấy đấy là bạn học trước kia của chị, trùng hợp gặp được, liền cùng đến quán bar uống một ly."

Miêu Gia vừa nghe là bạn học, không phải bạn trai, cũng không phải người theo đuổi, liền nhếch miệng, sau đó lại thấy mình như vậy rất không tiền đồ, ngại ngùng vuốt mũi nói: "Lúc ấy em muốn qua chào chị, nhưng chớp mắt một cái đã không thấy tăm hơi."

Vương Đan hồi tưởng một chút, cười nói: "Bởi vì tình cờ gặp bạn cũ, chị mừng quá, uống rượu xong lại đi sân huấn luyện so đấu một trận."

Miệng Miêu Gia mở to, khó tin nổi. Tân niên tình cờ gặp lại bạn cũ, uống rượu có thể hiểu, so đấu liền có chút thái quá?

Chân Tử lúc này nhịn không được bu vô hỏi: "Bạn của chị Vương cũng học vật lộn hả chị?"

Vương Đan nhìn Chân Tử vẻ mặt tò mò, cười nói: "Có thể coi là thế, nhưng thân thủ của anh ta tốt hơn chị nhiều."

Miêu Gia buông lo lắng xuống, nhịn không được hỏi han mấy chuyện lúc Vương Đan học đại học, khiến Vương Đan cũng chống đỡ không nổi.

Cô buồn cười hỏi: "Có ai hỏi như em không, có phải đem hết mấy kỹ xảo thẩm vấn hỏi phạm nhân áp dụng hết vô không?"

Miêu Gia lúc này mới ngượng ngùng câm miệng.

Xe nhanh chóng được dọn sạch, Đường Húc Hải nhìn nhìn mọi người hoạt động cơ thể chung quanh, cũng không gọi họ lập tức lên xe, dù sao đã dừng rồi thì nhân tiện nghỉ ngơi một chút.

Ánh mắt Phó Sử Ngọ dán về phía xa xa, thần sắc chậm rãi nghiêm túc lên, Đường Húc Hải khỏi nói có chú ý y đến mức nào, công thức hóa mà nhìn nơi khác, mười cặp mắt cũng phân ra một nửa để nhìn vào y. Bật người liền phát hiện vẻ mặt y không ổn.

"Làm sao vậy?" Đường Húc Hải đi đến bên người Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ mặc một chiếc áo lông nhạt màu, nâng bàn tay đeo găng lên, chỉ chỉ dưới chân đường cao tốc: "Anh xem, đây là dấu chân con gì?"

Mắt Đường Húc Hải nhìn theo ánh mắt y, sắc mặt đột nhiên thay đổi: "Bầy sói!"

Vương Đan đứng cách đó không xa, nghe được Đường Húc Hải kinh hô, lập tức bước nhanh tới: "Có sói? Ở đâu?"

Miêu Gia cùng Chân Tử hai người đều sợ ngây người, Lưu Bội Kỳ đứng xa xa đang nói chuyện với đội viên cũng phát hiện không đúng, nhanh chóng chạy về.

Chỉ thấy phía dưới đường cao tốc xây cao cao, chỗ liền kề mặt đất chồng chất còn đống tuyết trắng ngần chưa tan ra, mặt đất ngẫu nhiên lồi lên, bởi vì thấm đẫm nước tuyết mà có vẻ dẻo kẹo lầy lội, cũng khiến cho dấu chân của động vật qua đi có vẻ nổi bật lên rõ.

"Chỗ này có bầy sói á?" Lưu Bội Kỳ không dám tin nói.

Vương Đan hơi mím môi, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Khó trách nơi này chồng chất nhiều xe như vậy, hẳn đều bị sói tập kích."

Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải liếc nhìn nhau một cái, sau đó y quát lớn với các đội viên bởi vì xôn xao này mà chậm rãi tụ lại: "Nơi đây không nên ở lâu, nhanh lên xe!"

Lưu Bội Kỳ nhìn một mảnh đầy dấu chân dưới mặt đất kia: "Có xác định đây là sói không? Nói không chừng là đàn chó hoang, hơn nữa trên xe cũng không nhìn thấy có vết tập kích của bầy sói."

Nghi vấn của Lưu Bội Kỳ cũng rất nhiều người trong lòng có, vừa rồi họ tự tay lật xe xuống, trên thân xe có vết va chạm, cũng có dấu trầy, nhưng không có vết cào của dã thú.

Mắt Phó Sử Ngọ sắc lên, quát lớn các đội viên mặt lộ dao động: "Thất thần làm gì! Bảo các anh nhanh lên xe rời khỏi nơi này." Sau đó ánh mắt y vèo một cái liền chuyển đến trên người Lưu Bội Kỳ, giọng điệu hơi dịu đi một chút, nói: "Đừng dựa vào hên xui, quên lần chúng ta gặp phải bò dị năng ở xóm nhỏ cạnh đường tỉnh à?"

Sắc mặt Lưu Bội Kỳ lập tức trở nên đặc sắc, không chần chờ gì nữa, lập tức chạy vội đến pickup quân dụng.

"Lên xe! Lên xe! Đều lên xe! Lập tức xuất phát!"

Rất nhiều người còn chưa hiểu ra sao, chạy nhanh đi chậm động tác vẫn có vẻ không lưu loát mấy.

"Huuuúú

" một tiếng hú to rõ xa xa truyền đến, động tác của mọi người khựng lại trong chớp mắt, sau đó lập tức chạy như điên vào trong xe.

"Mịa!" Đường Húc Hải thấp giọng mắng một câu, đề xe thiết giáp run lên, tốc độ tăng tốc nhanh, nhanh chóng vượt qua 100 dặm. Bởi vì chướng ngại trên đường, cộng thêm chất lượng đường không tốt, xe thiết giáp lắc lắc lư lư phập phồng lợi hại.

Phó Sử Ngọ không thể không nói với Đường Húc Hải: "Đừng lo, bầy sói cách còn rất xa."

Nhảy vào xe thiết giáp, Miêu Gia không khẩn trương như thế nữa. Cậu nghi hoặc hỏi: "Cái chỗ này sao lại có sói, còn đi cả bầy nữa chứ?"

Bởi vì loài người trộm săn và bắt giết quá độ, Số lượng sói trong biên giới Hoa Hạ giảm cực mạnh, hiện nay chỉ có một ít khu còn tồn tại chủng quần kích thước không lớn.

Sắc mặt Đường Húc Hải khó coi nói: "Cách xa cũng không có nghĩa là an toàn, chỉ cần để bầy sói ngửi phong phanh thấy mùi con mồi, chúng nhất định sẽ theo kịp. Hiện tại trời đông giá rét, tìm kiếm thức ăn vốn đã tương đối khó, đàn sói này chắc di chuyển tới. Không có loài người hoạt động đại quy mô, để tránh né alien, bầy sói rất có khả năng sẽ rời xa thảo nguyên, tiến vào cao sơn đất liền."

Vẻ mặt Phó Sử Ngọ nghiêm túc, Đường Húc Hải nói rất có khả năng là chính xác, trước kia sói di chuyển là vì bị nhân loại sát hại quá độ. Hiện tại alien còn ác hơn nhân loại, những bầy sói di chuyển đến thảo nguyên liền không thể không dọc theo con đường ban đầu đi trở về, tránh né đến vùng trung bộ Hoa Hạ địa thế càng thêm phức tạp.

Tâm sự nhảm chút, số là gần đây tôi đang thèm khát mấy bộ thời tiền sử, hoặc thú nhân hoặc dã nhân vân vân [quắn quéo theo phong trào ấy mà ¬_¬], thế là tôi mò lại đống thú nhân-tiền sử mà tôi lưu trữ nhưng chưa đọc, sau một hồi tìm kiếm và đọc một vài bộ… Tôi phát hiện ra k có cái nào thật sự ưng ý lắm, k có bộ nào làm tôi dâng trào như bộ Nguyên thủy tái lai cả. Tôi bắt đầu rối rắm, k lẽ yêu cầu của tôi quá cao ư? Hay tôi thật sự đang bị chay truyện, bởi vì thú thật lâu lắm rồi k có bộ nào làm tôi "khắc cốt ghi tâm".

Thế là tôi quyết định, giảm yêu cầu của mình xuống chút,biết đâu tìm đc tình yêu mới thì sao. Không cần phải đòi hỏi 1×1 mà 3P cũng đc [mấy cô biết đấy, tôi là tôi hơi kị NP, bởi thế cái bộ Hy lạp hiện đại thần thoại k có sức hút mạnh để tôi bắt tay vô làm ¬_¬], nhưng tất nhiên tôi cũng không dám nhảy đại vào hố một bộ nào đó… tôi sợ trúng lôi, tôi dò tìm những bài review trong S cũ [khụ, hồi đó thấy bài nào hay hay tôi hay về để nhớ] và tôi nghe đâu bộ "Sử tiền nam thê" là một bộ khá kinh điển.

Thế là tôi nhảy vô coi, và… tôi đạp ngay lôi bự luôn mới ác =.,=~ K phải k hay, lượng kiến thức của nó tốt hơn các bộ khác rất nhiều đấy, đặc biệt tôi rất có thiện cảm với hiểu biết của tác giả về đồ gốm, về cao

lanh.. tất nhiên vụ lấy nguyên liệu làm gốm mà nung một hồi ra sứ thì cũng hơi ảo, nhưng thôi, biết đâu cái đó do tôi chưa học đến thì sao=)), k bàn luận đến vấn đề chuyên môn này.

Ban đầu truyện khá hay, tôi cũng thấy khá thu hút với tính cách và hành động của các nhân vật, hành văn cũng tạm nhưng dần dần nó đạp trúng quá nhiều lôi của tôi, nó làm tôi rối rắm quá ><>

~1.Mở đầu truyện đã trúng lôi, tôi ứ thích cường thủ hào đoạt, tôi ứ thích hiếp râm…. Người ta có thể gọi nó là làm rồi mới yêu nhưng nói hoa mỹ cho cách mấy thì bản chất nó vẫn là hiếp râm thôi =,.=. Mà sau này lại còn yêu luôn thằng hiếp mình nữa chứ, đúng logic cùn "làm làm làm, làm một hồi lại có tình cảm" =,=.Tôi k có ý gây hấn gì đâu nhưng từ khi tôi đọc bộ 7 ngày ân ái hay gì đó bên ngôn tình cứ hễ đọc trúng bộ nào cường thủ hào đoạt hay hiếp trước yêu sau tôi lại thấy xốn xốn con mắt =,= Tất nhiên bên đam chúng ta cũng có thể loại này nhưng tôi đọc ngôn tình trúng lôi trước nên từ khi chuyển qua đam tôi k dám rớ vào.

2.Tính cách nhân vật chính [cụ thể là thụ nhá] càng về sau càng quá quắc. Có phải vì được ngta sủng quá, đc ngta tôn sùng quá mà nvc có những hành động quá đà như thế k nhỉ? Cụ thể chút nhá, lúc thụ phát hiện ra cánh tay bị bỏng của Tiger bị nhiễm trùng do cụ trí giả băng bó mà k đúng cách, thụ chạy đến Đánh -Cụ -Một -Trận. Tôi k thể tin nổi vào mắt mình khi đọc đến chương ấy. Các cô có thể cảm nhận đc tâm trí tôi khi đọc đến khúc này nó loạn đến mức nào không?!

" Tôn Chí Tân một tay ấn hắn, một tay không ngừng đánh loạn. quyền thứ nhất hắn liền cảm giác được, lão đầu nhi tiền sử xác thực không giống với lão đầu nhi chống gậy hiện đại, vị đồng chí trí giả này, thực mấn đòn. Đừng thấy hắn khô quắt như vậy, quyền đầu đánh lên co dãn cũng không tệ lắm !

Trong lòng không cố kỵ, Tôn Chí Tân một quyền một quyền không chút khách khí đánh xuống, vừa đánh vừa mắng:

"Ai bảo ngươi coi thường nhân mạng !"

"Ai bảo ngươi thiếu hiểu biết còn dám khoe khoang khắp nơi!"

"Ai bảo ngươi dùng thuốc linh tinh bôi loạn !"

"Ai bảo ngươi phá bọt nước trên tay Tiger!"

"Ai bảo ngươi băng vải loạn lên !"

Tôi k hiểu nổi cái gì gọi là coi thường nhân mạng, cái gì là thiếu hiểu biết. Thụ là người hiện đại, anh biết các kiến thức sơ cứu y khoa…. nhưng ngta khác, ngta là trí giả của thời TIỀN SỬ. OK, thụ lấy quyền gì mà đánh người ta một trận bê bết như thế! Mà người ta còn là người già nữa, cái đạo đức hay văn minh TIẾN BỘ mà thụ tự công nhận bị chó ăn rồi à. Chưa kể đến đánh xong cái thái độ của thụ như đúng rồi vậy đó, k có hối hận, k có ăn năn như những người trong cơn nóng nảy mà làm điều sai. Những chương trước thụ vốn là người điềm tĩnh, chững chạc nhưng đến đây tôi đã hoàn toàn thất vọng, hay đây là cách tác giả muốn nhấn mạnh địa vị của "tiểu tam" Tiger trong lòng thụ nó cao đến mức nào nhỉ =)) Nhấn mạnh lúc này thụ và Tiger chỉ là "người dưng" thôi nhé, chưa yêu đương gì.

3.Đáng lẽ lôi này k phải là lôi, vì trước khi đọc bộ này tôi đã tự nhũ: Thôi, hạ thấp chỉ tiêu chút, kệ nó, 3P thôi mà. Nhưng …. T.T xin lỗi tôi chịu k nổi. Tôi chấp nhận đc NP khi thụ ban đầu k có tình cảm với tất cả các bên, nhưng lại bị tấn công từ các anh công [như Phong lưu quyển], hoặc do nguyên nhân máu tró nào đó như mất trí nhớ mà vốn đã có người yêu sau yêu người khác chẳng hạn. Nhưng tôi ghét cái cách thụ đã yêu công 1 nhưng cái thái độ cứ dây dưa mập mờ với công 2. Thụ rõ ràng đã nhận cái răng nanh của công 1 tức là chấp nhận làm vợ ảnh… nhưng tại sao cứ dây dưa với công 2 thế?! Biết là 2 anh còn phải đấu với nhau để quyết định quyền "sỡ hữu" với thụ, nhưng thụ rõ ràng rất độc lập và tự nhận là k để ai quyết định cuộc đời mình mà. Tôi k chịu nổi sau tất cả những gì công 1 làm cho thụ, thụ vẫn có thể yêu người khác như vậy? Nói cho cùng thì cũng là do bản chất trăng hoa và tham lam thôi [nhún vai], và tôi ghét thế. [các cô k cần để ý đến lý do này, vì đây chỉ là lý do riêng thôi]

Nói sơ sơ ba lôi chủ yếu tôi k chịu nổi thôi, mấy cái lặt vặt tôi k muốn nhắc tới. Thật thất vọng bởi hai chữ "kinh điển"… tôi drop nó ngay khúc thụ đánh xong cụ trí giả rồi đưa ra điều kiện để k bị xử phạt ai ngờ hai bên đều tưởng mình chiếm hời rồi cười run người =_,= [Hất bàn] Dẹp, k coi nữa.

Ai là fan bộ này đừng ném đá nhé, đây chỉ là ý kiến phiến diện của tôi thôi [nhún vai]

81. Chương 81

Tiếng sói tru vừa vang lên kia, kỳ thật chính là tín hiệu Lang Vương tập trung bầy lại chuẩn bị xuất động.

Quy mô của đàn sói này rất lớn, tổng cộng chừng bảy mươi con. Trước sau trải qua hai lần xác nhập, từ ba bầy khác nhau, mỗi bầy cỡ ba mươi con tạo thành.

Xác nhập bầy đàn đối với đàn sói mà nói cũng là do bất đắc dĩ, sói hoang sinh tồn tại thảo nguyên gặp phải nguy cơ trước nay chưa từng có. Một đường trốn chết lại gặp bầy sói cũng đang di chuyển về hướng nam. Sói luôn là giống loài rất đoàn kết, vì thế tự nhiên xác nhập trở thành một đàn.

Trong đó có một con đột nhiên có năng lực thần kỳ đánh bại Lang Vương già, Lang Vương đành mang bạn lữ và con cái của nó rời đi, số còn lại thì tiếp tục đi về phương nam.

Phía sau luôn có alien đuổi theo, sau khi mất đi gần 10 đồng loại, chúng nó rốt cục trốn đến phụ cận cao sơn rừng rậm.

Đôi khi là alien ăn chúng, cũng có lúc là bầy sói ăn alien. Toàn thân Alien không có thịt gì, đều là cơ bắp cứng ngắc, nhưng bầy sói cũng không ghét bỏ, chúng là chủng quần cả xương lông cũng có thể nuốt trọn.

Sói là loài chịu đói tài ba, có thể mấy ngày liền không ăn. Lần cuối cùng chúng ăn đã là cách đây mấy ngày.

Hiện tại chúng nó cực kì đói khát, ngửi thấy mùi người đã không thể chờ nổi muốn há mồm ngấu nghiến một bữa, dù sao so với alien… nhân loại vẫn ăn ngon hơn chút

Trên sống lưng Lang Vương là một lớp lông đen dày, mắt nó lạnh lẽo quét một vòng qua bầy sói nghe thấy tiếng nó tru mà tụ lại.

Nó ngửa cổ lên, phát ra tiếng hú dài mà vang dội: “Huuuuúú

~ ”

Bầy sói bên cạnh hưng phấn phát ra gào thấp, tựa như tên lao khỏi nỏ chạy như bay ra ngoài.

Phó Sử Ngọ vẫn luôn cảnh giác bỗng biến sắc, y gắt gao siết tay vịn bên cạnh, cố định thân thể vì xóc nảy mà lắc lư liên tục của mình: “Tăng tốc mau! Bầy sói đuổi tới.”

Mặt Đường Húc Hải lạnh lại, trực tiếp đạp mạnh chân ga, xe thiết giáp quả thực như muốn bay lên.

Miêu Gia không nói hai lời cầm lấy máy bộ đàm, truyền lại tin tức cho đoàn xe phía sau, không khí lập tức khẩn trương lên, mọi người hận không thể lái chiếc xe có gắn thêm vài đôi cánh.

Dị năng của Lang Vương là gió, không chỉ có thể thêm vào trên người mình, thậm chí ảnh hưởng cả những con sói khác.

Có gió thuận trợ giúp, tốc độ của bầy sói rất nhanh, nhanh đến thái quá! Đoàn xe liều mạng nhấn ga mới có thể khó khăn mà duy trì khoảng cách không bị đuổi kịp.

Trái tim đều nhảy lên cổ họng, người lái xe chảy mồ hôi ròng ròng nhìn chăm chú vào bầy sói trong kính chiếu hậu.

Tình huống tốt nhất chính là, vẫn cứ dọc theo đường cao tốc mà chạy, bầy sói cuối cùng sẽ không đủ thể lực mà buông tha truy đuổi.

Đáng tiếc là, trên đường thường xuất hiện chướng ngại vật không nói, chờ họ vượt qua vài cái cầu trên đường cao tốc, cuối cùng lại gặp phải tình cảnh trí mạng nhất.

Ở phía trước, cầu cao tốc cư nhiên gãy rồi!

“Mẹ nó!” sắc mặt Đường Húc Hải đại biến, nhấc chân ga lên đạp mạnh phanh lại.

Phó Sử Ngọ vì quán tính thiếu chút nữa đập đầu lên trước, Miêu Gia nhoáng một ngã xụi xuống, mười mấy đội viên phía sau cũng ngã trái té phải.

Phó Sử Ngọ giãy giụa vươn tay vớ lấy bộ đàm, quyết định thật nhanh hô: "Giảm tốc! Cây cầu phía trước sụp rồi! Mọi người chuẩn bị chiến đấu!"

Phía sau pickup quân dụng chạy quá gần, cho dù đúng lúc phanh lại, nhưng vẫn hung hăng tông vào đuôi xe thiết giáp.

Xe thiết giáp đã được Đường Húc Hải cải tiến xác ngoài, pickup quân dụng dày đến mức nào cũng vẫn bị hung hăng tông lõm đầu xe.

"Rầm ——" một tiếng thật lớn, toàn bộ đoàn xe ngừng lại.

Bầy sói theo sát phía sau càng thêm hưng phấn, Lang Vương dừng bước lại: "Huuu ú ú

hú

~ "

Toàn bộ bầy sói tản ra, hình thành một hình quạt tới gần đoàn xe.

Phó Sử Ngọ đứng lên đầu tiên, đẩy nóc ra đi ra ngoài, Đường Húc Hải theo sát phía sau, hai người sãi mấy bước liền từ thiết giáp nhảy xuống, chạy tới đoàn xe phía sau.

Lúc này đa số mọi người đã vì đột nhiên thắng gấp mà chóng mặt ngã trái ngã phải, chỉ có rất ít dị năng giả và biến dị giả có tính cảnh giác mạnh mới phản ứng lại kịp.

Vương Đan đá văng cửa xe biến dạng, trực tiếp nhảy xuống, cô lắc lắc đầu, tỉnh táo lại, mở tung cửa xe phía sau ra hô vào bên trong: "Xuống xe! Chiến đấu!"

Nói xong, cô liền đuổi theo sau Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải chạy về phía đoàn xe.

Lang Vương rất thông minh, nó có thể nhìn ra đám người này căn bản chưa hình thành cục diện giằng co hữu hiệu, ngược lại tương đương chật vật. Nó gầm nhỏ một tiếng, bầy sói liền vọt tới xe tải lớn nằm ở cuối cùng.

Dưới tình huống không có ngoại lực tác dụng, xe tải kịch liệt lay động, người ngồi phía sau căn bản ngồi không vững, trực tiếp bị văng ra.

Bầy sói hung mãnh trực tiếp lao tới, há mồm liền cắn vào cánh tay người bị văng ra.

"A! ! ! !" Người nọ rú lên một tiếng, đau đến thiếu chút nữa đã ngất đi.

May mà vì muốn ngồi trong thùng xe phía sau nên hắn mặc áo rất dày, lúc này mới không bị sói cắn đứt cánh tay.

Trong những người ngã xuống cũng có dị năng giả và biến dị giả được phân qua xe này, bọn họ giãy giụa phản kích, lại bị bầy sói liên tục cắn xé.

Lang Vương lúc này gào thấp một tiếng, bầy sói lập tức tán ra, không đợi họ kịp phản ứng, Lang Vương tru vút lên một tiếng: "Húú Huuuuúú

~~ "

"Xẹt xẹt xẹt! ! !" Lưỡi gió sắc lẹm như xé rách cả không khí, "Phập phập phập" chém đứt tứ chi những người đang muốn đứng lên.

"A ——" nghiệp đoàn Bình Nam rú lên thảm thiết, người chiếc xe thứ hai lúc này vừa chạy tới, liếc mắt liền thấy suối máu bắn tung tóe trước mắt, trong nhất thời đường cao tốc đã bị máu tươi nhiễm đỏ một vùng.

Tim Phó Sử Ngọ hung hăng run lên: "Dị năng phong hệ! Đừng tới gần bầy sói! ! !"

Y cách bên này còn một khoảng, la lên vẫn có người nghe thấy được, nhưng cũng đã quá trễ .

Lang Vương há miệng, từng mảnh lưỡi gió vô hình khiến không gian vặn vẹo sinh ra vết uốn. Lấy tốc độ mắt thường căn bản khó có thể nhận ra lao về mọi người.

Tránh cũng không thể tránh, lưỡi gió còn sắc hơn đao xé rách từng vệt từng vệt máu lên thân thể dân Bình Nam ở xe thứ hai.

Một mùi tanh nồng kéo theo máu nóng hôi hổi tung tóe khắp bốn phía trong mùa đông rét lạnh.

"Lui về phía sau! Mau lui về phía sau! !" Đường Húc Hải gào lên, chân dùng sức, giày tác chiến hung hăng đạp đất, hắn bay nhanh chạy về hướng bên kia, trong lúc chạy trên người hắn từ cổ kéo dài ra một bộ áo giáp màu xám bạc nhanh như chớp.

Áo giáp này hoàn toàn khác cái trước kia. Không chỉ màu sắc, độ nặng giảm nhiều không nói, mà thiết kế càng hợp lý để mặc lên người. Chỗ bả vai khửu tay, các nơi dễ sát thương nhất cũng càng nhỏ càng khuất, không nhìn kỹ căn bản không phát giác nổi.

Tay Đường Húc Hải chậm rãi nâng lên, một thanh đại kiếm lóe ra hàn quang hình thành trong tay, hai tay của hắn giao nhau, hét lên một tiếng liền vọt tới Lang Vương.

Bầy sói thấy máu, hung tính càng sôi trào, cả đám xà thấp người xuống, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp.

Động tác của Đường Húc Hải quá nhanh, nhưng bầy sói phản ứng cũng không chậm, căn bản không cho hắn cơ hội công kích Lang Vương, một con sói da lông đen bóng liền nhào về hướng Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải nheo mắt lại, quét ngang thân đao, đột nhiên quất một cái lên người hắc lang!

"Ngao! ! !" Hú thảm một tiếng, hắc lang bị chụp lăn quay ra đất.

Lang Vương nhẹ nhàng nhảy về phía sau vài bước, mắt thú hung lệ nhìn chằm chằm Đường Húc Hải, một luồng gió mãnh liệt đột nhiên nổi lên, lấy khí thế không thể ngăn cản quét về phía Đường Húc Hải.

Cơn gió mạnh hình thành trong chớp mắt này tối thiểu phải trên cấp 10, nếu Đường Húc Hải không có áo giáp kim loại trên người sẽ lập tức bị thổi bay cả người hắn đi mất.

Đường Húc Hải biến sắc, đè thấp người gần như nằm rạp trên mặt đất, mười ngón tay có cương giáp bao chặt hung hăng cắm vào mặt đất cố định thân thể của mình.

Chỉ có dư chấn sức gió thôi đã khiến mọi người bên cạnh không mở mắt ra được .

Vương Đan thở hổn hển, nhanh chóng trốn đến sau xe tải, nói với Phó Sử Ngọ vẻ mặt ác liệt: "Dị năng của con sói này thật lợi hại, còn mạnh hơn Thiệu Nhạc nữa!"

Ánh mắt Phó Sử Ngọ chuyên chú nhìn Lang Vương trong bầy sói, con ngươi trống rỗng quỷ dị, nghe vậy liền gật đầu nói: "Dị năng của Lang Vương này ít nhất cũng đã cấp 4."

"Cấp 4? !" Chu Vĩ Hoa hít mạnh một hơi.

Hiện tại đại bộ phận dị năng giả đều đang bồi hồi ở cấp 1 cấp 2, chỉ có rất ít cường giả mới có thể lên tới ba cấp hay bên trên, căn cứ tiến sĩ Tả đặc biệt liệt kê cấp bậc dị năng của Phó Sử Ngọ, chính y cũng chỉ là cao nhất của cấp ba mà thôi.

Nhưng điều này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, động vật hoang dại tiếp xúc với phân tử Nguyên nhiều hơn nhân loại, đương nhiên tiến hóa càng nhanh hơn một bước.

Tứ chi Đường Húc Hải hung hăng cắm xuống mặt đất, chống chọi ngọn gió, trong cổ phát ra tiếng gầm nhẹ không cam, từng bước từng bước, từng tay từng tay, cắm vào nền đất bò qua hướng Lang Vương.

Lang Vương hiển nhiên bị tinh thần bất khuất của Đường Húc Hải làm luống cuống, đối phó cái thứ thổi cũng thổi không đi, cả người áo giáp này, nó chỉ có thể lui về phía sau.

Gió bên này giảm nhỏ, bọn Phó Sử Ngọ vừa chuẩn bị cướp người bị thương về, đã bị bầy sói bủa vây lại.

"Ha! !" Vương Đan rút ra một con dao găm, chân nâng cao, hung hăng đá văng con sói đang lao qua, miệng còn hô: "Ngàn vạn lần đừng để bị sói cắn trúng, nó cắn liền không nhả đâu! Không cần công kích đầu, đá thắt lưng của nó đó! ! !"

Phó Sử Ngọ trầm ổn ừ một tiếng, cũng rút súng ra theo, cấp tốc lui ra phía sau vài bước, nổ súng vào con lang nghênh diện vồ tới.

Kỹ thuật bắn của Phó Sử Ngọ được công nhận đạt cảnh giới thần thánh, mỗi súng đều bắn trúng hốc mắt bọn sói.

Đáng tiếc lượng sói đông đảo lại cứ lao đến trước mặt khiến Phó Sử Ngọ thật bất đắc dĩ, bắn thêm mấy phát rồi cất súng vô rút dao găm ra, chém vào con sói lao tới trước mặt.

Phó Sử Ngọ nhấc chân, một chân đá vào chi trước của nó, y cũng không phải không muốn công kích phần eo, nhưng con sói này đè thấp thân thể bảo vệ lấy lưng bụng yếu ớt, y căn bản đá không trúng.

Dao găm trong tay hung hăng đâm vào lỗ tai sói hoang, cánh tay dùng sức đẩy, chống chọi sức va của nó, Phó Sử Ngọ lui về phía sau một bước.

Dưới sự huấn luyện địa ngục của Đường Húc Hải, Phó Sử Ngọ hiện tại đùa giỡn dao găm cũng rất ra dáng. Y lui về phía sau nương theo lực va mà khụy một chân xuống, chân còn lại đè thấp, dao găm trong tay phải linh hoạt chuyển động, tay trái lại chống lấy đỉnh đầu của con sói vồ tới, dao theo sát mà không chút lưu tình xẹt qua bụng sói hoang.

Chân khác của Phó Sử Ngọ thu lại, hai chân cùng nhẹ nhàng lách qua, tài tình né thoát con sói bị mổ bụng moi ruột, máu tươi cuồng phun.

Mọi động tác quá mây bay nước chảy lưu loát sinh động, linh hoạt tự nhiên giống như đã diễn luyện qua trăm ngàn lần.

Những con sói đó y như tự đưa tới cửa để y giết, tài tình mà bị y giết chết.

Một con hai con còn có thể là trùng hợp, nhưng tất cả đều như thế, vậy chỉ có thể chứng tỏ dị năng thần kỳ của Phó Sử Ngọ!

Mày Phó Sử Ngọ run nhẹ lên, ánh mắt lại lợi hại, tay vừa vung lên, xoay người đem chủy thủ "Vèo" ném mạnh ra ngoài, cắm phập vào giữa khoang miệng trương dã lang há rộng mồm tạp vào người Chu Vĩ Hoa.

Chu Vĩ Hoa kinh hồn chưa định, cảm tạ không kịp nói ra, Phó Sử Ngọ liền xoay người chạy tới hướng Lang Vương.

Dao đã không có, súng lục trong lúc cận chiến lại không tiện thi triển, trái phải trước sau đều là bọn sói đang nhìn chằm chằm. Phó Sử Ngọ xà thấp người, đầu ngón tay ấn trên mặt đất, học tư thế của bầy sói giảm bớt sự bại lộ các bộ phận yếu ớt trên thân thể đi.

Hai mắt sắc bén đảo qua bầy sói chung quanh, hướng đi mỗi con lang đều biện ra cụ thể trong não y. Không có Lang Vương, đối phó lũ sói tuy phiền toái, nhưng đối với đội viên long cốt sôi nổi chạy tới vẫn có thể được.

Đoán được không có vấn đề gì lớn, Phó Sử Ngọ nắm lấy thời cơ, ngón tay đè mạnh xuống, cả người bắn lên, né trái tránh phải xuyên qua bầy sói, tránh không khỏi liền trực tiếp dùng chân đá.

Đường Húc Hải còn đang bất khuất tới gần Lang Vương, mấy con sói chờ đợi phụ cận Lang Vương nôn nóng gào nhỏ .

Mắt gió thổi quá mạnh, Phó Sử Ngọ căn bản không cách nào tới gần, chỉ có thể đến chỗ sức gió hơi yếu.

Y mở cảm quan ra, yên lặng tính toán. Dưới cơn gió cấp mạnh thế này, cho dù là đạn cũng chỉ có nước bị thổi lệch. Sức gió quá lớn, động năng viên đạn bị tiêu giảm mạnh, cho dù y tính toán góc độ trước, lực sát thương bắn ra cũng không đáng kể.

Có cái gì đột nhiên kích thích cảm quan của Phó Sử Ngọ, khiếp thần kinh y lộp bộp một cái.

Phó Sử Ngọ giương mắt nhìn về hướng xa xa, thầm kêu một tiếng không xong.

"Alien đến ! !"

Đàn alien này vốn là đuổi theo lũ sói hoang, cùng đàn sói quỷ dị mà hình thành quan hệ giữa linh cẩu và sư tử.

Nếu đàn sói săn được con mồi, liền đoạt thức ăn của chúng; nếu không có gì ăn, vậy alien liền trực tiếp ăn luôn sói. Số lượng đàn sói này không lớn, tuy rất lợi hại, nhưng cũng không thể khiến alien biết khó mà lui, vì thế cứ theo dõi sát sao như thế.

Lũ sói tuy bất mãn bị cướp mồi, nhưng để đồng loại không bị ăn, chỉ có thể nén giận. Alien chỉ ăn tuỷ não động vật có vú, thi thể dư lại, chúng không ăn, tự nhiên là vào bụng sói rồi.

Nếu không phải lúc thiếu thức ăn sẽ bị ăn luôn, sói hoang cũng chẳng cần phải né tránh trốn chạy, dứt khoát liền cộng sinh như vậy luôn. Đối với trí tuệ sinh tồn chủng quần, điều này cũng không phải không có khả năng.

Nhưng alien lại không có khái niệm cộng sinh này, lũ sói bất quá là thức ăn dự trữ mà thôi.

Đói khát thiệt nhiều ngày, alien đã không kiên nhẫn, cho dù thiệt hại một phần đồng loại cũng phải xử lý đàn sói để ăn, nào biết lại nghênh đón một đám người chứ.

Thiệt là một bữa tiệc lớn quá xá, alien mừng muốn chết.

Bị alien tiếp cận sau lưng, Lang Vương triệt để nóng nảy! Cũng không giằng co với Đường Húc Hải bên cạnh nữa.

Nó nhe răng, lộ ra răng nanh sắc bén đe dọa Đường Húc Hải.

Đột nhiên thu hồi gió, khiến Đường Húc Hải lập tức té oạch trên đất, lực phản chấn quá lớn làm ngực Đường Húc Hải độn đau một trận.

Lang Vương có ý lui binh, Đường Húc Hải lại không bỏ qua cho nó!

Sói là loài thù dai cực kì, lúc này không triệt để giải quyết về sau ngược lại để lại mối họa.

Phó Sử Ngọ vài bước chạy tới, Đường Húc Hải đột nhiên đứng dậy, một tay liền ném văng đại kiếm trong tay ra.

Lang Vương lui về phía sau, xoay người muốn nhảy xuống cầu vượt cao tốc, lại bị kiếm Đường Húc Hải ném ra đánh gãy.

Lang Vương đạp một chân lên đại kiếm, ánh mắt hung ác trừng hướng Đường Húc Hải. Một đà gió lao về phía nó, Lang Vương nhẹ nhàng vặn vẹo một độ cung trên không trung, sức gió đột nhiên gia tốc, cuốn theo Lang Vương vồ vào người Phó Sử Ngọ.

Tốc độ kia quá nhanh, Đường Húc Hải cùng Phó Sử Ngọ đều trở tay không kịp.

Mấy con sói đi theo bên người Lang Vương cũng hung ác lao về hướng Đường Húc Hải, há mồm, quơ móng vuốt, vừa táp vừa cào.

Đường Húc Hải nổi giận gầm lên một tiếng, giáp trên bả vai hung hăng tông vào đầu một con sói.

"Rắc" một tiếng giòn vang, nó kêu cũng không kêu nổi một tiếng liền nát sọ.

Vài con sói còn lại bao vây lấy Đường Húc Hải, vây khốn hắn từ đầu đến chân.

Đường Húc Hải mắt mở trừng trừng nhìn Lang Vương vồ vào người Phó Sử Ngọ.

Mặt Lang Vương dữ tợn nhăn lại, da thịt gần mắt và mũi hình thành nếp nhăn.

Trong cảm quan của Phó Sử Ngọ có thể tính toán chuẩn xác ra, chỉ có không đến một giây Lang Vương liền chính diện vồ ngã y.

Mày Phó Sử Ngọ không thể nhận ra nhăn lại, còn chưa kịp hình thành một văn lộ ưu sầu. Thời gian quá ngắn, cho dù cảm quan có thể cảm nhận được, cũng có thể đủ đưa ra phán đoán chuẩn xác, nhưng thân thể và thần kinh căn bản không kịp phản ứng nhanh như vậy.

Như trở nên tĩnh lặng, mắt Phó Sử Ngọ giương thật to, thẳng tắp nhìn chăm chú vào đôi mắt của lang vương.

Dị năng quanh thân Lang Vương, sóng gợn tầng tầng lớp lớp có thể nhìn thấy rõ ràng, lực chú ý của Phó Sử Ngọ không khỏi bị làn sóng này hấp dẫn.

Sóng gợn này bất đồng với năng lượng sinh vật, nhưng lại cùng loại, càng rộng càng rõ ràng hơn từ trường sinh vật.

Năng lượng Sinh vật!

Đối, tiến sĩ Tả đã từng nói, từ trường sinh vật cũng có thể công kích.

Phó Sử Ngọ suy nghĩ rất nhanh, cố gắng thử khiêu động khống chế năng lượng sinh vật trên người y.

"Đông! Đông! Đông!" Tiếng tim đập bỗng to lên, vang đến đinh tai nhức óc, não Phó Sử Ngọ như bị chấn vựng.

Từng luồng từng luồng máu bị trái tim đập lên bình bịch nén áp chạy vào tứ chi toàn thân, tiếng bình bịch ẩn chứa năng lượng sinh vật bắn ra từng đợt hỏa hoa, mệnh lệnh bị đại não phát ra, dưới tiềm năng kích thích quá lớn, tế bào trong cơ thể trong chớp mắt ngắn ngủn đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Tầm mắt nhìn thẳng giữa Phó Sử Ngọ cùng Lang Vương xảy ra một trận vặn vẹo, một mảng nếp uốn mơ hồ cùng năng lượng vô hình bao phủ lấy Lang Vương, sức mạnh kia hất văng Lang Vương đi.

Trong chớp mắt bộ lông cả người Lang Vương theo gió mà đến bị sóng từ nung nóng cháy trụi không còn một cọng.

"Ông ——" một tiếng rè trầm thấp, Đường Húc Hải và lũ sói quấn lấy hắn đều cảm thấy cả người nóng rực.

"Huuuuúú ~ Huuuuúú ~" Lang Vương phát ra tiếng rú thê thảm, toàn thân bị nướng đỏ rực, nó vận dung dị năng rụt lui lại cực nhanh.

Bị tiếng rú đó làm bừng tỉnh, Đường Húc Hải giương mắt, áo giáp cả người đột nhiên nổ tung, dập nát hóa thành trăm ngàn mảnh nhỏ, lấy tốc độ cực nhanh cắt nát lũ sói vây quanh hắn, khiến chúng tan xương nát thịt.

Đường Húc Hải giơ cao tay lên, giữa hai tay lại xuất hiện một phen cự kiếm, vọt tới trước hai bước, hung hăng chém xuống.

Lang Vương không kịp phòng bị, lập tức bị chém từ đầu tới đuôi thành hai nửa.

Tim Phó Sử Ngọ nhảy lên dồn dập, tim đập quá nhanh khiến đầu y choáng váng, trước mắt biến thành màu đen, y lắc lư sắp ngã.

Đường Húc Hải dư thế không giảm, vọt tới bên người Phó Sử Ngọ, cánh tay giữ chặt y, thuận thế lôi kéo, gần như dùng một cánh tay ôm lấy y, tiến về hướng đoàn xe.

"Tê! ! ! !" Phía sau alien ùn ùn kéo đến.

"Alien đến đó! ! !" Vương Đan lớn tiếng quát, tay rút dao găm cắm vào đầu sói hoang ra, lui về phía sau vài bước trở lại phụ cận chiếc xe cuối cùng.

Người Long cốt có súng đều sôi nổi rút ra, bình bình nổ súng bắn.

Triều alien này chỉ có mấy trăm con, đối với đội viên Binh đoàn Long Cốt mấy lần một mình xuất nhiệm vụ đối mặt hơn một ngàn con alien mà nói cũng không gây sợ hãi.

Bọn họ bình tĩnh bắn, tránh thoát hỏa lực, alien chui kẽ hở chạy tới đều bị dị năng giả không mang súng ống theo dùng dị năng sôi nổi giết chết.

Dị năng giả Bình Nam cũng đồng loạt ra tay, rất nhanh mấy trăm con alien này bị tiêu diệt không còn manh giáp.

Phó Sử Ngọ lắc lắc đầu, tỉnh táo lại chút. Y nhìn thủ hạ ngay ngắn có trật tự ứng phó, mạnh hơn lúc đối mặt đàn sói nhiều.

Phó Sử Ngọ im lặng, y còn chưa từng mang đội xuất nhiệm vụ, còn không biết nhóm người này đã trưởng thành đến mức này, tư thế đã hoàn toàn thành thạo.

Đường Húc Hải đỡ Phó Sử Ngọ qua một bên ngồi cạnh cầu vượt, cũng xoay người nhìn họ trỗn lẫn trước sau, phối hợp tương đương thuần thục.

Hấn gật gật đầu, nói với Phó Sử Ngọ: "Cũng tạm, không uổng công huấn luyện."

Tiêu diệt đám alien đột nhiên nhào qua xong, dân Bình Nam và long cốt cùng thu dọn tàn cuộc, xác alien bị ném thành một đống thiêu hủy.

Mà đồng đội bị sói tập kích chết đi lần này phải hoả táng từng người một, là do còn phải đem tro cốt về. Nếu có người nhà, liền giao cho họ. Mà không có người nhà cũng không thể vứt đi không quản, phải mang về tập trung xử trí.

82. Chương 82

Cơ hội sống sót của những người bị phong đao của Lang Vương chém tứ lung tung đứt lìa tứ chi gần như bằng không.

Riêng những người chỉ bị đứt tay hay chân, hoặc bị xé ra một lỗ lớn, cũng có một số đã mất máu quá nhiều mà chết.

Vài người may mắn miệng vết thương tương đối nhỏ, thì được Lưu Bội Kỳ trực tiếp dùng dị năng thúc đẩy cỏ dại sinh trưởng, sau đó buộc thật chặt chi gãy, rồi phiến lá sẽ bao lấy miệng vết thương.

Vương Đan đứng một bên nhìn: "Cách của anh thực hiệu quả a, tốc độ nhanh, còn sạch sẽ vệ sinh nữa chứ."

Lưu Bội Kỳ cười khổ một tiếng, bảo nâng người bị thương hấn đã xử lý xong đi rồi nói: "Cái này chỉ dùng khi khẩn cấp thôi, nếu nói đến tốc độ xử lý, phải công nhận là nhanh hơn y tá một chút."

Chu Vĩ Hoa quan sát mọi người thu thập tàn cuộc, sau đó đến bên cạnh Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải: "Lần này bị tập kích, bất hạnh tử vong ba mươi sáu người, bị thương nặng năm người, người có vết thương nhẹ tạm thời chưa thống kê hết."

Đường Húc Hải ừ một tiếng nói: "Đem thi thể họ hoả táng đi rồi thu tro cốt cho kĩ, trở về tổ chức cho họ một lễ tang chính thức rồi chôn cất."

Chu Vĩ Hoa hỏi: "Hiện tại phía sau đã không có bầy sói uy hiếp, con đường phía trước sụp rồi chúng ta làm sao đây?"

Phó Sử Ngọ ngẩng đầu nói: "Chúng ta về xe thiết giáp đi, coi bản đồ rồi quyết định."

Chờ họ trở lại phụ cận thiết giáp, Miêu Gia nghe tin đã bế cái lap đi ra.

Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải Chu Vĩ Hoa ba người nghiên cứu một lát, phát hiện nếu hiện tại đi vòng, cự ly chuyến về trở lại cao tốc sẽ khá là xa.

"Làm thế nào đây?" Chu Vĩ Hoa hỏi hai người họ.

Đường Húc Hải ngẩng đầu nhìn Phó Sử Ngọ, sau đó nói: "Có nên cho dị năng giả thổ hệ sửa gấp một chút không?"

Phó Sử Ngọ trầm ngâm, hỏi lại: "Nếu sửa cần tốn bao nhiêu thời gian?"

Chu Vĩ Hoa chuyên trách công trình kiến thiết, tương đối quen thuộc với chuyện này, hấn nhẩm tính một hồi rồi nói: "Nếu chỉ cần cho xe qua, đại khái hai giờ có thể hoàn công."

Phó Sử Ngọ nhìn nhìn bản đồ, quyết định bảo: "Nắm chặt thời gian mà sửa gấp, con đường này không thể đứt. Không bàn đến chuyện đường đi đường về chúng ta phải đi một con đường. Chỉ lúc nãy bất ngờ xuất hiện đàn sói hoang, ai biết còn gặp sinh vật dị năng nào khác không."

Đường Húc Hải muốn nói lại thôi, môi giật giật, nhưng không hé răng.

Phó Sử Ngọ nhìn Chu Vĩ Hoa đi triệu tập dị năng giả thổ hệ, quay đầu phát hiện vẻ mặt của hắn không ổn: "Làm sao vậy?"

Đường Húc Hải nói: "Tôi cảm thấy tiếp tục đi đường cao tốc, đoạn đường này còn đi được, chứ đến đoạn kế tiếp, chúng ta vẫn phải xuống cao tốc, sau đó đi đường tỉnh."

Phó Sử Ngọ bất ngờ: "Vì cái gì?"

Đường Húc Hải hỏi y: "Cậu cảm thấy là ai cho nổ cầu vượt?"

Phó Sử Ngọ trước đó chưa từng nghĩ đến vấn đề này, y nhăn chặt mày, chần chờ nói: "… Là quân đội?"

Chiếc cầu lớn bắt qua sông Phái cũng bị làm sụp, chính là vì phòng ngừa lũ alien bên kia bình nguyên qua sông tập kích Phái thành. Nói không chừng cũng là quân đội lành nghề trong lúc tiến đến đã cài thuốc nổ phá hủy cao tốc.

Đường Húc Hải từ chối cho ý kiến, chỉ nói: "Tôi xem bản đồ, qua đoạn đường này, đoạn tiếp theo có rất nhiều đường hầm chui qua núi, bất kể cho nổ cầu là ai, tôi thấy đường hầm này cũng chưa chắc còn nguyên vẹn ."

Phó Sử Ngọ tưởng tượng, quả thật đúng a. So sánh với cho nổ cầu, cho nổ sụp đường hầm, càng chắn đường kín như bưng, không quản là alien hay ai cũng không qua được .

Phó Sử Ngọ có chút phát sầu: "Vậy chỉ có thể hết đoạn phía trước rồi đi xuống."

Đường Húc Hải "Ừ" một tiếng nói: "Cậu đừng nghĩ nhiều như vậy, tôi biết cậu là vì muốn hoàn thành nhiệm vụ cho nhanh. Nhưng nếu đã đi ra, không quản thế nào, chúng ta thận trọng một chút là được."

Phó Sử Ngọ gật đầu.

Đường Húc Hải trước khi sửa cầu lên đường liền thu hồi mảnh vụn kim loại mình cho nổ văng ra ngoài. Xác lũ sói cũng không lãng phí, tất cả đều bị xử lý, da lông bị lột xuống, thịt thì hơ cho khô, làm chiến lợi phẩm thu vào.

Có dị năng giả kim hệ muốn giúp Đường Húc Hải đi thu về những mảnh kim loại kia, để lấy lòng Đường Húc Hải, học tập bản lĩnh thao túng kim loại của hắn. Nhưng mà, những dị năng giả kim loại này lại căn bản không thể khống chế loại kim loại đó.

Mảnh vụn Áo giáp đã được thu dọn sạch, lúc Đường Húc Hải đi qua, chúng được gom lại một cụm, vài dị năng giả kim loại im lặng ngạc nhiên mà nghiên cứu .

Đường Húc Hải đi qua, dị năng giả kim loại có long cốt cũng có Bình Nam, bọn họ không hề ngoại lệ cung kính gọi Đường Húc Hải: "Huấn luyện viên Đường."

Đường Húc Hải hướng bọn họ vuốt cằm, đi qua, tay đặt trên mảnh áo giáp kim loại, những vụn đó nhỏ chớp mắt bị hắn hấp thu vào cơ thể.

Cảnh tượng thần kỳ này khiến họ sợ hãi than.

Cũng có người nhịn không được hỏi: "Huấn luyện viên, anh làm thế nào được thế? Rõ ràng đều là khống chế kim loại, chúng tôi chỉ có thể cho biến hình, cố thế nào cũng không thể giống anh hấp thu vào thân thể?"

Dị năng kim hệ tuy lợi hại, nhưng cũng có mặt hạn chế, cũng không thể như những dị năng giả khác như phong hỏa thủy dẫn động từ hư không, nhất định phải có kim loại mới có thể thi triển. Cho nên, trừ phi bọn họ mang theo bên người, một khi đến nơi nào chẳng có chút kim loại, họ liền y như trắng tay.

Đường Húc Hải lại không có giấu diếm nói: "Tôi là dạng biến dị, cho nên có thể thu kim loại vào cơ thể. Các anh không được."

Mấy dị năng giả kim hệ nghe vậy thất vọng nhìn hắn.

Đường Húc Hải lại chuyển đề tài nói: "Loại áo giáp của tôi các anh cũng có thể dùng kim loại tự chế tạo, mặc trên người để phòng ngự hoặc công kích cũng được."

Một dị năng giả kim hệ nói: "Nhưng nếu gặp được những kim loại dị năng giả khác, áo giáp của chúng tôi cũng không phòng ngự được. Không giống áo giáp của huấn luyện viên, vừa rồi chúng tôi dùng dị năng khống chế, lại không xi nhê chút nào."

Đường Húc Hải giơ tay lên, mũi kiếm trồi lên khỏi lòng bàn tay, hắn rũ mắt nói: "Kim loại này nói cho cùng đã bị tôi hấp thu vào cơ thể, thành phần có chút không giống với kim loại bình thường. Nó chứa năng lượng phân tử Nguyên trong thân thể tôi, cho nên trừ tôi ra, người khác đừng nghĩ khống chế."

Phát hiện này cũng là Âu Dương Thành nói cho hắn biết .

Dị năng giả kim hệ kia kinh ngạc: "Ra là vậy, nếu chúng tôi dung nhập dị năng của mình vào kim loại, có phải cũng không bị dị năng giả kim hệ khác quấy nhiễu không?"

Lúc các dị năng giả kim hệ so đấu dị năng đều là trực tiếp tranh đoạt quyền khống chế kim loại, bên nào đoạt được bên đó thắng. Nếu có kim loại thuộc về mình, vậy phương thức chiến đấu sẽ không đơn giản thô bạo như vậy.

"Anh có thể thử xem." Đường Húc Hải cổ vũ bọn họ, sau đó xoay người trở lại xe thiết giáp.

Hắn tuy cổ vũ những dị năng giả này tiến hành thử nghiệm, nhưng cũng không ôm hy vọng gì. Âu Dương đã nói, nếu không phải loại dị năng biến dị như hắn, muốn dung nhập năng lượng phân tử Nguyên vào các kim loại bên ngoài là rất khó .

Trải qua sự sửa chữa của dị năng giả thổ hệ, cầu vượt hai tiếng sau đã sửa xong .

Đoàn xe tiếp tục lên đường, dọc đường không có mạo hiểm gì. Hơn một giờ sau, đoàn xe rời khỏi đường cao tốc, xuyên qua cổng trạm thu phí của một thị trấn nhỏ, chạy vào đường tỉnh.

Mùa đông sắc trời tối sớm, chờ đi tới một thôn xóm hoàn toàn hoang phế, đoàn xe ngừng lại.

Bởi vì biết phải đóng quân dã ngoại, cho nên họ đều mang đầy đủ lều trại và dụng cụ làm bếp.

Mọi người tay chân lưu loát dựng lều xong, bắt đầu bắt nồi nấu cơm. Giữa trưa chỉ ăn miếng lương khô uống chút nước lạnh, trời rét thế này ai đi ra ngoài cũng khát khao được uống một bát canh thịt nóng hôi hổi. Thịt khô họ vốn mang cũng không nhiều, nhưng giữa trưa giết nhiều sói như vậy. Vậy là có thể mở rộng làm một nồi canh thịt rồi.

Miêu Gia dựa vào đầu xe, cúi đầu, nương theo ánh sáng máy tính đang làm gì đó.

Phó Sử Ngọ đi qua: "Em đang làm gì thế?"

Trên tay Miêu Gia là một tấm bản đồ thô sơ, cậu ngẩng đầu nói: "Em đang chỉnh sửa bản ghi chép tin tức giao thông dọc đường gặp phải một chút, sau đó up lên diễn đàn."

Phó Sử Ngọ đỡ trán, hổm nay Miêu Gia vẫn luôn ham thích lướt diễn đàn, là một phần tử cực kì tích cực của diễn đàn tiêu điểm.

Chẳng qua cậu còn nhớ rõ tài khoản này là dùng danh nghĩa Phó Sử Ngọ để đăng kí, phàm là một ít tin tức đứng đắn đều dùng IP "Mr Phó" up lên. Mà Miêu Gia thì đặc biệt đăng kí một tài khoản nhỏ dùng để vây xem hoặc comment spam chơi, mỗi ngày tốn phần lớn thời gian, siêng năng mà đi dạo chơi trên diễn đàn.

Phó Sử Ngọ trước kia biết có người cực thích lướt Weibo hay post bài trên Weibo, nhưng hiện tại không có Weibo chơi, ngược lại người mê mệt lướt diễn đàn tiêu điểm lại nhiều hơn.

Phó Sử Ngọ xoa bóp mũi: "Đúng rồi, tư liệu trước đó Âu Dương Thành chỉnh lý em up lên chưa?"

Miêu Gia tỉnh táo ngay, hiển nhiên thực thích đề tài này, hai mắt đều tỏa sáng.

Cậu nói: "Up lên rồi ạ. Bởi vì phần tài liệu kia mà hiện giờ tài khoản Mr Phó cũng đã thành tài khoản xanh! Khoảng cách màu tím chỉ có một bậc nha!"

Miêu Gia thực tự hào, dưới sự quản lí của cậu, tài khoản Mr Phó có thể nói là tài khoản thăng cấp nhanh nhất trừ quân đội chính phủ và hệ thống công tín ra.

Không đến nửa năm đã thăng liên tục mấy cấp.

Nội dung bình thường Miêu Gia up lên đều là sưu tập các loại chỉ đạo Phó Sử Ngọ ngẫu nhiên lơ đãng nói cho các dị năng giả. Tuy số lượng không nhiều lắm, nhưng đều cực kì đúng đường, thường một câu trúng hồng tâm.

Có cái ngay ban đầu liền được chú trọng, cũng có cái ban đầu không gây chú ý, nhưng chậm rãi lại có tác dụng rất lớn.

Hiện tại tài khoản Mr Phó này đã trở thành một ID phi thường nổi danh trên diễn đàn tiêu điểm, mỗi lần lên tiếng điểm cho tăng rất nhanh.

Mà lần này, Âu Dương Thành căn cứ vào sóng từ sinh vật Phó Sử Ngọ cung cấp nghiên cứu ra một phần văn kiện có liên quan đến nguyên lý thiết kế và các loại số liệu về thiết bị tìm kiếm chuyên môn nhằm vào alien cấp 3. Bởi vì Âu Dương Thành cũng không kể công độc chiếm, liền trực tiếp giao thứ nghiên cứu ra được cho Phó Sử Ngọ.

Mà Phó Sử Ngọ sau đó lại giao cho Miêu Gia.

Phần văn kiện này vừa đăng lên, tài khoản Mr Phó trực tiếp thăng một bậc, oanh động gây nên cũng cực kì lớn.

Bất quá bởi vì cuối văn kiện Phó Sử Ngọ hết sức trung thực viết người phát minh là Âu Dương Thành, kết quả dẫn đến Âu Dương Thành trong khoảng thời gian này liên tục nhận được các loại liên hệ. Khiến Âu Dương Thành vì sợ phiền toái mới đưa hết tư liệu cho Phó Sử Ngọ hối hận không thôi.

Ông chính là không muốn đối mặt đống phiền toái trả lời không xuể này, mới giao chuyện công bố cho Phó Sử Ngọ. Phó Sử Ngọ lại thành thực đến mức cả một chữ kí hợp tác cũng không kí vào!

83. Chương 83

Phó Sử Ngọ không hề hay biết y đã hố Âu Dương Thành thê thảm đến mức nào.

ID "Mr Phó" rất nổi tiếng, người hữu tâm đã sớm căn cứ vào tin tức công bố lúc đầu mà đoán ra thân phận của y. Chẳng qua vì xử lý tài khoản là Miêu Gia, mấy tin nhắn inbox cầu kết giao, ôm đùi gì đó đều bị ngó lơ.

Mà người ở Phái thành, dưới sự che dấu của Ôn Triệu Minh, cũng không dễ liên hệ được với Phó Sử Ngọ, tô điểm vẻ thần bí thần long kiến thủ bất kiến vĩ của y.

Thế nhưng Âu Dương Thành lại chạy trời không khỏi nắng.

Vốn là vì chất đông lạnh hết hàng, Âu Dương Thành có thể nghỉ ngơi vài ngày, nhặt mấy nghiên cứu mình bỏ rơi lên lần nữa. Kết quả bởi vì Phó Sử Ngọ quá "Đại công vô tư", Âu Dương Thành lại lần nữa rơi vào nước sôi lửa bỏng.

Phó Sử Ngọ cúi đầu nhìn trang thảo luận mở ra trong diễn đàn tiêu điểm trên cái lap của Miêu Gia, y vừa lòng gật gật đầu.

Cái y muốn chính là công bố phương pháp này ra ngoài. Tạo thành ảnh hưởng cùng oanh động thế nào, thần kinh Phó Sử Ngọ thô to quá cho tới giờ cũng không để ý. Tâm tư của y hết sức giản đơn, công bố mấy thứ này ra, khiến người của các thành phố khác có thể tìm ra alien cấp 3, giúp càng nhiều người chạy thoát khỏi màn giết hại của alien. Như vậy đủ rồi.

Biết Miêu Gia đang làm gì, Phó Sử Ngọ liền xoay người đi dựng lều. Hiện tại đang thi hành nguyên tắc tự lực cánh sinh lều của ai thì mạnh ai nấy dựng. Người khác đều dựng xong hết, Phó Sử Ngọ vẫn luôn bận rộn an bày mấy việc nên còn chưa động vào.

Lều Long cốt chuẩn bị đều là loại chất lượng giữ ấm khá tốt, nhưng không gian bên trong không quá lớn, phần lớn không là lều hai chính là ba người ở.

Dựng lều đối với Phó Sử Ngọ mà nói chính là lần đầu tiên, cho nên khó tránh khỏi có chút luống cuống tay chân.

"Sử Ngọ, ăn cơm được rồi nè." Đường Húc Hải đi tới gọi y.

Phó Sử Ngọ buông cái ốc vít đang vặn trong tay xuống: "A, chờ chút a."

Đường Húc Hải hơi nhíu mày, đồ ăn vào ngày đông nguội rất nhanh, Phó Sử Ngọ lại là thể hàn, ăn món lạnh không tốt.

Hắn đi lên giật lấy cái giá đỡ trong tay Phó Sử Ngọ: "Tôi làm cho, cậu đi ăn đi."

Phó Sử Ngọ không mạnh bằng hắn, đương nhiên không có khả năng giật lại được thứ Đường Húc Hải kiên trì muốn giữ: "Vậy đi ăn trước, lát nữa trở về cùng dựng."

Đường Húc Hải ừ một tiếng, buông giá lều trong tay xuống.

Hắn, Phó Sử Ngọ, Miêu Gia ba người buổi tối ngủ một lều. Dựng lều cũng phải có phần của y.

Tối ngày đông rét lạnh uống một chén canh thịt nóng hổi, một bát cháo đặc, rồi ăn thêm một cái bánh bột ngô có chứa rau dưa, đây chính là cơm chiều của họ.

Miêu Gia ôm bát hạnh phúc thở dài, Phó Sử Ngọ cau mày nhìn chằm chằm nơi đối diện doanh địa.

"Cậu nhìn cái gì đấy?" Đường Húc Hải theo mắt nhìn theo.

Nơi bọn họ cắm trại là một thôn đã tan hoang triệt để.

Đi ra dã ngoại, đôi khi có lúc bất đắc dĩ buổi tối phải ăn ngủ bên ngoài, cũng không dám tùy tiện ở lại mảnh đất hoang hoang du. Hiện tại sinh vật biến dị quá lợi hại, không chỉ có động vật có vú lớn, cả côn trùng cũng có lực sát thương mạnh hơn. Cho nên họ đều tận khả năng tìm nơi có người từng cư trú, tỷ như thôn trang, hoặc hương trấn những căn nhà trống đã bỏ không để qua đêm.

Lần này bọn họ là theo bản năng đi đến nơi có kiến trúc mới dừng lại.

Không người ở là đương nhiên, ngắn ngủn nửa năm nhà cửa trong thôn này đã sụp đổ hơn phân nửa, liền tính nền nhà vẫn còn hoàn hảo nhưng cửa sổ cũng đã bễ nát. Lạnh như thế còn không bằng ở lều trại ấm áp, may mà bọn họ vốn không tính ngủ trong nhà ở thôn này.

Phó Sử Ngọ nhìn chằm chằm mặt tường đã vỡ hơn nửa, nói: "Nhà ở đây quá nát, không bình thường…"

Đường Húc Hải cắn bánh bột ngô, không cho là đúng nói: "Không có người ở, nhà hư hao cũng nhanh mà."

Phó Sử Ngọ thấy hắn không hiểu ý của mình liền kiên nhẫn giải thích: "Vậy cũng phải trải qua thời gian phong hoá nhất định, cho dù là hư hao trong thời gian ngắn, cũng không phải là loại nhà mới vừa xây dựng thế này."

Tay cầm bánh bột ngô khựng lại, Đường Húc Hải lúc này mới nhận ra đống gạch rớt ra từ tường của mấy căn nhà đối diện vẫn còn khá mới.

Hắn cẩn thận nhìn, nhà cửa tuy sụp nát, cũng không phải sụp do đánh nhau. Hơn nữa lực sát thương của alien tuy rất mạnh, nhưng chúng cũng không cố ý đi phá hư kiến trúc gì.

Đường Húc Hải miệng cắn bánh bột ngô đứng lên, bưng bát canh thịt trong tay một hơi húp cạn: "Tôi đi qua coi thử coi."

Phó Sử Ngọ nhanh chóng cắn thêm hai cái, cố hết sức nhét hết đồ ăn vào mồm nhai.

Đường Húc Hải buông bát xuống, cầm đèn pin, soi mặt đất mà đi tới, Phó Sử Ngọ đứng lên, vỗ vỗ đất cát dính trên mông, đi theo.

Đường Húc Hải không bảo y trở về, ngược lại thả chậm bước chân chờ y đi đến bên người, chiếu rọi đống đõ nát ngỗn ngang dưới chân.

Phó Sử Ngọ ngồi xổm xuống, vươn tay gạt gạt, lôi ra một khối gạch, trên đó còn dính xi-măng. Y dùng lực bẻ một khối nhỏ, dùng đầu ngón tay nắn nắn.

"Nhìn ra cái gì không ?" Đường Húc Hải chuyên chú dán mắt nhìn y.

Phó Sử Ngọ trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu nói với hắn: "Thời gian xây dựng căn nhà này không quá hai năm."

Dù sao cái này dính dáng đến chuyên môn của Phó Sử Ngọ, có thể dễ dàng suy đoán ra tuổi thọ kiến trúc.

Đường Húc Hải hiện giờ cũng cảm thấy không quá bình thường, nhà cửa tồi tàn thành như vậy, vừa không phải hư do chiến đấu, cũng không phải do phong hoá, một mớ nhà mới đang êm đẹp, sao có thể không đến nửa năm liền hư thành mớ phế thải thế này.

Đường Húc Hải cùng Phó Sử Ngọ hai người dạo một vòng trong thôn.

Dạo hết một vòng bọn họ mới phát hiện, thôn trang lướt nhìn rách nát này, nhà cửa sụp đổ bên trong đều là dạng hư hao vô duyên vô cớ giống thế.

"Hư hao thế này là do có người cố ý làm ra." Phó Sử Ngọ khẳng định chắc nịch.

Trong nhà còn dấu vết có người từng sinh hoạt, nói vậy trước khi màn trời mở ra, thôn này chính là một thôn bình thường thôi.

Đường Húc Hải một tay cầm đèn pin, tay khác đút vào túi quần, trầm tư .

Phó Sử Ngọ nhìn doanh địa đối diện, dứt khoát triệt để mở cảm quan ra tìm tòi trong thôn.

Dưới sự phân hình của cảm quan, tất cả mọi điểm dị thường không chỗ che giấu hiện lên trong đầu y.

"Hả? !" mắt Phó Sử Ngọ kinh ngạc trợn to.

Thấy bộ dáng Phó Sử Ngọ như gặp quỷ, thần kinh Đường Húc Hải buộc chặt lên: "Làm sao vậy?"

Phó Sử Ngọ kinh ngạc quay đầu, nhìn thôn vừa đi ra khỏi, mày nhăn lại, giọng điệu chần chờ nói: "Trong thôn có người."

Có người? ! Đường Húc Hải cũng kinh ngạc .

Trong sân thôn có hầm không đáng ngạc nhiên, dưới nhà có động mới gây kinh ngạc .

Phó Sử Ngọ dẫn Đường Húc Hải quay trở lại, đứng lại trong sân của một căn nhà nằm giữa thôn đã sụp nát.

"Cậu xác định nơi này có người thiệt hả?" Đường Húc Hải tự nhiên cũng có cảm giác gặp quỷ.

"Dưới căn nhà này có một đường hầm đi xuống, dẫn đến một khoảng trống giống hầm trú vậy." Phó Sử Ngọ đếm, "Bên trong có mười mấy người."

Đường Húc Hải nhìn mặt đất ngụy trang ngỗn ngang không chút kẽ hở, nếu không phải Phó Sử Ngọ dùng năng lực đặc biệt dò xét, tuyệt đối không phát hiện nổi những người bên dưới.

Đường Húc Hải dùng đại kiếm đâm đâm lớp xi-măng bao trùm mặt đất, hô to xuống dưới: "Người bên trong đi ra, các anh đã bị phát hiện!"

Phó Sử Ngọ dở khóc dở cười, đây là câu nói kêu tội phạm đầu hàng mà?

Đường Húc Hải vẻ mặt nghiêm nghị, cho dù không coi đối phương là tội phạm cũng không thể nghĩ là dân chúng vô hại được. Tinh thông ngụy trang như vậy, nếu nói là dân chúng bình thường ai tin nổi.

Phó Sử Ngọ nhỏ giọng với hắn: "Anh dữ vậy được không đó? Lỡ trong đó là lương dân thì sao?"

Đường Húc Hải liếc y một cái: "Cũng chưa chắc không phải ăn cướp mai phục, giống như mấy tên cướp đường lúc trước đó."

Phó Sử Ngọ không lên tiếng, Đường Húc Hải trân người lớn tiếng quát: "Khuyên các anh mau thành thành thật thật đi ra đầu hàng!"

Phó Sử Ngọ mím mím miệng, nhịn cười.

Trong sân một mảnh tĩnh mịch, người bên trong hiển nhiên không thèm để ý.

Đường Húc Hải hừ lạnh một tiếng, hai tay siết chặt cự kiếm, gầm nhẹ một tiếng, đại kiếm đâm sâu vào nền xi-măng. Sau đó tay hắn dùng sức, hất mạnh lên, xi-măng phía dưới lộ ra một cầu thang đi xuống.

Lối ra bị lộ, người bên trong bắt đầu bất an xôn xao.

Đường Húc Hải lạnh lùng nói: "Cho các người thêm một cơ hội, nếu không ra đầu hàng, tôi liền ném lựu đạn xuống đó!"

Những lời này vừa rơi xuống, bên trong lập tức truyền ra giọng nói: "Đừng làm bị thương chúng tôi! Chúng tôi đầu hàng! Đi ra ngay đây."

Động tĩnh bên này đã sớm kinh động người bên doanh địa, Lưu Bội Kỳ Vương Đan và Miêu Gia đều chạy đến, lưu lại Chu Vĩ Hoa trông coi doanh địa.

"Xảy ra chuyện gì?" Vương Đan kinh dị không rõ nhìn hố to trên đất.

"Bên trong có người nấp, không biết thân phận gì." Phó Sử Ngọ bảo.

Lưu Bội Kỳ sợ hãi than: "Thôn này thoạt nhìn nát như vậy, thật đoán không ra trong thôn còn giấu người."

Vương Đan lãnh tĩnh nói: "Có lẽ đúng là bởi nhìn bên ngoài đều hoang phế thế kia, trốn ở chỗ này mới không khiến người ta nghi ngờ."

Trong hố sâu, có người từ cầu thang đi ra, nghe những lời này của cô, cười khổ nói: "Đúng là vậy, nhưng vẫn là bị các người phát hiện ."

Đèn pin chiếu vào những người này, có nữ có nam, có trẻ cũng có trung niên.

Đường Húc Hải nhìn những người này, giọng điệu dịu lại hỏi: "Người nào vừa nói lúc nãy thế?"

Một người hơn hai mươi tuổi đứng dậy: "Là tôi."

Đường Húc Hải nhìn nhìn cậu, cứ việc người trẻ tuổi này khẩn trương cực độ, nhưng vẫn cực lực trấn định nhìn lại hắn.

"Các anh là ai, vì sao trốn ở chỗ này?"

Người trẻ tuổi hít sâu một hơi, nói: "Chúng tôi đều là người thôn này, trốn ở đây là vì tránh né sự lùng bắt của Bunker Tiêu gia."

"Bunker Tiêu gia?" Phó Sử Ngọ hỏi: "Miêu Gia cậu có biết chỗ đó không?"

Miêu Gia lắc đầu nói với: "Chưa nghe nói qua."

Người trẻ tuổi cười một cái: "Các anh đương nhiên chưa từng nghe qua, trước mạt thế nơi đó căn bản không tồn tại."

Đường Húc Hải nhướng nhướng mày: "Là sau khi màn trời mở ra, tụ điểm mới do người sống sót thành lập à?"

"Nghĩa của từ Bunker, là ý nói nơi đó xây dựng dưới lòng đất đúng không?" Vương Đan nói với.

"Các anh thực thông minh." Người trẻ tuổi nói: "Bunker Tiêu gia đúng là bắt đầu quật khởi lúc mạt thế, nhưng nguyên thân trước đó của nó bất quá chỉ là một cái thôn nhỏ, Tiêu Gia Truân."

84. Chương 84

Phó Sử Ngọ lúc này đột nhiên nâng tay lên, không chút biểu tình nói: "Hiện đang tối, thời tiết lại rất lạnh, đừng đứng ở đây nói chuyện."

Đại kiếm mà Đường Húc Hải cầm chậm rãi tan vào lòng bàn tay, mười mấy người đối diện nhìn đến trợn trắng.

Vương Đan quay đầu lại nhìn về hướng doanh địa, đề nghị: "Nếu vậy thì mời vị này theo chúng ta đến doanh địa vây quanh đống lửa nói chuyện đi, mấy cô chú khác trở về hầm ngầm là được."

Phó Sử Ngọ nói một tiếng "Cứ thế đi.", sau đó liền dẫn đầu đi trở về.

Đường Húc Hải lập tức đi theo, chuyện còn lại tự nhiên có Vương Đan và Lưu Bội Kỳ xử lý .

Phó Sử Ngọ đi bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói với Đường Húc Hải: "Liền tính hỏi tình huống của người ta, cũng không thể đứng cả trong sân. Hiện tại nhiệt độ đã hạ thấp hơn 0 độ, mười mấy người kia đều không mặc áo khoác, lạnh quá bệnh thì khổ."

Khóe miệng Đường Húc Hải nhếch lên, âm thầm rung động vì sự cẩn thận của Phó Sử Ngọ, miệng lại phun: "Vừa rồi rối ren như vậy, bọn họ đi ra cũng không kịp khoác áo, tôi cũng đâu có bắt bọn họ đứng đó hứng lạnh hoài đâu."

Phó Sử Ngọ hơi ngại, sau đó bảo: "Xem ra trong hầm tương đối ấm áp, bằng không bọn họ cũng sẽ không chỉ mặc áo lông."

Đường Húc Hải im hơi lặng tiếng tới gần y, Phó Sử Ngọ cùng hắn vai đụng vai, cứ như vậy trở về doanh địa.

Một lát sau, người trẻ tuổi kia mặc một chiếc áo bông thật dày đi theo bọn Miêu Gia đến đây.

Phó Sử Ngọ nói với cậu: "Ngồi đi."

Người trẻ tuổi cũng không nhăn nhó gì ngồi xuống bên đống lửa rực sáng.

Đường Húc Hải hấc hấc cằm hỏi cậu: "Cậu tên gì?"

Người trẻ tuổi nói: "Tôi là Cổ Nhẫm, thôn chúng tôi gọi là thôn Cổ, nên đa số dân đều họ Cổ."

Đường Húc Hải hỏi: "Cách của các người rất thông minh, là ai nghĩ ra?"

Cổ Nhẫm nói với: "Là ý của tôi." Cậu ngại ngùng nói: "Thông minh mấy cũng vẫn bị các anh nhìn thấu ."

Phó Sử Ngọ nói: "Nếu không có biện pháp đặc biệt, không có cách nào phát hiện các cậu nấp dưới lồng đất, các cậu ngụy trang không chút sơ hở. Là có dị năng giả thổ hệ à?"

Cổ Nhẫm gật đầu nói: "Đúng vậy, tôi chính là dị năng giả thổ hệ. Nấp dưới hầm đều là người sống sót trong thôn chúng tôi."

Phó Sử Ngọ tò mò nhìn cậu, ngón tay đẩy mắt kính bị trợt xuống: "Phòng ốc trong thôn sập hơn một nửa cũng là do cậu làm?"

Sắc mặt Cổ Nhẫm xanh lại: "Đương nhiên không phải, dù sao đây đều là gia sản của dân thôn tôi. Cho dù hiện đang là mạt thế, cũng không ai không cần nhà mình. Nếu không phải bất đắc dĩ, những người may mắn còn tồn tại này cũng chẳng chịu theo tôi cùng trốn xuống hầm, họ tình nguyện coi giữ nhà mình."

"Vậy nhà cửa trong thôn cậu xảy ra chuyện gì? Tan nát quá nghiêm trọng." Đường Húc Hải nói: "Nếu không là các cậu tự đánh sập , chẳng lẽ là do người của Bunker Tiêu gia lùng bắt các cậu mà cậu nói hồi nãy à?"

Cổ Nhẫm vuốt cằm nói: "Đúng vậy, đúng là người Tiêu Gia Truân." Cậu lộ ra nụ cười khổ: "Tiêu Gia Truân nơi đó đa số đều là núi đá, trước kia lúc đánh giặc vốn đã xây lên rất nhiều động đá để tránh né chiến loạn. Sau khi alien xuất hiện, rất nhiều người thôn bọn họ đều trốn vào thạch động mới tránh được một kiếp. Sau đó dị năng xuất hiện, bọn họ lại dựa vào dị năng giả thạch hệ trực tiếp xây thêm dãy thạch động, hình thành một thành lũy bằng đá dưới lồng đất."

Cậu phun ra một hơi, sương trắng khiến vẻ mặt cậu có vẻ tối tăm: "Bởi vì điều kiện thiên nhiên rồi cải tạo sau đó, tiếp theo có rất nhiều thôn sống sót đều tới đó nương tựa, khiến người thôn này cũng càng ngày càng nhiều. Nhưng cũng chính vì nhiều người, lương thực cũng bắt đầu khẩn trương. Lúc đó còn chưa có mấy dị năng giả mộc hệ, cái ăn liền khan hiếm đi. Dị năng giả thạch hệ của Tiêu Gia Truân tên là Tiêu Lỗi, dứt khoát liền gom lương thực của tất cả mọi người lại, tập trung mà phân phối."

Vương Đan nói: "Làm vậy cũng không sai a, dưới tình huống đó, ít nhất có thể đảm bảo mạng sống của phần lớn người."

Cổ Nhẫm lắc đầu nói: "Tiêu Lỗi chỉ vì muốn nắm chặt lương thực, mới yêu cầu người trong thôn nghe hắn, nếu không nghe liền đuổi đi. Điều này khiến người của các thôn khác tâm sinh oán hận, đã từng xảy ra xung đột nhiều lần. Nhưng e ngại Tiêu Lỗi và mấy dị năng giả đi theo hắn, xung đột vẫn bị trấn áp xuống. Tiêu Lỗi là một người có dã tâm, hắn muốn phát triển Tiêu Gia Truân trở thành một căn cứ sinh tồn loại lớn. Nhưng mà, vị trí địa lý Tiêu Gia Truân quá bất lợi, phụ cận cũng không có tuyến đường giao thông trọng điểm, trừ mấy thôn gần đây ra, cũng chẳng có ai tìm đến nương tựa."

Nói tới đây, Cổ Nhẫm bỗng nhiên nhớ ra gì đó: "Đúng rồi, các anh không phải đi đường vòng đến chứ?"

Phó Sử Ngọ run lên: "Chúng tôi đi đường vòng, cho nên mới đến phụ cận thôn các cậu."

Cổ Nhẫm lắc đầu nói: "Ý tôi là cây cầu vượt bị phá sập kia, vòng qua nơi nào, đúng lúc dẫn đến đường Tiêu Gia Truân."

Đường Húc Hải lập tức hiểu ra: "Ý cậu là Tiêu Lỗi cho người đánh sập cầu vượt? !"

Cổ Nhẫm gật gật đầu nói: "Các anh chắc không từ vòng qua từ cầu vượt đúng không. Nếu vòng qua nhất định sẽ đến Tiêu Gia Truân. Không chỉ là hướng các anh tới, đường hầm hướng khác cũng bị chặn, muốn đến tỉnh H, nhất định phải qua đường Tiêu Gia Truân."

Miêu Gia không dám tin, cậu nói: "Tiêu Gia Truân vì phát triển thôn của mình, liền cắt đứt cao tốc này?"

Cổ Nhẫm xác định: "Tiêu Lỗi chính là làm vậy. Không chỉ thế, hắn còn cho người phá hủy rất nhiều thôn trấn, ngụy trang thành mảnh hoang tàn khổng lồ. Nếu không phải đoàn xe các anh lớn như vậy, những đội ngũ nhỏ khác căn bản không dám dừng lại ở dã ngoại, buổi tối nhất định phải chạy tới Tiêu Gia Truân qua đêm mới được. Cứ như vậy, Tiêu Gia Truân liền thành điểm dừng chân hiếm hoi duy nhất trên đường, sau đó có nhiều người lui tới, biết điều kiện đặc biệt chỗ hắn, sau khi alien cấp 3 công thành lúc trước, rất nhiều người thành phố Liễu Nguyên đều trốn đến Bunker Tiêu gia, khiến Bunker Tiêu gia lập tức trở thành một căn cứ sinh tồn lớn."

Mày Vương Đan nhíu lại, nói: "Nếu là vậy, tuy thủ đoạn hơi quá, nhưng Bunker Tiêu gia vẫn có thể xem là một chỗ dung thân tốt. Các cậu vì cớ gì phải trốn ở đây, mà không đến Tiêu gia Bunker."

Cổ Nhẫm cười khổ, nói: "Dã tâm của Tiêu Lỗi quá lớn, hắn rõ ràng muốn chiếm cứ một phương. Xưng vương xưng bá thì chưa tới, nhưng trở thành thủ lĩnh một thế lực lớn là khẳng định. Chỉ cần là dị năng giả đơn chiếc, cưỡng bức lợi dụ cũng phải ép người ta gia nhập Tiêu gia quân của hắn. Nhất là thôn bên chúng tôi, chỉ cần có dị năng giả, nhất định phải gia nhập Tiêu gia quân. Hắn còn nói rất dễ nghe, đều là hương thân quê nhà, hắn tự nhiên muốn ưu tiên chiếu cố."

Cổ Nhẫm siết nắm tay, oán hận nói: "Nếu thật là hương thân quê nhà, vì cái gì phải phá nát nhà chúng tôi, cướp lương thực dự trữ của chúng tôi, khiến chúng tôi không nhà để về, bụng ăn không no? !" Cổ Nhẫm thở gấp, nói tiếp: "Huống chi, quân Tiêu gia quản lý rất nghiêm khắc, nếu muốn gia nhập, gần như không khác ký giấy bán mình mấy, chỉ cần còn sống liền đừng nghĩ thoát khỏi Bunker Tiêu gia. Cho dù là người thường không thể chiến đấu cũng phải nộp thuế nặng kinh khủng."

Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải hai mặt nhìn nhau, tuy Binh đoàn Long Cốt cũng không có văn bản quy định rõ ràng, nhưng cũng không hạn chế thành viên tự do rời đi, thậm chí bao quát tám người ban đầu bọn họ, chẳng qua nếu trong bọn họ có người muốn rời đi, cổ phần ban đầu liền bị thu hồi vô điều kiện.

Cổ Nhẫm nói tiếp: "Kỳ thật Bunker Tiêu gia hiện tại có thể nói là địa bàn của chúa đất Tiêu Lỗi này. Đi ngang qua thì thôi, nếu muốn sinh hoạt thì đó không phải là nơi lý tưởng."

Trong phút chốc không ai lên tiếng, hiện trường rơi vào yên tĩnh hoàn toàn.

Một lúc sau Phó Sử Ngọ hỏi: "Vậy mười mấy người các cậu định thế nào?"

Cổ Nhẫm nhìn Phó Sử Ngọ khẩn cầu: "Nếu có thể, xin các anh đưa mười mấy người chúng tôi đến căn cứ sinh tồn khác được không?" Cổ Nhẫm cực kì ngại ngùng xoay xoay ngón tay nói: "Mười mấy người chúng tôi không xu dính túi, nhưng lúc đến căn cứ chúng tôi sẽ làm công trả lại, tuyệt không bắt các anh tốn sức vô công đâu."

Đường Húc Hải liếc nhìn Phó Sử Ngọ một cái: "Cậu nghĩ thế nào?"

Phó Sử Ngọ nghiêng đầu, nói: "Hiện tại dẫn họ đi cũng không tiện, không bằng cho họ ở chỗ này chờ, chờ chúng ta đi về liền mang họ theo."

Cổ Nhẫm mừng rỡ, liên tục cảm ơn Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ không ngừng.

Sau khi Cổ Nhẫm trở về, toàn bộ doanh địa liền đi vào nghỉ ngơi.

Có người thay phiên trực đêm, đương nhiên không dùng đến lãnh đạo tối cao cùng lãnh đạo thứ hai Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải này.

Dựng xong lều, ba người liền chui vào chuẩn bị nghỉ ngơi .

Không gian trong lều ba người cũng không dư dả gì, đặt ba cái túi ngủ song song, liền chiếm trọn mặt đất.

Đường Húc Hải nằm ở giữa, bên trái là Miêu Gia, bên phải là Phó Sử Ngọ.

Trong lều im ắng, động tĩnh ngoài lều cũng như hoàn toàn biến mất, một mảnh yên tĩnh triệt để.

Miêu Gia nằm nghiêng, trợn tròn mắt nhàm chán nhìn mặt lều, đống lửa cách lều không xa còn đang cháy, ánh lửa lúc ẩn lúc hiện.

Cậu ngủ không được.

Thân là hacker, cậu cũng thuộc tộc cú mèo, cho dù là mạt thế, cũng phải theo dõi tình huống báo cáo kết quả, từ trước tới giờ tối nào cũng thức rất khuya. Giờ cũng chưa đến lúc cậu đi ngủ, chỉ có thể trợn tròn mắt đếm cừu.

Đường Húc Hải Ngủ phía sau cậu xoay xoay đầu nhìn cậu, thấy cậu đã im re, tự nhiên cho rằng cậu đang ngủ.

Sau đó Đường Húc Hải liền yên tâm thoải mái lật người qua, mặt nhìn hướng Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ nằm trong túi ngủ, rụt vai, nếu không phải túi ngủ hạn chế động tác, y hận không thể cuộn mình lại.

Lạnh quá.

Hình thể Phó Sử Ngọ khá gầy, cứ việc đã trải qua rèn luyện cường độ mạnh, cũng luyện ra cơ bắp, nhưng người vẫn gầy như thế. Y vốn không chịu rét nổi, ngày đông lại ngủ ở bên ngoài, cứ việc có mặc áo lông, ngủ trong túi ngủ vẫn cảm thấy lạnh đến không sao chợp mắt.

Tay Phó Sử Ngọ giật giật, chuyển tay đến ngực.

Đường Húc Hải thấy động tác của y, thấp giọng hỏi: "Ngủ không được hả?"

Lần ra ngoài Phái thành trước kia cũng thế, lúc ấy đỗ mưa, thời tiết lạnh, Phó Sử Ngọ cũng vì rét mà ngủ không yên.

Phó Sử Ngọ nhẹ giọng "Ừa" một tiếng.

Thanh âm kia rất nhẹ, nhẹ như sợi lông chim, khiến Đường Húc Hải lập tức tâm viên ý mãn.

Hắn mặt không đổi sắc, giả đứng đắn nói: "Cậu cũng không thể không ngủ, ngày mai còn phải tiếp tục đi, mau ngủ đi."

Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái, y cũng muốn ngủ, nhưng lạnh quá. Y không phục quay đầu lại, vươn tay ra trực tiếp nhét vào túi ngủ của Đường Húc Hải.

Bàn tay lạnh ngắt kia khiến Đường Húc Hải lạnh đến giật bắn, hắn vươn tay bắt lấy tay Phó Sử Ngọ, dùng lòng bàn tay bao lấy sưởi ấm tay y.

"Anh một chút cũng không thấy lạnh hả?" Phó Sử Ngọ hâm mộ.

Đường Húc Hải nghĩ nghĩ nói: "Cơ thể tôi vốn đã không tồi, sau lại thức tỉnh biến dị, liền càng chịu rét ."

Mùa đông, Phó Sử Ngọ vừa mặc áo lót giữ ấm, rồi áo lông cộng thêm một cái áo len, nhưng Đường Húc Hải người ta chỉ trực tiếp tròng một cái áo lót giữ ấm, bên ngoài thì khoác thêm cái áo mỏng liền qua mùa đông thôi.

Thật là người so với người ức chết mà.

Đường Húc Hải đặc biệt chính trực nói: "Cậu lại đây, ngủ bên tôi nè, túi ngủ của tôi lớn. Chen chút hẳn có thể nhét hai người. Như vậy cậu sẽ không thấy lạnh."

Phó Sử Ngọ vươn đầu ra nhìn nhìn túi ngủ của hắn.

Khổ người Đường Húc Hải quá lớn, chuẩn bị cho hắn là số lớn. Nếu nói hai người ngủ miễn cưỡng cũng có thể.

Đường Húc Hải ngủ một mình, còn có rất nhiều chỗ trống. Đổi là người khác có gió lùa chỗ trống như vậy nhất định ngủ không nổi, cho hắn ngủ chính là vừa y. Kín quá hắn còn thấy nóng, đương nhiên nếu giờ Phó Sử Ngọ lại đây ngủ chung với hắn, nóng đến đâu hắn cũng không chê.

Lấy cảm nhận Phó Sử Ngọ tự mình trải nghiệm, chưa từng nghĩ Đường Húc Hải có lẽ sẽ chê nóng.

Y thật sự lạnh quá ngủ không được, hơn nữa trước kia cũng từng ôm nhau ngủ rồi, không có gì ngại ngùng cả.

Vì thế Phó Sử Ngọ kéo khóa kéo túi ngủ của mình ra, lưu loát trượt vào từ khe hở Đường Húc Hải mở ra, không gian tương đối chặt, Phó Sử Ngọ đi vào liền chút khoảng trống cũng không có, hai người chỉ có thể gắt gao dán sát vào nhau.

"Thật ấm." Phó Sử Ngọ hạ giọng nói.

Hai người đều cho rằng Miêu Gia đã ngủ, giọng đều hạ rất thấp, nhưng trong hoàn cảnh an tĩnh thế này dù thấp đến cỡ nào cũng bị Miêu Gia bên cạnh nghe rõ rành mạch .

Đường Húc Hải bảo Phó Sử Ngọ qua ngủ chung, Miêu Gia còn có thể nghĩ hắn thiệt có tình đồng chí, nhưng câu kế tiếp Đường Húc Hải nói lại khiến cậu miên man bất định .

"Tay chân cậu thật lạnh, lại đây, tôi sưởi cho." Đường Húc Hải thì thầm, sau đó không chờ Phó Sử Ngọ lên tiếng, liền một đợt tiếng phù phù phù vang lên.

Một lát sau, Phó Sử Ngọ không thở nổi nói: "Anh buông ra chút, ôm chặt quá."

Rồi Đường Húc Hải bảo: "A, ngại quá, vầy thì sao? Thoải mái không?"

Miêu Gia bên này đã , hai người này đang trong tình huống gì, tò mò quá hà !

Thế nhưng cậu không dám quay đầu lại nhìn, chỉ có thể dựng thẳng lỗ tai, thận trọng nghe lén, sau đó căn cứ vào đối thoại của hai người mà phán đoán.

Anh Hải lúc này đang ôm trọn anh Phó vào ngực hử?

Giọng Phó Sử Ngọ ngại ngùng nói: "Đừng ôm tôi như vậy, ngủ cả đêm cánh tay anh sẽ tê rần hết đó."

Giọng Đường Húc Hải như không có việc gì nói: "Không sao hết, bằng không tay tôi duỗi không thẳng, cũng không thoải mái. Đúng lúc làm gối đầu cho cậu."

Giọng Phó Sử Ngọ do dự một chút rồi nói: "Vậy buổi tối anh thấy không thoải mái liền buông tay ra biết không, đừng cố sức."

Giọng Đường Húc Hải không có hảo ý nói: "Bằng không đến lúc đó tôi ôm cậu xoay người qua, đổi tay ha."

Phó Sử Ngọ dở khóc dở cười: "Chặt thế này, anh ôm tôi xoay người thế nào?"

Đường Húc Hải không thèm để ý: "Dù sao cuối cùng cũng có cách thôi."

Phó Sử Ngọ hít một tiếng: "Đừng gắng, đến lúc đó anh trực tiếp buông tôi ra thôi."

Đường Húc Hải nhu hòa "Ừm" một tiếng, một lúc lâu hai người không nói gì, như đang hưởng thụ bầu không khí im lặng mà thân mật, hoặc cũng có thể do Miêu Gia não bổ quá độ.

"Ngủ đi, ngủ ngon." Giọng Đường Húc Hải thật khẽ, quả thực như chìm vào đáy lòng người khác.

"Ngủ ngon." Phó Sử Ngọ nói xong liền triệt để yên tĩnh lại.

Người Miêu Gia đều cứng ngắc, duy trì không nhúc nhích cũng rất tốn sức biết không hả !

Cho dù hai người họ đã ngủ, Miêu Gia cũng không dám ngồi dậy quay đầu nhìn lại, Đường Húc Hải là ai hả? Tính cảnh giác cao đến đâu biết không, nhất định sẽ bừng tỉnh.

Miêu Gia trong lòng tò mò khó chịu, nhưng không thể không nhẫn nại, trong đầu chuyển loạn nhiều suy nghĩ.

Trước kia liền nhìn ra hai người này quá thân mật, lúc này lại càng không ổn, cái giọng điệu anh Hải và anh Phó nói chuyện kia, cái không khí kia. Ôi má ơi! Nói bọn họ không có gì, cậu tin chết liền!

Miêu Gia nắm lấy góc túi ngủ, nhét vào trong miệng, dùng sức nghiến mới có thể kềm chế xúc động muốn thét lên của cậu.

Miêu Gia nổi gió lốc trong đầu một lát rồi mơ mơ màng màng cũng ngủ.

Chờ đến sáng, Phó Sử Ngọ tỉnh lại. Y mở ra mắt, chỉ có một cảm giác đó là ấm áp, thoải mái chỉ muốn rên lên. Nhưng tay chân y đều bị siết chặt, không thể duỗi lưng vươn người một cái.

Phó Sử Ngọ nâng mắt lên, lúc này đã không còn là nằm nghiêng hồi tối nữa, Đường Húc Hải mặt đối mặt ôm y. Bây giờ là Đường Húc Hải nằm, mà cả người y nằm sấp trên người Đường Húc Hải, đầu sà vào cạnh cổ Đường Húc Hải.

Hắn ôm y xoay người thật, mà Phó Sử Ngọ ngủ say đến chẳng biết mô tê gì. Phó Sử Ngọ xấu hổ, đây là ngủ như chết đúng không a? !

Tuy quần áo thật dày, nhưng hơi ấm Đường Húc Hải truyền tới vẫn cuồn cuộn không ngừng, hắn cứ như một mồi lửa, khiến Phó Sử Ngọ tham luyến hơi ấm nọ. Nhưng y lưu luyến đến đâu, cũng không thể nằm ỳ không dậy, động tĩnh đội viên bên ngoài nhẹ giọng hoạt động, nói cho y biết đã có người dậy, thân là đội trưởng y cũng không thể ngủ nướng.

Phó Sử Ngọ động cánh tay một cái, tay đè trên mặt đất dùng sức, ý đồ chống lên.

Vừa động một cái, y liền cảm giác có chút không thoải mái.

Sắc mặt Phó Sử Ngọ xấu hổ lên, mặc cho ai bị một bộ phận trọng yếu không thuộc về thân thể mình chọt đến không thoải mái cũng thấy không được tự nhiên.

Phó Sử Ngọ thực khỏe mạnh, đương nhiên biết đây chính là hiện tượng bình thường mỗi ngày thôi. Nhưng y có thể thản nhiên đối mặt chính mình, lại ngại ngùng đối mặt người khác. Bởi vì cái này thật sự quá mức *, hơn nữa người này lại là bạn tốt thân nhất của y, còn chưa trải qua sự cho phép của người khác, nhìn thấy * xấu hổ không nên thấy, cảm giác mất thể diện bạo biểu như * của mình đột nhiên bại lộ trước mặt người khác vậy.

Hoàn cảnh xấu hổ như thế, y đương nhiên không dám đánh thức Đường Húc Hải, như vậy hai người đối mặt nhau sẽ xấu hổ đến mức nào?

Dù sao đến lúc đó Đường Húc Hải có xấu hổ hay không y không biết, hiện tại y không dám động mạnh, chỉ có thể hoạt động từng chút từng chút một để lết ra.

Y cọ như vậy, còn không bằng lập tức đi ra ngoài cho rồi!

Khiến Đường Húc Hải thật khổ bức !

Đường Húc Hải thức dậy còn sớm hơn y, bất quá là đang giả bộ ngủ, nhắm mắt hưởng thụ mà thôi.

Tuy hắn có chút ý tưởng cầm thú vân vân, nhưng cũng chỉ là có tà tâm không có tặc đảm, chỉ có thể hai tay ôm chặt lấy thắt lưng Phó Sử Ngọ, vuốt vuốt cho đã ghiền.

Phó Sử Ngọ cọ từng chút như thế, khiến Đường Húc Hải vừa bị tra tấn trong lòng lại ngầm vui vẻ, nhưng hắn cũng không dám để Phó Sử Ngọ cọ hoài như thế, bằng không liền thật sự làm ra chuyện xấu hổ.

Cánh tay Đường Húc Hải không tự chủ được dùng sức, hai tay hắn giao lại, Phó Sử Ngọ lập tức không nhúc nhích.

Phó Sử Ngọ gục ở đó, ngẩng đầu nhìn hắn, nhỏ giọng gọi: "Húc Hải, anh dậy chưa?"

Cổ họng Đường Húc Hải co rút nhanh, giọng không tự chủ được mà khàn khàn: "Rồi."

Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái, thấp giọng nói: "Nên dậy rồi."

Đường Húc Hải tiếc nuối buông tay ra, Phó Sử Ngọ lảo đảo bò ra túi ngủ, y cào cào mái tóc hơi xù lại, nói với Đường Húc Hải đang nằm trên đất nhìn y: "Anh cũng mau dậy đi." Sau đó chạy trối chết.

Phó Sử Ngọ ảo não, vẫn làm hắn thức giấc, tình cảnh vừa rồi xấu hổ như vậy, không bị hắn chú ý tới chứ? Dù sao đánh chết Phó Sử Ngọ, y cũng không đi hỏi .

Vừa rồi hai người dán gần như vậy, Đường Húc Hải làm sao có thể không cảm thấy chứ, bất quá mặt Phó Sử Ngọ mỏng, hắn chỉ có thể coi như không biết.

Đường Húc Hải nằm ở đó nhấm nháp dư âm, đang nhìn chằm chằm đỉnh lều, bản mặt Miêu Gia tự nhiên thò qua.

Đường Húc Hải cực kì khó chịu bị người ta từ chỗ cao nhìn xuống như vậy, hắn vươn một bàn tay ra hất văng Miêu Gia.

"Ngao!" Miêu Gia bị một bàn tay hắn chụp chổng vó, giãy giụa đứng lên, Đường Húc Hải đã lưu loát rời khỏi túi ngủ, bắt đầu thu dọn.

"Mau đứng lên!" Đường Húc Hải nghiêm túc nói, ra vẻ bằng phẳng giống như người đeo bản mặt tà niệm vừa rồi không phải hắn vậy.

Miêu Gia cũng không để hắn lừa dối cho qua dễ thế, Miêu Gia đứng dậy, phát ra tiếng hừ quỷ dị ghé sát vào hắn: "Hừ hừ hừ

anh Hải, em nghe thấy hết rồi nghen."

Đường Húc Hải mặt không đổi sắc nhìn cậu, trên cao nhìn xuống giống như đang nhìn một thằng nhóc cố tình gây sự: "Chú mày nghe được cái gì ?"

Miêu Gia cảm thấy Đường Húc Hải đang muốn che dấu sự thật, vì thế cậu nghiêm túc nói: "Đêm qua động tĩnh của hai anh em đều nghe thấy hết."

Bàn tay cuộn túi ngủ của Đường Húc Hải khựng lại chút, mặt không đổi sắc nhìn cậu.

Miêu Gia thấy hắn không biểu tình, không đoán nổi mình có sắp bị xử lí hay không, cơ bắp cả người đều căng cứng lại.

Đường Húc Hải đã hồi ức xong đêm qua hắn đã nói cái gì, hình như không có nội dung gì để lộ tâm tư của hắn hết, vì thế an tâm .

Hắn trừng mắt nhướng mày nói: "Nghe thì làm sao? Anh mày là thể hiện hữu ái, đầu óc chú mày chứa sâu bọ hả?"

Miêu Gia nhìn Đường Húc Hải đứng đó nói xạo, Miêu Gia khó chịu nói: "Anh Hải anh coi em là đồ ngốc hả? !" Miêu Gia phát giác tiếng của mình hơi cao, vì thế liền đè thấp nói: "Ngữ khí âm điệu anh nói chuyện

đều không giống bình thường, rất dính nha ! Ai nghe cũng có thể biết tình cảm của hai anh không giống bình thường."

Lời này vào lỗ tai Đường Húc Hải lại đặc biệt nghiêm trọng . Đường Húc Hải vuốt cằm, nhìn cậu không nói lời nào, nhãi ranh này không phải đang lừa hắn chứ?

Hắn làm mặt tỉnh, hồ nghi nhìn Miêu Gia: "Chú mày thật ra đang nói nhảm gì thế?"

Miêu Gia chán nản: "Đừng giả bộ, sớm nhìn ra anh và anh Phó có gì đó sai sai rồi."

Sắc mặt Đường Húc Hải đổi đổi, bồn chồn: "Rõ đến vậy hả? Ai cũng nhìn ra thiệt hả?"

85. Chương 85

Cái Đường Húc Hải để ý đầu tiên chính là nếu hắn thật sự quá lộ liễu, vậy là ai nhìn ra? Phó Sử Ngọ có phát giác chưa?

Bị người khác nhìn ra, với bị Phó Sử Ngọ phát hiện, hoàn toàn là hai khái niệm khác xa.

Hắn cũng không để ý chuyện mình thích Phó Sử Ngọ bị người khác biết được, cũng chẳng quan tâm người ta thấy thế nào .

Duy độc chỉ có bản nhân Phó Sử Ngọ, Đường Húc Hải bây giờ còn chưa chuẩn bị tâm lý cho y biết tâm tư của mình.

Hắn giờ còn không chắc rằng, Phó Sử Ngọ sau khi biết sẽ phản ứng thế nào, có vì phản cảm hắn mà dẫn đến hai người trở nên xa lạ bất hòa hay không?

Hắn có thể cảm giác được mình đối với Phó Sử Ngọ là quan trọng, nhưng loại quan trọng này còn không đủ biến tình cảm y dành cho hắn trở thành ái tình.

Miêu Gia cũng không biết ý tưởng phức tạp của hắn, nhưng nhìn vẻ mặt đó, cũng không dám qua loa, lập tức nói với hắn: "Anh yên tâm, em nghĩ đại khái chỉ có em với Chân Tử nhìn ra, người khác khá xa lạ với hai anh, chắc chưa phát giác đâu."

Chân Tử?

Đường Húc Hải suy nghĩ một chút, liền nhớ tới hồi trước người đầu tiên phát hiện Hollande đang theo đuổi Phó Sử Ngọ chính là cô bé kia.

Biết là cô, Đường Húc Hải ngược lại không thấy lo, Chân Tử không phải người lắm mồm, thẳng đến hiện tại cũng không truyền ra tin Hollande theo đuổi Phó Sử Ngọ gì, chính là chứng minh tốt nhất.

Đường Húc Hải đặt cánh tay lên cổ Miêu Gia, co tay lại, khuỷu tay cường tráng kẹp chặt lấy cổ Miêu Gia, khiến cậu tránh không thoát, tư thế uy hiếp cực tiêu chuẩn.

Hắn nói: "Thằng nhãi ranh, không nên truyền bậy. Sử Ngọ nếu không tự mình phát giác, khôn hồn thì đừng có lắm miệng trước mặt cậu ấy nghe chưa!"

Hai tay Miêu Gia nắm lấy cánh tay hắn ra sức giãy giụa : "Anh Hải ~ anh yên tâm! Em tuyệt đối sẽ giữ bí mật đến cùng mà."

Đường Húc Hải không yên tâm nhìn chằm chằm cậu, nói: "Nhớ rõ đó! Nếu để anh chú biết là chú để lộ, coi chừng đánh cho ba má nhìn không ra nghe chưa!"

Mặt Miêu Gia nhăn nhó, đầu gật như đảo tỏi.

Đường Húc Hải vừa lòng , buông cậu ra, tiếp tục thu dọn túi ngủ.

Miêu Gia vuốt cổ thở mạnh, sau đó chưa từ bỏ ý định hỏi: "Anh Hải, nghe anh nói thì… Anh Phó còn chưa biết?"

Đường Húc Hải nghiêm mặt nhìn cậu, nói: "Ừ, giờ cậu ấy còn chưa biết tâm tư của anh."

Tròng mắt Miêu Gia chuyển chuyển, nói: “Anh Phó có đôi khi hơi chậm hiểu, sao anh Hải không trực tiếp nói cho ảnh biết?”

Băn khoăn của Đường Húc Hải sao có thể nói rõ cho người khác biết, hơn nữa, bộ dạng băn khoăn đông đắn đo tây này, giống y quỷ nhát gan, Đường Húc Hải sẽ kiên quyết không thừa nhận .

Vì thế Đường Húc Hải đường hoàng nói: “Sử Ngọ hiện tại không có tâm tư này. Cậu ta cũng nói qua, trước khi alien bị đuổi đi, người nhà đoàn tụ, sẽ không suy xét đến chuyện tình cảm cá nhân.”

Miêu Gia trợn mắt xem thường: “Tình cảm chỉ suy xét có thể ngăn cản á?”

Miêu Gia đại thán một tiếng, không lớn không nhỏ vỗ vỗ vai Đường Húc Hải, cũng do hiện tại hai người đều nửa quỳ trong lều, bằng không Miêu Gia muốn chụp đến vai hắn cũng không dễ dàng.

Cậu thấm thía nói: “Ái tình muốn tới, bất kể cái gì cũng cản không nổi. Đừng nói hiện tại, chỉ cần gặp được người hợp mắt, sét đánh xuống cái đùng liền phừng lửa, cảm giác đó có ngăn cũng ngăn không được.”

Đường Húc Hải khó chịu nhìn cậu, nguy hiểm nheo mắt lại: “Nói y như chú mày có kinh nghiệm lắm vậy?”

Ý chẳng phải nói, Phó Sử Ngọ hiện tại căn bản không có hy vọng với hắn, chỉ cần nhìn hợp mắt, tùy tiện người nào cũng có thể cướp Phó Sử Ngọ đi? ! Nghe thế Đường Húc Hải nhịn sao nổi nữa!

Miêu Gia vừa thấy hắn như vậy, biết hắn thấy chợn lòng liền lấy lòng cười: “Em cũng không có ý đó a, anh Hải. Chẳng qua, anh Phó mặc dù tính như vậy, nhưng nếu thật sự có người đả động chân tâm của ảnh, cho dù bản thân vốn tính thế nào, cũng nhất định sẽ thay đổi chủ ý .”

Vấn đề này, Đường Húc Hải ngược lại không nghĩ tới.

Hắn nghiêng đầu nhìn Miêu Gia: “Chú có ý gì?”

Miêu Gia nói: “Dù sao anh Hải anh không thể vì anh Phó trước khi chiến tranh chấm dứt không tính đi yêu liền thật sự cái gì cũng không làm đúng không? Em nói khó nghe chút, nếu cuộc chiến này kéo dài mười năm tám năm, anh thật sự phải đợi lâu như vậy không làm gì á? Thế sự thay đổi trong chớp mắt, lỡ đâu giữa chừng anh Phó gặp được người nào, đến lúc đó cũng không có bán thuốc hối hận để uống nha.”

Đường Húc Hải ôm túi ngủ ngây ngẩn cả người.

Ngay lúc này Phó Sử Ngọ hô lên: “Húc Hải, Miêu Gia dậy chưa? ! Điểm tâm sắp làm xong rồi.”

Đường Húc Hải kích động trả lời một câu: “Dậy rồi, tới liền!”

Miêu Gia cũng không nhàn rỗi, thò tay giúp Đường Húc Hải chỉnh lý túi ngủ.

Miêu Gia hạ giọng nói: “Dù sao anh phải tận lực tăng điểm trước mặt anh Phó, khiến bên cạnh ảnh chỉ có mình anh là đối tượng để suy xét.”

Đường Húc Hải lúc này cũng chẳng thấy Miêu Gia tuổi còn nhỏ, mình xin lời khuyên của cậu nhóc này có gì mất mặt .

Hắn khiêm tốn hỏi: “Vậy anh nên làm thế nào đây?”

Miêu Gia cũng chưa yêu lần nào, bất quá cậu thấy người ta yêu hoài, so với Đường Húc Hải luôn ru rú trong binh doanh mà nói, điều kiện bẩm sinh tốt hơn nhiều.

Cậu không cần nghĩ ngợi nói: “Thủ đoạn theo đuổi người khác hay nhất không thể nghi ngờ chính là da mặt dày, tử triền lạn đả không buông tay.”

Đường Húc Hải vừa nghe cái này, mày lập tức nhíu: “Chú không thể nói cái gì đáng tin chút hả? Tử triền lạn đả cái gì cũng mất mặt quá .”

Miêu Gia ăn nói hùng hồn: “Đừng nhìn chiêu này không biết xấu hổ, nhưng cố tình lại rất có hiệu quả. Tục ngữ có câu, liệt nữ sợ triền lang. Lời này mặc dù là nói về nam nữ, nhưng nhân tâm đều từ thịt mà ra, ứng dụng với nam nam cũng không thành vấn đề. Hơn nữa, tử triền lạn đánh cũng không phải ép anh không phẩm cách mà dây dưa. Ý của tử triền lạn đả chính là hoàn toàn bất chấp tự tôn, đem mảnh chân tâm

dâng lên trước mặt người đó, dùng chân tâm không ngừng cố gắng, chỉ cần không phải ý chí sắt đá, sớm hay muộn cũng sẽ bị đả động. ý nghĩa chính là dùng chân tình đổi lấy chân tâm đó."

Đường Húc Hải như có điều suy nghĩ, tuy hắn chưa yêu bao giờ, nhưng Miêu Gia nói hình như rất có lý .

Hắn thật sự thích Phó Sử Ngọ, nhưng lại luôn để ý tự tôn quá, sợ bị Phó Sử Ngọ cự tuyệt, điều này làm sao không xuất phát từ tâm lý không muốn bị mất mặt. Cho nên, hắn nói yên lặng bảo hộ cái gì, không hẳn không có khiếp đảm muốn duy trì hiện trạng.

Đường Húc Hải và Miêu Gia thu dọn xong ba túi ngủ, bắt đầu chia việc mà dọn lều.

Đường Húc Hải hỏi: "Cụ thể chút được không?"

Miêu Gia liếc Phó Sử Ngọ không chút phát giác đang đứng bên kia làm điểm tâm một cái, nói: "Xum xoe nhiều vô, chân chó chút… luôn là đúng."

Đường Húc Hải nhíu mày lộ vẻ khó khăn, xum xoe hắn hiểu. Hollande dùng chính là chiêu này, nhưng mà chân chó hả?

Trình độ đến đâu mới xem như chân chó?

Tổng kết của Miêu Gia chỉ là thủ đoạn tình trường tốt mả mà thôi, đều là rút ra từ ân ân oán oán nhìn thấy trong trường cảnh sát. Nam truy nữ, nữ truy nam, không phải đều là vậy á, xum xoe, chân chó được đến đâu hay đến đó.

Hơn nữa những nam nữ thanh niên tràn đầy hormone thanh xuân đó, đều bị kích thích đến mụ mị đầu óc, hành động khó tránh khỏi cũng mang theo các loại cẩu huyết bắn tim hồng lung tung.

Nhưng mà, hoàn cảnh lúc đó cùng hiện tại có thể giống sao?

Hơn nữa tình huống giữa Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ, cùng không giống những học sinh sinh viên vô ưu vô lự trên ghế nhà trường.

Chỉ có thể nói cố vấn Miêu Gia này, cấp bậc hoàn toàn cũng đạt đến mức quạt mo.

Hai người chấm dứt một cuộc trò chuyện không đáng tin, vẻ mặt thản nhiên mà rửa mặt ăn điểm tâm, sau đó xuất phát ra đi.

Lái xe, Đường Húc Hải cứ thất thần ngắm ngắm Phó Sử Ngọ ngồi bên cạnh, trong lòng rối như tơ vò.

Kêu hắn đi xum xoe, cũng phải có cái cớ chứ a, Đường Húc Hải cũng không giống Hollande có thủ đoạn cao minh đến thế, lỡ không cẩn thận làm quá, Phó Sử Ngọ khẳng định sẽ thấy hắn có vấn đề.

Phó Sử Ngọ thấy Đường Húc Hải cứ chốc chốc lại nhìn y một lần, bắt đầu cảm thấy khẩn trương.

Y không tự chủ được bắt đầu nghĩ, không phải là vì chuyện hồi sáng chứ? Đường Húc Hải là muốn nói với y cái gì hả?

Hắn tuy cảm thấy xấu hổ mất tự nhiên, nhưng không phản cảm. Thậm chí nếu lần tới phải đóng quân dã ngoại, Phó Sử Ngọ để đánh một giấc thoải mái ấm áp, vẫn nguyện ý cùng Đường Húc Hải ngủ chung một túi.

Phó Sử Ngọ bị Đường Húc Hải nhìn mãi chịu không nổi, y cố lấy dũng khí quay đầu hỏi: "Anh có chuyện gì muốn nói hả?"

Mắt Đường Húc Hải chợt lóe, cố gắng không đỏ mặt nói: "Hả, à đêm qua…"

Đề tài này hiển nhiên mở đầu không hay chút nào, Đường Húc Hải lập tức nhớ tới tình cảnh buổi sáng khiến hắn ngầm vui vẻ lại xấu hổ kia, da mặt Phó Sử Ngọ cũng không tường đồng vách sắt như hắn, lập tức cứng lại.

Đường Húc Hải thầm kêu không ổn, hoả tốc dời đề tài nói: "… Cổ Nhẫm kia nhắc tới Bunker Tiêu gia, tôi rất để ý . Nếu có thể, trên đường về chúng ta vòng qua đó, làm bộ như đội ngũ đi ngang qua bình thường điều tra tình huống một chút."

Phó Sử Ngọ thấy hắn nói là chuyện đứng đắn, cảm xúc khẩn trương lại ngại ngùng kia nháy một cái biến mất, nghiêm túc gật gật đầu nói: "Nếu không phải đêm qua tại thôn Cổ gia đúng dịp đụng phải bọn Cổ Nhẫm, tình huống Bunker Tiêu gia thật khiến người bất ngờ trở tay không kịp."

Tác phong làm việc của Bunker Tiêu gia, không giống với thành phố lớn có đồn trú quân đội sau đó chuyển thành căn cứ sinh tồn, phong cách khá quỷ dị bá đạo.

Phái thành tuy đã trải qua một bàn cờ phe phái, nhưng phong cách hành sự vẫn mang theo chính khí hạo nhiên, đa số quyết định và quy định đều rất công bằng. Cứ việc cao tầng có các loại tư tâm, nhưng cũng cực lực chiếu cố đến sinh hoạt của người thường.

Nhưng Bunker Tiêu gia nghiễm nhiên bất đồng, họ sai sử người thường như đang áp bức, không đến mức tàn khốc, nhưng cũng nghiêm khắc gần như chỉ có thể sinh tồn.

Miêu Gia ngồi ở vị trí nhìn xa phía sau hai người, cảm thấy khá thú vị. Bầu không khí nhộn nhạo giữa hai người, vi diệu mà lại khẩn trương, xem ra anh Hải cũng không hoàn toàn là tương tư đơn phương a.

Đường Húc Hải mặc dù lâm thời kiếm chuyện nói, nhưng cũng thật sự tính mau chân đến xem Bunker Tiêu gia này rốt cuộc làm cái trò gì.

Vị trí Tiêu gia Bunker, bởi vì cao tốc và đường hầm đã bị tắt, trở thành chỗ từ tỉnh H đến thủ đô nhất định phải đi qua, cũng coi như một nơi rất trọng yếu.

Nhưng nơi như vậy, hiện tại hoàn toàn bị nắm trong tay một thế lực tư nhân. Mà thế lực này, lại muốn thoát ly chính phủ hiện tại, trở thành một cắt cứ riêng độc lập.

Đường Húc Hải nghĩ rất nhiều, hiện tại chính phủ đang trong tình trạng thân mình còn lo chưa xong, nếu tiếp tục như vậy, rất có thể quốc gia trọn vẹn này sẽ bị chia cắt.

Làm một quân nhân đã từng vì quốc gia mà vào sinh ra tử, Đường Húc Hải cực độ không muốn nhìn thấy chuyện như thế xảy ra. Có lẽ mạt thế sẽ làm hình thái xã hội cùng kết cấu toàn bộ quốc gia thay đổi, nhưng quốc gia trọn vẹn này, lại không nên chia năm xẻ bảy.

Mắt Đường Húc Hải âm trầm, hai tay nắm chặt tay lái.

Người như Tiêu Lỗi chỉ sợ không ít, nếu số lượng thế lực chia cắt như Tiêu gia Bunker vượt qua tỉ lệ thành thị do chính phủ khống chế, hết thảy liền không thể vãn hồi.

Đường Húc Hải nhớ tới Lưu Hướng Dương, xem ra sau khi trở về hắn tất yếu phải hiểu biết tính toán của vị tư lệnh này một chút.

Hơn nữa lần này, đơn thuần là hành động tìm kiếm chất đông lạnh và thu gom vật tư, cũng cần thiết phải sửa mục tiêu.

Nếu muốn giảm đi xu thế lớn mạnh của Tiêu gia Bunker, vậy cũng chỉ thể thu phục thành phố Liễu Nguyên, xác lập địa vị căn cứ sống sót trung tâm tỉnh J lần nữa. Đừng nhìn Tiêu gia Bunker hiện tại phát triển thuận lợi đủ đường, nhưng hắn không có một thứ trọng yếu, đó chính là đại sảnh công tín.

Đừng coi thường đại sảnh công tín nơi mới xuất hiện này, đại sảnh này chính là ngành trọng yếu giúp các tỉnh thành bị cắt đứt giao thông liên hệ với nhau để tiếp tục duy trì một chỉnh thể.

Chỉ cần hệ thống này còn, quyền kiểm soát của quốc gia sẽ vẫn tồn tại.

Ngay khi Đường Húc Hải tính đến Tiêu gia Bunker tìm tòi, cũng có người đang nhằm vào bọn họ.

Lúc đoàn xe Đường Húc Hải chạy đến trạm quan sát đầu đường cao tốc gần đây, một đội ngũ canh giữ gần đó, kinh ngạc không thôi.

"Đại ca ~ anh xem, đội xe này không mang dấu hiệu của chúng ta." người canh gác kêu gã đàn ông mệt mỏi đang nhắm mắt muốn ngủ thức dậy.

"Hả?" gã đàn ông hình thể gầy yếu bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn về hướng xa xa, chỉ thấy đi trước chính là 4 chiếc xe quân sự, phía sau thì đi theo một chuỗi xe tải dài.

"Má ——" gã líu lưỡi, lầm bầm lầu bầu: "Đoàn xe lớn quá, tao chưa có thấy đoàn xe này bao giờ, chắc là lần đầu tới đây. Hầu tử, mày nói đội xe này không mang dấu hiệu của chúng ta?"

Hầu tử gật đầu nói: "Dấu hiệu của chúng ta rõ ràng như vậy, chỉ cần có treo em nhất định sẽ nhìn thấy."

Chạy qua khỏi Tiêu gia Bunker, chính là tới trạm thu phí. Trạm thu này không nhiều không ít, hơi mắc một chút lại có cảm thấy còn chịu được, cũng giúp Tiêu gia Bunker được chút lợi nhuận. Trạm này mỹ kỳ danh viết là phí thu sửa chữa con đường.

Hiện tại đường cao tốc bị họ làm gãy, đường thôn được dị năng giả thổ hệ của họ nâng cấp thành đường tỉnh, tiêu phí cũng không ít nhân lực vật lực, thu phí là đương nhiên. Nhưng Tiêu Lỗi cũng không dám thu nhiều, sẽ làm nhiều người tức giận, một năm chỉ lấy một lần để giữ gìn con đường là được.

Hai bên trạm quan sát của cầu vượt và đường hầm đều có người canh phòng, chỉ cần đi ngang qua đường này , đoàn xe đều sẽ treo dấu hiệu Tiêu gia Bunker lên.

Dấu hiệu này cũng không lớn, chính là một lá cờ tam giác, trên đó có một cái đầu hổ. Tiêu Lỗi tính đổi theo năm, mỗi năm không giống, như vậy đoàn xe nào đã thu phí liền biết được.

Nhưng đội xe này lại không treo dấu hiệu, xem ra là không đi ngang qua Tiêu gia Bunker, điều này khiến họ ngạc nhiên .

Gã đàn ông sờ sờ cằm, dùng sức suy nghĩ, gã quay đầu nói với hầu tử: "May trở về nói một tiếng với bảo chủ, có một đoàn xe không rõ thông qua trạm quan sát đường hầm, cho người đi một chuyến dọc đường cao tốc, nhìn xem là chỗ nào có lỗ hổng."

Chờ hầu tử đi rồi, gã nghĩ nghĩ, gọi người cùng gã lái xe, lặng lẽ đi theo sau đoàn xe phía trước, tính xem họ rốt cuộc là người phương nào.

Nếu Phó Sử Ngọ Đường Húc Hải lúc này nhìn thấy người này, nhất định sẽ kinh ngạc nói không ra lời. Người này không ai khác chính là đầu mục số 2 tiểu đội cướp đường tay chân của Sử Chính mà bọn họ cho là đã chết trước kia—— Lý Kế Tiên!

Lý Kế Tiên ban đầu chỉ là một người rất bình thường, cùng người nhà của gã mở một quầy bán quà vặt.

Bởi vì gia cảnh không tốt, gã lớn lên cũng không đoan chính đến mấy, liên tục xem mắt thất bại. Hai cụ nhà liền hơi nóng ruột, lấy tiền mở cho gã một quầy bán quà vặt, rốt cục cũng kiếm được một cô vợ.

Cuộc sống vừa có chút khởi sắc, vợ gã cũng mang bầu, tin dữ liền triệt để đánh nát gia đình này.

Lý Kế Tiên bất hạnh mắc phải bệnh máu, để chữa bệnh cho gã, chút tiền gởi trong nhà cũng y như tuyết giữa ngày hạ, nhanh chóng tan biến sạch sẽ.

Vốn vợ gã chịu kết hôn chính là do ham cái quầy hàng, tốt xấu có thể sống qua ngày lành. Mắt thấy bệnh Lý Kế Tiên mắc phải như ngốn tiền không đáy, vợ gã cũng không muốn cùng chung hoạn nạn gì, muốn ly hôn.

Lý Kế Tiên lúc ấy cũng không có cách nào, chỉ có thể cho vợ về nhà mẹ đẻ trước, dù sao trong bụng cô còn con của gã.

Cha mẹ Lý Kế Tiên vừa tức vừa vội, cuối cùng chỉ có thể cắn răng chịu. Hai cụ ngược lại rất có bản lĩnh, táng gia bại sản chạy nợ ngược xuôi rốt cục kiếm ra tủy phù hợp cấy ghép, trị hết cho Lý Kế Tiên.

Lý Kế Tiên chậm rãi khôi phục, nghĩ muốn rước vợ về. Kết quả chờ gã đến nhà vợ, mới biết được vợ gã căn bản không sinh con ra, trực tiếp phá thai. Mà cô giờ đã có thằng đàn ông khác.

Tim Lý Kế Tiên lập tức u tối, lửa giận cháy trong lòng. Kích động quá đâm đôi cẩu nam nữ trọng thương.

Gã cũng không chạy thoát, bị nhốt vào nhà tù Bình Nam. Cha mẹ chịu không nổi đả kích, trước sau qua đời. Biết được tin này trong ngục, bóng ma trong lòng Lý Kế Tiên lại càng âm u, quả thực hận cả thế giới này.

Sau khi màn trời mở ra, Lý Kế Tiên phát sốt sau đó khang phục, có một lần duyên phận đưa đẩy, phát giác gã có được một loại dị năng biến dị, chính là khống chế máu trong cơ thể. Ban đầu gã phát giác có thể khống chế máu mình, sau đó lại nhận ra có thể thông qua tiếp xúc khống chế máu người khác .

Tuy loại năng lực này thực kỳ lạ, nhưng cũng thực yếu, cuối cùng cũng chỉ có thể lăn lộn thành đại ca số hai của một tiểu đội.

Lúc ấy toàn bộ tiểu đội của Lý Kế Tiên bị diệt hết, cả bản thân gã cũng không yên lành. Chờ gã nạp máu đứng lên, biết Sử Chính tuyệt đối sẽ không tha cho gã, vì thế dứt khoát lưu loát chạy trốn.

Khó khăn trùng trùng, Lý Kế Tiên đến được Tiêu gia Bunker. Dị năng huyết hệ của gã biến hóa thêm một bước, có thể làm cho người thần không biết quỷ không hay suy nhược xuống, sau đó tự nhiên chết mất. Dùng loại năng lực này giúp Tiêu Lỗi thu thập mấy người không nghe lời, Lý Kế Tiên đứng vững gót chân tại Tiêu gia Bunker.

Thân là một trong những nhân vật quan trọng của Tiêu gia Bunker, phải thay phiên đến trạm quan sát để canh phòng, Lý Kế Tiên đúng lúc liền thấy Binh đoàn Long Cốt mang theo Bình Nam nghiệp đoàn đi ngang qua.

Lý Kế Tiên đi theo đoàn xe xa xa, qua đường hầm, đoàn xe từ hướng Tiêu gia Bunker đi tới cũng không ít, cho nên có người đi chung đường như vậy, cũng không ai để ý.

Thành phố Liễu Nguyên bây giờ có rất nhiều alien chiếm cứ, thậm chí còn có lời đồn nói alien cấp 3 còn chưa rời đi. Điều này khiến mọi người phải vòng qua thành phố Liễu Nguyên mà đi, nên nhìn thấy đoàn xe này lại chạy tới thành phố Liễu Nguyên, khiến Lý Kế Tiên trong lòng nghi ngờ.

Tại Tiêu gia Bunker, quân Tiêu gia cũng không chú ý quyền lợi của đội ngũ khai hoang gì, cho nên cái gì có thể đoạt liền đoạt thôi.

Đội này khổng lồ như vậy, bọn họ ăn thịt, liền không thể chắn quân Tiêu gia ăn canh.

Quyết định chủ ý, Lý Kế Tiên trở về liền triệu tập nhân mã, tính toán đi theo sau đoàn xe khổng lồ này để kiếm lợi.

86. Chương 86

Lúc chiều, đoàn xe đã chạy đến bên ngoài thành phố Liễu Nguyên.

Giống như Phái thành, bên ngoài thành phố Liễu Nguyên cũng xây một thành lũy dày mà cao. Chẳng qua, khác ở chỗ: Phái thành mang theo vẻ chênh vênh phục hồi sau chiến hỏa, nó lại đầy vệt máu đã ngã thành màu đen bẩn thỉu, còn có đống thối rửa của tay chân cụt không biết là của người hay alien.

Cửa thành mở toang ra, trong ngày đông, tuy trời đang đẹp, nhưng đứng cách đó không xa, vẫn cảm thấy âm trầm u ám lao đến trước mặt.

Đường Húc Hải vuốt cằm, mắt nhìn chằm chằm vào cổng thành, không biết đang nghĩ cái gì.

Phía sau đoàn xe, Chu Vĩ Hoa chỉ huy đâu vào đấy bảo mọi người xuống xe, tập trung tất cả xe lại, hình thành một công sự đơn giản, có thể phòng bị alien hoặc dã thú tập kích.

Trong mùa này, sói hoang tuy vì nguyên nhân lịch sử cũng ít thấy, nhưng sói địa phương lại kết đội thành quần thể hoạt động, trước kia lúc Chu Vĩ Hoa tổ chức người ra ngoài làm nhiệm vụ cũng gặp phải mấy lần.

Phó Sử Ngọ không biết bước tiếp theo nên làm cái gì, nhưng y lại không rụt rè, hờ hững phân phó các đội viên kiểm tra trang bị và tình trạng của chính mình, tiến vào trạng thái đợi lệnh.

Phó Sử Ngọ đến bên người Đường Húc Hải, Đường Húc Hải nhìn như đang lâm vào trầm tư, một lúc lâu vẫn không phản ứng.

Phó Sử Ngọ có chút kỳ quái, nghĩ cái gì mà chuyên chú đến vậy. Giờ đã không sớm nữa, bước tiếp theo nên làm gì bây giờ, nên đưa ra lịch trình đi chứ

"Húc Hải?" Phó Sử Ngọ chọt Đường Húc Hải một phát, làm Đường Húc Hải lập tức giật bắn tỉnh lại.

Đường Húc Hải ra vẻ nghiêm túc, thực đứng đắn nhìn y: "Làm sao vậy?"

Phó Sử Ngọ bất đắc dĩ đẩy đẩy kính: "Giờ đến thành phố Liễu Nguyên rồi, tiếp theo làm gì đây? Hiện tại thời gian không sớm, chúng ta cũng không thể không làm gì chờ đến ngày mai buổi sáng mới vào thành."

Đường Húc Hải lắc đầu, nói với: "Không cần, cho người Bình Nam xây dựng cơ sở tạm thời. Long cốt toàn bộ xuất động, chúng ta đi đánh trận đầu trước. Nhìn xem hiện trạng bên trong thế nào." Đường Húc Hải quay đầu nhìn một cái, la lớn: "Miêu Gia! tìm bản đồ Liễu Nguyên đến cho anh!"

Miêu Gia từ đằng xa văng về một câu: "Biết ạ! Tới liền anh."

Một lát sau, Miêu Gia ôm cái lap chạy tới.

Đường Húc Hải cúi đầu nhìn hình ảnh vệ tinh mới nhất của thành phố Liễu Nguyên mà máy tính hiển thị.

Hắn giương mắt nhìn Miêu Gia: "Có thể tìm tới vị trí đại học khoa học kỹ thuật tỉnh J không?"

Miêu Gia gật gù, ngón tay di động trên touchpad một cái, lại ấn vài phím, phóng to hình ảnh trong thành Liễu Nguyên.

"Hình này là ảnh mới nhất lúc em biết chúng ta phải tới Liễu Nguyên, nên xâm nhập vệ tinh bay ngang qua chụp đó." Miêu Gia thực lạnh nhạt nói, mà hai người còn lại đã quen với hành vi trái pháp luật của cậu, cũng thực bình tĩnh nghe, "Thời gian không vượt qua 48 giờ, còn rất mới."

Mày Đường Húc Hải nhướng nhướng, hỏi: "Có nhìn thấy alien cấp 3 không?"

Miêu Gia cười khổ một tiếng: "Anh Hải, em không có bản lĩnh của anh Phó, có thể nhìn trong đống alien mờ mịt nhận ra con nào là alien cấp 3."

Đường Húc Hải lườm cậu một phát: "Thật vô dụng. Không phải có ảnh sao, nhìn ảnh cũng tìm không ra á."

Miêu Gia rụt cổ, chỉ vào điểm trắng trên màn ảnh nói: "Đây là alien, kích cỡ y chang đầu cây bút máy, em nhìn ra được mới là lạ đó."

Phó Sử Ngọ nhìn chằm chằm hình ảnh, tuy alien chỉ là điểm trắng, nhưng cũng có thể nhìn ra phân bố đại khái.

Số lượng alien trong Thành phố Liễu Nguyên cũng không ít, ít nhất có mấy vạn.

Phó Sử Ngọ như có điều suy nghĩ: "Vì cái gì còn nhiều alien tụ tập trong thành phố như vậy? Người trong thành không phải đã chết, chính là chạy mất. Thời gian lâu vậy không có mồi, vì sao còn tụ nhiều đến thế?"

Đường Húc Hải nói: "Có khác thường tất có quỷ. Tóm lại phải cẩn thận chút."

Miêu Gia click một cái trên bản đồ, nói: "Chỗ này vốn chính là đại học khoa học kỹ thuật tỉnh J sau đổi thành sở nghiên cứu, toàn bộ đều được tu sửa lại một chút." Miêu Gia ngẩng đầu: "Cho nên, em cũng không tìm biết hiện chất đông lạnh được để trong tòa nào, các anh chỉ có thể tự đi tìm ."

Đường Húc Hải bảo: "Được, biết rồi. Anh ghi chép lộ tuyến một chút, Sử Ngọ cậu đi gọi người, lát nữa chúng ta đi vào."

Phó Sử Ngọ gật đầu: "Đi vào từ cổng thành à?"

Đường Húc Hải giương mắt nói: "Không, trực tiếp leo tường vào."

"Leo tường vào? !" Phó Sử Ngọ cùng Miêu Gia kinh ngạc trăm miệng một lời.

Nếu là bình thường đương nhiên đi vào từ cổng là tiện nhất, nhưng alien cũng không phải ngốc, tường thành đối với chúng nó mà nói cũng rất dễ ra vào. Phụ cận cổng thành bất kể là hoạt động hay mai phục, tất nhiên sẽ số lượng alien không ít.

Lượng alien này cũng không đủ sức uy hiếp nhưng lại có thể kinh động alien cấp 3, một khi alien cấp 3 triệu tập cấp 2 cùng lũ chốt thí hình thành thế vây kín, bọn họ có bao nhiêu người cũng không chống lại nổi.

"Đúng, leo tường đi, nghe tôi không sai đâu." Đường Húc Hải cúi đầu nói.

Phó Sử Ngọ đã sớm bảo long cốt đợi mệnh, rất nhanh liền tập hợp xong, cả Đường Húc Hải cũng thấy hơi kinh ngạc vì hiệu suất này.

Phó Sử Ngọ bắn qua một ánh mắt đắc ý, trêu cho Đường Húc Hải miệng khô lưỡi đắng một trận, hắn nhanh chóng quay mắt đi.

Đường Húc Hải vẻ mặt nghiêm túc bắt đầu phát biểu: "Đây là lần đầu tiên tôi tự mang đội tiến hành nhiệm vụ, mục tiêu là gì tôi nghĩ tất cả mọi người đã rất rõ ràng. Xét thấy tình huống không rõ, tôi hy vọng các anh làm được mấy điểm sau đâu: Đầu tiên, nghe theo mệnh lệnh, phục tòng chỉ huy; Thứ hai, tập trung tinh thần, đề cao cảnh giác; Thứ ba, một khi phát sinh chiến đấu, nhất định phải canh gác cho nhau, không cần đơn đả độc đấu; Thứ tư, tận lực cam đoan hai người một tổ là đơn vị hoạt động, nếu lỡ tụt lại phía sau hoặc thất lạc, dựa theo đường cũ trở về nơi đóng quân; Thứ năm, phát sinh tình huống không thể đối kháng bị thương không thể động, bí mật ẩn nấp ngay tại chỗ, kiên trì đến khi cứu viện tới. Nghe rõ chưa?"

Hai mươi lăm người đứng đối diện lớn tiếng nói: "Nghe rõ!"

Đường Húc Hải gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Xuất phát!"

Phó Sử Ngọ mở năng lực cảm quan ra, đi theo bên người Đường Húc Hải dọc theo tường thành thật dài hết hai ba km, Đường Húc Hải dừng bước, quay đầu nói với y: "Cậu nhìn bên trong xem tình huống thế nào, tìm một không có nhiều alien, chúng ta liền leo vào."

Phó Sử Ngọ gật gật đầu, y vẫn luôn mở dị năng, alien cứ luôn hoạt động trong cảm quan của y, khiến Phó Sử Ngọ cảm giác rất khó chịu.

Lại đi hết mấy phút Phó Sử Ngọ mới thấp giọng nói: "Ở đây đi. Alien gần đây nhất cũng cách gần 500 mét."

Đường Húc Hải gật đầu, lấy ra từ đai tác chiến một cây súng giống như súng lục.

Lúc chấp hành nhiệm vụ, bọn họ đương nhiên không có khả năng vẫn mặc áo lông. Mà cả Phó Sử Ngọ cũng cởi áo khoác, bên ngoài chỉ mặc một bộ chiến phục. Chân họ cũng đều mang giày tác chiến, đầu đội mũ giáp, nhìn lướt qua rất giống đội đặc chủng chân chính.

Chiến phục cũng không phải sản phẩm sơn trại của những người thích quân phục sưu tập, đây là quân dụng chính quy, thông khí không thấm nước phòng cháy, cam đoan bảo vệ thân thể ở mức độ lớn nhất khi đi trong mưa hay vượt qua lửa.

Trang phục trên người bọn họ, cùng đồ dùng trong tay đều là quân dụng, là nhờ Ôn Triệu Minh kiếm về .

Đường Húc Hải giơ tay lên, hơi nhắm một chút, "Xẹt", một mũi tên tam giác có cột sợi dây thừng thật dài bị hắn phóng ra ngoài.

Không đến vài giây, sau một tiếng "Đinh", Đường Húc Hải kéo dây, ra hiệu cho Phó Sử Ngọ một cái, sau đó hai tay liền nắm dây thừng, chân đạp trên tường thành, động tác phi thường lưu loát đi lên.

Không chỉ động tác mau lẹ linh mẫn, thậm chí không phát ra chút động tĩnh, cả động tác luân phiên chân trên tường cũng nhẹ đến không nghe thấy gì.

Phó Sử Ngọ ngẩng đầu nhìn bóng Đường Húc Hải biến mất giữa tầm mắt, y kéo kéo áo của mình lên, hai tay nắm chặt dây thừng. Cánh tay dùng sức, lòng bàn chân khẽ bật, cũng nhẹ nhàng đi lên.

Không chật vật như từ tầng ba chung cư dùng chăn kết thành dây thừng leo xuống trước kia, hiện tại Phó Sử Ngọ có thể nói là khác nhau lớn như cách một trời một vực.

Đường Húc Hải đu nửa người xuống kéo y, khoảng cách cuối cùng, Phó Sử Ngọ trực tiếp nắm tay hắn, được Đường Húc Hải kéo đi lên.

Phó Sử Ngọ rời khỏi vị trí treo mốc dây, để lại chỗ trống cho đội viên khác lên.

Tình cảnh trên tường thành khiến người ta không đành lòng nhìn, thi thể chồng chất ngổn ngang đã thối rửa và đóng băng, muốn khủng bố bao nhiêu khủng bố có bấy nhiêu.

Ánh mắt Phó Sử Ngọ vừa chạm nhẹ vào đống thi thể, liền không dám nhìn kỹ, chỉ quét đại khái một vòng.

Đột nhiên, mắt y khựng lại, phát hiện một địa phương không tầm thường.

Phó Sử Ngọ cất bước đi tới, Đường Húc Hải quay đầu lại nhìn y một cái, phát giác y đi qua đống xác alien đằng kia. Cẩn thận nhìn chăm chú cảm thấy không có uy hiếp gì, mới yên tâm nhìn về các đội viên từng bước từng bước bò lên, ở khoảng cách cuối cùng vươn tay kéo một cái.

Chờ lên đến vài người, Đường Húc Hải bảo bọn họ đứng đây tiếp ứng giống hắn, sau đó liền xoay người đi tìm Phó Sử Ngọ .

"Cậu đang nhìn cái gì thế?" Đường Húc Hải thấp giọng hỏi.

Tuy năng lực cảm quan Phó Sử Ngọ hiện tại dùng tương đương với một cái Rađa trời sinh, nhưng Đường Húc Hải vẫn quen hạ đê-xi-ben để nói chuyện.

Sắc mặt Phó Sử Ngọ thật quái dị, y thậm chí ngồi xổm xuống, cúi đầu nhìn sát vào.

Tuy biết Phó Sử Ngọ nên sớm làm quen một chút, nhưng hình ảnh ghê tởm khủng bố như vậy, Đường Húc Hải từ thâm tâm vẫn không muốn để người mình thích nhìn thấy.

Hắn xoay người bắt lấy cánh tay Phó Sử Ngọ, muốn kéo y đứng dậy. Nhưng ngay lúc này Phó Sử Ngọ ngược lại nắm tay hắn kéo lại: "Anh xem."

Đường Húc Hải kỳ quái, rốt cuộc có gì cổ quái khiến y để ý như vậy, trên đất bất quá chỉ là vài con alien đã chết mà thôi.

"Tôi coi rồi, rồi sao?"

Phó Sử Ngọ thực kiên nhẫn hỏi: "Anh không phát giác xác alien rất kỳ quái sao?"

Đường Húc Hải nhíu mày, giương mắt cẩn thận nhìn hiện trường lại tử vong ghê tởm lại khủng bố này, nội tâm cực kì cường đại mà bình tĩnh.

Hắn sớm quen cảnh tượng này, trong lòng không có rung chuyển gì lớn.

Đám Alien nằm tứ tung, trên đầu trên thân là đủ loại vết thương, có đạn lựu đạn tạo thành, cũng có dị năng gây nên .

Đường Húc Hải không kiên nhẫn, nói: "Cậu cứ nói thẳng đi, tôi không phát hiện có gì không thích hợp hết."

Phó Sử Ngọ bất đắc dĩ nhìn hắn: "Có kiên nhẫn chút được không. Anh nhìn coi đầu lũ alien này, sọ đã bị bốc lên, óc đâu mất rồi ?"

Đường Húc Hải ngây ngẩn cả người, hắn đột nhiên cúi đầu nhìn về hướng đầu alien.

Hắn ban đầu cho rằng đây là do bị nổ tung, cho nên óc bay tứ tung cũng không có gì kỳ quái. Nhưng nghe Phó Sử Ngọ vừa nói, hắn mới ý thức tới, cho dù bị nổ bay, cũng là sệt lại cứng đờ mà không phải biến mất không thấy.

Phó Sử Ngọ nhẹ giọng nói: "Người chết ở đây đều bị alien ăn rồi, cho nên trên đầu đều có vết thương cũng bình thường. Nhưng lũ alien cũng vậy, liền không thể không khiến người ta nghĩ nhiều."

Trong chớp mắt sắc mặt Đường Húc Hải biến khủng bố.

Phó Sử Ngọ nói tiếp: "Xem ra anh cũng nhận ra, alien ăn không chỉ là tuỷ não nhân loại và sinh vật trên địa cầu, cả đồng loại đã chết chúng cũng không tha."

Lưu Bội Kỳ và Vương Đan đúng lúc này đã chạy đến báo cho họ biết tất cả mọi người đã leo lên, kết quả nghe thấy thế thiếu chút nữa tởm quá ụa ra.

Mặt Vương Đan không dễ nhìn nói: "Cho dù là sói hoang đôi khi cũng sẽ ăn luôn xác đồng loại đã chết. Điều này không lạ, để không lãng phí thức ăn mà thôi."

Phó Sử Ngọ có điều suy nghĩ nhìn Vương Đan nói: "Cô nói vậy, tôi nhớ tới trước kia lúc coi phim tài liệu về động vật, có động vật để tộc đàn lớn mạnh sẽ ăn luôn những con nhỏ yếu. Mọi người nghĩ xem có khả năng không, dưới tình trạng không có thức ăn, lũ alien sẽ tự giết lẫn nhau?"

Mặt Đường Húc Hải vặn vẹo, sau đó phiền muộn lên tiếng: "Nói vậy, trước kia chẳng phải đã nói số lượng alien cấp 3 sẽ không vượt qua tỉ lệ nhất định, chính là vì sẽ có tình huống tự giết lẫn nhau xuất hiện. Tôi lại chưa nghĩ qua, alien cũng sẽ xảy ra chuyện thế này."

Phó Sử Ngọ gật đầu phụ họa hắn rồi nói: "Nếu giả thuyết này đúng, alien rất có khả năng sẽ xuất hiện tiến hóa thêm một bước. Đào thải toàn diện lũ cấp 1 tương đối nhỏ yếu, tiến hóa trở thành alien cấp 2. Thậm chí có thể sẽ tiến hóa ra loại lợi hại hơn nữa."

Lưu Bội Kỳ hoảng sợ: "Alien cấp 3 tiến hóa lên cấp 4 hả? !"

Cuộc đối thoại bên này khiến các đội viên chú ý, tất cả đều ngừng thở lắng nghe.

"Rất có khả năng, tóm lại phải thận trọng." Phó Sử Ngọ nói xong câu đó, quay đầu bảo Đường Húc Hải: "Chúng ta phải hành động nhanh hơn."

Đường Húc Hải gật đầu, sau đó dẫn đầu hơn hai mươi người, cảnh giác mà nhanh chóng rời khỏi tường thành.

Chân Phó Sử Ngọ di động nhanh nhẹn, tại một cái tạm dừng khoảng cách, hỏi: "Chúng ta chọn đi thẳng, hay tận lực kiếm nơi không có alien gác?"

Đường Húc Hải nhìn y một cái rồi nói: "Cậu coi đi rồi tính."

Mắt Phó Sử Ngọ chợt lóe, nghiêm túc gật đầu.

Nếu giao cho y, Phó Sử Ngọ liền bắt đầu phân tích dựa vào mọi mặt lợi và hại, cuối cùng y vẫn quyết định đi thẳng, cố hết sức tới gần khu vực trung tâm. Ai kêu sở nghiên cứu kia nằm ở trung tâm nội thành chứ.

Dọc theo đường đi, những đội viên khác cảm thấy y như đang chơi mấy trò điện tử công lược, bất quá họ hình như chỉ ở vị trí quan sát, mà người chơi lại là Phó Sử Ngọ.

Y mặt không đổi sắc đi tuốt đàng trước, súng năng lượng trong tay tuy bởi vì vấn đề chất liệu nên không thể bắn liên tục, nhưng ở thời điểm này so với súng lục phát ra âm thanh quá lớn mà nói, dùng tốt hơn nhiều.

"Bằn!" ngón tay Phó Sử Ngọ bóp cò súng, chỉ trong chớp mắt một viên đạn năng lượng tiến vào óc alien vừa mới xuất hiện.

Đội trưởng còn lợi hại hơn trong truyền thuyết, làm bọn họ có vẻ vô dụng đến đáng sợ a.

Nhưng rất nhanh, Đường Húc Hải giao cho họ một trọng trách, bảo họ dọn xác alien qua một bên.

Điều này làm cho các đội viên vừa rồi còn cảm khái khóc một dòng sông, thôi cứ để cho bọn họ vô dụng tiếp đi. Dọn xác alien cái gì… Lũ alien chết ghê tởm quá a.

Mày Phó Sử Ngọ hơi nhíu lại, đưa tay nói: "Chờ một chút, nấp vào."

Đường Húc Hải quan sát một chút, hai mươi mấy người lập tức chạy theo trốn vào một cầu thang bên cạnh tòa nhà.

"Làm sao vậy?" Đường Húc Hải nhỏ giọng hỏi.

Phó Sử Ngọ tiến đến cạnh hắn, giọng khe khẽ nói: "Tôi cảm thấy có một con alien đến, hình thể giống như loại cấp 3, nhưng lại rất khác alien cấp 3."

Vương Đan cũng thò đầu qua hỏi: "Cụ thể có chỗ nào khác vậy."

Phó Sử Ngọ chần chờ một chút, nói: "Nó mọc thêm một cái đuôi…"

Hiện trường lập tức rơi vào yên tĩnh.

Lưu Bội Kỳ ôm súng tự động ngồi chồm hổm bên người bọn họ, cổ quái hỏi: "Alien không có đuôi đúng không?"

Cho nên đó mới là điểm khiến Phó Sử Ngọ thấy kỳ quái, một giống loài vốn không có đuôi, sẽ vì tiến hóa mà mọc thêm cái đuôi á? Đây không phải tiến hóa mà là thoái hóa? ! Đuôi, đối với loài đứng thẳng để đi có chỗ lợi gì, nó kỳ quái khó hiểu như nhân loại đột nhiên mọc thêm cái đuôi.

Đường Húc Hải im lặng một hồi: "Chắc cũng coi như tiến hóa, ít nhất mọc thêm một cái đuôi, liền thêm một vũ khí công kích."

"Đội trưởng, Phó đội trưởng, alien kia đến đây." Lúc này một đội viên bên cửa sổ nhìn ra nhỏ giọng nói.

Đường Húc Hải lập tức đứng dậy đi qua, lấy kính viễn vọng từ trên tay của hắn.

Từ phương hướng này nhìn ra, cách hai ba trăm mét, đúng lúc có thể nhìn thấy một giao lộ. Mà lúc này, alien khiến người ta thấy cổ quái kia kéo lê cái đuôi dài ngoằng đi tới, hành vi của nó rất kỳ quái, không giống bới alien khác lúc không có công kích đều một mình hoạt động, bên người nó đi theo vài con alien.

Đường Húc Hải nói lại tình huống nhìn thấy, Vương Đan hỏi: "Alien đi theo bên nó là cấp mấy?"

Đường Húc Hải nghiền ngẫm một chút: "Đoán không ra là cấp 1 hay 2, tóm lại không phải cấp 3."

Chờ đến alien kỳ quái này đi qua, bọn Phó Sử Ngọ tiếp tục lén lút đi về hướng khu vực trung tâm.

Mơ hồ điều tra một chút, Đường Húc Hải quyết đoán thừa dịp trời chưa tối liền trở về. Bọn họ không dám qua đêm trong thành Liễu Nguyên có alien vây quanh.

Chờ đến khi họ theo dây thừng trợt xuống khỏi tường thành, đi hơn nửa giờ trở lại doanh địa, sắc trời đã triệt để tối đen.

Doanh địa châm lửa trại, cũng làm xong cơm chiều nóng hầm hập.

Chu Vĩ Hoa hơi lo lắng nói: "Lúc các anh không tại, doanh địa bị alien phát hiện. giờ đến trời tối rồi còn đỡ, ngày mai chỉ sợ sẽ có rất nhiều alien đột kích."

Dù sao bọn họ có hơn ba trăm người, trong mắt alien mà nói chính là một bữa tiệc lớn. Chu Vĩ Hoa nghĩ thầm lũ alien còn không đột kích như điên như dại sao?

Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải liếc nhìn nhau một cái, vẫn không nói đến chuyện alien cả xác đồng loại cũng không buông tha ra.

Nhưng mà, cho dù lũ alien có mồi khác để ăn, cũng không cản trở nổi nhã hứng muốn tập kích nhân loại của chúng.

Đường Húc Hải không để họ nghỉ ngơi, mà bảo dị năng giả thổ hệ suốt đêm bắt đầu tu kiến công sự chắc chắn, đảm bảo vây dân Bình Nam vào giữa, để alien không cách nào xuống tay.

Đường Húc Hải nói: "Dù sao nhiệm vụ lần này các anh tới chính là thu gom đồ, giai đoạn đầu bảo vệ bản thân các anh thật tốt là được, những thứ khác không cần lo."

Cho tới giờ hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ cho người bên Bình Nam gia nhập hành động của bọn họ, chính hắn là người theo dõi trình độ của dân binh toàn bộ Bình Nam. Có thể sống sót giữa mấy vạn alien giết tới giết lui, những người này gánh vát không nổi.

Hôm nay tuy không đến được viện nghiên cứu, nhưng vị trí cuối cùng của họ cách nơi đó cũng chỉ còn ba con phố. Đường Húc Hải nghiên cứu tình báo tìm tòi hôm nay chốc lát, liền cực kì tự nhiên tha Phó Sử Ngọ chui vào chung một túi ngủ để ngủ.

Hắn thật sự rất bình thản, vậy nên Phó Sử Ngọ cũng không ngại ngùng lâu lắm, Miêu Gia nghẹn họng nhìn trân trối, cảm thán than thở độ mặt dày của cậu quả không bằng hắn.

Một đêm ngon giấc, hôm sau trời còn chưa sáng họ đã ăn uống no đủ chuẩn bị xong hết, chờ màn trời trên bầu trời dời đi liền xuất phát. Chu Vĩ Hoa mang theo người Bình Nam chờ trong công sự xây dựng không một khe hở, nếu đã như thế hắn cũng thủ không nổi, Chu Vĩ Hoa có thể tự sát tạ tội .

Bởi vì lúc này alien còn chưa thức dậy, bọn Đường Húc Hải cực kì thuận lợi đi dọc theo con đường hôm qua đã thăm dò thẳng tiến hướng về sở nghiên cứu.

Chín giờ sáng, cách sở nghiên cứu ba trăm mét, mấy người Phó Sử Ngọ trốn trong một tòa nhả hai tầng lầu.

Mặt Phó Sử Ngọ phát khổ: "Sở nghiên cứu này chẳng lẽ có cái gì hấp dẫn chúng sao? Vì cái gì con alien có đuôi kỳ quái kia làm ổ trong này không nói, còn có một con cấp 3 nữa chứ?"

Đường Húc Hải cũng không rõ, hắn lại rất dứt khoát nói: "Nghĩ nhiều vậy làm gì, tóm lại chuẩn bị tốt mọi mặt là được. Đến lúc đó con đuôi dài kia giao cho tôi, cấp 3 Sử Ngọ anh và Lưu Bội Kỳ phối hợp đối phó. Những con còn lại liền giao cho các anh." Hắn nói với các đội viên đang sẵn sàng đón quân địch.

Phó Sử Ngọ lại bảo: "Không, con đuôi dài giao cho tôi, alien cấp 3 phải giết ngay, trong chúng ta người có năng lực này, cũng chỉ có mình Húc Hải anh thôi."

Đường Húc Hải nhăn mày lại, mở miệng ra vừa định phản đối, Phó Sử Ngọ lại đoạt trước hắn dồn dập nói: "Anh nghe tôi, sóng sinh vật của alien cấp 3 hiện tại chúng ta căn bản không che chắn được, nếu để nó phát tín hiệu, chúng ta liền tiêu."

Đường Húc Hải cắn răng, nghĩ kỹ, cuối cùng chỉ có thể gật đầu đồng ý phân phối này.

Đoàn người khom lưng từ góc ẩn núp mai phục vào nguyên đại học khoa học kỹ thuật tỉnh J, hiện là sở nghiên cứu.

Chân bước dồn dập, Phó Sử Ngọ nhìn bóng lưng nửa ngồi xổm của Đường Húc Hải bị mọi người vờn quanh ở phía trước, rất có cảm giác chiến sĩ đội đặc chủng đang phá ổ khủng bố, khiến y khó hiểu cảm thấy như nhớ tới một kí ức tương tự.

Đường Húc Hải lại cực kì phối hợp ý tưởng cổ quái này của y, quay đầu lại hướng về phía sau giơ vài động tác chiến thuật, hơn hai mươi người chia thành hai đội, một đội canh giữ trước cửa, một đội đi theo họ lặng yên tiến vào tòa nhà.

Phó Sử Ngọ theo sát phía sau, từ hành lang đi đến cửa cầu thang, không chút do dự lên thềm. Đến lầu hai Đường Húc Hải chuyển phía trái, Phó Sử Ngọ tiếp tục lên lầu. Alien cấp 3 ở lầu hai, con đuôi dài lại tại lầu bốn.

Hô hấp của Phó Sử Ngọ thoáng nhanh hơn, hai tay gắt gao nắm súng năng lượng, mắt nhìn thẳng tiền phương, Lưu Bội Kỳ cùng Vương Đan phía sau bước nhanh theo y.

Y cũng không biết tình cảnh bên Đường Húc Hải ra sao, nhưng chắc rằng đó chỉ là một cuộc chiến ngắn ngủi, Đường Húc Hải trở nên lợi hại hơn so với lúc họ đại chiến alien cấp 3 trong sơn cốc kia rồi.

Mà y, cũng so mạnh hơn so với lúc đó.

"Tê ——" tiếng ré gọi bén nhọn, cắt qua không khí căng thẳng nặng nề trong tòa nhà, con ngươi Phó Sử Ngọ se lại, vọt vào phòng hội nghị lầu bốn, y một chân đá văng cửa gỗ đống kín, đưa tay bắn thẳng vào con alien đang quay phắt lại nhìn y!

"Đoàng! Đoàng! Đoàng!"

87. Chương 87

Phó Sử Ngọ cũng không trông cậy ba phát súng có thể bắn trúng mục tiêu nào, tuy trong cảm quan, y có thể nhìn thấy alien phía sau bức tường. Nhưng ba phát này bất quá chỉ là ép những con xúm lại quanh alien đuôi dài tản ra mà thôi.

Nhưng y đánh giá thấp lũ alien này.

Ba phát đạn năng lượng bắn mạnh vào thân thể alien, lũ alien cư nhiên tình nguyện bị thương, cũng không chịu rời khỏi con alien kia, thậm chí gặp phải nguy hiểm có thể mất mạng cũng muốn bảo vệ nó.

Đồng tử của Phó Sử Ngọ co rụt lại, hô to về phía sau một tiếng: "Lưu Bội Kỳ!"

"Đến!" vẻ mặt Lưu Bội Kỳ nghiêm túc, ném ra một nắm hạt cỏ ra, dị năng mộc hệ cuồn cuộn không ngừng tuôn trào, hạt cỏ phất ra ngoài nhanh chóng nẩy mầm kết thành một tấm lưới lớn, vươn người muốn chụp lấy alien.

Mắt thấy tấm lưới kia chụp đến, tình huống đối với alien lại càng bất lợi, mấy con alien khác không thể không hành động.

Mấy con alien nhảy phốc về phía bọn họ, đội viên Long Cốt phía sau Phó Sử Ngọ thi triển các loại dị năng. Ngay lập tức phòng hội nghị này bay loạn các loại sắc thái, lưỡi gió bay cuộn.

Lưới cỏ của Lưu Bội Kỳ đã trói lấy mấy con alien lại, Phó Sử Ngọ thầm an tâm.

Nhưng đúng trong lúc đó, con alien đuôi dài kia phát ra một ré chọc thủng màn tai, nó giơ cái đuôi thật dài lên, Phó Sử Ngọ mắt mở trừng trừng nhìn cái đuôi khớp xương rõ ràng kia dựng thẳng lên một loạt gai nhọn sắc lẽm.

"Xẹt" một tiếng, cái đuôi phất một cái, lưới của Lưu Bội Kỳ liền rách toạc một cái lổ lớn. Từ lổ hổng đó, 3 con alien bị thương lao nhanh ra, con alien đuôi dài kia vẫy vẫy đuôi, giống như một chiếc roi thép, quất vang một tiếng "Chát" thật lớn trên không trung.

Chỉ trong chớp mắt, thậm chí không ai có thể thấy rõ, cái đuôi kia liền quất thẳng vào đám người.

"A a a a! ! ! !" một tiếng hét thảm vang lên.

Sắc mặt Phó Sử Ngọ lập tức thay đổi, vừa sợ vừa giận.

Hướng cái đuôi vung xuống y có thể nhìn ra, nhưng tốc độ lại quá nhanh căn bản không cho y cơ hội kịp phản ứng gì, liền quất vào đám người.

Đội viên Long Cốt trong phòng hội nghị để lại khoảng trống công kích cho đồng đội, họ đứng chằng chịt mà có trật tự, alien đuôi dài quất xuống làm bị thương nặng hai người, người chính giữa trực tiếp bị bổ thành hai mảnh.

Đáng mừng chính là Phó Sử Ngọ mặc dù tiến vào đã bắn ra ba phát, nhưng rõ ràng cũng không bị con tiến hóa lên cấp 4 này để vào mắt, bằng không dựa theo tập tính ưu tiên xử lý mối uy hiếp của nó, kẻ đầu tiên bị giết chính là Phó Sử Ngọ!

Phó Sử Ngọ trong lòng thầm kêu khổ, phi thân lách qua bên cạnh, trốn sau dãy bàn xếp thành một đống, y hô to một tiếng: "Tản ra! Mau tản ra! ! ! Tìm vật chắn nấp đi."

Lúc này, cái đuôi dài đang chậm rãi thu lại, toàn bộ cái đuôi thấm đẫm máu tươi, trộn lẫn với thịt vụn lạch cạch rơi thành một luồng máu loãng.

Người bị chính diện bổ trúng kia tét ngang chính giữa, trắng đỏ lộn xộn bệt xuống mặt đất.

Da đầu tiểu đội Long Cốt đều tê rần, lập tức phi thân trốn qua hai bên, thậm chí còn có người nhịn không được phát ra tiếng kêu sợ hãi.

"Vèo" "Chát! !" Một tiếng quất xé rách không khí, alien có đuôi quơ cái đuôi vung vẫy về hướng đám người đang tránh né.

Bởi vì có băng ghế che ở phía trước để giảm xóc, tốt xấu coi ra không thương tổn đến người nào.

Mồ hôi lạnh trợt xuống, Phó Sử Ngọ nhanh chóng suy ngẫm một chút, thử vươn tay ra bắn, mà cả người y thì trốn phía sau ghế đôi. Miệng lại chỉ huy đội viên bị kinh hách quá độ, không biết nên làm cái gì: "Đừng ngừng công kích! Dị năng thổ hệ xây lên một phòng tuyến, ngăn trở nó! Những người khác tập trung xử lý alien cấp 2 kia!"

Lúc này lập tức có người đi công kích mấy con alien cấp 2, kinh nghiệm đối chiến với alien cấp 2 tương đối nhiều, giúp những người này lãnh tĩnh trở lại.

Lưu Bội Kỳ lui đến vị trí gần cửa, hô về phía Phó Sử Ngọ: "Đội trưởng, dị năng giả thổ hệ chưa có lên cùng a, họ phụ trách phòng thủ cảnh giới tại lầu một."

Đầu Phó Sử Ngọ trống rỗng, sau đó quyết định thật nhanh: "Dùng hạt cỏ, làm ra một đống cỏ đi."

Lưu Bội Kỳ lấy ra một nắm hạt cỏ từ túi áo chiến phục sau lưng mình, ném nhanh ra ngoài.

Phó Sử Ngọ trong lòng thầm hận, nếu không phải sợ kinh động lũ alien khác, y đã trực tiếp ném lựu đạn cho nó banh xác rồi.

Hạt cỏ của Lưu Bội Kỳ nẩy mầm rất nhanh hình thành một đống cỏ to, alien đuôi dài hiển nhiên nhìn đống cỏ này rất chắn tầm nhìn, không ngừng dùng đuôi đi quất.

Thế nhưng cỏ chất thành đống lại không giống lưới cỏ lúc nãy, chúng rất dai, hóa giải bớt va lực của chiếc đuôi dài.

Phó Sử Ngọ thở phào một hơi, chuyên tâm cùng đội viên xử lí sạch sẽ mấy con alien cấp 2, chỉ còn lại một con alien cấp 4, sau đó họ thật sự phải ỷ vào đông người mà tiêu hao chết tươi nó.

Quá trình rất phức tạp, nhưng thời gian lại rất ngắn ngủi, bất quá mấy phút mà thôi.

Chờ đến alien cấp 4 bị bọn họ tiêu hao, Đường Húc Hải cũng mới đi lên mà thôi.

"Thế nào?" Đường Húc Hải xuất hiện tại cửa phòng họp, thấy bộ dáng cả đám bọn họ như lâm đại địch nửa quỳ trốn sau công sự che chắn, cảm thấy rất nghi kỵ.

Phó Sử Ngọ há mồm thở hổn hển, chậm rãi chống cái ghế che chắn trước người đứng lên.

Lưu Bội Kỳ lòng còn sợ hãi nói: "Anh Hải, con đuôi dài này đích thực quá khó đối phó a."

Hắn trước khi đến chuẩn bị cả hai túi hạt cỏ, tất cả đều dùng hết rồi !

Đường Húc Hải cúi đầu quét một cái liền nhìn thấy bãi máu tươi đã tràn đến bên cửa, trong lòng lộp bộp một cái: "Có người hy sinh ."

Sắc mặt Phó Sử Ngọ thật không tốt "Ừ" một tiếng, chờ Đường Húc Hải đạp máu loãng đi tới nhìn thấy tình cảnh thê thảm trên đất cũng nhịn không được kinh hãi .

Phó Sử Ngọ đi qua, đứng cạnh alien cấp 4, y cất súng năng lượng đi. Dùng chân đá đá cái đuôi dài ngoằng của alien, nói: "Chặt cái đuôi của nó xuống, mang về cho chuyên gia viện khoa học, để họ nhìn xem."

"Vâng, đội trưởng." một đội viên phía sau y đáp, sau đó liền trực tiếp đi ra ngoài tìm hủ để đựng.

Nơi này là sở nghiên cứu khoa học tỉnh J, đương nhiên sẽ không thiếu các loại bình lọ để giữ tươi tiêu bản.

Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải rời đi phòng hội nghị. Đường Húc Hải thấy sắc mặt y vẫn xanh xanh trắng trắng bộ dáng kinh hồn chưa định liền kiếm chuyện để nói.

"Alien cấp 3 kia cũng tương đối dễ giải quyết, đúng rồi cậu nhìn một cái xem, tôi giết alien vẫn tốn chút thời gian có làm kinh động lũ alien khác không?" Đường Húc Hải hỏi.

Phó Sử Ngọ lắc đầu: "Tôi không cảm giác có dao động dị thường gì, xem ra lũ cấp 3 cũng không phải lúc nào cũng trong trạng thái phát ra sóng sinh vật."

Đường Húc Hải gật đầu nói: "Xem ra là vậy, khi không chiến đấu hay truyền tin lại cho lũ alien khác, sóng SV của alien cấp 3 giống dạng không network, hay có thể nói là mạng bị lag."

"Lag mạng." Phó Sử Ngọ lặp lại lần nữa, sau đó phì cười: "Anh nói thật thú vị a."

Đường Húc Hải thầm đắc ý, nhếch khóe miệng lên: "Cái đuôi của alien cấp 4 này thoạt nhìn chính là vũ khí mới tiến hóa ra."

Phó Sử Ngọ cùng hắn đi dọc theo hành lang lầu bốn, hai người đi mãi đến cửa sổ cuối mới đứng lại.

Phó Sử Ngọ nói: "Ừ, kỳ thật như vậy xem ra, alien cấp 2 tiến hóa ra một hút quản công kích, cấp 4 lại là cái đuôi… alien cấp 3 chính giữa cũng là sóng sinh vật. Nhưng cuối cùng tôi vẫn cảm thấy kỳ quái."

Đường Húc Hải như có điều suy nghĩ: "Cấp 2 cùng cấp 4 đều tiến hóa ra khí quản hoặc tứ chi, nhưng cấp ba lại không giống."

Mắt Phó Sử Ngọ chợt lóe: "Không, alien cấp 3 là từ màn trời rơi xuống, không phải trải qua một đoạn thời gian tiến hóa, so với các alien khác.. loại cấp 3 cũng không phải tiến hóa trên địa cầu ra."

Đường Húc Hải nghĩ nghĩ, rất có thể là vậy, cho nên mới có sự khác nhau này.

Hắn vươn tay vỗ vỗ mũ sắt trên đầu Phó Sử Ngọ: "Chuyện thế này vẫn là giao cho cái ông Tả Truyền kia đi. Cậu không cần lãng phí tế bào não vốn đã không nhiều làm gì."

Phó Sử Ngọ đưa tay đánh cái chát vô móng vuốt của hắn.

Dọn sạch alien trong sở nghiên cứu, tiểu đội Long Cốt chia hai người một tổ bắt đầu tìm tòi chất đông lạnh.

Bởi vì có hai người bị trọng thương, cho nên để lại hai người chiếu cố bọn họ, người khác phân tán ra nơi tương đối lớn này bắt đầu cẩn thận tìm kiếm.

Phó Sử Ngọ đương nhiên là cùng Đường Húc Hải một tổ.

Đường Húc Hải quay đầu nói với y: "Chất đông lạnh này chắc thuộc khoa vật lý ứng dụng ha?"

Phó Sử Ngọ không quá xác định: "Tôi không rõ lắm."

Đường Húc Hải nghĩ nghĩ nói: "Dùng để làm lạnh cấp tốc cái gì… Tóm lại hai ta đi khoa vật lý ứng dụng tìm trước."

Phó Sử Ngọ không có ý kiến, hai người trực tiếp đi về hướng tòa vật lý ứng dụng phía sau.

Sở nghiên cứu tỉnh J không giống viện khoa học tỉnh H, bên kia là phân loại các khoa truyền thống ra một chỗ, mà những thứ mới phát có liên quan đến dị năng vân vân không quan tâm là vật lý hay sinh vật y học đều đặt trong một tòa. Mà sở nghiên cứu này lại phân theo vật lý một tòa, sinh vật là một tòa.

Hai người dựa theo bảng chỉ dẫn dọc đường trực tiếp tìm được khoa vật lý ứng dụng, lục tung tìm một hồi, mới tìm được chất đông lạnh trong một chỗ bảo quản có quy cách tương đương cao cấp.

Chất đông lạnh được đặt trong một chiếc rương kim loại màu ngân bạch rất có cảm giác của mấy bộ phim khoa học viễn tưởng, lúc Phó Sử Ngọ mở ra thậm chí có thể nghe thấy tiếng "Xì xì" áp suất được giải phóng xì ra.

Thiết kế bên trong phi thường tài tình, phòng chấn động kháng ngã, thùng cũng thực chắc chắn, ít hơn ngàn cân là đè không vỡ .

Phó Sử Ngọ thở phào: "Hoàn hảo, có cả cái một thùng. Tôi còn phát sầu, nếu tìm được chất đông lạnh nên mang về thế nào."

Đường Húc Hải chộp lấy cằm, nói: "Cậu nghĩ nhiều quá, nên thế nào thì thế đó, luôn tìm ra cách thôi."

Phó Sử Ngọ vừa nghe hắn nói thế, đột nhiên nhớ tới trong túi ngủ, Đường Húc Hải cũng từng nói như vậy. Kết quả y ngủ như chết, Đường Húc Hải vẫn có thể ôm y xoay người trong cái túi ngủ chật nứt như thế.

Hồi tưởng lại, Phó Sử Ngọ không tự chủ được nhớ tới đến sáng sớm ngày đó, thoải mái đến vậy, ấm áp đến vậy. Nhiệt độ cơ thể Đường Húc Hải, còn có… còn có cái cộm y đến không thoải mái kia… mặt Phó Sử Ngọ lặng yên nóng lên.

Sáng hôm nay Đường Húc Hải dậy sớm hơn y, Phó Sử Ngọ thức dậy là vì động tác rời giường của Đường Húc Hải, không thể tiếp tục cảm thụ lại lần nữa.

Tuy mỗi ngày phải đối mặt có chút xấu hổ, ngại ngùng. Nhưng hơi ấm thoải mái kia, hình như là cảm giác an toàn nhất trên cả thế giới… y vẫn muốn cảm nhận thêm một lần.

Phó Sử Ngọ lặng lẽ nhìn nhìn Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải thực sắc bén: "Làm sao vậy?"

Phó Sử Ngọ quay mắt đi: "Không có gì, đi thôi."

Trên đường về, nhất định phải thức sớm hơn Đường Húc Hải mới 9uo75c!

Đi xuống lầu, Đường Húc Hải bắt được một đội viên trùng hợp cũng tới bên này, bảo hắn tập hợp mọi người.

Mặt Phó Sử Ngọ thực lạnh nhạt, trên thực tế trong lòng lại đang rầu rĩ.

Vừa rồi lúc kiếm chất đông lạnh có thể đặt hai người trọng thương ở nơi này. Nhưng lúc về phải làm thế nào? Vết thương của họ quá nặng, có thể nói chỉ có thể dùng cán mang đi thôi.

Đường về họ cũng phải né tránh, mang theo hai người thực không an toàn. Phó Sử Ngọ cũng không đành lòng để người ta một mình ở lại chỗ này, chờ họ trở về dọn dẹp lần nữa.

Tay Đường Húc Hải mò mò cằm, nói: "Bằng không đưa hai đội viên vào hầm trú trước đi."

Hai người nằm trên mặt đất nhìn đội trưởng và Phó đội trưởng Đường, chỉ sợ hai người sẽ bỏ bọn họ lại.

Hai người trọng thương vì bị cái đuôi bổ trúng, cho dù khỏe lại cũng thành tàn phế. Bọn họ tuy trong lòng ảm đạm, nhưng vì có Ôn Triệu Minh đứng đó làm tấm gương cũng không chán ngán thất vọng. Tình huống giống bọn họ, đã không thể ở lại Binh đoàn Long Cốt, trở về dưỡng cho khỏe rồi trở lại gia nhập con đường thứ hai là Bình Nam nghiệp đi.

Mày Phó Sử Ngọ hơi nhướng lên: "Anh cả bên này chỗ nào có công trình phòng thủ trên không cũng biết luôn á?"

Đường Húc Hải nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Ngô, trước kia lúc nhàm chán có xem qua các công trình phòng không của các đại tỉnh thành trực thuộc trung ương."

Phó Sử Ngọ không lời gì để nói, đây là chuyện dùng để giết thời gian khi nhàm chán đó hả? !

Đường Húc Hải dùng tay nhéo nhéo nhúm chân râu mọc ra trên cằm: "Tôi chỉ lo là, Liễu Nguyên cũng giống Phái thành đã thay đổi rồi, cũng không biết hầm trú có bị ảnh hưởng không. Ai ~ Miêu Gia cũng không ở đây, nếu có thằng nhãi đó ít nhất có thể tra một chút."

Phó Sử Ngọ ha hả mỉm cười, Miêu Gia cứ việc cũng đã trải qua một đợt luyện tập tàn ác, nhưng trình độ kia…

Phó Sử Ngọ kiểm tra đồ trên người một chút, nói với Đường Húc Hải: "Tôi cùng đi với anh, có tôi năng lực cảm quan, anh có thể đỡ tốn công chút."

Ánh mắt Đường Húc Hải dừng lại trên mặt y một chút, sau đó hắn nhìn nhìn Lưu Bội Kỳ.

Tuy Lưu Bội Kỳ là người đi theo bọn họ từ chặng đầu tiên, họ cũng rất hiểu hắn, cấp bậc dị năng cũng không thấp. Nhưng so với Hollande và Vương Đan hai người rất có khí thế kia mà nói, hắn có vẻ yếu hơn. Luôn có cảm giác có dựng cũng không đứng, không đáng tin…

Vương Đan như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, trầm tâm tĩnh khí nói: "Đội trưởng, phó đội trưởng, các anh an tâm đi tìm hầm trú đi. Chúng tôi ở đây không thành vấn đề."

Phó Sử Ngọ ngược lại không nghĩ nhiều như vậy, vừa rồi Vương Đan dẫn người phòng thủ cảnh giới, cũng không có tốn sức gì, cho bọn họ ở đây canh giữ cũng đúng thôi ."Cũng không cần mang thêm ai, chỉ anh và tôi hai người là được."

Đường Húc Hải cuối cùng vẫn chọn cùng Phó Sử Ngọ đi.

Không có đại đội nhân mã đi theo, Đường Húc Hải như giao long nhập hải, có sự nhắc nhở của Rađa sống-Phó Sử Ngọ, trực tiếp khiến cho hành động lần này biến thành một khuôn mẫu lẻn vào kinh điển.

Cứ việc thân thể hắn chứa đại lượng kim loại, nhưng động tác có vẻ còn nhẹ nhàng hơn Phó Sử Ngọ, chân nhẹ nhàng đạp một cái, liền bay bổng leo lên đỉnh.

Phó Sử Ngọ không thể không ca ngợi ngưỡng đầu nhìn hắn, Đường Húc Hải đứng trên đỉnh chống nạnh nhìn y, môi nở nụ cười, vươn tay về phía y, vung vãy làm một tác.

Động tác đó, cảnh tượng này, khiến Phó Sử Ngọ cảm giác như đang xem một cuộn phim điện ảnh, vừa ngầu lại đẹp.

So với đó, động tác của Phó Sử Ngọ mặc dù hơi trầm, nhưng cũng khá linh hoạt mà leo lên đỉnh.

Lần này Đường Húc Hải không kéo y, mà cho Phó Sử Ngọ tự leo lên.

Sau khi Phó Sử Ngọ đã đứng vững, Đường Húc Hải kéo tay y bay qua nốc nhà bên cạnh, sau đó một trước một sau đi qua mái hiên đến mấy cái nốc nhà khác.

Tay Đường Húc Hải vòng qua sau lưng Phó Sử Ngọ, tay còn lại vươn ra, chỉ vào một tòa nhà cao hơn mười tầng trước mắt, nói: "Tòa nhà đó, là cao ốc phòng không của Liễu Nguyên."

Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái, nghi hoặc hỏi: "Cao ốc phòng không?"

Hầm trú còn có thể là cao ốc á? Phó Sử Ngọ có chút há hốc mồm.

Y không khỏi nói: "Tôi còn tưởng hầm trú đều giống rạp chiếu phim như Vân thành chứ."

Đường Húc Hải cười một chút nói: "Đó là hồi xưa thôi. Hiện tại công trình quốc phòng đều xây rất tài tình, đa số đều là hầm ngầm của cao ốc. Chẳng qua so với mấy công trình ngầm bình thường mà nói, sẽ có cửa phòng không, cổng kéo, có thiết bị chiếu sáng, phát điện, cực kì tiện lợi độc lập, thông gió cũng tốt còn có bố trí liên lạc mail nữa." Trong mắt hắn lộ ra vẻ sinh động, nói với Phó Sử Ngọ: "Nếu muốn phân biệt giữa gara ngầm bình thường và công trình phòng không có gì khác, nhìn xem có công sự che chắn dạng chiến đấu hay không sẽ biết."

"Công sự che chắn dạng chiến đấu trong hầm trú là dạng gì?" Phó Sử Ngọ tò mò hỏi.

Y trước kia tuy không phải loại hình mọt sách, nhưng cũng chân chính đạt tới cảnh giới "Không để ý chuyện bên ngoài, một lòng đọc sách thánh hiền". Phó Sử Ngọ trước kia cũng không có hứng thú với quân sự. Từ khi quen biết Đường Húc Hải mới chú ý đến những điều này.

"Doanh địa chúng ta đóng quân, cái dị năng giả thổ hệ dựng nên cũng được tính là một dạng công sự che chắn loại chiến đấu." Đường Húc Hải nhìn đôi mắt nghiêm túc của Phó Sử Ngọ, nhịn không được muốn thò tay sờ tóc y, đáng tiếc lại bị mũ sắt cản trở."Đây đều là tiêu chuẩn hiện giờ, trước kia kỳ thật chỉ là tường. Cậu cũng không chơi game nên không biết, rất nhiều trong game bắn phá, tường phân cách không gian kiến trúc kỳ thật có thể làm công sự che chắn chiến đấu."

Nói xong đề tài này, hai người liền từ đỉnh chống lên cửa sổ cùng ban công, hạ xuống mặt đất.

Cao ốc phòng không kia dựng tại một ngã tư, bốn bức tường trống trơn, bên cạnh lại toàn nhà trệt, làm cho ý tưởng muốn từ trên cao leo qua của bọn họ thất bại .

Tòa cao ốc này cứ việc có công năng phòng không, nhưng tầng một vẫn là một đại sảnh tiếp khách, lầu hai lại là nhà ăn, từ lầu ba trở lên là khách sạn.

Phó Sử Ngọ cẩn thận chú ý tới chung quanh từng có xảy ra chiến đấu không, trừ xác người cũng có xác alien. Mà thi thể không hề bất ngờ đều bị alien xốc sọ lên, bên trong rỗng tuếch.

Hai tay Đường Húc Hải nắm chặt long cốt song đao, mặt mày sắc bén nhìn chăm chú bốn phía, hắn tựa vào vách tường, thấp giọng hỏi: "Sử Ngọ, phụ cận có alien không?"

Phó Sử Ngọ vốn đang nhìn những dấu vết chiến đấu đó, nghe vậy thu hồi ánh mắt nói: "Không có." hiện tại cảm quan của y bảo trì trong phạm vi trăm mét, một tầng dưới hầm.

Y đã nhìn thấy cao tầng một ngầm trong ốc phòng không có một bể bơi, nhưng nếu không đi sâu xuống, vẫn không tìm thấy cửa vào của công trình phòng không.

Phó Sử Ngọ cau mày, chần chờ nói: "Bên này không có alien. Chúng ta có nên vào xem một chút không?"

Đường Húc Hải hỏi: "Làm sao vậy?"

Phó Sử Ngọ nói: "Tôi không nhìn thấy cửa vào hầm trú, anh xác định nơi này là cao ốc phòng không thật không?" Không nhớ nhầm chứ ? !

Đường Húc Hải nhếch miệng mỉm cười: "Ha ha ha, yên tâm đi. Tôi chắc chắn không nhớ sai địa chỉ ."

Thấy Phó Sử Ngọ không tin, Đường Húc Hải dứt khoát dẫn y xuyên qua cửa kính nát vụn của đại sảnh, đi xuống từ một cầu thang xoay tròn.

Đi đến đây, Đường Húc Hải mới hiểu được vì cái gì Phó Sử Ngọ không tin hắn, tầng ngầm cư nhiên là một bể bơi. Trừ này ra chính là một cái phòng hơi, cung cấp nước ấm cho cả khách sạn.

Đường Húc Hải không chút chần chờ, trực tiếp đi tới phòng hơi.

Mày Phó Sử Ngọ nhúc nhích, y trực tiếp lấy đèn pin chiến thuật ra, bật chốt soi sáng cho Đường Húc Hải. Y đã thấy phía sau có một khoảng trống, nhưng cửa ở nơi nào, y thật sự tìm không ra.

Mắt Đường Húc Hải tại nhìn nhìn đống thiết bị lộn xộn, trực tiếp khom người xuyên qua mấy cái ống dẫn, vươn tay vặn cái vòi dạng tròn trên đường ống dẫn nước ấm.

Phó Sử Ngọ kinh ngạc nhìn, cái kia y cứ tưởng là van ống dẫn nước chứ, kết quả cư nhiên là tay nắm của cửa vào.

Cánh cửa bị hơi nước phun trong thời gian dài, lớp sơn bên ngoài đã sớm bị ăn mòn tróc ra, cánh cửa đã bị ô-xy hoá thoạt nhìn giống y như bức tường, cũng khó trách Phó Sử Ngọ nhận không ra.

Cánh cửa này lớn hơn rất nhiều so với cửa bình thường, phía trên tới bên dưới đến mặt đất, hai bên trái phải trực tiếp giáp với hai bức tường.

Phó Sử Ngọ vừa rồi cũng không cần tìm, y nhìn hướng kia, tất cả đều là cửa.

Cửa được mở ra một khe hở, nếu đã xuống đây, Đường Húc Hải liền tính toán dứt khoát vào trong coi thế nào.

Kết quả chờ hắn lấy đèn pin ra soi, mới cảm thấy có chút không ổn.

Trên mặt đất đều là máu, bên trong trống trơn, trừ mấy cây cột, cái gì cũng không có.

Phó Sử Ngọ đi theo phía sau hắn tiến vào, hai người đứng ở cửa.

Phó Sử Ngọ chần chờ nói: "Cửa có, nhưng mấy thứ khác đâu?"

Đường Húc Hải ngược lại không sốt ruột, hắn dùng đèn pin chiếu chiếu chung quanh, sắc mặt bắt đầu không ổn.

Hắn trở lại đóng cánh cửa phòng không lại, Phó Sử Ngọ còn đang kỳ quái hành động của hắn, lại chợt nghe hắn thấp giọng nói: "Tự nhiên chút, có cameras đang quay."

Phó Sử Ngọ giật mình sợ hãi, da đầu đều đã tê rần.

Y nuốt nước miếng: "Có ý gì?"

Mặt Đường Húc Hải không chút biểu tình gì, nói: "Còn là một cái cameras có thể nhìn trong đêm nữa chứ. Xem ra trong hầm trú này không phải trống rỗng, có người đang nấp."

Phó Sử Ngọ bắt lấy hắn, năng lực cảm quan liền quét sâu xuống bên dưới. Dưới cao ốc này tương đối sâu, sâu hơn y nghĩ nhiều, không chỉ là có hai ba tầng.

Phó Sử Ngọ kinh ngạc hít mạnh một hơi, cuối cùng kéo dài đến cư ly vài trăm thước, bên dưới toàn là người.

88. Chương 88

Mặc dù là dưới lòng đất, nhưng không gian dưới đó cũng không nhỏ hẹp. Giấu sâu dưới đại sảnh có song song hai cái thang máy.

Từ hai thang máy kia có thể nhìn ra được công trình dưới phòng không này vốn chỉ có hữu hạn 3 tầng mà thôi, nhưng hiện tại ở dưới kia, lại mở rộng xuống thêm hơn mười tầng.

Nếu số tầng này sừng sững trên mặt đất, tuyệt đối là một tòa nhà cao chọc trời.

Đường Húc Hải ngược lại kéo lấy tay y, hai người làm bộ ngơ ngác không biết gì mà đánh giá.

Đường Húc Hải thấp giọng hỏi: "Có thể tìm ra cửa vào ở đâu không?"

Phó Sử Ngọ lúc này mới lấy lại tinh thần, bóp bóp tay hắn. Ngứa quá Đường Húc Hải né một cái, mở ngón tay ra cắm vào kẽ tay y, kẹp chặt lấy không cho y lộn xộn.

Bị hắn nắm như vậy, Phó Sử Ngọ lại không tự chủ nhớ lại tình cảnh chân hai người kẹp chặt vào nhau, mặt không được tự nhiên mà nóng cháy lên.

Phó Sử Ngọ ho nhẹ một chút, đoan chính thần sắc nói: "Có thể. Bất quá số tầng ngầm rất nhiều, ít nhất hơn năm mươi tầng. Đều là xây dựng thêm sau đó, xem ra bên trong có dị năng giả thổ hệ. Người trong đó không rõ thân phận, anh xác định chỉ có hai người chúng ta mà cứ đi xuống như vậy được không?"

Đường Húc Hải nghe vậy dừng một chút, hơi suy xét liền nói: "Không vấn đề gì, người bên trong hơn nửa là người sống sót của thành phố Liễu Nguyên. Khẳng định sẽ có quân đội hoặc chính phủ, bằng không không có khả năng dựng nhiều thiết bị phòng không ở đây. Lại nói tôi cậu hiện tại đang mặc chiến phục đặc chủng, người thường nhìn thấy chỉ cho rằng chúng ta cũng là quân nhân đang thi hành nhiệm vụ. Không có uy hiếp an toàn." Đường Húc Hải liếm môi nói: "Nếu có thể tìm được chỗ này, không đi xuống, ngược lại sẽ để người quan sát cameras nghi ngờ."

Phó Sử Ngọ cảm thấy Đường Húc Hải nói rất có lý, bồi thêm một câu: "Tôi nghe lời anh."

Tâm tư Đường Húc Hải không cẩn thận lại nhộn nhạo lên, sau một hồi mới kéo Phó Sử Ngọ đi về hướng cuối đại sảnh.

Chuyện kế tiếp chính là thuận lý thành chương mà "Phát hiện" thang máy, sau đó Đường Húc Hải hơi phí chút công phu liền mở ra cái nắp sắt khóa trên dãy nút thang máy.

Thang máy có thể hoạt động bình thường, hai người ngồi thang máy đi xuống tầng ba.

Cửa thang máy mở ra, cứ việc có chuẩn bị tâm lý, nhưng hai người vẫn giật mình.

Phó Sử Ngọ là vì hoàn cảnh sáng ngời rộng lớn của tầng ba, Đường Húc Hải lại là liếc một cái liền nhìn ra người quen.

Mắt Đường Húc Hải muốn lọt ra khỏi tròng, nhịn không được kinh ngạc hô: "Công Binh? ! !"

Người đàn ông bị hắn gọi là Công Binh cũng mặc một bộ rằn ri như hắn, chẳng qua không có bộ áo lót chiến đấu và mũ giáp.

Anh ta cười ha ha với Đường Húc Hải, mở toang đôi tay cường tráng, như hổ vồ mà lao đến siết lấy Đường Húc Hải: "Không ngờ đúng không? ! Lão Đường! Đường Đại Pháo! Chúng ta lại gặp mặt nha! ! !"

Gặp lại chiến hữu cũ, Đường Húc Hải cũng vừa mừng vừa sợ. Nhưng mà cái biệt hiệu cùn này lúc nhập ngũ bị gọi cũng không thấy thế nào, hiện tại ngay trước mặt người trong lòng lại bị kêu là Đại Pháo cái gì, quê chết được.

Trên mặt Đường Húc Hải tuy rất vui sướng, tay lại hung hăng dộng hai phát lên lưng Công Binh: "Thằng chết tiệt chú! Sao lại ở Liễu Nguyên thế? Người khác đâu?"

Công Binh siết chặt hắn một cái, liền buông ra đứng qua bên cạnh. Nụ cười vui sướng trên mặt Công Binh nhạt đi: "Đại đội của chúng ta đều hy sinh, chỉ còn lại mình tôi trốn thoát. Tôi thì không chỗ để đi, chỉ có thể chạy nạn theo dòng người lưu vong, bất giác liền tới Liễu Nguyên."

Đường Húc Hải như bị sét đánh, không dám tin la lên: "Sao lại thế? Chỉ còn lại mình chú thôi sao? !"

Công Binh đau thương kể: "Ban đầu mọi người đâu có biết đặc tính của lũ alien, liền che chở lãnh đạo lui đến nơi an toàn. Ai biết càng lợi hại alien càng kiêng kị. Đại đội nhân số chúng ta toàn cao thủ tinh thông nhưng lại quá ít, kết quả bị tụi nó nhắm vào, tiêu hao đến chết hết."

Mũi Đường Húc Hải cay xè, hung hăng cắn môi dưới, hắn không muốn để lộ cảm xúc nội tâm ra ngoài, thế nhưng đôi mắt lại đỏ lên.

Phó Sử Ngọ đứng một bên mẫn cảm phát giác tâm tình của hắn, bất an ra tiếng: "Húc Hải…"

Công Binh sụt sùi, đảo mắt mới nhìn đến người bên cạnh lão chiến hữu. Chỉ thấy người này rất gầy, lại đứng thẳng tắp, ánh mắt sắc bén, tự nhiên mang theo một luồng sát khí không dễ chọc.

Công Binh âm thầm gật đầu. Chiến hữu ghê gớm dữ, xem ra hiện tại hỗn không tồi, nhưng mà…

Công Binh cúi đầu ngắm đùi phải của Đường Húc Hải: "Vết thương của anh lành rồi hả? Hiện tại leo cao bò thấp có bị ảnh hưởng không? Tôi thấy anh mặc quân trang, chẳng lẽ lại bị mộ binh trở về rồi?"

Đường Húc Hải kéo khóe miệng một chút, tay tự nhiên rũ xuống, kề sát cánh tay Phó Sử Ngọ.

Hắn nói: "Không. Chân tôi nếu không phải biến dị thành dị năng kim loại, cũng chẳng hết nổi."

Công Binh nghe vậy lộ vẻ hâm mộ: "Anh thành dị năng giả rồi á, hâm mộ chết tôi. Tôi hiện chẳng qua chỉ là biến dị giả, chỉ mạnh hơn người thường có chút xíu thôi."

Đường Húc Hải trợn trắng xem thường, đạp anh ta một đạp: "Đừng giả bộ. Thân thủ của chú vốn đứng số một số hai trong đại đội chúng ta, biến dị rồi không phải còn lợi hại hơn sao."

Công Binh cười một cái, trên mặt lại mang chút ảm đạm, nói: "Thân thủ này cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình, kết quả không phải chẳng cứu được ai khác hay sao…"

Đường Húc Hải giương mắt nhìn anh ta, và người đang lo lắng chen vô không được đứng phía sau hắn. Trong lòng hắn còn rất nhiều lời muốn nói cùng lão chiến hữu, nhưng hiện tại bên ngoài còn hai người trọng thương đang chờ, giờ không phải thời cơ tốt để tâm sự.

Đường Húc Hải quay đầu giới thiệu cho Phó Sử Ngọ: "Sử Ngọ, tôi giới thiệu cho cậu, đây là chiến hữu trước kia của tôi, tên là Lưu Hoằng."

Vẻ mặt Phó Sử Ngọ nghiêm nghị, vươn tay ra: "Chào anh, tôi tên Phó Sử Ngọ, là bạn của Húc Hải, rất hân hạnh được biết anh."

Lưu Hoằng vươn tay bắt tay y, lúc này mới giới thiệu người đứng phía sau anh: "Giới thiệu cho các anh một chút, vị này là người phụ trách đương nhiệm của Liễu Nguyên, Hồ Tiểu Quân."

Sắc mặt Hồ Tiểu Quân không tốt lắm, cố nặn ra một nụ cười: "Chào các anh, xin hỏi các anh là bộ phận nào? Đến bao nhiêu người, hiện tại tình huống bên ngoài thế nào ? Còn có bao nhiêu alien trong nội thành Liễu Nguyên?"

Lưu Hoằng vươn tay vỗ ông một cái: "Đừng có gấp, từ từ nói, ông đặt câu hỏi liên tục như thế, kêu người ta trả lời thế nào đây?"

Hồ Tiểu Quân cười khổ: "Không nóng không được a, chúng ta còn có thể kiên trì dưới đây bao nhiêu ngày? Mỗi ngày đều có người đang đói chết."

Đường Húc Hải lúc này mới nói: "Có chuyện gì lát nữa nói với các anh sau, chúng tôi bên này hiện tại có hai người trọng thương cần được chuyển đến đây."

Mắt Lưu Hoằng nheo lại: "Các anh giao thủ với alien?"

Đường Húc Hải ừ một tiếng, nhẹ nhàng nói: "Chúng tôi tiêu diệt con alien cấp 4 và cấp 3 chiếm cứ ở sở nghiên cứu, may mắn là không làm kinh động lũ cấp 3 khác."

Lưu Hoằng cứng họng: "Cái gì? ! Các anh cư nhiên giết cái con alien lợi hại đến biến thái kia rồi á ?"

Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính, giọng nặng nề nói: "Vì thế chúng tôi hy sinh một đồng đội, còn có hai người trọng thương. Hai người đó tạm thời không thể động mạnh, chỉ có thể an bày gần đây."

Lưu Hoằng nghĩ nghĩ rồi bảo: "Giao cho tôi! Nhất định mang anh an toàn đến đây."

Một lát sau Đường Húc Hải mới biết được vì sao Lưu Hoằng thậm chí có nổi lo này.

Quả nhiên cao ốc phòng không này trước kia chỉ có ba tầng thôi, nhưng hôm thành bị phá có đại lượng dân chúng tràn vào, không thể không lâm thời sáng lập không gian để chứa càng nhiều người.

Cũng nhờ hiện tại có dị năng giả thổ hệ, không ngừng mở rộng không gian xuống dưới, giúp cao ốc này miễn cưỡng ẩn giấu hơn năm sáu ngàn người.

Cứ việc có bộ phận quân đội và chính phủ không ngừng quy hoạch hợp lý không gian giúp người ở thoải mái hơn, nhưng theo đó mà đến chính là vấn đề thiếu thức ăn.

Có thủy hệ không lo nước uống, không may tỉ lệ người có mộc hệ thật sự quá ít. Tăng thêm việc không đủ phân phối, Lưu Hoằng không cẩn thận hỗn thành trưởng quan chưởng quản tổ chức hành động quân sự lâm thời này, không thể không mỗi ngày mang người mạo hiểm tánh mạng đi tìm kiếm thức ăn mang về.

Mấy người Hồ Tiểu Quân cũng không muốn lấy cửa dưới cao ốc phòng không làm cửa ra vào, để tránh bị alien phát hiện. Cho nên Lưu Hoằng mang theo dị năng giả thổ hệ mở vài đường hầm, mỗi lần ra vào đều không đi qua cửa, dùng để mê hoặc alien.

Mà phụ cận sở nghiên cứu đúng lúc có xây cánh cửa bọn họ che dấu rất kĩ.

Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ mang Lưu Hoằng về tới sở nghiên cứu, sau đó thuận lợi đem hai người trọng thương về cao ốc phòng không.

Phó Sử Ngọ lúc này mới có thể nhìn kỹ kiến trúc dưới đất tương đối đồ sộ này.

Nói tóm lại, công trình phòng không dưới đất là dựa theo cấu trúc xoay tròn để phân bố các tầng. Khiến hơn năm mươi tầng lầu dựa theo một trục tuyến, xoay đều xuống. Nếu đây là mặt đất, tạo hình kỳ quái này nhất định sẽ khiến thế giới xôn xao.

Cho nên cứ việc chỉ hơn năm mươi tầng, nhưng kết cấu lại kéo dài xuống mấy trăm thước

Lưu Hoằng rốt cục có thể lãnh Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải đến phòng mình nói chuyện.

Vốc người Lưu Hoằng rất cao lớn, chừng 1m92, hơn Đường Húc Hải đến 4 cm. Anh rất cường tráng, cơ bắp phình to căng cứng cả bộ đồ rằn ri.

Trong phòng Lưu Hoằng, chỉ có một bóng đèn chiếu sáng. Giường là loại giường đá đơn giản, trừ đó ra còn có một tủ quần áo và bàn.

Ánh mắt Phó Sử Ngọ tuần tra trong phòng, Đường Húc Hải thì nói: "Điều kiện coi như không tồi a."

Lưu Hoằng hiển nhiên cũng cho là thế: "Ít nhất chỗ này của tôi còn có tủ, những phòng khác còn trống hơn." Lưu Hoằng lấy ra hai cái chén làm từ viên đá cạo cho lõm xuống, đổ nước trong ấm ra: "Uống đi."

Phó Sử Ngọ thực tự nhiên cầm lấy cái chén nặng trịch, tạo hình cực thô ráp kia, uống một hớp lớn.

Lưu Hoằng nhìn nhìn y, mới quay đầu hỏi Đường Húc Hải: "Các anh tới Liễu Nguyên bằng gì thế?"

Đường Húc Hải nói: "Đoàn xe. Chúng tôi vào nội thành cũng chỉ có hai mươi mấy người thôi, còn có ba trăm người hiện đóng giữ ngoài thành."

Lưu Hoằng "A" một tiếng.

Đường Húc Hải hỏi: "Chú có tính toán gì không? Tôi có thể giúp gì cho chú?"

Mắt Lưu Hoằng sáng như đuốc nhìn hắn, vươn bàn tay to ra vỗ vỗ hắn: "Vẫn là Đại Pháo đủ huynh đệ, cấp người lúc cần. Đủ nghĩa khí."

Đường Húc Hải tức giận chụp được tay anh: "Anh chú đã giải ngũ, biệt danh gì đó đừng có kêu hoài như vậy chứ."

Lưu Hoằng nhìn vẻ mặt hắn tức đến khó thở, ngạc nhiên nói: "Nha ~ anh bạn anh mắc cỡ hả? Có gì mắc cỡ chứ? Trước kia kêu nhiều năm như vậy cũng không thấy anh kháng nghị cái gì nha."

Đường Húc Hải lườm anh một cái: "Lúc hành động gọi danh hiệu là vì bảo vệ thân phận chân thật trong hiện thực của mình. Để không liên lụy người nhà. Tôi hiện tại lẻ loi, một mình ăn no cả nhà không đói bụng, không quan trọng."

Lưu Hoằng làm bộ thổn thức, giả vờ thân thiết hỏi: "Đại Pháo, anh có không phải không được chớ! Đã hơn hai năm, cư nhiên vẫn là độc thân. Lúc trước là ai thổi phồng nói cô em bộ thông tin cứ liếc trộm anh hoài vậy ta?"

Đường Húc Hải vừa thẹn vừa giận, cảm giác mặt mũi của mình đều mất hết trước mặt Phó Sử Ngọ.

Heo đồng đội như thế, quả thực không thể nhẫn nhịn mà.

Đường Húc Hải cười lạnh một tiếng, lách cách lách cách bẽ đốt tay, Lưu Hoằng vừa thấy không kinh sợ mà còn mừng rỡ, đã sớm muốn đấu với hắn một trận. Lúc trước hai người một lão đại một lão nhị, thân thủ cũng xấp xỉ nhau.

Đường Húc Hải trong lòng ngầm bực, để Lưu Hoằng quản cái mồm cứ há ra là hư chuyện của anh, nên giao thủ lần này xuống tay rất độc ác.

Ban đầu Lưu Hoằng còn rất thành thạo, sức mạnh của anh vốn rất ghê gớm, biến dị rồi tốc độ thể năng vân vân càng tăng. Nhưng mà Đường Húc Hải lại càng biến thái, dị năng của hắn thiên về kim loại, nhưng kỳ thật lúc chiến đấu hắn dùng nhiều thực lực của bản thân hơn, rất ít khi sẽ vận dụng dị năng. Đa số cũng chỉ biến ra áo giáp và vũ khí mà thôi, như vậy mà cho tới giờ khi hắn đối mặt alien đều chưa bị ép đến hạ phong, có thể thấy mức độ trâu bò cao đến chừng nào rồi.

Ban đầu Lưu Hoằng còn có thể nương tay, sau đó không thể không dùng hết toàn lực, tiếp lại gồng hết mười hai phần khí lực[1], cuối cùng cả sức bú sữa mẹ cũng dùng hết, vẫn bị Đường Húc Hải đánh gục.

[1] Mười hai phần khí lực: Một năm có 12, 12 cầm tinh, nên 12 ý nói lớn nhất trọn vẹn nhất không còn hơn nữa.

Lưu Hoằng thở hổn hển quỳ rạp trên đất, không thể không chịu thua: "Coi như anh… Lợi hại…"

Lưu Hoằng thở dốc, Đường Húc Hải đắc ý dựa vào một bên tường: "Giờ coi coi ai không được ha."

Phó Sử Ngọ mím miệng, bình tĩnh đứng một bên nhìn hai cái tên như học sinh tiểu học đùa giỡn với nhau.

"Đại Pháo?" Y hỏi Đường Húc Hải.

Mày Đường Húc Hải dựng đứng lên: "Cậu đừng có kêu nha! Tôi nổi da gà da vịt hết rồi nè."

Phó Sử Ngọ cười ha hả: "Đây là danh hiệu trước kia của anh? Vì sao thế vậy?"

Lưu Hoằng bò lên kể: "Còn không phải tại thằng nhãi này lúc chơi cờ vua thích dùng pháo mở đường nhất sao. Tên này chơi cờ vua ghê lắm đó, đánh khắp quân doanh vô địch thủ, sau đó liền trực tiếp đặt cho anh ta ngoại hiệu Đại Pháo ."

Đường Húc Hải căm giận: "Không phải nha! Tôi chủ tiến công phản kích! Danh hiệu ban đầu vốn là Đại Bác, kết quả trùng với người của đội khác, bọn nhãi chết tiệt đó liền đổi cho tôi thành Đại Pháo."

Lưu Hoằng cười lạnh một tiếng: "Ha ~ anh dám nói nguyên nhân căn bản không phải do anh hành ông sếp dữ đến mức nhìn không thấy hướng bắc, cuối cùng không chỗ khiếu nại mới không thể không nhận sao."

Phó Sử Ngọ ngạc nhiên nhìn hắn: "Anh chơi cờ vua thật sự lợi hại như vậy? Hành hạ hết chiến hữu rồi đến cấp trên của mình luôn á?"

Đường Húc Hải cười khan một tiếng, ánh mắt trốn tránh liếc qua một bên nói: "Ai kêu họ đều chơi dễ ẹt chứ."

Mắt thấy Lưu Hoằng còn muốn tranh luận với hắn, Đường Húc Hải hoả tốc nói: "Trở về đề tài chính, chú rốt cuộc có gì muốn tôi hỗ trợ không?"

Lưu Hoằng không cam lòng buông tha hắn, nói: "Nhân số của các anh cũng không phải nhiều, có thể làm được gì?"

Đường Húc Hải ngồi vào một bên bàn, nói: "Vốn ban đầu tôi tính thu phục toàn bộ thành phố Liễu Nguyên, còn hơi lo thu phục xong làm sao khôi phục cục diện Liễu Nguyên đến trạng thái ban đầu. Hiện tại có các anh ở, dễ nói hơn nhiều."

Lưu Hoằng không tin được, bảo: "Lời này không thể nói lung tung, tôi sẽ nghĩ là thật đó. Hồ Tiểu Quân bọn họ nghe thấy thế nào cũng điên lên luôn cho coi."

Ánh mắt Đường Húc Hải nặng nề nói: "Đương nhiên, tôi có mục đích của tôi, tóm lại thành phố Liễu Nguyên nhất định phải trở lại quyền kiểm soát của quốc gia."

Phó Sử Ngọ bất ngờ, y cũng không biết Đường Húc Hải có quyết định này. Bất quá, thời gian y quen biết Đường Húc Hải cũng không ngắn, y tin Đường Húc Hải.

Phó Sử Ngọ trầm ngâm nói: "Căn cứ tình huống trước mắt mà nói, cục diện không phải quá phức tạp, lập kế hoạch kỹ một chút, thu phục toàn bộ Liễu Nguyên cũng không phải không có khả năng."

Lưu Hoằng nói: "Các anh có gì nắm chắc mà nói thế? Phải biết là lũ alien cấp 3 đó rất lợi hại, động nó một cái liền kéo đến cả bầy. Nói đối phó một con cấp 3, chúng tôi vẫn có nắm chắc, kỳ thật khó khăn nhất là tìm ra vị trí con cấp 3 với không cho nó gọi alien khác đến. Trước kia chúng tôi cũng không phải chưa thử một mình diệt trừ vài con cấp 3. Nhưng đều thất bại.. không có ngoại lệ."

Đường Húc Hải ngạo nghễ hất cằm lên bảo: "Mấy chú làm không được, không có nghĩa là chúng tôi không được, có biết trên phạm vi toàn thế giới lúc thành phố bị vây công người tìm ra alien cấp 3 đầu tiên và giết chết chúng nó là chúng tôi không hử."

Phó Sử Ngọ nhìn Đường Húc Hải mang bộ dạng lấy y làm kiêu ngạo kia, tự nhiên thấy thẹn thùng mà đẩy đẩy mắt kính.

Mắt Lưu Hoằng chợt lóe, đột nhiên bừng tỉnh: "Phó Sử Ngọ chính là 'Mr Phó' ? Các anh chính là người của Binh đoàn Long Cốt á? !"

Phó Sử Ngọ giương mắt: "Anh biết chúng tôi hả?"

Trong mắt Lưu Hoằng chứa đầy phức tạp: "Hiện tại có ai không biết đại danh của các anh a, dù sao cũng là thành thị đầu tiên phá giải vây công của alien, tin tức rất gây chú ý. Liền tính chuyện này không truyền lưu trong dân chúng mấy, nhưng những người như chúng tôi cũng phải biết."

Đường Húc Hải nói: "Mặt khác, chúng tôi còn lái một chiếc thiết giáp đến, trong xe còn có dụng cụ có thể định vị chính xác vị trí của alien cấp 3. Công Binh, chú có thể mang người của chú dùng chiếc xe kia tìm lũ alien cấp 3 không. Tôi và Sử Ngọ mang người của chúng tôi. Chúng ta chia làm hai đường. Dẫn lũ cấp 3 tới hai nơi một lần tiêu diệt luôn."

Lưu Hoằng hưng phấn siết chặt nắm đấm: "Còn có thứ tốt này á! Có các anh chia sẻ một nửa áp lực, tôi có tự tin có thể xử lý alien cấp 3. Kỳ thật ban đầu có 6 con alien cấp 3, nhưng con có đuôi kia xuất hiện liền thành 5, cũng không biết là con đó tiến hóa thành con có đuôi, hay đã rời đi. Hiện tại các anh giết một con và cái con có đuôi ghê gớm nhất kia, cũng chỉ còn có 4 ."

Lưu Hoằng thoáng lãnh tĩnh rồi hỏi lại: "Nhưng anh phí sức như vậy rốt cuộc có tính toán gì? Anh nói anh có mục đích của anh đúng không?"

Đường Húc Hải lạnh lùng vuốt cằm bảo: "Đúng vậy, tôi cũng không muốn thấy Bunker Tiêu gia dạng thế lực tư nhân chia cắt kia kiêu ngạo, mang đến càng nhiều ảnh hưởng bất ổn đến thời thế hỗn loạn hiện tại. Cho nên thành phố Liễu Nguyên phải được trùng kiến."

Lưu Hoằng trầm giọng nói: "Vậy Hồ Tiểu Quân nhất định sẽ vui chết luôn."

Phó Sử Ngọ hỏi: "Hồ Tiểu Quân là người của chính phủ Liễu Nguyên?"

Lưu Hoằng gật đầu: "Ông ta trước kia phụ trách bộ phận làm việc tại đại sảnh công tín, sau khi thị trưởng ban đầu chết, tiếp quản các hạng công tác chính là ổng. Hiện tại người bên hành chính đều phục ổng, cho nên tổ kiến một chính phủ Liễu Nguyên mới cũng không thành vấn đề."

Đường Húc Hải gật đầu nói: "Vậy tốt rồi, đúng lúc chú có thể phụ trách phương diện quân sự."

Lưu Hoằng xua tay nói: "Tôi làm không được, hiện tại bất quá là vì giá trị vũ lực của tôi cao nhất mới gánh vác. Bên quân đội nhân số cũng không nhiều, nhưng còn có một doanh trưởng, đến lúc đó kêu anh ta phụ trách trùng kiến, trưng binh cũng có thể."

Đường Húc Hải hơi sửng sốt: "Anh cứ buông ra như vậy? Nếu Liễu Nguyên khôi phục, anh có thể trực tiếp là người phụ trách quân khu một tỉnh đó."

Đôi mắt Lưu Hoằng ảm đạm một chớp mắt, sau đó nhìn Đường Húc Hải nói: "Tôi chí không ở đây, bảo tôi ngồi một chỗ đóng giữ, tôi vẫn tình nguyện sống những ngày tháng chạy đông vượt tây như trước kia, thư thái lại tự tại. Đến lúc đó tôi sẽ đi với anh, giờ đại đội đặc cần chỉ còn hai chúng ta còn sống để chứng minh nó từng tồn tại, tôi không thể để anh cũng chết luôn."

Đường Húc Hải im lặng một lát rồi đập anh một đấm: "Đi theo tôi phải chịu không ít vào sinh ra tử đấy."

Lưu Hoằng cười toét miệng: "Tôi chính là thích vậy mà!"

Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính, nhìn hai người mỉm cười, chậm rãi nói: "Hoan nghênh anh gia nhập Binh đoàn Long Cốt, Lưu Hoằng."

Lưu Hoằng quay đầu nói: "Tôi cũng không như Đại Pháo ——" Đường Húc Hải đấm anh một phát, "Khụ khụ! Dễ giận vậy, anh bảo tôi Công Binh là được."

Phó Sử Ngọ cười cười, gật đầu nói với: "Vậy tôi kêu anh là Công Binh đi. Danh hiệu của anh sao lại vậy thế?"

Lưu Hoằng hào sảng giơ cánh tay lên làm một tư thế kiện mỹ: "Đương nhiên là do tôi có được khả năng xử lí máy móc xuất chúng! Chỉ cần là dính đến máy móc có thể giao hết cho tôi! Muốn cái gì có cái đó nha!"

Bọn Đường Húc Hải lần này đến mang theo không ít hỏa lực , bên Lưu Hoằng đang kiểm kê nhân thủ có trong tay.

Đường Húc Hải đề nghị anh, hành động lần này tốt nhất là người tâm trí kiên định, bất kể có phải quân nhân không đều được. Trong khoảng thời gian này, thuộc hạ của Lưu Hoằng cũng có người biểu hiện xuất sắc bộc lộ tài năng, có biến dị giả cũng có dị năng giả.

Chọn đến chọn đi, chọn hơn ba mươi người đi theo Phó Sử Ngọ, thuận lợi quay trở về đường cũ.

Chờ họ tới nơi đóng quân, bên này đã bị alien vây chật như nêm cối, giết chóc một trận, mới tạm thời giết lui lũ alien đi.

Chu Vĩ Hoa vẻ mặt đau khổ đi ra, nói với hai người: "Nhiều lần suýt bị đám alien phá hủy mất công sự."

Phó Sử Ngọ an ủi nói: "Ráng kiên trì thêm một thời gian, chờ chúng tôi xử lý alien cấp 3 xong, đoàn xe có thể vào thành."

Bên này Phó Sử Ngọ trấn an Chu Vĩ Hoa, bên kia Tiêu Lỗi đằng xa tự mình mang đội ẩn nấp.

Lý Kế Tiên nôn nóng nói: "Bảo chủ, chúng ta phải trốn tới khi nào? Cách xa như vậy, chúng ta cả bọn họ tìm được thứ tốt gì cũng không biết a."

Tiêu Lỗi lười biếng cầm kính viễn vọng nhìn: "Kiên nhẫn chút, nếu muốn làm chim vàng anh, sao có thể không kiên nhẫn chứ. Hơn nữa người ta đã dám ăn thịt, chứng tỏ có bản lĩnh. Chúng ta dù sao cũng chỉ muốn uống canh, nếu kéo mình rơi vào, vậy mất nhiều hơn được đấy."

Tiêu Lỗi buông kính viễn vọng xuống nói lời thấm thía: "Hơn nữa, đội nhân mã này bất kể tới từ chỗ nào, dám đi vào Liễu Nguyên đều là người chúng ta không thể tùy tiện trở mặt, nếu có thể lôi kéo đội xe này ở lại Bunker của chúng ta, chẳng phải càng tuyệt sao."

Lý Kế Tiên nghĩ một hồi, chợt nói: "Bảo chủ anh minh."

Bảo chủ là vừa muốn của lại muốn người, chỉ cần có người, còn sầu vật tư sao?

89. Chương 89

Nói đến tên Tiêu Lỗi này, hắn cũng là một nhân vật thời vận tạo nên.

Tiêu Lỗi sinh trưởng ở Tiêu Gia Truân, sau khi tốt nghiệp cao đẳng, liền ở lại thành phố đi học ra sức làm việc. Được một điều là hắn vốn rất nhạy bén, ngay lúc đầu rặng mây đỏ xuất hiện hắn liền cảm thấy không ổn. Cảm giác sắp có chuyện, Tiêu Lỗi liền hoả tốc về quê.

Thế nhưng, mới về đến nhà liền bị phát sốt, nếu chỉ thế thôi cũng không có gì. Mệt là ngay sau đó tía má và hai đứa con của anh trai chị dâu cũng bắt đầu sốt cao. Ngày hôm sau, căn bệnh này lan tràn cho mọi già trẻ lớn bé dọc trong thôn.

Lúc ấy trong thôn cũng không linh thông tin tức, chỉ biết là bên ngoài dịch bệnh hoành hành, liền cho rằng Tiêu Lỗi bị mắc truyền nhiễm, thiếu chút nữa đã đuổi hắn khỏi thôn.

Anh trai chị dâu Tiêu Lỗi lại hận hắn trở về lây bệnh cho toàn gia, liền đem Tiêu Lỗi vứt vào nhà kho.

Người trong thôn lũ lượt phát sốt chết, nhưng Tiêu Lỗi lại kiên cường sống sót. Ngay lúc này trong thôn cũng nghe tin loại bệnh này không lây từ TV, là mấy thứ từ trên trời rơi xuống gây nhiễm thôi.

Người trong nhà anh hai chị dâu Tiêu Lỗi đều chết sạch, chỉ còn lại thằng em này . Biết là trách lầm hắn, liền mang hắn về nhà, dốc lòng chiếu cố, cuối cùng Tiêu Lỗi mới có thể bình yên vượt qua thời kỳ thức tỉnh. Tiêu Lỗi thực may mắn, lúc hắn phát sốt không thể động, người trong thôn nâng hắn và mấy thanh niên chưa hạ sốt khác đến phía thạch động sau núi để tránh né alien.

Sau khi hạ sốt Tiêu Lỗi thức tỉnh dị năng, dị năng của hắn là thủy hệ biến dị —— acid. Loại dị năng này gây sát thương cho alien rất mạnh, hơn nữa người còn sống sót trong thôn đều là thanh niên cường tráng, được Tiêu Lỗi gom lại một chỗ, cuối cùng bảo vệ được Tiêu Gia Truân.

Tiêu Lỗi dù sao cũng đã học cao đẳng bên ngoài, lại từng càn quét trong các thể loại game online. Trong lúc hắn còn đi học cái hắn xuất sắc nhất không phải học hành, mà là chơi game trong ba năm cao đẳng, lăn lộn thành hội trưởng nghiệp đoàn trùm của mấy server game.

Trong những trang web nổi tiếng của Hoa Hạ, nghiệp đoàn Tiêu Lỗi sáng tạo nổi tiếng số một số hai.

Sau tốt nghiệp, tuy Tiêu Lỗi nhiệt tình yêu thích game, nhưng cũng biết chơi game không phải nghề dài lâu, cho nên mới cai nghiện.

Hắn đã từng có kinh nghiệm chỉ huy thuộc hạ đấu tranh, cũng từng biến một nghiệp đoàn nhỏ bé chỉ có mấy chục người phát triển thành đại công hội số lượng hơn cả ngàn.

Tiêu Lỗi rất có tự tin đoạt được quyền chưởng khống trong thôn, chậm rãi đem Tiêu Gia Truân phát triển thành Bunker Tiêu gia.

Trong mắt hắn, chuyện này cũng chẳng khác gì chơi game. So với sinh hoạt chín giờ đi làm năm giờ về nhà trước khi màn trời mở ra kia, hoàn cảnh như vậy hắn càng thạo hơn.

Chẳng qua, lúc hắn sinh bệnh, người trong thôn đối đãi hắn thế nào, hắn không phải không ghi hận; hận ý của anh trai chị dâu từng dành cho hắn, hắn cũng không phải không để tăm.

Cho nên, thái độ hắn đối đãi những người này có vẻ rất lãnh khốc. Ăn không đủ no chỉ ở mức không đói bụng chết mà thôi, muốn sống càng tốt hơn, tự mà nghĩ cách đi.

Tiêu Lỗi rất có dã tâm, hắn tuy không ý thức được hiện xã hội đang bước đến thời khắc trọng đại thay đổi hình thái, nhưng cũng biết bây giờ là thời điểm tốt để kiến công lập nghiệp.

Xưng vương xưng bá hắn có nghĩ đến, nhưng nhìn những người chung quanh mình, hắn cũng chỉ đặt mục tiêu ở chia cắt một phương.

Tiêu Lỗi không ngốc, cũng không xúc động đến thế. Trước đó Lý Kế Tiên nói cho hắn biết một con dê béo đang đến, miêu tả khiến hắn cũng thực tâm động. Nhưng chờ qua đến bên này nhìn thấy cái công sự phòng ngự kín như thùng sắt kia, chỉ biết muốn chiếm hời của đám người này cũng không dễ dàng.

Bên kia, bọn Phó Sử Ngọ cũng không phát giác có người ẩn nấp ở xa xa nhìn trộm bọn họ.

Tuy Phó Sử Ngọ bị Đường Húc Hải đùa kêu là Rađa sống, nhưng dù sao y cũng là người không phải máy, không có khả năng lúc nào cũng mở cảm quan của mình ra quét.

Đường Húc Hải dẫn Lưu Hoằng vào xe thiết giáp, giới thiệu với anh phương pháp sử dụng dụng cụ Âu Dương Thành phát minh một chút.

Lưu Hoằng cứng lưỡi, cau mày phát sầu hỏi: "Thao tác có thể đơn giản thêm chút không?"

Đường Húc Hải: "…"

Hắn cau mặt, sao lại quên cái tên này trừ rành rẽ máy móc ra, thì trình độ điều khiển hệ thống thiết bị máy tính luôn chậm nửa nhịp chứ.

Tròng mắt Đường Húc Hải chuyển một vòng, nói: "Hiện tại huấn luyện cho anh cũng không kịp rồi. Như vậy đi, Miêu Gia!"

"Đến ạ!" Miêu Gia phản xạ có điều kiện hô to.

Đường Húc Hải vừa lòng gật đầu: "Đến lúc đó chú đi cùng bọn Công Binh một chuyến, là người của Liễu Nguyên đó. Chú cứ ở trong xe thiết giáp, đo lường tính toán vị trí của alien cấp 3 cho họ là đủ rồi." Sau đó hắn quay đầu lại nói với Lưu Hoằng: "Đây là nhân viên tình báo duy nhất của chúng tôi, chú phải bảo vệ tốt cho tôi đó."

Lưu Hoằng vỗ vỗ ngực: "Yên tâm đi."

Miêu Gia vừa nghe xong cả người đều cứng ngắc .

Tuy cậu cũng đã trải qua huấn luyện thực nghiêm khắc, nhưng làm nhân viên hậu cần, từ trước giờ cậu chưa bao giờ xâm nhập vào giữa đàn alien lần nào.

Mặt Miêu Gia trắng bệch nhìn Lưu Hoằng, hiện tại ôm đùi còn kịp không nhỉ?

Căn cứ tình báo Lưu Hoằng cung cấp, Đường Húc Hải chế định ra kế hoạch tác chiến: Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải mang đội phục kích một con alien cấp 3 trong đó, giết nó đồng thời khiến lũ cấp 3 khác cảnh giác. Cùng lúc đó, Lưu Hoằng dẫn người mai phục trên con đường alien cấp 3 đi qua, cũng diệt trừ một con.

Liên tiếp chết hai con như vậy, nhất định sẽ kinh động lũ cấp 3 khác. Nhưng lại có hai chiến trường, cũng sẽ không để tất cả alien tràn về một bên thôi.

Một mình đối phó một alien cấp 3, đối với hai đội mà nói cũng không áp lực lắm.

Trong lúc đó quan trọng nhất chính là phải thật nhanh, hơn nữa cũng không thể đứng tại chỗ chờ alien cấp 3 gọi tới quá nhiều lũ alien cấp 3 và bình thường. Chuyện đó yêu cầu Miêu Gia thúc đẩy dụng cụ đi tìm alien cấp 3 bị dẫn tới, chủ động xử lý nó trước khi triều alien chưa hình thành.

Đường Húc Hải cúi đầu chỉ vào bản đồ: "Vị trí chúng tôi phục kích ở đây, các anh thì ở đây."

Lưu Hoằng gật đầu, sau đó chọt một cái lên bản đồ, với: "Alien ở đây này nếu muốn đến vị trí tôi phục kích, rất có thể sẽ đi đường này."

Đường Húc Hải giương mắt nói: "Hành động bắt đầu vào ngày mai. Cứ điểm ngoài thành cũng sẽ hấp dẫn lượng alien khá lớn đến công kích, ít nhất sẽ chia sẻ một ít áp lực." Hắn quay đầu bảo Chu Vĩ Hoa: "Đạn dược gì đó đều không cần tiết kiệm, hấp dẫn nhiều alien qua đó, đừng cho chúng đáp lại tiếng kêu gọi của alien cấp 3."

Chu Vĩ Hoa dứt khoát gật đầu.

Lại thảo luận kế hoạch cụ thể chốc lát, Lưu Hoằng nói: "Đúng rồi, trước khi hành động tôi sẽ đưa mấy cái micro từ cao ốc phòng không cho anh. Đến lúc đó chúng ta cũng dễ duy trì hành động nhất trí."

Mày Đường Húc Hải nhíu nhíu, Phó Sử Ngọ lại nói: "Anh nói chính là cái loại micro rất nhỏ có thể treo trên lỗ tai đó hả?"

Lưu Hoằng nhìn y, đáp: "Đúng vậy, chính là loại đó."

Phó Sử Ngọ trực tiếp bảo: "Thứ đó không thể dùng."

Lưu Hoằng kỳ quái nhìn y: "Vì cái gì?"

Đường Húc Hải giải thích: "Bởi vì tần số phát ra khi trò chuyện rất có thể bị alien cấp 3 phát hiện, dẫn đến bại lộ hành tung. Alien cấp 3 có thể phát ra và nhận lấy sóng từ."

Lưu Hoằng lúc này mới hiểu: "Tốt lắm, vậy khỏi cần. Nhưng chúng ta phải đặt ra một thời gian, đồng thời hành động."

Đường Húc Hải rất có kinh nghiệm với loại tác chiến này, hắn nói: "Bản kê trước khi hành động."

Thời gian đặt ra là vào 8h30 sáng hôm sau, điều này yêu cầu đặt thiết giáp đến đúng chỗ chuẩn bị trước, vấn đề này khá trắc trở tốn công.

Cuối cùng vẫn là Đường Húc Hải cùng những dị năng giả kim loại khác phối hợp tạm thời tách rời thiết giáp ra, sau đó vận chuyển đến nơi đã định trong bóng tối rồi dưới sự chỉ huy của Lưu Hoằng lại ráp lại lần nữa.

May mắn có Lưu Hoằng tại, bằng không cái thứ to đùng kia, trên đó không là hệ thống điện tử cũng là đại bác, bọn họ cũng không dám động vào dỡ bỏ.

Buổi tối ngủ dưới cao ốc phòng không Liễu Nguyên, khiến Đường Húc Hải cảm thấy quá tiếc hận, mà cả Phó Sử Ngọ cũng có chút không được tự nhiên.

Hôm sau mọi người thức dậy sớm, cứ việc thức ăn ở nơi đây rất khẩn trương, nhưng vẫn đành cho họ một bữa ăn sáng nóng hổi.

Trong ánh mắt tràn ngập hy vọng của Hồ Tiểu Quân, bọn họ từ đường hầm rời đi.

Bầu trời âm trầm, rơi xuống chút tuyết. Đường Húc Hải hít sâu một hơi, cảm giác lạnh lẽo khiến tinh thần cũng chấn động.

Tuyết khiến tầm nhìn không rõ ràng lắm, nhưng điều này cũng có lợi cho hành động của bọn họ. Bởi vì có Phó Sử Ngọ và dụng cụ, ít nhất họ có thể nắm được tiên cơ.

Đường Húc Hải cùng Lưu Hoằng đổi bảng kê khai, hai đội nhân mã mỗi phe một ngã, nhanh nhẹn mà bí mật mai phục đến địa điểm dự định trước.

Hành động của Alien cấp 3 cũng có quy luật, buổi sáng đúng là thời điểm chúng rời khỏi sào huyệt tìm mồi. Cảm tạ tập tính một mình săn bắn của chúng nó lúc không hành động tập thể, điều này khiến alien cấp 3 lẻ loi lộ ra trong mí mắt bọn họ.

Liễu Nguyên cũng như Phái thành, đã trải qua một cuộc cải tạo, sở nghiên cứu trước đó đúng là nằm trong khu vực thay đổi, vị trí gần như nằm gọn giữa trung tâm.

Mà con alien này cư trú ở nội thành cũ, hoàn cảnh bên này phức tạp, rất có lợi để bọn Đường Húc Hải ẩn nấp.

Phó Sử Ngọ kề sát Đường Húc Hải, hơi thở có thể phà lên làn da lộ ra ngoài của hắn.

"Đến." Phó Sử Ngọ khẽ nói một tiếng, y chớp chớp mắt khôi phục thanh minh, nhìn Đường Húc Hải nói: "Dọc theo con đường này mà đến ."

Đường Húc Hải vuốt cằm: "Quá tốt."

Nói xong, Đường Húc Hải liền y như nhện, men dọc theo mặt tường bò lên, lên tới lầu hai từ cửa sổ lộn vào, mấy đội viên khác đều nhìn đến há hốc mồm. Cái bọn họ có là dị năng, nhưng phó đội trưởng lại đích thực có cả võ công nha.

"Tập trung chú ý!" Phó Sử Ngọ thấp giọng mà nghiêm khắc quát.

Họ lúc này mới ngưng thở bình tĩnh lại.

Qua hai ba phút, con alien cấp 3 kia mới vừa đi vừa chạy đến đây.

Dù sao cũng không phải lúc chiến đấu, tốc độ của nó không quá nhanh như Phó Sử Ngọ từng lĩnh giáo, nhưng cũng không chậm như lúc alien bình thường hành động.

"Hành động!" Phó Sử Ngọ gầm nhẹ, nâng tay lên, nổ súng.

Dị năng giả thổ hệ tung mạnh ra một ụ đất lớn ngay trước mặt alien cấp 3, nghênh diện tông thẳng vào alien đúng lúc đang đi tới.

Phản ứng của Alien cấp 3 cực nhanh, gần như trong chớp mắt, nó liền lui lại thoát ra ngoài. Chính ngay lúc này, đạn năng lượng của Phó Sử Ngọ lao vút tới.

"Tê! ! ! !" Alien cấp 3 phẫn nộ rít lên, quơ xúc tua dùng sức vặn người mới miễn cưỡng né thoát.

Sau đó chân nó bật lên muốn lao về bên này. Thế nhưng tập kích tại nơi đây chỉ là vì hấp dẫn sự chú ý của nó mà thôi. Đòn sát thủ thật sự ngay lúc này đột nhiên không hề báo trước từ không trung đập xuống.

Trước mắt tối sầm, alien cấp 3 còn chưa kịp phản ứng, Đường Húc Hải phi thân rơi xuống, trọng lượng bản thân hắn cộng thêm áo giáp cả người hung hăng nện vào người alien.

"! ! ! !" Alien bị đè phản xạ có điều kiện phụt ra hút quản, cắm một lỗ sâu trên mặt đất.

Tay Đường Húc Hải chuyển động, hai thanh Long Cốt đao xuất hiện trong tay, tay phải cứa một nhát lên cổ alien, máu tươi tanh nóng phun tung toé đầy người hắn.

Nhẹ nhàng đơn giản xử lý alien cấp 3 như vậy là việc tất cả mọi người không ngờ tới, thẳng đến tứ chi alien cấp 3 co cóng lại không nhúc nhích nữa, mới có người tỉnh táo lại.

"Đừng sơ suất! Đây chỉ là một con lạc bầy thôi." Phó Sử Ngọ cảnh cáo các đội viên.

Đường Húc Hải đứng dậy, một thân áo giáp trên người, dưới chân phát ra tiếng động dễ nghe khi kim loại va chạm mặt đất, hắn đi qua bên này.

Phó Sử Ngọ ngắm máu tươi trên người hắn, xoay người bảo một đội viên thủy hệ tưới lên người hắn một phát.

Đường Húc Hải bị tát nước, im lặng không nói nên lời nhìn y. Hắn ngầu như vậy, khốc huyễn giết chết alien cấp 3 như vậy, không được một cái nhìn nóng bỏng của Phó Sử Ngọ thì thôi, cư nhiên giữa trời đông giá rét còn tạt nước lạnh vô mặt hắn nữa chứ.

Lòng Đường Húc Hải tự nhiên thấy ủy khuất nói không nên lời.

Phó Sử Ngọ thấy máu trên người hắn đều trôi sạch, mới cười cười với hắn: "Vậy là sạch rồi. Anh có thể thu áo giáp lại, bằng không lại mang máu xâm nhập vào trong người mất."

Thì ra y là suy nghĩ cho mình, tâm tình Đường Húc Hải lập tức dương quang sáng lạn. [=3= Tiền đồ đâu?! Tiền đồ đâu anh Hải!!]

Một lát ủy khuất một lát vui vẻ, cảm giác kia khiến Đường Húc Hải vừa chua xót lại thích thú, tóc gáy cả người sợn hết lên.

Bất quá sau khi áo giáp được thu về, cảm nhận được gió lạnh bên ngoài, Đường Húc Hải đắc ý vẫn rùng mình một trận.

Phó Sử Ngọ nghi hoặc: "Vừa rồi chắc nước không thấm trúng anh chứ?"

Đường Húc Hải lắc đầu: "Không, tôi kín toàn thân mà. Chúng ta đi đi, đến địa điểm kế tiếp."

Phó Sử Ngọ ừ một tiếng, dẫn đầu đi phía trước, lúc này bọn họ cũng không cố che dấu hành tung nữa, chạy vội dọc theo con đường. Trên đường nếu gặp phải alien sẽ trực tiếp xử lí luôn.

Động tĩnh trong lúc đánh nhau cũng đưa tới vài con alien. Nhưng tình cảnh alien như vỡ tổ, lũ lượt quét tới tìm bọn họ liều mạng như ong vò vẽ bị phá tổ mà bọn họ đoán trước cũng không xuất hiện.

Phó Sử Ngọ vừa chạy vừa nói: "Xem ra alien cấp 3 vừa rồi chết nhanh quá, chưa kịp phát ra tín hiệu."

Có Phó Sử Ngọ phối hợp, cộng thêm Đường Húc Hải hành động quá lưu loát, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn lúc Đường Húc Hải một mình đi giết con trong sở nghiên cứu kia.

"Nguy rồi!" Đường Húc Hải ảo não, "Hai con cấp 3 còn lại chắc kéo qua bên Lưu Hoằng rồi!"

Đã không giống trong kế hoạch vốn muốn chia thành hai địa điểm chiến đấu. Cuối cùng kết quả tạo thành lại là bên Lưu Hoằng kinh động alien cấp 3 khác, dẫn đến đám alien bình thường đều tràn qua bên anh ta.

Phó Sử Ngọ vừa chạy vừa thở dốc, nói: "Đừng lo, chỉ cần chúng ta nhanh, còn có thể chặn con alien kia lại! Dù sao alien khác hành động theo lời alien cấp 3, bên anh ta không sao đâu."

"Ừ!" Đường Húc Hải cắn răng, chân lại càng nhanh .

Bọn họ điều chỉnh phương hướng, tiến đến phía bên Lưu Hoằng. Chờ chạy khỏi khu phố đó lại đột nhiên gặp phải một lượng alien quá lớn, lũ alien chạy tới trước mặt bọn họ. Cho dù thấy họ, cũng chỉ cao giọng khàn rít chứ không lao qua.

"Vọt vào đi! Chặn đứng chúng lại! ! !" Đường Húc Hải hét lớn một tiếng, biến ra một đại kiếm quất thẳng vào triều alien.

Đội viên phía sau khẽ cắn môi, trên tay có súng liền trực tiếp nổ, có lựu đạn liền ném. Không mang vũ khí liền tung dị năng ra.

Hỏa cầu, tường lửa, lưỡi gió, súng nước, cầu điện, năng lượng dị năng sáng lạn lấy tư thế vạn quân lôi đình ném vào giữa triều alien.

Phó Sử Ngọ rút dao găm ra, nhấc chân lên cao đá bay một con alien vồ vào người y.

"Alien cấp 3 ở đâu rồi?" Đường Húc Hải nôn nóng hô.

"Đừng lo, không chạy xa! Đuổi theo đi! !" mắt Phó Sử Ngọ sắc lên, dẫn đầu đội viên phía sau đuổi theo hướng triều alien.

Đánh kẻ thù phía sau, thuận lợi hơn nghênh chiến chính diện nhiều.

Phía sau không là tiếng súng, cũng là lựu đạn nổ, đã sớm kinh động alien cấp 3 phía trước.

Alien cấp 3 tuy thông minh, nhưng lúc này cũng thực hoang mang. Nó không biết nên đi họp mặt—— đuổi tới bên người đồng loại phát thư cầu cứu, hay phải xử lý lũ người phía sau.

Ngay lúc nó chần chờ, một trái lựu đạn ném thẳng vô nó.

"Tê! ! !" Alien cấp 3 sợ hãi kêu một tiếng, chớp mắt nhảy bật ra ngoài.

"Oanh! ! !" Một tiếng vang thật lớn, alien vây quanh nó máu thịt bay tứ tung.

Alien cấp 3 bị chọc giận, khống chế những alien khác quay đầu bắt đầu vây công lũ người phía sau.

Phó Sử Ngọ vừa thấy lũ alien đều vây lại mới thở phào: cuối cùng cũng cản được.

Alien cấp 3 nhanh nhạy nhảy nhót trên đầu lũ bình thường, có lũ bình thường yểm trợ, con này khó đối phó hơn con lạc bầy nhiều.

Đội viên bên người chỉ đối phó alien không cho chúng phá tan phòng tuyến cũng đã hết sức. Phó Sử Ngọ ngược lại có thể gắt gao tập trung vào alien cấp 3, nhưng y lại công kích không kịp.

"Tôi đến! Phối hợp tôi! ! !" Đường Húc Hải hét lớn một tiếng, vọt về hướng alien cấp 3.

Có Đường Húc Hải chủ động đi kéo thù hận, quả nhiên alien cấp 3 bị hấn hấp dẫn , thế là Phó Sử Ngọ phán đoán hành động của nó chuẩn xác hơn nhiều.

Súng năng lượng trong tay bắt đầu nóng lên, độ chính xác dần dần mất đi, Phó Sử Ngọ trực tiếp ném súng năng lượng, móc súng lục ra bắn.

Toàn hiện trường tựa như một máy xay thịt, alien không ngừng lao qua công kích, nhưng đều bị các đội viên Long Cốt đánh lùi.

Nhưng ban đầu bọn họ còn có thể phòng thủ rất tốt, không cho alien tiếp cận quá gần. Nhưng các đội viên nhiều lắm chỉ tiêu diệt được hơn một ngàn alien, mà triều này lại có hơn vạn.

Chiến đấu lập tức rơi vào trạng thái vô cùng đáng lo, chỉ xem ai có thể kiên trì càng lâu.

Trên trán Phó Sử Ngọ chảy mồ hôi chi chít, các đội viên phía sau bắt đầu lộ vẻ mỏi mệt, khiến Phó Sử Ngọ thầm lo lắng.

Lần chiến đấu này không thể so với sơn cốc trước kia, lúc đó địa thế tương đối hẹp, lượng alien phải trực tiếp đối mặt cũng ít hơn hiện giờ. Nhưng trên con đường bằng phẳng rộng mở, hơn nữa alien cuồn cuộn không dứt lại lần nữa khiến người ta cảm nhận được nổi tuyệt vọng trong những ngày công thành nọ.

Tính cảnh giác của con alien cấp 3 quá mạnh, tuy nó bị Đường Húc Hải kéo lại thù hận, nhưng cũng không nóng vội, không đi công kích ngay, mà lại không ngừng chỉ huy lũ cấp 2 đi vây công.

Nơi Đường Húc Hải đứng bị alien vây quanh thành một vòng tròn, cư nhiên dần dần bị ngăn cách khỏi Phó Sử Ngọ tạo thành hai vòng chiến.

"Đừng qua hướng bên kia! Húc Hải! ! !" Phó Sử Ngọ nhịn không được hô. Xa nữa, bọn họ liền triệt để bị phân thành hai chiến địa.

Đường Húc Hải lúc này mới tỉnh lại từ trạng thái mơ màng do giết chóc, chờ nhìn lại, đã thầm giật bắn.

Mắt thấy kế hoạch phân cách bọn họ đã thất bại, alien cấp 3 hung ác rít to một tiếng.

Tim Phó Sử Ngọ nhảy bật lên một nhịp.

Như đã phát hiện cái gì, alien cấp 3 rít gào một trận về phía bọn họ. Lập tức khiến tiết tấu công kích của Long Cốt rối loạn.

Người phía sau bắt đầu lắc lư loạng choạng, áp lực của Phó Sử Ngọ đột nhiên tăng, không thể không lấy lựu đạn ra ném về phía trước.

"Vương Đan! Xảy ra chuyện gì? !" Phó Sử Ngọ quát to.

"… Choáng quá." Vương Đan dùng sức lắc lắc đầu. Bởi vì Lưu Bội Kỳ đã hết hạt cỏ, hành động lần này là Vương Đan mang đội.

Phó Sử Ngọ trong lòng lập tức lộp bộp, không ổn rồi. Kỳ thật bản thân nhân loại cũng phát ra từ trường sinh vật, xem ra alien cấp 3 đã phát giác nhân loại cũng có thể bị sóng từ của nó ảnh hưởng.

Quả nhiên alien cấp 3 kia phát giác: phương pháp dùng sóng từ trực tiếp công kích từ trường của não bộ con người rất hữu hiệu, liền tung chiêu càng mạnh hơn.

Phó Sử Ngọ biết nếu để nó thực hiện được, vậy bọn họ liền triệt để xong đời.

Phó Sử Ngọ cắn răng, gân xanh trên cổ trên trán cộm lên, ngay khi alien cấp 3 phóng ra sóng sinh vật càng mạnh hơn, từ thân thể y cũng mãnh liệt tuông ra một sóng sinh vật cực mạnh.

Hai luồng năng lượng va chạm kịch liệt, khiến đàn alien không khéo bị kẹp ở giữa thất khiếu xuất huyết, tròng mắt đều lồi ra.

Phó Sử Ngọ bị xung kích năng lượng phản chấn trở lại hất bật ngửa ra sau.

Alien kia lại hét lên một tiếng từ nơi đang đứng té xuống, rơi vào đàn alien, trong nhất thời choáng đến không thấy được gì.

Đường Húc Hải bắt lấy cơ hội, gầm lên một tiếng, đại kiếm trong tay bổ ngang qua, đảo ngược chuôi kiếm, hung hăng đâm phập thanh kiếm vào ngực con alien!

90. Chương 90

Phó Sử Ngọ hiện tại không chỉ mang tính uy hiếp lừa tình ở bên ngoài thôi. Bởi vì năng lực ngày càng tăng trưởng hơn nữa còn được rèn luyện liên tục, cứ mỗi khi phải đối mặt người xa lạ, lực chấn nhiếp của y càng thêm khủng bố hơn.

Ít nhất thủ hạ của Tiêu Lỗi có người lập tức phản xạ có điều kiện buông tay ra, đồ đập trúng chân đau điếng cũng không dám hé răng.

Tiêu Lỗi sững sờ trong chớp mắt, lập tức tức giận: "Chính phủ Liễu Nguyên cái gì, hiện tại đã sớm không có chính phủ!"

"Ai nói không có!" mắt Phó Sử Ngọ sắc lên, "Ngay buổi sáng hôm nay, thành phố Liễu Nguyên thành công khôi phục. Hồ Tiểu Quân đương nhậm thị trưởng đã mở đại sảnh công tín ra lần nữa, cũng công bố nhiệm vụ hiệp phòng, trong đó bao quát dọn dẹp alien và giữ gìn trị an! Đúng, các anh quả thật giết alien. Có thể đến đại sảnh công tín lĩnh thưởng, nhưng không thể tự động thủ đoạt lấy tài sản của cư dân Liễu Nguyên!"

Cả Đường Húc Hải cũng muốn huýt sáo với y. Y nói quá ngầu quá đỉnh, dẫn tới Đường Húc Hải đã luyến mộ y càng ngày càng sâu bỗng thấy tâm thần phiêu diêu không khống chế nổi, ánh mắt sáng lên lấp lánh, bộ dạng hoa si nói không nên lời.

Lưu Hoằng cũng hơi nhướn mày, may mà anh không nhìn vào mặt Đường Húc Hải, bằng không nhất định bị hù chết.

Tiêu Lỗi bị lời này đánh vào triệt để ngây cả người, không dám tin nói: "Thị trưởng Liễu Nguyên? Không phải các anh tùy tiện tìm một người lừa gạt đó chứ? ! Dân Liễu Nguyên chết hay bỏ chạy hết rồi, sao có khả năng sống sót chứ."

Lưu Hoằng cười lạnh một tiếng: "Thế nào? Không tin hả, ông đây chính là người sống sót nè."

Ánh mắt Tiêu Lỗi chuyển đến mặt anh, Lưu Hoằng vóc người cao lớn, bộ dáng bưu hãn, nếu nói anh ta là người sống sót thật, ít nhất có hơn tám phần là đúng.

Mặt Tiêu Lỗi lúc đỏ lúc trắng. Người chạy tới Bunker Tiêu gia tương đối nhiều, tổng số vượt qua 2W, nếu Liễu Nguyên thật sự khôi phục trở thành căn cứ sinh tồn độc lập, vậy những người này rất có khả năng sẽ lựa chọn rời đi, trở lại Liễu Nguyên.

Điều này cực kỳ bất lợi cho Tiêu gia Bunker, hơn nữa bởi vì Tiêu Lỗi chế định nội quy quá nghiêm khắc, những người vốn không chỗ nào để đi không thể không trụ lại khẳng định sẽ chọn về nhà, không ai muốn ở lại Bunker Tiêu gia.

Trong nháy mắt tâm tư của Tiêu Lỗi thay đổi thật nhanh, đang suy xét nếu chuyện này là thật sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng đến đâu.

"Miệng mọc trên miệng của mày, đương nhiên mày muốn nói thế nào thì nói. Ai biết là thật hay giả, nói không chừng là tụi mày cho người giả mạo tạm thời thì sao!" Ngay lúc này một đội trưởng nhỏ của quân Tiêu gia nhảy ra quát.

Sắc mặt Lão Đại không dễ nhìn, không biết đang nghĩ gì, nhưng làm nanh vuốt[1] lại không có thể để bên mình rơi xuống hạ phong được.

[1] Mã tử : Có ba nghĩa: Nanh vuốt, chân chó và đồng lõa của một đại ca thế lực nào đó.

Tiêu Lỗi đưa tay ngăn lại, nói: "Thôi, chuyện này không có cách nào giả bộ, chỉ cần đến đại sảnh công tín nghiệm chứng sẽ biết. Để đồ trên xe xuống hết, không có thì thôi." Hắn cũng suy nghĩ cẩn thận, hiện tại quan trọng nhất không phải cạnh tranh khí phách, mà là chạy nhanh trở lại Bunker Tiêu gia, lung lạc những người Liễu Nguyên còn chưa biết tin. Người thường thì hết cách, nhưng ít nhất những người gia nhập quân Tiêu gia không thể bị lay chuyển được.

Gã kia không bằng lòng nói: "Bảo chủ, thật sự phải bỏ vật tư lại hết hả?"

Tiêu Lỗi vẫn có quyền uy trong đám người này, hắn sa sầm nói: "Thế nào? Anh muốn tôi nói lại lần thứ hai?"

Gã kia không cam lòng hung hăng trừng bọn Phó Sử Ngọ một cái, xoay người lại chỉ huy tay chân ném đồ trên xe xuống.

Tiêu Lỗi cũng rất không cam lòng. Nếu đối mặt là binh đoàn, hắn còn có thể vững bước đòi chia một miếng bánh, nhưng đây là chính phủ Liễu Nguyên, hơn nữa Phó Sử Ngọ đám người này cư nhiên lái thiết giáp đến đây, nếu thật sự vì chút tiểu lợi đó mà tranh sống tranh chết với binh đoàn có bối cảnh quân đội này, rất không đáng.

Hắn hiểu rất rõ, nhưng không có nghĩa là thuộc hạ của hắn có thể cân nhắc ra được. Bất quá chỉ vì trung thành mới nghe theo mệnh lệnh của hắn, thế nhưng Lý Kế Tiên lại chưa bước đến tình cảnh khăng khăng trung với Tiêu Lỗi như thế.

Vừa nghe thương phẩm quý giá và mấy thứ xa xỉ đã đến tay lại bị người ta thẳng tay móc ói ra khỏi miệng, lập tức thù mới hận cũ cộng gộp vào nhau.

Lý Kế Tiên nghiến răng nghiến lợi, hiểm ác nhìn chằm chằm Đường Húc Hải, bắt đầu khởi động dị năng huyết hệ, bất tri bất giác chụp về hướng Đường Húc Hải.

Chỉ cần để gã thực hiện được, Đường Húc Hải sẽ chậm rãi xuất hiện bệnh trạng tinh thần không tốt, thể lực suy nhược, cuối cùng khí quan suy kiệt mà chết. Trong thời buổi hiện tại, căn bản không kiểm tra ra được nguyên nhân bệnh, có thể nói là thần không biết quỷ không hay.

Chỉ tiếc bởi vì song phương nhân mã giằng co, Phó Sử Ngọ sợ hai bên sẽ phát sinh xung đột, tinh thần vẫn luôn căng cứng, cho nên bên này có chút dị động khác thường gì lập tức bị y phát giác.

"Người nào đánh lén đó? !" Phó Sử Ngọ hét lớn một tiếng, sóng SV vừa học được liền trùng kích đánh trả.

91. Chương 91

Năng lượng vô hình quét qua, quân Tiêu gia lập tức lảo đảo, Lý Kế Tiên đứng mũi chịu sào tức thì bị thương nặng, miệng phun máu tươi ngã xuống đất. Chỉ tiếc gã trốn phía sau xe, đánh lén dị năng càng bí mật, ngã xuống cũng không ai nhìn thấy.

Vì thế bên Tiêu gia chỉ nhìn thấy Phó Sử Ngọ đột nhiên động thủ, quân Tiêu gia bên này bị tập kích .

Đầu Tiêu Lỗi "ông" một cái, gã đội trưởng kia trong lòng vốn đã khó chịu, càng hô lớn: "Tụi nó động thủ ! Các huynh đệ xông lên xử nó đi! ! !"

Đường Húc Hải Lưu Hoằng phản ứng càng nhanh, liền kéo Phó Sử Ngọ thối lui về phía sau, các đội viên lại càng sừng sững không sợ, song phương không nói thêm lời nào liền lao vô đánh.

Đừng nhìn hai bên nhân số cách xa, nhưng thực lực lại thua kém nhau càng lớn, quân Tiêu gia bị đánh tè cả ra quần, kêu cha gọi mẹ.

Chẳng qua bởi vì không làm rõ được là xảy ra chuyện gì, nên bên Long Cốt cũng không hạ sát thủ, nhưng dù là vậy vẫn đứt tay đứt chân trọng thương.

Song phương giao chiến ở phố thương nghiệp cửa thành gây cản trở nghiêm trọng đến giao thông, một đội nhân mã vừa nhận được tin tức lâm thời muốn chuyển tuyến đường để tiếp viện cứ như vậy bị cản trên đường vào thành.

"Tổ trưởng, phía trước không biết ai đang đánh nhau, chúng ta làm thế nào đây?" đội nhân mã này lái bốn chiếc Hummer quân dụng đã cải tiến cực kì rắn chắc, trên xe có mười mấy người.

Người được gọi là tổ trưởng cắn đầu điếu thuốc lá, híp mắt quan sát nhân mã hai bên, một lúc sau mới nói: "Cái nhóm không chính quy đánh không lại nhóm mặc quân trang, bất quá bên quân trang lại khá lưu tình, cũng không biết vì sao đánh nữa."

Người đàn ông vừa nói xuy một tiếng: "Kệ họ vì sao đánh nhau làm gì, tôi chắc chắn sẽ giúp thân không giúp lý, có nên nhào vô luôn không?"

Ngón tay Tổ trưởng kẹp lấy điếu thuốc, phun ra một hơi sương khói, chậm rãi nói: "Không cần đâu, nhóm không chính quy cũng chống đỡ không được bao lâu."

Người đàn ông ngồi bên cạnh tổ trưởng vốn luôn yên lặng không lên tiếng, đám khói vừa bay tới mặt, y đột nhiên nói: "Liễu Miện, anh hôm nay hút nhiêu điếu rồi ?"

Hai ngón tay kẹp điếu thuốc cứng lại, Liễu Miện giả vờ bình tĩnh nói: "Không nhiêu hết. Thật đó."

"A?" người nọ quay đầu nghi ngờ nhìn hắn, nhưng kinh nghiệm vờ ngu của Liễu Miện quá lão luyện, nhìn không ra chút sơ hở nào.

Người nọ cau có, đột nhiên vươn tay giật điếu thuốc của hắn rồi dụi tắt: "Mặc kệ anh hút mấy điếu rồi hôm nay cũng không cho hút nữa!"

Ngón tay Liễu Miện trống rỗng run run hai cái, mặt không đổi sắc: "Em ác quá."

Người đàn ông bị hắn nói bất đắc dĩ liếc hắn một cái: "Anh không biết tình trạng của mình thế nào hả? Còn không cai thuốc, anh thích tự hại thế đó hả?" Y cũng không ném điếu thuốc đi mà lấy ra một hộp thuốc kim loại dẹp dẹp, nhét nó vào, cẩn thận cất kỹ.

Liễu Miện lẳng lặng nhìn y bỏ hộp thuốc lá vào túi áo, thấy đã không thể giật lại được, chỉ có thể nói: "Anh chỉ có chút yêu thích đó thôi."

Người nọ lãnh tĩnh nhìn hắn chằm chằm, hỏi lại: "Thì ra anh chỉ có một yêu thích đó thôi hả, yêu thích khác đều không thỏa mãn được anh , đúng không?"

Đề tài này nghe là thấy nguy hiểm, ánh mắt hai người ngồi ghế lái và ghế phó đằng trước vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm phía trước, giả thành tượng đá, lỗ tai lại dựng thẳng lên nghe nhiều chuyện.

Liễu Miện sờ sờ mũi, nếu hắn nói ừ, tình cảnh khổ bức sắp sửa gặp phải không cần nghĩ cũng có thể đoán được.

Nhưng kêu hắn cúi đầu nhận lỗi lấy lòng, lại thật mất mặt, nghẹn nửa ngày, chỉ có thể bật ra hai chữ: "Không phải."

Cứ việc là hai chữ cực kì cần cỗi, nhưng cũng miễn cưỡng có thể biểu lộ thái độ của hắn, người nọ vừa lòng quay đầu.

Hai người phía trước thầm đấm đất cười sặc sụa trong lòng, một người đáy lòng nghĩ: Tổ trưởng, anh thiệt trẩu nha; Một tên khác thì nghĩ thầm: vợ quản nghiêm, không cứu được.

Mặc dù không biết ý tưởng nội tâm của hai thuộc hạ phía trước, nhưng vẫn có thể nhìn thấy hai hàng bả vai không ngừng run rẩy.

"Hừ!" Tổ trưởng thực giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Hắn cạch một tiếng đẩy cửa xe ra, sải đôi chân dài đi xuống xe.

Lái xe thấy thế, há hốc mồm: "Tổ trưởng anh làm gì vậy?"

"Giúp thân không giúp lý!" Liễu Miện ngang ngược bật ra một câu, vươn dài bước chân đi đến đoàn người chặn trước cửa thành.

Nếu không phải nhóm người này chặn đường, nhất định có thể hút hết điếu thuốc kia, hắn cũng không bị hạ lệnh cấm thuốc.

Liễu Miện cấp tốc đi tới, càng chạy càng nhanh, cuối cùng như lao tới, chân nhấc lên một cái, thân thể nhẹ như không có trọng lượng nhảy dựng lên. Thời gian dừng trên không lâu đến không tưởng, quả thực giống y như lướt đi, thoạt nhìn như đang bay. Không, trên thực tế hắn đang bay thật!

Liễu Miện thét dài một tiếng, mở hai tay ra, cành cây thật dài mãnh liệt vươn ra bốn phía. Từng cành từng cành nhỏ yếu tự động cuốn lại thành một nhánh to. Liễu Miện gần như không dùng lực, chiếc roi kia liền quét ngang, trực tiếp quất tung quân Tiêu gia bay lên.

Bên này Phó Sử Ngọ có nhìn thấy hắn tới, nhưng không biết là địch hay bạn. Thẳng đến hắn quất quân Tiêu gia tan tành từ một mặt khác, bên này Phó Sử Ngọ mới chỉ huy dừng tay.

Chiếc roi linh hoạt vẫy động trong tay Liễu Miện, vẻ mặt hắn thoải mái như đang tản bộ trên sân vắng mà chậm rãi rơi xuống đất. Quét bay một bên xong, tay chuyển một cái, cành gãy, roi dài trực tiếp bay ra ngoài, cây roi vốn cuốn lại với nhau cũng tản ra, từng nhánh từng nhánh tủa tung, giống như thanh thép cắm vào mặt đất, trực tiếp bao lấy quân Tiêu gia.

Ứng dụng dị năng thế này, thần kỳ đến mức người ở đây từ trước tới giờ chưa từng thấy qua.

Người phía sau Phó Sử Ngọ líu lưỡi: "Thật nên gọi đội trưởng ra coi, đây mới là cách dùng dị năng mộc hệ đỉnh đỉnh đỉnh nha."

Phó Sử Ngọ lại nghi hoặc chớp mắt mấy cái, quả thật thần kỳ, nhưng cảm giác lại không giống với loại dị năng mộc hệ của Lưu Bội Kỳ. Có lẽ cũng thuộc dạng biến dị như của Đường Húc Hải.

Tiêu Lỗi chật vật bị quét văng một bên, lúc này giãy giụa đứng lên: "Đánh lén tính anh hùng hảo hán cái gì!"

Lưu Hoằng cười nhạo: "Nói như thể đánh chính diện anh có thể cản được vậy đó."

Tiêu Lỗi giận đến cả mặt đỏ bừng: "Các anh cũng thế thôi!" Hắn đưa tay chỉ vào Phó Sử Ngọ quát: "Nếu không phải tên này đột nhiên đánh lén, chúng tôi không có khả năng thua!"

Đường Húc Hải tức cười, hắn bẽ nắm tay, âm trầm nói: "Hiện tại có thể cho anh cơ hội khiêu chiến chính diện lần nữa, để anh kêu một hai ba bắt đầu thế nào?"

Không tốt đâu a. Tiêu Lỗi trừ phi trong não có hố mới dám chính diện khiêu chiến.

Liễu Miện đi tới, hỏi bọn họ: "Tình huống thế nào, không biết các anh đang chắn đường hả?"

Đường Húc Hải lúc này mới chú ý tới ngoài cửa thành có xe đang đậu.

Đường Húc Hải nghiêm mặt nói: "Những người này cướp bóc phi pháp, chúng tôi đang chấp hành nhiệm vụ."

Liễu Miện tỏ vẻ hiểu được, hắn khoát tay nói: "Vậy không cần cảm ơn."

Đường Húc Hải muốn cười, hắn cũng đâu có ý muốn cảm ơn đâu.

Phó Sử Ngọ đứng cạnh một cành cây, cành này thẳng tắp vừa mảnh lại vừa dài, y đưa tay sờ sờ: "Đây là cành liễu đúng không?"

Liễu Miện búng tay một cái, cành liễu hóa thân thành nhà giam trong chớp mắt liền bụp một cái biến mất: "Đúng vậy."

Phó Sử Ngọ như có điều suy nghĩ. Trước kia y đã từng nói với Lưu Bội Kỳ, nếu nói muốn phát huy dị năng mộc hệ lớn nhất chính là khống chế dị năng thực vật. Người này thần kỳ như thế, nói không chừng chính là khống chế dị năng cây liễu.

Cây liễu này thoạt nhìn mạnh hơn bắp rất nhiều a.

Tiêu Lỗi còn đứng bên kia nói: "Chúng tôi không phải cướp, trước đó chỉ là không biết, muốn một ít chiến lợi phẩm thôi! Ngược lại các anh đột nhiên ra tay quá đáng! Chúng tôi cũng đã buông đồ xuống, cư nhiên còn nhất quyết không tha, nếu các anh không nói cho rõ ràng, chúng tôi liền đến đại sảnh công tín trách cứ các anh!"

Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính, nhíu mày nói: "Tôi chỉ phản kích mà thôi, lúc ấy bên các anh có người sử dụng dị năng muốn đánh lén, tôi chỉ đúng lúc phòng vệ."

Tiêu Lỗi nói: "Ngậm máu phun người! Anh nói lúc đó có người dùng dị năng đánh lén anh, sao tôi không phát hiện."

Đội trưởng kia lúc này cũng cả người chật vật, hắn còn xui xẻo bị đứt một cánh tay: "Nói chuyện phải có chứng cớ! Cái gì mà dùng dị năng ? Ai thấy hả? !"

Phó Sử Ngọ tức giận dâng trào, trầm giọng nói: "Các anh khỏi nói xạo, người nào dùng dị năng đánh lén tôi biết, chính là hắn!" Phó Sử Ngọ vươn tay chỉ vào Lý Kế Tiên đang rụt đầu cụp đuôi.

Tiêu Lỗi nhìn lại, lập tức mất hết mặt mũi như bị tát thẳng một bạt tay vào mặt. Dị năng khác dùng bao nhiêu cũng để lại chút dấu vết, chỉ có nguyền rủa huyết hệ của Lý Kế Tiên là vô thanh vô tức, cũng không biết Phó Sử Ngọ này làm sao phát hiện .

Hắn còn muốn lừa dối, mũi Liễu Miện nhăn lại một chút, mang theo chán ghét nói: "Mùi thối của máu bẩn. Cư nhiên có người có năng lực là huyết chú?"

Đường Húc Hải nhìn người này, cảm thấy rất quen mắt, hồ nghi hỏi: "Người này trước kia có gặp qua chưa ta?"

Phó Sử Ngọ bình tĩnh nhìn nhìn gã nói: "Hình như là … .Khẳng định có gặp qua."

Sau đó Đường Húc Hải nhớ tới, hắn cả kinh: "Tên này không phải chết ngắc rồi sao? !"

Lý Kế Tiên vừa sợ vừa hận, ánh mắt lóe ra ánh nhìn khiến người ta không thoải mái: "Đúng vậy, là mày tự tay giết tao. Chẳng qua mạng tao lớn, dị năng đã cứu tao! Thế nào? ! Mày có thể giết tao, tao lại không thể tìm mày báo thù hả!"

Tiêu Lỗi thế mới biết cư nhiên là ân oán cá nhân của Lý Kế Tiên, trong lòng đại hận. Lý Kế Tiên này thật biết gây họa cho hắn, nếu không phải năng lực của người này còn dùng được, hắn thật hận không thể xử lý quách tên này cho xong.

Tiêu Lỗi nhịn tức giận trong lòng xuống, nặn ra một nụ cười với bọn Đường Húc Hải: "Anh xem, chuyện cũng rõ ràng. Nguyên nhân gây ra là vì ân oán cá nhân của thủ hạ tôi. Đó là do chuyện ngày xưa, nên cũng không lạ anh ta đánh lén anh. Dù sao ảnh cũng không làm anh bị thương, ngược lại bị huynh đệ anh thu thập, không bằng coi như xong. Vì thế mà thủ hạ của tôi cũng bị thương, tàn phế. Đương nhiên, về sau tôi sẽ ước thúc anh ta, không lại tìm phiền toái các anh nữa."

Đường Húc Hải nhìn nhìn Lý Kế Tiên, vẫn không rõ gã rốt cuộc làm sao chết rồi sống lại. Loại năng lực giết không chết này khiến Đường Húc Hải thầm kiêng kị .

Hắn nghĩ nghĩ nói: "Được, hôm nay tôi có thể không truy cứu hắn nữa. Nhưng, tôi nói trước, nếu về sau hắn tái phạm rơi vào tay tôi. Tôi không tìm hắn, tôi trực tiếp tìm anh. Đến lúc đó, anh chớ có trách tôi tâm ngoan thủ lạt!"

Huyện quan không bằng thôn quản, dưới tình huống chưa thăm dò được chi tiết, Đường Húc Hải sẽ không mạo hiểm. Trực tiếp trút hết lên người Tiêu Lỗi, xảy ra chuyện trực tiếp xử tên thủ trưởng Tiêu Lỗi này.

Tiêu Lỗi cắn răng, gật đầu: "Tôi nhất định quản anh ta thật kỹ!"

Đường Húc Hải hất hất cằm: "Các anh đi đi."

Tiêu Lỗi thở phào, quay đầu lại nhanh chóng cho người nâng người bị thương bò lên xe nhanh như chớp chạy đi.

Liễu Miện ôm cánh tay lạnh lùng đứng đó, Đường Húc Hải quay đầu hỏi: "Các anh là đi ngang qua hay là?"

Liễu Miện nói: "Xuôi nam tiếp viện."

Đường Húc Hải gật đầu: "Tới phương Bắc, thủ đô hả?"

Liễu Miện gật đầu: "Đúng vậy, tôi tên Liễu Miện, xưng hô anh thế nào?"

"Đường Húc Hải." Đường Húc Hải vươn tay bắt tay hắn một cái.

Lúc này đoàn xe của Liễu Miện chạy tới, lái xe hô: "Tổ trưởng, lên xe đi."

Đường Húc Hải nhướng mày: "Tổ trưởng?"

Liễu Miện như không có việc gì nói: "Binh đoàn Tốn Tổ. Bọn họ trực tiếp kêu tôi là Tổ trưởng."

Đường Húc Hải a một tiếng: "Chúng tôi là Binh đoàn Long Cốt, tôi là phó đội trưởng, đây là đội trưởng của chúng tôi, Phó Sử Ngọ."

Phó Sử Ngọ cực kì lễ phép : "Chào anh, tổ trưởng Liễu."

Liễu Miện khó hiểu cảm thấy trên người Phó Sử Ngọ có một loại khí chất rất tương tự người nhà mình, hơi thấy thân thiết, cũng rất nể tình đáp trả: "Rất vui quen được các anh. Tạm biệt."

Nói xong, hắn liền đi qua đoàn xe, lúc lướt qua người Phó Sử Ngọ, y ngửi thấy được mùi khói thuốc lá. Không giống loại thuốc bình thường Phó Sử Ngọ không thích, mang theo mùi thanh thanh nhẹ nhàng của một loại thực vật, rất dễ chịu.

Y kinh ngạc nhìn bóng dáng Liễu Miện, sau đó lại nhìn Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải mạc danh kỳ diệu nhìn y: "Làm sao vậy?"

Phó Sử Ngọ rầu rĩ lắc đầu, hiện tại trên người Đường Húc Hải đã không có mùi thuốc lá thơm ngọt như trước kia, nghĩ nghĩ một chút y cư nhiên thấy rất hoài niệm.

Bất tri bất giác Đường Húc Hải đã triệt để cai được thuốc lá, hiện tại Phó Sử Ngọ đột nhiên ngửi được mùi ấy trên người người khác, không khỏi cảm thấy Đường Húc Hải bị bắt cai thuốc thực đáng thương.

Y bắt đầu nghĩ, hay tìm người vừa rồi mua vài điếu được không? Liền tính hiện tại Đường Húc Hải đã bỏ , nhưng cho hắn hút đỡ thèm cũng đỡ.

Trong đầu chuyển suy nghĩ này, Phó Sử Ngọ không khỏi bắt đầu lưu ý đoàn xe Binh đoàn Tốn Tổ.

Đường Húc Hải cúi đầu nhìn y mắt không chớp cái nào mà nhìn chằm chằm đoàn xe đi xa, không khỏi chua chua nói: "Người đi mất tiêu rồi, đừng nhìn nữa."

Phó Sử Ngọ không hiểu : "A?"

Đường Húc Hải chua lè nói: "Cái tên kia dù cũng đẹp trai, cậu cũng không đến mức nhìn hoài vậy chứ?"

Phó Sử Ngọ chậm nửa nhịp mới kịp phản ứng, dở khóc dở cười: "Không phải, tôi là bởi vì… Thôi bỏ đi, nói với anh anh cũng không rõ."

Phó Sử Ngọ lắc đầu đi đến cạnh xe thiết giáp rồi bò lên.

Liễu Miện mang vẻ ngoài điển hình của đàn ông Hoa Hạ, ngũ quan tự nhiên càng phù hợp thẩm mỹ của người Hoa hơn là đường nét khắc sâu của Đường Húc Hải. Nhưng tuy mặt mày Liễu Miện rất đẹp, lại không hiện nét âm nhu, ngược lại tràn ngập anh khí bừng bừng, xem như loại hình rất menly.

Nhưng Phó Sử Ngọ đã nhìn quen ngũ quan máu lai mang chút dấu vết khắc sâu của Đường Húc Hải, tự nhiên bất công cho rằng Đường Húc Hải đẹp trai hơn Liễu Miện rồi.

Cảm nhận này, với tính cách không được tự nhiên, Phó Sử Ngọ tất nhiên rất ngại nói cho Đường Húc Hải nghe, vì thế khiến Đường Húc Hải buồn bực suốt cả đường đi.

Chờ đến khi họ trở về, lâm thời an trí chỗ ở, dị năng giả trong nhóm người sống sót ai lớn gan đã kết bạn đi ra ngoài nhận nhiệm vụ làm.

Mà Hồ Tiểu Quân cũng lôi kéo một tốp bắt đầu bận việc từ trên xuống dưới, khuân những thứ cần cho chính phủ lâm thời ra ngoài.

Phó Sử Ngọ cùng đồng đội ăn xong bữa cơm trưa đã hơi trễ, lúc ăn nghe người ta nhắc tới người của Tốn Tổ hiện đang ở đại sảnh công tín, hình như chờ dùng điểm số công tín mua tiếp viện thì phải. Chẳng qua hiện tại thị trưởng Hồ Tiểu Quân vừa thăng nhiệm, đại sảnh công tín tuy mở ra, nhưng công việc còn phải chờ đến ngày mai, nên trễ nhất sáng ngày mai những người đó mới rời đi.

Phó Sử Ngọ nắm nắm giấy chứng minh của mình, bên trong có một mớ điểm số công tín, nghĩ mấy điếu thuốc của Liễu Miện đắc đến mấy y cũng có thể mua nổi.

Cảm thấy sáng mai những người đó phỏng chừng càng vội, Phó Sử Ngọ liền một mình rời khỏi cao ốc phòng không đi ra ngoài.

Đến đại sảnh công tín hỏi thăm những người này đang nán lại một khách sạn ở gần đó, Phó Sử Ngọ cảm ơn rồi đến khách sạn.

Nói thật khách sạn này còn chưa khôi phục buôn bán, trống rỗng không có ai cả. Phó Sử Ngọ đứng ở lầu một chỗ tiếp khách rối rắm một hồi, liền trực tiếp dùng cảm quan phân hình luôn.

Trên đường đi phong trần mệt mỏi, đến khách sạn, người của Tốn Tổ có ngủ cũng có đang rửa mặt.

Phó Sử Ngọ tìm một vòng, mới phát hiện Liễu Miện đang ở phòng ăn lầu hai, hắn cùng một người khác đang ngồi đó ăn cơm.

Phó Sử Ngọ cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp lên lầu hai, rẽ qua chính là nhà ăn, xuyên qua vách tường ngăn cách đúng lúc có thể nhìn thấy hai người.

Phó Sử Ngọ há mồm còn chưa kịp nói cái gì, liền nhìn thấy Liễu Miện xoay đầu qua hôn người đàn ông bên cạnh hắn!

Phó Sử Ngọ bị dọa đến trong óc trống rỗng, ngây ngốc đứng ở đó.

Mà hai người bên trong hiển nhiên không chú ý tới người ngoài là y, cho dù cảm giác có người cũng cũng chỉ nghĩ là người của mình, thấy cũng sẽ chủ động tránh ra. Cho nên, hôn hôn xong, Liễu Miện không thỏa mãn để đũa xuống kéo người kia lại ôm, mà người nọ cũng vươn tay ra ôm lấy lưng hắn.

Phó Sử Ngọ nhìn đến đỏ mặt tim đập thình thịch, mặt nóng như lửa đốt.

Y kinh ngạc nhìn hai người thân mật mà ngọt ngào kia, rốt cục chậm rãi ý thức được một điều gì đó.

92. Chương 92

Phó Sử Ngọ đương nhiên biết đồng tính luyến ái là gì, chẳng qua hiểu biết chỉ giới hạn trong trang giấy và mấy số liệu trên TV thôi. Cho nên, trong nhận thức của y, nó là một cái gì đó rất xa xôi. Với y mà nói, đó căn bản chính là hai thế giới khác nhau.

Thẳng đến hiện tại, y mới cảm nhận được thì ra loại tình cảm này là chân thật, không phải kết cấu của thế giới khác như trong ấn tượng.

Lực đánh sâu vào quá mạnh, khiến CPU của Phó Sử Ngọ trực tiếp nóng đến chết máy.

Mà cặp đôi hồn nhiên quên mình bên kia cũng đã thấy đủ, sau khi tách ra, người đàn ông đối diện Liễu Miện lập tức phát hiện người bị dọa há hốc mồm bên này.

Rõ ràng đối phương cũng bị tầm mắt thẳng tắp đối diện làm giật mình, phản xạ có điều kiện liền đẩy Liễu Miện ra.

Liễu Miện quay đầu mới phát giác Phó Sử Ngọ đứng đực ra bên kia, hắn cau mày, sắc mặt lạnh nhạt đi, đứng lên bước nhanh đến cửa nhà ăn.

Ánh mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm Phó Sử Ngọ, giọng điệu không tốt lắm hỏi: " Tại sao anh lại ở đây?"

Phó Sử Ngọ ngẩng đầu nhìn hắn, không khỏi ngắm ngắm đôi môi ngoạn mục kia, cả nói cũng lắp bắp: "Tôi tới tìm các anh… Có chút việc. Mùi thuốc lá kia rất dễ chịu, tôi thấy không tồi, bạn của tôi khẳng định thích… Tôi chỉ muốn mua chút thôi."

Nhìn y quẫn đến đầu bốc hơi nước, người còn lại bật cười ra tiếng.

Phó Sử Ngọ thẹn thùng nhìn y.

Người nọ đứng lên, cũng đi tới: "Chào anh, tôi kêu Ngụy Ly."

Phó Sử Ngọ cố gắng nặn ra một nụ cười: "Tôi kêu Phó Sử Ngọ, hồi trưa ở cửa thành có gặp qua các anh."

Ngụy Ly cười khẽ, vươn tay bắt tay y: "Anh tới tìm chúng tôi mua thuốc à?"

Thái độ hòa khí của Ngụy Ly khiến Phó Sử Ngọ không khẩn trương quá nữa, y ừ một tiếng nói: "Nếu có thể. Từ khi màn trời mở ra, bạn của tôi đã không còn thuốc hút."

Ánh mắt Phó Sử Ngọ dán vào Ngụy Ly. Vóc dáng Ngụy Ly cũng tầm cỡ Liễu Miện, nhưng cảm giác áp bách nhưng không lớn đến vậy. Y ăn mặc rất sạch sẽ, một bộ sơmi trắng cổ tay và cổ áo đều hơi hở ra, nút cũng cẩn thận cài lại .

Nếu nói style mắt kính của Phó Sử Ngọ mang theo nét lạnh nhạt sắc bén bẩm sinh, mà Ngụy Ly lại tự nhiên tản ra một khí chất nhã nhặn cấm dục. Nhưng thái độ của y lại thân thiết hòa khí như vậy, sẽ không để người ta cảm thấy khó có thể tiếp cận.

Liễu Miện dùng ngón tay xoa xoa cằm nhìn hai người nói chuyện, đại khái đã nhận ra không có uy hiếp từ thái độ của Phó Sử Ngọ, không khí căng thẳng cũng dịu lại.

Hắn kéo qua một cái ghế: "Ngồi xuống nói đi."

Phó Sử Ngọ lắc đầu nói: "Thôi không cần. Tôi chỉ tới hỏi chuyện thuốc lá, nếu các anh có dư, tôi muốn mua một chút, nếu không thì thôi vậy."

Liễu Miện cảm thấy Phó Sử Ngọ rất thú vị, hắn cũng không cưỡng cầu.

Hắn cũng không cảm thấy không thể, nhưng vẫn hỏi: "Người bạn anh nói là Đường Húc Hải đúng không?"

Mắt Phó Sử Ngọ sáng rực lên ngời ngời, cả người đều không giống: "Đúng, chính là ảnh. Bạn tốt của tôi."

Liễu Miện cười một cái, hỏi thêm: "Anh chạy qua đây mua anh ta biết không?"

Phó Sử Ngọ ngại ngùng nói: "Tôi chưa nói cho ảnh biết. Nếu mua không được, nói trước cho ảnh biết, không phải khiến ảnh thất vọng sao."

Trên mặt Liễu Miện treo lên vẻ hứng thú, ngón tay run lên từng hồi, sau đó nói: "A Ly, đưa cái hộp em tịch thu cho anh đi."

Ngụy Ly gật đầu, lấy cái hộp kim loại trong ngực ra đưa cho hắn, tay Liễu Miện gõ gõ lên hộp thuốc lá sau đó đưa cho Phó Sử Ngọ: "Cầm đi."

Phó Sử Ngọ mừng rỡ: "Tôi chuyển điểm số công tín cho các anh. Bao nhiêu thế? Hay các anh muốn điểm công?"

Liễu Miện xua tay, nói: "Thôi khỏi, chỉ có một hộp thuốc thôi mà."

Phó Sử Ngọ lại nghiêm túc kiên trì nói: "Sao được, nếu lấy không của anh liền không tính là quà tôi tặng cho ảnh được."

Liễu Miện nghe thế cũng không kiên trì, đưa ra một giá không cao không thấp. Tìm ra một cái máy quét thể ở đại sảnh lầu một, bảo Phó Sử Ngọ trao tiền thuốc.

Xong xuôi mọi chuyện, Phó Sử Ngọ không nán lại lâu, trực tiếp rời khỏi khách sạn quay về cao ốc phòng không.

Trên đường đi về rất vội vàng, chờ chạy tới căn phòng lâm thời an bày Phó Sử Ngọ mới thở phào.

Cặp đôi không phải y chưa từng thấy qua, nhưng cặp đồng tính vẫn là lần đầu tiên.

Không khỏi hồi tưởng lại hình ảnh kích thích nhìn thấy vừa rồi, Phó Sử Ngọ vã cái chát vô mặt mình, vì cái quỷ gì cái y đầu tiên nghĩ đến lại là Đường Húc Hải chứ?

Phó Sử Ngọ ném hộp thuốc lá lên trên giường, y cũng ngồi vào bên giường, nâng đầu lên nhìn chằm chằm mảnh xi-măng trên trần nhà, ngẩn người ra.

Kỳ thật lúc ấy y cũng cảm giác được, trong lòng ý thức được đó là một loại tình cảm hoàn toàn bất đồng, nó có lẽ đã sớm tồn tại, nhưng Phó Sử Ngọ vẫn không rõ lắm, cho nên triệt để ngó lơ. Thẳng đến hôm nay gặp được tình cảm giữa bọn Liễu Miện… sự thật mới trồi lên mặt nước.

Phó Sử Ngọ buồn rầu nắm lấy tóc mình giật giật, rồi hung hăng vò, lầm bầm lầu bầu nói: "Tình cảm mình dành cho Húc Hải chẳng lẽ là loại đó thật sao ?"

Để làm rõ, Phó Sử Ngọ bắt đầu hồi tưởng hồi ức bọn họ ở bên nhau.

Chỉ nghĩ một cái thôi, đủ loại Đường Húc Hải quả thực như nhảy bắn ra từ sâu trong ký ức của y: Trong rạp chiếu phim hắn cầm giày dã chiến đưa cho y cứ như đang hiến vật quý; Cùng hắn ngồi xổm ở ụ xi-măng cạnh chỗ đậu xe biểu tình nghiêm túc nhìn gốc cỏ dại; Hắn nằm ngửa trên thảm cỏ, miệng thì ngậm một

nhánh lá; Nơi sơn cốc hắn biến ra một cán dù cực lớn nhét y vào bên dưới; Màn đêm rét lạnh hắn dùng lồng ngực dày rộng ôm y sưởi ấm…

Mỗi hình ảnh đều rõ ràng sắc nét như ảnh chụp hiện ra trước mắt, rất nhiều chi tiết y cho rằng đã quên béng đều bị y ghi khắc vào tận đáy lòng.

Nhất là nghĩ đến chuyện đáng xấu hổ lung túng gần đây kia. Nếu thử đổi thành người khác, cho dù là Ôn Triệu Minh, y tuyệt đối cũng không có khả năng xuất hiện trạng thái mặt đỏ tai hồng, máu chảy nhanh hơn này.

Vậy còn có gì không rõ nữa đâu. Phó Sử Ngọ uể oải thở dài, nằm bẹp lên giường.

Sao lại thành thế này? Y thề ban đầu y thật sự đơn thuần coi Đường Húc Hải như một người bạn quan trọng để nghiêm túc đối đãi, không biết tự bao giờ cái tình cảm này bất tri bất giác lại biến thành như vậy?

Phó Sử Ngọ nghiêm túc tự hỏi, kết quả nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nghĩ không ra.

Phó Sử Ngọ bắt đầu phát sầu, y nảy sinh tâm tư không nên có với bạn bè, nên làm sao bây giờ? Y nên đối mặt Đường Húc Hải thế nào? Còn có thể ở chung bình thường không y còn không chắc nữa!

Phát sầu mãi, Phó Sử Ngọ mơ mơ màng màng ngủ quên. Buổi sáng dậy sớm, lúc chiến đấu và đánh nhau sử dụng kỹ năng mới bùng nổ đều khiến y tiêu hao không ít năng lượng. Ăn xong cơm trưa vốn nên đi ngủ nghỉ ngơi, y lại sốt ruột ra ngoài mua thuốc, kết quả lại trải qua một lần đả kích tinh thần không tưởng được. Sau khi trở về nằm trên giường tâm thần đều mỏi mệt mà còn miên man suy nghĩ, không ngủ quên mới là lạ.

Phó Sử Ngọ ngủ một giấc cả cơm chiều cũng bỏ lỡ.

Hiện tại cơm chiều của họ ăn hoặc sớm, hoặc trễ, căn bản không có tiêu chuẩn chính xác gì. Cơm chiều hôm nay tương đối trễ, 8h Đường Húc Hải thấy y còn chưa ra khỏi phòng liền trực tiếp đến gõ cửa.

"Sử Ngọ? Ăn cơm nè." Đường Húc Hải gõ gõ cửa, bên trong không có động tĩnh, hắn liền đứng trước cửa réo.

Phó Sử Ngọ lúc này mới tỉnh, y giãy giụa đứng lên, như u hồn đi tới mở cửa. Hai con mắt to tròn đã lâu không xuất hiện không hề phòng bị mà đập vào mặt Đường Húc Hải—— mặc dù có điểm ngốc, nhưng cũng không ảnh hưởng hắn bị manh đến máu mũi cuồng phun!

Đường Húc Hải chớp mắt nhanh như nhịp đập con tim bị mũi tên bắn trúng của hắn, bật lùi về phía sau một bước.

"Húc Hải? Có chuyện gì vậy?" Phó Sử Ngọ căn bản chưa tỉnh ngủ, mang nét đỏ ửng lơ mơ trên mặt, nhúm tóc ngốc trên đầu vểnh lên, đôi mắt to vô thần dại ra, căn bản không nhớ tới rối rắm trước khi đi ngủ.

Đường Húc Hải thanh thanh cổ họng, đưa tay sờ sờ đầu y, ngón tay vuốt ve nhúm tóc ngốc, giọng mang theo chút dịu dàng chính hắn cũng không phát hiện: "Cơm làm xong rồi, cậu ăn rồi ngủ tiếp được không?"

Phó Sử Ngọ ngơ ngơ chớp mắt mấy cái, sau đó lắc lắc đầu dưới bàn tay Đường Húc Hải: "Tôi không ăn . Tôi còn chưa ngủ đủ, tôi muốn ngủ."

Y quá mệt mỏi, ngủ mộ chút, cảm giác mỏi mệt muốn chết kia mới bị triệt để phóng ra ngoài.

Đường Húc Hải nhìn vẻ mặt y mỏi mệt đến thế, biết không để y ngủ thẳng đến sáng ngày mai, cả người sẽ không khôi phục lại được, hắn đau lòng không nén nổi.

Đường Húc Hải bỏ tay khỏi đầu y, lại dùng mu bàn tay chạm vào khuôn mặt nóng hầm hập của y, bảo: "Vậy cậu ngủ tiếp đi."

Phó Sử Ngọ ngoan ngoãn ừ một tiếng, sau đó như nhớ ra cái gì, kêu lên: "Ờ đúng rồi, tôi có mua quà cho anh. Anh chờ chút."

Nói xong không chờ Đường Húc Hải phản ứng, y lại như u hồn lắc lắc lướt đi, sờ hộp thuốc lá kim loại trên giường rồi quay lại.

"Đưa cho anh." mặt Phó Sử Ngọ đơ đơ không có biểu tình gì, trực tiếp nhét hộp thuốc lá vào tay hắn: "Cám ơn socola anh tặng hồi giáng sinh. Ngủ ngon."

Đường Húc Hải dại ra cầm hộp thuốc, trơ mắt nhìn Phó Sử Ngọ khép cửa phòng lại, hắn cúi đầu mở hộp ra, bên trong chỉnh chỉnh tề tề đặt 20 điếu thuốc.

Phó Sử Ngọ vô ý đã tặng luôn món quà y chuẩn bị, đầu dúi vào giường khò khò liền ngủ say.

Chờ y đánh một giấc no đủ, thức dậy đã là hơn 7h sáng hôm sau.

Phó Sử Ngọ rửa mặt đánh răng hoàn toàn tỉnh táo xong, mới bắt đầu rối rắm tiếp. Y nên đối mặt Đường Húc Hải thế nào a, còn có hộp thuốc y mua cho Đường Húc Hải, tặng ra sao đây?

Ấn tượng trong lúc ngáy ngủ có chút mơ hồ, khiến y cho rằng đó là một giấc mơ không rõ ràng lắm.

Phó Sử Ngọ kỳ thật rất muốn trốn tránh, nhưng y làm đội trưởng không đi lộ diện là không được , hôm nay còn phải quyết định hành trình tiếp theo mà.

Vì thế Phó Sử Ngọ đanh mặt, lạnh nhạt mở cửa phòng ra đi ra ngoài, đi tới nơi bọn họ tập hợp ăn cơm hôm qua, đã có đội viên ăn xong rồi, đang ngồi đó nói chuyện phiếm.

"Buổi sáng tốt lành, đội trưởng." "Đội trưởng, chào buổi sáng." "Anh Phó, đến ăn điểm tâm nè anh, bữa sáng hôm nay rất phong phú nhe."

Các đội viên mồm năm miệng mười ân cần thăm hỏi y, Phó Sử Ngọ thực lãnh tĩnh gật đầu với bọn họ, sau đó liền đi tới hướng cửa sổ cung cấp bữa sáng.

Phản ứng lạnh nhạt của y ai cũng quá quen rồi, đội trưởng bọn họ ngầu kinh thế đó.

Chờ đến khi Phó Sử Ngọ bưng đĩa ăn một mình ngồi lên bàn ăn, thanh âm các đội viên nói chuyện cũng không khỏi hạ xuống mấy độ.

"Sử Ngọ!" Đường Húc Hải đột nhiên xuất hiện, ngồi đối diện y.

Phó Sử Ngọ giật mình, y đẩy đẩy kính, khóe miệng hơi run lên, mặt vô cảm nói: "Buổi sáng tốt lành."

"Cậu mới ăn thôi hả, nhanh lên, Liễu Miện hôm qua kia có chuyện tìm cậu kìa." Bình thường Phó Sử Ngọ đeo kính đều lạnh nhạt mặt than như thế, cho nên Đường Húc Hải căn bản không phát hiện y đang khẩn trương.

Phó Sử Ngọ dừng một chút, bất ngờ nói: "Liễu Miện tìm tôi? Chuyện gì?"

Đường Húc Hải cười tủm tỉm ngồi đối diện với y, cánh tay đặt trên bàn thích ý nhìn y miết: "Không rõ lắm, anh ta nói hai ta đều đến rồi mới nói."

Phó Sử Ngọ chần chờ "A" một tiếng, cúi đầu bắt đầu ăn cháo.

Đường Húc Hải thình lình bảo: "Còn có, cám ơn quà cậu tặng tôi hôm qua nha."

"Khụ khụ khụ! !" Phó Sử Ngọ vừa nghe trực tiếp sặc thẳng lên mũi.

Đường Húc Hải bị hù nhảy dựng, dở khóc dở cười: "Ăn cháo cậu cũng sặc được á."

Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái, cố nén dục vọng muốn ho khan nữa, vội vàng hỏi: "Làm sao anh biết tôi mua quà cho anh? Khụ khụ…"

Mặt Đường Húc Hải đơ đơ liếc y một cái: "Hôm qua cậu thật đang mớ ngũ hả, tự tặng cho tôi cũng quên. Cậu xem." Đường Húc Hải trực tiếp moi hộp thuốc lá ra.

Phó Sử Ngọ vừa thấy đã trợn tròn mắt: "Tôi hôm qua cho anh thật rồi hả, tôi còn tưởng rằng…" Cho rằng là nằm mơ a!

Đường Húc Hải hì hì vui vẻ, bộ dáng Phó Sử Ngọ há hốc mồm làm hắn muốn ghẹo quá, thiệt là nhịn không được muốn xuống tay chà đạp một phen.

Sắc mặt Phó Sử Ngọ lập tức đỏ lên, cả y cũng có thể cảm thấy mặt nóng lợi hại, y tại sao có thể ngốc thành như vậy!

Phó Sử Ngọ vừa thẹn vừa lúng túng lại uể oải, cảm giác mình mất hết mặt mũi trước mặt Đường Húc Hải.

Thấy y mất mát bả vai đều sụp xuống, Đường Húc Hải càng buồn cười lại có chút không hiểu: "Làm sao vậy? không phải cũng tính tặng cho tôi sao?"

Phó Sử Ngọ uể oải gật đầu: "Tôi vốn tính cho anh một bất ngờ." Tựa như giáng sinh ngày đó.

Đường Húc Hải cười an ủi y, nói: "Vốn cũng rất bất ngờ. Cám ơn cậu, tôi sẽ để hút từ từ." Đường Húc Hải lắc lắc hộp thuốc trong tay.

Nhìn Đường Húc Hải cười vui như vậy, tâm tình Phó Sử Ngọ chậm rãi tốt lên, cuối cùng cũng không rối rắm nữa.

Ăn xong điểm tâm, hai người rời khỏi cao ốc phòng không.

Liễu Miện cùng Ngụy Ly đang chờ ở đại sảnh công tín, bốn người gặp mặt hàn huyên vài câu, cũng không có nhiều lời vô nghĩa liền trực tiếp tiến nhập chỉnh thể.

Liễu Miện nói: "Đêm qua tôi đã hỏi thăm một chút binh đoàn các anh, phát hiện quy mô binh đoàn các anh không coi là nhỏ. Cho nên có một việc muốn nhờ các anh, đương nhiên sau đó sẽ kết toán thù lao tương ứng."

Đường Húc Hải không phản ứng nói: "Chuyện gì? Nói nghe một chút."

Liễu Miện quay đầu liếc nhìn Ngụy Ly một cái, Ngụy Ly nói: "Các anh có biết một diễn viên tên Tần Nhược hay không."

Phó Sử Ngọ mờ mịt, Đường Húc Hải gật đầu nói: "Biết, người nọ là một diễn viên nổi danh, diễn không ít kịch truyền hình."

Ngụy Ly nói: "Cậu ta là bạn của chúng tôi, lần này xuôi nam chính là vì tìm kiếm tin tức của cậu ấy. Nhưng cậu ta cũng đang đi về hướng bắc, chúng tôi đến đó nói không chừng sẽ bỏ lỡ. Cho nên muốn nhờ các anh lưu ý một chút. Nếu nhìn thấy, bảo cậu ấy đến Phái thành chờ chúng tôi, không cần đi bậy đi bạ."

Liễu Nguyên cũng biết bọn họ ở Phái thành có một đại công hội đồng minh nhân số trên vạn mới kính nhờ họ chuyện này.

Tần Nhược tự bảo vệ mình thì không thành vấn đề, vấn đề là cậu ta còn mang theo một người đại diện. Cho nên Liễu Miện không thể không mang người đi đón họ trở về.

Phó Sử Ngọ nhìn nhìn Đường Húc Hải, Đường Húc Hải không nói gì, Phó Sử Ngọ liền nhận: "Được, chúng tôi sẽ giúp các anh lưu ý hành tung của cậu ấy."

Liễu Miện tìm bọn họ chính là vì chuyện này, ngay sau đó họ liền tiến đến bắt đầu công tác đổi vật tư ở cửa sổ đại sảnh công tín.

Phó Sử Ngọ chần chờ một chút, đanh mặt lại, đừng cho nó biểu hiện quá kỳ quái, nói: "Kế tiếp chúng ta ở lại Liễu Nguyên hay trở về?"

Đường Húc Hải nói: "Đêm qua lúc cậu đi ngủ, tôi đã cùng Lưu Bội Kỳ và Vương Đan Chu Vĩ Hoa gặp mặt nghiên cứu một chút. Bọn Chu Vĩ Hoa tiếp tục ở lại bên này nhận nhiệm vụ dọn dẹp Liễu Nguyên, thuận tiện chiếu cố mấy đội viên trọng thương, thẳng đến họ khỏi hẳn mới trở về Phái thành. Đương nhiên, để không cho xe bọn họ trống không trở về lãng phí không gian, tôi cũng dặn Chu Vĩ Hoa có thể chuyển một ít thương phẩm bên Liễu Nguyên có mà Phái thành không có trở về."

Phó Sử Ngọ nghe xong liền nói: "Cũng đúng."

Đường Húc Hải thấy y không phản đối, nói tiếp: "Chúng ta thì mau chóng khởi hành trở về Phái thành, dù sao Âu Dương bên kia còn đang chờ chất đông lạnh."

Phó Sử Ngọ nghĩ nghĩ nói: "Vậy bên Lưu Hoằng xử lý thế nào? Người đi theo anh ta trước đó không ít, những người đó có theo chúng ta cùng đi không?"

Đường Húc Hải kinh ngạc với khả năng quan sát của y, sợ hãi than: "Cậu để ý hả? Những người đi theo Lưu Hoằng cũng cùng chúng ta trở về Phái thành, trong đó chia ra 25 người tạo thành một đội, Lưu Hoằng tự làm đội trưởng. sau đó anh ta đề bạt một đội phó phụ tá. Người thừa lại sau khi trở về hợp thành một đội với đội viên dự bị có biểu hiện tốt, cậu không phải muốn Hollande làm đội trưởng sao, để anh ta lãnh đội này đi. Lấy năng lực của anh ta tất nhiên có thể khống chế tốt hai nhóm người xuất thân khác nhau"

Phó Sử Ngọ vừa nghe Đường Húc Hải cả Hollande cũng an bài tốt, tự nhiên nói: "Cái này không vội, còn muốn trở về nhìn biểu hiện của anh ta, nếu đội viên khác không phục, vẫn phải tôn trọng ý kiến của họ."

Đường Húc Hải nhếch khóe miệng, không dấu vết đâm chọc nói xấu tình địch: "Trưởng quan nhảy dù(đi cửa sau) trong quân đội cũng không phải không có, có thể thuần phục những đội viên kiệt ngạo bất tuân đó hay không, mới là thời điểm đánh giá năng lực trưởng quan này. Đừng lo, Hollande không phải giỏi đối nhân xử thế lắm sao, trước kia còn làm giám đốc công ty lớn nữa mà? Nhất định có thể làm tốt."

Nói xong việc này, trở về cùng các đội viên xác định lại thời gian xuất phát, Đường Húc Hải đi bổ sung tiếp viện, Phó Sử Ngọ thì đi thăm và trấn an các đội viên trọng thương đang dưỡng bệnh.

Ăn xong cơm trưa, bọn họ liền xuất phát.

Vốn tính là lúc về sẽ im hơi lặng tiếng đến Bunker Tiêu gia tìm hiểu một phen, nhưng đã trực tiếp xung đột với quân Tiêu gia Bunker rồi, họ cũng không thể lặng yên trà trộn vào được.

Thế nhưng Đường Húc Hải không làm chuyện này, Hồ Tiểu Quân cũng sẽ không bỏ qua. Sáng sớm ông đã an bài người lẻn vào Bunker Tiêu gia, chờ đến khi tìm hiểu rõ ràng xong, liền sẽ kéo người Liễu Nguyên trở về. Ông tuyệt đối không để Bunker Tiêu gia phát triển lên nữa, giường của mình sao có thể để người khác ngủ khò khò chứ!

Đoàn xe Bình Nam được để lại, bọn Đường Húc Hải chỉ lái xe của Long Cốt, mặt khác hơn ba mươi người bọn Lưu Hoằng thì lái một chiếc xe bus đi theo phía sau.

Buổi tối lúc chạy tới thôn Cổ gia qua đêm, bọn Lưu Hoằng liền trực tiếp chịu khó ngủ lại một đêm trên xe, dù sao họ nhiều người thế cũng không thấy quá lạnh.

Buổi tối, lại cùng ngủ chung một lều, Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải đều mặt ngoài vờ như không nhìn, trong lòng lại vừa chờ mong vừa khẩn trương.

Chờ đến lúc ngủ, hai người đều nhắm mắt lại giả bộ ngủ, trên thực tế đều trong lòng vừa hạnh phúc vừa khổ bức, cái vị chua ngọt đó quả thật nói không nên lời.

93. Chương 93

Nếu đã giả bộ ngủ, Phó Sử Ngọ tự nhiên cũng không dám lộn xộn. Nhưng dán người vào cơ thể ấm áp của Đường Húc Hải mà không nhúc nhích cũng thật vất vả, chỉ chốc lát liền kiên trì không nổi.

Âm thầm phỉ nhổ chính mình không biết hưởng phúc, Phó Sử Ngọ điều chỉnh tư thế một chút liền chôn đầu vào hõm vai Đường Húc Hải rồi thật sự tiến vào giấc mộng.

Có thể là vì quá hạnh phúc, cho nên Phó Sử Ngọ ít mộng mị lại lần nữa nằm mơ.

Mơ thấy chuyện khi bé của y, Phó Sử Ngọ lập tức đứng trong mộng, kỳ quái mà biết mình đang nằm mơ.

Y lấy một góc độ thị giác thứ ba để nhìn những chuyện lúc bé của mình.

Thức ăn trong trụ sở rất rất ngon, ba người bạn chơi thân với y đều mượt mà đáng yêu y như nhau. Bốn đứa nhỏ ngồi trong căn phòng lát ván gỗ, trong góc phòng bày đầy đồ chơi xếp hình, mô hình ô tô. Cửa sổ mở toang ra, không khí thật ấm áp, gió nhẹ thổi bay bức màn trắng phất phới.

Mắt của Phó Sử Ngọ nhỏ bé thoạt nhìn còn lớn hơn bây giờ, nó nghiêm trang chững chạc cầm cái ống nghe bằng nhựa đặt lên bụng một cậu bé đang vén áo lên để lộ cái bụng nhỏ khác.

Phó Sử Ngọ chớp chớp đôi mắt to, nghiêm túc nói: “Cậu bệnh rồi, phải chích đó.”

Cô bé sắm vai y tá bên cạnh lập tức giơ một ống chích nhựa trắng lên, đâm ngay vào mông cậu bé.

“Ngao

tớ hông chích đâu! ! !” Cậu bé kia kháng cự hô to.

Phó Sử Ngọ dùng bàn tay nhỏ bé ấn cánh tay cậu lại: “Cậu là người bệnh phải nghe lời bác sĩ bảo. Chích một cái bụng hết đau liền nha.”

Cô bé tay không làm bộ như đang cầm bông y tế: “Cậu hông được nhúc nhích, kim sẽ lệch đó!”

Một cậu bé khác có mái tóc xoăn cũng giả thành người bệnh đứng một bên, sắc mặt u buồn nhìn đám bạn thân mến. Nó không muốn chích, uống thuốc thôi không được hả?

Cậu bé vén bụng không vui hừ một tiếng, đôi mắt có vẻ hơi xếch vì kích động mà long lên, cậu quệt miệng dỗi: “Không thèm chơi trò bác sĩ bệnh nhân với cậu nữa đâu ! Vì sao lần nào tớ cũng phải làm người bệnh chớ?”

Cô bé giơ ống chích trong tay lên, ngây ngô hỏi: “Vậy cậu muốn chơi cái gì?”

Tròng mắt cậu bé chuyển chuyển, nói: “Không bằng chúng ta chơi trò đám cưới đi, tớ làm chú rể, cậu tới làm cô dâu đi.” Ngón tay nhỏ bé ngắn ngủn của cậu chỉ vào cô gái ·

Phó Sử Ngọ vừa nghe trong đó cư nhiên không có phần của nó, lập tức la lên: “Tớ thì sao? Của tớ đâu?”

Cô bé khó xử nói: “Nhưng kết hôn chỉ cần một nam một nữ thôi, thêm một người nhiều quá à.”

Phó Sử Ngọ bị đả kích lớn, đám bạn thân không cho nó chơi chung!

Cậu bé mắt xếch gắng gượng kiếm thêm một vai: “Tớ thấy trên TV phía sau cô dâu còn có một đứa nhỏ kéo kéo góc áo đó, không bằng cậu làm thằng nhỏ kéo áo đi.”

Phó Sử Ngọ bật người gật đầu, cậu bé tóc xoăn bên cạnh nãy giờ bị xem nhẹ triệt để oa một tiếng bật khóc: “Vậy tớ làm gì a

”

Cô bé lạch bạch chạy tới, bàn tay nhỏ bé không nhẹ không nặng lau lau mặt nó: “Đừng khóc nha, đến lúc đó cậu cứ đứng đằng trước là được rồi. Không phải sẽ có ông nào đó mặc áo đen đứng trước à, cậu làm ông đó đi.”

Cậu bé tóc xoăn rươm rướm nước mắt, tội nghiệp gật đầu “Ừm” .

Bốn bạn nhỏ hòa hảo như lúc đầu, Phó Sử Ngọ lại cảm thấy đói bụng. Lúc này cửa phòng mở ra, một người phụ nữ tóc xoăn tít mặc áo blouse trắng đứng ở cửa: “Ăn cơm đi, đám nhóc.”

Phó Sử Ngọ thấy bà lập tức vui sướng, miệng há ra muốn reo lớn, nó đứng bật lên lao về phía bà. Cô bé phía sau nó đột nhiên trở nên bất an khổ sở, cậu bé tóc xoăn u buồn mê mang, mà mắt xếch lại đầy vẻ phẫn nộ bi thương.

Toàn bộ hình ảnh đột nhiên rơi vào một mảnh tối tăm, Phó Sử Ngọ mờ mịt bị cuốn vào trong đó.

Thân thể đột nhiên bị kéo lại thật mạnh, sau đó ngã oạch xuống đất, một cậu bé chừng 6, 7 tuổi cưỡi lên lưng nó, dùng sức siết lấy cổ áo phía sau nó: “Không cho cậu nói chuyện với bã nữa! ! Cậu dám nói chuyện với bã nữa, mai mốt không ai thèm để ý cậu đâu! Tất cả mọi người sẽ khi dễ cậu.”

“Đừng đánh nha! !” Tiếng một cậu trai la lên.

Phó Sử Ngọ cảm thấy thở không nổi nữa, sợ hãi cực độ khiến gương mặt nó thấm đẫm nước mắt.

Một cô bé hô to: “Không cho đánh nhau nha! Tớ méc thầy nè! !”

Ngay sau đó một trận động tĩnh lách cách lách cách thật lớn vang lên, tai Phó Sử Ngọ ù lên ong ong.

“A ——” cô bé thét lên.

Phó Sử Ngọ cảm thấy nó đại khái đã mất đi ý thức, một người phụ nữ dịu dàng lại nghiêm khắc quát bảo ngưng lại: "Mau thả nó ra!"

Phó Sử Ngọ mở bừng đôi mắt, bởi vì trong túi ngủ thực ấm, thậm chí đã đạt tới mức độ nóng, cho nên y bất tri bất giác xoay người lui qua một bên, mép túi đúng lúc quấn lấy cổ y.

Phó Sử Ngọ nâng đầu mình lên, hô hấp lập tức thỏa mái. Trách không được cuối cùng lại biến thành ác mộng!

Bên ngoài sắc trời còn rất tối, không có một tiếng động nào, Phó Sử Ngọ lại ngủ không được.

Y nhớ lại bộ dạng của mẹ lúc còn trẻ trong giấc mộng, trong chiếc áo blouse trắng ấy là một váy liền thân đầy sắc hoa, mái tóc xoăn tít thời thượng, có vẻ thành thục lại xinh đẹp.

Sau đó Phó Sử Ngọ bắt đầu mơ hồ, vì cái gì những người bạn trước kia của y nhìn thấy mẹ lại biến thành như thế? Đây không phải là sợ hãi, chỉ đơn thuần không thích mẹ xuất hiện, còn có…. Chán ghét khó có thể phát hiện ?

Chẳng lẽ mẹ y làm chuyện gì không tốt, khiến mấy bạn chơi trước kia trong trụ sở chán ghét? Phó Sử Ngọ dùng sức hồi tưởng, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra mẹ rốt cuộc đã làm gì khiến người ta phiền.

Y chỉ nhớ mẹ là một khoa học gia rất lợi hại, rất nhiều người đều nghe lời mẹ, mà cả cha cũng là một thành viên trong tổ của mẹ. Phó Sử Ngọ lật người, dựa sát mái đầu vào Đường Húc Hải lần nữa, một cảm giác an tâm vây lấy y. Còn có lúc giấc mộng kết thúc nữa, giọng nói đó rất quen thuộc, rất giống mẹ. Nhưng làm sao có thể chứ. Lần đó đánh nhau là lúc y rời khỏi trụ sở, đến Vân thành để lên tiểu học mà.

"Làm sao vậy? Ngủ không được hả?" Đường Húc Hải bị động tác xoay người y đánh thức, giọng mang chút khàn hỏi.

"Xin lỗi đã đánh thức anh." Phó Sử Ngọ ngại ngùng giải thích.

"Thấy ác mộng?" Đường Húc Hải giơ tay lên sờ sờ trán y, đụng phải một mảnh lạnh lẽo mang theo chút mồ hôi.

Hắn đưa tay đè đè đầu y, kéo sát về hướng mình.

Phó Sử Ngọ dán mặt vào lồng ngực hắn. May mà hiện tại đang tối đen, bằng không vẻ lung túng trên mặt y nhất định sẽ bị Đường Húc Hải nhìn thấy.

"Ừm." Phó Sử Ngọ do dự một chút, vẫn nhẹ giọng nói: "Mơ thấy lần tôi bị khi dễ hồi tiểu học."

"Lần đó hả?" Đường Húc Hải dừng một chút, phản ứng kịp mới nói: "Ý cậu là lần dẫn đến cậu xuất hiện tâm lý bóng ma kia hả?"

Phó Sử Ngọ ừ một tiếng, nói: "Chẳng qua mơ đến cuối cùng cư nhiên là mẹ tôi chạy tới ngăn lại. Lúc ấy rõ ràng không phải vậy, nhưng tôi lại mơ thấy mẹ đến cứu tôi."

Đường Húc Hải trấn an sờ sờ tóc y, thấp giọng nói: "Nằm mơ thôi, chẳng qua là hoạt động của đại não con người. Cảnh trong mơ đôi khi sẽ căn cứ vào tiềm thức phát sinh biến hóa, có lẽ do cậu quá nhớ mẹ, cho nên mới mơ thấy như thế."

Phó Sử Ngọ nghĩ nghĩ, nói: "Chắc vậy."

Đường Húc Hải nói: "Đừng nghĩ nhiều nữa, ngủ đi."

Phó Sử Ngọ ngoan ngoãn gật đầu, tóc cứ cọ cọ khiến tim Đường Húc Hải ngứa ngáy khó nhịn, hận không thể hóa thân thành sói vồ qua.

Yên lặng đọc nhẩm 8 đại kỷ luật, Đường Húc Hải cong người lại, không cho Phó Sử Ngọ phát giác biến hóa của hắn.

Phó Sử Ngọ cũng không phát hiện, tất cả tâm tư của y hiện giờ đều dùng để tự hỏi rốt cuộc vì cái gì bạn y lại ghét mẹ. Trong ấn tượng của y, mẹ là một người rất rất tốt, rất dịu dàng với bọn họ —— đương nhiên y là con của mẹ, tự nhiên là được yêu thương nhất rồi.

Căn bản không có lý do gì bị các bạn chán ghét hết a. Nếu mẹ nghiêm khắc, không thích trẻ con, thái độ của họ còn có thể hiểu, nhưng mẹ không như vậy, chuyện này biến thành một bí ẩn không có cậu trả lời.

Phó Sử Ngọ nghĩ một hồi bỗng bật cười, bất quá là một giấc mộng mà thôi, không phải ký ức chân thật, y rối rắm chuyện này làm gì!

Buông ra tâm tư, Phó Sử Ngọ rất nhanh liền ngủ, ngược lại Đường Húc Hải bị y phá cho tỉnh lại ngủ không được .

Hôm sau thức dậy, Binh đoàn Long Cốt chuẩn bị xuất phát, mang mười mấy người ở lại thôn Cô gia chờ bọn họ đi luôn.

Bọn Cổ Nhẫm lên xe bus, mà Lưu Hoằng thì mang vài người chuyển đến trên xe bọn họ. Không có cách nào, ai cũng không ngờ đoàn xe Bình Nam sẽ không cùng trở về, chỉ có thể chen lấn như vậy.

Tuyết rơi xuống hóa cứng, nhiệt độ hạ thấp hơn, trời lạnh như thế alien hoạt động bên ngoài rõ ràng cũng ít đi. Đoàn xe nắm chặt thời gian lên đường, dọc đường đi không tái phát sinh tình huống bất ngờ gì, thực thuận lợi về tới Phái thành.

Sau khi trở về giao Cổ Nhẫm cho Ôn Triệu Minh, Phó Sử Ngọ không kịp nghe anh kể gần đây có xảy ra chuyện gì không, liền mang theo thùng chứa chất đông lạnh chạy đến viện khoa học đưa cho Âu Dương Thành.

Âu Dương Thành một bụng oán khí, vừa thấy y lập tức mở miệng oán giận: "Anh hại thảm tôi rồi, quả thực là đặt một mình tôi lên lửa nướng mà. Anh thì giỏi rồi, trốn đến một xó an tĩnh khỏi vướng thân!"

Phó Sử Ngọ không hiểu nhìn ông, ánh mắt cực kì vô tội: "Tôi vừa về thôi mà, còn chưa kịp làm cái gì. Rốt cuộc hại ông cái gì chứ?"

Âu Dương Thành căm giận nhìn y, than kể: "Anh nói anh là cố ý , hay thành thực vậy thiệt hả? ! Anh trực tiếp đăng báo cáo kỹ thuật lên mạng đi, tôi không ý kiến. Nhưng là anh làm chi chỉ kí tên của mình tôi, không viết tên anh hả?"

Phó Sử Ngọ đương nhiên nói: "Nghiên cứu phát minh đều là thành quả lao động của một mình ông, vì cái gì phải viết tên tôi?"

Âu Dương bị giọng điệu đương nhiên của y làm nghẹt thở, ông vô lực vịn lấy thanh chống để khỏi ngã: "Thành quả nghiên cứu này là dựa vào anh, cung cấp phát hiện trọng yếu mà hoàn thành, cho nên anh đương nhiên cũng coi như cộng tác cùng phát minh! Tự nhiên anh nên kí luôn tên của mình vào chứ."

Phó Sử Ngọ lúc này mới hiểu, y a một tiếng, thành khẩn nói: "Tôi cũng không biết, dù sao cũng đã phát biểu rồi, thôi cứ như vậy đi."

Âu Dương triệt để nguội lạnh, đặc biệt tang thương kéo cái chứa thùng chất đông lạnh tới bên người: "Còn có thể thế nào. Quấy rầy cũng đã quấy rầy hết rồi… Bị cơ cấu nghiên cứu khoa học mười mấy thành thị thay nhau ra trận truy vấn…"

Phó Sử Ngọ cảm thấy đặc biệt xin lỗi Âu Dương. Bởi vì y phát hiện, nếu biết trước sẽ như Âu Dương phải bị mười mấy người căn bản không quen truy vấn, y vẫn sẽ chọn không kí tên mình vào.

Yên lặng nói xin lỗi, Phó Sử Ngọ thừa dịp ngay khi Âu Dương mở thùng ra cúi đầu xem xét chất đông lạnh liền trốn .

Phó Sử Ngọ phát hiện y thật sự đã học xấu rồi, nếu là trước kia chắc y sẽ ngơ ngác đứng đó, đanh mặt lại chờ Âu Dương oán giận đủ mới rời đi.

Tự kiểm điểm một chút, Phó Sử Ngọ từ cầu thang đi xuống, sau đó đúng lúc gặp tiến sĩ Tả.

"Ai ~ các anh trở lại rồi a." Tiến sĩ Tả nhìn thấy y hai mắt liền tỏa sáng, như nhìn thấy nam thần chạy ào đến.

Phó Sử Ngọ bình tĩnh nói với ông: "Đúng, về tới rồi."

Tiến sĩ Tả không chút để ý y lạnh nhạt thế nào, thản nhiên nhiệt tình nói: "Anh hiện tại có việc gì không? Muốn đến chỗ tôi ngồi một chút không?"

Phó Sử Ngọ khó xử, sau khi trở về còn rất nhiều chuyện phải bàn với Ôn Triệu Minh, hơn nữa muốn biết biểu hiện của Hollande trong khoảng thời gian này.

Tiến sĩ Tả mới không quan tâm y chần chờ thế nào, trực tiếp tha người đi luôn.

Phó Sử Ngọ bất đắc dĩ ngồi trong phòng làm việc của ông, nghe tiến sĩ Tả thao thao bất tuyệt nói hết thành quả nghiên cứu mới. Mấy thứ đó vào tai trái bay biến qua tai phải, căn bản nghe không hiểu.

Tiến sĩ Tả thực tinh thần nói một mình nửa ngày, mới chưa thấy đã mà im miệng, hỏi: "Đúng rồi, năng lực siêu cảm của anh gần đây có tiến bộ không?"

Phó Sử Ngọ vừa nghe ông hỏi, đột nhiên nhớ tới chuyện muốn nói cho ông: "Trên đường đi tôi dùng điện từ sinh vật đốt trọi một Lang Vương. Mặt khác, tôi còn phát hiện alien cấp 3 cư nhiên có thể dùng sóng SV quấy nhiễu nhân loại, mà còn trực tiếp công kích đại não nữa!"

Tiến sĩ Tả lập tức nghiêm túc lên, ông ngồi thẳng người, lộ ra thần thái học giả quyền uy: "A? ! Quả thế."

"Quả thế?" Phó Sử Ngọ kinh ngạc nhìn ông.

Tiến sĩ Tả ừ một tiếng nói: "Sau lại tôi bắt chước rất nhiều tình huống căn cứ theo từ trường sinh vật, trong đó có phương pháp quấy nhiễu này. Công kích đại não kỳ thật còn không phải lợi hại nhất, chỉ cần năng lượng đủ, thậm chí có thể trực tiếp thiêu hủy đại não luôn."

Phó Sử Ngọ giật mình: "Alien cư nhiên có thể lợi hại như vậy? !" Còn để người ta sống hay không!

Tiến sĩ Tả lắc đầu nói: "Tiêu bản Alien cấp 3 tôi giải phẫu rồi, thân thể nó cung cấp không nhiều năng lượng đến vậy. Ngược lại là anh, chỉ cần cấp bậc cảm quan của anh tăng lên, trực tiếp thiêu hủy đại não alien cũng không thành vấn đề!"

Phó Sử Ngọ trợn mắt há mồm, một lát sau mới nói: "Không đúng a, lúc tôi đốt Lang Vương, Húc Hải đứng ở một tuyến cũng thấy nóng. Nếu tôi muốn trực tiếp dùng năng lực này, có phải cả nhân loại cũng bị ngộ thương không?"

Tiến sĩ Tả không hề gì nói: "Ừ, là có hơi "địch ta không phân". Nhưng nói thật loại năng lực này, là có thể làm đại chiêu chung cực để chiến. Đến đến đến, tôi giúp anh test cấp bậc hiện tại một chút."

Phó Sử Ngọ không tự chủ được đứng lên cùng ông đến phòng thí nghiệm.

Tình huống của Phó Sử Ngọ đặc biệt, cũng chỉ có tiến sĩ Tả có thể trắc chuẩn xác ra năng lực cấp bậc của y.

"Cấp 4!" mắt Phó Sử Ngọ mở mắt trừng trừng nhìn con số xuất hiện trên màn hình máy tính.

Tiến sĩ Tả không thực vừa lòng lắc lắc: "Cấp 4 xa xa không đủ. Ít nhất muốn đạt tới cấp 7 anh mới có thể mặc sức sử dụng kỹ năng kia. Bất quá..." tay Tiến sĩ Tả vê vê cằm, lấy ra một cái hộp nhỏ từ tủ đóng băng trong phòng thí nghiệm.

Trong hộp chứa mấy loại thuốc màu lam nhạt, loại có thể trực tiếp tiêm vào.

"Đây là cái gì?" Phó Sử Ngọ cúi đầu nhìn.

"Cái này là thần dược Đại Lực!" Tiến sĩ Tả đắc ý triển lãm thành quả mình nghiên cứu, "Tôi lấy ra năng lượng phân tử Nguyên có thể được dị năng giả trực tiếp hấp thu, có thể kích thích dị năng giả tăng lên cấp bậc dị năng lên trong thời gian ngắn, bộc phát sức mạnh chiến đấu khổng lồ."

Phó Sử Ngọ chấn kinh: "Lợi hại đến vậy?"

Tiến sĩ Tả gật đầu, nói: "Nhưng loại thuốc này có một khuyết điểm, nó sẽ phá hư kết cấu ổn định của nguyên tế bào trong cơ thể. Sẽ dẫn đến sau khi dược hiệu trôi qua cấp bậc của dị năng giả giảm mạnh trên diện rộng, thậm chí nghiêm trọng hơn sẽ bị trực tiếp phế bỏ, biến thành người thường."

Phó Sử Ngọ trong lòng rùng mình.

Tiến sĩ Tả đáng tiếc nhìn thần dược Đại Lực: "Nhưng dù vậy, loại thuốc này cũng có thể cứu tánh mạng ở thời điểm mấu chốt. Nhưng tài liệu chế tạo rất khó tìm, thứ lấy ra là dị năng sinh vật, cuối cùng tôi cũng chỉ chế tạo ra chút này." Sau đó ông giương mắt nhìn Phó Sử Ngọ: "Trong người anh không có nguyên tế bào, ngược lại không có di chứng giống dị năng giả. Nhưng năng lượng phân tử Nguyên sẽ trực tiếp kích thích tiềm năng của anh bùng nổ cực hạn, đề cao cấp bậc siêu cảm trong thời gian ngắn đến cấp 6 là không thành vấn đề. Cấp 6 đủ để anh phóng thích đại chiêu chung cực một lần, nhưng sau đó anh liền kiệt sức mà chết."

Tiến sĩ Tả giơ hòm trong tay lên, hỏi: "Anh muốn có không?"

Phó Sử Ngọ gắt gao theo dõi ông, lãnh tĩnh hỏi: "Nếu Ông chỉ làm ra có mấy liều, chấp nhận cứ như vậy cho tôi?"

Tiến sĩ Tả cười một tiếng, lắc đầu nói: "Đương nhiên có điều kiện, tôi muốn con chim ăn khỉ ngoài thành kia. Nếu anh có thể bắt nó cho tôi, tôi liền tặng hết mấy liều thần dược Đại Lực này cho anh."

Mày Phó Sử Ngọ hung hăng nhăn lại, thần dược Đại Lực này có thể nói là loại thuốc có thể xoay chuyển hết thảy trong thời khắc mấu chốt, nếu biết có loại thuốc này tồn tại, y đương nhiên muốn thu nó vào tay.

Phó Sử Ngọ suy nghĩ một chút, nói: "Tôi muốn trở về thương lượng một chút."

Đại bàng ăn thịt khỉ cũng không phải dễ bắt, đến bây giờ còn chưa biết tổ của nó ở đâu.

Tiến sĩ Tả nói: "Tôi không vội, ít nhất phải chờ Âu Dương làm ra cây súng sứ thép đầu tiên, phần thắng của các anh mới lớn hơn một chút."

Phó Sử Ngọ cau mày tạm biệt tiến sĩ Tả, trực tiếp quay về đình viện số 7 hoa uyển Tây Sơn.

"Sao đi lâu vậy?" Đường Húc Hải ngồi trong phòng khách xem tv.

Phó Sử Ngọ nhìn thấy hắn sắc mặt không nghiêm túc quá nữa, y dịu lại nói với Đường Húc Hải: "Anh đi theo tôi, có chút việc nói cho anh."

Đường Húc Hải bất ngờ nhướng mày, đứng lên đi theo y lên lầu ba.

Phó Sử Ngọ gõ gõ cửa phòng, giọng Ôn Triệu Minh vang lên bên trong: "Mời vào."

"Triệu Minh." Phó Sử Ngọ vào cửa, Đường Húc Hải sau khi đi vào trực tiếp khép cửa phòng lại.

Ôn Triệu Minh ngẩng đầu nhìn y, nói: "Tôi đúng lúc muốn tìm các anh… Làm sao vậy?"

94. Chương 94

Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải sôi nổi ngồi vào sô pha đối diện Ôn Triệu Minh, sau đó Phó Sử Ngọ thuật lại chuyện thần dược Đại Lực.

Đường Húc Hải nhíu mày: "Còn có thứ này? Cái đó nghe có vẻ giống 'Cường tâm châm'[1] của quân đặc chủng a?"

[1] Cường tâm châm ở dạng bột kết tinh màu trắng hoặc vàng trắng; không hôi, vị đắng;. Cường tâm châm chia làm hai loại, một loại là adrenalin, một loại là Noradrenalin. Một loại thuốc trở tim.

Phó Sử Ngọ quay đầu nhìn hắn: "Đó là cái gì?"

Đường Húc Hải giải thích: "Công hiệu cũng không khác thuốc trợ tim y tế mấy, nhưng dược tính càng bá đạo. Lúc chúng tôi chấp hành nhiệm vụ xuất hiện trọng thương hoặc sắp phải chết, cho người không còn hy vọng sống, không thể rút lui được dùng."

Ôn Triệu Minh hiểu: "Đây là loại thuốc khôi phục sinh cơ trước khi chết."

Phó Sử Ngọ phủ định: "Không phải, dược hiệu loại thuốc này tuy cũng kích phát tiềm lực trong thời gian ngắn, nhưng người sử dụng cuối cùng cũng không nhất định sẽ chết, chẳng qua cấp bậc sẽ rơi xuống."

Đường Húc Hải nói: "Làm ra loại thuốc này cũng không sai, lo trước khỏi hoạ."

Phó Sử Ngọ ừ một tiếng nói: "Tôi cũng nghĩ vậy."

Ôn Triệu Minh nhăn chặt mày nói: "Đại bàng ăn khỉ cũng không dễ bắt như vậy."

Phó Sử Ngọ nói: "Tiến sĩ Tả nói chết sống sao cũng được, đương nhiên sống càng tốt."

Ôn Triệu Minh suy nghĩ một chút, nói: "Chuyện này đừng vội, bỏ qua trước đi. Mặt khác có một việc rất gấp, Tỉnh H có một mỏ quặng kim loại của nhà nước, đang cầu cứu bên Phái thành."

"Mỏ quặng kim loại?" mắt Đường Húc Hải lóe một cái, nói: "Anh nói chính là cái quặng Đồng ở huyện Phong Quận đó hả? Khoáng vật quặng đó khai thác đều trực tiếp chuyển đến xưởng công nghiệp quân sự Phái thành. Nếu nói sau trận chiến vây thành còn có người trốn tới cầu cứu, đại khái cũng chỉ có mỏ đó."

Ôn Triệu Minh dứt khoát gật gật đầu, bảo: "Không sai, chính là cái mỏ đó. Hiện tại nhiệm vụ này đã treo cấp bậc SS, sau khi alien cấp 3 xuất hiện có rất nhiều người trốn vào mỏ. Mỏ Phong Quận là một mỏ quy mô tương đối lớn, có đường hầm mới nối với đường hầm cũ lồng vào nhau, địa hình cực kì phức tạp. Hơn nữa nơi đó đối với dị năng giả kim loại mà nói như hổ thêm cánh, cho nên thẳng đến bây giờ còn chưa bị triệt để công hãm."

Ôn Triệu Minh thật tâm bội phục những người này, anh cảm thán: "Bọn họ kiên trì ở đó hơn 70 ngày, nếu không phải xuất hiện alien kiểu mới các anh gặp được ở Liễu Nguyên, bọn họ cũng sẽ không mạo hiểm chạy khỏi phong tỏa để cầu cứu."

Đường Húc Hải nhìn anh nói: "Là loại alien đuôi dài kia?"

Ôn Triệu Minh gật đầu nói: "Đúng vậy. Cái đuôi tiêu bản các anh mang về, ngày mai vận tác một phen tôi liền thông qua đại sảnh công tín đưa lên."

Phó Sử Ngọ còn tưởng trực tiếp giao cho viện khoa học luôn cho xong. Ôn Triệu Minh thì đi một vòng, một mặt là tăng danh vọng, mặt khác coi lấy thứ này là vật tư trọng yếu để giao dịch với chính phủ Phái thành. Nếu là Phó Sử Ngọ, nói không chừng thật sự sẽ ngây ngốc trực tiếp cho tiến sĩ Tả, y cũng không phúc hắc như Ôn Triệu Minh.

Ôn Triệu Minh lại cảm thán, may mắn anh chặn lại kịp, bằng không món hời lớn như vậy đã bị Phó Sử Ngọ lãng phí sạch trơn rồi còn gì.

Phó Sử Ngọ lúc này đang chuyên chú tự hỏi vấn đề mỏ Phong Quận, y hỏi: "Anh nói đến chuyện này, là muốn chúng tôi nhận nhiệm vụ hả?"

Ôn Triệu Minh nói: "Vốn trước khi các anh trở về tôi có khuynh hướng không muốn nhận, bởi vì hai nhóm người đi trước đều bị diệt toàn quân. Hơn nữa alien đuôi dài kia hiện đã được viện khoa học định vị là alien cấp 4, bên người nó còn đi theo một alien cấp 3, lũ cấp 2 chốt thí cũng rất nhiều. Nhưng mà, hôm qua bí thư của thị trưởng Khích Chấn Hoa đặc biệt liên hệ với tôi, nếu chúng ta nhận nhiệm vụ này, trừ thù lao treo bên ngoài ra còn sẽ cho chúng ta một đống kim loại hiếm. Xưởng công nghiệp quân sự bên kia vẫn chờ quặng để đồng khởi công, đại khái đã kéo dài lâu quá rồi."

Đường Húc Hải lập tức tinh thần chấn động: "Kim loại hiếm? !"

Ôn Triệu Minh thấy hắn hiểu ý, gật đầu nói: "Đúng vậy, đúng như anh nghĩ. Những kim loại hiếm trên bảng phối chế ông Âu Dương đưa cho anh tôi vẫn luôn giúp anh lưu ý, có vài kim loại ngoài đời thực khó kiếm. Lần này họ dùng những kim loại đó làm thù lao."

Phó Sử Ngọ lúc này cũng thấy hứng thú: "Húc Hải, nhiệm vụ này chúng ta đi làm! Có những kim loại đó, áo giáp của anh sẽ càng linh hoạt dễ thay đổi hơn!"

Đường Húc Hải đứng lên nói: "Tốt! Nhiệm vụ này làm!"

Ba người thương lượng một chút nên dẫn người nào đi, Đường Húc Hải liền đi chỉnh hợp đội ngũ, phân phối nhân viên. Mà Phó Sử Ngọ ngồi lại trên ghế, nhìn theo bóng Đường Húc Hải bước đi.

Chờ cửa đóng lại, Phó Sử Ngọ quay mắt lại nhìn.

Ôn Triệu Minh nghi hoặc nhìn y: "Anh còn có cái gì muốn bàn mà không nói được trước mặt Húc Hải không hả?" Bằng không nhìn anh như vậy làm chi.

Phó Sử Ngọ lập tức đanh mặt, nhịn xúc động muốn đào lỗ chôn mình xuống luôn.

"Không có gì." Chẳng qua hiện tại cứ quen nhìn hắn đi tới đi lui, y cũng khống chế không được mình, cứ vô ý làm vậy thôi!

Ôn Triệu Minh không nhìn hai người theo phương hướng ái muội, cho nên cũng không nhận thấy có gì khác thường. Anh đứng lên, đi tới ngồi lên sô pha đối diện Phó Sử Ngọ.

Thực thoải mái dựa vào, Ôn Triệu Minh thở dài: "Cả tuần các anh không có mặt, cảm giác cả người đều không được bình thường."

Ôn Triệu Minh xác thực là nói thật, ba người một đường từ chung cư trốn tới, trên cơ bản cùng ăn cùng ở cùng đi. Đột nhiên tách ra, Ôn Triệu Minh cứ như bị mất tâm phúc vậy, khó lắm mới ép mình quen dần trạng thái này.

Phó Sử Ngọ mỉm cười: "Anh vất vả. Lúc chúng tôi không ở, các đội viên biểu hiện thế nào? Không xảy ra vấn đề gì chứ?"

Ôn Triệu Minh nói: "Không có, trong lúc làm một nhiệm vụ, tuy có xuất hiện một chuyện, nhưng cuối cùng vẫn giải quyết thuận lợi."

Phó Sử Ngọ kinh ngạc: "Chuyện gì?"

Ôn Triệu Minh nói: "Lúc dọn dẹp trấn có đánh một trận với người của nghiệp đoàn Lôi Đình Phong Vân."

Phó Sử Ngọ cũng có nghe tiếng tăm của Nghiệp đoàn Lôi Đình Phong Vân, trước khi nghiệp đoàn Bình Nam xuất hiện Nghiệp đoàn Lôi Đình Phong Vân là nghiệp đoàn quy mô lớn nhất của Phái thành, đứng ở số một.

Mà sau khi nghiệp đoàn Bình Nam thành lập, bởi vì có tỉ lệ người thường rất lớn, tuy nhân số vượt qua Lôi Đình Phong Vân, mà kỳ thật thế lực cũng không mạnh được như Lôi Đình Phong Vân. Nhưng khác với Lôi Đình Phong Vân tự dựng hệ thống, Long Cốt là hậu phương của Bình Nam, khiến hai nghiệp đoàn trở nên tương xứng.

Ôn Triệu Minh nói đến chuyện này, liền cười lạnh một tiếng: "Bàng Long Đình này nếu đã làm hội trưởng nghiệp đoàn, còn muốn đến tranh cao thấp với binh đoàn, thật không biết nói gì nữa."

Binh đoàn là công hội được ưu tiên về quyền khai hoang, bằng không sao lại sống nổi chỉ với loại đoàn thể thuần giết chóc này?

Lúc ấy Long Cốt là Thiệu Nhạc và Hollande mang đội, hơn hai mươi người, đối phương lại có hơn trăm, ỷ vào người đông thế mạnh cư nhiên muốn lấn Binh đoàn Long Cốt đã tới trước để tranh giành vật tư. Thiệu Nhạc liền mặc kệ ngay đương trường, xoắn tay áo xông lên!

Ôn Triệu Minh thở dài một tiếng: "Thiệu Nhạc vẫn còn quá tuổi trẻ khí thịnh, may mà có Hollande lãnh tĩnh áp trận cho cậu ta, mới không để tình thế phát triển theo hướng bất lợi."

Phó Sử Ngọ a một chút, như có điều suy nghĩ, sau đó y thử thăm dò: "Lần này ở Liễu Nguyên Húc Hải gặp lại chiến hữu trước kia, Lưu Hoằng."

Ôn Triệu Minh nói: "Anh nói anh ta hả, tôi vừa mới gặp rồi ."

Phó Sử Ngọ nói: "Tôi đã thương lượng một chút với Húc Hải, Lưu Hoằng mang về hơn ba mươi người, trừ phân ra một nhóm thành lập một đội Lưu Hoằng chỉ huy. Dư lại thì cùng hợp chung với quân dự bị."

Ôn Triệu Minh nói: "Tốt a, nhiều tiểu đội cũng tốt. Long Cốt không thể phát triển trì trệ không tiến, phải không ngừng gia tăng tân huyết mới được."

Phó Sử Ngọ thấy anh đồng ý, liền nói tiếp: "Ý của tôi là điều Hollande đi làm đội trưởng, bên Liễu Nguyên lựa một đội phó."

Phó Sử Ngọ nói còn chưa hết, Ôn Triệu Minh đã hiểu ý của y : "Anh sợ điều Hollande đi rồi bên Thiệu Nhạc không có đội phó phụ tá, sẽ xúc động hỏng việc?"

Phó Sử Ngọ ừ một tiếng nói: "Cũng là tôi không suy xét kỹ trước."

Ôn Triệu Minh thì lãnh tĩnh nói: "Cái này anh không cần lo, mỗi đội trường có mỗi phong cách. Cậu ta có chút xúc động, nhưng kỳ thật đầu óc rất linh hoạt. Bằng không những đội viên đó cũng không phục cậu ta, anh yên tâm đi."

Phó Sử Ngọ thở phào: "Vậy là tốt rồi."

Nói xong chuyện này, Ôn Triệu Minh đứng lên đi đến siêu nước bên cạnh rót một ly nước ấm.

Phó Sử Ngọ mặc dù ngồi ở đó, nhưng Ôn Triệu Minh lại cảm thấy y có gì đó khác khác. Trước kia tuy Phó Sử Ngọ thoạt nhìn sắc bén lạnh nhạt, nhưng có khí chất rất thuần túy, mà hiện tại y dù cũng lẳng lặng ngồi như vậy, nhưng nhìn qua giống như khá lo âu.

Mày Ôn Triệu Minh hơi nhíu, lời nói vốn tính toán kêu Phó Sử Ngọ đi nghỉ ngơi cũng thu về, ngược lại hỏi: "Sử Ngọ, anh làm sao vậy? Có tâm sự hả?"

Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái, biểu tình trên mặt thiếu chút nữa giữ không nổi. Từ trước tới giờ chưa bao giờ có kinh nghiệm yêu đương. Hiện tại trong lòng có tâm tư với một người, cất một người vào đó, tự nhiên có vẻ có tâm sự rồi.

Bất quá tuy Ôn Triệu Minh cũng là bạn rất thân, sau khi tính chất thân phận của Đường Húc Hải thay đổi, có lẽ cũng là người bạn duy nhất.

Nhưng về phiền não yêu thầm gì đó, Phó Sử Ngọ cũng ngại nói với anh.

Phó Sử Ngọ thực đơn thuần còn dừng lại ở giai đoạn sơ cấp tương tư đơn phương, mỗi ngày cùng người mình thích gặp mặt là có thể thỏa mãn. Đương nhiên, người là động vật tham lam không biết đủ, sớm hay muộn Phó Sử Ngọ cũng sẽ không cam lòng với việc chỉ mỗi ngày nhìn thấy hắn, mà lúc nào đến giai đoạn tiếp theo, cũng không dễ nói a.

Bị Ôn Triệu Minh hỏi tâm sự, kỹ năng "nói phét cho qua chuyện" của Phó Sử Ngọ căn bản chưa có đầy. Vì thế Phó Sử Ngọ đột nhiên nhanh trí, nói lên tình cảnh trong mộng của y.

Khác với Đường Húc Hải bảo y không cần nghĩ nhiều, vẻ mặt Ôn Triệu Minh nghiêm túc lên.

Ôn Triệu Minh hỏi kỹ y tình hình cụ thể và chi tiết của cảnh trong mơ hai lần đã thấy trước kia, rồi lâm vào trầm tư.

Phó Sử Ngọ ngược lại bị phát triển này làm lo sợ bất an: "Triệu Minh?"

Ôn Triệu Minh hoàn hồn, nhìn y bất an thế mới nói: "Sử Ngọ, nếu có thể, anh vẫn nên đặc biệt tìm một bác sĩ tâm lý xem xem."

"Bác sĩ tâm lý? !" Phó Sử Ngọ giật mình, y từ nhỏ đến lớn rất ít sinh bệnh, cả bác sĩ phòng khám bình thường cũng rất ít đi, chớ nói chi loại bác sĩ tâm lý thực thần bí lại có vẻ rất cao lớn trong truyền thuyết này! "Có cần vậy không?"

Phó Sử Ngọ suy yếu hỏi lại.

Ôn Triệu Minh thực chăm chú nhìn y, chắc nịch nói: "Rất cần!"

95. Chương 95

"Vì sao chứ?" Phó Sử Ngọ không hiểu hỏi lại.

Ôn Triệu Minh thấy y không rõ gì, kiên nhẫn nói: "Chuyện này, anh nghe tôi. Vốn anh đã có bệnh tâm lý là sợ vòng qua cổ, tuy không tính là vấn đề tâm lý ảnh hưởng quá lớn gì. Nhưng bình thường nguyên nhân tạo thành ảnh hưởng, không là ký ức khắc sâu, chính là triệt để quên. Cố tình anh hiện đang ở vào trung gian, không có ấn tượng mà cứ mơ thấy tình huống lúc đó. Chết cái là tình cảnh trong mơ có xung đột với

nhận thức của chính anh, nếu mặc kệ không quản, thực dễ xuất hiện vấn đề tâm lý càng nghiêm trọng." Tỷ như sinh ra hoài nghi với nhận thức của bản thân chẳng hạn.

Phó Sử Ngọ chỉ hiểu bác sĩ tâm lý là khai thông tâm lý sau khi gặp bất hạnh hay tai nạn xe cộ gì đó, y nghiêng đầu hỏi: "Loại tình huống như tôi, bác sĩ tâm lý có thể làm thế nào?"

Sau khi tàn phế Ôn Triệu Minh cũng có tiếp xúc với bác sĩ tâm lý một đoạn thời gian, bác sĩ tâm lý đại khái sẽ xử lý thế nào, cũng biết một ít.

Anh nói: "Yên tâm, họ tuyệt không đáng sợ. Loại tình huống như anh, ông ta sẽ nói chuyện với anh, chậm rãi dẫn đường anh hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, nếu anh thật sự không nhớ nổi, thì sẽ thôi miên anh."

Phó Sử Ngọ nghe thế vẫn cảm thấy thực bất an. Nhưng tình cảnh mâu thuẫn trong mộng, y cũng thực để ý, mẹ trong ấn tượng của y là một người rất dịu dàng dễ thân, vì sao bạn y lại có phản ứng này?

Phó Sử Ngọ gật đầu: "Tôi hiểu rồi. Nhưng đi đâu tìm bác sĩ tâm lý đây?"

Ôn Triệu Minh nói: "Tối tôi mang anh cùng đi, hiện tại Phái thành có một bác sĩ tâm lý rất chuyên nghiệp. Tuy anh ta chỉ là người thường, nhưng rất được dị năng giả cùng biến dị giả tín nhiệm. Dù sao trước kia đa số mọi người đều là bình thường, đối mặt alien với chuyện giết chóc vân vân, khó tránh khỏi tâm lý có áp lực. Phái thành đặc biệt mở một phòng khám ngay tại khu thương nghiệp cho anh ta, tiện để khám bệnh."

Vốn kế hoạch buổi tối của Phó Sử Ngọ là tìm Hollande nói chuyện, giờ cũng không thể không thay đổi.

Đường Húc Hải biết y buổi tối muốn ra ngoài, lập tức tỏ vẻ muốn cùng đi.

Ôn Triệu Minh tuy cảm thấy đi ra ngoài khám tâm lý, có mình anh đi chung với Phó Sử Ngọ là đủ rồi. Nhưng Phó Sử Ngọ không ý kiến (tương phản y còn thật vui!), Ôn Triệu Minh tự nhiên cũng không nói thêm gì, chỉ nhiều thêm một tài xế mà thôi.

Ôn Triệu Minh chỉ đường, ba người lái xe sạc hướng về phố thương nghiệp.

Qua ngày tết, buổi tối trên đường khá vắng lặng, không có ai qua lại, cửa hàng bên đường cũng đóng cửa sớm nghỉ ngơi .

Vốn vào lúc này, bác sĩ tâm lý cũng đã tan tầm. Nhưng dạo này mặt mũi của Ôn Triệu Minh khá lớn ở Phái thành, bác sĩ liền đặc biệt ăn cơm chiều xong chờ bọn họ tới.

Không như suy nghĩ của Phó Sử Ngọ, bác sĩ tâm lý là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, hai bên mái đã ngã hoa râm, đeo kính mắt, mặc quần áo khéo léo vừa người, có vẻ rất phong độ. Khiến ánh mắt đầu tiên thôi đã khiến Phó Sử Ngọ rất có thiện cảm.

Bác sĩ tâm lý này họ Lục, ông không cao cao tại thượng như mấy bác sĩ trước kia Phó Sử Ngọ đến khám chút nào, cũng không coi y là người bệnh, mà chỉ coi y là một người vừa quen để nói chuyện với nhau thôi.

Rất nhanh, đề tài liền bất tri bất giác biến hóa theo bước đi của bác sĩ Lục.

Bác sĩ Lục thấy thời cơ thành thục, mỉm cười với Phó Sử Ngọ: "Anh Phó, chúng ta đến phòng làm việc của tôi nói chuyện đi."

Phó Sử Ngọ quay đầu lại nhìn nhìn Đường Húc Hải và Ôn Triệu Minh: "Bọn họ không vào à?"

Ôn Triệu Minh nói: "Chúng tôi ở đây chờ anh được rồi."

Đường Húc Hải lại không đồng ý với anh, hắn hận không thể biến thành bóng ma mà đi theo sau Phó Sử Ngọ, chỉ tiếc bởi vì sau khi xuất nhiệm vụ trở về bọn họ cũng sẽ làm các loại tâm lý khai thông, tự nhiên biết chuyện này tốt nhất vẫn là một đối một.

Đường Húc Hải nâng nâng tay hướng Phó Sử Ngọ: "Chúng tôi ngay ngoài cửa."

Phó Sử Ngọ và bác sĩ Lục đi vào, bên trong không phải những món trang trí lạnh như băng, ngược lại có vẻ rất gia đình hóa. Giống y như một phòng sách, có giá sách, bàn công tác ghế dựa, ghế nằm sô pha, thậm chí còn có một cái giá trưng bày, trên đó đặt đủ thứ kỳ lạ. Có bằng kim loại, có đá, cũng có gỗ .

Phó Sử Ngọ lập tức bị hấp dẫn chú ý, y tò mò đi qua nhìn.

Bác sĩ Lục mỉm cười nhìn y, đi đến cạnh y, nhẹ giọng giới thiệu hàng triển lãm của ông cho y. Mấy thứ này đều là những dị năng giả tặng ông, đặt tại nơi này liền có tác dụng hấp dẫn lực chú ý của người bệnh, thuận tiện mở ra đề tài.

Nói với nhau chốc lát, hai người ngồi lên sa lông trò chuyện.

Lúc này Phó Sử Ngọ đã thực tin tưởng bác sĩ Lục, mà bác sĩ Lục cũng bắt đầu tiến vào chính đề, hỏi về tình cảnh trong mơ của y.

Phó Sử Ngọ hồi ức hai cảnh mơ, kỹ càng kể lại cho bác sĩ Lục.

Bác sĩ Lục nghe xong cũng bất động thanh sắc, không tùy tiện phát biểu ý kiến, ngược lại hỏi: "Như vậy về chuyện khi còn bé của anh, anh có thể nhớ rõ bao nhiêu?"

Phó Sử Ngọ sợ run một cái, nói: "Ừm… lúc nhỏ tôi theo cha mẹ cùng ở tại đơn vị công tác của bọn họ, đó là một đơn vị phải giữ bí mật. Nơi đó rất lớn, có rất nhiều trẻ con. Cha mẹ tôi tình cảm thực tốt, mẹ tôi rất thích trẻ con, lúc chúng tôi cùng chơi đùa thường xuyên tới đón tôi về nhà."

Bác sĩ Lục lấy ra một cuốn sổ nhỏ, cầm bút ghi lại vài thứ trên đó. Ông ngẩng đầu nhìn Phó Sử Ngọ đang tò mò nhìn ông, cười một tiếng: "Anh có ấn tượng cụ thể hơn không? Tỷ như cửa phòng nhà anh, bài trí trong nhà, tình cảnh mẹ anh hoạt động trong nhà. Ví dụ như quét dọn vệ sinh, nấu cơm, giặt quần áo…"

Phó Sử Ngọ đau khổ nhớ lại một chút, nói: "Tôi nghĩ không ra, nhưng nhà chúng tôi đều ăn ở căn tin. Mẹ tôi không làm cơm cũng không kỳ quái."

Bác sĩ Lục gật gật đầu nói: "Không sao, đôi khi ký ức hồi nhỏ lúc trưởng thành sẽ không còn nhớ rõ. Kế tiếp tôi sẽ thôi miên cho anh."

Trước khi đến đã nghe có khả năng phải thôi miên, Phó Sử Ngọ cũng không phản đối, trực tiếp nằm xuống ghế sa lông dài.

Bác sĩ Lục nhẹ giọng nói chuyện, chậm rãi Phó Sử Ngọ liền nhắm hai mắt lại tiến vào trạng thái thôi miên.

Bác sĩ Lục nói: "Anh đang ở trong một căn phòng có rất nhiều đồ chơi, cùng ba đứa bé chơi trò bác sĩ bệnh nhân." Theo tiếng nói của bác sĩ Lục, trên mặt Phó Sử Ngọ hiện ra nụ cười, bác sĩ Lục nhìn vẻ mặt của y, nói tiếp: "Lúc này cánh cửa đột nhiên mở ra. Anh thấy một người phụ nữ tóc quăn mặc áo blouse trắng, anh rất mừng, anh chạy qua bên bà ấy, anh gọi bà."

Môi Phó Sử Ngọ giật giật, hô lên: "… Mẹ."

Bác sĩ Lục dừng một chút, sau đó nói tiếp: "Lúc này anh quay đầu lại, ba bạn nhỏ phía sau, vẻ mặt thế nào?"

Phó Sử Ngọ không chút do dự nói: "Bọn họ đều thật mừng, vây đến y như tôi vậy."

Trong mắt Bác sĩ Lục hiện chút nghi hoặc, nói tiếp: "Sau đó mẹ anh làm gì tiếp?"

Đôi mắt đang nhắm của Phó Sử Ngọ chuyển loạn lung tung, giống như đang quan sát, nói: "Mẹ lần lượt bế chúng tôi, sau đó nói cho chúng tôi biết hôm nay bác đầu bếp làm cơm thịt trâu thật ngon cho chúng tôi ăn."

Bác sĩ Lục cúi đầu viết vài chữ trên sổ, hỏi: "Người mẹ anh ôm đầu tiên là ai? Là đứa bé khác, hay là anh?"

Phó Sử Ngọ không cần nghĩ ngợi nói: "Là tôi."

Hỏi xong bác sĩ Lục muốn biết rõ chi tiết, ông nhẹ giọng nói: "Hiện tại không có người lớn, chỉ có mấy đứa nhỏ đang chơi. Anh cùng một đứa trong đó đột nhiên khởi xung đột, bị cậu ta đè xuống đất siết lấy cổ áo."

Mặt Phó Sử Ngọ dần dần lộ vẻ thống khổ, ngay lúc này bác sĩ Lục hỏi nhanh: "Đứa nhỏ cưỡi trên lưng anh là ai?"

Phó Sử Ngọ há miệng thở dốc, một cái tên thốt lên bên môi, lại nói không ra lời. Thái dương y thấm đẫm mồ hôi, y kháng cự lắc đầu.

Bác sĩ Lục thấy y mâu thuẫn như vậy, có chút bất ngờ: "Tốt, hiện tại nghe tiếng của tôi, khi tôi đếm tới ba, anh liền tỉnh lại. Một, nhị, ba…"

Ánh mắt Phó Sử Ngọ mờ mịt mở ra, y chớp mấy cái, ngồi dậy, cầm lấy mắt kính bên cạnh đeo lên.

"Bác sĩ?" Phó Sử Ngọ nghi hoặc nhìn bác sĩ Lục.

Vẻ hoang mang củaBác sĩ Lục chợt lóe rồi biến mất, sau đó khôi phục nụ cười, nói: "Anh Phó, về tình huống của anh tôi đã có phán đoán bước đầu. Muốn gọi bạn của anh vào không?"

Phó Sử Ngọ suy nghĩ một lát, Đường Húc Hải và Ôn Triệu Minh khẳng định đều quan tâm y, dù sao ra ngoài cũng bị hỏi, không bằng kêu bọn họ tiến vào bây giờ luôn đi.

Vì thế y gật gật đầu, bác sĩ Lục liền mở cửa gọi hai người nói chuyện phiếm ngồi bên ngoài tiến vào.

Đường Húc Hải bất ngờ: "Nhanh như vậy?" Còn chưa đến nửa giờ nữa!

Bác sĩ Lục nói: "Thời gian tuy không dài, nhưng cũng đã đủ đưa ra bước đầu phán đoán."

Ba người ngồi trên ghế sa lông, bác sĩ Lục ngồi sau bàn công tác đối diện, cầm quyển sổ lên nói với bọn họ: "Căn cứ cuộc nói chuyện vừa rồi trước khi vào cửa và sau đó vài câu hỏi rồi thôi miên trong văn phòng. Theo tôi quan sát, tính cách anh Phó có chút nội hướng, cũng không giỏi biểu đạt và giao lưu. Chứng minh trong thời kì hình thành tính cách, Anh Phó bị vây ở thế yếu trong quần thể. Khả năng bị nhiều lần phủ định, cho nên khiến cho tính cách anh ở một mức độ nào đó cũng khá yếu đuối."

Mày Đường Húc Hải hung hăng nhíu lại: "Có ý gì?"

Bác sĩ Lục nói: "Trong quá trình trưởng thành, trẻ con cũng có quan niệm đoàn thể, địa vị vi diệu làm cho tính cách và biểu hiện của chúng cũng bất đồng. Tình huống của anh Phó chính là vậy, tuy anh có bạn thân của mình, nhưng lại bị hoàn cảnh lớn hơn bài xích. Cũng chính là lúc nhỏ bị những đứa nhỏ khác khi dễ."

Đường Húc Hải ôm cánh tay, sắc mặt nặng nề nhìn bác sĩ Lục nói: "Cái này chúng tôi biết, cậu ta không phải là vì khi còn bé bị học sinh tiểu học khi dễ mới dẫn đến có bóng ma tâm lý sao."

Bác sĩ Lục lắc đầu nói: "Thời kì này phát sinh sớm hơn nữa. hơn nữa đa số những trường hợp này đều diễn ra trong hoàn cảnh tập thể, chẳng hạn như viện phúc lợi loại hình tập thể để trẻ lại sinh hoạt."

Ba người đều lắp bắp kinh hãi. Phó Sử Ngọ càng không dám tin: "Làm sao có thể! lúc nhỏ tôi sống cùng cha mẹ của tôi mà !"

Bác sĩ Lục đưa tay bảo y lãnh tĩnh: "Nhưng anh không có chút ấn tượng nào lúc nhỏ về mẹ ở trong nhà, cũng không có chút ký ức sống chung với cha mẹ. Cho nên liền tính anh cùng cha mẹ ở lại đơn vị công tác của bọn họ, cũng có thể là sống cùng những đứa trẻ khác luôn."

Mày Phó Sử Ngọ cau lại, cẩn thận hồi tưởng, chân tướng… có lẽ chính là như vậy. Lấy cái tính công tác cuồng ma của song thân, rất có thể đã ném y đến nhà trẻ!

"Thậm chí anh lúc nhỏ, cha mẹ cũng chỉ là một ký hiệu mà thôi, khi anh rời đi nơi đó học tiểu học. Ấn tượng về mới khắc sâu đầy đặn lên." Bác sĩ Lục nói.

Phó Sử Ngọ nghĩ nghĩ, không cam lòng nói: "Lúc nhỏ mẹ rất tốt với tôi, ý ông là nói bọn họ không chịu trách nhiệm đó hả?"

Bác sĩ Lục cười một tiếng, cũng không nói rõ: cha mẹ như vậy còn không tính là không chịu trách nhiệm hả? !

Phó Sử Ngọ đã lớn thế này, đôi khi cũng thực tịch mịch, cho nên y cũng không phải không oán cha mẹ không chịu trách nhiệm, ở đâu ra cái đạo lý bỏ con mình lại cho bảo mẫu chiếu cố. Hàng năm chỉ có thể viết thư liên hệ, sau đó có máy tính cá nhân mới đổi thành gởi mail. Cả webcame cũng ít đến đếm được trên một bàn tay.

Phó Sử Ngọ ủ rũ, nói: "Bọn họ thật sự rất bận, trong sở đều là vệ binh thủ vệ súng thật đạn thật, cả ngày vội đến quay vòng vòng, nhiệm vụ nghiên cứu rất nặng nề!"

Bác sĩ Lục nói tiếp: "Kế tiếp chúng ta nói đến vấn đề khác. Kỳ thật bản nhân anh Phó chỉ có ấn tượng đại khái đối với ký ức khi còn bé, mà không nhớ rõ chuyện gì cụ thể. Nói cách khác anh nhớ mẹ rất tốt với anh, nhưng cụ thể là gì, anh cũng không nói ra được."

Ôn Triệu Minh kinh ngạc: "Tại sao lại vậy?"

Bác sĩ Lục lãnh tĩnh nói: "Rất có thể lúc anh rời đi nơi đó đã bị người ta ám chỉ tinh thần. Đó cũng là một loại thôi miên, nhưng kỹ thuật rất cao, một chút dấu vết tôi cũng tìm không ra. Hơn nữa tôi cảm thấy, tình tiết trong mộng của anh Phó rất có thể là ký ức khi còn bé của anh. Theo cấp bậc dị năng tăng lên, tinh thần lực của anh cũng càng ngày càng mạnh, ám chỉ lúc trước chậm rãi sẽ mất đi hiệu lực. Anh sẽ càng ngày càng nhớ lại nhiều ký ức trước kia."

Phó Sử Ngọ triệt để nói không ra lời .

Bác sĩ Lục nói: "Hơn nữa tình cảnh trong mộng xuất hiện mâu thuẫn với thực tế, có khả năng lớn có liên quan đến sự kiện tạo thành chứng phobia của anh."

"Nói cách khác, tôi mơ thấy cuối cùng người tới cứu tôi, thật là mẹ à?" Phó Sử Ngọ ngẩng đầu nhìn bác sĩ.

Bác sĩ Lục gật đầu nói: "Khả năng rất lớn. Khi ám chỉ tinh thần hoàn toàn biến mất, chướng ngại cản trở anh hồi tưởng lại liền tiêu tan hết."

Phó Sử Ngọ thất hồn lạc phách rời khỏi phòng khám của bác sĩ Lục, phía sau Ôn Triệu Minh đang đàm luận một trận về đạo đức nghề nghiệp với bác sĩ Lục.

Bác sĩ Lục dở khóc dở cười cam đoan phẩm đức nghề nghiệp của ông là tiêu chuẩn cao, tuyệt đối sẽ không tiết lộ * của người bệnh. Ôn Triệu Minh thanh toán thù lao rồi vừa lòng rời khỏi phòng khám.

Bác sĩ Lục nhìn theo bọn họ rời đi, mới tiền nhận được xác thực không ít.

Ông thở dài một tiếng, trở lại văn phòng hoàn chỉnh ghi chép ca bệnh, trong đó có các loại bệnh ông đã khám qua. Tương đối tường tận. Dựa theo lệ thường, tên của người bệnh là nặc danh, chỉ có ông mới biết đó là ai.

Phó Sử Ngọ là một ca bệnh rất hiếm thấy, nếu là trước kia, ông nhất định sẽ thuyết phục đối phương thử phá giải ám chỉ tinh thần, tăng nhanh tốc độ khôi phục ký ức của y.

Đối với quá khứ của Phó Sử Ngọ, ông bác sĩ vẫn luôn biểu hiện thực lãnh tĩnh này cũng cảm thấy tò mò.

Bác sĩ Lục ghi xong ca bệnh rồi sắp xếp lại, sau đó khóa phòng khám, đi bộ về nhà.

Bác sĩ Lục vừa đi vừa suy tư, kỳ thật có một việc ông thật sự khá hoang mang. Bản thân ông kỳ thật đã có tiêu chuẩn bậc thầy thôi miên, lại không cách nào phát giác chút dấu vết Phó Sử Ngọ đã bị người ta động qua tay chân, không thể không nói điều này khiến ông cảm thấy quá thất bại.

Mà lúc đó là hai mươi năm trước! Lúc đó quốc nội đã có loại cao thủ này rồi sao, ông lại chưa từng nghe nói qua.

Thật sự là nhân ngoại hữu nhân a.

Sau khi bác sĩ Lục về đến nhà, phòng khám vốn không có ai lặng lẽ ẩn nhập một người, người đó rón rén đi vào văn phòng. Mở tủ hồ sơ bệnh án ra, ngón tay phất qua một dãy bệnh án chỉnh tề, rồi dừng lại ở cái mới nhất.

Phó Sử Ngọ im lặng suốt quảng đường đi, Đường Húc Hải muốn nói lại thôi nhìn y, cũng không biết nên an ủi thế nào. Tình huống của Phó Sử Ngọ quá đặc biệt, làm người ta không có biện pháp nhẹ nhàng nói ra mấy câu là có thể an ủi được.

Đường Húc Hải yên lặng nhìn con đường phía trước, lúc trở lại hoa uyển Tây Sơn, hắn mới mở miệng: "Sử Ngọ, bất kể về sau cậu có thể nhớ lại hay không, tôi nhất định sẽ giúp cậu tìm được cha mẹ. Làm rõ ràng chuyện làm cậu hoang mang." Sau đó hung hăng đập cái đứa chết tiệt nào dám can đảm khi dễ y lúc bé một trận. [Ha hả, dám không]

Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái, tâm tình vẫn luôn tối tăm lập tức tốt lên, thậm chí y còn lộ ra một nụ cười: "Cám ơn anh."

Hai người nhìn nhau, sau đó mỉm cười. Rất có cảm giác như 'cái gì cũng không nói nữa chỉ có thế giới của hai người'.

Khiến Ôn Triệu Minh tính hướng so thước thẳng còn thẳng hơn ngồi ở phía sau cũng có cảm giác là lạ.

Hai người vô ý thức sến súa xong, Đường Húc Hải mới như tỉnh mộng: "Đúng rồi, tôi đều chỉnh hợp tốt đội viên. Lần này hai đội ngũ trước, cả đội trưởng đội phó một đội lấy mười người. Mà hai đội mới lập mỗi đội cũng lấy mười người. Trừ lấy tinh nhuệ ra, còn có thể để bọn họ mài giũa cho nhau."

Phó Sử Ngọ ừ một tiếng nói: "Lần này đi mang Chân Tử đi chung, Miêu Gia không cần dẫn theo."

Đường Húc Hải nói: "Cũng tốt. Chân Tử ở nhà chắc cũng cảm thấy nghẹn chết."

Chân Tử bây giờ là phụ trách quản lý hậu cần, ban đầu là vì vết thương trên người cô chưa khỏi, để cô tĩnh dưỡng cho khỏe. Sau đó đội ngũ thành hình, cho cô gia nhập đội nào cũng thành vấn đề, đội trưởng hai đội thiếu chút nữa đánh nhau chỉ để giành cô.

96. Chương 96

May mắn Phó Sử Ngọ trời sinh trì độn, chỉ cho là mình đã trả xong nhân tình, đối mặt với Hollande cũng cực kì bình tĩnh.

Phó Sử Ngọ kiểm duyệt hoàn tất, Đường Húc Hải vẫy tay một cái, 42 người sôi nổi lên xe. Lần này vẫn là xe thiết giáp xung phong, mấy chiếc quân xe được cải tiến càng chắc chắn thì đi theo phía sau.

Lần này lái đi không chỉ là Hummer quân dụng, còn có xe vận binh Ôn Triệu Minh đặc biệt mua về. Loại xe bọc kín thế này, không những chở được càng nhiều người mà còn tương đối giữ ấm, cho nên liền kiếm trước sau 5 chiếc.

Nhìn thấy mấy chiếc xe mới tinh vừa mua thêm, Đường Húc Hải cảm thấy có một gian thương làm hậu cần thật quá hạnh phúc .

Lần này Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ trực tiếp lái chiếc Hummer đi thứ hai, phía trước là Lưu Hoằng mang theo đội thứ ba vừa thành lập ngồi trên thiết giáp, trung gian là đội thứ hai, đi cuối cùng là đội 4 Hollande mang.

Phong Quận vốn có đường tắt để đi, nhưng cần chạy qua cây cầu vượt sông, đáng tiếc hiện tại cầu đã bị hủy. Mà đường hầm dưới nền đất lại nối thẳng đến vườn cây, mà toàn bộ vườn cây không có cửa. Điều này khiến bọn họ không thể không đi đường vòng.

Lộ trình từ Phong Quận đến Phái thành vốn chỉ có mấy giờ, nhưng cầu gãy, lộ trình liền biến thành một ngày mới đến được.

Bọn họ phải vòng qua tới chỗ thượng du qua sông trước, sau đó chạy đến Phong Quận.

"Đi Phong Quận một chuyến đã vòng xa như vậy, còn không bằng kêu bọn họ mở một cái lối vào ở đường hầm đáy sông cho rồi." Đường Húc Hải nói.

Phó Sử Ngọ nói: "Đây là để phòng ngừa phát sinh chuyện alien lẻn vào lần nữa, trước kia Phái thành cũng đã có tình trạng alien theo ống dẫn tiến vào nội thành. Lũ alien thậm chí sẽ bò vào cống thoát nước vẫn còn dưới sông để chui vào. Một khi cửa vào kia bị công phá, bên này thật không dễ phòng thủ, vườn cây cũng sẽ gặp rắc rối."

Một lát sau, Đường Húc Hải nói thêm: "Xem ra nên đặc biệt bồi dưỡng một lớp, chuyên phụ trách điều khiển xe thiết giáp."

Phó Sử Ngọ nói: "Có nhất thiết không?"

Đường Húc Hải nói: "Đại bác trên thiết giáp và dụng cụ dò alien cấp 3 đều cần người trải qua học tập mới có thể khống chế. Dụng cụ trên màn hình xe cũng phức tạp hơn loại ô tô bình thường nhiều."

Phó Sử Ngọ nói: "Anh quyết định đi."

Đường Húc Hải quay đầu nhìn y một cái, mặt Phó Sử Ngọ thực bình tĩnh, có vẻ đã không bị chuyện hôm qua ảnh hưởng nữa.

Đường Húc Hải cố ra vẻ không có việc gì hỏi: "Không nói chuyện được với Hollande, cậu có thấy không vui không?"

Phó Sử Ngọ nghi hoặc nhìn hắn: "A?" Vì cái gì không nói chuyện với Hollande y sẽ không vui?

Đường Húc Hải nói: "Trước đó không phải cậu với anh ta khá quen sao, cũng rất thân. Lần này cũng không kịp nói chuyện, hồi sáng Hollande vẫn luôn nhìn cậu."

Phó Sử Ngọ quay đầu nghiêm túc nói: "Tôi chỉ coi Hollande là một cấp dưới bình thường thôi, không có suy nghĩ gì khác. Sẽ không coi anh ta trở thành bạn." Lại càng sẽ không để anh ta vượt qua được anh.

Lấy EQ của Phó Sử Ngọ lúc này biết biểu lộ với người thương là những người khác không mấy quan trọng đối với y đã là một bước tiến lớn. Phó Sử Ngọ tự nhận tim của mình nhỏ lắm, muốn tiếp nhận một người cũng phải nhìn thiên thời địa lợi.

Đáng tiếc khả năng lĩnh hội của Đường Húc Hải còn chưa tiếp thu nổi lời "Tỏ tình" cấp thấp này, nhưng cũng đủ để hắn mừng thầm. Quá đỉnh ! Tên kia cả bạn bè với Phó Sử Ngọ cũng không phải, chỉ coi là cấp dưới hà, càng bi thôi a!

Đường Húc Hải trong lòng đại tán Phó Sử Ngọ làm tốt lắm, cả người đều thấy nhẹ nhõm bay bỗng lên.

Thấy hắn vui vẻ, tâm tình Phó Sử Ngọ không hiểu sao cũng tăng lên cấp tốc.

Qua đến bên thượng du, binh đoàn Phái thành hoạt động ở đây cũng giảm rất nhiều.

Đôi khi cũng nhìn thấy bóng alien chạy qua, nhưng bên này nhiều người, alien cũng không "có mắt không tròng" muốn chết mà nhào qua.

Đoàn xe dựa theo hệ thống hướng dẫn thuận lợi chạy đến đường huyện Phong Quận, đường rất xóc nảy. Phó Sử Ngọ ngồi trên ghế lắc tới lắc lui, y duỗi đầu nhìn nền đường, nó đã bị thực vật hai mùa hạ thu sinh trưởng quá tốt hủy hoại hai bên, dẫn đến mặt đường vỡ ra các lỗ lớn lớn nhỏ nhỏ.

Y bắt đầu lo lắng, qua một mùa đông, mùa xuân cỏ dại nẩy mầm, càng sẽ triệt để phá tan đường lộ này.

Đường Húc Hải thần giao cách cảm nói: "Xem ra về sau cần cho dị năng giả thạch hệ tu sửa con đường lần nữa, bằng không hệ thống đường quốc lộ đều bị phế bỏ."

Phó Sử Ngọ cảm thấy hai người cùng nghĩ đến một chuyện, lập tức rất có dục vọng nói chuyện phiếm, hai người liền phát triển xu thế đó, hàn huyên tình huống tất cả các ngành nghề.

Đường Húc Hải hỏi: "Nếu về sau yên bình rồi, cậu sẽ làm cái gì?"

Phó Sử Ngọ buồn rầu nghĩ nghĩ: "Tôi cái gì cũng không biết, chỉ rành mấy tri thức chuyên nghiệp về thiết kế nội thất. Đại khái sẽ làm tiếp việc có liên quan? Anh thì sao?"

Đường Húc Hải cũng không nghĩ ra được: "Tôi chỉ biết đánh đánh giết giết, công việc của người thường không hợp với tôi. Tự mình kiếm việc cũng không biết có thể làm cái gì."

Hai người lập tức quên bén mất khả năng của mình: một tên có kỹ năng thiên phú súng thần bắn bằng ý thức của mình, một tên khác lại còn biết khống chế kim loại sắt thép hút vào người không còn một mảnh. Cả hai đều ở không mà đang phát sầu về chuyện sau này phải làm việc gì kiếm sống hết nửa ngày.

Hai người buồn lo vô cớ nghĩ, chắc không đến nổi sau này không kiếm được việc làm đâu ha? Nếu thật sự xảy ra, để Ôn Triệu Minh nuôi đi. Nể mặt giao tình thân thiết, chắc ảnh sẽ không nhìn hai người họ đói chết đâu.

Nếu Ôn Triệu Minh ở đây, thế nào cũng phun vào mặt hai người một trận. Thật sự coi Long Cốt anh tổ chức ra là cái gì hả. Cho dù về sau thật sự khôi phục sinh hoạt bình tĩnh, tài phú hiện tại tích góp từng tí một kia cũng đã đủ cho hai người ăn không ngồi rồi sống đến chết già.

Nói chuyện phiếm cả đường đi nên không thấy mệt, thời gian trôi rất nhanh, chậm rãi cũng đã đến gần mục tiêu quặng mỏ. Lúc này alien hoạt động chung quanh càng ngày càng nhiều, thấy đoàn xe loại nhỏ của bọn họ cũng không sợ hãi lao lên. Vừa đi vừa giết một trận, Đường Húc Hải thông qua bộ đàm bảo đoàn xe dừng lại.

Lưu Hoằng nói bên kia bộ đàm: "Hiện tại cách quặng mỏ còn có 10 km, lúc này liền dừng à?"

Đường Húc Hải dứt khoát nói: "Dừng ngay nơi này, tới gần nữa liền không thể sử dụng bộ đàm, sẽ bị alien cấp 3 phát hiện. Nghỉ và khôi phục ngay tại chỗ, ăn cơm nghỉ ngơi, mỗi đội trưởng đến chỗ tôi để chế định kế hoạch tác chiến một chút."

Những người khác vội vội vàng vàng đong gạo nấu cơm, vài đội trưởng đồng thời gom lại trước xe thiết giáp.

Đường Húc Hải phô một tấm bản đồ ra, nói: "Đây là đạo đồ được đại sảnh công tín cung cấp của mỏ kim loại hiện giờ. Nhưng cũng không thể cam đoan hoàn toàn chuẩn xác, dù sao đã mấy ngày trôi qua, cũng không biết dị năng giả bên trong có điều chỉnh gì hay không."

Lưu Hoằng tựa vào xe thiết giáp, thực tự tại nói: "Chắc cũng không thay đổi tổng thể, nhiều lắm chỉ phong tỏa đường hầm, nhưng chúng ta có dị năng giả, lâm thời mở đường cũng được."

Đường Húc Hải nói: "Dù sao đến lúc đó tập thể hành động. Tận lực đừng kinh động alien cấp 3 khiến chúng rời khỏi hầm mỏ, bằng không đối chiến với alien cấp 4 ở gò đất, sẽ phi thường bất lợi với chúng ta."

Trước đó lúc ở Liễu Nguyên là tiêu hao con cấp 4 đến chết trong phòng hội nghị, nếu tại gò đất, lại cho bọn Phó Sử Ngọ thêm một trăm người, cũng không đủ cho alien kia giết nữa là.

Phó Sử Ngọ nói: "Đến lúc đó tôi sẽ điều tra trước, alien cấp 4 và alien cấp 3 tách ra thì tốt, nếu không khéo chúng ở chung, cũng phải dẫn một con trong đó rời đi."

Đường Húc Hải nói: "Trong mỏ, có hiệu quả tăng mạnh đối với dị năng kim loại và dị năng thạch hệ, đến lúc đó dị năng giả kim loại và dị năng giả thạch hệ đi theo hai đội trưởng Hollande và Lưu Hoằng, nhiệm vụ chủ yếu chính là giết chết alien cấp 4."

Phó Sử Ngọ nói: "Tại Liễu Nguyên chúng tôi từng có một lần kinh nghiệm đối phó alien cấp 4, vẫn là tôi đi phụ trách đội này đi."

Đường Húc Hải lắc đầu nói: "Tôi đi, đến lúc đó tôi trực tiếp mặc áo giáp vọt vào, alien cấp 4 kia không gây tổn thương tôi nổi. Cậu mang theo Lưu Bội Kỳ Thiệu Nhạc cùng những người còn lại cùng đi giết alien cấp 3. Lưu Hoằng, lát nữa anh phát kính nhìn ban đêm cho các đội, chốc nữa chúng ta đi bộ, thừa dịp buổi tối lúc alien nghỉ ngơi giết vào."

"Dạ tập?" Thiệu Nhạc kinh ngạc nói.

Đường Húc Hải nói: "Đúng, chính là dạ tập. Không giống vây thành lần đó, alien vốn là sinh vật nghỉ ngơi ban đêm, không khác mấy các loài sinh vật và nhân loại. Chúng ta phải đuổi tới mỏ trước, khởi xướng hành động lúc buồn ngủ nhất là rạng sáng!"

Phương diện tác chiến đều là Đường Húc Hải – đã từng làm quân nhân quyết định , Lưu Hoằng cũng xuất thân tương tự không có dị nghị gì với chuyện này, người khác cũng không nghĩ ra chủ ý hay hơn, tự nhiên đều nghe theo hắn .

Tối hôm đó ăn xong cơm chiều, an bài người thay phiên canh thủ, còn lại đều lên xe ngủ một lát, chờ đến rạng sáng Đường Húc Hải gọi người thức dậy.

Thiết giáp và những xe khác chạy vào một sơn cốc nhỏ, đám người kia liền trực tiếp trèo đèo lội suối chạy về mỏ kim loại rồi lẳng lặng xâm nhập vào.

Một đoạn thời gian đặc huấn trước kia đã sinh ra tác dụng, bọn họ gần như vô thanh vô tức xuyên qua khe núi, leo qua vài ngọn núi, đi thẳng tới đỉnh có mỏ kim loại.

Phó Sử Ngọ nhỏ giọng nói: “Không thể đi qua tiếp được, phía trước alien quá nhiều.”

Đường Húc Hải đi nửa ngày cả hơi cũng không thấy gấp , thoải mái nói: “Ok, dư lại giao cho tôi. Cậu chú ý vị trí alien cấp 3 và alien cấp 4 đi.”

Phó Sử Ngọ gật đầu nói: “Ừm.” Y quan sát một lát nói: “Đường hầm mới đã bị trực tiếp đánh sụp, nhưng bên ngoài có alien canh giữ nghỉ ngơi. Còn có một nơi khác, cũng bị người ta dùng khối kim loại thật lớn ngăn chặn.”

Đường Húc Hải hỏi: “Alien cấp 3 và cấp 4 không ở cùng nhau?”

Phó Sử Ngọ nói với: “Không chung chỗ, nhưng cũng cách nhau không xa.”

Đường Húc Hải nghĩ nghĩ nói: “Có đường tắt nào không, hoặc là lộ tuyến ít kinh động alien nhất.”

Phó Sử Ngọ nhíu nhíu mày, cẩn thận nhìn thêm một lần nói: “Thực khó… Chờ chút!” mắt Phó Sử Ngọ kinh ngạc trừng lớn, y quay đầu nhìn về phía sân công nhân làm việc và nghỉ ngơi: “Bên kia có một mật đạo sắp đả thông. Nhưng không biết vì cái gì chỉ còn cách hơn trăm mét lại bỏ cuộc.”

Đường Húc Hải cũng quay đầu nhìn hướng đó, rất xa chỉ nhìn thấy một dãy nhà trệt liền nhau, sân rất lớn, đất trống trồng mấy loại cây ăn quả.

Hấn nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn ra chỗ nào không ổn, thấp giọng nói: “Lưu Hoằng anh dẫn người ẩn qua nhìn xem có thể đả thông mật đạo kia không.”

Lưu Hoằng gật đầu, quay đầu kêu đội phó, Bạch Khải Phong của mình khe khẽ lần mò qua bên đó. Không đến 10 phút, hai người đã nhanh chóng trở lại.

Không đợi Đường Húc Hải đặt câu hỏi, Lưu Hoằng liền mặt vã mồ hôi bảo: “Vẫn là đừng đánh chủ ý bên kia! Fml trong sân kia có một gốc cây dị năng, là cây! !”

Nửa đêm khuya, một thân cây rụng hết lá, nhánh thì không gió cũng tự lắc lư, thiếu chút nữa dọa anh tiểu ra quần.

Phó Sử Ngọ kinh ngạc, tim Lưu Bội Kỳ cũng đập lên thình thịch, hấn vội vàng hỏi: “Là cây gì? Có thể nhìn ra không?”

Bạch Khải Phong không quá xác định: “Cây kia… chắc là cây lựu quá?” Hấn quay đầu nhìn Lưu Hoằng.

Lưu Hoằng còn xua tay nói: “Không lá cũng không quả, ai nhìn ra cây gì chứ.”

Bạch Khải Phong nói với: “Chắc vậy, nhánh cây kia rất giống cây lựu kiểng trong văn phòng của chúng tôi trước kia.”

Lưu Bội Kỳ nghe thế hai mắt đều tỏa sáng. Cây lựu cành nhiều, lá nhỏ, quan trọng là quả của nó cũng rất nhiều a! ! Còn nhiều hơn bắp nữa!

Huống chi cây lựu thuộc loại thân gỗ năng lượng phân tử Nguyên cao hơn loại thân cỏ chỉ sống một năm như bắp nhiều, lực sát thương cũng càng mạnh.

Phó Sử Ngọ lãnh tĩnh nói: “Hướng đó đi không thông rồi.”

Đường Húc Hải càng nghĩ, khẽ cắn môi nói: “Không có cách nào chỉ có thể cường công, đến lúc đó tận lực đừng cho alien cấp 3 cùng cấp 4 hội tụ lại!”

Phó Sử Ngọ không lên tiếng, chỉ nhặt một nhánh cây lên bắt đầu vẽ trên mặt đất.

Đường Húc Hải cúi đầu, lấy ra một cái đèn pin nhỏ chiếu sáng cho y.

Phó Sử Ngọ vẽ xong, nhánh cây vẽ ra một vết dài nhợt nhạt tượng trưng cho đường hầm mở: “Chúng ta có thể từ đường hầm này đi vào, sau đó…” Y chọt chọt đường rẽ hai ngã: “Phong tỏa nơi này lại, có thể ngăn cách alien nhiều nhất. Sau đó chúng tôi đi bên trái, Húc Hải các anh đi bên phải. Tách ra rồi cho làm sấp con đường này, như vậy alien hai bên liền không thể hợp lại với nhau.”

Phó Sử Ngọ giương mắt, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nhưng đối lập lại, chúng ta cũng không ra được, một khi phát sinh tình huống nguy cấp, trốn cũng không có chỗ trốn."

Đường Húc Hải nghe xong cũng không sợ ngược lại thực tán thưởng nhìn y: "Cách này rất tốt!"

Phó Sử Ngọ vui vẻ nhấp nhấp môi, y cũng nhờ vào năng lực cảm quan, mới có thể nghĩ ra lộ tuyến tiến công này.

An an tĩnh tĩnh chờ đợi tại chỗ hơn một giờ.

Đường Húc Hải thúc ngựa lên trước, Lưu Hoằng theo sát phía sau, đội 4 và đội 3 xông lên, mỗi người đều nhanh nhẹn lao vào lũ alien đang ngủ say. Dùng đao đâm, dùng dị năng, tận lực xử lý nhanh alien.

Phó Sử Ngọ không dám nổ súng, trên súng của y cũng không có ống hãm thanh. Chân Tử vẻ mặt nghiêm nghị há miệng, năng lượng vô thanh vô tức chấn động không khí, đầu một đám alien như trái dưa hấu bung toét ra.

Nhưng nói đến cùng bọn họ chỉ có 42 người, alien bên ngoài lại chừng mấy ngàn.

"Tê! ! !" Rốt cục một con alien bị bừng tỉnh ré lên, rất nhanh toàn bộ alien ở mảnh đất trống bên ngoài đường hầm đều thức giấc.

"Vọt vào đi! !" Đường Húc Hải cắn răng mở đường phía trước.

"Bình bình bình! ! !" "Thình thịch thình thịch! ! ! !"

Đội viên cũng bắt đầu nổ súng ống trong tay, chân không chút dừng chạy về hướng đường hầm kia.

Đàn alien bị bừng tỉnh phía sau, giương nanh múa vuốt đuổi sát theo bọn họ.

Đường Húc Hải vọt vào đường hầm đầu tiên, nghênh diện tông vào ngực một con alien, Long Cốt song đao trong tay "Phốc" một cái đâm vào ngực nó.

Đường Húc Hải mạnh mẽ kéo xuống, cả người alien rách toạc một đường từ ngực, Đường Húc Hải vọt tới. Lưu Hoằng theo sát phía sau một cước đá văng con alien đã chết qua một bên, Phó Sử Ngọ bước nhanh chạy tới.

Không gian trong hầm rất nhỏ hẹp, đối với dạng tiếp xúc trực tiếp, một đối một này mà nói, Đường Húc Hải căn bản không có địch thủ. Rất nhanh bọn họ vọt tới ngã rẽ thứ nhất Phó Sử Ngọ đã nói, Phó Sử Ngọ hô to một tiếng: "Chính là chỗ rẽ này!"

Lưu Hoằng chưa nói hai lời, lấy ra một trái lựu đạn liền ném nát luôn cái trụ chống đỡ đường hầm. Đến chỗ rẽ thứ hai không cần ai nói, Hollande cũng quăng ra tiếp một trái lựu đạn.

Alien đuổi theo phía sau vừa nhanh lại nhiều, ngay lúc này Lưu Bội Kỳ hít sâu một hơi, quay phắt lại ném ra một nắm hạt cỏ, thiếu chút nữa đã bị alien tha đi rồi!

Hạt cỏ rơi xuống đất điên cuồng sinh trưởng, rất nhanh liền hình thành một tấm lưới khổng lồ.

Phó Sử Ngọ vẫn luôn chú ý, thấy thế cũng quay nhanh lại bắn mấy phát súng. Người phía sau thấy thế cũng dừng lại giết chết lũ alien bị cỏ cuốn lấy.

Đường Húc Hải phía trước không ngừng giết alien tới từ bên kia, Phó Sử Ngọ quyết định thật nhanh nói: "Nổ! !"

Thiệu Nhạc hơi kinh sợ, sau đó lòng tin dành cho y vẫn chiếm thượng phong, hắn bảo thủ hạ cho nổ hủy duy nhất thông ra ngoài này.

Lưu Bội Kỳ thở phào, lưới cỏ của hắn cũng chống không nổi alien .

Phó Sử Ngọ cũng thở ra, mang theo chút an ủi nói: "Đừng lo, lúc ra ngoài chúng ta có thể mở một lối khác."

Phó Sử Ngọ mang người tiến nhanh về phía trước, bên kia Lưu Hoằng đang giết alien, Đường Húc Hải đứng ở lối rẽ chờ y.

Đường Húc Hải mặc áo giáp, giọng hơi rầu nói: "Các anh qua bên kia đi, qua hết tôi liền chặn lối này lại."

Phó Sử Ngọ dứt khoát gật đầu, Thiệu Nhạc mang người trực tiếp đi sâu vào mỏ. Phó Sử Ngọ nhìn vào Đường Húc Hải đội mũ giáp không thấy mặt thật sâu, sau đó mới xoay người đi.

Đường Húc Hải cắn môi, mẹ đản! Phó Sử Ngọ vừa rồi nhìn hắn làm hắn hận không thể nhào qua hung hăng hôn y một cái. Đây là lần đầu tiên hắn sinh ra xúc động mãnh liệt đến vậy.

Cũng không biết Phó Sử Ngọ kính đeo nhìn ban đêm rốt cuộc bắn cho hắn tín hiệu gì, làm hắn thiếu chút nữa hóa thân thành sói .

Đường Húc Hải thu hồi tâm thần, xoay người đi đến hướng Lưu Hoằng, từ hai bên hầm mỏ phía sau chậm rãi kéo ra lớp kim loại thật dày từ từ dung hợp trở thành một bức tường.

Tuy năng lực kim loại biến dị của hắn không thể thao túng kim loại cách xa người, nhưng chỗ này là quặng kim loại, khắp nơi đều có khoáng thạch chứa thành phần kim loại, sức mạnh dưới chân trực tiếp liền truyền ra ngoài.

Đường Húc Hải cảm thấy rất nguy hiểm. Không phải vì nhốt chung với alien cấp 4 phải đối mặt, mà là cảm thấy hiện tại hắn có dấu vết khống chế không được bản thân.

Bên kia làn gió trong tay Thiệu Nhạc như lưỡi dao xay thịt đang hung tàn lượn vòng, trên đường huyết hoa văng khắp nơi.

Thiệu Nhạc mệt liền đổi cho Lưu Bội Kỳ, nhánh cỏ trong tay Lưu Bội Kỳ cứng như kim loại, "Ọt ọt" trực tiếp cắm vào não alien, như vậy tuy cố sức, nhưng cuối cùng hắn cũng có kỹ năng có thể trực tiếp công kích.

Bên này số lượng alien đi theo bên người con cấp 3 cũng không nhiều, càng tới gần nơi nó nghỉ ngơi, lượng alien lại càng ít.

Alien cấp 3 đã sớm mở sóng SV của nó ra không ngừng gọi về lũ alien đến bảo vệ nó, Phó Sử Ngọ có thể nhìn thấy từ trường không ngừng dao động kia.

Phó Sử Ngọ lãnh khốc căng môi, đội viên bên người đều bị y an bài đối phó alien khác, chỉ mình y đi đến góc con alien cấp 3 đang ẩn nấp.

Chỗ Alien cấp 3 trốn rất hẹp, cũng không có loại dàn giáo chống đỡ đường hầm, có thể nhìn ra được là người ta vội vàng đào lên.

Trong không khí ẩm ướt mang theo mùi xác thối làm người ta buồn nôn, trong lớp kính nhìn đêm Phó Sử Ngọ có thể mơ hồ nhìn ra hình dáng xác người, đều là hai đội đến làm nhiệm vụ trước kia.

Mắt Phó Sử Ngọ dán vào alien cấp 3, từ trường SV phát ra chấn động mạnh, alien cấp 3 kinh hách phát ra tiếng rít the thé.

Phó Sử Ngọ dừng một chút, lạnh lùng nhìn chằm chằm con alien cấp 3 bởi vì không gian quá mức nhỏ hẹp mà không cách nào phát huy thiên phú di động nhanh nhẹn cao tốc.

Y đưa tay bắn hai phát súng, alien cấp 3 lấy động tác biên độ nhỏ nhất né tránh.

Phó Sử Ngọ liếc nhìn, uy áp mơ hồ ép về hướng alien cấp 3, alien cấp 3 sợ hãi tới tột độ, đột nhiên phản kháng mãnh liệt hơn nữa. Phó Sử Ngọ trở tay không kịp thiếu chút nữa bị sóng SV của alien cấp 3 phá tan từ trường của y.

Phó Sử Ngọ tăng mạnh đối kháng, lúc này mới cản được cú đánh bất ngờ của alien cấp 3, nhưng cho dù vậy cũng làm Phó Sử Ngọ thấy khó chịu.

Phó Sử Ngọ hung ác lên, năng lượng sinh vật tụ thành một mũi nhọn hung hăng đâm vào não con alien cấp 3.

Con cấp 3 hơi khựng lại, cả người nghiêng đi , Phó Sử Ngọ thở ra, đưa tay đoàng một súng bắn vào chỗ yếu hại kết thúc tánh mạng nó.

Bên Thiệu Nhạc cũng đã giải quyết tất cả alien, lúc này đi tới nói: "Lần này giải quyết alien cấp 3 cũng quá thoải mái ."

Phó Sử Ngọ lạnh lẽo nhìn hắn, Thiệu Nhạc lập tức thu hồi thoải mái đắc ý trong lòng, Phó Sử Ngọ nhạt nhẽo bảo: "Lần này chỉ là may mắn, thuận lợi do địa thế mà thôi."

Phó Sử Ngọ nhìn đến Thiệu Nhạc không dám lên tiếng nữa, má ơi! Đội trưởng thật quá bá khốc huyễn duệ mà.

Phó Sử Ngọ quay đầu nhìn xác chết đã không ra hình người trên mặt đất, nói: "Đem những thi thể này liệm qua một bên, chờ trở về thông báo thân bằng của bọn đến xử trí."

Đúng lúc này, đầu thông đạo kia đột nhiên chạy tới một người.

"Đội trưởng, ngài mau qua đây đi! Phó đội tưởng bị thương rồi!" Người nọ thở dốc hô.

Phó Sử Ngọ cả kinh, không kịp suy tư, liền lao vút về hướng bên kia.

97. Chương 97

Đầu Phó Sử Ngọ trống rỗng, hoàn toàn sợ ngây người khi nghe Đường Húc Hải bị thương.

Từ khi quen hắn tới nay, Đường Húc Hải chưa từng bị thương lần nào. Huống chi hiện tại cả người Đường Húc Hải đều là áo giáp, bọc kín như bưng cả cái khe cũng không có. Cư nhiên lại xuất hiện tình huống bị thương.

Phó Sử Ngọ chạy ào qua, đội viên phía sau y cũng nhanh chân vọt tới bên đường hầm kia.

Lúc này cánh cửa bị Đường Húc Hải phong kín đã tan ra một cái lỗ lớn, Phó Sử Ngọ khom người chui qua ngay.

Con đường chạy tới, nơi nơi đều là dấu vết chiến đấu, Phó Sử Ngọ cũng nhìn thấy có vài đội viên bị thương, nhưng y không kịp nhìn những người này thêm cái nào, đã chạy tới cuối đường.

Liếc mắt một cái đã thấy Đường Húc Hải, Phó Sử Ngọ còn tưởng máu dính trên người hắn đều là của hắn, trái tim như cứng lại mà ngừng đập.

"... Sử Ngọ?" Đường Húc Hải nằm dài trên mặt đất, chỉ có đầu được lót cao. Mặt Phó Sử Ngọ trống rỗng, bộ dáng thất kinh làm hắn đau lòng muốn chết, nếu không phải bị thương, chắc hắn đã nhảy dựng lên ôm lấy y .

Phó Sử Ngọ lúc này mới cảm giác mình như từ trạng thái nằm mơ mù mờ quay về hiện thực.

Y chớp mắt mấy cái kéo kính nhìn đêm xuống, không quay đầu lại đã nói: "Bật đèn."

Đội viên đi theo sau đã chạy tới sôi nổi lấy đèn pin chiến thuật ra thắp sáng.

Trong hầm bỗng sáng lên, Phó Sử Ngọ lúc này mới thấy rõ trạng thái của Đường Húc Hải, con alien cấp 4 kia nằm chết bên cạnh hắn, tư thế hai người y như muốn đồng quy vu tận.

Phó Sử Ngọ hít sâu một hơi nén nghẹn ngào, y dùng lực ho khan một tiếng, sau đó giọng có chút không ổn nói: "Anh bị thương có nặng không?"

Phó Sử Ngọ ngồi xổm bên cạnh hắn, cúi đầu nhìn lồng ngực hắn.

Áo giáp bao trùm người hắn còn chưa thu lại, từ bả vai đến bụng có một vết thương rất dài nằm nghiêng nghiêng, nhìn qua đã thấy máu thịt bầy nhầy.

"Không có gì, chút vết thương nhỏ này không chết đâu mà lo." Đường Húc Hải cười cười bảo.

Lưu Hoằng đứng một bên lập tức lên tiếng mà phá đài của hắn: "Anh cũng giỏi quá ha! Vết thương này trực tiếp mổ bụng được đó? Còn vết thương nhỏ nữa á? !"

Đường Húc Hải trợn mắt nhìn anh, không phát hiện mặt Phó Sử Ngọ trắng thành như vậy rồi hả, còn hù dọa y.

Sắc mặt Phó Sử Ngọ không dễ nhìn dán chòng chọc vào vết thương của Đường Húc Hải, vết thương sâu đến mức thấy cả xương : "Sao lại nghiêm trọng như thế?"

Đường Húc Hải ngượng ngùng cười một tiếng, nói: "Tôi hơi sơ suất. cái đuôi của alien cấp 4 thật lợi hại, không ngờ cả áo giáp hợp kim của tôi cũng có thể trực tiếp bổ rách."

Phó Sử Ngọ nghĩ một cái thôi đã phát hoảng, hồi ở Liễu Nguyên alien cấp 4 trực tiếp bổ chết một quất tàn phế hai, nếu không nhờ áo giáp nói không chừng giờ Đường Húc Hải đã có kết cục như người bị bổ chết kia rồi.

Hốc mắt Phó Sử Ngọ nhịn không được đỏ lên, y nghiêm khắc quát: "Cho dù cả người anh đều có áo giáp, cũng không thể ỷ vào đó mà làm ẩu! Thật sự nghĩ anh cương cân thiết cốt, từ kim loại làm ra hả? !"

Đường Húc Hải thấy y như thế, vội vàng nhận lỗi ngay: "Sau này tôi không bao giờ liều mạng vậy nữa, cậu yên tâm đi."

Nếu không phải mấy cái xương sườn đã được cường hóa tới độ cứng tương đương kim loại này bảo hộ nội tạng của hắn, nói không chừng hắn đã ngủm thật rồi. Lực vung của cái đuôi kia quá mạnh, bổ toạc áo giáp rồi chém rách da thịt, dư thế thì bị xương quai xanh và xương sườn của hắn chặn lại.

Vị trí may mắn là từ trên xuống dưới, nếu là nằm ngang từ trái sang phải chém qua phần bụng… Phó Sử Ngọ nghĩ cũng không dám nghĩ hậu quả đó nữa.

Trong máu Đường Húc Hải chảy xuôi năng lượng kim loại biến dị chuyển hóa phân tử Nguyên, buộc chặt cơ bắp ép mạch máu lại, miễn cưỡng cho máu ngừng chảy. Nhưng vết thương quá lớn hắn không dám nhúc nhích, bằng không tất cả mạch máu đều sẽ vỡ ra.

Lưu Bội Kỳ lúc này cũng xúm lại cúi đầu nhìn vết thương nói: "Như vậy đi, tôi dùng cỏ tạm thời khâu vết thương trước lại một chút, chờ trở về lại tìm bác sĩ xử lý."

Vương Đan giơ đèn pin soi vết thương: "Có ổn không?"

Lưu Bội Kỳ nắm một hạt cỏ nói: "Hiện tại tôi muốn cỏ mọc thế nào thì nó mọc thế đó, cỏ này rất dai, chỉ cần không vận động kịch liệt, chắc cũng không có vấn đề gì."

Phó Sử Ngọ trầm giọng nói: "Được, anh thử xem sao."

Hạt cỏ trong tay Lưu Bội Kỳ bắt đầu nẩy mầm, nó mọc thật dài thật mềm có dạng sợi, đầu thì đủ cứng có thể xuyên thấu làn da.

Vết thương của Đường Húc Hải cần khâu lại, Lưu Bội Kỳ cũng không dám xuống tay, Phó Sử Ngọ thử thử, nhưng tay y lại không ngừng run rẩy. Lưu Hoằng thấy thế , bảo: "Thôi để tôi làm cho."

Lưu Hoằng nhận sợi cỏ, ngẩng đầu nói với người chung quanh: "Đem túi cấp cứu lại đây."

Làm vài bước sát trùng, tay anh ổn định nhíu vết thương của Đường Húc Hải lại, đường may xiêu xiêu vẹo vẹo y như con rết. Đường Húc Hải cúi đầu, miễn cưỡng có thể nhìn thấy tay nghề thô ráp của Lưu Hoằng, hắn ghét bỏ nói: "Xấu hoắc!"

Lưu Hoằng kéo sợi cỏ một cái, Đường Húc Hải đau đến cơ bắp run lên, mồ hôi trực tiếp chảy ào ào.

"Nhẹ chút!" Phó Sử Ngọ nhịn không được la lên. [-.,- Bênh dễ sợ k]

Lưu Hoằng ừm một tiếng trong mũi, sau đó mới lên tiếng: "Tôi chỉ có thế thôi, có người may cho anh là hên rồi , thoả mãn đi nghe chưa!"

Chân Tử trốn sau đám người không dám nhìn cảnh tượng máu chảy đầm đìa này, lúc này mới nhỏ giọng nói: "Anh Hải, muốn em cho anh chút sóng để anh ngất xỉu không."

Đường Húc Hải hừ một tiếng, thập phần rắn rỏi nói: "Không cần."

Mặc dù có áo giáp chắn, nhưng Phó Sử Ngọ dựa quá gần vẫn cảm giác được cơ bắp hắn đang run lên không kiềm nổi, Phó Sử Ngọ vươn tay cầm lấy ngón tay Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải cảm nhận được động tác của y, bao tay thép lặng lẽ bị hắn thu vào trong cơ thể, ngón tay móc lấy tay Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ dùng sức siết chặt lại, lòng bàn tay Đường Húc Hải đều là mồ hôi.

Phó Sử Ngọ không chuyển mắt nhìn vào Đường Húc Hải, lúc này vì chịu đựng đau đớn, Đường Húc Hải cắn chặt hàm răng, biểu tình trên mặt có vẻ dữ tợn vặn vẹo. Nhưng Phó Sử Ngọ không thấy khó coi chút nào, ngược lại còn đau lòng muốn chết.

Phó Sử Ngọ cầm lấy một miếng băng gạc trong túi cấp cứu lau mồ hôi cho Đường Húc Hải.

Lưu Hoằng ngồi bên kia kêu lên: "Anh cũng chùi cho tôi chút đi a."

Phó Sử Ngọ lúc này mới để ý trên mặt Lưu Hoằng cũng bắt đầu chảy mồ hôi, Chân Tử không biết hồi nào đã bị đẩy lên phía trước chốc lát nhìn Phó Sử Ngọ chốc lát nhìn Đường Húc Hải, bằng không liền nhìn tay hai người họ, nhưng lại không dám nhìn vết thương kia. Nghe thế cô lập tức xung phong nhận việc: "Em chùi ngay cho anh."

Cô trực tiếp ngồi xổm bên người Lưu Hoằng lau mồ hôi cho anh, đầu tận lực không nhìn hướng vết thương của Đường Húc Hải.

Lưu Hoằng mắc cười, nói: "Em cũng thấy máu không ít rồi, sao còn nhát cáy vậy?"

Chân Tử nói năng lý lẽ hùng hồn: "Vậy thì sao chứ? Nếu không phải alien, chính là kẻ thù. Cho dù chết thảm đến đâu em cũng không sợ, nhưng đây là người quen đó nha? Em thấy mà đau dùm luôn."

Phó Sử Ngọ sửng sốt, không phải như thế sao. Thấy đau chung, khó chịu không đành lòng. Thương thế trên người đối phương, còn thống khổ hơn nếu bản thân bị thương gấp trăm lần.

Phó Sử Ngọ khẽ khàng nói: "Anh về sau không được bị thương nữa."

Đường Húc Hải mơ hồ nghe thấy, lúc này cũng không dám há mồm nói gì với y, Lưu Hoằng vừa may vừa sát trùng luôn, thật sự rất đau. Hắn mà há mồm sẽ nhịn không được rên đau mất.

Cũng may không thể nói chuyện, bởi vì hắn thật sự không dám đảm bảo với Phó Sử Ngọ rằng hắn về sau sẽ không bị thương, trước kia không bị thương là hên thôi. Alien càng ngày càng lợi hại, rốt cục cũng có loại hình có thể phá tan phòng thủ của hắn, sau này sẽ thế nào thật sự không nói trước được.

Từ khi có áo giáp, Đường Húc Hải gần như đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi. Lần này bị thương xem như cho hắn một giáo huấn, để hắn không dám liều mạng dùng thân thể của mình làm tấm chắn đi đối kháng như vậy nữa.

Tay Lưu Hoằng thực ổn định thực lưu loát, Đường Húc Hải lại không rên đau, vì thế mười mấy phút liền may xong vết thương lại, trong lúc đó Lưu Bội Kỳ lại làm ra vài sợi cỏ.

Khâu châm cuối cùng, quấn một cái kết: "Cỏ của anh rất nhiều công năng ha."

Lưu Bội Kỳ cộng đồng quang vinh nói: "Đúng vậy, tôi phát hiện công dụng của nó rất toàn diện . Có thể dùng để tạo bẫy rập, đống cỏ, dệt lưới, hiện tại có thể dùng để may vết thương."

Chân Tử nói: "Trừ bỏ việc không thể tiến công."

Lưu Bội Kỳ ủ rũ nói: "Trừ không thể tiến công, nó thật sự không có khuyết điểm mà."

Lưu Hoằng bảo Đường Húc Hải thu áo giáp lại, Phó Sử Ngọ giúp hắn cởi áo ra, bôi thuốc lên vết thương, dùng băng vải quấn chằng chịt như xác ướp.

Phó Sử Ngọ lúc này mới nhớ tới những chuyện khác, mà Hollande đã xử lý tốt mấy vấn đề vụn vặt hết rồi. Xác alien bị chồng chất một bên, những người khác cũng đã được xử lý vết thương, khiến đội trưởng là y cảm thấy rất hổ thẹn. Vừa nghe Đường Húc Hải bị thương, y cái gì cũng không suy nghĩ được .

Đường Húc Hải đứng dậy, dưới sự trợ giúp của Phó Sử Ngọ mặc áo vào. Bởi vì không có thuốc tê, hiện tại vết thương còn rất đau, nhưng vẫn đỡ hơn lúc Lưu Hoằng khâu.

Đường Húc Hải nói với Phó Sử Ngọ: "Tôi đã không sao ."

Phó Sử Ngọ ừ một tiếng, lại nhìn hắn mấy lần, phân phó Thiệu Nhạc đặc biệt đi theo hắn, sau đó bước đến cuối đường hầm.

Không gian bên này lớn hơn chỗ alien cấp 3 kia, chẳng qua cuối đường đã bị dị năng giả dùng dị năng chặn lại.

Bên trong trộn lẫn kim loại và đá, nếu không có người dùng dị năng hoặc dùng thuốc nổ, alien tuyệt đối cào không ra được.

Phó Sử Ngọ ngẩng đầu, nói với thủ hạ: "Dị năng giả kim loại, dị năng giả thạch hệ không bị thương bước ra khỏi hàng."

Bảy tám người đứng ra.

Phó Sử Ngọ chỉ vào chỗ bị chặn: "Dọn dẹp sạch sẽ."

Bảy tám người đi qua đồng thời dùng sức, chậm rãi đá và bùn đất từ từ chìm xuống, phần kim loại thì bị kim loại dị năng giả đẩy qua hai bên.

Chỉ chốc lát sau, trước mắt thành một đường hầm hai bên có kim loại gia cố.

Khi chỗ này bị đánh thông, người sống sót bên kia chen chúc chạy qua bên này.

"Các anh là ai?" Nhìn thấy họ, người bên trong vừa mừng vừa sợ, còn mang theo chút cảnh giác.

"Chúng tôi là Binh đoàn Long Cốt, nhận nhiệm vụ tiến cứu viện." Phó Sử Ngọ vẻ mặt nghiêm túc tiến lên.

Bề ngoài cùng khí thế hiện tại của Phó Sử Ngọ rất nhanh lấy được lòng tin và hảo cảm của đối phương, đối phương cảm tạ y: "Cám ơn các anh tới cứu chúng tôi, các anh tới bao nhiêu người? Alien bên ngoài đều bị dọn sạch rồi ư?"

Nói xong, hắn duỗi đầu nhìn quét qua phía sau Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ lắc đầu: "Chúng tôi tổng cộng có 42 người tới, binh quý tinh bất quý đa."

Đối phương vừa nghe họ chỉ đến 42 người, lập tức thất vọng không thôi, alien bên ngoài có hơn vạn, 42 người có ích lợi gì? !

Phó Sử Ngọ làm như không thấy sự thất vọng của hắn, nói tiếp: "Chúng tôi đã giết chết alien cấp 3 và cấp 4. Chờ lâu quá không ai đi ra ngoài không có thức ăn chúng tự nhiên sẽ tản đi, các anh có thể chọn ở lại đây tiếp tục chờ, cũng có thể theo chúng tôi cùng rời đi nơi này."

Đối phương căn bản khỏi cần chọn, cái mỏ này cũng không có vật tư gì, thổ nhưỡng nơi này quá mức cằn cỗi, mộc hệ dị năng giả căn bản không chống đỡ đồ ăn được cho bao nhiêu người, ai cũng đói xanh xao vàng vọt.

Mỗi lần trộm khai quật một con đường đi ra ngoài một chuyến, lần tới cũng bị alien đã chuẩn bị ngăn chặn, làm cho không gian sinh tồn của họ càng ngày càng nhỏ .

Đối phương không chút do dự nói: "Chúng tôi theo các anh rời đi nơi này."

Đường Húc Hải bưng ngực đi đến bên người Phó Sử Ngọ, Thiệu Nhạc phía sau hắn nghiêm khắc chấp hành nhiệm vụ của đội trưởng nhắm mắt theo đuôi theo dõi hắn, bảo hộ hắn không bị thương lần nữa.

"Phía sau các anh có thông đạo khác không, đường chúng tôi tới cho nổ rồi." Đường Húc Hải hỏi.

Phó Sử Ngọ nói trắng ra: "Mà đường kia cho dù có dọn dẹp thì tạm thời cũng không thể đi, bên ngoài có mấy ngàn alien cản ở đó."

Ngay lúc này bên trong có một người lên tiếng: "Có một mật đạo có thể thông ra bên ngoài, trực tiếp dẫn đến khu ký túc xá công nhân bên ngoài mỏ."

Mày Đường Húc Hải hơi nhíu lại, cảm thấy giọng này hình như quen quen.

Một người đi đến, xuyên qua ánh sáng le lói, Đường Húc Hải càng ngày càng cảm thấy y thực quen mặt.

Thiệu Nhạc bên cạnh hắn chần chờ hỏi: “Anh có phải Tần Nhược không?”

Tần Nhược?

Đường Húc Hải không dám tin chớp mắt mấy cái, người trước mắt không gọn gàng như trên TV, quần áo đang mặc bụi bặm dơ bẩn, tóc bết bệt thành từng nhúm, mặt cũng đen đúa .

Hắn quay đầu nhìn nhìn Thiệu Nhạc, đây là Fan cuồng đúng không? Đã như vậy cư nhiên còn nhận ra được.

Tần Nhược cũng không ngờ y thế này rồi còn có người có thể liếc một cái là nhận ra ngay.

Phó Sử Ngọ nhìn nhìn Tần Nhược không khác thợ mỏ bao nhiêu, hỏi: “Là Tần Nhược mà Liễu Miện bảo chúng ta tìm đó hả?”

Mắt Tần Nhược sáng rực lên: “Các anh quen Liễu Miện?”

Phó Sử Ngọ ừ một tiếng nói: “Mấy ngày trước chúng tôi vừa thấy anh ta ở Liễu Nguyên, nghe nói họ đang xuôi nam tìm anh. Tại sao anh lại ở chỗ này?”

Tần Nhược cười khổ: “Một lời khó nói hết.”

Kỳ thật bản thân Tần Nhược có kỹ xảo đặc biệt có thể xu cát tị hung.

Không có kỹ thuật dùng vệ tinh quan sát mật độ alien như Miêu Gia, Tần Nhược cũng có thể tính ra con đường an toàn nhất dẫn đến phía bắc. Không người ngoài nào biết, trong giới giải trí đại minh tinh Tần Nhược còn có ngoại hiệu là “Thần côn”, đương nhiên mọi người cũng ngấm ngầm gọi y là “Miệng quạ đen”, y cũng có thể bấm quẻ, chẳng qua nói ra đều là chuyện xui xẻo mà thôi.

Bởi vì lần nào cũng rất chuẩn, nếu y thật sự có bản lĩnh giúp người ta né xui thì quá tuyệt vời, cố tình y còn vô tội nói y không biết, học nghệ không tinh. Dẫn đến nhân duyên của Tần Nhược càng ngày càng kém.

Kỳ thật, Tần Nhược có năng lực giúp người ta né xui thật. Nhưng cái giá phải trả lại chất lên đầu y, y đương nhiên không muốn rồi. Những người đó bất quá là mấy gã có ý xấu, Tần Nhược tự nhiên vui vẻ ngồi uống trà xem họ xui đến mức nào.

Lần này xuôi nam quay phim, xảy ra chuyện y liền muốn trở về. Nếu chỉ có mình y đương nhiên không thành vấn đề, cố tình lại dư ra một heo đội hữu, người đại diện của y – Bao Phác Duệ.

Bàn về mặt người đại diện- Bao Phác Duệ thực xứng chức, làm bạn Bao Phác Duệ thực đủ tư cách. Nhưng làm đồng đội chạy nạn, Bao Phác Duệ liền thành cản trở.

Cha này béo quá, còn dễ bệnh nữa chứ.

Lúc nhỏ sinh bệnh dùng nhiều hoocmon, muốn giảm cân thế nào cũng không có hiệu quả, sau khi lớn lên cũng chẳng ai quản, ông lại phát triển thành một tên ham ăn, thể trọng thẳng tiến 300 cân.

Tần Nhược và hắn tình cảm rất tốt, tự nhiên sẽ không bỏ lại hắn trong lúc này. Mỗi lần không cẩn thận kéo chân xong, Bao Phác Duệ đều thực xấu hổ. Nhưng ham muốn sống sót, khiến hắn cố thế nào cũng nói không ra câu “Tần Nhược cậu cứ tiếp tục đi đi”.

Tần Nhược là người thường có kỹ xảo đặc biệt, Bao Phác Duệ tuy thành biến dị giả, khí lực trở nên lớn hơn, đáng tiếc vẫn béo y xì, chết nữa còn rất dễ mắc bệnh.

Lần này vốn Tần Nhược đã tính ra được khu an toàn Phái thành tỉnh H càng khuyếch càng lớn, có một con đường an toàn có thể cho họ thuận lợi đến Phái thành. Lúc Bao Phác Duệ đã gầy đến 250 cân đi trên đường, thể lực thường xuyên theo không kịp, tuy hắn đã cắn răng kiên trì, nhưng vẫn làm tốc độ của họ chậm lại.

Bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, bọn Tần Nhược lại bất hạnh gặp phải sóng người trốn đến mỏ Phong Quận, nghênh diện chính là alien cấp 3 và hơn vạn alien, Tần Nhược không thể không thay đổi phương hướng đi theo trốn chạy chung.

Hoàn hảo y tính ra tương lai không quá hung hiểm, cũng an tâm nán lại trong mỏ chờ đợi chuyển cơ. Không nghĩ tới chuyển cơ này cư nhiên là Liễu Miện mang đến .

Tần Nhược kích động đến nước mặt tuôn rơi, mấy ngày nay thật sống không giống người, chờ trở lại thủ đô y quyết định phải lăn lộn chung với Liễu Miện.

Người lúc nãy nói chuyện với Phó Sử Ngọ bảo: "Ôn chuyện về sau lại nói, chúng ta bây giờ nên làm gì?"

Ban đầu đại minh tinh Tần Nhược này cũng làm bọn họ thấy mới mẻ một thời gian, đáng tiếc thời gian qua lâu, cũng liền thành một người thường, nếu là trước kia hắn cũng không dám cứ như vậy đánh gãy đối thoại của bọn họ.

Phó Sử Ngọ hỏi: "Mật đạo các anh nói, có phải là cái chưa đào thông kia hay không?"

Người kia nói: "Đúng là có một mật đạo như vậy, nhưng phụ cận lối ra có một cây lựu dị năng, căn bản không thể tới gần. Cũng chỉ có sân đó khá bí mật, những nơi khác khẳng định sẽ khiến alien chú ý."

Phó Sử Ngọ ẩn chứa lo lắng nhìn thoáng qua Đường Húc Hải, tuy hắn hiện tại đứng rất thẳng, nhưng Phó Sử Ngọ biết hắn đau lắm, phải nhanh chóng chữa trị nữa. Nếu không phải vậy, chờ alien tán đi, hoặc tiêu tốn vài ngày từng chút từng chút dọn ra ngoài cũng được.

Phó Sử Ngọ suy nghĩ một chút, quyết đoán nói: "Liền từ mật đạo kia đi, nghĩ biện pháp bất động thanh sắc giải quyết cây lựu kia."

Lưu Bội Kỳ hưng phấn, hắn sẽ tìm cơ hội đi qua tóm lấy cây lựu a!

Lưu Bội Kỳ thực tích cực đi giúp người của đối phương chỉnh lý đội ngũ, có mấy trăm người ẩn trong Phong Quận, không gian bên trong rất lớn, không khí thật không dễ ngửi.

Vốn điều kiện kín như bưng thế này rất nhanh họ sẽ ngạt chết, nhưng hiện tại có dị năng giả phong hệ, cuồn cuộn không ngừng chuyển hóa tuần hoàn không khí mới mẻ, bọn họ mới có thể ẩn trong này lâu đến vậy.

Tần Nhược trực tiếp mang người Long Cốt đi đến bên kia, đối phó thân cây nọ, Phó Sử Ngọ không để tất cả mọi người đi, mà chỉ kêu tất cả đội trưởng đội phó và Chân Tử theo.

Đi vài bước, vết thương trên người bị cơ bắp khẽ động đau điếng, sắc mặt Đường Húc Hải tái nhợt. Để tiết kiệm điện cho đèn pin, bọn họ chỉ mở một nửa đèn. Ánh sáng rất yếu, Phó Sử Ngọ lại chú ý thấy Đường Húc Hải không dấu vết mà nhíu mày.

"Bằng không anh nghỉ đi, tôi dẫn họ đi qua là đủ rồi."

Đường Húc Hải đanh mặt, mặt không đổi sắc nói: "Tôi không sao."

Cũng không phải hắn làm mình làm mẩy với Phó Sử Ngọ, mà là không đanh mặt như vậy, sẽ lộ ra thần sắc suy yếu khiến hắn không thể chịu nổi.

Phó Sử Ngọ rất rõ tính cách quật cường của hắn, lúc chân bị thương như thế, lần này vẫn như thế.

Phó Sử Ngọ nhịn không được nổi giận: "Không phải đã nói nếu không thoải mái nhất định phải nói sao, vì cái gì anh cứ cậy mạnh? Nếu thương thế của anh lại nặng thêm thì làm sao?" Nói tới cuối giọng của y cũng có chút run run.

Đường Húc Hải lập tức khẩn trương, Phó Sử Ngọ quan tâm hắn khẩn trương hắn, hắn vui muốn chết, nhưng lại không muốn thấy Phó Sử Ngọ sốt ruột bật khóc. Hơn nữa đang nhiều người như vậy nữa chứ, duy trì hình tượng uy nghiêm của đội trưởng vẫn luôn là trọng trách của hắn, bộ dáng yếu ớt của Phó Sử Ngọ để mình hắn thấy thì tốt rồi, không cần để người khác hưởng hời!

"Rồi rồi, tôi không đi . Tôi đứng ngay ở bên này chờ." Đường Húc Hải không đi, cứ như vậy tựa vào một bên.

Phó Sử Ngọ muốn cho hắn về mỏ, Đường Húc Hải lại kiên trì ở lại bên này. Phó Sử Ngọ không có cách, đành phải cho một người lưu lại với hắn.

Chân Tử lúc này lên tiếng: "Năng lực công kích của em đại khái không thể giúp cái gì. Đội anh Lưu không phải muốn thu phục cây lựu kia sao? Lực sát thương của em quá lớn, em không đi đâu. Ở lại đây chiếu cố Anh Hải."

Phó Sử Ngọ cảm thấy cô là con gái khẳng định rất chu đáo, vì thế liền yên tâm mang người dọc theo mật đạo hướng về ký túc xá khu công nhân.

Một lát sau bọn họ đã đi mất bóng, Đường Húc Hải vẫn quay đầu nhìn mãi. Một lúc lâu sau mới hít sâu một hơi.

Hắn vừa quay đầu lại, Chân Tử giơ cái đèn pin vẻ mặt tò mò nhiều chuyện nhìn hắn nói: "Anh Hải, anh có chuyện rồi nha!"

Mày Đường Húc Hải hơi run, giả ngu hỏi lại: "Nói bậy cái gì đó?"

Chân Tử đeo vẻ mặt "Đừng giả ngu ngơ" nói: "Anh lừa ai cũng không nên lừa em. Lúc trước nếu không phải em cho anh biết Hollande đang theo đuổi anh Phó, không chừng đến bây giờ anh còn mơ mơ hồ hồ đó nghen."

Đường Húc Hải suy nghĩ chút, quả thật lúc trước là Chân Tử nói cho hắn biết chuyện này, bằng không hắn còn ngây ngô không rõ. Nói không chừng Phó Sử Ngọ bị bắt cóc mất cũng không biết tại sao mình buồn bực.

Hắn nghiêm túc nói: "Chuyện ấy đúng là anh phải cám ơn em."

Chân Tử nói câu này kỳ thật cũng muốn gạ hỏi chút thôi, lại không ngờ gạ được Đường Húc Hải nói thật luôn .

Chân Tử nén kinh ngạc: "Anh Hải, anh có ý đó với anh Phó thật hả?"

Đường Húc Hải thực bình tĩnh nói: "Dù sao anh quyết định nếu sau này muốn tìm người bầu bạn, vậy người đó trừ Sử Ngọ ra thì không thể là ai khác."

Hắn nói kiên định như vậy, chỉ nháy mắt Chân Tử đã bị cảm động.

Chân Tử chớp mắt mấy cái, nhìn hắn hỏi: "Vậy ý của anh Phó là sao vậy anh?" Phó Sử Ngọ có thích ai? Chắc cũng chỉ có thể là Đường Húc Hải quá.

Trước kia Chân Tử đoán không ra khuynh hướng rõ ràng của Phó Sử Ngọ, nhưng lúc bị thương, Phó Sử Ngọ thật sự quá nặng tình với Đường Húc Hải.

98. Chương 98

Đường Húc Hải nói: "Sử Ngọ chắc là chưa phát hiện, trước đó y từng nói tạm thời sẽ không suy xét chuyện tình cảm gì hết."

Chân Tử hơi nhíu mày hỏi: "Vậy anh Hải, suy nghĩ của anh thế nào? Có nghĩ tới việc nói cho anh ấy biết không?"

Đường Húc Hải tự nhiên cũng nhận thấy địa vị của mình trong lòng Phó Sử Ngọ rất quan trọng, nhưng sự quan trọng này mang tính chất gì, hắn cũng không nắm chắc. Đúng là vì yêu mà sinh ra sợ hãi, bởi vì quá thích và coi trọng mới nhát gan. Hắn không dám cũng không đành lòng phá hư loại quan hệ hiện nay.

Đường Húc Hải dừng một chút rồi nói: "Hiện tại anh không tính nói cho cậu ấy biết."

Chân Tử lập tức sinh ra cảm xúc đồng tình, nam nam yêu nhau bất kể vào lúc nào cũng gian nan như vậy.

Chân Tử nghiêm túc nói: "Không cần dễ dàng buông tay, cũng không nên nản chí ủ rũ. Tầng mây tan, mới nhìn thấy ánh trăng. Chỉ cần anh toàn tâm toàn ý đối đãi anh Phó, anh ấy sẽ cảm nhận được tâm ý của anh ."

Đường Húc Hải quay đầu nhìn cô, nói: "Em cổ vũ anh đó hả? Cám ơn."

Chân Tử ngại ngùng cười, tuy ban đầu thật sự có ý tám chuyện xem náo nhiệt, nhưng khi bản thân dính líu vào, liền không khỏi lo lắng cho đương sự. Thế giới 2 chiều và 3 chiều khác nhau thật lớn a, Chân Tử cảm thán.

Đường Húc Hải chần chờ một chút, hồi tưởng lại kế sách theo đuổi không đáng tin kia của Miêu Gia. Nhỏ giọng hỏi: "Về phương diện theo đuổi người ta, em có đề nghị gì không?"

Tinh thần Chân Tử chấn động, thập phần tích cực nhiệt tình đưa ra đối sách: "Đương nhiên. Hiện tại vấn đề của hai anh, không phải chính là anh Phó cứ tỉnh tỉnh mê mê căn bản không ý thức ra được sao. Nếu là vậy, anh Hải anh phải biểu hiện đủ mập mờ, mới có thể khiến anh Phó ý thức được không khí không đúng lắm. Chờ ảnh tự thông suốt, đến lúc đó nhìn phản ứng của ảnh là được. Nếu ảnh tỏ vẻ không bài xích, vậy chứng minh anh có hy vọng. Nếu ảnh bài xích, anh Hải anh liền đừng tiếp tục biểu hiện ái muội nữa, không nói rõ, cũng sẽ không tổn thương tình cảm."

Đường Húc Hải vừa nghe, rất có lý nha, so với tên nhóc Miêu Gia kia mà nói thì rõ ràng sáng tỏ dễ thao tác mà cũng đáng tin hơn nhiều.

Đường Húc Hải khiêm tốn hỏi: "Làm sao xem như biểu hiện mờ ám vậy?"

Chân Tử nghĩ nghĩ nói: "Lúc bên nhau chế tạo chút lãng mạn tình thú đi? Cái này em cũng không rành lắm. Ánh mắt nha, ngôn ngữ nha, tứ chi tiếp xúc nha. Tóm lại anh tự nắm chắc. Lúc thích một người, có vài thứ không cần học cũng biết."

Đường Húc Hải cảm thấy Chân Tử đã cho hắn một khóa rất hữu dụng, bắt đầu nghiêm túc tự hỏi.

Bên kia Phó Sử Ngọ đã mang người chạy tới cửa ra mật đạo gần cây lựu.

Nhìn nhìn tình cảnh hiện trường, Phó Sử Ngọ mới hiểu được vì cái gì mật đạo này bị bỏ qua. Bên này đã đào đến rễ của cây lựu, nếu muốn đào tiếp lối ra, nhất định phải dọn sạch bộ rễ cây luôn.

Cây lựu đương nhiên không mặc kệ được. Dưới sự công kích của nó, người trong mỏ không thể không lui tán.

Đèn pin chiếu xuống, nơi cách hơn mười thước lộ ra một mảng rễ cây to lơn. Có thể đã cảm giác thấy người đến, rễ cây kia như uy hiếp mà ngóc đầu lên uốn éo.

Người xem sởn cả gai óc, không rét mà run.

Thiệu Nhạc nói: "Mịa! Ghê tởm quá, y chang Mỗ Mỗ trong Nhiếp Tiểu Thiến ấy. cái này là thụ yêu thì có."

Lưu Bội Kỳ ngược lại nhìn đến hai mắt tỏa sáng, không cảm thấy khủng bố chút nào: "Nhìn xem, có sức sống quá chừng a! Mùa đông còn tinh thần như vậy. Dùng hạt của nó để trồng, nhất định rất lợi hại đó!"

Thiệu Nhạc lập tức cách ly hắn thật xa.

Phó Sử Ngọ quan sát một chút, nói với Lưu Bội Kỳ: "Anh tính làm thế nào, tự tính cho vừa đủ đừng tạo ra động tĩnh kinh động đến alien."

Lưu Bội Kỳ suy nghĩ một chút nói: "Tôi thử xem có thể lợi dụ không."

Nói xong, hắn liền dùng dị năng mộc hệ bắt đầu chuyển vận đến chỗ rễ cây lựu.

Cây lựu ban đầu lập tức rụt lại, sau đó thật sự trốn không thoát, mới nhận ra đó là năng lượng hữu ích cho nó, nên chậm rãi bắt đầu hấp thu.

Theo lý thuyết, mùa đông thực vật đều rụng sạch lá, tiến vào trạng thái ngủ đông. Nhưng vậy không có nghĩa là nó sẽ từ chối không nhận dinh dưỡng đưa đến miệng.

Kỳ thật Lưu Bội Kỳ cũng coi như tương đối may mắn, đúng lúc trong mùa này, cây lựu không có quả cũng không có lá, không có cách nào công kích. Bọn họ lại đến từ dưới lòng đất, rễ cây vốn chính là yếu hại của chúng, đối phó rễ cây tính ra cũng dễ hơn.

Lưu Bội Kỳ chuyển vận một lát rồi ngừng, cây lựu mờ mịt lắc lắc rễ. Lưu Bội Kỳ thăm dò vươn tay, đi về phía trước hai bước, cây lựu kia đột nhiên điên cuồng vung vẫy lên, đùng đùng đùng quất bùn đất trong mật đạo tung bay. Lực đánh tương đối hung ác, đất trên vách đá bị quất ra từng vệt sâu hóm.

Coi ra dụ dỗ vô dụng.

"Đừng đến gần nữa!" Phó Sử Ngọ nhíu mày quát nhỏ.

Lưu Bội Kỳ dừng bước, lại lần nữa dùng dị năng mộc hệ đút cho.

Làm mấy lần như thế, chậm rãi Lưu Bội Kỳ đi tới càng gần hơn. Phó Sử Ngọ không cho phép hắn đi về phía trước nữa, một khi cây lựu công kích, Lưu Bội Kỳ có thể sẽ gặp nguy hiểm .

Lúc này Lưu Bội Kỳ lại lấy ra hạt cỏ, ném một bó to vào rễ cây, hạt cỏ nẩy mầm mở ra một cái lưới thật lớn, cố định lại toàn bộ rễ cây, làm nó không có biện pháp giương nanh múa vuốt quất người nữa.

Điều này chọc cho cây lựu nóng nảy, điên cuồng giãy giụa lên, Lưu Bội Kỳ nhân cơ hội chạy tới thò tay đặt lên rễ cây hấp thu năng lượng mộc hệ trên người nó.

Phó Sử Ngọ rõ ràng có thể cảm giác được từ cây lựu bắt đầu khởi động sức mạnh tràn vào bàn tay Lưu Bội Kỳ, sau đó đụng vào năng lượng mộc hệ của Lưu Bội Kỳ rồi tan mất, y hỏi: "Anh làm gì vậy?"

Lưu Bội Kỳ nói: "Tôi tiêu hao hết năng lượng của nó trước, như vậy lát nữa mới tiện cắt cành cắt rễ, mang nó đi luôn." Trong khoảng thời gian gần đây, Lưu Bội Kỳ đã nghiên cứu tri thức về phương diện này không ít, cũng chính là vì hôm nay đây.

Phó Sử Ngọ suy nghĩ một chút quay đầu bảo Thiệu Nhạc: "Anh trở về kêu một dị năng giả hỏa hệ."

Trong chốc lát một dị năng giả hỏa hệ chạy chậm đến. Phó Sử Ngọ nói với hắn: "Anh phóng lửa ở gần rễ cây lựu, như vậy dễ đối kháng, cây lựu sẽ tiêu hao năng lượng càng nhanh."

Dị năng giả hỏa hệ kia đi tới, phóng một ngọn ngọn lửa nhỏ. Rất nóng, lại không đến mức đốt quéo cây, chỉ làm rễ cây ấm lên.

Hai bên tiêu hao lẫn nhau, không bao lâu cây lựu rõ ràng đã xuất hiện trạng thái uể oải.

Phó Sử Ngọ ôm cánh tay nhìn, y thường xuyên dùng năng lực cảm quan nhìn Đường Húc Hải trong mật đạo, hắn và Chân Tử đang ngồi ở đó không động. Y yên tâm rất nhiều, còn di động đến phía trên quan sát lũ alien.

Lúc alien cấp 3 chết khiến lũ alien nóng nảy, chúng còn không ngừng bồi hồi ở cửa bọn họ vào mỏ không chịu rời đi. Rất nhiều alien tông vào cửa đường hầm, muốn chen vào bên trong.

Đại đa số alien đều bị hấp dẫn, khu ký túc xá công nhân bên này lại càng không gây chú ý .

Phó Sử Ngọ nhịn không được giục: "Mau giải quyết đi."

Lưu Bội Kỳ ừ một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc tăng nhanh sức mạnh phát ra. Đại khái trôi qua gần một giờ, cây lựu cuối cùng cũng bại trận rũ rễ xuống không giãy giụa nữa.

Phó Sử Ngọ thấy thế liền kêu: "Khỏi phóng lửa nữa ."

Lưu Bội Kỳ cũng quay đầu nói với dị năng giả hỏa hệ kia: "Còn lại tôi tự tới."

Người nọ gật gật đầu, lui ra sau.

Chờ đến khi cây lựu triệt để không động, Lưu Bội Kỳ tìm người hỗ trợ, dựa theo phân phó của hắn bắt đầu cắt rễ.

"Cây lựu sẽ không chết chứ?" Thiệu Nhạc vừa cắt rễ, vừa hỏi.

Lưu Bội Kỳ lúc này đã mệt chết đi được, nhưng quá hưng phấn khiến hắn tinh thần sáng láng, hắn liếc xéo Thiệu Nhạc một phát: "Miệng quạ đen không hà, không biết nói dễ nghe chút hả. Cây không sao hết, chờ vận trở về cắm vào trong đất, lại bổ sung cho nó chút năng lượng thì tốt rồi."

Thiệu Nhạc nói: "Đội trưởng Lưu, anh tính trồng cây lựu này ở chỗ nào?"

Lưu Bội Kỳ suy nghĩ một chút, nói: "Ở vườn cây tôi có một nhà kính, trồng nó ở đó trước đi."

Bên này Phó Sử Ngọ quay đầu nói với người phía sau: "Có thể gọi người lại đây, chuẩn bị rút lui."

Hollande gật đầu một cái, đi trở về, Vương Đan cũng đi chung hỗ trợ gọi người đến.

Lần này bị thương nặng nhất chính là Đường Húc Hải, sau khi cây lựu bị chế phục, mật đạo rốt cục được đã thông .

Phó Sử Ngọ dẫn người đi ra ngoài trước rồi tiếp ứng Đường Húc Hải đi lên.

Phó Sử Ngọ vươn tay giữ chặt Đường Húc Hải, Đường Húc Hải nhói một cái, nghĩ nghĩ liền thả lỏng thân thể, dựa hết trọng lượng lên người Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ lập tức lo lắng: "Làm sao vậy? Vết thương đau hả?"

Đường Húc Hải không cần làm bộ cũng rất suy yếu, hắn nói: "Có thể là mất máu quá nhiều, không còn sức lực nữa."

Phó Sử Ngọ không nói hai lời vươn tay chống đỡ hắn: "Tôi đỡ anh đi." Y quay đầu nói với Lưu Bội Kỳ: "Tôi lưu lại đội 1 đội 2 giúp anh. Đội 3 đội 4 trở về địa điểm giấu xe ở sơn cốc trước."

Tần Nhược lúc này cũng kéo Bao Phác Duệ lên đây, nghe câu vừa rồi trực tiếp đi đến nói: "Tôi có thể cùng đi với các anh không?"

Phó Sử Ngọ trực tiếp nói: "Có thể. Lưu Bội Kỳ, nếu lát nữa có tình huống bất ngờ, liền đặt cây lựu ở lại đây trước, chờ chạy đến lại lấy đi."

Lưu Bội Kỳ do dự một chút, gật đầu nói: "Vâng, đội trưởng."

Phó Sử Ngọ trịnh trọng nói: "Nhớ kỹ phải lấy người làm gốc."

Người ban đầu nói chuyện với Phó Sử Ngọ trong mỏ cũng leo lên, Phó Sử Ngọ bảo: "Anh mang người đi giữa, một phần người của chúng tôi sẽ dẫn đường phía trước, một phần sẽ bọc hậu phía sau. Vì chúng tôi đi đường tắt đến, phải leo núi, các anh có thể đi hay không?"

Người nọ cắn răng nói: "Có thể!"

Phó Sử Ngọ lãnh khốc nói: "Nếu theo không kịp, chúng tôi cũng sẽ không chờ. Người không đủ thể lực cũng có thể ở lại mỏ, dù sao lúc này mật đạo cũng đã thông ."

Người nọ lắc đầu lia lịa: "Không không không, chúng tôi đi với các anh, chúng tôi có thể cùng đi."

Thần sắc Phó Sử Ngọ dịu lại, những người này thức thời thì tốt. Nếu thật sự gây cản trở, y chỉ có thể nhẫn tâm. Hiện tại mối lo phải ưu tiên hang đầu chính là Đường Húc Hải đang bị thương.

Đường Húc Hải không nói gì nửa ngày, lúc Phó Sử Ngọ quay đầu nhìn, Đường Húc Hải nhắm tịt mắt làm tim Phó Sử Ngọ bị dọa thắt nghẹn lại .

"Húc Hải? !" Phó Sử Ngọ không tự chủ được la lên.

Đường Húc Hải lập tức mở mắt, nghi hoặc nhìn y.

Phó Sử Ngọ thở phào: "Làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng anh làm sao chứ."

Đường Húc Hải nắm lấy tay y, một tay đi khoác qua lưng y, nói: "Tôi chỉ hơi choáng, không có sao hết."

Phó Sử Ngọ nghe xong cũng không dong dài nữa, đỡ Đường Húc Hải bước đi.

Đường Húc Hải cao đến 1m88, cả người nghiêng hết lên người Phó Sử Ngọ, ép tới những người khác nhìn cũng cảm thấy vất vả thay Phó Sử Ngọ.

Có vài đội viên hảo tâm nói: "Đội trưởng, chúng tôi đỡ đội phó cho. Hoặc có thể làm cáng."

Phó Sử Ngọ lắc đầu nói: "Không cần, tôi có thể đi." cuộc chiến hôm nay y căn bản không tốn sức gì, hiện tại tinh thần còn rất sung túc, thể lực cũng đủ. Tự nhiên sẽ không mượn tay người khác.

Đường Húc Hải nhìn như dựa hết cả người cho Phó Sử Ngọ đỡ đi, nhưng thực tế Đường Húc Hải vẫn có thể hơi đi chậm, cũng không cố sức như bọn họ đã nghĩ.

Đường Húc Hải gần như ôm lấy Phó Sử Ngọ vào ngực, còn đang âm thầm ở đó cảm khái, quả nhiên chỉ cần là mình thích, luôn có thể nghĩ ra cách để thân cận, thật đúng là không học cũng biết nha.

Lúc đi qua núi Đường Húc Hải liền rời khỏi Phó Sử Ngọ, tự mình đi, Phó Sử Ngọ lại luôn lôi kéo hắn không buông, chờ hắn đi chậm lập tức chủ động ôm hắn. Hai người đi phía sau, Hollande có chút chiêu nhìn chằm chằm bóng dáng bọn họ.

Sắc trời hơi sáng lên, bọn họ rốt cục về tới sơn cốc giấu xe.

Đường Húc Hải như vậy cũng không thể lái xe —— tuy hắn tự nhận là dư sức qua cầu, nhưng Phó Sử Ngọ vẫn nhét hắn vào chỗ ngồi phía sau.

Mấy trăm người Phong Quận kia theo sát gót chân, nhưng vẫn kéo thành một hàng loằng ngoằng.

Phó Sử Ngọ nhìn nhìn sắc trời, bảo Hollande: "Anh mang theo đội của anh, đi vòng về đón bọn họ. Mặt khác những người sống sót tụt lại phía sau cũng thúc bọn họ một chút, nếu thật sự không được, liền cố gắng dẫn bọn họ đi một đoạn đường."

Phó Sử Ngọ tuy nói lời tàn nhẫn, nhưng cũng không thể cứu người ta ra rồi, còn ném ở giữa đường mặc kệ.

Đường Húc Hải nhắm mắt lại nghỉ ngơi, Phó Sử Ngọ phân phó xong việc này liền bò lên xe đến bên cạnh hắn. Phó Sử Ngọ vươn tay sờ sờ trán hắn, trên đó mát lạnh .

Đường Húc Hải mở to mắt, mỉm cười với y: "Tôi không phát sốt."

Phó Sử Ngọ thả lỏng bảo: "Không nóng thì đỡ. Chứng minh vết thương hiện tại không bị nhiễm trùng."

Vết thương của Đường Húc Hải thật sự quá lớn, tuy lập tức xử lý tạm thời, nhưng trong hoàn cảnh đó, Phó Sử Ngọ thật không dám đảm bảo vệ sinh được đến mấy.

Đường Húc Hải vươn tay lên cọ cọ gò má của Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ không hiểu nhìn hắn: "Làm sao vậy?"

Mặt Đường Húc Hải thờ ơ mà nói: "Dính chút cát thôi."

Phó Sử Ngọ thẹn thùng, nhanh chóng duỗi đầu soi kính chiếu hậu. Hoàn cảnh trong mỏ cộng thêm bọn họ còn phải trèo non lội suối, trên mặt tự nhiên bị dơ. Không chỉ là y, Đường Húc Hải còn từng nằm dài trên đất, càng không sạch sẽ.

Nghĩ thế Phó Sử Ngọ lập tức ngồi không yên, vội trước vội sau kiếm nước và khăn mặt lau sạch cho Đường Húc Hải.

Phó Sử Ngọ nghiêm túc cẩn thận, Đường Húc Hải đã sớm biết lúc ở rạp chiếu phim ngày nọ. Lúc này thay đổi tâm tình, lần nữa được y chiếu cố, trong lòng ngầm vui vẻ cứ y như được ăn nhân sâm quả.

Lau mặt, lau tay thật kĩ cho Đường Húc Hải, triệt để thu thập sạch sẽ xong. Lúc này Phó Sử Ngọ mới đi rửa mặt.

Đội phó đội 3 Bạch Khải Phong chạy đến hỏi y: "Đội trưởng, lát nữa chúng ta nghỉ ngơi ăn cơm, hay là?"

Phó Sử Ngọ không chút do dự nói: "Bọn họ trở lại, nghỉ một giờ rồi xuất phát rời đi nơi này. Bảo mọi người kiên trì thêm chút nữa. Chờ lên cầu, qua bên kia sông rồi nghỉ tiếp."

Mày Bạch Khải Phong hơi nhíu, chần chờ nói: "Người của chúng ta còn có thể kiên trì, nhưng người của Phong Quận sót thì sao?"

Lần này bọn họ đi ra tổng cộng chỉ lái 4 chiếc xe, chứa không nổi nhiều người như vậy.

Phó Sử Ngọ suy nghĩ chút, bảo: "Cho người thường trong nhóm người sống sót lên xe chở binh, hẳn có thể chen chúc trăm người. 42 người bên ta, phân ra mấy người ngồi Hummer, dư lại đều lên thiết giáp, chen không hết thì lên trần xe ngồi."

Trần xe thiết giáp là dạng bằng, cho người ngồi cũng có thể chứa hơn hai mươi.

Phó Sử Ngọ nói tiếp: "Những người còn lại đi từ từ theo thiết giáp. Cho người của xe vận binh đưa những người đó đến bên kia bờ sông, sau đó chạy trở về đón người. Mấy chuyến như vậy là có thể mang người về hết ."

Đây không phải là biện pháp tốt nhất, lại là cách có thể mang người rời khỏi khu vực này nhanh nhất.

Nhóm bọn họ nhiều người lắm mục tiêu như vậy, người của Phong Quận lại không mạnh về chiến đấu, nếu dẫn đến triều alien khác, 42 người bảo hộ không nổi mấy trăm mạng.

Mọi người lần lượt trở lại, người Long Cốt moi lương khô trên người ra. Trừ một ít mỗi người mang theo, trên xe cũng còn chứa chút. Bởi vì lần này không biết phải đi ra mấy hôm nên bọn họ mang không ít lương thực, số lượng miễn cưỡng đủ để mấy trăm người ăn một bữa.

Ăn chút ít, người cũng lại sức, dưới sự thúc giục của Phó Sử Ngọ, người thường thể nhược lên xe vận binh trước, dư lại thì đi bộ theo.

Thời tiết thật lạnh, người Long Cốt ngồi trên trần xe một lát đã chịu không nổi. Trên đây còn không ấm bằng bên dưới, vì thế sôi nổi từ trần xe nhảy xuống. Chạy chậm đi tới, thấy bọn họ xuống, người của Phong Quận an tâm nhiều, đi đường cũng càng có sức hơn.

Phó Sử Ngọ lái xe, Tần Nhược ngược lại không lên xe vận binh, được để ngồi chung xe với y. Bao Phác Duệ cũng hưởng xái leo lên xe luôn, nhưng lại đáng thương chui vào khoang sau. Cây lựu bảo bối của Lưu Bội Kỳ bị cắt hết cành, trụi lủi cố định trên trần Hummer. Để bảo vệ cây của mình, Lưu Bội Kỳ cũng leo lên xe này.

Phó Sử Ngọ nhìn không chớp mắt lái xe, phía sau chỗ ngồi của y là Đường Húc Hải đang nhắm mắt tựa ngủ mà không ngủ.

Vừa rồi Tần Nhược tìm người xin chút nước rửa mặt, đã lộ ra một khuôn mặt cực kì tuấn mỹ. Y rất điển trai, mỗi một ngũ quan đều tuấn tú, mày kiếm mắt sáng, mũi cao môi đỏ. Trán cũng khá rộng, đường cong chiếc cằm tuyệt đẹp.

Mà cả Phó Sử Ngọ cũng không thể không thừa nhận đây là mỹ nam tử khó gặp.

Mạo tự Phan An, câu nói chắc là để chỉ người như thế.

Tần Nhược hình như thấy nặng nề quá nên mở miệng nói với Phó Sử Ngọ: "Đội trưởng Phó, để cảm ơn anh đã cứu tôi và Bao tử. Không bằng tôi giúp anh coi cát hung một lần?"

Bao Phác Duệ đang co rụt ở phía sau lập tức trợn mắt tròn xoe: "Tần Nhược, cậu tới nữa hả? !"

Tần Nhược bị người ta gọi là miệng quạ đen cũng không phải chỉ do đùa, là nói chuyện xui là trúng hết 100%. Nhưng đó đều là người y nhìn là thấy ghét, hoặc là không có hảo ý… Tần Nhược mới mở miệng. Nếu là người giao tình bình thường y sẽ không nói. Dù sao ai cũng không thích nghe mình sắp gặp xui xẻo.

Chân Tử lúc này còn thấy hơi không được tự nhiên, dù sao đang được ngồi chung xe với một Đại minh tinh. Cô kinh ngạc nói: "Tần Nhược, anh biết nhìn quẻ hả?"

Tần Nhược mỉm cười, sau đó nhìn bọn họ nói: "Không tính là xem quẻ, chẳng qua là linh quang chợt lóe mà thôi."

Phó Sử Ngọ tò mò liếc y một cái: "Anh nhìn ra cái gì?"

Vẻ mặt Tần Nhược khó lường nhìn nhìn Phó Sử Ngọ, sau đó nói: "Gần đây bên cạnh anh có tiểu nhân quấy phá."

"Tiểu nhân quấy phá? !" Chân Tử và Lưu Bội Kỳ trăm miệng một lời nói, cả Đường Húc Hải cũng cau mày mở mắt.

Phó Sử Ngọ có chút không biết nên phản ứng thế nào: "Tiểu nhân?"

Tần Nhược lại nhìn vào y nói: "Ừ… tiểu nhân này hiện còn chưa tạo thành ảnh hưởng không thể vãn hồi gì, nhưng về sau không dễ nói. Cho nên, anh nên nhanh chóng xử lý người này đi là vừa."

Chân Tử hoang mang hỏi: "Anh nói có thế thôi hả? Chúng tôi làm sao biết ai là tiểu nhân? Anh biết là ai không?"

Mày Tần Nhược cau tít lại, đau khổ suy tư một chút, sau đó bỏ cuộc lắc đầu: "Tôi chỉ biết là người rất gần anh. Những thứ khác tôi nhìn không ra ."

Trước kia còn dễ nhìn chút, nhưng từ khi có màn trời, cả số mệnh con người cũng đã bị quấy nhiễu quá lớn, Tần Nhược càng phán đoán không ra được.

Đường Húc Hải nghi kỵ đánh giá y: "Anh không phải nói bừa đó chứ?"

Bao Phác Duệ gian nan nhích nhích người, ghé vào lưng ghế dựa nói: "Các anh tốt nhất tin cậu ta đi, nếu Tần Nhược nói chuyện tốt, nói không chừng không chuẩn. Nhưng nếu nói mấy cái quỷ xui xẻo này, vậy nhất định sẽ chính xác. Trong giới giải trí, người ta tôn ai là 'Thần côn' ' Miệng quạ đen" biết không, chính là cậu ta đó."

Tần Nhược lườm hắn một cái: "Miệng quạ đen có thể không cần nhắc tới, cám ơn nhiều ha!"

Chân Tử vừa sợ lại thán nhìn y, tuy hiện tại cả dị năng cũng có, nhưng loại bản lĩnh này của Tần Nhược có vẻ càng thần dị hơn.

Lưu Bội Kỳ lúc này cũng lên tiếng: "Tuy tôi không mê tín, nhưng mấy chuyện thế này, thà tin là có còn hơn không a, đội trưởng."

Đường Húc Hải chậm rãi hít một hơi, nói: "Bất kể thế nào, sau khi trở về bảo Miêu Gia kiểm tra tất cả những người gần đây gia nhập một lần."

Phó Sử Ngọ cau mày một chút, căng môi không nói gì.

Xe vận binh mấy lần tiếp sức, thuận lợi vượt qua cầu. Để người trên xe thiết giáp và bốn tiểu đội canh chừng cho những người này nghỉ ngơi ở đây, Phó Sử Ngọ trực tiếp lái xe quay về Phái thành.

Đưa thẳng Đường Húc Hải đến bệnh viện, Chân Tử thông báo cho Ôn Triệu Minh phái xe đón người sau đó giao nhiệm vụ. Mà Lưu Bội Kỳ thì chạy đến vườn cây.

Ngay ngày hôm sau, một lần dò la không muốn ai biết, lặng lẽ bắt đầu.

99. Chương 99

Lời của Tần Nhược tuy đặt ở trong lòng, nhưng Đường Húc Hải cũng không tính như lâm đại địch, ngược lại im hơi lặng tiếng chỉ lúc Miêu Gia tới thăm một mình phân phó cậu vài câu.

Chẳng qua là bảo cậu kiểm tra tư liệu của những người trong Long Cốt một lần.

Miêu Gia tuy nghi hoặc, nhưng vẫn thống khoái đáp ứng, bản thân cậu giỏi về xử lý tình báo, điều tra chút bối cảnh của những người đối này với cậu mà nói cũng dễ chán.

Ngược lại Phó Sử Ngọ cũng không đặt sự chú ý lên vấn đề này, bởi vì bệnh tình của Đường Húc Hải phát triển ra ngoài dự đoán của bọn họ.

Hai đội viên bị quất tàn ở Liễu Nguyên được lưu tại thành phố Liễu Nguyên dưỡng thương, cho nên họ cũng không biết trên vết thương của Đường Húc Hải, dính phải những thứ trên đuôi alien cấp 4 lại ảnh hưởng đến khả năng khép lại.

Phó Sử Ngọ thật hối hận không kéo hết cả con alien cấp 4 trở về.

Các chuyên gia bác sĩ trung tâm bệnh viện Liễu Nguyên, đặc biệt hợp thành đoàn chuyên gia nghiên cứu bệnh tình của Đường Húc Hải.

Căn cứ tin tức bên tiến sĩ Tả truyền đến, trên đuôi alien cấp 4 có phân bố một loại vật chất, loại vật chất này đại khái chính là nguyên nhân khiến trong cơ thể nó không chứa chút phân tử Nguyên nào. Vật chất này làm vết thương của Đường Húc Hải khép lại rất chậm. Vốn mong muốn hai tuần có thể xuất viện cũng đi toi, Đường Húc Hải không thể không nán lại bệnh viện hơn cả tháng.

Mà thời gian này, Miêu Gia đều kiểm tra danh sách tất cả thành viên của Long Cốt một lần. Tất cả quá khứ từ sinh ra đến hiện tại đều bị Miêu Gia bóc lên, không có vấn đề gì. Sau đó Miêu Gia lại đan chéo quan hệ thân hữu của họ với tất cả người sống sót Phái thành, cũng không có phát hiện gì.

Tính cảnh giác của Miêu Gia vẫn còn rất cao, Đường Húc Hải giao nhiệm vụ này cho cậu, liền đại biểu trong những người này có thể có ai đó không ổn.

Cậu đưa phần kết quả báo cáo này cho Đường Húc Hải, rất xấu hổ nói: "Anh Hải, em không phát hiện dị thường gì hết. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Anh ơi nói huỵch tẹt ra đi, vầy cứ làm lòng em thấy bất an quá ."

Đường Húc Hải nhìn văn kiện trong tay, đây là thành quả công tác vất vả của Miêu Gia. Trong lúc hệ thống hành chính hỗn loạn hiện tại, có thể điều tra rõ trạng huống từ nhỏ đến lớn đi học công tác kết bạn của tất cả cũng coi như không dễ.

Hắn nhăn mày, quét mắt qua một lần. Nếu Miêu Gia cũng nhìn không ra cái gì, vậy hắn cũng không phát hiện có gì không đúng.

Đường Húc Hải trầm ngâm một chút nói: "Chỉ biết có một người có vấn đề, tình huống cụ thể nào anh cũng không rõ. Chú đã cố hết sức rồi."

Miêu Gia chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói: "Có thể thu nhỏ chút phạm vi cho em không?"

Đường Húc Hải nhìn cậu một cái, nói: "Là người rất gần bên cạnh chúng ta."

Miêu Gia lặp lại lần nữa: "Người rất gần?"

Đường Húc Hải nhắm mắt lại, nói: "Đúng vậy, trừ tôi Sử Ngọ Triệu Minh cộng thêm chú ra, tất cả mọi người, đều có khả năng."

Miêu Gia thầm rùng mình trong lòng, trịnh trọng gật đầu nói: "Em hiểu rồi, em sẽ cố thêm lần nữa. Quật ba thước đất cũng nhất định tìm cho ra người này."

Đường Húc Hải thở dài, không quản người này rốt cuộc là ai, kết quả cuối cùng đi ra, Phó Sử Ngọ khẳng định sẽ khổ sở .

Phó Sử Ngọ đứng ở phòng bếp, nghiêm túc đỗ canh xương bò dì Lưu hậu cần làm vào nồi giữ ấm, chuẩn bị đưa đi cho Đường Húc Hải.

Kỳ thật thức ăn trung tâm bệnh viện không tồi, nhưng không tồi đến đâu cũng không có khả năng sẽ xa xỉ đến mỗi bữa hằng ngày đều cung cấp thịt để ăn.

Hiện tại Phái thành có bãi nuôi của mình, có nuôi mấy loài thực dụng như bò heo, gà. Đây là bò heo biến dị may mắn còn tồn tại kéo về từ mấy trại nuôi chung quanh trước kia. Hiện tại các động vật tiến hóa càng lớn, sức ăn cũng càng nhiều. May mà Phái thành có một vườn cây lớn có thể nuôi lớn nổi.

Phó Sử Ngọ mang bình giữ ấm, vừa từ nhà bếp đi ra, y bất ngờ thấy Hollande đang đứng trong phòng khách.

Hollande mỉm cười: "Tôi đưa anh đến bệnh viện nhé?"

Phó Sử Ngọ nói: "Tự tôi đi được ."

Hollande nói: "Tôi có chuyện muốn nói với anh."

Phó Sử Ngọ chần chờ một chút liền gật gật đầu.

Hollande cùng y ra khỏi lầu chính, Phó Sử Ngọ hỏi: "Anh có chuyện gì?"

Hollande chần chờ một chút, nhẹ giọng nói: "Vẫn là lên xe rồi nói đi."

Hắn thần bí như vậy, khiến Phó Sử Ngọ cũng không hiểu nhìn thoáng qua.

Chờ hai người ngồi lên xe, Hollande đột nhiên nói với y: "Tôi không biết hiện giờ nói với anh còn cơ hội hay không. Tôi chân tâm thích anh, muốn theo đuổi anh. Nhưng hành vi trước đó của tôi hình như bị anh hiểu lầm, tôi làm chuyện này, không phải muốn moi quyền lợi từ chỗ anh."

Hollande chăm chú nhìn y, trong đôi mắt xám ẩn chứa tình cảm khiến Phó Sử Ngọ đã thông suốt vừa kinh ngạc lại quẫn bách.

Thì ra trước giờ Hollande đang theo đuổi y hả?

Hollande trước đây vẫn luôn chú ý động giác giữa Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải, vốn vẫn rất bình thường. Chính từ khi hai người từ Liễu Nguyên trở về, thái độ của Phó Sử Ngọ liền có chuyển biến vi diệu.

Lúc từ mỏ Phong Quận hướng đến sơn cốc, không khí giữa hai người cũng khác. Cho dù chưa tỏ rõ ra, nhưng hình như cũng không có chỗ trống hắn có thể chen vào. Nhưng cứ vậy mà bỏ cuộc, Hollande lại không cam lòng, vì thế hắn chọn cách tỏ tình với Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ có chút luống cuống, cũng thực ngại ngùng, lúc y khẩn trương lại càng xị mặt .

Phó Sử Ngọ thanh thanh cổ họng, nói: "Xin lỗi, tôi không biết. Nhưng mà, cho dù biết, tôi cũng sẽ từ chối anh. Bởi vì lúc đó tôi chưa từng nghĩ phải suy xét đến vấn đề tình cảm cá nhân."

Hollande cười khổ một tiếng: "Cứ việc có chuẩn bị tâm lý, nhưng thật sự nghe anh cự tuyệt cũng rất khổ sở." Hơn nữa Phó Sử Ngọ đôi khi nói chuyện đặc biệt trực tiếp, càng có vẻ tàn khốc.

Hollande than nhẹ một tiếng, nói: "Anh nói lúc đó anh chưa nghĩ qua phải suy xét vấn đề tình cảm cá nhân, vậy hiện tại thay đổi chủ ý à?"

Phó Sử Ngọ căng môi, vốn không tính toán nói với bất kì kẻ nào. Nhưng Hollande tỏ tình với y rồi bị từ chối, y không nói hình như cũng không thích hợp.

Y nhẹ giọng ừ một tiếng, sau đó nói: "Đúng vậy, tôi thay đổi ý tưởng." Sau đó y lại bồi thêm một câu: "Cho dù là vậy, tôi cũng sẽ không suy xét đến anh ."

Hollande quả thực muốn cười khổ: "Câu này khỏi nói tôi cũng hiểu. Là vì Đường Húc Hải?"

Phó Sử Ngọ chần chờ chốc lát, Hollande kiên trì nhìn y chờ đáp án, cuối cùng Phó Sử Ngọ không thể không bỏ cuộc nói: "Đúng vậy. Là vì anh ta."

Hollande thở ra: "Cám ơn anh đồng ý nói cho tôi biết. Các anh đã cặp kè rồi à?"

Mặt Phó Sử Ngọ lập tức nóng lên, tay chân đều không được tự nhiên, ánh mắt bay tới bay lui nói: "Không có cặp, là tôi đơn phương thích ảnh, ảnh còn không biết."

Hollande câm nín một hồi, ánh mắt cổ quái nhìn y, hỏi lại: "Anh ta không biết anh thích anh ta?"

Phó Sử Ngọ thẹn thùng đẩy đẩy kính: "Bây giờ vẫn còn là tôi tương tư đơn phương. Tôi cũng không biết là lúc nào thích phải anh ta, đại khái là trên đường đi, tôi nhìn thấy càng nhiều mặt tốt của ảnh, bất tri bất giác liền thích luôn."

Hollande đỡ trán, đại khái chiến lược ban đầu của hắn là sai. Hắn đáng lẽ nên tỏ tình trắng ra từ đầu, sau đó lại triển khai theo đuổi, ít nhất sẽ không chết không minh bạch như bây giờ.

Phó Sử Ngọ thấy vẻ mặt hắn phức tạp như thế, liền nói với hắn: "Chuyện này, xin anh đừng nói cho người khác biết."

Hollande gật đầu đáp ứng, sau đó nói: "Được, tôi sẽ giúp anh giữ bí mật."

Phó Sử Ngọ thả lỏng, sau đó lại cảm thấy rối rắm. Đối mặt một người đã từng thích y mà y lại hồn nhiên không biết; mà hiện tại y thích phải người khác, lại tỏ tình với y rồi bị từ chối. Y nên bày ra vẻ mặt gì?

Hollande hiếm hoi mà nhìn thấy bộ dáng buồn rầu của y, cứ việc bị cự tuyệt thương tâm chính là hắn, lại không thể không an ủi Phó Sử Ngọ: "Anh yên tâm, tôi sẽ không làm chuyện dư thừa gì. Anh đã từ chối tôi, tôi sẽ không làm gì dây dưa anh nữa." kinh nghiệm tình cảm của Hollande phong phú, hoàn cảnh trưởng thành cởi mở, tự nhiên không phải loại người thả xuống không được.

Phó Sử Ngọ thở phào, sau đó mới ý thức được y thở phào như vậy hình như sẽ làm Hollande càng thương tâm.

Lập tức Phó Sử Ngọ lại xin lỗi nhìn Hollande.

Hollande có vẻ là lần đầu tiên phát hiện Phó Sử Ngọ cư nhiên có nhiều biểu tình như vậy, trong lòng đột nhiên thấy y thực đáng yêu.

Không xong, giống như càng thích thêm. Hollande buồn rầu nghĩ.

Phó Sử Ngọ dùng giọng điệu xin lỗi nói: "Anh nếu cảm thấy thương tâm, thôi đừng nói chuyện với tôi nữa."

Hollande lập tức bật cười : "Anh muốn cự tuyệt lui tới với tôi?"

Phó Sử Ngọ nhanh chóng lắc đầu.

Hollande nói với: "Tôi thì không sao, không làm người yêu còn có thể làm bạn. Anh sẽ không vì chuyện này liền chán ghét tôi chứ?"

Phó Sử Ngọ lập tức nói: "Đương nhiên sẽ không."

Hollande trong sáng mỉm cười, sau đó nói: "Vậy thì tốt quá."

Thái độ rõ ràng của Hollande khiến tâm tình Phó Sử Ngọ thoải mái hơn rất nhiều. Rất nhanh , Phó Sử Ngọ đã được Hollande lái xe đưa đến bệnh viện.

Hollande đưa Phó Sử Ngọ đến bệnh viện xong vốn tính đi ngay, lại gặp Lưu Bội Kỳ lảo đảo lao ra từ tòa nhà bệnh viện.

"Lưu Bội Kỳ! Xảy ra chuyện gì? !" Phó Sử Ngọ hô về hướng hắn.

Lưu Bội Kỳ cả kinh, nhìn thấy y như thấy người tâm phúc, chạy đến trước mặt y nói: "Vừa rồi bên vườn cây có người gọi điện thoại cho tôi, nói là nhà kính của tôi bị ai đó tập kích. Có người muốn cướp cây lựu của tôi!"

Phó Sử Ngọ cả kinh, quyết định thật nhanh đưa bình giữ ấm cho Hollande, nói: "Tôi đi theo anh! Hollande, phiền anh lên đưa cái này cho Húc Hải."

Chờ đến vườn cây, hai người trực tiếp vọt vào nhà kính của Lưu Bội Kỳ.

Trong đó nơi nơi đều là dấu vết chiến đấu, đống bắp vừa cao hơn nửa người ngã rạp trái phải, Lưu Bội Kỳ cố nén đau lòng, lớn tiếng hô: "Ngô Ủng Quân! Anh ở đâu?"

Phó Sử Ngọ lôi kéo hắn, chỉ vào trong góc: "Có máu!"

Hai người chạy tới liền thấy Ngô Ủng Quân té trên mặt đất, mà bên cạnh anh máu đã chảy thành sông, có mấy người chết cực kỳ thê thảm đang nằm ngổn ngang tại đó.

Lưu Bội Kỳ cùng Phó Sử Ngọ nhìn quen mấy cảnh thế này cũng không khỏi bị cảnh tượng ghê tởm trước mắt làm dạ dày cuộn lên.

"Ngô Ủng Quân!" Lưu Bội Kỳ đi vòng qua, hô to về phía Ngô Ủng Quân.

Ngô Ủng Quân động một cái, mở to mắt, liếc một cái liền nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cả người giật bắn ngóc dậy chạy ra xa xa .

Phó Sử Ngọ thấy anh kinh hách như thế, liền thu hồi kinh dị trong lòng, dịu giọng hỏi: "Ngô Ủng Quân, anh không sao chứ? Đây là có chuyện gì?"

Ngô Ủng Quân lấy lại bình tĩnh, kể: "Rạng sáng hôm nay, mấy người này lặng lẽ xông vào. Kết quả lúc tôi đi tiểu phát hiện họ muốn động tay chân với cây lựu. Sau đó họ muốn giết tôi, tôi ra sức phản kháng. Đánh tới cuối cùng, chắc là tôi thoát lực ngất đi."

Lưu Bội Kỳ không dám tin chỉ vào máu trên mặt đất: "Những người này là anh giết?"

Ngô Ủng Quân lúc này rốt cục cũng khôi phục bình tĩnh, anh gật gật đầu nói: "Những người này là tôi giết, họ muốn giết tôi, vậy không thể trách tôi giết họ."

Phó Sử Ngọ hỏi: "Ngô Ủng Quân, anh là dị năng giả?"

Lưu Bội Kỳ giật mình nhìn anh, hắn vẫn luôn cho rằng Ngô Ủng Quân là biến dị giả.

Ngô Ủng Quân ừ một tiếng nói: "Đúng vậy, tôi là dị năng giả hệ sức mạnh."

Lưu Bội Kỳ sợ hãi than, trước kia họ cũng từng gặp một dị năng giả hệ sức mạnh – đó là Sử Chính. Sử Chính đơn đấu lợi hại gần như vô địch, cũng khó trách đám người xâm lấn chết như bị quỷ xé vụn thế này.

100. Chương 100

Chuyện Ngô Ủng Quân là dị năng giả hệ sức mạnh cả vườn cây không một ai hay biết.

Ngô Ủng Quân vốn chỉ là một nông dân bình thường, khỏe sau khi phát sốt, người trong nhà chỉ cảm thấy anh vận khí tốt may mắn tồn tại được. Hệ sức mạnh lúc đầu chỉ mạnh hơn một chút, căn bản không gây chú ý giống những dị năng khác.

Alien nán lại trong thôn, người sống sót càng ngày càng ít, sức mạnh của Ngô Ủng Quân cũng theo giết chóc mà càng ngày càng mạnh.

Chẳng qua càng về sau alien quá nhiều, Ngô Ủng Quân cho dù có ba đầu sáu tay cũng không bảo hộ nổi mọi người, sau khi người thân cuối cùng chết đi, Ngô Ủng Quân thoát khỏi thôn lặn lội đi tới Phái thành.

Ngô Ủng Quân thất hồn lạc phách không có mục tiêu gì, chỉ muốn đi vào vườn cây làm công việc anh quen thuộc nhất mà thôi.

Nhà kính của Lưu Bội Kỳ gần như nằm ở trên đỉnh, rất hẻo lánh.

Mấy nhà kính phụ cận, cũng chỉ có một mình Ngô Ủng Quân ở lại, cho nên đêm qua có người tập kích đánh nhau gây ra tiếng ồn như thế cũng không làm kinh động ai nữa.

Ngày hôm sau, là người cách vách đến tìm anh cùng đi ăn cơm, mới phát hiện thảm trạng bên này.

Ngô Ủng Quân trừ thoát lực ra không có vết thương gì khác, xem như may mắn trong bất hạnh.

Lưu Bội Kỳ xoay người đi trông nom mấy cây bắp và cây lựu tối trọng yếu của hắn, mà Phó Sử Ngọ lục lội lôi ra chiếc di động vừa được phân phối.

Phái thành mới dựng trạm sóng, di động chỉ có thể sử dụng trong phạm vi Phái thành, nhưng dù thế cũng tiện hơn rất nhiều.

Y trực tiếp gọi cho Ôn Triệu Minh, kêu anh qua vườn cây bên này.

Bên kia Lưu Bội Kỳ ngồi xổm trong ruộng, nhìn dãy bắp ngã rạc qua một bên, lòng đau như cắt. Ngô Ủng Quân cũng ngồi xổm bên cạnh hắn, tiếc hận nói: "Mảnh ruộng bắp này thật đáng tiếc ."

Mấy cây bắp này cũng bị dính đạn, cành lá đứt gãy nát nhừ, đa số đều gãy ngay giữa thân.

Lưu Bội Kỳ oán hận nói: "Mấy tên chết tiệt, nếu bắp lớn rồi mà chúng dám đến, chỉ mấy cây này thôi đã có thể đánh chúng bỏ chạy!"

Lúc hắn trở về có xem qua, bắp mọc rất tốt, năng lượng mộc hệ ẩn chứa trong thân cao hơn trước nhiều, có khả năng mọc thành cả một ruộng bắp dị năng.

Ngô Ủng Quân đưa tay bắt đầu thu dọn mấy cây bắp đã hết cứu, mấy cây còn giúp được thì cố định lại lần nữa, Lưu Bội Kỳ cũng bổ sung một ít mộc hệ năng lượng cho mấy cây còn tồn tại được.

Sau đó hai người đi tới trước mặt cây lựu.

Bởi vì cắt cành cắt rễ, cây lựu nguyên khí tổn thương, một tháng mới chậm rãi đỡ hơn, bắt đầu đâm lá nảy chồi lần nữa.

Mục tiêu của những người đó là cây lựu, Ngô Ủng Quân cũng dùng hết toàn lực bảo hộ nó. Mấy cây bắp bên kia bị chết thương gần hết, cây lựu lại không trầy xước gì.

Phó Sử Ngọ nói chuyện điện thoại kể xong tình huống, lúc này cũng đi tới. Y nhìn nhìn hoàn cảnh chung quanh, nhíu mày bảo: "Hiện tại nhà kính này đã không an toàn. Lưu Bội Kỳ, anh định thế nào?"

Lưu Bội Kỳ mờ mịt quay đầu lại: "A?"

Phó Sử Ngọ kiên nhẫn giải thích: "Trải qua trận chiến này, giờ ai cũn biết trong nhà kính của anh trồng thực vật dị năng. Đây là độc nhất trong vườn cây, hiện tại buổi tối chỉ có một mình Ngô Ủng Quân canh sẽ rất không an toàn."

Lưu Bội Kỳ không dám tin: "Ý anh là những người này còn dám đến á?"

Phó Sử Ngọ gật đầu nói: "Đúng vậy, Triệu Minh nói tốt nhất dời cái cây này đến đình viện số 7 đi. Ảnh đã tìm người dựng một nhà kính bên trong viện của chúng ta."

Lưu Bội Kỳ vừa nghe lập tức không chút do dự gật đầu: "Như vậy cũng tốt."

Ngô Ủng Quân lại bất đồng ý kiến: "Không được. Bắp còn đỡ, chưa nhổ khỏi đất lần nào. Đến lúc đó chuyển cả cây đi rồi chăm sóc cũng được. Nhưng cây lựu này không thể dịch chuyển nữa. Vốn đã đại thương nguyên khí, muốn khôi phục sức sống không một hai năm là không có khả năng. Hiện tại động nó, cây này sẽ trồng không nổi đâu."

Phó Sử Ngọ và Lưu Bội Kỳ đều không nghĩ đến chuyện này, lập tức cảm thấy khó khăn.

Phó Sử Ngọ nghĩ nghĩ, tiến đến trước mặt cây lựu, thả năng lực cảm quan ra tinh tế quan sát cây lựu này.

Hiện tại cây lựu rõ ràng suy nhược hơn nhiều so với trước, những cành bị gãy đã xuất hiện dấu hiệu không sức sống. Cũng chỉ có rễ mới mọc ra dưới đất và mấy chòi lá mới tược mới mang theo lực lượng mộc hệ lóng lánh.

Phó Sử Ngọ cẩn thận nhìn nhìn những cành kia, sau đó hồi tưởng bộ dáng Liễu Miện thao túng cành liễu. Hắn làm thế nào chứ?

Sau đó Phó Sử Ngọ ma xui quỷ khiến hỏi một câu: "Cây lựu có thể chiết cành không?"

Ngô Ủng Quân ngẩn ra, sau đó trả lời: "Đương nhiên có thể."

Lưu Bội Kỳ kỳ quái hỏi: "Đội trưởng, anh hỏi cái này làm gì?"

Phó Sử Ngọ quay đầu chăm chú nhìn hắn, hỏi: "Lưu Bội Kỳ, tôi có một ý tưởng mạo hiểm anh dám thử một lần không?"

Lưu Bội Kỳ bị y nhìn đến da đầu run lên, nơm nớp lo sợ hỏi: "Ý tưởng gì?"

"Mộc hệ biến dị." Phó Sử Ngọ nói như đinh chém sắt: "Anh dám không? Trước tiên nói trước cho anh biết, nếu không thành công, cây lựu này có lẽ sẽ trực tiếp chết luôn."

Lưu Bội Kỳ chấn động, sau đó cắn chặt răng nói: "Tôi bằng lòng thử!"

"Tốt!" Phó Sử Ngọ gật đầu, nói với hắn: "Tôi tìm cho anh một chòi khỏe mạnh nhất, sau đó anh bức hết sức mạnh của cây này vào trong chòi. Chờ anh hoàn thành, lập tức cắt chòi xuống, sau đó thử dung nhập nó vào thân thể của anh đi."

Ngô Ủng Quân kinh ngạc nói: "Chòi làm sao có thể dung nhập vào người? ! Đây không phải làm bậy sao!"

Phó Sử Ngọ không để ý tới anh, chỉ nhìn Lưu Bội Kỳ.

Mặt Lưu Bội Kỳ trắng ra, sau đó nhăn mày hỏi: "Đội trưởng ý anh là bảo tôi học theo đội phó?"

Phó Sử Ngọ gật đầu nói: "Đúng vậy, kim loại biến dị của anh ta có tính ngẫu nhiên nhất định. Cho nên phương pháp này, tôi cũng không dám cam đoan có thể thành công không. Nhưng nhìn phương pháp người tên Liễu Miện kia thao túng thực vật, anh ta cũng trực tiếp thả cành cây ra từ trong thân thể. Tương tự với Húc Hải. Cho nên, tôi nghĩ phương pháp Húc Hải biến dị có lẽ cũng có hiệu quả với thực vật mộc hệ."

Sau đó y lại trịnh trọng nói: “Tôi cũng không dám đảm bảo sẽ thành công, anh phải suy xét cho kỹ.”

Não Lưu Bội Kỳ chuyển động rất nhanh, cây lựu mặc dù có ý thức nhất định, nhưng cũng không có trí tuệ, thuần phục nó như sinh vật là không có khả năng. Nếu phải chờ quả tự nhiên của nó, vậy còn phải đợi một hai năm.

Quả lựu tự nhiên ẩn chứa năng lượng cực mạnh, khả năng tạo ra cây lựu dị năng thuộc về mình cao nhất. Nhưng chờ như vậy lại qua hai ba năm.

Thời gian lâu như vậy, Lưu Bội Kỳ cũng chờ không nổi.

Vì thế hắn đanh mặt lại, dứt khoát nói: “Đội trưởng, tôi muốn thử một lần!”

Phó Sử Ngọ lộ ra một nụ cười: “Thực tốt.”

Ngô Ủng Quân có chút há hốc mồm nhìn hai người, làm bậy như vậy có được không?!

Ôn Triệu Minh nhanh chóng tìm người đến thu dọn tàn cuộc, cũng phái người lâm thời đóng giữ, bảo hộ cây lựu này.

Chờ Lưu Bội Kỳ nhiều lần thử nghiệm, rốt cục bức hết tất cả sinh cơ của cây lựu vào chòi cây khỏe mạnh nhất. Chòi cây được cắt xuống thật cẩn thận, mà toàn bộ bắp trong nhà kính cũng được dọn đến đình viện số 7.

Lưu Bội Kỳ trịnh trọng đến kì lạ bưng lấy chòi cây mềm mại bắt đầu bế quan.

Ngô Ủng Quân thì chính thức gia nhập Binh đoàn Long Cốt, trở thành một…”Hoa” tượng[1] quang vinh bộ hậu cần. Tuy công việc của hắn hiện chỉ là phụ trách trông coi cùng chiếu cố những cây bắp số lượng không đến hai mươi kia.

[1] Hoa tượng Có thể hiểu là người làm vườn, nhưng cao cấp hơn là điều chỉnh cả độ ẩm, độ sáng, thông gió trong nhà kính hoặc ngoài trời blablabla.

Nhà kính Ôn Triệu Minh tu kiến thực xa hoa xinh đẹp, diện tích tuy không lớn, nhưng cũng có mấy mẫu đất. Ngô Ủng Quân nhìn đống bắp thưa thớt, còn có mảng đất trống rộng lớn kia, lập tức cần cù trực tiếp trồng rau dưa trên mấy mẫu này.

Đường Húc Hải rốt cục xuất viện trở về, Miêu Gia nhịn mấy ngày mấy đêm không chợp mắt mang vẻ mặt tiều tụy giao cho Đường Húc Hải một phần báo cáo.

Đường Húc Hải nhìn phần báo cáo này nhăn tít cả mày.

Hắn thán một hơi, vỗ vỗ vai Miêu Gia mắt thâm quầng nghiêm trọng: “Chú vất vả.”

Giọng Miêu Gia khàn khàn nói: “Anh Hải, em thật không thể tin đây là thật sự.”

Đường Húc Hải bất đắc dĩ lắc đầu: “Đây không phải là kết quả chú tự điều tra ra sao? Còn có ai biết?”

Miêu Gia liếm liếm môi khô khốc, uể oải nói: “Anh Ôn cũng biết, bởi vì giữa chừng cần vài người nên chỉ có thể nhờ anh Ôn đi điều động.”

Đường Húc Hải sờ sờ đầu cậu: “Mấy ngày này chú chưa nghỉ ngơi, đi ngủ đi.”

Miêu Gia siết nắm tay, lắc đầu nói: “Anh Hải anh muốn đích thân xử trí sao?”

Đường Húc Hải hơi chần chờ nói: “Tuy đến giờ còn chưa biết là người phương nào, cũng không biết rốt cuộc đã tiết lộ cái gì. Nhưng cũng không thể mặc kệ người này cứ im ỉm lẻn vào bên người chúng ta.”

Mắt Miêu Gia đỏ rực nói: “Em muốn ở đây, em không ngủ. Em muốn biết rốt cuộc vì cái gì? !”

Đường Húc Hải nhẹ thán một hơi nói: “Được rồi, vậy chú đến văn phòng lão Ôn, anh đi tìm Sử Ngọ.”

Lưng Miêu Gia thẳng tắp đi tới.

Đường Húc Hải lật lật văn kiện trong tay, cũng đứng dậy rời khỏi phòng.

Đường Húc Hải gõ cửa phòng Phó Sử Ngọ, Phó Sử Ngọ nhìn thấy hắn cũng thật vui mừng: “Húc Hải.”

Đường Húc Hải trực tiếp đưa văn kiện cho y, vào cửa liền khép lại: "Kết quả điều tra lúc trước đã có ."

Phó Sử Ngọ không rõ lí do nhận lấy: "Kết quả điều tra cái gì?"

Đường Húc Hải nghiêm trọng nói: "Người Tần Nhược nói tôi đã tìm ra."

Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái, sau đó sắc mặt trầm xuống: "Là ai?"

Ngay từ đầu Phó Sử Ngọ nghe thấy chuyện này, chỉ nghe cho vui thôi cũng không coi là thật. Y thấy Đường Húc Hải không nói gì, cũng cho rằng hắn cũng giống y, thì ra Đường Húc Hải lại âm thầm cho người điều tra.

Đường Húc Hải vẻ mặt nghiêm túc nói: "Là Vương Đan."

"Vương Đan? !" Phó Sử Ngọ thất thanh la lên, "Sao lại là cô ấy? Vì cái gì?" Y chẳng cảm thấy Vương Đan có gì không thích hợp hết! Tại sao kết quả điều tra tiểu nhân quấy phá kia ra lại là Vương Đan? !

Phó Sử Ngọ có hảo cảm khá cao với Vương Đan, trong nhóm người đồng cam cộng khổ cùng trốn từ Vân thành, Vương Đan tuy chưa đủ mức đạt thành định nghĩa bạn bè của Phó Sử Ngọ, nhưng cũng là ở vị trí đồng đội.

"Cậu đừng kích động, ngồi xuống." Đường Húc Hải ôm bờ vai y, quay người y lại, hai người trực tiếp ngồi xuống chiếc giường đơn của Phó Sử Ngọ.

"Anh nói cho tôi nghe.. rốt cuộc có chuyện gì?" Phó Sử Ngọ dùng sức nắm lấy văn kiện.

"Ừ, được." tay Đường Húc Hải vuốt ve lưng Phó Sử Ngọ, sau đó nói: "Bây giờ nhớ lại xem, Vương Đan quả thật có rất nhiều chỗ không thích hợp."

Phó Sử Ngọ nhíu mày quay đầu nhìn Đường Húc Hải, y cũng không phát hiện hiện tại hai người dựa gần nhau đến mức nào, gần đến hô hấp cũng đan chéo vào nhau.

"Miêu Gia lần đầu thẩm tra đối chiếu lý lịch của mọi người không điều tra ra được gì, nhưng sau đó cậu ta tra ra ký lục vé tàu của Vương Đan. Ban đầu Vương Đan nói thân phận của cô là huấn luyện viên câu lạc bộ vật lộn của Vân thành, nhưng cô không là người địa phương, ký lục lại không ghi chép trong lúc cô làm việc có di chuyển qua lại. Hơn nữa ghi chép gần nhất là lúc chính phủ Vân thành rút lui đến kho trung tâm, Vương Đan mới từ thủ đô ngồi tàu cao tốc đến Phái thành. Không nói cô nói dối việc làm của mình, thời điểm đó bên ngoài đã trị an không tốt, cô cư nhiên rời đi nơi quen thuộc đến chỗ xa lạ. Bản thân chuyện này đã không phù hợp hành vi của một người bình thường."

"Cô ấy vì sao phải nói dối?"

"Vì che dấu thân phận."

"Thân phận?"

"Đúng vậy, Vương Đan chắc cũng không phải tên thật. Sau khi biết thân phận Vương Đan có vấn đề, Miêu Gia căn cứ đặc thù hình dáng của cô, từ cơ sở dữ liệu của bộ công an tìm được thân phận chân thật của cô ta. Cô ta là một gián điệp thương nghiệp quốc tế, danh hiệu là Hắc Đào!"

Phó Sử Ngọ kinh ngạc trợn tròn mắt: "Cái..cái gì? ! Vương Đan là gián điệp? !"

Đường Húc Hải khẳng định gật đầu: "Tôi cũng không tin được đây là sự thật, nhưng không thể không tin."

"Chúng ta ban đầu quen Vương Đan, là một cô gái dung mạo không thu hút nhưng cũng dễ nhìn, cô tính cách trong sáng, cũng thực hào khí. Nhưng sau này nhiều lần chiến đấu, kỹ thuật cùng ý thức chiến đấu của Vương Đan biểu hiện ra, cũng không phải tiêu chuẩn của một nữ huấn luyện boxing. Cậu không phát hiện Vương Đan càng ngày càng dễ nhìn, khí chất cũng ngày càng xuất chúng sao. Chắc cô ta biết nguỵ trang thời gian quá lâu dễ để lộ dấu vết nên đã chậm rãi làm ra thay đổi."

Cả người Phó Sử Ngọ ngây ra, y giơ tay lên nói: "Chờ chút, Vương Đan là gián điệp thương nghiệp Hắc Đào, vậy vì sao cô lại đến Vân thành?"

Đường Húc Hải lộ ra vẻ mặt nghiền ngẫm, nói: "Cô ta theo Hollande tới."

Phát triển quả thực thần triển khai quá mức, Phó Sử Ngọ cũng theo không kịp .

Y vô lực rũ vai xuống, bất giác dựa cả người vào Đường Húc Hải: "Được rồi, còn có gì càng giật mình , anh nói hết ra luôn đi."

Đường Húc Hải buồn cười sờ sờ tóc y, cảm thụ thoải mái kia khiến ngón tay hắn cứ lưu luyến không tha.

"Căn cứ điều tra của Miêu Gia, Hollande đi vào Vân thành là vì tự điều chỉnh và trang bị một hệ thống phòng ngự giá trị cao. Mục tiêu của Vương Đan kỳ thật là trộm lấy bí mật thương nghiệp trong công ty của Hollande, cũng chính là bản gốc của hệ thống mà bọn họ mang theo."

Đường Húc Hải cảm thán một loạt âm kém dương sai, có lẽ Vương Đan lúc ấy còn chưa từ bỏ ý định muốn trộm bản gốc hệ thống, vì thế một đường đi theo vào kho trung tâm, nhưng phát triển sau đó cô cũng không thể dự đoán nổi .

Phó Sử Ngọ hết nói nổi chốc lát, sau đó ngồi thẳng người dậy, nói: "Nhưng dù là vậy, hiện tại cô đã buông tha bản gốc kia. Có phải gián điệp không cũng không nói được a."

Phó Sử Ngọ là muốn dẹp chuyện cho yên thân, Đường Húc Hải lại nghiêm túc nói: "Nếu là vậy, tôi cũng không nói. Nhưng cô ta không nên làm chuyện không nên làm!"

Chuyện gì, Đường Húc Hải không nói, chỉ bảo Phó Sử Ngọ cùng hắn đến văn phòng Ôn Triệu Minh.

Trong phòng làm việc, mấy nguyên lão ban đầu trừ Lưu Bội Kỳ đều đến đông đủ .

Mắt Miêu Gia hồng hồng nhìn Vương Đan còn không hay biết gì, cậu thật thương tâm. Ái mộ và hảo cảm của cậu dành cho Vương Đan từ từ gia tăng, nhưng khi tự tay điều tra ra người mình thích cư nhiên là gián điệp, nói không chút khoa trương là, trái tim mong mang của Miêu Gia nát rồi.

Chân Tử quay đầu nhìn người trong văn phòng, nghi hoặc nói: "Muốn mở hội hả? Sao không đi phòng họp a?" Hơn nữa lại số lượng không đủ nữa.

Ôn Triệu Minh ôm cánh tay không nói lời nào, Miêu Gia hít sâu một hơi, đôi mắt mang chút nước mắt nói: "Chị Vương, có thể nói cho em biết, vì cái gì chị muốn bán ra tư liệu của anh Phó?"

Vương Đan vốn đang nhàn nhã đứng, đột nhiên cứng lại, nghi hoặc nhìn Miêu Gia: "Em nói cái gì? Chị không có a."

Miêu Gia căm hận nói: "Chị đừng giả bộ! Tôi biết hết rồi! Chị là gián điệp thương nghiệp! Đến Vân thành mục đích là muốn trộm bí mật của công ty Hollande!"

Hollande giật mình quay đầu nhìn cô, cứng họng.

Chân Tử cũng kinh ngạc nhìn Vương Đan.

Vương Đan nhíu nhíu mày, sắc mặt hơi đổi nói: "Trước kia chị đúng là gián điệp thương nghiệp, nhưng đó là lúc mới quen, chị cũng không có khả năng nói thân phận của chị cho mọi người biết."

Miêu Gia cười lạnh một tiếng, nói: "Nếu chỉ là vậy, tôi mới không thèm để ý! Nhưng cô vì cái gì phải đưa báo cáo dị năng và hồ sơ bệnh tâm lý của anh Phó cho người khác!"

Mặt Vương Đan lập tức lạnh xuống, cô âm tình bất định nhìn Miêu Gia.

Chân Tử nhịn không được kêu lên: "Chị Vương! Chị thật là gián điệp hả?"

Ôn Triệu Minh chậm rãi nói: "Lúc này cô cũng đừng giả vờ nữa. Vương Đan, chỉ cần cô nói cho chúng tôi biết cô giao tư liệu cho ai, tôi có thể làm chủ thả cô đi."

Đường Húc Hải nhíu mày một chút, nhìn Phó Sử Ngọ mặt vô cảm, cũng không nói gì.

Khóe miệng Vương Đan nhếch lên một nụ cười: "Miêu Gia, em nói thế, có chứng cứ gì rõ ràng không?"

Miêu Gia sửng sốt một chút, sau đó không hề gì nói: "Tôi không có, nhưng cô dám thề cô không tiết lộ tư liệu của anh Phó ra ngoài không!"

Vương Đan mím môi, không nói lời nào.

Hollande lúc này đứng lên nói: "Nói vậy, trước kia buổi tối cô cứ ra ngoài đều là chắp đầu với người khác sao?"

Người trong phòng kinh ngạc nhìn hắn.

Hollande cười khổ, nói: "Trước kia tôi còn tưởng cô ra ngoài hẹn hò. Mấy cô gái trẻ tuổi ra ngoài hẹn hò rất bình thường, cho nên tôi mới không nói cho các anh biết."

Vương Đan giơ tay lên nói: "Rồi rồi, khỏi nói nữa. Tôi là gián điệp thương nghiệp, mua bán cơ mật vốn là nghề của tôi, bị các anh phát hiện cũng quá không may. Cho nên…"

Đường Húc Hải phát giác không ổn, cảnh giác nhìn về phía cô.

Vương Đan nâng tay lên hấp dẫn lực chú ý của người trong phòng, tay còn lại lại nhanh như chớp lấy ra một vật đen xì, ném một cái thật mạnh xuống đất.

"Cẩn thận!" Đường Húc Hải xoay người ôm lấy Phó Sử Ngọ đè lên y.

"Bụp!" Một tiếng vang nhỏ. Một luồng sáng mãnh liệt chói lòa mắt mọi người.

"A! Mắt tôi! ! !"

Đường Húc Hải đưa lưng qua ngược lại không có việc gì, nhưng Phó Sử Ngọ thì xui xẻo, mắt đã bị ánh sáng quá mạnh chiếu vào, y lập tức nhắm mắt lại, phát ra tiếng rên rỉ khó chịu.

Vương Đan lúc này đã chạy nhanh qua mọi người, Đường Húc Hải đứng lên đuổi theo cô. Vương Đan lập tức lại ném một thứ đen thui khác.

Mày Đường Húc Hải hung hăng nhảy dựng, hắn cũng không dám đảm bảo đây không phải là lựu đạn, xoay thân lăn vào góc.

Một trận khói đặc gay mũi ùa đến, sặc người trong phòng nước mắt nước mũi giàn giụa.

Đường Húc Hải lúc này cũng đen mặt, càng làm hắn tức giận là thừa dịp hắn trốn tránh, Vương Đan trực tiếp phá cửa sổ lao ra, phi thân xuống lầu. Chờ Đường Húc Hải lấy nhanh ra một mặt nạ bảo hộ, đuổi tới bên cửa sổ, Vương Đan đã chạy mất bóng!

"Mẹ !" Đường Húc Hải bị chọc điên, "Tôi nhất định bắt lấy cô! ! Cô chạy không thoát đâu!"

Vương Đan đột nhiên chạy trốn đã không ai ngờ nổi. Chớ đừng nói cô cư nhiên trực tiếp ném đạn sáng và bom cay loại đại sát khí người thường chưa bao giờ thấy qua này ra.

Phản ứng trực tiếp chậm nửa nhịp, cứ việc có vài dị năng giả ở đây nhưng vẫn để cô dễ dàng bỏ trốn mất dạng .

Đường Húc Hải cũng không để ý mất mặt cỡ nào, điều động người Long Cốt tìm tòi khắp Phái thành, khiến cả Phái thành đều biết Long Cốt bọn họ xuất hiện một phản đồ.

Ôn Triệu Minh thở dài phối hợp với Đường Húc Hải, không thể để ảnh hưởng không xong của việc này lan càng rộng. Đường Húc Hải cũng thiệt không để ý vấn đề mặt mũi của Long Cốt mà.

Người Long Cốt cộng thêm Bình Nam vạch trời moi đất cũng không tìm được, Ôn Triệu Minh cũng thu hoạch N lời hỏi thăm hư tình giả ý hoặc vui sướng khi người gặp họa.

……

Trong màn đêm, Phái thành rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Vườn cây ngoài tường, một dáng người thon thả từ đỉnh tường đu dây leo xuống.

Người ngoài tường chờ, dùng đèn pin nhỏ bắn ra một tín hiệu.

Sờ soạng đi tới, bóng người mở tung cửa xe ngồi vào.

"Phù ——" Vương Đan thở phào, nói: "Đường Húc Hải y chang chó điên, chỉ thiếu điều đào ba thước đất lên lùng sục thôi."

Người đàn ông tiếp ứng khẽ cười một tiếng: "Còn không phải cũng không tóm nổi cô sao."

Vương Đan hừ một tiếng nói: "Tôi mà muốn đi ai mà cản nổi chứ." Mắt Vương Đan lưu luyến nhìn về hướng Phái thành: "Nhưng rời khỏi họ như thế tôi cũng thật không nỡ ."

"Xin lỗi đều là tôi liên luỵ cô, bằng không cô cũng không đến mức bị bại lộ." Nười đàn ông xin lỗi.

"Thôi bỏ đi, dù sao tôi cũng cần một cơ hội rời đi, coi như đúng lúc." Vương Đan thở dài, cô vươn tay cầm lấy hộp thuốc lá trong ngăn chứa, lấy ra một điếu thuốc ngậm vào miệng: "Rốt cục có thể thả lỏng rồi."

"Cô không nói gì cho Phó Sử Ngọ biết hết sao?" Người đàn ông không hiểu hỏi.

Vương Đan chậm rãi phun ra một hơi sương khói: "Cậu ấy không giống trước kia, có thể bảo vệ tốt chính mình. Hơn nữa, còn có Đường Húc Hải và Ôn Triệu Minh ở bên cạnh mà, Phó Sử Ngọ không sao đâu."

Hút xong điếu thuốc, Vương Đan dụi tắt tàn thuốc, tiêu sái nói: "Đi thôi, trở lại thủ đô! Tôi còn có chuyện phải làm!"

Trong bóng đêm, một chiếc xe không mở đèn cứ như vậy im ắng rời đi.

101. Chương 101

Ba ngày sau, Lưu Bội Kỳ hưng phấn chạy ra, hắn hô to: "Tôi thành công rồi! ! mộc hệ của tôi biến dị rồi!"

Chân Tử trùng hợp ở nhà nghe vậy kéo khóe miệng lên một cái, miễn cưỡng xem như cười: "Thật chúc mừng anh."

Không khí tối tăm trên người Chân Tử quá mức nghiêm trọng, khiến nụ cười của Lưu Bội Kỳ nhạt đi, hắn chạy qua cẩn thận hỏi: "Làm sao vậy?"

Chân Tử thở dài, người này bế quan đúng là bế đến không biết trời biết đất gì. Vì thế Chân Tử kể lại chuyện Vương Đan là gián điệp mà còn bán đứng Phó Sử Ngọ ra lần nữa. Lưu Bội Kỳ cũng khiếp sợ há hốc mồm, chỉ ngắn ngủn có ba ngày lại xảy ra đại sự kinh thiên động địa như vậy sao.

Miêu Gia lúc trước thích Vương Đan bao nhiêu, hiện tại liền thống hận bấy nhiêu. Cậu chạy tới phòng Vương Đan, tính hốt hết đồ của cô quăng đi.

Lưu Hoằng đi đến cánh cửa đang mở toang, nhìn Miêu Gia kinh ngạc đứng đó, anh tò mò hỏi: "Làm chi đó?"

Miêu Gia đang cầm một thỏi son trên bàn trang điểm của Vương Đan, nhìn đến ngẩn người, lập tức ngẩng đầu nói: "Em vứt hết đồ của phản đồ đi!"

Lưu Hoằng cười nhạo một tiếng: "Chú cũng quá cầm lên được mà không bỏ xuống nổi đó, có cần yếu ớt thế không?"

Miêu Gia thuận tay nhét cây son vào túi áo, sau đó gom quần áo và đồ dùng của Vương Đan vào một cái túi lớn. Mặt Cậu vô cảm nói: "Không có, em không có bỏ xuống không được. Chỉ là một người đàn bà lòng dạ khó lường thôi! Em không có ngốc đến mức thương tâm vì thể loại này."

Lưu Hoằng nhìn bộ dáng của Miêu Gia, không nói nữa. Trải qua kích thích lần này, trên người Miêu Gia rút đi một ít ngây ngô, bắt đầu trưởng thành giống một người đàn ông chân chính. Đôi khi thương tổn, mới có thể khiến người ta mau nhanh trưởng thành.

Thành công của Lưu Bội Kỳ cuối cùng đã xua tan không khí âm trầm bao phủ đình viện số 7, Phó Sử Ngọ rất mừng cho hắn.

Lưu Bội Kỳ ngược lại thực ngại ngùng nói: "Bây giờ còn rất yếu, chỉ có thể tung chòi ra, chờ thêm mấy tháng mới mọc thành cành."

Chòi cây lựu không có rễ, muốn sinh tồn tiếp chỉ có thể chọn sống nhờ vào Lưu Bội Kỳ. Vì thế Lưu Bội Kỳ thực thuận lợi dung nhập chòi cây vào huyết mạch, mà chòi cây kia giống như kim loại Đường Húc Hải cất chứa, bị Lưu Bội Kỳ hấp thu vào thân thể.

Hiện tại Lưu Bội Kỳ chính là rễ của cây lựu, cuồn cuộn không ngừng cung cấp năng lượng sinh trưởng cho nó.

Mà bản thể của cây lựu, cùng lúc Lưu Bội Kỳ hấp thu chòi cây đã bắt đầu héo rũ tử vong.

Phó Sử Ngọ gật gật đầu nói: "Không tồi."

Sau khi Vương Đan đi rồi, trong đội Lưu Bội Kỳ không có đội phó, điều này làm Lưu Bội Kỳ rất mờ mịt. Không giống các đội khác, lúc Vương Đan còn ở là cô nắm lấy mọi chuyện trong đội, Lưu Bội Kỳ chỉ cần phối hợp là được.

Hiện tại Phó Sử Ngọ hỏi hắn, là tính tự nắm hay lại tìm một đội phó dạng quản lý. Lưu Bội Kỳ nghĩ nghĩ, hỏi lại: "Tôi tính tự quản lý đội mình. Chọn người làm đội phó, tôi có thể tự tìm không?"

Phó Sử Ngọ nói: "Đương nhiên có thể."

Dị năng của Lưu Bội Kỳ vốn mạnh, nhưng xuất phát từ tính cách nết sống, hắn cũng không muốn quản lý. Hiện tại Vương Đan bởi vì chuyện đó mà bỏ đi, nhiều ít cũng khiến lòng Lưu Bội Kỳ không thoải mái.

Chọn Đội Phó, không hiểu cớ sao Lưu Bội Kỳ lại chọn Ngô Ủng Quân. Phó Sử Ngọ nghe xong cũng không nói gì thêm, chỉ nói hắn làm rất tốt. Ngược lại lúc lén lút Đường Húc Hải đàm luận với Phó Sử Ngọ, tán một tiếng giỏi.

Tính cách Ngô Ủng Quân này tuy rất trầm, nhưng lại kiên định chịu làm, đối với chuyện đã dặn dò anh có thể cẩn thận nghiêm túc hoàn thành, là một trợ thủ rất tuyệt.

Sau đó nữa, Ngô Ủng Quân lấy dị năng sức mạnh, đối mặt các đội viên đội 1 cứ không phục do anh đi cửa sau, một đấm xử một tên đều đánh cho ba má nhìn không ra. Khiến những người đó thành thành thật thật mà nghe chỉ huy.

Hai tuần cuối tháng ba, bên Âu Dương Thành truyền đến tin tốt, súng sứ thép đầu tiên đã hoàn thành .

Ba lãnh đạo Long Cốt cùng xuất động đi tới phòng làm việc của Âu Dương Thành.

Âu Dương Thành đưa một thanh súng có màu như xương trắng cho Phó Sử Ngọ. Âu Dương trong thận trọng lộ ra đắc ý nói với y: "Thử xem, tôi dựa theo số đo tay cậu chế tạo vừa y cho anh đó ."

Phó Sử Ngọ nắm lấy báng súng, chỉ có một cảm giác, đó là thoải mái. Thật giống như cây súng này chính là tứ chi y kéo dài ra vậy.

Phó Sử Ngọ kinh ngạc nhìn Âu Dương, tiến sĩ Tả nhìn thấu ý nghĩ của y, bảo: "Ngạc nhiên quá đúng không? ! Nói thế nào Âu Dương cũng là tiến sĩ phương diện vật lý, căn cứ chiều cao thể trọng của cậu cải tiến súng, tuyệt đối là vũ khí thích hợp với cậu nhất trên thế giới này luôn đó."

Phó Sử Ngọ kích động nói không ra lời, thật mạnh vâng một tiếng, một lúc lâu mới nói: "Thật sự rất vừa tay."

Y nâng súng lên, siết siết, triệt để lĩnh hội cái gì gọi là người súng hợp nhất.

Âu Dương ho khan một chút, những người khác đều nhìn qua ông: "Thanh này là bên tay phải, cậu dùng trước. Thanh bên tay trái cũng nhanh ra thôi, không đến hai tháng có thể giao cho cậu."

Ôn Triệu Minh trịnh trọng nói: "Cám ơn ông." Tuy chỉ là giao dịch, nhưng có thể cẩn thận nghiêm túc chế tạo theo số đo cho người khác, cũng là đáng cảm kích. Âu Dương kỳ thật hoàn toàn có thể dựa theo quy cách súng lục bình thường mà chế tạo, ông làm điều này vốn rất tiêu phí tâm huyết, không phải ước định trên hợp đồng ban đầu.

Âu Dương cười một tiếng nói: "Cảm ơn cái gì. Nói thế nào thì tôi làm súng này cũng là để cậu Phó đây giết càng nhiều alien."

Âu Dương rất có tự tin, chỉ bằng đôi song súng này ông có thể lưu danh sử sách. Mà thực tế cũng đúng như vậy, lúc cây súng này thật sự lộ ra trong tầm mắt mọi người, rất nhanh được mệnh danh là linh hồn chi nhận, sau đó ngồi vững trên thần đàn thần khí. Mà người chế tạo nó- Âu Dương Thành – cũng đại danh vang vọng thế giới.

Âu Dương nghiêm túc nói: "Sử dụng cây súng này, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống nóng lên. Còn nữa, ổ đạn năng lượng tôi cũng cải tiến cho cậu, vốn là 200 phát, hiện tại lên được 450 phát." Âu Dương lại cho Phó Sử Ngọ hai ổ đạn, nói: "Đương nhiên ổ đạn 200 phát xưởng công nghiệp quân sự chế tạo sản xuất cậu cũng có thể dùng."

Đường Húc Hải nói: "Tôi nghe nói gần đây xưởng công nghiệp quân sự bộ phát triển vũ khí khai phá ra một loại kim loại mới, đã có thể sản xuất súng năng lượng theo số lượng lớn."

Tiến sĩ Tả nói: "Đúng vậy, đã rút không ít khoa học gia ứng dụng vật lý bên này đi hỗ trợ. Chẳng qua hiện tại loại tài liệu này chỉ có thể từ dị năng giả kim loại phụ trách sản xuất, sản lượng cũng không lớn. Nhưng lại có tuổi thọ sử dụng, tuổi thọ mỗi khẩu là 50000 phát."

Ôn Triệu Minh không khỏi nói: "Vậy chẳng phải bắn xong 250 ổ đạn, cây súng liền tiêu."

Âu Dương gật đầu nói: "Đúng vậy, trong tài liệu làm thân súng có chứa phân tử Nguyên, đạn năng lượng cũng là năng lượng phân tử Nguyên. Phản ứng lâu dài, thân súng liền sinh ra độ lờn, cuối cùng hư luôn."

Tiến sĩ Tả nói: "250 ổ đạn cũng đủ cho họ sử dụng khá lâu. Một khẩu súng thôi mà muốn sử dụng cả đời hả!"

Âu Dương thì nói: "Cho nên nói, vẫn là sứ thép làm thân súng rất tốt, không có tuổi thọ sử dụng."

Phó Sử Ngọ yêu quý vuốt ve súng, nói với ông: "Nếu về sau xảy ra vấn đề, tôi có thể tìm ông sửa không?"

Âu Dương giật mình nói: "Đương nhiên có thể." Ông sản xuất, cũng phải phụ trách bảo trì sửa chữa hậu kì. Tuy ông tuyệt đối không cho rằng súng làm từ loại chất liệu này sẽ xảy ra chuyện.

Tiến sĩ Tả lúc này đột nhiên đi lên một bước đến trước mặt ba người, nói: "Súng các cậu cũng lấy được một thanh rồi, có phải cũng nên suy xét giúp tôi hốt con đại bàng ăn khỉ kia về hay không?"

Ôn Triệu Minh nói: "Đúng, lần này chúng tôi tới cũng là mục đích này. Khoa Dị năng sinh vật có tư liệu gì không?"

Tiến sĩ Tả gãi gãi cằm, suy nghĩ một chút, bảo: "Cậu cũng linh thiệt, gần đây có một tiểu đội mạo hiểm lúc đang thám hiểm đã phát hiện tổ của đại bàng ăn khỉ đang sống."

Đường Húc Hải chấn động tinh thần, mừng rỡ hỏi: "Là tiểu đội nào?"

Tiến sĩ Tả gắng gượng nghĩ: "Tôi cũng không biết, tôi chỉ nghe đồng nghiệp nhắc tới một chút thế thôi. Nếu không thì chờ tôi đi hỏi thăm rồi nói cho các anh?"

Ôn Triệu Minh nói: "Chúng tôi là vì ông mới nhằm vào con chim ăn khỉ kia, ông cũng nên đi hỏi thăm một chút hộ."

Tiến sĩ Tả trực tiếp nói: "Được! Vậy các anh đi về trước, tôi hỏi được sẽ gọi lại cho."

Ôn Triệu Minh cũng nói: "Đã có tin tức, cũng có trang bị, chúng tôi trở về liền chuẩn bị một chút. Chờ tôi dàn xếp mọi chuyện mới có thể an tâm đi cùng các anh." Nói đến đây, anh dẫn đầu đi ra ngoài.

Đường Húc Hải kinh ngạc nhìn anh: "Sao tự nhiên lần này anh tính theo chúng tôi đi thế?"

Ôn Triệu Minh lườm hắn một phát, hỏi vặn: "Thế nào? Tôi không thể đi hả?"

Phó Sử Ngọ nói: "Nào có, Húc Hải không có ý đó. Phái thành luôn do anh tọa trấn, anh đi cùng chúng tôi, trong thành phải làm sao đây?"

Ôn Triệu Minh quái dị nhìn thoáng qua Phó Sử Ngọ nói năng hết sức tự nhiên, kéo bước chân chậm rãi xuống lầu, nói: "Hiện tại Long Cốt vận chuyển rất tốt, tôi cũng bồi dưỡng vài thuộc hạ, tôi không ở bọn họ cũng có thể xử lý tốt."

Sải bước của Đường Húc Hải dài, xuống lầu cũng nhanh, nghe vậy quay đầu lại nhìn anh, bảo: "Là mấy cha giám đốc của anh đó hả? Tôi nói nghe, binh đoàn chúng ta cũng coi như kỳ ba, cư nhiên còn có giám đốc…"

Phó Sử Ngọ thì nói: "Giám đốc thì làm sao? Triệu Minh trước kia đã nói, ảnh coi binh đoàn như tập đoàn công ty mà kinh doanh, chỉ có binh đoàn như vậy mới có thể tuần hoàn, càng làm càng lớn. Bằng không

chỉ giống những tiểu binh đoàn kinh doanh không tốt mắc nợ phá sản. Ảnh làm rất tốt, ít nhất tôi đã từng nghĩ, nếu như không có Triệu Minh tôi khẳng định không biết nên tổ chức binh đoàn này thế nào."

Đường Húc Hải hảo tính tình cười: "Coi như tôi nói sai đi."

Lúc này nghênh diện có người lên lầu, Đường Húc Hải dừng bước, Phó Sử Ngọ đúng lúc đi đối diện người nọ, hai người thiếu chút nữa đụng vào. Đường Húc Hải thực tự nhiên xoay người, vươn tay ôm lấy thắt lưng Phó Sử Ngọ kéo y tới sát qua bên tường.

Người đối diện vừa thấy, nói một tiếng: "Ngại ngùng."

Đường Húc Hải không hề gì nói: "Không sao."

Phó Sử Ngọ ngoan ngoãn bị Đường Húc Hải ôm một tiếng cũng không hứ hé, Ôn Triệu Minh dừng bước chân.

Hai bên đi ngang qua nhau, Đường Húc Hải mới buông Phó Sử Ngọ ra: "Đi thôi."

Phó Sử Ngọ ừ một tiếng, quay đầu lại nhìn Ôn Triệu Minh đứng ở đó không nhúc nhích, ngạc nhiên giục: "Triệu Minh? Đi a."

Ôn Triệu Minh lúc này như mới hoàn hồn: "A, đến ."

Một đường trở về, Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải thảo luận lần này cần mang ai đi, còn phải chuẩn bị cái gì. Ôn Triệu Minh nhìn trái xem phải miết, rốt cục cảm giác ra có cái gì không được bình thường.

Phương thức nói chuyện ở chung bây giờ của hai người này bất tri bất giác đã thay đổi, hai bên phù hợp tự nhiên, ăn ý mười phần. Cho dù là Ôn Triệu Minh cũng cảm thấy chen vào không lọt, quả thật quá dư thừa.

Ôn Triệu Minh bất đắc dĩ, ngồi phía sau nhìn nhìn rồi bật cười. Phó Sử Ngọ nghe tiếng anh cười, quay đầu: "Triệu Minh anh cười cái gì?"

Ôn Triệu Minh xem xét Đường Húc Hải bởi vì Phó Sử Ngọ quay đầu hỏi ý anh mà nhanh chóng nhìn qua, thế này còn có gì không rõ nữa chứ. Anh xua tay nói: "Không có gì, hai anh thương lượng đi. Tôi hơi mệt rồi."

Phó Sử Ngọ thân thiết nhìn anh, bảo: "Là đứng lâu nên mệt hả? Vậy anh nghỉ đi cho khỏe."

Đường Húc Hải cũng nói: "Chuyện xuất hành hai tôi thương lượng là được, lão Ôn anh khỏi phải lo."

Ôn Triệu Minh lại nhịn không được cười, chỉ thiếu điều nói "Tôi sẽ không quấy rầy thế giới hai người của hai anh đâu", hắn tựa lưng vào ghế nhắm hai mắt lại.

Hai tên này lúc nào hẹn hò thế không biết? Làm rõ chưa? Hay là bất giác đã thành như vậy?

Ôn Triệu Minh nhịn không được nhiều chuyện mà suy đoán .

Bất tri bất giác bạn tốt mới kết đã thành một đôi, khiến Ôn Triệu Minh vui nhiều lại không khỏi có chút mất mát. (FA hay thế lắm) Tiến tới liên tưởng đến tình cảm của mình, bên tai Ôn Triệu Minh vang lên tiếng hai người phía trước hạ giọng nói chuyện, quay đầu mắt nhìn ngã tư Phái thành.

Cũng không biết bạn gái trước của anh bây giờ còn trên đời không, hiện tại sống thế nào?

Gia thế Ôn Triệu Minh không tồi, vẻ ngoài cũng không tệ, thành tích học tập cũng giỏi. Lúc trước cũng là một hotboy, con gái tranh nhau theo đuổi anh đếm không hết. Ôn Triệu Minh không phải một người trăng hoa lạm tình, đối với tình cảm cũng rất nghiêm túc phụ trách.

Bởi vì anh về quê phát triển, không ở lại thành phố đã theo học đại học, mà bạn gái thuở đại học của anh lại chọn lên kinh học thạc sĩ, hai người là yêu xa.

Sau đó anh xảy ra chuyện, bạn gái muốn tạm nghỉ học tới chiếu cố anh. Lúc đó tâm lý Ôn Triệu Minh quá yếu ớt, cả người nhà cũng trốn tránh, bạn gái tự nhiên cũng bị anh đẩy xa. Ôn Triệu Minh cam chịu, còn đơn phương lựa chọn chia tay, để cô ra đi.

Bạn gái bồi hồi một hồi lâu, căn bản không thấy được mặt anh, đành phải trở lại thủ đô tiếp tục đi học, trước khi đi còn nhắn lại chờ cô tốt nghiệp liền trở lại bên anh.

Chờ Ôn Triệu Minh chậm rãi khôi phục cũng hối hận vì thái độ làm tổn thương cô lúc ấy. Nhưng anh đã tàn phế rồi, tự ti khiến anh không có ý muốn vãn hồi.

Mà hiện tại Ôn Triệu Minh đã dựng lại tự tin lần nữa, càng nghĩ nếu còn có thể gặp lại cô, nếu cô còn chưa thay đổi chủ ý, anh thật muốn hai người bắt đầu lại.

Ôn Triệu Minh âm thầm thở dài một tiếng, người nhà, bạn bè, người yêu…

Mọi thứ của trước kia như bị cắt đứt, chút âm tín cũng không có, hắn cũng từng tìm kiếm trên diễn đàn tiêu điểm, nhưng tin tức gì cũng không tìm được.

Ngày hôm sau, tiến sĩ Tả hỏi ra tên tiểu đội mạo hiểm kia, là Xa Minh Tử.

Tiểu đội này nhân số không nhiều, chỉ có 10 người. Bọn họ thường nhận một ít nhiệm vụ như thu thập tiêu bản động thực vật cho viện khoa học, cũng trong lúc vô tình phát hiện tổ của con đại bàng ăn khỉ. Ba tháng xuân về, rất nhiều thực vật sôi nổi nẩy nở, đa số chúng đều xuất hiện biến dị. Thời điểm này cũng là thời kì đại thu hoạch của mỗi tiểu đội mạo hiểm, tìm kiếm các loại thực vật mới hoặc biến dị mang về đều có thể đạt được thù lao xa xỉ.

Tiểu đội Xa Minh Tử phát hiện tổ đại bàng ăn khỉ sống, cũng không dám đánh chủ ý gì, chỉ là lúc nói chuyện phiếm có nhắc tới với các khoa học gia viện khoa học thôi.

Ôn Triệu Minh nhanh chóng liên hệ được với đội trưởng Xa Minh Tử, Xa Chấn Nghiệp. Ngõ ý muốn hắn cho biết tọa độ của tổ con đại bàng ăn khỉ sống.

Mức thù lao Ôn Triệu Minh đưa ra không cao cũng không thấp, anh chưa bao giờ làm chuyện coi tiền như rác, lại càng không để ai nhân cơ hội nâng giá. Theo lý thuyết, giá này Xa Chấn Nghiệp đáng lẽ rất sung sướng chấp nhận.

Nhưng hắn lại cự tuyệt, chỉ đưa ra một yêu cầu.

Xa Chấn Nghiệp nói: “Anh Ôn, thù lao anh đưa ra nếu tôi không chịu, nói thật chính mình đều thấy không biết tốt xấu.”

Mắt Ôn Triệu Minh híp lại, mặt không đổi sắc nhìn hắn. Xa Chấn Nghiệp đứng ngồi không yên, thầm than đội phó của Long Cốt quả nhiên không phải người dễ đối phó. Cứ việc trong lòng sợ hãi, Xa Chấn Nghiệp vẫn kiên trì nói: “Là vầy, chúng tôi không cần thù lao, cũng có thể mang bọn anh đi.”

Ôn Triệu Minh nghiền ngẫm nhìn Xa Chấn Nghiệp nói: “A? Sao tôi không nghe nói Xa Minh Tử lại là một đoàn thể thích làm người tốt việc tốt chứ?”

Xa Chấn Nghiệp cười khan một tiếng, nói: “Không không không, chúng tôi đương nhiên không có khả năng làm không, chẳng qua thỉnh anh đáp ứng. Có thể cho chúng tôi thu thập một ít tiêu bản thực vật ở cái tổ sau khi các anh đã giết chết đại bàng ăn khỉ không.”

Ôn Triệu Minh bất ngờ, trầm giọng hỏi: “Thế nào? Các anh chỉ muốn đi nhờ xe thu thập một ít tiêu bản thực vật?”

Xa Chấn Nghiệp dứt khoát gật đầu: “Đúng vậy, lần trước chúng tôi không dám đi đến sào huyệt con đại bàng, nhưng dùng kính viễn vọng nhìn nhìn. Nơi đó hoàn cảnh tương đối tốt, là một sơn cốc địa hình phức tạp, trong đó mùa xuân tới sớm hơn bên chúng ta, rất nhiều thực vật đều đã nở hoa. Chúng tôi phát hiện vài loại thực vật không biết ở gần tổ đại bàng, thù lao dùng cái kia là được… Các anh sẽ không thu thập những tiêu bản thực vật đó đâu đúng không?”

Binh đoàn Long Cốt là binh đoàn thuần giết chóc, đương nhiên sẽ không đi gom mấy tiêu bản đó. Xa Chấn Nghiệp muốn nhờ cũng có thể lý giải.

Ôn Triệu Minh nghĩ trong đầu, thù lao anh đưa không nhiều lắm, quả thật so ra kém những tiêu bản bọn Xa Chấn Nghiệp muốn thu thập.

Xa Chấn Nghiệp đoán không ra Ôn Triệu Minh nghĩ cái gì, khẽ cắn môi nói: "Anh Ôn, nói thật địa hình nơi đó thật sự thực phức tạp, có một mảnh đầm lầy khác lạ, không có người dẫn đường cho các anh, thật không tốt a."

Ôn Triệu Minh cười một tiếng, nghiêng nghiêng người qua, chân anh thực tiêu sái gác qua một bên đùi, tay chống trán nói: "Binh đoàn chúng tôi không thiếu dị năng giả thạch hệ." Ngụ ý, cho dù có đầm lầy, cũng ứ sợ nhá.

Nụ cười của Xa Chấn Nghiệp cứng lại, ánh mắt không tự chủ được nhìn về hướng đôi chân mang giày da bóng loáng của Ôn Triệu Minh. Trong lòng buồn bực nghĩ, nghe nói đội phó này là một người tàn tật đứt cả hai chân, bộ dạng thế này, nhìn thế nào cũng không giống a!

Mắt Ôn Triệu Minh sắc nhọn lên, Xa Chấn Nghiệp ho khan một tiếng nói: "Long Cốt gia đại nghiệp đại, bất quá chỉ tiện đường thôi. Tiểu đội mạo hiểm Xa Minh Tử chúng tôi sẽ cảm động nhớ thương nghĩa khí của Long Cốt. Những tiểu đội khác biết Long Cốt hào phóng như vậy, về sau có tin tốt gì khẳng định cũng vui vẻ hợp tác với Long Cốt."

Ôn Triệu Minh nghe ra ý của Xa Chấn Nghiệp, khoảng thời gian này bởi vì chuyện của Vương Đan mà tin tức mặt trái của Long Cốt lan truyền quá nhanh, ý Xa Chấn Nghiệp là muốn giúp Long Cốt tăng danh vọng a.

Tròng mắt Ôn Triệu Minh chuyển một chút, mua bán này có thể làm. Coi như tiêu phí tuyên truyền đi.

Ôn Triệu Minh cười một tiếng, nói: " Đoàn trưởng Xa nói đùa. Xa Minh Tử giúp chúng tôi dẫn đường, sao có thể không cho thù lao chứ. Trên đường đi tiêu bản các anh thu thập tự nhiên là của các anh."

Ôn Triệu Minh tự nhiên sẽ không thật sự không cho thù lao, vậy không phải đặt đầu đề cho câu chuyện, lưu lại sơ hở sao.

Xa Chấn Nghiệp thấy anh đồng ý liền mừng không kìm được, cười nói: "Anh Ôn, Xa Minh Tử chúng tôi sẽ không khiến anh thất vọng, cho dù dị năng giả thạch hệ quý binh đoàn nhiều, nhưng có thể đỡ tốn sức cũng là chuyện tốt, không phải sao?"

Ôn Triệu Minh từ chối cho ý kiến cười cười, hai người xem như nói thành.

Bàn xong ngày xuất phát, Ôn Triệu Minh bước đi .

Chờ anh đi rồi, Xa Chấn Nghiệp thở phào, nhanh chóng lấy ra một cái di động, gọi đi.

Đối phương chuyển được, Xa Chấn Nghiệp vội nói: "Chuyện anh bảo tôi đã làm theo, anh có thể thả em tôi ra chưa? !"

Đối phương truyền đến một tiếng cười sung sướng, khen: "Làm tốt lắm. Ôn Triệu Minh không nghi chứ?"

Xa Chấn Nghiệp cắn răng nói: "Không có, tôi nói với hắn là vì muốn tiêu bản thực vật ở sào huyệt đại bàng ăn khỉ, hắn mới tin."

Đối phương nói: "Em của anh hiện tại rất tốt, làm khách ở chỗ của tôi, ăn ngon uống mát, còn có quần áo đẹp mặc, vui đến quên nước Thục rồi đó chứ."

Xa Chấn Nghiệp không tin hắn nói càn, thấp giọng quát: "Bàng Long Đình! Anh đừng quá đáng. Tôi không quản anh làm sao biết trước người Long Cốt muốn tin của đại bàng ăn khỉ, cũng mặc kệ anh có mục đích gì, chuyện anh phân phó tôi đều làm theo ! Dựa theo ước định trước đó anh nên thả em gái tôi ra! Đừng nói không giữ lời. Đường đường một hội trưởng đại công hội mà đi nuốt lời, là muốn bị người ta nhạo báng, mất hết danh dự hả!"

Bàng Long Đình khẽ cười bên kia điện thoại: "Anh thật biết ăn nói. Chúng ta đã thỏa thuận rồi, anh chỉ cần làm dựa theo lời tôi, tôi liền đảm bảo em gái của anh bình yên vô sự, sau đó còn thả nó về. Nhưng chuyện tôi phân phó anh còn chưa làm xong a."

Xa Chấn Nghiệp ngây ngẩn cả người, không dám tin nói: "Anh bảo tôi yêu cầu Ôn Triệu Minh cho cùng Long Cốt đồng hành đến sào huyệt con đại bàng, tôi đã làm được!"

Bàng Long Đình nhẹ giọng nói: "Hiện tại Ôn Triệu Minh chỉ đồng ý anh cùng đi, cũng không phải các anh đã đến sào huyệt đại bàng. Anh phải làm rõ sự thật này, tôi muốn anh làm cũng không phải một ước định bằng miệng như vậy!"

Xa Chấn Nghiệp y như bị đánh một bạt tay, ủ rũ xuống.

Thấy hắn không lên tiếng, Bàng Long Đình bên kia nói: "Chỉ cần anh dẫn người Long Cốt dựa theo lộ tuyến đi một chuyến, tôi tự nhiên sẽ thả em của anh. Anh nhớ kỹ, lộ tuyến đã xác định sẵn, trên đường không thể có chút sai lầm, bằng không em của anh mất mạng, nhưng chớ có trách tôi!"

Nói xong câu đó, Bàng Long Đình không để ý Xa Chấn Nghiệp phản ứng thế nào liền cạch một tiếng gác điện thoại.

Bàng Long Đình đưa di động cho người bên cạnh, thủ hạ tâm phúc kia nói: "Đại ca, chúng ta cũng đâu cần nhất định phải đối đầu với Long Cốt? Vân công tử bất quá là một tên nhà giàu đã hết thời, tài sản trong nhà đều bị chúng ta lấy hết. Trước đó cũng dựa theo yêu cầu gây rối của hắn, đã từng khiêu khích một lần, còn đánh một trận. Làm như vậy đã đủ. Không cần lúc này còn theo tới chỗ đại bàng ăn khỉ ngáng chân a? Rất có thể cũng lan đến chúng ta đó."

Bàng Long Đình ngã vào ghế nằm, lườm hắn một cái quát: "Mày biết mẹ gì! Vân công tử đã không có giá trị áp bức, vì chút lợi nhỏ như thế, không đáng lão đại mày lấy thân phạm hiểm."

Tâm phúc bị trừng rụt cổ, thật cẩn thận hỏi: "Vậy tại sao?"

Bàng Long Đình nói: "Một núi không chứa được hai hổ, biết chưa?"

Miệng Tâm phúc giật giật, vẫn không nói gì.

Bàng Long Đình hừ lạnh một tiếng nói: "Không cần coi thường nghiệp đoàn Bình Nam đa số đều là người thường kia, Long Cốt chính là binh đoàn có bối cảnh quân đội. Mày thấy binh đoàn nào có thể kiếm ra nhiều trang bị quân chế như vậy chưa? ! Còn có, mục tiêu lần này của chúng ta không khác, là súng sứ thép độc nhất vô nhị trên toàn thế giới do tiến sĩ Âu Dương chế tạo! Nếu muốn đoạt lấy mà không có hậu hoạn, đây là cơ hội duy nhất."

Lôi Đình Phong Vân cũng đã nối quan hệ với bộ vũ khí quân bộ, Long Cốt có thể bắt được súng năng lượng, Lôi Đình Phong Vân tự nhiên cũng biết đến .

Súng năng lượng trong tay Phó Sử Ngọ còn có thể miễn cưỡng dùng, nhưng trong mắt Lôi Đình Phong Vân chính là vô ít. Nhân viên khai phá bộ Vũ khí, cũng đã nói với họ muốn súng càng tốt, liền đi tìm Âu Dương Thành viện khoa học.

Âu Dương Thành đáp ứng Phó Sử Ngọ làm súng, là trả giá bán mình. Bên này Bàng Long Đình lại càng không có tư bản gì đi đả động Âu Dương Thành .

Âu Dương Thành là một người rất độc lập, bạn tốt duy nhất là tiến sĩ Tả còn quý giá hơn ông, hai người ra vào ngủ nghỉ đều không rời khỏi Phái thành, Bàng Long Đình căn bản không thể xuống tay. Chỉ có thể nhắm vào hai thanh súng lục Âu Dương Thành định chế cho Phó Sử Ngọ kia.

Trực tiếp giật thì giật không lại, chỉ có thể nghĩ cách khác thôi.

Cũng mệt tiến sĩ Tả muốn đại bàng ăn khỉ, lại ủy thác cho Long Cốt giúp họ lấy được cơ hội. Chuyện này tiết lộ ra ngoài, cũng nhờ viện khoa học khá cởi mở, mở toang cánh cửa mời người vào nghiên cứu. Xếp một nằm vùng vào, hỏi thăm cái gì cũng rất dễ dàng .

Cách của Bàng Long Đình chính là trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi, chờ hắn giết chết lũ người Binh đoàn Long Cốt, thu vào một khẩu súng. Không có vật chủ, khẩu còn lại không phải càng dễ lấy hơn sao.

Bàng Long Đình sớm biết tin Xa Minh Tử phát hiện đại bàng ăn khỉ hơn bọn Long Cốt một bước, lại bắt con tin đe dọa, bố trí hạ bẫy rập.

102. Chương 102

Trước đêm xuất phát, Phó Sử Ngọ lại nằm mơ .

Từ khi biết mỗi tình cảnh trong mộng rất có thể là ký ức trước kia hồi phục, Phó Sử Ngọ đối với nằm mơ liền có một loại tâm tình chờ mong lại rối rắm. Nhưng chuyện mộng mị không phải y có thể khống chế, lúc y muốn lại không xuất hiện, không muốn cố tình lại xảy ra.

Lần này cảnh tượng trong mộng, lại là bốn đứa bé cùng chơi một trò, so với lần trước, bốn đứa đều có hơi lớn lên, vóc dáng càng cao .

Lần này có vẻ chúng đang chơi đồ hàng. Đồ hàng cũng chính là trò gia đình —— mấy đứa nhỏ sắm vai những thành viên khác nhau trong gia đình để chơi.

Phó Sử Ngọ vẻ mặt không vui bĩu môi, trên đầu đội một cái nón sơ sinh, ngồi trước mặt một cái bàn nhựa. Trên chiếc bàn nho nhỏ đặt một cái chén gỗ, trong đó sền sệt một đống thiệt khiến người ta buồn nôn.

Cô bé giả làm y tá lần trước vốn có mái tóc thật dài, đã cắt thành kiểu búp bê đáng yêu. Cô mặc một chiếc váy màu lam nhạt, trong tay cầm xẻng và chảo nhựa, đang vẻ mặt nghiêm túc làm bộ xào rau.

Quay đầu nhìn thấy Phó Sử Ngọ như kháng nghị ngồi đó không động, cô bé đi tới hỏi nó: "Bảo bảo nên ăn cơm, sao con không ăn vậy a?"

Vẻ mặt Phó Sử Ngọ kháng cự: "Tớ không ăn, đây là đồ vật con nít." Cho dù là chơi đồ hàng, bọn họ cũng dùng đồ thật, đồ ăn đều là bột cho trẻ con có thể bỏ vào miệng.

Phó Sử Ngọ cũng không phải trẻ sơ sinh chân chính, bột gạo này không mùi không vị, làm sao có thể ăn nổi chứ.

Cô bé nghiêm túc nói: "Con phải ăn nhiều cơm mới có thể mau mau lớn lên."

Phó Sử Ngọ tội nghiệp nhìn cô, đôi mắt to như ứa ra nước: "Tớ có thể không cần giả thành trẻ sơ sinh hông, lớn hơn chút cũng được mà."

Cô bé vẻ mặt khó xử: "Nhưng ai kêu cậu lùn nhất chứ? Con lớn đã có một đứa rồi, không thể hai người đều giả thành trẻ em lớn được a."

Phó Sử Ngọ uể oải cúi đầu, mấy đứa khác hiện tại cao hơn nó, vì cái gì nó vẫn nhỏ xíu như đậu đỏ thế này.

"Anh tan tầm về nè." Cậu bé tóc xoăn tiến vào, trong tay cầm theo một túi công văn lớn. Túi công văn bằng da thật nặng trịch, cầm bằng hai bàn tay mũm mĩm mới nhấc nổi. Vừa nhìn liền thấy không giống người lớn .

Ngay sau đó cậu bé đầy mặt u buồn cũng xách cặp tiến vào, xem bộ dáng là làm bộ tan học về nhà.

Cô bé nhảy cẫng lên, đặt chén đĩa lên bàn, bốn người vây quanh bàn nhỏ, nhái theo người lớn nói chuyện với nhau. Phó Sử Ngọ nhỏ bé dưới ánh mắt chăm chú của ba người không thể không thật sự ực hết đống sền sệt khó ăn kia xuống.

Sau khi chơi ăn cơm xong, liền đến phiên đi ngủ, Phó Sử Ngọ càng thêm khổ bức. Ai kêu nó giả thành trẻ sơ sinh, cô bé vào vai mẹ gian nan ôm đầu nó vào trong ngực, vỗ vỗ lưng nó, thật sự muốn nó đi ngủ.

Cậu bé u buồn rõ ràng còn nhỏ hơn nó cũng tiến đến trước mặt hát bài đồng dao họ ru trước khi sắp ngủ: "Tiểu bảo bảo, mau mau ngủ…"

Từ khi chơi trò cô dâu chú rễ, địa vị của Phó Sử Ngọ xuống dốc không phanh. Rõ ràng cậu bé tóc quăn và cô bé kia đã về một phe, lúc này thấy mắt nó cứ trợn tròn xoe, cậu bé tóc quăn chạy lại che kín mắt nó: "Bảo bảo phải đi ngủ, không ngủ được liền không mang cậu đi chơi."

Ba đứa nhỏ, "Khi dễ" một mình Phó Sử Ngọ, thật sự bắt nó nhắm mắt lại đi ngủ. Phó Sử Ngọ đáng thương hối hận nghĩ, lúc trước đáng lẽ nên cướp vai chú rễ mới đúng… Như vậy nó có thể ép người khác sắm vai trẻ con rồi.

Ba người bạn ép nó ngủ một mạch, câu đồng dao hát vang khe khẽ trong miệng, Phó Sử Ngọ chậm rãi rơi vào giấc ngủ say, đồng dao bên tai dần dần biến thành tiếng nức nở.

"… Cậu… cậu ấy không sao chứ?"

"Xin lỗi… Tớ không phải cố ý …"

"Xin cô, đừng bắt cậu ấy đi mà…"

Tiếng trẻ con trong trẻo hòa trong tiếng thút thít, van nài kiệt lực. Phó Sử Ngọ cố gắng mở mắt ra nhưng lại không cách nào mở nổi. Nó mơ mơ màng màng không tỉnh dậy, nghi hoặc nghe tiếng ồn ào bên tai và thì thào khóc khe khẽ.

Sao vậy nha? Vì cái gì mấy bạn đều khóc vậy?

Kế tiếp Phó Sử Ngọ ngủ không yên nữa, chờ y tỉnh lại, đầu vẫn còn lờ đờ, tựa như tình cảnh vẫn chưa tỉnh lại trong mộng tái hiện.

Ngơ ngác ngồi bên giường đơ ra một lát, sắc trời dần dần sáng lên, không nghĩ ra gì Phó Sử Ngọ tạm thời vứt bỏ hoang mang trong mộng rồi đứng dậy rửa mặt.

Làn nước lạnh giá khiến đầu óc nhẹ đi, Phó Sử Ngọ chải đầu xong, đeo kính lên, y trong gương lại là nhất phái tinh anh.

Căn cứ vị trí Xa Minh Tử cung cấp, lần này đến sào huyệt đại bàng ăn khỉ bọn họ không thể lái xe, liền tính đoạn đầu tiên có thể, nhưng đến đoạn sau giữa sơn cốc cây cối dày đặc cũng phải bỏ xe lại mà thôi.

Cho nên ba người thương lượng lần này chỉ lái pickup bình thường, chạy tới thành trấn gần đó nhất rồi đậu xe ở đó, sau đó đi bộ vào núi.

Vị trí Xa Chấn Nghiệp báo cho nằm giữa thâm sơn địa thế phức tạp, hương trấn gần nhất đã bị binh đoàn và nghiệp đoàn càn quét hết, cũng có đoàn đội mạo hiểm lẻ tẻ nghỉ chân tại đây hoặc thử tìm kiếm một ít vật tư lọt lưới chưa bị mang đi.

Ôn Triệu Minh phun một hơi, chân đạp đạp trên mặt đất. Đường Húc Hải đi tới từ phía sau anh: "Lão Ôn, anh cũng đừng cậy mạnh, lần này phải leo núi, anh được không?"

Ôn Triệu Minh hừ một tiếng, là đàn ông sao có thể nói không được. Ôn Triệu Minh nói: "Yên tâm đi, chi giả của tôi đã cho người đặc biệt điều chỉnh qua, lên núi xuống nước đều như chơi."

Đường Húc Hải hồ nghi nhìn anh, nói: "Không được thì nói, đừng có ngại đó."

Ôn Triệu Minh nhướng mắt, hắn nghĩ ai cũng thích cậy mạnh như hắn á, nếu không nắm chắc Ôn Triệu Minh cũng không yêu cầu cùng đồng lần này hành.

Phó Sử Ngọ quét một vòng chung quanh, không phát hiện cái gì dị thường, quay đầu nói với Lưu Bội Kỳ: "Anh mang người lái hết xe đến đại viện phía Đông hương trấn để giấu, để lại hai người trông xe."

Lưu Bội Kỳ dứt khoát dẫn người lái mấy chiếc xe đi. Phó Sử Ngọ quét qua người đồng hành hôm nay, đi ra lần này mang theo đội 1 và đội 3. Lưu Bội Kỳ có dị năng mộc hệ tương đối có ưu thế trong hoàn cảnh này, và Lưu Hoằng cũng có kinh nghiệm tác chiến ở núi rừng.

Bởi vì đi nhờ xe, lần này Xa Minh Tử chỉ đến hai người. Trừ đội trưởng Xa Chấn Nghiệp ra còn có một người tên Chu Minh Minh, trên lưng hai người đều mang một túi lớn.

Xa Chấn Nghiệp đứng xa xa nhìn đội trưởng đại danh đỉnh đỉnh của Binh đoàn Long Cốt thong dong tự nhiên chỉ huy thủ hạ dỡ hành lý xuống, bảo người lái xe đi. Hắn càng ngày càng khẩn trương, khiến Chu Minh Minh đứng bên cạnh hắn kỳ quái liếc nhìn.

"Đội trưởng anh làm sao vậy?" Chu Minh Minh cũng không biết em gái của Xa Chấn Nghiệp bị bắt đi, y chỉ đơn thuần cảm thấy cơ hội lần này khó được, thật sự muốn đi cùng.

Xa Chấn Nghiệp không chỉ một lần có ý muốn đánh mất suy nghĩ y, Chu Minh Minh cũng từng hỏi hắn có phải có vấn đề gì không. Xa Chấn Nghiệp có nổi khổ riêng, nhưng e ngại con tin bị Bàng Long Đình nắm

trong tay, lại cái gì cũng không thể nói. Xa Chấn Nghiệp, Chu Minh Minh, Xa Tử Tình, Xa Minh Tử lấy chữ trong tên của ba người mà ghép thành. Tiểu đội mạo hiểm đã trải qua một phen cực khổ mới thành lập được. Đáng tiếc trong mắt Xa Chấn Nghiệp, giao tình với Chu Minh Minh mặc dù tốt, cũng không dám lấy mạng em mình để mạo hiểm.

Xa Chấn Nghiệp thầm than một tiếng, nói: "Không có gì… chỉ mong hành động lần này có thể thuận lợi."

Chu Minh Minh nghe vậy hưng phấn nói: "Nhất định có thể thành công! Lần này chính là đội trưởng Long Cốt tự mang đội, anh ta cả alien cấp 3 cũng có thể xử lý, còn có đội phó Đường cũng là một người rắn rỏi có thể liều mạng với alien cấp 4 nha. Con đại bàng ăn khỉ kia quấy phá chúng ta quá lâu rồi , sớm nên xử lý nó !"

Lần này Chu Minh Minh muốn đi chung như thế, cũng là vì nghe sự tích anh hùng của Long Cốt lâu rồi, muốn vây xem thần tượng khoảng cách gần thôi.

Bởi vì bị con đại bàng chiếm cứ, cả phi cơ cũng phải né tránh mảnh trời này, nếu không đại bàng sấm ý thức lãnh địa mãnh liệt kia sẽ dùng tia chớp bắn hạ phi cơ.

Không quân Hoa Hạ cũng từng có ý tiêu diệt con chim khổng lồ càng sống càng phát tướng này, lại liên tục hao tổn một trung đội phi công. Đau lòng quá quan chỉ huy không quân không làm gì nữa, cuối cùng cũng chỉ có thể mặc kệ con chim khổng lồ làm mưa làm gió, tàn sát không trung bừa bãi.

Không chỉ tại Phái thành mà cả thủ đô cũng có treo giá cho bá chủ không trung này.

Ôn Triệu Minh đột nhiên ngoắc Xa Chấn Nghiệp lại, tim Xa Chấn Nghiệp đập thình thịch tăng tốc, mặt lại không dám lộ ra khác thường, chạy chậm đi qua.

Ôn Triệu Minh giới thiệu song phương, sau đó nói với Xa Chấn Nghiệp: "Bước tiếp theo cụ thể đi thế nào, anh nói một chút."

Xa Chấn Nghiệp nuốt nuốt nước miếng, nói: "Vâng, từ trấn này có một con đường núi, đi nửa ngày là có thể đến đầm lầy kia. Sau đó lại đi nửa ngày là đến sơn cốc đại bàng ăn khỉ sống kia ở."

Đường Húc Hải gật đầu nói: "Ờ, đồ mang theo chắc đủ dùng."

Lưu Hoằng cũng xúm lại nghe, lúc này nói: "Không sao, lâm thời quất vài món đồng quê cũng không tồi."

Đường Húc Hải sạt vào mặt anh một câu: "Lúc này món đồng quê đều ốm o có thịt thà gì đâu, ngon lành ếu gì."

Lưu Hoằng không cam yếu thế mắng lai: "Có ngon thì tôi bắt anh đừng ké ha."

Đường Húc Hải cùng Lưu Hoằng bắt đầu cãi nhau, trán Xa Chấn Nghiệp hơi vã mồ hôi, mấy người này có là người không thế, đối mặt sinh vật nguy hiểm vậy, cư nhiên tự tại cứ như đang đi dạo chơi ngoại ô ấy.

Phó Sử Ngọ lúc này cũng lên tiếng: "Đừng cãi nữa, bọn Lưu Bội Kỳ trở lại, kiểm tra đồ vật rồi xuất phát đi!"

Chu Minh Minh thực nhảy nhót đi ở phía trước, y không dám đáp lời với ba người Phó Sử Ngọ, liền không ngừng nói chuyện với Lưu Bội Kỳ. Lưu Bội Kỳ cũng không chê y, hai người vừa đi vừa nói cũng rất náo nhiệt.

"… Kỳ thật ban đầu lúc chúng tôi đến, không cẩn thận đi qua đường vòng, còn suýt chết một người." Chu Minh Minh nói.

Lưu Bội Kỳ cảm thấy hứng thú hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Chu Minh Minh nói: "Cách chỗ này nửa ngày đường có một khe núi rất sâu, cứ như bị bổ ra, hai bên vực thẳm cách nhau rất xa, có hơn một trăm mét. Lúc đó mới đến lần đầu cũng không biết địa thế nơi này là như vậy, còn muốn đi tắt nữa chứ, một đội viên thiếu chút nữa trượt chân té xuống."

Lưu Bội Kỳ nói: "Nói vậy nơi này nếu có xây cầu, sẽ tiết kiệm thời gian hơn cả ngày đường?"

Chu Minh Minh suy nghĩ một chút rồi bảo: "Tuy nói là vậy, nhưng chỗ đó cũng không có cầu a."

Lưu Bội Kỳ cười ha hả, Xa Chấn Nghiệp chảy mồ hôi ướt cả tấm lưng.

Cho dù họ biết nơi đó có đường tắt, không có chuẩn bị cũng không thể đi qua. Nhưng Bàng Long Đình bắt lấy Xa Tử Tình thì không, chúng trực tiếp xây một đường cáp treo lâm thời, đi đường tắt chạy vào núi trước bọn Phó Sử Ngọ.

Xa Chấn Nghiệp không biết Bàng Long Đình muốn làm gì, chỉ dặn hắn nhất định phải dẫn người của Long Cốt đến đầm lầy đúng thời gian dự định.

Xa Chấn Nghiệp lo lắng, may mà dọc đường không phát sinh bất ngờ gì, giúp họ giữa trưa hôm sau đã tới mảnh đầm lầy quái lạ kia.

Ánh mắt Xa Chấn Nghiệp quét khắp chung quanh, cách đó không xa là núi đá, lướt qua ngọn núi kia chính là sơn cốc đại bàng ăn khỉ cư trú.

Hắn không phát hiện đầm lầy có gì bất đồng, âm thầm thở phào đồng thời lại càng nghi kỵ.

Bàng Long Đình rốt cuộc muốn làm gì?

Kế hoạch của Bàng Long Đình điên cuồng lớn mật đến mức Xa Chấn Nghiệp nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra.

Chúng chạy đến sơn cốc đại bàng ăn khỉ cư trú trước một ngày. Bàng Long Đình cũng không phải đơn thuần chờ người Long Cốt đến đây đại chiến ba trăm hiệp với con đại bàng, mà là nhắm vào thời điểm đã tính trước hôm sau, dẫn con đại bàng tới đầm lầy!

Bản thân Bàng Long Đình chính là dị năng giả điện hệ, đối với công kích của đại bàng sấm có năng lực miễn dịch nhất định, hơn nữa trang bị bay lượn hắn chuẩn bị kỹ trước cũng có hiệu quả cách điện.

Dựa theo gió thổi, Bàng Long Đình đu dù lượn vào sơn cốc, lập tức kích thích con đại bàng có ý thức lãnh địa mãnh liệt.

Bàng Long Đình chỉ lộ mặt một cái, liền đổi hướng lượn về phía đầm lầy, mà lúc này bọn Phó Sử Ngọ đang vượt qua đầm lầy, một khi con đại bàng công kích bọn họ, tiến lên không được mà lui về cũng không xong!

Xa Chấn Nghiệp cung cấp một con đường bộ, chẳng qua tốc độ lún xuống chỉ giảm chút mà thôi, nhưng điều này cũng không làm khó được nhóm dị năng giả.

Mộc hệ có thể thúc đẩy thực vật kéo tới, thậm chí thổ hệ có thể trực tiếp gia cố mặt đất, giúp người đi qua không thành vấn đề.

Nhưng phải có một tiền đề, chính là có thể an an ổn ổn đi tới.

"Reeeeé ——! ! !" Một tiếng bén nhọn vang dội trực tiếp nổ vang bên tai người Long Cốt đang cẩn thận đi tới.

Tim Phó Sử Ngọ lập tức lộp bộp, trong chớp mắt mở năng lực cảm quan ra rồi kéo dài về hướng không trung. Ngọn núi xa xa bên kia bay tới một con chim hình thể khổng lồ!

Con chim này y đã từng thấy tận mắt, hơn nữa mấy ngày gần đây cũng nhiều lần nghiên cứu nó.

Lớp lông hình mâu quanh mặt con đại bàng càng thêm bừa bãi, mang theo dã tính hung lệ như mũ lông của tù trưởng bộ lạc ăn thịt người, hình thể tăng nhiều, khiến cái mỏ dẹp mà cong của nó càng lộ vẻ nguy hiểm, lông trên lưng hoàn toàn biến thành màu đen tuyền ánh xanh. Lông bụng ngã màu trắng ngà, vuốt của nó thì đen lóng lánh.

Đại bàng ăn khỉ như bị chọc giận, cứ bay vòng vòng quanh ngọn núi, ngay sau đó nó như phát hiện cái gì rồi bay vèo về hướng bên này.

Những người khác không thấy rõ, Phó Sử Ngọ lại dễ dàng phát hiện đại bàng ăn khỉ đang gắt gao đuổi theo một người.

Đầm lầy này không có chỗ nấp, lúc người nọ bay về hướng bọn họ, dễ dàng kéo đến cừu hận của con đại bàng qua luôn.

"Reeeeé ——" đại bàng ăn khỉ rít lên một tiếng, miệng há ra, một cầu tia chớp tròn liền bắn thẳng đến kẻ đang bay xa xa.

Trên người Bàng Long Đình có một tầng hàng rào điện nhàn nhạt bao lấy, cầu tia chớp của đại bàng dộng trúng, xẹt xẹt xẹt vang lên liên hồi, Bàng Long Đình kêu rên một tiếng, cắn răng ép dòng điện kia chạy ra, ném mạnh xuống đám người phía dưới.

"Mẹ nó! !" Lưu Hoằng biến sắc không để ý chuyện gì khác nữa, trực tiếp lắc mình né qua bên cạnh.

"Bẹp" một tiếng Lưu Hoằng liền lún vào vũng bùn, dưới thân đều là bùn nhão, không có cái gì để níu kéo, Lưu Hoằng bò cũng bò lên không nổi.

Toàn đội ngũ xôn xao lên, Phó Sử Ngọ gầm nhẹ một tiếng: "Đừng loạn! !"

Đường Húc Hải bước nhanh mấy bước từ mặt đất cứng vọt tới phía trước, tay dài ra một gậy kim loại, vung về phía Lưu Hoằng.

Lưu Hoằng vươn tay bắt lấy, gậy kim loại trơn quá anh căn bản nắm không được. Đường Húc Hải quyết định thật nhanh, đỉnh gậy biến thành một cái vòng, trực tiếp bao lấy tay Lưu Hoằng. Có chỗ mượn lực, tay còn lại của Lưu Hoằng bắt lấy gậy, được Đường Húc Hải lập tức kéo lên.

Lưu Hoằng được cứu trở về, người phía trước an tâm, người phía sau còn đang nhìn ra xa, rốt cuộc là thằng rùa đen nào dám hãm hại bọn họ!

Con đường bọn Xa Chấn Nghiệp tìm ra này tương đối hẹp, ở cái nơi này phải xui xẻo mà tác chiến, bọn họ căn bản cũng chỉ có nước bị đánh.

Đường Húc Hải nhìn lướt qua, nói: "Thạch hệ cùng thổ hệ hợp tác, tận lực cường hóa chung quanh chỗ nào không có nước một chút!"

Trong đầm lầy đất đều là bùn nhão, hàm lượng nước rất cao, thạch hệ thổ hệ thao tác cũng rất khó khăn.

Phó Sử Ngọ nói: "Chú ý một chút, đừng để ngã xuống bùn, ngã vào cũng không cần kinh hoảng, đừng lộn xộn, sẽ có người cứu."

"Thằng chó kia lại tới nữa! !"

Phó Sử Ngọ ngẩng đầu, nheo mắt nhìn người đeo ván lượn bay đến.

"Bàng Long Đình? !" Ôn Triệu Minh kêu lên sợ hãi.

"Là người của Lôi Đình Phong Vân?"

"Làm cái quỷ gì? Hội trưởng của chúng tại sao lại ở chỗ này?"

Mặt Ôn Triệu Minh sa sầm, mắt anh lập tức vọt tới người Xa Chấn Nghiệp: "Là anh bán ra hành tung của chúng tôi? !" Vừa rồi Bàng Long Đình rõ ràng muốn tha họ xuống nước.

Xa Chấn Nghiệp lúc này sắc mặt đã trắng bệch: "Không! Không phải tôi! !"

Ôn Triệu Minh sôi máu, không nghĩ tới anh lại bị người này hố, liền lớn tiếng quát: "Trừ anh ra còn ai vào đây? ! Chỗ này chỉ có Xa Minh Tử các anh biết đường đến thôi!"

Chu Minh Minh cũng không dám tin nhìn Xa Chấn Nghiệp: "Đội trưởng thật là anh hả? Anh muốn hại chết chúng ta sao!"

Mặt Xa Chấn Nghiệp biến xanh nói: "Tôi thật sự không biết cái gì hết! Tôi không biết Bàng Long Đình sẽ làm chuyện này, tôi không có cách nào khác. Hắn bắt Xa Tử Tình uy hiếp tôi, chỉ kêu tôi hôm nay giờ này đi qua lộ tuyến này thôi!"

Ôn Triệu Minh cả giận nói: "Bắt hai người họ lại! Chờ trở về tôi xử các anh!"

Mấy đội viên nhào qua khống chế hai người kia.

Xa Chấn Nghiệp hiện giờ đã không khống chế được sắc mặt, hắn chưa bao giờ ngờ rằng Bàng Long Đình độc ác đến mức này, trực tiếp dẫn đại bàng tới đầm lầy bên này. Nếu trong sơn cốc, người Long Cốt có 6

phần nắm chắc thắng lợi. Mà ở đầm lầy này, không có đường xê dịch trốn tránh, có không đến hai phần cơ hội.

Cái Bàng Long Đình muốn là song phương lưỡng bại câu thương, chứ không phải Long Cốt dễ dễ dàng dàng thuận thuận lợi lợi đánh hạ đại bàng ăn khỉ. Bàng Long Đình linh hoạt thay đổi chiều cánh bay, đưa tay thả ra một mảnh tên điện về phía sau.

Đại bàng ăn khỉ triệt để bị chọc tức điên, nhân loại này dám khiêu khích nó ở địa bàn này không nói, còn dám dùng điện công kích nó nữa chứ."Reeeé! ! !" Đại bàng vỗ mạnh cánh một cái, hàng rào điện phô thiên cái địa từ trên trời giáng xuống.

Long Cốt căn bản không có chỗ né, chỉ có thể đứng tại chỗ gồng người chịu đựng, vài dị năng giả điện hệ trong đội kiệt lực chống đỡ tấm hàng rào điện thật lớn, dẫn điện từ trên trời xuống dưới đất.

Nhưng chỗ này thật sự rất hố, chung quanh nơi nơi đều là nước, nước lại dẫn điện . Bùm bùm hồ quang nhảy bắn lên trên mặt nước, mọi người trong đội đều không ngoại lệ bị điện giật cháy cả tóc.

"Mẹ , không thể ngồi chờ chết!" Đường Húc Hải ho khan một chút, một luồng khói nặng mùi khét lượn lờ dâng lên từ đỉnh đầu của hắn.

Ôn Triệu Minh run run gật đầu: "Tất..tất cả mọi người ra tay…"

Ánh mắt Phó Sử Ngọ quét trên bầu trời, Bàng Long Đình không biết lúc nào đã mất tăm.

Tìm không thấy đầu sỏ, đại bàng ăn khỉ trút giận lên bọn Long Cốt, nó điên cuồng công kích tới.

Dị năng giả điện hệ đau khổ chống đỡ hàng rào điện, Đường Húc Hải thì dựng lên một cột thu lôi cao vút. Đáng tiếc công kích điện hệ của đại bàng không phải sấm sét tự nhiên, cột thu lôi cũng không có tác dụng.

Phó Sử Ngọ nổ súng vào đại bàng ăn khỉ trên không trung, hỏa cầu thủy tiễn sôi nổi bay vụt lên trời.

Không chiến, họ chưa bao giờ chiếm ưu thế nổi, đại bàng ăn khỉ động tác linh hoạt, đạn năng lượng Phó Sử Ngọ bắn lên không trung bị đại bàng dễ dàng trốn tránh. Những dị năng khác càng không có tầm bắn xa như vậy, sớm đã không đủ hậu lực mà tiêu tán rơi xuống.

Một hỏa cầu khổng lồ bay lên không trung, "Bùm" một tiếng nổ mạnh, cả sợi lông của đại bàng ăn khỉ cũng đốt không đến.

Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái quay đầu nhìn Ôn Triệu Minh, Ôn Triệu Minh sắc mặt không tốt nói: "Căn bản không đuổi kịp nó."

Phó Sử Ngọ cúi đầu suy nghĩ một chút nói: "Tất cả dị năng giả thủy hệ, toàn lực hút hết nước trong bùn, thử coi có thể bắn lên trời cao, tưới ướt lông con đại bàng hay không."

Đường Húc Hải nghe vậy lắc đầu nói: "Cách này không được, loài chim thế này, trên lông đều có một tầng dầu trơn, mưa sẽ không ướt nổi."

Ôn Triệu Minh nói: "Hiện tại cũng không có cách khác, thử xem sao."

Mấy dị năng giả thủy hệ hợp lực, một cột nước khổng lồ hình thành, dị năng giả phong hệ thấy thế liền cuồn cuộn dâng lên vòi rồng thổi cột nước bay vút lên không trung.

Chung sức hợp tác, khu đầm lầy rơi xuống một trận mưa to ngắn ngủi. Chỉ tiếc đại bàng mắc mưa không có chuyện gì, mà còn càng hùng hổ công kích bọn họ hơn.

Hút hết nước trong bùn, ngược lại có một chỗ tốt, chỗ có thể đứng nhiều hơn chút.

Ôn Triệu Minh bất đắc dĩ nói: "Làm sao đây? Nó hiện tại bay ở trên trời, trừ phi bắt nó xuống, bằng không thì chúng ta đi lên. Không thì đánh thế nào cũng không bằng."

Phó Sử Ngọ đột nhiên trong lòng vừa động. Tiến sĩ Tả nói qua, nếu y đảo ngược cực từ, có thể thoát khỏi sức hút của tâm trái đất, bay lên!

103. Chương 103

Giả thiết Tiến sĩ Tả đã từng nói với y bắt đầu hiện lên trong đầu, tuy rất nhiều thiết tưởng của ông cũng đã thực hiện, nhưng đối với chuyện bay lượn, trong lòng Phó Sử Ngọ vẫn tồn tại nghi ngờ nhất định.

Bởi vì quá mức không thể tưởng tượng!

Nhưng tình cảnh hiện tại lại không cho phép y nghi ngờ nữa, chỉ có thể liều mạng cố gắng theo phương hướng kia.

Phó Sử Ngọ hít sâu một hơi, nói với Đường Húc Hải: "Tôi nghĩ cách đi lên đối phó nó! Anh giúp tôi tranh thủ một chút thời gian!"

Mấy đội viên trùng hợp đứng bên cạnh y đều kinh hãi liếc y một cái, đội trưởng muốn "đi lên" thế nào?

Đường Húc Hải cũng hiểu được, hắn nhịn không được lo lắng: "Tiến sĩ Tả chỉ đề cập qua một lần, cụ thể thế nào ai cũng không biết, cậu không nên xằng bậy!"

Phó Sử Ngọ bật cười, từ trước tới giờ đều là y nói người khác không cần xằng bậy, đây là lần đầu có người nói y vậy đó. Y bảo: "Anh yên tâm, tôi có chừng mực."

Nói xong câu đó, Phó Sử Ngọ liền không để ý gì khác, chỉ nhắm hai mắt lại.

Đường Húc Hải nhìn Phó Sử Ngọ thật sự bắt đầu thử nghiệm, khẽ cắn môi, quay phắt lại nhìn con đại bàng xoay quanh trên không trung.

Tay Đường Húc Hải kéo dài ra một trường mâu, hắn bước nhanh chạy đến bên người Ngô Ủng Quân, nhét trường mâu vào trong tay anh: "Dùng cái này ném nó!"

Đường Húc Hải căn bản không cho phép nghi ngờ, Ngô Ủng Quân kinh ngạc nhìn hắn rồi lắc lắc trường mâu nắm chặt trong tay, nói: "Tay tôi cũng không chính xác a."

Ngô Ủng Quân biết mình rất mạnh, ở đây cũng chỉ có anh có thể ném mạnh trường mâu này, nhưng dù sao trước kia không có đặc biệt huấn luyện qua.

Đường Húc Hải trầm giọng nói: "Không vấn đề gì, anh chỉ cần hấp dẫn lực chú ý của nó lại đây là được."

Ngô Ủng Quân gật đầu: "Vâng!"

Ngô Ủng Quân lập tức sải một bước dài, chạy lấy đà hai bước ném mạnh trường mâu về hướng đại bàng ăn khỉ.

"Vèo" !

Trường mâu như quả đạn pháo ra khỏi nòng lao vút vào con đại bàng, đại bàng đang vừa bay vòng vòng bên kia, vừa phun cầu tia chớp xuống. Thấy thế, nó giật nảy mình mà bay vút lên, trường mâu bay sát qua cánh nó, giật rớt vài cọng lông.

"Reeeé! ! !" Đại bàng ăn khỉ bị chọc tức điên, lao về hướng Ngô Ủng Quân.

Đại bàng ăn khỉ xù hết lông trên người liền lao xuống như phi cơ, Đường Húc Hải vẫn không sợ, ngược lại nhe răng cười một tiếng. Đại kiếm xuất hiện trong tay, biến thành một tấm lưới như lưới vợt, chỉ cần đại bàng dám lao xuống, Đường Húc Hải liều mạng đồng quy vu tận cũng phải chụp choáng con đại bàng kia!

Đại bàng cũng không biết lợi hại, trong mắt chỉ có mục tiêu là Ngô Ủng Quân này, khi nó sắp đụng xuống mặt đất, Đường Húc Hải uốn lấy thắt lưng cường tráng, vén cánh tay lên chụp vào đầu đại bàng!

Lần này nếu chụp trúng, đầu đại bàng không nở hoa cũng choáng váng.

Đại bàng xoát một tiếng bung cánh ra giảm tốc độ, chóp đuôi chuyển động, điều chỉnh phương hướng để lách qua một bên, Đường Húc Hải tấn công hụt.

Đại bàng ăn khỉ này cũng không dám coi thường tên nhân loại cầm cái gì đó quái lạ trong tay kia, nhưng nó đang đầy ngập lửa giận, thế là không thèm xử Ngô Ủng Quân nữa, chuyển hướng qua tấn công lũ người khác, móng vuốt quấp vào một người.

“A! ! !” Một đội viên rú lên bị quấp lên trời cao, tốc độ con đại bàng thật sự quá nhanh, căn bản không ai kịp phản ứng.

Người đứng kế bên giật mình lớn tiếng gào tên của hắn, nhưng chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn đại bàng ăn khỉ thả người từ trên cao xuống ngã chết .

Đại bàng ăn khỉ hình như đã mê trò chơi mới này, không ngừng lao xuống bắt lấy người rồi thả xuống đất.

Người đứng ở giữa đầm lầy không gian tránh né có hạn, liên tục có người cứ như vậy trực tiếp ngã chết.

Đường Húc Hải, Lưu Hoằng mấy người mệt mỏi chạy trên mặt đất, lại không có cách nào. Cũng chỉ khi nó trùng hợp bắt được phong hệ dị năng giả, mới có thể miễn cưỡng dựa vào dị năng bình yên chạm đất.

Ôn Triệu Minh đột nhiên nhanh trí, lớn tiếng hô: “Phong hệ chú ý người tiếp đất!”

Nhưng người có phong hệ cũng ngoài tầm tay, khoảng cách quá xa sức gió quá nhỏ căn bản nâng không nổi.

Lúc này đại bàng ăn khỉ lại lần nữa lao xuống đánh về hướng Lưu Bội Kỳ, não Lưu Bội Kỳ trống rỗng, theo quán tính vung nắm hạt cỏ trong tay ra, lộn xộn mà kết thành một tấm lưới lớn. Lập tức quấn lấy một móng vuốt của con đại bàng. Thế nhưng Lưu Bội Kỳ vẫn không thể đào thoát, bị một móng vuốt tự do còn lại của nó tóm được.

“Đội trưởng Lưu! !”

Lưu Bội Kỳ bị kéo mạnh bất ngờ lên không trung, sau đó phản lực quá mạnh khiết hắn nghẹt thở, cả người sợ hãi đến cực điểm.

Lúc con đại bàng mở vuốt ra, Lưu Bội Kỳ cảm thấy mình chết chắc rồi. Cảm giác từ trên cao rơi tự do xuống khiến tim hắn mất nhịp, gần như muốn ngừng đập. Rơi một lát, trên cánh tay hắn đột nhiên truyền đến một lực kéo, đau đến mức trong chớp mắt hắn mất đi tri giác.

Lưu Bội Kỳ kinh hoàng mở mắt ra, nhìn thấy chính là Phó Sử Ngọ nắm chặt cánh tay hắn.

“… Đội trưởng?” Lưu Bội Kỳ nơm nớp lo sợ mà nói.

Tim Phó Sử Ngọ cũng đập liên hồi, căn bản không có dư lực mở miệng nói chuyện.

Lưu Bội Kỳ quay đầu thấy lại, cách dưới chân không đến 3,4 mét chính là mặt đất, sau đó hắn quay đầu phát hiện, hắn cùng đội trưởng cư nhiên đang lơ lửng trên không!

“Đội trưởng?” Giọng Lưu Bội Kỳ cũng vặn vẹo .

Phó Sử Ngọ lau lau mồ hôi trên trán, chậm rãi hạ xuống đất rồi buông bàn tay run run ra, Lưu Bội Kỳ lảo đảo một cái ngồi bệt xuống luôn.

Lưu Bội Kỳ ngây ngốc ngẩng đầu nhìn Phó Sử Ngọ đang trở nên cao lớn đến đáng sợ: “Đội trưởng, anh … anh biết bay hả?”

Phó Sử Ngọ xông lên cứu hắn, bản thân hắn không phát hiện, những người khác lại thấy rõ mồn một.

Còn tưởng rằng Lưu Bội Kỳ liền nối bước theo sau những người kia, nào biết một người đột nhiên bay lên, tuy cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, tốc độ cũng không nhanh, nhưng đúng là bay lên đó!

Phó Sử Ngọ chỉ đơn thuần biết lý luận, muốn thực tiễn thật sự cũng phi thường khó. Đơn giản trước đó y đã học được cách khống chế phát ra từ trường SV công kích, đối với thao túng năng lượng sinh vật không tính là xa lạ.

Phó Sử Ngọ chảy mồ hôi như mưa, rất nhanh quần áo trên người đều sũng nước.

Đảo ngược từ trường toàn thân, giống như máu trong người chạy ngược lại hết, khiến Phó Sử Ngọ nhờn nhợn muốn ói, thống khổ cùng cực.

Nhưng khó chịu, thống khổ đến mấy, so với bất đắc dĩ nhìn thấy từng người từng người cấp dưới ngã chết ngay trước mắt mà nói vẫn có thể chịu được .

Phó Sử Ngọ cắn răng chịu đựng thống khổ người thường không thể chịu nổi, rốt cục đảo ngược từ trường. Thân thể y đột nhiên nhẹ đi, nhẹ như không có trọng lượng, dưới chân có một lực lượng đẩy y đi lên.

Nhưng chỉ có vậy là chưa đủ, hiện chỉ có thể nói là lơ lửng, chưa tính là bay. Phó Sử Ngọ thử tăng lớn năng lượng từ trường, xiêu xiêu vẹo vẹo bay lên tiến đến hướng Lưu Bội Kỳ ngã xuống, rốt cục ở khoảng cách mấy mét cuối cùng bắt được hắn kéo lại.

Phó Sử Ngọ sắc mặt tái nhợt run run môi, phán một câu: "… Anh nặng quá, tôi cảm giác tay tôi muốn phế luôn rồi."

Lưu Bội Kỳ lập tức bị kích thích quá lớn, chỉ biết ngồi ở đó ngơ ngác nhìn y.

Đường Húc Hải chạy tới, vươn hai tay ra nắm lấy cánh tay y, cao thấp quan sát, thấy y chỉ sắc mặt tái nhợt, không có ngoại thương, mới yên tâm nói: "Cậu thành công!"

Phó Sử Ngọ trầm ổn quét mắt một vòng quanh các đội viên đang trợn mắt há mồm nhìn y, cả công kích cũng khựng lại: "Ừ, chẳng qua bây giờ còn chưa linh hoạt lắm."

Cực từ đã đảo ngược, quay lại không biết có chịu thống khổ lần nữa không, cho nên lúc này Phó Sử Ngọ còn duy trì cực từ đảo ngược, mũi chân y chỉ hư hư thực thực giẫm trên mặt đất.

Ôn Triệu Minh cũng đuổi đến, thở hổn hển nói: "Lúc đỡ người lần nữa.. anh chạy đến nơi họ sắp rơi xuống giữ chặt sau đó chậm rãi giảm tốc độ."

Phó Sử Ngọ chỉ kịp nói một tiếng được, bên kia liền có đội viên lớn tiếng kêu to, lại có một người bị quấp lên không trung.

Ánh mắt Phó Sử Ngọ lạnh lại, không nói hai lời liền dùng kỹ năng bay còn chưa khống chế vững chậm rãi bay lên.

Đại bàng ăn khỉ hiển nhiên cũng chú ý tới y, lúc nãy cũng có tên đeo cánh bay qua bay lại trước mắt nó kéo cừu hận, lúc này ai biết bay trong mắt nó mà nói đều đáng ghét như thế, không có khác nhau.

"Reeeeé ——" đại bàng ăn khỉ khiêu khích thả người rơi xuống, Phó Sử Ngọ tăng tốc bay theo bên cạnh người đang rơi xuống, chờ tốc độ hai bên nhất trí liền vươn tay bắt lấy hắn.

Đội viên kia ngược lại rất lãnh tĩnh, còn vươn tay phối hợp. Chờ sắp tới gần mặt đất, hắn kêu: "Đội trưởng anh buông tay đi."

Phó Sử Ngọ gật đầu, buông tay. Đội viên linh mẫn lăn một vòng, an toàn rơi xuống đất.

Phó Sử Ngọ quay đầu, lên cao hơn một trăm mét, nhìn đại bàng ăn khỉ xa xa.

Y lơ lửng ở đó nhìn về nơi xa, cũng đang có người xa xa quan sát bọn họ. Thừa dịp bên này đang giao chiến kịch liệt, người của Lôi Đình Phong Vân phủ lớp ngụy trang trên người, lặng lẽ mai phục ẩn núp trườn đến. Chúng cũng gặp may mắn, Phó Sử Ngọ để duy trì năng lượng đảo ngược từ trường, đóng cảm quan phân hình lại, bằng không không có khả năng để chúng ẩn núp tại nơi cách chỗ giao chiến không hơn năm trăm mét như thế.

Trên người những người này trùm một lớp áo choàng quấn thực vật đầm lầy liền im hơi lặng tiếng nằm sà vào lớp bùn ẩm nơi đây.

Bàng Long Đình tuy ban đầu cũng lo súng sứ thép sẽ không cẩn thận rơi vào trong đầm lầy, cho nên vẫn luôn dùng kính viễn vọng quan sát cuộc chiến đấu bên này. Sau đó lại nghĩ cho dù rơi vào bùn, hao chút công phu cũng có thể kêu dị năng giả thổ hệ mò ra.

Chờ đến lúc Phó Sử Ngọ bay lên, Bàng Long Đình trực tiếp chửi má nó.

"Chết tiệt họ Phó! Không thể ngoan ngoãn đi chết hay sao? Nhất định phải chế tạo phiền toái cho ông nội mày thế." Bàng Long Đình vẻ mặt âm ngoan, tâm phúc nằm sấp bên cạnh hắn cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn Phó Sử Ngọ.

Tâm phúc nuốt nuốt nước miếng: "Làm sao bây giờ? Lão Đại. Cứ như vậy, Long Cốt có thể lật ngược ván cờ !"

Bàng Long Đình cười lạnh một tiếng: "Muốn tao buông tha thứ đã tới tay, không dễ vậy đâu! Khiêng đạn tên lửa lại đây hết cho tao! !"

Lúc Bàng Long Đình thực hành kế hoạch này cũng đã chuẩn bị trước mấy kế hoạch khác, một loại là Long Cốt không đối phó được đại bàng ăn khỉ, một loại là đối phương lưỡng bại câu thương, ngoài ra còn có một loại là đại bàng ăn khỉ bại mà Long Cốt không sao hết.

Căn cứ tình huống, Bàng Long Đình tự khiêng một đạn hỏa tiễn ngắm về hướng trận địa bên đội Long Cốt, chờ đợi thời cơ tốt nhất để phóng ra.

Phó Sử Ngọ nắm súng trong tay, lạnh lùng mà nhìn chăm chú vào đại bàng ăn khỉ, đại bàng thì kiêng kị uy hiếp vô hình phát ra từ người y, cứ xoay quanh lượn đi.

Bởi vì đảo ngược từ trường, năng lượng Phó Sử Ngọ dùng để mở ra cảm quan trinh sát liền không đủ. Y chỉ có thể vận dụng năng lực siêu cảm tập trung vào tầm mắt mà nhìn đại bàng ăn khỉ.

Mắt Phó Sử Ngọ chợt lóe, thân thể bay vuốt lên cao, tay thì nổ súng bắn về hướng đại bàng.

"Reeeeé! ! !" Con dại bàng hung lệ kêu to một tiếng, vỗ mạnh cánh một cái bay ra một hồ quang cong cong quỷ dị, ngân quang lòe lòe trườn về phía Phó Sử Ngọ.

Tốc độ hai bên đều quá nhanh, chỉ nháy mắt đã len lỏi né qua, Phó Sử Ngọ xuyên qua khe hở, đại bàng thì tránh khỏi đa số đạn năng lượng, lại vẫn bị một hai viên bắn trúng, nhưng hình thể của nó quá mức khổng lồ, chỉ có mấy lỗ máu cũng không ảnh hưởng bao nhiêu.

Cuộc chiến giữa không trung đã là chiến trường người trên mặt đất không cách nào nhúng tay. Tất cả mọi người ngước đầu chuyên tâm nhìn quỹ đạo bay không ngừng biến hóa, giống như hai tuyển thủ đấu kiếm thân thủ cao siêu không ngừng nhằm phía đối phương, sau đó bộc phát ra công kích mãnh liệt và đường bay quỷ bí chói mắt. Toàn bộ cảnh tượng như một bộ phim hoa lệ hoành tráng.

Bọn họ chuyên tâm như vậy, cho nên khi một quả hỏa tiễn kéo theo chiếc đuôi lửa mang theo tiếng rít gió bén nhọn bay tới, tất cả mọi người ở dưới đều trở tay không kịp! !

"Ầm! ! !"

"Reeeeeeeeeeeé ——! ! !"

Tiếng kêu to bi thảm thê lương của con đại bàng vang vọng phía chân trời, một mảng huyết hoa rơi xuống, máu thịt mang theo lông chim bay đầy trời, một mảng sương khói khổng lồ ùa tới như che đậy cả không trung.

Cả người Đường Húc Hải cứng lại, tê tâm liệt phế gào: "Sử Ngọ! ! !"

Thời cơ vừa rồi rất xảo quyệt, cũng có lẽ đã thăm dò được quy luật. Khi hai bên tới gần nhau, đạn pháo trùng hợp bắn tới, lập tức đụng trúng một tia chớp. Năng lượng bài sơn đảo hải của hỏa tiễn xé rách một miệng máu to đùng trước ngực con đại bàng.

Nhưng chung quy cũng đã trải qua mấy lần tiến hóa, thân thể cao lớn của con đại bàng cũng chỉ bị nổ một lỗ lớn trên vùng ngực dày thịt, cũng không thương tổn đến nội tạng. Nhưng dù vậy cũng đủ khiến nó kinh hoàng sợ hãi.

Thường ngày cùng đống phi cơ kia chơi đùa, đại bàng chỉ tung một mảnh hàng rào điện ra thôi, những phi cơ đó liền như ruồi bọ mất đầu rơi rụng xuống. Đạn đạo bay ra công kích nó cũng bị hồ quang phô thiên cái địa kíp nổ trước hết rồi.

Trước đến giờ đây là lần đầu bị vũ khí nóng tiếp cận gây hại, đại bàng bị kinh hách, lập tức sinh ý rút lui.

Hỏa tiễn đầu tiên chỉ là mở đầu, ác mộng tiếp diễn bằng hàng loạt hỏa tiễn bay tới.

Trên người Đường Húc Hải bay nhanh ra một lồng phòng ngự thật lớn, ngăn trở trên đầu mọi người. Những hỏa tiễn đó không chờ bay đến đám người, giữa không trung đụng tới lồng phòng ngự liền nổ mạnh .

Người trong lồng phòng hộ bị chấn ngã trái ngã phải, đợi một lát, Đường Húc Hải thu hồi lồng, đại bàng ăn khỉ đã bay xa .

"Sử Ngọ! ! !" Đường Húc Hải bi thương la lên, như tiếng chim quyên khóc khiến mọi người không đành lòng nghe. Hắn nhìn khắp nơi muốn tìm ra tung tích Phó Sử Ngọ... Hoặc có thể nói là thi thể.

Đường Húc Hải bi thương cực độ như vậy, Lưu Hoằng nhìn hắn một cái, nhanh chóng tổ chức người hình thành một công sự phòng ngự hướng về phía hỏa tiễn bay tới.

Vừa rồi giao chiến cùng đại bàng ăn khỉ căn bản không cho phép ai phân tâm, cho dù biết có Lôi Đình Phong Vân mai phục tại phụ cận họ cũng không có cơ hội đi tìm, bị đột nhiên tập kích cũng không biết làm thế nào. Chẳng qua Lưu Hoằng không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng như thế, vừa rồi sau lúc hỏa tiễn nổ mạnh, Phó Sử Ngọ đã không thấy bóng dáng tăm hơi, Lưu Hoằng trong lòng căn bản đã không ôm hy vọng.

Ôn Triệu Minh bị vụ nổ chấn đến nội tạng nhói đau, anh dùng ánh mắt hận thù nhìn Lôi Đình Phong Vân, giọng căm hận quát: "Công kích về hướng đó! ! Khụ khụ!"

Chu Minh Minh choáng váng đầu, vừa rồi đánh nhau sớm đã không ai để ý tới y và Xa Chấn Nghiệp. Xa Chấn Nghiệp cũng xui, đã bị đại bàng bắt được rồi ném xuống đầm lầy ngã chết .

Nhìn Đường Húc Hải hai mắt đỏ ké, đau khổ như điên dại, Chu Minh Minh suy nghĩ rồi vẫn cố lấy dũng khí chạy tới.

"Đội phó Đường!" Chu Minh Minh hô.

Đường Húc Hải căn bản không để ý tới y, còn mờ mịt tìm kiếm chung quanh.

"Đội phó Đường! Anh đừng tìm! Đội trưởng Phó vốn không ở trong này." Chu Minh Minh gào to bên tai hắn.

Đường Húc Hải xoay phắt lại, bắt lấy cổ áo Chu Minh Minh: "Anh nói cái gì? ! Anh nhìn thấy cậu ấy ? Cậu ấy đâu rồi?"

Đường Húc Hải như bắt được mảnh gỗ trôi sông, hắn căn bản không dám suy nghĩ nữa, nếu Phó Sử Ngọ thật sự bị nổ thi cốt vô tồn, hắn thật sự sẽ điên mất.

Chu Minh Minh bị siết nghẹt thở, cũng không dám trì hoãn, giãy giụa nói: "Dị năng của tôi là thị lực... vừa rồi tôi nhìn thấy... Ực

mau buông ra!"

Đường Húc Hải lúc này mới thả lỏng, nhưng vẫn không buông tay, đe dọa hỏi gặn: "Nói mau! Anh rốt cuộc nhìn thấy cái gì? !"

Chu Minh Minh hổn hển hai cái, nói nhanh: "Đội trưởng Phó không bị nổ trúng, anh ta nhảy rất nhanh trốn sau lưng đại bàng ăn khỉ. Nhưng đại khái là bị chấn vựng, mất đi ý thức. Chân anh ta bị vướn vào tấm lưới trên chân con chim!"

Đường Húc Hải nghe được tin này lập tức không chút nghi ngờ tin tưởng Chu Minh Minh.

Đúng vậy, Phó Sử Ngọ có năng lực lợi hại như vậy, dễ dàng dự đoán quỹ đạo mà. Bọn họ phản ứng không kịp, nhưng Phó Sử Ngọ nhất định có thể bảo vệ được mình!

Kinh hoàng bi thống tột độ biến mất, mừng rỡ mất mà có lại điên cuồng nảy lên trong lòng Đường Húc Hải.

Không đợi hắn cười ra, Chu Minh Minh dồn dập nói: "Đội phó Đường, anh nên nhanh chóng đi cứu đội trưởng Phó đi! Ảnh đang hôn mê, nếu con đại bàng kia muốn xử ảnh.. ảnh liền nguy hiểm !"

Mặt Đường Húc Hải trầm xuống, cả người cũng trầm tĩnh trở lại.

Làm sao đây? Đường Húc Hải nhìn chằm chằm bóng con đại bàng đã nhỏ thành một chấm đen trên trời, làm sao đuổi theo cho nhanh đây?

Đường Húc Hải mờ mịt trong chớp mắt, lập tức nghĩ ta. Chạy trên mặt đất, chờ hắn đuổi tới mọi chuyện cũng đã rồi! Có thể đuổi kịp loài chim bay, nhất định chỉ có bay thôi.

Đường Húc Hải đón ánh tịch dương đỏ rực, gắt gao nhìn chằm chằm hướng ngọn núi.

Chu Minh Minh còn kỳ quái hắn sao vẫn chưa nhúc nhích, mới vừa rồi còn gấp như thế mà. Nhưng đột nhiên trên người Đường Húc Hải truyền đến tiếng vải bị xé rách, lưng hắn lộ ra. Giữa vai toát ra hai cục u, rẹt rẹt rẹt dài ra từng mảnh từng mảnh dạng phiến kim loại nối liền với nhau!

Những phiến này hình vuông, tầng tầng lớp lớp một hàng bao trùm một hàng, trong chớp mắt liền hình thành một đôi cánh kim loại!

Chu Minh Minh sợ cháng váng, bạch bạch bạch lui về phía sau mấy bước.

Đường Húc Hải mở cánh tay ra nắm chắc cân bằng, thử vỗ vỗ đôi cánh phía sau hắn. Đôi cánh vươn ra tới 4m đập cánh liên tục như hùng ưng lần đầu tập bay, vỗ một hồi liền mang đến một trận cuồng phong.

Có người quay đầu chú ý phía sau, lại nhìn thấy cảnh tượng này liền la hoảng lên.

Người tiến công Lôi Đình Phong Vân sôi nổi quay đầu, liền kinh dị phát hiện đội phó Đường của bọn họ mới chớp mắt đã biến thành người chim —— a không, là thiên sứ!

Chẳng qua đôi cánh này sáng bóng lạnh căm của máy móc kim loại, dưới ánh tịch dương ngã tây phản xạ ra từng đợt hàn quang.

"Húc Hải?" Ôn Triệu Minh kinh ngạc nhìn hắn: "Anh làm gì vậy?" Bị cái chết của Phó Sử Ngọ kích thích điên rồi?

Đường Húc Hải rốt cục nắm giữ quy luật, vỗ mạnh cánh thoải mái bay khỏi mặt đất, thử đổi phương hướng liền bỏ lại một câu: "Kêu người này nói cho anh nghe." Liền nhanh như điện chớp hướng về ngọn núi bay đi.

Chờ đến Chu Minh Minh giải thích cho Ôn Triệu Minh xong, tâm tình bi thống của Ôn Triệu Minh nhạt đi, ngược lại bắt đầu lo lắng cho an nguy của Phó Sử Ngọ. Anh sốt ruột muốn tiến vào sơn cốc, liền phá lệ cáu giận chướng ngại vật bên này. Anh cũng không phải hai tên kia, đột nhiên get kỹ năng bay, chỉ có thể nhổ cái đinh trước mắt mới có thể tiếp tục chạy đi.

"Bàng! Long! Đình!" trong mắt Ôn Triệu Minh toát ra lửa đỏ nhàn nhạt, khí thế hung ác tung ra bốn phía nhìn chằm chằm Lôi Đình Phong Vân.

Hai tay anh mở ra, làm một tư thế vây quanh. Nhiệt độ bên người bỗng tăng cao đến vặn vẹo, "Đùm" một hỏa cầu khổng lồ xuất hiện trong ngực anh.

Ôn Triệu Minh kéo khóe miệng cười lạnh một chút, ném bay hỏa cầu cực đại này ra ngoài như đang chơi ném rổ.

Hỏa cầu nhẹ nhàng lướt qua công sự bọn họ, rơi xuống thảm thực vật sinh trưởng nơi đầm lầy."Xèo" một tiếng, hỏa cầu liền lan lên đám thực vật thấp bé giữa đầm lầy.

Hỏa cầu như tràn ra khói lửa, bắn tản ra bốn phía, một vòng lửa liếm lấy thực vật trên mặt đất, cháy lên hừng hực.

Cứ việc toàn bộ đầm lầy rất ẩm thấp, nhưng dưới dị năng thiêu đốt kịch liệt này, rất nhanh đã chưng khô sạch nước trong bùn.

Ngọn lửa hừng hực dưới sự khống chế của Ôn Triệu Minh nhanh chóng thổi quét toàn đầm lầy, kéo ánh lửa lên cháy hực đỏ cả không trung, không chút thua kém tịch dương thiêu đốt nơi chân trời.

Cuối cùng đầm lầy bị liệt hỏa đốt cháy biến thành một mảnh đất cứng rắn khô héo. Mà bản nhân Ôn Triệu Minh cũng vì vụ phóng hỏa mang tính hủy diệt này mà chiếm được danh hiệu khen chê không đồng nhất—— Bạo Quân Liệt Diễm.

Đường Húc Hải vỗ được đôi cánh hoàn toàn dựa vào thể lực bưu hãn của hắn, hắn gắt gao bay theo sau đại bàng ăn khỉ, bay qua ngọn núi, bay vào một sơn cốc lõm thấp.

Bên ngoài vẫn là cảnh tượng đầu xuân, mà bên này thì đã phồn hoa tự cẩm.

Mắt Đường Húc Hải rất sáng, nhìn thấy đại bàng bắt đầu xoay quanh hình như muốn chạm đất, nhưng vì tấm lưới trên chân vướn phải một người, khiến nó không cách nào an ổn hạ vào sào huyệt. Nó đang nôn nóng chao lượn ở đó, ý đồ vứt bỏ người treo dưới chân.

Cái lỗ lớn trên ngực còn đang ào ào chảy máu, khiến con đại bàng không dám cúi đầu dùng mỏ kéo người này xuống, điều này cho Phó Sử Ngọ hôn mê bất tỉnh một đường sinh cơ.

Vốn người treo ngược máu dồn lên não cũng đã không dễ chịu, còn bị đối đãi thô bạo như vậy, Phó Sử Ngọ bị chấn vựng cũng không phải đã chết. Y thống khổ rên rỉ một tiếng, mở mắt ra. Mở mắt một cái đã bị tầm nhìn cao thấp điên đảo dọa tỉnh lại luôn.

104. Chương 104

Phó Sử Ngọ giật mình một cái, cong cổ nhìn lên chân mình, nơi đó rõ ràng cảm thấy có cái gì đang móc lấy y.

Đường Húc Hải thấy y nhúc nhích, mừng rỡ hô một tiếng: "Sử Ngọ!"

Chân Phó Sử Ngọ bị vướn vào cái lưới cỏ quấn quanh vuốt đại bàng, quấn không quá chặt, đại bàng ăn khỉ dùng sức run run đã sắp bị tuột ra.

Phó Sử Ngọ kinh hãi vã mồ hôi lạnh, y cong thắt lưng lên, vươn tay tóm lấy chân mình. Động tác này tương đương với lộn nhào, sau đó bẻ cong phần eo hướng lên trên, yêu cầu lực thắt lưng rất mạnh, may mà mấy tháng qua y tăng cường rèn luyện thân thể. Bằng không căn bản không làm nổi động tác thế này.

Đại bàng ăn khỉ cảm giác người treo trên chân nó đang cục cựa, càng thêm nôn nóng. Nó bay tới bay lui quơ loạn, ý đồ thoát khỏi Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ bị lắc qua lắc lại, động tác cởi bỏ tấm lưới trên chân cũng đứt quãng .

Đường Húc Hải lo lắng bay lượn chung quanh đại bàng ăn khỉ, đại bàng vốn không để ý hắn lập tức quay đầu kêu to một tiếng bén nhọn về phía Đường Húc Hải, miệng há ra, từng đoàn từng đoàn cầu tia chớp liền văng về hướng hắn.

Đường Húc Hải không thể không chật vật trốn tránh. Thời gian Đường Húc Hải thắp sáng kỹ năng bay quá ngắn ngủi, hắn hiện tại chỉ biết bay thẳng tắp, cho dù bảo hắn hạ cánh phỏng chừng chỉ có nước té uỵch xuống đất. Cho nên đối với từng sóng từng sóng cầu tia chớp, hắn trốn tránh càng vất vả.

Phó Sử Ngọ một tay dùng sức nắm lấy chân con đại bàng, một tay kéo mở mấy nhánh cỏ cứng cỏi cuối cùng.

Phó Sử Ngọ một tay cố định thân thể mình, nghiêng về phía trước một chút. Hiện tại cả người y đều treo trên chân con đại bàng, trên đỉnh đầu chính là bụng của bá chủ không trung này.

Cơ hội tốt như vậy, Phó Sử Ngọ đương nhiên sẽ không bỏ qua, y rút cây súng sứt thép đã cố ý bỏ vào bao trang bị khi nhìn thấy ngọn lửa bắn lại đây, họng súng chỉa thẳng vào bụng đại bàng.

"Phì phò phì phò —— "

Tiếng động khi súng chế tạo bằng sứt thép phóng đạn ra, đều không giống với súng thường và súng thực nghiệm trước đó. Chỉ có tiếng phì phò khi đạn năng lượng ma xát họng súng.

Phó Sử Ngọ để tay trên cò không ngừng bóp, liên tiếp hơn mười phát bắn vào bụng đại bàng. Cho dù da nó dày đến mấy lần này cũng có thể bắn nát phần ruột mềm mại trong bụng nó.

"Reeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeé! ! !"

Đau đớn khiến đại bàng điên cuồng lên, nó bắt đầu cuồng loạn lắc lư giữa không trung. Phó Sử Ngọ bị lắc đến đầu óc choáng váng, đại bàng hất mạnh một cái, y trực tiếp bị quăng ra ngoài.

Mắt Đường Húc Hải vẫn luôn gắt gao theo dõi y, vừa thấy y bị văng ra, quạt quạt đôi cánh bay lủi thẳng đến.

Khi Phó Sử Ngọ rơi xuống theo quỹ đạo pa-ra-bôn, Đường Húc Hải lập tức ôm y vào ngực.

Phó Sử Ngọ bị hắn nện vào với tốc độ đó thiếu chút nữa đã gãy cổ, hoàn hảo Đường Húc Hải ôm được y rồi cũng bắt đầu giảm tốc, bằng không với kỹ thuật bay thấp kém như Đường Húc Hải, Phó Sử Ngọ trực tiếp bị hắn giết chết cũng nên.

Mặt Phó Sử Ngọ trắng xanh, sau đó vì máu chảy trở về lại biến thành đỏ bừng, ý thức hoảng hốt trong chốc lát… cứ như vừa leo xuống từ tháp thám hiểm bầu trời.

Tim Phó Sử Ngọ kinh hoàng, một tay phát run ôm lấy cổ Đường Húc Hải, thiếu chút nữa cầm không nổi thanh súng trong tay.

"Sử Ngọ, cậu thế nào?" Nhìn mặt y trống rỗng, Đường Húc Hải cho rằng y bị dọa sợ, đau lòng không thôi.

Phó Sử Ngọ run rẩy bắt tay đẩy đẩy cặp mắt kính vẫn đang kiên cường treo trên mặt y, giọng run run rẩy rẩy nói: "… Húc Hải, anh kiềm chế chút… Vừa rồi cổ tôi thiếu chút nữa gãy mất rồi…"

Mặt Đường Húc Hải lập tức xanh lại, sau khi liên tiếp thể nghiệm mấy loại cảm xúc đại hỉ, đại bi, lo lắng, đau lòng, mặt hắn thật sự hiện không nổi vẻ xấu hổ nữa.

Nhưng cảm xúc ảo não lại tuyệt không thiếu, Đường Húc Hải vâng vâng gật đầu, hai tay dùng sức ôm Phó Sử Ngọ sát vào ngực: "Xin lỗi, không phải cố ý. Sau này nhất định sẽ luyện tập thêm."

Phó Sử Ngọ bị hắn liều mạng ôm, cảm giác cả người mình sắp cắt thành hai đoạn. Y còn chưa kịp ra tiếng, đại bàng đã hung lệ ré lên, liều mạng điên cuồng tiến công hướng phía hai người bọn họ.

"Tránh mau! !" hai tay Phó Sử Ngọ ôm cổ Đường Húc Hải, tay Đường Húc Hải đè lại đầu Phó Sử Ngọ, mãnh lực vỗ cánh "Vèo" một cái bay nhanh lao khỏi chỗ đó.

Sau vụ nổ Phó Sử Ngọ liền ngất đi, cho nên hiện tại đang ở đâu, Đường Húc Hải sao lại có một đôi cánh, Phó Sử Ngọ căn bản không rõ. Cũng không có thời gian tìm hiểu, nhưng y cũng không lo. Cái duy nhất y biết chính là phải tin tưởng Đường Húc Hải, phối hợp Đường Húc Hải, sau đó hai người đồng tâm hợp lực xử lý kẻ thù.

Giống như trước kia mỗi lần tác chiến, toàn thân tâm Phó Sử Ngọ đều tin tưởng Đường Húc Hải. Y chặt chẽ ôm lấy người của hắn, tán loạn trên không trung theo hắn, sau đó tìm kiếm cơ hội công kích.

"Reeeé! ! ! Reeeeé ——" đại bàng xuất phát từ trực giác động vật, cảm nhận được tử vong đã tới gần, trước khi chết nó bắt đầu điên cuồng phản kích.

Phó Sử Ngọ hơi cau mày, nói bên tai Đường Húc Hải: "Hiện tại động tác của đại bàng chậm đi rất nhiều, anh còn có thể dùng vũ khí kim loại công kích không?"

Đường Húc Hải không chút do dự nói: "Đương nhiên có thể!"

Hắn nghe Âu Dương đề nghị, lượng kim loại mang theo trong cơ thể, trừ có thể chế tạo một thân áo giáp, một thanh đại kiếm, một đôi song đao ra, còn có thể đủ chế thêm một áo giáp.

Trước tạo trường mâu tống ra ngoài, hiện tại cánh của hắn dùng chính là bộ phận áo giáp, còn có khá nhiều kim loại dùng để công kích.

Phó Sử Ngọ nói: "Tốt lắm, anh dùng vũ khí viễn trình công kích nó, chế tạo cho tôi một cơ hội." Căn cứ quỹ đạo hành vi của con đại bàng, Phó Sử Ngọ có thể khiến nó tự động lao vào họng súng.

Đường Húc Hải gập gập ghềnh ghềnh chuyển phương hướng, đại bàng ăn khỉ hùng hổ đuổi theo bọn họ, Đường Húc Hải nâng một tay lên, mấy trăm phi kiếm khéo léo như đồ chơi bay về hướng đại bàng.

Đại bàng theo bản năng né tránh sóng kiếm này, thân thể nó nghiêng thành một góc độ, Phó Sử Ngọ lập tức đoán được phương hướng kế tiếp của nó.

Phó Sử Ngọ một tay ôm cổ Đường Húc Hải, Đường Húc Hải chỉ dùng một tay ôm y, khiến y không có cảm giác an toàn. Phó Sử Ngọ dứt khoát vươn hai chân trực tiếp vòng qua người Đường Húc Hải, kẹp lấy thắt lưng hắn.

Đường Húc Hải cứng lại, cả người như nhũn ra. May mà đôi cánh vẫn máy móc vỗ đều, mới không đã từ không trung chật vật ngã xuống.

Phó Sử Ngọ cũng không chú ý tới dị thường của hắn, trực tiếp xoay người ánh mắt lạnh lùng nhìn con đại bàng, tay giơ súng sứ thép lên, bóp cò súng liên tục bắn phá.

Một mảng đạn năng lượng màu lam nhạt như vệt nước tát ra ngoài, ban đầu ít ỏi một hai viên, đến cuối cùng mấy chục viên, đại bàng như đang bay đuổi theo mớ đạn năng lượng kia, nó đụng thẳng vào.

"Reeeeé

" đại bàng ăn khỉ phát ra tiếng kêu to cuối cùng, giãy giụa quạt quạt hai cái, sau đó như diều đứt dây từ không trung ngã xuống.

Độ cao như thế này, hơn nữa hình thể quá lớn của nó, lúc ngã xuống mặt đất phát ra một tiếng vang nặng trịch.

Phó Sử Ngọ đu trên người Đường Húc Hải, hai người cúi đầu nhìn đại bàng ăn khỉ rớt xuống rồi đập vào một mảnh hoa cỏ hỗn độn, cánh hoa bay đầy trời lác đác rơi vào trên người nó, cứ như đang đưa tiễn con đại bàng đã xưng bá không trung một khoảng thời gian này.

"Hô ——" Phó Sử Ngọ thở phào, cổ y đến giờ còn hơi nhói đau, là bị trẹo do vừa rồi Đường Húc Hải lao tới ôm quá mạnh. Phó Sử Ngọ xoay xoay cổ một cái, lại cảm thấy có cái gì cọ qua trên mặt.

Phó Sử Ngọ đơ ra, ngơ ngác nhìn Đường Húc Hải. Vừa rồi cái kia… Là chóp mũi của hắn hả?

Hai người đều vì cái đụng chạm vô ý này mà đơ ra một giây, cứ như vậy nhìn nhau chốc lát, trong đầu cái gì cũng nghĩ không ra .

Thẳng đến một con thỏ hoang không biết từ nơi nào xông ra đi ngang qua thảm cỏ bên dưới hai người, phát ra tiếng sàn sạt làm bừng tỉnh hai pho tượng nào đó.

Phó Sử Ngọ Đường Húc Hải không hẹn mà cùng xoay mặt đi nhìn về phía khác, thấy ngại ngùng muốn chết.

"Khụ ~ cái kia, có thể đi xuống ." Phó Sử Ngọ nhỏ giọng nói.

Đường Húc Hải "A" một tiếng, thẳng tắp rơi xuống mặt đất, hậu quả chính là hai người đều ngã thảm .

Phó Sử Ngọ lăn lăn trên cỏ, đứng lên, nhìn trái nhìn phải chính là không nhìn Đường Húc Hải. Da mặt Đường Húc Hải dày hơn y, nhưng cũng chỉ liếc liếc một cái, rồi nhìn qua nơi khác, sau đó lại liếc liếc một cái.

Đường Húc Hải ngầm bực sao mình quá luống cuống, thời điểm thế này chính là lúc nên làm cái gì đó mới được! Chân Tử nói tứ chi tiếp xúc, ánh mắt gì gì đó đều có, hơn nữa không khí coi như mờ ám, Phó Sử Ngọ cũng không phản ứng bài xích, hết thảy đều cực kỳ có lợi với hắn.

Tâm tình khẩn trương của Đường Húc Hải băng băng băng dồn dập nhảy lên, bàn tay nắm rồi thả thả rồi nắm không biết nên biểu đạt như thế nào.

Phó Sử Ngọ lãnh tĩnh trong chốc lát, khô nóng trên mặt chậm rãi rút đi, y liền chủ động đi tới phía đại bàng ăn khỉ. Nhìn y đi qua bên kia, đại não sôi trào của Đường Húc Hải nguội lạnh, nhanh chóng theo sau.

Đại bàng ăn khỉ đã triệt để tắt thở, xác định nó sẽ không nhảy dựng lên phản kích nữa, Phó Sử Ngọ yên tâm.

Y làm bộ như không có việc gì nói: "Mấy thanh phi kiếm của anh, chúng ta phân công đi lượm về đi?"

Đường Húc Hải nghĩ không ra lý do gì để ngăn cản, đành phải bất mãn cùng Phó Sử Ngọ phân ra hai đầu bắt đầu đi gom mấy câu kiếm rơi rụng khắp nơi của hắn.

Đường Húc Hải cúi đầu nhìn phi kiếm hàn quang lòe lòe trong tay, hắn lúc ấy suy nghĩ cái quỷ gì vậy? Cư nhiên lại não trừu ném ra cả mớ thứ thế này.

Mặt trời hoàn toàn hạ xuống, sắc trời cũng chậm rãi tối lại. Kỳ thật Phó Sử Ngọ nói rất có lý, nên thừa dịp còn có ánh sáng tìm về mớ phi kiếm này. Dù sao tài liệu của phi kiếm đều là kim loại phải tìm kiếm kĩ càng.

Bỏ lỡ cơ hội, Đường Húc Hải vừa đi vừa nhặt cứ ngẩng đầu nhìn chằm chằm bóng Phó Sử Ngọ đang lom khom trong bụi cỏ nhặt đồ.

Vừa rồi y cùng hắn nhìn nhau. Hắn cọ trúng chóp mũi của y, đối diện nhau dựa sát như vậy. Chắc y không bài xích hắn tới gần đúng không? Như vậy cùng Phó Sử Ngọ phát triển trở thành tình cảm vượt qua tình bạn, chắc là có hi vọng ha? Đường Húc Hải thấp thỏm nghĩ.

Càng nghĩ, trong lòng càng ngứa ngáy, hận không thể lập tức đi xác định ý của Phó Sử Ngọ.

Thế nhưng chờ đến khi Phó Sử Ngọ ôm một đống phi kiếm đi tới, Đường Húc Hải lại không tiền đồ mà rụt lại .

Phó Sử Ngọ xị mặt, cực lực trấn định giao hết phi kiếm cho Đường Húc Hải. Vừa rồi Đường Húc Hải dõi theo lưng y đến mức sắp bốc cháy, Phó Sử Ngọ cũng thừa dịp đối phương không chú ý nhìn lại.

Loại mập mờ như có như không này, quả thật làm Phó Sử Ngọ tim đập gia tốc, lại hoang mang không hiểu.

Trải qua một lần được người tỏ tình, Phó Sử Ngọ rất biết loại suy, suy một ra ba. Y biết mình thích Đường Húc Hải, tiếp đó thái độ của Đường Húc Hải… Y không tin nổi đây là thật sự!

Y thật sự sẽ may mắn như vậy? Người y thích cũng thích y sao ?

Thu về tất cả phi kiếm, hai người ăn ý không nhắc lại chuyện mới vừa rồi.

Sắc trời triệt để tối lại, sơn cốc địa thế phức tạp, hai người tính ở lại đây chờ đến hừng đông ngày mai mới trở lại bên kia, hoặc dứt khoát đứng đây chờ bọn họ chạy tới cũng được.

Hai người nhìn không trung đỏ rực bên kia ngọn núi chỉ biết kết cục của Lôi Đình Phong Vân ra sao, Ôn Triệu Minh ngày thường không ôn không hỏa, nhưng một khi bùng nổ… Ha hả.

Vừa rồi lúc nhặt phi kiếm Đường Húc Hải đánh chết mấy con thỏ hoang, Phó Sử Ngọ đốt lửa bắt đầu nướng, tuy 6 con thỏ nhiều chút —— Đường Húc Hải mới không thừa nhận đây là cố ý báo thù.

Ăn đồ, hai người nhìn sắc trời hồng hồng bên kia, Phó Sử Ngọ ngồi dưới đất chống cùi chỏ lên đầu gối, tay chống cằm, cảm thán: “Xem ra ngọn lửa này sẽ không dập tắt nổi trong thời gian ngắn đâu.”

Đường Húc Hải nói: “Ừm, xem ra cả đầm lầy đều cháy. Chỉ mong lão Ôn còn có chút lý trí, đừng để lan đến rừng rậm.”

Phó Sử Ngọ cười gượng một chút: “Chắc không đâu.”

Lửa bên kia cứ cháy mãi, có lẽ người của Long Cốt trong một khoảng thời gian sẽ chưa qua được đây, vì thế Đường Húc Hải liền đề nghị Phó Sử Ngọ nghỉ ngơi.

Phó Sử Ngọ do dự , hiện tại chỉ có hai người, buổi tối trực đêm chia thế nào? Đường Húc Hải lại nói không cần người trực đêm, hắn chỉ chỉ cái tổ khổng lồ trên vách núi, nói: “Tối nay, hai người chúng ta nghỉ ngơi ở chỗ đó.”

Tổ chim kia cách mặt đất cả trăm mét, trừ phi tối hôm nay alien trùng hợp rơi xuống trong sơn cốc này có mọc cánh, không thì hai người đều có thể ngủ một giấc an ổn.

Phó Sử Ngọ cũng thấy không có chỗ nào tốt hơn, sơn cốc tuy ấm hơn bên ngoài một ít, nhưng vẫn không thích hợp cho hai người trên tay chẳng có gì ngủ lại, hàn khí và hơi ẩm trên mặt đất rất nặng. Mà trong tổ chim ít nhất còn khô ráo.

Đường Húc Hải ôm Phó Sử Ngọ bay lên, tổ chim này khá lớn, cũng rất sâu. Hình dạng đại khái là hai bên cao, ở giữa lõm xuống. Hai người gom cỏ khô trong tổ lại, tập trung lại một chỗ, ấm áp cùng ngủ một buổi tối.

Buổi sáng lúc Phó Sử Ngọ tỉnh lại, Đường Húc Hải đã thức.

Phó Sử Ngọ mở mắt ra không nhìn thấy hắn đâu nên thấy kỳ quái, y đứng dậy khỏi tổ chim trông ra xa, Đường Húc Hải đang lắc qua lắc lại bay tới bay lui trong sơn cốc.

Đường Húc Hải hôm qua dưới tình thế cấp bách chỉ có thể bay thẳng tới, chuyển hướng hoặc đột nhiên rẽ lại làm không được. Cũng may Đường Húc Hải thông minh, hắn trừ đôi cánh sau lưng ra, lại kéo dài ra hai chóp lông như bánh đà ở mắt cá chân của mình, để thay thế tác dụng của đuôi chim.

Trải qua thử nghiệm hồi sáng, Đường Húc Hải có khả năng thoải mái biến phiến kim loại vuông thành lông chim mỏng manh. Mỗi một phiến lông đều vừa nhẹ lại mỏng, khung xương chống đỡ ở giữa cũng được Đường Húc Hải đổi thành rỗng ruột.

Nếu nói hôm qua đôi cánh của Đường Húc Hải còn có góc có cạnh y như máy móc, vậy hiện tại đã sinh động giống cánh thật rất nhiều.

Chất liệu chế tác cánh, Đường Húc Hải cố ý chọn loại hợp kim nhẹ nhàng lại rắn chắc, phối phương này có màu xám bạc, Đường Húc Hải lại phủ thêm một lớp đục lên mặt ngoài, khiến nó thoạt nhìn càng giống cánh thật.

Cánh sau lưng Đường Húc Hải không ngừng co co duỗi duỗi, Phó Sử Ngọ bất tri bất giác nhìn đến mê ly.

Y cắn cắn môi, nhìn Đường Húc Hải tự do tự tại bay lượn, đột nhiên có xúc động muốn gia nhập hắn.

Phó Sử Ngọ nhoài ra tổ chim, yên lặng bắt đầu thử đảo ngược từ trường, lần này y không đảo ngược hết từ trường trong thân thể, mà chỉ đảo từ trường bao bên ngoài. Như vậy y không cần thống khổ như hôm qua, còn có thể giữ sức để triển khai cảm quan.

Có kinh nghiệm hôm qua, Phó Sử Ngọ dễ dàng thành công, ngoài thân thể xuất hiện một lực lượng thôi động nâng y bay khỏi tổ chim.

Phó Sử Ngọ điều chỉnh tư thế một chút, bay về hướng Đường Húc Hải.

"Cậu dậy rồi hả." Đường Húc Hải vui sướng nói.

"Ừm." Phó Sử Ngọ mím môi, sau đó lộ ra nụ cười: "Hôm nay anh bay tốt hơn rồi."

Đường Húc Hải thản nhiên nói: "Đều là mò mẫm ra, dù sao trước kia con người cũng không bay." Đường Húc Hải hít sâu luồng không khí sáng sớm, ngửa đầu nhìn đám mây giữa không trung, sau đó hỏi Phó Sử Ngọ: "Muốn thử bay lên cao hơn coi không?"

Phó Sử Ngọ vui vẻ gật đầu: "Thử a."

Sau khi nói xong, hai người cũng không ngập ngừng, một trước một sau nhẹ nhàng bắt đầu bay lên. Tốc độ của Đường Húc Hải rất nhanh, Phó Sử Ngọ lại thật linh hoạt. Hai người thử học tập đối phương, càng bay càng cao, cách mặt đất càng ngày càng xa.

Bay đến giữa trời cao, không khí bắt đầu lạnh lại, Phó Sử Ngọ bị gió thổi một cái tóc gáy đều dựng cả lên. Nhưng y chỉ có một cảm giác, đó là thích!

Bay giữa không trung không có sức hút trái đất trói buộc, Phó Sử Ngọ như thoát khỏi thân thể nặng nề như gông xiềng, cả linh hồn đều tự do bay đi.

Y mở hai tay ra đầu thì ngửa về sau, nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác tự tại này.

Đường Húc Hải hiển nhiên cũng thực hưởng thụ, bất tri bất giác hai người càng bay càng nhanh, rất nhanh liền đi tới phụ cận tầng mây.

Một cảm giác lạnh lẽo đập vào mặt khiến Phó Sử Ngọ mở choàng mắt, y kinh ngạc nhìn tầng mây khổng lồ trắng muốt vô biên trước mắt. Đám mây trắng này đứng dưới mặt đất nhìn cũng không lớn, nhưng một khi đặt mình trong đó, chỉ cảm thấy nó to đến không thể tin nổi.

Phó Sử Ngọ tò mò bay vào từ kẽ mây, bên trong là từng cụm từng cụm sa mù như bông vải ôm lấy nhau, chúng ngưng kết mà không tan ra, thần kỳ làm người ta cảm thán mẹ thiên nhiên quá sắc sảo điêu luyện.

Ngón tay Phó Sử Ngọ phất quá tầng mây dưới thân, bay theo y, độn mây cũng cuộn lên một gợn sóng.

Lúc này một bàn tay đột nhiên nắm chặt y, Phó Sử Ngọ giật mình quay đầu lại, Đường Húc Hải ở bên cạnh vỗ cánh, nói: "Cậu đừng bay loạn, tôi tìm không thấy cậu đó."

Mật độ hơi nước trong tầng mây khiến tầm nhìn tương đối kém, Đường Húc Hải không thấy đâu cả. Phó Sử Ngọ còn có thể dùng cảm quan tìm ra, nhưng Đường Húc Hải thì khác, một khi lơ là không chú ý một giây, Phó Sử Ngọ bay vào đám mây, hắn thật sự sẽ không tìm thấy y.

Tay Đường Húc Hải từ cánh tay lủi xuống, thập phần tự nhiên nắm lấy bàn tay y.

Hưng phấn gợi lên khi phát hiện cụm mây trắng thần kỳ của Phó Sử Ngọ rốt cục bị nhiệt độ trong lòng bàn tay Đường Húc Hải làm biến thành thẹn thùng, y ấp úng nói: "Ừm."

Đường Húc Hải cứ như nhận được một câu khẳng định nào đó, hắn nắm lấy tay y không buông.

Vừa rồi hai người hoặc là một trước một sau, hoặc là bay song song. Hiện tại thành tư thế tay trong tay, Phó Sử Ngọ không thể bay ngay chính diện hay bên cạnh Đường Húc Hải được, bởi vì phía sau Đường Húc Hải có một đôi cánh thật lớn đang không ngừng chớp động, vị trí của y nếu không ở đây, sẽ gây trở ngại cho Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải nắm tay Phó Sử Ngọ, hai người xuyên qua tầng mây như một mê cung to lớn. Bất tri bất giác Phó Sử Ngọ dựa vào Đường Húc Hải càng ngày càng gần, càng ngày càng gần. tay còn lại của Đường Húc Hải đột nhiên sờ lên thắt lưng y.

Tim Phó Sử Ngọ bỗng hung hăng nhảy dựng lên, y đột nhiên dừng lại.

Bạch vân vây quanh hai người nhìn như kẹo bong đường, đỉnh đầu là không trung, dưới chân là mặt đất, thế giới như khuếch trướng vô hạn. Cái không gian mây trời chen chúc vây quanh này lại như thu hẹp vô hạn.

Hơi thở của Đường Húc Hải gần đến mức thổi vào mặt y, Phó Sử Ngọ kinh ngạc nhìn vào mắt Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải cái gì cũng không nói, bàn tay sờ lên lưng y biến thành ôm lấy, tay còn lại thì buông tay Phó Sử Ngọ ra, nhẹ nhàng vuốt lên gò má lạnh lẽo của y.

Sau đó, Đường Húc Hải cúi đầu kề qua.

Phó Sử Ngọ theo bản năng nhắm hai mắt lại. Môi bị cái gì đó mềm mềm lành lạnh đụng vào một cái, sau đó lại một cái, tiếp lại một cái, cuối cùng thứ mềm mại kia trực tiếp phủ lấy bờ môi y.

Chân Tử nói đúng, đôi khi thật là không học cũng biết. Tình cảm sẽ thúc đẩy bản năng làm ra một ít hành động, không sớm không muộn, chỉ đúng lúc đúng dịp mà thôi.

Môi Đường Húc Hải chỉ chốc lát đã nóng lên, hắn không thỏa mãn vươn cả hai tay ôm lấy Phó Sử Ngọ. Phó Sử Ngọ dựa vào hắn rất gần rất gần, cũng tự nhiên ôm lấy bờ vai hắn.

Ngón tay Phó Sử Ngọ cọ qua phiến lông kim loại lạnh lẽo sau lưng Đường Húc Hải, tay siết chặt áo của hắn.

Cũng không biết hai đôi môi dán lên nhau bao lâu, Đường Húc Hải buông Phó Sử Ngọ ra.

Hắn cúi đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn Phó Sử Ngọ. Lại thấy Phó Sử Ngọ đột nhiên mỉm cười rực sáng, sau đó nghiêng đầu qua, hôn thật mạnh lên môi hắn.

Đôi khi có một số điều không cần phải nói, họ cũng hiểu được ý nhau.

Đường Húc Hải kích động, cánh tay dùng sức cuốn lấy người Phó Sử Ngọ, môi đáp lại dồn dập. Đầu Phó Sử Ngọ nghiêng nghiêng, đổi đổi góc độ, hé môi. Lĩnh hội cảm xúc trên đôi môi Đường Húc Hải không lâu, y liền biết rõ độ ấm đầu lưỡi của đối phương.

Phó Sử Ngọ thả lỏng đầu óc, cả người dựa hết vào Đường Húc Hải, đã hoàn toàn quên bọn họ đang ở phương nào.

Đường Húc Hải thong thả vỗ cánh một cách máy móc, ôm Phó Sử Ngọ chậm rãi thoát khỏi tầng mây che lấp, rơi xuống mặt đất.

105. Chương 105

Chờ chân Phó Sử Ngọ đặt lên mặt đất, y mới từ hồn nhiên vong ngã phục hồi lại tinh thần. Rơi trên mặt đất bị phản lực đánh vào khiến Phó Sử Ngọ loạng choạng, cũng may Đường Húc Hải như đang ôm y sát rát như bạch tuột nên không có té ngã.

Phó Sử Ngọ nâng cặp mắt kính hơi bị lệch, ánh mắt nhìn vào gương mặt Đường Húc Hải, vừa muốn dâng lên chút cảm xúc ngại ngùng, chợt nghe một tiếng huýt sáo vang dội phía sau.

Phó Sử Ngọ giật bắn cả người, dùng sức đẩy Đường Húc Hải ra. Đường Húc Hải lưu luyến buông y ra, quay đầu liền nhìn thấy Lưu Hoằng đứng trên sườn núi, tay để trong miệng thổi sáo về hướng hai người họ. Phía sau hắn còn đứng một đội người, nhìn bản mặt kia hình như cũng có xúc động nhốn nháo muốn thử luôn.

Thôi đi mấy ba? ! Hình tượng quang huy của đại đội trưởng Phó vẫn phải bảo trì cho tốt, để họ chọc quê như vậy, không chừng Phó Sử Ngọ quê quá không chịu để hắn thân cận thì sao đây.

Đường Húc Hải mặt dày mày dạn quát vào mặt Lưu Hoằng: "Đi đi đi! Ồn ào con mẹ gì đó! Chưa thấy người ta yêu đương hả!"

Lưu Hoằng cười ha ha, quát trả Đường Húc Hải: "Yêu thì đương nhiên gặp rồi, nhưng trước giờ chưa thấy Đường Đại Pháo yêu nha! Anh được lắm thằng nhãi, thật không nhìn ra anh là loại nhiệt tình như lửa vậy nghen."

Hôm qua tại đầm lầy, khi Phó Sử Ngọ không biết tung tích, thấy Đường Húc Hải bi thương tột độ như thế Lưu Hoằng đã nhận ra được rồi. Cho nên hôm nay qua đây đúng lúc nhìn thấy hai người này sến súa ôm nhau từ trên trời rơi xuống, kinh ngạc nhiều nhưng cũng không bất ngờ.

Lưu Hoằng chết cũng không hối cải chọc quê, Đường Húc Hải buồn bực tiến lên đấm anh: "Cho anh chê cười tôi! Đừng cho là tôi không biết anh với cô bé hậu cần kia cứ mắt đi mày lại, có bản lĩnh anh độc thân cả đời cho tôi à nha! !"

Lưu Hoằng không yếu thế đọ nắm đấm với Đường Húc Hải, vì thế không hề bất ngờ bị trấn áp.

Phó Sử Ngọ đanh mặt ngồi một bên coi, các đội viên dám ồn ào với Đường Húc Hải, nhưng lại không dám chạy tới trước mặt Phó Sử Ngọ chọc. Trong cảm nhận của các đội viên Long Cốt, Phó Sử Ngọ là một đại BOSS năng lực cường đại, tính cách lạnh nhạt, phi thường có phong phạm cao quý lãnh diễm. Là cao lĩnh chi hoa chỉ dám đứng xa xa nhìn, không dám lại gần.

Cũng may các đội viên có nhận thức sai lầm này nên chẳng ai đến chọc y, Phó Sử Ngọ len lén nhẹ nhàng thở ra.

Nhờ phúc style mặt kính nên từ nhỏ đến lớn, Phó Sử Ngọ cứ hễ khẩn trương lại vô cảm lạnh lùng nhìn người ta. Điều này càng làm các đội viên cả hô to cổ vũ Lưu Hoằng đánh đấm hoặc có thể nói là đơn phương bị đánh – cũng phải hạ giọng xuống vài đê-xi-ben.

Được đền bù mong muốn, lại đem cảm xúc kích động muốn nổ tung phát tiết ra bằng cách đánh Lưu Hoằng một trận, Đường Húc Hải thần thanh khí sảng, thần thái sáng láng. Vì thế rốt cục rũ lòng từ bi hỏi: "Sao chỉ có mấy người các anh tới đây? Những người khác đâu? Tình trạng thương vong thế nào?"

Lưu Hoằng bi phẫn muốn chết ôm lấy cái mặt bị oánh sưng thành đầu heo, tên chết tiệt này, không biết đánh người không oánh mặt hả? ! Hừ! Hữu tẫn!

Lưu Hoằng tức giận ngồi chồm hổm trên mặt đất xoa vết thương, đội phó Bạch Khải Phong thay đội trưởng nhà mình nói: "Sau khi Đại bàng rời khỏi không xuất hiện thêm thương vong, trước đó bị ngã chết 7 người. Trong đó 6 người là đội viên chúng ta, còn có 1 người của tiểu đội mạo hiểm Xa Minh Tử – Xa Chấn Nghiệp."

Mặt Đường Húc Hải lạnh lại, Phó Sử Ngọ lúc này cũng đi tới, hỏi: "Bên Lôi Đình Phong Vân thì sao?"

Đối với chuyện hai người này yêu nhau Bạch Khải Phong vẫn cảm thấy khá kinh ngạc, nhưng không dám lộ ra cảm xúc khác thường, dùng thái độ "Chuyện này quá bình thường trong trời đất còn gì", thực bình tĩnh hội báo cho hai BOSS: "Lôi Đình Phong Vân hôm qua căn bản không lộ diện, lúc đội phó Ôn hỏa thiêu đầm lầy trực tiếp bị thiêu chết hết."

Phó Sử Ngọ nhướng mày, không nói gì. Đường Húc Hải thì trầm giọng hỏi: "Xác định người của chúng đều chết à? Không ai chạy thoát?"

Bạch Khải Phong cực kì khẳng định đáp: "Lúc ấy trừ mảnh đất chúng tôi đứng kia, các hướng còn lại hỏa thế đều quá mạnh. Bàng Long Đình muốn đeo cánh bay của hắn lên chạy trốn, nhưng lại bị lửa đốt biến dạng đôi cánh, trực tiếp ngã vào trong lửa. Lửa vẫn cháy tới rạng sáng hôm nay mới tắt, đội phó Ôn bảo cứ nghỉ ngơi tại chỗ vài giờ. Sau hừng đông, đội phó Ôn bảo đội chúng tôi chạy tới trước."

Đường Húc Hải ừ một tiếng, dụng ý Ôn Triệu Minh cho Lưu Hoằng tới trước hắn cũng hiểu, dù sao bản thân Ôn Triệu Minh có tật, chi giả chạy bình thường còn có thể. Muốn hành quân gấp lại không được .

Phó Sử Ngọ lúc này mới hỏi: "Xa Chấn Nghiệp đã chết, vậy em gái anh ta…"

Nào ngờ Bạch Khải Phong lắc đầu, tiếc nuối nói: "Xa Tử Tình trưa hôm qua cũng đã ngộ hại, thi thể bị vứt ở chân núi bên kia. Xem ra Bàng Long Đình vốn không có ý định để bọn Xa Chấn Nghiệp sống sót."

Phó Sử Ngọ trong lòng cả kinh, thầm thở dài một tiếng nhưng không nói gì nữa.

Đường Húc Hải nhìn tâm tình y có chút suy sụp, liền vươn tay đè lên vai y nhéo nhéo.

Đường Húc Hải làm bộ đạp một đạp vào Lưu Hoằng ngồi chồm hổm trên mặt đất: "Chú thôi đi được không? Diễn sâu quá! Căn bản không nặng tay đánh anh. Mau đứng lên!"

Lưu Hoằng cả giận quát: "Thằng ranh nhà chú không biết giờ tay chú mạnh đến mức nào hả! Còn dám nói không nặng tay á? ! Ông đây cảm thấy muốn tàn phế rồi! Một đấm hiện giờ của chú tuyệt đối vượt qua 500 kg!"

Đường Húc Hải không tin: "Chú cứ bốc phét đi! Trước đó mới ở chỗ tiến sĩ Âu Dương thí nghiệm rồi, một đấm của tôi nhiều nhất chỉ có 380 kg."

Lưu Hoằng muốn bật khóc: "Anh hai ơi! Đó là mấy tháng trước, anh không biết theo dị năng gia tăng thể chất cũng tăng cường hả? !"

Đường Húc Hải lúc này mới nửa tin nửa ngờ nhìn nắm đấm của mình, vậy hắn lại thăng cấp à?

Lưu Hoằng ngồi đó lải nhải miết: "Mẹ đản tay anh ít nhất cũng mạnh 500 kg, vậy sức đùi chẳng phải vượt qua 1000 kg á? ! Má ơi anh còn là người không?" Lưu Hoằng dùng một loại ánh mắt quái dị quét qua Đường Húc Hải, hộc ra ba chữ: "Gia súc a!"

Cứ việc cảm thấy cao hứng vì lại mạnh lên thêm nữa, nhưng bị quy về phạm vi không phải con người, Đường Húc Hải vẫn tỏ vẻ thực khó chịu, hắn xị mặt nhìn Lưu Hoằng.

Lưu Hoằng vừa thấy đã biết không ổn, lập tức thông minh chạy đến bên người Phó Sử Ngọ, ra vẻ đứng đắn hỏi: "Đội trưởng, có việc gì anh cứ phân phó!"

Phó Sử Ngọ buồn cười liếc nhìn Lưu Hoằng một cái, Lưu Hoằng giương đôi mắt trông mong nhìn y, biểu tình cúc cung tận tụy chết cũng phục vụ khát vọng y nhanh chóng phân công chuyện cho anh làm, lấy cớ để tránh né Đường Húc Hải hãm hại.

Mắt Phó Sử Ngọ nhìn thoáng qua Đường Húc Hải, ngay lập tức cả người Đường Húc Hải tê rần, quên béng lươn chuyện phải trị tên huynh đệ nói năng lỗ mãng kia, cứ đắm chìm trong cảm xúc nhộn nhạo nào đó.

Cũng không biết hắn não bổ thế nào, Phó Sử Ngọ căn bản chỉ thực bình thường nhìn hắn một cái thôi, chỉ có thể nói người đang yêu mù quáng mà mạch não cũng chả bình thường .

Phó Sử Ngọ quay mắt lại, nói với Lưu Hoằng: "Các anh chuẩn bị một chút, làm một cái giá cầm, cố định đại bàng lên giá. Chờ Triệu Minh qua đây, lại bàn chuyện làm sao khiêng nó đi ra."

Lưu Hoằng lưu loát đáp ứng, chỉ huy thủ hạ bắt đầu đốn củi.

Đợi hơn một giờ, Ôn Triệu Minh cũng tới. Thấy hai người họ người đều khỏe re không có việc gì, trái tim nặng trịch của Ôn Triệu Minh mới nhẹ đi.

Ba người tụm lại thương lượng làm sao mang con đại bàng này trở về.

Ôn Triệu Minh nói: "Tôi đề nghị chúng ta đi đường tắt về, sau đó mượn quân bộ một chiếc trực thăng đến, trực tiếp vận nó trở về. Hiện tại đại bàng đã chết, không có sinh vật nào có thể tập kích phi cơ trên không trung."

Phó Sử Ngọ nói: "Ý anh là khe núi Chu Minh Minh nhắc tới kia hả?"

Ôn Triệu Minh gật đầu nói: "Lúc đi qua mảnh đất Lôi Đình Phong Vân mai phục dưới chân núi, phát hiện công cụ vượt núi của chúng."

Phó Sử Ngọ suy nghĩ một chút liền đáp: "Cũng được."

Đường Húc Hải thì nói: "Lần này trở về đừng để lộ chuyện Bàng Long Đình đã chết."

Phó Sử Ngọ kinh ngạc nhìn hắn, Ôn Triệu Minh gật đầu đồng ý: "Không sai, bằng không đột nhiên tập kích liền không có tác dụng. Tôi tính nhân cơ hội thâu gom luôn Lôi Đình Phong Vân, để bọn họ chuẩn bị trước thì không ổn. Lôi Đình Phong Vân đời trước là một đoàn đội xã hội đen của Phái thành, so với các nghiệp đoàn bình thường, nghiêm mật hơn nhiều. Nhưng tương đối mà nói, cũng không phải bền chắc như thép, mấy ông trùm ban đầu cũng có không ít dụng ý."

Đường Húc Hải nói: "Lần này Bàng Long Đình đột nhiên đánh lén chúng ta, cũng không thể dễ dàng bỏ qua như vậy."

Ôn Triệu Minh nói: "Húc Hải có thể dùng điều này làm điểm đột phá tới cửa gây khó dễ, tôi sẽ bảo mấy giám đốc tạo một ít rung chuyển nữa. Những ông trùm đó khẳng định sẽ muốn tranh đoạt vị trí hội trưởng, vặn vẹo không một lòng đoàn kết."

Đường Húc Hải ừ một tiếng nói: "Tóm lại hành động nhất định phải nhanh, sau khi về liền ra tay."

Ôn Triệu Minh bảo: "Không sai, bằng không những binh đoàn và nghiệp đoàn khác sẽ không mắt mở trừng trừng nhìn Long Cốt thâu tóm Lôi Đình Phong Vân. Huống chi, chính phủ Phái thành nhất định cũng không muốn thấy cục diện một nhà độc đại xuất hiện."

Đường Húc Hải định liệu trước: "Cái này không sao, thâu tóm Lôi Đình Phong Vân xong, có thể phân một bộ phận đến Liễu Nguyên. Như vậy vừa khai thác phạm vi thế lực của chúng ta, cũng sẽ không khiến cao tầng Phái thành kiêng kị."

Mắt Ôn Triệu Minh sáng rực lên: "Chủ ý này không tồi."

Đường Húc Hải nói: "Huống chi bên kia còn có người quen của Lưu Hoằng, phương diện quân đội càng dễ hợp tác hơn quân bộ bên này."

Ôn Triệu Minh ừ ừ gật đầu: "Nói vậy, mấy giám đốc đáng tin dưới tay tôi đều phải phái ra mới tiện triển khai công tác. Ai ~, hiện tại nhân thủ cũng thật không dễ dùng a…"

Ôn Triệu Minh ở đó buồn rầu nhỏ giọng lẩm bẩm, Phó Sử Ngọ ở bên này vừa nghe ánh mắt đã biến thành nhang muỗi. Y còn chưa nghĩ ra chuyện trước mắt, hai người này đã nghĩ đến thâu tóm Lôi Đình Phong Vân xong rồi an bài nhân sự nữa chứ.

Phó Sử Ngọ cố lấy dũng khí nói: "Có gì tôi có thể giúp không?" Tuy y cảm thấy y tuyệt không am hiểu phương diện này, nhưng tiểu đồng đội đầu nhập như vậy, y cũng không thể không hợp đàn.

Đường Húc Hải quay đầu cười với y, giơ tay lên nhéo nhéo má y: "Cậu không cần làm gì hết, xem cuộc vui là được."

Lần đầu tiên thân mật như vậy trước mắt Ôn Triệu Minh, Đường Húc Hải tự nhiên, Phó Sử Ngọ lại thấy mắc cỡ .

Đường Húc Hải quay đầu nhìn Ôn Triệu Minh, đặc biệt thản nhiên nói: "Hai chúng tôi yêu nhau."

Mặt Ôn Triệu Minh hơi khựng lại, sau đó liền cười: "Chúc mừng các anh."

Phó Sử Ngọ nhìn nhìn hắn, kỳ quái hỏi: "Sao anh không kinh ngạc?"

Ôn Triệu Minh buồn cười nói: "Tôi có mắt, đương nhiên nhìn ra hai người các anh có ý với nhau."

"Phải không?" Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải hai mặt nhìn nhau, sao bản thân họ lại nhìn không ra vậy ta?

Người của Long Cốt đồng tâm hợp lực làm cái giá để cố định đại bàng ăn khỉ, lưu lại vài người trông coi, những người còn lại đi theo đường tắt Chu Minh Minh đã chỉ để tiết kiệm thời gian một ngày liền quay về hương trấn kia.

Bởi vì Xa Chấn Nghiệp đã chết, Chu Minh Minh nhắc nhở Đường Húc Hải, xem như công tội bù trừ. Ôn Triệu Minh cũng không có ý đuổi tận giết tuyệt nên cứ để Chu Minh Minh rời khỏi. Chu Minh Minh trải qua biến cố lần này, cũng không chán ngán thất vọng, ngược lại tiếp tục tổ chức tiểu đội mạo hiểm Xa Minh Tử, sau cũng có chút danh tiếng.

Sau khi Ôn Triệu Minh trở về lập tức mượn một chiếc trực thăng, xử lý mấy chuyện tiếp theo về con đại bàng, rồi đối phó lũ quân lính tản mạn của Lôi Đình Phong Vân; mà Đường Húc Hải thì vội trực tiếp tìm tới cửa gây chuyện đánh nhau. Hai người phối hợp với nhau, Phái thành lập tức bị quậy đến nổi gió, hai người chính là đầu sỏ khơi nguồn.

Long Cốt lấy tốc độ để người ta không kịp phản ứng nhanh chóng hợp nhất thế lực của Lôi Đình Phong Vân. Lôi Đình Phong Vân khác với Bình Nam nghiệp đoàn, đại đa số đều là thị dân bản địa Phái thành, mà những người này phần lớn đều có người nhà, đã sớm hâm mộ Bình Nam công bằng và chiếu cố người thường, hầu như đều vui vẻ gia nhập Bình Nam. Mà vì những người có người nhà ở lại nghiệp đoàn Bình Nam Phái thành, sau khi phân đến Liễu Nguyên thành lập phân hội cũng không dám sinh ý phản.

Trải qua mấy vòng chọn lựa, nhân tài thân phận hoàn toàn không thành vấn đề được cho phép gia nhập vào Long Cốt. Binh đoàn Long Cốt vẫn dẫn đầu với chính sách tinh binh, quy mô mở rộng lớn như thế cũng chỉ gia tăng năm mươi người mà thôi.

Lấy kiểu cách binh đoàn thuần giết chóc mà nói, binh đoàn một trăm năm mươi người đã xem như miễn cưỡng đứng vào hàng ngũ nhất lưu của Hoa Hạ. Mà những đại binh đoàn khác, không có đội nào không có thế lực đứng sau lưng cung cấp trang bị vũ khí, rất ít đội giống Long Cốt, hoàn toàn dựa vào bản thân để phát triển đến quy mô lớn như vậy.

Dưới sự trù tính của Ôn Triệu Minh, hiện tại Long Cốt có đảm bảo hậu cần chuyên nghiệp, vũ khí tối ưu, trang bị chế tạo vân vân chuyên phục vụ chiến đấu. Mà bù trừ với Bình Nam, lẫn nhau hô ứng càng hợp tác lại càng tăng thêm sức mạnh.

Vội vội vàng vàng qua một tháng, Ôn Triệu Minh rốt cục dàn xếp xong mọi thứ, hoàn thành thỏa đáng tất cả mọi chi tiết.

"Cốc cốc" cửa phòng làm việc của anh bị gõ vang.

Ôn Triệu Minh nâng ly nước nóng, ngẩng đầu nói một câu: "Mời vào."

Trong tay Phó Sử Ngọ là một phần văn kiện, sắc mặt không tốt tiến vào .

Ôn Triệu Minh ngồi đó lập tức cảm thấy nguy cơ, dè chừng nhìn Phó Sử Ngọ. Khoảng thời gian này anh và Đường Húc Hải vội đến giắt giò lên cổ, Đường Húc Hải cũng oán giận vừa mới xác định quan hệ với Phó Sử Ngọ, lại không có thời gian ở chung bồi dưỡng tình cảm gì hết.

Đường Húc Hải mang người đi đập chết mấy phần tử ngoan cố của Lôi Đình Phong Vân, Phó Sử Ngọ thì thay thế hắn đi huấn luyện những đội viên dự bị gia nhập Long Cốt. Cũng không phải không thấy được mặt, chẳng qua mỗi lần gặp nói được dăm ba câu, không kịp nói gì nhiều liền chia nhau đi làm việc.

Ôn Triệu Minh thấy Phó Sử Ngọ lúc này lại tìm đến anh, liền lo lắng không phải khoảng thời gian này bận rộn quá, hai người này sinh ra tình biến gì chứ? ! Cảnh tượng đó quá đáng sợ, anh nghĩ cũng không dám nghĩ!

Phó Sử Ngọ không chú ý tới vẻ mặt e dè của anh, ngồi vào sô pha đối diện, sau đó đưa văn kiện trong tay cho anh.

"Đây là?" Vừa thấy Phó Sử Ngọ không phải vì chuyện tình cảm mà tìm anh, Ôn Triệu Minh thả lỏng tiếp nhận văn kiện.

“Tin xấu.” Phó Sử Ngọ sắc mặt nghiêm trọng hoặc nói là xanh mét, vẻ mặt này tương đương khá hiếm thấy đối với y.

Ôn Triệu Minh thu tâm tư tám chuyện trong lòng lại, nghiêm túc cúi đầu nhìn, nhìn một lát mặt cũng căng thẳng lên.

Anh hít sâu một hơi, cực lực trấn định nói: “Chuyện này… Xác định không nhầm à?” Giọng anh cũng luống cuống mà vặn vẹo .

Phó Sử Ngọ trịnh trọng đến lạ thường mà gật đầu.

Viết trên Văn kiện là tin tức gay go tột độ đối với cả Trái đất. Căn cứ nghiên cứu mới nhất của các khoa học gia, alien đuôi dài kia, phần đuôi của nó kỳ thật là một ống dẫn trứng chưa phát dục hoàn toàn! !

Bản thân alien không có bộ phận sinh dục để phân chia giới tính, điều này khiến phương thức sinh sản của nó thành một câu hỏi chưa có lời giải đáp. Trước kia Phó Sử Ngọ từng nghe tiến sĩ Tả báo cáo, alien không phải đẻ trứng thì chính là phân chia tế bào để sinh sản. Hiện tại xem ra alien không thể nghi ngờ là sinh sản bằng hình thức đẻ trứng!

Điều này làm cho tất cả những người biết tin không rét mà run.

Vốn Trái đất đã thành một bãi chiến trường, mà màn trời liên tục không ngừng đưa alien đến đã khiến nhân loại gánh chịu tai ương ngập đầu, mỗi khi xuất hiện tình huống xoay chuyển chiến cuộc, alien lại gây ra biến cố kinh người trầm trọng đả kích nhân loại.

Lần này cũng vậy, alien đuôi dài tuy lợi hại, nhưng lấy mạng người đi bù vẫn có thể tiêu hao chết nó. Nhưng mà, hiện tại lại phát hiện alien cấp 4 cư nhiên có đầy đủ khả năng sinh dục! Dạng sinh sản bằng hình thức đẻ trứng này, một lần đẻ ít nhất cũng trên trăm trứng.

Số lượng này so sánh với lượng alien mỗi tối rơi xuống nhìn có vẻ ít, nhưng ngẫm lại xem, đây chẳng qua là trứng của một con alien thôi.

Càng đáng sợ chính là, một khi alien cấp 4 trưởng thành phát dục xong rồi bắt đầu đẻ trứng trên Trái đất, nó thật sự trở thành một giống loài xâm nhập, tương lai rất có thể sẽ giết mãi không hết. Sao lại không khiến nhân loại kinh hoàng?

Mắt Ôn Triệu Minh đăm đăm, tay đặt trên văn kiện, chỉ nháy mắt đầu đã lộn xộn , căn bản nhìn không được nội dung còn lại.

Phó Sử Ngọ đứng dậy rót một ly nước, khí phách ực cạn cả ly. Y thở ra, nói với Ôn Triệu Minh chưa rõ hết chuyện: “Hiện tại loại alien có thể đẻ trứng này, phát dục hoàn tất xong thì được viện khoa học định vị là alien cấp 6.”

Ôn Triệu Minh ngây người ra, ngẩng đầu nhìn y: “Sao lại là cấp 6? Có đuôi là cấp 4, phát dục hoàn tất đáng lẽ phải là cấp 5 chứ?”

Phó Sử Ngọ mím mím môi, u tối nói: “Tự nhiên là vì giữa cấp 4 và cấp 6 có một loại alien khác được định vị là cấp 5.”

Ôn Triệu Minh đã chết lặng cả người, anh lau mặt, cười còn khó coi hơn khóc: “Anh cũng học được thừa nước đục thả câu rồi ha. Rồi, có gì nói rõ hết một lần đi, tôi chịu nổi mà.”

Phó Sử Ngọ đồng tình nhìn anh một cái, sáng hôm nay lúc Âu Dương gọi điện thoại kêu y rời khỏi sân huấn luyện, nói cho y biết việc này, phản ứng của y cũng không đỡ hơn bao nhiêu.

“Căn cứ nghiên cứu phân tích của viện khoa học Bắc Kinh, màn trời mấy ngày gần đây lại lần nữa xuất hiện hiện tượng đóng cửa trọng khải[1].” Phó Sử Ngọ nặng nề nói: “Trọng khải lần này, màn trời sẽ đưa tới loại hình cấp bậc quan tướng[2].”

[1] Trọng khải: khởi động lại

[2]quan tướng: Sĩ quan cấp tướng

“Quan tướng?” Ôn Triệu Minh bất ngờ.

Phó Sử Ngọ gật đầu nói: "Đây là tiến sĩ Tả phân loại, bậc 1 cấp 2 cấp 3, phân biệt là chốt thí, sĩ binh, sĩ quan. Tôi cho rằng alien cấp 4 chính là alien cấp bậc quan tướng, tiến sĩ Tả lại trực tiếp xác nhập cấp 4 vào alien cấp 6, đem chủng loại có thể sinh sản này mệnh danh là vương hậu."

Ôn Triệu Minh lại bất ngờ: "Sao không là nữ hoàng chứ?"

Phó Sử Ngọ trầm ngâm một chút nói: "Nghe nói bên trên còn có alien rất cao cấp, bây giờ còn chưa thể công bố ra ngoài. Đây chỉ là chút tin tức tiến sĩ Tả nghe được."

Ôn Triệu Minh rút ra được điểm chính trong đó, hỏi lại: "Chẳng lẽ, quốc gia đã tìm hiểu ra tin gì từ màn trời?"

Phó Sử Ngọ lắc đầu nói: "Tôi không rõ lắm, cũng moi không ra tin." Hiển nhiên Phó Sử Ngọ cũng hỏi tiến sĩ Tả, tiến sĩ Tả cũng không biết.

Ôn Triệu Minh ngẩng đầu lên, nghĩ nghĩ, cũng rất có thể. Dù sao lấy khoa học kỹ thuật của họ đã có thể mang người lên vũ trụ, thậm chí cũng tiến hành nghiên cứu khai phá khoa học trên hoả tinh. Màn trời ở chỗ đó, các quốc gia đương nhiên sẽ đi xem đến tột cùng là cái gì.

Chẳng qua kết quả… Từ chuyện quốc gia cái gì cũng không công bố mà nói, xem ra không có gì tốt.

Ôn Triệu Minh thở ra một hơi, coi như bình tĩnh lại: "Vậy loại hình mới mấy ngày sau xuất hiện là dạng gì ?"

Phó Sử Ngọ nhìn nhìn anh, hộc ra một từ khiến Ôn Triệu Minh sửng người: "Chủng loại bay."

"Cái gì? !" Ôn Triệu Minh khiếp sợ, động tác đứng bật dậy quá nhanh khiến anh bất ổn ngã về trước, đầu gối lập tức đập vào cạnh bàn. Lần này đau đến anh ứa cả nước mắt, Ôn Triệu Minh lại không thèm đi xoa, ôm đầu gối lại ngã về sô pha, anh không hết hi vọng xác định lại: "Thật là chủng loại bay? !"

Phó Sử Ngọ gật đầu, nói: "Đúng vậy, chính là chủng loại bay. Tình huống cụ thể, rất nhanh sẽ có văn kiện chính thức gửi xuống thông báo cho mỗi căn cứ sinh tồn. Để bọn họ chuẩn bị nghênh chiến."

Ôn Triệu Minh trợn mắt, không khỏi nói: "Tôi hiện tại đã hối hận đi giúp tiến sĩ Tả giết đại bàng ăn khỉ kia."

Phó Sử Ngọ cũng thở dài, hiện tại nói câu này cũng quá trễ rồi.

Nếu đại bàng ăn khỉ còn, ít nhất lấy bản tính của nó, loại alien bay này nhất định là cái đinh trong mắt nó. Có con đại bàng bá chủ không trung này, phần thắng của căn cứ sinh tồn Phái thành tỉnh H vẫn tương đối lớn.

Mà hiện tại cuộc chiến giữ thành, cũng chỉ có Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải đã get kỹ năng bay phải tự mình ra trận .

Chỉ trong nháy mắt Ôn Triệu Minh suy nghĩ rất nhiều điều, anh thở dài nói: "Tôi nghĩ cách, chuẩn bị cho hai anh càng nhiều trang bị tốt hơn. Còn có bên Âu Dương, dù ép ông ta hộc máu chết, cũng phải làm cho xong thanh súng tay trái trước khi màn trời trọng khải cho anh."

Phó Sử Ngọ nói: "Ông ấy đang đẩy nhanh tốc độ ."

Ôn Triệu Minh gật đầu, không khỏi nói: "Dù sao đến lúc đó lũ alien biết bay đến, cho phi cơ trực thăng võ trang trực tiếp lên! ! Không thể chỉ có hai người các anh liều sống liều chết, bọn họ cái gì cũng mặc kệ!" Ôn Triệu Minh nói lời này thuần túy là bao che khuyết điểm, quân bộ thế nào cũng không có khả năng chỉ nhìn không xuất lực.

Trước có đại bàng ăn khỉ, quân khu tỉnh H không dám tùy tiện để phi cơ trực thăng lên không. Hiện tại đối phó alien bay không có dị năng, những phi cơ võ trang kia thế nào cũng sẽ có chút tác dụng .

Anh nói: "Đúng, còn có không quân của nước ta nữa!"

Phó Sử Ngọ nói: "Không quân khỏi nghĩ đến. Đến lúc đó nơi bọn họ ưu tiên thủ vệ là thủ đô và mấy thành phố lớn trực thuộc kia, thành thị loại tỉnh chúng ta cũng chỉ có thể dựa vào chính mình."

106. Chương 106

Ôn Triệu Minh và Phó Sử Ngọ đều là người tâm chí kiên định, cảm xúc khiếp sợ rất nhanh cũng được kiềm nén lại, bắt đầu nhìn thẳng vào khốn cảnh sắp sửa phải đối mặt.

Hai người chờ đến Đường Húc Hải trở về, ba người họ lại nhốt mình vào phòng làm việc của anh thương thảo nửa ngày.

"... Mấy chuyện này cứ giao cho tôi xử lý, khoảng thời gian kế tiếp, anh và Húc Hải cũng không cần quan tâm gì hết, tập trung đi huấn luyện phối hợp trên không là được." Ôn Triệu Minh trầm ổn nói, văn kiện cầm trong tay đã tràn ngập những chuyện cần phải làm.

Đường Húc Hải có thể nói là người có tố chất tâm lý tốt nhất trong cả ba, cho nên lúc biết được tình huống sắp gặp phải, chỉ kinh ngạc trong chớp mắt rồi bình tĩnh lại, khiến Ôn Triệu Minh cũng không thể không bội phục.

Đường Húc Hải ôm hai tay trước ngực, nghiêng ngừoi dựa vào ghế sa lông, thần thái có vẻ không chút kích động: "Gắng giữ lòng bình thường, đừng kích động, nên làm cái gì liền làm cái đó. Mấy lần sinh tử hiểm trở cũng có thể xông qua được, lũ biết bay này tự nhiên cũng dễ thôi."

Phó Sử Ngọ lại nói: "Đừng khinh địch, dù sao cũng là loại chúng ta chưa từng thấy qua. Tôi cũng không hy vọng anh bị thương lần nữa."

Đường Húc Hải thấy Phó Sử Ngọ quan tâm hắn, trong lòng hưng phấn lại sướng rơn, hắn miễn cưỡng không để lộ nụ cười ngây ngô ra, trấn định nói: "Cậu yên tâm, lần này tôi sẽ không ngu vậy, coi mình thành tấm chắn mà cố chống nữa."

Phó Sử Ngọ nhếch miệng không nói, nhưng lấy hiểu biết của anh đối với y, Ôn Triệu Minh cũng biết cái tên này đang mắc cỡ.

Khó hiểu cảm thấy không khí trong này bắt đầu ấm lên, Ôn Triệu Minh thầm bất đắc dĩ, phất phất tay nói: "Rồi, ngày mai bắt đầu liền huấn luyện. Hai anh về đi."

Đường Húc Hải dứt khoát đứng bật dậy, Phó Sử Ngọ hơi chần chờ nhìn anh: "Vậy còn anh? Không cần tôi hỗ trợ hả?"

Ha hả, tôi sợ giữ anh lại có người xử tôi. Ôn Triệu Minh mịt mờ bắn một ánh nhìn khinh bỉ vào mặt Đường Húc Hải, rồi bị đáp trả bằng một cái trừng.

Ôn Triệu Minh quơ sấp văn kiện trong tay, nói: "Tôi quyết định muốn thức nguyên đêm làm việc, chuẩn bị cho xong sân huấn luyện cho các anh. Việc này mình tôi làm là được rồi."

Đường Húc Hải vừa lòng nhìn anh.

Nếu Ôn Triệu Minh đã nói vậy, Phó Sử Ngọ cũng không miễn cưỡng, liền đứng lên chuẩn bị cùng Đường Húc Hải rời đi.

Ôn Triệu Minh hướng về phía bóng Đường Húc Hải, hô lên: "Khụ ~ cái đó đó, trong thời gian này các anh phải nghỉ ngơi dưỡng sức cho khỏe, đừng có làm chuyện dư thừa gì lãng phí tinh lực. Qua một thời gian, trầm mê hưởng lạc thế nào cũng không ai quản... Dù sao mấy ngày này phải ráng nhịn lại trước."

Đường Húc Hải nghe anh nói xong, tim đập loạn cào cào lên, vừa thẹn vừa bực, hung hăng quay phắt lại lườm anh một phát. Phó Sử Ngọ thì căn bản không nghe hiểu ẩn ý trong đó, nghiêm túc trả lời: "Anh yên tâm, trừ huấn luyện chúng tôi sẽ không đi làm chuyện gì dự thừa vô ích đâu."

Nhìn Phó Sử Ngọ phản ứng thuần lương như vậy, Ôn Triệu Minh đồng tình nhìn thoáng qua Đường Húc Hải. Thì ra...

Đường Húc Hải đã không còn sức để đánh trả, lắc lư đi theo Phó Sử Ngọ ra ngoài.

Hai người đứng ở cửa phòng Ôn Triệu Minh, trong nháy mắt nhìn nhau không biết nói gì.

Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái, bất giác có chút khẩn trương. Đường Húc Hải thì dùng ngón tay gãi gãi mép quần, lần này rốt cục có thời gian ở chung thêm một lát ha?

Đường Húc Hải thăm dò: "Hiện tại đi ngủ thì còn hơi sớm, không bằng chúng ta đến phòng cậu nói chuyện chút đi?"

Nói chuyện là giả, chỉ cần đi vào không gian riêng, nội hướng như Phó Sử Ngọ khẳng định sẽ không cự tuyệt để hắn thân cận.

Phó Sử Ngọ cũng cảm thấy khoảng thời gian này căn bản không ở bên nhau được gì. Cuối cùng thì tâm tư của hai người cũng liên hệ đúng đài, vì thế không chút do dự liền đáp ứng.

Đường Húc Hải vui rạo rực cùng Phó Sử Ngọ đi vào phòng, Phó Sử Ngọ nghiêm trang chững chạc bảo hắn ngồi trên ghế sô pha, y thì học theo ngồi vào chiếc ghế đối diện bên kia bàn trà.

Cả Đường Húc Hải cũng nhịn không được ai oán, hắn khổ bức nói: "Sử Ngọ, chúng ta đang yêu a, có cần giữ khoảng cách đến vậy không? !"

Khoảng thời gian này Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ ít nói chuyện, nắm tay lại càng khỏi bàn, chớ đừng nói là ôm hay hôn gì. Điều này làm Đường Húc Hải "thực tủy biết vị" càng "dục cầu bất mãn" !

Mắt Phó Sử Ngọ lia trái lia phải, rồi chuyển qua bên cạnh, thấp giọng nói: "Tôi trước kia chưa yêu lần nào, cũng không biết bình thường nên làm cái gì mới đúng."

Đây là hoang mang hổm giờ của Phó Sử Ngọ, y không có kinh nghiệm yêu đương, cũng chưa từng xem qua sách hay TV về phương diện này, hoàn toàn y như tờ giấy trắng. Y cũng biết quan hệ giữa mình và Đường Húc Hải hiện tại không giống, nhưng ở chung thế nào đây, dùng thái độ dạng gì đây, Phó Sử Ngọ rối rắm .

Cũng may từ hôm trước đến giờ hai người đều rất bận, Phó Sử Ngọ có thể dùng nhịp độ cùng thái độ bình thường để ứng phó.

Đường Húc Hải thấy y liếc qua một bên ngại ngùng không nhìn hắn, ngay lập tức trong lòng độn độn đau. Hắn đứng lên, Phó Sử Ngọ rốt cục cũng chịu quay lại nhìn hắn, Đường Húc Hải đi đến trước mặt y, vươn tay kéo y qua, sau đó lập tức ôm y vào ngực.

Phó Sử Ngọ giật mình, hai tay đều nâng lên, treo giữa không trung.

Đường Húc Hải nói: "Tôi cũng chưa yêu lần nào, đừng để ý phải nên làm cái gì. Cậu chỉ cần như bình thường đối mặt tôi là được. Không khác gì trước kia. Chẳng qua là có thêm một người càng thân cận hơn trong tim cậu mà thôi, cậu có gì muốn nói với tôi, muốn làm với tôi, liền nói thẳng, trực tiếp làm. Mà tôi cũng vậy, tự nhiên như thế liền sẽ biết nên làm gì thôi."

Thời kì trưởng thành của Phó Sử Ngọ không giống người thường, cho dù là Đường Húc Hải cha mất sớm, mẹ lại thành người bận rộn không quan tâm hắn thế nào, nhưng hắn trước mười sáu tuổi cũng vẫn có một gia đình bình thường.

Nhưng Phó Sử Ngọ thì khác, thẳng đến hiện tại y vẫn mơ mơ hồ hồ với ký ức khi còn bé. Từ hiểu biết hữu hạn của hắn, tuổi thơ của Phó Sử Ngọ tuyệt đối không đơn giản, những chuyện trải qua nhất định cũng là người thường không tưởng tượng ra nổi.

Cho nên, lúc Phó Sử Ngọ lộ ra vẻ mờ mịt vô tri với một ít thường thức người thường đáng lẽ nên biết, Đường Húc Hải chỉ cảm thấy đau lòng mà thôi.

Hai tay Phó Sử Ngọ chậm rãi đặt lên lưng Đường Húc Hải, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Đường Húc Hải ôm y trong chốc lát, liền lôi kéo Phó Sử Ngọ dịch đến trên giường, hai người ngồi sát bên nhau, kể mấy chuyện mình làm trong khoảng thời gian này cho nhau nghe. Nói đến căn bản không hay biết gì, chờ đến Đường Húc Hải vô tình nhắc đầu, thời gian cư nhiên đi qua hai giờ.

Đường Húc Hải lưu luyến nhìn Phó Sử Ngọ, đã trễ thế này, để đảm bảo ngày mai tinh lực tràn đầy, hắn tốt nhất nên rời đi, hai người phải nghỉ ngơi. Lý trí biết nên xa cách, nhưng mông Đường Húc Hải lại như bị dán keo dán sắt vô giường Phó Sử Ngọ.

Đường Húc Hải ai thán một tiếng: "Tôi thật không muốn đi a!"

Phó Sử Ngọ khó hiểu nhìn hắn: "Vậy anh khỏi đi, tối nay ngủ chung đi." Phó Sử Ngọ nói lời này là chân tâm thực lòng. Phòng cán bộ của bọn họ, để đảm bảo họ được ngủ thoải mái, đều đặt loại giường đôi 1m6. Hai người ngủ không thành vấn đề.

Đường Húc Hải không dám tin nhìn y, hắn còn tưởng lấy tính cách của Phó Sử Ngọ, y phải thực bảo thủ. Dù sao sau khi họ xác định quan hệ, tình cảm cũng không có tiến triển gì, nếu muốn tiến thêm một bước cần chờ lâu hơn. Lời mời này tới quá nhanh quá đột ngột, hắn quả thực không thể tin được.

Phó Sử Ngọ bị hắn nhìn ngượng ngùng, gắng gượng trấn định: "Liền tính tôi vô tri đến mức nào, nhưng cũng biết người ta khi xác định quan hệ người yêu, cũng có thể ngủ chung. Không phải có cách nói gọi là sống thử sao…"

Cả Đường Húc Hải cũng khắc chế không nổi muốn quỳ! Nếu không phải tình huống không cho phép, hắn thật sự sẽ nhào qua làm Phó Sử Ngọ. Cứ để y không thần kinh nói mấy lời lớn mật nói như vậy, CPU của Đường Húc Hải nói không chừng cũng cháy luôn.

Đường Húc Hải nhịn không được, vươn tay liền tháo mắt kính Phó Sử Ngọ xuống.

Mắt kính trong tâm lý của Phó Sử Ngọ tương đương với chiếc mặt nạ, là xác ngoài bảo hộ y. Không có style mắt kính thêm vào, Phó Sử Ngọ núp ở phía sau rốt cục không lạnh nhạt bình tĩnh nổi nữa.

Đôi mắt y hoang mang rối loạn nhìn Đường Húc Hải, cặp mắt to luống cuống trốn tránh, rất nhanh hai má hau lỗ tai và cổ đều đỏ ửng lên.

Tim Đường Húc Hải bỗng chốc như nổ tung lên, một xúc động ức chế không nổi nảy lên. Hắn vươn tay nâng lấy khuôn mặt Phó Sử Ngọ, nghiêng qua hôn lên bờ môi y.

Mắt Phó Sử Ngọ nhắm tịt lại, tay thực tự nhiên liền ôm lấy bả vai cường tráng của Đường Húc Hải.

Không có ngoại lực quấy rầy, lần này hôn liên tục đến hai người nhiệt huyết sôi trào, gần như nhịn không được cướp cò súng. Đường Húc Hải lôi hết sức tự chủ hùng mạnh của hắn, mới có thể kéo mình rời khỏi đôi môi Phó Sử Ngọ.

Đường Húc Hải thở hồng hộc nhìn chằm chằm Phó Sử Ngọ đang há mồm thở dốc, không cam lòng lại mút hai cái. Hắn liếm liếm cánh môi vì quá chà xát mà bắt đầu sung huyết, tay luồn vào mái tóc Phó Sử Ngọ vò vò, khàn khàn nói: "Tuy tôi mừng lắm, cũng rất muốn ở đây ngủ với cậu. Nhưng tôi thật sự không chắc có thể khống chế mình không làm mấy chuyện cầm thú. Cho nên… thôi chờ cuộc chiến thủ thành qua rồi tính."

Phó Sử Ngọ thở hổn hển một lát, bình phục hô hấp dồn dập, mê đầu mê não gật gật đầu.

Càng ngốc càng khát khao, Đường Húc Hải nuốt nuốt nước miếng, hôn hôn mấy phát cuối lên mặt Phó Sử Ngọ rồi chạy về phòng của mình.

Hôm sau, Đường Húc Hải cùng Phó Sử Ngọ nghỉ ngơi coi như miễn cưỡng không tồi họp mặt liền trực tiếp đến sân huấn luyện.

Sân huấn luyện mấy ngày nay liền đóng cửa với các đội viên, chỉ cung cấp cho mình Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ sử dụng.

Ôn Triệu Minh mang bộ dạng tiều tụy, nói với hai người: "Đã dựa theo kế hoạch cải tiến hết rồi, trên tường đều trang bị đèn laser, còn đặt ra trình tự di động hoàn toàn vô quy luật. Chắc đã có thể mô phỏng giao chiến trên không ở mức độ lớn nhất rồi."

Phó Sử Ngọ thực cảm kích nói: "Vất vả cho anh, anh mau về ngủ đi."

"Ha a

" Ôn Triệu Minh ngáp một cái, nói: "Cụ thể có vấn đề gì, chờ tôi dậy sẽ giúp các anh giải quyết. Vậy tôi đi trước."

Chờ Ôn Triệu Minh đi rồi, toàn sân chỉ còn lại hai người.

Đường Húc Hải đi đến đài điều khiển nghiên cứu một chút, liền bật trang bị laser lên. Ngay lập tức trong sân tràn ngập các loại tia laser đủ màu giao nhau bắn phá bốn phía, những cột sáng này không hề quy luật mà quét tới quét lui.

Phó Sử Ngọ mặc một bộ đồ huấn luyện bó sát, đẩy đẩy kính, đề nghị: "Chỉ tiến hành huấn luyện tránh né trong hoàn cảnh này còn chưa đủ. Húc Hải, không bằng chúng ta đi làm quân xanh của đối phương đi."

Đường Húc Hải lập tức bị khơi mào hứng thú, hắn nói: "Được a."

Phó Sử Ngọ gật đầu nói: "Như vậy càng có cảm giác chân thật, đương nhiên để tránh làm anh bị thương, tôi sẽ dùng súng giả." Y vươn tay cất thanh súng vắt trong bao đi, cầm hai thanh súng giả từ sân luyện bắn đến.

Đường Húc Hải mặc dù coi Phó Sử Ngọ là người mình thích, nhưng đối với giá trị vũ lực mà nói, hắn tự nhận mình mạnh hơn đối phương. Thế mà Phó Sử Ngọ nói để tránh làm hắn bị thương, đổi súng để luyện tập. Điều này nhất thời kích thích Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải cười ha hả, nói: "Tôi cũng cùn hóa vũ khí, giảm bớt trọng lượng, như vậy sẽ không làm cậu bị thương ."

Phó Sử Ngọ lập tức nhìn vào mắt hắn, Đường Húc Hải không tránh không né ũng đối diện y.

Không khí đối kháng khó hiểu khiến hỏa hoa văng khắp không gian, Hay … Đây là… trận chiến quan trọng quyết định địa vị? !

Phó Sử Ngọ khí thế nghiêm nghị: "Tôi cũng không thủ hạ lưu tình."

Đường Húc Hải khí hướng vân tiêu: "Tốt nhất là thế!"

107. Chương 107

Khóe môi Phó Sử Ngọ hơi nhếch lên, từ trường trong chớp mắt đã đảo ngược, chân nhẹ nhàng đạp một cái, cả người y bay bổng vút lên khỏi sân huấn luyện.

Toàn bộ sân dài 230 m, rộng 150 m, cao 55 m. các loại thiết bị huấn luyện trong sân đều được Ôn Triệu Minh suốt đêm kiếm về, để tạo ra không gian đủ lớn cho hai người.

Đèn laser cứ bắn ra các chùm giao nhau lần lượt đổi hướng căn bản không theo quy luật gì để có thể suy đoán, Phó Sử Ngọ như hải âu chao lượn trong mưa rền gió dữ, không ngừng biến hóa quỹ đạo bay, linh hoạt xuyên qua các khe hở.

Đường Húc Hải thấy y bay lên, cũng không cam yếu thế duỗi ra một đôi cánh kim loại, vỗ hai cái, nhanh chóng lao lên không trung. Trong lúc đó, hắn vẫn cứng ngắc mà thay đổi góc độ để tránh chùm laser.

Những chùm này đều đã được lập trình trước, chỉ cần quét trúng cơ thể người, liền phát ra tiếng kêu to. Đường Húc Hải cũng không muốn thua Phó Sử Ngọ, lông đuôi trên mắt cá không ngừng chuyển hướng, thúc đẩy động tác của hắn càng thêm linh hoạt.

Phó Sử Ngọ lên tới nóc sân huấn luyện, cúi đầu nhìn Đường Húc Hải đang đuổi theo y, hơi do dự một chút nhưng vẫn vươn song súng ra bắn về hướng Đường Húc Hải. Súng bắn ra đều là đạn thuốc màu, bị bắn trúng trên người liền xuất hiện một vệt màu lan tỏa.

Mắt Đường Húc Hải trừ quan sát laser bốn phương tám hướng ra còn phải dùng phần lớn tinh lực để chú ý động tác của Phó Sử Ngọ, phải tập trung hết mọi giác quan, thật vất vả mới thích ứng tư thế phòng ngự 360 độ không góc chết này, liền nhìn thấy một mớ đạn màu nghênh diện lao tới.

Đường Húc Hải vẫy vẫy cánh, cả người lộn nhào nghiêng về một bên như sắp ngã xuống, né qua đạn màu, sau khi xuyên qua một khe hở đột nhiên đổi hướng bay vèo lên trên.

Cứ việc miệng nói sẽ không thủ hạ lưu tình, nhưng lúc Đường Húc Hải ngã xuống, Phó Sử Ngọ vẫn kinh hãi một chút, y cũng không triển khai năng lực cảm quan, đây chính là "quan tâm tắc loạn".

Vì thế vẫn chưa tung ra đợt công kích tiếp theo, Đường Húc Hải đã bay lên tới nhìn y nhướng mày. Như đáp lễ lại hấn phất tay một cái, một đống phi kiếm bay vụt ra.

Phó Sử Ngọ lắc người, né trái trốn phải thoát được.

Song phương thăm dò một chút, xa xa nhìn đối phương, lúc này mới dám thả tay mà công kích.

Chỉ trong nháy mắt, Phó Sử Ngọ đột nhiên hành động, càng lúc càng nhanh bay xuyên qua laser quỹ đạo quỷ dị không ngừng quét ngang. Đường Húc Hải vỗ cánh khựng lại trên không, lãnh tĩnh chờ đợi thời cơ.

Mắt Phó Sử Ngọ chợt lóe, chuyển tay lấy một góc độ xảo quyệt liên tiếp bắn ra.

Đường Húc Hải xoạt một cái lách ra, đột nhiên gia tốc, trong tay từ từ biến ra một thanh đại kiếm, bay lên bổ mạnh về hướng Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ thẳng người dậy, dừng một chút, bước lùi về sau một bước, đại kiếm của Đường Húc Hải trượt sát qua người y.

Trán Phó Sử Ngọ hơi vả mồ hôi, tay nhanh chóng buông súng xuống, rút dao găm ra, nặng nề mà chặn lại kiếm của Đường Húc Hải.

So về sức mạnh, Phó Sử Ngọ căn bản không chiếm được lợi, vì thế nương theo sức của đối phương mà bay ngược ra ngoài.

Cơ thể lộn nhào 180 độ trên không trung, Phó Sử Ngọ ổn định thân thể, hai tay nâng cao, năng lực cảm quan mở tung ra. Mỗi không gian né tránh y đều dự phán ra được, góc độ súng trong tay khẽ dịch, phong kín đường thoát thân chung quanh Đường Húc Hải.

Đồng tử Đường Húc Hải co rụt lại, giáp mặt mà cảm nhận loại thế công này của Phó Sử Ngọ, thực sự có cảm giác rơi vào tuyệt cảnh lên trời xuống đất cũng không lối thoát.

Nếu là người bình thường nói không chừng nhất định phải thua, nhưng Đường Húc Hải cũng không sợ loại công kích vô góc chết này.

Cánh sau lưng hắn vỗ mạnh, chớp mắt một phân thành hai, đôi cánh giây lát biến thành hai đôi, đôi phía trước đột nhiên chuyển hướng, quét mạnh về hướng lớp đạn đang lao tới.

"Cạch cạch cạch cạch! ! !" sau tiếng giòn vang như mưa đập lên kim loại, toàn bộ đạn màu đều bị hắn hất văng.

Đường Húc Hải quỷ dị cười với y, phiến kim loại màu bạc dạng lông chim trên đôi cánh nọ đột nhiên thoát khỏi khung cánh, phô thiên cái địa bay vụt vào người Phó Sử Ngọ.

Tim Phó Sử Ngọ lập tức lộp bộp, trốn cũng trốn không thoát, Phó Sử Ngọ dứt khoát hít mạnh một hơi, gắt gao nhìn chằm chằm đống lông kim loại đang bay đến trước mắt.

"Ông ——" trong không khí đột nhiên xuất hiện một tầng nếp uốn, lông kim loại bay tới bị từ năng trùng kích rơi rớt tán loạn.

Phó Sử Ngọ thở ra, đứng ở không trung xa xa nhìn Đường Húc Hải.

Hiệp 1, hòa.

Đường Húc Hải chưa thấy đã mà chậc lưỡi: "Lại đến!"

Cứ như vậy song phương anh đánh tôi đỡ không ngừng công kích nhau, lúc Miêu Gia ôm cái lap tới, hai người đều như vừa được vớt lên khỏi sông, cả người mồ hôi đầm đìa ngồi bệt dưới đất, trên người hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo ít dấu vết vừa đánh nhau.

Miêu Gia kinh ngạc chạy qua nhìn hai người, không phải nghe nói hai người đã lưỡng tình tương duyệt người hữu tình sẽ thành thân thuộc á? Sao giờ thoạt nhìn cứ y như kẻ thù lưỡng bại câu thương không đội trời chung thế này.

Phó Sử Ngọ nâng tay với cậu xem như chào hỏi, y đứng lên nói: "Tôi đi tắm trước, lát nữa lại nói."

Đường Húc Hải nhìn theo y đi vào phòng tắm, Miêu Gia rốt cục lại dấy lên tâm tư nhiều chuyện, ngồi chồm hổm cạnh hắn hỏi: "Anh Hải, em hỏi anh cái nghen, anh đừng nóng ha."

Đường Húc Hải không hiểu mô tê gì nhìn cậu một cái, lười biếng nói: "Nói."

Miêu Gia thận trọng hỏi: "Có phải anh Phó đá anh rồi không?"

Đường Húc Hải một tay đè một phát lên đầu cậu, lập tức ấn Miêu Gia nằm bẹp xuống nền đất: "Nói bậy bạ cái gì đó!"

"Ngao

~" Miêu Gia kêu lên sợ hãi, lưu loát la lên: "Em sai! ! Anh Hải, cầu buông tay a! !"

Đường Húc Hải hừ một tiếng, giơ tay lên, Miêu Gia tè ra quần lủi qua một bên, hu hu hu xoa cằm của mình.

Một lúc sau lượng HP bị đánh cạn sạch của Miêu Gia chậm rãi khôi phục, lại thò mặt qua, chưa từ bỏ ý định hỏi: "Vậy hai anh làm sao vậy?"

Đường Húc Hải hé mắt liếc cậu một cái: "Còn có thể là chuyện gì nữa, luận bàn."

Miêu Gia cổ quái nhìn hắn, hai người này thật chỉ là luận bàn thôi hả? Mệt thành như vậy? Thật không phải rảnh rỗi sinh nông nổi á?

Đường Húc Hải không để ý tới vẻ mặt rối rắm của Miêu Gia, đứng dậy cũng đi về hướng nhà tắm.

Phòng tắm đều là mấy gian độc lập, hắn có thể nghe thấy tiếng nước chảy ào ào trong gian của Phó Sử Ngọ, tiếng động đó cứ giục giã khiến tim hắn ngứa ngáy muốn xông vào, đáng tiếc cuộc đại chiến hả hê nửa ngày đã triệt để ép khô thể lực của hắn.

Đường Húc Hải tiếc nuối liếm liếm môi, chuyển tới gian bên cạnh Phó Sử Ngọ, mở vòi sen ra bắt đầu tắm.

Nếu không có trận chiến hôm nay, hắn thật sự còn chưa ý thức được, Phó Sử Ngọ hiện giờ đã mạnh đến mức này. Trong tim của hắn, dường như vẫn có thể hồi tưởng lại trong khu chung cư ngày trước, bộ dáng cùi bắp của Phó Sử Ngọ khi hốt hoảng chật vật tránh né tên áo T shirt xanh đuổi giết kia.

Cho nên cứ việc Phó Sử Ngọ nhiều lần chiến đấu anh dũng, Đường Húc Hải vẫn theo bản năng cảm thấy y còn yếu lắm, dù sao loại năng lực của Phó Sử Ngọ có tác dụng ăn gian, cứ cho người ta có ảo giác Phó Sử Ngọ mưu lợi mà thôi.

Tắm rửa xong đi ra, Phó Sử Ngọ đã thay một bộ thường phục, ngồi trên ghế dài bàn với Miêu Gia những chỗ cần cải tiến.

Đường Húc Hải lau tóc đi qua, chợt nghe Phó Sử Ngọ nói: "… Buổi chiều, sân huấn luyện mở ra bình thường, tôi chế định kế hoạch huấn luyện mới, bảo các đội trưởng mang đội viên đến thay phiên tiến hành đặc huấn trước chiến đấu."

Đường Húc Hải đặt mông ngồi bên cạnh y, thân thể hết sức tự nhiên dán vào phía hõm vai Phó Sử Ngọ thò mặt qua nhìn bảng kế hoạch mới trong tay y.

Người Phó Sử Ngọ hơi cứng lại, sau đó lại thả lỏng, chậm rãi tựa vào người của hắn. Đường Húc Hải trong lòng mừng húm lại hết sức đắc ý, Phó Sử Ngọ rốt cục chịu hơi thân mật với hắn trước mặt người ngoài rồi nha.

Miêu Gia bên canh quay mắt đi không đành lòng nhìn thẳng, cực kì không nhìn nổi cái bản mặt tiểu nhân đắc chí phá hư hình tượng quang huy của Đường Húc Hải. Nhưng chỉ ngồi tựa vào nhau thôi, mấy người bạn hơi thân chút đều có thể biểu hiện thân cận hơn cả hai anh đó. Anh Hải cũng dễ thỏa mãn quá đi…

Đường Húc Hải cúi đầu nhìn lướt qua bảng kế hoạch, cả hắn cũng nhịn không được run run môi: "Cái này có nặng quá không?"

Đường Húc Hải cùng Phó Sử Ngọ đối luyện nửa ngày đã tiêu hao hết thể lực, cho nên sân huấn luyện liền trống, thời gian nửa ngày cũng sẽ lãng phí. Vì thế Phó Sử Ngọ dứt khoát căn cứ trang bị laser hiện tại chế định phương pháp huấn luyện mới cho các đội viên.

Nếu kế hoạch huấn luyện Đường Húc Hải chế định trước kia, chỉ đơn thuần là tăng mạnh thể lực, dị năng đều để bọn họ tự rèn luyện. Nhưng khi Phó Sử Ngọ tiếp nhận hạng mục huấn luyện rồi cả dị năng cũng kiêm luôn một thể.

Mỗi ngày phải hoàn thành lượng huấn luyện quy định, hiện tại còn tăng thêm một nửa, gần như nhiều gấp hai trước thời kì Đường Húc Hải. Các đội viên thậm chí lén lút trêu, đi theo huấn luyện viên Đường đó là đảo quanh giữa nhân gian luyện ngục, mà rơi vào tay đội trưởng Phó thì phải là quay cuồng trong địa ngục a tì.

Phó Sử Ngọ nghiêm túc nói: "Tuyệt đối không nặng. Những điều này là lượng huấn luyện tốt nhất do tôi quan sát ra, vừa đúng cực hạn khả năng của họ cũng sẽ không tổn hại cơ thể. Rất có trợ giúp đối với việc gia tăng cấp bậc dị năng."

Phó Sử Ngọ không riêng chế định lượng huấn luyện, còn tự mình đi chỉ đạo những dị năng giả đó căn cứ vào thuộc tính của mình khai phá ra phương pháp ứng dụng mới. Cho nên cứ việc Phó Sử Ngọ huấn luyện ác hơn, nhưng các đội viên ai cũng vui vẻ chịu đựng.

Phó Sử Ngọ giống như trời sinh đã có thiên phú phương diện này, luôn có thể nghĩ ra các ứng dụng kỳ tư diệu tưởng. Hơn nữa y cũng không giấu diếm, nghĩ ra cách gì cũng bảo Miêu Gia chỉnh lý công bố ra ngoài.

Hiện tại ID Mr Phó trên diễn đàn tiêu điểm cũng rất có uy vọng có nhân khí trong tầng lớp dị năng giả."Mr Phó" đã không chỉ là một tên gọi tài khoản, mà là một đại sư chân chính được mọi người kính ngưỡng.

Phó Sử Ngọ nói: "Tôi cho Miêu Gia sửa lại quỹ đạo vận động của chùm laser, phiên bản vừa rồi quá ít phương hướng quét ngang. Nếu là chiến đấu trên không, tính cơ động của động tác quét càng mạnh, chủng loại bay lúc né tránh đa số đều chọn quét ngang. Còn nữa, sau cuộc chiến thủ thành, đối mặt alien bay, cho dù là những đội viên không thể bay lên. Cũng phải giúp họ thích ứng tập kích từ trên xuống. Đội 1 3 5 buổi chiều, đội 2 4 6 buổi tối. Tận lực cho bọn họ thích ứng trong khoảng thời gian ngắn, cũng đề cao tỷ lệ sinh tồn của họ."

Đường Húc Hải không nói gì, vươn tay lấy tờ hạng mục huấn luyện qua, sửa lại vài chỗ trong đó khiến nó càng hoàn thiện.

Đường Húc Hải nói: "Miêu Gia, chú đem cái này giao cho lão Ôn. Anh ta biết nên làm thế nào." Cải tiến ra sân huấn luyện này cũng không khó, giao cho quân bộ, huấn luyện được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Miêu Gia lên tiếng, nhận lấy tờ giấy kế hoạch, cất lap vào ba lô của mình: "Vậy em về nha. Anh Phó, có việc thì gọi cho em."

Phó Sử Ngọ nói tiếng ừ, Miêu Gia liền đứng dậy đi, hai người ngồi nghỉ ngơi trên ghế dài một lát.

Đường Húc Hải bảo: "Trưa cậu muốn ăn gì?"

Phó Sử Ngọ hơi sửng sốt, nghi hoặc nói: "Chúng ta không về đình viện ăn hả?"

Sân huấn luyện cách hoa uyển Tây Sơn không quá xa, lái xe trở về cũng chỉ tốn mười phút. Buổi chiều buổi tối các đội viên lần đầu tiên huấn luyện, hai người họ đều phải ở đây, cho nên ăn cơm cái gì nên giải quyết gần đây cho tiện.

Đường Húc Hải cười cười, tiến sát đến cạnh tai Phó Sử Ngọ, giống như chú chó to đùng cứ cọ cọ quẹt quẹt y.

Phó Sử Ngọ mẫn cảm rụt lui, Đường Húc Hải thổi nhiệt khí vào tai y, khẽ nói: "Còn không phải mời cậu cùng đi ăn trưa sao. Không về ăn, chỉ hai chúng ta ra ngoài ăn thôi."

Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái: "Hẹn hò hả?"

Đường Húc Hải nhẹ nhàng hôn hôn cánh môi y: "Hẹn hò."

Phó Sử Ngọ lập tức không bình tĩnh, đứng ngồi không yên mà uốn éo, sau đó đứng dậy mặt vô cảm nói: "Đi thôi."

Đường Húc Hải phì một tiếng vui vẻ, Phó Sử Ngọ đanh mặt không nổi nữa, lập tức xoay người cất bước, Đường Húc Hải đứng dậy tò tò theo sau.

Không đến ba ngày, văn kiện thông báo chính thức phát đến tay các lãnh đạo của căn cứ lớn. Thế nhưng chuyện sau khi màn trời trọng khải sẽ xuất hiện alien mới biết bay, để tránh gây khủng hoảng, tạm thời không truyền ra ngoài.

Thế nhưng vẫn kêu gọi người phụ trách của binh đoàn nghiệp đoàn của các đại căn cứ đến mở một hội nghị, bảo các đại đoàn thể trở về âm thầm chuẩn bị.

Thời gian trôi qua khẩn trương mà có trật tự, thực đúng giờ, màn trời lại lần nữa biến mất.

Đã trải qua mấy lần màn trời biến mất cùng tái hiện, dân chúng có kiến thức đều có thể dự cảm điều gì đó không ổn, sớm đã căng cứng thần kinh.

Đêm hôm sau, màn trời ngóc đầu trở lại, Chính phủ Phái thành cảnh giới như lâm đại địch, càng không cần nói cũng đã biểu thị một sự thật: Đợt công kích vây thành của alien sắp đến lần nữa.

Tối hôm đó, toàn bộ Phái thành không ai an tâm ngủ, gần như người nào cũng cảnh giác nhìn chằm chằm không trung đỏ nhạt.

Cùng ngày, trên không trung bay xuống con alien đầu tiên mang trên người một tấm màng mỏng lờ mờ, trực thăng võ trang của quân bộ trực tiếp bay lên.

"Quân bộ có quá khẩn trương không?" Ôn Triệu Minh đứng trên tầng thượng của một cao ốc trong khu thành phố cũ, không đồng ý nói: "Không cần lao lên không ngay bây giờ, alien cấp 5 ngày đầu tiên hạ xuống cũng không gây chuyện gì nổi."

Phó Sử Ngọ lẳng lặng đứng cạnh anh, bảo: "Thận trọng không bao giờ sai."

Cao ốc bọn họ đang ở chính là khách sạn Long Cốt bỏ vốn vừa xây dựng, chuyên cung cấp chỗ ở cho đội viên, bên này càng gần khu cư trú của nghiệp đoàn Bình Nam, Long Cốt từ hôm nay trở đi đều ở tạm ở cao ốc bên cạnh. Cả bắp trong nhà kính đình viện cũng đã được Lưu Bội Kỳ thu gặt, tuy bắp mọc ra đều là dị năng, nhưng đối mặt lũ alien… bắp bất quá chỉ cỡ mức gãi ngứa mà thôi.

Màng mỏng từng cái từng cái bay xuống từ không trung đều bị phi cơ võ trang đánh vỡ, còn lũ alien rải rác loại trước đó sau khi rơi xuống đều bị đội ngũ tuần tra phụ trách xử lý, tối hôm đó căn bản không cho chúng cơ hội rơi xuống.

Rốt cục có một alien nhận thấy không ổn, đánh vỡ màng mỏng trước, nó không rơi xuống, ngược lại mở ra một đôi cánh da có màu trắng nhợt nhìn như cánh dơi ở sau lưng, treo giữa không trung.

"Ở đây nè!" chiến sĩ điều khiển trực thăng quát to một tiếng, tay súng máy bên cạnh nâng họng lên liền bắn vào con alien kia.

Dưới bầu trời đêm, viên đạn hình thành một sợi dây xích loang loáng thật dài, bay vụt tới chỗ alien cấp 5. Hỏa lực mạnh như vậy, nếu là lũ thường đảm bảo đã bị bắn thành bùn nhão.

Thế nhưng con alien này lại không phải loại thường

"Tê! ! !" Alien cấp 5 ré lên một tiếng, cánh đột nhiên vỗ mạnh, cứ như tia chớp lóe lên, liền mất bóng khỏi võng mạc của người chiến sĩ.

"Đâu mất rồi? !" Điều khiển viên cùng tay súng máy kêu to, không chờ họ quay đầu lại tìm kiếm, chiến hữu bay bên cạnh liền thông qua kênh vô tuyến lớn tiếng quát: "Phía sau anh đó! ! Phía sau! Mau chuyển hướng! !"

Nhưng gợi ý này đã quá trễ, alien cấp 5 há lỗ miệng ra, một chất lỏng sền sệt từ hút quản bắn ra, bẹp một tiếng dính vào cánh quạt của trực thăng.

"Xèo xèo xèo" tiếng kẽo kẹt khi kim loại bị ăn mòn làm người ta rợn người hàm răng nhũn ra- liên tục vang lên, cánh quạt chiếc trực thăng đột nhiên gãy lìa, lực quay quá mạnh làm nó mất khống chế rơi xuống mặt đất nổ tanh bành.

Chiếc còn lại căn bản không nhìn thấy rõ ràng, nhưng cũng không dám để con alien này tới gần, mãnh liệt làm ra vài động tác chiến thuật rồi bay xa .

Điều khiển viên vừa thở phào, tay súng máy lại hét lên một tiếng, một cái xúc tua đột nhiên đánh nát kính, vói vào trong, lập tức kéo điều khiển viên ra ngoài. Không có điều khiển viên khống chế, trực thăng trực tiếp lao xuống đất.

Người đứng xa xa quan sát chỉ cảm thấy quá mức khủng bố, bởi vì alien mới xuất hiện này thể hiện rõ độ thông minh hơn xa bất kì loại nào trước đây!

Phó Sử Ngọ nhịn không được, y quay đầu nói với Đường Húc Hải: "Chúng ta lên!"

Đường Húc Hải gật đầu, trên người hắn cùng Phó Sử Ngọ là một bộ đồ bó mới thiết kế, loại này có thể càng đảm bảo thân nhiệt. Sau lưng hắn còn có một khe hở có thể co dãn dễ dàng, đôi cánh của Đường Húc Hải trực tiếp từ khe này duỗi ra ngoài, cùng Phó Sử Ngọ một trước một sau liền rời khỏi sân thượng cao ốc.

Lần này mười chiếc trực thăng cùng bay lên không, vừa đối mặt đã bị xử hết hai chiếc, những điều khiển viên còn lại càng thêm cảnh giác.

Ở xa xa trực thăng bật đèn soi sáng lên, không ngừng qua lại tìm kiếm, alien cấp 5 da trắng hếu có vẻ phá lệ bắt mắt trong đêm tối.

Phó Sử Ngọ gắt gao tập trung vào con alien kia, Đường Húc Hải tốc độ cực nhanh, đã vượt qua y truy kích đối phương.

Con alien nọ vừa vặn đang vòng đến sau lưng chiếc trực thăng, muốn chơi lại trò cũ phá hư cánh quạt, Đường Húc Hải phía sau lập tức giơ cự kiếm bay nhanh tới.

Cảm nhận được dòng khí biến hóa, alien cấp 5 cực kì nhanh nhạy vồ qua, nhảy lên thân trực thăng.

Đường Húc Hải thầm hận, nó dán gần vậy, Đường Húc Hải sợ ném chuột vỡ đồ không dám dùng cự kiếm đi công kích. Đại kiếm trong tay biến mất, một loạt phi kiếm khéo léo vọt tới hướng alien.

"Tê! ! !" Alien cấp 5 hung lệ rít lên một tiếng, xúc tua đảo qua, phi kiếm liền bị hất văng qua một bên.

Đường Húc Hải hừ lạnh, đã sớm thừa dịp alien cấp 5 hất phi kiếm cầm lấy long cốt song đao nhào qua.

Đôi mắt tròn vo tràn ngập dã tính của alien cấp 5 chợt lóe ánh sắc lạnh, lỗ miệng khẽ nhếch, hút quản phun mạnh ra một chất lỏng.

Tính cảnh giác của Đường Húc Hải rất cao, cánh một phân thành hai, chớp mắt che ở trước người.

Chất lỏng sềnh sệch dính vào cánh, ngay lập tức một mùi khó ngửi bay vào cánh mũi Đường Húc Hải. Đường Húc Hải biến sắc, biến ra một cái mặt nạ bảo hộ mặt, lúc này nhìn lại đôi cánh kia, đã bị ăn mòn chảy sạch.

Đường Húc Hải giật mình sợ hãi, nước miếng của con này cư nhiên có tính ăn mòn mạnh như vậy? !

Đường Húc Hải không dám chần chờ nữa, song đao đâm mạnh vào con alien cấp 5.

Alien cấp 5 hai chân dẫm trên cánh trực thăng, tay súng máy bên trong cầm súng thò tay bắn vào alien.

Hắn bắn mấy phát, đánh nát kính chắn gió, lại vì góc độ nên không bắn trúng, ngược lại chọc giận con alien cấp 5.

Lúc này song đao của Đường Húc Hải đâm tới nó, alien cuộn xúc tua lại, lập tức quấn lấy cổ tay súng máy. Từ cánh cửa kính kéo lê chiến sĩ kia ra ném mạnh vào người Đường Húc Hải.

"Má nó!" Đường Húc Hải giận dữ, những không thể không ném song đao xuống đi tiếp chiến sĩ kia. Alien cấp 5 thì nhân cơ hội giết chết điều khiển viên, vỗ cánh bay đi .

Đường Húc Hải cúi đầu, cổ chiến sĩ kia đã bị vặn gãy, mắt thấy không sống nổi.

Đường Húc Hải vừa giận vừa hận, xoay người đặt di thể chiến sĩ lên nóc cao ốc gần đó.

Phó Sử Ngọ bay đến cạnh hắn, Đường Húc Hải âm trầm nói: "Con alien này biết phun một loại chất lỏng ăn mòn rất mạnh, cậu coi chừng một chút. Đừng kề sát quá đó."

Phó Sử Ngọ bình tĩnh gật đầu, nói: "Có cơ hội bẽ gãy cánh của nó trước."

Hai mắt Đường Húc Hải lập tức sáng lên, cánh alien cũng không như hắn có thể tự động sữa chữa, chỉ cần gãy liền dễ đối phó hơn nhiều!

Tán dương nhìn Phó Sử Ngọ, Đường Húc Hải lại lần nữa vọt vào chiến trường.

Tốc độ không là điểm mạnh của Phó Sử Ngọ, y lãnh tĩnh bồi hồi ở chung quanh tìm kiếm cơ hội.

Đường Húc Hải nhanh chóng đuổi kịp con alien kia, quấn lấy nó, Phó Sử Ngọ thì lặng lẽ tiếp cận.

Alien cấp 5 là chủng loại bay trời sinh, tốc độ nhanh lại quá linh hoạt, Đường Húc Hải vừa đuổi vừa đánh, alien kia còn có cơ hội có thể phá hủy một chiếc trực thăng nữa.

Đường Húc Hải nghiến răng nghiến lợi, mắt nheo lại, phi kiếm kích cỡ nhỏ như đồ chơi trong tay nháy mắt đã càng nhỏ lại.

Đường Húc Hải gồng người, mũi nhọn tựa lông tơ giống y như Bạo Vũ Lê Hoa Châm trong tiểu thuyết nổ tung. Hơn trăm cây kim đâm vào người alien cấp 5, nó tránh cũng không tránh được, lập tức bị đâm thành con nhím.

Tiếng ré sắc nhọn của con alien như chọt thủng màng tai, lỗ miệng há ra, ngay lúc này Phó Sử Ngọ đột nhiên gia tốc, sau đó đưa tay nổ súng.

Ánh xanh loang loáng qua đi, một viên đạn năng lượng hung hăng bay thẳng vào lỗ miệng con alien cấp 5!

108. Chương 108

Phó Sử Ngọ lạnh lùng nhìn alien cấp 5 rơi xuống. Nhánh lông đuôi trên mắt cá chân của Đường Húc Hải chuyển một cái, hắn liền cúi đầu nắm chặt lấy con alien bị bắn nát đầu, sau đó chậm rãi hạ cánh xuống đất.

Phó Sử Ngọ không hiểu nhìn thoáng qua, sau đó cũng theo sau hắn mà hạ xuống.

Trên trời đang chiến đấu, dưới đất cũng che kín các chiến sĩ canh gác, bọn họ bên này vừa đáp xuống, đội gần nhất liền nhanh chóng chạy tới.

Không chờ bọn họ nói gì, Đường Húc Hải liền ném alien cấp 5 tới trước mặt họ: "Lập tức đem con alien này đến tay tiến sĩ Tả viện khoa học!"

Trưởng ban không nói hai lời kính một cái chào quân đội, binh lính tha alien cấp 5 bước đi.

Phó Sử Ngọ sờ sờ mũi, vừa rồi y nhất thời quên mất chuyện này, nếu con alien này trực tiếp ngã nát liền không dễ giải phẫu .

Đường Húc Hải vẻ mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Alien cấp 5 còn khó đối phó hơn tư liệu đã nói."

Phó Sử Ngọ ừ một tiếng, bảo: "Chủ yếu là lũ cấp 5 có ý thức chiến đấu quá mạnh. Lũ trước kia càng dựa vào bản năng để đánh hơn, cho dù có trí tuệ nhất định cũng không ứng biến linh hoạt như tụi tối hôm nay nổi."

Đường Húc Hải xoa xoa thắt lưng, đôi cánh phía sau chậm rãi co lại. Ánh mắt hắn sắc bén quét qua những chiếc trực thăng giữa không trung còn đang không ngừng bắn phá lũ alien từ trên trời bay xuống.

Phái thành là một căn cứ diện tích tương đối lớn, chỉ xét mặt xác suất thôi, cũng không có khả năng chỉ dính phải một con alien cấp 5.

Cứ việc lúc nãy đã mất đi ba chiếc trực thăng, nhưng những chiếc còn lại cũng không vì hy sinh này mà được quân đội gọi rút về.

Bọn Đường Húc Hải chịu ra tay đó là trượng nghĩa, quân bộ đương nhiên không có khả năng trút hết chức trách canh gác bảo vệ Phái thành lên người bọn họ.

Đêm nay, Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải phối hợp với nhau xử lý tổng cộng được 4 con cấp 5. Thẳng đến trời lờ mờ sáng, màn trời di động đến bán cầu khác, bọn họ mới chính thức ngừng lại.

Chiến đấu cả buổi tối, Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải đều mệt mỏi rã rời, nhưng ngay lúc này lại có một quan quân mang vẻ vội vàng chạy tới.

Anh ta trực tiếp kính một cái chào, sau đó lớn tiếng nói: "Báo cáo! Lưu tướng quân mời hai vị đến bộ chỉ huy gặp mặt!"

Phó Sử Ngọ Đường Húc Hải thoáng liếc nhìn nhau, Đường Húc Hải hỏi lại: "Cậu có mệt không? Thôi thì để mình tôi đi?"

Phó Sử Ngọ nhếch miệng lộ ra một nụ cười: "Không sao, cùng đi đi. Lưu tư lệnh này tìm chúng ta nhất định có chuyện rất quan trọng."

Đường Húc Hải suy nghĩ một chút liền không miễn cưỡng y, hai người cùng ngồi lên quân xe trực tiếp được chở đến bộ chỉ huy quân khu.

Bộ chỉ huy Quân khu là một tòa nhà ba tầng, bộ tư lệnh ở lầu ba, dọc đường đều là những người ngược xuôi hấp tấp, để lộ bầu không khí khẩn trương căng thẳng.

Phó Sử Ngọ có chút không hiểu, nhưng vẫn nghẹn vào bụng không lên tiếng đi theo bên người Đường Húc Hải.

Tinh thần Lưu Hướng Dương coi như không tồi, ông thấy hai người liền nhiệt tình tiếp đón: "Hai vị đến rồi." Sau đó quay đầu nói với một cảnh vệ viên: "Đến quán cơm chuẩn bị cho đội trưởng Phó cùng đội phó Đường chút thức ăn nóng đi."

"Tuân lệnh!"

Đường Húc Hải ngược lại không khách khí, đánh cả buổi tối, được ăn một bữa ăn sáng nóng hổi mà nói, quả thực chính là hưởng thụ lớn nhất.

Phó Sử Ngọ hỏi: "Lưu tư lệnh, ông tìm chúng tôi tới là có chuyện gì?"

Lưu Hướng Dương đứng lên từ bàn công tác, đi đến bên người họ: "Đến đây, ngồi xuống rồi nói."

Sau khi ba người chia nhau ra ngồi, Lưu Hướng Dương mới mang vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hiện giờ mời hai vị đến, chắc hai vị cũng có thể đoán được, là loài alien bay mới xuất hiện với chuyện phòng thủ Phái thành muốn kính nhờ Binh đoàn Long Cốt."

Phó Sử Ngọ nói: "Ngài nói đi, chỉ cần chúng tôi có thể làm, nghĩa bất dung từ."

Lưu Hướng Dương vui mừng cười cười, đội trưởng Phó này dễ tiếp xúc hơn đội phó Ôn kia nhiều.

"Là vấn đề hiệp phòng tiếp theo. Căn cứ tin tức mới nhất truyền đến, kế tiếp sẽ có liên tục một đoạn thời gian chúng ta lọt vào công kích của alien cấp 5. Hình ảnh vệ tinh mới nhất cho những, những alien cấp 5 đó đều bay về hướng quần lạc do alien cấp 3 tụ tập. Mà phụ cận Phái thành chúng ta bởi vì không có quần lạc alien nào lớn, cho nên căn cứ sinh tồn trong tỉnh H đều bị alien cấp 5 liên tục tấn công. Đơn giản hơn chính là lũ cấp 5 đều hành động một mình, cũng không tụ thành triều alien lớn. Cho nên, phương diện phòng thủ, liền cần đội trưởng Phó và Đường phó đội trưởng có thể bay hiệp trợ."

Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải nghe xong hết sức kinh ngạc, alien mỗi một cấp bậc đều có hành vi bất đồng, cho nên alien cấp 5 cũng không tụ triều alien tuy kỳ quái nhưng cũng không bất ngờ.

Phó Sử Ngọ nhịn không được hỏi: "Nói vậy, bởi vì chúng ta trước đó đã tiêu diệt sạch lũ cấp 3 gần đây, cho nên tụi cấp 5 tìm không thấy mục tiêu, mới công kích thành của chúng ta?"

Lưu Hướng Dương không biết nên cảm thấy may mắn hay cười khổ: "Đúng vậy, chính là do thế. Theo phân tích của một số chuyên gia sinh vật, lũ cấp 5 chắc hẳn phải có một loại bản năng bảo vệ alien cấp 6, cho nên chúng sẽ chạy đến chỗ alien cấp 4 còn chưa phát dục hoàn toàn. Chờ đến alien cấp 6 hoàn thành việc xây tổ, lũ cấp 5 liền bảo hộ cấp 6 sinh sản ấp trứng."

Đường Húc Hải không dám tin, sau đó lại may mắn nói: "Nói cách khác trong tương lai phụ cận Phái thành chúng ta không có sào huyệt alien nào rồi? !"

Lưu Hướng Dương gật gật đầu nói: "Không sai, căn cứ suy đoán sẽ có gần bảy mươi con alien cấp 5 liên tục khởi xướng tiến công Phái thành trong 3 đến 5 ngày sau."

Phó Sử Ngọ cau tít mày: "3 đến 5 ngày…"

Y cùng Đường Húc Hải cũng không phải làm bằng sắt, tinh lực con người là có hạn, liên tục chiến đấu ai cũng chịu không thấu.

Lưu Hướng Dương đặc biệt thành khẩn nói: "Đại đội đặc chủng quân khu tỉnh H sẽ tận lực phối hợp các anh, bọn họ có một đống trang bị bay có thể tham gia tác chiến. Xin hai anh hãy nhận lấy hành động phòng thủ lần này."

Đường Húc Hải lắc đầu nói: "Loại tác chiến trời cao này, dị năng giả không biết bay căn bản là đi chịu chết. Đêm qua kế hoạch của trung đội trực thăng không phải đều đã tan hoang hết sao?" Chớ nói chi nhóm quân đặc chủng không có mấy dị năng giả kia.

Mắt Lưu Hướng Dương lộ vẻ buồn bã: "Cho dù lấy cứng chống cứng dùng mạng người đi đền, cũng không thể nhìn các anh liều mạng, chúng tôi đứng một bên coi?"

Phó Sử Ngọ nhịn không được khuyên: "Lưu tư lệnh, cho dù biết bay, bay không đủ linh hoạt cũng chỉ có đường chết thôi."

Lưu Hướng Dương mang vẻ kiên nghị nói: "Quân đặc chủng sẽ dùng phương pháp các anh cung cấp tiến hành huấn luyện khẩn cấp, chắc có thể giúp cho các anh." sắc mặt Lưu Hướng Dương dịu lại, nói: "Kỳ thật sau khi lũ alien xây tổ, ngược lại có lợi cho quân ta triển khai hoạt động phản kích quy mô lớn. Trước đó là vì lũ alien phân tán quá rộng, không có cách nào tiến hành đả kích hữu hiệu. Với Phái thành chúng ta mà nói, chỉ cần sống sót qua thời gian này, kế tiếp sẽ tiến vào thời kì an toàn. Cho nên, cuộc chiến phòng thủ lần này, chúng ta phải tận lực giảm tổn thất đến thấp nhất. Mới có lợi cho bước phát triển tiếp theo của kế hoạch."

Thủ đô, trực thuộc trung ương và các thành phố lớn phát triển mạnh ở vùng duyên hải lúc đầu chiếm được nhiều viện trợ nhất, dù sao phi cơ đại bác đạn đạo của quốc gia cũng không phải để trang trí cho đẹp. Mà mấy thành phố cấp 2 nội địa của bọn họ thì chỉ nhận được một ít đạn dược tiếp viện. Phái thành càng xui xẻo, bởi vì có xưởng công nghiệp quân sự mà cả đạn dược tạo thành cũng phải trợ giúp cho những thành thị khác. Hơn nữa có con đại bàng ăn khỉ bá chủ một không trung kia, cả đường hàng không cũng phải bay vòng đi đường dài.

Tuy đủ loại khổ bức, nhưng dựa vào Binh đoàn Long Cốt ngang trời xuất thế mà ngăn cơn sóng dữ, Phái thành thật sự trở thành căn cứ đầu tiên toàn Hoa Hạ thành công đánh tan vây thành chi chiến của alien cấp 3, biến thành một lực lượng mới vươn lên.

Phái thành càn quét chung quanh rất sạch sẽ, cũng không thua kém thủ đô là bao, mà ngay cả mấy thành phố trực thuộc kia cũng không dám nói chung quanh không có quần lạc alien. Phái thành rất có hy vọng chen lên thành top căn cứ đứng đầu của Hoa Hạ trong những bước phát triển kế tiếp, sức ảnh hưởng đến chính quyền cả nước mạnh đến mức chưa từng thấy qua.

Lưu Hướng Dương cũng là một người có dã tâm, tự nhiên không nguyện ý cục diện tốt đẹp này chết non nửa đường. Long Cốt cắm rễ tại đây, quan hệ lẫn nhau là môi hở răng lạnh. Vào lúc này đây, Lưu Hướng Dương chỉ có thể thỉnh cầu Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải. Trận chiến phòng thủ này, bọn họ không chỉ phải thắng mà còn phải thắng thật đẹp.

"Lưu tư lệnh, không phải chúng tôi không chịu, mà là hai người chúng tôi sức yếu người ít, thật sự không hoàn thành nổi đại sứ mệnh thế này." Đường Húc Hải nói. Hiệp phòng thì được, nhưng hắn lại không muốn mang theo Phó Sử Ngọ đi gánh vác loại trách nhiệm này.

"Nếu có thêm trợ giúp thì sao?" Một người khác đột nhiên lên tiếng.

Phó Sử Ngọ kinh ngạc nhìn người đàn ông đứng ở cánh cửa đang mở ra.

"Là anh? !" Đường Húc Hải cũng nhịn không được kinh ngạc.

"Tổ trưởng Liễu?" Phó Sử Ngọ đứng lên: "Các anh sao lại ở đây?"

Người Xuất hiện cư nhiên là Liễu Miện gặp qua tại Liễu Nguyên, đứng sau chính là người yêu của hắn, Ngụy Ly.

"Đinh!" Một tiếng bật dễ nghe của bật lửa kim loại, Liễu Miện châm một điếu thuốc, khoát tay với người trong phòng coi như chào hỏi: "Sáng hôm nay mới đến."

Liễu Miện cùng Ngụy Ly đi vào, Ngụy Ly nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Liễu Miện quay đầu nói với Phó Sử Ngọ: "Cám ơn các anh đã cứu Tần Nhược." Ngụy Ly cũng chuyên chú nhìn y, gật gật đầu với y tỏ vẻ biết ơn.

Phó Sử Ngọ rất có hảo cảm với cặp đôi mở ra cánh cửa tân thế giới cho y, nếu không nhờ hai người.. y còn tỉnh tỉnh mê mê không ý thức được tình cảm của mình.

"Không cần cảm tạ." Phó Sử Ngọ áy náy nói: "Tần Nhược đến Phái thành liền không biết đi đâu mất rồi ."

Bởi vì lúc đó Đường Húc Hải bị thương nằm viện, tất cả tinh lực của Phó Sử Ngọ đều đặt lên người hắn, Tần Nhược được y mang về liền giao cho Ôn Triệu Minh để an bài chỗ ở. Chờ y hồi tưởng lại, đi thăm hỏi thì người đã không thấy tăm hơi.

Liễu Miện không thèm để ý nói: "Cái tên kia sẽ không thành thành thật thật mà đứng một chỗ chờ người đến đón đâu. Đã sớm chạy về thủ đô. Chúng tôi bởi vì có chuyện nên nán lại phía Nam, lần này cố ý tới Phái thành thăm hỏi Lưu tư lệnh ."

Vừa rồi Lưu tư lệnh chen không lọt nhìn mấy người này nói chuyện với nhau, Liễu Miện này thoạt nhìn trạc ba mươi, nhưng khí thế khá mạnh, cả Lưu Hướng Dương địa vị cao cũng cảm giác đè không nổi khí tràng của đối phương.

Ông thầm kiêng kị trong lòng, chậm rãi đứng lên: "Anh là?"

Liễu Miện chào hỏi Lưu Hướng Dương: "Tôi là Liễu Miện, là đội trưởng của Binh đoàn Tốn Tổ tại thủ đô. Nói trắng ra đi, lần này chúng tôi có thể giúp quý phương vượt qua cửa ải khó khăn. Đương nhiên về sau, tại thời điểm tất yếu muốn xin Lưu tư lệnh cho hồi báo nhất định."

Lưu Hướng Dương nghiêm nghị nhìn Liễu Miện, thái độ cũng không thẳng thắn thành khẩn thân cận như đối mặt với Đường Húc Hải cùng Phó Sử Ngọ.

"Anh đại diện cho phe thế lực nào của thủ đô?" Lưu Hướng Dương thận trọng hỏi.

Liễu Miện cười cười, nói: "Miễn cưỡng xem như bên phe Ngô đi."

Lưu Hướng Dương yên tâm, hiện tại bên thủ đô có hai phái lớn mạnh là phe Ngô và phe Hoắc, trong phe Ngô nhân viên quân đội tương đối nhiều, xem như tương đối được lòng hệ thống quân nhân. Cuộc nội chiến Phái thành trước đó cũng có phe Hoắc nhúng tay vào.

Phái thành hiện tại tuy quật khởi, nhưng thế lực tân sinh lớn so với thế lực uy tín lâu năm, cứng đối cứng kỳ thật cũng không thích hợp, nếu muốn chọn ra một minh hữu, tự nhiên là chính kiến nhất trí thì tốt hơn.

Lưu Hướng Dương và Liễu Miện lập tức tiến vào hình thức thân thiết nói chuyện với nhau.

Phó Sử Ngọ cau mày, mấy chuyện trao đổi lợi ích này, y nghe như mây mù vây kín ấy. Đường Húc Hải cũng thực không thích nghe ba cái đề tài chính trị kia, không thú vị nói: "Nếu tổ trưởng Liễu xuất mã, mà việc phòng thủ Phái thành tự nhiên không thể đùa giỡn, cũng không cần đến binh đoàn nhỏ của chúng tôi, vậy chúng tôi kiếu trước."

Lưu Hướng Dương quay đầu la lên: "Đừng a! Binh đoàn Long Cốt chính là trụ cột của căn cứ Phái thành, chuyện phòng thủ trọng yếu như vậy sao có thể thiếu các anh duy trì chứ."

Liễu Miện nói: "Tôi thiên về song phương hợp tác hơn, vậy thoải mái hơn chút."

Ngụy Ly mở miệng: "Kỳ thật hợp tác cùng phe Ngô đối với Long Cốt mà nói cũng không phải không có lợi. Quan viên phe Ngô có người là chuyên về việc quản lý nghiên cứu khoa học và trang bị vũ khí."

Phó Sử Ngọ trong lòng khẽ động, nghiên cứu khoa học? Như vậy có phải là, y có thể tìm thấy manh mối của cha mẹ không? !

Phó Sử Ngọ lập tức rung động, y rối rắm nhìn nhìn Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải cũng nghĩ tới song thân không rõ tung tích của Phó Sử Ngọ, nếu họ trực tiếp thiết lập quan hệ với quan viên quản lý hạng mục nghiên cứu, như vậy hỏi thăm cha mẹ y hiện tại đang được an bày ở đâu chắc cũng đơn giản hơn nhiều ha?

Đường Húc Hải kéo kéo khóe miệng, hỏi lại: "Bên các anh có bao nhiêu người?"

Liễu Miện búng búng điếu thuốc, mắt lóe lên một cái rồi nói: "17 người, trong đó mười một dị năng giả cấp 4, hai dị năng giả cấp 5, dư lại là biến dị giả."

Lưu Hướng Dương cũng hơi kinh ngạc trước đội ngũ này.

Tuy hiện tại cấp 3 cấp 4 là chủ lưu, nhưng cũng không đại biểu dị năng giả cấp 4 là cải trắng bên đường. Bởi vì nhân khẩu Hoa Hạ quá nhiều, cho nên trong nhóm người còn sống sót nổi bật cũng có nhiều, nhưng nếu tính theo tỉ lệ, dị năng giả cấp 4 vẫn chỉ chiếm mấy phần vạn mà thôi. Cấp 5 thì càng hiếm. Mà đội ngũ mười mấy người nhỏ bé này lại có đến 11 dị năng giả cấp 4, 2 dị năng giả cấp 5, có thể nói là tinh anh trong tinh anh .

Ngụy Ly thanh thanh cổ họng, nói: "Nhưng mà, người của chúng tôi đa số đều là dị năng biến dị đặc biệt, còn có vài loại hình thuộc dạng khác. Hy vọng đến lúc đó các anh nhìn thấy không cần rất kỳ quái."

Phó Sử Ngọ chớp chớp mắt, trong bọn họ cũng có loại hình khác —— Chân Tử dị năng sóng âm, Đường Húc Hải kim hệ biến dị và Lưu Bội Kỳ mộc hệ biến dị, hơn nữa cả y cũng không có đặc thù của dị năng hiện đại.

Y tuyệt không cảm thấy y sẽ vì dị năng của đối phương mà cảm thấy kỳ quái.

Liễu Miện nếu làm chủ đạo, Đường Húc Hải liền dứt khoát giao trọng trách chỉ huy cho đối phương. Liễu Miện cũng không khách khí, Đường Húc Hải Phó Sử Ngọ chiến đấu cả đêm nên trở về nghỉ ngơi, mà Liễu Miện liền trực tiếp rút ra hơn mười dị năng giả cấp 4 của hắn và bên Long Cốt mang đi đặc huấn lâm thời.

Trang bị bay Lưu Hướng Dương nói trước đó không phải dạng vừa.

Loại trang bị này là dành riêng của quân đặc chủng, chẳng qua hàng mẫu quá ít, vẫn là trang bị tiên tiến nghiên cứu ra trước khi màn trời mở ra. Trên người là quần áo bó sát, bên ngoài là áo giáp trí năng số hóa, có nhiều công năng phụ trợ tác chiến. Loại trang bị đặc chủng này chính là để ứng phó cuộc chiến khoa học kỹ thuật giữa các nước, cực kì có phong cách khoa học viễn tưởng.

Làm nhóm người thực nghiệm sử dụng đầu tiên, trước kia Đường Húc Hải cũng từng mặc rồi. Nhưng lúc ấy không có gắn hỏa tiễn sau lưng, không thể bay.

Loại hỏa tiễn này có thể giúp người bay trên không hơn 2 tiếng, nhưng đổi hướng hay rẽ gì cũng không linh hoạt mấy.

Ngủ no nê một giấc rồi thức dậy, Đường Húc Hải nhìn Thiệu Nhạc bay lạng qua lạng lại khoa chân múa tay, còn a a kêu to với hắn nữa chứ.

Đường Húc Hải đi đến bên người Liễu Miện đang quan sát: "Anh xác định những người này không làm mình ngã chết tươi đó chứ?"

So với để người không có trụ cột bay, còn không bằng kêu quân đặc chủng đến cho chắc ăn.

Liễu Miện nghiền ngẫm cười, bảo: "Đừng lo, hiện tại chỉ là để họ thích ứng, rất nhanh họ có thể bay vừa nhanh vừa đẹp nha."

Đường Húc Hải cau mày nhìn hắn, không biết trong hồ lô của hắn biến ra cái gì.

Chờ những người này đều học được sử dụng trang bị bay, Ngụy Ly vẫn luôn không thấy bóng dáng liền xuất hiện. Y mang vẻ lạnh nhạt cầm một sấp giấy vàng vừa mỏng vừa nhẹ đến, người của Tốn Tổ thực tự giác tiến đến trước mặt y xếp hàng.

Ngón tay Ngụy Ly kẹp lấy một tờ giấy vàng, trong tay chợt lóe ánh sáng, Ngụy Ly nhanh chóng dán tờ giấy vào một người.

Tờ giấy tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, hóa thành bụi sáng chui vào trong cơ thể.

Cầm Đường Húc Hải rớt cạch xuống chân. Liễu Miện đắc ý khoe: "Đây là năng lực của A Ly, dị năng phù ấn đó nha."

Đường Húc Hải thiếu chút nữa bị nước miếng sặc chết, vẻ mặt cổ quái nhìn Liễu Miện đang đắc ý dào dạt, hỏi: "Tổ tiên của người này là đạo sĩ á? !" Tay y cầm vật kia quơ qua quơ lại không khác Mao Sơn đạo sĩ đốt bùa trong phim là bao!

Liễu Miện bất ngờ liếc hắn một cái, nói: "Anh đoán đúng quá ta, ông nội A Ly là một đạo sĩ tha phương. Nhưng vì nguyên nhân đặc biệt, cha em ấy không học, cũng không cho em ấy học. A Ly học hành làm một bác sĩ khoa nhi, chẳng qua sau khi ông nội xảy ra chuyện ngoài ý muốn, A Ly lấy được di vật của ông, mới học được chút da lông. Ngược lại không ngờ trong thời buổi này lại lấy hình thức này phát dương quang đại ."

Đường Húc Hải còn chưa ngạc nhiên xong, người bị dán lá bùa kia lại lần nữa mở trang bị bay ra, nhìn qua cứ như trời sinh biết bay, khỏi nói linh hoạt đến chừng nào.

Mà kế tiếp, đội viên của Liễu Miện bắt đầu luận bàn với nhau, rồng nước rồng lửa trên không trung truy đuổi chém giết. Các cảnh tượng thần dị như năng lượng mộc hệ màu lục nhạt cứ như đạn pháo; Đá trên sân huấn luyện từ trống rỗng mà giáng xuống… vân vân xuất hiện, khiến Đường Húc Hải triệt để nói không ra lời .

Khó trách Liễu Miện tự tin dữ vậy, dị năng của đám người này cho dù đứng trên mặt đất cũng có thể giết chết alien cấp 5 a!

109. Chương 109

Biểu hiện thần dị của đám người này, khiến người của Long Cốt tự thấy xấu hổ. Bọn họ cứ tưởng mình đã là đoàn đội đứng đầu Hoa Hạ, không ngờ chỉ là dạng ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

Bị kích thích, hơn mười dị năng giả Thiệu Nhạc điều động tới càng thêm ra sức đặc huấn.

Bởi vì là bác sĩ nhi khoa, cho nên tính cách của Ngụy Ly ôn hòa điềm tĩnh lại giàu kiên nhẫn. Y vẫn luôn canh giữ ở sân huấn luyện, không ngừng dán bùa cho ba mươi người ở đây, làm Liễu Miện đau lòng muốn chết.

Liễu Miện cường ngạnh mà tha Ngụy Ly đi, ấn y vào chiếc ghế dài kế bên để nghỉ ngơi.

Không khí hai người ở chung hài hòa mà lại tự nhiên, người của Tốn Tổ mang vẻ mặt "Ối giời, có gì lạ đâu", khiến Long Cốt hơi kinh ngạc rồi lại thầm thấy cổ quái, sao mà mấy dị năng giả cấp 5 đều là gay vậy? Chẳng lẽ làm gay dị năng tăng nhanh hơn hả ta?

Đường Húc Hải lúc trước không để ý, lúc này phát hiện hai người cũng là một đôi, lập tức có cảm giác tìm được đồng loại. Đối đãi hai người cũng càng thêm hòa khí.

Tóm lại, hết thảy đều hướng theo hướng tốt để phát triển .

Chờ Phó Sử Ngọ nghỉ ngơi xong, nhân mã hai bên đã bắt đầu kề vai sát cánh xưng huynh gọi đệ .

Ôn Triệu Minh chùi chùi mồ hôi trên trán, Phó Sử Ngọ hơi do dự, nhưng vẫn không nói gì thêm. Nếu không nói, hiện tại ai cũng đoán không ra Ôn Triệu Minh đứng ở đó là một người hai chân tàn tật. Cho nên lấy nguyên nhân này đi chiếu cố đặc biệt cho Ôn Triệu Minh, bất quá là sĩ nhục anh ta mà thôi.

Ôn Triệu Minh thấy y đến, rất vui vẻ nói với y: "Người của Tốn Tổ đều quá lợi hại, khai phá đối với ứng dụng dị năng cũng rất tiên tiến toàn diện. Tôi học được rất nhiều kỹ năng của hỏa hệ, nghĩ đến lúc không chiến, nhất định có thể đốt lũ alien cấp 5 đó sợ."

Anh hùng tâm tráng chí như vậy, khiến Phó Sử Ngọ lập tức bùng cháy, tiểu đồng đội đã cố gắng thế này, y sao có thể cản trở chứ.

Trang bị bay đều tặng cho bọn họ sử dụng, quân đặc chủng trải qua đặc huấn cũng không nhàn rỗi, phân tán đóng giữ trên tường thành, trở thành tuyến cảnh giới đầu tiên.

Một ngày sau, ngay giữa ban ngày, Phái thành kéo vang cảnh báo phòng không.

Lần này sau khi cảnh báo vang lên, bởi vì đã huy động trước, người trong thành ngay ngắn trật tự trốn vào nhà mình, nếu có điều kiện trực tiếp trốn vào tầng hầm.

Toàn bộ Phái thành đã được dọn sạch sẽ, chuyển hóa thành một bãi chiến trường.

Lưu Hướng Dương tọa trấn bộ chỉ huy, máy bộ đàm trước mặt ông phát ra: "Báo cáo! Phía đông bay tới 3 con alien cấp 5!" "Báo cáo bộ chỉ huy! Phía bắc bay tới 2 con cấp 5!" "Phía tây tới 1 con!" "Phía nam tới 3 con cấp 5!"

Cảnh vệ viên run rẩy hít sâu một hơi, không đến thì thôi, đến một cái liền nhiều đến mức này.

Lưu Hướng Dương trầm thấp ra lệnh: "Truyền tin này cho tổ trưởng Liễu ngay đi!"

Thông tín viên lớn tiếng trả lời bên đầu kia bộ đàm: "Tuân lệnh!"

Phái thành ba mặt núi vây quanh một mặt sông, phòng ngự phía bắc bởi vì có một con sông, lực lượng bên đó vẫn luôn ít hơn, hiện tại liền thành phân đoạn suy yếu nhất.

Liễu Miện nghiêng nghiêng đầu nhìn Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải trước mặt, bảo: "Xem ra chúng ta phải phân tổ. Vầy đi, dị năng giả thủy hệ bên chúng tôi tương đối mạnh, liền phòng ngự phía bắc và đông. Long Cốt các anh thì canh giữ phía tây và nam."

Liễu Miện chủ động chọn nơi có alien nhiều và phòng ngự yếu hơn, Đường Húc Hải nhìn sâu vào mắt hắn, mang ơn gật đầu một cái, sau đó đem người đi.

Phòng ngự Phái thành là vô vị mà dài lâu, dân chúng Phái thành đều tận trốn trong nhà không đi ra. Tuy nói là qua mấy ngày nay sẽ ổn, nhưng dưới tình huống cái gì cũng không rõ thế này, nội tâm cứ dày vò khiến người ta quá bứt rứt.

Alien bay tìm không thấy alien cấp 4 càng lo âu nóng nảy, công kích cực kì hung ác.

Khẩn trương khi lần đầu bay lên không trung chiến đấu đao thật súng thật kích thích các đội viên Long Cốt phát huy mãnh liệt không như bình thường. Các loại kỹ xảo công kích mới học được bắn ra ngoài như không cần tiền, cho dù là lũ alien cấp 5 bay nhanh đến mức nào, vùng công kích quá rộng vẫn khiến chúng khó tránh khỏi không trúng chiêu.

Thiệu Nhạc càng vô sự tự thông học được đóng băng cấp tốc. Hắn lợi dụng sức gió mang không khí lạnh trên cao kéo xuống, hạ nhiệt cấp tốc trong diện tích nhỏ thẳng xuống âm mấy chục độ, đông cứng khiến trên người lũ cấp 5 nhanh chóng kết đầy băng sương, bùm bùm rụng thẳng xuống. Điều này làm đội đặc chủng chỉ có thể đứng trên tường thành xem họ chiến đấu mừng hụt, tranh tiên đoạt hậu nhào qua mấy con tứ chi cứng ngắc không thể động đậy.

Cành liễu mang Mộc hệ biến dị của Liễu Miện trực tiếp hình thành một tấm lưới khổng lồ che cả bầu trời, trên cơ bản chụp cái nào trúng cái đó, cho dù alien cấp 5 nhanh đến mức nào cũng thoát không nổi. Ngụy Ly phối hợp cùng hắn, hỏa phù trong tay cháy bùng lên liền trực tiếp thiêu chết con bị vướng trong tấm lưới.

Các chiến sĩ chỉ có thể nhìn bọn họ chiến đấu bên dưới cảm xúc bành trướng, kính ngưỡng chi tình không ngừng dâng trào, rất nhanh danh vọng của ai cũng từ tôn kính kéo xoàn xoạt thành sùng bái. Còn có vài chiến sĩ to gan cầm lấy camera, quay hết cảnh tượng chiến đấu lại.

Sau khi đoạn ghi hình này truyền ra ngoài, không chỉ trở thành tư liệu tham khảo quan trọng để đối phó alien cấp 5, cũng thành tài liệu dạy và học dị năng, hơn nữa còn trở thành hình ảnh vô cùng trân quý về sự tích của những người này mai sau.

Bởi vì thời gian chiến đấu quá dài, cứ việc có trụ cột chống đỡ tinh thần, nhưng chiến đấu cả ngày vẫn khiến họ sức cạn lực kiệt, ngã lưng một cái là ngủ bất tỉnh nhân sự.

Cứ như vậy liên tục mấy ngày, cũng không như dự đoán của Lưu Hướng Dương chỉ có 3 đến 5 ngày mà là kéo dài cả tuần lễ.

Bởi vì alien cấp 3 từ Phái thành đến Liễu Nguyên đều bị quét sạch, cho nên dân Liễu Nguyên bởi vì không có binh đoàn cường lực để phòng thủ liền trực tiếp nấp hết vào hầm trú. Alien cấp 5 bên bọn họ đều bay về hướng Phái thành.

Đã có bọn Liễu Nguyên trợ giúp, nhưng Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ hầu như cũng không còn dư lực triệt để mệt nằm bẹp xuống đất .

Lúc Phái thành giải trừ cảnh báo, mọi người ùa ra ngoài chúc mừng. Nhưng nhóm anh hùng bảo vệ Phái thành chẳng thấy ma nào lộ diện, tất cả đều ngủ tới tối mày tối mặt.

Chờ những người này thức dậy tụ lại, tự tổ chức tiệc liên hoan cho chính mình, Liễu Miện lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ nói với các đội viên của hắn: "Mau nắm chặt thời gian hưởng thụ bữa cơm phong phú này đi. Ăn xong chúng ta phải nhanh chạy về thủ đô."

Các đội viên kêu rên một tiếng: "Tổ trưởng, có cần gấp như vậy không a? ! Chúng ta chiến đấu cả tuần lễ rồi mà!"

Liễu Miện hung hăng gặm miếng thịt nướng ngoài khét trong mềm một phát, lầu bầu than: "Ai biểu chúng ta là thành viên Tốn Tổ chứ! Đã hưởng thụ quyền lợi tự nhiên cũng phải làm hết nghĩa vụ. Còn có nhiệm vụ đang chờ chúng ta."

Đội viên kia không cam lòng nói: "Nghỉ ngơi có một ngày hai ngày như thế tôi thấy có khôi phục lại nổi đâu, chủ yếu là kiệt quệ về mặt tinh thần a! Rốt cuộc là nhiệm vụ gì, không thể kéo thêm hai ngày sao?"

Liễu Miện dừng một chút, nói: "Không thể, là nhiệm vụ khẩn cấp. Hộ tống tiến sĩ Âu Dương Thành của Phái thành lên thủ đô."

Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải im re ngồi ăn kế bên bỗng sửng sốt, Ôn Triệu Minh trực tiếp ngóc đầu dậy hỏi: "Âu Dương Thành? Vì sao lại kêu ổng lên kinh?"

Liễu Miện lắc đầu nói: "Đây là nhiệm vụ viện khoa học thủ đô tuyên bố, bảo chúng tôi phải mau mau hộ tống ông ta đi. Cụ thể là nguyên nhân gì, không có nói."

Ngụy Ly bảo: "Phỏng đoán dựa theo thân phận của đối phương, chắc là cần ông ta ở phương diện nghiên cứu khoa học."

Đường Húc Hải cùng Phó Sử Ngọ liếc nhìn nhau một cái, rất nhanh nghĩ đến sứ thép Âu Dương Thành chế tác. Toàn thế giới hiện chỉ có mình ông có thể tạo ra loại tài liệu kiên cố nhất này dưới tình huống không có thiết bị.

Trong chớp mắt Phó Sử Ngọ suy nghĩ rất nhiều, y cúi đầu nói với Đường Húc Hải: "Húc Hải, tôi muốn cùng bọn họ đi thủ đô."

Ôn Triệu Minh bên cạnh kinh ngạc nhìn y một cái, anh đè thấp giọng hỏi: "Anh đến thủ đô có chuyện gì?"

Đường Húc Hải nhìn nhìn anh, trả lời: "Trước đó anh không hay biết, thế lực sau lưng Liễu Miện bọn họ có quan hệ với quan viên phe Ngô tại thủ đô, bộ phận quan viên này là phân công quản lý các hạng mục khoa học, Sử Ngọ muốn tham dò tăm tích của cha mẹ cậu ta."

Phó Sử Ngọ có cơ hội tự nhiên muốn tìm kiếm song thân, cái này thì khỏi phải nói.

Ôn Triệu Minh lau miệng, bảo: "Tôi cũng theo các anh cùng lên kinh."

Phó Sử Ngọ nhịn không được khuyên: "Triệu Minh, anh không cần theo giúp tôi, ở lại Phái thành tọa trấn là được."

Ôn Triệu Minh lắc đầu nói: "Anh hiểu lầm, tôi cũng không chỉ vì anh. Một mặt là tôi có người rất quan trọng đang ở thủ đô, muốn đi tìm. Mặt khác là đoạn thời gian kế tiếp Phái thành cũng chỉ củng cố và kiến thiết, không có chuyện gì lớn. Ngược lại là bên thủ đô, chúng ta cũng nên đi phát triển một chút."

Phó Sử Ngọ nghe vậy trong lòng mới an ổn.

Đường Húc Hải quay đầu hỏi Liễu Miện: "Chúng tôi cũng muốn lên kinh, tổ trưởng Liễu có ngại cùng đồng hành không?"

Liễu Miện cười cười nói: "Cầu còn không được, có các anh đi chung, hệ số an toàn rất cao."

Nếu quyết định muốn cùng tiến kinh, Liễu Miện tất nhiên cũng không thể sốt ruột đi liền, mà là chờ thêm một ngày.

Long Cốt còn cần dàn xếp và bố trí một số chuyện, cho Ôn Triệu Minh chút thời gian. Dù sao đi đường bộ, thủ đô cách Phái thành cũng rất xa, qua lại một chuyến cũng mất cả tháng.

Lần này đi thủ đô, vừa là tìm người, cũng là khai thác cơ hội phát triển. Nhưng dù sao phân bố thế lực thủ đô đã rất vững chãi, các quan hệ rắc rối phức tạp bọn họ cũng không biết. Ôn Triệu Minh xuất phát từ thận trọng, mang lên 2/3 Long Cốt lên kinh.

Mà người bị để lại chủ yếu có tác dụng gây kinh sợ cùng phụ trợ, chuyện chủ quản đại cục thì giao cho Chu Vĩ Hoa nghiệp đoàn Bình Nam phụ trách.

Chu Vĩ Hoa phát triển thì không được, kêu hắn trông coi nhà cửa thì dư sức.

Ôn Triệu Minh bận rộn an bài việc này, Phó Sử Ngọ tận chức tận trách bắt đầu chuẩn bị đồ để lên kinh. Mấy chiếc xe cải tiến là phải lái theo, còn có mấy thứ cần dùng và đồ ăn trên đường đi.

Kỹ năng cải tiến máy móc của Lưu Hoằng đạt điểm max, trực tiếp dỡ mấy chỗ ngồi chật hẹp trong thiết giáp xuống, trang bị tới mấy tấm kim loại trong không gian hữu hạn. Vừa có thể ngồi, buổi tối lại có thể trực tiếp đi ngủ trên đó.

Đương nhiên đội phó Đường tuyệt đối sẽ không ngủ trên cái tấm kim loại chật hẹp kia, so với nghẹn khuất nằm như đang đi xe lửa. Còn không bằng ôm Sử Ngọ nhà hắn cùng đi ngủ trong túi nha!

Phó Sử Ngọ có vẻ khẩn trương hơn bất cứ người nào, cả ngày bận rộn xoay quanh. Không chỉnh lý thì là kiểm tra, chân đều không ngừng lại phút nào.

Đường Húc Hải mò mãi mà không trúng ai kia rốt cục không thể nhịn được tóm lấy người ta, ép vào một góc bí mật trong đình viện số 7.

"Cậu rốt cuộc cứ nháo nhào lên làm gì vậy?" Đường Húc Hải bất đắc dĩ nhìn y: "Lão Ôn đã chuẩn bị một số lớn điểm số công tín, thiếu cái gì đến đó trực tiếp mua không được sao."

Phó Sử Ngọ ngại ngùng đẩy đẩy kính, nói: "Có câu ở nhà tiết kiệm, ra đường mang tiền. Tôi chuẩn bị nhiều chút đồ dùng trên đường cho chắc."

Đường Húc Hải trực tiếp ôm lấy y không cho nhúc nhích: "Khỏi cần! Chúng ta lúc trước cũng từ Vân thành chạy nạn tới, đi thủ đô tuy phải mất nửa tháng, nhưng mang quần áo thức ăn đều đủ hết. Hơn nữa cho dù đi nửa đường hết đồ ăn, hiện tại thời tiết ấm áp, động vật chạy vèo vèo ngoài kia. Đủ cho chúng ta ăn rồi. Cậu phải bình tĩnh một chút, biết không?"

Phó Sử Ngọ thẹn thùng nhìn nhìn hắn, quay mặt đi nói: "Tôi đã nhiều năm không gặp cha mẹ, chỉ cần nghĩ đến lần này có thể gặp trực tiếp họ, mà không phải thông qua máy tính nữa, tôi liền hưng phấn mà khẩn trương. Không làm cái gì cả người như muốn nổ tung ấy."

Đường Húc Hải trong chớp mắt đặc biệt đố kỵ với cha Phó mẹ Phó có thể làm cho Phó Sử Ngọ kích động như vậy.

Hắn cúi đầu trực tiếp cắn lấy môi Phó Sử Ngọ, đặt y lên tường, dùng thân thể của mình chặn lấy người y. Đường Húc Hải to con hơn Phó Sử Ngọ một vòng, hắn phủ lên y như vậy, Phó Sử Ngọ chỉ có thể giãy giụa thở dốc, trốn cũng trốn không thoát.

"Nha nha…" Phó Sử Ngọ bị hôn đến thở không ra hơi, chỉ có thể phát ra tiếng nức nở đáng thương.

Đường Húc Hải không chỉ đè lên người y, còn không ngừng cọ tới cọ lui, cọ đến Phó Sử Ngọ cả người lửa nóng, mồ hôi rơi như mưa.

Đường Húc Hải buông môi ra, không có hảo ý nói: "Nếu cậu không bình tĩnh xuống được, không bằng chúng ta làm chút gì có thể tiêu hao phần lớn thể lực đi. Tôi đảm bảo trước khi lên đường cậu chịu yên liền."

Mắt kính của Phó Sử Ngọ bị hắn cọ lệch, há mồm từng ngụm từng ngụm thở dốc, giãy giụa đẩy cơ thể nặng trịch của hắn ra, Đường Húc Hải rũ lòng từ bi tránh ra, Phó Sử Ngọ hít sâu mấy hơi.

Y nuốt nước bọt cho thuận cổ họng, nói: "Không, không cần. Tôi tỉnh táo rồi, thật đó!"

Ngày hôm sau là phải xuất phát, nếu lúc này phát sinh cái gì, Phó Sử Ngọ có thể dự đoán được cảnh tượng dọa người lúc đó. Y khẳng định sẽ để lộ dấu vết, bị người ta giễu cợt chết mất.

Vẫn luôn không có cơ hội tiến thêm một bước, không phải hai người không muốn mà là thời cơ không cho phép. Đối với hai thằng đàn ông cơ thể tâm hồn đều đã trưởng thành như họ mà nói, một khi khai trai nhất định sẽ lửa gần rơm bùng cái phát hỏa.

Phó Sử Ngọ nhìn thế nào cũng thấy lấy cái cơ thể của mình đè không nổi đối phương, nghĩ đến hậu quả phải gánh chịu, lập tức khiến Phó Sử Ngọ vẫn luôn kích động chóng mặt lãnh tĩnh lại liền .

Y mới không cần mang thương ra đi, trên đường đi cứ xóc nảy hoài, đây không phải tìm đường chết sao?

"Thật sự không cần?" ánh mắt Đường Húc Hải sâu thẳm còn hơn mắt sói, Phó Sử Ngọ liều mạng gật đầu.

Đường Húc Hải tiếc nuối chậc một tiếng, ôm Phó Sử Ngọ lại cạ cạ cạ cạ một hồi lâu mới chịu buông ra. Cả gương mặt Phó Sử Ngọ đều bùng cháy, hắn tại sao có thể cầm thú như vậy? ! Đây là giữa ban ngày ban mặt a!

Đũn quần ướt sũng không thoải mái, Phó Sử Ngọ bỏ Đường Húc Hải vẻ mặt thỏa mãn qua một bên chạy vội về phòng của mình. Chỉ để lại Đường Húc Hải ở đó vẻ mặt nghiêm túc tự hỏi, trên đường đi có nên chuẩn bị thêm mấy cái quần lót không ha.

Thấp thỏm bất an lo người khác phát hiện bọn họ làm chuyện xấu hổ mất thể diện bạo biểu này, Phó Sử Ngọ xị mặt ăn cơm chiều liền trốn trở về phòng.

Cài đồng hồ báo thức xong, Phó Sử Ngọ bò lên giường. Trước khi đi ngủ, y còn cân nhắc nên làm thế nào tìm kiếm manh mối của cha mẹ, kết quả cái bản mặt của Đường Húc Hải đột nhiên chạy bậy bạ vào.

Chưa từng nghĩ đến chỉ cọ tới cọ lui là có thể thân tâm sung sướng như vậy, Phó Sử Ngọ cứ lật qua lật lại như bánh nướng áp chảo, thẳng đến qua 12h mới mơ mơ màng màng mà ngủ.

Đứng trên con đường người xe nhốn nháo, Phó Sử Ngọ mờ mịt. Lúc này sao lại có con đường phồn hoa thế này chứ?

Sau đó y liền ý thức được, có lẽ y đang nằm mơ.

Nghĩ như vậy, ý thức của Phó Sử Ngọ bỗng nhẹ nhàng đi, y quan sát hoàn cảnh chung quanh. Cư nhiên là Vân thành.

Nhìn nhìn lại bản thân, vẻ mặt ngây ngô, mặc đồng phục cắp cặp sách. Phó Sử Ngọ giật mình, là y của thời trung học đây mà.

Tuy trong nhà có bảo mẫu dọn dẹp vệ sinh, mỗi bữa đúng giờ nấu cơm, chuẩn bị quần áo vừa người cho y. Nhưng một ít đồ dùng học tập đều là Phó Sử Ngọ tự đi mua .

Phó Sử Ngọ đứng đó nhìn, y của thời trung học đi vào siêu thị chọn một ít đồ tại khu văn phòng phẩm.

Thiếu niên Phó Sử Ngọ đeo chiếc mắt kính tơ vàng, thấp đầu chăm chú nhìn bút dạ quang đủ màu trong tay, Phó Sử Ngọ bàng quan nghĩ, chắc y chỉ dùng để đánh màu trọng điểm thôi?

"Sử Ngọ?" Một giọng nói trong trẻo dễ nghe vang lên.

Phó Sử Ngọ nghi hoặc quay đầu nhìn lại. Một nữ sinh mặc một bộ đồ lông xù liền thân tuyệt đẹp, chân mang đôi giày da trắng, chân là chiếc quần bó sắc sậm, đang vẻ mặt mừng rỡ nhìn y.

Cô bé kia rất đẹp, tóc vừa thẳng vừa đen xỏa ngang bờ vai, khi cười rộ lên đôi mắt cong lại.

"..." khoảng khắc nhìn thấy cô, Phó Sử Ngọ kích động, một cái tên ngay bên miệng cứ lăn qua lăn lại, nhưng làm thế nào cũng không kêu ra nổi.

Cô gái mấy bước đã chạy ào tới, cực kì thân quen ôm lấy cánh tay y, mừng rỡ phấn chấn nói: "Tìm được cậu rồi nha! Vốn là đến trường tìm cậu, nhưng ai biết mấy cậu hôm nay nghỉ tiết sáng chớ. Để tụi này tìm hơn nửa ngày đó nghen, thiệt là tốn thời gian mà. Có biết lần này chẳng qua là đúng dịp đi ngang qua đây, kéo ra chút thời gian gặp cậu cũng không dễ đâu đó."

Mắt Phó Sử Ngọ không chớp mắt cái nào nhìn cô, cảm nhận được ấm áp cùng vui sướng đến từ tận đáy lòng.

Miệng y đóng đóng mở mở, nhưng cái tên của đối phương lại không thốt ra được, y ảo não đập đập đầu mình.

Cô gái lại không thèm để ý lôi kéo tay y, bước nhanh đi tới: "Nhanh lên!"

"Còn chưa có tính tiền!" Phó Sử Ngọ nghiêm túc giơ đống dạ quang đủ màu trong tay lên.

Cô gái lấy ra một tờ tiền, lúc chạy qua quầy thu ngân nhét vào tay thu ngân viên: "Tính tiền!"

"Chưa quét giá mà!" Phó Sử Ngọ vội la lên.

Cô gái quay đầu lộ ra một nụ cười sáng bừng: "Không sao, cô ấy biết tự xử mà !"

Phó Sử Ngọ kỳ quái quay đầu, phía sau không một ai trong siêu thị không ngơ ra đứng ngẩn người, thu ngân viên nắm chặt tiền trong tay biểu tình càng đờ đẫn.

Hoang mang chỉ trong chớp mắt, xoay đầu lại, Phó Sử Ngọ đã bị người ôm lấy.

Cậu bé ôm lấy y cao hơn y một chút, mặc một chiếc áo gió vừa người lại thời thượng, tóc cũng rất model, ngọn tóc có một chút xoăn lại.

"Sử Ngọ! Nhớ cậu muốn chết luôn nha!"

Phó Sử Ngọ giương mắt nhìn lại, cậu bé đứng phía sau có vẻ thực điềm đạm, đang nhìn y mỉm cười: "Cậu gần đây khỏe không?"

Thực tự nhiên, Phó Sử Ngọ nói: "Tớ rất khỏe."

Môi cậu bé điềm đạm run lên một cái, có vẻ mang đầy tâm sự.

Cậu bé ôm lấy y đã buông Phó Sử Ngọ ra, cú cho cô bé kia cái cốc: "Chị hai làm gì mà gấp vậy, bị chụp trúng thì làm sao hử?"

Cô gái cười hì hì, nói: "Tớ biết cậu sẽ không để cameras chụp trúng tụi này mà ~ "

Tức giận liếc xéo cô một cái, cậu bé quay đầu nói với Phó Sử Ngọ: "Lần này chỉ đi ngang qua thôi, thời gian có chút khẩn trương."

Phó Sử Ngọ thất vọng nhìn bọn họ, hỏi: "Không thể ở lại ăn bữa cơm sao?"

Cô gái cười cười, nói: "Không tốn thời gian thế này thì còn được."

Phó Sử Ngọ đáng tiếc giương mắt nhìn.

Cậu bé mặc áo gió hỏi y: "Sang năm cậu thi đại học rồi, gần đây học hành có mệt không?"

Phó Sử Ngọ lắc đầu nói: "Không mệt. Thành tích của tớ rất ổn định, chắc thi đậu trường tớ muốn học cũng không thành vấn đề đâu."

Cậu bé mặc áo gió khẽ cười, nói: "Thi không tốt cũng cốc thành vấn đề, chỉ cần cậu muốn học, nhất định có thể học mà."

Phó Sử Ngọ không hiểu ý của cậu, cậu bé điềm đạm liền đưa tay nhìn đồng hồ, thông báo: "Đến giờ rồi ."

Cô gái lập tức lộ vẻ lưu luyến: "Ai nha, lần này gặp mặt ít quá."

Cô tiến lên ôm lấy Phó Sử Ngọ, Phó Sử Ngọ cũng nâng bàn tay đang nắm bút dạ quang lên ôm lấy cô: "Tôi sẽ nhớ các cậu lắm, bảo trọng nha."

Cậu bé điềm đạm cay xè cánh mũi, nhịn không được tiến lên ôm hai người họ, cậu bé áo gió không muốn bị bỏ qua, trực tiếp choàng tay ôm trọn ba người.

"Bảo trọng nha…" Phó Sử Ngọ thì thào.

Cậu bé điềm đạm ngẩng đầu lên nhìn vào mắt y, trịnh trọng nói một câu: "Tạm biệt, Sử Ngọ."

Phó Sử Ngọ vẻ mặt hoảng hốt trong chớp mắt, lúc y lấy lại tinh thần thì đã đứng ở ngoài siêu thị, trong tay cầm cây bút y muốn mua.

Y kỳ quái quay đầu lại nhìn, thu ngân viên đang bỏ tiền vào tủ. Người trong siêu thị đang từng người chọn đồ mình muốn mua.

Nghĩ nghĩ một hồi lại nhớ hình như y đã tính tiền, Phó Sử Ngọ kéo cái cặp trên lưng bỏ cây bút dạ quang vào đó.

Đồng hồ báo thức vang lên, Phó Sử Ngọ mở choàng hai mắt, sờ sờ mái đầu.

Đây là ký ức của y? Nhưng sao y chưa bao giờ nhớ có chuyện này?

Phó Sử Ngọ hoang mang đánh răng rửa mặt, y nhìn chính mình trong gương. Cảnh trong mơ quá rõ ràng, rõ đến hiện tại y có thể chuẩn xác hồi tưởng lại quần áo trên người của từng người, và… than thể ấm áp khi ba người đó ôm lấy y.

Bọt nước trên mặt Phó Sử Ngọ chảy xuống, y cầm lấy khăn lau lau.

Ba thiếu niên thiếu nữ kia là bạn thời tuổi thơ của y sao?

Y căn bản là không nhớ lúc y học trung học có gặp lại bọn họ.

Phó Sử Ngọ cởi áo ngủ, mặc đồ tác chiến vào.

Trong mắt y hiện lên một ánh nhìn suy ngẫm, hay là y thật sự gặp họ, lại hoàn toàn quên mất đi?

110. Chương 110

Bởi vì có mối nghi ngờ này, thẳng đến xuất phát Phó Sử Ngọ vẫn còn thấy rối rắm.

Chẳng qua với cái bản mặt lạnh nhạt ngàn đời vô cảm của y, không ai phát giác nỗi lòng y đang ngổn ngang.

Bởi vì lần này Long Cốt xuất động cả trăm người, cho nên đoàn xe khổng lồ đến bất ngờ.

Trong đội ngũ đứng ở cửa thành tiễn đưa, tiến sĩ Tả mang theo vali vẻ mặt uất giận trừng Âu Dương Thành.

Phó Sử Ngọ không khỏi buông tâm sự của mình xuống, tò mò đi qua.

Âu Dương Thành lau lau mặt, bất đắc dĩ khuyên tiến sĩ Tả: "Tiểu Z, tôi đi một mình là được rồi. Cậu thật sự không cần theo tôi lên kinh. Bên Thủ đô chủ yếu là khai phá ứng dụng dị năng, không dính dáng đến chuyên môn của cậu. Cậu lên đó ăn không ngồi rồi thì thôi, còn không thể kiếm được nhiều tài nguyên như ở Phái thành nữa đó."

Tiến sĩ Tả vẻ mặt cao quý lãnh diễm: "Hôm nay anh có nói lủng cả trời, tôi cũng đi theo anh chắc rồi! Tôi vì anh cả bạn gái cũng đá luôn, anh dám bỏ tôi một mình chạy đến thủ đô xa xôi như vậy. Anh cho là hiện tại giống trước kia leo lên máy bay bay cái vèo là tới hả? Biết đâu xui xẻo, nói không chừng lúc tôi gặp lại anh đã già khụm rồi thì sao!"

Âu Dương Thành thật sự không dám phun tào tên này bị bạn gái đá là vì EQ- quá thấp, thế nhưng lúc ấy bạn tốt làm vậy đều vì mình, lời nói đâm chọt như vậy, ông tự nhiên sẽ không nói ra miệng .

Âu Dương Thành nói: "Sao vậy được chứ? Về sau nhất định sẽ càng ngày càng đỡ hơn, nói không chừng vài năm nữa alien sẽ bị quét sạch, đường hàng không sẽ khôi phục. Phái thành cách thủ đô có mấy tiếng là đến thôi."

Hiện tại có alien cấp 5 hoành hành trên không trung, cả những chuyến bay khoảng cách ngắn giữa các thành phố trong nước cũng đều bị tạm thời hủy bỏ .

Tiến sĩ Tả nói: "Thôi đi, tôi là nghiên cứu alien bộ tôi không biết hả? Alien cấp 6 xây tổ thành công, sau này chính là cục diện nhân loại giằng co với alien. Nếu muốn thanh lý alien triệt để, là phải dọn sạch hết đống ổ của chúng trước khi đẻ trứng mới được. Hơn nữa màn trời luôn không ngừng đưa alien xuống, muốn khôi phục trật tự bình thường, không mười năm tám năm thì đừng mơ tưởng! Chớ nói chi về sau loài chim bay sẽ càng ngày càng lợi hại, sinh vật dị năng xuất hiện cũng càng lúc càng lớn."

Nghe ông nói thế, người coi náo nhiệt chung quanh đều nhíu mày. Nếu nói ổng là mỏ quạ, nhưng cố tình người ta là khoa học gia, là có lý lẽ có căn cứ để phán đoán. Nhưng mà lời này quá đáng lo .

Liễu Miện lúc này mới ra mặt: "Vị tiến sĩ này muốn cùng đi, liền đi thôi. Tuy phương diện chủ công của thủ đô là nghiên cứu dị năng, nhưng đối với khoa học gia chuyên về sinh vật cũng rất hoan nghênh. Là vàng ở đâu cũng có thể sáng lên ."

Âu Dương Thành không có cách, chỉ có thể mang tiến sĩ Tả lên xe.

Đoàn xe trùng trùng điệp điệp sau khi chậm trễ nửa giờ, rốt cục chính thức xuất phát

Xem xong náo nhiệt của tiến sĩ Tả và Âu Dương Thành, Phó Sử Ngọ lên xe việt dã.

Lần này y cùng Đường Húc Hải, Ôn Triệu Minh ba người một xe, Miêu Gia thì lên thiết giáp, người khác mỗi đội thành một đơn vị, phân chia ngồi vào mấy chiếc xe khác.

Lên đường lần này trừ vũ khí đạn dược và xăng, vật tư gì khác Long Cốt cũng không mang theo.

Cảm tạ hệ thống kinh tế mới xây dựng, có thể giúp họ chỉ mang theo giấy thân phận liền có thể trực tiếp ra ngoài. Trong đoàn thể do dị năng giả biến dị giả và người thường tạo thành, giấy than phận đã từ từ thay thế được CMND. Chỉ có những dân chúng bình thường trên cơ bản không rời khỏi căn cứ mới tiếp tục sử dụng CMND đời đầu, chỉ cần xài điểm công là đủ.

Dọc đường, Phó Sử Ngọ nhìn thấy được chính là thảm thực vật càng thêm sum xuê, còn có các loại động vật hoang dại sinh trưởng tốt như bị chích thuốc kích thích.

Bóng dáng lũ động vật ngày trước chỉ có thể tìm thấy trong thâm sơn lão lâm giờ nhìn thấy khắp nơi, đàn lợn rừng trải qua kỳ giao phối ngắn ngủi, tha cả gia đình dòng họ không coi ai ra gì đi ngang qua con đường bị lấn chiếm càng ngày càng nhỏ dần.

Bộ đàm bên tai truyền đến tiếng của bên Tốn Tổ, bảo họ cố mà khắc chế, đừng trêu chọc lũ lợn rừng biến dị này. Bọn họ tuy không sợ nhưng sẽ làm trễ nãi thời gian.

Phó Sử Ngọ từ một phương diện khác cảm nhận được ý của câu nói đi một ngày đàn học một sàng khôn. Hệ sinh thái toàn địa cầu có thể nói đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất, ô nhiễm không khí rõ ràng biến mất không thấy, nhiệt độ cũng thấp hơn bình thường rất nhiều.

Ngày trước có lẽ giờ này đã phải mặc áo mỏng, nhưng mà bây giờ họ vẫn phải khoác áo ngoài.

Càng lên bắc thế núi càng hùng vĩ, địa thế cũng phức tạp, nhiệt độ cũng hạ thấp đi.

"Sao nhiệt độ bên này còn thấp vậy?" Phó Sử Ngọ nhịn không được hỏi.

"Cũng không sao, chắc chỉ lệch cỡ 10 ngày." Đường Húc Hải không thèm để ý: "Chờ đến thủ đô, chắc cũng không hơn nhiệt độ lúc chúng ta rời đi Phái thành là mấy."

Ôn Triệu Minh nhìn thảm thực vật hung mãnh mọc um tùm, có chút lo lắng nói: "Thảm thực vật sinh trưởng mạnh quá, nói không chừng sẽ khiến cho khí tượng thay đổi tiến vào kì tiểu băng hà mất."

Đường Húc Hải từ kính chiếu hậu liếc nhìn anh, nói: "Hạ nhiệt độ là nhất định, nhưng khẳng định không nhanh như vậy. Hơn nữa hiện tại chúng ta có dị năng giả, sẽ không giống lịch sử trở tay không kịp để đói chết quá nhiều người thế đâu."

Phó Sử Ngọ cảm thán: "Hoàn cảnh sau này đối với người thường mà nói càng khó để sinh tồn."

Ôn Triệu Minh nói: "Cũng không có cách nào, xem ra về sau công việc thích hợp cho người thường cũng chỉ có mấy ngành thủ công, nghiên cứu, văn học nghệ thuật linh tinh. Một ít công tác dã ngoại, bọn họ đảm nhiệm không nổi."

Ba người trên đường nói chuyện phiếm về vấn đề này thật lâu, thẳng đến giữa trưa dừng lại bắt đầu chuẩn bị cơm trưa.

Vốn là lấy cách bọn họ chạy đi như vậy, tốt nhất một ngày hai bữa, nhưng dù sao họ đã quen một ngày ba bữa rồi. Cách nhau quá xa đối với dị năng giả biến dị giả -hiện lượng cơm ăn tăng nhiều – như bọn họ đều là chuyện thực gian nan.

Trong đống thức ăn Long Cốt mang theo, có rất nhiều nét đặc sắc của Phó Sử Ngọ, thí dụ như rau dưa khô, bánh bột khô, còn có hạt nêm. Mấy thứ này tuy không tiện mang theo như dạng thức ăn nén, nhưng lại dễ nuốt hơn mấy cái kia nhiều, vị cũng ngon miệng.

Còn có đội viên ngứa tay chui vào rừng hai bên con đường, chỉ lát sau liền xách thỏ hoang chim trĩ đi ra, thậm chí còn có người khiêng ra một con hươu cái.

Đường Húc Hải không chút khách khí trực tiếp đi qua ăn ké, mang cái chân sau của con hươu về rồi quen thuộc mà xử lý, còn bảo Ôn Triệu Minh đốt lửa trực tiếp nướng.

Ôn Triệu Minh không lời gì để nói duỗi tay thả lửa cho hắn, Đường Húc Hải quay giá gỗ, còn chỉ trỏ kêu anh đốt cho đều vào.

Phó Sử Ngọ mím môi nhìn hai người, lén cười, bỗng ánh lửa bùng lên trong đôi mắt y.

Ánh lửa nọ lập tức khiến y hoảng hốt, Phó Sử Ngọ đột nhiên đắm chìm vào một kí ức chưa bao giờ có ấn tượng.

Một căn phòng trang hoàng thực xa hoa, đèn đều tắt hết. Cái bàn lớn tròn chỉ ngồi bốn người, giữa bàn đặt một bữa ăn khá phong phú, trước mặt Phó Sử Ngọ là một chiếc bánh kem.

Trên bánh cắm hai ngọn nến hình con số đang cháy, một cây là 2, một cây là 0. Trong phòng chỉ có chút nguồn sáng mờ nhạt như vậy.

Cô bé hôm trước y mơ thấy đã hoàn toàn biến thành một cô gái trưởng thành. Lần này cô mặc một cái áo phông mỏng manh, bên trong là chiếc áo lót bó sát, ánh mắt lấp lánh nhìn Phó Sử Ngọ, nói: "Chúc cậu sinh nhật 20 tuổi vui vẻ nha, Sử Ngọ."

Thanh niên tóc quăn ngồi đối diện giục: "Mau thổi nến đi."

Thanh niên điềm đạm thì nói: "Cậu muốn ước một điều ước không?"

Phó Sử Ngọ cẩn thận nghĩ nghĩ, nói: "Tớ hy vọng về sau mỗi lần sinh nhật đều có thể cùng ăn mừng với các cậu."

Lời nói vừa hết, ba người trẻ tuổi nhìn chăm chú vào y liền lộ ra các vẻ mặt bất đồng, cô gái nặn ra nụ cười miễn cưỡng, thanh niên điềm đạm lộ vẻ bi thương. Còn thanh niên tóc quăn thì hào khí nói: "Được nha, về sau chỉ cần có khả năng tụi tớ liền ăn mừng sinh nhật với cậu."

Phó Sử Ngọ chăm chú nhìn cậu, nói: "Hứa rồi đó."

Trên gương mặt anh tuấn của thanh niên tóc quăn nở ra nụ cười tươi trong sáng: "Hứa nha!"

Giống như chỉ là một việc nhỏ nhặt, ký ức sau đó chính là trực tiếp chạy về nhà, chỉ nhớ… để ăn mừng sinh nhật y hình như một mình chạy đi ăn một bữa thịnh soạn thì phải.

Phó Sử Ngọ lập tức ôm lấy ngực, Đường Húc Hải đang nướng thịt hoảng hồn, bỏ qua giá thịt không thèm quan tâm: "Sử Ngọ, cậu làm sao vậy? ! Không thoải mái hả?"

Đường Húc Hải đi tới ôm lấy bả vai y, Ôn Triệu Minh nhanh chóng bắt lấy giá gỗ đang quay loạn, ánh mắt lo lắng nhìn y.

Mặt Phó Sử Ngọ xanh lè, y nhìn nhìn Ôn Triệu Minh và người yêu đang quan tâm chăm chú nhìn y. Tuy hiện tại bên người y có người yêu bạn bè thân cận, nhưng vậy không có nghĩa là y sẽ không quan tâm bạn bè trước kia .

Tuy y căn bản không nhớ bọn họ là ai!

"Cậu rốt cuộc làm sao vậy?" Đường Húc Hải nóng nảy, trực tiếp ôm y vào ngực, Ôn Triệu Minh đi tới, bảo: "Để anh ta ngồi xuống."

Phó Sử Ngọ ngồi vào mặt cỏ bên cạnh, Ôn Triệu Minh sờ sờ trán y: "Anh có lạnh không? Có phải cảm sốt gì không?"

Phó Sử Ngọ bình tĩnh lại, nói: "Không có, tôi không phải cảm mạo. Chỉ là vừa rồi đột nhiên nhớ tới một việc."

Đường Húc Hải thở phào, ngồi xổm bên cạnh y, hỏi: "Chuyện gì làm cậu sắc mặt khó coi đến vậy thế?"

Phó Sử Ngọ tháo kính xuống, bóp bóp sóng mũi, Đường Húc Hải phản xạ có điều kiện nhìn quét chung quanh. Sau đó trừng Ôn Triệu Minh lần đầu tiên nhìn thấy "Mặt mộc" của y mà hơi kinh ngạc.

"Vừa rồi tôi đột nhiên nhớ tới một việc tôi căn bản không có ấn tượng." Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái, rũ mắt xuống, cảm xúc phức tạp nói: "Tôi nhớ tới lúc sinh nhật 20 tuổi, ba đứa bé trước kia xuất hiện trong mộng đã trưởng thành, cùng tôi ngồi trong một căn phòng giống như đã đặt trước để chúc mừng sinh nhật 20 tuổi của tôi."

Đường Húc Hải bất ngờ: "Sau đó cậu có gặp lại họ á? Ở đâu?"

Phó Sử Ngọ cười khổ: "Tôi không nhớ ở đâu, trọng điểm là tôi căn bản không nhớ tôi có trải qua chuyện này. Cứ y như tôi nằm mơ thấy vậy, đột nhiên đặc biệt rõ ràng liền nhảy ra. Đêm qua cũng vậy, không hề dự triệu liền mơ thấy hồi trung học họ xuất hiện trước mặt tôi. Mà tôi sau đó lại chẳng có chút ký ức nào."

Ôn Triệu Minh vẻ mặt ngưng trọng lên, anh cố hết sức dùng tay chống đất ngồi xuống, Phó Sử Ngọ đưa tay đỡ lấy anh.

"Có phải ảnh hưởng của chuyện làm anh quên đi lúc trước càng lúc càng mờ nhạt, tinh thần của anh càng ngày càng mạnh, anh cũng sắp nhớ hết ra mọi chuyện rồi không."

Đường Húc Hải giơ tay lên, nói: "Đây không phải trọng điểm. Trọng điểm không phải là sau khi rời khỏi nơi đó, những người này còn xuất hiện trước mặt Sử Ngọ, mà Sử Ngọ lại không nhớ lần nào hết sao? !"

Phó Sử Ngọ mày ủ mặt ê: "Tôi thật sự không có chút ấn tượng nào."

Ôn Triệu Minh trầm ngâm nói: "Tôi cho rằng lúc trước hạ ám chỉ tinh thần cho anh là khoa học gia sở nghiên cứu của cha mẹ anh. Nhưng dựa theo hai đoạn kí ức kia của anh, rất có thể người thôi miên anh lúc ấy chính là một trong ba người nọ!"

Đường Húc Hải cùng Phó Sử Ngọ hai mặt nhìn nhau.

Đường Húc Hải không thể tin được: "Không thể nào? ! Đó là chuyện của 20 năm trước, lúc đó bọn họ đều là con nít! Làm sao có thể có đại sư thôi miên nhỏ như vậy?"

Ôn Triệu Minh ý vị sâu sa nói: "Cũng không nhất định người này là đại sư thôi miên trải qua học tập hậu kỳ, nếu là trời sinh thì sao?"

"Trời sinh?" Não Phó Sử Ngọ kẹt máy .

"Ừm." Ôn Triệu Minh gật gật đầu nói: "Lúc trước tiến sĩ Tả từng nói, năng lực của anh là siêu năng lực. Là gien ẩn tiềm tàng trong anh, nếu không phải màn trời mang phân tử Nguyên đến gây nhiễm cơ thể anh, kích phát tiềm năng của anh, đời này siêu năng lực của anh cũng không thức tỉnh."

Đường Húc Hải gật đầu nói: "Ổng có nói qua, thì làm sao?"

Ôn Triệu Minh liếm môi một cái, có rung động cùng hưng phấn như đang vạch trần chân tướng: "Lúc đó đã có gien ẩn như Sử Ngọ, vậy có phải cũng có người gien hiện hay không? ! Ngay trong ba đứa bé đó! Mà siêu năng lực đó chính là thôi miên!"

Phó Sử Ngọ sửng sốt, Đường Húc Hải nhăn mày lại.

Phó Sử Ngọ một lát sau mới chậm rãi nói: "Rất có thể." Y bình tĩnh lại, dùng trí óc rõ ràng để hồi tưởng: "Nói vậy, lúc trước tôi ở lại trụ sở đó, rất có thể không là vì đi theo cha mẹ để làm việc. Mà là vì gien ẩn trong người tôi. Bằng không giải thích không thông, xác suất trong bốn người có hai người có gien siêu năng lực quá nhỏ ."

Đường Húc Hải nói: "Nói không chừng không chỉ hai đâu. Cả bốn luôn đó."

Phó Sử Ngọ lắc đầu nói: "Trong trụ sở không chỉ có 4 đứa tôi, mà có hơn hai mươi lận."

Ôn Triệu Minh sợ hãi hít mạnh một hơi: "Cư nhiên có nhiều đến vậy? !"

Đường Húc Hải ngưng trọng nói: "Khó trách cấp bậc bí mật của cha mẹ cậu cao vậy, cư nhiên mười mấy năm đều không gặp được bọn họ."

Ôn Triệu Minh suy nghĩ một lát rồi nói: "Mấy đứa nhỏ kia dựa theo tiêu chuẩn gì mà được chọn?"

Phó Sử Ngọ lắc đầu nói: "Không biết."

Đường Húc Hải nâng đầu, bảo: "Nghĩ vậy thật quá rung động. Lúc đó, trong nước ta cư nhiên có nhiều siêu năng lực giả như vậy, còn giấu hay đến mức không lộ chút tin tức nào nữa chứ." cấp bậc của đội hắn cũng không thấp, nhưng hắn cư nhiên chút tiếng gió cũng chưa từng nghe qua.

Ôn Triệu Minh ôm tay, đặt cằm lên đó, nói: "Chuyện thế này bất kể là nước nào cũng sẽ canh phòng nghiêm ngặt tử thủ giữ bí mật?"

Đường Húc Hải nhìn về phía Phó Sử Ngọ nói: "Cũng khó trách trí nhớ của cậu sẽ bị phong lại, chuyện cơ mật như vậy nếu không cho cậu quên sạch sẽ, ai dám để cậu làm một người bình thường đi học, đi làm vậy chứ."

Phó Sử Ngọ buồn bã nói: "Giờ tôi đại khái hiểu được, tôi là bởi vì gien ẩn, không thức tỉnh siêu năng lực được mới bị đuổi đi."

Phó Sử Ngọ cực kì suy sụp, Ôn Triệu Minh cũng không biết nên an ủi y thế nào. Đường Húc Hải lại dựa sát qua ôm cổ y, nói: "Nếu cậu không rời khỏi nơi đó, đời này chúng ta sao có cơ hội gặp nhau chứ?"

Phó Sử Ngọ lập tức cười. Sau đó nói: "Anh nói đúng, nếu không rời khỏi đó, chúng ta sẽ không gặp được nhau."

Đường Húc Hải mặt dày mày dạn nói: "Đúng không, nếu không gặp được tôi, cậu sẽ tiếc nuối đến chừng nào a?"

Thương cảm "Các bạn nhớ rõ y, mà y lại không nhớ ra ai hết" trong lòng Phó Sử Ngọ lập tức bị hắn chọc đến không cánh mà bay.

Phó Sử Ngọ đặt mắt kính lên mắt, che dấu ý quẫn, nói: "Ai lại đi mèo khen mèo dài đuôi như vậy chứ ?"

Ôn Triệu Minh cũng dùng mắt liếc hắn một phát, trên mặt trắng trợn viết "Có thể biết xí hổ một chút được không?" .

Hiểu ra việc này, Đường Húc Hải tiếp tục nướng thịt.

Ba người vừa ăn vừa nói.

Ôn Triệu Minh nói: "Anh hiện tại chậm rãi phá tan những ám chỉ tinh thần đó, kí ức hồi tưởng được cũng sẽ càng ngày càng nhiều. Nói không chừng chưa đến thủ đô, có thể nhớ ra căn cứ của các anh ở đâu rồi."

Phó Sử Ngọ miệng nhai đồ ăn, nuốt xuống, uống miếng nước, sau đó mới lên tiếng: "Chưa chắc, lúc tôi đi còn nhỏ quá. Nhỏ như vậy chưa chắc có thể nhớ ra đang ở đâu."

Đường Húc Hải cũng gật đầu, nói: "Sử Ngọ từ bé đã ở đó, chưa từng rời đi lần nào. Đột nhiên bị mang đi, chưa chắc có thể nhớ ra."

Ôn Triệu Minh thì nói: "Nếu là ký ức bình thường không chừng sẽ quên. Nhưng Sử Ngọ là vì thôi miên mới quên, hiện tại theo ký ức hồi phục, nói không chừng thật sự có thể nhớ tới."

Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính: "Cho dù nhớ ra, bọn họ hiện tại cũng không ở đó a."

"Sử Ngọ." giọng Hollande đột nhiên vang lên, dọa ba người nhảy dựng.

Hollande bưng một đĩa thịt thỏ, vô tội nhìn bọn họ.

Hắn giơ tay nói: "Đây là thịt thỏ tôi mới nướng, chia cho các anh nếm thử."

Trong đĩa của Hollande là ba miếng thịt thỏ nướng nhìn cực kì mê người.

Ôn Triệu Minh hữu lễ nói lời cảm tạ: "Cám ơn."

Phó Sử Ngọ ngại ngùng nói: "Cám ơn, anh ăn chưa?"

Hollande cười ôn hòa: "Còn chưa, mới nướng xong liền mang cho các anh."

Phó Sử Ngọ a một tiếng, Ôn Triệu Minh yên lặng gắp một miếng vô bát của mình. Đường Húc Hải nghiến răng nghiến lợi, nhưng để không cho Hollande viện cớ mà ở lì tại đây, hắn vẫn nhận cái đĩa gạt hết hai miếng còn lại vào tô của mình. Sau đó cắt một khối thịt nướng để lại vào đĩa.

Đường Húc Hải ngoài cười trong không cười nói: "Đây là thịt tụi tôi nướng, anh có thể thử nha."

Hollande cực kì có phong độ nói lời cảm tạ, sau đó nhận đĩa rời đi.

Tuy Hollande buông tha ý theo đuổi Phó Sử Ngọ, nhưng hắn vẫn luôn không tồi với y, thường sẽ chia sẻ một ít thứ cho y.

Phó Sử Ngọ không tiện từ chối ý tốt của người khác, chỉ có thể nhận. Đường Húc Hải cũng không muốn làm hành động không độ lượng đến mức trực tiếp tới cửa chỉ vào mũi đối phương nói: Đừng có mà tiếp cận Phó Sử Ngọ nữa. Dù sao họ vẫn là quan hệ cấp trên cấp dưới, không có khả năng không gặp mặt.

Đường Húc Hải bực mình, Phó Sử Ngọ lấy lòng gắp cho hắn một khối thịt.

Suốt con đường, Phó Sử Ngọ cứ vô ý thức nhớ tới một ít kí ức vụn vặt, mà đa số đều là tình cảnh sau trung học, thậm chí xuyên suốt kiếp sống đi làm của y.

Thế nhưng cân nhắc lại kĩ, những năm gần đây số lần họ gặp mặt kỳ thật cũng không nhiều, căn bản không vượt qua mười đầu ngón tay.

Phó Sử Ngọ nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi, trưa nắng nóng ngồi trên chiếc xe chạy lắc lư, cứ khiến người ta mệt mỏi muốn ngủ.

Trên đường đi có hình ảnh vệ tinh của Miêu Gia kiểm tra, đôi khi y cũng phân hình, tuy có gặp triều alien và động vật thực vật dị năng, nhưng đều hữu kinh vô hiểm né thoát được.

Phó Sử Ngọ cách mỗi mấy phút sẽ phân hình một lần, y sẽ không kéo dài, chỉ tần suất như vậy cũng có thể đạt tới tác dụng báo động trước.

Phó Sử Ngọ lại lần nữa mở cảm quan ra, phân hình phạm vi cực hạn y có thể đạt tới, tình cảnh cuối tầm nhìn lại lập tức làm lòng y lộp bộp.

Phó Sử Ngọ lập tức ngồi thẳng người, Đường Húc Hải đang lái xe sắc bén nhìn y: "Xảy ra chuyện gì ?"

Phó Sử Ngọ không kịp nói với hắn, trực tiếp nắm bộ đàm lên nói: "Tổ trưởng Liễu!"

Không mất vài giây, Liễu Miện bên kia bộ đàm hỏi: “Làm sao vậy?”

Phó Sử Ngọ quát: “Sơn cốc phía trước có mai phục!”

Liễu Miện trầm mặc một chút , hỏi lại:”… Là con người?”

Phó Sử Ngọ trầm thấp ừ một tiếng: “Bọn họ có hỏa lực đạn dược, chắc cũng có dị năng giả. Số lượng đại khái gần năm trăm.”

Liễu Miện cười lạnh một chút: “Thiệt là coi trọng tôi nha ~” hắn dừng một chút, nói: “Đoàn xe đừng có ngừng, các đơn vị đều chuẩn bị chiến đấu.”

Phó Sử Ngọ nói: “Xe của Âu Dương Thành họ có cần đi sau không?”

Liễu Miện nói: “Anh thật chu đáo. Tôi sẽ an bài, chúng ta tương kế tựu kế đi!”

Xe của Âu Dương Thành và tiến sĩ Tả chậm rãi giảm tốc, dừng ở vị trí cuối cùng.

Ngụy Ly thò tay vào túi lấy ra một sấp giấy vàng, ngón tay vuốt ký hiệu trên đó một lần, bụi sáng lập tức bay ra tung tóe, rồi tản ra, im hơi lặng tiếng bao phủ đoàn xe trước sau.

Ngụy Ly giương mắt nhìn Liễu Miện, nói: “Một tấm chắc có thể chịu được một sóng công kích.”

Liễu Miện nguy hiểm cười một cái: “Một sóng là đủ rồi! Dám tính kế anh mày, chuẩn bị lãnh hậu quả đi!”

Đoàn xe không chút giảm tốc chạy vào sơn cốc, cứ như nai con ngơ ngác tự động chui vào trong bẫy.

Chỉ huy lũ người phục kích vung tay lên, “Rầm rầm rầm” một trận nổ kịch liệt vang lên, sơn cốc lập tức cát bay đá chạy, bụi mù đầy trời.

Chờ dư chấn vụ nổ tán đi, chỉ huy gầm nhẹ vào vô tuyến một tiếng: “Xông lên đi! Không để lại thằng nào! ! !”

Hai bên sơn cốc lao ra mấy trăm tên võ trang đầy đủ, đằng đằng sát khí lao về hướng đoàn xe.

Nhưng chờ chúng không là ngựa xe bị nổ tung, lão nhược bệnh tàn, ngược lại là tinh binh cường tướng sẵn sàng đón địch, đột nhiên bạo khởi.

111. Chương 111

Lần trước bị Lôi Đình Phong Vân mai phục, Long Cốt liền cực kì ghét loại đánh lén im hơi lặng tiếng thế này. Vèo vèo vèo từ trong xe xông ra, các hệ dị năng ầm ầm ầm bay tung ra.

Cũng không biết đối phương là phấn khởi hay kinh hách, súng trong tay bùm bùm liền phun lửa.

Mắt Phó Sử Ngọ phát lạnh, từ cửa xe nhảy xuống lăn một vòng tại chỗ, một gối khụy xuống, nhanh tay lấy súng năng lượng ra.

Đạn năng lượng xanh lè đan xen hỏa hoa vàng chóe cấu thành một bữa tiệc thị giác. Mắt Phó Sử Ngọ chớp cũng không chớp một cái, kẻ thù trong tầm nhìn từng tên từng tên trúng đầu. Chờ người phụ cận đều bị dọn sạch, y đứng lên, tung cả hai tay lên, vừa đi vừa bắn. Cũng chỉ mình y đã xử hết trăm tám mươi người.

Mà lúc này, Đường Húc Hải mới khiêng đại kiếm lười biếng từ trên xe bước xuống.

Cự kiếm trong tay to hơn người không biết bao nhiêu lần thật khiến lòng người kinh sợ, vung lên còn có thể nghe tiếng “vút” sắc lẽm như xé gió.

Kéo thanh kiếm vung mạnh một cái, Đường Húc Hải than tở: “Cậu phải chừa chút cho người khác nữa chứ.”

Phó Sử Ngọ quay đầu lại, rũ tay xuống, môi nhếch lên cười, tay còn lại làm tư thế mời.

Trên chiến trường, y lại khí định thần nhàn, tự tại thong dong như vậy. Lập tức kích thích lòng Đường Húc Hải sôi trào, hận không thể ôm lấy cổ y hung hăng hôn, hôn đến mắt y đỏ lên, thở hồng hộc dùng đôi mắt ướt sũng nhìn mình.

Đường Húc Hải liều mạng kiềm chế, phát tiết xúc động dục cầu bất mãn lên đám người không biết sống chết mà đánh lén này.

Đường Húc Hải đạp mạnh đôi giày dã chiến, lưu lại một tàn ảnh ngay tại đó, người liền trực tiếp vọt vào. Cự kiếm quét ngang, một đợt tiếng xương gãy vang lên bao phủ tiếng rú đau đớn cũng theo đó mà xuất hiện.

Bản thân Đường Húc Hải đã đủ cao to, hơn nữa trong thân thể hắn có chứa kim loại, lấy thân tông một phát vào người cũng chẳng khác gì bị xe hơi trực tiếp đụng trúng. Thanh kiếm khổng lồ cộng thêm sức mạnh khủng khiếp kia, đối chiến với hắn cũng không thể gọi là giao thủ, mà là đơn phương nghiền áp.

Trên thân kiếm ánh bạc nhuốm máu loãng nhỏ xuống mặt đất, Đường Húc Hải hai tay cầm kiếm, như một pho tượng chiến thần.

Liễu Miện tựa vào cạnh xe, mắt thấy hắn còn không ra mặt, không chừng chúng đều bị giết sạch không còn một mống, hắn lúc này mới nhẹ nhàng bay lên, vọt tới mục tiêu đã định rồi xách gã từ nhóm người ra.

Chỉ huy trận phục kích không thể đoán được mai phục vốn là nắm chắc lại biến thành tan tác không chịu nổi một đòn như vậy, cả cơ hội chạy cũng không có, những người này căn bản không chút nương tay, nếu không phải gã bị Liễu Miện xách ra từ hỗn chiến, thì đã trực tiếp chết vào giết chóc chi vũ của Đường Húc Hải rồi.

Mặt Chỉ huy xanh lè, bị Liễu Miện ném đi, lảo đảo một chút mới đứng vững. Gã đứng thẳng lưng, mím môi nhìn Liễu Miện.

Liễu Miện nghiêng nghiêng đầu nhìn gã, Ngụy Ly ngồi trong xe không động, lúc này xuyên qua cửa sổ lãnh tĩnh nhìn Liễu Miện thẩm vấn tù binh.

"Anh biết tôi muốn hỏi gì mà. Cho nên, nói hết mấy chuyện anh biết ra đi."

Chỉ huy cười thảm một tiếng, coi như bình tĩnh nói: "Thu nhân tiền tài dữ nhân tiêu tai, tài nghệ không bằng người tôi thua. Muốn giết muốn chém tùy tiện, nhưng ép tôi bán cố chủ là không có khả năng ."

Liễu Miện từ chối cho ý kiến, nâng cằm hếch mũi nhìn người: "Diễn cũng vô dụng. Cố chủ? Tiền tài? Hừ hừ ~ bộ nghĩ tác phong quân nhân tiêu chuẩn của đám người các anh rành rành thế mà tôi nhìn không ra á."

Chỉ huy nuốt khan một cái, gắng gượng nói: "Anh nhầm rồi, chẳng qua chúng tôi huấn luyện nghiêm chỉnh mà thôi."

Liễu Miện đi một vòng quanh gã, cúi đầu nhìn nhìn quần áo trên người gã, khen: "Không tồi, còn biết chuẩn bị đồ diễn luôn, đạo cụ đầy đủ ha."

Chỉ huy không được tự nhiên dịch động một cái.

Liễu Miện chuyển tới phía trước gã, đứng lại nói: "Kỳ thật anh không nói tôi cũng biết, đơn giản chỉ có vài người có thể dùng lực lượng quân đội, đoán một cái là ra ngay."

Mắt chỉ huy lóe lóe, miệng mím chặt hơn.

Đôi mắt Liễu Miện lạnh lại, những cành liễu ngưng tụ thành kích cỡ cổ tay sét đánh không kịp bưng tai đâm vào ngực gã.

Chỉ huy không dám tin nhìn hắn, gã cho rằng đối phương sẽ không giết gã, sẽ giữ gã lại mang về thủ đô. Tính sai rồi…

Ánh mắt chỉ huy chậm rãi mất đi ánh sáng, ngã oạch xuống đất.

Liễu Miện rút cành ra, vung máu cho sạch sẽ rồi biến mất không thấy.

Mày Ngụy Ly cau lại: "A Miện, anh thật sự biết là ai sao? Vì sao không để người sống đưa đến thủ đô. Giết như vậy, tin tức gì cũng mất rồi."

Liễu Miện bình tĩnh nói: "Gã sẽ không nói thật, hiện tại thủ đô thế cục quá loạn, gã đang muốn quấy nước cho đục. Mang về lại càng phiền toái, nếu bị gã như chó điên cắn bậy, ngược lại sẽ gây nên càng nhiều ngờ vực vô căn cứ."

Ngụy Ly đau đầu đỡ trán: "Chướng khí mù mịt, phiền toái chết!"

Liễu Miện mỉm cười, xoay người tựa vào cửa xe: "Ai cũng không muốn như vậy, nhưng cũng không ai muốn bỏ qua ích lợi tới tay."

Liễu Miện khẽ thở dài, nhìn lên không trung xanh thẳm.

Đường Húc Hải đi tới, cự kiếm trong tay thong thả biến mất, hắn nhíu mày nhìn cái xác trên đất: "Đánh lén chúng ta là ai?"

Liễu Miện không thèm để ý khoát tay, nói: "Là nhằm vào chúng tôi, ai làm trong lòng tôi cũng biết. Đại khái là người phe Hoắc chỉ thị ."

Phó Sử Ngọ cắm súng năng lượng vào túi đeo, hỏi: "Vì sao phục kích chúng ta?"

Ngụy Ly nói: "Chắc là không muốn tiến sĩ Âu Dương Thành vào kinh."

Phó Sử Ngọ suy nghĩ sâu xa, sau đó hỏi: "Hạng mục nghiên cứu tiến sĩ Âu Dương tham dự sẽ ảnh hưởng đến cục diện chính trị?"

Liễu Miện kinh ngạc nhìn y: "Anh nghĩ ra rất nhanh a."

Phó Sử Ngọ ngại ngùng đanh mặt, Đường Húc Hải hết sức tự nhiên thò tay qua khoác lên vai y, nói: "Nếu không phải vậy, khoa học gia có cái gì đáng để đánh lén chớ."

Liễu Miện nói: "Bây giờ còn chưa xác định, trở lại thủ đô sẽ biết."

Nếu không phải sợ xác của năm trăm người nuôi béo alien, thật muốn để chúng phơi thây hoang dã, nuôi dã thú. Coi như là làm chút cống hiến cho thiên nhiên đi.

Tất cả thi thể bị chồng chất thành đống, vũ khí đạn dược bị lấy đi, mấy dị năng giả hỏa hệ ném hỏa cầu lên, tiểu đội phục kích này liền biến thành tro tàn.

Đoàn xe tiếp tục ra đi, Phó Sử Ngọ Đường Húc Hải Ôn Triệu Minh đối mặt với tình huống sắp gặp phải, càng thêm thận trong.

Phó Sử Ngọ có rất nhiều nghi hoặc với cục diện thủ đô, nhất là phe Ngô và phe Hoắc đang kịch liệt tranh đấu, đáng tiếc Liễu Miện hình như có kiêng dè gì đó, không chịu giảng giải cho bọn họ.

Miêu Gia tìm tòi một phen trên diễn đàn tiêu điểm, tin tức có liên quan đến hai phe này bị quản lý thực nghiêm khắc, rất mờ mịt khó lường.

Cả Ôn Triệu Minh cũng ủ rũ, nói: "Thôi bỏ đi, binh tới thì đánh nước tới đất chặn."

Phó Sử Ngọ bảo: "Tóm lại đến lúc đó chúng ta cẩn thận chút là được."

Ôn Triệu Minh nâng mặt lên, nói: "Hiện tại chúng ta tương đương bị gán vào phe Ngô, nhưng ai biết hành động của phe Ngô này có hợp tâm ý của chúng ta không, đến lúc đó mới phát hiện không ổn còn không bằng ngay từ đầu không thâm giao."

Đường Húc Hải nói: "Cùng lắm thì sau khi vào kinh không cần tiếp xúc với bọn họ, đánh thăm dò rồi tính."

Vài ngày sau, đoàn xe của họ từ con đường xóc nảy hư hao chạy vào đường nhựa bằng phẳng.

"Chu choa ơi ~ đường này xây không tồi nha." Đường Húc Hải cảm thán một tiếng.

Phó Sử Ngọ cúi đầu nhìn thoáng qua nền đường bằng phẳng rộng rãi dưới chân, ngẩng đầu nhìn không giới hạn kéo đến đường chân trời.

"Xem ra thủ đô tu kiến và phát triển còn mạnh hơn trong tưởng tượng của chúng ta nhiều." Ôn Triệu Minh thẳng người dậy, từ cửa sổ chắn gió nhìn chăm chú vào con đường thẳng tắp.

Nhìn nhỏ biết lớn, từ con đường này có thể đoán được hiện tại thủ đô là dạng gì, hẳn là càng phồn hoa hơn so với Phái thành.

Lúc cuối đường chân trời xuất hiện dãy tường thành dài bất tận, kể cả họ đã chuẩn bị tâm lý cũng giật mình sửng người.

Thủ đô vốn là toàn bộ trung tâm kinh tế chính trị của Hoa Hạ, diện tích lên tới một vạn năm nghìn ki-lô-mét vuông, nhân khẩu lại đạt 1800 vạn.

Sau khi mạt thế mở ra, ưu thế thân là thủ đô giúp nơi này được trợ giúp đầu tiên. Nhiều lần trải qua alien giết chóc và vây thành. Cứ việc diện tích thủ đô ngâm nước hết bảy phần, nhưng hiện vẫn còn sót lại bốn ngàn năm trăm ki-lô-mét vuông. Nhân khẩu cũng giảm mạnh xuống 530 vạn.

Đương nhiên điều này cũng không chỉ do alien giết, trong đó có hỗn loạn là lúc chạy về nhà, đã bị nhiễm bệnh lại không thể chống lại mà chết, cộng thêm lúc trật tự hỗn loạn chết vào loạn đấu … vân vân mới dẫn đến nhân số giảm mạnh đến mức này.

Nhưng dù như thế cũng đã khiến Phó Sử Ngọ lớn đến chừng này cũng chưa từng tới thủ đô nhìn đến miệng không khép lại nổi.

"Lớn quá." Phó Sử Ngọ nhìn không chuyển mắt chằm chằm vào tường thành nguy nga.

"Trước kia còn lớn hơn giờ." Ôn Triệu Minh cũng cảm khái vô cùng, "Chẳng qua không có tường thành."

Tường thành mặc dù có trạm gác nghiêm ngặt, nhưng không có ảnh hưởng đến mọi người ra vào. Cửa thành xây thật lớn, có thể…song song chạy bốn chiếc xe.

Bất kể trước kia có đến thủ đô chưa, tiến vào trong thành liền phát hiện kiến trúc nơi này cũng có nét đặc sắc cùng bản chất với Phái thành, đó chính là rất ngăn nắp.

Hiện tại thủ đô chia làm thành đông, thành tây, thành nam, thành bắc bốn khu vực lớn. Cũng không như Phái thành dỡ bỏ một khu nội thành để xây những khu khác, trong mỗi khu đều có kiến trúc mới và cũ.

Khu vực sầm uất là trung tâm giao giữa bốn khu, để tiện lợi, ngành hành chính, đại sảnh công tín đều ở nơi này. Bởi vì dị năng giả lui tới rất nhiều, hoàn cảnh chung quanh tự nhiên cũng phát triển trở thành quảng trường thương nghiệp.

Biết viện khoa học nằm ở thành nam. Liễu Miện dẫn bọn họ đến khu nam, lưu lại mấy người an bài nơi dừng chân cho họ. Sau đó liền tạm biệt bọn Phó Sử Ngọ, lên xe đưa Âu Dương Thành đến kinh khoa viện[1], tiến sĩ Tả tự nhiên cũng đi theo.

[1] kinh khoa viện: viện khoa học kỹ thuật kinh thành (thủ đô)

Chỗ Liễu Miện thả họ xuống là một khách sạn lớn. Chuyên dùng để chiêu đãi binh đoàn lui tới.

Đem xe đậu ở bãi đỗ xe, nơi này không chỉ có người chuyên phụ trách trông coi, thậm chí còn có dịch vụ rửa xe.

Tàu xe mệt nhọc, hơn trăm người Long Cốt cũng rã rời, đặt phòng rồi sôi nổi đi nghỉ ngơi.

Ngủ một giấc xong, Ôn Triệu Minh liền không chịu ngồi yên, Miêu Gia Chân Tử đi theo cạnh anh giúp vui, bọn họ bắt chuyện một lát rồi rời khỏi khách sạn.

Người khác thì tụ năm tụ ba đi dạo trên phố. Đương nhiên ai cũng không thể có mắt không tròng mà chui vào nhóm của đội trưởng và đội phó để làm kì đà.

Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải dạo bước trên đường, bầu không khí trong thủ đô càng có xu hướng bình thường hơn so với Phái thành.

Hơn 5h chiều, đúng là giờ cao điểm tan tầm, người đến người đi đa số đều đạp xe, lái ô tô chỉ chiếm số ít. Còn có một nhóm người chọn đi bộ.

Phó Sử Ngọ nhìn chăm chú vào người đối diện đi về hướng bọn họ.

Anh ta mặc một chiếc áo lót, khoác bên ngoài là một bộ vest lỗi thời, tuy thoạt nhìn rất nghèo túng, nhưng lại sạch sẽ. Sắc mặt anh bình tĩnh mang theo một bao công văn. Cứ như đây là một người bình thường chẳng khác gì trước khi màn trời mở ra.

Lúc lướt qua nhau, Phó Sử Ngọ đột nhiên cảm thấy một cảm giác quen thuộc mơ hồ.

Ánh mắt y lướt qua bên cạnh, ký ức đột nhiên lại lao ra khỏi đầu.

Đó là lúc y vừa bắt đầu đi làm, bởi vì không am hiểu giao tiếp ngoại giao, Phó Sử Ngọ chẳng có người bạn nào hợp ý. Mặc dù dựa vào thực lực để vào bộ thiết kế, nhưng chỉ biết treo lên một chiếc mặt nạ lạnh lùng tinh xảo, bản chất của Phó Sử Ngọ lại ngốc không phải dạng vừa.

Chính trị văn phòng rất hắc ám, thành tích công việc của y bị người khác thay mận đổi đào, đối phương có chút bối cảnh cũng không sợ Phó Sử Ngọ thanh bạch gì. Phó Sử Ngọ tức đến mức mắng lại vài câu, đối phương cư nhiên còn muốn chèn ép y nghỉ việc. Đối mặt lời sĩ nhục ngang ngược của đối phương, người trong phòng làm việc cũng không dám nói giúp cho y, sôi nổi mà bo bo giữ mình.

Bộ dạng đắc ý kiêu ngạo của đối phương làm Phó Sử Ngọ ức nghẹn buồn bực, nhưng tình huống lại đột ngột chuyển tiếp, cái tên nói ẩu nói tả muốn y cút đi lại bị sa thải. Không chỉ vậy, tiền thưởng của Phó Sử Ngọ bị gã chiếm lấy cũng trả về đủ số.

Phó Sử Ngọ buồn bực không thôi, lúc tan tầm cũng chỉ xã giao mấy câu với đồng nghiệp rồi đi, trong nháy mắt quay đầu nhìn lại đã thấy chủ nhiệm cung kính nói chuyện với một người trẻ tuổi.

Người tuổi trẻ kia phát giác y đang nhìn, quay đầu lại liếc y, lập tức mỉm cười. Tóc anh thật dài, cả người mang khí chất nho nhã, mặc một bộ vest chỉnh chu. Anh quay đầu nói với chủ nhiệm mấy câu, chủ nhiệm ngơ ngác nhìn anh, sau đó chớp mắt mấy cái rồi xoay người bước đi.

Phó Sử Ngọ mừng rỡ chạy qua, thanh niên nho nhã khẽ nói: "Đừng lo, có tụi tớ ở đây, ai cũng đừng mơ ức hiếp cậu!"

Phó Sử Ngọ nhớ lại, hình như từ lần đó trở đi, chủ nhiệm bắt đầu như có như không mà chiếu cố y. Tuy y không có tâm tiến tới, chỉ thực an tĩnh làm việc của mình, nhưng lại không còn ai dám cướp lấy thành tích của y.

Phó Sử Ngọ dừng bước, cánh mũi hơi cay cay.

Ngay những lúc không hề hay biết, bọn họ rốt cuộc đã âm thầm vì y làm những gì?

Tính cách y nội hướng, nói câu không dễ nghe là không rành thế sự thì thôi, hơn nữa rất nhiều thường thức đều không rõ. Có thể đi học, đi làm trôi chảy như vậy, họ rốt cuộc đã tốn công tốn sức tới mức nào?

"Sử Ngọ?" Đường Húc Hải không hiểu thò đầu qua nhìn mặt y, "Làm sao vậy?"

Phó Sử Ngọ lắc đầu, buồn bã lên tiếng: "Không, tôi chỉ phát giác thì ra tôi luôn được người khác chăm lo mới có thể trưởng thành như thế này."

Phát hiện này, rốt cục khiến y ý thức được… nhân sinh lúc trước, y hạnh phúc đến mức nào.

Đường Húc Hải còn chưa cân nhắc ra ý nghĩa của lời này, Phó Sử Ngọ liền hít sâu một hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nói: "Tôi quyết định, nhất định phải mau chóng tìm về ký ức!"

Đường Húc Hải không rõ lí do, nói: "Sao tự nhiên nghĩ như vậy? Trí nhớ của cậu không phải đang chậm rãi khôi phục sao?"

Phó Sử Ngọ nói: "Tôi muốn nhớ lại, như vậy mới có thể đối mặt với bạn bè ngày xưa. Nếu có thể tìm được cha mẹ, nhất định cũng có thể gặp lại họ. Tôi chung quy không thể cứ như vậy, ký ức từng mảnh từng mảnh rời rạc."

Đường Húc Hải sờ sờ đầu y, nói: "Bọn họ nhất định sẽ không để ý ."

Phó Sử Ngọ nói: "Tôi muốn nhớ lại."

Đường Húc Hải bình tĩnh nhìn y, sau đó nói: "Ừm." Chỉ cần cậu muốn, tôi nhất định sẽ làm cho cậu.

Đường Húc Hải âm thầm quyết tâm, Phó Sử Ngọ cũng không biết. Biện pháp mau chóng tìm về ký ức của y cũng chỉ là tăng cấp bậc năng lực của mình lên.

Ôn Triệu Minh sau khi đi dạo một vòng, việc đầu tiên làm chính là tìm chỗ ở cho người của Long Cốt. Sau đó anh mua một mảnh đất tại một nơi cách trung tâm thành tây không gần không xa, chuẩn bị xây mấy tòa nhà 5 tầng.

Đất Thủ đô trước kia luôn là tấc đất tấc vàng, nhưng vào lúc này, giá thật sự đặc biệt thấp, thấp thành giá cải trắng ấy. Không mua một mảnh, gian thương Ôn Triệu Minh cả người đều thấy ngứa ngáy.

Mà Miêu Gia tình báo viên này cũng không thẹn với thân phận của mình, rốt cục moi ra được nguyên nhân phe Ngô và phe Hoắc mâu thuẫn và chính kiến của mỗi phe.

Nghe xong, bọn Phó Sử Ngọ mới biết vì sao việc này phải giữ bí mật nghiêm ngặt đến vậy.

Thì ra là có liên quan đến màn trời.

Quan viên Phe Ngô chủ trương tìm cách đóng màn trời lại, triệt để chặt đứt con đường alien đi vào địa cầu, mà phe Hoắc lại mong muốn chỉ cần diệt alien không cần đóng màn trời.

Chủ trương này khiến người ở đây nghe vừa phẫn nộ lại không hiểu, đã chết nhiều người như vậy, vì cái gì còn muốn giữ lại màn trời? Nếu như có thể đóng, là con người ai lại không muốn chứ!

Miêu Gia nói: "Bởi vì nếu đóng màn trời, phân tử Nguyên cũng bị triệt để cắt đứt."

Điều này làm trong phòng nháy mắt rơi vào im lặng.

Miêu Gia nhìn văn kiện trong tay, nói: "Phân tử Nguyên tuy cũng có thể tuần hoàn, nhưng số lượng của nó là cố định. Hiện tại kinh khoa viện đã phát hiện phương pháp sử dụng phân tử Nguyên tạo ra nguồn năng lượng mới, loại năng lượng này bảo vệ môi trường hơn bất cứ năng lượng nào từng phát hiện trên Trái đất. Một khi đóng màn trời, tương lai phân tử Nguyên có lẽ sẽ có ngày cạn kiệt. Màn trời không có cách nào mở ra từ bên này, đóng nó lại có nghĩa là cắt đứt con đường thu gom phân tử Nguyên."

Đường Húc Hải đập mạnh mặt bàn một cái: "Mẹ nó!"

Phó Sử Ngọ cũng không biết nên lộ ra vẻ mặt gì, năng lượng chẳng lẽ còn quan trọng hơn mạng người sao?

Giọng Ôn Triệu Minh lạnh như băng nói: "Chẳng lẽ họ chưa bao giờ nghĩ, cứ mở màn trời ra như vậy, alien cuồn cuộn không dứt sẽ liên tục xâm lấn địa cầu, nhân loại bị diệt tuyệt thì làm sao?"

Miêu Gia bình tĩnh, nhìn bọn họ nói: "Căn cứ tin tức em nghe được. Hiện tại nhân loại và sinh vật trên địa cầu đều đang tiến hóa nhanh, sẽ mau chóng chỉnh thể bay lên đến trình độ có thể chống lại được alien cấp 5. Mà ý của họ là chỉ cần ngăn chặn alien trên địa cầu sinh sản liền không đến bước bị diệt tuyệt."

Phó Sử Ngọ quát: "Đừng nói giỡn! Tiến sĩ Tả cũng đã nói, phía trên alien cấp 6 còn có một loại alien. Lỡ đâu loại alien này một con là có thể diệt tuyệt nhân loại thì sao? !"

Đường Húc Hải vò tóc, nói: "Nhân loại đang tiến hóa, alien cũng đang tiến hóa mà! Đây có khác gì bảo hổ lột da!"

Ôn Triệu Minh hơi mím môi, bảo: "Xem ra chúng ta đúng là phải đứng bên phía phe Ngô!"

Miêu Gia muốn nói lại thôi, Đường Húc Hải nhìn lom lom vô cậu, không kiên nhẫn quát: "Có chuyện nói mau!"

Miêu Gia rụt cổ, nói: "Là vầy... trong quan viên Phe Hoắc cũng có người quen của chúng ta."

Ba người kinh ngạc nhìn cậu, Miêu Gia thở ra, nhẹ giọng nói: "Hoắc Ân Đình. Anh ta là cháu của người cầm quyền Hoắc gia hiện tại."

"Hoắc Ân Đình? !" Ba người trăm miệng một lời giật mình la lên.

Miêu Gia gật đầu: "Không sai, chính là ảnh. Dị năng giả thủy hệ theo chúng ta từ Vân thành chạy nạn tới! Anh ta bây giờ là dị năng giả cấp 4, là nhân vật số một số hai trong phe Hoắc."

Vẻ mặt Phó Sử Ngọ cổ quái lên. Ai cũng không ngờ gặp lại hai bên cư nhiên đã đứng phía đối lập rồi.

Ôn Triệu Minh nói: "Cho dù là vậy, tôi cũng không đồng ý chủ trương của phe Hoắc. Màn trời phải được đóng lại!"

Miêu Gia nói: "Em cũng thấy vậy nha. Em không hy vọng thấy lũ alien bốn phía tàn sát đồng loại ."

Ôn Triệu Minh nói: "Tốt, ý kiến nhất trí ."

Phó Sử Ngọ nâng tay lên nói: "Cái kia, Miêu Gia em nhớ giúp anh hỏi thăm tin tức của cha mẹ anh một chút. Cho dù tìm không ra họ, ít nhất cũng phải hỏi thăm ra quan viên nào phụ trách hạng mục nghiên cứu."

Miêu Gia đáp ứng ngay: "Không thành vấn đề!"

Quyết định của bọn Phó Sử Ngọ xem như đúng lúc, binh đoàn và nghiệp đoàn lớn nhỏ trong thủ đô đang vừa kiêng kị lại tò mò với đội ngũ vừa ra bắc này, sớm đã có người rục rịch muốn thăm dò một phen.

Ôn Triệu Minh thuần thục mà mịt mờ đánh ra tín hiệu nghiêng về phe Ngô, lập tức có một nửa đoàn thể thái độ thân mật hơn với họ. Mà nửa còn lại tuy chưa đến mức trở mặt, nhưng cũng lạnh lùng thản nhiên đi.

Trong một mảnh khu dân cư cao cấp Bắc thành, Hoắc Ân Đình nhìn ảnh chụp các cấp lãnh đạo của Long Cốt trong tay, tâm tình rất phức tạp.

Họ đã cùng cộng hoạn nạn, hiện tại lại thân bất do kỷ mà đứng ở hai bên đối lập.

"Ân Đình, con quen những người này à?" người cầm quyền hiện tại của Hoắc gia – Hoắc An Dân nhìn hắn, hỏi.

"Vâng, bác hai. Trước kia con có nhắc qua với bác. Lúc ở Vân thành, con từng gia nhập một đội ngũ lâm thời, mới chạy tới Phái thành gặp lại được chú."

"Vân thành…" Hoắc An Dân trầm ngâm, "Là mấy thằng nhóc có tiềm lực không tồi."

Hoắc Ân Đình gật đầu: "Lúc ấy bởi vì sốt ruột chạy về thủ đô, cho nên không có cơ hội lung lạc họ. Lúc ấy con cũng biết họ rất có tiềm lực, nhưng không ngờ chưa đến một năm đã phát triển đến vậy. Còn đầu phục người phe Ngô." Hoắc Ân Đình cười khổ.

Hoắc An Dân nói: "Con làm đã đủ tốt. Hoắc gia ta chỉ có một dị năng giả cấp 4 là con, bảo trụ con còn quan trọng hơn hết thảy. Những người này mặc dù là trợ lực, nhưng chung quy vẫn là người ngoài."

Hoắc Ân Đình lại nhớ tới thời điểm hắn nhờ lời chỉ đạo của Phó Sử Ngọ, mới học được kỹ năng công kích thủy hệ, dẫn đến thực lực nhảy vọt ngày xưa.

112. Chương 112

Nếu có thể, Hoắc Ân Đình thật sự không muốn đối lập với đám bạn bè ngày đó cùng chung hoạn nạn một khoảng thời gian. Nhưng đáng tiếc, Long Cốt đều đầu phục phe Ngô, mà bọn họ lại chủ trương bảo lưu con đường năng lượng. Dù sao quan viên phe Hoắc đa số chiếm cứ phương diện phát triển kinh tế và khai phá năng lượng mới.

Bởi vì thời cuộc hiện tại, phe Ngô rất được lòng nhân tâm quân đội, quan chức quân đội cũng nhiều, không chặt chẽ mà cầm giữ khai phá năng lượng mới, phe Hoắc mất thấy liền sẽ tụt dốc.

Hoắc Ân Đình sinh ra lớn lên ở Hoắc gia, Hoắc gia cho hắn cuộc sống sung sướng, nền giáo dục tinh anh, và cả tiền đồ quan chức, hắn tự nhiên sẽ không vì tình cảm này mà bỏ mặc gia tộc mặc kệ.

Nhưng xuất phát từ tư tâm, hắn vẫn một mình ra ngoài một chuyến, đi đến nơi đặt chân của Long Cốt.

"Ôn Triệu Minh."

"Hoắc Ân Đình?" Ôn Triệu Minh kinh ngạc nhìn hắn, anh chậm rãi đứng lên: "Hoan nghênh anh."

Hoắc Ân Đình đi tới, thực tự nhiên bắt tay với anh: "Đã lâu không gặp."

Ôn Triệu Minh cũng nói: "Quả nhiên đã lâu không gặp."

Ôn Triệu Minh cảm thán. Hoắc Ân Đình ngày đó không chút để ý cùng bọn họ ngồi trên nền đất vây quanh lửa trại, tuy nghèo túng nhưng vẫn phong độ nhẹ nhàng kia, giờ đã tràn đầy quan uy, cả giơ tay nhấc chân cũng có thể vô ý lộ ra một tia.

Ôn Triệu Minh thầm cảm khái, trên mặt lại không lộ ra chút gì, thực chu đáo mà chiêu đãi Hoắc Ân Đình.

Hoắc Ân Đình nói: "Lần này tới là vì nghe nói các anh đến thủ đô, cố ý tới bái phóng. Nếu đến thủ đô, làm địa chủ tôi thế nào cũng phải tổ chức tiệc đón chào các anh. Nói không bằng làm ngay, thôi thực hiện trong hôm nay luôn đi."

Ôn Triệu Minh mỉm cười: "Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng đáng tiếc Sử Ngọ và Húc Hải đi thăm bạn bè rồi."

Ý Hoắc Ân Đình anh hiểu, lúc này mời họ ra ngoài ăn cơm, chẳng qua là muốn thể hiện Long Cốt cùng phe Hoắc có quan hệ. Ôn Triệu Minh lại không ngốc, tự nhiên sẽ không làm ra chuyện gây nên ngờ vực vô căn cứ vào lúc này.

Hoắc Ân Đình trong lòng thất vọng, trên mặt khó tránh khỏi cũng hiện lên một ít. Theo lý thuyết người như hắn nghĩ gì cũng không nên đặt tâm sự lên mặt như thế, nhưng hắn thật sự không muốn Long Cốt thật sự gia nhập phe Ngô.

Vì thế, Hoắc Ân Đình làm ra một chuyện cực kì không phù hợp tính cách của mình, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói với Ôn Triệu Minh: "Triệu Minh, không để ý tôi gọi anh như thế chứ." Ôn Triệu Minh lắc đầu, Hoắc Ân Đình nói tiếp: "Tôi nói thẳng, thủ đô chỗ này mặt ngoài nhìn gió êm sóng lặng, kỳ thật lại sóng ngầm mãnh liệt. Binh đoàn không có bối cảnh căn cơ chỉ có nước bị nuốt cả xương cũng không còn, tôi thật sự không muốn các anh tới dính vào mớ nước đục này. Nhưng nếu các anh đã đến. Tôi cũng không thể mắt mở trừng trừng nhìn các anh cái gì cũng không hiểu mà đâm đầu tùm lum."

Ôn Triệu Minh làm ra bộ dáng lắng nghe, nhìn như nghe lọt tai đang nghiêm túc tự hỏi lời Hoắc Ân Đình nói.

Hoắc Ân Đình dừng một chút, nói tiếp: "Nói câu tự cao, tôi tự thấy thế lực nhà của tôi vẫn đáng để các anh dựa vào ."

Ôn Triệu Minh cười nói: "Anh khiêm tốn, Hoắc gia gia đại nghiệp đại, muốn che chở một binh đoàn nhỏ bé, bất quá chỉ là một cái giơ tay mà thôi."

Mắt Hoắc Ân Đình sáng lên, hỏi nhanh: "Nói vậy Long Cốt bằng lòng hợp tác với Hoắc gia sao?"

Ôn Triệu Minh lắc đầu nói: "Đạo bất đồng bất tương vi mưu."

Vẻ mặt Hoắc Ân Đình không nóng bỏng như lúc nãy nữa, hắn thất vọng nói: "Xem ra các anh rất linh thông tin tức. Nhưng, tôi nghĩ chắc anh đã hiểu lầm… dụng ý của Hoắc gia."

Ôn Triệu Minh nhướng mày: "A?"

Hoắc Ân Đình nghiêm mặt nói: "Kỳ thật kỹ thuật hàng không của con người đã hết sức phát triển, hạn chế chủ yếu là vật liệu và năng lượng mà thôi. Mà hiện tại có dị năng và phân tử Nguyên, hai thứ này đều giải quyết hết mọi trở ngại. Chỉ cần màn trời còn, sẽ có phân tử Nguyên cuồn cuộn không dứt. Mà chúng ta cũng không cần tử thủ trên Trái đất. Hoắc gia có đề án, kiến tạo một con thuyền vũ trụ khổng lồ, đến sao hỏa xây căn cứ sinh tồn cho nhân loại. Như vậy vừa đảm bảo văn minh nhân loại sẽ không bị diệt tuyệt, cũng để lại một đường lui cho con người hiện tại."

Ôn Triệu Minh khống chế không được cười lạnh một tiếng: "Nói vậy, Hoắc gia ý là muốn không đánh mà chạy?"

Hoắc Ân Đình bị nghẹn một chút, nhẫn nại nói: "Tự nhiên không phải ý này, lượng phân tử Nguyên là cố định, một khi dùng làm năng lượng, sớm muộn gì sẽ có ngày tiêu hao cạn kiệt. Đóng màn trời, không có phân tử Nguyên, nhân loại lại sẽ thoái hóa về người thường ban đầu."

Ôn Triệu Minh nói: "Vậy thì thế nào? Nhân loại nên thuận theo tự nhiên mà phát triển. Huống chi quá trình thoái hóa nhanh nhất cũng mất mấy trăm năm, mấy trăm năm đủ để nhân loại dọn sạch alien. Đã biết nếu đóng màn trời lại, phân tử Nguyên dùng làm năng lượng sẽ bị tiêu hết, vậy đừng lấy nó làm năng lượng là được rồi. Như vậy không phải nhân loại tiếp tục có được dị năng sao? Hơn nữa, các anh rời khỏi Trái đất, không hấp thu đủ phân tử Nguyên, không phải vẫn bị thoái hóa à."

Hoắc Ân Đình hơi biến sắc, nói: "Chúng tôi chủ trương là thiết lập một khu an toàn trên Trái đất, để đảm bảo dị năng sẽ không xuất hiện thoái hóa, định kỳ trở về hấp thu một phần phân tử Nguyên rồi vận chuyển lên căn cứ hoả tinh."

"Khu an toàn?" Ôn Triệu Minh lặp lại một lần, "Nếu đến lúc đó toàn bộ Trái đất đều là alien, khu an toàn có năng lực để đảm bảo an toàn đến lúc nào? Hiện tại cả chủng loại bay cũng đã xuất hiện !"

Ôn Triệu Minh xem như hiểu được, Hoắc gia không phải không biết hậu quả làm như vậy, nhưng lại không thèm để ý tánh mạng dân chúng mà thôi. Huống chi, nói dễ nghe, căn cứ sinh tồn xây trên hoả tinh, phi thuyền vũ trụ có thể không tốt sao? Đến lúc đó một tấm vé thôi có thể đến giá trên trời, Hoắc gia có khả năng từ đó cướp lấy lợi ích gì, Ôn Triệu Minh dùng chi giả cũng có thể tưởng tượng ra.

Người ta luôn nói quê hương khó rời, đến lúc đó sẽ có bao nhiêu người có thể thật sự quyết định rời đi hoàn cảnh quen thuộc, bước vào vũ trụ mịt mờ lên một tinh cầu không quen để sinh tồn? Mà những người không vào được khu an toàn, đến lúc đó cũng chỉ có thể "ăn bữa hôm lo bữa mai" mà chờ chết.

Ôn Triệu Minh nói: "Các anh không sợ alien chiếm lấy toàn bộ Trái đất, đến lúc đó cả khu an toàn cũng không giữ được? Anh không biết rằng căn cứ kinh khoa viện phỏng đoán trên cấp 6 còn có một loại alien sao?"

Hoắc Ân Đình lắc đầu, nói: "Sẽ không xuất hiện tình huống này. Hơn nữa..." Chần chờ một lát, Hoắc Ân Đình vẫn nói ra: "Cho dù là trên Trái đất tiến hóa ra loại alien này, ít nhất cũng phải trải qua hơn một ngàn năm. Đến lúc đó lấy bước nhảy vọt khoa học của con người, nhất định có thể chiến thắng alien."

Vừa nghe lời này, Ôn Triệu Minh biết ngay Hoắc Ân Đình còn biết nhiều chuyện hơn cả bọn họ, Ôn Triệu Minh thăm dò mãi, Hoắc Ân Đình lại không chịu nhiều lời nữa.

Bất kể Hoắc Ân Đình thuyết phục thế nào, Ôn Triệu Minh cũng không có khả năng đáp ứng. Người nhà của Hoắc Ân Đình đa số đều ở thủ đô, so với chín mươi chín phần trăm dân số trên thế giới phải chịu cảnh cửa nát nhà tan mà nói.. hắn may mắn hơn nhiều, tự nhiên không có khả năng có quyết tâm kiên định muốn cưỡng chế loại bỏ alien.

Hoắc Ân Đình tiếc nuối tạm biệt bước đi, Ôn Triệu Minh lại bắt đầu nôn nóng lên, Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải đi gặp Liễu Miện, cũng không biết họ gặp quan viên phe Ngô rồi có đạt được càng nhiều nội tình hay không. Cảm giác chẳng hay biết gì này quá bức bối.

Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải ra ngoài sớm hơn lúc Hoắc Ân Đình bái phỏng cả tiếng đồng hồ. Liễu Miện vốn cũng không phải người của thủ đô, chỉ là do lúc màn trời mở ra vừa vặn đến đây mà thôi.

Chỗ Liễu Miện cùng Ngụy Ly ở là một khu biệt thự lớn thành phần phức tạp. Trong khu này có quan lớn, có phú thương, cũng có nhân viên cấp cao của các binh đoàn nghiệp đoàn mới phát lên sau này.

Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải đợi một lát trong nhà Liễu Miện, liền cùng lên xe đến ngành hành chính.

"Các anh lúc trước vì sao nán lại thủ đô? Đi làm? Kết bạn? Du lịch?" Đường Húc Hải rảnh rỗi quá không biết làm gì, hỏi.

Khóe miệng Liễu Miện nhếch lên, nói: "Đến thủ đô mở đại hội tác giả."

"... Cái quỷ gì?" Đường Húc Hải ngạc nhiên chớp mắt, "Hai anh ai tới mở đại hội tác giả?"

Liễu Miện có vẻ cảm thấy bộ dáng kinh ngạc của hắn rất thú vị, bảo: "Tôi đây. Thế nào? Anh không tin á?"

Đừng nói Đường Húc Hải, Phó Sử Ngọ cũng thấy khó tin: "Tổ trưởng Liễu anh là tác giả à?"

Liễu Miện ừ một tiếng, nói: "Đúng vậy, tác giả trăm phần trăm đó nghen."

Đường Húc Hải tò mò nhìn tác giả sống nhăn lần đầu tiên nhìn thấy trong đời: "Ngụy Ly là bác sĩ khoa nhi, tôi còn tưởng anh là thành viên ngành đặc biệt của chính phủ chứ."

Liễu Miện nói: "Anh nói vậy cũng không sai. Tôi sau đó coi như có gia nhập tiểu tổ xử lý sự vụ đặc biệt, tổ Biệt Tốn."

Đường Húc Hải giật mình: "Thì ra Tốn Tổ là tiền thân của đội các anh à?"

Ngụy Ly nói: "Đúng vậy, trước kia bởi vì tôi lấy được di vật của ông nội nên có chút quan hệ với vài vị cổ sư. Sau đó cũng đi theo xử lý một vài việc không tiện công khai, để dễ làm việc liền cùng A Miện gia nhập tổ này."

Đường Húc Hải đầy hứng thú, hỏi: "Nhưng Liễu Miện không phải tác giả sao? Sao lại dính dáng đến mấy chuyện này."

Ngụy Ly kiên nhẫn giải thích: "A Miện có hai bút danh, bút danh tương đối nổi danh của ảnh là viết tiểu thuyết lịch sử quân sự trên internet. Cái còn lại là chuyên viết sách lịch sử khảo cổ chuyên nghiệp. Bởi vì anh ấy biết rất nhiều tri thức hiếm có, cho nên được ngành này mời làm cố vấn."

Phó Sử Ngọ hiếu kỳ hỏi bút danh của Liễu Miện, đáng tiếc y và Đường Húc Hải ai cũng không coi tiểu thuyết internet, cho nên cũng chưa từng nghe thấy chút tiếng tăm gì của vị đại tướng đại danh đỉnh đỉnh trong nghề này. Mà bút danh còn lại viết sách chuyên nghiệp lại càng khỏi nói, nghe thiệt đắng lòng.

Kéo đề tài ra thời gian đi cũng qua rất nhanh, xe dừng lại Đường Húc Hải còn thấy chưa nói đã. Hắn nói: "Mấy quyển anh viết còn không, có thể cho tôi coi không."

Liễu Miện hơi cau mày trả lời: "Sách chuyên nghiệp thì còn trong thư viện, nhưng mấy cuốn tiểu thuyết internet tuy cũng có xuất bản, nhưng trong tiệm sách bị bán sạch rồi, ai biết có tìm được không. Giờ cũng không giống trước kia, trên mạng có bản cũ anh về tìm thử coi có không."

Đường Húc Hải tiếc nuối: "Vậy thôi bỏ đi."

Được Đường Húc Hải cổ vũ như vậy, Liễu Miện thân là tác giả cũng cảm thấy thực vinh hạnh, hắn nói: "Quay lại tôi tìm thử cho anh."

Đường Húc Hải tuy cũng không thích đọc sách, nhưng tác giả hắn lại quen, huống chi viết còn là thể loại lịch sử quân sự tương đối hợp khẩu vị. Hắn thật sự rất có hứng thú đọc một chút.

Hắn cười nói: "Vậy cảm ơn trước."

Bốn người đi vào một tòa nhà hành chính, Liễu Miện mang theo bọn họ đi thẳng lên lầu sáu.

Đến một căn phòng kín bưng , Liễu Miện gõ gõ cửa, cửa mở ra liền trực tiếp đi vào.

Mấy người trong phòng đang nói chuyện, có một người trong đó Phó Sử Ngọ liếc một cái liền nhận ra, là Tần Nhược.

"Tần Nhược?" Đường Húc Hải kinh ngạc nhìn y.

"Là các anh." Tần Nhược đứng dậy, vui vẻ nói: "Các anh sao lên đây thế, mới vừa nghe Liễu Miện nói các anh đến thủ đô, còn chưa đi chào hỏi đã gặp rồi, thật là trùng hợp nha."

"Anh cũng là thành viên ngành này?" Phó Sử Ngọ nghi hoặc nhìn, trong mắt y tuy Tần Nhược miệng quạ đen chút, nhưng cũng là một người thường thuần thuần túy túy.

"Ưm…" mắt Tần Nhược lóe lóe, cười nói: "Kỳ thật tôi tới nhìn cát hung cho bọn họ."

Vừa nghe y nói thế, người phía sau y sắc mặt đen đến không thể đen hơn, nhưng vẫn không thể không nén giận: "Chú hết hy vọng đi, chú có nói cái quỷ gì đi nữa, cũng là không cho chú đi chui chỗ trống đâu ha."

Tần Nhược mặc kệ: "Trước kia là ai năn nỉ em gia nhập, giờ ngon rồi trở mặt hả, anh sao thay lòng đổi dạ nhanh vậy a? !"

Người nọ trừng mắt quát: "Trước kia là thời gì, bây giờ là thời gì? Cái cơ thể chú chưa đủ trình cho người ta liếc một cái đâu ha!"

Tần Nhược ai oán cực kỳ: “Ngon rồi, hiện tại khắp nơi đều là dị năng giả nên anh ghét bỏ em là người thường chứ gì?”

Người nọ bị dáng vẻ ta đây của y làm ói máu: “Còn không phải muốn tốt cho chú á? Chú nói chú coi, chú nghèo nàn đói khát thiếu ăn thiếu mặc lắm hả? Chú có cần nhây như vậy không? Tốn Tổ bộ dễ vào lắm hả? ! Đều làm ba cái chuyện đánh đánh giết giết. Chú nha, không có việc gì liền làm chút chuyện phục vụ tinh thần nhân dân không được á? Không phải mới có người mời chú đi hiện trường biểu diễn gì đó sao?”

Tần Nhược bĩu môi nói: “Em là diễn viên không phải ngôi sao ca nhạc! Diễn phim trên đài rồi chiếu là có thể tạo phúc xã hội, lên đài biểu diễn mệt mỏi vậy em ứ đi!”

Người nọ không thể nhịn được nữa hất bàn, hắn nhảy dựng lên quát: “Dù sao chính là không có cửa đâu ha!”

Mặt Tần Nhược lạnh xuống, ánh mắt nguy hiểm híp lại, trừng trừng nhìn người đối diện: “Giỏi! Mễ Nhạc! Anh không chịu đi ha! Có bản lĩnh có việc anh đừng có mà nhờ tôi ha.”

Mễ Nhạc hừ một tiếng, quát: “Chú chờ đi! Hổng có ngày đó đâu, trừ phi họ của tôi viết ngược ha!!”

Tần Nhược giận sôi gan: “Họ anh đảo lại không phải cũng là Mễ sao? !”

Sắc mặt Mễ Nhạc biến cũng không biến một chút: “Hâm mộ hả?”

Gian xảo quá!

Ngực Tần Nhược phập phồng kịch liệt, Liễu Miện lúc này đi lên hoà giải: “Rồi rồi, đừng cãi. Tần Nhược, cậu cũng biết tình huống hiện tại, dựa theo năng lực của cậu thật sự không thích hợp lấy thân phạm hiểm.”

Tần Nhược lãnh tĩnh một chút, nói: “Tôi cho anh biết Liễu Miện, tôi cũng không phải cố tình gây sự, không có tôi nhiệm vụ của các anh khẳng định sẽ thất bại.”

Mày Liễu Miện hơi cau lại, biết y cho tới giờ chưa từng nói suông, chần chờ quay đầu nhìn Mễ Nhạc.

Mễ Nhạc nghiêm mặt nói: “Đây không phải là tôi chịu là được .”

Tần Nhược không biết đã cùng hắn dây dưa bao lâu, cũng hơi mệt mỏi: “Anh lừa quỷ đi!” ánh mắt y nhìn thoáng qua một góc khác trong phòng, bảo: “Hôm nay tạm tha cho anh, tôi hôm nào lại đến.”

Tần Nhược xoay thân đi đến bên người Phó Sử Ngọ, bỗng dừng chân, nghi hoặc nhìn nhìn mặt y, nói: “Sao anh không nghe lời tôi chứ? Trước đó không phải nói bên cạnh anh có tiểu nhân sao? Sao không chú ý một chút.”

Phó Sử Ngọ lập tức biến sắc, Đường Húc Hải kinh ngạc nói: “Không có a, chúng tôi sau khi trở về liền điều tra người bên cạnh một phen, điều tra ra một gián điệp thương nghiệp, đã bị thanh lý đi rồi.”

Tần Nhược nhíu mày hơi suy nghĩ: “Bắt sai người thì phải? Dù sao tôi hiện tại thấy tiểu nhân bên cạnh anh vẫn còn đó, anh chú ý một chút hay hơn.”

Y quay về phía Đường Húc Hải, nói: “Hôm nào rảnh chúng ta lại gặp mặt, còn chưa cám ơn các anh đã cứu tôi. Hôm nay các anh có việc, tôi đi trước. Bai ~ ”

Y nói xong liền bước đi , Phó Sử Ngọ cũng không kịp nói tạm biệt.

Vẻ mặt Đường Húc Hải căng thẳng lên. Không chờ hắn nghĩ lại chuyện tiểu nhân đó, Mễ Nhạc lại hỏi: “Liễu Miện, hai vị này là?”

“Bọn họ là Binh đoàn Long Cốt , hai người họ đều là dị năng giả cấp 5.”

Mắt Mễ Nhạc sáng lên, vòng qua cái bàn nhiệt tình bắt tay với hai người.”Chào các anh, chào các anh.”

Khách khí ân cần thăm hỏi xong, Mễ Nhạc hỏi: “Tìm tôi có việc gì hả?”

Liễu Miện nói: “Là đội trưởng Phó có chuyện muốn nhờ anh làm.”

Mễ Nhạc rất sung sướng, nói: “Các anh là bạn của Liễu Miện, tự nhiên cũng là bạn của Mễ Nhạc tôi. Có gì khó khăn cứ nói ra, có thể giúp được tôi tuyệt không từ chối đâu.”

Đường Húc Hải nói: "Vậy cám ơn anh trước. Chúng tôi muốn tìm hai người, hai người này chắc theo cấp bậc hành chính của các anh cũng có tư cách tiếp xúc qua." Nói xong hắn liền quay đầu nhìn Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ tiến lên nói: "Tôi muốn tìm song thân của tôi, Phó Xuân Hải, Lương Tuệ Vinh. Hai người họ đều là khoa học gia, quanh năm làm việc trong một sở nghiên cứu cấp bậc bí mật rất cao, sau khi màn trời mở ra chúng tôi từng liên hệ một lần, họ bảo hiện tại họ được an bày tại nơi khác. Nhưng cụ thể là ở đâu thì chưa nói, tôi muốn nghe tung tích của bọn họ một chút."

Mễ Nhạc vừa nghe điều này, hơi suy ngẫm, hỏi lại: "Cái này thú thật tôi chưa nghe nói bao giờ, sở nghiên cứu về phương diện cụ thể gì anh biết không?"

Phó Sử Ngọ liếc nhìn Đường Húc Hải một cái, Đường Húc Hải nhẹ giọng nói: "Hiện tại dị năng giả khắp nơi, cũng không cần giữ bí mật giống trước kia nữa."

Phó Sử Ngọ gật gật đầu nói: "Bọn họ là nghiên cứu siêu năng lực ."

Mễ Nhạc sửng sốt một chút, chậm rãi gật đầu, nói: "Tôi biết anh nói là hạng mục gì rồi. Là chiến sĩ siêu năng lực đúng không?"

Phó Sử Ngọ nghe thấy cụm từ này trái tim lập tức đập mạnh lên, y nói: "Cụ thể tên là gì tôi không biết, nhưng hình như chính là nó…"

Mễ Nhạc nghiêm túc lên: "Ừm. Chắc là đó rồi, tuy tôi biết hạng mục này, nhưng cụ thể các khoa học gia ở đâu thì tôi không biết. Tôi có thể giúp anh hỏi thăm một chút."

Phó Sử Ngọ vui sướng nói: "Cám ơn!"

Nói xong chuyện này, bốn người không quấy rầy hắn nữa, cùng rời khỏi.

Liễu Miện nói: "Sau này anh cứ trực tiếp đến tìm anh ta hoặc chờ anh ta liên hệ là được, Mễ Nhạc là người rất tốt."

Liễu Miện đứng ra mời hai người ăn bữa cơm trưa trong một nhà hàng rất nổi tiếng tại thủ đô.

Sau khi tách ra hai người cũng không sốt ruột trở về, ngược lại lại đến quảng trường thương nghiệp, lúc đi ngang qua một rạp chiếu phim, Đường Húc Hải trực tiếp lôi Phó Sử Ngọ vào coi phim luôn.

Phim tự nhiên không phải phim gì mới, mà là loại cũ đã chiếu trước kia. Rạp chiếu phim hiện tại tuy đã mở, nhưng vé cũng rất rẻ, kiếm lấy chẳng qua là ít tiền vốn mà thôi.

Hai cái tên này mặc dù là đi theo lối mòn hẹn hò, nhưng bởi vì đều không có kinh nghiệm yêu, cũng không như cặp đôi người ta lúc coi phim thực hiện chút động tác, ngược lại đều như thanh niên nghiêm túc xem hết bộ phim. Sau đó còn thảo luận nội dung cả nửa ngày…

Chờ hai tên này về tới chỗ ở lâm thời, Ôn Triệu Minh đã sắp đi mòn cả sàn nhà luôn rồi.

"Hai anh chịu về rồi đó hả!" Ôn Triệu Minh oán giận: "Không có di động thật bất tiện, chờ mai tôi đi mua cho mỗi người một cái mới được!"

Phó Sử Ngọ nhìn anh như vậy, hỏi: "Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì ?"

Ôn Triệu Minh liền kể nội dung cuộc nói chuyện giữa anh và Hoắc Ân Đình lại lần nữa.

Phó Sử Ngọ nhăn mày: "Nội tình thế này tôi phỏng chừng Miêu Gia cũng không tìm ra được cái gì, vẫn là chờ lúc gặp lại Liễu Miện chúng ta đi hỏi một chút. Lần này gặp mặt Mễ Nhạc, đã tỏ rõ khuynh hướng của chúng ta, tin là lúc đó anh ta sẽ nói cho chúng ta biết."

Đường Húc Hải lập tức nhấc đầu lên, nói: "Đúng rồi, mau tìm Miêu Gia đến!"

Ôn Triệu Minh không rõ lí do: "Làm sao vậy?"

Phó Sử Ngọ cười khổ một tiếng, bảo: "Vừa rồi lại gặp Tần Nhược, chính là người đã nói bên cạnh tôi có tiểu nhân trước kia. Cậu ta nói tiểu nhân vẫn còn đó."

Ôn Triệu Minh vừa kinh ngạc lại nghi hoặc: "Nhưng Vương Đan không phải đã bị điều tra ra rồi sao? Người này không phải nói bậy đó chứ? !"

Đường Húc Hải khẳng định: "Tuyệt đối không phải! Tốn Tổ Liễu Miện tại trước kia là ngành đặc biệt của chính phủ, đã từng muốn tiếp nhận Tần Nhược. Cả nhà nước cũng chú ý đến, chứng tỏ loại năng lực này của anh ta tuyệt đối không phải nói hưu nói vượn."

Tim Ôn Triệu Minh lập tức nặng đi, trước kia Vương Đan làm bất quá chỉ là bán ra tư liệu và bệnh lịch tâm lý của Phó Sử Ngọ. Cái này còn chưa đủ để thành tiểu nhân, vậy tiểu nhân này rốt cuộc phải phá hoại đến mức nào mới đúng chuẩn đây? !

Miêu Gia sau khi được tìm đến, sắc mặt lập tức khó coi, dù sao lúc trước là cậu tự tay điều tra ra Vương Đan, hiện tại lại nói cho cậu biết đã tìm lộn người, khiến cho tên nhóc tự tay vạch trần người mình thích sao mà chịu cho nổi.

Cứ việc trong lòng khó chịu lợi hại, Miêu Gia lại càng muốn làm rõ sự thật .

Cậu nói: "Em biết, lần này em nhất định sẽ tìm ra chân tướng!"

Ba người Phó Sử Ngọ cảm thấy tâm tình của cậu có chút không đúng, nhưng chuyện này cũng chỉ có thể giao cho cậu đi làm.

Vốn cho rằng phải đợi thật lâu, nhưng rất nhanh Miêu Gia liền tìm được tiến triển kinh người.

Miêu Gia thấy đã đi vào ngõ cụt, cậu liền trực tiếp tra từ Vương Đan, triển khai trình tự đào móc càng sâu. Trước kia lúc Miêu Gia ném đồ của cô đã thuận tay nhét cây son vào túi áo, chờ khi phát hiện ra, không biết xuất phát từ tâm lý gì, cậu cứ giữ lại, còn mang theo bên người mãi.

Miêu Gia lấy DNA từ cây son này ra trực tiếp đưa đi phân tích đối chiếu, dù sao cậu trước kia là cảnh sát, con đường có thể liên hệ vừa chính quy lại toàn diện. Tư liệu trong bộ Công an cũng chỉ có vậy, Miêu Gia nghĩ nghĩ lại kết nối với cơ sở dữ liệu hình cảnh quốc tế, tin tức tìm thấy cũng y xì. Cậu vẫn không từ bỏ lại vòng về quốc nội, cuối cùng đối chiếu trong cục quốc an tìm ra kết quả!

Vương Đan, cô không chỉ là một gián điệp thương nghiệp, mà thân phận càng phức tạp hơn – là một gián điệp hai mang. Cô mặt ngoài lấy thân phận gián điệp thương nghiệp để che dấu, tiện cho hành động mà thôi, cô kỳ thật là đặc công cục quốc an phái đi nằm vùng!

Được đến kết quả này, bốn người đều há hốc mồm, trợn tròn mắt.

Người tưởng là bại hoại, kỳ thật là làm việc cho nhà nước. Loại tình tiết máu cún chỉ có trong phim này, cư nhiên thật sự phát sinh bên người bọn họ.

Đường Húc Hải đập mạnh một phát lên bàn: "Hèn chi lúc đó cô ấy cái gì cũng không chịu nói!"

Lúc này có vuốt đuôi theo cũng trễ rồi anh ạ.

Ôn Triệu Minh nghĩ nghĩ, nói: "Như vậy lúc trước việc cô ấy lấy trộm bản gốc thương nghiệp cũng chỉ là che dấu sao?"

Tâm tư Phó Sử Ngọ thay đổi thật nhanh, y suy nghĩ rất nhiều, ngẩng đầu lên nói: "Mục tiêu của cô ấy không phải là bản gốc, mà là người mang theo bản gốc!"

Đường Húc Hải cùng Ôn Triệu Minh nhìn nhau, trăm miệng một lời hô: "Hollande? !"

113. Chương 113

Sau khi biết thân phận chân thật của Vương Đan- đặc công nằm vùng cục quốc an, phỏng đoán ra mục tiêu của cô quả thực rất dễ dàng. Mạt thế, nếu cô không có mục đích riêng, vì sao không đi theo người khác lại cố tình đi theo Hollande, nói là trùng hợp cũng quá gượng ép.

Bốn người tâm tư đều bắt đầu nặng nề, Miêu Gia lại trước tiên đem tất cả tinh lực dồn về phía vấn đề moi ra thân phận của Hollande.

Ôn Triệu Minh lãnh tĩnh nói: "Lần này không thể như lần của Vương Đan, cả mục đích cũng chưa thăm dò rõ đã trực tiếp thi hành bắt giữ. Chúng ta không cần đả thảo kinh xà, âm thầm chú ý chút, thăm dò mục đích của Hollande rồi nói."

Phó Sử Ngọ gật gật đầu.

Bọn họ nhốt mình trong phòng nửa ngày, Miêu Gia cực kì nóng nảy, cậu vỗ bàn một cái, ủ rũ nói: "Không được, tình báo trong nước không có. Hình cảnh quốc tế cũng không có tin của anh ta. Chỉ có thể cụ thể hóa đến nước của anh ta để điều tra, nhưng hiện tại căn bản không kết nối được với bên kia."

Đường Húc Hải ôm cánh tay, nói: "Điều kiện có hạn, chú cố hết sức đi."

Ôn Triệu Minh suy nghĩ, nói: "Còn có một cách, tìm được đương sự hỏi một câu là biết."

Đầu Miêu Gia nâng lên, ánh mắt cũng tỏa sáng lấp lánh: "Ý kiến hay!"

Phó Sử Ngọ hỏi: "Như vậy chỉ có thể trực tiếp đi tìm cục quốc an, nhưng người của cục quốc an sẽ nói cho chúng ta biết sao? Hơn nữa cứ trực tiếp đi như vậy, có khiến Hollande cảnh giác không?"

"Đương nhiên không thể trực tiếp đi tìm Vương Đan, nhưng tìm người gửi lời nhắn cho cô ta vẫn có thể. Nếu cô ấy muốn nói, tự nhiên sẽ ra gặp chúng ta." Đường Húc Hải ngồi lên bàn, bảo: "Nhắn một câu cũng rất đơn giản, Liễu Miện có thể làm được."

Tiểu tâm can của Miêu Gia đều kích động lên, trước kia cho rằng Vương Đan thật sự là bại hoại ẩn giữa bọn họ, Miêu Gia thật sự rất thương tâm, lúc này biết không phải là thật, tim cậu lại dấy lên hy vọng.

Đường Húc Hải nhờ vã Liễu Miện chuyện này, điều này đối với Liễu Miện mà nói bất quá chỉ là gọi một cú điện thoại mà thôi.

Hai ngày sau, Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải Ôn Triệu Minh Miêu Gia bốn người đi tới tòa hành chính.

Lần này bọn họ đến vừa là gặp Mễ Nhạc, cũng là gặp Vương Đan.

Căn phòng đi vào là một phòng khách, Vương Đan đang đứng bên người Mễ Nhạc. Cô mặc một bộ đồ bó sát màu đen, càng có vẻ tinh thần hơn so với trước kia, cũng càng thu hút ánh nhìn. Cô không cố ý trang điểm dung mạo che lấp khí chất nữa, cả người có vẻ tươi đẹp hoặc nhân.

"Vương Đan!" Phó Sử Ngọ nhịn không được kêu lên.

"Có cần gọi danh hiệu Hắc Đào của cô không?" Đường Húc Hải cười nói.

Đôi môi tô sắc hồng của Vương Đan lộ ra một nụ cười, nói: "Vương Đan kỳ thật cũng chỉ là tên giả. Nhưng mà tên thật của tôi cũng không tiện nói cho các anh biết, các anh cứ kêu tôi là Vương Đan đi."

Ôn Triệu Minh trầm ổn gật đầu nói: "Vậy chúng tôi vẫn gọi cô là Vương Đan."

Miêu Gia nhìn thấy cô hốc mắt đều đỏ lên, cậu lắp bắp nói: "Cái kia… xin lỗi chị Vương, lúc trước đều là em điều tra không kỹ, gây nên hiểu lầm lớn đến vậy. Hại chị phải chật vật rời đi."

Vương Đan một tay chống eo, cười ha ha rồi nói: "Em chẳng qua là bắt trúng thời cơ mà thôi. May mà em chỉ tra được thân phận che dấu mặt ngoài, bằng không thật sự đã đả thảo kinh xà. Bất quá lúc ấy chị thật sự đang cần một cơ hội rời đi, tiếp tục tiến hành công tác điều tra phía sau."

Đường Húc Hải nghiêm mặt hỏi: "Mục tiêu của cô thật là Hollande sao?"

Vương Đan vuốt cằm nói: "Đúng vậy, đúng là hắn. Ngồi xuống đi, chuyện này rất dài dòng."

Mọi người sôi nổi ngồi xuống, Mễ Nhạc lúc này mới lên tiếng: "Đội trưởng Phó, chuyện lúc trước anh nhờ tôi điều tra đã có kết quả, chẳng qua trùng hợp cô này chạy tới, bảo tôi tạm thời đừng nói cho các anh biết."

Phó Sử Ngọ vừa kích động vừa kinh ngạc: "Nhanh vậy? !" Sau đó y nghi hoặc nhìn Vương Đan: "Vì sao không nói cho tôi biết?"

Vương Đan nói: "An tâm chút chớ nóng, anh bình tĩnh nghe tôi từ từ giải thích đi."

Đường Húc Hải thò tay đặt lên mu bàn tay Phó Sử Ngọ, trấn an y.

Phó Sử Ngọ lúc này mới nhẫn nại xuống.

Ánh mắt Vương Đan lướt qua đôi tay bọn họ, hiểu rõ mà mỉm cười, sau đó nói: "Anh còn nhớ lúc màn trời mở ra anh đang dùng phần cứng di động ý đồ liên hệ cha mẹ của anh không?"

Phó Sử Ngọ cẩn thận hồi tưởng, nói: "Đúng, có chuyện này. Nhưng lúc ấy bọn họ đều không online, chỉ nhận được một tin nhắn."

Vương Đan nói: "Chính là lần đó, lúc anh sử dụng phần cứng đã bị thế lực sau lưng Hollande theo dõi. Bản thân phần cứng kia của anh có công năng phòng ngự và phản truy tung. Lúc ấy có người định vị ra vị trí của anh, trình tự trong phần cứng lập tức mở ra phản kích. Tín hiệu đầu về liền kinh động bên sở nghiên cứu."

Phó Sử Ngọ giật mình, nói: "Hèn chi! Lúc ấy đèn đỏ trên phần cứng luôn lóe lên, trước kia chưa từng xảy ra chuyện như thế."

Mễ Nhạc nói: "Vị trí cơ cấu nghiên cứu khoa học của song thân anh rất cơ mật, một ít gián điệp nước ngoài luôn tìm kiếm nó. Bọn họ tìm không thấy vị trí, lại muốn xuống tay từ phương diện khác. Thí dụ như, thân nhân con cái của các khoa học gia. Mà thân phận của bọn Hollande chính là gián điệp nằm vùng trong nước."

Vương Đan nói: "Bản thân Hollande là một chuyên gia IT rất lợi hại. Phần cứng liên lạc của con cái người nhà như anh sử dụng đều được mã hóa mạnh, lúc ấy đột nhiên bị hắn công phá quả thật làm người ta phát hoảng. Ngày đó tuy anh đúng lúc chặt đứt nguồn điện nhưng dựa vào đó tìm kiếm, bọn họ vẫn biết tin tức và địa chỉ cụ thể của anh. Vì thế bọn Hollande liền mượn dùng hoạt động thương nghiệp che mắt chạy đến Vân thành ý đồ tiếp cận anh. Mà tôi sau đó lại nhận được nhiệm vụ của cấp trên, đầu tiên là phá tan hành động của họ, thứ hai là đi bảo vệ anh."

Phó Sử Ngọ nhịn không được nói: "Ra là vậy, nhưng bọn họ nhiều người thế, mà cô chỉ có một mình, rất nguy hiểm a."

Vương Đan cười khúc khích, nói: "Chân chính lộ diện chỉ có mình Hollande, bọn còn lại đều ẩn núp. Tôi tự tin chỉ mình tôi cũng có thể bảo vệ anh chu toàn. Sau đó anh cũng có năng lực bảo vệ bản thân, bên người lại toàn đồng đội mạnh, tôi rời đi cũng an tâm. Tôi lần này trở về chính là muốn tóm hết bọn họ. Tuy hiện tại lực lượng dị năng giả mới xuất hiện, khiến cho chiến sĩ siêu năng lực không khiến cho các nước khác tìm tòi như trước. Nhưng gián điệp nước ngoài dù sao cũng là gián điệp, là trái bom nổ chậm. Chỉ cần có cơ hội trộm được cơ mật trọng yếu, họ liền không chút do dự trộm lấy rồi truyền đi cho quốc gia của mình."

Phó Sử Ngọ cái hiểu cái không gật gật đầu, nói: "Nếu nghiên cứu siêu năng lực không khiến họ coi trọng nữa, vậy hiện tại cái gì có thể dẫn họ đến?"

Vương Đan lắc đầu, nói: "Hiện tại để chiến thắng alien những nghiên cứu mới nhất của các nước đều là công khai. Giới khoa học phá lệ vô tư, gần như không giấu diếm phát hiện gì mà không tung ra. Nhiệm vụ của những người này là tìm ra vị trí căn cứ nghiên cứu siêu năng lực, tìm hiểu thành quả nghiên cứu trong đó. Bọn Hollande không nhận được lệnh ngưng lại, cho nên mục đích của họ vẫn không có thay đổi."

Phó Sử Ngọ cau mày, tuy cảm giác của y với Hollande cũng không thân mật, nhưng ở chung lâu như vậy, nghĩ tới mấy hành động tốt của Hollande dành cho y đều có mục đích riêng, lòng Phó Sử Ngọ thật không thoải mái.

Miêu Gia nói: "Cũng khó trách Hollande lại tích cực đi sửa phần cứng di động đã hư như vậy. Nếu lúc trước hắn có thể đột phá phòng ngự định vị, liền có năng lực sửa được trình tự trong phần cứng. Nói vậy, không chừng căn bản không có hacker hắn nói, có lẽ chỉ là ngụy trang. Hèn chi em gửi tin nhắn vô hòm thư mãi mà chẳng thấy ma nào trả lời."

Ôn Triệu Minh vuốt cằm, nói: "Vậy xem ra, năng lực của Hollande còn cao hơn Miêu Gia."

Vương Đan lắc đầu, nói: "Chưa chắc. lúc đầu Miêu Gia nhìn phần cứng kia tôi cũng chú ý, phần cứng tuy bị Đường Húc Hải miễn cưỡng khôi phục nguyên trạng, nhưng trình tự bên trong lại hoàn toàn tan vỡ. Hơn nữa trình tự kia có mã hóa đặc biệt, không có mã hóa đó cho dù lập trình thành cùng dạng, cũng không có

khả năng liên hệ được sở nghiên cứu rồi được trả lời. Thiên phú của Miêu Gia trên lĩnh vực máy tính cũng không kém hơn Hollande, Miêu Gia sửa không được, Hollande cũng không làm nổi."

Phó Sử Ngọ thầm căng thẳng: "Có ý gì? Nhưng hồi đó phần cứng Hollande đưa tôi đã ổn mà, tôi còn mở ra nhìn, quả thật nhận được tin nhắn của cha mẹ mà."

Vương Đan đưa mắt nhìn y, hỏi lại: "Anh xác định? Những ngày đó anh luôn cùng Hollande chạy ra ngoài sửa phần cứng, khẳng định nói với hắn rất nhiều ứng dụng về mặt trình tự. Tất nhiên rồi, bằng không sao mà sửa? Hollande sửa không được, nhưng làm ra một kỹ xảo mặt ngoài giống như đúc lừa anh- một người chẳng biết gì về IT cũng dư sức rồi. Lúc trước Miêu Gia cũng không nhìn kỹ nguyên trình tự, nhìn thấy tin nhắn liền tưởng là sửa được ."

Phó Sử Ngọ giống như bị sét đánh trúng, não bỗng trống rỗng ra.

Bây giờ nghĩ lại, câu cuối của tin nhắn kia quả thật không giống phong cách của cha mẹ y, bọn họ chưa bao giờ nói ra lời nói trực tiếp như "Cha mẹ yêu con" thế này.

Chẳng qua lúc ấy y nghĩ thời thế loạn lạc, cha mẹ biểu lộ chân tình ra mà thôi, lại không ngờ đây là một sơ hở.

Mặt Phó Sử Ngọ trắng bệch, thì thào nói: "Cô nói đúng, tin nhắn kia hẳn không phải thật…."

Đường Húc Hải đau lòng không thèm nhìn ánh mắt quần chúng, rướn người qua ôm y vào ngực, tay sờ sờ tấm lưng y.

Não Phó Sử Ngọ lộn xộn, tin nhắn kia là giả ! Mà suy đoán y dựa vào tin nhắn đó để xác định cha mẹ vẫn khoẻ mạnh cũng không chuẩn xác!

Trong nháy mắt Phó Sử Ngọ rơi vào khủng hoảng, cũng không dám tiếp tục nghe nữa.

Đường Húc Hải lại ngẩng đầu hỏi: "Nếu tin kia là giả, vậy sở nghiên cứu cũng không bị tập kích? Bọn họ không dời đi à?"

Mễ Nhạc nói: "Không, sở nghiên cứu quả thật bị tập kích, cũng an bài dời đi thật."

Vương Đan nói: "Tôi nghĩ đây là Hollande cùng đồng lõa suy đoán ra. Dù sao nơi sở nghiên cứu đóng rất hoang vắng, trong khu hoang vắng khổng lồ như vậy chỉ có một tụ điểm con người, khẳng định sẽ bị alien tập kích. Hơn nữa vì vị trí hẻo lánh, tiếp viện đến nơi đó đều phải từ chỗ khác chuyển tới. Màn trời mở ra, trên đại địa đều là alien hoành hành, bọn họ nhận tiếp viện rất hạn chế, lãnh đạo sở nghiên cứu khẳng định sẽ cho họ dời đi."

Mễ Nhạc nói: "Sau đó cũng dễ đoán, chỉ cần là dời đi, sở nghiên cứu liền không thể như trước kia chẳng để lộ chút dấu vết nào. Còn nữa, một khi anh tin tưởng tin nhắn này, anh khẳng định sẽ tìm cách liên lạc với song thân, mà chỉ cần đạt được tin tức, nhiệm vụ của bọn Hollande liền coi như thành."

Miêu Gia nhịn không được, nói: "Hắn giả danh như vậy, không sợ đến lúc đó bị người vạch trần sao? !" Vừa nghĩ tới chính mình lúc trước cư nhiên coi người sửa được phần cứng kia thành nam thần, Miêu Gia cảm thấy tức muốn sôi máu rồi.

Vương Đan nói: "Thực sự đến lúc đó, hắn cũng có thể nói là vì an ủi Phó Sử Ngọ mới làm bộ a. Hơn nữa hắn cũng không cần đợi đến lúc bị vạch trần, Phó Sử Ngọ trước khi nhìn thấy cha mẹ không có khả năng biết đó là tin giả. Mà đến lúc đó Hollande đã sớm cao chạy xa bay. Cho nên tôi mới ngăn cản trưởng phòng Mễ, tạm thời không cần nói cho các anh biết."

Hollande biểu hiện rõ ý theo đuổi Phó Sử Ngọ, ân cần với Phó Sử Ngọ cũng không làm người ta thấy kỳ quái; để Phó Sử Ngọ liên hệ được với cha mẹ, hắn động vào phần cứng quả thật cũng có lý; biên tạo tin tức giả thúc đẩy Phó Sử Ngọ đi liên hệ cha mẹ, chờ bị vạch trần còn có thể chối bay chối biến!

Ôn Triệu Minh nghe thôi đã thấy không tin nổi, trong đó một vòng lại thêm một vòng, ràng buộc vào nhau. Mỗi một bước đều tính toán tỉ mỉ, không lọt dấu vết, đem tất cả mọi người chơi đùa trong lòng bàn tay.

Đường Húc Hải cũng sôi gan rồi, hắn có thể chấp nhận Hollande xuất phát từ chân tâm theo đuổi Phó Sử Ngọ, là một tình địch ngang nhau. Lại không thể chịu đựng Hollande mang tâm tư thâm trầm, bụng dạ khó

lường tính kế Phó Sử Ngọ, quả thực làm bẩn tình cảm của Phó Sử Ngọ! Cho dù Phó Sử Ngọ không chấp nhận cho hắn theo đuổi, nhưng lúc ấy Phó Sử Ngọ cũng đã nghiêm túc suy xét vấn đề tiền đồ cho Hollande!

Đường Húc Hải cư nhiên còn tức giận hơn cả đương sự Phó Sử Ngọ, nghiến răng nghiến lợi hận không thể lập tức xé nát hắn.

Phó Sử Ngọ bị hắn nắm phát đau, không thể không nắm lại tay hắn, vỗ vỗ lưng hắn.

Mễ Nhạc hình như ngửi thấy không khí có gì đó quái quái, hắn ho khan một tiếng, hấp dẫn sự chú ý của hai người, nói tiếp: "Người của sở nghiên cứu được an trí tại trung tâm phóng vệ tinh Tửu Tuyền. Nơi đó hiện tập trung rất nhiều trung tâm nghiên cứu khoa học, lực lượng phòng thủ cũng rất mạnh."

Đầu Phó Sử Ngọ quay phắt lại, nóng bỏng nhìn hắn: "Cha mẹ tôi…" Thế nào?

Mễ Nhạc dừng một chút, cổ quái nhìn nhìn y, hỏi: "Phó Xuân Hải và Lương Tuệ Vinh là song thân của anh, anh xác định hả?"

Phó Sử Ngọ hơi sửng sốt, đây là câu hỏi kỳ quái gì thế này?

Y nói: "Tôi đương nhiên xác định ."

Mễ Nhạc nhẹ giọng nói: "Theo tôi được biết, bà Phó Xuân Hải và ông Lương Tuệ Vinh không phải vợ chồng. Mà hai người họ đều chưa lập gia đình, vẫn luôn độc thân."

A? !

Sự thật bị vạch trần, người ở chỗ này kể cả Vương Đan đều kinh ngạc .

"Cái gì cái gì? !" Miêu Gia nhịn không được kêu lên, "Phó Xuân Hải là nữ? Anh Phó là theo họ mẹ hả? !"

Ôn Triệu Minh cũng nhịn không được luống cuống: "Không phải vợ chồng là có ý gì? !"

Mễ Nhạc không thể không nâng tay lên bảo bọn họ lãnh tĩnh: "Tôi đặc biệt đi điều động hồ sơ hai vị này, cũng không nói bọn họ có con cái gì!"

Phó Sử Ngọ khiếp sợ mất luôn khả năng ngôn ngữ, cả tin giả Hollande biên tạo và cha mẹ sinh tử không rõ cũng không chú ý nổi nữa.

Y la lên: "Đây rốt cuộc là chuyện gì? !"

Mễ Nhạc lắc đầu nói: "Tôi không biết, cấp bậc của tôi cũng chỉ có thể tìm ra nhiêu đó. Muốn nội dung càng tỉ mỉ, chỉ có thể là lãnh đạo chưởng quản sở nghiên cứu mới giải thích được cho anh."

Cả người Phó Sử Ngọ lập tức nhũn ra, mờ mịt ngã lên thân Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải bị y dọa sợ, nhanh chóng vỗ vỗ mặt y: "Sử Ngọ! Sử Ngọ! Cậu không sao chứ?"

Ôn Triệu Minh cũng không nhịn được liếc y một cái, có thể không có chuyện sao? ! Tự nhiên biến thành cô nhi, ai chịu nổi đả kích này chứ? ! Mấu chốt là một chút dấu vết cũng không có!

Phó Sử Ngọ bị Đường Húc Hải tán cho hơi tỉnh táo lại, y xoay thân lại ôm lấy Đường Húc Hải, ngón tay dùng sức bấu chặt hắn.

Cứ việc cha mẹ không chịu trách nhiệm, nhưng cũng là có cha có mẹ. Cho dù là con nuôi cũng không sao, nhưng cư nhiên cả con nuôi cũng không phải!

Không cha không mẹ, tựa như lục bình không rễ không căn, trôi nổi không nơi về, Phó Sử Ngọ gặp đả kích quá mạnh, gần như muốn hỏng mất.

"Húc Hải… rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Tôi thật sự không rõ …" Phó Sử Ngọ thì thào nói, lại uất ức lại đáng thương, khiến tim Đường Húc Hải như nát ra.

Đường Húc Hải dùng sức ôm y, ánh mắt cùng Ôn Triệu Minh chạm nhau, kiên định nói: "Đừng gấp, Sử Ngọ. Tôi đã bảo lão Ôn đi tìm một người đáng tin cậy cho anh, chỉ cần tiêu trừ tinh thần ám chỉ, chờ anh hồi tưởng lại tất cả ký ức. Nhất định có thể biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"

Phó Sử Ngọ bị đả kích thất hồn lạc phách, bên Vương Đan nói cái gì y cũng không nghe vào, chỉ còn Ôn Triệu Minh thảo luận chuyện tiếp đó với cô.

Kế hoạch ban đầu của Vương Đan là bảo Phó Sử Ngọ để lộ ra một địa chỉ giả, sau đó nhìn phản ứng tiếp theo của Hollande, chờ hắn truyền lại tin tức rồi tìm hiểu nguồn gốc bắt gọn đồng lõa của hắn.

Chẳng qua bởi vì bản thân Hollande là cao thủ IT, truyền tin đa phần cũng sẽ dùng máy tính. Lúc này Miêu Gia xung phong nhận việc, chủ động yêu cầu hỗ trợ giám thị đối phương. Kỹ thuật của Miêu Gia cũng không kém, chặn được tin của đối phương cũng không thành vấn đề.

Chuyện kế tiếp Phó Sử Ngọ liền không tham dự, chờ về tới chỗ ở lâm thời, Đường Húc Hải cùng Ôn Triệu Minh lúc nói chuyện với các thành viên bọn Chân Tử vô ý lộ ra kế hoạch họ trước đó đã thiết kế sẵn.

Phó Sử Ngọ như thế, nói là vui sướng khi tìm thấy cha mẹ, cả thằng ngốc cũng không tin nổi. Vì thế họ chỉ có thể nói là cha mẹ Phó Sử Ngọ bị thương hôn mê, lúc này mới giải thích được cảm xúc đê mê của Phó Sử Ngọ.

Trạng thái của Phó Sử Ngọ không tốt, Đường Húc Hải đương nhiên không có khả năng để y một mình, vì thế hai người lần đầu tiên quang minh chính đại ngủ chung một phòng. Mà có bắt đầu, kết quả là Đường Húc Hải trực tiếp không rời khỏi phòng y luôn.

Có Đường Húc Hải hết lòng làm bạn, tâm tình Phó Sử Ngọ rốt cục chậm rãi điều chỉnh lại một chút.

Buổi tối, phòng tắt đèn, hai người nằm song song, Đường Húc Hải da mặt dày sà qua ôm lấy Phó Sử Ngọ, Phó Sử Ngọ cũng không ghét bỏ người hắn nóng hổi.

"Trước kia thật ra tôi cũng thấy kỳ quái, cho dù họ làm việc trong sở, cũng không đến mức mười mấy năm cũng chưa từng một lần gặp mặt? Rất bất thường." Phó Sử Ngọ nói thật nhỏ.

Cánh tay Đường Húc Hải ôm y khựng lại, chuyển đến mái đầu của y, ngón tay nắm lấy tóc y nhẹ nhàng vân vê.

"Tuy cha tôi bởi vì tham gia quân ngũ quanh năm không ở nhà, tình cảm cũng không sâu đậm lắm, nhưng lúc ông mất… tôi vẫn cảm thấy thương tâm khổ sở, cứ như đã mất đi một điều gì đó rất quan trọng." Giọng Đường Húc Hải trầm thấp kể.

Phó Sử Ngọ nâng mắt lên, trong tầm mắt u tối đó, hai người đối diện nhau.

Đường Húc Hải nói: "Sau đó nữa lúc mẹ cũng đi, tôi cảm thấy như trời đã sập xuống. Cha mẹ đôi khi chính là mảnh trời của con cái. Bất kể họ thế nào đi nữa, đều là cha là mẹ. Nếu không có hai người họ liền như bị lẻ loi trục xuất. Cô đơn, khủng hoảng, mờ mịt, còn có luống cuống khi phải một mình đối mặt thế giới…"

Phó Sử Ngọ nhăn chặt mày, vươn tay bắt lấy cánh tay hắn.

Tay Đường Húc Hải cọ cọ vành tai y, Phó Sử Ngọ mẫn cảm hơi né đi.

Đường Húc Hải cười một tiếng, nói tiếp: "Cho nên, cảm giác hiện tại của cậu tôi hiểu. Bất kể thế nào, bây giờ cậu còn có tôi. Về sau hai chúng ta sẽ luôn ở bên nhau."

Phó Sử Ngọ kích động, giọng y nghèn nghẹn ừm một tiếng. Tâm tình thúc giục y bức thiết phải làm gì đó, vì thế Phó Sử Ngọ tuân theo bản năng rướn qua khẽ chạm cánh môi Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải lập tức đè ót y xuống, ép y lên người mình, hai người nhiệt liệt mà triền miên hôn nhau.

Hôn đến cả hai thở hồng hộc, Đường Húc Hải mới buông y ra. Phó Sử Ngọ không hài lòng càng dựa sát vào Đường Húc Hải, hiện tại y cứ như muốn từ Đường Húc Hải tìm kiếm an ủi càng sâu. Tay không thành thật dao động khắp người Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải bắt lấy tay y, thở dốc mà hỏi gặn: "Cậu có biết cậu đang làm gì không?" Đường Húc Hải thật sự không nghĩ có thể phát sinh cái gì, hắn chỉ đơn thuần đến ấm giường làm gối ôm hình người thôi. Dù sao hôm nay Phó Sử Ngọ đã chịu đả kích trầm trọng, hắn cũng không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Phó Sử Ngọ chống người lên hôn hôn đôi môi Đường Húc Hải, nói: "Tôi biết."

Hiểu biết vấn đề người yêu của Phó Sử Ngọ đơn giản thô bạo lại trắng trợn rõ ràng, chỉ cần là y biết, lúc nên làm y sẽ không mập mờ nhăn nhó gì cả.

Vì thế Phó Sử Ngọ đặc biệt thản nhiên nói: "Tôi cần anh."

Đường Húc Hải nằm trên gối trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, thẳng đến Phó Sử Ngọ bị hắn nắm chặt tay không kiên nhẫn giãy giụa, hắn mới bật người dậy chuyển qua đẩy ngã Phó Sử Ngọ.

Nếu an ủi bằng ngôn ngữ tâm hồn không đủ thỏa mãn Phó Sử Ngọ, Đường Húc Hải thật sự rất rất vui lòng kính dâng thân thể của mình a.

114. Chương 114

Ngày hôm sau. Là ngày vốn phải dựa theo kế hoạch thực thi bước tiếp theo – lộ ra tin tức dẫn đường Hollande cùng thế lực phía sau hắn đi đến địa điểm đã định trước.

Nhưng vấn đề ở đây là Phó Sử Ngọ – nhân vật chính của kế hoạch – lại không đứng dậy nổi!

Ôn Triệu Minh nổi gân xanh cục cục nhìn Đường Húc Hải cứ ngó đông ngó tây mà không dám nhìn vào anh.

"Các anh rốt cuộc làm cái quỷ gì vậy? Có thôi đi được không ? ! Lúc nào rồi mà còn làm ra mấy chuyện hại thân thể này!" Ôn Triệu Minh quả thực muốn hộc máu. Phó Sử Ngọ cảm xúc đê mê còn có thể lừa dối qua chuyện, nhưng giờ trực tiếp không xuất hiện, sao mà làm người ta mắc câu được hả! Thân là một trong những người bày mưu, Ôn Triệu Minh tâm tắc chết mất.

Mặt Đường Húc Hải dày đến chặn được tên lửa, chỉ thấy cổ hắn rướn lên, lành làm gáo vỡ làm muôi nói: "Dù sao không đến ba ngày, Sử Ngọ không có khả năng đi ra."

Ôn Triệu Minh cười lạnh một tiếng: "Là rời giường không nổi chứ gì? Anh cũng biết gây sức ép người ta quá ha!"

Đường Húc Hải lập tức đỏ mặt, xấu hổ sờ mũi. Hắn không phải thấy mắc cỡ do chuyện riêng tư của hai người bại lộ. Thuần túy là đang tự kiểm điểm do đã là tay mơ không kinh nghiệm, kỹ thuật không tốt mà còn không chuẩn bị gì.

Lúc ấy Phó Sử Ngọ đã nói vậy rồi, Đường Húc Hải còn có thể nhịn được, chắc cũng không phải đàn ông. Huống chi cả hai tên đều là trai tơ, lỗ lỗ mãng mãng mà tìm đúng cách cũng là giỏi lắm rồi, đừng nói chi đến biết chuyện phải chuẩn bị công cụ.

Đường Húc Hải quá kích động, Phó Sử Ngọ thiếu chút nữa bị hắn làm tắt thở. Do kích động Đường Húc Hải hoàn toàn quên đống kim loại dư thừa trong người mình, trọng lượng kia căn bản là gấp 3 4 lần người thường. Cuối cùng Đường Húc Hải phải tống tiễn đống nguyên tố kia ra ngoài, hai người mới có thể tiến hành kết hợp bình thường.

Lần mò tiến vào giai đoạn chính, ban đầu khẩn trương và đau đớn quá khiến cả hai đều bó chân bó tay. Nhưng Phó Sử Ngọ đã trải qua nhiều cuộc chiến, sức nhẫn nại đã trưởng thành đến mức không tưởng. Đau thì đau, nhưng cùng Đường Húc Hải kết hợp là mong muốn của y, tự nhiên sẽ không vì chút khó khăn đó liền bỏ cuộc nửa đường.

Mà chờ đến khi rơi vào cảnh đẹp, hai người đều không khống chế nổi, lâm vào điên cuồng đòi lấy thân thể đối phương. Lúc Đường Húc Hải rốt cục thỏa mãn buông lỏng Phó Sử Ngọ ra, cả người Phó Sử Ngọ đều không nhúc nhích nổi.

Không chỉ vì lỗ mãng mà tạo thành vết rách, mà sức Đường Húc Hải còn quá mạnh, không kinh nghiệm để lại hàng loạt vết bầm tím trên người Phó Sử Ngọ, nhìn qua cứ như vừa gặp phải bất hạnh vậy. Trạng thái thảm thiết cứ như hiện trường sự cố, khiến Đường Húc Hải lập tức sợ ngây người.

May mà thể chất của Phó Sử Ngọ mạnh hơn trước kia nhiều, được Đường Húc Hải ôm đi tắm rửa sạch sẽ, nằm trên chiếc giường đã đổi chăn màn gối đệm, Phó Sử Ngọ thân tâm thư sướng rơi vào mộng đẹp. Mà Đường Húc Hải thì vẫn lo lắng trông nom y, chỉ sợ y phát sốt thôi.

Đáng tiếc là sợ cái gì đến cái đó, đến sáng thân nhiệt của Phó Sử Ngọ liền một đường tăng vọt. Nếu Phó Sử Ngọ giống như Đường Húc Hải đã được phân tử Nguyên cải tạo thể chất, bôi chút thuốc sẽ khỏe re không phát sốt gì .

Nhưng chung quy tốc độ khôi phục của cơ thể y chống đỡ không nổi, ăn chút cháo rồi uống thuốc, Phó Sử Ngọ mơ mơ màng màng ngủ tiếp, mà Đường Húc Hải thì bị Ôn Triệu Minh gõ cửa kêu đi ra.

Đường Húc Hải ho khan một cái, bảo: "Dù sao giờ đã thế này rồi, Sử Ngọ phải dưỡng, có thể không nhúc nhích liền không cho cậu ấy nhúc nhích. Không thì kéo dài kế hoạch thêm vài ngày được không?"

Ôn Triệu Minh nhíu mày nói: "Không được, đêm qua Miêu Gia đã kiểm tra được, Hollande đã truyền tin ra ngoài. Chúng ta phải mau chóng triển khai hành động mới được. Thời gian càng lâu, đối phương chuẩn bị lại càng nhiều, càng bất lợi với bên ta."

Mặt Đường Húc Hải trầm xuống, hừ lạnh: "Hắn làm mẹ gì gấp dữ vậy?"

Ôn Triệu Minh hơi cảm thán, sau đó chỉnh lại tâm tình, bảo: "Bất kể thế nào, lần này nhất định phải dựa theo kế hoạch làm việc. Hành động thì chỉ mấy người biết chúng ta, mang thêm mấy người tin cậy tuyệt đối, đừng như lần Vương Đan làm rùm beng cả lên để ai cũng biết hết."

Đường Húc Hải ngại ngùng gật đầu, lần đó là do hắn không khống chế tốt, khiến toàn thành nhìn trò cười của Long Cốt.

Ôn Triệu Minh hơi trầm ngâm nói: "Nếu Sử Ngọ làm sao cũng dậy không nổi, cũng chỉ có thể tạm thời tìm người thế thân thôi ."

Đường Húc Hải bất ngờ nhìn anh một cái, hỏi: "Thế thân thế nào a?"

Ôn Triệu Minh tức giận lườm hắn: "Tìm người giả thành cậu ta chứ sao! Dù sao làm thế nào cũng đừng để Hollande phát giác đó là thế thân là được!"

Đường Húc Hải suy nghĩ một chút liền đáp: "Cũng chỉ có thể như vậy ."

Bởi vì không thể tìm người trong Long Cốt, cuối cùng chỉ có thể nhờ Ngụy Ly. Bởi vì hình thể chiều cao của hai người cũng cỡ nhau, Ngụy Ly mặc quần áo của Phó Sử Ngọ vào trực tiếp ngồi lên xe, cộng thêm trên kính xe có một màng dán sắc sậm, không ở gần tuyệt đối không nhận ra.

Từ tập hợp đến xuất phát, đều chưa cho Hollande cơ hội tới gần. Mà mỗi khi ra ngoài, ngồi ở vị trí phó điều khiển của Đường Húc Hải nhất định là Phó Sử Ngọ, không ai đa tâm mà nghĩ đó không phải Phó Sử Ngọ. Kế hoạch sơ sài này cư nhiên thật sự thành công.

Ngụy Ly chịu giúp, Liễu Miện tự nhiên cũng không bàng quan, cùng người khác chạy tới địa điểm mai phục trước.

Vương Đan mang theo một vài người vũ lực cao trong ngành cùng Liễu Miện đến để hỗ trợ -chạy tới một căn cứ quân sự bỏ hoang ngoài ngoại ô thủ đô, bắt đầu mai phục.

Căn cứ này vì nằm gần thủ đô, nên được tu kiến dựa theo tiêu chuẩn sở chỉ huy, tương đối bí mật rắn chắc. Nếu nói là lâm thời an trí các khoa học gia quanh năm xa cách cộng đồng cũng coi như ổn. Nhưng lực lượng cảnh giới mặt ngoài có vẻ hơi kém chút.

Trong kế hoạch Vương Đan thương lượng cùng Ôn Triệu Minh, song thân của Phó Sử Ngọ bởi vì bị thương hôn mê, Phó Sử Ngọ muốn đón người trở về chiếu cố. Thuận tiện liền đến thăm hỏi các cô dì chú bác nhìn y lớn lên một chút.

Vì được đến vị trí cụ thể, Hollande nhất định phải cùng đi, mà muốn có càng nhiều thu hoạch, Hollande tự nhiên sẽ liên hệ đồng bọn trước kia, muốn bọn họ đến tiếp ứng.

Lúc này đây, hắn dĩ nhiên để làm xong chuẩn bị rời đi.

Hollande lái xe đi theo đoàn xe phía trước, hắn nhìn xa xa, tựa như muốn xuyên qua tầng tầng chướng ngại nhìn vào Phó Sử Ngọ.

Nếu nói ngay từ đầu tiếp cận y là để hoàn thành nhiệm vụ, vậy thì lúc Phó Sử Ngọ từ chối hắn, hắn thật sự có chút rung động. Dựa theo loại hình yêu thích dĩ vãng, Phó Sử Ngọ lạnh nhạt nghiêm nghị nói chuyện còn thẳng đến đâm chết người ta tuyệt đối không là loại hình hắn thích. Nhưng chính ngay lúc đó, Hollande phát giác trên người Phó Sử Ngọ có một loại thuần túy đáng quý. Chính loại thuần túy này khiến tim hắn đập lên liên hồi.

Thế nhưng đáng tiếc, Phó Sử Ngọ lúc ấy đã có ý với Đường Húc Hải, bằng không hắn thật sự muốn cùng đối phương yêu đương một hồi.

Nhiều năm làm gián điệp, Hollande trải qua nhiều lần yêu đương, làm cho triết học ái tình của hắn càng có khuynh hướng đã từng có được đã là tuyệt rồi, cũng không nhất định cưỡng cầu muốn mãi mãi bên nhau.

Lần này đồng đội ẩn mình tại thủ đô của hắn sau khi nhận được tin truyền đến, chỉ bảo hắn hành sự tùy hoàn cảnh. Đối phương trả lời mơ hồ không rõ, hình như là có chuẩn bị gì đó ở sau. Cũng cảnh cáo hắn lần này có lẽ sẽ gây hại đến hắn, bảo hắn chuẩn bị tốt chạy trốn bất cứ lúc nào.

Tâm tính Hollande rất cứng cỏi, yêu thích dành cho Phó Sử Ngọ cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc hắn chấp hành nhiệm vụ.

Hollande đáy lòng yên lặng cảm thán, chấm dứt lần này, hắn đã có thể về nước rồi?

Đoàn xe xóc nảy chạy trên mặt đường gần như sắp biến mất, vài giờ trôi qua rốt cục cũng tới nơi.

Không xuống xe, trên vách núi đá ầm ầm rung động, một cánh cửa ngụy trang thành tảng đá chậm rãi mở ra. Đoàn xe từ từ chạy vào lối vào, căn cứ này cư nhiên là xây từ ngọn núi đào trống chỉnh thể.

Người bên cạnh sợ than không thôi. Hollande mặt ngoài cũng kinh ngạc, ở nước hắn hắn cũng gặp qua loại căn cứ giống thế, cũng không cảm thấy ngạc nhiên bao nhiêu. Nhưng trong lòng có hơi lo lắng, căn cứ như vậy muốn lẻn vào cũng rất khó, mà từ trong chạy ra ngoài độ khó cũng tăng mạnh.

Đoàn xe dừng lại, tám người đi chuyến này đều xuống xe, nhân viên căn cứ ở phía trước dẫn đường hướng về sâu trong hành lang. Đã đến nơi Hollande liền không nóng nảy, hắn chậm rãi rơi lại cuối cùng, ngẩng đầu quan sát hoàn cảnh căn cứ.

Rời khỏi hành lang dài, tiến vào một đại sảnh, Hollande xuyên qua đám người rốt cục phát hiện người đứng bên cạnh Đường Húc Hải và Ôn Triệu Minh cư nhiên không phải Phó Sử Ngọ, mà là thành viên kia của Tốn Tổ!

Hollande trong lòng lập tức lộp bộp, một dự cảm xấu dâng lên.

Hắn không đi rề rà ở cuối nửa, tiến lên trước đám người, kinh ngạc như thật hỏi: "Sao Sử Ngọ chưa tới?"

Bọn Ôn Triệu Minh quay lại, người đứng đối diện đều lom lom nhìn hắn, vô hình như có cảm giác bị người tập trung vào khiến lông tơ Hollande sợn cả lên.

Ôn Triệu Minh lạnh nhạt nói: "Thế nào? Anh thực ngạc nhiên?"

Hollande miễn cưỡng kéo khóe miệng lên, hỏi: "Nếu đón song thân về, cậu ấy sao không có mặt, kì lạ thế?" Hắn đã bắt đầu thấy không ổn, âm thầm đề cao cảnh giác. Nhưng không xong chính là hiện đối diện hắn là Đường Húc Hải Ôn Triệu Minh và mấy người bên Tốn Tổ, mà phía sau hắn lại là Lưu Bội Kỳ Thiệu Nhạc Chân Tử Lưu Hoằng Bạch Khải Phong. Trước lang sau hổ, đánh nhau hắn rất bị động !

Đây đều là kinh nghiệm rút ra từ giáo huấn, hoàn cảnh bao vây toàn phía khiến Hollande muốn trốn cũng trốn không thoát.

Đường Húc Hải cười lạnh một chút, căn bản không cho hắn cơ hội, trực tiếp quát một câu: "Bắt!"

Lưu Bội Kỳ Chân Tử còn chưa kịp phản ứng, Lưu Hoằng và Bạch Khải Phong trực tiếp nhào lên tóm, Hollande phản xạ có điều kiện phản kháng, nhưng rốt cuộc nắm đấm của hắn vẫn không sánh bằng Lưu Hoằng xuất thân quân đặc chủng, bị ấn xuống đất.

Hollande tức giận không thôi quát: "Các anh rốt cuộc làm gì vậy? !"

Đường Húc Hải ngồi xổm bên cạnh hắn, một con dao xẹt mạnh qua mặt hắn, đâm phập vào mặt đất.

Hollande liền chảy ròng mồ hôi lạnh.

Đường Húc Hải chán ghét nói: "Rốt cuộc vì cái gì anh không biết hả? Thân phận của anh có cần tôi nói cho anh biết không?"

Lưu Bội Kỳ ngơ ngác, Chân Tử cũng chẳng hiểu mô tê gì, Lưu Hoằng cùng Bạch Khải Phong tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng họ biết Đường Húc Hải tuyệt đối sẽ không bắn tên không đích.

Ánh mắt Ôn Triệu Minh lạnh như băng: "Ngài gián điệp thâm niên Hollande · Pailer của nước A, tòa miếu nhỏ Long Cốt này chứa không nổi pho tượng phật lớn như ngài đâu."

Đường Húc Hải nói: "Ai biết đó có phải tên thật của hắn không?"

Hollande nhắm chặt mắt, nói: "Tôi nghĩ vậy đây có lẽ là hiểu lầm gì rồi…"

"Có gì mà hiểu lầm?" Một giọng nữ trong trẻo truyền đến, Vương Đan từ cửa thang máy đi ra: "Anh có thể nói nghe chút đi, đừng nói chúng tôi không cho anh cơ hội khiếu nại. Chẳng qua anh phải nghĩ kĩ, lời anh nói có khả năng sẽ là bằng chứng trước tòa."

Lưu Bội Kỳ kinh ngạc cứng họng, Chân Tử cũng cà lăm nói: "Chị Vương? !"

Hollande giãy giụa nhìn cô, cái gì cũng hiểu ra: "Thì ra là cô. Cô là người của chính phủ Hoa Hạ?"

Vương Đan cười lạnh một tiếng, nói: "Đúng vậy, chính là tôi."

Hollande cũng không nhiều lời nữa mà ngậm miệng lại.

"Tại sao anh không nói?" Ôn Triệu Minh lạnh nhạt nói: "Tôi còn muốn nghe xem là hiểu lầm gì nữa đó?"

Vương Đan nói: "Anh hỏi không ra gì đâu, người thân phận như chúng tôi, nếu bị bắt thẩm vấn tuyệt đối sẽ không mở miệng. Hơn nữa hắn là loại gián điệp thâm niên."

Chân Tử không thể tin nổi nhìn Hollande: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?"

Lưu Hoằng cùng Bạch Khải Phong vặn tay hắn lại, Vương Đan đi lên trước tiến hành soát người.

Khiến bọn Long Cốt trợn mắt há hốc mồm chính là, Vương Đan cư nhiên từ trên người hắn tìm ra một đống đồ. Lần này mục tiêu của Hollande rõ rang là muốn tiến hành hành động gián điệp, cho nên những thứ hắn mang theo đều là công cụ cần thiết. Mấy cái này cắt hết đường chối cãi của hắn.

Vương Đan lắc lắc usb ngụy trang thành ống thuốc làm dịu trong tay: "Tróc tặc tróc tang. Anh chuẩn bị cũng đầy đủ thiệt."

Chân Tử khiếp sợ chớp mắt, từ trên tay Vương Đan cầm lấy ống thuốc nhìn không ra sơ hở, dạng ống như kem đánh răng phần trên là thuốc thật, nhưng bóc miếng dán ở phần đáy đi, có thể kéo ra một cái usb chỉ cỡ nửa ngón tay.

"Quá thần kỳ." Thiệu Nhạc cũng cầm lên ngắm, nếu không là lập trường đối địch, Thiệu Nhạc thật muốn cúng bái kỹ xảo ngụy trang điêu luyện này một chút.

Vương Đan phất phất tay: "Mang hắn đi, canh chừng đó, nhớ đừng để hắn tự sát."

Hollande cười khổ một tiếng: "Cô yên tâm, tôi sẽ không tự sát."

Đường Húc Hải mặt không đổi sắc đi tới, một quyền dộng vào bụng hắn.

Hollande lập tức thống khổ cuộn mình lại, cả lực nắm của Lưu Hoằng cùng Bạch Khải Phong cũng tránh thoát được một chút.

Đường Húc Hải lạnh nhạt nói: "Đấm này là thay Phó Sử Ngọ đánh. Anh không nên mượn danh nghĩa tình cảm để tiếp cận cậu ấy."

Hollande cắn răng chịu đựng cơn đau toàn tâm trôi qua, đứt quãng nói: "Tôi… Thật sự… Thích cậu ấy."

Đường Húc Hải nổi giận, lại một đấm bay qua, đau đến Hollande cả người run rẩy.

Vương Đan đau đầu đỡ trán: "Đừng đánh, nắm tay anh nặng vậy, đánh chết người thì sao đây? Người này còn phải giữ lại còn dung đó."

Vương Đan bảo người của cô mau kéo Hollande đi, không dám để hắn ở đây nữa.

Lưu Bội Kỳ nói: "Lần này đến là vì tóm lấy Hollande sao?"

Thiệu Nhạc cũng bảo: "Tôi còn tưởng đến đón cha mẹ đội trưởng Phó thật chứ."

Ôn Triệu Minh nói: "Trừ bắt hắn, còn muốn dẫn đồng lõa của hắn ra. Mục tiêu của chúng là chỗ làm việc của song thân Sử Ngọ."

Bọn Lưu Bội Kỳ không biết nhiều về việc này, cái hiểu cái không. Đường Húc Hải cũng không kiên nhẫn giải thích với họ, hung hăng vỗ hắn cái chát, quát: "Hỏi nhiều vậy làm chi! Cho anh làm gì thì làm đó đi!"

Hollande bị nhốt vào một phòng giam rắn chắc, mà người khác thì bắt đầu chuẩn bị bắt ba ba trong rọ.

Cái bẫy bố trí thực nhanh chóng, không để đối phương suy tính nhiều, chỉ có thể dựa theo an bài của bọn họ từng bước mà rơi vào bẫy.

Chung quanh căn cứ có mắt điện tử, bởi vì muốn ngụy trang thành một căn cứ chân chính, người mà Vương Đan mang đến không thể không phân tán ra để tiến hành cảnh giới.

Khi hình ảnh giám thị nhoáng lên một cái, Vương Đan kinh nghiệm phong phú lập tức biết tín hiệu đã bị người ta làm nhiễu.

Đường Húc Hải mang người nhanh chóng từ một lối khác đi ra ngoài, vòng đến sau lưng đối phương.

Đồng lõa của Hollande có hơn hai mươi người, vốn tiểu tổ cùng hắn hành động cũng không nhiều vậy. Nhưng sau khi màn trời mở ra, những gián điệp nằm vùng nán lại Hoa Hạ âm thầm liên hệ, giúp đỡ nhau sống đến hiện tại. Mà hành động lần này, để đảm bảo thành công, đồng lõa của Hollande liền tụ tập lại hết. Vương Đan có thể diệt tận gốc.

Những người này làm nhiễu hình ảnh giám thị xong cũng không hành động, ngược lại nấp vào ngọn núi cách cổng căn cứ một khoảng không mạnh động. Nếu không phải Đường Húc Hải đang đi vòng đến có thiết bị cảm biến nhiệt, trong thời gian ngắn chưa chắc đã tìm ra bọn họ.

Bọn Đường Húc Hải Lưu Hoằng nhanh chóng mò tới, bịt lấy miệng mũi, dao găm xẹt qua cổ, một sinh mệnh liền hồn về đất mẹ.

Đáng tiếc là bên trong vẫn có người là dị năng giả, động tĩnh phản kích lúc hấp hối đã kinh động người khác.

Đường Húc Hải vẻ mặt lãnh khốc, xuống tay càng tàn nhẫn, hơn hai mươi người trên đỉnh núi căn bản chưa dậy được chút sóng, liền bị mấy tinh anh bên Long Cốt xử lý .

Thiệu Nhạc vẻ mặt không hiểu: "Những người này dễ giết quá, quả thực chịu không nổi một đòn."

Bên này chấm dứt chiến đấu, Vương Đan mang người đi lên thu dọn tàn cuộc, nhìn nhìn mặt những người này, đều là nhân vật có tên trên bảng.

Cô gật gật đầu nói: "Không sai, chính là họ."

Ôn Triệu Minh không nói gì, anh đi tới đi lui nhìn những người này, nói: "Có điểm gì là lạ, cô xem trang bị trên người những người này. Không giống muốn đi tham chiến."

Nghe anh nói vậy, Vương Đan cũng nghiêm túc lại, trên người họ tuy cũng có vũ khí nóng, nhưng hỏa lực này mà muốn công phá căn cứ, căn bản là không có khả năng. Vừa rồi bọn họ giao thủ, cũng không phát hiện ai có thân thủ đặc biệt tốt, hoặc là dị năng đặc biệt nổi bật.

Chuyện đi chịu chết vô ích đám người này sẽ không làm, vậy chúng dựa vào cái gì?

Giữa núi đột nhiên thổi bay một luồng gió lạnh, lạnh đến mọi người tập thể rùng mình.

Đường Húc Hải biến sắc: "Dị năng giả? !"

Chỗ hỏng do không có mặt Phó Sử Ngọ xuất hiện, y không ở căn bản không có cách phân hình chung quanh có bao nhiêu mối nguy.

Chân Tử ngẩng đầu lên, một thứ lạnh lẽo dán vào chóp mũi cô.

Chân Tử kinh ngạc giơ tay lên: "Tuyết rơi? !"

Điều đó không có khả năng! Hiện tại đã tới đầu tháng sáu, buổi sáng nhiệt độ còn bình thường, ngắn ngủn nửa ngày làm sao có thể đổ tuyết chứ.

Đường Húc Hải trong lòng rùng mình, quát lớn một tiếng: "Trở về!"

Mọi người bỏ lại thi thể không quản, chạy về hướng chân núi.

Trên sơn cốc phong vân biến huyễn, gió càng lúc càng lớn, hỗn loạn trong đó là bông tuyết trắng tinh, rất nhanh liền biến thành bão tuyết có thể chớp mắt biến người thành người tuyết.

Chỉ khoảng nửa khắc, quanh sơn cốc liền biến thành một mảnh trắng xoá, bông tuyết làm người ta căn bản không mở mắt ra được. Con đường dưới chân không có cách nào thấy rõ, có người ngã ập xuống, lăn lông lốc dọc theo triền núi.

Vương Đan ngẩng đầu vừa nhìn, lớn tiếng thét lên: "Lương Võ! !"

Người tên Lương Võ ngã nhào đến mép núi, thống khổ rên rỉ một tiếng, cánh tay hắn đã gãy nát.

Vương Đan gắt gao mím môi, vừa chạy vừa nhảy, bằng vào ký ức lúc đi lên, miễn miễn cưỡng cưỡng an toàn chạy tới mép núi, nâng Lương Võ dậy.

Đội viên theo sau cô cũng lục tục leo xuống, Lương Võ ôm cánh tay đã gãy, lạnh đến run lẩy bẩy.

Đường Húc Hải thở dốc chạy xuống, hắn dừng bước, bưng miệng mũi, hiện tại cả không khí hít vào cũng rét lạnh đến khó có thể chịu đựng.

Tốc độ của Ôn Triệu Minh không có khả năng nhanh, cũng may anh có dị năng hỏa hệ hộ thân, ngược lại không lạnh như những người khác, theo bước chân anh, tuyết đọng chậm rãi tan ra.

Thiệu Nhạc rụt cổ ôm cánh tay, hắn đột nhiên kêu lên: "Mau nhìn!"

Người chung quanh ngẩng đầu nhìn lên, cây cối xung quanh do nhiệt độ hạ quá nhanh mà kết thành tầng tầng trắng xóa, rất nhanh liền hình thành một mảng băng đồ sộ!

Thân nhiệt của Đường Húc Hải luôn cao hơn người thường, nhưng giờ hắn còn thấy lạnh chịu không thấu, nếu không lập tức đi vào trong, bọn họ rất có thể sẽ rét chết.

"Đi mau đi!" Đường Húc Hải gầm nhẹ một tiếng, trở lại kéo lấy Ôn Triệu Minh cõng lên lưng chạy.

Nhiệt lượng từ Ôn Triệu Minh truyền tới, khiến Đường Húc Hải dễ chịu một chút, hắn là người đầu tiên trở về cổng ngụy trang thành đá, lại bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người.

Chỉ thấy một lớp băng thật dày dọc theo khe cửa đông lại, cửa triệt để mở không ra.

Nhiệt độ vẫn liên tục giảm xuống, cách lớp đá, bọn họ có thể nghe thấy tiếng rắc rắc rắc kim loại bên trong phát ra do bị đóng băng.

Vương Đan khẩn trương, vào không được tất cả họ đều sẽ lạnh chết !

Ôn Triệu Minh bảo: "Thả tôi xuống."

Đường Húc Hải buông Ôn Triệu Minh ra, để anh đứng vững, Đường Húc Hải ngẩng đầu nhìn, nói: "Tạm thời không mở cửa được, không nghĩ ra cách chúng ta chết chắc rồi."

Ôn Triệu Minh suy nghĩ một chút, trong tay phừng lên một hỏa cầu lớn.

Cứ việc anh cuồn cuộn không ngừng chuyển vận dị năng, hỏa cầu lại cứ nhấy nháy trong bão tuyết như có thể tắt ngóm bất cứ lúc nào.

Ôn Triệu Minh lắc đầu: "Đốt lửa không nổi."

Thiệu Nhạc lạnh đến hai hàm răng đánh vào nhau, phát ra tiếng "Lập cập lập cập". Hắn sụt sịt mũi, nói: "Dị năng giả này thật lợi hại, cả bão tuyết lớn vậy cũng có thể hình thành, cũng cỡ phó đoàn Ôn hỏa thiêu đầm lầy a."

Vương Đan ôm cánh tay vuốt vuốt: "Chẳng lẽ người nọ là thuộc tính băng?"

Ôn Triệu Minh nhìn nhìn mọi người lạnh đến sắc mặt tím tái chung quanh, trong lòng thầm lo lắng.

Anh nói: "Có lẽ không phải một người tạo thành bão tuyết lớn như vậy. Chắc là có một dị năng giả thủy hệ hợp tác mới làm nổi. Bằng không lấy hơi nước trong sơn cốc không có khả năng hình thành nhiều băng như vậy."

Thiệu Nhạc nhảy nhảy hoạt động thân thể: "Phó đoàn Ôn anh có cách nào không?"

Ôn Triệu Minh ngưng trọng nói: "Tôi chỉ có thể thử. Tôi sẽ không ngừng thi triển dị năng hỏa hệ, chế tạo một dòng nhiệt. Thiệu Nhạc, anh dùng dị năng phong hệ thổi dòng nhiệt này đi lên, thổi tới tầng mây, thổi tan ụ mây kia!"

Thiệu Nhạc gật đầu.

Ôn Triệu Minh hơi hoạt động chi giả, hai chân giạng, cánh tay mở, một đoàn lửa dọc theo anh bắt đầu bốc cháy, Ôn Triệu Minh dốc hết toàn lực sinh ra dòng nhiệt cuồn cuộn, nguồn nhiệt này xuất hiện, khiến người chung quanh lập tức khoan khoái rất nhiều.

Thiệu Nhạc giơ tay, nhẹ nhàng nhấc, dòng nhiệt liền nhẹ nhàng bay lên cao.

Trong tự nhiên, vốn chính là khí nóng bay lên khí lạnh trầm xuống, hơn nữa Thiệu Nhạc đẩy như vậy, dòng nhiệt cũng nhanh chóng thăng lên không trung.

Ôn Triệu Minh không chớp mắt cái nào nhìn chằm chằm tầng mây, mắt thấy phiến mây kia có vẻ loãng hơn vừa rồi một chút .

"Hữu hiệu!" Ôn Triệu Minh quát một tiếng.

Thiệu Nhạc vừa nghe, càng dũng mãnh, gom hết dị năng toàn thân lên, sức gió thổi bật mạnh hơn.

Chậm rãi dòng nhiệt hình thành một dòng khí dạng vòi rồng bay thẳng lên trời cao.

Bão tuyết không ngừng tàn phá bỗng khựng lại, bông tuyết càng rơi càng nhỏ, chậm rãi biến thành chút mưa phùn.

115. Chương 115

Nhiệt khí thoát khỏi tầng mây, thổi tán đi luồng hơi nước, tầng mây ngày càng mỏng, càng bay càng cao. Mưa phùn dạt dào cuối cùng cũng ngừng lại.

Độ ấm bắt đầu chậm rãi tăng lên, mọi người bị rét nửa ngày rốt cục dễ chịu hơn chút.

Gió tuyết tuy ngừng, nhưng trong chốc lát băng kết cũng sẽ không hòa tan ngay.

Ôn Triệu Minh ngừng tay, mỏi mệt lung lay thân thể, Thiệu Nhạc tinh thần coi như còn tốt, nhanh chóng đi đỡ lấy anh.

Đường Húc Hải chà xát chà xát tay cho ấm lại: "Cũng không biết là ai, chúng là muốn đông chết tươi chúng ta đây mà."

Vương Đan nhìn nhìn hướng cánh cửa, quay đầu lại nói: "Tôi nghĩ ban đầu mục tiêu của chúng là muốn nhốt chúng ta trong căn cứ đông chết, điều kiện có hạn, hiện giờ sẽ không có thiết bị sưởi."

Căn cứ này ban đầu là bỏ hoang, cho dù ngụy trang thành có người ở, nhưng giờ đang vào giữa hè, cũng không có khả năng dự trữ nhiên liệu sưởi ấm, chỉ dùng dị năng không thể đảm bảo tất cả mọi người không bị đông chết .

Đường Húc Hải nói: "Đám gián điệp ngoại quốc kia thậm chí có cao thủ lợi hại như vậy! Ban đầu không ra tay, chờ chúng ta giết sạch đám người trên núi mới hành động."

Vương Đan phân tích: "Chỉ sợ ra tay không là đồng lõa Hollande gọi tới. Theo tôi được biết, trong binh đoàn tư gia phe Hoắc có một dị năng giả thủy hệ cấp 5 cùng một dị năng giả hàn đông cấp 5. Dị năng giả hàn đông này đúng lúc tương phản với tiến sĩ Âu Dương Thành có thể tạo thành cực cao áp nóng cục bộ, hắn có thể khiến nhiệt độ cục bộ hạ xuống đột ngột trong khoảng thời gian ngắn."

Lưu Bội Kỳ run run một chút, hút hút mũi nói: "Chế tạo trận bão tuyết này là người của phe Hoắc? Bọn họ tại sao lại ở chỗ này?"

Ôn Triệu Minh đẩy tay Thiệu Nhạc ra, đứng vững. Ngẩng đầu nhìn cánh cửa bị lớp băng thật dày đông lại, anh quay đầu nói: "Hiện tại không phải lúc thảo luận điều này, không biết đối phương còn chiêu sau không, mau mang người bên trong ra trước đi."

Ôn Triệu Minh đi qua, dán vào cửa bắt đầu phóng hỏa hòa tan, đáng tiếc anh tiêu hao đại lượng dị năng, ngọn lửa này rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều.

Lưu Bội Kỳ dứt khoát nắm ra một bó mầm mống, đề cao nẩy mầm. Bắp nhanh chóng sinh trưởng thành thục, vỏ bắp bóc ra, cùi bắp bị ném vào trong lửa.

Trước kia cùi bắp ở nông thôn chính là nhiên liệu nhóm lửa chủ yếu, có đống cùi này, Ôn Triệu Minh càng dễ đốt hơn .

Lúc này cánh cổng đá hiện lên một tầng bụi sáng, tốc độ băng tan càng nhanh lên.

Biết Ngụy Ly phóng thích phù ấn bên trong, lửa trên tay Ôn Triệu Minh càng lớn hơn. Hai bên giáp công khiến lớp băng bám trên cửa rốt cục lỏng ra, từng khối lớn rơi xuống, nát thành mảnh nhỏ.

Đợi một lát, cánh cửa vang lên một trận rầm rầm, rốt cục mở ra .

Chờ cửa triệt để mở toang, người đứng bên ngoài sợ hãi hít mạnh một hơi. Chân Tử nuốt một ngụm, nói: "May mà dòng khí lạnh bị thổi tán !"

Toàn bộ cửa động kéo dài đến hành lang, vách tường và trên đỉnh đều bị kết băng dày đặc, cửa vừa mở ra, "Vù vù" luồng khí lạnh giá bên trong ùa ra ngoài.

Trên người Ngụy Ly là chiếc áo bành tô không biết từ chỗ nào moi ra, mặt y tái nhợt nói với họ: "Cửa này đừng đóng lại, để phòng hờ."

Nhiệt độ bên trong còn rét hơn bên ngoài, người đứng gần cửa sôi nổi đi ra.

Mặt Liễu Miện xanh lè nói: "Biết từ hướng nào khởi xướng công kích không?"

Bão tuyết này thoạt nhìn rất lợi hại, nhưng muốn tạo ra, thiên thời địa lợi nhân hoà thiếu một thứ cũng không được. Trên trời phải đúng lúc có một tầng mây trắng, còn có địa hình sơn cốc căn cứ này phải phù hợp điều kiện đặc biệt. Hai điều này cộng thêm dị năng giả hàn đông và thủy hệ của đối phương, mới hình thành hiện tượng công kích làm người ta trở tay không kịp lần này.

Bọn Liễu Miện đóng tại căn cứ, cánh cửa đầu tiên bị đông cứng, làm sao cũng không mở được. Sau đó từ cửa xâm nhập một luồng hơi lạnh thấu xương dọc theo vách tường lan tràn vào, tầm mắt rất nhanh đều bị băng bao trùm. Nhiệt độ chợt giảm mạnh, bọn họ liều mạng tìm đồ sưởi, hơn nữa Liễu Miện cống hiến cành cộng thêm phù ấn của Ngụy Ly mới không đông chết tươi bọn họ. Cả bản mặt kẻ thù còn chưa ngó thấy đã bị rét chết, cái chết này cũng quá nghẹn khuất .

Đường Húc Hải nói: "Muốn khống chế phương hướng hàn đông, chúng không có khả năng cách đây quá xa." Hắn ngẩng đầu nhìn, chỉ vào phía đỉnh hướng núi tây, nói: "Tôi nhớ lúc đầu phong tuyết là từ hướng kia thổi tới."

Mặt Liễu Miện sa sầm, nói: "Cũng không biết đám gián điệp này làm sao thông đồng được với phe Hoắc, kết quả trực tiếp đưa dị năng giả quân đoàn Hoắc gia tới."

Vương Đan nói: "Tôi cũng không ngờ sẽ dẫn chúng tới đây. Xem như đánh lầm trúng sai. Chúng ta vốn chỉ muốn một lưới bắt hết đám gián điệp nằm vùng, mồi thả ra là các khoa học gia đến từ sở nghiên cứu chiến sĩ siêu năng lực. Phe Hoắc phản đối phương án của phe Ngô cho nên muốn ám sát các khoa học gia này, vì thế chúng muốn ngựa bắt ve chim sẻ rình sau." Vương Đan ảo não cắn môi, cô làm công tác tình báo vì thế lập tức liền phân tích ra nguyên nhân.

Phe Ngô đấu tranh kịch liệt với phe Hoắc, nhưng cũng chưa đến mức ám sát khoa học gia của đối phương. Nếu sớm biết sẽ dẫn đám người kia đến, bọn họ sẽ không chỉ mang có vài người thế này, nhất định sẽ chuẩn bị càng đầy đủ.

Vương Đan nôn nóng không thôi, cô nói: "Hiện tại người Hoắc gia cho rằng những khoa học gia đó ẩn thân ở đây, nhất định sẽ nghĩ cách giết bọn họ."

Đường Húc Hải tỉnh táo ngẩng đầu, ánh mắt lợi hại nhìn đỉnh núi: "Chúng tới!"

Đồng lõa của Hollande luôn luôn chú ý đến hướng đi của thượng tầng Hoa Hạ, dân chúng bị giấu diếm chẳng hay biết gì, nhưng lại không giấu được đám người quanh năm làm tình báo bọn họ. Họ sở dĩ để lộ tin tức này cho phe Hoắc bất quá là muốn đi ké xe, đục nước béo cò thu tư liệu vào tay mà thôi. Căn bản lại không nghĩ tới đây chỉ là một cái bẫy nhằm vào họ, không đợi quân đoàn tư gia phe Hoắc động thủ, họ đã bị người ta làm thịt sạch sẽ hết rồi.

Dị năng giả Thủy hệ Hoắc gia thấy những người này bị xử lý lưu loát thế cũng thấy có gì là lạ, nhưng đại chiêu đã vào nòng, tên đã lên dây không thể không bắn, dừng lại không được .

Dị năng giả Hàn đông cùng thủy hệ tiêu hao quá nhiều, dừng ở phía sau. Nhưng binh đoàn tư gia Hoắc gia lại có một dị năng giả sa hệ cấp 5 xung phong lên trước.

Gã từ đỉnh núi xông đến, con đường trước người bởi vì tuyết đọng tan ra mà trở nên lầy lội liền bắt đầu sa hóa. Mà bốn năm mươi người đi theo sau còn gã, trong tay ghìm súng bắn phá về hướng bên này.

Tiếng súng lanh lãnh vẩn quanh sơn cốc, Đường Húc Hải cười lạnh một tiếng, áo giáp cả người chậm rãi xuất hiện bao trùm toàn thân, tay nắm đại kiếm, chạy ào vọt tới.

Lòng Liễu Miện cũng đầy lửa giận, không cam yếu thế chạy vài bước, nhẹ nhàng nhảy dựng bay lượn lên, vọt tới còn nhanh hơn Đường Húc Hải.

Dị năng giả Sa hệ mạnh hơn Mã Đông đội bọn họ lúc trước nhiều, hạt cát trong tay gã chính là vũ khí mạnh khủng khiếp. Cột cát khổng lồ giã vào người Đường Húc Hải phát nhói, một nắm cát bay lên, Liễu Miện không thể không dùng tay che mặt mình lại, sợ bị cát quất vào mắt.

Bên này dị năng giả cấp 5 ra tay trước, những dị năng giả cấp 4 phía sau cũng không cam yếu thế xông lên, trong nháy mắt các hệ dị năng lần lượt bắn phá sơn cốc, ánh sáng bảy màu không ngừng va chạm rồi tản mát.

Vốn lần này ba dị năng giả cấp 5 ra mặt, đối phó với Phó Sử Ngọ Đường Húc Hải Ôn Triệu Minh bên này là vừa vặn, cố tình Phó Sử Ngọ biến thành Ngụy Ly, còn tặng kèm một Liễu Miện tới.

Hiện tượng thiên nhiên công kích nổi lên đã bị Ôn Triệu Minh phá giải, Ôn Triệu Minh tuy không thể tham chiến ngay, nhưng bên chúng cũng có hai người không thể nhảy vào. Sai lầm này dẫn đến số lượng dị năng giả cấp 5 của chúng rơi vào hạ phong.

Dị năng giả sa hệ binh Hoắc gia này có gan một đấu hai tự nhiên có nắm chắc, nhánh cây của Liễu Miện thay đổi phương hướng không chút khe hở công kích về phía gã, tránh cũng không thể tránh, dị năng giả sa hệ trực tiếp chui hết người xuống cát!

Theo bước di chuyện của gã bên dưới, mặt đất cũng kéo ra một vệt dài bắt mắt, Đường Húc Hải sãi bước đuổi theo, lại đột nhiên trầm xuống, dưới chân chớp mắt biến thành cán lún.

Tốc độ lún của cát lún quá nhanh, chỉ trong chớp mắt đã cắn nuốt đến eo Đường Húc Hải. Đại kiếm trong tay Đường Húc Hải bị hắn cắm vào sau lưng, giáp trên bả vai nhanh chóng duỗi ra một đôi cánh kim loại khổng lồ. Cánh vỗ thật mạnh, hạt cát chung quanh đều bị hắn nương theo sức gió thổi bay.

Một lực đẩy thật mạnh hướng tới, ép Đường Húc Hải đột ngột bay khỏi mặt đất.

Dị năng giả mộc hệ như Liễu Miện tối không sợ cán lún, vô số cành liễu kéo dài ra ngoài, hung hăng đâm mạnh xuống mặt đất sa hóa.

Một cột cát phun bắn thẳng trợ lực cho dị năng giả sa hệ vụt lên, lạnh lùng nhìn chòng chọc vào hai người bay trên không trung.

"Lui về phía sau!" dị năng giả sa hệ không quay đầu lại khẽ quát một tiếng, binh đoàn Hoắc gia ào ào lui lại, có kẻ tạm thời bị quấn lấy cũng liều mạng bị thương mà muốn rút đi.

"Cẩn thận!" Thấy chúng như vậy, Vương Đan cao giọng hô về phía sau một tiếng.

"Hừ!" Dị năng giả sa hệ cười lạnh, mở hai tay ra, dưới nách gã từng mảng từng mảng bụi cát cuồn cuộn tung lên, uốn éo như mấy con địa long."Đi!"

Dị năng giả sa hệ vung tay lên, rồng cát quất mạnh về phía Đường Húc Hải, đại kiếm trong tay Đường Húc Hải đột nhiên đảo qua, rồng cát bị chém phăng đầu, thế nhưng phần thân đã đứt không giảm dư thế mà trực tiếp tông vào người hắn. Sức mạnh hất văng Đường Húc Hải về phía sau. Chờ rồng cát tông xong, ngay sau đó lại bay qua con thứ hai, thứ ba, thứ tư…

Nửa sơn cốc đều bị dị năng giả sa hệ sa hóa, gã có lượng cát xài hoài không hết để chế tạo rồng cát, Đường Húc Hải bị đám rồng này tông văng quay cuồng trên không trung, nhất thời thật sự không có cách nào ổn định thân thể.

Đường Húc Hải choáng váng đầu óc lại nghẹn lửa trong bụng, hắn muốn bùng cháy.

Lúc hắn đi Phó Sử Ngọ còn đang ngủ say, đôi má hồng hồng đáng yêu muốn chết. Hắn không đành lòng đánh thức y để tạm biệt. Đường Húc Hải vẫn luôn ôm suy nghĩ sớm xong việc sớm trở về, hắn thậm chí còn muốn nấu cơm làm cháo gà cho Phó Sử Ngọ ăn nữa!

Thế mà đám người này ngoài dự đoán nhào ra, không ngừng chậm trễ thời gian của hắn, Đường Húc Hải tức đến trào máu họng .

Hai tay Đường Húc Hải đẩy lên trước, trong tay đột nhiên xuất hiện một tấm chắn khổng lồ, hạt cát đánh vào mặt chắn hất ra lực đẩy thật lớn, chấn đến tay Đường Húc Hải phát đau. Rốt cục ổn định thân hình, Đường Húc Hải nhe răng cười một tiếng, nương theo tấm chắn như đạn pháo dộng về hướng dị năng giả sa hệ.

Dị năng giả sa hệ đương nhiên không ngốc mà đứng đó để hắn tông vào, nhanh chóng lắc mình dời đi. Gã vừa động, sa triều cuồn cuộn không ngừng rốt cục khựng lại.

Liễu Miện mặt xám mày tro, trong tóc trên người đều là cát, hắn đang cực kì khó chịu. Ngụy Ly nhìn mày, nhịn không được tiến lên một bước. Y nhìn chằm chằm dị năng giả sa hệ và Đường Húc Hải giao thủ đối diện, hơi suy ngẫm rồi vươn tay lấy ra một tờ giấy vàng. Ngón tay Ngụy Ly quẹt một đường lên giấy, y vung lên, giấy vàng liền bay về hướng mặt đất, bụi sáng nhàn nhạt bay tung vào bãi cát vàng óng bao phủ khắp nơi cũng không thu hút mấy.

Chẳng qua sau khi bụi sáng tung ra, mặt đất từ nơi bị lá bùa hạ xuống dần dần biến thành đất rắn, mặt đất màu vàng kéo dài về hướng dị năng giả sa hệ.

Dị năng giả sa hệ kinh ngạc liếc nhìn Ngụy Ly một cái.

Đường Húc Hải quát khẽ: "Đối thủ của mày ở đây! Cư nhiên còn dám phân tâm!"

Dị năng giả sa hệ khinh miệt liếc hắn một cái, Đường Húc Hải tức đến mắt đỏ ké, nghiến răng nghiến lợi. Cự kiếm tài tình một phân thành hai, chớp mắt thành hai thanh đường đao, Đường Húc Hải chuyển hướng đường đao, cắt qua phần cổ dị năng giả sa hệ.

Trong mắt dị năng giả sa hệ hiện lên một tia dị sắc, đao trong tay Đường Húc Hải lưu loát xẹt qua cổ hắn. Đường Húc Hải thầm kinh nghi, hắn căn bản không thấy chút lực cản nào, liền tính đao của hắn nhanh đến đâu cũng không thể ghê đến vậy.

Chỗ cổ bị đao cắt qua của gã trước mắt phun trào ra – không phải máu, mà là cát!

Đường Húc Hải vừa sợ lại giật mình, đạp đạp đạp lui về sau mấy bước.

Cát phun ra từ cỗ gã này đột nhiên nổ mạnh, dị năng giả sa hệ lập tức biến thành một cụm cát lớn. Mấy dị năng giả phong hệ phía sau đang xem cuộc chiến đột nhiên ra tay cùng một lúc, mãnh liệt thổi bay một cơn lốc về hướng cụm cát.

Dị năng giả sa hệ nương sức gió cuồn cuộn nâng mớ cát hỗn tạp dưới đất lên, trong chớp mắt liền biến thành một bão cát bụi khổng lồ.

Sắc mặt Liễu Miện nháy mắt biến đổi: "Mau rút! Người nọ là dị năng giả cấp 6! ! !"

Nhưng đã muộn rồi!

Dị năng giả sa hệ cuộn lấy cát bụi, gã như một yêu ma đang há to cái mồm máu, đảo mắt liền nuốt chửng Đường Húc Hải.

Mãn nhãn đều là mờ nhạt, căn bản không thấy rõ thứ cách 50 mét. Một cụm cát quấn lấy tứ chi Đường Húc Hải, kéo dài tứ chi của hắn bắt đầu xé. Thống khổ của ngũ mã phanh thanh, làm Đường Húc Hải cắn chặt răng, gân xanh cộm lên.

"Ặc…" Đường Húc Hải đỗ mồ hôi như mưa, nhịn không được rên rỉ ra tiếng. Đường Húc Hải ra sức giãy giụa, nhưng cát quấn quanh tứ chi quá chặt, căn bản tránh không thoát.

Bên tai truyền đến tiếng gào lo lắng của người Long Cốt, cành của Liễu Miện cũng không ngừng vụt tới vụt lui thử cách kéo hắn ra. Nhưng cát bụi khống chế hắn trôi đi, cành của Liễu Miện không có cách nào tóm lấy hắn.

Bên ngoài lại lần nữa vang lên tiếng giao chiến đùng đùng, Đường Húc Hải dần dần thấy hít thở không thông, hạt cát không ngừng ngăn chặn miệng mũi khiến hắn nghẹt thở.

Trước mắt Đường Húc Hải xuất hiện từng đợt bóng đen, đây là dấu hiệu sắp ngất.

Không được! Đường Húc Hải hung hăng cắn lấy đầu lưỡi, giãy giụa tỉnh táo lại. Hắn không thể chết ở đây, hắn vừa mới thoát khỏi kiếp trai tơ, sinh hoạt hạnh phúc mới bắt đầu thôi! Phó Sử Ngọ còn đang chờ hắn về. Nếu hắn chết như vậy, y sẽ thương tâm đến mức nào a.

Dị năng giả cấp 6 thì sao? ! Đôi mắt đỏ ké của Đường Húc Hải hung ác trừng lớp không khí mờ nhạt kia. Ông mày cũng không ăn chay ! !

Dị năng kim loại mãnh liệt bùng nổ, xương bả vai Đường Húc Hải "Phốc phốc" nổi lên hai khối cộm, đùng một tiếng, mỗi khối cộm lần lượt bung ra hai chiếc cánh.

Hai cặp cánh mới tạo kim quang lòe lòe, càng mỏng nhẹ, càng rắn chắc hơn đôi trước!

Sáu chiếc cánh ra sức vỗ, bất kể cát bụi kéo xé thế nào, bởi vì không có thần kinh, Đường Húc Hải cũng không thấy đau đớn. Tuy vì quá tốn sức cản cát bụi, nhưng sáu cái cánh cùng vỗ phành phạch giúp Đường Húc Hải nhanh chóng trốn thoát biển cát cuồn cuộn.

Sáu cánh kim loại phẩy gió khiến cát bụi theo gió mà bắt đầu bay loạn cả lên. Đường Húc Hải mơ hồ cảm giác được hướng cát bay, gã kia hình như đang di chuyển phía trên đó. Đường Húc Hải hừ lạnh một tiếng, làm sao có thể để gã nhẹ tênh chạy mất như vậy.

Đường Húc Hải vỗ phành phạch đôi cánh phía sau, sức gió từ cánh truyền đến chặt chẽ kiềm chế lớp cát. Đường Húc Hải bắt đầu xoay tròn, cát cũng bị kéo theo xoay tròn.

Hình như phát hiện ý đồ của hắn, cát bắt đầu liều mạng giãy giụa. Đường Húc Hải cuốn cát bay thẳng lên trời cao, vừa bay vừa vỗ mạnh cánh. Hạt cát không thuộc về bản thể sa hệ bị liên tục rơi đi, cát càng ngày càng ít, càng ngày càng ít, chậm rãi chỉ còn lại một mảng.

Đường Húc Hải nhe răng cười, hai tay như kìm sắt bắt đầu không ngừng chém đống cát này. Cát không ngừng bị chém rơi, theo vòng quay điên cuồng của Đường Húc Hải mà tản bớt.

Bên tai Đường Húc Hải vang lên tiếng kêu rên vặn vẹo, hắn lại không chút lưu tình tiếp tục phân cách đống cát này.

Hiện tại dị năng giả sa hệ căn bản không dám biến về nguyên hình, gã thì không biết bay, chỉ có thể biến thành cát mới có thể lơ lửng. Hiện tại liền gặp phải cục diện khó cả đôi đường. Nếu biến về hình người, gã dám khẳng định Đường Húc Hải sẽ để gã ngã chết, nhưng nếu không đổi về nguyên hình, cát bụi của bản thể cứ bị hắn kéo tán đi như vậy, sẽ không đủ nửa người!

Dị năng giả sa hệ không ngừng giãy giụa, nhưng vẫn không có cách nào thoát khỏi lốc xoáy của Đường Húc Hải, khi chỉ còn lại lượng cát cỡ cái đầu, dị năng giả sa hệ rốt cục không cam lòng mà tự bạo.

Năng lượng bùng nổ khi dị năng giả tự bạo chính là sức mạnh phân tử Nguyên trong thân thể, lượng phân tử Nguyên trong cái đầu cũng không nhiều, nhưng vẫn đủ quất cho Đường Húc Hải một đòn .

Chấn động quá kịch liệt làm đầu Đường Húc Hải lập tức vù lên rồi ngơ ra, cả người hắn như diều đứt dây chúi đầu từ trên trời rơi xuống đất.

Mà chết một cái là lúc hắn chúi xuống lại không nhẹ nhàng bay bỗng như chiếc diều người ta, mà bay vút như đạn pháo còn mang theo tiếng rít gió đáng sợ.

Sáu chiếc cánh mỏng nhẹ bị gió cản giúp chậm lại tốc độ rơi, tốt xấu gì cũng không khiến Đường Húc Hải ngã chết. Nhưng hắn vẫn phát ra một tiếng "Rầm oạch" nặng nề, lún sâu vào mặt đất.

Đường Húc Hải cảm giác như ngũ tạng lục phủ đều đang quay cuồng, ý thức không rõ một lúc thật lâu.

Từ lúc hắn mang theo tiếng rít từ trên trời rụng xuống, một dị năng giả mộc hệ làm việc gần đó liền chú ý tới. Thì ra Đường Húc Hải tóm lấy dị năng giả sa hệ bay loạn một hồi đã bay đến gần thủ đô. Nơi này là mảnh đất do vài mộc hệ dị năng nhận thầu, những người này có gieo trồng lương thực, cũng có rau dưa. Mà dị năng giả mộc hệ này lại ươm thảo dược. Bởi vì cách chăm sóc thảo dược cùng lương thực rau dưa có chỗ khác biệt, cho nên lúc này trùng hợp chỉ có mình anh làm việc tại đây.

Chờ Đường Húc Hải đập mạnh xuống đất, dị năng giả mộc hệ kia ném cái xẻng trong tay chạy ào về hướng hắn.

Dị năng giả mộc hệ còn tưởng hắn đã bất hạnh gặp nạn, nhưng khi hắn run run nhúc nhích một cái, anh mới xác định hắn còn sống.

Dị năng giả mộc hệ bước vào cái hố hắn tạo thành, khom lưng xuống ý đồ lật cái tên kín như đồ hộp cả người phủ áo giáp sau lưng còn có sáu cái cánh này lại. Đáng tiếc, cộng thể trọng cơ thể và kim loại vào, Đường Húc Hải đã đạt trên 500 kg. Dị năng giả mộc hệ cố gắng nửa ngày, cũng không thể thành công lật Đường Húc Hải được, thế nhưng cũng đã làm Đường Húc Hải tỉnh lại.

Nằm sấp hồi lâu, Đường Húc Hải chậm rãi đỡ hơn, hắn chống tay bò lên, ngưỡng đầu nhìn.

"Anh không sao chứ?" Dị năng giả mộc hệ hỏi: "Có cần đưa anh đi bệnh viện không?"

Đường Húc Hải run run đất cát trên người, đứng lên, cánh phía sau đã biến mất, áo giáp cả người thu về cơ thể: "Không sao, không cần đi bệnh viện." Chỉ chút va đập, lấy thể chất hiện tại của hắn, căn bản không quá đáng lo.

Dị năng giả mộc hệ mặt lộ vẻ sùng kính nhìn hắn, hỏi: "Tôi thấy anh từ trên trời rơi xuống, là gặp phải alien cấp 5 à?"

Đường Húc Hải vỗ vỗ đất dính trên người do từ hố đất bò lên, nói: "Không sai biệt lắm, còn muốn hung ác hơn nhiều."

Dị năng giả mộc hệ khó có thể tưởng tượng sinh vật còn hung ác hơn alien cấp 5, không khỏi càng thêm kính sợ Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải nhìn xung quanh một chút, hỏi: "Đây là đâu vậy?"

Dị năng giả mộc hệ cung kính nói: "Đây là phụ cận thủ đô."

Đường Húc Hải vừa nghe thế liền nghĩ: ờ cũng vừa vặn có thể trực tiếp đi về.

Vì thế hắn hỏi: "Anh vừa rồi bảo muốn đưa tôi đi bệnh viện, anh có xe à?"

Dị năng giả mộc hệ đáp: "Đúng vậy, tôi có một chiếc xe."

Đường Húc Hải hỏi tiếp: "Anh có thể chở tôi đoạn đường được không?" Tự hắn cũng có thể bay về, nhưng vậy thì lộ liễu quá.

Dị năng giả mộc hệ thực cao hứng nói: "Đương nhiên có thể."

Người như anh không dám chém giết cũng chỉ có thể làm công tác gieo trồng, nhưng vẫn thực tôn kính những dị năng giả dám chiến đấu với alien như Đường Húc Hải, bằng không vừa rồi anh cũng sẽ không chạy ào qua xem đối phương sống chết thế nào.

Đường Húc Hải nói: "Yên tâm, tôi không đi ké không công đâu, tôi trả thù lao."

Dị năng giả mộc hệ khoát tay, bảo: "Không cần đâu, chỉ nhấc tay một cái thôi mà."

Đường Húc Hải không vô nghĩa ngồi lên xe đối phương, từ nơi này đến thủ đô chừng nửa giờ, rồi từ cổng thành đến chỗ họ ở lại thêm 20 phút. Ngồi ké xe người ta hết cả tiếng đồng hồ, Đường Húc Hải thấy ngại quá.

Nhưng hắn sờ sờ người, buổi sáng thay đồ không mang theo thẻ thân phận, cũng không có cách nào trả thù lao cho người ta. Vì thế Đường Húc Hải hơi suy nghĩ, biến ra một cọng lông chim bằng kim loại, nói: "Anh cầm cái này đi, chờ lúc anh gặp khó khăn, có thể tới tìm tôi. Chỉ cần không vi phạm nguyên tắc, tôi có thể giúp anh một lần."

Dị năng giả mộc hệ quả thực thụ sủng nhược kinh, trên đường nói chuyện với nhau anh đã biết đối phương là một đại nhân vật .

Dị năng giả mộc hệ nhận lấy lông chim, trước khi đi đưa cho Đường Húc Hải một bọc cam thảo.

"Về ngâm nước cho bà xã nhà anh uống, sẽ nhanh hạ sốt lắm đó."

Vì một tiếng bà xã nhà anh này, Đường Húc Hải không từ chối, ôm cam thảo về tới phòng Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn, Đường Húc Hải đang cười ngây ngô ngồi xổm bên giường y: "Anh về rồi hả."

Đường Húc Hải sờ sờ đôi má ấm áp màu hồng phấn của y, vuốt vuốt nhúm tóc ngố đang vểnh lên, giọng nhỏ nhẹ hỏi: "Ừ. Cậu đói không? Tôi nấu cơm cho cậu."

Đường Húc Hải thật sự chạy tới phòng bếp mầm gà cho Phó Sử Ngọ, làm cháo gà.

Chờ bọn Ôn Triệu Minh bụi cát lấm lem trở về, vội vã đẩy cửa phòng chạy vào, miệng còn quát: "Không ổn rồi, Sử Ngọ! Húc Hải ảnh… Á? ? ! !". Đường Húc Hải đang bưng cháo gà ân cần đút cho Phó Sử Ngọ ăn như đang hầu hạ cô vợ ở cử.

Ôn Triệu Minh nhìn Đường Húc Hải – đánh đấm một hồi bay vút lên trời mất bóng, sinh tử không rõ- giờ không biết làm cách mà còn về sớm hơn cả bọn họ, thậm chí còn tắm rửa thơm tho xong luôn rồi. Một ngụm máu nghẹn ngay cổ họng anh.

Phó Sử Ngọ thẹn thùng tránh khỏi cái thìa của Đường Húc Hải, quay đầu nghi ngờ hỏi: "Húc Hải làm sao vậy?"

Ôn Triệu Minh trợn tròn xem thường, bực mình quát: "Không, có, sao, hết! !"

Hôm nay xem như thấy rõ cái gì gọi là thấy sắc quên bạn, nhấn một cái có chết ai không ba? !

116. Chương 116

Đường Húc Hải thực vô tội nói: "Lúc ấy tôi bay loạn một hồi, căn bản không tìm ra hướng về, thấy dù sao cũng đến gần thủ đô rồi nên tôi về trước luôn. Tôi nghĩ các anh tối nay thể nào cũng về, liền không đi thêm chuyến nữa cho đỡ mất công."

Ôn Triệu Minh bất đắc dĩ nhìn hắn, bảo: "Thôi bỏ đi, anh không sao là được. Anh kéo bay dị năng giả sa hệ kia đi xong, bên chúng ta nhờ Liễu Miện và Ngụy Ly mà chiếm thượng phong, người của Binh đoàn Hoắc gia không chết thì trốn chạy. Bởi vì không biết tăm tích của anh, chúng tôi cũng không đuổi theo. Đợi một hồi không thấy anh về, Vương Đan nói họ ở lại đó. Tôi và bọn Liễu Miện trở về trước, tính gọi người ra ngoài tìm anh."

Đường Húc Hải nhìn Ôn Triệu Minh thật sự đang oán khí chồng chất, vì thế thông minh mà nói: "Các anh giờ mới về chắc chưa ăn gì đâu hả. Tôi có nấu gà, còn cháo nữa, đều trong bếp đó. Kêu hậu cần hâm cho các anh rồi ăn đi." Tuy khẳng định không đủ chia, nhưng tốt xấu cũng coi như có tâm a!

Cũng may Ôn Triệu Minh rất dễ bị lấy lòng, cuối cùng cũng tha cho Đường Húc Hải.

Ôn Triệu Minh xua tay một cái, nói: "Tôi đi tắm trước, đã có người đi thông báo cho hậu cần nấu cơm rồi." Ôn Triệu Minh nhìn về phía Phó Sử Ngọ: "Sử Ngọ, anh thấy thế nào rồi?"

Mặt Phó Sử Ngọ lập tức nóng lên cấp tốc, y cảm thấy lỗ tai mình cũng sắp đỏ ửng lên.

Hôm qua đả kích trọng đại biết được song thân không phải cha mẹ ruột, thậm chí cả thân phận cha mẹ cũng còn đang trong nghi ngờ, dưới sự nhiệt liệt an ủi của Đường Húc Hải xem như đã dịu đi khá nhiều.

Phó Sử Ngọ lúc ấy thất hồn lạc phách, sau đó lại kích động mất đi lý trí, cho nên không nghĩ nhiều. Chờ sáng hôm nay phát sốt dậy không nổi mới cảm thấy chậm trễ chuyện này. Nếu không phải Đường Húc Hải ấn y không cho y đứng lên, Phó Sử Ngọ thật sự sẽ tha thân thể không thoải mái này cùng bọn họ đến căn cứ kia.

"Tôi đỡ hơn nhiều rồi, ngày mai chắc có thể khỏe hẳn." Phó Sử Ngọ cam đoan.

Ôn Triệu Minh nói: "Được! Chúng ta thân vậy rồi, anh cũng đừng cậy mạnh, nghỉ ngơi cho khỏe đi. Hollande đã bị bọn Vương Đan bắt, cái khác anh khỏi phải lo nghĩ. Anh cũng đừng đoán mò, tôi đã liên lạc với một dị năng giả tinh thần hệ. Chờ anh hoàn toàn khỏe, bảo ông ta đến đây xóa ám chỉ tinh thần cho anh. Sẽ biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ."

Ngón tay Phó Sử Ngọ bấu chặt lấy lớp chăn, Đường Húc Hải một tay cầm bát, một tay khác nắm chặt tay y.

"Không sao hết, còn có tôi đây mà." Giọng Đường Húc Hải trầm thấp nói.

Phó Sử Ngọ bình tĩnh lại, khủng hoảng bất giác sinh ra trong lòng nhạt đi rất nhiều.

Ôn Triệu Minh thấy hai tên này lại liếc mắt đưa tình nữa rồi, mấy cái bong bóng hường phấn lại phốc phốc bay ra ngoài, anh liền tự giác mà xoay người rời đi.

Tối hôm đó, Đường Húc Hải ôm Phó Sử Ngọ thành thành thật thật mà ngủ một giấc, bởi vì đầu lưỡi còn có vết thương bị hắn cắn trúng, cả hôn cũng phải thật cẩn thận. Không chỉ vì lo ngại tốc độ khôi phục của Phó Sử Ngọ. Cả hắn đã trải qua một trận đại chiến cũng cần nghỉ ngơi dưỡng sức.

Hai ngày sau, Phó Sử Ngọ hết sốt, rốt cục cũng có thể đứng lên, đi lại cũng thực tự nhiên. Ba người mới cùng đến tòa hành chính nghe mấy chuyện sau đó.

Bởi vì bất ngờ câu được con cá lớn, mấy người nghiêng về phe Ngô đều vội vàng xử lí phần chiến quả này.

Chờ bọn Mễ Nhạc cùng Liễu Miện nói cụ thể, ba nhà lãnh đạo Binh đoàn Long Cốt ngoại lai mới biết được giết liền ba dị năng giả cao cấp tạo thành ảnh hưởng lớn cỡ nào

Dị năng giả sa hệ kia bên ngoài giả là cấp 5, căn bản không ai biết kỳ thật gã đã lên cấp 6. Cấp 6 bây giờ căn bản còn là tồn tại trên lý luận, cũng khó trách Binh đoàn Hoắc gia sẽ coi gã như đòn sát thủ, một dị năng giả cấp 6 cộng thêm hai tên cấp 5, còn lại đều là cấp 4 cấp 3, cũng khó trách chúng tự tin có thể bắt gọn căn cứ có các khoa học gia ở.

Cùng lúc thua thiệt ba dị năng giả cao cấp, hơn nữa còn có 40 dị năng giả trung cấp, phe Hoắc nhất là Hoắc gia lần này có thể nói là thương cân động cốt cũng chưa đủ. Buổi hội gần đây họ mở cũng bị phe Ngô đè cho không thở nổi.

Cứ việc gia nhập phe Ngô, Ôn Triệu Minh vẫn thực lạnh nhạt với cuộc giao phong của thượng tầng. Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải thì căn bản cũng chỉ như nghe náo nhiệt mà thôi.

Ôn Triệu Minh nói: "Loại chuyện này, không tới phiên con tép nhỏ chúng tôi xen vào. Chúng tôi từ nơi nhỏ tới, cũng chỉ có thể phất cờ hò reo cho các ông lớn bên trên."

Mễ Nhạc cười một tiếng nói: "Đội phó Ôn quá khiêm tốn, Hoắc gia luôn giấu kín dị năng giả sa hệ kia, giờ lại ngoài dự đoán bị đội phó Đường xử lý, quả thật ngoài dự kiến của rất nhiều người. Cũng gây nên oanh động rất lớn trong các quan viên phe Ngô. Nếu tôi không đoán sai, trải qua trận chiến này, đội phó Đường hiện tại đã lên cấp 6 đúng không." Hiện tại thường thức về việc dị năng càng đánh càng mạnh, thăng cấp càng nhanh đã được công nhận.

Đường Húc Hải tự tại ngưỡng người tựa vào ghế sa lông, hai chân đều vắt lên ghế, hắn ngồi không quy củ như vậy, Mễ Nhạc chả thèm để ý thì thôi, còn mãn nhãn đều là thưởng thức.

Đường Húc Hải không hề gì nói: "Tôi không biết, chắc là vậy rồi."

Mễ Nhạc đập nắm đấm vào lòng bàn tay cái chát, phấn chấn nói: "Có thể đánh bại dị năng giả cấp 6 cũng chỉ có thể là cấp 6, khẳng định là vậy."

Đường Húc Hải thấy hắn nóng bỏng như vậy, lập tức buông hai chân xuống, thực cảnh giác nhìn chằm chằm hắn: "Đúng thì thế nào?"

Mễ Nhạc khoát tay nói: "Không, không làm sao. Tôi chỉ cảm thán chút thôi." dị năng giả cao cấp trong phe Ngô luôn ít hơn một chút, bởi vì một số nguyên nhân không thể lộ ra, dị năng giả cao cấp trong phe Ngô hao tổn luôn tương đối nhiều. Hiện tại biết Đường Húc Hải thành cấp 6 cũng khó tránh khỏi cảm thấy hưng phấn.

Liễu Miện lại nói: "Nếu anh thật sự thành cấp 6, rất có khả năng sẽ nhận được nhiệm vụ giống chúng tôi."

"Nhiệm vụ gì?" Phó Sử Ngọ hỏi.

Liễu Miện bảo: "Tôi không rõ lắm, là một cơ mật cấp bậc rất cao. Chưa đến lúc, nhiệm vụ sẽ không công bố trước đâu."

Đáy lòng Phó Sử Ngọ khó hiểu dâng lên một nổi bất an, Ôn Triệu Minh thì hỏi: "Là cưỡng chế ?"

Mễ Nhạc bảo: "Đối với dân chúng thì không. Đối với các anh, là theo nguyên tắc tự nguyện." Sau đó hắn quay đầu về hướng Liễu Miện, nói: "Tốn Tổ của Liễu Miện rất có khả năng sẽ nhận nhiệm vụ lần này. Nhưng lần này có thể nói là cửu tử nhất sinh a."

Đường Húc Hải nheo nheo mắt, trước kia lúc còn trong quân đội, hắn cũng từng nhận loại nhiệm vụ cửu tử nhất sinh này. Trong lòng hắn nghi hoặc, là nhiệm vụ dạng gì chứ?

"Đúng rồi, bên Tửu Tuyền có thông báo. Đồng ý cho Phó Sử Ngọ gần đây đến bái phỏng." Mễ Nhạc cầm một văn kiện đưa cho Phó Sử Ngọ, nói: "Cái này là văn kiện thông hành, nhớ phải cất thật kỹ ."

Phó Sử Ngọ mở ra nhìn, cư nhiên là văn kiện Đảng trong truyền thuyết, mà cả con dấu ở cuối, càng khiến người nhìn da đầu run lên, tay chân như nhũn ra.

Không phải chi khác, là do cấp bậc quá cao !

Ôn Triệu Minh nuốt một ngụm nước miếng, cứ việc nhìn cảnh đời nhiều rồi, nhưng loại con dấu cơ cấu hành chính cao cấp nhất quốc gia này, anh vẫn lần đầu tiên nhìn thấy. Cả Đường Húc Hải cũng nhịn không được duỗi đầu qua trợn mắt nhìn. Loại văn kiện này dùng xong sẽ bị thu hồi, căn bản không có khả năng bảo tồn trong tay tư nhân, thừa dịp bây giờ có thể nhìn thì nhìn nhiều nhiều một chút.

"Trời ạ, muốn gặp những người đó cái thôi đã khó khăn vậy. Vì sao phe Hoắc còn mắc mưu?" Ôn Triệu Minh không hiểu nổi.

Mễ Nhạc nói: "Chắc thà giết lầm còn hơn bỏ sót đó mà."

Nâng văn kiện về tới chỗ ở lâm thời, Ôn Triệu Minh thật cẩn thận khóa nó vào két sắt.

2h chiều, nhà sản xuất di động thông tin trong thủ đô, rốt cục đưa một trăm sáu mươi chiếc di động Long Cốt đã định chế tới.

Ôn Triệu Minh được thông báo liền tự mình đi nhận hàng, kết quả gặp được một người không tưởng được.

"Tiểu Uyển? !" Ôn Triệu Minh không dám tin nhìn cô gái xách một thùng giấy lớn tới, cư nhiên là bạn gái trước mà anh đã mất đi liên lạc, Thường Tĩnh Uyển!

Thường Tĩnh Uyển nhìn thấy Ôn Triệu Minh cũng khiếp sợ, mắt cô trợn tròn, nhìn vào gương mặt anh thật lâu. Chờ đến khi xác định không nhận sai người, tầm mắt mới dời xuống đôi chân anh đang đứng.

Thường Tĩnh Uyển hỏi: "Anh…. anh có thể đứng lên rồi sao? !"

Ôn Triệu Minh quá kích động khi gặp lại cô, lâu như vậy rồi, đây là cố nhân đầu tiên anh nhìn thấy!

Ôn Triệu Minh đi lên trước hai bước, kìm lòng không đậu ôm chầm lấy Thường Tĩnh Uyển.

Thường Tĩnh Uyển nâng tay một chút, hơi lê lên sống lưng Ôn Triệu Minh, sau đó chợt nghe cô mừng rỡ nói: "Anh đến thủ đô lúc nào vậy? !"

"Vừa tới không lâu." Ôn Triệu Minh buông cô ra, xoay người xách cái hộp lớn trong tay cô.

Nhưng lại bị Thường Tĩnh Uyển từ chối, cô nói: "Em đến em đến, chân của anh chịu nặng không nổi." Sau đó Thường Tĩnh Uyển lại nhìn nhìn hai chân anh, tự nội tâm thốt nên: "Nhìn thấy anh đứng lên lần nữa, thật sự quá tốt."

Nói xong mắt Thường Tĩnh Uyển liền đỏ lên, nhưng Thường Tĩnh Uyển là một cô gái rất kiên cường, nhanh chóng liền khống chế được cảm xúc kích động. Cô sụt sịt, mang theo giọng mũi lại hỏi: "Anh hiện tại sống thế nào? Trong nhà đều khỏe chứ?"

Nụ cười tươi vì gặp lại cố nhân trên mặt Ôn Triệu Minh tan biến, anh ảm đạm nói: "Mẹ và dượng lúc xảy ra chuyện đang đến nước A thăm em trai em gái anh. Tụi anh mất đi liên hệ đã lâu rồi, cũng không biết họ hiện tại còn sống hay đã chết."

Thường Tĩnh Uyển hít một hơi, nói: "Cô chú đều là người tốt, họ nhất định sẽ không sao đâu."

Ôn Triệu Minh cười khổ, cái thời buổi hiện giờ, có thể nói chắc được gì chứ.

Anh dẫn Thường Tĩnh Uyển tới phòng khách của mình, bảo Thường Tĩnh Uyển ngồi, mà mình thì đi châm trà. Lá trà cũng là trà vừa vào thủ đô mới mua, tuy không phải rất có tiếng, nhưng đem mời khách cũng là thức uống rất tốt.

Thường Tĩnh Uyển đương nhiên sẽ không ngồi nhìn anh thôi không động, cô chủ động đoạt lấy cái ấm trong tay Ôn Triệu Minh bảo: "Em làm cho, anh ngồi đi."

Ôn Triệu Minh cười, không tranh với cô, xoay người ngồi qua một bên. Tính cách Thường Tĩnh Uyển vẫn vậy, kiên cường, lanh lẹ, giàu trách nhiệm. Nếu không phải gặp được người mẫn cảm như Ôn Triệu Minh, có một cô bạn gái không rời không bỏ như thế, nói không chừng giờ họ đã sớm kết hôn. Đáng tiếc, lúc ấy Ôn Triệu Minh lại cảm thấy… dưới sự chiếu cố chu đáo của Thường Tĩnh Uyển lại nổi bật lên hiện thực tàn khốc mình đã tàn phế, điều này càng làm thần kinh anh đau đớn.

Nhưng giờ Ôn Triệu Minh không để ý nữa, có thể thực thản nhiên tiếp nhận sự chăm sóc tri kỷ của Thường Tĩnh Uyển.

Anh cảm thán: "Em vẫn thế, chẳng thay đổi chút nào."

Thường Tĩnh Uyển đưa lưng về phía anh rót nước bỗng hơi khựng lại, sau đó cô che dấu mà tiếp tục rót.

Cô bưng bộ ly tách lên bàn, khom lưng rót nước trong ấm vào tách.

Thường Tĩnh Uyển nói: "Anh lại thay đổi thật nhiều."

Ôn Triệu Minh ừ một tiếng, anh có ý hàn gắn với cô, tự nhiên thẳng thắn kể hết chuyện xảy ra gần đây của mình.

Thường Tĩnh Uyển thực kinh ngạc nhìn Ôn Triệu Minh: "Anh bây giờ là dị năng hỏa hệ cấp 5? Lại là Phó đội trưởng của đại binh đoàn hơn một trăm người?"

Ôn Triệu Minh gật gật đầu, thành khẩn nói: "Đúng vậy, Tiểu Uyển. Cho nên, anh hiện tại không những chiếu cố được bản thân, cũng có thể chăm sóc cho em. Anh biết trước kia anh sai, không nên đuổi em đi. Em có thể tha thứ cho anh, chúng ta bắt đầu lại lần nữa được không?"

Vẻ mặt Thường Tĩnh Uyển thực phức tạp, cô muốn cười, lại buồn khổ mím môi, áp chế ý mừng dâng lên khi nghe Ôn Triệu Minh nói vậy.

"Không." khóe mắt Thường Tĩnh Uyển bất giác tuông rơi nước mắt, cô che miệng, không muốn khóc quá khó coi: "Cám ơn anh, Triệu Minh. Cám ơn anh còn cần em, nhưng mà… nhưng mà… quá trễ …"

Ôn Triệu Minh mê mang nhìn cô, anh đứng lên đi đến bên Thường Tĩnh Uyển: "Sao em lại khóc? Cái gì mà trễ? Không trễ chút nào hết."

Thường Tĩnh Uyển chùi chùi nước mắt, cô đứng lên, ngăn Ôn Triệu Minh không cho anh tiếp tục nhích lại gần mình, mắt Thường Tĩnh Uyển đỏ ửng, nói: "Anh lúc ấy không phải nói muốn chia tay sao? Vậy khi đó chúng ta thật sự đã chia tay."

Ôn Triệu Minh vội la lên: "Tiểu Uyển, em tức giận vì chuyện này ư? Anh biết lúc ấy anh làm không đúng, không nên nói những lời làm em tổn thương như vậy."

Thường Tĩnh Uyển bảo: "Không là chuyện này, lúc đó anh tâm tình không tốt, em chưa từng trách anh. Thật sự."

Ôn Triệu Minh hoang mang: "Không vì thế, vậy vì cái gì em không chịu?"

Thường Tĩnh Uyển run run cánh môi, bảo: "Anh coi như chúng ta hữu duyên vô phận đi. Hàng đã đưa đến, em cũng không quấy rầy."

Thường Tĩnh Uyển vội vã rời đi phòng khách của Ôn Triệu Minh, cô chạy nhanh như vậy, Ôn Triệu Minh căn bản đuổi theo không kịp.

Sắc mặt anh khó coi dựa vào khung cửa, không rõ sự tình sao lại biến thành thế này. Thường Tĩnh Uyển thế nào anh rất hiểu, nói cô thay lòng, nếu là tiểu nữ sinh ý chí không kiên định khác, còn có khả năng. Thường Tĩnh Uyển lại rất kiên cường, Ôn Triệu Minh lúc ấy cũng suy đoán, cô rất có khả năng tốt nghiệp từ thủ đô xong sẽ chạy đến Vân thành bám riết lấy anh cho đến cùng. Bám đến anh mềm lòng mới thôi.

Hiện tại cô thay đổi thái độ, nhất định có chuyện gì không tưởng được đã xảy ra.

Trước kia không tìm thấy đối phương, là vì hiện tại Thường Tĩnh Uyển đang làm mấy việc lao động tay chân, kiếm được chỉ có chút điểm công. Đối với trường hợp căn bản chưa từng xuất hiện ở đại sảnh công tín – nơi mốc nối các dị năng giả biến dị giả – như cô, muốn tìm được, đương nhiên khó khăn.

Hiện tại biết nơi Thường Tĩnh Uyển làm việc, Ôn Triệu Minh tìm người chuyên tìm kiếm tình báo đi tìm hiểu tin tức. Lúc đêm đến liền lấy được tư liệu tỉ mỉ của Thường Tĩnh Uyển.

Thường Tĩnh Uyển một mình ở thủ đô đi học, thời điểm tai nạn phát sinh, bởi vì không có thần kinh bén nhạy với thời cuộc, Thường Tĩnh Uyển liền nán lại ở thủ đô. Tiền gởi ngân hàng tạm thời bị đóng băng, Thường Tĩnh Uyển không xu dính túi không thể không gia nhập công tác kiến thiết tường thành để đổi lấy cái ăn mỗi ngày.

Lúc Alien cấp 3 công thành, bởi vì là nhóm rút lui trễ, Thường Tĩnh Uyển bị ngã lại sau rồi bất hạnh bị alien cấp 2 xâm nhập vào thành đuổi theo. Tuy sau đó người giữ thành đúng lúc chạy đến giết con alien này, nhưng vẫn chết rất nhiều công nhân.

Vốn Thường Tĩnh Uyển cũng phải chết trong đoàn hỗn loạn kia, nhưng lại được người cứu. Cứu cô không phải người xa lạ, mà là một người luôn theo đuổi cô.

Người này là bạn cùng lớp với Thường Tĩnh Uyển, sau khi đến thủ đô luôn theo đuổi Thường Tĩnh Uyển, muốn chiếu cố cô. Nhưng Thường Tĩnh Uyển cứ từ chối khéo, bởi vì lòng cô còn nhớ Ôn Triệu Minh. Người này bị từ chối cũng không rời đi, ngược lại ngày nào cũng theo cô đi làm việc.

Người đó cứu Thường Tĩnh Uyển, mình lại bị trọng thương, trùng hợp cũng thành tàn tật. Nhưng anh ta nhẹ hơn Ôn Triệu Minh một chút, mất đi một cánh tay phải.

Thường Tĩnh Uyển quả thực cực kỳ thống khổ, tính cách cùng ý thức trách nhiệm làm cô không cách nào bỏ mặc đối phương. Thường Tĩnh Uyển và người nọ đều là người thường, mất đi một cánh tay, Thường Tĩnh Uyển một mình kiếm điểm công, nuôi sống cả hai người khỏi nói cực nhọc bao nhiêu!

Sau đó tình huống của thủ đô từ từ tốt lên, người nọ được chiếu cố, chiêu công đến nhà xưởng sản xuất di động, Thường Tĩnh Uyển cũng nhận lời mời đến đó làm một tiếp thị.

Thường Tĩnh Uyển chỉ muốn báo đáp ân cứu mạng đối phương, nhưng cái duy nhất anh ta muốn chỉ là Thường Tĩnh Uyển chấp nhận tình cảm của anh ta mà thôi. Thường Tĩnh Uyển cứ nhớ mãi Ôn Triệu Minh sinh tử không rõ nên không chịu đáp ứng. Mà lúc này nhìn thấy Ôn Triệu Minh, biết anh đã tỉnh lại, sống cũng không tồi. Cô liền an tâm, có thể không vướng bận mà tiếp tục cuộc sống của mình .

Ôn Triệu Minh quá hiểu Thường Tĩnh Uyển nên dễ dàng đoán ra cô sẽ tự hỏi thế nào. Ôn Triệu Minh hiện tại đã không sao hết, nhưng người nọ thì vẫn cần cô.

Ôn Triệu Minh quả thực muốn cười khổ, tính cách này của Thường Tĩnh Uyển, nguyên do lúc trước anh cảm thấy đối phương sẽ trở lại bên cạnh anh, mà hiện tại cũng trở thành nguyên nhân khiến anh mất đi cô.

Ôn Triệu Minh đương nhiên không cam lòng cứ bỏ cuộc như vậy, anh cả đêm chạy đến nhà Thường Tĩnh Uyển.

Lúc anh gõ cửa nhà Thường Tĩnh Uyển, Thường Tĩnh Uyển cực kỳ kinh ngạc.

"Anh sao lại tìm tới đây ?" Cô không khỏi hỏi.

Ôn Triệu Minh đứng đó nhìn cô, nói: "Trước đó không tìm thấy em là do không biết tin tức của em, hiện tại biết em làm việc ở đó, tìm được em rất dễ."

Thường Tĩnh Uyển mỉm cười nói: "Năng lực của anh thật mạnh, là đại nhân vật hàng thật giá thật nha."

Ôn Triệu Minh cười khổ một tiếng: "Có ích gì, không phải em vẫn muốn rời khỏi anh đó thôi."

Thường Tĩnh Uyển không được tự nhiên nói: "Anh hiện tại thân phận cao, tự nhiên sẽ gặp được một người càng thích hợp hơn em."

Ôn Triệu Minh chăm chú nhìn cô: "Tình huống của em anh đã biết. Nếu em bằng lòng, anh có thể thay em báo đáp người kia. An bài việc làm lương càng cao, còn giới thiệu đối tượng thích hợp cho anh ta."

Thường Tĩnh Uyển kinh ngạc trợn tròn mắt, một lúc sau cô mới nói: "Cám ơn, nhưng em không thể." Thường Tĩnh Uyển lẳng lặng nhìn Ôn Triệu Minh: "Giờ không giống trước kia, Triệu Minh. Anh là người phụ trách một đại binh đoàn, lại là dị năng giả cấp 5. Tương lai thế giới của anh sẽ càng rộng lớn. Mà em chỉ là một người thường, em theo không kịp bước chân anh, không giúp được gì cho anh, điều đó làm em rất khổ sở."

Môi Ôn Triệu Minh run run, Thường Tĩnh Uyển giành trước nói: "Tôi biết anh sẽ không để ý. Nhưng em để ý. Điều đó sẽ làm em vô dụng đến mức phải dựa dẫm vào anh, em không muốn sống như vậy. Hơn nữa, nợ anh ấy là em, em không thể để anh thay em báo đáp."

Ngay lúc này, nghe được tiếng nói chuyện, cửa phòng sau lưng Ôn Triệu Minh mở ra. Một người đàn ông đi ra hỏi: "Tĩnh Uyển, đã trễ thế này, ai đến vậy?"

Ôn Triệu Minh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh đèn một người đàn ông chừng ba mươi đứng đó, anh mặc một bộ đồ thường, tay áo bên phải trống rỗng. Anh ta thực thản nhiên đứng, mặc cho người ta đánh giá. Không chút cảm thấy không trọn vẹn làm bản thân mất mặt. Anh tuy không anh tuấn bằng Ôn Triệu Minh, lại thực đoan chính, trên gương mặt lộ ra khí chất nho nhã của một học giả.

Chỉ nhìn thế thôi, Ôn Triệu Minh đã cảm thấy từ tâm lý mình đã thua đối phương.

Ánh sáng trong đáy mắt đối phương rất trong trẻo, vừa thấy đã biết là một người tính nết không tệ.

Ôn Triệu Minh nghiêng đầu sang chỗ khác, Thường Tĩnh Uyển không giới thiệu cho hai người, không cần giới thiệu Ôn Triệu Minh cũng đoán được là ai. Ôn Triệu Minh nhìn vào ánh mắt Thường Tĩnh Uyển, Thường Tĩnh Uyển lúc này không nhìn anh, đang nhìn người đàn ông đối diện kia. Ánh mắt cô nhìn đối phương có vẻ thực dịu dàng, hiển nhiên cũng không phải chán ghét.

Như vậy… chấp nhận đối phương, bất quá chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Ôn Triệu Minh cảm thán một tiếng, quả nhiên đã quá trễ …

Ôn Triệu Minh miễn cưỡng cười, nói: "Anh hiểu. Anh sẽ không miễn cưỡng em đâu."

Nói xong câu đó, Ôn Triệu Minh xoay người đi đến cầu thang. Thường Tĩnh Uyển dừng một chút, vẫn đuổi theo nhắn: "Triệu Minh, có thời gian đến làm khách. Chỗ này của em vẫn là hoan nghênh bạn cũ !"

Ôn Triệu Minh bất ngờ ngẩng đầu, anh nhìn gương mặt nghiêm túc của Thường Tĩnh Uyển cùng người đàn ông phía sau nghe tên của anh liền khẩn trương căng thẳng. Ôn Triệu Minh tuy trong lòng còn khổ sở, ngoài miệng vẫn nói: "Ừ! Anh sẽ đến thăm người bạn cũ là em."

Người Ôn Triệu Minh vẫn luôn nhớ mong cứ như vậy lấy tình huống khiến anh trở tay không kịp thật sự biến thành bạn gái · cũ.

Buồn bã cả đêm, hôm sau Ôn Triệu Minh lại không để ai nhìn ra mất mát của anh.

Ôn Triệu Minh gọi Phó Sử Ngọ tới, nói một câu khiến đối phương căng thẳng lên ngay. Anh nói: "Tôi đã thương lượng với dị năng giả tinh thần hệ kia rồi, hôm nay anh ta sẽ có thời gian đến đây một chuyến."

Cứ việc biết sẽ có chuyện này, nhưng khi tinh thần hệ dị năng giả thật sự đến , vẫn làm tâm tình Phó Sử Ngọ khẩn trương lên.

Y không biết trong trí nhớ còn có bao nhiêu việc y không tưởng được.

Đường Húc Hải ấn bờ vai của y nói: "Chớ khẩn trương."

Phó Sử Ngọ hít sâu một hơi, gật gật đầu, dứt khoát nằm lên một chiếc ghế dài.

Tinh thần hệ dị năng giả là một người đàn ông hơn ba mươi, hắn trước kia là thành phần trí thức cao, sau khi thức tỉnh dị năng tinh thần hệ không đi gia nhập binh đoàn đánh đánh giết giết, ngược lại đến khoa bệnh viện tâm thần, chuyên học tri thức về tâm lý.

Người này họ Liêu, hiển nhiên hiện tại đã rất có kinh nghiệm dẫn đường người bệnh. Giống như bác sĩ Lục trước kia cũng dùng cách thôi miên giống thế làm Phó Sử Ngọ rơi vào giấc ngủ.

117. Chương 117

Phó Sử Ngọ tỉnh lại từ một mảnh đêm đen, thứ đầu tiên nhìn thấy là một cái lồng kính trong suốt. Phó Sử Ngọ tò mò giơ tay lên, tiến vào tầm mắt là một bàn tay bé xíu, nó nhịn không được kinh ngạc ra tiếng, lại phát ra tiếng y y nha nha chỉ có trẻ con mới có.

Trong lồng rất ấm, ấm đến đứa nhỏ trần truồng cũng không thấy rét lạnh chút nào.

Phó Sử Ngọ xoay xoay cái cổ mảnh khảnh, đầu nhỏ chuyển qua một bên, đôi mắt to đen nhánh của nó liếc qua liếc lại. Trong cái lồng cạnh nó đột nhiên nhoi ra một đứa nhỏ hai chân mũm mĩm, một gương mặt tròn xoe đối diện với nó, cái miệng bé xíu chưa mọc răng nhóp nhép nhóp nhép, nước miếng chảy tràn xuống.

Đây hình như là một căn phòng chứa trẻ sơ sinh, phòng rất lớn, chứa đầy ba mươi lồng kính. Mỗi lồng có một đứa bé.

Ngay lúc này phòng được mở ra, cả nam lẫn nữ mặc áo blouse đi đến. Bọn họ tiến đến trước lồng, cả bọn vui sướng nhìn đám con nít sinh trưởng tốt đẹp khỏe mạnh này.

Một cụ già hơi hói nâng bàn tay thô ráp yêu thương vuốt ve chiếc lồng. Ông nói: "Tập trung lực lượng toàn quốc, cố gắng nhiều năm như vậy rốt cục cũng thành công ."

Phó Xuân Hải – giờ có vẻ còn rất trẻ – phụ họa: "Đúng vậy, lão giáo sư. Không uổng công chúng ta rời xa cộng đồng đi đến nơi hoang vu này, cắm rễ một cái thôi mà đã qua năm năm rồi."

Cụ già hói nhìn nhìn Phó Xuân Hải đang trong tuổi thanh xuân, tiếc hận nói: "Tôi đã già rồi, nên hưởng phúc đã hưởng qua. Cả đời không rời khỏi nơi này cũng không sao. Nhưng cô còn trẻ, cứ như vậy tốn cả một đời trong cái sở này, có đáng không?"

Đôi mắt Phó Xuân Hải lộ vẻ kiên nghị, nói: "Vì tiêu bản gien này, ngài không phải không biết chúng ta đã hy sinh bao nhiêu đặc công mới trộm về được từ nước A. Chỉ khi hạng mục nghiên cứu này triệt để thành công, mới xứng đáng với những người đã hy sinh đó." Phó Xuân Hải quay đầu nhìn bọn nhỏ vì họ xuất hiện mà y y nha nha kêu lên như muốn gây chú ý, cô lộ ra một nụ cười từ ái lại dịu dàng: "Huống chi còn có bọn nhỏ đáng yêu này. Tương lai chúng sắp sửa đảm nhiệm trọng trách bảo vệ Hoa Hạ, trước khi trưởng thành, tôi sẽ tỉ mỉ dưỡng dục chúng. Làm cô giáo nhà trẻ cho chúng, rồi cô giáo tiểu học, cô giáo cấp 2, thậm chí cấp 3… Dạy chúng tất cả những thứ nên học… Sao lại không đáng chứ?"

Cụ già hói vẻ mặt ôn hòa lại sủng ái nhìn đám nhỏ, thấp giọng nói: "Mau lớn lên đi, tương lai các con phải trở thành lưỡi đao để bảo vệ nước nhà đó."

Phó Xuân Hải hình như bị hấp dẫn bởi Phó Sử Ngọ -đang ngơ ngác mở to đôi mắt tròn- nhìn cô, cô mở lồng ra, ôm đứa nhỏ thân thể mềm mềm vào lòng, Phó Xuân Hải nhịn không được cười: "Lão giáo sư, ngài xem, mắt của đứa nhỏ này thật to nha, thật xinh đẹp."

Phó Sử Ngọ theo bản năng dúi đầu vào ngực cô, cảm xúc mềm mại khiến nó hạnh phúc híp mắt lại.

Phó Xuân Hải vừa sợ lại buồn cười: "Đứa nhỏ này làm gì vậy? Tìm sữa hả? Ha ha ha, thật đáng yêu."

Cụ hói cười híp mắt, bảo: "Đối với trẻ con mà nói da thịt chạm nhau là chất dinh dưỡng quan trọng để trưởng thành, mọi người nhớ phải ôm bọn nhỏ nhiều chút. Biết không?"

"Biết ~~" trong phòng cả nam lẫn nữ nhất tề trả lời, sôi nổi tiến lên mở lồng kính ra, bế bọn nhỏ vào lòng trêu đùa

Phó Sử Ngọ ngửi mùi hương trên người Phó Xuân Hải, một hương thơm đặc biệt mang theo chút ấm áp của nữ giới chảy tràn vào lòng y

Đám trẻ tạo ra được nhờ trộm lấy hàng mẫu gien này, làm các khoa học gia gánh vác nhiệm vụ nghiên cứu nặng nề rất yêu thích. Để giúp chúng trưởng thành khỏe mạnh, tại thời kì trẻ nhỏ ban đầu, các khoa học gia đều coi chúng như những đứa nhỏ bình thường mà nuôi dạy .

Nhóm trẻ nhỏ đứa nào cũng dễ thương hồng hào mũm mĩm, mỗi khoa học gia đều có thiên vị bất đồng của từng người. Tỷ như Phó Xuân Hải liền phá lệ thích bé đánh số 15, cứ thường xuyên bế nó từ tập thể ra, trò chuyện với nó, cùng nó chơi đùa.

Cả tầng 1 tòa sở nghiên cứu đều được dành riêng ra để tạo không gian hoạt động cho tụi nhỏ, theo chúng dần dần lớn lên, chúng được phép ra ngoài sở để hoạt động.

Con người vốn là động vật quần thể, mà do tính cách khí tràng.. vân vân bất đồng, khiến bọn nhỏ cùng nhau lớn lên này bất tri bất giác liền chia thành các nhóm nhỏ.

Bốn bạn nhỏ số 7, số 11, số 15, số 21 trở nên rất thân, chơi cũng cùng nhau, ăn cơm đi ngủ cũng đồng thời.

Tiếp xúc nhiều, Phó Xuân Hải thiên vị Phó Sử Ngọ yêu ai yêu cả đường đi lối về cũng chia tình thương cho ba bạn nhỏ còn lại, nhưng so với chúng cô vẫn thích Phó Sử Ngọ hơn chút.

Các khoa học gia sở nghiên cứu có già có trẻ, xưng hô ông bà cô chú có vẻ quá hỗn loạn, để tiện thống nhất cứ cho bọn nhỏ kêu họ là cô/thầy.

Một giọng nói nặng hơi sữa vang lên: "Cô Phó——" bốn tiểu đậu đinh nhào qua, Phó Xuân Hải bất giác đã tươi cười rạng rỡ.

Cứ việc tỉ mỉ chăm sóc, nhưng vẫn vì bị bệnh hoạn có ba đứa nhỏ không thể gắng gượng vượt qua. Nhưng đã qua thời kì trẻ nhỏ dễ chết non nhất, tụi nhỏ đều trưởng thành.

Thời đó vì phương diện khoa học lạc hậu hơn nước A rất nhiều, điều kiện chữa bệnh cứ việc đã theo sát quốc tế, nhưng vẫn làm những tạo vật nhân tạo dưới sự che chở cẩn thận của họ xuất hiện đủ loại vấn đề.

Có đứa sinh trưởng phát dục quá nhanh, khỏe mạnh cường tráng như con nghé con, mà có đứa càng lớn càng chậm, nhìn qua cứ như nhỏ hơn cả một tuổi so với trang lứa. Phó Sử Ngọ chính là thuộc về nhóm bạn nhỏ ăn cơm không lớn này.

Cụ già hói không bao lâu liền bệnh mất, Phó Xuân Hải trở thành người phụ trách hạng mục. Thân phận thay đổi, khiến đám nhỏ đã trưởng thành có tâm tư riêng cũng ý thức được có gì đó bất đồng. Làm tổ bốn người được người phụ trách của sở thích nhất, bọn nó bị những đứa khác đố kỵ .

Nhưng cũng may, bởi vì đều sinh hoạt trong một tập thể, còn chưa xuất hiện trường hợp bài xích.

Cân bằng ngắn ngủi vi diệu này trôi qua một thời gian, nhưng lại bị đứa nhỏ đầu tiên xuất hiện siêu năng lực bạo động mà đánh vỡ. Tư liệu Nghiên cứu lạc hậu khiến các khoa học gia cũng không biết gien của đám nhỏ này lúc nào sẽ xuất hiện siêu năng lực. Căn bản cũng không ngờ mới 4 5 tuổi đã bắt đầu sôi nổi thức tỉnh siêu năng lực.

Thời kì thoải mái vui vẻ trưởng thành trong chớp mắt bị khẩn trương ác liệt thay thế, chúng bị mang vào phòng thí nghiệm, đủ loại thí nghiệm làm chúng khẩn trương bất an.

Chờ các khoa học gia nghiên cứu ra quy luật, chậm rãi dẫn đường, những siêu năng lực đó rốt cục có thể bị chính chúng học cách khống chế.

Quyền năng xuất hiện làm bọn nhỏ tự tin bành trướng, mà Phó Sử Ngọ bị kiểm tra ra mang gien ẩn trong đống siêu năng lực kia lại có vẻ phá lệ cá biệt.

Giữa cả đám thiên nga trắng xuất hiện một con vịt xấu xí có kết quả gì? Cười nhạo bài xích khi dễ, cũng không tránh khỏi xuất hiện trong tập thể nhỏ ngăn cách này. Hơn nữa nó còn là đứa bé mà cô giáo trưởng thích nhất. Ghen tị khiến chúng nôn nóng, rốt cục nhịn không được dẫn phát xung đột.

Mặc dù có 3 bạn nhỏ khác trong tổ bốn người ngăn cản, Phó Sử Ngọ vẫn bị đánh. Tách đám trẻ trâu kéo bè kéo lũ đánh nhau này ra, Phó Sử Ngọ được đưa vào phòng cứu thương.

Phó Sử Ngọ sốt đỏ bừng cả gương mặt, Phó Xuân Hải cau mày vuốt mái tóc ướt đẫm của nó.

"Sở trưởng, hiện tại bọn nhỏ càng ngày càng bài xích 15 ." Một nữ khoa học gia thực ưu sầu, "Cứ như vậy mãi sẽ không tốt cho tất cả bọn nhỏ."

Mày Phó Xuân Hải hơi giãn ra, cô ngẩng đầu nói: "Không sao. Cùng lắm thì 15 không cần tiếp tục ở lại ký túc xá tập thể nữa. Dù sao nó cũng không thức tỉnh siêu năng lực, tôi có thể thu dưỡng nó, nuôi lớn như một đứa bé bình thường."

Nữ khoa học gia giật mình trừng lớn mắt: "Sở trưởng cô muốn thu dưỡng 15? Có được không?"

Phó Xuân Hải nói: "Có thể, hiện tại chúng còn nhỏ mà, chờ qua vài năm đều quên hết ký ức lúc nhỏ. Nó sẽ không nhớ nổi việc ở nơi này."

Phó Xuân Hải cùng nữ khoa học gia thảo luận việc làm thủ tục thế nào, căn bản không phát hiện Phó Sử Ngọ đã tỉnh, đang nhắm mắt nghe lén. Tim nó đập càng lúc càng nhanh, mặt cũng kích động mà đỏ bừng lên.

Phó Xuân Hải tính chỉ nói cho nữ khoa học gia này biết, bởi vì muốn thu dưỡng bọn nhỏ được bồi dưỡng thành lưỡi dao của nước nhà này, thủ tục xin phê chuẩn nhiều không kể xiết, cũng không phải một hai tháng có thể làm xong .

Nhưng Phó Sử Ngọ nghe được liền không nhịn nổi kể lại cho đám bạn của nó.

Từ nhỏ cùng lớn lên có tóc quăn 7, cô bé tóc búp bê 11, cậu bé u buồn 21 căn bản không nỡ để nó đi. Cho dù là cô giáo trưởng chúng đều yêu thích cũng không được.

Mấy bạn nhỏ kịch liệt phản đối, làm Phó Sử Ngọ không có cách nào. Nếu được cô giáo trưởng nhận nuôi, vậy nó có mẹ rồi. Hấp dẫn này đối với một đứa bé không cha không mẹ mà nói khỏi phải nói là lớn đến cỡ nào.

Kết quả chuyện này lúc chúng tranh chấp bị tiểu đoàn thể khác nghe thấy, dẫn đến những người khác càng căm thù Phó Sử Ngọ. Mà trong miệng bọn nó, Phó Sử Ngọ triệt để trở thành kẻ ngoại lai.

"15 nhất định không phải giống tụi mình, chỉ có mình nó gầy teo nhỏ xíu! Cũng không có năng lực gì! Nó là thằng quái thai! !"

"Đúng vậy! Nó quái như vậy, vì cái gì cô giáo trưởng còn muốn nhận nuôi nó. Không bằng đuổi cổ nó đi đi!"

Tất cả bọn nhỏ bao quát bản thân Phó Sử Ngọ, cũng không biết một khi nó được nhận nuôi liền bị mang ra khỏi sở nghiên cứu giữa sa mạc này. Chỉ cho là nó sẽ vào ký túc xá khoa học gia mà thôi. Có một thứ khác loài cứ chói lọi cản trước mặt, bọn nhỏ chưa biết gì là lý giải và bao dung đều ganh tị đến mắt đỏ.

Lúc không có người lớn nào chú ý, Phó Sử Ngọ bị khi dễ lợi hại hơn, cả ba bạn nhỏ cũng không có cách nào bảo vệ nổi nó.

Tóc quăn số 7 tức đến khó thở, nó quát Phó Sử Ngọ: "Cậu không được nói chuyện với cô giáo trưởng nữa, biết không? Còn như vậy cậu sẽ bị khi dễ chết đó!"

Phó Sử Ngọ làm sao chịu được, nó luôn sinh hoạt trong hoàn cảnh ai cũng bất đồng vây quanh, khỏi nói áp lực bao nhiêu.

Phó Sử Ngọ không muốn cãi nhau với nó liền xoay người bước đi, số 7 thấy thế liền tức giận, lập tức đẩy nó rồi ngồi uỵt lên lưng, kéo cổ áo nó thét lên: "Không cho cậu nói chuyện với bả nữa! ! Cậu dám nói nữa, về sau không ai thèm để ý cậu! Tất cả mọi người sẽ ăn hiếp cậu! Cậu có hiểu không hả? !"

Phó Sử Ngọ không phục quỳ rạp trên đất: "Cậu buông! Tôi không thèm nghe cậu đâu!"

Cậu bé tóc quăn thấy nó không nghe khuyên bảo, thực tức giận đập nó một cái. Cậu bé tóc quăn cũng thuộc dạng lớn lên rất cường tráng, nhìn qua còn lớn hơn Phó Sử Ngọ hai tuổi, bị nó ngồi trên lưng Phó Sử Ngọ căn bản không đứng dậy nổi.

Hơn nữa đứa nhỏ không nhẹ không nặng siết cổ áo nó, không bao lâu Phó Sử Ngọ liền không thở được. Cậu bé tóc quăn lại chấp nhất muốn nó nghe lời, không chịu liền không buông tay.

May mắn cô gái búp bê thấy bọn họ đánh nhau thực thông minh đi gọi Phó Xuân Hải đến.

Phó Xuân Hải sắc mặt nghiêm túc chạy tới, xách cậu bé tóc quăn lên để qua một bên, quỳ trên mặt đất ôm lấy Phó Sử Ngọ. Chờ lật nó lại, cậu bé tóc quăn mới giật mình phát hiện sắc mặt Phó Sử Ngọ thực đáng sợ, trên cổ còn có một lằn dài đỏ rực.

Đương trường ba đứa nhỏ liền bị dọa khóc òa lên, chúng chỉ muốn ngăn cản Phó Sử Ngọ bị mang đi, không nghĩ sẽ làm bị thương Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ bị đưa vào phòng cứu thương cứu chữa. Phó Xuân Hải thần tình nghiêm túc cúi đầu nhìn cậu bé tóc quăn khóc thút thít nghẹn ngào, nói: "Giờ con hiểu chưa? Chênh lệch của các con càng lúc càng lớn, 15 sinh hoạt giữa các con cũng càng ngày càng nguy hiểm! Làm bạn của nó, con cũng không cẩn thận làm nó bị thương. Đừng nói bọn nhỏ khác! Không cẩn thận một cái có thể lấy mất mạng 15 mất!"

Cô gái tóc búp bê khóc đến lệ ướt đôi má, vừa khóc vừa nói: "Cô Phó, cô đừng để cậu ấy chết. Chúng con không bao giờ cản nữa, chúng con để cậu ấy dọn đi… Hức hức…"

Thấy chúng khóc đáng thương như vậy, Phó Xuân Hải cũng không chịu nổi. Phó Sử Ngọ đã không thể tiếp tục ở lại sở nghiên cứu, phải cất bước nó… càng nhanh càng tốt.

Năng lực của cậu bé tóc quăn số 7 là niệm lực, cô gái 11 là đọc suy nghĩ, mà cậu bé u buồn 21 lại là thôi miên.

Phó Sử Ngọ bị đưa đi, ký ức về nơi này tuy không tính là thanh trừ sạch sẽ, nhưng tất cả sự kiện đều bị lãng quên, chỉ còn lại ấn tượng tối mơ hồ. Mà có thể an toàn khiến nó quên đi, cũng chỉ có 21.

Ngày thôi miên, Phó Sử Ngọ trùng hợp tỉnh lại, Phó Xuân Hải đứng bên cạnh nó, tay lôi kéo cậu bé tóc quăn, mắt cậu bé ần ật nước mắt, vẻ mặt bi thương. Nó nói: "Xin lỗi, 15. Tớ không phải cố ý …"

Cô gái búp bê cũng khổ sở, cô nói: "Cậu sẽ không sao đâu."

Cậu bé luôn có vẻ tâm sự nặng nề thì nói: "Đừng trách chúng tớ, đừng giận chúng tớ nha."

Nghe bọn họ nghẹn ngào giải thích như vậy, Phó Sử Ngọ sao mà giận được chứ, nó bảo: "Tớ không giận đâu . Các cậu đừng khóc mà."

Không ngờ ba bạn nhỏ khóc càng tợn hơn, 21 vừa khóc vừa thì thào: "Xin lỗi, 15. Xin lỗi, 15."

Phó Sử Ngọ hoang mang nhìn 21, rồi chậm rãi như bị mê hoặc, vẻ mặt trở nên trống rỗng.

21 bắt đầu thút thít, vừa hít mũi vừa nói: "Quên tất cả đi, quên tụi tớ. Quên tất cả mọi chuyện không thoải mái…"

Giống như tìm được mọi ngọn nguồn, tất cả ký ức đều đã ùa lại. Những ấm áp khoái hoạt thống khổ đau buồn lúc nhỏ, hết thảy đều đã nhớ lại.

Thì ra, Phó Sử Ngọ vốn chẳng có cha mẹ gì, y sinh ra hoàn toàn là lưỡi đao được quốc gia bồi dưỡng. Chẳng qua giữa chừng xảy ra sai lầm, gien siêu năng lực của y ở dạng ẩn, nếu không có sự cố gì…. cả đời này cũng sẽ không thức tỉnh.

Trong tất cả đám nhỏ chỉ có mình y là mang gien ẩn. Điều này dẫn đến y bị khi dễ bị bài xích, cuối cùng xảy ra sự cố kia. Phó Sử Ngọ rời khỏi sở nghiên cứu, bị đưa đến một thành phố nhỏ, coi như thành một cậu bé bình thường bắt đầu cuộc sống mới.

Y cứ như vậy mà quên tất cả, thuận thuận lợi lợi mà đi học, đi làm.

Đương nhiên sau khi lớn lên đám bạn nhỏ lại không nhịn nổi chạy tới thăm y, lại lần nữa hạ ám chỉ khiến y nhìn thấy họ liền nhớ lại, chờ họ đi y lại quên đi.

Nếu không phải màn trời xuất hiện, kích hoạt năng lực siêu cảm trong gien của Phó Sử Ngọ, rất có khả năng y cứ mơ mơ hồ hồ như vậy mà sống hết một đời.

118. Chương 118

Phó Sử Ngọ mở mắt, trong chớp mắt y không biết hôm nay là ngày tháng nào. Thẳng đến gương mặt lo lắng của Đường Húc Hải xuất hiện trong tầm mắt, y mới trở lại hiện thực.

"Sử Ngọ? Cậu thế nào? Có nhớ lại không?" Cứ việc biết dị năng giả tinh thần hệ xuất mã không có khả năng có sai lầm gì, nhưng thân là người nhà lại vẫn lo thúi ruột.

Một bên lo Phó Sử Ngọ không biết có nhớ lại được không, một bên lại lo y nhớ tới chuyện không hay.

Bác sĩ Liêu tránh khỏi ghế của Phó Sử Ngọ, để Đường Húc Hải dựa lại gần hơn, mà Đường Húc Hải thực không ngại ngùng mà nắm lấy tay Phó Sử Ngọ. Điều này làm bác sĩ Liêu kinh ngạc, nghe nói giao tình của ba vị lãnh đạo Binh đoàn Long Cốt này là do cùng trốn chạy mà hình thành, nhưng thật không ngờ cư nhiên tình cảm tốt đến vậy.

Bác sĩ Liêu nói thầm trong lòng nghĩ là không ai biết, bất quá Đường Húc Hải không chú ý, không có nghĩa là Ôn Triệu Minh thận trọng không thèm để ý. Anh chủ động tiến lên nói chuyện với đối phương, hỏi ý kiến một phen.

Bác sĩ Liêu nói: "Tình huống của đội trưởng Phó trước kia tôi chưa thấy bao giờ, nhưng tinh thần ám chỉ đối phương hạ dưới sự trùng kích của đội trưởng Phó đã bắt đầu buông lỏng, tôi chỉ bỏ thêm chút lực cuối cùng. Hiện tại chắc đã không có gì cản trở ký ức của đội trưởng Phó rồi."

Sau đó hắn xác minh nhìn về hướng Phó Sử Ngọ, lúc này Phó Sử Ngọ đã bình tĩnh lại, nắm tay Đường Húc Hải ngồi dậy.

"Cám ơn bác sĩ Liêu, tôi đã nhớ lại hết." Phó Sử Ngọ miệng nói vậy , ánh mắt lại nhìn thoáng qua Ôn Triệu Minh.

Ôn Triệu Minh lập tức hiểu ý, Phó Sử Ngọ cũng không muốn lộ ra cái gì trước mặt bác sĩ Liêu, vì thế Ôn Triệu Minh thực khách khí mời bác sĩ Liêu đến phòng khác nói chuyện, thuận tiện trả một khoản thù lao xa xỉ. Bác sĩ Liêu thì thấy thực tiếc hận, dù sao hắn dựa vào dị năng của mình sung làm bác sĩ tâm lý đã lâu. Rất nhiều thời điểm người bệnh đều thổ lộ chuyện không muốn người biết cho hắn nghe, bí ẩn của vị đội trưởng mãnh long quá giang Long Cốt này, thật khiến ngọn lửa "bà tám" của hắn cháy bừng.

Đáng tiếc đối phương cũng không lộ ra nội dung cụ thể, đơn thuần chỉ kêu hắn tiêu trừ tinh thần ám chỉ liền tính là trị liệu xong, hắn cũng không tiện tiếp tục ngồi nghe.

Đường Húc Hải ngồi bên cạnh Phó Sử Ngọ ân cần hỏi thân thể y có chỗ nào không khỏe không, Phó Sử Ngọ lắc lắc đầu.

Một lát sau, Ôn Triệu Minh trở lại, thấy hai người đều đang nhìn anh, anh liền thở ra nói: "Nói chung vẫn là chuyển nghề giữa chừng, không có nét trầm ổn như bác sĩ Lục người ta."

Đường Húc Hải cũng gật đầu nói: "Nóng nảy."

Phó Sử Ngọ ngược lại không đánh giá gì thêm, y chỉ nói: "Tuy tôi đã nhớ ra rốt cuộc vì sao quên đi ký ức, nhưng vẫn không biết vì cái gì cô Phó Xuân Hải sao lại trở thành mẹ trên danh nghĩa của tôi."

Phó Sử Ngọ cũng không ngốc, nếu lúc trước Phó Xuân Hải thật sự thu dưỡng y, tuyệt đối sẽ không chỉ thư từ hằng năm, sau đó thậm chí chỉ ngẫu nhiên trò chuyện webcam lúc tết mà thôi. Khoa học gia khác cũng có người nhà, không có khả năng quanh năm không gặp mặt như vậy đúng không? Huống chi Lương Tuệ Vinh trên mặt pháp luật căn bản không là chồng của bà, sao lại trở thành cha nuôi của y chứ?

Tuy vạch trần một đống bí ẩn, nhưng càng nhiều nghi vấn cũng theo đó mà đến.

Đường Húc Hải nói: "Đừng nóng, chờ chúng tôi đến Tửu Tuyền, gặp được bọn họ. Đến lúc đó tự nhiên sẽ biết."

Phó Sử Ngọ ừ một tiếng, hơi trầm ngâm, cứ việc bất an, Phó Sử Ngọ vẫn nói thẳng vì cái gì y lại quên đi chuyện đã qua cho người yêu và bạn tốt nghe. Nếu là trước kia, vì giữ bí mật có lẽ y sẽ nói năng thận trọng. Mà hiện tại bọn họ không chỉ càng thêm thân mật, về nghĩa nào đó cũng đã trở thành người nhà. Phó Sử Ngọ thật sự không làm nổi việc giấu diếm.

Phó Sử Ngọ trong lòng thấp thỏm tự thuật, Đường Húc Hải cùng Ôn Triệu Minh càng nghe càng trợn mắt há hốc mồm.

Trước kia cũng từng thầm suy đoán Phó Sử Ngọ có thể là đối tượng thực nghiệm quốc gia chuyên lấy ra để tham gia hạng mục siêu năng lực này, nhưng chưa từng nghĩ là, Phó Sử Ngọ căn bản không phải người tự nhiên!

Mà là chiến sĩ siêu năng lực vận dụng kỹ thuật gien để sinh ra!

Cứ việc hiện tại hoàn cảnh sinh tồn của họ đã đủ ly kỳ , nhưng chưa từng ngờ rằng cái thế giới có vẻ yên bình trước kia cư nhiên cất giấu chuyện thần kỳ như thế.

Ôn Triệu Minh chống nạnh đứng trước mặt hai người, suy tư bảo: "Sử Ngọ nói qua, những người như bọn họ đều là lưỡi dao quốc gia bồi dưỡng. Tuy anh mang gien ẩn, nhưng trừ anh ra hai mươi sáu người còn lại đều là gien hiển. Nếu vậy, bọn họ lớn lên nhất định sẽ được huấn luyện thành chiến sĩ."

Đường Húc Hải như nhớ đến điều gì, nói: "Anh vừa nói thế, tôi lại nhớ tới một việc. Trước kia có huynh đệ ở nước ngoài tiến hành nhiệm vụ cơ mật bị nhốt, là một đám người thực thần bí cứu đi." Đường Húc Hải quay đầu nhìn Phó Sử Ngọ nói: "Nhưng lúc ấy hành vi những người đó thật quỷ bí, người vây khốn bọn họ cũng rất thần kỳ. Làm cho sau khi trở về bọn họ phải giữ kín như bưng, ép thế nào cũng không chịu nói rõ đối phương là hạng người gì."

Phó Sử Ngọ nói: "Lúc trước những gien đó đều đến từ nước A, chứng minh nước A có khoa học kỹ thuật tiên tiến hơn Hoa Hạ. Song phương đều có chiến sĩ gien, nói không chừng còn âm thầm tranh đấu với nhau."

Ôn Triệu Minh sờ sờ cằm, nói: "Chiến sĩ gian dễ nghe hơn chiến sĩ siêu năng lực nhiều."

Phó Sử Ngọ cười khổ nói: "Cũng thể hiện điểm mà chúng tôi khác với người thường."

Đường Húc Hải ôm lấy bờ vai y, nói: "Để ý cái đó làm gì, bất kể các cậu đến thế giới này bằng cách nào. Nếu cậu đã đứng ở đây, liền có ý nghĩa tồn tại. Anh hùng không hỏi xuất xứ mà."

Anh hùng không hỏi xuất xứ không phải dùng như vậy nha ba? Ôn Triệu Minh yên lặng phun tào, nhưng anh cũng phát hiện Phó Sử Ngọ hình như rất để ý việc mình sinh ra thế nào, hoặc nói y sợ người khác để ý.

Vì thế Ôn Triệu Minh cũng không đi móc họng Đường Húc Hải, ngược lại phụ họa: "Không có gì để ý hết, Sử Ngọ. Tuy cách sinh ra không giống, nhưng anh cũng là con người, không ai sẽ nói anh có gì không giống đâu. Trước kia lúc anh còn không biết không phải cũng sống y như người thường đó sao?"

Phải nói điểm ấy sở nghiên cứu làm được quá hay, Phó Sử Ngọ được họ nuôi bình thường không thể bình thường hơn, có thể nói là mẫn nhiên chúng sinh[1] cũng không đủ.

[1] Mẫn nhiên chúng sinh: Trở thành người thường

Phó Sử Ngọ ngại ngùng nhếch miệng, y cũng không muốn mẫn cảm như vậy, nhưng dù là ai biết mình không phải được sinh ra, mà bị chế tạo ra đều phải rối rắm một chút.

Đường Húc Hải vỗ vỗ đầu y, nói: "Giờ cậu đã nhớ lại hết, chúng ta cũng có thể chuẩn bị đi Tửu Tuyền ."

Phó Sử Ngọ nghĩ đến có thể gặp lại đám bạn của mình, tâm tình không khỏi tốt lên, khóe miệng cũng lộ ra ý cười không ức chế được, điều này làm Đường Húc Hải có chút ăn dấm.

"Vậy đi ha. Ngày mai chúng ta có thể xuất phát đi Tửu Tuyền." Ôn Triệu Minh bởi vì đang triệt để thất tình mà phá lệ không muốn thấy người ta cứ sến súa trước mặt anh, càng đáng giận chính là hai tên này còn thường xuyên ngó lơ sự hiện hữu của anh.

Tiếp đó Ôn Triệu Minh không nói một tiếng, ném hai tên kia lại lập tức rời khỏi phòng.

Ôn Triệu Minh cho rằng chuyện anh thất tình không ai hay biết, nhưng không biết là Miêu Gia đã sớm tò mò anh lén lút điều tra cái gì. Phải biết làm nhân viên hậu cần chuyên trách tình báo, binh đoàn điều tra cái gì cũng đi qua tay cậu. Lần này Ôn Triệu Minh cố ý vứt cậu đi tìm người khác, khiến Miêu Gia nhịn không được lén lút theo vết đối phương đi theo dõi một chút.

Kết quả để cậu biết được chuyện bạn gái cũ Thường Tĩnh Uyển của Ôn Triệu Minh. Từ khi Vương Đan rửa sạch tội danh phản đồ, tâm tình Miêu Gia luôn rất phỡn, lúc này đã có tâm tư đi đồng tình người khác.

Miêu Gia gõ cửa, mắt Ôn Triệu Minh không nâng một cái đã gọi cậu vào. Cậu vào cũng không nói lời nào, mang bản mặt thương xót chúng sinh mà nhìn Ôn Triệu Minh.

Ôn Triệu Minh không ngừng nổi gân xanh, bệnh gì rồi đúng không?

Ôn Triệu Minh dùng ánh mắt ý bảo cậu: Có gì bẩm mau, anh đây không thời gian để tốn với chú nhé!

Miêu Gia nói: "Anh Ôn, trước kia chuyện của Hollande… Khiến em rất mẫn cảm với hướng đi của binh đoàn. Cho nên, trước đó anh có tìm người lén lút điều tra, em liền theo dõi chút xíu hà…"

Ôn Triệu Minh mặt không đổi sắc nhìn cậu: "Sau đó?"

Miêu Gia rụt cổ, lấy lòng tiến đến trước mặt anh, khuyên nhủ: "Anh Ôn, thiên nhai nơi nào không cỏ thơm, hà tất đơn phương yêu một nhành hoa. Đúng không? Hơn nữa, xét vẻ ngoài thân phận cấp bậc dị năng của anh Ôn chúng ta đây, bên ngoài mấy cô ái mộ anh đều xếp hàng từ trung tâm thành phố đến cửa thành đó nha. Chỉ cần anh muốn, không phải có thể tùy tay hốt một tá sao!"

Ôn Triệu Minh cười lạnh hỏi gặn: "Nước ta bây giờ vẫn còn chế độ một vợ một chồng, trùng hôn là phạm pháp, một cước đạp N thuyền là vô đạo đức. Trong mắt chú, tôi không mấu chốt, không đạo đức vậy đó hả?"

Miêu Gia liều mạng lắc đầu, nói: "Em là sợ anh để tâm chuyện vụn vặt đó mà. Thắt cổ trên một thân cây rất bất lợi cho sức khỏe thân thể và tâm hồn nha."

Ôn Triệu Minh tâm bình khí hòa nói: "Tôi không ngu vậy, nếu không duyên không phận, bám riết không bỏ không phải phong cách của tôi, hảo tụ hảo tán thôi."

Miêu Gia thấy anh thật sự nghĩ thông suốt, không phải làm bộ mới thở phào. Haiz ~ làm cố vấn tình cảm cho người ta thiệt hổng có dễ nha! Haiz chuyện "hí hí hí" bí mật của anh Ôn và anh Hải cũng để cậu không cẩn thận phát hiện rồi. Sống trên đời mà nhạy bén có khả năng như vậy cũng là một loại buồn rầu a!

Miêu Gia tự kỷ xong, liền mắt sắc nhìn thấy bảng danh sách Ôn Triệu Minh đặt trên bàn. Bảng này cậu quá quen rồi, mỗi lần binh đoàn xuất nhiệm vụ hoặc xuất hành đều sẽ liệt kê vào bảng này.

Miêu Gia chấn động tinh thần, thực hưng phấn hỏi: "Anh Ôn! Có nhiệm vụ hả? !"

Ôn Triệu Minh hơi do dự rồi bảo: "Đúng vậy."

Miêu Gia hưng phấn chà chà tay, nói: "Thật tốt quá!"

Sau khi vào thủ đô trừ bọn Phó Sử Ngọ và vài đội trưởng đi ra ngoài một lần, các đội viên khác ở lại thủ đô buồn muốn chết. Tuy thủ đô có vẻ phồn hoa hơn Phái thành, nhưng phồn hoa thế nào căn bản cũng thua hoàn cảnh trước khi màn trời mở ra, không có hạng mục giải trí gì.

Bọn họ luyện tập quen rồi, một thời gian không hoạt động, cả người đều không được tự nhiên. Thậm chí có đội viên bắt đầu trêu đùa nói thể chất mình thành M rồi.

Ôn Triệu Minh lúc này lại do dự, bây giờ là thời cơ tốt để đứng vững gót chân ở thủ đô, nhưng lần này đi Tửu Tuyền mất 2500 km, qua lại một chuyến cũng tương đương từ Phái thành đến thủ đô. Phái thành đã phát triển thành địa bàn quen thuộc, anh có thể yên tâm rời đi. Nhưng bên thủ đô không có anh tọa trấn, lưu lại một mình những người này phát triển, anh thật không yên tâm.

Ôn Triệu Minh càng nghĩ, khẽ cắn môi, vẫn buông tha tính toán trước đó.

Lần này đi Tửu Tuyền anh chỉ mang theo hai mươi người, tám mươi người còn lại thì lưu lại thủ đô, cho bọn họ nhiệm vụ đi theo tổ chức quân đội tiêu diệt tổ alien cấp 4.

Hiện tại biết alien cấp 6 sau khi phát dục xong sẽ bắt đầu đẻ trứng, mau chóng tiêu diệt alien cấp 4 đã trở thành nhiệm vụ trọng trung chi trọng. Các đại căn cứ sinh tồn đều liệt nhiệm vụ này vào nhiệm vụ thiết yếu.

Quân đoàn đóng tại Thủ đô bắt đầu chia mấy chục phân đội nhỏ, phân tán đến các nơi tiêu diệt alien cấp 4. Cũng mời rất nhiều binh đoàn làm trợ lực đi theo cùng hành động.

Ôn Triệu Minh biết phe Ngô nắm giữ thế lực trong quân đội, dứt khác phân công nhiệm vụ cho ba tiểu đội ở lại. Nơi họ đi cách thủ đô một khoảng, mấy cái tổ phải tiêu diệt cũng không ít, chờ hoàn thành nhiệm vụ trở về, cũng mất thời gian hai ba tháng. Đủ để bọn họ từ Tửu Tuyền trở lại.

Ly biệt đã thành thói quen, y như mỗi lần bình thường, Đường Húc Hải mang đội, Phó Sử Ngọ ngồi ghế phó, Ôn Triệu Minh đồng hành. Tiểu đội của Thiệu Nhạc cùng bọn họ bước lên con đường hướng đến Tửu Tuyền.

Nhưng lúc này không ai biết rằng, bọn họ sắp sửa gặp phải là gian nan hiểm trở đến mức nào, lại được hậu nhân ca tụng dữ dội oanh liệt ra sao.

119. Chương 119

Phải nói rằng thủ đô không hổ là thành phố trung tâm của toàn Hoa Hạ, ứng dụng các loại khoa học kỹ thuật mới nhanh hơn Phái thành rất nhiều.

Kinh khoa viện đã thiết kế ra động cơ hoàn toàn mới hoạt động dựa trên năng lượng của phân tử Nguyên. Có thể nói hiện tại chỉ cần còn trên Trái đất liền không sợ bị tắt lửa. Đương nhiên, động cơ này cũng không phải đoàn thể bình thường có thể dùng nổi.

Nhưng Binh đoàn Long Cốt xưa giờ luôn tài đại khí thô, gần đây một số tiền lớn thu được từ vụ đại bàng ăn khỉ, Binh đoàn Long Cốt mua thêm vài động cơ cũng không thành vấn đề.

Lưu Hoằng tên máy móc khống này căn bản không cần ai kêu, cực kì chủ động liền cải tiến mấy chiếc xe Đường Húc Hải đã cường hóa xong.

Lúc bọn Phó Sử Ngọ rời đi mang theo một nửa số xe động cơ mới đã cải tiến, mà dư lại Lưu Hoằng sẽ tiếp tục cải tiến cho xong.

Kỳ thật thay động cơ cũng không mất bao nhiêu thời gian, nhưng còn phải suy xét đến vấn đề giao thông hiện giờ, xe cần phải lắp đặt hệ thống giảm xóc hoàn toàn mới.

Hiện đường bộ gần căn cứ lớn còn đỡ, nhưng càng xa thành trấn, đường cũng càng tệ đi. Lái xe quá nhanh liền như chơi nhún giường, xóc nảy làm người ta muốn ói ra. Mà sau khi cường hóa hệ thống giảm xóc, xe chạy nhanh, người ngồi trên xe cũng không quá khó chịu .

Trung tâm vệ tinh Tửu Tuyền kỳ thật không phải tại Tửu Tuyền tỉnh G, mà là tỉnh N cách đây 400 km. Nằm trong trung tâm sa mạc, địa thế bằng phẳng, người ở rất thưa thớt, cả năm hiếm mưa. Hai mùa xuân thu ngắn, đông hạ lại dài, cả năm có hơn 300 ngày trời trong nên rất thích hợp để phóng vệ tinh. Lúc ấy sở dĩ lấy tên Tửu Tuyền, là vì nơi đây quá mức hoang vắng, mà Tửu Tuyền là thành thị nổi danh gần nhất.

Bởi vì nhiều lần phóng ra vệ tinh và máy bay chở người, sau này nơi đây cũng được mệnh danh là thành phố hàng không.

Từ bản đồ đương nhiên không tìm thấy chỗ này, nhưng bọn Đường Húc Hải đã lấy được lộ tuyến kỹ càng từ Mễ Nhạc trước rồi. Từ thủ đô rời đi chạy theo hướng tây bắc, càng chạy thời tiết càng mát mẻ, cả cơn nóng bức của đầu hạ cũng bị thổi tan rất nhiều.

Xe lấy tốc độ cao tốc chưa từng thấy từ hồi vào mạt thế tới giờ mà lên đường, tuy vẫn lắc lư, nhưng so với xóc nảy trước đó, hoàn toàn là trình độ gặp sư phụ.

Ôn Triệu Minh cũng không ngờ đổi mới động cơ tốc độ đi đường sẽ tăng mạnh đến mức này, cứ như thế này, một tuần là có thể chạy tới thành phố hàng không .

Lần này Miêu Gia cũng cùng đi, có cậu quan sát lẩn tránh đàn alien, một tuần sau, đoàn xe đã chạy tới thành phố hàng không.

Nhờ lực lượng quân sự của thành phố hàng không, nơi này cũng tụ tập không ít người sống sót, căn cứ không lớn chỉ ở mức trung, nhưng lực lượng vũ trang nơi đây còn hoàn mỹ hơn rất nhiều căn cứ lớn.

Đoàn người lái xe đến gần thành phố hàng không đã bị sĩ binh đóng giữ ngăn cản.

Binh lính chặn họ lại rất có lễ phép thỉnh họ đưa giấy chứng nhận ra, Đường Húc Hải lại trực tiếp đưa văn kiện của Đảng kia ra cho hắn nhìn. Sĩ binh thấy văn kiện sắc mặt lập tức nghiêm nghị, thực lưu loát mở rào ra cho đi.

Đoàn xe tiếp tục đi về phía trước, tại một lối rẽ bỗng thấy được một chiếc xe quân đội xuất hiện trước mặt, một quan quân ngoắc bọn họ, ra hiệu họ đi theo xe đi tiếp.

Lối rẽ hai bên, một bên thông đến căn cứ cỡ trung, một bên khác thì dẫn đến trung tâm phóng.

Trung tâm phóng rất gần căn cứ, lại bị một tường vây cản lại chia cắt. Người của Long Cốt có thể nhìn ra được, so với căn cứ sinh tồn, cảnh giới trung tâm phóng bên này càng mạnh hơn một ít.

Phó Sử Ngọ không chuyển mắt mà nhìn chằm chằm trung tâm phóng đang càng ngày càng gần, bệ bắn cao lớn đứng sừng sững giữa trời đất, có vẻ rung động nhân tâm đến quái lạ. Phó Sử Ngọ cuộn trào cảm xúc, trước kia y không phải chưa từng nhìn thấy nơi này trong TV, nhưng lúc thật sự đến trước mặt bệ bắn, mới cảm nhận được cảm giác không tin nổi kia, tuyệt không giống nhìn từ màn hình TV.

Đoàn xe dọc theo con đường trung tâm phóng trực tiếp chạy đến tòa nghiên cứu khoa học, Phó Sử Ngọ mở cửa xe đi xuống, vừa hoạt động hai chân phải cuộn lại cả đường đi này, vừa ngắm nhìn chung quanh.

Tòa nghiên cứu khoa học này hoàn toàn mang quy mô của một trấn nhỏ, khu dân cư theo mảng, các tòa nhà nhỏ đủ màu phân tán hai bên con đường. Những ngôi nhà đó nhìn qua đã cũ kĩ, trên vách tường mang theo dấu vết phong hoá.

"Hoan nghênh các anh đến trung tâm vệ tinh." Một quân nhân trên vai có hai sao, khuôn mặt dạng chữ điền điển hình, đầy người chính khí, có vẻ không giận tự uy đi tới hướng bọn họ.

Phó Sử Ngọ ngạc nhiên phát hiện người này tuy có vẻ thực cường tráng, nhưng hai bên vành tóc đã ngã sang màu bạc, thoạt nhìn như đã hơn năm mươi tuổi.

Từ khi màn trời mở ra, số người cao tuổi giảm mạnh, hơn năm mươi tuổi mà còn khỏe mạnh, còn bị nhiễm phân tử Nguyên ít càng thêm ít. Phó Sử Ngọ trong lòng không khỏi nghiêm nghị kính trọng.

Song phương giới thiệu cho nhau xong, các đội viên Long Cốt được mang đi nghỉ ngơi, mà ba lãnh đạo thì đi theo vị tướng tên Nhiếp Trường Sơn này đi tới tòa nhà cao nhất nằm trong trung tâm.

Vừa đi Niếp Tướng quân vừa nói: "Vài ngày trước đã nhận được thông báo các anh tới, chúng tôi đều ngóng trông, nhất là các đồng chí tổ hạng mục càng kiển chân mà ngóng đấy."

Phó Sử Ngọ đáy lòng kinh ngạc, không khỏi cùng Ôn Triệu Minh Đường Húc Hải liếc nhau một cái.

Không rõ bọn họ đến, có cái gì làm trung tâm vệ tinh trông ngóng như vậy. Thậm chí còn nhờ tướng quân ra mặt tiếp đãi bọn họ – quy cách này có vẻ quá cao. Cảm giác nặng trịch bất giác đè lên đáy lòng Phó Sử Ngọ.

Lưng Nhiếp Trường Sơn cũng không có mắt, không biết nghi hoặc của bọn họ. Vừa giới thiệu cho họ lịch sử tòa nhà này, thành quả trung tâm phóng ra, họ liền đi tới trước một căn phòng hội nghị to lớn.

Nhiếp Trường Sơn dừng bước, quay lại nhìn Phó Sử Ngọ một cái, nói: "Mời vào." Nói xong, Nhiếp Trường Sơn đẩy cửa phòng họp ra, bảo Phó Sử Ngọ đi vào trước.

Đãi ngộ này, Phó Sử Ngọ càng sợ hãi .

Y luống cuống tay chân, Nhiếp Trường Sơn trong uy nghiêm lộ ra hòa ái ra hiệu cho y lần nữa. Phó Sử Ngọ kiên trì đi vào.

Trong phòng sớm đã ngồi đầy người, thấy y tiến vào, ai cũng mắt sáng rỡ lên.

Một người đàn ông trung niên chừng bốn mươi đẩy kính, kích động đụng ngã cả chiếc ghế: "Sử Ngọ! Là con thật đó sao! !"

Phía sau ông là một người phụ nữ tuổi cũng xấp xỉ kích động không ngừng, đôi mắt đỏ lên: "Hơn hai mươi năm rồi! Không ngờ còn có ngày có thể gặp lại con!"

Trừ hai người tuổi khá cao này, còn lại đều trẻ hơn một chút, nhưng nhỏ nhất cũng đã hơn ba mươi.

Cũng có thể là còn trẻ, những người này khống chế lại cảm xúc rất nhanh. Nhếch môi nở nụ cười, bảo: "Mau ngồi, mau tới đây ngồi nè con!"

Phó Sử Ngọ nghi hoặc đứng đó, nhìn những người này một vòng, không có ai y quen biết trong trí nhớ. Những người này lớn hơn y nhiều, rất có khả năng là các khoa học gia của sở nghiên cứu.

Phó Sử Ngọ hỏi: "Cô Phó… Xuân Hải, không có mặt ư?"

Cái tên Phó Xuân Hải vừa ra khỏi miệng, trong phòng bỗng yên tĩnh lại. Người phụ nữ hơn bốn mươi kia nghẹn ngào nói: "Sở trưởng Phó đã không còn rồi."

Trong nháy mắt, não Phó Sử Ngọ trống rỗng, chờ y phục hồi tinh thần lại đã bị Đường Húc Hải ấn ngồi xuống ghế dựa bên cạnh cái bàn tròn hội nghị.

Phó Sử Ngọ hít sâu một hơi, cố gắng trấn định hỏi lại: "Cô ấy… sao lại mất?"

Người phụ nữ bốn mươi kia lau nước mắt, nhìn vào y kể lại: "Trước lần đầu tiên hình thành triều alien công kích, toàn sở nghiên cứu đã hoàn toàn cách ly với thế giới, cho nên chúng tôi không hấp thu được bao nhiêu phân tử Nguyên, không đạt tới độ miễn dịch. Vì thế chờ lúc alien thông qua ống thông gió tiến vào, chúng tôi rút ra ngoài, bị bất đắc dĩ lộ ra để phân tử Nguyên gây nhiễm. Sở trưởng Phó không… vượt qua nổi…"

Phó Sử Ngọ mất mát rũ vai xuống, Phó Xuân Hải năm nay cũng đã gần sáu mươi, y dựa vào cái gì cho rằng bà có thể may mắn qua khỏi chứ?

Các khoa học gia cao tuổi như họ, không có khả năng ai cũng cường tráng như Nhiếp Trường Sơn.

Ôn Triệu Minh hỏi: "Như vậy hiện tại người phụ trách sở nghiên cứu là ai?"

Người đàn ông 40 nói đầu tiên kia lên tiếng: "Là tôi, tôi tên Nhâm Kiến Kỳ."

Ôn Triệu Minh đạo: "Sở trưởng Nhâm?"

Nhâm Kiến Kỳ gật đầu nói: "Đúng. Tôi giới thiệu nhanh cho các anh. Sử Ngọ, vị này là Sở phó Vệ Lan. Vị này là chủ nhiệm hạng mục..." Nhâm Kiến Kỳ từng bước từng bước giới thiệu cho Phó Sử Ngọ, Phó Sử Ngọ tâm thần hoảng hốt mà nghe, trừ sở trưởng sở phó, những người khác cũng chỉ lướt qua trong đầu, căn bản không nhớ gì nổi.

Chờ Nhâm Kiến Kỳ giới thiệu xong mọi người, Đường Húc Hải nhẹ nhàng lắc lắc y, Phó Sử Ngọ lúc này mới hoàn hồn ánh mắt chuyên chú lên.

Y giương mắt nhìn Nhâm Kiến Kỳ, hỏi thêm: "Đúng rồi, mọi người trong sở đều ở đây ư?"

Nhâm Kiến Kỳ trong nháy mắt không hiểu ý y là gì, quay đầu lại nhìn số người không đến hai mươi trong phòng, ảm đạm nói: "Đúng vậy, vốn sở nghiên cứu chúng tôi tổng cộng có trên trăm vị, đa số chuyên gia già đều bị nhiễm phân tử Nguyên rồi phát bệnh qua đời. Còn có một phần trên đường đến Tửu Tuyền gặp phải sinh vật dị năng bị săn giết."

"Cái gì?" Đường Húc Hải ra tiếng hỏi: "Các vị gặp phải sinh vật dị năng."

Nhâm Kiến Kỳ đáp: "Đúng vậy, lúc ấy chúng tôi gặp phải một đám sói hoang biến dị, trong đó có một Lang Vương có dị năng. Trả giá quá nhiều, hy sinh quá nhiều, chúng tôi mới thoát nổi."

Mày Ôn Triệu Minh nhíu lại, từ tỉnh N đến tỉnh G đúng là lộ tuyến bầy sói qua lại, đám người này cũng đủ xui mà .

Đường Húc Hải hỏi kỹ một phen, bầy sói kia không phải đám bọn Phó Sử Ngọ gặp được trước kia.

Phó Sử Ngọ cố lấy dũng khí hỏi: "Có thể nói cho tôi biết, những người năm đó ở chung cùng tôi giờ ở đâu? Tôi lần này đến kỳ thật là muốn gặp lại bọn họ."

Nhâm Kiến Kỳ khựng lại, ông chần chờ quay đầu lại nhìn Vệ Lan, Vệ Lan gật đầu với ông. Nhâm Kiến Kỳ mới đau xót nói: "Người của đội Trọng minh Điểu đa số đã hy sinh hết rồi."

"Cái gì? !" Phó Sử Ngọ khiếp sợ, thất thanh rống lên: "Không có khả năng? ! Người thường trong quân đội đều có thể sống sót, bọn họ đều là siêu năng lực giả, làm sao có thể hy sinh chứ? !"

Vệ Lan hít sâu, nói: "Bọn họ đều bị alien sát hại lúc chấp hành nhiệm vụ."

Phó Sử Ngọ vừa sợ vừa giận lại nghi ngờ không hiểu, làm sao cũng không tin được đây là sự thật.

Ôn Triệu Minh cũng thấy rất nhiều kỳ quái, giọng không tốt nói: "Rốt cuộc là nhiệm vụ gì, có thể làm những người siêu việt người thường hy sinh chứ? !"

Nhâm Kiến Kỳ và Vệ Lan nhất thời không biết nói từ đâu. Ngay lúc này Nhiếp Trường Sơn đột nhiên lên tiếng: "Tôi nói cho."

Ánh mắt Phó Sử Ngọ xẹt một cái liền xoay qua theo dõi ông.

Nhiếp Trường Sơn thở dài một tiếng: "Bọn họ đều là anh hùng, ai cũng là giỏi nhất."

Phó Sử Ngọ nôn nóng nhìn ông, nhẫn nại chờ Nhiếp Trường Sơn cảm thán xong. Nhiếp Trường Sơn mở miệng nói: "Chuyện này phải kể từ trước khi màn trời mở ra."

Ban đầu khi rặng mây đỏ xuất hiện đã khiến mọi quốc gia chú ý, quốc gia khoa học kỹ thuật tương đối phát triển đều đầu nhập nhân lực vật lực vào bắt đầu tiến hành nghiên cứu. Nhất là mấy nước phát triển hệ thống vệ tinh hàng không, đã lập tức di chuyển vệ tinh đến vị trí rặng mây đỏ tiến hành quan trắc kỹ càng.

Lúc ấy rặng mây đỏ chỉ có một mặt, lại không thấy rõ khởi nguyên của nó, nghiên cứu không ra rốt cuộc xuất hiện như thế nào. Điều này khiến các quốc gia cảnh giác, tất cả đều âm thầm kêu gọi quân đội của

mình tiến vào cảnh giới. Khi ấy bọn họ đều vô căn cứ mà ngờ vực có phải đây là do khoa học kỹ thuật của nước nào làm ra hay không.

Chờ một tuần sau, màn trời lần đầu mở ra, vệ tinh đồng bộ trong chớp mắt đều bị sức mạnh trùng kích tạo ra giã thành bụi, trạm không gian quốc tế đang tiến hành nghiên cứu cũng hóa thành bột mịn, biến mất giữa vũ trụ, ngay lập tức mọi quốc gia đều rơi vào kinh hoảng.

Alien từ màn trời đưa xuống, ngay lập tức đã bị kính viễn vọng trên Trái đất quan trắc phát hiện. Chính phủ các nước lập tức mở ra hành động quân sự khi dân chúng còn chưa kịp phản ứng. Chẳng qua vì alien quá phân tán, lực lượng không quân hữu hạn căn bản không thể quét sạch mấy chục vạn alien rơi đều trên toàn bộ Hoa Hạ.

Alien cuồn cuộn không dứt được đưa xuống, quốc gia lập tức điều chỉnh chiến lược, ý đồ đi công kích màn trời muốn đóng nó lại. Nhưng phi cơ căn bản không có cách nào thoát khỏi tầng khí quyển, mà vệ tinh chuyên chở pháo quân sự, chỉ cần tới gần phạm vi màn trời đều bị năng lượng tỏa ra làm nát mất, căn bản không kịp phóng ra.

Công kích xa thì không tới, gần thì bị xé nát. Lãnh đạo các nước chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn alien ào ào từ màn trời rớt xuống.

Alien gia tăng từ sáng tới tối, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều, nhiều đến mức cho dù quân sự của các nước lớn mạnh nhất cũng rơi vào mỏi mệt.

Người thường nhìn thấy là lượng alien mỗi ngày rơi xuống trong phạm vi tầm mắt, mà hình ảnh vệ tinh chụp được bên cạnh màn trời lại là lượng alien như đại dương bao la không bờ bến khiến lòng người tuyệt vọng!

Để không làm mọi người khủng hoảng và tuyệt vọng, mấy tin này đều bị cao tầng đè ép xuống.

Các cấp lãnh đạo của các nước luôn rất rõ, nguy hại lớn nhất không phải lũ alien rớt xuống mặt đất, mà là cái màn trời không ngừng đưa alien tới kia!

Ngành hàng không vũ trụ của các nước ngay lập tức tổ chức hội nghị mang tính sinh tồn, do nước A có kinh nghiệm bay lên vũ trụ phong phú nhất dẫn đầu, điều động máy bay có thể chở người có gắn tên lửa, phái khoa học gia bay đến trạm không gian quốc tế thứ hai còn đang trong thời gian thi công tại Hoa Hạ.

Trải qua lo lắng chờ đợi, khoa học gia nước A thành công kết nối với trạm không gian quốc tế thứ hai, bắt đầu một loạt nghiên cứu khoa học.

Trải qua phân tích, phát hiện vật chất hiện hữu trên Trái đất căn bản không có khả năng đảm bảo cho con người an toàn xuyên qua màn trời, đến cuối màn trời sau đó đóng nó lại.

Nhưng ngay sau đó, dị năng giả bắt đầu xuất hiện, đủ loại dị năng sinh ra khiến mọi người tìm được hy vọng.

Các khoa học gia cục hàng không phát hiện nguyên lý dung hợp dị năng kim loại vào vật chất sẽ khiến chúng được cường hóa trước hơn cả Âu Dương Thành. Họ không ngừng liên tục đẩy nhanh tốc độ, hai tháng sau trung tâm vệ tinh Tửu Tuyền đã dùng vật liệu hoàn toàn mới chế tác xác ngoài của tàu vũ trụ.

Lúc này tàu vũ trụ đã thuận lợi tiến vào màn trời, nhưng năng lượng trong màn trời không ngừng thiêu đốt xác ngoài, còn chưa tới cuối, toàn bộ máy bay đã bị đốt cháy.

Vài ngày sau Nước A cũng phóng ra chiếc tàu đã cải tạo xác ngoài, tốt hơn Hoa Hạ một chút chính là họ tốt xấu cũng bay thêm được một chút thời gian.

Hai nước tiếp tục vùi đầu cải tiến xác ngoài. May mắn mỗi lần Hoa Hạ hoàn thành hạng mục hàng thiên đều chuẩn bị hai tàu, dự bị trục trặc có thể sử dụng cái còn lại. Cho nên tồn kho đầy đủ, chỉ cần đổi xác ngoài là có thể bay lên.

Dưới tình huống mọi người căn bản không nhận ra, hai quốc gia mỗi ngày đều lấy tốc độ đốt tiền để tiến hành gấp rút.

Từng bước từng bước liên tục đưa vệ tinh lên trời. Thời gian cấp bách, căn bản không cho nhân loại lần lượt thăm dò khoảng cách bay, nhưng vẫn kỳ vọng có thể có một lần đụng trúng vận may, trực tiếp bay đến cuối màn trời truyền tình huống tại đó về.

Rốt cục có một lần, vệ tinh Hoa Hạ xuyên qua màn trời kỳ lạ rực rỡ, đi tới một thế giới hoàn toàn khác với Trái đất!

Cùng lúc khiến mọi người hoan hô nhảy nhót, là việc xác định màn trời kỳ thật là một đường hầm, chỉ cần đóng nó lại, alien sẽ không có biện pháp đi vào Trái đất .

Sau đó phân tử Nguyên được phát hiện có thể tạo ra năng lượng mới khiến cho cục diện đồng lòng hợp lực này xuất hiện vết rạn, không chỉ Hoa Hạ, các nước khác cũng có một phe chủ trương lợi dụng nguồn năng lượng mới này để khai phá vũ khí tối tân đối kháng alien, lưu lại đường hầm này để giành lấy nguồn phân tử Nguyên vô tận.

Phe không chấp nhận việc đóng màn trời bên nước A không để ý sự phản đối của phe còn lại phóng ra vệ tinh chở người muốn tiến hành nghiên cứu, nhưng đáng tiếc hình ảnh cuối cùng truyền về lại là alien dạng cao cấp hoành hành khắp nơi hung tàn lao về phía nhân viên hàng thiên.

Ngay lập tức phe không đồng ý đóng màn trời bên nước A bị đè ép, phe còn lại thì trải qua chuẩn bị kỹ càng, phái các chiến sĩ gen được mệnh danh là chiến hồn của họ đi lên.

Mà Hoa Hạ cũng đưa các chiến sĩ gien đội Trọng Minh Điểu địa vị tương đương với bên kia lên màn trời.

Lần này bị đưa lên đó, kỳ thật không phải là đám bạn nhỏ của Phó Sử Ngọ gồm Chu Kỳ số 7, Lý Thi Ý số 11 cùng Trịnh Niệm Y đánh số 21.

Mà là các chiến sĩ mang số khác – từ khi Phó Sử Ngọ bị bài xích cô lập triệt để đối nghịch với bọn Chu Kỳ Lý Thi Ý Trịnh Niệm Y.

Bởi vì muốn xây dựng trạm không gian quốc tế của chính Hoa Hạ, cho nên Hoa Hạ cũng kiến tạo phi thuyền chở người và phi thuyền vận chuyển hàng hóa hoàn toàn mới, mỗi loại hai chiếc. Lần này chở người đi lên không thể là vệ tinh, còn phải đưa cho bọn họ trang bị nhất định, trải qua chuẩn bị tỉ mỉ. Mười hai người của tiểu đội 1 Trọng Minh Điểu Hoa Hạ được phân cho hai chiếc phi thuyền rồi phóng lên từ Tửu Tuyền.

Nhưng hành động tràn đầy tự tin lúc ấy, lại bị tạt cho một gáo nước lạnh.

Cả hai nước Hoa Hạ và nước A không một ai sống sót nổi.

Căn cứ tin tức cuối cùng phi thuyền truyền về cho thấy, alien bên kia màn trời tiến hóa cao hơn trên trái đất rất rất nhiều! Bọn họ gặp không chỉ là alien cấp 6 phụ trách sinh sản, thậm chí còn có loại cấp 7 thuộc hàng nữ vương!

Nhóm người siêu năng lực mạnh nhất trên trái đất, đối mặt alien cấp 7 căn bản là chịu không nổi một đòn.

Mà tiểu đội nước A cũng không có kết cục tốt, sinh vật bên kia màn trời cơ bản đều bị alien ăn sạch, bọn họ đi qua liền như dê con rơi vào bầy sói, bị biển alien vô biên vô tận đuổi theo cắn nuốt sạch sẽ.

Nói tới đây, giọng Phó Sử Ngọ run lên: "Vậy… bọn Chu Kỳ đâu? Biết rõ phải chết, vẫn để bọn họ đi lên sao? !"

Đối mặt ngữ điện như chỉ trích của Phó Sử Ngọ, Nhiếp Trường Sơn lại không chút dao động, ông nói tiếp: "Đúng vậy. Bọn họ cũng được phái đi lên đó."

Ánh mắt Phó Sử Ngọ sắc nhọn nhìn chòng chọc vào ông, có thể nói là hận. Nhiếp Trường Sơn vẫn nói tiếp: "Đối diện tình huống như thế, càng kiên định quyết tâm của chúng tôi, màn trời phải được đóng lại! Màn trời ban đầu không thể cho cấp bậc quá cao đi qua, nó hình như có một giới hạn nào đó. Nhưng mỗi lần trọng khải, giới hạn của đường hầm đó cũng kéo rộng ra! Lúc đầu là 7 ngày, sau đó là 7 tuần, sau đó nữa là 7 tháng. Ai biết 7 năm sau, con cấp nữ vương kia có thể đi thẳng tới Trái đất không? !"

Phó Sử Ngọ khựng lại, thống khổ nhắm chặt đôi mắt. Cứ việc trong lòng khó chịu, lý trí cũng hiểu lời Nhiếp Trường Sơn nói là chính xác. Nhưng mà, cảm giác bi thương thống khổ lại không cách nào ức chế.

Y vừa hồi tưởng lại ký ức thuộc về bọn họ! Tuổi nhỏ cùng vui sướng chơi đùa, sau khi lớn lên thừa dịp làm nhiệm vụ dành thời gian lén chạy tới thăm y, đặc biệt mua bánh kem chúc mừng sinh nhật y, bởi vì y bị ức hiếp mà chạy tới làm chỗ dựa... mũi Phó Sử Ngọ cay xè, đôi mắt nhanh chóng đỏ lên. Y còn chưa thể gặp lại họ một lần, tại sao có thể âm dương cách biệt chứ? !

Ngay lúc này Đường Húc Hải không phập phồng lên tiếng: "Nói vậy, các ông có một nhiệm vụ cơ mật triệu tập dị năng giả đẳng cấp cao, chính là đến bên kia màn trời đóng đường hầm lại?"

Phó Sử Ngọ giật mình sợ hãi, quay đầu lại, mắt trợn lớn nhìn Đường Húc Hải mặt không đổi sắc.

Nhiếp Trường Sơn thực trực tiếp gật đầu, nói: "Đúng vậy. Nhiệm vụ này sẽ không nói cho người tham gia trước khi chưa xuất phát, nhưng bởi vì Phó Sử Ngọ đã từng là thành viên sở nghiên cứu, cho nên chúng tôi có thể tiết lộ trước cho các anh."

Ôn Triệu Minh đè khiếp sợ trong lòng xuống, nhịn không được lộ ra một nụ cười châm chọc: "Ha hả ~ vậy là phải cám ơn ngài ? Ngài thiệt quá để mắt đến chúng tôi, không sợ chúng tôi tiết lộ ra ngoài à?"

Nhiếp Trường Sơn khí thế uy nghiêm ngồi ở đó, khẳng định: "Anh sẽ không. Chuyện này tiết lộ ra ngoài trừ tạo khủng hoảng ra, không có bất kì chỗ tốt gì."

Đường Húc Hải trào phúng nhếch khóe miệng lên: "Hèn chi tôi nói sao tự nhiên chúng tôi tới, các ông vui dữ vậy. Tuy chưa trải qua trắc định, nhưng việc tôi bây giờ là cấp 6 chắc các ông rành rồi. Mà Sử Ngọ và lão Ôn thì đều là dị năng giả cấp 5." mắt Đường Húc Hải sắc bén nhìn Nhiếp Trường Sơn: "Ông chắc chắn là chúng tôi sẽ chấp nhận à? Khi đã biết rõ lên đó là chịu chết!"

Nhiếp Trường Sơn thực tự tin đối diện với hắn, sau đó quay đầu nhìn Phó Sử Ngọ, nói: "Tôi không chắc. Nhưng tôi đoán các anh sẽ suy xét. Bởi vì, vẫn có người sống sót trở lại."

Trong chớp mắt, ba người không hẹn mà cùng trợn mắt, miệng cũng bất khả tư nghị há ra .

"Ai? !" Phó Sử Ngọ truy vấn.

"Chu Kỳ." Nhiếp Trường Sơn lãnh tĩnh nói.

Phó Sử Ngọ lập tức đứng bật lên.

120. Chương 120

"Kỳ thật ngay từ đầu, bởi vì điều kiện bức bách, tàu con thoi không có đủ năng lực để đi chuyến về." Nhiếp Trường Sơn lẳng lặng nói.

Mày Ôn Triệu Minh khẽ nhướng, sau đó liền hiểu. Thời gian quá mức khẩn trương, cải tiến xác ngoài còn được, nhưng cải tiến toàn bộ con thoi rồi nạp đủ nhiên liệu trong thời gian ngắn như vậy thì không nổi. Lúc đầu chỉ nhờ hỏa tiễn đẩy con thoi bay lên, không có nhiều năng lượng tự đẩy khí quyển chống lại sức hút Trái đất mà trở về điểm xuất phát.

Phó Sử Ngọ nghe vậy, nhịn không được hỏi: "Vậy... cậu ấy làm sao trở về ?"

Nhiếp Trường Sơn lộ vẻ phức tạp mà khâm phục, nói: "Siêu năng của Chu Kỳ là niệm lực, sau khi xác định các thành viên Trọng Minh Điểu khác không ai còn sống, Chu Kỳ tìm được vệ tinh vũ trụ ban đầu của nước A rồi đi vào đó, dùng niệm lực làm động lực thành công tiến vào đường hầm màn trời rồi trở về."

Ba người Phó Sử Ngọ lập tức lộ ra vẻ giật mình, sau đó một niềm kính nể tự đáy lòng dâng trào. Các khoa học gia sở nghiên cứu ở đây không phải lần đầu tiên nghe kể, nhưng vẫn kích động không thôi.

Giọng Nhâm Kiến Kỳ run rẩy nói: "Các anh biết không? Đây là một hành động phi thường, phi thường vĩ đại tài ba!"

Ánh mắt Phó Sử Ngọ từ Nhiếp Trường Sơn chuyển về phía ông, Nhâm Kiến Kỳ cố giữ vững giọng rồi nói tiếp: "Kế hoạch ban đầu của chúng tôi là để bọn họ mang theo đầy đủ thiết bị dựng tiền đồn tiền kì! Sau đó đem tàu không thiên V, không thiên VI đang trong kiến tạo gấp rút hoàn thành, rồi thiết kế ra tàu con thoi hoàn toàn mới có thể qua lại dễ dàng, sử dụng lại để tiến hành kế hoạch tiếp theo." Nhâm Kiến Kỳ

nuốt nuốt nước miếng, nói: “Nhưng chúng tôi không ngờ! Đội trưởng Chu cư nhiên có thể trong dạng tuyệt cảnh này nghĩ ra chủ ý tuyệt diệu như vậy, thành công trở về điểm xuất phát, mà còn mang về hình ảnh tư liệu quá quý giá!”

Ánh mắt Nhâm Kiến Kỳ lấp lánh, hơi đượm nước mắt nói: “Anh ta đột phá tầng tầng hiểm trở, mang những tài liệu này về. Cung cấp cho chúng ta tư liệu trực tiếp quý giá, thành lập kho dữ liệu ban đầu! Cũng mang đủ loại khó khăn gặp phải giai đoạn hiện nay trở về. Nếu không phải vậy, chúng tôi vẫn sẽ tiếp tục phái người, điều này sẽ tạo thành tổn thất trọng đại không thể tưởng nổi… Nếu không nhờ anh ta mang về những tài liệu này, những chiến sĩ Trọng Minh Điểu đã hy sinh, cùng đội Chiến Hồn của nước A, thậm chí ba vị hàng thiên viên lúc đầu kia, đều chết vô ích .”

Phó Sử Ngọ cắn chặt môi dưới, lại không kiềm nổi nước mắt từ hốc mắt lăn xuống.

“Cậu ta đâu rồi?” Giọng Phó Sử Ngọ run rẩy hỏi, “Tôi muốn gặp cậu ta!”

Nhâm Kiến Kỳ hơi chần chờ, nhìn nhìn Nhiếp Trường Sơn. Nhiếp Trường Sơn lại trực tiếp gật đầu nói: “Hiện cậu ta đang an dưỡng, anh có thể đi gặp.” Nhiếp Trường Sơn đứng dậy, hình như muốn dẫn Phó Sử Ngọ đi gặp Chu Kỳ ngay.

Mày Vệ Lan nhăn lại, lo lắng nhìn Phó Sử Ngọ, nói: “Con phải chuẩn bị tâm lý, đội trưởng Chu cậu ấy bị thương rất nghiêm trọng…”

Phó Sử Ngọ đứng dậy, đang chuẩn bị bước đi, nghe thế đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Vệ Lan.

Phó Sử Ngọ cắn chặt môi, hỏi lại: “Nặng đến mức nào?”

Nhâm Kiến Kỳ thở dài một tiếng, cũng đứng lên, không đành lòng nói: “Lúc ở bên kia màn trời anh ta đã bị thương quá nặng, hoàn toàn dựa vào niệm lực mới có thể nhúc nhích.”

Nhâm Kiến Kỳ càng chần chờ không nói, càng khiến Phó Sử Ngọ cảm thấy tâm tình vừa lo lắng lại nóng nảy, rốt cục cảm xúc bị liên tục kích thích nhịn không được bùng nổ, y thét lên: “Cậu ta rốt cuộc làm sao? ! !”

Nhâm Kiến Kỳ hình như bị tiếng gầm của y làm hoảng sợ, trực tiếp phun ngay ra một câu: “Cậu ấy đã bị liệt toàn thân.”

Mặt Phó Sử Ngọ lập tức trắng xác như bị rút hết máu, chân nhũn ra, Đường Húc Hải bước một cái đi qua kéo y ngã vào lòng.

“Sử Ngọ!” Đường Húc Hải nhíu mày lo lắng nhìn mặt Phó Sử Ngọ, so với Chu Kỳ gì đó, hắn càng để ý tình trạng của Phó Sử Ngọ hơn.

Ôn Triệu Minh cũng đứng lên đi đến cạnh y, vỗ vai y, trầm ổn bảo: “Đừng lo, Sử Ngọ! Hiện tại hệ thống y học bởi vì phân tử Nguyên xuất hiện mà bắt đầu biến hóa nghiêng trời lệch đất, liệt toàn thân trước kia không trị được, không có nghĩa là về sau cũng không có cách!”

Giọng Đường Húc Hải càng khẳng định, hắn nói thẳng: “Cậu không tin người khác, chẳng lẽ không tin tiến sĩ Tả sao? Ông ta nhất định có thể nghĩ cách phát minh ra một loại liệu pháp mới chữa khỏi cho Chu Kỳ mà!”

Đường Húc Hải nói lời này ngang ngược đến cực điểm, không thèm để ý tiến sĩ Tả người ta có làm được hay không, dù sao hắn nói ông ta làm được, làm không được cũng phải bắt ổng làm cho được!

Đẩy tiến sĩ Tả ra làm bia hiển nhiên có hiệu quả, tâm thần Phó Sử Ngọ lập tức lỏng đi. Tuy không đến mức mê tín tin vào ông, nhưng Phó Sử Ngọ vẫn tương đối tin tưởng năng lực của tiến sĩ Tả.

Phó Sử Ngọ gật gật đầu, nói: “Đúng, tiến sĩ Tả nhất định sẽ có cách !”

Nhâm Kiến Kỳ cùng Vệ Lan hai mặt nhìn nhau, thế này có coi như tình thế cấp bách chạy chữa bậy bạ không? Nghe họ nói thế hai người cũng thay vị tiến sĩ kia cảm thấy áp lực a.

Nhiếp Trường Sơn đứng một bên, giọng dịu đi nói: “Anh không cần quá khổ sở, cậu ấy hiện tại rất tốt. Rất lạc quan, cảm xúc cũng không tồi.”

Phó Sử Ngọ rốt cục tỉnh táo lại, y đẩy nhẹ tay Đường Húc Hải, Đường Húc Hải hiểu ý buông y ra. Phó Sử Ngọ bình tĩnh nói: "Thỉnh ngài dẫn đường."

Nhiếp Trường Sơn mang theo ba người Phó Sử Ngọ rời khỏi phòng họp, các khoa học gia sở nghiên cứu yên lặng tiễn đến trước cửa, ai cũng thở dài rồi về lại cương vị công tác của mình. Nhiệm vụ hiện tại của họ rất nặng, có một đống tài liệu Chu Kỳ mang về phải nghiên cứu.

Đầu Phó Sử Ngọ lộn xộn, nhất thời cái gì cũng nghĩ không được, chỉ máy móc theo bước chân Nhiếp Trường Sơn đi về hướng một tòa nhà trắng ba tầng bên cạnh con đường.

Nhiếp Trường Sơn giới thiệu: "Tòa nhà trắng này, chính là đơn vị chữa bệnh thành phố hàng không chúng tôi. Đừng nhìn nó nhỏ, nhưng dụng cụ bên trong rất toàn diện, cũng là tiên tiến nhất quốc tế. Chu Kỳ gặp đòn nghiêm trọng bị thương quá nặng, thương thế của anh ta vốn không nên di động. Nhưng trong hoàn cảnh đó, không di động cũng chỉ có nước chết, vì thế liền dùng niệm lực kéo lê cả người đi. Thẳng đến tìm được khoang thuyền, trở về Trái đất, mới tiến hành trị liệu ngay lập tức."

Nhiếp Trường Sơn câm lặng hồi lâu, rồi nói: "Bởi vì hoạt động, khiến thương thế của anh ta càng nghiêm trọng, sau đó trực tiếp tạo thành hậu quả liệt toàn thân. Chu Kỳ hy sinh và trả giá quá nhiều, cho dù chỉ để xứng đáng với anh ra, tôi cũng nhất định phải duy trì đóng màn trời lại đến cùng! !"

Nhiếp Trường Sơn nói kiên định, ánh mắt càng lộ ra một loại chấp nhất, Đường Húc Hải nhịn không được nhìn ông một cái.

Nhiếp Trường Sơn dẫn ba người đi vào phần sau của tòa nhà, bên này vừa thấy đã biết là khu phòng bệnh. Trong tòa nhà có một vườn hoa tản bộ và ghế để ngồi nghỉ, trong góc còn có một sợi dây phơi đồ, trên đó phơi một hàng ra giường trắng ngần.

Tiến vào từ phía sau tòa nhà, có thể nhìn thấy cầu thang đối diện cửa, cạnh cầu thang còn có một cái thang máy.

Nhiếp Trường Sơn không đi thang máy, trực tiếp lên lầu hai, đi đến một gian phòng cửa hướng về phía nam, Nhiếp Trường Sơn quay đầu nói: "Chính là gian này."

Khi đã thật sự đến nơi đây, Phó Sử Ngọ lại khiếp đảm không dám tiến lên. Đường Húc Hải cổ vũ vuốt sống lưng y, Phó Sử Ngọ ngẩng đầu nhìn hắn, Đường Húc Hải trầm thấp nói: "Muốn chúng tôi cùng cậu vào không?"

Phó Sử Ngọ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Để tự tôi." Y không hèn nhát đến mức cả chút dũng khí ấy cũng không có.

Ôn Triệu Minh thì nói: "Tốt lắm, chúng tôi chờ anh ngay bên ngoài."

Phó Sử Ngọ gật gật đầu, hít sâu một hơi đẩy cửa phòng ra.

Đây là căn phòng đơn điển hình, vừa vào cửa là một lối đi hẹp. Bên phải là vách tường, tay trái là buồng vệ sinh đang mở. Buồng khá xa hoa, trừ vòi hoa sen vàng chóe ra, cư nhiên còn có một bồn tắm đơn không nhỏ.

Phó Sử Ngọ đảo mắt qua, cất bước đi vào phòng, sau đó xoay tay khép cửa lại.

Y đứng trước cửa thật lâu, từ hướng này có thể nhìn thấy chiếc ghế sô pha đơn trong phòng, còn có chiếc TV plasma gắn trên vách tường. TV đang mở, chiếu bộ phim nhiều tập rất hot hồi năm trước.

Phó Sử Ngọ nhìn thoáng qua bên trong, chỉ nhìn thấy một chiếc giường gỗ có trãi ra trắng. Trong phòng có dán giấy dán tường, trang hoàng cũng không tệ. Nếu không phải chiếc ra trắng kia, căn bản đoán không ra đây là một gian phòng bệnh.

Người bên trong nghe thấy tiếng cửa đóng lại, nhưng chờ mãi lại không thấy ai vào, hắn nghi ngờ nghiêng nghiêng đầu, đuôi tóc xoăn tít đã hơi dài rũ xuống bên tai theo động tác của hắn xẹt qua bả vai.

"Ai vậy?" Hắn nghi ngờ hỏi: "Sao không vào đi?"

Chu Kỳ là chiến sĩ trải qua huấn luyện nghiêm khắc mà chặt chẽ, trừ niệm lực hắn có ra, thân thủ của hắn không kém cỏi hơn quân đặc chủng chút nào. Có người đứng ngoài cửa nói chuyện, tuy phim quá náo nhiệt nhưng hắn cũng có thể cảm nhận được.

Nhưng nơi này phòng vệ rất nghiêm mật, hắn cảm thấy khá an toàn, vì thế cũng không để ý. Nhưng người này đẩy cửa ra đi vào, nửa ngày cứ đứng ở góc chết hắn không nhìn thấy mà im ru cũng không nhúc nhích, cái này kỳ quái nha.

Cố tình Chu Kỳ thấy kỳ quái, nhưng lại không cảm nhận được có gì nguy hiểm, ngược lại cảm xúc lại vi diệu mà dâng trào lên, dự cảm có chuyện gì sắp sửa xảy ra.

Thanh tuyến Chu Kỳ có vẻ rất trong, giọng hắn nói mang theo tự tin không dễ xem nhẹ, tiếng nói cũng rất có lực, nhưng lúc này lại mang theo một tia không xác định: "… Là ai đến thế?"

Phó Sử Ngọ cắn môi một cái, dùng đau đớn để khích lệ chính mình. Y hít mạnh, đi vào phòng, bước vào tầm mắt của Chu Kỳ.

Mắt Chu Kỳ lập tức trợn tròn, vẻ mặt bị hù cho há hốc mồm, cả nửa ngày cũng không nói được lời nào. Hắn phỏng đoán rất nhiều người, nhưng lại không ngờ Phó Sử Ngọ không hề báo động chút nào cứ như vậy mà xuất hiện trước mắt hắn.

Phó Sử Ngọ cũng mang bộ dạng nói không nên lời, đứng ở đó nhìn vào trong, phòng có vẻ rất xa hoa, nhìn không ra dáng vẻ phòng bệnh gì. Nhưng lúc thật sự đi vào, liếc một cái đã nhìn thấy cánh tay treo lủng lẳng của Chu Kỳ, trên đó còn bó thạch cao. Mà đầu giường hắn còn có một loạt dụng cụ chữa bệnh, trên đỉnh giường cũng có nút gọi khẩn cấp cùng máy trợ thở giắt ngang.

Thành phố hàng không khí hậu mát mẻ, cho nên Chu Kỳ mặc một bộ đồ bệnh nhân mỏng manh, phía dưới phũ lên chiếc chăn. Trừ cánh tay bó bột ra, một chân cũng bị bó lớp thạch cao dày, để lộ ra khỏi chăn.

"Tiểu Thất…" Phó Sử Ngọ môi run rẩy, nhìn bộ dạng này của Chu Kỳ, lòng khó chịu không cách nào nguôi ngoai.

Chu Kỳ bị tiếng y gọi làm tỉnh lại, lập tức lộ ra một nụ cười tươi tít cả mắt, vui sướng lại mang theo oán giận nói: "Cậu cũng quá không tưởng được nha, thăm bệnh mà hông đem quà cáp gì hết vậy!"

Tiếng nghẹn ngào của Phó Sử Ngọ bị hắn phán một câu mà nghẹn ngược vào, y chớp mắt mấy cái, chớp cho trôi đi chút ướt át đó.

Chu Kỳ ngưỡng người, nhìn thấy y hưng phấn muốn quay lại, đáng tiếc thân thể không nễ mặt chút nào. Hắn cũng chỉ có thể quay chiếc cổ – thứ duy nhất còn có thể khống chế- lắc lắc đầu với y: "Mau tới đây, gần chút coi nào! Tớ giờ chả động đậy được chút nào, cậu không biết chủ động chút hả!"

Nhìn Chu Kỳ hưng phấn thế, Phó Sử Ngọ dở khóc dở cười mà đi qua. Chiếc ghế sô pha đơn trong góc nhảy bật lên, cạch một cái tiến đến bên chân Phó Sử Ngọ.

Chu Kỳ hối thúc: "Ngồi đi nè."

Phó Sử Ngọ không lời gì để nói quay đầu nhìn chiếc sô pha săn sóc chu đáo kề sát đến người y, nếu là trước kia, nhất định sợ tới mức thét lên, chỉ nghĩ là có ma.

Y ngồi xuống, Chu Kỳ thấm thía nói ngay: "Sử Ngọ, cậu đạo lí đối nhân xử thế vẫn chả tiến bộ chút xíu nào, vậy không được nha. Cậu nhìn tớ bây giờ coi, không còn bảo kê cho cậu được nữa rồi. Cậu cũng nên học hỏi chút, lần sau nhớ nghen, đi thăm bệnh nhất định phải mang chút quà. Ít nhất cũng phải mua trái táo hay gì đó tới nghe không."

Phó Sử Ngọ bất đắc dĩ đỡ trán, y nhấn nhấn ấn đường, nói: "Rồi, tớ biết rồi. Lần này không mang, lần sau bổ sung cho được chưa."

Chu Kỳ vừa lòng, vừa mang chút oán giận nói: "Cơm bệnh nhân thật không phải cho người ăn. Tuy tớ bị liệt thiệt, nhưng không phải chút năng lực tự gánh vác cũng không có, dựa vào cái gì hạn chế đồ ăn của tớ chứ! Cứng giòn một chút cũng không cho ăn, cả ngày ăn cái thứ nước sềnh sệt kia, ngán muốn chết luôn!"

Chỉ biết cậu thèm thuồng mới đòi ăn mà!

Phó Sử Ngọ không lời gì để nói trợn mắt xem thường, sau đó rất nhanh chú ý tới ý trong lời của hắn. Y quan tâm hỏi: "Cậu giờ rốt cuộc thế nào? Không nhúc nhích được chút nào ư? Liệt toàn thân không phải hoàn toàn không thể tự gánh vác sinh hoạt sao? Sao cậu…"

Phó Sử Ngọ không thay đổi bản sắc vô dụng trong giao tiếp, trực tiếp liền hỏi đương sự. Mấy câu này đáng lẽ nên hỏi bác sĩ, ai lại trực tiếp hỏi đương sự chứ. Nếu ai thần kinh yếu ớt chút, trái tim mong manh dễ vỡ đã nát rồi đó chứ.

Chu Kỳ lại không thèm để ý, nói: "Nhúc nhích thì không được rồi, nhưng vẫn có cảm giác. May mà còn có chút cảm giác, bằng không thật khiến người ta phát điên."

Phó Sử Ngọ tâm tình lập tức hạ thấp, mặt cũng lộ ưu sắc. Phải biết người bệnh liệt toàn thân đa số đều sống không tốt mấy, sinh hoạt không thể tự gánh vác, đại tiểu tiện không khống chế được, lâu dài còn biến chứng. Hơn nữa rất nhiều người vì không nhúc nhích được mà tạo thành gánh nặng tâm lý, làm người khỏe mấy cũng sinh ra trầm cảm.

Cánh tay Chu Kỳ đột nhiên vung về phía y, Phó Sử Ngọ không phòng bị thiếu chút nữa bị hắn đánh trúng. Phó Sử Ngọ giật mình, lui lại tránh thoát tay của hắn.

Chu Kỳ cười nói: "Tớ có niệm lực, tuy thần kinh không thể khống chế tứ chi, nhưng kỳ thật giờ tớ còn có thể dựa vào niệm lực để di động. Bác sĩ nói với tớ, dạng giống như tớ, sau khi liệt không động đậy được, không đến mấy năm sẽ biến chứng gì đó rồi chết luôn. Nhưng tớ có niệm lực, chống đỡ cơ thể tiến hành hoạt động bình thường không thành vấn đề nha."

Chu Kỳ đắc ý dào dạt khoe với Phó Sử Ngọ: "Cậu xem nè!"

Phó Sử Ngọ không biết hắn kêu mình xem cái gì, lúc này chiếc chăn trắng trùm dưới thân Chu Kỳ bay phất lên rồi rơi qua một bên, lộ ra hai chân của hắn. Bởi vì một chân bó bột, cho nên hắn căn bản chỉ mặc một cái quần lót, không mặc quần dài.

Chân không bó bột bắt đầu gấp khúc như người bình thường, đạp lên trên giường, ngón chân cuộn lại. Sau đó chân hắn nâng lên, làm một động tác đá mạnh.

Phó Sử Ngọ trợn mắt há mồm nhìn, thật sự không khác người thường là mấy, thậm chí động tác kia người bình thường cũng làm không linh hoạt bằng hắn.

"Không tồi đúng không." Chu Kỳ thấy Phó Sử Ngọ kinh ngạc liền hắc hắc cười vui vẻ, chiếc chăn rơi qua một bên lại bay lên nằm gọn trên chân hắn.

Phó Sử Ngọ tự đáy lòng nói: "May mà năng lực của cậu là niệm lực." Khiến hắn bị thương thành như vầy vẫn có thể trở về, cũng giúp hắn dưới tình huống đã định trước không thể nhúc nhích vẫn có thể hoạt động như người bình thường.

Chu Kỳ muốn ưỡn ngực, bất đắc dĩ làm động tác này phải dùng niệm lực phối hợp, hắn bây giờ còn chưa thể dùng niệm lực phản xạ ra động tác hắn muốn làm trong đầu nhanh vậy.

Còn luyện từ từ, bất quá hắn không vội.

Chu Kỳ nói: "Tớ cũng thấy vậy. Giống loại tình huống như tớ đây, đều phải dùng dụng cụ duy trì mạch máu cơ bắp gì đó, nhưng tự tớ cũng làm được, tiết kiệm món tiền bự cỡ nào cho quốc gia nha! Cũng may là tớ bị, đổi thành thằng nhãi Niệm Y kia, trực tiếp tự xử luôn cũng không biết chừng đó chứ."

Phó Sử Ngọ khựng lại, Chu Kỳ dùng niệm lực vò vò mái tóc y, bảo: "Cậu cũng đừng khổ sở, tụi tớ được bồi dưỡng thành tài, là vì muốn bảo vệ Tổ quốc, lên chiến trường giết địch. Chết ở bên kia coi như là cầu nhân đắc nhân."

Phó Sử Ngọ cúi thấp đầu, mang theo giọng mũi ừm một tiếng.

"Rồi rồi, cậu đừng có khóc mà." Chu Kỳ luống cuống nhìn y, làm sao bây giờ hắn cũng không biết dỗ dành a.

Phó Sử Ngọ nâng kính lên, xoa nhẹ khóe mắt, nói: "Không, tớ không có khóc."

Chu Kỳ nhìn mặt y, hình như không khóc thật, lúc này hắn mới thả lỏng, cười rộ lên, nói: "Làm quân nhân, hy sinh trên chiến trường tụi tớ đã biết từ hồi nhỏ xíu rồi. Ai ~ lấy thân phận tụi tớ đây, có thể toàn thây trở ra, an nhàn lúc già căn bản là không thể, sớm đã chuẩn bị tâm lý chết trong nhiệm vụ lần này rồi."

Phó Sử Ngọ nhếch miệng, nói: "Cậu thành như vậy, thật sự không chút oán hận ư?"

Chu Kỳ thực sảng khoái nói: "Oán cũng vô dụng thôi! Hơn nữa, tớ có thể nhặt về cái mạng, cũng đã thấy đủ. Tớ còn có niệm lực, không đến mức thành một phế nhân. Như bây giờ, vừa lúc có thể xuất ngũ rồi. Nghĩ vậy, tớ còn hời quá mà!"

Phó Sử Ngọ nhìn vẻ mặt tươi sáng không chút ưu sầu của Chu Kỳ, tâm tình rốt cục tốt lên. Tuy bọn họ sinh ra cùng nơi, nhưng trưởng thành lại chia cách mỗi người có hoàn cảnh sống bất đồng, khiến họ hoàn toàn trở thành hai loại người khác nhau.

Chu Kỳ càng kiên định, tính cách càng kiên cường hơn. Bởi vì hắn biết hắn đang làm cái gì, muốn làm cái gì, có thể làm cái gì! Sau đó kiên định quán triệt ý chí của mình, thẳng đến vì thế hiến dâng sinh mệnh mới thôi.

Giờ khắc này, Phó Sử Ngọ thậm chí hâm mộ hắn.

"Đúng rồi, ai kêu cậu tới thăm tớ đó? Thiệt bất ngờ nha." Chu Kỳ nghiêng đầu nhìn y.

Từ khi màn trời mở ra, bọn họ liền trực tiếp không về sở nghiên cứu, lúc bọn Nhâm Kiến Kỳ rút lui trừ tư liệu ra cái gì cũng bị bỏ lại. Máy chuyên dùng liên hệ với Phó Sử Ngọ cũng bị ném ở bên kia, lần gần nhất được đến tin tức của y, cũng là báo cáo phân tích và ca bệnh tâm lý của Phó Sử Ngọ bên Cục Quốc An truyền về.

Năng lực của Phó Sử Ngọ được kích phát, Chu Kỳ thấy mừng cho y. Bởi vì có gien ẩn, Phó Sử Ngọ từ nhỏ đã bị ức hiếp bị bắt nạt. Đó không chỉ là khúc mắc của bản thân Phó Sử Ngọ, cũng đã trở thành khúc mắc của chính bọn họ.

Tuy y thức tỉnh năng lực, nhưng Chu Kỳ xưa giờ chưa từng nghĩ sẽ gọi Phó Sử Ngọ trở về. Dù sao Phó Sử Ngọ có phương hướng nhân sinh và phát triển của bản thân y.

Chu Kỳ đến giờ còn tưởng những người trong sở vì an ủi hắn nên tìm Phó Sử Ngọ đến thăm mà thôi.

Phó Sử Ngọ nói: "Không phải họ bảo tớ tới. Là tớ tự muốn đến."

Chu Kỳ nhíu mày, Phó Sử Ngọ nói: "Tôi đã nhớ lại hết rồi. 21… Niệm Y … tinh thần ám chỉ cậu ấy hạ bị tớ tìm một dị năng giả tinh thần hệ phá giải rồi."

Chu Kỳ tâm tình thật phức tạp, vừa vui vì Phó Sử Ngọ nhớ tới tất cả ký ức, lại vừa khó chịu vì năng lực của huynh đệ mình bị người ngoài phá giải.

Chu Kỳ hừ hừ một tiếng nói: "Mấy dị năng giả kia… Thôi bỏ đi, năng lực càng mạnh gánh vác trách nhiệm cũng càng lớn. Cũng đã đến lúc giao gánh nặng này cho những người này. Tụi mình cố cũng cố hết sức rồi, cũng đã đến lúc công thành lui thân."

Lời này mang theo chua xót cùng không cam Phó Sử Ngọ không thể nhận ra. Từ trước tới nay, Trọng Minh Điểu – đội quân này vẫn ẩn mình trong bóng tối, trốn khỏi tầm mắt công chúng, hành tung của họ quỷ bí, tất cả dấu vết đều bị hủy diệt.

Tuy không thể cho người ngoài hay biết, nhưng trong hệ thống này, bọn họ chính là những thiên chi kiêu tử được nuôi nấng mà trưởng thành.

Mỗi ngày nghe đều là mấy câu "Trọng trách giữ gìn hòa bình Thế giới phải nhờ mấy con gánh vác", "Trừng gian trừ ác, đấu tranh với thế lực tà ác là sứ mệnh chỉ có các con mới làm được" BLABLABLA…. mà lớn lên. Ai trong lòng cũng mà không có lý tưởng cao thượng so ngang với superman hoặc altman. Nhưng hiện tại, năng lực của họ không còn hiếm hoi, di túc trân quý nữa rồi. Ngược lại dị năng giờ như rãi ở bên đường. Điều này triệt để kéo lê họ từ thần đàn đi xuống, sao mà không khiến tiền đội trưởng đây đắng lòng chứ.

Người nói vô ý, người nghe có tâm. Chu Kỳ là coi Phó Sử Ngọ ở bên phe mình, dù sao y cũng là siêu năng lực giả. Nhưng Phó Sử Ngọ không cho là thế, y cùng những dị năng giả khác chính là lớp người kế thừa mới nhất, nên tiếp nhận sứ mệnh từ các tiền bối ẩn ở phía sau vì nhân loại hy sinh nhiều như vậy.

Phó Sử Ngọ trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Phó Sử Ngọ hơi kéo khóe miệng, thay đổi đề tài: "Vốn tớ muốn biết thân thế của mình rốt cuộc ra sao. Không ngờ điều tra đến cuối cùng cô Phó căn bản không phải mẹ tớ, lúc ấy tớ ngơ ngác luôn. Bởi vì tớ nhớ rõ trước kia cô Phó có nói là muốn nhận nuôi tớ, sao kết quả lại thành như vậy?"

Phó Sử Ngọ thật sự hoang mang không hiểu, vừa rồi cũng không thèm hỏi, nhưng hiện tại hỏi Chu Kỳ cũng đúng lúc.

Chu Kỳ cứng người lại, chột dạ mà nhìn Phó Sử Ngọ, ánh mắt ngắm a ngắm bên ngoài cửa sổ, lại không dám nhìn vào Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ nghi ngờ nheo mắt lại, vặn hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Cậu biết thì nói cho tớ nghe, tớ không muốn bị che giấu không biết được gì."

Chu Kỳ thấy trốn không thoát, vì thế bỏ cuộc kể: "Kỳ thật lúc ấy giấy xin của Sở trưởng Phó đã được phê một nửa. Kết quả cậu xảy ra sự cố bị cất bước, triệt để dẫn phát bất mãn của đám kia. Họ cứ nghĩ cậu được đưa đến nhà cô Phó, bắt đầu không ngừng làm ầm ĩ. Cậu cũng biết, chúng tớ ai cũng có siêu năng lực, kết quả quậy cho sở nghiên cứu muốn nát bấy, còn phá hủy rất nhiều dụng cụ cùng thiết bị quan trọng. Chọc cho Sở trưởng Phó giận dữ. Nhưng họ tuy sợ, vẫn không chịu yên. Cuối cùng không có cách nào, để đám chanh chua ganh tỵ kia không quậy nữa, cấp trên đành bác bỏ đơn xin của cô Phó."

Phó Sử Ngọ ngơ ra, căn bản không ngờ chỉ do chút chuyện như thế.

Chu Kỳ căm giận nói: "Tớ nói cái đám kia lúc ấy đều là lòng dạ hẹp hòi! Không có việc gì làm ăn no rỗi việc! Qua vài năm liền triệt để vứt chuyện này ra khỏi não, kết quả hại Sở trưởng Phó không thể nhận nuôi cậu."

Phó Sử Ngọ gật đầu: "Cái này tớ hiểu. Nhưng tớ nhớ trong học bạ có tên cha mẹ, viết vào là Phó Xuân Hải và Lương Tuệ Vinh. Hơn nữa mỗi lần thông tín là sao? Mấy năm gần đây quả thật cũng có webcame mà."

Chu Kỳ ngại ngùng dùng niệm lực giơ tay lên che mặt, nói: "Tuy không thể chính thức nhận nuôi cậu. Nhưng cậu được đưa đến Vân thành đi học, cũng không thể không có người nhà trên danh nghĩa. Cho nên hai người điền trên phần cha mẹ trong học bạ, trên thực tế cũng không có quan hệ gì. Tớ cùng Thi Ý và Niệm Y đều rất nhớ cậu… nhưng vì cậu đều quên mất tụi tớ. Cũng không biết nên dùng danh nghĩa gì liên lạc với cậu, cho nên lúc đầu thông tín là tụi tớ giả mạo đó."

"… A?" Phó Sử Ngọ ngơ ngác há miệng ra.

Chu Kỳ lành làm gáo vỡ làm muôi, một hơi nói hết: "Cô Phó biết chuyện này thực đồng tình tụi tớ, là cổ đánh yểm trợ viết giùm tụi tớ. Mà mấy lần webcame cũng chỉ lộ mặt chút, đa số tin nhắn đều là chúng tớ viết hết."

Phó Sử Ngọ cảm giác cằm mình đã trật khớp, cả người đều ngớ ra !

Mấy cái tên này là chơi trò gia đình hồi nhỏ chơi tới nghiện luôn rồi đúng không! Giả mạo "Cha mẹ" lâu như vậy! Vừa nghĩ người y cứ nghĩ là song thân kỳ thật là đám bạn ranh hồi nhỏ của y sắm vai, Phó Sử Ngọ cả người đều không khỏe !

121. Chương 121

Ký ức lúc nhỏ rành rành hiện ra trước mắt: Chu Kỳ vươn hai tay cố hết sức nâng chiếc cặp da nặng trịch giả thành cha, Lý Thi Ý cầm cái nồi và xẻng nhựa giả thành mẹ, còn Trịnh Niệm Y thì cắp cặp sách chỉ có thể làm anh. Rõ ràng là y lớn hơn, nhưng trong quá trình sinh trưởng phát dục lại bị Trịnh Niệm Y như được chích thuốc kích thích vượt mặt, uất uất ức ức mà đội mũ trẻ sơ sinh vào giả thành em bé.

Thì ra cái trò này ở một mức độ nào đó, cư nhiên kéo dài đến y trưởng thành luôn!

Mắt Phó Sử Ngọ đăm đăm, không biết nên giận… hay nên cảm động. Vì bị đám bạn nhỏ trêu chọc, cũng vì tình nghĩa của đám bạn này.

Y bên này đang rơi vào rối rắm chưa tỉnh lại nổi, Chu Kỳ e dè buông tay xuống, thận trọng quan sát vẻ mặt y, lấy lòng nịn: "Tụi tớ không phải cố ý gạt cậu nha. Hơn nữa lúc ấy cũng hạ ám chỉ rồi, cho dù nói cho cậu biết, quay đầu lại cậu cũng quên mất tiêu. Dứt khoát khỏi nói luôn, vẫn có chỗ tốt cho cậu mà. Ít nhất cậu cho là mình có cha mẹ, lớn lên tính cách tâm lý đều tương đối khỏe mạnh hơn trẻ không cha không mẹ mà."

Phó Sử Ngọ tức giận lườm hắn một cái, nói: "Cậu không biết lúc tớ nghe cô Phó căn bản không phải mẹ tớ, bị kích thích cỡ nào đâu."

Phó Sử Ngọ cũng không thật sự chỉ vì chuyện này mà hờn giận gì với Chu Kỳ, Chu Kỳ lại lấy lòng giải thích một trận xong, Phó Sử Ngọ khoan hồng độ lượng tỏ vẻ chuyện này liền bóc qua không đề cập tới nữa.

Hai bạn tốt nói chuyện trời đất trong phòng, cũng không câu nệ đề tài gì, vớ được cái gì cũng nói một lúc lâu. Đa số đều là Chu Kỳ nói, Phó Sử Ngọ thoáng bổ sung ăn khớp vào, đã có thể khiến Chu Kỳ vui vẻ nửa ngày trời.

Quá lâu không gặp, lại chẳng có chút khoảng cách nào, Chu Kỳ mang đến cho y một cảm giác quen thuộc từ xương tủy, là cảm giác bạn bè đã quen sau này không thể mang lại được.

Hai người nói chuyện bên trong, giọng cũng không rơi ra bên ngoài. Ba người đứng ngoài vẫn luôn chờ, qua hơn nửa tiếng, Mặt Nhiếp Trường Sơn giật giật, quay đầu nói với Đường Húc Hải cùng Ôn Triệu Minh: "Bạn cũ gặp mặt, xem ra một hồi chắc cũng chưa nói xong. Hai vị, không bằng chúng ta ra ngoài chờ? Ngồi trong vườn hoa một chút, Phó Sử Ngọ đi ra liếc một cái là thấy ngay."

Đường Húc Hải hơi nhăn mặt, có chút không muốn, nhưng hắn nhìn thoáng qua Ôn Triệu Minh, suy xét cho chân của anh cũng không thể bảo anh đứng vậy miết.

Đường Húc Hải gật đầu, ba người liền đi dọc theo cầu thang xuống, đi tới vườn hoa.

Trong vườn trừ ghế ngồi ra, bên góc còn có một chiếc bàn tròn bằng đá, quanh bàn có bốn khối đá tròn. Nhiếp Trường Sơn dẫn họ đi qua, ba người chia nhau ngồi xuống. Ôn Triệu Minh không dấu vết thở ra, duỗi duỗi hai đùi để giảm bớt mỏi mệt của đôi chân.

Đường Húc Hải thực trực tiếp nói: "Tướng quân Niếp thiệt tài tình, Sử Ngọ vừa gặp bạn cũ như thế, khẳng định muốn tiếp tục hoàn thành sứ mệnh của bọn họ."

Nhiếp Trường Sơn uy nghiêm nói: "Phó Sử Ngọ sinh ra lớn lên trong sở, trong máu cũng chảy xuôi cảm giác sứ mệnh y như họ. Tuy cậu ta trưởng thành bên ngoài, khả năng có điều thay đổi. Nhưng bất kể người nào có tâm huyết, biết chuyện này nhất định sẽ không mặc kệ. Thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách." mắt Nhiếp Trường Sơn sáng quắc nhìn Đường Húc Hải, nói: "Tôi nghĩ đội phó Đường cũng sẽ không đứng nhìn bàng quan đúng không?"

Đường Húc Hải ngồi thẳng tắp, hai tay đặt trên đầu gối, đó là tư thế ngồi quân nhân tiêu chuẩn. Hắn vẻ mặt nghiêm túc nhìn Nhiếp Trường Sơn, nói: "Mất đầu, đổ máu, chinh chiến sa trường, chết cũng không uổng mặc dù là số mệnh của quân nhân. Nhưng quả thật hành động của Chu Kỳ vẫn đáng để mọi người kính nể và tôn kính." Vẻ mặt hắn lãnh tĩnh, giọng vững vàng nói: "Tôi thừa nhận, khi nghe được sự tích của Chu Kỳ, tâm tình khó có thể bình tĩnh, quả thật cũng dâng trào tâm huyết cùng xúc động." Đường Húc Hải dừng một chút, nói tiếp: "Hơn nữa tôi hiểu Sử Ngọ, cậu ấy nhất định sẽ chấp nhận."

Nhiếp Trường Sơn lộ ra một nụ cười, nói: "Tôi chỉ biết, các anh đều là nhân vật có khí khái anh hùng!"

Ôn Triệu Minh lúc này mới lên tiếng: "Tôi cũng muốn gia nhập."

Nhiếp Trường Sơn quay đầu nhìn anh, không khách khí nói: "Đối với đội phó Ôn chúng tôi cũng biết, thứ cho tôi nói thẳng, tình trạng thân thể anh không tiện đâu."

Không phải không tiện, căn bản là không hợp lệ.

Nhiếp Trường Sơn không phải kỳ thị Ôn Triệu Minh thân có tàn tật, ông nói đều là lời thật. Vốn người làm công tác hàng thiên trên cơ thể không thể có bất kì vết sẹo nào, bởi vì một khi bay lên, những vết thương

cũ đó có nguy cơ vỡ ra. Nhưng hiện tại vì muốn đảm bảo nhiệm vụ đóng màn trời lại thuận lợi hoàn thành, liền không thể không suy xét cho người giá trị vũ lực cao đi làm, trên người có thương tích cũng đành chịu. Nếu không bận tâm trên người có thương tích, vậy tự nhiên kiếm người càng lợi hại càng hợp rồi.

Ban đầu chọn là đội tiền trạm Trọng Minh Điểu do các chiến sĩ siêu năng lực của Hoa Hạ bí mật tạo thành này, nhưng kết quả vẫn là chiết kích trầm sa[1]. Cho nên quan viên phe Ngô chủ trương là lựa chọn những người đủ ưu tú đủ nổi trội trong lớp dị năng giả mới xuất hiện này, tạo thành một chi đội trải qua trang bị đầy đủ lại lần nữa đi vào thế giới bên kia màn trời.

[1] chiết kích trầm sa: Chiết là gãy, kích là một loại binh khí cổ, trầm sa là chìm trong bùn cát. Tóm lại ý là thất bại thảm trọng.

Ôn Triệu Minh không tức giận vì sự thẳng thừng của ông, chỉ bình tĩnh mỉm cười, nói: "Tôi biết hai chân tôi tàn tật, nhưng cũng không có ảnh hưởng gì. Dị năng hỏa hệ cấp 5 của tôi đã tới giới hạn cuối cùng, tôi tự tin ở mặt dị năng, người lợi hại hơn tôi trên thế giới này chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay."

Giọng Nhiếp Trường Sơn dịu lại, nói: "Tôi thừa nhận, nói về cấp bậc dị năng, đội phó Ôn rất phù hợp với điều kiện. Nhưng anh không tiện đi lại, tiểu đội thực hiện nhiệm vụ phải đối mặt vô số nguy hiểm cùng sát khí, anh như vậy có thể thích ứng à? Thứ cho tôi hoài nghi! Lúc cần chạy trốn, ai có thể rãnh mà lo cho anh? Bảo người ta cõng anh à?"

Nhiếp Trường Sơn coi như để lại mặt mũi cho Ôn Triệu Minh, không chỉ vào anh nói huỵch toẹt ra anh là thứ liên lụy .

Sắc mặt Ôn Triệu Minh tái nhợt đi, từ khi anh dựng lại lòng tự tin, lâu lắm rồi chưa bị ngôn ngữ trực diện trắng trợn như vậy kích thích.

Đường Húc Hải thì lạnh lùng nói: "Anh ta là đội phó binh đoàn chúng tôi, nếu các ông muốn chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ đóng màn trời này, nhất định phải cho anh ta đi cùng."

Nhiếp Trường Sơn liếc hắn một cái, nói: "Anh cứng với tôi cũng vô dụng. Trừ mấy người đặc biệt được chọn các anh ra, những người khác muốn tham gia đội này đều phải thông qua chọn lựa mới được."

Mặt Ôn Triệu Minh không có biểu tình, trong mắt lại lẳng lặng thiêu đốt, anh khẳng định nói: "Tôi nhất định có thể thông qua!"

Nhiếp Trường Sơn thì nói: "Chỉ cần anh có thể thông qua, vậy chả ai nói gì được."

Đường Húc Hải kinh ngạc nhìn ông một cái, vừa rồi ông ta không khách khí như vậy, còn tưởng vị Niếp Tướng quân này là phản đối Ôn Triệu Minh gia nhập. Không ngờ ý ổng không phải phản đối, còn quanh co lòng vòng gợi ý Ôn Triệu Minh thông qua chọn lựa là ổn.

Đường Húc Hải sinh ra hảo cảm với Nhiếp Trường Sơn, hỏi lại: "Nếu xác định chúng tôi sẽ tham gia đội này, vậy chúng tôi phải chuẩn bị những gì."

Nhiếp Trường Sơn không để ý trò mánh mưu hắn lặng lẽ bao quát cả Ôn Triệu Minh đi vào, chỉ nói: "Hiện tại Không thiên V, Không thiên VI đang trong tu kiến. Hai chiếc phi thuyền này trải qua cải biến, mỗi chiếc có thể chứa mười người, cho nên đội này nhân số cao nhất là hai mươi. Không thiên V VI sẽ hoàn tất sau hai tháng kiến tạo, cho nên các anh trong thời gian hai tháng phải học được điều khiển tàu con thoi và tiến hành một loạt huấn luyện thích ứng phi hành vũ trụ. Thời gian quá khẩn cấp, huấn luyện rất nặng. Kỳ thật tôi cảm thấy các anh ngày mai nên bắt đầu luôn, nhưng các khoa học gia sở nghiên cứu thiệt lề mề, nhất định phải chờ các anh đều đồng ý, có chuẩn bị tâm lý mới chịu bắt đầu. Phải biết hiện tại thời gian quá gấp gáp rồi."

Đường Húc Hải không cho là đúng, hạng mục huấn luyện hắn chế định cho các đội viên còn nặng nề hơn lúc trong quân đội nhiều, kế hoạch Phó Sử Ngọ chế định còn phức tạp hơn nữa đó, đội viên của hắn không phải huấn luyện để chơi đâu.

Nhiếp Trường Sơn như nhìn thấu hắn không để bụng, mở miệng: "Anh cũng không nên coi thường cuộc huấn luyện này, không đơn giản như anh tưởng đâu. Buổi huấn luyện này rất tất yếu. Tỷ như khoang

thuyền áp lực thấp, lúc hỏa tiễn đẩy tàu con thoi lên không tốc độ rất nhanh, chỉ trong một phút liền kéo lên cao hai vạn mét. Nếu không trải qua huấn luyện thích ứng, rất có khả năng sẽ phát sinh đột tử!"

Vừa nghe điều này, tâm tình Đường Húc Hải liền không thoải mái vậy nữa, trải nghiệm bay lên trời cao hắn từng có. Thậm chí cũng là hắn tự bay lên, tuy chỉ lên mấy ngàn mét, nhưng cũng cảm nhận được khó chịu do áp khí giảm thấp mang đến.

Cách mặt đất càng cao, áp lực cũng càng thấp, mà bọn họ phải trong vòng mấy phút đồng hồ ngắn ngủn liền trải qua biến đổi áp khí lớn như vậy, tố chất thân thể không tốt , quả thật có khả năng chết bất đắc kì tử đó chứ.

Nhiếp Trường Sơn cảm thấy đả kích đủ, liền nói: "Nhưng mà, các anh cũng không cần quá lo lắng. Đối với người đã trải qua phân tử Nguyên cải tạo, chỉ cần thích ứng quá trình một chút, cũng không xuất hiện tỷ lệ đột chết đâu."

Mặt Ôn Triệu Minh không có biểu tình, đáy lòng lại cảm thấy thực . Vị Niếp Tướng quân mặt ngoài nhìn uy nghiêm này, không ngờ thuộc tính nội bộ cư nhiên là phúc hắc a…

Nhiếp Trường Sơn như mang ác thú vị từng hạng từng hạng giới thiệu các hạng mục huấn luyện lên vũ trụ cho bọn họ, bao gồm "Ghế chạy bằng điện", "Bàn đu bằng điện", "Giường vạn hướng" (cục cưng Nhiếp Trường Sơn tặng kèm: xoay tròn điên cuồng)… vân vân. Nghe thế Đường Húc Hải đã ứa cả mồ hôi lạnh.

Nhiếp Trường Sơn giới thiệu cho đã ghiền các mục xong, thực tiếc hận nói: "Trong khoảng thời gian ngắn cũng chỉ có thể huấn luyện gấp cho các anh vài món này, mặt khác những mục như chịu đựng siêu trọng, dã ngoại sinh tồn, hoàn cảnh sinh hoạt vũ trụ cũng chỉ có thể bỏ bớt thôi."

Giọng điệu của ông thiệt tiếc rẻ a! ! ! Ôn Triệu Minh cố gắng khống chế mặt mình giấu đi vẻ dữ tợn, trong bụng điên cuồng gào thét một câu. Bình tĩnh! Bình tĩnh! Thua người không thua trận, ít nhất về mặt khí thế anh nhất định không thể thua! Ôn Triệu Minh càng ngồi thẳng hơn .

Phó Sử Ngọ chẳng chút hay biết người yêu và bạn tốt của mình đang gặp phải tra tấn tinh thần gần hai tiếng liền. Chu Kỳ tán gẫu rất hăng say, ngược lại là Phó Sử Ngọ không chút tạm ngừng phong trần mệt mỏi chạy đến đây chống đỡ không nổi lộ ra vẻ mỏi mệt.

Chu Kỳ ngậm miệng, thực tri kỷ nói: "Cậu mệt hả, trở về nghỉ ngơi chút đi. Ngày mai lại đến nói chuyện phiếm với tớ cũng được mà."

Phó Sử Ngọ chần chờ nhìn hắn, Chu Kỳ cứ giục y trở về nghỉ, vì thế Phó Sử Ngọ liền tạm biệt hắn. Rời khỏi phòng bệnh, không nhìn thấy ai trước cửa, Phó Sử Ngọ hơi suy nghĩ liền đi xuống lầu.

Đại sảnh lầu 1 cũng không thấy ai, Phó Sử Ngọ trực tiếp rời khỏi khu phòng bệnh tính đến lầu chính nhìn xem, kết quả liền phát hiện ba người đang ngồi trong vườn hoa.

"Húc Hải, Triệu Minh." Phó Sử Ngọ đi tới, lại phát hiện Đường Húc Hải cùng Ôn Triệu Minh có điểm ủ rũ héo tàn.

Đường Húc Hải thấy y hai mắt liền sáng rỡ: "Mấy cậu nói xong rồi hả?"

Phó Sử Ngọ thực tự nhiên đến bên cạnh hắn rồi đứng lại, nói: "Ừ, tình trạng của Tiểu Thất so với tưởng tượng của tôi tốt hơn nhiều, cũng không phải không thể nhúc nhích, cậu ấy còn có thể dựa vào niệm lực để tự gánh vác."

Ôn Triệu Minh hỏi: "Nói vậy, sau khi khỏi anh ta còn có thể sinh hoạt bình thường?"

Phó Sử Ngọ gật đầu nói: "Đúng vậy, nhưng chung quy không tiện như trước kia."

Đường Húc Hải đứng lên, Phó Sử Ngọ dựa rất gần hắn, Đường Húc Hải nâng cánh tay lên ôm lấy bờ vai y. Phó Sử Ngọ hôm nay gặp kích thích quá lớn, thân thể bất giác phát ra tín hiệu tìm kiếm an ủi, dựa vào Đường Húc Hải rất gần rất gần. Bình thường y không như thế, rất ngại biểu hiện thân mật với Đường Húc Hải ở bên ngoài.

Nhiếp Trường Sơn nhìn thoáng qua, lập tức phát hiện quan hệ của hai người này không giống. Nếu nói huynh đệ tình thâm anh em thân thiết gì đó, khoác vai thật bình thường. Nhưng cũng sẽ không dán gần như vậy, gần đến nói là rúc vào lòng cũng chưa đủ!

Phó Sử Ngọ thế nhưng có quan hệ này với Đường Húc Hải?

Lòng Nhiếp Trường Sơn dâng lên một nỗi ưu sầu, giống với rất nhiều hệ thống khác, hàng thiên viên tuyệt đối không cho phép sinh ra loại tư tình này. Đừng nói trước kia không có, mà giờ có phát hiện manh nha cũng sẽ bị kêu lên phê bình giáo dục. Bởi vì tình cảm đôi khi sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của con người khi xuất hiện nguy hiểm!

Nhưng lúc này, đi chia rẽ hai người này căn bản miễn bàn đi. Không nói phản đối có tác dụng hay không, Đường Húc Hải quân đặc chủng xuất ngũ cấp 6 và Phó Sử Ngọ xuất thân tiền chiến sĩ siêu năng lực của sở nghiên cứu là lựa chọn tốt nhất!

Thậm chí còn thích hợp hơn Binh đoàn Tốn Tổ quan viên phe Ngô cung cấp.

Nhiếp Trường Sơn ngược lại nghĩ thông suốt, thôi bỏ đi, cần gì đi làm kẻ ác chứ. Chấp hành là nhiệm vụ thập tử vô sinh, có lẽ chỉ khi trong tim có ràng buộc, mới có thể giãy giụa ra một đường sinh cơ.

Nghĩ vậy, Nhiếp Trường Sơn ngược lại không lo chuyện bao đồng, giúp bọn Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ không hay biết gì mà tránh thoát một phiền toái lớn.

Kế tiếp ba người trực tiếp được đưa đến căn phòng đã dọn sẵn, phòng đó là phòng xép hai người của ký túc xá hàng thiên viên. Tòa nhà ba tầng này có thể chứa không ít người, sau khi tân kiến nhiệm vụ đóng màn trời lại, nó đặc biệt chứa được số người gấp mấy lần trước kia.

Bởi vì người vào ở gánh vác sứ mệnh gian khổ, phòng trang hoàng tuy đơn giản lại khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Phó Sử Ngọ nhìn nhìn phòng xép hai phòng nhỏ một phòng lớn, tỏ vẻ rất vừa lòng. Nhưng Đường Húc Hải lại hết sức bất mãn, giường chỉ rộng có 1m5, căn bản không đủ hai người ngủ. Đây không phải ép hắn và Sử Ngọ ngủ riêng sao? !

Cho hai người ở chung một phòng, ai cũng không ý kiến, Ôn Triệu Minh bắt chuyện một lúc rồi đi qua phòng kế bên. Phó Sử Ngọ ngồi ở trong phòng, Đường Húc Hải bắt đầu cân nhắc âm mưu kéo cái giường kế bên qua đây hợp lại chung luôn, vậy không phải thành giường king size ba thước á? Lăn lộn thế nào cũng không ngã xuống đất, nghĩ thôi đã làm hắn kích động rồi.

Đường Húc Hải quyết định chủ ý liền tính hành động ngay, nhưng ngẩng đầu lại nhìn thấy Phó Sử Ngọ đứng đó, không đeo kính, hình như y vừa rửa mặt, vẻ mặt lại có chút héo rũ.

Đường Húc Hải lập tức đau lòng sờ sờ đầu y: "Làm sao vậy? Mệt quá hả? Không thì cậu ngủ trước một chút đi?" Chờ cậu ngủ rồi tôi lại kéo giường cũng được mà.

Phó Sử Ngọ lại lắc đầu lập tức rúc vào hõm vai Đường Húc Hải.

Được y yêu thương nhung nhớ như vậy quả là lần đầu nha, Đường Húc Hải thụ sủng nhược kinh, kích động muốn phun trào. Cánh tay thực tự giác ôm y vào ngực, giọng Đường Húc Hải nhỏ nhẹ lại mềm nhũn: "Tâm tình không tốt sao? Không phải gặp lại Chu Kỳ rồi à?"

Phó Sử Ngọ vùi mặt vào ngực hắn, nửa ngày không nói câu nào. Đường Húc Hải cũng cảm thấy một cảm giác ướt át nhanh chóng lan vào áo hắn.

Đường Húc Hải lập tức hiểu ra Phó Sử Ngọ đang khóc.

Hắn lập tức không nói nữa, chỉ ôm Phó Sử Ngọ để y yên lặng khóc. Lúc vừa tới phòng họp tuy Phó Sử Ngọ cũng kích động rớt nước mắt, nhưng chuyện của Chu Kỳ sau đó lại làm y nghẹn nuốt nước mắt vào. Nghĩ đến cá tính Phó Sử Ngọ cũng sẽ không khóc trước mặt đương sự, mà đôi mắt vừa rồi quả thật không giống đã khóc. Vẫn luôn duy trì bình tĩnh ở mặt ngoài, nhưng khi trở lại nơi chỉ có hai người họ, Phó Sử Ngọ rốt cục nhịn không được trào nước mắt.

Đường Húc Hải cúi đầu cọ vào vầng trán Phó Sử Ngọ, cằm chà chà lên mái tóc y: "Khóc đi, khóc lên là thoải mái lại."

Người nghĩ là cha mẹ kết quả không phải, tuy không phải nhưng dầu gì cũng đã từng là trưởng bối thân thiết nhất. Đột nhiên biết được đối phương đã mất, cảm xúc còn chưa kịp phát tiết ra, liền biết được đám bạn nhỏ càng thân thiết hơn đều đã tử nạn thương tàn. Nếu lại không cho Phó Sử Ngọ khóc lên phát tiết bi thương trong lòng ra, y nhất định sẽ tích lũy đau thương thành bệnh.

Phó Sử Ngọ siết lấy lớp áo trước ngực Đường Húc Hải, khóc đến mặt bắt đầu nóng lên, y cắn chặt răng yên lặng chảy nước mắt.

Khóc như vậy, có vẻ càng đáng thương. Đường Húc Hải trực tiếp ôm y ngồi vào bên giường, đặc biệt kiên nhẫn nói: "Khóc đi, phát tiết ra thì tốt rồi. Khóc thành tiếng còn đỡ hơn nữa. Không sao đâu, cậu có thể thống thống khoái khoái mà khóc, không cần nén lại. Tôi vẫn ở đây mà."

Cũng có lẽ những lời này kích thích Phó Sử Ngọ, Phó Sử Ngọ nhịn không được hơi thút thít lên. Đường Húc Hải trấn an sờ sờ mái đầu rồi vuốt vuốt tấm lưng của y, cảm xúc căng cứng của Phó Sử Ngọ chậm rãi buông lỏng, rốt cục khóc ra tiếng.

Đường Húc Hải nghe tiếng y khóc rống nghẹn ngào, trong lòng cũng không chịu nổi, miệng thì thào nói mãi: "Tôi ở đây mà, vẫn ở chỗ này… Khóc đi."

Phó Sử Ngọ vừa khóc, tất cả cảm xúc mặt trái liều bùng nổ không thể vãn hồi, khóc đến trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ ra chỉ có thể không ngừng rơi lệ.

Đường Húc Hải sợ y mất nước, không ngừng bổ sung nước muối cho y. Muối lấy từ bao sinh tồn mang trên người, trực tiếp dùng ly hứng nước trong vòi để hòa tan, bảo Phó Sử Ngọ uống hết.

Phó Sử Ngọ khóc ướt đẫm cả áo của Đường Húc Hải, còn ướt luôn cả chiếc gối nằm của hắn. Cuối cùng khóc mệt, y gối lên cánh tay Đường Húc Hải ngủ say.

Chờ y ngủ mất, Đường Húc Hải mới nhẹ nhàng ôm y lên, đặt trên chiếc giường trong căn phòng còn lại.

Đến khi Phó Sử Ngọ tỉnh lại, trên mắt là chiếc khăn lạnh lẽo. Y đưa tay lấy khăn xuống, Đường Húc Hải trông nom bên cạnh ngẩng đầu nhìn y: "Dậy rồi hả ?"

"Tôi ngủ bao lâu rồi? Giờ đã mấy giờ ?" Phó Sử Ngọ khàn khàn hỏi.

"Không lâu lắm, hai tiếng thôi." Đường Húc Hải liếc đồng hồ, bảo: "Giờ là 8h tối."

"Đã trễ thế rồi hả?" Phó Sử Ngọ kinh ngạc.

"Ừm." giọng Đường Húc Hải thật trầm, sà người qua hôn hôn y, nói: "Tôi kêu căn tin hâm cơm cho cậu, cậu còn muốn ngủ thì chờ ăn xong rồi ngủ tiếp."

Phó Sử Ngọ khóc đủ hoàn hồn, cảm xúc muốn trào nước mắt cũng đã hết, chỉ còn lại xấu hổ cùng cực. Đường Húc Hải lại chẳng ghét bỏ y chút nào, ngược lại cảm thấy hai người càng thân mật, phi thường dính người mà cọ tới cọ lui bên người Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ ngại ngùng rũ mắt xuống, ấp úng nói: "Anh ăn chưa?"

Đường Húc Hải tội nghiệp nói: "Đương nhiên chưa, tôi chờ cậu cùng ăn đây nè."

Phó Sử Ngọ ngồi xuống, áy náy muốn chết, Đường Húc Hải nhất định đói lắm, là vì chờ y mà mãi tới giờ vẫn chưa ăn cơm.

Bởi vì Đường Húc Hải luôn dùng khăn lạnh đắp nên giờ mắt y cũng không sưng lắm, nhưng vẫn hơi hồng hồng lại cay cay. Giờ này nên ăn cơm cũng đã ăn xong hết rồi, trong phòng ăn chỉ lại hai người họ.

"Dậy rồi á?" Ôn Triệu Minh đột nhiên xuất hiện, đi tới, ngồi vào ghế bên cạnh.

Lúc ăn cơm chiều, anh tắm rửa xong xuôi, tính cùng hai người họ vừa thảo luận vừa nói chuyện, Đường Húc Hải lại từ chối. Lúc đó anh còn buồn bực, giờ thấy mắt Phó Sử Ngọ, cái gì cũng hiểu ra .

Nhưng anh cũng không nói gì, như không biết gì hết mà nói: “Nhiếp Trường Sơn bảo chúng ta đến tòa lầu kia vào 8h sáng mai để chờ ông ta.”

Phó Sử Ngọ vừa rồi còn ngại ngùng giương mắt nhìn anh, lúc này không thể không nói: “Cái kia… Tôi có việc muốn thương lượng với các anh. Tôi tính tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ của Chu Kỳ bọn họ.”

Ôn Triệu Minh đặc biệt bình tĩnh nói: “Đường Húc Hải không nói cho anh hả? Hai chúng tôi cũng cùng đi.”

Phó Sử Ngọ kinh ngạc nhìn Đường Húc Hải, Đường Húc Hải thực tự tại dựa vào ghế, bảo: “Ờ, tôi chưa kịp nói, chúng tôi đi cùng cậu.”

Phó Sử Ngọ vừa kích động vừa mừng rỡ, còn mang theo chút bất an, y nói: “Các anh không cần…”

Ôn Triệu Minh hung hăng trừng y một cái: “Nói bậy cái gì đó! Cũng đâu phải vì anh đâu! Anh nghĩ chúng tôi giác ngộ thấp vậy á? ! Nghĩ chúng tôi là người thế nào!”

Đường Húc Hải kiên định nói: “Bất kể là ai, sau khi biết chuyện đều không thể ngó lơ.”

Phó Sử Ngọ xấu hổ cúi đầu, nói như vậy giống như y chính là kẻ giác ngộ thấp nhất: Bởi vì y biết bạn bè hy sinh mới quyết định chịu đi.

122. Chương 122

Ngày hôm sau, ba người Phó Sử Ngọ đúng hẹn tới trước cửa tòa nhà nghiên cứu, Nhiếp Trường Sơn đã ở đó chờ.

Nhiếp Trường Sơn nói với ba người: “Đường Húc Hải, Phó Sử Ngọ, giờ tôi chính thức hỏi các anh, các anh có bằng lòng tham gia tiểu đội đặc khiển hay không? Đi qua đầu kia của màn trời, chấp hành nhiệm vụ đóng màn trời lại?”

Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải liếc nhau một cái, đáp: “Bằng lòng!”

Đường Húc Hải gật đầu nói: “Bằng lòng.”

Nhiếp Trường Sơn lộ ra một nụ cười, nói: “Tốt, tốt! Vậy đi theo tôi, hôm nay tôi nói kỹ tình huống bên kia cho các anh. Còn có một vài người khác ngày mai sẽ tới. Hợp đủ những người này, các anh có thể chính thức kết tổ.”

Nhiếp Trường Sơn dẫn họ đến một tòa nhà năm tầng, Phó Sử Ngọ thấy được vài người nhìn quen mắt, khoa học gia sở nghiên cứu cũng làm việc tại đây.

Phó Sử Ngọ nhịn không được hỏi: “Niếp Tướng quân, ông muốn chúng tôi coi cái gì?”

Nhiếp Trường Sơn đi phía trước, nói: “Hình ảnh tư liệu Chu Kỳ mang về.”

Hình ảnh tư liệu!

Ba người nghe từ này trái tim bỗng đập mạnh lên.

Thứ đó chính là cái mà hầu hết người Trái đất đều muốn có đến điên cuồng. Ai không muốn biết màn trời kia rốt cuộc là cái gì, thế giới alien sinh tồn lại có bộ dạng thế nào.

Ngay lập tức không khí bỗng nặng lại, Nhiếp Trường Sơn nhanh chóng mang bọn họ đi vào một đại sảnh đa phương tiện. Trong đây đã có người đang chờ họ. Nhìn thấy Nhiếp Trường Sơn tiến vào, người nọ nâng cánh tay kính chào một cái.

“Báo cáo thủ trưởng, tất cả tài liệu đã chuẩn bị hoàn tất.”

Nhiếp Trường Sơn ừ một tiếng, quay đầu nói với họ: “Hình ảnh tư liệu vốn quá dài, cho các anh xem mặc dù là biên tập rồi, nhưng cũng không sót trọng điểm nào. Các anh coi trước một chút để trong lòng biết rõ, tôi còn có việc, không thể tiếp đãi được.”

Ôn Triệu Minh khách khí nói: “Niếp tướng quân sự vụ bận rộn, chúng tôi hiểu.”

Sau khi Nhiếp Trường Sơn đi, ngọn đèn trong phòng đa phương tiện tối sầm lại, một chùm tia sáng chiếu lên màn hình máy chiếu treo trên vách tường.

Xuất hiện đầu tiên là thị giác trong phi thuyền của đội viên đội Trọng Minh Điểu mang cameras trên người. Bởi vì năng lượng trong màn trời quá mạnh, cửa kính cường hóa của phi thuyền căn bản không thể chống đỡ nổi, cho nên bên ngoài cửa kính trước mắt họ còn gắn một cửa đầu hồi bằng kim loại để củng cố.

Giọng Chu Kỳ vang lên: "Sắp bay qua màn trời rồi, 17, chú ý thu về cửa đầu hồi."

Bên cạnh giọng của 17 cũng vang lên: "Tuân lệnh, đội trưởng."

Phó Sử Ngọ đảo mắt qua màn ảnh, Chu Kỳ đang ngồi trên ghế, trước người có phòng hộ cố định chặt thân thể hắn, mọi vật thể trong tầm mắt cứ run lên liên hồi. Chu Kỳ trầm ổn mà chỉ huy, tuyệt không giống với dáng vẻ của hắn hôm qua trước mặt Phó Sử Ngọ.

Bỗng nhiên, chấn động biến mất. 17 vừa hội báo vừa hành động: "Chuẩn bị mở cửa đầu hồi! Cửa đầu hồi đã mở! !"

Trong tầm mắt mọi người, cửa đầu hồi kim loại chậm rãi thu về phía trên, tầm nhìn bỗng xuất hiện một vòng hào quang mãnh liệt, hình như là mặt trời đang chiếu xạ vào bọn họ.

Chờ cửa đầu hồi mở ra, các đội viên được cố định đang ngồi ghế không kiềm chế được duỗi đầu nhìn mọi hướng xung quanh.

Bọn họ đã hoàn toàn đi tới một thế giới khác, không trung treo cao một mặt trời, mộtãy thiên thạch vắt ngang qua tầm nhìn, cự thạch rực rỡ đủ màu xẹt qua không trung, bụi mù màu cam nhàn nhạt hình thành từng mảng từng mảng sương khói phiêu dạt giữa trời cao. Kỳ quan vũ trụ tuyệt đẹp nọ lập tức khiến đội viên Trọng Minh Điểu rung động.

"Chú ý lẩn tránh! !" điều khiển viên phía trước truyền đến tiếng hô to. Mọi người nhanh chóng ngồi xong, dùng sức nắm chặt phòng hộ, tàu con thoi bang bang bang như bị cái gì đánh vào.

Chu Kỳ giật mình, sau đó hỏi nhanh: "Có chim bay hả?"

Điều khiển viên chua sót nói: "Không là chim bay, là alien! ! Alien bay, giữa không trung đâu đâu cũng có! !"

Chu Kỳ lãnh tĩnh nói: "Tôi sẽ mở phòng hộ ra, tận lực đừng cho chúng đánh vào tàu con thoi."

Phó điều khiển ý đồ liên hệ với tàu con thoi khác, kênh trò chuyện lại truyền đến tiếng tạp âm đinh đinh xẹt xẹt.

"Có nơi có thể hạ cánh không?" Chu Kỳ hỏi.

"Không có, trước mắt là một cánh rừng khổng lồ, chúng ta chỉ có thể hạ cánh khẩn cấp thôi." Điều khiển viên nói như đinh đóng cột.

Chu Kỳ quyết định thật nhanh: "Vậy hạ đi."

Ngay sau đó chính là một loạt thao tác hạ cánh khẩn cấp, phi thuyền vốn bay không linh hoạt, vẫn là Chu Kỳ lợi dụng niệm lực giúp một chút, tàu con thoi mới lông tóc vô tổn hạ xuống.

Chu Kỳ cùng đội viên cũng không chờ lâu, rất nhanh liền rời khỏi tàu tính đi hợp mặt với một nửa đồng đội cũng hạ cánh gấp ở gần đó.

Cây cối trong rừng cao lớn ngất trời, che khuất cả mặt trời, mỗi đại thụ thoạt nhìn đều hơn trăm năm. Thảm thực vật trong rừng rất phong phú, động vật nhỏ và côn trùng hình thù kỳ quái không ít, nhưng động vật lớn một con cũng không thấy.

Không bao lâu, bọn Chu Kỳ liền gặp một đám alien, lũ alien này phần lớn đều là cấp 3, chính giữa có một con cấp 4, trên bầu trời còn bay lượn lũ cấp 5 tiến hành hộ vệ. Song phương đều không có phòng bị mà đụng phải, người bên này kinh hãi, alien bên kia thì mừng rỡ.

Tuy đàn alien này chỉ gần trăm con, nhưng bọn Chu Kỳ vẫn vất vả lắm mới đối phó nổi. Bọn Chu Kỳ những siêu năng lực giả này sau khi nhiễm phân tử Nguyên, cường hóa cũng là siêu năng lực của bọn họ, không xuất hiện dị năng kim mộc thủy hỏa thổ gì. Lúc ấy bọn họ chỉ tới cấp 4, đối mặt alien cấp 3 cấp 4 cấp 5, chiến đấu quá gian nan. Chỉ gặp lần đầu đã tiêu hao phần lớn hỏa lực đạn dược rồi.

Kênh liên lạc của phi thuyền không ổn, cũng may khoảng cách ngắn vô tuyến vẫn có thể liên hệ, song phương ai cũng trải qua một cuộc đại chiến, rốt cục cũng thuận lợi hợp lại.

Lúc này gương mặt Lý Thi Ý xuất hiện trên màn ảnh, Phó Sử Ngọ lập tức kích động lên. Đường Húc Hải như phát giác rung động của y, quay đầu nắm lấy tay y.

"Đội trưởng, kế tiếp chúng ta làm gì đây?" Lý Thi Ý hỏi.

Chu Kỳ nói: "Cấp trên giao cho chúng ta nhiệm vụ thành lập tiền đồn tiền tuyến, tạo trụ cột cho những người sau này, ít nhất phải tu kiến một nơi có thể tiến hành phòng ngự." Chu Kỳ quay đầu nhìn bốn phía, sau đó lắc đầu nói: "Chỗ này không được, địa thế quá phức tạp, tuy thích hợp tránh né, nhưng tầm nhìn không trống trải gì. Alien vọt tới trước mắt mới có thể phát hiện."

Lý Thi Ý xị khuôn mặt xinh đẹp lại, đứng đắn nói: "Vậy chi bằng tìm một nơi dốc nghiêng, đào một cái động."

Chu Kỳ trầm ngâm một chút rồi bảo: "Tóm lại rời khỏi cánh rừng này trước đi, vừa rồi trước khi hạ cánh có chụp được một tấm bản đồ địa hình, có mang theo không vậy?"

Một đội viên nói: "Có."

Trước mặt Chu Kỳ xuất hiện một tấm hình giấy cứng, cúi đầu nghiên cứu một lát với Lý Thi Ý, bọn họ chọn một hướng đi. Sau đó video bị cắt qua, hình ảnh chợt lóe, bọn họ đã rời khỏi rừng rậm đi tới một sơn cốc.

Lý Thi Ý vừa đi vừa thở hổn hển, nói: "May mà khí quyển ở đây chúng ta có thể hô hấp, bằng không với lượng vận động này, dưỡng khí tuyệt đối không cung cấp nổi."

Chu Kỳ cười trêu: "Thế nào, cưng đi hết nổi rồi hả?"

Lý Thi Ý la lên: "Không có à nha!"

Lúc này giọng 17 vang lên: "Đội trưởng, tôi cảm thấy chỗ này rất không ổn. Sinh thái không tồi, nhưng chỉ có loài chim và động vật nhỏ, động vật cỡ lớn chả thấy con nào hết."

Chu Kỳ im lặng một hồi, nói: "Anh có đếm chúng ta từ rừng đi ra tổng cộng gặp bao nhiêu sóng alien rồi chưa?"

17 tính tính, nói: "Tôi không để ý, chắc bảy tám gì quá?"

Chu Kỳ nói: "Nhiều ngần ấy, alien không ngừng qua lại như cày cáy thế, động vật lớn không chừng sớm đã bị chúng ăn tuyệt chủng rồi!"

17 sợ hãi hít mạnh một hơi, nói: "Anh nói sinh vật trên Trái đất chúng ta có thể cũng bị chúng ăn tuyệt chủng hết không?"

Lý Thi Ý trêu chọc: "Không cần lo, ít nhất hiện nay sóc chim sẻ vẫn còn sống sót, côn trùng thân mềm chúng cũng không ăn."

Một giọng nói trước đó chưa từng xuất hiện bỗng vang lên: "Nhìn! Phía trước địa hình không tồi, chắc thích hợp dựng tiền đồn đó!"

Phó Sử Ngọ lập tức chợt nghe ra người nói chính là Trịnh Niệm Y.

Hình ảnh biến thành bọn họ đứng trước vách núi thảo luận, chọn nơi xong, còn lại chính là kéo đồ trên tàu đến đây. Ý của Lý Thi Ý là đi một nửa để lại một nửa để tiến hành dọn dẹp trước, nhưng Chu Kỳ lại không tán thành việc chia thành hai nhóm.

Hắn nói: "Không thể chia, đó chỉ làm suy yếu thực lực của chúng ta thôi. Trước đó cậu cũng không phải không cảm nhận được, đối phó loại quần lạc trăm con, một đội coi như thoải mái. Nhưng chỉ có một nửa số người độ khó lại không phải thường. Hơn nữa, chúng ta nhiều người chút mang đồ về cũng nhiều hơn."

Lý Thi Ý đưa tay nói: "Rồi rồi, cậu là đội trưởng nghe cậu hết."

Chu Kỳ quay đầu hỏi người khác: "Vừa rồi trên đường nhìn thấy thứ mà động vật nhỏ có thể ăn đâu rồi?"

Trịnh Niệm Y đi tới nói: "Ở chỗ của tớ nè." Bình thường Trịnh Niệm Y xuất hiện trước mắt Phó Sử Ngọ vĩnh viễn là bộ dáng hào hoa phong nhã, nhưng trong này, mái tóc hơi dài của hắn đã vén thành một búi nhỏ phía sau đầu, để lộ vầng trán và hai má khiến hắn có vẻ lanh lẹ già giặn đến khác lạ. Trịnh Niệm Y mở cái bọc nhỏ cột bên hông ra, mang bao tay vào lấy ra vài quả, còn có một cái cành toàn lá.

Chu Kỳ nói: "Tiểu Tứ, anh phân tích mấy thứ này coi chúng ta có thể ăn không, chụp lại hết mấy thứ có thể ăn lại cho tôi."

Tiểu Tứ là một chàng trai khuôn mặt tròn tròn trông thật buồn cười, bỗng nhìn thấy hắn, Phó Sử Ngọ giật mình nhớ tới đứa nhỏ nằm trong chiếc lồng kính cạnh y. Hình dáng có vài phần tương tự, rất có khả năng chính là đứa nhỏ lúc ấy.

Tiểu Tứ tuân lệnh, cầm một đống thực vật ngồi xổm qua một bên, mở cái thùng trên lưng, lấy ra một dụng cụ điện tử cỡ bàn tay.

Hình ảnh hơi thay đổi, Tiểu Tứ cầm dụng cụ nói với Chu Kỳ: "Đội trưởng, căn cứ phân tích, phần đã biết trong thứ này tuy có thể ăn, nhưng bên trong có một loại vật chất phân tích không ra, không biết có hại cho cơ thể con người hay không."

Chu Kỳ suy nghĩ một chút, bảo: "Anh mang công thức của phân tử Nguyên vào phân tích thử xem."

Tiểu Tứ a lớn một tiếng, cúi đầu thao tác một hồi, sau đó ngẩng đầu cười, nói: "Phân tích ra, thành phần không rõ là phân tử Nguyên."

Chu Kỳ nói: "Chụp đi."

Kế đó lại lần nữa thu nhanh tiến trình, không biết đã qua bao nhiêu ngày, tiền đồn đã được họ tu kiến ra hình thức ban đầu.

Hôm nay, Trịnh Niệm Y ôm một đống cây đã chặt chất qua một bên, cô vỗ vỗ tay, đi tới bên người Chu Kỳ: "Cậu nghĩ gì thế? Nửa ngày không động đậy cái nào."

Chu Kỳ như có suy ngẫm, nói: "Tớ nghĩ, lần này nơi chúng ta rơi xuống hình như cách không xa không thiên I II lắm. Tớ không dám khẳng định góc độ chúng ta tiến vào hành tinh này là giống nhau, nếu đây không phải trùng hợp, vậy chứng tỏ sẽ có quy luật nhất định."

Trịnh Niệm Y vừa nghe, mày nhăn lại, chậm rãi nói: "Có khả năng."

Chu Kỳ chấn động, nói: "Để phán đoán giả thuyết này là đúng hay sai, chúng ta chỉ có nước tìm được tàu con thoi của họ để xem số liệu thôi."

Trịnh Niệm Y giật mình hỏi: "Cái tên này thiệt không chịu ngồi yên mà? !"

Chu Kỳ cười hì hì, sau đó nghiêm mặt nói: "Cái gì mà kêu không chịu ngồi yên, nhiệm vụ tụi mình được giao, không phải nên hoàn thành cho tốt sao? Hơn nữa, chúng ta đều thông qua đường hầm đến đây, nếu có quy luật nhất định, rất có lợi cho bước tiếp theo để đóng màn trời lại. Từ khi đến đây cứ ru rú trong này, việc đóng màn trời vẫn chưa có tiến triển gì hết."

Trịnh Niệm Y nghĩ nghĩ nói: "Nếu cậu đi, tiền đồn bên này làm sao giờ?"

Chu Kỳ hơi chần chờ rồi nói: "Cùng đi, không cần để ai lại hết. Tiền đồn xây thế là được rồi, đủ để những người tiếp sau sử dụng."

Quyết định chủ ý, bọn họ liền trực tiếp xuất phát.

Rời khỏi sơn cốc là một thảo nguyên rộng lớn, tầm nhìn rất trống trải, alien cấp 5 bay đằng xa có thể nhìn thấy bọn họ, dọc theo con đường cực kì gian khổ, cuộc chiến phải đối mặt nhiều đến không đếm xuể.

Hình ảnh chuyển tới sau khi chấm dứt một cuộc chiến, mọi người ai cũng mỏi mệt nằm xụi lơ hoặc ngồi bệch xuống.

Tuy không người nói chuyện, nhưng từ khuôn mặt mỏi mệt của họ, ai cũng có thể nhìn ra, bọn họ đã còn không tràn ngập lạc quan với tiền cảnh như trước nữa rồi.

Tiểu Tứ do dự hỏi: "Đội trưởng, chúng ta thật sự vẫn tiếp tục đi về phía trước sao?"

Chu Kỳ cắn răng quát: "Đã đi một nửa… Bây giờ quay về không phải bỏ cuộc nửa chừng sao? !"

Tiểu Tứ nói: "Nhưng mà, đội trưởng, tôi… thật sự không cảm thấy chúng ta có thể đến được nơi đó."

Chu Kỳ ngồi bật dậy, bình tĩnh nói: "Đừng quên rốt cuộc chúng ta tại sao tới chỗ này, không phải đến du lịch hưởng thụ! Mục đích của chúng ta là đóng màn trời, đóng sớm một ngày, nguy cơ trên Trái đất lại giảm đi một phần, sẽ chết ít đi vài người!" Chu Kỳ hổn ha hổn hển thở, gầm lên: "Tôi không biết mệt hả? Sợ khổ sợ mệt, ở lại tiền đồn mà chờ tốp sau tới thì khỏe re. Nhưng anh không nghĩ coi, phi thuyền tiếp theo ít nhất mấy tháng sau mới tới được. Chờ đến lúc đó, ai biết cái con có cánh kia có bay qua trái đất rồi hay không!"

Nghe hắn nói thế, tất cả đội viên đều không lên tiếng, Lý Thi Ý cắn răng đứng lên, nói: "Đội trưởng, chúng ta tiếp tục đi tới đi!"

Chu Kỳ tức giận lườm cô một phát: "Muốn thể hiện hả, bây giờ là lúc nghỉ ngơi."

Lý Thi Ý đứng một lát, lại đặt mông ngồi phịch xuống.

Hình ảnh lại chuyển, lần này là đang chiến đấu, không, là trốn chạy mới đúng.

Mọi người đều phát ra tiếng thở dốc nặng nề, hình ảnh lắc lư kịch liệt, họ đã rời khỏi thảo nguyên, đi tới một dãy núi trùng trùng điệp điệp. Tuy từ hình ảnh không nhìn thấy alien, nhưng hành động tháo chạy thục mạng của họ có thể cho thấy cảm giác áp bách đập vào mặt do alien mang đến.

Hình ảnh chợt lóe, Chu Kỳ đột nhiên phát hiện một cái hang, hắn không kịp nghĩ nhiều liền quát: "Chạy vào hang kia mau! !"

Họ đổi hướng, bay nhanh vọt vào trong hang. Chu Kỳ mãnh liệt phát động niệm lực, một khối đá khổng lồ từ trên riềng núi lăn xuống, nghiền nán bọn alien đang đuổi sát tới, sau đó tảng đá lăn lại, phát ra tiếng rầm rầm khủng khiếp rồi lăn tới cửa động, ầm một tiếng lấp kín lối vào.

Trong động rơi vào bóng tối, đưa tay không thấy năm ngón, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc dồn dập của bọn họ.

Hình ảnh xẹt qua, một nguồn sáng được bật lên, chiếu sáng hang động này.

Chu Kỳ thở vững hơn rất nhiều, mở miệng hỏi: "Có ai bị thương không."

"Không, không có…" Tiểu Tứ vô lực nói.

Chu Kỳ nhìn nhìn quanh mọi người, Phó Sử Ngọ sắc bén phát hiện, thiếu người!

Ban đầu mười hai người, giảm đến giờ chỉ còn có chín, Trịnh Niệm Y không thấy đâu!

Phó Sử Ngọ lập tức thở dồn dập, Đường Húc Hải cúi đầu nhìn vào y, vươn tay kéo sát y vào ngực. Bàn tay nóng hổi của hắn trực tiếp sờ lên mặt Phó Sử Ngọ, Phó Sử Ngọ đè tay hắn lại, dùng sức thở mạnh mấy cái vào lòng bàn tay hắn.

Lý Thi Ý bật lên một tiếng nghẹn ngào, Chu Kỳ hơi khựng lại rồi đi về phía cô, đè đầu cô lại xoa xoa: "Khóc cái gì mà khóc, cậu là đội phó, làm gương chút đi!"

Lý Thi Ý ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ké nhìn hắn, quát lên: "Tớ không làm được! Cậu biết rõ năng lực của tớ là đọc suy nghĩ, đau khổ trong lòng cậu không ít hơn tớ chút nào. Nhưng cậu nhịn được, tớ làm không nổi a."

Tay Chu Kỳ đè mạnh đầu cô xuống: "Vậy cũng không được khóc, khóc sẽ buông lỏng ngay. Biết không? Giờ cậu không thể khóc, ít nhất hiện giờ cậu vẫn không thể khóc! Cậu ngừng lại ngay cho tớ! Hóa đau thương thành sức mạnh, hiểu không? Phải đem sức khóc dùng vào chiến đấu, thậm chí bảo vệ cái mạng nhỏ này. Khóc sẽ làm cậu mất muối và nước, làm cậu càng suy yếu. Bây giờ là lúc nào rồi? Bộ cậu có quyền khóc sao? !"

Lý Thi Ý bị hắn quát làm nín bật, cô lau nước mắt, nghẹn ngào: "Cậu nói đúng, tớ không thể càng suy yếu, tớ không thể khóc!"

Chu Kỳ khen ngợi mà vỗ nhè nhẹ lên đầu cô, nói: "Vậy mới đúng chứ, giữ vững tinh thần, chúng ta không thể để tụi Niệm Y hy sinh oan uổng."

17 đứng lên, giơ nguồn sáng tìm tòi trong động một phen, trở về nói: "Đội trưởng, động này không sâu, bên trong chỉ cỡ mấy chục mét thôi."

Tiểu Tứ ngồi dậy hỏi: "Hiện tại lũ alien chặn bên ngoài sẽ không đi trong một thời gian, làm sao đây?"

Chu Kỳ ngửa đầu lên nghĩ nghĩ, nói: "17, anh đi vào trong thăm dò, xem núi này đến tột cùng dày đến mức nào."

17 dứt khoát gật đầu đáp ứng, hắn giao nguồn sáng cho Chu Kỳ, tại trước mắt hắn liền dung nhập cơ thể vào lớp đá trong hang động.

Lúc này Ôn Triệu Minh nhỏ giọng hỏi: "Xem ra năng lực của người này là xuyên núi?"

Phó Sử Ngọ nói: "Thuật xuyên thấu, anh ta có thể xuyên qua bất kì vật thể gì."

Hình ảnh đã đổi đến 17 thám hiểm trở lại, sắc mặt hắn trắng bệch ra, mồ hôi đầm đìa la lên: "Bên kia càng không xong! Có một, một con… con nhìn rất giống alien có đuôi nhưng cái đuôi càng thô càng lớn đang đẻ trứng, bên người nó đều là trứng, lúc nhúc cỡ mấy trăm quả lận! !"

Tiểu Tứ một câu má ơi liền nhảy dựng lên.

Lý Thi Ý nhịn không được nôn khan một tiếng.

Chu Kỳ im lặng một hồi đột nhiên hỏi lại: "Anh nói alien kia đang đẻ trứng?"

17 ngây ngẩn cả người, nói: "Đúng vậy, cái đuôi là ống trứng, còn có thể nhìn thấy mấy quả trứng bên trong nữa."

Chu Kỳ truy vấn: "Vậy bên người nó có con alien nào khác không?"

17 nói: "Hình như không. Tôi không đi lên phía trước, nhưng gần con alien kia không có alien khác."

Chu Kỳ nghĩ nghĩ nói: "Nếu alien kia đang đẻ trứng, tôi nghĩ tối thiểu hiện giờ nó không thể động đậy, chúng ta qua bên kia đi, tối thiểu cũng an toàn hơn bên này!"

Hình ảnh trong màn chiếu lại chuyển, đã đi vào thời điểm bọn họ đào một đường hầm xuyên qua núi đi tới bên này.

Bọn Phó Sử Ngọ không nghi ngờ họ dùng cách nào để đào hầm, nhiều siêu năng lực giả như vậy, thế nào cũng nghĩ ra cách. Phó Sử Ngọ cũng không thể nhớ hết năng lực của mọi người.

Bên kia núi là một cái tổ khổng lồ, phía trên tổ là lớp bụi gai thật lớn, bụi gai kia thậm chí có thể chứa ba người song song. Alien đẻ trứng nằm ngay trên một bãi đá, quả thật như Chu Kỳ đã nói, nhìn thấy họ đột nhiên xuất hiện, nó cũng không thể nhúc nhích, chỉ có thể ré to lên. Đáng tiếc lũ alien khác không biết bị đuổi đi đâu, không con nào tới cứu nó, bị bọn Chu Kỳ dễ dàng xử gọn.

Lý Thi Ý hình như có chứng sợ hãi dày đặc, căn bản không dám mở mắt, đang ghê tởm muốn chết, cứ luôn giục bọn họ mau mau đi lẹ.

Chu Kỳ tiếc nuối nói: "Cậu coi cậu đi, đây là cơ hội nghiên cứu quý giá biết chừng nào a."

Lý Thi Ý nhắm chặt mắt la lối: "Muốn đi cậu tự đi đi, tớ không cần ở lại đây đâu, không thấy tớ nổi da gà da vịt cục cục cả? !"

Chu Kỳ bất đắc dĩ nói: "Rồi biết rồi má, tui ra ngoài trước với má, Tiểu Tứ, anh đi chụp đống trứng này lại."

Tiểu Tứ thống khoái gật đầu.

Hình ảnh lại chuyển, bọn họ đã rời khỏi cái tổ gai khổng lồ kia, lặng lẽ nấp người vào một lùm cây rậm rạp.

Chu Kỳ dùng tay cố ý nâng cameras trên người hắn quay lên không trung. Alien cấp 5 vỗ mạnh lớp cánh da nhợt nhạt, không ngừng xua đuổi một đám alien.

"Lũ alien kia đều yếu xìu, thoạt nhìn là cấp 1." Lý Thi Ý thấp giọng nói.

Chu Kỳ ừ một tiếng nói: "Tôi nghĩ đây chính là nguyên nhân chúng ta luôn không phát hiện alien cấp 1, chúng nó đều bị đuổi đi khỏi quần thể."

Lý Thi Ý kinh nghi khẽ gọi: "Cậu xem cậu xem, bên kia. Lũ cấp 5 chia thành 2 phe. Anh xem đám kia kìa! Cấp 3 cùng cấp 4 !"

Tiểu Tứ đột nhiên xen vào: "Tôi hiểu rồi, cái đám đằng trước đều đang chia tổ đó! !"

"Chia tổ? !"

Tiểu Tứ dồn dập nói: "Không sai, chính là chia tổ! Giống như là ong mật, sau khi gây giống quá nhiều, một tổ ong chứa không hết, liền phân ra một đám đi nơi khác để xây tổ mới!"

Chu Kỳ giật mình hoảng hốt, không dám tin thấp giọng nói: "Tinh cầu này cư nhiên có nhiều alien chia tổ đến vậy? Gần như khắp nơi đều có quần thể đang chia tổ!"

Tiểu Tứ cắn môi dưới, suy tư một lát, nói: "Chúng không có cách nào thành công xây tổ, bởi vì không đủ thức ăn, cho nên chỉ có thể không ngừng du đãng. Alien trên tinh cầu này là loài tối cao trong chuỗi thức ăn, chúng phát triển quá khổng lồ, cứ như vậy mãi toàn bộ chủng loài sẽ tan vỡ."

Lý Thi Ý cười lạnh một tiếng, bảo: "Đúng rồi, cho nên mới chạy đến Trái đất đó!"

Những lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều câm lặng.

Một lát sau đám alien khổng lồ kia đi xa, tầm nhìn bị che đậy cũng trống trải dần. 17 nheo mắt lại, chỉ vào một cột sáng trắng thẳng đứng lên trời đằng xa: "Đó là cái gì?"

Chu Kỳ cùng Lý Thi Ý liếc nhau một cái, trăm miệng một lời quát: "Đường hầm màn trời? !"

123. Chương 123

Từ lúc ngồi vào phòng đa phương tiện này, thời gian đã qua hai giờ. Tuy video chỉ dùng cameras đơn giản quay nên chất lượng cũng không quá rõ ràng, bởi vì chỉ có cái camera của Chu Kỳ được mang về, góc nhìn càng đơn điệu. Nhưng nội dung vẫn phập phồng lên xuống, hồi hộp ly kì, nhìn người sợn da gà từng cơn.

Bọn Phó Sử Ngọ căn bản không biết trong đoạn video cắt nối thành hai giờ này, bọn Chu Kỳ đã vượt qua thời gian bao lâu ở bên kia. Nhưng nhìn theo mức độ mòn của quần áo, tối thiểu cũng có hơn nửa tháng.

Nửa tháng, bọn họ đi ra khỏi cánh rừng, xuyên qua sơn cốc, thảo nguyên, núi non, tổ gai, rốt cục nhìn thấy đường hầm màn trời dẫn khỏi tinh cầu này.

Tiểu đội 9 người kích động lên, may mà Chu Kỳ trầm ổn. Bảo mọi người nghỉ ngơi một đêm, hôm sau xuất phát hướng về màn trời.

Nhưng đi như vậy, lại phát hiện một vấn đề rất lớn.

Cánh rừng họ rơi xuống rất lớn, đối lập bình nguyên này giống y như từ nông thôn bước vào thành phố vậy. Rừng rậm, vực sâu, núi non bên kia là nơi hoạt động của quần thể nhỏ do lũ alien bị đuổi đi chia tổ, mà qua khỏi tổ bụi gai nọ họ như đã lướt qua một làn ranh phân chia, bên này đều là quần lạc loại lớn do alien cấp 6 xây thành.

Bọn Chu Kỳ như dê con lạc vào bầy sói, vô số alien cấp 3 cấp 5 lao về phía bọn họ, những cuộc chiến vô biên vô tận cũng khiến đội viên của họ không ngừng giảm bớt .

Lúc hình ảnh rơi vào khoảng yên ã sau chiến đấu, bọn Chu Kỳ nằm vật xuống một cái hang ngầm rất lớn dưới lòng đất để nghỉ ngơi, mà lúc này quân số của họ đã giảm… chỉ còn lại 5 người. Tiểu Tứ có khuôn mặt tròn tròn kia, cũng đã tử nạn trong cuộc chiến trước đó.

Bọn Chu Kỳ thân tâm đều mỏi mệt, đã không còn sức để bi thương cho những đồng đội ra đi, họ – chỉ có thể tiếp tục đi tới.

17 nâng lấy một thiết bị đo được bảo hộ trên cánh tay, một lát sau hắn khô khốc nói: "Đội trưởng, tín hiệu phản hồi của không thiên I không thiên II ngay bên này ."

Chu Kỳ thản nhiên ừ một tiếng, chẳng có chút vui sướng khi đã đạt được mục tiêu ban đầu: "Giờ tôi biết tại tụi Lưu Thực chẳng giãy giụa được cái nào đã toàn quân bị diệt rồi."

Lý Thi Ý nằm sấp cạnh hắn, chua sót cười gượng: "Ha ha, cho nên nếu chúng ta trực tiếp hạ xuống cái tổ lớn của alien, cũng chỉ có kết cục tẻo hết toàn quân."

Chu Kỳ quay đầu, cameras trước người theo hắn chuyển động một vòng, bọn họ đang nằm trong một bãi đất cao rất bí mật. Bãi đất này có một lùm cây thấp bé, bởi vì có gai, trên mặt trên tay trên người 5 người họ đều mang theo vết thương bị đâm lủng.

Cũng chính nhờ lùm cây đầy gai nhọn này, alien cấp 5 tới giờ vẫn không bay qua bên này, giúp họ có thể an toàn ẩn thân tại đây.

17 nâng tay tiếp tục tính toán, nói: "Vệ tinh chở người của nước A cũng rơi ở hướng này. Cách đây mấy trăm km."

Chu Kỳ giương mắt nhìn cột sáng trắng càng lớn càng to chọc trời kia, nói: "Chắc đối diện hướng kia, chính là đống tổ kia."

17 nói với: "Vị trí khá giống một đường chéo."

Lý Thi Ý ngạc nhiên: "Nói vậy, vị trí vệ tinh còn gần đường hầm màn trời hơn không thiên I II. Kỳ quái, đều từ lối này đi vào, sao ba đợt ba nơi hạ cánh chứ? Vì cái gì vị trí của chúng ta là rừng rậm cách đây xa nhất?"

Chu Kỳ nói: "Đáp án cho tất cả đều nằm trong hộp đen. Tuy không biết vị trí đội Chiến Hồn, nhưng theo suy đoán cũng không cách cột sáng này quá xa."

17 liếm liếm đôi môi khô khốc, nói: "Đội trưởng, chúng ta phải đi thu hồi hộp đen sao?" Nghe giọng của hắn thật không muốn.

Chu Kỳ thở ra, nói: "Tôi không ngu vậy, lấy mạng mình ra chơi. Hơn nữa dù tìm được, chúng ta cũng không có chuyên gia số liệu, phân tích không ra là nguyên nhân gì."

Bốn người còn lại lúc này mới thả lỏng. Dưới mí mắt họ chính là một cái tổ alien siêu lớn, còn khổng lồ hơn bất kì cái tổ nào trước đó. Alien cấp 5 tới tới lui lui bay lượn có hơn cả vạn, chỉ ẩn nấp trong này cũng đã thực gian nan .

Chu Kỳ nằm ngửa ra nghỉ ngơi. Cằm hắn hướng lên trời, nhìn chổng ngược cột sáng trắng chọc trời kia.

Chu Kỳ đột nhiên lật người qua nói: "Tôi nghĩ tôi hiểu ra rồi!"

17 ngủ mơ mơ màng màng nghe động tĩnh liền bật lên: "Hiểu gì? Đội trưởng?"

Chu Kỳ phấn khởi nói: "Tôi hiểu được vì cái gì vị trí rơi của mỗi tốp chúng ta không giống nhau. Tương phản với tính cố định của màn trời trên Trái đất, cửa vào đối diện với cột sáng bên vũ trụ này sẽ di chuyển. Có nghĩ là cột sáng sẽ chuyển động theo vòng quay của tinh cầu, tương ứng đó, lúc từ lối ra bay xuống sẽ có góc độ sai lệch nhất định."

Lý Thi Ý cũng hiểu ra, nói: "Coi chừng vậy thật đó. Từ lối ra đi vào tốc độ góc độ đã không giống, điểm rơi tự nhiên cũng khác nhau! Tốc độ trượt của chúng ta giảm nhẹ hơn một chút, cho nên lúc vào tầng khí

quyển cũng rời đi khu vực cột sáng một góc xa, sau đó tiến vào tầng khí quyển liền đi thẳng tới trên không của cánh rừng."

17 bừng tỉnh nói một câu: "Đây không phải sai một ly, đi nghìn dặm sao? !"

Chu Kỳ chậm rãi nói: "Chính là đạo lý này."

"Cho nên lúc tiến vào tầng khí quyển rất quan trọng a." Lý Thi Ý nói: "Nếu sớm thì sẽ rơi vào tổ alien, nhưng muộn lại sẽ cách cột sáng quá xa. Dọc đường chúng ta đối mặt lượng alien cũng không ít hơn trực tiếp đối mặt với tổ alien là bao." Lời này của Lý Thi Ý pha chút xót xa cay đắng.

Chu Kỳ lại hừ một tiếng: "Sao cậu không nghĩ, nếu trực tiếp đối mặt quá nhiều alien, chúng ta đã có kết cục như đội I của tụi Lưu Thực rồi."

Lý Thi Ý nói: "Tớ không có ý đó."

Im lặng một hồi, 17 nói: "Đội trưởng, kế tiếp chúng ta làm gì đây?"

Chu Kỳ suy nghĩ chốc lát, bảo: "Tôi muốn tận lực tiếp cận cột sáng kia thử xem. Đến giờ tôi vẫn không rõ, vì cái gì với hình thái xã hội với trình độ trí tuệ của loài alien làm sao có thể xưng bá tinh cầu này."

Lý Thi Ý nói: "Còn không rõ á, chúng là dựa vào cái mồm to! Dựa vào ăn, ăn khắp thiên hạ đó."

"Đừng tào lao." Chu Kỳ tức giận.

Lý Thi Ý bĩu môi, nói: "Vốn là vậy. Ham ăn cũng là một trong những động lực lớn nhất để xúc tiến sinh vật hành động, chỉ có ăn no mới nghĩ đến chuyện khác được."

17 khen: "Tôi thấy đội phó nói rất có lý nha."

Hai người vẫn luôn không hé miệng còn lại cũng phụ họa vài tiếng, Chu Kỳ bất đắc dĩ đánh gãy: "Rồi rồi, thả lỏng một chút là được. Nói chuyện đứng đắn nè." Hắn hơi dừng lại rồi nói: "Tôi nghĩ cần đến gần nhìn xem, đường hầm quầng sáng kia rốt cuộc vận động thế nào, nó là một loại đường hầm hình thành tự nhiên? Hay có sinh vật trí tuệ nào đó chế tạo? Nếu là sinh vật trí tuệ tạo thành, vậy loài đó là gì? Nó ở đâu? Các anh cũng nhìn thấy, alien loại sinh vật này, tuyệt đối không ra tay phát minh cái gì. Chúng cả tay cũng không có lấy cái gì mà sử dụng công cụ chớ?"

Lý Thi Ý đạo: "Chu choa… Cậu nói quá có lý nha."

Phó Sử Ngọ ba người nhìn đến đây, cho rằng tiếp theo chính là hình ảnh bọn họ xuất phát đến gần cột sáng, không ngờ đột nhiên biến thành cảnh tượng chiến đấu kịch liệt.

Tiếng người rống giận, còn có tiếng ré điếc tai của alien, tiếng động kia thông qua dàn âm thanh của phòng đa truyền thong mà vờn quanh vang dội, chấn đến trái tim muốn bật ra khỏi lòng ngực.

"A a a a a! ! !" Lý Thi Ý thét lên, gào về phía Chu Kỳ: "Cậu đi mauuu! ! !"

17 cũng gào: "Đội trưởng, anh chạy mau! ! Chúng tôi chạy không thoát, chỉ có mình anh có thể chạy thôi! !"

Chu Kỳ giận dữ hét: "Không được! Tôi là đội trưởng, sao bỏ rơi đội viên vào lúc này!"

Một người vẫn luôn kiệm lời trước giờ cũng quát lên: "Đi mau! ! ! Đừng lãng phí cố gắng của tụi tôi! Nếu chúng ta đều chết ở đây, tư liệu tìm được lúc trước liền phí hết! Anh đi mau a! Đội trưởng! Dùng niệm lực của anh! !"

Chu Kỳ quát: "Đừng có nhao nhao nữa! ! Còn chưa tới lúc tuyệt vọng, đến chỗ Không thiên! ! Trong phi thuyền còn có nhiên liệu, kíp nổ nó, nổ chết mẹ nó! !"

Bốn người lảo đảo bò lết cố chạy về hướng kia, tầm mắt lay động kịch liệt, chỉ có thể nghe thấy tiếng họ thở dốc hổn hển mà chạy trốn. Không khí khẩn trương làm người ta nghẹt thở, Phó Sử Ngọ dùng sức bấu lấy tay Đường Húc Hải.

Đoạn kế tiếp không dài, nhanh chóng cắt đến họ xông vào cái tổ lớn trước kia, kinh động alien trong tổ rồi dẫn phát rối loạn, chúng túa đến vồ về hướng bọn họ.

Bọn Chu Kỳ chẳng mảy may sợ hãi trước lũ alien vô tận đối diện, phủ lấy một tầng bảo vệ bằng niệm lực, thật sự vọt vào sâu trong tổ, tìm được tàu không thiên II đỗ bộ trong này.

Rất nhanh, đám alien đuổi theo họ như bị cái gì đó làm hoảng loạn, nháo nhào qua chung quanh lui tán.

Chu Kỳ chạy đến cạnh tàu, nhìn lại phía sau, chỉ thấy một con alien khổng lồ, vừa vung vẫy mấy cái xúc tua, vừa đuổi sát ngay sau lưng bọn họ.

Nhưng một giọt dầu lan vào mặt nước, lũ cấp 3 cấp 5 sợ hãi trốn ra xa. Chu Kỳ run run nói: "Chúng tôi gặp đại BOSS rồi! Con mẹ nó! Còn tưởng cái con đẻ trứng lúc trước là con mẹ nó đứng đầu rồi, ai biết còn có cái thứ quái vật này tồn tại! !"

Giọng 17 run rẩy nói: "Đội trưởng, tôi trực tiếp xuyên vào nha!"

Chu Kỳ cao giọng quát: "Anh mau vào xem còn có thể khởi động không, tốt nhất mở hết ống của thùng nhiên liệu ra luôn!"

17 liền xuyên vào tàu Hàng thiên, Chu Kỳ ra sức chống chọi. Đội viên Phó Sử Ngọ vẫn không biết là ai ánh mắt mãnh liệt bắn ra một tia laser, thoạt nhìn y như siêu nhân. Tia laser kia vọt nhanh về phía con alien khổng lồ, nó ré lên một tiếng, mấy xúc tua vung lên, như có một luồng khí lao ra khỏi thân, mấy trăm khí đạn vô hình dày đặt bắn về phía bọn họ.

Xẹt một tiếng trầm đục, lớp bảo vệ của Chu Kỳ bị chọt thủng một lỗ lớn, đội viên phóng laser kia trước ngực đã rách nát một lỗ, hắn trào máu òng ọt khỏi miệng, nở một nụ cười thê lương: "Mẹ nó… Alien còn biết nội công… Ai mà chặn nổi…" Nói xong câu đó, hắn trực tiếp ngã xuống, trợn mặt nhìn lên bầu trời, chết cũng không nhắm mắt.

Chu Kỳ cắn răng, bi thống gào một tiếng: "23! !"

Chu Kỳ ra sức dùng niệm lực tu bổ vòng bảo vệ vừa bị xuyên thủng.

Alien đằng xa chậm rãi đi tới, nó cao chừng 8, 9 m; tương đương một tòa nhà ba tầng. Tuy cao lớn, nhưng cơ thể nó có rất hoàn mỹ, là tỉ lệ hoàng kim điển hình. Thậm chí khuôn mặt nó, trước kia con người đều nói mặt alien ghê tởm bởi vì cái lỗ miệng như côn trùng kia, nhưng mặt con alien này có thể gọi là xinh đẹp. Đôi mắt rất to, thậm chí lộ ra ánh sáng của trí tuệ. Bả vai nó mọc rất nhiều xúc tua, cứ múa may vung vẫy bên người, thế nhưng lại không làm người ta cảm thấy khủng bố. Ngược lại cứ như một chiếc vương tọa chạm trỗ quay quanh nó, tô điểm đối phương càng cao cao tại thượng.

Chu Kỳ nổ gân xanh lên, mũi đột nhiên trào máu ra. Lý Thi Ý giật mình hô: "Đội trưởng…"

Chu Kỳ gian nan nói: "Im đi! Thành thật đứng trong này, chờ 17 đốt lửa

"

Lý Thi Ý gào lên: "Còn như vậy cậu sẽ xuất huyết não chết mất! !" Lý Thi Ý đập mạnh một cái lên thân tàu, lập tức xông ra ngoài: "Tớ tranh thủ cho cậu chút thời gian! !"

"Thi Ý! ! !"

Lý Thi Ý cứ như vậy mà xông ra ngoài, chạy tới con alien khổng lồ kia, cô siết chặt thanh súng chẳng còn bao nhiêu phát trong tay, xả đạn vào người con alien.

Tiếng súng giòn vang trôi qua, Lý Thi Ý vứt súng đi, rút dao găm quân sự ra chạy ào tới chân con alien.

"Tê ——! ! !" lực chú ý của con alien khổng lồ lập tức bị cô phân tán rất nhiều. Lý Thi Ý lách trái lăn phải không quy luật trên mặt đất, nhưng alien vẫn luôn nổi tiếng về mặt tốc độ, mà con đứng trên đỉnh cao cấp bậc này cũng không ngoại lệ, xẹt một cái đã quấn Lý Thi Ý vào xúc tua, chỉ nháy mắt máu tươi đã chảy ào từ kẽ xúc tua xuống.

"Thi Ý! ! !" Chu Kỳ rú lên.

Đúng lúc này, "Ầm" một tiếng, tàu con thoi rồ máy.

Chu Kỳ không kịp nghĩ nhiều, giọng 17 liền vang lên: "Đội trưởng anh đi mau!"

Mắt Chu Kỳ đỏ ké, hắn quát: “Anh mau ra đây! Chúng ta cùng đi! !”

17 gào lên: “Không được, phải có một người ở lại kíp nổ thùng nhiên liệu! ! Chỉ có tôi có thể xuyên vào đó! ! Đội trưởng, anh đi nhanh đi! Trở lại điền đồn, chờ quân tiếp theo đến, đưa tin tức chúng ta đã thu thập cho bọn họ! Đừng để chúng tôi chết vô ích! !”

“17! !”

“Anh đi mau! !”

Alien khổng lồ bị tàu con thoi đột nhiên rồ máy bên này làm kinh ngạc, Lý Thi Ý bị xé nát thành mảnh vụng rơi vãi xuống đất, một mảng bụi mù thổi bùng lên.

Chu Kỳ liếc nhìn nơi này lần cuối, hình ảnh đột nhiên thay đổi chóng mặt… thì ra Chu Kỳ đang lợi dụng niệm lực bay vút lên cao.

“Ầm! ! !” Một tiếng nổ kinh thiên động địa xuất hiện sau lưng hắn, năng lượng khổng lồ khiến vòng bảo vệ bằng niệm lực vỡ tan, Chu Kỳ chúi đầu ngã xuống.

Phó Sử Ngọ nhìn đến đoạn này thân thể đã bắt đầu phát run, Đường Húc Hải không đành lòng bảo y tiếp tục nhìn nữa. Muốn kêu y đừng coi, cúi đầu lại thấy đôi mắt đỏ ké dưới thấu kính của Phó Sử Ngọ cứ trợn tròn, gắt gao nhìn chòng chọc vào màn ảnh.

Hình ảnh kế tiếp ngược lại không thể hiện cụ thể rốt cuộc Chu Kỳ đã nằm đó bao lâu, trực tiếp biến thành đoạn ngắn mấy giây, rất có khả năng đang tổng kết trải qua lúc sau của hắn.

Chu Kỳ nhúc nhích một cái, phát hiện mình không thể động. Vì thế dùng niệm lực đã khôi phục, nâng thân thể của mình bay về nơi xảy ra vụ nổ. dấu vết vụ nổ quá lớn, tác động quá mạnh làm alien chung quanh sợ hãi tạm thời bỏ tổ mà chạy.

Chu Kỳ bồi hồi vài vòng, không nhìn thấy xác con alien khổng lổ kia, nhưng lại phát hiện một vũng máu lớn…. Chu Kỳ bay đến chỗ tổ, hắn không dám bay cao, cứ luôn trốn trong bụi cỏ.

Hắn đã không thể động đậy, hy vọng một mình có thể sống sót đã quá xa vời. Vì thế Chu Kỳ đổi hướng, bay tới chỗ vệ tinh nước A hạ cánh.

Nơi đó càng gần cột sáng, nhưng lại không có tổ alien, mà hội tụ rất nhiều alien cấp 1. Chu Kỳ chống chọi bằng vòng niệm lực để vọt vào, tìm thật lâu mới tìm ra khoang thuyền của vệ tinh.

Chu Kỳ chui vào vệ tinh, dùng niệm lực giúp vệ tinh phi tới phụ cận cột sáng.

Ở đây, hắn rốt cục nhìn thấy toàn cảnh cột sáng, cột sáng là một ống dẫn tiết diện tròn, rất tròn. Chu Kỳ bay một vòng, không phát hiện có bất kì dấu vết nhân tạo nào. Hắn thử phá hư, lại phát hiện cột sáng này thuần túy do năng lượng cấu thành, kết cấu quá ổn định, không phải hắn dùng niệm lực có thể phá nổi.

Thân thể hắn càng ngày càng yếu, thôi động vệ tinh tiến vào cột sáng, lúc này mới phát giác cột sáng này như một cái thang máy. Vệ tinh rất nhanh bị mang bay lên trên, tốc độ càng lúc càng nhanh, lúc bay lên đỉnh sắp tới cửa vào đường hầm, trong chớp mắt ấy gia tốc tăng đến cực đại.

Tiếp đó hình ảnh cứ chớp tắt, Chu Kỳ rơi xuống Trái đất được vệ tinh chụp được, rồi trùng hợp bên Trái đất lúc này lối ra màn trời đang nằm ở bầu trời đêm Hoa Hạ. Chu Kỳ được cứu viện, thuận lợi chiếm được chữa trị, về tới thành phố hàng không.

Toàn bộ video đã hết, ngọn đèn của phòng đa phương tiện sáng lên.

Phó Sử Ngọ như vừa trải qua một cuộc đại chiến, mỏi mệt kiệt quệ, Đường Húc Hải sờ sờ lưng y, Phó Sử Ngọ sà sát vào lòng ngực của hắn, rất nhanh liền tỉnh táo lại.

Ôn Triệu Minh ngồi bên cạnh săn sóc không nói lời nào, dù là ai tận mắt nhìn thấy cảnh bạn tốt của mình chết đều là quá mức tàn khốc .

Một lát sau, Nhiếp Trường Sơn mở cửa đi đến.

Ông không thèm để ý không khí nặng nề trong phòng, đi đến trước màn ảnh, nói thẳng: "Hình ảnh tư liệu các anh cũng xem xong rồi, giờ tôi và các anh bàn chút kết quả các khoa học gia đã phân tích ra."

Vừa nghe cậu này, Phó Sử Ngọ trực tiếp bật dậy khỏi ngực Đường Húc Hải, ngồi thẳng, ánh mắt sắc bén nhìn Nhiếp Trường Sơn.

Tận mắt nhìn thấy bạn tốt tử vong trọng thương, Phó Sử Ngọ càng quyết tâm, ánh nhìn của y khiến Nhiếp Trường Sơn cư nhiên thấy hơi áp lực.

Nhiếp Trường Sơn kinh ngạc nhìn gương mặt vô vảm của Phó Sử Ngọ, tư liệu không nói Phó Sử Ngọ là người có khí tràng sắc bén như vậy. Nhiếp Trường Sơn bất động thần sắc nhìn hai người dửng dưng "thấy quen quá rồi" bên cạnh, đè lại kinh ngạc trong đáy lòng, ông nói với ba người: "Tư liệu Chu Kỳ mang về, cung cấp tin tức rất quý giá cho chúng ta. Đầu tiên là phân loại alien, cao nhất là con alien xuất hiện cuối cùng được mệnh danh là alien vua. Mặt khác là đặc tính chia ổ của chúng. Và… Hằng Quang Tinh rất có khả năng còn tồn tại hoặc đã từng tồn tại một loại sinh vật trí tuệ khác, hẳn là kẻ đã tạo ra màn trời. Hằng Quang Tinh là tên gọi mà các khoa học gia đặt cho hành tinh này. Bởi vì có lớp thiên thạch, ban đêm Hằng Quang Tinh rất sáng, cho nên mới gọi thế."

Mày Phó Sử Ngọ hơi nhíu lại, lạnh lùng nói: "Những điều ông nói đều là nội dung có trong video, trừ đó ra còn gì khác không?"

Nhiếp Trường Sơn khựng lại rồi đáp: "Tự nhiên là có, các khoa học gia lấy cột sáng kia làm trung tâm, chế tạo ra bản đồ có kinh vĩ độ chính xác. Có thể đúng đến bậc km, biểu thị ra bản đồ lộ tuyến của bọn Chu Kỳ. Còn căn cứ lộ tuyến này đại khái suy ra bản đồ địa hình và danh sách thực vật có thể ăn ở ven đường."

Nhiếp Trường Sơn thấy Phó Sử Ngọ không lên tiếng nữa bèn nói tiếp: "Alien trên Hằng Quang Tinh có những điểm rất khác với loại xâm nhập vào Trái đất, kết cấu của chúng càng củng cố, phát triển cũng càng đầy đủ. Quần thể nhỏ tự nhiên không dáng lo đối với các chiến sĩ binh đoàn thân kinh bách chiến các anh. Nhưng những cái tổ lớn, nếu có thể vẫn nên tận lực lẩn tránh. Động một cái alien cấp 3 cấp 5 trong tổ đều lấy vạn làm đơn vị cơ bản để đo đấy."

124. Chương 124

Đường Húc Hải mở miệng hỏi: "Rốt cục loại tổ lớn này nhiều đến mức nào?"

Nhiếp Trường Sơn đứng bên trên nhìn hắn, đáp: "Có thể nói nơi có địa thế bằng phẳng, đều bị dạng tổ lớn này bao phủ."

Ôn Triệu Minh đột nhiên nói: "Nói thế, phân bố dân cư nước ta cũng là từ cao xuống thấp, nhân khẩu càng ngày càng dày đặc."

Nhiếp Trường Sơn hỏi lại: "Anh có ý kiến gì sao?"

Ôn Triệu Minh nói: "Tôi còn chưa rõ, tôi chỉ cảm thấy rất giống phân bố này."

Nhiếp Trường Sơn nói: "Trước khi chưa có căn cứ cụ thể, các khoa học gia sẽ không đưa ra bất kì suy đoán không phụ trách gì. Tin tức không đáng tin, rất có thể sẽ tạo thành tổn thất thảm trọng. Các anh yên tâm, các khoa học gia sẽ không xem nhẹ bất kì chi tiết khả nghi nào, chẳng qua chưa nắm chắc trăm phần trăm, sẽ không nói suy đoán đó cho các anh biết."

Ôn Triệu Minh gật gật đầu, không nói gì nữa.

Nhiếp Trường Sơn giảng giải cho họ hơn một giờ, tự thuật kỹ tất cả các thông tin tìm được trong video, trong đó bao gồm nội dung không nằm trong đoạn clip đã được cắt nối biên tập.

Thời gian sắp tới trưa, Nhiếp Trường Sơn trực tiếp mang họ đến căn tin.

Cơm nước xong bọn Phó Sử Ngọ trở về phòng nghỉ trưa, buổi chiều hai người được mang đi tiến hành huấn luyện gấp về phi hành vũ trụ, Ôn Triệu Minh tuy không được phép huấn luyện, nhưng có thể đứng bên cạnh bàng quan.

Anh chăm chú nhìn hai người thay bộ đồ huấn luyện màu xanh sậm, ngồi trên ghế xoay điện.

Dụng cụ này ban đầu không nằm ở đây, là sau khi đưa ra nhiệm vụ đóng của màn trời mới được dọn đến sân huấn luyện này.

5 chiếc ghế huấn luyện được đặt trong một căn phòng 60 mét vuông, thoạt nhìn 5 chiếc không ít, nhưng ngẫm lại cả đám bọn họ có ít nhất hai mươi người đồng thời huấn luyện —— còn có một phần đội viên dự bị, 5 chiếc có thể nói là tương đối eo hẹp.

Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ dưới sự chỉ điểm của nhân viên từng người ngồi trên xoay. Phía dưới ghế là một nền tròn, trên phần kim loại trắng có một ghế dựa. Bọn Phó Sử Ngọ ngồi lên đó còn chưa phải hết, còn bị bịt kín mắt lại.

Nhiếp Trường Sơn đang vội chuyện của mình, phụ trách huấn luyện là một vị chủ nhiệm họ Hàn, người này là một người phụ nữ hơn bốn mươi, vẻ mặt nghiêm túc, mặc một bộ tây trang gọn gàng.

Tuy thoạt nhìn rất nghiêm khắc, nhưng đối với những người tới tham gia huấn luyện lại phi thường kiên nhẫn giảng giải từng yếu điểm đáng chú ý.

Bà nói: "Bên tay các anh đều có một cái nút, lát nữa không kiên trì nổi, lập tức ấn. Ghế xoay 24 vòng mỗi phút, cảm thấy khó chịu không cần ngại ngùng mà gắng gượng. Thích ứng là một quá trình từ từ, ban đầu các anh có thể kiên trì ba mươi giây là thắng rồi."

Ba mươi giây ai nghe thấy cũng tưởng dễ như ăn cháo, chính lúc bắt đầu quay thật, cảm giác choáng quá mạnh làm người ta khó chịu sống không bằng chết.

Cả Phó Sử Ngọ cũng không thể kiên trì đến 30 giây, 28 giây đã ấn nút, Đường Húc Hải ngược lại miễn miễn cưỡng cưỡng chịu đến 35 giây, dừng lại rồi ói một trận xanh cả mặt.

Chủ nhiệm Hàn khoang tay đứng một bên, bảo các nhân viên huấn luyện mặc áo blouse khác đi lên nâng hai người qua một bên, sau đó kiểm tra thân thể, hỏi kỹ cảm nhận của họ. Bà vừa đi theo, vừa nói: "Rất tốt, Đường Húc Hải, biểu hiện của anh rất tốt."

Đường Húc Hải chùi chùi miệng, thật sự không cảm thấy mình ói ra mật xanh là biểu hiện tốt nổi gì.

Chủ nhiệm Hàn nói: "Huấn luyện chống choáng là một quá trình trường kỳ, khởi bước 30 giây trong mắt tôi đã là rất nghiêm khắc. Nhưng thời gian quá khẩn cấp, cho dù các anh khó chịu nhất thời, cũng phải hoàn thành quá trình huấn luyện này. Không thiên tuy không như vệ tinh chở người trong quá trình bay có xoay tròn nhanh, nhưng cũng phải đề phòng đúng không? Giống đội trưởng Chu Kỳ vậy, nếu không phải anh ta đã huấn luyện chống choáng, vậy lúc trở về Trái đất sẽ phi thường thống khổ. Chống choáng mỗi buổi sáng tiến hành một lần, hôm nay đến đây là kết thúc. Các anh nghỉ ngơi, sau đó sẽ có nhân viên mang bọn anh tiến hành mục huấn luyện tiếp theo."

Chủ nhiệm Hàn ra hiệu với một cậu trai trẻ mặc áo blouse bên cạnh, sau đó nói: "Một lát cậu dẫn họ đến phòng bên cạnh, tôi đi trước điều chỉnh máy móc đã."

Phó Sử Ngọ nhắm mắt cố nén buồn nôn, người bên cạnh y hảo tâm nói: "Anh tốt nhất vẫn mở mắt đi, không sẽ càng mắc ói thôi."

Phó Sử Ngọ nghe vậy mở mắt ra, y không mang kính, đôi mắt lấp lánh ánh nước, bộ dáng khó chịu đáng thương tới cực điểm, nhìn thấy tim cũng nát theo. Đường Húc Hải đang dõi theo y giãy giụa đứng lên đi đến bên cạnh, khom người sờ mặt y: "Không sao chứ?"

Mặt Phó Sử Ngọ trắng bệch, lắc đầu. Ôn Triệu Minh sắc mặt rất không tốt đứng một bên, anh chỉ nhìn thôi đã thấy khó chịu. Tuy Phó Sử Ngọ đi lên chỉ quay hơn 10 vòng, nhưng tốc độ kia khiến người ta choáng váng.

Phó Sử Ngọ nói: "Chủ yếu là bịt mắt, nếu không bịt lại, chắc đỡ hơn được chút."

Cậu trai áo blose bên cạnh lại nói: "Là vì cho các anh nhanh thích ứng hơn, chờ các anh thích ứng bịt mắt xoay tròn, lúc bay lên vũ trụ thật sẽ không choáng vậy nữa."

Ôn Triệu Minh hỏi: "Chủ nhiệm Hàn đi điều chỉnh là máy gì vậy?"

Cậu trai blouse nói: "Chủ nhiệm qua đó điều chỉnh 'bàn đu điện', các anh dù sao cũng là lần đầu huấn luyện, phải chỉnh tần suất đến thấp nhất."

Vừa nghe là tần suất thấp nhất, Phó Sử Ngọ cùng Đường Húc Hải thấy đỡ hơn một chút. Nhưng chờ bọn họ nghỉ ngơi xong đi qua trèo lên máy, bàn đu kia bắt đầu rung động, máu chỉ nháy mắt đã xông lên đầu, bị quăng xuống liên tục, còn kích thích giật gân hơn lúc họ rơi tự do xuống đất. Phóng lên độ cao 15 mét, cạch một cái lao thẳng xuống đất, cảm giác như tim cũng bị ói ra ngoài.

Ôn Triệu Minh ôm cánh tay đứng đó vẻ mặt vô cùng thê thảm nhìn hai người, quyết tâm vốn kiên định bắt đầu dao động, đại chiến với alien anh không sợ, nhưng huấn luyện rất quá kinh khủng. So với chơi trò thuyền hải tặc trong khu vui chơi, bàn đu điện còn khủng bố hơn nhiều!

Chiều hôm nay hai người chỉ huấn luyện 2 mục này, thoạt nhìn lượng huấn luyện không lớn, nhưng cũng thật sự tra tấn người, sau khi trở về leo lên giường nửa ngày mới đỡ lại.

Phó Sử Ngọ nhắm mắt lại, Đường Húc Hải bên cạnh lăn đến, dán lên khóe môi y. Phó Sử Ngọ cười, y mở mắt, nói: "Anh còn khỏe quá ha." Giờ còn sức để hôn y nữa chứ.

Đường Húc Hải cứ cọ y mà không nói lời nào, thừa dịp y nói chuyện trực tiếp duỗi lưỡi đi vào, hai người triền triền miên miên hôn hồi lâu, Đường Húc Hải lại bế y một hồi mới xa xăm nói: "Không khỏe đến mấy cũng muốn hôn cậu, cậu không biết cậu chính là lương thực tinh thần của tôi á? Hôm nay tôi gặp phải tra tấn khủng khiếp như vậy về mặt thể xác, cậu còn không mau an ủi tôi về mặt tinh thần đi."

Phó Sử Ngọ nói: "Sao anh không nói tôi hôm nay cũng huấn luyện, tôi hôm nay cũng chịu tra tấn, còn biểu tôi an ủi anh á?"

Đường Húc Hải mặt dày mày dạn nói: "Cậu hun tôi cái chốc vậy còn không phải tôi đã an ủi rồi đó sao?"

Phó Sử Ngọ vừa bực mình vừa buồn cười, rõ ràng là hắn hôn y, sao tự nhiên lại thành y hôn Đường Húc Hải chứ.

Vì thế hai người tranh luận một hồi —— rốt cuộc là ai hôn ai, người bị hôn có tính là hôn không —— loại đề tài không chút dinh dưỡng này chỉ có mấy người đang yêu mới nghiêm túc nổi.

Đương nhiên cuối cùng Đường Húc Hải cố tình gây sự đạt được phần thắng, Phó Sử Ngọ chỉ có thể bất đắc dĩ tỏ vẻ y "Bị" an ủi rồi.

Thời gian để chim chuột của mấy tiểu tình nhân luôn lướt nhanh như bay, hai người đều không cảm giác, bất tri bất giác đã qua hai giờ.

Ôn Triệu Minh gõ cửa, hai người mới từ trên giường đứng lên.

"Làm sao vậy? Đến giờ cơm rồi à?" Đường Húc Hải vừa nhấc đầu, hơn sáu giờ, còn tưởng Ôn Triệu Minh tới mời họ đi ăn cơm .

Ôn Triệu Minh mang vẻ mặt hoang mang, nói: "Không, là có người gọi điện thoại cho tôi biết, kêu tôi đi ra cửa đón người. Các anh có đi không?"

Đường Húc Hải bất ngờ nhướng mày: "Kêu anh đi đón người? Anh đón ai? Sao lại kêu anh đón chứ?"

Phó Sử Ngọ đi tới hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Đường Húc Hải quay đầu lại nói: "Nói là kêu lão Ôn đi ra cửa đón người."

Phó Sử Ngọ cũng thấy kỳ quái: "Chúng ta đến đây coi như là khách, sao lại kêu chúng ta đi đón người?"

Đường Húc Hải khoát một tay lên vai Phó Sử Ngọ, nói: "Cùng đi coi thử coi."

Ba người từ ký túc xá đi ra, trước cửa đã đậu một chiếc quân xe. Ngồi lên xe, ba người được chở đến cổng tòa nhà nghiên cứu. Tuy đã hơn 6h, nhưng mùa hè bên thành phố hàng không phá lệ dài. Tầm mắt tốt đẹp, khiến họ liếc một cái đã nhìn thấy một dãy xe đậu trước cổng tòa nhà, tất cả đều là quân xe trải qua gia cố, thậm chí còn có mấy chiếc xe vận binh Ôn Triệu Minh nhìn quen mắt.

Ôn Triệu Minh còn không kịp hỏi han gì, một đám người liền từ trên xe bước xuống .

"Lưu Hoằng? !" Ôn Triệu Minh giật mình nhìn người đàn ông thân hình cao to kia, không phải Lưu Hoằng chứ ai?

Đường Húc Hải cũng cứng họng: "Lưu Bội Kỳ? ! Ngô Ủng Quân? ! Chân Tử? !"

Bọn họ thấy ba người đến đây, cũng mừng rỡ phất tay chào:"Đội trưởng, đội phó!!"

Phó Sử Ngọ đẩy kính, thực lãnh tĩnh đi tới, hỏi Nhiếp Trường Sơn đứng ở phía trước: "Đây là chuyện gì? Vì sao họ xuất hiện ở chỗ này?"

Ôn Triệu Minh cũng sắc mặt không tốt chen vào, nguy hiểm nhìn Nhiếp Trường Sơn. Anh để đội ngũ lại thủ đô là muốn họ hoàn thành nhiệm vụ bao vây tiễu trừ alien cấp 4, mặc dù làm hành động của họ phân tán, nhưng không có bảo ai chạy đến bên này. Lại nói chỗ này không có lộ tuyến cụ thể, không có khả năng đi một buổi tối đã đến. Lên đường chỉ có thể là theo ngay sau bọn họ. Điều này chứng tỏ bọn họ rời đi thủ đô không lâu, đội ngũ còn lại đã bị quân đội mang khỏi thủ đô.

Nhiếp Trường Sơn lãnh tĩnh nói: "Tôi biết tiểu đội binh đoàn các anh nhận nhiệm vụ dọn ổ alien cấp 4. Dù sao đều là nhiệm vụ, nhiệm vụ gì không phải nhiệm vụ chứ."

Ôn Triệu Minh cảm thấy quyền uy của anh – một trong những chưởng khống giả binh đoàn – bị khiêu chiến, anh hừ lạnh một tiếng nói: "Đương nhiên không giống, nhiệm vụ kế tiếp tôi an bài cho họ, là chiến lược có ý đồ mở rộng lực ảnh hưởng của Binh đoàn Long Cốt tại thủ đô!"

Anh nói vậy là để khoa trương, dù sao những nhiệm vụ kia, trừ kiếm điểm số để dùng ra cũng chỉ giữ vững cảm giác tồn tại, tác dụng là duy trì một ít độ sáng.

Nhiếp Trường Sơn nói: "Nhiệm vụ bọn họ làm hiện tại cũng có thể mở rộng lực ảnh hưởng tại quân khu tây bắc."

Ôn Triệu Minh nén lửa giận, nghi kị nhìn ông: "Nhiệm vụ gì?"

Nhiếp Trường Sơn nói: "Mặt ngoài là hộ tống vật tư trọng yếu, trên thực tế là tập trung hết tinh anh trong Long Cốt, tiến hành chọn lựa thành viên tiểu đội đặc khiển."

Ba người Phó Sử Ngọ kinh ngạc trợn to hai mắt, vẻ mặt Nhiếp Trường Sơn dịu lại, nói: "Bọn họ là đồng đội của các anh, ăn ý cao nhất. Tốt hơn nhiều so với chọn lựa một ít người các anh không quen lâm thời ma sát."

Ba người đều không nói, Niếp Tướng quân dụng tâm lương khổ, mặc dù xách người Long Cốt tới đây, nhưng xuất phát cũng là vì tốt cho bọn họ.

Lúc này bên kia đoàn xe lại đi ra một người, hắn cầm một điếu thuốc trong tay, bỏ vào miệng, tay còn lại bật lửa, đốt điếu thuốc để hút.

Phó Sử Ngọ kinh ngạc nhìn hắn: "Liễu Miện?"

Liễu Miện ngẩng đầu, phà ra một hơi khói, thực tiêu sái vung tay về hướng y: "Chào ~ lại gặp rồi ."

Ngụy Ly cũng vòng qua, đi tới hướng bọn họ, nói: "Không ngờ các anh cũng nhận nhiệm vụ này."

Phó Sử Ngọ giật mình: "Đúng a! Nhiệm vụ các anh nói trước đó là cái này à!"

Đường Húc Hải bất đắc dĩ liếc y một cái, giờ mới kịp phản ứng hả?

Bọn Liễu Miện thuộc về ngành đặc biệt, nhưng cũng đeo biên chế, thuộc loại nhân viên trong hệ thống. Liễu Miện không biểu hiện tôn kính đặc biệt gì với Nhiếp Trường Sơn, kỳ quái là Nhiếp Trường Sơn chẳng chút tức giận với loại thái độ này của hắn.

Phó Sử Ngọ không rành thế sự cũng có thể nhìn ra, loại khách khí Nhiếp Trường Sơn dành cho Liễu Miện cũng không giống với y lắm, có thể nói càng tôn kính một ít.

Phó Sử Ngọ một đầu chấm hỏi, Liễu Miện vì cái gì lại làm Nhiếp Trường Sơn tôn kính đến vậy? Hắn không phải là tác giả khoác hai lớp áo sao? Còn có thân phận gì?

Không chờ Phó Sử Ngọ nghĩ ra, Nhiếp Trường Sơn liền trịnh trọng nói với ba người Phó Sử Ngọ và hai người Liễu Miện: "Chắc không cần tôi giới thiệu, các anh đều quen biết nhau. Đội lần này là từ Binh đoàn Long Cốt và thành viên Tốn Tổ cấu thành."

Lúc này bọn Miêu Gia được tin cũng chạy tới, vui vẻ hội hợp rồi sôi nổi vây quanh, nghe Nhiếp Trường Sơn nói. Thành viên Tốn Tổ của Liễu Miện cũng chen vô, cùng Long Cốt xen lẫn chung.

"Lần này danh sách chọn lựa tiểu đội đặc khiển tổng cộng mười sáu người, trừ nhân viên chiến đấu ra, còn cần các chuyên gia tinh thông bảo trì trục trặc, tin thông điện tử, y tế hộ lý, hướng dẫn vô tuyến, địa lý khí quyển…. Lấy nguyên tắc tự nguyện làm chủ, tuyệt không cứng rắn ép buộc." Nhiếp Trường Sơn nói.

Lưu Hoằng tò mò hỏi Miêu Gia: "Là nhiệm vụ gì?"

Miêu Gia lắc đầu, nói: "Em không biết a, không ai nói với em hết. Lần này chúng ta đến không phải vì đội trưởng á?" Bọn họ tuy tới sớm một ngày, nhưng vẫn luôn tự do hoạt động, cũng đã có người mang họ đi thăm một vòng, nhưng không ai quản hết. Cũng chưa gặp được ba lãnh đạo.

Nhiếp Trường Sơn nhìn họ nói: "Tiểu đội đặc khiển hai tháng sau sẽ lên tàu không thiên V VI, xuyên qua màn trời, đến Hằng Quang Tinh bên kia màn trời. Đi chấp hành cửu nhiệm vụ tử nhất sinh —— đóng đường hầm màn trời lại, triệt để ngăn chặn con đường alien xâm lấn Trái đất!"

"Oa ——" mọi người lập tức ồ lên, nhịn không được kích động kêu la, sôi nổi nghị luận với nhau. Mà cả Liễu Miện cũng nhịn không được cùng Ngụy Ly hai mặt nhìn nhau.

"Tôi đi! Tôi báo danh! !" Lưu Hoằng nhảy dựng lên đầu tiên, Bạch Khải Phong không cam lạc hậu cũng la hét muốn báo danh, người khác cũng ào ào ùa tới. Không nói đến nhào vào ổ alien, giết alien, đóng màn trời. Chỉ nghe sắp được lên tàu con thoi, người nào không có nguyện vọng bay trên vũ trụ chứ? Nhất là bọn họ trong quá trình trưởng thành nhiều lần nghe được sự tích vĩ đại của hàng thiên viên, khi còn bé coi điều này thành giấc mộng không phải số ít.

Ba người Phó Sử Ngọ lãnh tĩnh đứng ở đó, không ngăn cản, cũng không cổ vũ.

Nhiếp Trường Sơn dồn khí đan điền, cao giọng nói: "Tôi muốn nói trước cho các anh là: nhiệm vụ này cực kì nguy hiểm, các anh rất có thể sẽ đi mà không về! Cho dù vậy, các anh cũng muốn báo danh sao?"

"Muốn! !"

Nhiếp Trường Sơn nhếch khóe miệng nói: "Không cần kích động mụ mị đầu óc, cho các anh thời gian một đêm để suy xét rõ ràng, ngày mai 8h tiếp nhận báo danh tại sân huấn luyện."

An bài xong nơi dừng chân, lúc ăn cơm, toàn phòng ăn đều là người của Long Cốt.

Miêu Gia phấn khởi đến mặt đỏ bừng, nhịn không được khoa tay múa chân cùng Chân Tử thảo luận, không ngừng phỏng đoán tàu không thiên rốt cuộc nhìn thế nào .

Phó Sử Ngọ nhấc lên mí mắt, nói với Miêu Gia: "Em là người thường, em cảm thấy có thể cạnh tranh với các dị năng giả và biến dị giả khác sao?"

Miêu Gia bị tạt nước lạnh ngây ngẩn cả người, nhưng ngay lập tức phấn chấn nói: "Em không so cái khác với họ, chỉ nói chuyên gia thông tin điện tử, em nói thứ nhất không ai dám nói thứ hai!"

Chân Tử hâm mộ nhìn cậu, nói: "Đúng vậy, trong chúng ta điện tín tin tức kỹ thuật nhất định là Miêu Gia lợi hại nhất. Tuy chị không hiểu gì, nhưng hệ thống vũ trụ là chuyên gia máy tính biên trình, để ngừa sự cố, cũng phải mang một chuyên gia điện tử. Liền tính Miêu Gia là người thường, em nghĩ khẳng định vẫn có hi vọng đi."

Ôn Triệu Minh đâm đâm thức ăn trong đĩa, nói: "Chân Tử nói không sai, tuy lần này nhiệm vụ chủ yếu là đóng màn trời, nhưng không có nghĩa là mọi người đều có thể đánh, nhưng ít nhất phải biết tự bảo vệ mình."

Miêu Gia vội vàng vỗ ngực nói: "Em nhất định có thể tự bảo vệ mình!"

Ôn Triệu Minh từ chối cho ý kiến, chỉ bảo: "Nếu tiến sĩ Âu Dương ở đây thì tốt rồi, có thể tìm ông ta hỗ trợ, suốt đêm làm ra một ít thứ."

Chân Tử nâng mặt lên hỏi: "Nha? Làm sao anh biết tiến sĩ Âu Dương cũng tới? Trước khi vác anh tới đây, ổng với tiến sĩ Tả và một đám vật tư đã được đưa đến tòa nhà nghiên cứu rồi."

Ôn Triệu Minh không dám tin trợn trừng, sau đó chậm rãi lộ ra một nụ cười "chí tại tất đắc" tươi tắn: "Miêu Gia anh không biết em có thể được tư cách đi không, chứ anh là nhất định phải được chọn!"

Ôn Triệu Minh ném bữa cơm chưa ăn hết rồi chạy.

Phó Sử Ngọ nói với Đường Húc Hải: "Tiến sĩ Tả nhất định là đòi theo, nhưng cũng tốt, ngày mai chúng ta đi thăm ổng. Nhờ ổng đến xem Chu Kỳ? Nói không chừng có thể nghĩ ra cách gì."

Đường Húc Hải không chuyển mắt nhìn vào y, hỏi: "Gặp Chu Kỳ, cậu giới thiệu tôi thế nào đây?"

Phó Sử Ngọ ngại ngùng rũ mắt xuống, sau đó lại ngẩng đầu lên kiên định nói: "Tôi sẽ nói cho cậu ấy biết, anh là người yêu của tôi!"

Đường Húc Hải lập tức cười đến cảnh xuân sáng lạn, Chân Tử không đành lòng quay mặt đi. Anh Hải! Hình tượng a! !

Sáng sớm hôm sau, trước sân huấn luyện xếp hàng đầy người. Tuy Long Cốt nhiệt tình tăng vọt, đáng tiếc chính là, tiêu chuẩn chọn lựa nhân viên chiến đấu, tối thiểu cũng phải là dị năng giả cấp 4. Điều này khiến 80% Long Cốt bị gạch tên.

Dư lại là đội trưởng các đội, và vài nhân viên sở trường cá biệt, trong đó gồm Lưu Hoằng và Miêu Gia.

Mấy người không có sở trường khác vừa thấy Lưu Hoằng và Miêu Gia vẻ mặt đắc ý, hai người này một là chuyên gia máy móc có thể sửa chữa trục trặc gấp trong thời gian ngắn, Miêu Gia là chuyên gia điện tử còn có thể đảm nhiệm một chút hướng dẫn, lần này liền chiếm đi hai vị trí.

Người khác đối diện nhau, mùi thuốc súng lập tức nồng nặc.

Chủ nhiệm Hàn bất đắc dĩ thở dài, có thể trong hơn trăm người chọn ra vài người có chuyên nghiệp đã xem như không tồi, dù sao những người này trước kia xuất thân so le không đều. Nhưng đội viên một đội phải được phân công rõ ràng, có thể không cần chu đáo, nhưng đội từ hai mươi người hợp thành lại không thể có sở đoản nào.

Một tổ viên Tốn Tổ chọt chọt người bên cạnh, hỏi: "Nha, anh không phải biết trị thương sao? Sao không báo danh hộ lý chữa bệnh?"

Người nọ lắc đầu: "Cái đó sao mà giống? Đây là đến một nơi hoàn toàn không biết, ai biết cơ thể người sẽ phát sinh phản ứng bài xích dạng gì, phải có tri thức y học chuyên nghiệp mới được?"

Thời gian này một người mặc áo blouse đột nhiên từ sân huấn luyện chạy ra, tiến đến bên tai chủ nhiệm Hàn nói nhỏ: "Chủ nhiệm, vừa rồi Niếp Tướng quân gọi điện thoại tới, nói là vị trí chọn lựa lại giảm đi hai."

Chủ nhiệm Hàn nhịn không được kinh ngạc: "Xảy ra chuyện gì?"

Blouse nói: "Nói là bên thủ đô sắp phái hai người có năng lực đặc biệt đến đảm nhiệm chuyên gia hộ lý y tế, và địa lý khí quyển."

Mắt Chủ nhiệm Hàn hơi sáng lên, đây là hai chức năng rất quan trọng!

Mà vào lúc này, hai người xa ở thủ đô biểu hiện ra hai loại phản ứng hoàn toàn bất đồng đối với việc đạt được tư cách tham gia tiểu đội đặc khiển này.

Để điện thoại di động xuống, Tần Nhược đắc ý chống nạnh cười to: "Ha ha ha! Tôi biết tôi được mà ! Không có tôi, nhiệm vụ của các anh liền phát sầu đến chết vì lựa chọn lộ tuyến nha! !"

Bao Phác Duệ bất đắc dĩ nhìn bóng lưng y, lo lắng nói: "Em rất có khả năng sẽ đi mà không về, nguy hiểm quá, toàn là alien đó."

Mắt Tần Nhược chợt lóe dị quang, thần côn nói: "Người mà, sinh ra trên thế giới này, luôn có sứ mạng dành cho mình, nói không chừng tôi… đã định trước phải cứu vớt thế giới này."

Bao Phác Duệ cái hiểu cái không, Tần Nhược thoạt nhìn không phải một người sẽ luẩn quẩn trong lòng chuyên môn chạy tới chịu chết a, thật là kỳ quái.

Mà trong một đại viện khác, Tiêu Lỗi hưng phấn vung nắm tay lên đập vào Lý Kế Tiên: "Làm quá tuyệt! !" Hắn phấn khởi xoa xoa tay, quát lên: "Kế Tiên, chỉ cần lần này anh hoàn thành chuyện ngài Hoắc dặn dò, về sau Tiêu gia Bunker chúng ta sẽ triệt để dựa vào Hoắc gia. Coi thằng Hồ Tiểu Quân con bê teo héo kia còn dám ức hiếp, mẹ nó! Moi đi bao nhiêu người của chúng ta rồi! !"

Lý Kế Tiên lại không hưng phấn như vậy, gã cau mày nói: "Thật sự chỉ cần phá hành động của họ là được?"

Tiêu Lỗi thấy gã còn hoài nghi, bất mãn nói: "Ngài Hoắc không phải đã nói, chỉ cần trước khi xuất phát âm thầm làm bọn họ sinh bệnh hết là được. Anh yên tâm đi, dị năng huyết hệ của anh không phải sau khi lên cấp 4 có thể trị liệu các loại bệnh tật sao? Bọn họ hiện đang cần người tài giỏi như anh, anh nhất định có thể trúng cử đến danh sách cuối cùng. Trước khi xuất phát chỉ cần anh tìm cơ hội đừng đi, trốn là được. Tôi còn chờ anh trở về tiếp tục hoàn thành kiến thiết vương quốc dưới lòng đất của chúng ta. Anh cũng biết hiện giờ vì năng lực trị liệu anh được coi trọng bao nhiêu, chỉ cần anh thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ này, tôi liền chia cho anh một nửa quyền lợi! Chúng ta cùng ngồi cùng ăn, cùng chưởng khống một vương quốc độc lập."

Tiêu Lỗi ba hoa chích choè ưng thuận một đống chỗ tốt, sau đó nhảy nhót rời đi để nhận lấy tài trợ tiền cọc của ngài Hoắc.

Lý Kế Tiên lạnh lùng nhìn bóng lưng hắn, Tiêu gia Bunker hiện tại đã bị tân thị trưởng Liễu Nguyên chèn ép không ra cái giống gì, Tiêu Lỗi cũng càng ngày càng thần kinh. Lần này chạy tới thủ đô ôm đùi Hoắc gia cũng là hành động được ăn cả ngã về không.

Tiêu Lỗi rất duy ngã, ăn nói không chịu trách nhiệm. Bọn họ hiện tại căn bản không biết chấp hành nhiệm vụ phải đến căn cứ nào, lỡ gã vào rồi ra không được thì sao? Làm người ta bệnh thì dễ, nhưng hắn không nghĩ coi, đến lúc đó người đầu tiên bị hoài nghi không phải là gã sao, gã còn có mạng để đi về à? Muốn hưởng thụ quyền lực cũng phải có mạng để hưởng chứ!

Lý Kế Tiên đứng trước bồn rửa tay, nhìn vào gương. Gần đây ăn ngon mặc đẹp, lớp thịt hao mòn của gã đã trở về, cả người có vẻ không hung ác nham hiểm nữa, nhưng nhìn vẫn hơi âm trầm.

Mặt mũi Lý Kế Tiên có vài phần giống cha gã, nhìn hai má đầy đặn của mình, gã hoảng hốt nhớ tới song thân yêu thương gã, mái nhà tuy không giàu lại ấm áp kia.

Lý Kế Tiên cúi đầu thở dài, một giọt nước rơi xuống gò má, tâm tình nặng nề trước nay chưa có.

125. Chương 125

Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải tuy ván đã đóng thuyền nhất định sẽ đi, quá trình báo danh chọn lựa không cần họ tham gia. Nhưng bởi vì có những đội viên khác phải đi qua trình tự này, hơn nữa hai người càng quan tâm Ôn Triệu Minh có thể thông qua không, vì thế cũng cùng tới sân huấn luyện.

Hai người đứng một bên xem náo nhiệt, một lát sau Liễu Miện và Ngụy Ly cũng đến.

Nâng tay chào hỏi nhau, Liễu Miện cảm thấy hứng thú hỏi: "Người của các anh có thể qua bao nhiêu?"

Tuy hai đội có thể nói là đối thủ cạnh tranh, nhưng không khí vẫn rất hữu hảo .

Đường Húc Hải nói: "Cái này nói không chuẩn, tôi cảm thấy không có cơ hội nhiều bằng binh đoàn các anh." Số lượng và chất lượng dị năng giả cấp 4 Binh đoàn Tốn Tổ rất cao.

Liễu Miện quay đầu hỏi Phó Sử Ngọ: "Đội trưởng Phó cảm thấy thế nào?"

Phó Sử Ngọ thực lãnh tĩnh đẩy đẩy kính, nói: "Chắc là năm năm."

Tuy chất lượng không bằng, nhưng dị năng giả cấp 4 bên Long Cốt cũng rất nhiều, huống chi còn có hai tên có sở trường .

Mà sự thật cũng đúng như Phó Sử Ngọ dự đoán, cuối cùng trúng cử tổng cộng hai mươi bốn người, dị năng giả cấp 4 của Binh đoàn Tốn Tổ có trong danh sách hết, mà Long Cốt chiếm cứ mười ba vị trí còn lại, trừ dị năng giả cấp 4 ra còn có một biến dị giả và người thường duy nhất chính là Lưu Hoằng và Miêu Gia. Những người ghi danh sở trường bởi vì không hợp cách bị gạch tên hết.

Ôn Triệu Minh là trường hợp đặc biệt, ngay từ đầu chủ nhiệm Hàn đã cự tuyệt anh, nhưng Ôn Triệu Minh sớm có chuẩn bị, lấy ra trang bị nhờ Âu Dương Thành làm cả đêm cho anh khoác lên người.

Ôn Triệu Minh nói: "Tôi hiểu các vị để ý cái gì, không phải là vì hai chân của tôi, sợ tôi sẽ cản trở vào thời khắc mấu chốt đó sao?"

Chủ nhiệm Hàn cau mày, mặt lộ vẻ khó khăn, quả thật Ôn Triệu Minh là người đang có dị năng cấp 5, có thể nói là một lựa chọn tốt, cố tình hai chân lại tàn tật. Thân tàn mà chí không tàn đương nhiên đáng kính nể, nhưng đến Hằng Quang Tinh chấp hành nhiệm vụ, không phải dựa vào ý chí là có thể đảm đương .

Ôn Triệu Minh nhướng mày mỉm cười, nói: "Các vị yên tâm, tôi cam đoan nếu tới thời điểm chạy thoát thân tôi chạy đều nhanh như ai!"

Thiệu Nhạc tò mò nhìn thứ treo trên người anh, sao nhìn quen quen?

Ôn Triệu Minh trong tay phun ra một ngọn lửa, trang bị dưới chân cũng phun hỏa, sau đó anh lập tức bay lên trời, lơ lửng trên không trung.

Lưu Bội Kỳ ngạc nhiên trừng mắt: "Đây không phải là trang bị bay đặc chủng sao?"

Thiệu Nhạc gãi gãi cằm: "Nhìn không quá giống a."

Đương nhiên không quá giống, ở thành phố hàng không không quen biết ai, Ôn Triệu Minh không thể kiếm được một bộ trang bị bay đặc chủng thật sự, thiết bị này là tiến sĩ Âu Dương Thành lâm thời chế tạo cho anh .

Cũng may Ôn Triệu Minh chỉ triển lãm một cái, chủ nhiệm Hàn bị hành động ngoài dự đoán của anh làm há hốc mồm. Ôn Triệu Minh nói: "Bởi vì alien cấp 5 trên Hằng Quang Tinh rất nhiều, cho nên tôi đề nghị, mỗi người chuẩn bị một bộ trang bị bay. Hơn nữa hiện tại có trang bị chuyển hoá nguồn sinh lực phân tử Nguyên, cũng không cần lo vấn đề nhiên liệu không đủ."

Chủ nhiệm Hàn gật gật đầu nói: "Đề nghị của anh tôi sẽ báo lên. Cố gắng của anh, tôi rất thưởng thức, cho nên tôi đồng ý cho anh gia nhập danh sách huấn luyện của tiểu đội đặc khiển."

Tuy lại thêm một đối thủ cạnh tranh, nhưng tất cả mọi người ở đây đều hoan hô lên.

Hiện trường tuyển ra hai mươi bốn người, cộng thêm bốn người nội định, thêm hai người bên thủ đô phái đến, đội ngũ tổng cộng ba mươi người đã thành.

Đó không phải danh sách cuối cùng, trừ vài người khẳng định sẽ đi, còn lại phải xem tình huống huấn luyện cuối cùng để quyết định. Chủ nhiệm Hàn không trì hoãn thời gian chia năm người một tổ phân hai mươi tám người thành sáu tổ, phân biệt đưa đi hạng mục khác nhau để tiến hành huấn luyện.

Nhiếp Trường Sơn im hơi lặng tiếng xuất hiện nhìn một lát, sau đó đề nghị chủ nhiệm Hàn thay đổi một chút: tách Phó Sử Ngọ Đường Húc Hải Liễu Miện Ngụy Ly ra, Phó Sử Ngọ Ngụy Ly một tổ, Đường Húc Hải Liễu Miện một tổ, đừng cho bốn người này cùng một tổ.

Nhiếp Trường Sơn quyết định khiến chủ nhiệm Hàn không rõ, Nhiếp Trường Sơn vẻ mặt khó lường nói: "Cô cứ làm theo lời tôi đi."

Chủ nhiệm Hàn đành phải gật đầu đáp ứng, dù sao chỉ là một tiểu tổ huấn luyện móc nối. Đến cuối không phải Long Cốt chia thành một tiểu đội, Tốn Tổ chia thành tổ khác sao.

Nhiếp Trường Sơn ôm cánh tay đứng ngoài cửa kính nhìn bọn Phó Sử Ngọ đang tiến hành huấn luyện. Nhiếp Trường Sơn có hoả nhãn kim tinh, có thể nhìn ra quan hệ giữa Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải là lạ, tự nhiên cũng thấy được Liễu Miện cùng Ngụy Ly không giống.

Hai đôi có tình cảm khi huấn luyện lực tập trung sẽ không đặt hết vào bản thân mình, rất phân tâm. Bọn họ sẽ không tự chủ được quan tâm người mình yêu, dẫn đến hiệu suất huấn luyện chậm lại, không bằng tách họ ra, thời điểm huấn luyện chả ai nhìn thấy ai, tự nhiên càng tập trung hơn.

Bọn Phó Sử Ngọ làm xong mục huấn luyện 1, thời gian cũng đến giữa trưa, sau đó liền nhận được thông báo, Phó Sử Ngọ và Ngụy Ly đi tổ 2, tổ 2 sẽ điều hai người đến gia nhập.

Họ cảm thấy rất kỳ quái, nhưng không nghĩ sâu thêm. Tuy không cùng một tổ thật làm người ta không được tự nhiên, nhưng vẫn ở chung sân thôi, cho nên chấp nhận an bài này.

Giữa trưa lúc nghỉ ngơi, Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải gọi tiến sĩ Tả ra, cùng đi thăm hỏi Chu Kỳ.

Chu Kỳ nhìn thấy y hai mắt liền tỏa sáng, mang chút oán giận nói: "Hôm qua cậu cả ngày không ló mặt, tớ chán muốn chết rồi đây nè. Cái phim này tớ coi phát ngấy rồi."

Phó Sử Ngọ nói: "Xin lỗi, tại có chút chuyện. Tiểu Thất, giới thiệu cho cậu một chút, đây là người yêu của tớ, Đường Húc Hải."

Chu Kỳ kinh ngạc nhìn khuôn mặt nghiêm trang chững chạc của Phó Sử Ngọ, ánh mắt liếc qua liếc lại mặt y và Đường Húc Hải bên cạnh: "Cậu nghiêm túc hả? !"

Mặt Phó Sử Ngọ vô cảm, nhưng người thân thiết với y cũng biết y đang khẩn trương.

Cổ họng Phó Sử Ngọ hơi nghẹn lại, y ho khan một cái rồi nói: "Nghiêm túc."

Chu Kỳ lại nhìn nhìn hai người, nếu không phải thân thể hắn không cho phép, hắn đã chúi đầu vô chăn cho chết. Sao hổng trông chừng một cái thôi, "Tiểu bảo bảo" vẫn luôn được bảo hộ của bọn họ đã bị người khác dụ chạy rồi? ! !

Tuy ba người họ trước kia cũng từng phát sầu, dạng người gì có thể chiếu cố Phó Sử Ngọ cho tốt đây. Bọn họ chưa từng ngây thơ nghĩ, lấy cái bản chất giao tiếp vô dụng chả rành đạo lí đối nhân xử thế của Phó Sử Ngọ, có thể quen được một cô bạn gái thiên kiều bá mị gì. Y được che chở lớn lên, bản tính vô cùng ngây thơ. Nếu muốn biến thành một người bạn trai hợp cách, không biết phải gặp nhiều ít tra tấn mới luyện ra được?

Nhưng mà, điều này không có nghĩa là họ vui lòng gả Phó Sử Ngọ ra ngoài nha.

Chu Kỳ thực không cam lòng, nhưng không cam lòng cách mấy, hắn cũng biết hắn không có cách nào thay đổi quyết định của Phó Sử Ngọ.

Chu Kỳ đặc biệt tang thương nói một câu: "Chỉ cần cậu thích là được." Thân là "Phụ huynh", hắn thật tâm tắc muốn chết! !

Cảm xúc khẩn trương của Phó Sử Ngọ lập tức tan biến, y vui vẻ nói: "Ừ, tớ rất thích anh ấy."

Đường Húc Hải rất muốn phì cười, nhưng để không kích thích bệnh nhân, hắn vẫn phúc hậu nhịn xuống. Phó Sử Ngọ rất đáng yêu, Chu Kỳ tuyệt đối không có ý đó!

Đường Húc Hải mở miệng nói: "Chính thức làm quen, tôi là Đường Húc Hải đội phó Binh đoàn Long Cốt. Trước kia là hàng xóm của Phó Sử Ngọ, quen cậu ấy sắp ba năm. Cho nên tương đối hiểu biết cậu ấy, anh có thể yên tâm, tôi sẽ chiếu cố cậu ấy thật tốt."

Cảm xúc mâu thuẫn của Chu Kỳ nghe xong lời này cũng nhẹ đi, hắn lại nghiêm túc nhìn nhìn Đường Húc Hải. Đường Húc Hải rất cao, dáng người cũng tốt, thoạt nhìn tính cách kiên nghị lại quyết đoán.

Cân nhắc một chút, cái thời buổi hiện giờ, có lẽ không có ai càng hợp với Phó Sử Ngọ hơn Đường Húc Hải. Chẳng lẽ còn muốn tìm một cô gái kêu y đi chăm lo, y còn chưa đủ mệt sao.

"Anh xuất ngũ từ đại đội đặc nhị đúng không?" Chu Kỳ hai mắt sáng ngời nhìn Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải run lên một cái, nói: "Đúng vậy. Bởi vì bị thương nên xuất ngũ."

Chu Kỳ gật gật đầu nói với: "Đại đội các anh rất tốt, đều giỏi hết. Giao Phó Sử Ngọ cho anh, tôi coi như yên tâm."

Phó Sử Ngọ kinh ngạc hỏi: "Làm sao cậu biết?" Y cũng không biết phiên hiệu đội của Đường Húc Hải là gì nữa là?

Chu Kỳ cười một tiếng, bảo: "Ở gần nhà cậu gồm có ai, tớ biết hết. Bằng không cậu cho là bảo vệ cậu thế nào a?"

Phó Sử Ngọ thẹn thùng cười, sau đó xoay người nói: "Hôm nay tớ còn dẫn một người đến thăm cậu, vị này là tiến sĩ Tả, chuyên gia y học sinh vật."

Tiến sĩ Tả vừa rồi vẫn đứng một bên, tuy ông không ẩn hình, nhưng cảm giác tồn tại của Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải quá mạnh, Chu Kỳ biết ông có mặt, nhưng không chú ý mấy.

Tiến sĩ Tả cao quý lãnh diễm lên trước đứng, nói: "Chào anh, Chu Kỳ. Anh có thể bảo tôi Z · Z, hoặc tiến sĩ Z."

Chu Kỳ nghi hoặc nhìn ông: "Chào ông… tiến sĩ Z."

Phó Sử Ngọ nói: "Tiến sĩ Tả tới xem ca bệnh của cậu, tớ nghĩ ông ta có cách chữa khỏi cho cậu."

Chu Kỳ nói: "Ý tốt của cậu tớ hiểu, chuyên gia y học đứng đầu trong nước đã khám cho tớ rồi. Chỉ cần duy trì tốt, tớ có thể sống thật lâu."

Phó Sử Ngọ nghiêm túc nói: "Chỉ duy trì hiện trạng thì không được, cậu phải khôi phục như hồi đó… có thể tự đi lại mới được."

Chu Kỳ bất đắc dĩ nói: "Sử Ngọ, tớ biết cậu muốn tớ khỏe, nhưng không phải muốn là được. Nếu bọn họ có cách trị được, tớ tự tin dựa vào thân phận của tớ, họ sẽ dùng hết cho tớ."

Phó Sử Ngọ lắc đầu, nói: "Cách của Tiến sĩ Tả không giống những người khác."

Tiến sĩ Tả đặc biệt trắng ra: "Video trên Hằng Quang Tinh của anh hôm qua tôi có xem rồi, bình sinh tôi không bội phục ai, Chu Kỳ anh xem như đầu tiên. Anh yên tâm, tôi sẽ hết sức chữa khỏi cho anh!"

Chu Kỳ cổ quái nhìn ông, sao tự phụ quá vậy?

Tiến sĩ Tả rất tự tin nói: "Nếu anh không sợ chết, tôi hiện giờ cũng có cách trị, tuy kịch liệt chút, nhưng tôi đảm bảo hữu hiệu!"

Phó Sử Ngọ kinh ngạc nhìn ông: "Ông nhanh vậy đã nghĩ ra cách rồi à?"

Tiến sĩ Tả hất cằm, tự tin nói: "Đêm qua nhìn đến cuối video, tôi đã biết Chu Kỳ bị thương không nhẹ, lấy kỹ thuật y học truyền thống chỉ sợ không có cách nào hoàn toàn khôi phục, vì thế tôi bắt đầu nghĩ cách trị. Vật kia ngay trong tay anh, Sử Ngọ. Rót một liều thần dược đại lực vô, tôi đảm bảo anh ta khỏe re."

Thần dược Đại Lực? !

Phó Sử Ngọ hiếm hoi mà lộ ra vẻ mặt cứng họng, y bất đắc dĩ đẩy đẩy kính: "Cách này quả thật quá thô bạo… Hay nghĩ cách khác ôn hòa chút được không?"

Chu Kỳ lại thấy hứng thú hỏi: "Thần dược Đại Lực là cái gì?"

Đường Húc Hải quay đầu nói với hắn: "Là năng lượng phân tử Nguyên thuần túy tiến sĩ Tả lấy ra từ cơ thể sinh vật dị năng, sau khi dùng có thể tăng mạnh cấp bậc dị năng giả, toàn diện kích thích tế bào thần kinh trong cơ thể người phát sinh tiến hóa. Tiến sĩ Tả nói phương án này rất có khả năng hữu hiệu. Chẳng qua nó có một khuyết điểm, dị năng giả sau khi dùng sẽ sụt giảm dị năng, thậm chí có khả năng bị phế bỏ."

Tiến sĩ Tả lắc đầu nói: "Đây là kết quả nhằm vào dị năng giả, hồ sơ của Chu Kỳ đêm qua tôi xem rồi, anh ta không giống Phó Sử Ngọ. Trong cơ thể Phó Sử Ngọ hoàn toàn không có tế bào phân tử Nguyên, nhưng các chiến sĩ siêu năng lực bọn Chu Kỳ lại có lượng tế bào phân tử Nguyên giống như người thường." Tiến sĩ

Tả ánh mắt sáng quắc nhìn Phó Sử Ngọ, kết luận: "Cho nên, căn cứ tư liệu tổng hợp hiện có mà nói, Phó Sử Ngọ đúng là nhân loại thuần túy cuối cùng hiện có trên Trái đất."

126. Chương 126

Ánh mắt Tiến sĩ Tả dán dính vào y, còn nóng bỏng hơn trước kia rất nhiều. Phó Sử Ngọ cười khổ, danh hiệu nhân loại cuối cùng áp lực lớn vậy, y thật không muốn có.

Phó Sử Ngọ không muốn tiếp tục chịu đựng ánh mắt nhiệt liệt của tiến sĩ Tả, ho nhẹ một tiếng, bảo: "Vậy cái kia… lượng nguyên tế bào trong cơ thể Tiểu Thất tương đương với người thường, vậy nếu cậu ta dùng thần dược Đại Lực sẽ có kết quả gì."

Tiến sĩ Tả bị dời sự chú ý đi, nói: "Kết quả không khác anh mấy, tỷ lệ lớn dẫn đến đột tử."

Phó Sử Ngọ quyết đoán nói: "Vậy đổi phương án ôn hòa chút đi!"

Tiến sĩ Tả tiếc hận nhìn nhìn Chu Kỳ, Chu Kỳ lập tức sinh ra một loại trực giác sợ hãi với vị tiến sĩ trước đó chẳng có chút cảm giác tồn tại này.

Tiến sĩ Tả không nhiệt tình mấy mà nói: "Cái đó rất đơn giản, trong cơ thể anh ta là đoạn gien khá giống anh, đều dựa vào tiềm lực kích phát năng lượng sinh vật của bản thân để chống đỡ năng lực đặc biệt. Chỉ cần kích thích năng lượng của hệ thần kinh ra, thần kinh hoại tử có thể sinh trưởng lần nữa." Tiến sĩ Tả chép miệng nói: "Nhưng thống khổ thần kinh sinh trưởng lần nữa, cũng không dễ chịu hơn thần dược Đại Lực là mấy. Hai cái một đau dài một đau ngắn. Anh nghĩ cho kĩ, muốn đau dài hay đau ngắn?"

Chu Kỳ cảnh giác nhìn tiến sĩ Tả, nói: "Thôi đau dài đi."

Tiến sĩ Tả chán nản bĩu môi: "Đến giờ tôi còn chưa nhìn thấy hiệu quả thực tế lúc sử dụng thần dược Đại Lực mà!" Tìm một người thực nghiệm thôi sao mà khó quá vậy? !

Phó Sử Ngọ đau đầu không thôi, hiệu quả của cái thứ kia bá đạo vậy, hậu quả nghiêm trọng đến thế, ai ở không mà dùng làm gì!

Tiến sĩ Tả mất hết hứng thú, nói: "Phương án trị liệu ôn hòa, thuốc năng lượng phân tử Nguyên lấy từ động ra thực vật biến dị là được. Không cần tôi tự ra tay, những khoa học gia trong sở làm cũng được rồi." Tiến sĩ Tả sau khi đưa ra phương án, muốn trực tiếp ném việc thực hành lên đầu người khác.

Đường Húc Hải bảo: "Tuy chỉ là một ít thuốc năng lượng cấp thấp, nhưng cũng coi như một phát minh lớn trong lịch sử y học. Tiến sĩ Tả ông thật sự muốn tặng vinh dự này cho người khác à? Nếu tiến sĩ Âu Dương Thành biết ông chỉ vì lười ra tay… Ông ta nhất định sẽ thất vọng lắm đó!"

Tiến sĩ Tả lập tức cứng người lại, biến sắc một lúc lâu, rồi đột nhiên nhiệt tình nói: "A ha ha, làm gì có! Sở nghiên cứu này lại không có hạng mục thuộc về công tác của tôi, dù sao tôi cũng đang ở không, việc lấy thuốc ra cứ giao hết cho tôi! !" Âu Dương mà biết ông làm biếng đến mức này, nhất định sẽ không ngừng mắng ông! Nói không chừng còn muốn đuổi ông về nữa đó!

Đường Húc Hải vừa lòng gật gật đầu.

Thời gian huấn luyện buổi chiều sắp tới, Phó Sử Ngọ nhìn đồng hồ, nói với Chu Kỳ: "Tụi tớ đến lúc phải đi rồi, buổi chiều còn có huấn luyện."

Chu Kỳ nhạy bén hỏi: "Cậu tham gia chọn lựa tiểu đội đặc khiển hả? !"

Nói thế nào hắn cũng là đội trưởng nhóm thứ hai, vẫn luôn chú ý việc lựa chọn đội viên không thiên V VI. Trong bệnh viện thông tin hơi lạc hậu, cho nên lúc này Phó Sử Ngọ nói, Chu Kỳ mới biết y cũng tham gia.

Đường Húc Hải nói: "Hai tôi không phải thông qua lựa chọn, là đã định phải đi. Tôi là biến dị kim loại cấp 6, Sử Ngọ bây giờ là cao nhất của cấp 5."

Sắc mặt Chu Kỳ lập tức không dễ nhìn, hắn cau mày nói: "Nói thế nào cậu cũng là người thường chưa trải qua hệ thống huấn luyện, tại sao Nhiếp Trường Sơn có thể để cậu đi chứ? !"

Chu Kỳ là bao che phe mình. Hắn cũng được, Lý Thi Ý, Trịnh Niệm Y cũng được, bọn họ dù sao cũng là chiến sĩ đã được huấn luyện hơn hai mươi năm, đi thì đi, không nói hai lời. Nhưng trường hợp của Phó Sử Ngọ là gì? Nhiếp Trường Sơn lúc tiếp nhận sở nghiên cứu và hạng mục nghiên cứu cũng không phải không biết!

Mấy năm đầu Phó Sử Ngọ rời đi, bởi vì sự cố lúc trước, đó gần như trở thành một cấm kỵ, không ai dám nói gì. Sau đó bọn Chu Kỳ thành lập đội Trọng Minh Điểu, bắt đầu xuất nhiệm vụ lại lần nữa gặp được Phó Sử Ngọ, không khí mới dịu lại, có thể nói đến y.

Sinh hoạt của Phó Sử Ngọ luôn được ghi vào hồ sơ, thường được đưa về đây, Phó Xuân Hải cũng không kiêng kị gì, còn cho ba người Chu Kỳ coi. Sau đó, càng chậm rãi truyền ra ngoài, cứ như một đứa bé rời xa nhà để trưởng thành, Phó Sử Ngọ tuy không ở sở nghiên cứu, nhưng lão khoa học gia trong sở đều biết y, tân khoa học gia không biết thì coi y là một phần của đội Trọng Minh Điểu.

Sau khi qua bên này, còn từng nhờ quan viên phe Ngô đi tìm Phó Sử Ngọ, sưu tập tin tức của y. Thẳng đến khi họ biết cục quốc an phái đặc công chuyên đi bảo vệ y mới nhẹ nhàng thở ra. Lần tiếp theo biết tin của y là lúc đặc công danh hiệu Hắc Đào kia đưa báo cáo phân tích năng lực và bệnh án tâm lý tới. Lúc đó Phó Sử Ngọ vẫn là một dị năng giả cấp 4, cũng không gây chú ý gì mấy.

Tuy Phó Sử Ngọ đã gia nhập binh đoàn tính chất dân gian, nhưng cũng không giống với đám quân nhân bọn họ, tại sao có thể bắt y đi chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm như vậy chứ?

Chu Kỳ lửa giận phừng phừng, Phó Sử Ngọ thì lãnh tĩnh nói: "Tớ đương nhiên phải đi." Chu Kỳ ngẩng đầu nhìn y, Phó Sử Ngọ nghiêm túc nói: "Trước đó cậu đã nói, là nên để các dị năng giả mới lên gánh vác nhiệm vụ trên người các cậu. Tớ cũng đồng ý với cậu, tớ là vì phân tử Nguyên kích thích mới thức tỉnh năng lực siêu cảm, coi như là mới nhất. Đương nhiên phải gánh vác trách nhiệm này!"

Chu Kỳ nghẹn lời, lúc ấy hắn không có ý bao quát Phó Sử Ngọ vô đó a!

Phó Sử Ngọ kiên nhẫn nói: "Nói từ căn nguyên, chúng ta cùng nhau sinh ra, từ nhỏ đã gánh vác sứ mệnh giống nhau. Tuy vì gien ẩn làm tớ phải rời khỏi các cậu, nhưng hiện tại không phải tớ cũng thức tỉnh siêu năng lực giống cậu đó sao? Việc các cậu đã làm xong, tớ hiện giờ cũng nên làm tròn trách nhiệm của tớ!"

Tuy nói lộn xộn, nhưng ý nên biểu đạt, Phó Sử Ngọ cũng đã thể hiện rõ ràng. Chu Kỳ đầy lòng không muốn, lại bị lời của y làm chậm rãi giảm đi.

Hắn nhìn nét kiên định trên mặt Phó Sử Ngọ, Phó Sử Ngọ được họ che chở như đóa hoa trong nhà kính kia, rốt cuộc đã thay đổi. Biến đến càng có đảm đương, càng mạnh hơn rồi.

"Cao nhất cấp 5…" mắt Chu Kỳ chứa đầy phức tạp, cao nhất cấp 5 gần như tương xứng với hắn, thậm chí còn mạnh hơn hắn một chút. Hắn lại nhìn nhìn Đường Húc Hải, đồng đội của y còn mạnh hơn đồng đội của hắn, hắn còn lý do gì đi ngăn cản? Hắn thở dài một tiếng, nói: "Tài liệu tớ có thể cung cấp đều giao cho bọn Nhâm Kiến Kỳ, các cậu phải nhìn cho kĩ, mấy thứ kia rất hữu dụng cho hành động của các cậu khi lên Hằng Quang Tinh."

Phó Sử Ngọ thấy hắn chịu nhã ra, lập tức vui vẻ gật đầu: "Tụi tớ sẽ nghiêm túc nhìn."

Kế tiếp bọn Phó Sử Ngọ lao vào huấn luyện khẩn cấp. Trừ huấn luyện thích ứng ra, còn phải dạy bọn họ biết điều khiển tàu con thoi. Đường Húc Hải, Lưu Hoằng, Bạch Khải Phong và một người tên Thi Vệ của Tốn Tổ đều có kinh nghiệm lái máy bay, khác là bọn Đường Húc Hải biết lái trực thăng, mà Thi Vệ lại biết điều khiển phi cơ loại nhỏ. Bốn người này làm huấn luyện điều khiển tàu con thoi, chỉ có thể nói là chọn một tướng quan trong đám lùn.

Không thiên V VI tân thiết kế chỉ có mười vị trí, mỗi vị trí đều phi thường quý giá, không có khả năng dành riêng ra hai vị trí cho điều khiển viên chỉ để lái tàu.

Bốn người Đường Húc Hải ban ngày huấn luyện xong, buổi tối còn phải đi học điều khiển tàu, hiện tại thành phố hàng không tuy không có tàu thật, nhưng cũng có khoang điều khiển giả. Bọn họ đi tập điều khiển, người khác thì đi học một ít tri thức cần thiết khác, không có thời gian để bọn họ tiêu hóa, hoàn toàn là học bằng cách nhồi vịt, có thể học bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Thời gian nhanh chóng qua một tháng, mà hai chuyên gia bên thủ đô phái tới rốt cục cũng lộ diện. Chủ yếu là vì Lý Kế Tiên mới kéo dài lâu vậy mới tới đây. Bởi vì Lý Kế Tiên chỉ biết dùng dị năng trị liệu, nên gã không thể nói ra nguyên lí bệnh gì. Chuyên gia y học Kinh khoa viện khẩn cấp đào tạo gã một loạt bệnh, bệnh trạng khả năng sẽ xuất hiện khi bay lên vũ trụ. Gã chỉ biết trị liệu là chưa đủ, bởi vì có một ít bệnh ban đầu sẽ không hiện ra dấu hiệu rõ ràng, hàng thiên viên cũng chưa chắc có thể phát hiện, chờ phát giác cũng đã nghiêm trọng. Chức trách chuyên gia Chữa bệnh và chăm sóc gánh vác là mỗi ngày tiến hành kiểm tra sức khoẻ, tùy thời bảo đảm sức khỏe cho họ.

Lý Kế Tiên mặc một bộ đồng phục màu lam đứng ở đó, bọn Phó Sử Ngọ thiếu chút nữa không nhận ra nổi, chỉ cảm thấy nhìn quen quen, vẫn là sắc mặt Lý Kế Tiên hơi đổi trước, mới làm bọn họ nghi ngờ nhìn lại.

"Là anh? !" Phó Sử Ngọ kinh ngạc không thôi: "Anh không phải cái gì… Tiêu gia Bunker đó sao? Tại sao lại ở chỗ này?"

Đường Húc Hải cũng nhận ra gã, ngạc nhiên nói: "Tại sao là anh?"

Nhiếp Trường Sơn không hiểu nhìn qua nhìn lại: "Các anh quen biết à? Vị này là chuyên gia chữa bệnh và chăm sóc bên thủ đô phái tới."

Ôn Triệu Minh cũng thấy quen quen, nhưng anh chỉ thoáng liếc nhìn Lý Kế Tiên một cái khi gã đi cướp, đã sớm không nhớ người này là ai.

Liễu Miện nói: "Hắn là cái tên biết huyết chú… Huyết chú dùng để trị liệu? Cũng coi như kỳ ba!"

Chấn động trong lòng Lý Kế Tiên càng lớn hơn bọn họ, gã dù sao cũng lưng đeo mệnh lệnh phá hư hành động của họ, đang chột dạ sợ bọn Đường Húc Hải vạch trần gã.

Nhưng nghe xong vài câu, Lý Kế Tiên lại hết khẩn trương. Dù sao cái bọn Đường Húc Hải biết chỉ là họ từng có xung đột, Tiêu Lỗi mang gã vào thủ đô đầu nhập Hoắc gia cũng là chuyện rất bí mật, gần như không ai biết được, phe Ngô cũng không điều tra ra.

Lý Kế Tiên cố gắng trấn định, nói: "Năng lực của tôi là huyết hệ, có thể khống chế máu và tế bào, nói chung bệnh tật tôi đều có thể trị. Cho dù trúng độc, tôi cũng có thể nhanh chóng khống chế độc tố khuếch tán, cứu mạng người trúng độc."

Lý Kế Tiên nhấn mạnh tầm quan trọng của mình, cho dù là họ vì xung đột trước kia mà tâm tồn khúc mắc, nhưng vì năng lực của gã, cũng không thể tùy tiện đuổi gã đi.

Quả nhiên Đường Húc Hải nhíu mày lại, Phó Sử Ngọ thật không có thiện cảm với gã, y thậm chí không thể nhịn nổi, tiến đến bên người Đường Húc Hải nói: "Người này trước kia đối lập với chúng ta, để hắn gia nhập tiểu đội đặc khiển, có thể yên tâm không? Nếu hắn rắp tâm hại người, đến lúc đó chúng ta bay trong đường hầm màn trời, không có cách nào lẩn tránh."

Đường Húc Hải nghĩ nghĩ rồi thấp giọng nói: "Chắc không sao đâu, chúng ta coi chừng hắn là ổn, không phải cậu có thể cảm nhận dao động dị năng của hắn sao? Năng lực của tên này tương đối khác lạ, hiện tại cũng không có thời gian đi tìm một chuyên gia chữa bệnh và chăm sóc khác."

Ôn Triệu Minh nói: "Đừng lo Sử Ngọ. Đến Hằng Quang Tinh, hắn liền đơn lẻ, không quen biết ai cho dù vì mạng của mình cũng không thể không tận tâm tận lực, để kiếm được lòng tin của chúng ta."

Bọn họ nói chuyện bên này, bên kia Liễu Miện thì thực trực tiếp, hắn hất cằm về phía Tần Nhược – vừa thấy hắn đã đắc ý đến nhìn không thấy lối về – hỏi: "Cậu thấy hắn thế nào?"

Tần Nhược nhìn nhìn Lý Kế Tiên đang căng thẳng, nói: "Hoàn hảo a, không cảm giác có điểm xấu gì."

Tần Nhược chính là một cái máy trắc hung cát hình người, chỉ cần y không có cảm giác gì, vậy chứng tỏ Lý Kế Tiên không có vấn đề.

Cảm giác kỳ dị của Liễu Miện bởi vì Tần Nhược liền lơi đi, bọn Phó Sử Ngọ lại không thể thả lỏng, âm thầm nhìn chằm chằm hướng đi của Lý Kế Tiên.

Lý Kế Tiên, Tần Nhược gia nhập tiểu tổ huấn luyện, bắt đầu các loại huấn luyện thường quy. Bởi vì họ tới trễ cả tháng, huấn luyện càng nặng càng khổ, mỗi ngày mệt đến trở về ngã lên gối liền ngủ say.

Tình cảnh thế này, Lý Kế Tiên chỉ có thể cười khổ, gã không có tự tin có thể hoàn thành nhiệm vụ Hoắc gia giao cho

127. Chương 127

Lý Kế Tiên thật sự không có cơ hội xuống tay. Không nói Phó Sử Ngọ có kỹ xảo đặc biệt có thể phát hiện dao động dị năng, cả Liễu Miện và Ngụy Ly đều có thể phát hiện loại bệnh tật trong mắt họ được chia vào dạng lời nguyền huyết chú. Thậm chí còn có Tần Nhược kỳ quái kia, mỗi khi tâm tư gã thấp thỏm, đều cười tủm tỉm nhìn theo làm gã sợn cả gai óc.

Đến nơi này, gã đã biết những người này tụ lại muốn chấp hành nhiệm vụ gì. Nhiệm vụ này quả thật vượt qua suy đoán của gã rất nhiều. Bay lên trời, tiến vào vũ trụ, đây là một việc quá thần thánh rung động nhân tâm. Khi Lý Kế Tiên biết mình sẽ đảm đương một đội viên trong đó, chỉ cảm thấy thụ sủng nhược kinh, không tin nổi mà thôi.

Kỳ thật Lý Kế Tiên không tham mộ vinh hoa phú quý như Tiêu Lỗi đã tưởng. Thân nhân của gã đều qua đời, còn gặp phải sự phản bội của vợ, thậm chí lúc xã hội hòa bình hai tay gã đã lây dính hai mạng người. Gã một mình sinh tồn trên thế giới này, là mờ mịt, là hư không, gã không ngừng ra sức làm việc cho người khác, bất quá là vì tìm kiếm ý nghĩa tồn tại của chính mình mà thôi.

Lý Kế Tiên rối rắm .

Khởi điểm gã không biết nhiệm vụ Hoắc gia giao cho là muốn phá hư kế hoạch đóng màn trời của phe Ngô, nhưng hiện tại gã đã đáp ứng đối phương, Tiêu Lỗi thậm chí đã thu đồ của người ta rồi, làm thủ hạ của Tiêu Lỗi, Lý Kế Tiên hiện không biết nên làm thế nào cho phải.

Làm một người Hoa, gã biết gã không thể làm vậy, nhưng Lý Kế Tiên vẫn có nguyên tắc nhất định, không làm được nhiệm vụ của đối phương, gã cảm giác khó có thể công đạo.

Cứ như vậy, mâu thuẫn tâm tư tra tấn gã. Nhưng chỉ đơn giản huấn luyện mỗi ngày đều mệt chết rồi, gã trở về ngã đầu là ngủ say, không có thừa sức để tự hỏi nữa.

Cách ngày dự định càng ngày càng gần, các đội viên được chọn càng thêm cố gắng. Một ngày nọ, Lý Kế Tiên nhìn thấy một người kỳ quái.

Lý Kế Tiên không khỏi nhỏ giọng hỏi người cùng tổ huấn luyện với gã: "Đó là ai?"

Người nọ quay đầu lại nhìn, sau đó tràn ngập tôn kính, nói: "Là Chu Kỳ, đội trưởng của nhóm chấp hành nhiệm vụ trước. Bọn họ ngồi không thiên III IV, tổng cộng đi mười hai người, chỉ có vị đội trưởng này về được, còn mang về hình ảnh tư liệu phi thường trân quý."

Lý Kế Tiên cảm thấy khó hiểu, một người cố sống lay lất trở về có gì đáng sùng bái chứ. Người nọ hình như nhìn thấu ý chống đối của gã, mày giương lên rồi kể: "Các anh tới trễ, còn chưa xem qua tư liệu anh ta mang về. Vị đội trưởng Chu Kỳ này rất giỏi, suất lĩnh đội viên bôn ba hơn một ngàn km, thuận lợi từ nơi hạ cánh tìm được đường hầm màn trời, còn cùng alien vua cấp 7 đại chiến một trận, cuối cùng cho phát nổ tàu hàng thiên, mới làm alien cấp vua sợ quá chạy mất. Anh thấy đội trưởng Chu Kỳ hiện tại ngồi xe lăn, kỳ thật sau khi anh ta cho nổ đã bị liệt nửa người, hoàn toàn dùng dị năng kéo lê thân thể trở về! Ý chí của anh ta quá ngoan cường, ít nhất tôi không làm nổi vậy, hiện tại rất nhiều đội viên đều coi anh ta là thần tượng!"

Trong mắt dị năng giả bọn họ, siêu năng lực gì đó, kỳ thật cũng là một loại dị năng, cho nên đều nói thẳng năng lực của họ là dị năng.

Lý Kế Tiên nghe hết người này giới thiệu, ánh mắt nhìn về phía Chu Kỳ cũng không khỏi phức tạp. Đối phương mặc áo thun quần đùi, ngồi trên xe lăn, phía sau cố định một cái giá. Thoạt nhìn không có gì đặc biệt cũng chả có gì thần kỳ, không ngờ lại là anh hùng đã làm một việc đáng để người người kính nể như vậy.

Cảm giác của Chu Kỳ thực sắc bén, Lý Kế Tiên nhìn hắn, hắn liền quay đầu qua nhìn Lý Kế Tiên. Lý Kế Tiên hơi giật mình, không dám đối diện với hắn, quay đầu làm huấn luyện của mình.

Chu Kỳ như có điều suy nghĩ nhìn gã, chờ gã làm xong huấn luyện tổ này, Chu Kỳ dùng niệm lực đẩy xe lăn đi đến trước mặt Lý Kế Tiên.

"Trước kia chưa thấy anh, anh là hai đội viên cuối cùng đó à?" Chu Kỳ hỏi.

Lý Kế Tiên không thể xoay người bỏ đi, vậy rất dị thường. Gã – phần tử xấu xa không có ý tốt trà trộn vào đây – đứng trước mặt nhân vật anh hùng ánh hào quang vạn trượng này – cũng tự thấy quá xấu hổ, hận không thể rụt cổ chạy vòng đi.

"Đúng, tôi là chuyên gia chữa bệnh và chăm sóc lần này, tôi tên Lý Kế Tiên." Lý Kế Tiên cố kiên trì trả lời.

Lúc này huấn luyện buổi sáng của họ đều đã xong, các đội viên bên cạnh đều đi xuống máy chạy bộ, tính kết bạn đi ăn cơm trưa sau đó trở về nghỉ ngơi. Ánh mắt Lý Kế Tiên cứ liếc liếc người bên cạnh, lần đầu tiên hy vọng các "Đồng đội" vẫn luôn không cách nào được nội tâm gã tiếp nhận có chút tình yêu đồng loại, giải cứu gã khỏi dầu sôi lửa bỏng!

Chu Kỳ theo ánh mắt gã nhìn qua, những đội viên kia đứng ở đó, xem bộ dáng là muốn đi tới. Lý Kế Tiên vừa dâng trào chút chờ mong, liền nghe Chu Kỳ nói: "Các anh đi ăn cơm trước đi, tôi tâm sự với Lý Kế Tiên."

Danh vọng của Chu Kỳ trong lòng đám tuyển đội viên này đều là sùng bái, hắn mở miệng, những người khác tự nhiên sôi nổi đáp ứng, còn mang vẻ mặt hâm mộ nhìn gã.

Lý Kế Tiên mắt mở trừng trừng nhìn những người này rời khỏi .

Chu Kỳ nói với: "Anh có chuyện phiền lòng à?"

Tim Lý Kế Tiên lập tức lộp bộp, ánh mắt kinh nghi nhìn Chu Kỳ, miễn cưỡng cười: "Không có."

Ánh mắt Chu Kỳ sắc bén nhìn gã, nói: "Thái độ của anh không giống người khác. Những đội viên khác ánh mắt kiên định, không có chần chờ, tinh thần đều sung túc. Chỉ có mình anh đầy dao động và không xác định, nếu anh ôm tâm tính này huấn luyện, vậy thôi sớm bỏ cuộc đi! Đừng ở đây chậm trễ thời gian, lãng phí tinh lực của người khác! Chỉ thái độ của anh thôi, lên tàu cũng chỉ có gây trợ ngại cho các đội viên khác! !"

Chu Kỳ nói nghiêm khắc mà không khách khí, điều này làm Lý Kế Tiên xấu hổ không chịu nổi. Gã xấu hổ đến mặt khô nóng, đầu rũ xuống, không dám nhìn Chu Kỳ.

Cứ việc Lý Kế Tiên lớn hơn Chu Kỳ mấy tuổi, cứ việc Chu Kỳ ngồi xe lăn, Lý Kế Tiên đứng, Chu Kỳ chỉ có thể nâng đầu nói chuyện với gã. Nhưng về mặt khí tràng, đối phương tuyệt đối phải nhìn xuống hắn, khí thế kia triệt để đá Lý Kế Tiên văng vào bùn lầy.

Chu Kỳ nhìn Lý Kế Tiên như thế, không có chút thương hại nào, ngược lại càng nghiêm khắc nói: "Thế nào? Chẳng lẽ tôi nói không đúng? Tôi mặc kệ anh trúng cử thế nào, phải biết rằng nhiệm vụ các anh gánh vác lần này quá quan trọng, bất kì kẻ nào cũng không thể bừa bãi trong sân huấn luyện này! Quốc gia không có nhiều nhân lực vật lực để anh lãng phí, nếu anh không muốn đi, sớm nói ra! Nếu anh bị cưỡng chế đưa tới nên không cam tâm, không dám nói với Niếp Tướng quân. Cũng không sao, chút quyền lợi tôi vẫn phải có, có thể cho anh rời khỏi ngay lập tức! !"

Lý Kế Tiên lập tức ngước lên, mặt gã đỏ bừng, hai tay siết lại thành quyền, cả người kích động hơi run lên.

Chu Kỳ nghiêm túc theo dõi gã, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào hai mắt gã.

Lý Kế Tiên chỉ cảm thấy mất thể diện, xấu hổ, không cam lòng! Đúng vậy, không cam lòng! Không cam lòng mãnh liệt từ đáy lòng gã dâng trào.

Rối rắm dai dẳng, không quyết định được lập tức bị người trước mắt xé nát, không cho pháp gã chần chừ nữa. Gã không phải không rõ ai đúng ai sai, nếu gã thật sự làm theo ý Hoắc gia, đó là trợ Trụ vi ngược. Nhưng gã vẫn như cũ chưa hạ quyết tâm, dù sao chấp hành nhiệm vụ là Đường Húc Hải đánh gãy hàng tiền đạo của gã! Còn có Phó Sử Ngọ đánh văng công kích huyết hệ của gã trở về.

Đối với hai người này gã có oán khí, bản tâm không muốn để họ được thuận lợi.

Nhưng khi Chu Kỳ nói muốn đuổi gã đi, tâm nguyện trong đáy lòng gã lập tức rõ ràng lên. Gã không muốn bị đuổi đi! Không phải sợ không hoàn thành nhiệm vụ của Hoắc gia, mà là sợ bỏ qua cơ hội chứng minh mình lần này!

Lúc gã phạm tội giết người, bị nhốt vào tù, nhân sinh cả đời gã đã vỡ nát. Nhưng hiện tại, cơ hội chứng minh bản thân ngàn năm một thuở đã đặt ngay trước mắt, thật sự bỏ qua, sao gã có thể cam tâm? !

Hai mắt Lý Kế Tiên đỏ bừng nói: "Không! Tôi không rời khỏi! Nhiệm vụ đóng màn trời lần này, tôi nhất định phải đi!" Cho dù là làm đồng đội với hai cái tên đáng ghét kia, gã cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội này!

Chu Kỳ nghiêm mặt, nói: "Cơ hội tôi đã cho anh ! Nếu anh xác định muốn đi, vậy sau này cố mà huấn luyện, đừng để tôi thấy anh không yên lòng! Lại lần nữa phát hiện thái độ của anh không nghiêm túc, tôi mặc kệ anh được chọn thế nào, cũng cho anh cút đi. Nghe rõ chưa? !"

Lý Kế Tiên ưỡn ngực lên, đáp: "Tôi sau này nhất định cố gắng nghiêm túc huấn luyện 200%!"

Chu Kỳ nghiêm túc bảo: "Nhìn biểu hiện sau này của anh rồi nói, đi ăn cơm đi."

Lý Kế Tiên thở phào nhẹ nhõm, đầu cũng không dám quay lại nhanh chóng rời đi.

Chờ gã đã không thấy bóng dáng, khóe miệng Chu Kỳ vểnh lên, hắn quay đầu nhìn Phó Sử Ngọ đi vào từ một cánh cửa khác: "Vậy là được rồi đúng không?"

Phó Sử Ngọ gật đầu nói: "Cám ơn cậu đã giúp, Tiểu Thất."

Chu Kỳ cười rất sâu xa: "Tính cách người này là dạng dễ xúc động, dễ bị xúi giục. May mà trước đó chưa bị người ta tẩy não, bằng không muốn xách động cũng không dễ. Dạng như anh ta, trước kia là mấy mối mà phần tử đa cấp bất hợp pháp thích dụ nhất."

Phó Sử Ngọ không hiểu gì chớp mắt: "A?"

Chu Kỳ nói: "Cậu cũng chó ngáp phải ruồi thiệt, giải quyết ước số không ổn định này trước. Mà sao cậu phát hiện anh ta có vấn đề ?"

Phó Sử Ngọ ngại ngùng hỏi: "Anh ta thật sự có vấn đề hả?"

Chu Kỳ kinh ngạc nhìn y: "Chẳng lẽ không phải cậu phát giác anh ta có vấn đề, mới đến tìm tớ giúp à ?"

Phó Sử Ngọ càng ngại ngùng: "Binh đoàn tụi tớ trước kia có xung đột với tiền tổ chức của anh ta, thậm chí Húc Hải còn thiếu chút nữa giết chết người này. Tớ cảm thấy nếu anh ta có oán hận, trên đường đi sẽ canh trả thù hoặc cố ý ngáng chân, gây phiền toái không tốt. Cho nên tớ liền nhờ cậu tới làm công tác tư tưởng cho anh ta, để buông xuống ân oán cá nhân…" Chu Kỳ cổ quái nhìn y, Phó Sử Ngọ thấp thỏm bất an hỏi: "Rốt cuộc anh ta có vấn đề gì?"

Chu Kỳ bất đắc dĩ lắc đầu, dùng niệm lực giơ cánh tay lên, tay làm ra tự thế cao thâm chống cằm, nói: "Cụ thể là gì tớ không biết, tóm lại là một nhân tố bất định. Nhưng tớ đã triệt để đánh tỉnh rồi, người này coi như giác ngộ không tồi, chắc sẽ không làm ra việc ác liệt gì trên đường làm nhiệm vụ đâu."

Phó Sử Ngọ yên tâm, cười nói: "Vậy thì tốt, cho dù anh ta vẫn có oán khí với tụi tớ, về sau muốn đánh muốn giết tùy tiện đến, tụi tớ tận lực bồi tiếp. Chỉ cần nhiệm vụ lần này có thể thuận lợi hoàn thành, để anh ta đánh một trận cũng được ."

Mày Chu Kỳ dựng cả lên: "Hắn dám! Dám đụng một đầu ngón tay của cậu coi, tớ không đánh chết hắn luôn à!"

Phó Sử Ngọ cười ha hả, tò mò hỏi: "Tiểu Thất, cậu thật sự có quyền hạn lớn vậy à, có thể không thông qua Niếp Tướng quân liền trực tiếp đá người ta đi?"

Chu Kỳ đương nhiên nói: "Làm gì có, hù chút cho vui thôi."

Phó Sử Ngọ hết nói nổi, nói dối còn giống thật hơn nói thật, thật sự tốt sao? !

Sau đó Lý Kế Tiên quả nhiên càng tập trung huấn luyện, triệt để mệt thành cún, nhưng dạng bất hòa không rõ ràng trước đó cũng biến mất, xem như chính thức dung nhập vào đội ngũ này.

Mấy ngày cuối trước khi đi, danh sách chung cuộc rốt cục đã được xác định, bên Long Cốt chiếm chín người, phân biệt là: Phó Sử Ngọ, Đường Húc Hải, Ôn Triệu Minh, Chân Tử, Thiệu Nhạc, Lưu Hoằng, Lưu Bội Kỳ, Bạch Khải Phong, Miêu Gia. Trừ Lý Kế Tiên, Tần Nhược, chín người khác là từ Tốn Tổ cấu thành.

Đội ngũ tự nhiên lấy từng binh đoàn để chia thành hai đội nhỏ, chẳng qua bởi vì Tần Nhược và Liễu Miện là bạn tốt, gia nhập đội bọn họ, Lý Kế Tiên chỉ có thể vào đội bên Phó Sử Ngọ. Điều này làm Phó Sử Ngọ thầm thấy may mắn hơn, may mà trước đó nhờ Chu Kỳ xuất mã đi "Khuyên" Lý Kế Tiên một phen, bằng không Phó Sử Ngọ khẳng định đội bọn họ trên đường càng không an ổn.

Trong hai mươi người, có hai người thường, một biến dị giả, còn lại đều là dị năng giả cao cấp, cao nhất chính là Đường Húc Hải cấp 6.

Bất quá tiến sĩ Tả đã làm một kiểm tra cho Phó Sử Ngọ, nghe nói chỉ cần có cơ hội, rất nhanh Phó Sử Ngọ sẽ đột phá cấp 6, khiến Nhiếp Trường Sơn cùng các khoa học gia khác trong lòng đều nắm chắc hơn một ít.

Ngày 1/9, không thiên V VI được vận đến thành phố hàng không, tàu con thoi to lớn lẳng lặng được đẩy vào buồng downtime, các đội viên nghe nói tàu đến, đều không có tâm tư huấn luyện nữa. Chủ nhiệm Hàn rơi vào đường cùng liền dứt khoát thả họ đi, tất cả đội viên phóng đến buồng chứa.

Tuy trước đó có xem qua mô hình, nhưng thật sự đứng trước vật thật vẫn làm người người hưng phấn kích động.

Không thiên V VI có kiểu mẫu giống mấy chiếc trước mặt nó, nhưng toàn bộ hệ thống động lực lại thay đổi, trung tâm nhiên liệu cũng khác, giúp không gian của hệ thống động lực giảm nhỏ, tương ứng có thể chứa càng nhiều thành viên. Bởi vì không phải đi tiến hành nghiên cứu, rất nhiều thiết bị không cần thiết cũng được để lại, dành ra càng nhiều không gian và tải trọng để đem theo vật phẩm.

Toàn tàu thoạt nhìn không có khác nhau quá lớn so với trong TV trước kia, thân tàu hơn ba mươi mét, cao mười tám mét, cánh hai mươi bảy mét. Đầu máy mượt mà như đầu cá heo, cánh lại hình tam giác. Phía sau còn có ba ống phun lớn như miệng pháo.

Các đội viên hưng phấn vây quanh tàu không thiên ngắm nghía, chủ nhiệm Hàn xuất hiện, bà nói: "Không thiên V VI đã cải tiến không cần dựa vào hỏa tiễn để làm động lực nâng." Bà quay đầu nói với Phó Sử Ngọ cùng Ngụy Ly: "Dị năng của hai vị đội phó tác dụng lên thân tàu, có thể khiến hai con tàu lớn này nhẹ nhàng bay lên trời, nhanh chóng đi lên nơi cao nhất. Đến lúc đó toàn lực mở động cơ, có thể thuận lợi thoát ly tầng khí quyển tiến vào vũ trụ."

Nghe cô nói, các đội viên chung quanh đều an tĩnh lại, nghiêm túc lắng nghe.

Chủ nhiệm Hàn cảm thán nói: "Tai nạn, chiến tranh, có thể nói là nhân tố kích thích khoa học kỹ thuật phát triển mạnh nhất, nếu là trước kia, căn bản là không có khả năng trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã hoàn thành cải tiến thiết kế." Cô xoay người, ánh mắt sáng quắc nhìn các đội viên, nói: "Chỉ có gặp phải tuyệt cảnh diệt tuyệt mới khiến loài người chịu đoàn kết lại, bộc phát sức sáng tạo kinh người. Tôi chỉ hy vọng đây không phải lần tỏa sáng cuối cùng, hành động của các anh có thể thuận lợi thành công."

Sau lần huấn luyện cuối cùng kết thúc, đội trưởng lần này là Đường Húc Hải, Liễu Miện, đội phó là Phó Sử Ngọ, Ngụy Ly đi vào phòng họp, cùng Nhiếp Trường Sơn thảo luận lộ tuyến đi tới.

Nhiếp Trường Sơn nói: "Các anh phải nhanh quyết định địa điểm hạ cánh đi, vậy để tiện tiến hành biên trình gợi ý thích hợp cho các anh. Thời gian xuất phát là 23h35 khuya Hoa Hạ, xuất phát lúc ấy có thể dễ chỉnh góc độ tiến vào đường hầm màn trời."

Liễu Miện cùng Đường Húc Hải nhìn thoáng qua, nói: "Chúng tôi đã thảo luận rồi, hạ cánh chọn tại vị trí của bọn Chu Kỳ trước đó, trong cánh rừng."

Mày Nhiếp Trường Sơn hơi nhướng lên, nói: "Nơi đó cách đường hầm xa nhất, đến lúc đó lúc các anh trở về sẽ không tiện."

Đường Húc Hải nói: "Chuyện này chúng tôi cũng nghĩ rồi, bởi vì mang theo thiết bị có thể chế bom từ phân tử Nguyên, chúng tôi chỉ cần thiết lập thời gian bổ sung năng lượng, trước khi nổ chạy về tàu con thoi, tiến vào đường hầm màn trời là được."

Nhiếp Trường Sơn nhíu mày, nói: "Phương án này có nhiều nhân tố không xác định quá không, dù sao thời gian bổ sung năng lượng không phải một ngày hai ngày là được."

Liễu Miện nói: "Đây là phương án hành động tốt nhất, bom là mang theo linh kiện rời rạc đi, đến nơi mới lắp ráp, như vậy gánh nặng đối với các đội viên mà nói nhỏ đi rất nhiều, xác suất thành công cũng cao."

Nhiếp Trường Sơn không đồng ý nổi, bọn họ sao có thể đảm bảo sau khi rời khỏi bom sẽ bình yên vô sự thuận lợi bổ sung năng lượng, lỡ giữa chừng có alien phá hư thì sao? Trí lực của Alien vua rất cao, nó đã bị vụ nổ kinh động một lần rồi.

Đường Húc Hải như biết ông đang lo điều gì, nói: "Chúng tôi sẽ tìm một nơi hoàn toàn an toàn để lắp bom."

Nhiếp Trường Sơn thở hắt ra, nói: "Kế hoạch đã định trước, đến lúc đó rất có khả năng sẽ xuất hiện chỗ không khớp với kế hoạch, các anh phải tùy cơ ứng biến." Đây là nguyên nhân ông hoàn toàn buông tay để tự họ suy nghĩ, cũng chỉ có kế hoạch do họ lập ra, đến lúc thật sự xuất hiện tình huống mới cũng dễ điều chỉnh kịp thời hơn.

Liễu Miện nói: "Ông yên tâm đi, chúng tôi sẽ thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ trở về!"

Nhiếp Trường Sơn cười một tiếng, hỏi: "Là Tần Nhược nói sao? Mượn cát ngôn của cậu ấy."

Tần Nhược đả sửa cái tật mỏ quạ dĩ vãng, giống như đang tích góp năng lượng, không còn xem cát hung cho ai nữa cả.

Liễu Miện tự tin nói: "Tuy không phải cậu ta nói, tôi nói cũng không thua gì."

Nhiếp Trường Sơn nhìn bản mặt tự tin của hắn, trong lòng thoáng an ổn một ít, có tự tin này là tốt.

Ngày 8/9, không có huấn luyện, không có chương trình học, cái gì cũng không có, triệt để thả ra. Cho các đội viên làm việc họ muốn làm, cũng không hạn chế ra ngoài, nhưng vẫn có thời gian giới nghiêm.

Vốn Phó Sử Ngọ muốn cùng Đường Húc Hải ra ngoài đi dạo, thưởng thức cảnh đẹp sa mạc một chút. Đáng tiếc, Đường Húc Hải tên cầm thú này, nói thời gian sau này khẳng định không có cơ hội thân thiết, ôm Phó Sử Ngọ lăn trên giường cả ngày, làm Phó Sử Ngọ chân nhũn tay mỏi đứng cũng không nổi nữa.

Cảm giác xấu hổ do ban ngày tuyên dâm, làm Phó Sử Ngọ càng mẫn cảm hơn, mê hoặc Đường Húc Hải càng thần hồn điên đảo, động tác cũng càng gia súc.

Hưởng thụ một bữa linh đình, Đường Húc Hải thoả mãn xa xỉ cầm thuốc năng lượng phân tử Nguyên- tân xuất phẩm của sở nghiên cứu -ngâm nước nóng lại mát xa cho Phó Sử Ngọ, để đảm bảo y khôi phục đến trạng thái tốt nhất.

Cánh môi bị chà đạp sưng đỏ của Phó Sử Ngọ, sau khi bôi vào, rất nhanh liền hết sưng.

"Có thứ này cũng không tồi nha." Đường Húc Hải cầm chai thuốc, cười sâu sa, Phó Sử Ngọ không thể nhịn nổi nữa, hung hăng tát ướt cả người hắn. Đường Húc Hải ái muội nhìn y hỏi: "Cậu mời tôi cùng tắm chung đó hả?"

Phó Sử Ngọ không cản nổi lại đỏ mặt, người này càng ngày càng vô liêm sỉ, ăn nói cũng càng không kiêng nể gì. Phó Sử Ngọ vụng về quát: "Đủ rồi nha! Nếu mà vì chuyện này chậm trễ thời gian xuất phát thiệt, tôi cả đời không thèm nói với anh luôn đó!"

Đường Húc Hải vừa thấy người thành thật đã tức giận, lập tức ngoan ngoãn nói sang chuyện khác không khiêu khích nữa: "Thứ này cậu dùng để khôi phục ngoại thương thì tốt, chẳng qua công hiệu là kích thích năng lượng sinh vật của cậu để chữa trị, dù sao không thể như dị năng giả tụi tôi có thể trực tiếp bổ sung năng lượng nguyên tế bào."

Phó Sử Ngọ nói: "Có thể có tác dụng khôi phục ngoại thương là ổn. Cũng không thể đòi hỏi quá nhiều, tôi sẽ tận lực không để mình bị vết thương trí mệnh khó có thể khôi phục, anh cũng phải chú ý."

Đường Húc Hải nhìn đôi mắt lo lắng của y, nói: "Tôi biết, tôi sẽ không ngu vậy nữa, cũng không phải như bên chúng ta, còn có thể ở trong nhà, hưởng thụ cảm giác cho cậu hầu hạ tôi."

Phó Sử Ngọ buồn bực lại tát nước vào hắn, quát: "Còn dám bị thương, anh coi tôi có thèm để ý đến anh nữa không nhá!"

Nhưng cả hai người đều biết y chỉ giỏi được cái miệng mà thôi.

Đường Húc Hải lau cho Phó Sử Ngọ rồi nhanh chóng nhét vào ổ chăn, thời gian còn lại hai người cũng không đi ra ngoài, cứ tựa đầu vào nhau, sưởi ấm cho nhau nói chuyện thật lâu.

Ngày hôm sau làm kiểm tra thân thể một đợt, xác định cơ thể họ đều ở trạng thái tốt nhất. Dựa theo trình tự lên vũ trụ đã định dĩ vãng, giờ là lúc người lãnh đạo đến gặp và tiếp nhận truyền thông chụp ảnh.

Đáng tiếc lúc này trừ thành viên trong thành phố hàng không ra, không có bất kì kẻ nào biết bọn họ sắp bước vào hành trình quyết định vận mệnh của Trái đất.

Xuyên qua đường hầm của hàng thiên viên, Lý Kế Tiên khó có thể ức chế kích động trong lòng, nhìn không thiên V cất cánh trên đường băng, gã thầm tự nhũ: Mình không có làm sai!

Dưới sự trợ giúp của nhân viên công tác, họ mặc quần áo du hành vũ trụ vào, gắn cứng trang bị phòng hộ, kiểm tra mọi chi tiết lần cuối, liền đóng cửa khoang thuyền.

Mọi người gần như không nói tiếng nào, mặc dù đã quá nhiều lần luyện tập trong khoang giả, nhưng lúc lên tàu thật, cảm giác đích thân trải qua kỳ cảnh này khiến người ta không tự chủ được mà căng thẳng.

Trong trung tâm chỉ huy truyền đến tiếng đếm ngược, thời gian từng giây từng phút tiếp cận, thẳng đến truyền đến một tiếng: "Phóng!"

Đường Húc Hải không chút do dự đè cái nút, ba ngọn lửa từ đuôi tàu con thoi xì ra!

128. Chương 128

Hai tàu con thoi phát ra tiếng gầm lớn khủng khiếp, lửa phần đuôi phun ra có thể chớp mắt đốt trọi con người. Đường Húc Hải đóng trang bị phanh lại, không thiên V bắt đầu chậm rãi trượt. Tốc độ từ từ tăng lên, rất nhanh đầu máy mượt mà liền nâng lên, thuận thế bay lên trời.

Phó Sử Ngọ nhìn chằm chằm gợi ý trên bộ chỉ thị, khi tàu cách mặt đất một khoảng bỗng bao lấy toàn bộ khung máy nâng lên nhẹ nhàng, không thiên V như một mũi tên được bắn ra, "Vèo" một tiếng biến mất trước mắt mọi người.

Không có trọng lượng ràng buộc, không thiên V nhanh chóng bay lên 2000 m, 4000 m, 6000 m…

Bởi vì có từ trường của Phó Sử Ngọ bao bọc, áp khí biến đổi lớn cũng không ảnh hưởng đến các đội viên trong buồng lái, nhưng dù là vậy, mọi người cũng siết chặt lấy trang bị phòng hộ, không dám thả lỏng. Hiện tại không thiên V đã lấy một góc ngưỡng lớn để bay vèo lên, trong quá trình kéo, ai cũng bị lực nén đè mạnh xuống ghế, trái tim điên cuồng đập loạn .

Trong kênh thông tín phát ra tiếng nhân viên trung tâm đang khẩn trương nhắc nhở độ cao, ngắn ngủn mấy chục giây bọn họ đã vọt lên một vạn mét rồi.

Tiếng nhân viên truyền báo trong kênh thông tín vặn vẹo cả lên, hắn run rẩy nói: "Quá nhanh , tốc độ quá nhanh ! Đã đạt tới mỗi giây 7. 9 km, đạt tới tốc độ vũ trụ cấp một… Đã vượt qua tốc độ vũ trụ cấp một! Còn đang tăng nhanh!"

Ngay lúc này Nhiếp Trường Sơn đột nhiên chen vào một câu: "Tốc độ quá nhanh . Đường Húc Hải, tốc độ có thể hạ chút không? Tàu của các anh đừng cách không thiên VI quá xa, bằng không thời gian tiến vào tinh vực cả hằng thiên tinh sẽ sai lệch rất nhiều, sinh biến cố lớn."

Đường Húc Hải thở phì phò nói: "Tốc độ đã phát, làm sao có thể khống chế nổi! Các ông lúc trước chưa nghĩ đến vấn đề này sao?"

Nhiếp Trường Sơn bên kia khựng một lúc lâu mới lên tiếng: "Xin lỗi, chúng tôi không ngờ năng lực của Phó Sử Ngọ ứng dụng vào còn tăng mạnh tốc độ hơn cả phù chú của Ngụy Ly. Chờ một chút, hiện các khoa học gia đang khẩn trương tiến hành đo lường tính toán… Rồi, chờ một lát sau khi thoát ly tầng khí quyển, các

anh vòng qua quỹ đạo vệ tinh cận địa một vòng, chờ không thiên VI tiến vào quỹ đạo rồi cùng tiến vào màn trời."

Đường Húc Hải căm tức, nhưng lúc này các đội viên vì bất ngờ phát sinh có vẻ đang khẩn trương, hắn không thể phát tiết bất mãn, chỉ có thể cố mà nhịn xuống.

Rất nhanh, không thiên V bỗng nhẹ nhàng đi, chính thức thoát ly tầng khí quyển tiến vào vũ trụ.

Đường Húc Hải cũng không thèm tức nữa, tầm nhìn trước mắt một mảnh trống trải, hình cung khổng lồ của Trái đất hiện ra trước mắt, từ góc độ này nhìn lại, rất xa có thể nhìn thấy mặt trời đang chiếu rọi bán cầu bên kia.

"Nhìn kìa! Đại triều Alien!" Phó Sử Ngọ khẽ kêu lên.

Mọi người quay đầu hướng về bên khác nhìn, một mặt phẳng đỏ nhạt đột ngột xuất hiện phía trên Trái đất, alien không ngừng từ mặt phẳng này rơi xuống, lũ alien còn nhiều hơn lượng alien vây công bọn họ của bất kì lần nào.

"Nhiều vậy!" Miêu Gia sợ hãi kêu lên một tiếng.

Ngay lúc này trong kênh thông tín bỗng truyền đến nhắc nhở khẩn trương của nhân viên: "Đã tới độ cao quỹ đạo vệ tinh cận địa."

Đường Húc Hải điều khiển không thiên V, thong thả thay đổi góc độ, hỏa lực cũng chậm rãi chậm lại.

"Sử Ngọ, từ trường của cậu đã triệt chưa?" Hắn hỏi.

Phó Sử Ngọ nói: "Thoát ly sức hút Trái đất tôi đã triệt." Y bất an nói: "Lúc ấy triệt, đã chậm."

Đường Húc Hải bình tĩnh nói: "Được, căn bản không là vấn đề của cậu. Trước đó không có cơ hội tiến hành trắc nghiệm thực tế, may mà sơ suất này không quá nghiêm trọng."

Các khoa học gia đầu kia căn bản cũng không dám nói gì, bọn họ cũng bị dọa trợn tròn mắt, nghĩ mà sợ không thôi. Lúc trước chế định ra phương án bay này, một mặt là vì hai tàu có thể đồng thời cất cánh, mặt khác cũng là để tiết kiệm thời gian chế tạo hỏa tiễn nâng. Còn có một mục đích là vì họ chuẩn bị cho chuyến về, phải biết bên kia không có đường băng, chỉ có thể làm hai tàu này giảm trọng, sau đó dùng giá kim loại nâng lên cất cánh mà thôi.

Bọn họ đã chế tạo một mô hình trong thành phố hàng không, thực nghiệm năng lực của Phó Sử Ngọ cùng Ngụy Ly có thể giảm trọng nhiều ít, lại không ngờ thực tế bên không thiên V của Phó Sử Ngọ không chỉ giảm trọng, theo từ trường khuếch tán, cũng đẩy lực hấp dẫn của Trái đất càng mạnh theo độ cao, bay càng cao tốc độ lại càng nhanh, nhanh đến mức đạt tới tốc độ vũ trụ cấp một.

Không thiên V bay vòng quanh Trái đất một vòng, khiến hành động vốn không công khai lần này triệt để lộ ra trước mặt các quốc gia.

Ngay lập tức các nước xôn xao lên, sôi nổi nghe ngóng coi nước nào giờ này lại phóng tàu lên vũ trụ. Lúc đi ngang qua trạm không gian bán cầu ban ngày đối diện, khoa học gia nước A phi thường kích động chào hỏi bọn Đường Húc Hải.

Chào xong chờ bọn Đường Húc Hải bay qua, liền hưng phấn trực tiếp dùng vô tuyến công khai tuyên bố việc Hoa Hạ phái tàu con thoi bay lên màn trời. Điều này triệt để dẫn phát sự chú ý của mọi người đối với hành động bay lên của Hoa Hạ lần này.

Trước đó Hoa Hạ và Nước A đều hành động vào ban đêm, ban đêm bởi vì màn trời di động đến bổn quốc, để bảo trụ vệ tinh đã không còn nhiều, những vệ tinh đó đều được cho chuyển qua bên kia. Trừ phi đúng lúc dùng kính thiên văn, không thì không cách nào nhìn thấy tàu vũ trụ. Cho nên hành động bay lên vũ trụ nhiều lần trước đó, đều không bị đại chúng biết được.

Hoa Hạ lúc này đang ban đêm nên không gây ra ảnh hưởng gì lớn, nhưng những quốc gia phát triển bên kia bán cầu lập tức oanh động, mọi người sôi nổi tự phát mà cầu phúc cho nhóm anh hùng không rõ tên lần này, mong họ có thể mọi chuyện thuận lợi.

Chờ bên Hoa Hạ hừng đông, thông qua vệ tinh internet, các quốc gia tỏ vẻ chúc phúc và khâm phục chính phủ Hoa Hạ. Tin tức vẫn luôn bị niêm phong nghiêm mật không có cách này che dấu nữa, người Hoa Hạ đều biết tiền căn hậu quả hết.

Phe Ngô nhân cơ hội thu nạp dân tâm, phe trung lập sôi nổi ngã về hướng phe Ngô, ngay lập tức thế lực duy trì đóng màn trời chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, chủ trương của phe Hoắc triệt để mất đi thị trường, không thể không nhượng bộ.

Một loạt biến cố phát sinh do bọn Đường Húc Hải đi dạo một vòng, tạm thời bọn họ còn chưa biết, để bảo trì tốc độ, bọn họ chỉ có thể lựa chọn bay quanh Trái đất một vòng. Chờ nửa giờ sau, không thiên V bay trở về nguyên điểm, lúc này không thiên VI đã đến.

"Không thiên VI gia tốc!"

"Không thiên VI bắt đầu gia tốc."

Một loạt thao tác trôi qua, hai tàu con thoi một trước một sau bay về phía mặt phẳng màu đỏ nhạt.

Tha một vòng, khiến các đội viên vốn kích động đều triệt để bình tĩnh lại, bọn họ trừng mắt quan sát đường hầm vẫn liên tục mang alien đến Trái đất này.

"Đúng là một mặt phẳng." Miêu Gia duỗi cổ nhìn nhìn, sau đó quay đầu nhìn Thiệu Nhạc ngồi bên cạnh , hỏi: "Anh nghĩ đây rốt cuộc là cái gì ha?"

Thiệu Nhạc không hiểu nhìn cậu: "Đây không phải là một đường hầm sao?"

Miêu Gia lắc đầu nói: "Em không có ý này, anh nói coi đường hầm này có phải lỗ sâu trong truyền thuyết không? Có thể đem hai tinh cầu không chung một vũ trụ kết nối lại với nhau."

Thiệu Nhạc nói: "Chắc không phải đâu. Lỗ sâu nếu gần Trái đất vậy, Trái đất đã sớm tiêu tùng." Dừng một chút Thiệu Nhạc còn nói thêm: "Tuy đây không phải lỗ sâu thật, nhưng công dụng của nó cũng tương tự, có thể kết nối hai không gian khác nhau. Chẳng qua càng ổn định hơn lỗ sâu, gọi là đường hầm không gian cũng không đủ."

Miêu Gia ngạc nhiên nhìn hắn, nói: "Anh Thiệu không ngờ anh biết nhiều vậy nha."

Thiệu Nhạc mỉm cười, đáp: "Trước kia anh là thiếu niên mê khoa học viễn tưởng đó chứ."

Miêu Gia nói: "Cái quỷ này đỉnh vậy, nếu thuộc về con người thì tốt rồi. Đến lúc đó tạo nhiều vài đường hầm không gian, còn không phải muốn đi đâu thì đi đó à."

Ôn Triệu Minh quay đầu lại cười lạnh: "Phe Hoắc cũng nghĩ vậy mới không muốn đóng đường hầm lại, em cũng thấy không nên đóng tốt hơn đúng không?"

Miêu Gia lắc đầu lia lịa, nói: "Không không không! Thứ này tuy tốt, nhưng không có mạng cũng không hưởng nổi."

Đường Húc Hải nói: "Đã ổn hết! Lập tức sắp đi vào đường hầm! Đóng cửa cửa hồi đầu!"

"Cửa hồi đầu đã đóng! !"

Cửa hồi đầu kim loại che cửa sổ lại. Tàu con thoi vẫn luôn mở đèn, cho nên cửa hồi đầu đóng cũng không có vẻ tối tăm, nhưng hoàn cảnh kín bưng làm họ cảm thấy bất an.

"Đừng lo, tôi sẽ thông qua cảm quan để canh chừng." Lúc này Phó Sử Ngọ đột nhiên mở miệng nói.

"Sử Ngọ!" Đường Húc Hải không đồng ý nghiêng đầu qua nói: "Quá mạo hiểm , năng lượng trong đường hầm quá dữ tợn, sẽ làm cậu bị thương."

Phó Sử Ngọ lẳng lặng nói: "Không sao, tôi dùng là từ trường quan trắc, nhiều lắm chỉ tiêu hao hơn chút, còn chưa tới mức làm tôi bị thương." Đường Húc Hải vẫn không yên lòng, Phó Sử Ngọ cam đoan: "Nếu tôi cảm thấy không ổn, liền lập tức ngừng."

Đường Húc Hải đành phải gật đầu: "Được rồi."

Tàu con thoi vốn vững vàng bỗng chấn động mạnh, sau đó bắt đầu không ngừng lắc lư, cứ như đang trải qua một đợt trùng kích xóc nảy.

Phó Sử Ngọ triển khai cảm quan, tầm nhìn mãnh liệt thoát khỏi tàu thận trọng mà nhìn quanh bốn phía.

Quả thật như Đường Húc Hải lo lắng, năng lượng trong đường hầm hung tợn mà cuộn tròn, cho dù là cảm quan của Phó Sử Ngọ cũng bị trúng kích run lên, có khả năng tùy thời vỡ nát. Phó Sử Ngọ thầm giật mình, lại bất động thanh sắc tăng mạnh năng lực phát ra, cảm quan chồng chất thật dày lại, chậm rãi khuếch trương từng chút một.

Cảm quan lan tỏa dọc theo khung tàu, có thể nhìn thấy tình cảnh năng lượng không ngừng đốt cháy xác ngoài kim loại, cảm quan của Phó Sử Ngọ run lên một cái, phóng nhanh vào trong đường hầm.

Toàn bộ đường hầm là một thế giới rực rỡ đến kỳ lạ, rất nhiều năng lượng nguyên tố Phó Sử Ngọ chưa từng gặp qua va chạm kịch liệt với nhau, tuy không ngừng phát sinh phản ứng nhiệt hạch, lại cố tình vô pháp ảnh hưởng đường hầm ổn định này. Năng lượng khổng lồ tràn ngập không gian bên trong đường hầm, khiến tàu con thoi như thuyền lá chơi vơi giữa bão táp, không ngừng phiêu đãng.

Phó Sử Ngọ nhìn nhìn, bất tri bất giác năng lượng đã cạn, nhưng lúc này y như có chút sở ngộ, không muốn bỏ qua cơ hội này, vì thế bóc lột tiềm lực của mình, càng làm cảm quan co rút dầy thêm.

Sâu trong thân thể y bỗng thình thịch một cái… như có gì đó được mở ra, một năng lượng cuồn cuộn bừng lên, duy trì lần thám hiểm này của y.

Qua thật lâu, Phó Sử Ngọ thu hồi cảm quan, Đường Húc Hải vẫn luôn không ngừng quay đầu lại nhìn y, thấy thế hỏi ngay: "Cậu thế nào? Có chỗ nào khó chịu không?"

Khí sắc Phó Sử Ngọ thoạt nhìn không vã mồ hôi lạnh sắc mặt tái nhợt như lúc cạn kiệt năng lực trước kia, ngược lại lộ ra thần thái sáng láng. Mắt y sáng lóa, nói: "Không có, tôi không sao. Tôi lại phát hiện cách dùng cảm quan mới, hơn nữa tôi có lẽ đã lên cấp 6 rồi."

"Cái gì? ! Đội trưởng anh cấp 6 hả?"

"Đội trưởng anh trâu vừa vừa thôi! Vậy mà cũng đột phá được!"

10 người trong khoang thuyền hưng phấn líu ríu lên, thậm chí cả thành viên Tốn Tổ lâm thời đổi chỗ cũng kinh ngạc khâm phục. Bởi vì ba người lái tàu đều là của Long Cốt, thời điểm bay yêu cầu có một người phải qua bên VI, trao đổi vị trí là Lưu Hoằng làm chủ điều khiển.

Đường Húc Hải cũng vừa kiêu ngạo vừa mừng rỡ, hận không thể ôm Phó Sử Ngọ hôn mạnh một phát. Đáng tiếc hiện tại hắn không thể rời khỏi ghế điều khiển, chỉ có thể ra vẻ nghiêm túc nói: "Rồi, đều lãnh tĩnh một chút! Lập tức sẽ đến lối ra đấy!"

Bất kể trước đó tốc độ tiến vào là bao nhiêu, nhưng trong đường hầm đều có vận tốc giống nhau, cho nên căn cứ thời gian bọn họ có thể dễ dàng phán đoán thời điểm nào ra khỏi lối ra.

Trong khoảng khắc lao khỏi lối ra, không cần Đường Húc Hải phân phó, Bạch Khải Phong lập tức mở cửa hồi đầu.

"Bảo trì góc độ, đóng động cơ, chúng ta chờ một lúc." Đường Húc Hải nói.

Không thiên V đợi chỉ chốc lát, liền nhìn thấy không thiên VI cũng lao tới. Đường Húc Hải thở phào, liên hệ với Lưu Hoằng Thi Vệ bên không thiên VI, xác định nếu hai bên không có dị thường gì, liền song song điều chỉnh góc độ, dựa theo tọa độ đã định trước bay về hướng hằng thiên tinh.

Trên quỹ đạo Hằng thiên tinh có một vành đai hoàn toàn từ thiên thạch cấu thành, theo quan sát, hành tinh này cũng không có vệ tinh. Bất quá vì được vành đai chói lóa này chiếu rọi, ban đêm Hằng Quang Tinh cũng không tịch mịch.

Hai chiếc không thiên thuận lợi tiến vào tầng khí quyển, xuyên qua tầng khí quyển trực tiếp đi tới một mảnh không trung rừng rậm nguyên thủy khổng lồ.

Tàu con thoi dưới sự trợ giúp của Phó Sử Ngọ cùng Ngụy Ly, lông tóc vô thương đáp xuống cánh rừng.

Mở khoang thuyền ra, để phòng ngừa, bọn họ vẫn mặc đồ vũ trụ trên người.

Tuy đã xem trong video Chu Kỳ mang về, nhưng khi thật sự dùng hai mắt mình ngắm nhìn bề mặt Hằng Quang Tinh, cảnh sắc nhìn thấy là sắc màu càng phong phú tuyệt đẹp hơn so với video.

Miêu Gia thì thào: "Không thể tin nổi, không ngờ em thật sự dẫm lên mặt đất ngoại tinh. Anh Thiệu, anh nhéo em một cái, em thực sự có cảm giác đang nằm mơ."

Thiệu Nhạc bất đắc dĩ lườm cậu một cái: "Anh đang mang bao tay làm sao nhéo chú đây, cho chú một đề nghị, cây kia thoạt nhìn rất cứng, dùng đầu tông vô một cái thử coi."

Phó Sử Ngọ thận trọng đạp đạp mặt đất, đất này rất xốp, giẫm ra một hố sâu. Ôn Triệu Minh ngồi xổm xuống, dùng bàn tay đeo găng nắm một nhúm đất lên: "Đất này rất phì nhiêu."

Đường Húc Hải đi tới nói: "Thì đúng rồi, lá rụng quanh năm rồi phân hủy hình thành tầng đất, khẳng định rất phì nhiêu. Đáng tiếc alien không ăn tạp, bằng không…"

Liễu Miện mang theo đội viên Tốn Tổ rất nhanh chạy tới nói: "Bên kia chạy đến một đám alien! !"

Long Cốt lập tức cảnh giác ngừng nói chuyện và nhúc nhích, Đường Húc Hải quyết định thật nhanh, nói: "Chuẩn bị chiến đấu!"

Đây là một đàn alien đã chia tổ bởi vì bọn họ hạ cánh thanh thế phô trương quá mà bị hấp dẫn tới, hơn một trăm con alien cấp 3, 10 con cấp 5, bảo vệ quanh một alien cấp 4.

Liễu Miện, Đường Húc Hải, Phó Sử Ngọ bay lên trời, trực tiếp bay lên đối phó alien cấp 5 phi trên không trung, người khác thì đối phó lũ còn lại.

Miêu Gia lúc này cũng rút súng ống ra bắt đầu bắn, cứ việc thương pháp của cậu chả chính xác, nhưng cũng bắn chết được vài con alien cấp 3. Lũ alien đại khái là vì quanh năm không có thiên địch, cư nhiên còn không linh hoạt bằng alien cấp 3 xâm lấn Trái đất biết cách tránh mấy viên đạn nguy hiểm này.

Miêu Gia mỹ mãn nhìn mình bắn chết mấy con, thả súng về. Lần này bọn họ mang theo súng ống, đều là súng có ổ đạn đã trải qua cải tiến năng lượng phân tử Nguyên. Chẳng qua so với thanh súng xa xỉ toàn bộ dùng sứ thép làm thân của Phó Sử Ngọ, bọn họ dùng chỉ có nòng súng là sứ thép, còn chỉ mỏng một lớp. Nhưng sửa đơn giản vậy liền không có vấn đề biến dạng, có đủ khả năng để sử dụng đạn năng lượng. Cho dù là vậy cũng giúp họ tránh thoát vấn đề không đủ đạn dược.

Chi đội này của họ, so với bọn Chu Kỳ lúc ấy không chỉ người càng đông, hỏa lực càng mạnh, năng lực cũng càng tinh nhuệ hơn. Đối phó tiểu quần thể chỉ hơn trăm con alien, chưa đến 10 phút đã kết thúc cuộc chiến.

Lưu Bội Kỳ cảm thán: "Nhìn hôm nay đối phó nhiều alien cấp 3 lại nhẹ nhàng vậy, nghĩ đến trước kia bị alien cấp 3 mang theo mấy vạn alien vây thành, thực sự có cảm giác như qua mấy đời."

Liễu Miện cởi đồ vũ trụ, nói: "Đừng lơ là, lũ alien là vì chưa thấy qua người, rất ngốc mới vậy. Chờ gặp tổ lớn, chỉ số lượng thôi cũng có thể đè chết chúng ta."

Thấy hắn đi đầu cởi bỏ đồ vũ trụ, những người khác cũng bắt đầu cởi. Đường Húc Hải nhìn nhìn, nói với Phó Sử Ngọ: "Cởi đi, bộ đồ này cản trở chiến đấu quá."

Phó Sử Ngọ ừ một tiếng liền cởi bộ đồ ra, nhưng cũng không ném loạn, bọn họ cẩn thận cất kỹ, bỏ vào trong tàu con thoi.

Bởi vì kế hoạch định ra là dọc theo lộ tuyến bọn Chu Kỳ mà đi, cho nên lúc phân rõ phương hướng xong, mỗi người vát ba lô lên lưng liền đi về hướng tiền đồn.

129. Chương 129

So với alien trên Trái đất bởi vì con mồi khắp nơi mà kinh nghiệm chiến đấu hết sức phong phú, alien của Hằng Quang Tinh thật sự ngốc đến thần kỳ. Đi đường cứ luôn nghênh ngang, hành động cũng không bí mật. Cũng đúng thôi, sinh vật cỡ lớn của tinh cầu này đều bị chúng chén sạch, căn bản đang nằm ở vị trí vô địch trong chuỗi thức ăn, còn có gì đáng để sợ chứ?

Một đường đánh một đường đi, lộ trình mười mấy phút trong video của bọn Chu Kỳ, bọn họ đi ba ngày liền mới ra khỏi được rừng rậm Nguyên Thủy này.

Phó Sử Ngọ không biết bọn họ có đang đi đúng con đường của bọn Chu Kỳ hay không, chỉ qua mấy tháng, thực vật sinh trưởng đã triệt để che lấp hết mọi dấu vết.

Tiền đồn được bọn Chu Kỳ xây rất tốt, toàn bộ dựa vào sơn thế, đào không ngọn núi, phòng hộ bên ngoài cũng rất rắn chắc, nếu alien muốn tấn công vào, có thể chống chọi một thời gian cũng không thành vấn đề.

Hai mươi người đứng trước tiền đồn, trên mặt đất còn có dấu vết các tiền bối đặt nồi nấu cơm, trầm mặc nhìn trong chốc lát, Liễu Miện chỉ huy mọi người quét dọn vệ sinh, xây dựng cơ sở tạm thời.

Đi trong rừng mấy ngày nay, buổi tối cũng ngủ không ngon giấc, dù sao lần này bọn họ không mang túi ngủ, chỉ có một chiếc áo choàng dùng để chống lạnh.

Đường Húc Hải sờ sờ khuôn mặt hơi mỏi mệt của Phó Sử Ngọ, đau lòng nói: "Không quen hả? Tối nay là có thể ngủ một giấc ngon rồi ."

Phó Sử Ngọ cười cười nói: "Niếp Tướng quân thật không hù chúng ta, huấn luyện chịu đựng xem ra rất cần thiết."

Huấn luyện sức chịu đựng của Hàng thiên viên phải tiến hành cũng bao gồm sinh tồn dã ngoại, cho bọn họ vát ba lô, đi bộ xuyên qua các dạng địa hình. Tỷ như sa mạc, rừng rậm, núi non vân vân…

Đường Húc Hải mỉm cười, nói: "Giờ chưa là gì đâu, huấn luyện sinh tồn dã ngoại của hàng thiên viên chả bỏ bèn gì so với tụi này lúc trước. Hồi đó lúc huấn luyện còn phải phụ trọng, đôi khi còn cho quân đặc chủng không cùng hệ thống đấu đối kháng, còn phải đề phòng đối thủ đào hầm nữa đó chứ."

Phó Sử Ngọ nghe thực hâm mộ, nếu y không rời khỏi sở nghiên cứu, có phải cũng sẽ cùng bọn Chu Kỳ tham gia loại huấn luyện này không? Nhưng như vậy y sẽ không gặp được Đường Húc Hải, Phó Sử Ngọ ngắm nhìn khuôn mặt nhem nhuốc của Đường Húc Hải, nhìn thế nào cũng thấy bảnh đến chịu không thấu.

Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, cổ nhân không gạt ta mà. Phó Sử Ngọ cảm thán.

Liễu Miện đi tới nói: "Phía bắc hơn hai trăm mét có một con suối nhỏ, các anh muốn đi tắm không?"

Miêu Gia nhảy dựng lên đầu tiên: "Em muốn đi!"

Đi đường mồ hôi ướt đẫm không nói, còn phải thường xuyên đánh với alien, trên người sớm đã bẩn không ra dạng gì .

Liễu Miện liếc mắt cậu, nói: "Có phần của chú, gấp cái gì?"

Tần Nhược như có điều suy nghĩ nhìn nhìn Miêu Gia, đột nhiên đứng lên nói: "Tôi muốn cùng Miêu Gia tắm trước, nhóm đầu tiên tôi xí trước rồi đó."

Liễu Miện không hiểu ra sao nhìn y một cái, Tần Nhược thực kiên trì. Bất quá là thứ tự tắm rửa thôi mà, Liễu Miện cũng không thèm giành. Tần Nhược kéo vài người trong đó có Miêu Gia đi tắm nửa giờ, triệt để chà sạch thân thể rồi khoan khoái trở lại, mà thời gian này cơm đã vào nồi.

Liễu Miện cùng Ngụy Ly, Đường Húc Hải thêm Phó Sử Ngọ, dư lại vài người một nhóm cùng đến con suối hơn hai trăm mét bắt đầu tắm rửa.

Nước rất lạnh, nhưng đều là đàn ông con trai, trực tiếp trần truồng nhảy tủm xuống, thống thống khoái khoái bắt đầu tắm rửa.

Cạnh con suối có mấy cây đại thụ, địa hình cũng tương đối bí mật, hai đôi tình nhân lặng lẽ tách ra khoảng cách với những người khác, tắm rửa kiêm giải quyết chút vấn đề cá nhân.

Tay Đường Húc Hải ái muội sờ tới sờ lui trên tấm lưng bóng loáng của Phó Sử Ngọ, Phó Sử Ngọ bị hắn sờ đến giọng cũng run: "Anh không thể chà lưng cho đứng đắn à? Đừng có sờ bậy bạ."

Đường Húc Hải vô tội nói: "Tôi nào có sờ bậy, rõ ràng đang nghiêm túc chà lưng cho cậu đây mà. Là cậu nghĩ bậy nghĩ bạ không hà."

Phó Sử Ngọ tức đến đập vào mặt nước cái phịch, có để người ta yên thân tắm rửa không thì bảo. Phó Sử Ngọ quay phắt lại, tay liền bóp lấy.. cái ấy ấy của Đường Húc Hải.

"!" Đường Húc Hải lập tức cứng người. Hắn đang tìm đường chết, thình lình bị Phó Sử Ngọ bắt chẹp yếu hại, lúc này chỉ có thể lấy lòng mà chớp mắt với Phó Sử Ngọ.

Mặt Phó Sử Ngọ vô cảm, sau đó nheo mắt lại, bắt đầu trừng trị cái tên không thành thật này.

Mấy tháng trôi qua, Phó Sử Ngọ vẫn luôn ngoan ngoãn nghe theo, khiến Đường Húc Hải quên béng đi y là người đàn ông lúc làm lần đầu đã có mưu toan đè hắn. Từ trước tới giờ Phó Sử Ngọ luôn không phải người bảo thủ không chịu thay đổi, y sẽ luôn tung ra một ít hành động làm người ta không thể tin nổi.

Đường Húc Hải thở hồng hộc mà cọ Phó Sử Ngọ, Phó Sử Ngọ không xi nhê gì, lãnh tĩnh gần như là lãnh khốc. Đường Húc Hải không cam lòng, cúi đầu đi hôn bờ môi y, tay cũng không thành thật sờ sạng.

Đôi mắt trong trẻo của Phó Sử Ngọ chẳng bao lâu cũng tỏa chút sương mù.

Một lát sau, hai người thò tay vào trong nước rửa đi vết bẩn.

Phó Sử Ngọ chậm rãi vững vàng hô hấp, lạnh lùng nói: "Anh có thành thật tắm rửa hay không?"

Đường Húc Hải gật đầu nhỏ nhẹ như cô vợ bé bỏng, cũng không dám quậy nữa, Phó Sử Ngọ dám xử hắn thiệt đó chứ.

Mày Phó Sử Ngọ vừa nhíu, mãnh liệt tăng tốc vẩy nước, xông lên bờ tay chân nhanh nhẹn mặc quần vào.

"Đi lên mau, có đàn alien đến đây! !"

Sắc mặt Đường Húc Hải bật người biến thối, nhưng cũng không dám trì hoãn, trực tiếp từ trong nước chạy ra, không kịp lau người liền tròng quần vào.

Hai người cách những người khác hơn mười thước, Phó Sử Ngọ chỉ kịp hô to một tiếng: "Alien đến." trong rừng một trận cành lá lay động lào xào, một đám alien liền vọt ra.

Căn bản không kịp nhặt súng lên, Phó Sử Ngọ trực tiếp dùng năng lực cảm quan ngưng kết thành một đống gai nhọn, đâm ọt vào đầu lũ alien.

Dưới tình thế cấp bách Phó Sử Ngọ phát huy siêu mạnh, nghênh diện liền đánh chết ba mươi con alien, mà lúc này Đường Húc Hải vừa mặc quần xong.

Những người khác chật vật hơn hai người này nhiều, chỉ có thể "trần trụi với thiên nhiên" mà nghênh chiến, còn Liễu Miện và Ngụy Ly dứt khoát không đi ra. Chờ bên này đánh xong, mới lững thững mà đi tới.

Liễu Miện hiếm hoi mà lộ vẻ xấu hổ, nói: "Dù sao chỉ có nhiêu đó thôi, tôi nghĩ các anh chắc đối phó nổi mà."

Đường Húc Hải mang vẻ mặt "tôi hiểu mà", khiến Ngụy Ly không biết hướng ánh mắt đi đâu cho phải.

Mà mấy anh bạn trần trùi trụi kia, lúc tránh né lăn lộn cũng dính đầy bùn đất, rồi xong, toi công tắm rồi. Chờ họ sôi nổi xuống nước, một người lên tiếng: "Các anh nói coi có phải Tần Nhược biết sẽ đến một đám alien chặn chúng ta trong nước không?"

Liễu Miện nói: "Rất có khả năng."

Người nọ nghiến răng nghiến lợi: "Cái tên kia, cư nhiên không nhắc nhở chúng ta một tiếng! !"

Mọi người sôi nổi xoa tay, chờ trở về xử lí Tần Nhược. Nhưng lúc họ trở lại tiền đồn, Tần Nhược đã cười tủm tỉm nói: "Tôi biết các anh sẽ tắm lâu lắm mà, ăn cơm đi. Cơm đều nấu xong rồi, hâm cho các anh nha."

Bọn họ kéo dài cả tiếng mới trở về, tắm rửa đánh một trận bụng đều đói meo, nhìn bản mặt tươi cười đáng giận kia của Tần Nhược cộng thêm bữa cơm nóng hổi đặt trước mặt y. Chỉ có thể bóp mũi mà nhận.

Miêu Gia tò mò hỏi Tần Nhược: "Anh thật sự có thể tính ra lúc họ tắm sẽ gặp alien hả?"

Tần Nhược nói: "Chỉ có cảm giác mơ hồ thôi, kỳ thật dự cảm của tôi không phải quá rõ ràng, nhưng hầu như đều khá chuẩn ."

Liễu Miện tức giận nói: "Dù sao xui xẻo cũng không phải cậu!"

Tần Nhược cười hì hì nói: "Chu choa ơi, làm chi nhỏ mọn vậy. Đối phó có đám alien chút xíu vậy không phải quá dễ cho anh sao, nếu là hai người thường Miêu Gia chúng tôi ở đó ngược lại sẽ bị thương. Hai người có thể bị thương, so với dễ dàng đối phó, tùy tiện là ai cũng biết nên chọn thế nào? Hay là anh bị ảnh hưởng gì đó không thể nói ra vậy ha?" Nói xong ánh mắt y ngắm nghía phía thắt lưng Liễu Miện.

Liễu Miện trợn trắng: "Câm miệng! Lần sau lại có chuyện này phải nói trước, đừng có tiền trảm hậu tấu đó."

Tần Nhược thấy tốt liền thu, gật đầu nói: "Rồi, tôi biết."

Buổi tối an bài ca trực xong, rốt cục được ngủ ngon một giấc.

Hôm sau, Đường Húc Hải Phó Sử Ngọ cùng Liễu Miện Ngụy Ly gặp nhau mở một cuộc họp nhỏ.

Phó Sử Ngọ phân tích: "Chúng ta từ rừng rậm đi ra cộng thêm hôm qua tắm rửa, tổng cộng gặp hai mươi sóng alien. So với bọn Chu Kỳ gần như chênh lệch gấp hai ba lần, theo lý mà nói mới qua mấy tháng, cho dù chia tổ cũng không có khả năng tăng thêm gấp hai ba lần như thế?"

Liễu Miện nhướng nhướng mày, nói: "Tôi nghĩ tôi biết nguyên nhân gì."

Ba người còn lại nhìn hắn, Ngụy Ly nói: "Đừng có thừa nước đục thả câu, nói."

Liễu Miện nhếch môi, nói: "Rất đơn giản, trước đó bọn Chu Kỳ giết alien xong cũng không xử lý đống xác. Căn cứ hiểu biết đối với alien, chúng cũng không kiêng kị chén luôn cả xác đồng loại. Lộ tuyến này xuất hiện thức ăn có thể lấp đầy bụng chúng, cho nên căn cứ tập tính đó, khẳng định sẽ hấp dẫn rất nhiều alien đến con đường này."

Đường Húc Hải gật đầu nói: "Không sai, lúc ở thành Liễu Nguyên, chúng tôi cũng đã phát hiện, não của đống xác alien không cánh mà bay. Chắc là tụi alien khác làm rồi."

Ngụy Ly nhíu mày nói: "Nói vậy, nếu chúng ta đi theo đường cũ của bọn Chu Kỳ, sẽ đụng phải số lượng gấp hai ba lần lận à?"

Phó Sử Ngọ nói: "Vậy có nên đi theo lối cũ không?"

Đường Húc Hải lãnh tĩnh nói: "Không cần. Con đường đó không nói hội tụ càng nhiều quần thể alien, chỉ nhắc đến mấy cái tổ lớn từng bị kinh động, alien cao cấp rất cảnh giác, sẽ bất lợi cho hành động của chúng ta."

Liễu Miện ừ một tiếng, nói: "Tôi cũng nghĩ vậy."

Phó Sử Ngọ nghĩ nghĩ nói: "Vậy thay đổi lộ tuyến?"

Ngụy Ly nói: "Cho dù đổi lộ tuyến, cũng không thể gần con đường này quá. Phụ cận lộ tuyến kia nhất định sẽ có không ít alien kiếm ăn gần đó."

Phó Sử Ngọ nói: "Tuy alien nhiều cũng khiến chúng tàn sát lẫn nhau, nhưng một khi xuất hiện thức ăn, lũ alien sẽ đoàn kết lại ngay."

Đường Húc Hải nói: "Vậy chọn ra một con đường khác để đi, bọn Chu Kỳ có thể chọn đúng, chúng ta có thiết bị tốt, cấp bậc cao hơn họ. Không có lý do gì không làm được."

Liễu Miện liếc nhìn Phó Sử Ngọ một cái, nói: "Có Tần Nhược và Phó Sử Ngọ, một hướng dẫn một phân hình, không thể càng an toàn hơn nữa."

Vì thế sự việc liền quyết định như thế, truyền đạt kết quả cuộc họp cho mười mấy người khác, không ai dị nghị. Lý Kế Tiên chả phát biểu ý kiến gì, mỗi ngày đúng giờ thực hiện chức trách của mình kiểm tra thân thể cho các đội viên, cứ việc ai cũng thấy mình cường tráng như trâu, nhưng vẫn ngoan ngoãn để gã kiểm tra. Cho dù là Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ, Lý Kế Tiên cũng tỉ mỉ không chút sơ sài.

Đường Húc Hải quan sát gã mấy lần, rốt cục buông đề phòng xuống.

Suy nghĩ của Lý Kế Tiên cũng đơn giản, trình độ gã không cao, biết cũng không nhiều, liền đơn thuần làm một tay đấm, sai đâu đánh đó.

Đơn giản thu thập chút đồ vật, bọn họ vát ba lô rời khỏi tiền đồn.

Nhìn nhìn bản đồ, lựa chọn một phương hướng, bắt đầu đi đường vòng. Đường là Tần Nhược phán đoán nhiều lần rồi chọn, Phó Sử Ngọ mở cảm giác ra, có thể tránh thì tránh, không tránh được thì trực tiếp chống thôi.

Vòng qua khe sâu, tiến vào núi non, dấu hiệu alien hoạt động dần dần tăng nhiều. đàn alien gặp phải càng lúc càng lớn, từ từ xuất hiện tổ alien. Hấp thụ giáo huấn của bọn Chu Kỳ, mỗi lần chiến đấu xong, tất cả xác alien đều đốt ngay tại chỗ, để tránh alien đi theo xác chết mà đuổi theo họ.

Chiêu này có tác dụng không nhỏ, trừ một lần không may, lộ tuyến của bọn họ không một lần gặp phải đàn alien từ sau lưng đuổi tới.

Tiến vào khu bình nguyên, cuối tầm nhìn xuất hiện một cột sáng nối thẳng lên bầu trời, các thành viên tiểu đội đặc khiển kích động khôn kể, rốt cục nhìn thấy mục tiêu rồi!

Thực rõ ràng, trụ quang này bị một đống tổ lớn vây ở trung tâm. Bọn Chu Kỳ đi qua thế nào, tiểu đội đặc khiển không biết, mà bọn họ muốn đi thì không thể không chọn hai con đường, một là xông thẳng đi vào, hai là mưu lợi.

Lưu Bội Kỳ đề nghị: "Dù sao chúng ta cũng có dị năng giả thổ hệ, không bằng từ dưới nền đất đào ra một lối đi rồi lẻn qua."

Đường Húc Hải trầm giọng nói: "Không được, đào đường hầm quá phí thời gian. Tiếp viện của chúng ta không thể duy trì lâu như thế. Thứ khác còn được, chủ yếu là muối không đủ."

Chỉ có thể xông vào sao? Mày Phó Sử Ngọ hung hăng nhăn lại.

Liễu Miện ôm cánh tay nói: "Nhưng lại có một nhân tố không xác định, chính là con alien vua cấp 7 kia. Hiện tại ở đây còn chưa thấy nó, video cũng cho thấy, alien vua có thể phóng ra khí đạn vô hình, thuộc dạng quần công. Nếu đến lúc đó bị chặn ở địa hình bất lợi, chúng ta chỉ còn đường chết."

Ánh mắt Phó Sử Ngọ lóe lóe, nói: "Vậy thì chọn đường không!"

Đường Húc Hải kinh ngạc nhìn y: "Đường không?"

Phó Sử Ngọ kiên định gật đầu nói: "Không sai, đi trên không! Trừ alien cấp 5 ra. Bao quát cấp 6 và alien vua cấp 7, không con nào biết bay. Tương đối mà nói, bay còn có thể tránh được lối đánh yểm trợ của alien cấp 5."

Liễu Miện càng nghĩ càng thấy chủ ý này tốt, hắn liên tục gật đầu, nói: "Không sai! Đi trên không lợi nhiều hơn hại, là một biện pháp tốt!"

Chủ ý của Phó Sử Ngọ được khẳng định, nhịn không được vui vẻ nhếch miệng, y nhìn thoáng qua Đường Húc Hải, Đường Húc Hải nhịn không được sờ sờ đầu y.

Lưu Hoằng cắn một miếng thịt, nói: "Nếu đi đường không, phải không ngừng bổ sung phù ấn, một khi hết hàng, rất có thể sẽ rơi từ không trung xuống. Đội phó Ngụy được không?"

Ngụy Ly lập tức cảm giác áp lực quá lớn, y hít sâu một hơi, nói: "Tôi có thể đảm bảo phù chú có tác dụng trong hơn 4 giờ."

Đường Húc Hải lạnh nhạt nói: "Chấp hành nhiệm vụ vốn sẽ có phiêu lưu, có phải một đường thuận lợi làm anh quên điểm này? Có người cung cấp tiện lợi, không phải để anh lấy an toàn sinh mệnh dựa hết vào người khác!"

Lưu Hoằng cả kinh, sau đó ảo não giải thích: "Xin lỗi, tôi không có ý đó."

Ngụy Ly mỉm cười nói: "Không sao."

Liễu Miện không hé răng, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua các đội viên xung quanh một lần, sau đó mới lên tiếng: "Nếu các anh có ai sợ hy sinh, yên tâm. Tôi sẽ không cười nhạo, tuyệt đối không miễn cưỡng ép các anh đi tiếp. Anh có thể theo đường cũ trở về, tại tiền đồn chờ chúng tôi về."

Cứ việc hắn nói vậy, nhưng lúc này ai lại trực tiếp đứng lên thừa nhận mình là người nhát gan. Huống chi bọn họ tham gia nhiệm vụ này liền chuẩn bị tâm lý sẽ chết ở đây, chẳng qua trước đó được các loại năng lực giúp đỡ, quá mức thuận lợi, bất giác sinh ý ỷ lại mà không hề hay biết.

Ai cũng âm thầm tự kiểm điểm, các đội viên nghiêm mặt, yên lặng nhìn Liễu Miện.

Đường Húc Hải nói: "Bẽ thẳng tâm tính của các anh lại hết! Đừng cứ nghĩ quá đương nhiên mà ỷ vào ngoại lực, phải càng chú trọng cường hóa năng lực bản thân! Chỉ có vậy mới có thể đề cao tỷ lệ sinh tồn của các anh. Tôi biết các anh lúc ở Phái thành đã từng đánh không chiến, hưởng thụ tiện nghi kia. Các anh sao không nghĩ mau chóng nắm giữ trang bị bay đặc chủng, chỉ biết ép đội phó Ngụy dán phù chú cho các anh, làm biếng bớt việc! Nghe này! Hành động kế tiếp, không ai có thể đảm bảo chúng ta sẽ không phân tán hành động. Đến lúc đó không có đội phó Ngụy, không có năng lực của Sử Ngọ, các anh không phải chỉ có nước chờ chết sao? Hay muốn trực tiếp đút đầu vào mồm alien? Còn có chút tiền đồ hay không? ! Các anh là nhãi ranh chưa dứt sữa hả? !"

Các đội viên của Long Cốt bị răn dạy mặt đỏ tai hồng, mà Tốn Tổ cũng ngại ngùng cúi đầu.

Liễu Miện lạnh nhạt nói: "May mà lúc này phát hiện tật xấu của các anh. Đều chiều hư các anh rồi!"

Phó Sử Ngọ nhấn nhấn thái dương, nói: "Không thể vì chúng tôi ngược lại làm các anh càng thụt lùi, vậy không phải lỗi của chúng tôi sao?"

Lưu Hoằng xấu hổ nói: "Nếu không phải hôm nay bị đội trưởng Đường phê bình, tôi còn chưa phát giác tôi bất tri bất giác có tâm tính này nữa chứ. Đội trưởng, yên tâm đi! Tôi đảm bảo không tái phạm nữa."

Lòng Đường Húc Hải còn cuồn cuộn lửa giận, đám đội viên này chỉ biết coi hai người họ là bảo mẫu! Hắn bình tĩnh lại, gật gật đầu, tin rằng trải qua cú đánh lần này, họ sẽ bẽ thẳng tâm tính, chuyện này xem như dừng ở đây .

Kế tiếp lấy trang bị bay đặc chủng ra từ ba lô, loại trang bị này đã được Âu Dương Thành và nhóm chuyên gia phi hành của thành phố hàng không đơn giản hoá, sử dụng trang bị hoàn toàn mới có động lực nhờ nguồn sinh lực phân tử Nguyên, càng nhẹ hơn so với hỏa tiễn nhỏ phun khí trước kia, kết cấu càng đơn giản. Giúp đỡ nhau đeo trang bị vào, mà cả Phó Sử Ngọ Đường Húc Hải Liễu Miện vốn biết bay cũng phải mặc.

Ngụy Ly dán hết phù ấn, hai mươi người liền bay lên không trung. Chỉ vừa lên không liền khiến alien cấp 5 xa xa chú ý, lũ alien bay rít lên, một đám alien cấp 5 rào rào bay tới.

Đường Húc Hải nói: "Phi cao một chút."

Phó Sử Ngọ thì nói: "Phân tán! Đừng cho chúng tụ lại, tách chúng ra!"

Không chiến là sở trường của Liễu Miện, gần như linh hoạt, Liễu Miện liền lôi đi năm sáu chục con alien. Dư lại các đội viên hai phe liên hợp, hình thành một trận thế tài tình ngăn cách alien ra.

Đường Húc Hải nhìn nhìn, cùng Phó Sử Ngọ liếc nhau một cái, hai người mỗi bên một hướng dẫn đi một đám.

Phía sau Phó Sử Ngọ ít nhất là một trăm con. Ý thức chiến đấu của lũ cấp 5 gần như là trời sinh, cũng không thấy chúng giao lưu với nhau, rất nhanh liền phân ra thứ tự, chia ra cao thấp tứ phía mà bọc đánh.

Mắt Phó Sử Ngọ chợt lóe ánh sắc nhọn, dừng lại, lạnh lùng nhấc đầu. Y giơ súng trong tay lên, cảm quan chậm rãi mở ra, sóng từ sinh vật dạng gai nhọn ngưng kết thành hình, phô thiên cái địa mà lao về lũ alien cấp 5 đang bay đến!

130. Chương 130

Viên đạn năng lượng sắc lam gào thét từ họng lao ra, ánh mắt Phó Sử Ngọ chiết xạ xuyên qua thấu kính, như viên lưu ly lạnh lẽo đáng sợ.

Đầu alien cấp 5 như trái dưa hấu nát bấy, nổ tung từng đóm từng đóm huyết hoa trên không trung.

Năng lực cảm quan đột phá đến cấp 6, khiến thực lực của Phó Sử Ngọ nhảy vọt lên, vốn gai từ năng mỗi lần nhiều lắm chỉ có thể bắn ra vài mũi lẻ tẻ, mà hiện tại lại một phát bắn ra hàng loạt. Phó Sử Ngọ bay múa trên không trung, chờ càng thích ứng trang bị bay, gai từ năng triệt để biến thành mũi tên từ năng.

Mà từ năng sinh vật là vô hình vô sắc, điều này khiến kẻ không biết cảm thấy quái lạ, chỉ khi đối mặt với Phó Sử Ngọ, mới bị một sức mạnh vô hình lập tức phá hủy đại não, trăm con alien như sủi cảo mà rơi rụng xuống đất chết tươi.

Xử lý đám này xong, càng nhận thức rõ năng lực của mình, Phó Sử Ngọ trực tiếp vọt vào, cũng không cần kéo alien cấp 5 đến nơi khác, mũi tên từ năng đánh tan một tảng lớn, những khác đội viên sửng sốt.

Lũ alien cấp 5 bề ngoài chẳng có chút vết thương nào, lại như bị rút mất linh hồn biến thành xác chết, cũng khó trách sau này Phó Sử Ngọ bị ấn cho tôn hào "Kẻ gặt linh hồn ".

Đường Húc Hải bên kia thì trực tiếp biến thành một người được áo giáp bao kín, cầm một thanh cự kiếm siêu lớn trong tay, chỉ nhấc tay đã cắt phăng alien cấp 5, cảnh tượng càng máu me hơn. Đường Húc Hải lại thích nhất cách chiến đấu thế này, alien cấp 5 đến càng nhiều, hắn giết càng vui.

Liễu Miện thao túng nhánh liễu vô tận, điên cuồng quật, làm người nhìn liên tưởng đến cây liễu roi hung tàn biết đánh người trong bộ phim nào đó. Ngụy Ly trôi nổi trên không, lá bùa trong tay nát thành mảnh vụn, từng mảnh hóa thành năng lượng kim sắc, tản ra liền làm rơi rụng một đám.

Bốn lãnh đạo đều là quần công, giết đến các đội viên khác nhiệt huyết sôi trào, cảm xúc mênh mông, lập tức sĩ khí tăng vọt. Các đội viên bị khơi dậy tâm huyết bộc phát khả năng chiến đấu hung tàn, chính họ cũng không nghĩ đến, hai giờ trôi qua, cái tổ bên này đã bị giết sạch trơn, lũ cấp 5 còn lại sợ hãi sức mạnh của bọn họ, cư nhiên sôi nổi hạ xuống tổ, rút lui.

Lưu Hoằng khiêng cây súng ống đã nóng hổi, khó có thể tin, một lúc lâu nói ra câu: "Cũng không có gì hơn thế này á!"

Đường Húc Hải cả người đầm đìa mồ hôi, cười lạnh một tiếng, nói: "Khí thế khởi bỉ tiêu, bên kia sợ thì bên đó thua!"

Lưu Hoằng ngượng ngùng sờ sờ mũi, cái tên này còn ghi nợ vụ vừa rồi đây mà.

Liễu Miện thở dốc nói: "Đừng chậm trễ, thừa dịp trên không đã dọn sạch, mau đi thôi."

Đường Húc Hải gom đội ngũ lại, xếp thành ra một đội hình giống dạng bay, hai mươi người rất nhanh thông qua cái tổ lớn này.

Cột sáng nối thẳng lên trời kia càng ngày càng gần, cách càng gần, cột sáng càng như tỏa ra một cảm giác đè nén khó thở.

"Lớn quá a

" Miêu Gia không kìm nổi cảm thán một tiếng.

"Chú ý cảnh giác, bên đây có một con alien vua cấp 7!" Đường Húc Hải cảnh cáo.

Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính, nghiêm nghị nói: "Phía trước có một nơi có hang, có thể tạm thời nghỉ ngơi và hồi phục ở đó."

Liễu Miện gật gật đầu, nhìn các đội viên phấn khởi qua đi có vẻ hơi mệt mỏi, nói: "Vậy đến đó tạm nghỉ ngơi đi."

Tiến vào hang, dị năng giả thổ hệ Tốn Tổ và Bạch Khải Phong đồng thời bày chướng ngại vật thật dày cho cửa động. Thiệu Nhạc thổi lên một luồng gió to để thông khí, Ôn Triệu Minh liền cùng Lưu Bội Kỳ đốt một đống lửa.

Chiến đấu hơn hai giờ, dị năng của ai cũng tiêu hao không ít, tuy không xuất hiện trọng thương hay tử vong, nhưng nhiều ít cũng có chút bầm dập.

Lý Kế nghỉ ngơi trước một lát, liền đứng dậy bắt đầu lần lượt trị thương cho các đội viên. Lý Kế Tiên gia nhập đội ngũ trễ hơn cả tháng, ban đầu thậm chí không nói chuyện với ai cả, sau đó tuy chậm rãi dung nhập vào tập thể. Nhưng đối với người cả ngày mặt vô cảm, bộ dạng âm trầm như vậy người khác tuy không bài xích, nhưng cũng không thân cho nổi.

Mấy ngày nay Lý Kế Tiên luôn tận chức tận trách kiểm tra thân thể cho họ, hiện tại lại dùng dị năng giúp miệng vết thương khép lại, lập tức khiến hảo cảm của mọi người tăng lên gấp bội.

Liễu Miện nói: "Lý Kế Tiên, mấy tên thương thế không nặng cứ dùng băng vải băng lại chút coi như xong, anh cũng tiêu hao không ít dị năng. Tiếp tục dùng nữa sẽ cạn kiệt, như vậy khôi phục ngược lại càng chậm đó."

Những người còn chưa được trị thương cũng bảo: "Đúng nha, anh nghỉ ngơi đi, chút vết thương này tự chúng tôi có thể xử lý rồi."

Lý Kế Tiên nghe vậy chần chờ nhìn nhìn Đường Húc Hải, Đường Húc Hải trầm giọng nói: "Đội trưởng Liễu nói không sai, tối nay chúng ta liền nghỉ ngơi một đêm. Lấy thể chất của họ ngày mai có thể khỏe lại được thôi."

Lý Kế Tiên dứt khoát gật đầu. nói: "Vậy được, hôm nay băng bó một chút trước sáng mai tôi tại xử lý. Tốt nhất đừng mang thương đi chiến đấu để tránh sự cố."

Xử lý xong người bị thương cuối cùng đang trị, Lý Kế Tiên bước đến góc ngồi. Gã thở dài, khó nén mỏi mệt dựa vào sơn động, những người khác thấy gã nghỉ ngơi cũng săn sóc không nói chuyện với gã. Phó Sử Ngọ nhìn nhìn, đứng lên đi tới. Nghe thấy bước chân của y, Lý Kế Tiên mở mắt ra.

Phó Sử Ngọ lấy ra mấy bình thuốc từ túi áo, đưa cho gã, nói: "Anh cầm đi, thuốc năng lượng phân tử Nguyên này tôi không dùng đến."

Lý Kế Tiên bất ngờ nhìn y, trong lòng không khỏi xúc động, không ngờ người này sẽ chiếu cố gã như thế.

Lý Kế Tiên hỏi lại: "Cho tôi, anh dùng cái gì?"

Phó Sử Ngọ nói: "Cái này cho các anh dùng có thể trực tiếp khôi phục dị năng, mà tôi thì chỉ đơn giản khôi phục ngoại thương thôi. Đá tốt đương nhiên dùng để mài dao, thuốc này tôi dùng cũng thế thôi, cho anh!" Y không dung cự tuyệt dúi thuốc vào tay Lý Kế Tiên.

Lý Kế Tiên thầm động dung, gã cầm mấy bình thuốc trong tay, lại cảm thấy nặng tựa ngàn cân.

Lý Kế Tiên muốn nói lại thôi nhìn y, Đường Húc Hải không kiên nhẫn : "Cho anh cầm thì cầm đi! Nói hoài làm gì!"

Miêu Gia cũng bu lại. nói: "Anh cầm đi, anh hiện tại tương đương với vai 'Vú em' đó, 'Thuốc tái sử dụng' khôi phục dị năng, tự nhiên phải ưu tiên cho anh dùng rồi." Dù sao ống HP của Phó Sử Ngọ không giống bọn họ, có dùng cũng lãng phí mà thôi.

Thấy gã nhận, Phó Sử Ngọ xoay người về tới bên cạnh Đường Húc Hải.

"Cậu cho anh ta hết à? Tôi chia cho cậu một nửa." Đường Húc Hải nhỏ giọng nói.

Phó Sử Ngọ đè tay hắn lại ngay, nói: "Không cần! Tôi còn để lại hai bình, dùng chữa ngoại thương đủ rồi. Nhiều cũng lãng phí thôi."

Đường Húc Hải cũng không ép y, loại thuốc này thật sự không có tác dụng lớn cho Phó Sử Ngọ.

Lý Kế Tiên cũng không biết cái gì là vú em thuốc tái sử dụng, gã chỉ biết Phó Sử Ngọ đem phần lớn thuốc khôi phục trên người cho gã rồi, điều này sao không làm gã cảm động.

Bất kể Phó Sử Ngọ xuất phát từ nguyên nhân gì, Lý Kế Tiên cũng nhớ kỹ quà y tặng. Gã đem những bình thuốc Phó Sử Ngọ cho gã bỏ vào túi cất kỹ.

Ăn cơm uống nước nghỉ ngơi, một đêm không nói chuyện trôi qua. Có thể là đả kích trước đó quá lớn, cả đêm yên ổn, ai cũng nghỉ ngơi không tồi, trên cơ bản đều khôi phục dị năng.

Liễu Miện bảo Ôn Triệu Minh đốt đống lửa sáng lên, mọi người vây lại. Đường Húc Hải nói: "Còn lại là coi có thể cho nổ banh đường hầm kia hay không."

Ngụy Ly lắc đầu nói: "Không dễ vậy, nếu chỉ cài bom có thể hủy diệt, chỉ mình Chu Kỳ có thể làm rồi."

Phó Sử Ngọ trầm giọng nói: "Cũng chỉ đến trước mặt nhìn mới biết rốt cuộc là sao."

Liễu Miện nói: "Bất kể thế nào, đều phải đề cao cảnh giác. Ngụy Ly, phát cho mỗi người một tấm phù ấn phòng hộ."

Ngụy Ly gật đầu, lấy ra một xấp giấy vàng cắt chỉ cỡ tấm bookmark, cúi đầu thì thào lẩm bẩm gì đó, sau đó ngón tay điểm điểm trên xấp giấy. Chúng liền hơi sáng lên ánh kim hoàng.

Ngụy Ly phát đến tay mỗi người một tấm, sau đó nói: "Phù ấn này có thể ngăn cản một lần công kích trí mạng."

Lưu Hoằng cất kỹ tấm giấy không lớn này, nói: "Một lần là đủ rồi!"

Bổ sung năng lượng cả đêm, nguồn sinh lực trang bị bay lại đầy lần nữa, sau khi trang bị đầy đủ, mọi người rời khỏi hang bay về hướng đường hầm.

Đại khái là vì alien vua quá bá đạo, phụ cận cột sáng hoàn toàn không có cái tổ hay con alien cao cấp nào, có chỉ là lũ cấp 1 yếu bèo. Tuy cấp 1 trong mắt họ thực yếu, nhưng số lượng lại rất lớn a.

Đứng trên không trung nhìn lũ alien cấp 1 vô biên vô hạn, mọi người không rét mà run, khắc sâu lý giải hàm nghĩa câu kiến nhiều cắn chết voi. Cho dù là dị năng giả cấp 6 rơi vào, không chết cũng bị lột da.

Phó Sử Ngọ giương mắt nhìn cột sáng thẳng lên trời cao, nói: "Chúng ta đi qua nhìn xem?"

Liễu Miện quay đầu liếc y một cái, nói: "Nhớ kỹ đừng đụng vào cột sáng, không chừng đụng một cái là bị đưa vào đường hầm đó."

Miêu Gia nói giỡn: "Nói không chừng đến lúc đó trực tiếp trả về Trái đất đó chứ."

Đường Húc Hải tức giận lườm cậu: "Đừng nói mò! Nếu trực tiếp xuyên vào, chỉ mớ năng lượng chảy loạn trong đường hầm đã xé chú thành tám cánh hoa rồi!"

"Nha?" Lưu Hoằng không hiểu ra tiếng: "Vậy alien sao lại trực tiếp đi vào? Lúc chúng rớt xuống trái đất còn được bao bởi một lớp màng nữa. Màng kia xuất hiện thế nào?"

Mấy người trầm mặc thật lâu, Ngụy Ly lên tiếng: "Không biết, có lẽ có cơ chế đặc biệt gì chăng?"

Miêu Gia buồn rầu: "Đường hầm này chẳng lẽ còn có thể phân rõ? Là alien thì trùm thêm tấm màng, không là alien thì mặc kệ?"

Đây là một câu đố không lời đáp. Đáng tiếc họ không phải đến bật mí, mà là nổ tung đường hầm này.

Hai mươi người thật cẩn thận tới gần đường hầm, đại triều alien dưới chân bởi vì họ tới gần mà xôn xao lên, thăm dò muốn công kích bọn họ.

Đáng tiếc lực bật của lũ alien cấp 1 không mạnh, căn bản không đủ với tới bọn họ.

Hai đội nhân mã phân công nhau, vòng quanh cột sáng này một vòng, sau đó lại trở lại khởi điểm hội hợp.

"Không được, không nhìn thấy dấu vết nhân tạo nào cả." Ngụy Ly nói.

Phó Sử Ngọ hơi trầm ngâm, nói: "Xem ra thứ kia nằm ở đáy cột. Cảm quan của tôi bị chặn bên ngoài, không xâm nhập vào được. Không thấy tình huống bên trong."

Liễu Miện dứt khoát nói: "Mặc kệ, cho nổ một lần trước thử xem!"

Vì thế Lưu Hoằng cùng Bạch Khải Phong Đường Húc Hải bắt đầu ráp bom, đầu bom này đừng nhìn không lớn, nhưng một khi nổ uy lực còn mạnh hơn một viên đầu đạn hạt nhân nhỏ.

"Tay nhớ đừng có run nha." Miêu Gia nhắc.

"Chú nghĩ anh giống chú á." Đường Húc Hải chả thèm nâng mắt, tay thực vững chắc bỏ bộ phận trung tâm vào xác ngoài đã ráp xong, "Rồi."

Hắn một tay nâng bom năng lượng to cỡ quả táo, hất cằm, hỏi: "Sao đưa xuống đây?"

Liễu Miện suy xét một chút nói: "Chu Hằng Âu, dùng dị năng kim hệ khống chế khối bom này, đặt nó bên cạnh cột sáng đi."

"Vì sao không trực tiếp ném vào trong luôn?" Một đội viên không hiểu hỏi.

Đường Húc Hải nói: "Vậy cũng không biết à? Lỡ trực tiếp bay qua Trái đất thì sao? Đây là thứ tương đương một đầu đạn hạt nhân, ai biết văng qua đó đúng lúc ngay trên lục địa thì sao đây?"

Nghe xong giả thiết này, những người khác không lên tiếng nữa.

Chu Hằng Âu bắt đầu dùng dị năng thật cẩn thận nâng xác kim loại bên ngoài bom năng lượng, khống chế dị năng của mình không đụng vào trung tâm bên trong.

Liễu Miện nói: "Kế tiếp, hất đám alien đi."

Muốn hất chúng đi cũng không dễ, số lượng nhiều quá. Mười mấy người phi ở bên trên cuồng oanh loạn tạc một trận, cuối cùng chen ra được một mảnh đất trống.

Chu Hằng Âu khống chế bom năng lượng, thận trọng đặt nó ở bên cạnh cột sáng.

"Đã đặt." Chu Hằng Âu nhẹ nhàng thở ra, chỉ động tác nhỏ như vậy đã khiến hắn đầu đầy mồ hôi. Không có cách nào, áp lực quá lớn, không cẩn thận một cái dị năng xúc động vào trung tâm, liền nổ banh xác tất cả bọn họ.

Liễu Miện nói: "Chúng ta lui ra sau một chút, đến cái hang hồi tối trước. Lát nữa Đường Húc Hải anh chống một cái lồng phòng hộ, A Ly dán lên một tầng phù ấn."

Hai người lên tiếng, mọi người sôi nổi bay trở về.

Tuy nơi đặt bom đã được dọn sạch , nhưng alien phía sau còn đang đi về trung tâm, chỉ chốc lát liền đi đến. Đến lúc đó nói không chừng sẽ đá quả bom vào bên trong, cho nên bọn họ bay rất nhanh. Khi loạng choạng hạ xuống cạnh hang, Liễu Miện liền quát với Miêu Gia: "Cho nổ!"

Miêu Gia bật người đè trang bị kíp nổ bảo quản ở chỗ cậu xuống, Đường Húc Hải phủ một cái lồng kim loại chắn phía trên bọn họ, Ngụy Ly chạy nhanh vỗ phù ấn lên.

"Oanh —— "

Một trận địa chấn sập núi, mọi người ngã trái ngã phải. Cứ việc trốn ở dưới nhưng vẫn không tránh được bị năng lượng quét mạnh đến. Trong hang, đá ào ào rơi xuống, mà cả hang đều bị chấn động đến sụp xuống. May mà Bạch Khải Phong phản ứng nhanh, lập tức dùng dị năng chống lên, không thì họ đã trực tiếp bị chôn sống .

"Phèo phèo! !" Đường Húc Hải phun chút bùn đất không cẩn thận dính vào môi, Phó Sử Ngọ choáng váng đầu não ngồi dậy, Đường Húc Hải lau lau miệng, xoay người ôm y đứng lên.

Phó Sử Ngọ bị chấn hơi choáng váng, nói: "Này lực thật quá lớn?"

"Đúng a, cái này mà trong trong thành phố, thủ đô cũng bị san bằng triệt để." Lưu Hoằng vỗ vỗ bụi đất, đứng lên nói.

Đầy cõi lòng hy vọng, bọn họ đẩy cái hang đã sụp ra, kết quả tình cảnh lọt vào tầm mắt lại làm họ thất vọng. Hết thảy trên mặt đất, thực vật đá tảng đều hóa thành bột mịn, mặt đất đã thành một vùng đất mênh mông khô cằn như bị phóng xạ. Mà cột sáng trắng khổng lồ kia, lại bình yên vô sự đứng sừng sững tại đó.

Biển alien đều bị thiêu thành tro tàn, trên bầu trời mây mù mênh mông, cát bụi không ngừng bay xuống.

"Khụ khụ!" Phó Sử Ngọ không thể không che miệng lại, bụi cát trong không khí quá nhiều, theo lối hít vào sặc vào đường hô hấp.

"Đều che mặt lại." Liễu Miện bụm mặt ồm ồm nói.

Trên mảnh đất này đã mất hết sinh mệnh, tiểu đội đặc khiển trực tiếp từ mặt đất chạy tới trước cột sáng. Nơi đặt bom đã thành một hố sâu, gần cột sáng lại chẳng xi nhê gì. Thậm chí dưới hố sâu lộ ra phần dưới cột sáng vẫn là dạng khối trụ trắng không biết dẫn đến nơi nào.

"Hắc

cái này thật kỳ quái!" Lưu Hoằng vuốt cằm ngồi xổm trong hố, tìm tòi nghiên cứu nhìn cột sáng kia.

Người khác cũng tản ra, có người thậm chí vòng qua lưng nhìn, nơi sau lưng hình trụ, bởi vì bị cột sáng ngăn cản, thậm chí xuất hiện một khối nhỏ không bị vụ nổ ảnh hưởng.

Tần Nhược đi theo sau vài người quan sát mảnh đất nguyên vẹn kia. Ở rìa mép bị cực nóng đốt cháy két, khối trung gian tuy cũng bị lan tới, thực vật xuất hiện trạng thái rũ rượi, nhưng tổng thể cũng không bị thương tổn gì.

Tần Nhược như có cảm nhận gì đó, y ngơ ngác nhìn cột sáng bên này, đột nhiên lộ ra vẻ mặt sợ hãi cực độ.

Y muốn thét lên, lại không thét ra nổi, y muốn chạy, lại không nhấc chân được.

Tần Nhược liều mạng giãy giụa khỏi cảnh tượng vây khốn y, trào ra một ngụm máu tươi: "Phốc —— "

Đội viên ngồi xổm nghiên cứu trước y nghe động tĩnh quay đầu lại, quá sợ hãi: "Tần Nhược! Anh sao lại hộc máu ? !"

Tần Nhược gian nan phun ra một chữ: "Chạy…"

Đội viên chạy tới phía y, Tần Nhược lại liều mạng lắc đầu, đội viên lo lắng bắt lấy cánh tay y: "Anh bị thương chỗ nào? Nội thương à?"

Tần Nhược tụ lại được chút khí lực gào to lên một câu: "Chạy mau! Alien vua…"

Y còn chưa nói xong câu đó, trong trụ thể trắng đối diện lao ra một alien khổng lồ thân hình cực kì phù hợp thẩm mỹ của con người, nó cao gần mười thước, quanh thân có mấy cái xúc tua đang quơ quào!

Có mấy xúc tua tốc độ cực nhanh đâm thẳng vào ngực những người cách đó mấy mét!

"Thình thịch!" một tiếng, trên người họ nổ lên một trận bụi mù màu vàng kim, bùa hộ mệnh của Ngụy Ly theo đó mà nát vụn.

Đội viên khác căn bản không kịp phản ứng đã bị xúc tua của alien vua đánh trúng, Tần Nhược khụ ra một búng máu, vươn tay đẩy đội viên đang đỡ y, gào to một tiếng đánh thức bọn họ: "Chạy mauuuu! !"

Đội viên khác mới từ khiếp sợ phản ứng lại, nhanh chân chạy ào ra xa, vừa chạy vừa thao túng trang bị bay lao vút lên.

Bọn họ vừa rồi là quá giật mình, kịp phản ứng hành động thì vừa nhanh vừa hữu hiệu, họ đạp một cái dưới chân vèo lủi lên không, cũng không quan tâm động tác có linh hoạt hay không.

Ai cũng không phát hiện Tần Nhược đã chẳng còn chút sức lực, đứng tại chỗ không cách nào động đậy.

Alien vua cúi gương mặt có thể nói là xinh đẹp im lặng quét qua y, xúc tua vút lên, Tần Nhược lập tức bị hất bay, ngã oạch lên mặt đất.

Alien vua không dừng lại lâu lắm, bước nhanh đuổi theo các đội viên đang bay trên trời kia. Vừa đuổi theo, bên người nó vừa vang lên tiếng vèo vèo vèo, một khí đạn lao vút về phía các đội viên trên trời.

Không có Ngụy Ly trợ giúp, động tác của họ cũng không nhạy bén. Khí đạn chụi ọt vào từ phía sau lưng, thụt một lỗ chạy thẳng lên ngực, lồng ngực vỡ ra, máu xương gãy và nội tạng theo sức xuyên kia mà ọc ra

ngoài. Cả trăn trối cũng không nói được một lời, đội viên kia đã rơi oạch xuống đất run rẩy vài cái rồi lặng thinh.

Bên này chiến đấu kịch liệt, mặt trái cột sáng lại chẳng hề nghe thấy, tốc độ của alien vua không phải rất nhanh, nhưng khí đạn của nó quá khủng bố căn bản như treo họ lên đánh.

Chu Hằng Âu của Tốn Tổ cắn răng, trở lại lao về hướng alien vua, cao giọng gào: "Tôi bám lấy nó! Các anh đi tìm đội trưởng đi! !"

Điểm tương tự kinh người của lịch sử đã lặp lại, sau khi gặp được alien vua, thậm chí cả chuyện mà các đội viên muốn làm cũng giống nhau. Sống chết trước mắt căn bản không có thời gian nghĩ nhiều, lập tức lao ra dùng mạng của mình để chiến hữu đạt được một đường sinh cơ.

Thiệu Nhạc cắn răng, hắn thao túng trang bị bay cũng không linh hoạt, nhưng hắn là dị năng giả phong hệ, dị năng giúp hắn phi nhanh nhất.

Hắn cái gì cũng không nghĩ, chỉ có một ý niệm, đó là cảnh cáo cho đội trưởng của bọn họ ngay!

Đội viên phía sau từng người từng người bị đánh rơi, khí đạn thậm chí sát qua thân thể hắn mà bay. Quẹo qua một đường cong, trùng hợp tránh thoát một sóng khí đạn, Thiệu Nhạc rốt cục nhìn thấy người ở cái hố bên cạnh cột sáng.

"Đội trưởng! ! Alien vua ——" đến ! !

"Phốc!"

Sau lưng Thiệu Nhạc một sức bắn xuyên thẳng qua, lực bắn nổ rách toạc lồng ngực hắn, đẩy hắn bay thẳng qua không trung, rồi như con búp bê đã hỏng rớt mạnh xuống đất.

"Thiệu Nhạc! ! !"

"A a a a! ! Thiệu Nhạc! !"

Alien vua quẹo qua khúc cua, rốt cục xuất hiện trước mắt đội viên phía cột sáng bên này. Mà lúc này, đội ngũ vốn có hai mươi người, hiện tại chỉ còn lại mười lăm mà thôi.

131. Chương 131

Trở tay không kịp, alien vua đã bắn ồ ạt khí đạn qua, mà bên này chỉ có vài người phản ứng kịp, bằng vào trực giác chiến đấu né qua, những người khác trực tiếp bị bắn trúng.

Cũng may phù ấn của Ngụy Ly khởi tác dụng, bụi mù kim sắc nổ lên, cản trở một kích trí mệnh này.

Lưu Hoằng bị dọa chảy đẫm cả mồ hôi toàn thân, trong lòng gấp gáp nhưng chỉ có thể nằm sấp trong đáy hố, tránh thoát một sóng khí đạn.

Phó Sử Ngọ khó có thể tin nhìn Thiệu Nhạc đã nát thành mảnh nhỏ, máu tươi òng ọt chảy ra.

"Thiệu Nhạc…" Phó Sử Ngọ căn bản không ngờ…. chỉ có ngắn ngủn mười mấy phút… họ đã âm dương cách biệt rồi!

Toàn bộ cột sáng bị năng lượng không biết tên cấu thành, cảm quan của Phó Sử Ngọ không cách nào xuyên qua, cũng không thể cảm giác được tình cảnh bên kia cột sáng. Lúc này alien vua ngoài dự liệu của mọi người xuất hiện, khiến cho họ ý thức được trước đó nó cư nhiên trú ở bên trong cột sáng!

Trước đó lúc bọn họ chạy tới không nhìn thấy alien vua, đều nhất trí cho rằng nó rất có khả năng không ở phụ cận, dù sao nơi bọn Chu Kỳ gặp phải alien vua cũng không chung hướng với bọn họ, hơn nữa cũng không gần cột sáng bằng họ —— bọn Chu Kỳ lúc đó vừa thông qua tổ lớn. Vì thế phán đoán rằng alien vua có lẽ gặp bọn Chu Kỳ cũng vào thời điểm đó, lúc nó đang du đãng hoặc tuần tra trên khu vực rộng lớn này. Dựa vào nhận thức của họ, một khi tiến vào cột sáng liền bị đưa đến Trái đất, nghĩ thế nào cũng không ngờ alien vua này trú trong cột sáng- không chỉ trùng hợp tránh thoát vụ nổ, còn xuất kỳ bất ý tập kích năm người rời xa đám đông.

Uy lực bom sinh lực thật sự quá mạnh, cho dù alien vua không biết đang dạo chơi tới nơi nào, bọn họ cũng tự tin rằng có thể nổ chết tươi con alien vua luôn.

Vừa rồi vụ nổ tuy không thể tổn hại đường hầm màn trời, nhưng chấn động đó vẫn khiến alien vua ngất đi, mà lúc này nó tỉnh lại, trực tiếp từ cột sáng lao ra đi giết đám người gần nó nhất.

"Tê ——! ! !" Alien vua phẫn nộ rít lên, mảnh đất khô cằn như bị phóng xạ không còn một vật, cùng đầy trời bụi mù đều đang kể với nó chuyện tốt những người này làm ra. Bọn họ cho nổ lần này, tối thiểu trong vòng 12 tiếng Trái đất sẽ không xuất hiện alien nữa.

Alien vua sãi nhanh đôi chân dài, quơ vài cái xúc tua, điên cuồng quất đến.

"Né! !" Đường Húc Hải rống lớn, sau đó phía sau nhanh chóng vươn ra 6 chiếc cánh kim loại, vỗ mạnh trốn tránh công kích của alien vua.

Liễu Miện lăn một vòng trên mặt đất, tay chống lên đất nhảy dựng lên lao qua bên cạnh: "Đừng cận chiến với nó! ! Tránh xa một chút! ! Đều con mẹ nó tránh xa ra! !" Hắn hiếm hoi mà phun ra một câu tục tĩu.

Tốc độ di động của Alien vua nói thật cũng không nhanh, chỉ là xúc tua bên người nó cơ bản không có góc chết mà quất, tiểu đội đặc khiển đứng trước mặt đối chiến chỉ có nước bị đâm thành cái rây. Cả bay cao cũng đã hoàn toàn biến thành bia bắn trên không, hôm qua quần công alien cấp 5 bọn họ đánh thích bao nhiêu, hiện tại bị alien vua đánh thảm bấy nhiêu.

Phó Sử Ngọ mở rộng năng lực cảm quan, thiên địa lập tức trở thành cuộn phim quay chậm, mỗi một công kích của alien vua đều bị phóng đại lên. Phó Sử Ngọ cau mày, đây là lần đầu tiên phát hiện một sinh vật hoàn toàn không có một sơ hở trong cảm quan của y.

Phó Sử Ngọ nhanh chóng rút lui, alien vua mẫn cảm liếc về phía y, tiếng phì phì phì vang lên, khí đạn hình thành một mặt quạt nhỏ hẹp, lao thẳng về hướng Phó Sử Ngọ. Trong cảm quan của Phó Sử Ngọ, sóng khí đạn này quá dày, căn bản không cho y đường để tránh thoát.

Phó Sử Ngọ cắn răng, trong chớp mắt từ trường đảo ngược, phản lực của Hằng Quang Tinh giúp Phó Sử Ngọ vèo một cái lao vút lên, gắng gượng mà né thoát một sóng khí đạn.

Liễu Miện đúng, không thể cận chiến. Phó Sử Ngọ bay đến bên cạnh Lưu Bội Kỳ, nói nhanh: "Dùng lưới cỏ của anh, quấy nhiễu nó!"

Lưu Bội Kỳ nghiêm nghị gật đầu, nắm ra một nắm hạt cỏ, ném thẳng xuống mặt con alien vua. Hạt cỏ nhanh chóng sinh trưởng nẩy mầm, kết thành một tấm lưới lớn vô cùng dày, Lưu Hoằng chật vật quay cuồng rốt cục có cơ hội có thể đứng lên khỏi hố.

Phó Sử Ngọ thở ra một hơi, lớn tiếng hô về phía Liễu Miện: "Mộc hệ có thể khắc nó!"

Liễu Miện đã thấy được, hắn đứng trên mặt đất, cành trên người lao vút đâm xuống mặt đất.

Alien vua bị tấm lưới từ trên cao chụp lên đầu trói buộc, nó tránh né, lưới cỏ này Lưu Bội Kỳ đã cường hóa qua, còn rắn chắc hơn trước kia rất nhiều, nhưng dù vậy, cũng bị alien vua xé rách toạc ra.

Cứ việc không thể vây khốn nó lâu, nhưng chút thời gian này cũng tranh thủ rất nhiều cơ hội cho người khác.

Đường Húc Hải nhân cơ hội huyễn hóa ra trường mâu kim loại, phóng về phía alien vua.

Xúc tua trên người Alien vua bị cỏ quấn chặt, di chuyển bằng chân, tốc độ của nó không bằng. Vì thế dứt khoát rít lên một tiếng, một khí đạn khổng lồ ngưng kết mà thành, thậm chí dẫn tới không khí xuất hiện hiện tượng vặn vẹo. Khí đạn này hiện đã không thể gọi là khí đạn, mà biến thành khí tường, dựng thẳng trước mặt alien vua.

"Ông" một tiếng, trường mâu của Đường Húc Hải bị bắn ngược lại, bay thẳng vào ngực Đường Húc Hải.

Đường Húc Hải biến sắc, động tác nháy lên nhanh như chớp, trường mâu gào thét lao vút qua cạnh hắn, Đường Húc Hải nhanh chóng duỗi tay ra, bắt lấy thân trường mâu.

Hắn âm trầm nhìn chằm chằm alien vua, chiến ý hừng hực trước nay chưa từng có bốc cháy trong lòng. Đôi cánh kim loại chậm rãi duỗi ra, phiến giáp từ làn da lộ ra bên ngoài kéo dài ra kết thành khôi giáp, từng tầng từng tầng càng dày, khinh giáp chớp mắt biến thành trọng giáp. Trường mâu trong tay càng ngày càng dài, từ từ biến thành một thanh đại kiếm khổng lồ.

Chiến giày của Đường Húc Hải đạp mạnh lên mặt đất, trầm thấp nổi giận gầm lên một tiếng, tà tà chấp đại kiếm xung phong chạy về hướng alien vua.

Phó Sử Ngọ thất thanh hô một tiếng: "Húc Hải!" Sau đó y không kịp nghĩ nhiều, cực nhanh bay đến chỗ alien vua, tay cũng nâng họng song súng sứ thép lên, hai chuỗi hoả tuyến lam nhạt bắn vút vào con alien vua.

Alien vua tránh thoát lưới cỏ, lửa giận thiêu đốt đôi mắt nó. Phó Sử Ngọ lao xuống tấn công nó không thể nghi ngờ là một loại khiêu khích, hấp dẫn hết tất cả lửa giận của nó, khí tường hóa thành mấy trăm khí đạn đáp trả Phó Sử Ngọ.

Giờ phút này Phó Sử Ngọ phi thường lãnh tĩnh, y hiểu hành động này rất nguy hiểm, hơi vô ý đó là kết cục lấy lửa thiêu thân. Nhưng y làm vậy hoàn toàn là theo bản năng yểm trợ cho hành động của Đường Húc Hải. Nếu y không hấp dẫn khí đạn qua bên này, không biết đống khí đạn đánh vào người Đường Húc Hải sẽ có kết quả gì.

Đường Húc Hải lúc này trong lòng chẳng nghĩ đến gì, chỉ có một loại chiến ý chưa từng có trước giờ. Hắn căn bản không suy xét hậu quả, chỉ dựa vào bản năng chiến đấu mà công kích. Khả năng phối hợp ăn ý với Phó Sử Ngọ, mách bảo hắn y sẽ chế tạo thời cơ thích hợp. Mà lúc này trong đầu hắn, lời hứa đã đáp ứng đối phương phải cố không bị thương, tuyệt đối không lấy thân mình cố chống đều bị ném ra sau đầu, không thể để ý nữa.

Mà Phó Sử Ngọ quả thật cũng không phụ lòng tin của hắn, lao xuống liền kéo hơn phân nửa lực chú ý của alien vua đi, dư lại một ít công kích, lúc Đường Húc Hải thiêu đốt thể năng đã bạo phát năng lực siêu việt cực hạn, lập tức tránh thoát được.

"Gàoaa a! ! !" bóng dáng Đường Húc Hải bỗng biến thành từng vết tàn ảnh, hắn bật lên cao, cự kiếm trong tay xẹt mạnh xuống mấy đường.

Xúc tua công kích chính diện bên cạnh hắn vừa chạm vào đã đứt, vòi máu lập tức phun ra, nhiễm đỏ áo giáp màu bạc của hắn. Bay lên đến cao nhất, Đường Húc Hải vặn eo, dùng cự kiếm đẩy mạnh cái xúc tua đang đánh lén sau lưng ra, sau đó đáp xuống nơi cách đó mấy bước phía sau alien vua.

Mà Phó Sử Ngọ bay trên không trung mắt mở trừng trừng nhìn đạn năng lượng lam nhạt va chạm với khí đạn của alien vua, nổ thành từng đoàn từng đoàn hỏa hoa, mà dư thế khí đạn còn lại không giảm tiếp tục lao về phía y. Mắt Phó Sử Ngọ sắc lên, mũi tên từ năng chợt xuất hiện, cứng đối cứng mà chống chọi lại sóng công kích của alien vua.

Gai từ năng phóng ra, Phó Sử Ngọ căn bản không nhìn kết quả, từ trường đột nhiên gia tốc, bay thẳng lên trời cao.

Gai từ năng chống chọi mấy chục khí đạn của alien vua, còn lại bay vèo về phía alien vua. Khí đạn của Alien vua hầu như lúc nào cũng thắng thế, lúc này lại không thấy hiệu quả trước Phó Sử Ngọ, ngược lại bị đánh ngược về, nó tức giận đến muốn sãi bước đuổi theo Phó Sử Ngọ đằng xa xa.

Nhưng đúng lúc đó, đột nhiên từ dưới chân xông lên hơn mười cành liễu, điên cuồng quấn lấy chân nó. Công kích của Liễu Miện có tác dụng! Chân Alien vua bị quấn chặt, nó rít lên một tiếng, xúc tua bảo vệ yếu hại, mà gai từ năng thì đâm thủng mấy chục lỗ trên người nó.

Liễu Miện càng có kinh nghiệm chiến đấu hơn Lưu Bội Kỳ, hắn lãnh tĩnh biết, chỉ quấn chặt alien, gây trở ngại cho nó còn chưa đủ, sẽ không tạo ra tác dụng lớn mấy. Vì thế hắn liền dùng cành liễu ghim vào lồng đất, ngắn ngủn mấy phút đồng hồ liền thúc ra rễ cây. Người ta thường nói "vô tâm sáp liễu liễu rợp bóng", cành liễu cũng có thể sinh sản thành nguyên cây, mà có rễ cây, bám vào mặt đất, sức bền đó không phải alien vua có thể dễ dàng tránh thoát.

Liễu Miện hô to về phía Bạch Khải Phong: "Gia cố mặt đất! Mau! !"

Bạch Khải Phong gật đầu, mạo hiểm chạy đến đối diện alien vua mà công kích, nằm sấp xuống đất gồng hai tay đặt lên đất, không ngừng cường hóa lớp đất mà cây liễu đâm rễ.

Lưu Bội Kỳ lúc này cũng bóc ra nhóm hạt thứ hai, lại lần nữa ném xuống kết thành lưới cỏ.

Thấy có cơ hội, những đội viên khác sôi nổi đến gần công kích, súng ống trong tay phun ra từng ngọn lửa lam nhạt, bắn ra một đống huyết hoa trên người alien vua, hơn nữa lỗ máu trước đó Phó Sử Ngọ đâm trúng, lập tức biến alien vua thành một người máu.

"Tê nha ——! !" Alien vua gào rít điên cuồng, tiếng phì phì phì vang lớn, khí tường thật dày lần thứ hai xuất hiện, đạn bắn vào đó cuộn lên một mớ gợn sóng. Lần này nó trực tiếp bao lấy chung quanh toàn thân mình.

Ôn Triệu Minh tiến lên một bước, hai tay hợp lại thành một hỏa cầu khổng lồ, anh ném mạnh hỏa cầu ra ngoài, đại hỏa cầu nhẹ nhàng nện vào khí tường, dọc theo khí tường lan ra thành một đám cháy, đang hừng hực mà thiêu đốt.

Đường Húc Hải bởi vì đứng quá gần mà bị nhốt vào trong khí tường của alien vua, lúc này đang từ sau lưng công kích nó. Mà alien vua lại lần nữa tránh thoát vòng cỏ. Lần này nó không dám lơ là nữa, đã xoay thân ứng phó Đường Húc Hải. Cứ việc tư thế thực ức nghẹn, nhưng điều này không trở ngại alien vua vung vẫy xúc tua uy vũ sinh uy, quất trái quất phải góc độ xảo quyệt công kích Đường Húc Hải.

Alien vua bị Đường Húc Hải chém đứt hai xúc tua, động tác của nó đã không còn không sơ hở nữa, Phó Sử Ngọ từ trên cao hạ xuống, liếc một cái liền thấy được yếu hại lộ ra giữa động tác của nó!

Phó Sử Ngọ đanh mặt căng cứng, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào alien vua.

Công kích của những người khác đều bị chắn ngoài tường khí. Y nên nhắc nhở Đường Húc Hải thế nào đây?

Lúc này ngọn lửa hừng hực có danh xưng là hỏa diễm địa ngục của Ôn Triệu Minh không ngừng đốt cháy khí tường, khiến alien vua không thể không luôn tăng cường bảo vệ vững bức tường.

Nhìn tình huống hiện tại, Phó Sử Ngọ có cách, y đem gai từ năng của mình từ hình thái vừa ngắn vừa nhỏ chuốt dài ra thành dạng vừa dài lại mảnh. Sau đó đưa gai nhọn này hung hăng phóng mạnh về khí tường.

Nếu từ năng có thể chống lại khí đạn, vậy cũng có thể mài mòn dần độ dày khí tường của đối phương. Vốn khí tường kia đã bị Ôn Triệu Minh đốt mỏng một tầng, Phó Sử Ngọ đâm vào một phát, lập tức lủng ra một lỗ, cả ngọn lửa của Ôn Triệu Minh cũng luồn vào rõ ràng một chút.

Phó Sử Ngọ thừa dịp khe hở chợt lóe kia nhanh chóng phi vào khí tường, alien vua kinh hãi làm động tác không khỏi loạn lên.

Cơ hội! !

Phó Sử Ngọ nheo mắt lại, trực tiếp xuyên qua khe hở vì thiếu hai xúc tua mà lơi lỏng kia, y ngẩng đầu, tà tà nghiêng thân mình, giơ tay lên. Họng súng bùng lên hỏa hoa!

"Phốc ~~" một tiếng, một viên đạn bắn vào người alien vua, làm xuất hiện một hố máu nhợt nhạt.

"Tê nha ——" đôi mắt đỏ ké của alien vua hung tợn dán chòng chọc vào Phó Sử Ngọ.

Đường Húc Hải đã hiểu động tác của Phó Sử Ngọ, trong chớp mắt đoán được ra lộ tuyến, áo giáp cả người bỗng nhẹ đi, một đôi cánh huyễn hóa ra, như mũi tên vọt vào giữa đống xúc tua của alien.

Phó Sử Ngọ trong lòng cả kinh, lá gan của Đường Húc Hải thật sự quá lớn, Phó Sử Ngọ không thể không liên tục bắn phá yểm trợ cho hắn.

Đường Húc Hải không quan tâm, giận dữ gào rít một tiếng, mãnh liệt đâm phập cự kiếm vào tim alien vua!

"Chi

~ nha ——" alien vua quái dị hú lên, khí tường "Rẹt" một cái biến mất, nó run lên hai cái, không cam lòng há toác mồm ra, một khí đạn khổng lồ lao vút vào người Phó Sử Ngọ.

Lần này quá đột ngột, cả Phó Sử Ngọ và Đường Húc Hải đều không ngờ alien vua trước khi chết sẽ dùng hết toàn lực để tấn công như vậy.

Đường Húc Hải quát to một tiếng: "Sử Ngọ!" Ném kiếm trong tay nhào về hướng Phó Sử Ngọ. Nhưng động tác của hắn đã trễ, khí đạn khổng lồ kia đã dộng mạnh vào người Phó Sử Ngọ!

"Sử Ngọ! !" Đường Húc Hải hoảng sợ lao qua.

Trong chớp mắt khí đạn đụng vào, phù chú phòng hộ mà Ngụy Ly cho đã phát huy tác dụng, một trận bụi mù kim hoàng sắc hiện lên, chống đỡ đại bộ phận khí đạn. Nhưng khí đạn uy lực quá lớn, tuy Phó Sử Ngọ tránh thoát một kích chí mạng, nhưng vẫn bị sức va đập quá mạnh kia hất bay về phía sau.

Phó Sử Ngọ ngã mạnh xuống đất, lực va đập quá lớn khiến ngũ tạng lục phủ đều trào lên.

"Sử Ngọ!" Đường Húc Hải lúc này đã chạy tới, cẩn thận vươn tay chạm vào y: "Cậu không sao chứ?"

Phó Sử Ngọ nằm trên mặt đất, Đường Húc Hải quỳ bên cạnh y. Con alien vua đã không ai thèm quan tâm, mọi người đều chạy về hướng Phó Sử Ngọ.

"Đội trưởng! Anh không sao chứ?" Long Cốt nháo nhào chạy đến quan tâm.

"Đừng đụng… Tôi…" Phó Sử Ngọ nói một câu, y thở ra, nói: "Để tôi dịu lại một chút đã."

Thấy y còn nói chuyện được, thoạt nhìn lại không có gì trở ngại, vì thế liền yên tâm. Lúc này họ mới có tâm tình nhìn con alien vua đã chết ngắc kia.

Con alien khổng lồ cả nằm xuống còn cao bằng khổ người, cái đùi thô thì như đầu xe lửa cao tốc.

"Alien vua cấp 7 thật sự quá lợi hại ." Chân Tử nói chuyện hơi khàn khàn, vừa rồi cô liều mạng phóng ra sóng âm mới không bị khí đạn bắn chết, cổ họng sử dụng quá độ liền thành như vậy, "Vừa rồi chị đánh bức tường kia căn bản không phá nổi, cấp bậc lực lượng quá chênh lệch."

Miêu Gia gật đầu nói: "Đúng vậy, may mà đội trưởng và đội phó chúng ta không là cấp 6 cũng là trên đỉnh cấp 5, còn có đội trưởng Liễu Miện cũng là trên đỉnh cấp 5, bằng không chúng ta căn bản không giết con alien vua này nổi."

Vừa rồi chiến đấu đừng nhìn những người khác đều tung ra thủ đoạn toàn thân, nói thật căn bản không có tác dụng gì, không bị khí đạn đánh tan cũng bị khí tường ngăn trở. Trừ Lưu Bội Kỳ ra, cả chút tác dụng kiềm chế cũng có tung ra được.

Miêu Gia bình luận, đột nhiên nhớ tới bình thường lúc này Thiệu Nhạc hẳn đã chen vào nói. Nhưng giờ Thiệu Nhạc đã hy sinh, tâm tình Miêu Gia lập tức khổ sở.

Chân Tử đang nói chuyện với cậu vừa thấy cậu câm lặng, xoay mặt nhìn liền phát giác vành mắt cậu đã đỏ: "Làm sao vậy? Em bị thương hả?"

Miêu Gia sụt sùi: "Không có, em chỉ nghĩ dĩ vãng lúc thảo luận cái gì… anh Thiệu Nhạc luôn vui vẻ cùng chúng ta…"

Chân Tử cũng suy sụp, cô khó chịu nói: "Quá đột nhiên… Ai nghĩ đến…" Sau đó cô đột nhiên nói: "Miêu Gia, em nhớ đừng đột nhiên chết như vậy nha, đoàn người chúng ta, thậm chí Tốn Tổ không nên chết nữa…. bằng không chị thật sự chịu không nổi."

Miêu Gia nhếch miệng, nói: "Yên tâm, em còn muốn trở về theo đuổi Chị Vương mà."

Chân Tử biến sắc nói: "Mấy lời lập Flag[?] này ngàn vạn lần đừng có nói!"

Lưu Hoằng xem xong alien vua rồi, đi tới nói: "Hiện tại alien vua đã chết, bên này hẳn không có uy hiếp gì. Đi vài người, chúng ta qua đó liệm di thể người đã khuất thôi."

Vài người thân thể cường tráng đi theo Lưu Hoằng, tại Hằng Quang Tinh này, khắp nơi đều có alien, nếu không muốn chết rồi còn không yên ổn, vẫn phải xử trí di thể—— bất kể mai táng hay hỏa thiêu cũng được.

Phó Sử Ngọ lúc này đã đỡ hơn, Đường Húc Hải vẫn cẩn thận không rời, nhìn hắn vẻ mặt đau lòng, Phó Sử Ngọ lập tức giận run cả người.

Y cả giận quát: "Đường Húc Hải! Anh bây giờ lớn gan quá rồi đúng không! Đánh nhau chỉ toàn dùng chiêu đi chịu chết! Hai lần! Chỉ vừa rồi anh liền làm hai lần! Anh muốn chết thật thì đừng có để tôi thấy chứ! Đến lúc đó tùy tiện anh muốn chết thế nào cũng kệ!"

Đường Húc Hải bị y rống ngơ ra , hắn chớp mắt mấy cái: "A?"

Phó Sử Ngọ càng sôi máu: "Anh còn giả ngu! Vừa lúc nãy, anh liền đâm đầu chạy thẳng vào con alien vua! Nếu không phải tôi kiềm chế chút, anh đã ra sao rồi, anh có tự nghĩ qua chưa?"

Nhìn Phó Sử Ngọ nổi giận đùng đùng như thế, Đường Húc Hải không chỉ không khẩn trương, ngược lại trái tim lại nóng lên, vui vẻ không kiềm được.

Một nỗi xúc động điều khiển hắn, Đường Húc Hải không chút do dự liền kéo Phó Sử Ngọ lại, cúi đầu liền hôn lên môi y.

Nụ hôn này mang theo dịu dàng sau cuộc chém giết, còn có an ủi cho nhau, rất lãng mạn triền miên. Chỉ tiếc người chung quanh cũng không cảm động, ngược lại còn bị dọa cho há mồm. Tuy quan hệ của hai người, nên biết cũng biết hết rồi, nhưng nói chung vẫn là một bí mật giữ kín không nói ra. Lúc này hai người cư nhiên đứng trước bàn dân thiên hạ mà hôn đắm đuối, thật sự khiến cún FA đau thương nhìn trời.

Liễu Miện cùng Ngụy Ly nhìn nhau một cái, nhếch khóe môi, yên lặng đi rồi. Những đội viên khác nhìn hai tên thân mật này, nhìn một lát rồi không thú vị cũng đi luôn.

Một lúc lâu, rời môi, Phó Sử Ngọ thở dốc hổng hộc, mắt lấp lánh ánh nước trừng Đường Húc Hải: "Đừng nghĩ dùng chiêu này mà lừa qua cửa nha."

Đường Húc Hải cười cười nói: "Không giả ngu, cũng không lừa. Tôi chỉ đơn thuần là vui thôi. Bởi vì lúc đó, tôi biết cậu nhất định sẽ đến, nhất định sẽ chế tạo cơ hội cho tôi. Đây là ăn ý cùng cậu chiến đấu mà bồi dưỡng ra, cả cậu cũng không phát hiện sao?"

Phó Sử Ngọ vừa nghe hắn nói thế, mới ngây ngốc nói một câu: "Ăn ý?" Y thật sự không phát hiện. Chẳng qua khi đó y chỉ tin rằng Đường Húc Hải thấy nhắc nhở của y là có thể phát giác, chẳng lẽ đây là ăn ý?

Phó Sử Ngọ có chút cảm giác không tin nổi.

Đường Húc Hải gật đầu nói: "Chính là ăn ý, điều này chứng tỏ chúng ta hiểu nhau, tin tưởng nhau. Cậu phải thấy vui mới đúng."

Đường Húc Hải vừa nói như thế, Phó Sử Ngọ quả thật cảm nhận được vui mừng trong đó, ăn ý sinh ra do hiểu nhau, tin tưởng nhau. Phó Sử Ngọ đột nhiên rất vui, vui như ngày đó đột nhiên cùng Đường Húc Hải hôn nhau trong gợn mây.

Ngay lúc này Bạch Khải Phong đột nhiên chạy tới: "Mau tới đây! ! Tần Nhược còn sống!"

Phó Sử Ngọ Đường Húc Hải biến sắc, hai người lập tức chạy về phía sau cột sáng. di thể đội viên chết đi ở ven đường đã được gom lại, sau khi vòng qua, liền nhìn thấy một một đống người vây quanh một khoảng đất còn nguyên vẹn.

Đường Húc Hải Phó Sử Ngọ đẩy người đi vào, Lý Kế Tiên đang đầu đầy mồ hôi trị liệu cho Tần Nhược.

Bảo Tần Nhược còn sống, không bằng nói là treo một hơi chưa chết. Y không như bốn nười khác bị khí đạn trực tiếp bắn nát, mà là bị alien vua dùng xúc tua quất bay.

Thương thế trên người Tần Nhược quá nghiêm trọng, xúc tua của alien đều có móc câu, alien vua cũng không ngoại lệ. Y bị móc câu xé ra một lớp thịt lớn dài, xương cốt trong người đều bị quất nát vụn.

Liễu Miện mang trên mặt vẻ bi thương, hỏi: "Còn cứu được không?"

Lý Kế Tiên im lặng lắc đầu, ngay lập tức các đội viên chung quanh đều cay cay đôi mắt. Mấy đội viên trước chết rất lưu loát, không có thống khổ gì. Mà Tần Nhược kiên trì đến hiện tại, bọn họ nhìn thấy càng thêm khó chịu.

Tần Nhược mất máu quá nhiều, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt y thẳng tắp nhìn chằm chằm Lý Kế Tiên, ngón tay giãy giụa nâng lên móc lấy cái túi trên tấm áo của Lý Kế Tiên đang quỳ thấp bên cạnh y.

Liễu Miện sà người xuống, run run hỏi: "Tần Nhược, cậu muốn cái gì?"

Lý Kế Tiên đột nhiên nhanh trí, vươn tay lấy ra một chai thuốc năng lượng trong túi. Ánh mắt Tần Nhược di động theo cái chai, Lý Kế Tiên lập tức hiểu, bật nút chai rót vào miệng Tần Nhược.

Thuốc năng lượng chủ yếu dùng để khôi phục dị năng, cho nên trên người Tần Nhược và Miêu Gia chỉ có thuốc ngoại thương, không có thuốc năng lượng dùng cho khôi phục này.

Trừ khôi phục dị năng ra, bởi vì có thể bổ sung năng lượng tế bào Nguyên, đối với người thường trong cơ thể có rất ít tế bào Nguyên mà nói cũng có tác dụng nhất định xúc tiến tế bào Nguyên phát triển.

Chẳng qua Tần Nhược bị thương quá nặng, không hữu dụng, nhưng để y khôi phục chút khí lực để nói chuyện cũng đủ rồi.

"Khụ khụ ~" thuốc bị Tần Nhược sặc ra một phần. Liễu Miện cùng Ngụy Ly tiến đến cạnh cậu, Ngụy Ly ứa nước mắt hỏi: "Tần Nhược, cậu muốn nói gì?"

Tần Nhược như hồi quang phản chiếu, nâng cánh tay lên chỉ về hướng tây bắc, thều thào nói: "Bên kia… Cách giải quyết khốn cục hướng kia… Nhớ kỹ… lúc không có phương hướng, đi bên kia…"

Chân Tử cùng Miêu Gia lập tức chảy nước mắt. Tần Nhược mặc dù là đeo trên mình tên tuổi chuyên gia địa lí khí tượng để đi vào, nhưng bọn họ ai cũng biết Tần Nhược không có khả năng này. Y là diễn viên nổi tiếng, chưa từng nghe y có tri thức về phương diện này. Nhưng trên đường đi y lại dựa vào dự cảm đoán trước cát hung thần kỳ, giúp đỡ bọn họ rất nhiều. Không ngờ cả khi sắp không được, vẫn còn vướn bận mà chỉ ra hướng đi tới.

Ngụy Ly siết chặt tay y, gật đầu nói: "Ừ… Tôi nhớ kỹ."

Tần Nhược thả cánh tay xuống, y cười, bảo: "Tôi biết sẽ vậy… Lúc tới tôi cảm nhận được… Nhưng tôi muốn tới…. muốn hoàn thành sứ mạng của tôi…"

Y mang theo nụ cười, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Phó Sử Ngọ rốt cục không nhịn nổi nữa, quay đầu ôm vai Đường Húc Hải bật khóc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: năng lực của Tần Nhược chỉ lúc nhìn thấy mới hữu hiệu, cho nên y nhìn thấy alien vua mới có thể đưa ra chỉ dẫn cuối cùng.

132. Chương 132

Cả tổ chức một lễ tang đúng nghĩa cũng không cách nào làm được, tại Hằng Quang Tinh cách xa quê mẹ, bọn họ chỉ có thể chọn hoả táng, sau đó đem tro cốt rãi vào mảnh đất này.

Bụi mù cuồn cuộn trên trời bay lên tầng cao, bầu trời mù sương, rất lâu không trong lại, cứ như vì sự rời đi của những người này mà ai thán.

Cứ việc bi thương vì mất đi chiến hữu, nhưng nhiệm vụ của họ vẫn chưa hoàn thành. Đóng đường hầm màn trời không có chút manh mối nào, mà vì họ đã kíp nổ một trận, mảnh đất phụ cận trở nên khô cằn, một chút thực vật có thể ăn cũng không còn. Tuy Lưu Bội Kỳ mang theo một ít mầm mống lương thực, tốt xấu gì cũng giúp bọn họ đầy bụng. Nhưng vẫn vấn đề kia, lượng muối có hạn, thời gian của họ không nhiều lắm.

Bốn người Phó Sử Ngọ Đường Húc Hải Liễu Miện Ngụy Ly, vây quanh cột sáng nghiên cứu thật lâu cũng không có manh mối.

Bởi vì vụ nổ, bên này thật lâu không có alien đặt chân nên bọn họ cũng không bị phân tâm.

Mấy ngày nay, bọn họ thử ném đồ vào, cũng thử thăm dò dùng dây thừng thuyên đồ vật vứt đi vào, rồi lôi ra. Đương nhiên, kết quả cũng không lý tưởng, bởi vì năng lượng trong đường hầm, tiến vào cột sáng lập tức bị năng lượng bên trong xé thành mảnh nhỏ.

Cũng có người xung phong nhận việc muốn đi vào thử, lại bị cưỡng chế cấm làm chuyện nguy hiểm này.

"Chút manh mối cũng không có!" Lưu Hoằng nóng nảy vò tóc.

Đường Húc Hải lãnh tĩnh ngồi một bên, nhìn Phó Sử Ngọ còn cực kì kiên nhẫn cùng bọn Ôn Triệu Minh Miêu Gia ngồi xổm phụ cận cột sáng thực hiện các thí nghiệm.

Liễu Miện đến bên cạnh hắn, hỏi: "Muối chúng ta mang theo còn có thể kiên trì bao lâu?"

Đường Húc Hải nói: "Ăn tiết kiệm, còn có thể đủ cho nửa tháng."

Liễu Miện quay đầu lại nhìn nhìn, nói: "Nếu hôm nay còn chưa tìm được cách cài bom, chúng ta liền đi về hướng tây bắc."

Đường Húc Hải hơi nhíu mày, nói: "Không có mục tiêu cụ thể nào, cũng chỉ là một phương hướng…"

Liễu Miện nói: "Tin Tần Nhược đi, cậu ấy sẽ không phạm sai lầm ."

Đường Húc Hải trầm mặc một hồi, gật gật đầu.

Buổi tối lúc ăn cơm, Đường Húc Hải nói quyết định của Liễu Miện.

Phó Sử Ngọ nghe xong gật đầu, nói: "Cũng chỉ có thể đặt hy vọng vào phương hướng Tần Nhược nói trước khi lâm chung."

Ngụy Ly ngồi bên cạnh đống lửa, lên tiếng: "Vấn đề muối không cần quá lo lắng, không nói trên tàu còn có dự trữ. Chỉ nói sau này nếu chúng ta chưa thể giải quyết nhanh, phải trường kỳ chiến đấu, tinh cầu này lớn vậy, hẳn sẽ có muối. Quặng muối, đất nhiễm phèn, cùng lắm thì chúng ta đến bờ biển phơi một chút muối cũng được."

Muối là một vấn đề, vấn đề khác chính là, bọn họ có thể tạm thời chỉ ăn thực vật, không ăn thịt, nhưng không có khả năng cứ vậy mãi đúng không? Trên Hằng Quang Tinh trừ chim nhỏ cũng chỉ có côn trùng gì đó, chẳng lẽ đến lúc đó phải ăn thịt alien sao? Nghĩ đến đây thôi, cả người Ngụy Ly đều không khỏe .

Ôn Triệu Minh suy xét khá xa, nói: "Nếu không tìm thấy muối trên đất bằng, vậy phải nhanh chóng suy xét đến việc ra bờ biển phơi muối. Chỗ này vây quanh đất liền, chúng ta đi bộ không nổi đâu, phải lái tàu con thoi đi qua."

Vũ lực của họ mạnh hơn bọn Chu Kỳ, hơn nữa đi qua tổ lớn bằng đường không, còn đi mất hai mươi ngày mới đến nơi này, nếu tính thêm lộ trình đi về, vậy họ cũng chỉ có hai mươi lăm ngày mà thôi.

Tưởng tượng như vậy, lập tức làm mọi người gấp gáp lên.

Phó Sử Ngọ nói: "Ngày mai liền xuất phát!"

Sáng sớm hôm sau, bọn họ liền xách ba lô lên tiến về hướng tây bắc.

Rời đi phụ cận đường hầm màn trời – nơi đã biến thành một mảnh đất khô cằn, họ rốt cục nhìn thấy rìa mép của vụ nổ lần này. Bom sinh lực uy lực quá lớn, mãi đến khi đi tới 1/3 diện tích cái tổ lớn, ảnh hưởng của vụ nổ mới hoàn toàn biến mất.

Alien trong tổ cũng bị ảnh hưởng, tất cả đều lui về 2/3 còn lại.

Biến hóa này làm lúc bọn họ lần nữa đi qua, rõ ràng cảm thấy mật độ alien cấp 5 biến cao. Nhưng đã đối mặt với alien vua, lần thứ hai đại chiến alien cấp 5 làm họ càng tự tin hơn, chiến ý rất cao.

Không cần ai cổ động, tiểu đội đặc khiển trực tiếp lao lên. Lần này tốn hết ba giờ mới qua được tổ lớn, đeo trang bị bay, bọn họ thẳng đến rất xa không có alien cấp 5 đuổi theo, mới tìm chỗ nghỉ ngơi.

Trầm mặc nghỉ ngơi uống nước ăn thuốc năng lượng bổ sung xong, Bạch Khải Phong mở miệng: "Sao tôi cảm thấy lũ alien cấp 5 càng ngày càng hung hãn vậy nhỉ?"

Liễu Miện nhai thịt khô nói: "Trước kia đó là chưa từng thấy qua người, cũng quá lâu không có thiên địch, chúng bất quá là không thích ứng nhất thời thôi. Chờ chúng quen người, nói không chừng lúc đó chính là chúng ta bị đuổi theo chạy trốn lên trời xuống đất đó chứ."

Đường Húc Hải đồng ý: "Lũ alien trong tổ lớn không giống tụi chia tổ ra ngoài, cũng không du đãng chung quanh như trên Trái đất. Nhưng khi chúng phát hiện 'Con mồi' chúng ta tồn tại, nhất định sẽ chạy đến tập kích."

Ánh mắt Phó Sử Ngọ thẳng tắp nhìn vào một điểm, vẻ mặt nghiêm nghị, yên lặng nuốt thức ăn. Đường Húc Hải cũng biết y như vậy là đang đi vào cõi thần tiên, hắn chạm vào Phó Sử Ngọ ngồi bên cạnh, hỏi: "Cậu nghĩ đến cái gì ?"

Phó Sử Ngọ chớp mắt mấy cái, phát giác bởi vì Đường Húc Hải hỏi, những người khác đều nhìn y. Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính, nói: "Tôi chỉ có một ý tưởng…"

Liễu Miện cảm thấy hứng thú bảo: "Nói thử xem."

Phó Sử Ngọ chỉnh lý ý tưởng rồi nói: "Lũ alien phân cấp rất rõ ràng, thậm chí cấp bậc không giống mà kết cấu thân thể cũng khác nhau. Loại bất đồng này không phải từ khi sinh ra đã thế, anh xem lũ alien từ trứng nở ra chúng ta nhìn thấy đều giống nhau như đúc. Trước đó tiến sĩ Tả có nói, năng lực tiến hóa của alien cực mạnh, loại gien tiến hóa này, mỗi một con alien đều có…"

Nghe y nói ai cũng thấy mơ hồ, không rõ Phó Sử Ngọ muốn biểu đạt cái gì.

Phó Sử Ngọ tổ chức ngôn ngữ lại rồi nói: "Nói như thế, trước kia lúc chưa có alien cấp 2, alien cấp 1 tiến hóa ra cấp 2, cấp 3 tiến hóa ra cấp 4, mà cấp 4 sẽ tiến hóa thành alien cấp 6. Như vậy xem ra lũ cấp 5 không biết là loại nào tiến hóa ra tới."

Đường Húc Hải hiểu được ý của y : "Ý cậu là, hiện tại alien vua chết, sẽ có một con cấp 6 nào đó tiến hóa thành cấp 7 á? !"

Liễu Miện như hiểu ra, nói: "Như vậy chứng tỏ alien cấp 5 tấn công càng mạnh, là vì alien vua gần tổ luôn áp chế chúng đã chết, mới phát triển mạnh hơn à!"

Phó Sử Ngọ lắc đầu, nói: "Không, loại tiến hóa này không thể hoàn thành nhanh như vậy. Ý tôi là, tinh cầu này lớn vậy, có còn con alien vua nào đã tiến hóa lên không."

Thịt khô trong tay Chân Tử rớt cái phịch xuống đất, Miêu Gia cười khan một tiếng, nói: "Đội trưởng, chuyện cười này không có vui đâu nha!"

Phó Sử Ngọ nghiêm túc nói: "Anh không nói đùa."

Miêu Gia kêu rên một tiếng, là vì không phải giỡn mới càng dọa người a!

Lưu Hoằng nuốt ực một cái, nói: "Nó không phải tên là alien vua à? Vua không phải đều là nhất, chỉ có một trên đời à?"

"Alien vua là tên do con người gọi nó thôi." Phó Sử Ngọ vẻ mặt lãnh tĩnh nói: "Chính xác mà nói nó là thủ lĩnh của mấy cái tổ alien cỡ lớn, nó thống trị những tổ lớn phụ cận, giống như thời cổ trên Trái đất có các chư hầu tạo thành một đế quốc vậy."

Đường Húc Hải gật đầu, nói: "Bình nguyên này alien quá dày đặc. Nhưng tinh cầu này không chỉ có một bình nguyên, trên những đại lục khác, rất có thể còn có nơi lũ alien tụ tập, cũng có khả năng còn lũ alien vua khác nữa."

Thi Vệ của Tốn Tổ sờ mặt một cái, nói: "Cho dù có, chỉ cần không cần thiết, chúng ta cũng không cần giao thủ với nó đâu ha?"

Không ai nói gì, bởi vì họ cũng không biết nếu tiếp tục đi nữa có gặp một điểm tụ tập alien nữa hay không.

May mắn chính là, tạm thời họ không cần suy xét vấn đề này, theo khoảng cách của họ với cột sáng càng ngày càng xa, quy mô tổ alien từ từ giảm xuống, dần dần tổ cũng biến mất.

Tiến vào núi non chỉ có alien chia tổ hoạt động, số lần họ gặp alien cũng chậm rãi giảm bớt.

Lại đi một ngày, Miêu Gia thiếu kiên nhẫn nói: "Chúng ta đã đi hơn mười ngày , cái gì cũng không phát hiện. Đi mãi như vậy, muối liền không đủ dùng."

Trên đường đi, họ không phát hiện đất nhiễm phèn hoặc quặng muối tồn tại, bởi vì không có động vật có vú cỡ lớn, cũng không thể căn cứ tập tính động vật mà tìm được bùn đất ngậm muối. Cảm xúc các đội viên rõ ràng đều rục rịch, tuy họ không sợ chết, nhưng cũng phải chết có giá trị, ít nhất phải cùng alien oanh oanh liệt liệt chiến đấu mà chết. Thiếu muối sẽ làm sức chiến đấu của bọn giảm xuống, nếu vì nguyên nhân này mà bại rồi tử vong, bọn họ thật sự không cam lòng.

Phó Sử Ngọ bất đắc dĩ cùng Đường Húc Hải liếc nhau, sau đó hỏi ý kiến Liễu Miện: "Chúng tôi phải về sao?"

Liễu Miện đứng ở đó, suy nghĩ một lát rồi nói: "Bên này lượng alien đã rất ít, đi như vậy, từ hôm nay lượng muối giảm đến 2/3, như vậy còn có thể đi thêm ba ngày." Liễu Miện nhìn đội viên muốn nói lại thôi, bảo: "Tôi biết các anh lo cái gì, yên tâm, chờ lúc về lượng muối sẽ khôi phục đúng lượng cần thiết, hẳn là đủ để chúng ta đi về."

Ngụy Ly cũng mở miệng nói: "Dù sao đoạn đường này chúng tôi đã dò la xong, lúc về trực tiếp bay qua một nửa lộ trình, như vậy khỏi tiết kiệm muối cũng đủ dùng."

Mắt Liễu Miện sáng lên, nhịn không được mà ôm lấy y hung hăng hôn cái chốc, Ngụy Ly giận dữ trừng hắn một cái.

Liễu Miện cười to nói: "Rồi! Cứ làm như thế!"

Lại đi ba ngày, thời tiết càng ngày càng khô, bão cát cũng từ từ lớn lên, bọn họ lướt qua núi non có thảm thực vật phong phú tiến vào một sa mạc hoàn toàn do đá cấu thành.

Lọt vào tầm mắt là mảnh hoang vu vô tận, thực vật trên đất sinh trưởng thưa thớt, liếc một cái cũng chỉ nhìn thấy mấy núi đá khổng lồ.

Phó Sử Ngọ cứ mở cảm quan ra để phân hình, sợ bỏ qua một chút manh mối nào, lúc này niềm tin của bọn họ kỳ thật đã không còn nhiều nữa rồi.

Nhưng Tần Nhược chung quy không phụ lòng tin của họ, cuối cảm quan, một cảnh tượng đồ sộ xuất hiện trong não của Phó Sử Ngọ.

Phó Sử Ngọ không dám tin trợn mắt, thất thanh quát lên: "Có cái gì đó! !"

"Cái gì?" Những người khác đầy cõi lòng hy vọng nhìn y.

Phó Sử Ngọ giơ tay lên chỉ vào núi đá khổng lồ cách họ mấy ngàn mét, cao giọng nói: "Trên vách núi đá kia có cái gì! !"

Liễu Miện quyết định thật nhanh, nói: "Bay qua! !"

Mọi người sôi nổi khởi động trang bị bay, bay về phía ngọn núi kia. Lúc này một đám alien chia tổ đã phát hiện bọn họ, đang lao nhanh đến.

Các đội viên đang kích động không chút keo kiệt lấy mấy trái lựu đạn số lượng không nhiều trực tiếp ném xuống. Trên trời bay dưới đất chạy, bị bọn họ giết chóc một trận, cả níu giữ bước chân họ cũng không được, bỏ lại mớ xác đầy đất, bọn họ vọt tới núi đá.

Đứng trước núi đá khổng lồ, họ trợn mắt há hốc mồm, cứng họng nhìn vách núi.

"Đây là… Cái gì?" Miêu Gia liều mạng xoa mắt.

Chân Tử dùng một giọng nói mơ màng bảo: "… Đá, bích hoạ? ! !"

Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính, thong thả rơi xuống đất ngẩng đầu lên nhìn công trình điêu khắc vĩ đại trên mỏm đá vừa cao vừa phẳng trước mặt.

Đúng vậy, xuất hiện trước mắt họ là một bích hoạ khổng lồ, điêu khắc trên đá kéo dài hơn mấy chục thước!

Điều này thật không tin nổi, trên tinh cầu chỉ có alien này lại đột nhiên xuất hiện dấu vết nhân tạo hoặc sinh vật trí tuệ khác lưu lại, sao lại không làm bọn họ khiếp sợ.

Bích hoạ to lớn này không biết tồn tại bao lâu, sau dãi gió dầm mưa, nó có vẻ đã không được trọn vẹn, nhưng vẫn có thể nhìn ra hình vẽ trên bức điêu khắc nọ.

Phó Sử Ngọ tỉnh táo lại đầu tiên, y quay đầu bảo người khác: "Chụp cái này lại, sau đó bắn vào bộ nhớ của mọi người đi."

Trang bị trên người bọn họ đều đã được tận tâm thiết kế, không có thứ nào vô ích mà chiếm diện tích. Một sợi dây dài chừng hai ngón tay đeo trên cổ tay, có một màn hình nhỏ biểu hiện thời gian, và mấy số liệu phức tạp như hướng nam bắc, tọa độ, nhiệt độ, độ ẩm, áp suất, chất lượng không khí vân vân. Đồng thời trong đó còn có một bộ nhớ, có thể thông qua vô tuyến mà lưu trữ một ít số liệu trọng yếu.

Ý Phó Sử Ngọ rất rõ ràng, mỗi người đều phải lưu lại để phòng ngừa, đảm bảo bất kể là ai cuối cùng còn sống cũng có thể mang phần tư liệu này về.

Sau khi dùng camera trên người chụp mọi góc độ một lần, bắn qua cho mọi người, bọn Phó Sử Ngọ mới có tâm tư cẩn thận nghiên cứu bức tranh khắc trên mỏm đá kia tột cùng kể về cái gì.

Bởi vì bức tranh bị phong hóa quá mạnh, có nơi thậm chí đã bong tróc toàn bộ, bọn họ không thể không vừa nhìn vừa dựa theo xu thế hình vẽ mà suy diễn ra.

Phó Sử Ngọ càng xem càng khiếp sợ, đây cư nhiên là tin tức cuối cùng người Hằng Quang Tinh lưu lại, là chủ nhân chân chính của Hằng Quang Tinh, mà không phải lũ alien ngoại lai tu hú chiếm tổ đó!

Lượng thông tin quá lớn, nhượng Phó Sử Ngọ sợ ngây người thật lâu mới có thể chậm rãi tiêu hóa hết.

Câu chuyện kể lại từ đầu, thông qua bức hoạ liền nhanh mà đầy đủ thuật lại toàn bộ mọi việc, bao gồm người Hằng Quang Tinh hưng suy và diệt vong thế nào. Trên tranh, thân thể người Hằng Quang Tinh rất mỏng manh, họ có tứ chi và ngũ quan như con người. Nhìn trong tranh có vẻ khoa học kỹ thuật của họ rất phát triển, bởi vì kết cấu nguồn năng lượng bất đồng, cho nên kỹ thuật của họ phát triển theo hướng hoàn toàn khác với người Trái đất.

Trên tranh, bọn họ kiến tạo một trang bị kết cấu hết sức phức tạp, trang bị này sau khi khởi động, xuất hiện một cột sáng nối thẳng lên trời. Đây là chuyên dùng để tìm kiếm một hành tinh mới khác thích hợp để bọn họ sinh tồn, nhân tiện có thể đến thăm các sinh vật cũng có được trí tuệ khác, đương nhiên nếu không có sinh vật trí tuệ, bọn họ rất thích ý phát triển một tinh cầu thuộc địa.

Cột sáng nối liền hai thế giới bất đồng, nhưng lúc ấy họ không biết rằng đó không phải cánh cửa dẫn đến tân thế giới, mà là cánh cửa mang đến bao ác mộng và tai nạn diệt chủng!

Lúc ấy người Hằng Quang Tinh không chỉ muốn thông qua đường hầm đi qua đó, thậm chí còn muốn đi về, vì thế họ cũng tạo một khung trang bị kết cấu phức tạp ở bên kia. Nhưng chuyện sau đó xảy ra —— trở về từ cánh cửa rộng mở kia không phải đồng bào của họ, mà là lũ alien cuồn cuộn không dứt! !

Bức tranh không cho thấy, lúc ấy rốt cuộc xuất hiện biến cố thế nào, mới khiến cho trang bị của Hằng Quang Tinh triệt để bị alien công hãm. Ban đầu người Hằng Quang Tinh còn ngoan cường tiến hành phản kháng, triệt để đóng đường hầm lại. Nhưng lúc đó alien đã xâm nhập vào núi rừng. Hằng Quang Tinh cũng tiêu diệt không triệt để, kết quả dẫn đến alien xây tổ thành công, bắt đầu sinh sản hậu đại, các thành phố nhiều nhân khẩu trở thành đồ ăn cho lũ alien chung quanh tập kích.

Có lượng thức ăn dồi dào, năng lực sinh sản của alien quá khủng khiếp, tổ của alien mọc lên như nấm, giết thế nào cũng không giết sạch, ngược lại người của Hằng Quang Tinh đã quá mỏi mệt, thành thị rơi vào tang hoang nặng nề.

Trận đánh giằng co này không biết diễn ra bao lâu, người Hằng Quang Tinh càng đánh càng ít, alien càng ngày càng nhiều, cuối cùng lại xuất hiện alien vua.

Alien vua có thể phóng ra khí đạn dưới sự yểm trợ của hàng ngàn hàng vạn alien biết bay triệt để phá huỷ thủ đô của người Hằng Quang Tinh, quốc gia hoàn toàn vỡ nát, mọi người trốn chạy tứ phía.

Mà đám người để lại bích hoạ này chính là nhóm cuối cùng còn sống của Hằng Quang Tinh.

Bọn họ đứng trước bích hoạ thật lâu, lâu đến trời đã tối đen, mới có người giật giật.

Bọn họ bắt đầu đốt lửa nấu cơm, ngồi quanh lửa trại, không kìm lòng nổi bắt đầu thảo luận nội dung trên bích hoạ.

"Đây không phải dẫn sói vào nhà điển hình sao? Cảm giác chính là vết xe đổ của phương án phe Hoắc a!" Miêu Gia nói, "Người của Hằng Quang Tinh tuy phát triển khoa học kỹ thuật không giống chúng ta, nhưng trình độ không phải kém, xem cuối cùng họ vận dụng vũ khí sát thương đại quy mô kia cũng không dọn sạch được alien. Giờ em thật sự lo là, lỡ đâu Trái đất chúng ta chính là tiếp theo thì sao?"

Phó Sử Ngọ nghiêm nghị nói: "Cho nên càng phải mang hình vẽ này về, chỉ cần có phần tư liệu này, chủ trương của phe Hoắc liền triệt để phá sản ."

Đường Húc Hải nghiêng nghiêng đầu, nói: "Đừng nhìn tranh vẽ này tiến độ rất nhanh, nhưng bọn họ từ đóng đường hầm đến tiêu diệt alien thất bại, bắt đầu xây tổ, rồi về sau xuất hiện alien vua, hẳn đã trải qua rất nhiều năm."

Lưu Hoằng buồn bực nói: "Tôi nghĩ không ra nổi, nhìn những người Hằng Quang Tinh đó cũng không tồi a, sao lại bai bởi alien chứ?"

Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính, nói: "Sinh sản vô tính chiến thắng giống loài sinh sản bằng bào thai với thời gian mang thai quá dài, đây là thắng lợi về mặt giống loài."

Lời này vừa rơi xuống, lập tức người chung quanh đều quay lại, không khỏi cúng bái nhìn y, tuy hổng rõ y đang nói gì nhưng có vẻ ghê lắm đó.

Phó Sử Ngọ hơi quẫn, ho nhẹ một tiếng rồi nói: "Lời này là tiến sĩ Tả nói với tôi. Alien là sinh sản vô tính, mỗi lần đẻ trứng ít nhất đều trên trăm, về mặt hình thức tốc độ và số lượng sinh sản, đều mạnh hơn con người chúng ta quá nhiều lần. Hơn nữa tuy chỉnh thể alien không thông minh bằng con người, nhưng ưu thế về mặt cơ thể của chúng quá cao, toàn bộ giống loài hình thành áp chế, nói về chuỗi thực vật, chúng ta căn bản chính là thức ăn của chúng."

Ôn Triệu Minh sờ sờ cằm, nói: "Đây chính xác là loài du nhập, như thỏ Úc, nơi đó vốn không có loài này, giống ngoại lai du nhập vào liền phá hư chuỗi thức ăn, dẫn đến mất cân bằng sinh thái. Alien cũng như vậy, ngoài việc chúng ăn nhiều, gây giống nhanh, người bản thổ liền bại bởi đặc tính giống loài, sinh thái của Hằng Quang Tinh hoàn toàn xuất hiện tình thế phát triển dị dạng nghiêng về một phía."

Phó Sử Ngọ cô đơn nói: "Nói vậy, chúng ta giờ có đóng đường hầm cũng trễ rồi sao?"

Đường Húc Hải ôm y vào ngực, sờ sờ đầu y, nói: "Không trễ! Hiện tại alien cấp 4 vừa bắt đầu xây tổ, còn chưa tiến hóa thành alien cấp 6. Chúng ta khác với người Hằng Quang là, trừ phát triển khoa học kỹ thuật chúng ta bây giờ còn có dị năng! Chỉ cần trước khi alien vua xuất hiện giết sạch tất cả alien, nhất định có thể chiến thắng chúng nó!"

133. Chương 133

Ừm." Phó Sử Ngọ rầu rĩ lên tiếng.

Sau đó y như muốn tìm kiếm an ủi cứ chui chui vào ngực Đường Húc Hải, Ngụy Ly thấy hai người này dựa sát rạc vào, cũng không khỏi hơi tựa vào vai Liễu Miện. Liễu Miện kinh ngạc nhìn y, Ngụy Ly rất hiếm khi chủ động như vậy trước mặt công chúng. Liễu Miện lập tức liền vòng cánh tay mình qua sau lưng y ôm lấy vai y.

Người xúm lại chung quanh, nhìn hai đôi tình nhân dựa sát vào nhau, bỗng cảm thấy một cảm giác dịu dàng đồng thời cũng thực hâm mộ, ai kêu bọn họ còn độc thân, mà không độc thân đi nữa giờ đối tượng cũng không ở bên người.

Ôn Triệu Minh đánh vỡ im lặng, nói: "Kế tiếp, chúng ta nên đi về."

Phó Sử Ngọ ngẩng đầu, thẳng ngồi dậy, nói: "Căn cứ vào bức hoạ khắc trên vách đá kia, khung trang bị chế tạo đường hầm nằm ở nửa bên kia tinh cầu do cột sáng đâm xuyên qua tâm."

Ôn Triệu Minh gật đầu nói: "Đúng vậy, tuy nguyên lý gì còn chưa rõ, nhưng họ thông qua một kết cấu tam giác khổng lồ, cấu thành một trung tâm năng lượng, sau đó trung tâm này mà xuyên qua tâm của Hằng Quang Tinh, rồi bắn ra năng lượng từ mặt trái mới mở được đường hầm có thể đi đến tinh cầu khác kia. Cho nên chỗ cột sáng kia bất kể chúng ta phá thế nào cũng không phá nổi, phải đến nửa bên kia bán cầu cho phát nổ hủy trung tâm năng lượng kia, mới có thể triệt để đóng đường hầm lại."

Miêu Gia cắn đốt ngón tay, nói: "Chung một lục địa còn đỡ, chúng ta có thể trong thời gian bổ sung năng lượng trở về tàu con thoi tiến vào đường hầm. Nhưng qua đến bên kia, trong thời hạn đó chúng ta có thể chạy về kịp sao? Lỡ không kịp, chẳng lẽ chúng ta sẽ bị kẹt lại Hằng Quang Tinh á? Em không làm hàng xóm với alien đâu!"

Ôn Triệu Minh trầm ổn nói: "Đừng nghĩ bậy, đến lúc đó chúng ta lái tàu đi qua, khẳng định có thể lái tàu tiến vào đường hầm trước khi trung tâm năng lượng nổ tung."

Miêu Gia thở phào: "Vậy thì được, nhưng mà tàu mỗi lần cất cánh đều rất vất vả a."

Ôn Triệu Minh nói: "Vất vả đến mấy, cũng đỡ hơn ở lại Hằng Quang Tinh."

Đường Húc Hải nói: "Không sai, chỉ cần đạt tới tốc độ vũ trụ cấp hai, không đến nửa giờ có thể từ bên kia bán cầu trở về, trước khi nổ tiến vào đường hầm tuyệt đối không thành vấn đề."

Chân Tử giơ tay hỏi: "Em còn một vấn đề…"

"Cái gì?" Đường Húc Hải nhìn cô, "Em nói."

Chân Tử cắn cắn môi hỏi: "Nếu lúc trước người Hằng Quang Tinh đã đóng đường hầm rồi, như vậy tại sao đường hầm lại bị mở ra lần nữa, hơn nữa mở ra thì đáng lẽ phải dẫn đến tinh cầu quê nhà của alien chứ, sao lại thông đến Trái đất?"

Ngụy Ly nói: "Cái này tôi nghĩ tôi biết. Không biết mọi người có để ý một chi tiết không, trong phần vẽ người Hằng Quang Tinh chiến đấu để đóng đường hầm lại, bên trung tâm năng lượng vẫn có khoa học gia tiếp tục làm việc, tôi nghĩ bọn họ sau khi thất bại khẳng định sẽ tìm tòi tân tinh cầu lần nữa. Sau đó những khoa học gia kia tuy đều bị alien giết chết, nhưng trung tâm năng lượng là thông qua năng lượng tâm tinh cầu để cung cấp sinh lực, cho nên luôn trong vận hành. Dụng cụ tìm kiếm kia chắc chưa ngừng hoạt động, tinh cầu mới tìm thấy chắc chính là Trái đất."

Chân Tử giật mình nói: "Em không để ý thật. Nói vậy, Trái đất chính là tinh cầu thứ hai mà đường hầm tìm được?"

Ngụy Ly gật đầu nói: "Hẳn là vậy. Sau đó không biết trải qua bao nhiêu năm, trùng hợp hoặc căn bản không trùng hợp, đường hầm này bị mở ra lần nữa, alien thông qua đường hầm bay đến Trái đất."

Mọi người lại im lặng một hồi, Trái đất sao mà xui kinh vậy. Người Hằng Quang Tinh hại mình xong còn chưa đủ, còn muốn tiếp tục lây vạ cho tinh cầu khác, bộ không thể hủy diệt cái thứ này luôn à?

Liễu Miện trầm giọng nói: "Không có gì muốn hỏi nữa chứ?" Hắn nhìn những người khác, họ đều lắc đầu, hắn nói: "Vậy phương án kế tiếp quyết định như vậy, ngày mai bắt đầu về."

Đã định kế hoạch kế tiếp, hôm sau họ liền bắt đầu về. Bởi vì đã rành đường đi, nơi nào alien ít thì trực tiếp bay qua, nơi có alien nhiều mới hạ xuống mặt đất ẩn nấp mà đi.

Lục tục đi đi rồi bay bay, bọn họ lại lần nữa về tới phụ cận cột sáng, mà lúc này nơi bị nổ tung đã có alien bắt đầu qua lại. Alien cấp 5 đã thật nóng nảy, cấp 6 rời khỏi tổ, thậm chí bắt đầu đánh nhau với lũ cấp 6 khác các tổ xung quanh. Thấy chúng tự giết nhau bọn Đường Húc Hải nhìn cực kỳ thống khoái, nhưng để tránh rơi vào đại hỗn chiến thoát thân không ra, họ không thể không học bọn Chu Kỳ xuyên qua các bụi cây đầy gai mà đi.

Lặn lội đường xa hơn ba mươi ngày, bọn họ tỉnh ăn kiệm dùng hết lượng muối cuối cùng, rốt cục về tới tiền đồn.

Bởi vì mấy ngày cuối hấp thu không đủ lượng muối, ai cũng không có sức lực. Nghỉ ngơi và hồi phục trong tiền đồn một ngày một đêm, bọn họ tiếp tục đi vào rừng rậm. Đoạn đường này chiến đấu càng thêm vất vả,

cứ việc họ còn có dị năng, nhưng thể lực lại theo không kịp, động tác khó tránh khỏi xuất hiện sơ hở, người bị thương cũng bởi vậy mà gia tăng.

Chờ đến nơi tàu con thoi hạ cánh, nói bọn họ ai cũng người đầy thương tích còn chưa đủ. Mọi người đều cực kỳ chật vật, tóc tai bù xù không nói, quần áo cũng rách bươm thành sợi, mà cả Chân Tử luôn chú ý hình tượng cũng biến thành dã nhân.

Đi vào tàu con thoi, Lý Kế mở thùng sơ cứu ra, trực tiếp truyền nước muối cho mỗi người.

Mọi người động cũng lười động, chỉ có mình gã hối hả không ngớt tay, Lưu Bội Kỳ cảm động nói: "Kế Tiên, nếu trên đường đi không có anh, chúng tôi nhất định chỉ có nước tẻo thôi đó!"

Người khác cũng sôi nổi phụ họa, khen Lý Kế Tiên chuyên gia chữa bệnh và chăm sóc này thiệt chuyên nghiệp đến cực điểm.

Lý Kế Tiên lại gầy đi, mặt không có thịt khiến tướng mạo gã có vẻ càng âm trầm. Nhưng bộ dáng không dễ ở chung đó, không làm người ta chán ghét bài xích chút nào, bởi vì trải qua thời gian ở chung này, các đội viên đã triệt để coi gã là chiến hữu đáng tin cậy, "Bác sĩ" chuyên nghiệp.

Lý Kế Tiên mím đôi môi khô khốc, đối mặt với lời khen.. gã gần như không biết làm sao, nhưng đáy lòng dâng trào vui sướng và thỏa mãn, khiến gương mặt hưng phấn của gã chậm rãi mang theo chút huyết sắc.

Bổ sung muối xong, lại ăn no nê một bữa, tắm rửa đổi quần áo, cạo sạch lớp râu dài ngoằng đi, ai ai cũng khôi phục vẻ đẹp giai.

"Cuối cùng cũng sống lại rồi, chị thật không dám tưởng, mình cư nhiên có thể bẩn thành như vậy!" Chân Tử thổn thức không thôi, trước kia cô căn bản không nghĩ đến mình sẽ có ngày không tắm không gội đầu hơn cả tháng, "mùi hương" nồng nàn trên người thiệt sự không chịu nổi, vậy mà cô thật sự chịu được mới hay chứ.

"Em thấy em cả da cũng cạo ra một lớp rồi." Miêu Gia thiệt ưu sầu, cậu tuy không ưa sạch, nhưng dơ bẩn chà trôi ra quả thực không dám nhìn thẳng vào.

Lưu Hoằng cười ha hả, nói: "Các chú còn quá non, cái này tính là gì? Tụi anh trước kia huấn luyện dã ngoại thường xuyên mấy tháng không tắm. Không phải không muốn tắm, là không có điều kiện a! Nhưng đi chung với đám huynh đệ đều thúi hoắc, anh cũng chả ngửi ra mùi gì khác thường trên người mình."

Mặt Chân Tử lộ vẻ khó khăn, nghe cái này xong sao cô nản chí quá!

Phó Sử Ngọ đi tới nói: "Giờ thời tiết đã qua lúc nóng nhất, bắt đầu chuyển lạnh. Nhưng bên kia tinh cầu nhiệt độ chắc sẽ đúng lúc tương phản với bên này, vừa bắt đầu nóng lên."

Chân Tử nói: "Kỳ thật nóng chút cũng được, em chủ yếu là sợ lạnh. Nếu mặc quá dày rất có khả năng sẽ ảnh hưởng hành động."

Phó Sử Ngọ câm nín, Chân Tử bưu hãn như nữ hán tử, nhưng mùa đông cũng rất sợ lạnh, người khác mặc áo lông thôi, cô bên trong còn muốn thêm một cái áo ấm.

Miêu Gia đại nghĩa lăng nhiên nói: "Sợ cái gì, mấy ngày này vẫn luôn lên núi vào rừng, cũng không sao hết, nóng nữa thì thế nào."

Đường Húc Hải đi đến trùng hợp nghe thấy, trêu: "Có tiến bộ ha, không thì chú cứ nằng nặc đòi cởi áo mà đi."

Miêu Gia ngượng ngùng cười, nếu nói Chân Tử sợ lạnh, vậy cậu lại sợ nóng kinh hồn. Thời gian trước đúng là thời điểm nóng nhất, chống chọi mặt trời nóng rực, còn không cho cởi áo. Miêu Gia cởi mấy lần, làm Đường Húc Hải phải cưỡng chế ép mặc vào.

Cậu lúc này nói chắc nịch lắm, đến lúc đó nóng quá, không chừng lại lén cởi bỏ.

Đường Húc Hải ép cậu mặc áo khoác cũng do không có cách, nóng cũng phải chịu, lúc họ leo núi vào rừng, quần áo có thể bảo hộ da họ không bị cào rách, mặt khác là phòng ngừa phơi nắng tổn thương.

Hiện tại ai cũng dãi nắng dầm mưa một hồi, da đều vừa đen vừa ráp. Mặt bị ăn nắng cũng phải chịu, bị phơi nắng tổn thương da bọn họ thì khỏi nhanh, nhưng Miêu Gia lại là người thường, lỡ bị nhiễm bệnh, xui xẻo còn không phải chính cậu sao.

Miêu Gia cũng hiểu, nhưng đến lúc đó thật lại nóng chịu không nổi, nhịn không được vẫn muốn cởi.

Đường Húc Hải ôm cánh tay nói: "Kế tiếp các anh có thể nghỉ ngơi một ngày, sau đó chúng ta phải bắt đầu dựng bệ bắn ."

Ban đầu vốn định dùng kim loại dựng bệ bắn, nhưng đại chiến alien vua lần trước kim loại hệ dị năng giả Chu Hằng Âu của Tốn Tổ đã tử nạn, hiện tại chỉ còn lại mình Đường Húc Hải là dị năng giả kim loại. Cố tình hắn còn biến dị, không thể như kim loại dị năng giả bình thường trực tiếp lấy kim loại ra từ khoáng thạch.

Điều này làm bọn họ không thể không buông tha sử dụng kim loại để dựng, sửa thành dùng gỗ. Trong cánh rừng nguyên thủy này đều là đại thụ che trời, mỗi cây đều to bằng hai người ôm. Cũng may họ chỉ cần nâng tàu con thoi lên góc ngưỡng để bắn là được.

Thời gian kế tiếp, bọn họ đốn sạch đại thụ chung quanh tàu, dọn dẹp mặt đất. Bởi vì có hai dị năng giả mộc hệ là Liễu Miện và Lưu Bội Kỳ, xử lý gỗ cũng nhanh, hơn nữa Đường Húc Hải có thể đảm đương máy cắt gọt tự động, biến thân cây thành gỗ cũng nhanh như chớp.

Những người khác không thể phụ giúp, vì thế bắt đầu dựng bệ bắn.

Bệ quan trọng nhất là phải chắc bởi vì tàu con thoi nặng hơn một trăm tấn. Đương nhiên, do bệ làm bằng gỗ, đến lúc tàu con thoi phóng lên, năng lượng phun ra có thể chớp mắt đốt trọi nó. Tất nhiên cũng phải tốn chút thời gian mới đốt sạch được, mà chỉ cần thế cũng đủ cho con tàu hoàn thành việc phóng lên .

Cây cối chung quanh hai bệ phóng đều được dọn sạch, đốn mấy cây đó, là vì đến lúc đốt bệ phóng sẽ không thiêu rọi toàn bộ cánh rừng.

Một tuần sau, trên mảnh đất trống này, đứng sừng sững hai bệ bắn khổng lồ, mà tàu con thoi thì được Ngụy Ly và Phó Sử Ngọ hợp tác cùng những người khác động thủ nâng lên bệ.

Hết thảy đã chuẩn bị xong, chỉ chờ hướng gió thay đổi là được.

134. Chương 134

Trắc hướng gió cũng không cần họ tự làm, trên tàu tự nhiên có loại hệ thống chuyên nghiệp này, Miêu Gia mấy ngày nay vẫn luôn ngồi canh máy tính, quan sát thời gian hướng gió mỗi ngày thay đổi.

Trong thời gian này, cậu đã xác định chính xác giai đoạn. Miêu Gia nghiêm nghị nói với Đường Húc Hải: "Anh Hải, chiều mai 2h đến 4h sẽ có gió tây bắc, thích hợp cho chúng ta cất cánh."

Đường Húc Hải gật gật đầu, trầm giọng nói: "Anh sẽ thông báo cho những người khác, mấy ngày này chú vất vả rồi."

Miêu Gia ngại ngùng nói: "Em vậy mà vất vả gì chứ. Chỉ ngồi trước máy tính kiểm tra đo lường thôi, các anh đều làm tay chân, còn mệt hơn em nhiều."

Đường Húc Hải mỉm cười, nói: "Kêu anh ngồi máy tính nhìn đống số liệu phức tạp kia, anh ngu người đó chứ. Chú là lao động trí óc, tụi anh là lao động chân tay. Tốn chút sức đó, đối với tụi anh là khỏe re, đương nhiên không vất vả bằng chú cả ngày ngồi canh máy tính."

Miêu Gia cười hắc hắc, bọn họ là mỗi bên một sở trường riêng, người này nhìn người kia đều cảm thấy đối phương mệt muốn chết.

Truyền đạt xong tin hôm sau sẽ xuất phát, các đội viên liền giải tán. Có người đi thu dọn đồ đạc, cũng có người đi làm vệ sinh cá nhân. Ai biết qua bên kia tình hình thế nào, nói không chừng lại không có thời gian đi tắm—— những người này lấy Chân Tử làm đại biểu, xem như phòng ngừa chu đáo .

Phó Sử Ngọ buồn bã nhìn chung quanh đã hoàn toàn thay đổi, Đường Húc Hải đi đến sau lưng y, trực tiếp ôm vai y kéo vào lòng mình. Khoảng thời gian này mật độ tú ân ái quá cao, hai tên này cứ sờ mó lung tung khiến mọi người thấy cũng chả thèm quan tâm, đối với việc ôm ôm ấp ấp ngoài trời này, hiện tại Phó Sử Ngọ đã thực thản nhiên tiếp thu.

Trán Phó Sử Ngọ cọ cọ lên cằm Đường Húc Hải, nói: "Chúng ta đi chuyến này, cũng không biết có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ hay không."

Đường Húc Hải cúi đầu hôn trán y một cái, nói: "Đương nhiên có thể."

Phó Sử Ngọ tránh ra chút, ngẩng đầu nhìn hắn: "Có tự tin là chuyện tốt, nhưng không thể tự phụ. Tôi có dự cảm, cuộc chiến lần này còn gian nan hơn trận đánh lúc trước với alien vua."

Cánh tay còn lại của Đường Húc Hải trực tiếp ôm lấy Phó Sử Ngọ, thu nhỏ điểm khoảng cách này lại, nói: "Cậu yên tâm đi, ông xã tuyệt không sẽ lơ là sơ suất đâu."

Phó Sử Ngọ bị hai chữ ông xã đặc biệt thản nhiên của hắn "lôi"' đến ngớ ra, đây là lần đầu tiên Đường Húc Hải tự xưng như vậy, làm Phó Sử Ngọ…. rồi lại .

"Nói bậy bạ gì đó!" Phó Sử Ngọ ngại ngùng giãy giụa .

Đường Húc Hải đặc biệt cường ngạnh ôm y sát vào lòng, hỏi: "Thế nào? Cậu không có ý sống cả đời với tôi à?"

Phó Sử Ngọ không giãy giụa, y khựng lại rồi nói: "Tôi đương nhiên muốn cả đời bên anh rồi."

Đường Húc Hải hơi thả lỏng y ra, cúi đầu nhìn y, nói: "Vậy thì quyết định thế đi, nếu đã muốn cùng chung nhất sinh. Vậy chúng ta đương nhiên trở thành chồng chồng. Tôi là ông xã của cậu, cậu cũng là ông xã của tôi. Không có gì mắc cỡ sất."

Phó Sử Ngọ lúc này triệt để đỏ mặt, bởi vì tay bị Đường Húc Hải cùm lại, mắt kính trợt xuống mũi làm đôi mắt y trực tiếp bại lộ trước mặt Đường Húc Hải, y nhìn thẳng vào hắn, nói: "Được, chờ chúng ta trở về, liền sắp xếp một tiệc rượu. Tuy hiện quốc gia còn chưa có bộ luật chính thức, nhưng uống rượu mừng vẫn được."

Đường Húc Hải lập tức tâm hoa nộ phóng, hắn không ngờ Phó Sử Ngọ sẽ nghĩ đãi rượu mừng, cái này còn phô trương hơn công khai come out nhiều. Hắn nghiêng đầu hôn hôn môi y, nói: "Được, trở về chúng ta liền đặt tiệc rượu. Đến lúc đó mời đội viên Long Cốt chúng ta đến hết."

Phó Sử Ngọ nghiêm túc gật đầu: "Còn phải mời Tiểu Thất, Sở trưởng Nhâm, Sở Phó vệ, Niếp Tướng quân…" Phó Sử Ngọ bắt đầu cẩn thận tự hỏi danh sách khách mời lúc đó.

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của y, Đường Húc Hải nhịn không được lại vui vẻ, sau đó cũng nói: "Không thể quên Mễ Nhạc bên thủ đô, người của Phái thành, Bình Nam nghiệp đoàn nữa chứ."

Phó Sử Ngọ ừ một tiếng, ánh mắt lấp lánh nhìn hắn, nói: "Tôi muốn luôn ở bên anh, mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm, năm mươi năm… Có thể bao lâu thì bấy lâu, cho nên chúng ta nhất định phải sống sót trở về."

Cổ Đường Húc Hải nghẹn lại, nuốt cái ực, gật đầu nói: "Ừm, cùng sống sót trở về."

Phó Sử Ngọ cười cười, nhịn không được trực tiếp nhón lên, Đường Húc Hải hiểu ý cúi đầu, hai người hôn nhau say đắm như muốn bùng cháy.

Mà trong doanh địa lâm thời của bọn họ, Ngụy Ly đang chỉnh lý thu gom đồ của y và Liễu Miện. Để chiếu cố hai đôi này, cũng để người khác buổi tối có thể nghỉ ngơi cho yên, chỗ ở của hai đôi tình nhân là nơi hơi cách xa những người khác, căn nhà nhỏ dùng mấy tấm gỗ thừa dựng thành tuy thô ráp, nhưng có thể che gió che mưa, bọn họ cũng thực vừa lòng.

Liễu Miện bưng bữa tối của họ đến, đặt trên bàn gỗ nhỏ. Quay đầu lại nhìn Ngụy Ly tỉ mỉ đem bộ quần áo đã rách bươm trước đó của hắn bỏ vào một bao gom lại.

Liễu Miện đi qua trực tiếp ngồi bên cạnh nhìn y làm việc, nói: "Thứ này rách rồi còn giữ làm gì, trực tiếp ném đi."

Ngụy Ly lườm hắn một cái nói: "Ném làm chi, mang về. Đây là kỷ niệm, chờ già rồi lấy ra ngắm, nhớ khổ nghĩ ngọt, nhớ đến công tích vĩ đại của chúng ta."

Liễu Miện ha ha cười, nói: "Em còn già rồi? Em không phát giác giờ em càng ngày càng trẻ à? Mà phân tử Nguyên cũng quá tuyệt vời, ít nhất để em có thể theo tôi thêm mấy chục năm cũng không thành vấn đề."

Khóe môi Ngụy Ly lộ ra một nụ cười, nói: "Chỉ cần đến lúc đó anh đừng chê tôi quản đông quản tây." Lúc này trong tay y cầm một hộp thuốc dẹp bằng kim loại, y dừng một chút, mở ra lấy một điếu thuốc, nói: "Cho anh nè, hút đỡ thèm."

Liễu Miện vui mừng quá đỗi, không thể chờ đợi được ngậm vào miệng, tay Ngụy Ly bật một phù ấn, châm điếu thuốc cho hắn.

Liễu Miện hút sâu một hơi, nhổ ra, nói: "Ai ~~ thật không thua gì thần tiên nha, quá đã."

Ngụy Ly lườm hắn một cái: "Tiền đồ!"

Liễu Miện mỹ mãn nuốt vân phun vụ, không chút phật lòng nói: "Tôi còn tưởng em muốn giấu điếu cuối cùng này đến khi về luôn chứ."

Ngụy Ly lẳng lặng nói: "Nói như anh đáng thương lắm vậy, tôi nhẫn tâm lắm hả?"

Liễu Miện lắc đầu liên lục, lấy lòng nói với y: "Tôi biết em là tốt cho tôi."

Ngụy Ly nói: "Từ Trái đất mang đến có nhiêu thôi, hút xong để anh khỏi cong tâm cong phế nhớ thương. Mấy cái này là lá thuốc anh dùng lực lượng của bản thể Cây liễu để thúc ra, không còn cũng chỉ chờ về Trái đất làm lại, hút xong thì ráng mà nhịn."

Ngón tay Liễu Miện kẹp điếu thuốc, gật đầu đáp ứng, nói: "Em yên tâm đi, lúc này tôi sẽ không vì chút yêu thích ấy mà tổn hại thể lực của mình."

Ngụy Ly ừ một tiếng, chần chờ một lát, chờ Liễu Miện bắt đầu kỳ quái, y mới hạ quyết tâm nói ra: "Chỉ cần chúng ta có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ trở về, tôi…" Ngụy Ly ấp a ấp úng, rồi bất chấp nói: "Liền dùng cái anh mơ tưởng thật lâu kia… xem như phần thưởng!"

Liễu Miện há mồm ra, điếu thuốc rớt xuống, luống cuống tay chân chụp lại.

Ngụy Ly mất thể diện hận không thể tông cửa xông ra, Liễu Miện chớp chớp mắt, xà lại gần: "Thật à?"

Ngụy Ly thẹn quá thành giận gầm nhẹ: "Không cần thì thôi!"

Liễu Miện như hổ vồ nhào lên đẩy ngã Ngụy Ly, cười cực kì nhộn nhạo: "Cần! Sao lại không cần! Vất vả lắm em mới chịu mà. Em yên tâm, đảm bảo em hưởng thụ một lần liền muốn lần thứ hai hà

"

Ngụy Ly bị hắn đè thở dốc, nhìn hắn cười sâu xa như thế, có chút hối hận nghĩ, yêu cầu phá liêm sỉ như vậy sao mình lại đi chịu chứ ? !

Nhưng mà… Nếu thật sự có thể nguyên vẹn trở về, còn có gì phải để ý nữa chứ.

Chân Tử từ gian chuyên dùng tắm rửa đi ra, thoải mái thở dài: "Thật không dễ dàng mà tắm được một lần nước ấm nha."

Nói tiếp đều là một dòng nước mắt xót xa, trước kia cô bưu hãn, nhưng cũng không cảm thấy mình nữ hán tử mấy. Nhưng mấy ngày nay, đi theo đám đàn ông con trai trèo đèo lội suối, hình tượng con gái gì cũng mất hết. Trực tiếp nhảy vào suối tắm nước lạnh, càng ngày càng như ăn cơm bữa. So hán tử còn muốn hán tử hơn!

Miêu Gia nhàm chán đứng hứng gió một bên. Thấy cô tắm ra, oán giận nói: "Chị làm gì mà rề rà vậy, tắm một cái hết bốn mươi phút luôn chứ."

Chân Tử trừng mắt, nói: "Bốn mươi phút thì thế nào? Dám chê chị điệu hả!"

Miêu Gia bị cô sạt rụt cả cổ, nói: "Không dám, trước kia bất quá chỉ tắm hơn mười hai mươi phút, sao hôm nay lâu vậy?" Cậu không có chuẩn bị, chỉ có thể nhàm chán ngồi xổm một bên nhổ cỏ chơi.

Chân Tử nói: "Chị thật vất vả mới kiếm ra nước ấm, không cho ngâm một chút hả, nói không chừng mai mốt không còn cơ hội hưởng thụ được nữa thì sao."

Miêu Gia bị cô nói nghẹn, trợn mắt xem thường: "Đừng có dao động sĩ khí, tản ra cảm xúc bi quan!"

Chân Tử lườm cậu một cái, nói: "Thôi đi, chị bây là chuẩn bị tâm lý tùy thời khẳng khái chịu chết, khỏi nói tích cực bao nhiêu, hướng về phía trước bao nhiêu rồi! Chú cũng không nghĩ coi, trung tâm kia là dễ vô lắm hả? Chị dám đánh cuộc, nơi đó khẳng định có alien vua."

Miêu Gia dứt khoát nói: "Em không thèm đánh cuộc với chị."

Chân Tử hừ một tiếng, nói: "Chú lúc này chẳng phải cũng thấy thế à."

Miêu Gia nói: "Vậy chị phải lạc quan chút. Giống em, tôi cũng rất tự tin, chúng ta nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ, sau đó lấy thân phận công thần trở về, tương lai nửa đời sau cũng không cần sầu. Có thể nhờ vào sổ công trạng, ăn ngon mặc đẹp rồi chết già."

Chân Tử vô lực nói: "Em không có chí hướng gì hết."

Miêu Gia bĩu môi nói: "Em xem như đã đạt tới đỉnh sự nghiệp nhân sinh, tương lai không có gì có thể siêu việt. Còn muốn kêu em theo đuổi cái gì đây?"

Chân Tử phun ra hai chữ: "Chị Vương."

Miêu Gia sửng sốt, gật đầu nói: "Điểm ấy quả thật... Trở về nhất định phải cưới Chị Vương tới tay."

Chân Tử nói: "Ha! Chị dám nói, liền tính em cầm sở công trạng đi cầu hôn, Chị Vương cũng không thèm. Người ta là đặc công chuyên nghiệp cực kì có mùi nữ vương, chỉ bằng chút thành tích ấy của em mà muốn làm người ta kính trọng, chị thấy không quá khả năng đâu."

Miêu Gia câm nín, cậu cũng thấy vậy. Làm sao đây? Vì cái gì người cậu thích cao lãnh quá vậy?

Tối hôm đó, các đội viên khó được vượt qua một đêm phi thường thả lỏng, sau một giấc nồng, hôm sau họ ăn cơm trưa xong, nhét đồ đạc của mình vào thùng hành lý trên tàu con thoi.

2h chiều, gió quả nhiên chuyển hướng.

Đường Húc Hải trầm giọng nói: "Chuẩn bị châm!"

Bạch Khải Phong ở ghế phó điều khiển, lên tiếng. Đường Húc Hải đè chốt châm lửa xuống. Trong chớp mắt ba ống phun cực lớn của tàu không thiên V phát ra sức nóng mãnh liệt, chỉ ngắn ngủn vài giây, liền dẫn tới bệ bắn bằng gỗ dấy lửa phừng lên.

"Nhanh lên! Kiên trì không được bao lâu." Miêu Gia thiếu kiên nhẫn gọi vào.

Đường Húc Hải lãnh tĩnh chờ lửa phun ra đạt tới lớn nhất, mới buông trang bị phanh ra, ngay lập tức không thiên V vụt lên, đón gió hướng, rất nhanh bay lên.

Phó Sử Ngọ tại thời khắc mấu chốt nhẹ nhàng nâng một cái, khiến không thiên V bay càng nhanh, lực đẩy quá mạnh làm mọi người ngã rạt về phía sau.

Lao lên trời cao, tốc độ tàu càng lúc càng nhanh. Nhanh chóng thoát khỏi sức hút hành tinh, ra khỏi tầng khí quyển. Đường Húc Hải điều chỉnh phương hướng một chút, dựa theo tọa độ bay về hướng nửa kia tinh cầu.

Lục địa này tương đối lớn, dùng tốc độ vũ trụ cấp một mất mười mấy phút mới tới được lục địa bên cạnh. Rời khỏi khoảng không trên lục địa, lọt vào tầm mắt chính là đại dương mênh mông vô bờ, khu vực này bọn họ hoàn toàn xa lạ, đơn giản chỉ bay trên không trung, lại có tọa độ minh xác, cũng sẽ không lạc đường.

Ôn Triệu Minh mở miệng nói: "Sinh vật biển ở đây vẫn còn rất phong phú ."

Trước mặt anh có một màn hình, đang hồi về hình ảnh vừa bắt được, một đám sinh vật biển hình thể thật lớn cùng loại với cá voi trùng hợp nhảy lên khỏi mặt biển.

Phó Sử Ngọ nói: "Bởi vì alien không biết bơi, tất cả sinh vật biển còn chưa bị ảnh hưởng đến."

Ôn Triệu Minh nói: "Cũng không biết dưới tình trạng không có thức ăn, alien làm sao sinh tồn được, nói không chừng tương lai bởi vì thiếu mồi, chúng sẽ tiếp tục tiến hóa đến có thể săn mồi trong nước."

Miêu Gia nói: "Không phải nói chúng cả xác đồng loại cũng không tha sao? Nói không chừng lúc không có ăn, chúng sẽ ăn luôn alien cấp thấp bên trong tộc đàn."

Chân Tử nôn một tiếng, nói: "Đừng nói nữa, tởm quá."

Miêu Gia không hiểu ra sao quay đầu nhìn cô: "Có gì tởm chứ?"

Chân Tử nói với: "Tằm ăn rỗi đồng loại, đương nhiên tởm rồi!"

Miêu Gia bất đắc dĩ nói: "Đây là tập tính động vật."

Chân Tử nói: "Động vật ăn thịt hoặc ăn tạp sẽ ăn đồng loại, nhưng là ăn xác! Không có ăn sống luôn, đừng nói nữa, tởm chết."

Miêu Gia đầu hàng: "Vâng vâng vâng."

Không thiên VI đi theo bọn họ không xa, bay qua nửa tinh cầu bảo trì quỹ đạo tầng thấp này, rốt cục thấy được một lục địa khác.

Miêu Gia khẩn trương nắm phòng hộ, nói: "Có cần hạ cánh trước không?"

Đường Húc Hải khẳng định: "Đương nhiên phải hạ cánh trước, không thể trực tiếp lái tàu bay qua được."

Ôn Triệu Minh cẩn thận nói: "Căn cứ phán đoán, càng tiếp cận trang bị trung tâm, alien càng dày đặc, cho nên hạ xuống nơi nào phải lựa chọn cho kĩ."

Đường Húc Hải lên tiếng, nhìn nhìn mặt đất, nói: "Hạ ngay thung lũng phía trước."

Những người khác không có ý kiến, tàu con thoi cũng không thích hợp bay trong khí quyển, cơ hội hạ cánh chỉ có một lần, một khi sơ sẩy cũng chỉ có thể ở lại chỗ đó mà thôi.

Đường Húc Hải đơn giản thô bạo điều khiển tàu bắt đầu hạ xuống, trải qua một đoạn tốc độ bay vượt qua vận tốc âm thanh hai mươi lần, bọn họ rốt cục tiến vào địa điểm dự định. Tàu bắt đầu trượt, Phó Sử Ngọ hợp thời dùng từ năng bao bọc tàu, hạ cánh rốt cục cũng viên mãn thành công.

An toàn hạ cánh xong, mọi người thở phào ra. Ngay sau đó không thiên VI bay sát qua bên trên bọn họ, đáp xuống nơi cách đó không xa.

Kênh vô tuyến truyền đến tiếng của Lưu Hoằng, song phương xác nhận an toàn, còn chưa kịp vui vẻ, ngọn núi bên cạnh thung lũng liền kéo tới một triều alien đông nghịt.

"Má nó! !"

"Xảy ra chuyện gì? ! Rõ ràng cách trung tâm năng lượng còn xa như vậy, sao có nhiều alien đến thế? !"

"Đừng nói nhảm, mau đi ra ngoài, đừng để triều alien phá hư tàu con thoi! !"

Phó Sử Ngọ nhanh tay nhanh chân tháo trang bị phòng hộ, cởi bỏ đồ vũ trụ, mở khoang thuyền xông ra ngoài.

Y thậm chí chưa kịp lấy vũ khí đã nhảy lên mặt đất, tay không tất sắt liền trực tiếp chống lại hàng trăm hàng ngàn alien!

Ánh mắt y sắc bén nhìn chằm chằm, năng lượng sinh vật mãnh liệt bắt đầu khởi động, mũi tên từ năng như cho không mà bắn ra ngoài. Phía sau y, là các đội viên đi ra ngay sau đó cũng nhanh chóng gia nhập cuộc chiến.

Thời gian gấp gáp, ai cũng không có thì giờ ma ngoảnh lại đi lấy vũ khí, chỉ có thể dựa vào dị năng của mình để chiến đấu.

Dị năng giả Như Chân Tử, Lưu Bội Kỳ, Bạch Khải Phong còn đỡ, trực tiếp thao túng dị năng là xông lên. Mà người thường như Miêu Gia chỉ có thể chạy về chỗ cất đi lấy vũ khí.

Đường Húc Hải trực tiếp đạp lên tàu nhảy đà, lao lên trời biến ra cánh, liền vọt tới alien bay cấp 5.

Lý Kế Tiên chạy đến bên người Phó Sử Ngọ, nói: "Đội phó, anh đi lên giúp đội trưởng, bên này giao cho chúng tôi đi!"

Phó Sử Ngọ quay đầu nhìn gã một cái, rất nhanh liền nói: "Được, vậy giao cho các anh."

Phó Sử Ngọ đạp một cái mạnh, bay thẳng lên trời. Lý Kế Tiên nhìn theo bóng lưng y bay lên, sau đó ánh mắt âm trầm chuyển về hướng alien đang ùa đến trước mặt. Gã cao giọng hét lớn một tiếng, dang hai tay ra rồi siết lại, dị năng huyết hệ vô hình bắn ra ngoài.

Alien chạy đến trước mặt gã đột nhiên khựng lại, kêu ré một tiếng rồi ngã oạch xuống đất lăn lộn, da trên người chúng cộm lên từng cục từng cục, hình như có cái gì đang cuộn trào trong đó. Chẳng bao lâu, da chúng rách toét ra, từng tia máu bắn phọt ra ngoài.

Lý Kế Tiên lãnh khốc thao túng máu rút ra từ người lũ alien, hóa thành hàng vạn hàng nghìn mũi tên bắn về phía đại triều alien đang lao tới!

135. Chương 135

Châm ngôn thường nói "binh hùng một, làm hùng cả quân". Có thể thấy được phong cách của một lãnh đạo ảnh hưởng thế nào đến toàn đội.

Trước kia Lý Kế Tiên từng dưới trướng của Sử Chính, cũng từng lăn lộn ở phe Tiêu Lỗi. Nhưng trong tiểu đội đặc khiển này, gã mới cảm nhận sâu sắc được cái gì là sức quyến rũ lãnh tụ, khi Phó Sử Ngọ Đường Húc Hải xông lên trời chém giết, các đội viên đi theo phía sau không một tia lui bước, tất cả đều nhiệt huyết sôi trào xông lên.

Bản thân Lý Kế Tiên cũng thế. Lúc ở chỗ Sử Chính, Lý Kế Tiên căn bản chỉ là một con chó, không có chút sức chiến đấu nào, chỉ có thể nịnh bợ hùa theo hoặc nhặt hời để sống. Mà về phe Tiêu Lỗi, mặc dù có thân phận địa vị, nhưng Lý Kế Tiên đa số đều trốn phía sau màn hoặc xó xỉnh nào đó để hại người, xuất đầu lộ diện hay chính diện giao chiến rất ít làm, mà gã cũng không muốn làm.

Nhưng hiện tại, gã chỉ muốn đánh bạc tánh mạng đi dọn sạch chướng ngại cho đội trưởng và đội phó, để họ không cần lo cho hậu phương, để họ có thể yên tâm giao phía sau lưng cho gã. Cho dù đền luôn cái mạng mình vào, gã cũng sẽ không tiếc!

Lý Kế Tiên gầm một tiếng, máu của alien kết thành một con suối máu khổng lồ, thẳng tiến vào đàn alien, đánh chúng tan tác nháo nhào. Đại chiêu này vừa ra, Lý Kế Tiên đã thấy hơi mất sức, may mà bên cạnh gã còn có chiến hữu, Lưu Bội Kỳ Bạch Khải Phong cùng thi triển kỳ chiêu, phối hợp thế công của gã đánh bay lũ alien đang tập kích sâu vào.

Người bên không thiên VI cũng chạy tới gia nhập cuộc chiến, bọn họ tốt xấu cũng coi như đã ổn định chiến tuyến, không để alien tập kích được tàu con thoi.

Cuộc chiến lần này kéo dài trong thời gian rất lâu, từ ban ngày đánh tới tối đen, alien rốt cục mới hành quân lặng lẽ, không gia tăng viện quân nữa.

Giết con alien cuối cùng xong, mọi người đều mệt muốn xỉu.

Ngón tay Miêu Gia bởi vì không ngừng bóp cò súng, giờ cũng bắt đầu co giật, cậu hữu khí vô lực nói: "Đây là chuyện gì? Rơi vào tổ alien sao?"

Phó Sử Ngọ lau gương mặt lắm lem, nói: "Rất có thể là rơi vào tổ alien thật. Bên này lượng alien tụ lại còn nhiều hơn chúng ta suy đoán trước đó."

Toàn bộ cánh tay Lưu Hoằng sưng vù lên, đau đớn làm anh không cách nào nâng tay được, anh nhe răng trợn mắt, nói: "Vậy làm sao bây giờ? Loại tổ lớn thế này đều là một cái kề một cái, chúng ta lo được lúc này chứ không lo được mãi, một khi rời khỏi tàu con thoi coi như xong."

Đường Húc Hải trầm mặc nghỉ ngơi một lát, ngẩng đầu nói: "Bạch Khải Phong, anh và người bạn bên Tốn Tổ cố vất vả chút, mau bổ sung thuốc năng lượng, hạ hai con tàu này xuống lồng đất đi."

Mắt Bạch Khải Phong sáng lên, liếm liếm môi khô khốc nói: "Được, không thành vấn đề!"

Đường Húc Hải nói: "Làm nhanh nhanh, lũ alien là vì tập tính sinh hoạt mới không tiến công tiếp, không chừng lát nữa chúng lại đến đó."

Chân Tử dùng tay chống cằm, ánh mắt đều không mở ra được, hàm hồ nói: "Đại khái là động tĩnh chúng ta hạ cánh quá lớn làm lũ alien kéo hết lại đây, mà sách lược trước đó đi trên không cũng thật chính xác. Nếu đi trên đất bằng đánh qua, chắc mệt đến chết mới tới!"

Miêu Gia hừ hừ nói: "Em buồn ngủ quá, cũng mệt quá..."

Đường Húc Hải đứng lên, đi đến bên cạnh vỗ vỗ đầu cậu, nói: "Ăn rồi ngủ."

Chiến đấu mấy giờ liền, có thể nói là cuộc chiến kéo dài lâu nhất từ khi họ đến Hằng Quang Tinh, gần như mọi người đều thoát lực, chỉ có Đường Húc Hải miễn cưỡng coi như có thể động.

Kêu Ôn Triệu Minh nhóm lửa, một mình Đường Húc Hải nấu một nồi canh nóng, rót cho mỗi người một bát, cuối cùng lấy lại được chút sức. Bạch Khải Phong và dị năng giả thổ hệ của Tốn Tổ cùng uống thuốc năng lượng, hợp lực trầm tàu con thoi xuống đất.

Làm xong chuyện này, Bạch Khải Phong nói với Đường Húc Hải: "Tôi không chôn quá sâu, đào xuống 1m rưỡi là có thể moi tàu lên rồi."

Đường Húc Hải gật đầu, nhìn nhìn chung quanh, âm thầm ghi nhớ nơi chôn tàu. Phó Sử Ngọ cũng nhìn nhìn, nhưng y không cần nhớ đặc thù địa lý, chỉ dùng năng lực cảm quan quét qua là biết ở nơi nào.

An bài những người khác đi nghỉ ngơi, Đường Húc Hải chủ động canh ca đầu, Phó Sử Ngọ tuy cũng buồn ngủ, nhưng vẫn cứ kiên trì gác chung ca với Đường Húc Hải. Đường Húc Hải đuổi y không đi, vì thế hai người ngồi quanh lửa trại. Chỉ chốc lát Phó Sử Ngọ liền kiên trì không nổi, cố tình còn ép cho mí mắt mở lên, Đường Húc Hải buồn cười, ôm sát y vào ngực. Phó Sử Ngọ nghiêng nghiêng đầu, tựa vào vai hắn, bất tri bất giác liền ngủ quên.

Cũng có thể là quý trọng những giây phút có thể ở bên nhau, Phó Sử Ngọ hiện tại cứ dính người đến lạ thường.

Lúc thay ca Đường Húc Hải trực tiếp ôm Phó Sử Ngọ đi, chờ y tỉnh lại đã là tờ mờ sáng ngày hôm sau.

Cũng gọi người khác dậy, thừa dịp sắc trời còn chưa sáng dữ, bọn họ nhanh chóng rời khỏi thung lũng này. Mượn dùng năng lực cảm quan của Phó Sử Ngọ, bọn họ né thoát triều alien lại tới tập kích, đi một vòng lớn, mới xem như tiến vào trung tâm cái tổ này.

Cái tổ này lớn đến kì lạ, so với quanh cột sáng còn lớn hơn rất nhiều lần. Nhưng chờ đến khi bọn họ đi vào trung tâm tổ, mới phát giác tình huống làm họ sửng sốt.

Trung tâm năng lượng của đường hầm màn trời nằm trên một đường thẳng với cột sáng, nhưng xung quanh trung tâm có ba khung trang bị, ba vị trí này vừa lúc tạo ra một tam giác. Mà cái tổ cố tình nằm ngay đỉnh tam giác mới chết.

"Tiêu rồi!" Ghé vào nơi bí mật, Liễu Miện khẽ gọi một tiếng: "Không ngờ tụi alien thông minh vậy, lại biết xây mấy cái tổ lớn ở quanh khung trang bị chứ. Cái này khó giải quyết rồi."

Năng lượng để khởi động trung tâm này là do trang bị tam giác kia cung ứng, kế hoạch ban đầu của họ là cài bom vào giá bên ngoài của trang bị, sau đó lại đi vào đại chiến với alien vua có lẽ sẽ có mặt một hồi, rồi cài luôn bom phân tử Nguyên vào trong trung tâm. Sau đó họ trở về tàu con thoi, tiến vào đường hầm rồi cho bom nổ phá hủy luôn.

Trên bức tranh có gợi ý, khung trang bị chỉ cần bị phá hư, ngay vài giây sau trung tâm năng lượng sẽ khởi động cấm chế niêm phong, ai cũng không thể đi vào. Mà bốn phía trung tâm có một vật chất không biết tên bảo vệ như ở cột sáng, không đóng khung trang bị họ không vào được, mà phá hủy khung họ cũng không vào được nốt. Trừ phi cho nổ banh khung trong chớp mắt, mà nội trong vài giây ngắn ngủi khi cấm chế mở ra liên tục ngăn cách cho nổ tung luôn trung tâm năng lượng.

Đơn giản mà nói, chỉ cần hủy diệt một cái khung họ liền coi như hoàn thành nhiệm vụ, alien không bao giờ có thể thông qua màn trời đi vào Trái đất nữa. Nhưng bọn họ chỉ có thể bị nhốt lại Hằng Quang Tinh này làm bạn trọn đời với alien. Nếu bọn họ còn muốn đi về, phải đồng thời hủy bốn điểm: khung trang bị và trung tâm năng lượng mới được. Vốn dựa theo bức hoạ kia thể hiện, ba khung trang bị kia thoạt nhìn cách nhau rất gần, bọn họ bay hẳn có thể kịp. Ai biết trung tâm nguồn lực lại nằm xa như vậy, còn có cái tổ alien cỡ lớn vây quanh nữa chứ.

Hạn chế trong thiết kế của Bom Phân tử Nguyên, làm nó chỉ có thể điều khiển gần, mà không thể chạy đến nửa tinh cầu bên kia rồi cho kíp nổ. Cho nên, bọn họ phải tiến vào đường hầm màn trời trước khi bổ sung năng lượng xong.

Mà như vậy cũng không lâu, chỉ có thời gian hai ngày. Trong thời gian ngắn như vậy đồng thời cài bom vào bốn địa điểm, tuyệt đối không kịp. Nhưng lại phải cho nổ chính xác đến sai số vài giây, thật sự quá khó. Chẳng lẽ họ phải ở lại đây cùng alien làm bạn, vượt qua quãng đời còn lại sao?

Trong nhất thời, một mảnh tĩnh mịch bao trùm, ai cũng không nói lời nào.

Miêu Gia lên tiếng: "Nếu em biết được tín hiệu cơ chế của Hằng Quang Tinh, có lẽ em có thể đơn giản hoá quá trình này một chút."

Xẹt một cái, tất cả mọi người dùng ánh mắt chất chứa chờ mong nhìn cậu. Miêu Gia áp lực lớn như núi, nói: "Em phải đụng vào điện não của Hằng Quang Tinh mới … Biết làm được hay không đó nha."

Mắt Chân Tử lấp la lấp lánh, nói: "Em khẳng định làm được! Em chính là chuyên gia máy tính đỉnh đỉnh đỉnh nhất!"

Liễu Miện cắn răng, nói: "Được, chúng ta xử lý cái tổ này đi!"

Có hi vọng còn đỡ hơn tuyệt vọng, có những lời này của Miêu Gia tốt xấu gì cũng không dồn mọi người đến bước đường cùng. Bởi vì khung trang bị này nằm ở giữa cái tổ, cái này yêu cầu họ phải diệt sạch alien cao cấp trong tổ hết, không hết thì ít nhất cũng phải dọa chúng bỏ đi.

Tiến công chính diện thì đối lập quá lớn, dùng đầu gối nghĩ cũng không có khả năng thành công. Vì thế họ liền dùng chiến thuật quấy rối cực kì đáng khinh. Bắn một súng đổi một chỗ, phân cách từng đám từng đám alien ra, chậm rãi giết chết toàn bộ alien cao cấp trong tổ này đi.

May mà trước đó tàu con thoi hạ cánh quá phô trương đã hấp dẫn rất nhiều alien qua bên kia ý đồ tìm kiếm tung tích của họ, lũ ở lại trong tổ cũng không nhiều. Bọn họ xử lý alien cao cấp trong tổ xong, sau đó cũng diệt luôn lũ alien về tổ coi náo nhiệt. Toàn bộ cuộc chiến kéo dài hai ngày, cuối cùng cũng tiêu hao sạch tụi cao cấp, mà lúc này alien cấp 6 ẩn bên trong rốt cục ngồi không yên, nó đi ra khỏi hang.

Alien cấp 6 cao cấp hơn alien cấp 4 nguyên thân tiến hóa của nó rất nhiều, không chỉ cái đuôi có thể công kích, còn có thể phun ra khí đạn lẻ tẻ. May mà họ trải qua alien vua tôi luyện, mới coi như thành thạo xử lý con alien cấp 6 này.

Cấp 6 vừa chết, lũ cấp thấp còn lại lập tức như ong vỡ tổ, điên cuồng tiến hành một đợt công kích, nhưng mắt thấy không làm gì được, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ rút lui.

Khung trang bị nằm chỏng chơ ngay ngoài trời, bên ngoài cũng có một công trình cách ly, nhiều năm trôi qua mà một chút dấu hiệu hư hao cũng không có. Xuyên qua lớp cách ly, Miêu Gia thật cẩn thận tiếp cận cái khung. Trang bị này là một kết cấu kim loại phi thường phức tạp, trong kết cấu phức tạp đó, Miêu Gia dựa vào trực giác, liếc một cái đã tìm ra trung tâm số liệu.

Cậu thấp giọng kêu Đường Húc Hải dùng dị năng kim loại biến ra vài công cụ khéo léo, cũng không biết làm thế nào, liền cạy mở cái nắp trung tâm số liệu này ra.

Làm Miêu Gia thở phào chính là, trong trung tâm số liệu đều là đường dẫn, tuy chất liệu không giống, nhưng rõ ràng vẫn là đường dẫn a.

Miêu Gia nói: "Em cần cái lap của em, tại rương hành lý trong tàu con thoi."

Đường Húc Hải trợn to hai mắt, kinh ngạc nói: "Chú mang cả cái lap theo á? !"

Miêu Gia cười hì hì: "Lúc này anh phải may mắn em cho dù rời xa Trái đất cũng không quên cái lap thân yêu của em đó nha!"

Đường Húc Hải không lời gì để nói lắc đầu, bảo Phó Sử Ngọ ở lại đây, hắn cùng Liễu Miện và vài đội viên chạy về một chuyến, xách cái lap tâm can của Miêu Gia đến.

Chuyện kế tiếp bọn họ hoàn toàn không thể giúp gì, Miêu Gia đầu đầy mồ hôi bận rộn mấy ngày, cuối cùng dưới tình huống không phá hư khung trang bị đang vận hành tìm ra phương án giải quyết. Một khi làm việc Miêu Gia liền biến thành cú đêm, cậu đã mấy ngày không ngủ, dưới mắt đã treo lên một quầng thâm đen ngòm.

Miêu Gia phấn khởi nói: "Kết cấu trình tự của Hằng Quang Tinh tuy em không hiểu gì hết, nhưng tuyệt vời là, bọn họ cũng dùng hệ nhị phân để lập trình thì phải. Vì thế em liền lợi dụng điểm này lập trình một trình tự nhỏ..." Miêu Gia thao thao bất tuyệt nói một phen hành động của cậu, nhưng quá phức tạp những người khác căn bản không hiểu.

Đường Húc Hải không kiên nhẫn đánh gãy cậu, nói: "Quá trình chú khỏi nói đi, chỉ cần đưa ra kết quả cho tụi anh là được."

Miêu Gia bị đánh gãy cũng chưa cụt hứng, nhưng nhìn cả đám đồng đội không kiên nhẫn nghe cậu nói kỹ, chỉ có thể tiếc nuối trực tiếp nhảy đến kết quả: "Dù sao cũng phải nói, tuy em không có cách nào thông qua máy tính để đóng—— kỳ thật cho em vài năm em nhất định có thể phá giải —— nhưng dùng chút mánh thay đổi kết cấu tín hiệu của ba khung trang chút, em thử lập trình ngụy trang tín hiệu của chúng coi có được không."

Liễu Miện nhẫn nại nói: "Nói đơn giản thêm chút nữa đi."

Miêu Gia bất đắc dĩ nói: "Như vầy nè, trước đó chúng ta phải cùng cho nổ tung bốn điểm, khó nhất là phải đảm bảo cho nổ trung tâm trễ hơn ba điểm còn lại chỉ có vài giây. Hiện tại chúng ta có thể chia thành hai bước để làm, nổ ba khung trang bị trước, cuối cùng mới xử lí trung tâm. Cũng không cần cố thỏa mãn chênh lệch vài giây kia."

Đường Húc Hải vui sướng: "Như vậy đơn giản hơn nhiều!"

Liễu Miện thì hỏi: "Chú đã làm được vậy, vì cái gì không càng đơn giản hóa một chút? Chúng ta cho nổ tung từng cái khung luôn."

Miêu Gia tiếc nuối lắc đầu, nói: "Em không dám mạo hiểm, dù sao em chỉ làm một trình tự đánh lừa, chỉ có thể làm trung tâm phán đoán sai một lần. Xuất hiện lần nữa, lấy logic trình tự của đối phương khẳng định sẽ phát hiện dị thường, đến lúc đó liền trực tiếp khởi động cấm chế phong tỏa. Vậy thì xong luôn rồi."

Phó Sử Ngọ vỗ vai cậu, nói: "Vậy đã giải quyết được rất nhiều phiền toái rồi."

Đường Húc Hải cũng nói: "Ít nhất không có bắt buộc về thời gian nữa, cái đó là khó nhất đó. Thoải mái hơn nhiều. Làm không tồi! Đáng biểu dương ~" Đường Húc Hải xoa xoa đầu cậu, nói: "Rồi, kế tiếp không có chuyện của chú, chú đi nghỉ đi."

Miêu Gia buồn ngủ gật đầu: "Dạ, vậy em đi ngủ đây."

Miêu Gia đi ngủ, những người còn lại thì tiếp tục nghiên cứu chuyện sau đó.

Liễu Miện nói: "Chuyện kế tiếp là phải cài bom hai vị trí trong thời gian ngắn."

Đường Húc Hải ôm cánh tay, nói: "Cái này dễ làm, quy định thời gian trước xuất phát, vào đúng điểm hẹn đồng thời cài vào, cho bom bắt đầu bổ sung năng lượng. Như vậy có thời gian để chúng ta rút lui."

Liễu Miện ừ một tiếng, chần chờ một lúc lâu mới nói: "Xem ra phải chia quân để hành động. Như vậy, mười lăm người chia hai tổ, mỗi tổ chấp hành một điểm."

Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính nói: "Hai tổ không được, phải chia thành 3."

Liễu Miện kinh ngạc nhìn y, hỏi: "Vì cái gì?"

Đường Húc Hải đáp: "Tôi hiểu ý Sử Ngọ, ý của cậu ấy là Miêu Gia phải ở lại bên này theo dõi trình tự, để ngừa tình huống ngừng ngoài ý muốn."

Phó Sử Ngọ gật đầu, nói: "Không sai, huống chi sau khi chúng ta rời khỏi, khẳng định sẽ có alien túa về, cũng phải có người bảo hộ cậu ta mới được."

Liễu Miện suy tư một chút rồi nói: "Vậy được, cứ làm như thế."

Phó Sử Ngọ nghiêm túc nói: "Tôi biết như vậy sẽ tăng tính mạo hiểm của nhiệm vụ tập thể, bảo vệ người do từ đội chúng tôi ra."

Liễu Miện kiên định nói: "Chúng ta là một thể, tự nhiên phải cùng gánh vác phiêu lưu, đừng nói nữa, hai bên đều xuất người."

Đường Húc Hải nói: "Bên này chúng ta lão Ôn ở lại." môi Ôn Triệu Minh động động, Đường Húc Hải kiên trì nhìn anh, nói: "Anh hiện tại đã là tới ranh giới của cấp 5, trừ chúng tôi ra chỉ có năng lực của anh mạnh nhất."

Ôn Triệu Minh lúc này mới gật đầu: "Tôi nhất định sẽ bảo vệ tốt bên này, các anh yên tâm đi."

Đường Húc Hải nói tiếp: "Lưu Hoằng cũng ở lại."

Lưu Hoằng đứng ở một bên không lên tiếng, anh bởi vì sửa được máy móc mới trúng cử, không thể so với những dị năng giả khác, ở lại một câu oán hận cũng không có.

Liễu Miện nói: "Viên Nhất Đạt ở lại."

"Vâng." dị năng giả thổ hệ Viên Nhất Đạt của Tốn Tổ lưu loát đáp.

"Những người này chắc đã đủ ha?" Đường Húc Hải hỏi ý kiến Liễu Miện.

Phó Sử Ngọ đẩy kính, nói: "Để phòng ngừa, Lý Kế Tiên cũng ở lại, dị năng của anh ta quần công rất lợi hại, nếu bị vây khốn, cũng có thể thoát được."

Liễu Miện hơi nhướng mày, Lý Kế Tiên xem như là nhân viên chữa bệnh và chăm sóc. Nhưng chiến lực cũng không phải dạng vừa, biểu hiện trước đó hắn cũng nhìn thấy, vì thế cũng gật đầu, không nói gì nữa.

Miêu Gia là một người thường chỉ có thể cầm súng chiến đấu, biến dị giả Lưu Hoằng không thể so với dị năng giả, ba người chủ chiến lực còn lại chính là Ôn Triệu Minh, Lý Kế Tiên, Viên Nhất Đạt .

Mà mười người còn lại trực tiếp chia hai đội, phân biệt đi về hai hướng.

136. Chương 136

Bởi vì có tọa độ trung tâm năng lượng, cộng thêm cái khung tam giác đầu tiên, rất dễ dàng đoán ra vị trí và khoảng cách của hai khung còn lại. Để dành ra thời gian dư dả, ước định là trong vòng mười ngày.

Phải nội trong mười ngày chạy tới địa điểm dự định, hoàn thành trang bị, có thể nói thời gian tương đối khẩn. Phó Sử Ngọ xưa giờ chưa làm qua loại nhiệm vụ có thời hạn này, khó tránh khỏi có vẻ khẩn trương. May mà Đường Húc Hải trước kia nhập ngũ, đã từng làm nhiệm vụ còn gấp gáp hơn, vì thế sự bình tĩnh của hắn cũng khiến những người khác thong dong hơn.

"Đừng lo." Đường Húc Hải quay đầu nhìn Phó Sử Ngọ bên cạnh, nói: "Tám ngày đủ để chúng ta đuổi tới đó, trang bị xong cũng đủ thời gian để tiến hành rút đi."

Gương mặt căng cứng của Phó Sử Ngọ hơi dịu lại, khóe miệng cong lên một nụ cười: "Ừ."

Đường Húc Hải vươn tay, ngoéo lấy ngón tay y, sau đó lại quay đầu chuyên chú đi.

Thực rõ ràng, tổ alien lớn phụ cận trung tâm năng lượng đều xây tại gần ba khung trang bị, hiện giờ bọn họ đã đánh tan một cái, mấy ngày đầu chỉ cần tránh thoát lũ alien không thể không lưu lạc du đãng do mất tổ là được.

Thời tiết quá nóng, bọn họ để tránh cho bị thương và phơi nắng, không thể không mặc áo khoác, tuy quần áo thông khí rất tốt, nhưng vẫn y như tắm hơi, mồ hôi ướt đẫm cả người.

Lại một lần dừng lại nghỉ ngơi và bổ sung hơi nước, Phó Sử Ngọ liếm liếm môi nói: "Không biết đội Liễu Miện thế nào rồi?"

Đường Húc Hải uống xong một ngụm nước, nhấp nhấp môi khô khốc, nói: "Cậu yên tâm, tổ bọn họ trước kia là phụ trách nhiệm vụ đặc biệt trong dân gian, bàn về kinh nghiệm thực chiến nhất định càng muôn màu muôn vẻ hơn chúng ta từng trải."

Phó Sử Ngọ nhìn hắn, tò mò hỏi: "Tôi vẫn không biết bọn Tốn Tổ trước kia là làm việc gì cả ."

Đường Húc Hải nở nụ cười hàm súc sâu xa với y: "Đại đa số đều là mấy chuyện có liên quan đến một ít tôn giáo và môn phái giang hồ, dù sao liên lụy đến vấn đề tín ngưỡng cá nhân, đôi khi có chút tranh cãi không tiện công khai xử lý. Vì thế chuyên thiết lập những nhân viên nội bộ tạo thành ngành quản lý đặc biệt."

Phó Sử Ngọ cái hiểu cái không gật gật đầu.

Đường Húc Hải lại uống một ngụm, rồi đóng nắp lại. Hắn dùng tay sờ sờ khuôn mặt Phó Sử Ngọ, cẩn thận hỏi: "Có thấy nóng không?"

Phó Sử Ngọ lắc đầu nói: "Không có việc gì, tôi đã thích ứng rồi."

Đường Húc Hải lại dùng mu bàn tay trắc thân nhiệt của y, phát giác da tay y vẫn mát lạnh, mới yên tâm buông tay xuống, đứng dậy.

Thời gian nghỉ ngơi mỗi lần không nhiều, cũng không có dư sức đâu mà nấu cơm, bọn họ đều trực tiếp gặm thực vật uống chút nước lạnh, buổi tối cũng đi. Mỗi tối thời gian cắm trại cũng ngắn lại chỉ còn sáu tiếng, đảm bảo mỗi người có bốn tiếng để ngủ.

Lại đi vài ngày, bọn họ dựa vào đồng hồ đa năng trên cổ tay mà chính xác đến được phụ cận khung trang bị thứ hai.

Nằm sấp trên đất, dùng cỏ dại bó lại rồi gắn lên lưng để ngụy trang, Đường Húc Hải cẩn thận quan sát cái tổ này.

Tổ này cũng giống cái trước, đều là alien cấp 5 và cấp 3. Hoàn toàn không thấy bóng dáng cấp 1 2 và 4, tóm lại đây là một tổ alien đang trong thời kì cường thịnh.

Lưu Bội Kỳ nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Tổ này lớn vậy, chúng ta còn ít đi 10 người, nhân lực chia ra đã không đủ, thời gian cũng thiếu, làm thế nào đây?"

Đường Húc Hải thần tình nghiêm túc nhìn chằm chằm cái tổ, cũng không quay đầu lại nói: "Đừng ồn, tôi đang nghĩ cách."

Phó Sử Ngọ quay đầu hỏi Lưu Bội Kỳ: "Anh có thể dùng dị năng mộc hệ của anh, khống chế bộ rễ từ mặt đất chui lên như Liễu Miện không?"

Lưu Bội Kỳ hơi sửng sốt rồi nói: "Không thể, thực vật cộng sinh với tôi là cây lựu không giống liễu dễ lên chòi như vậy."

Phó Sử Ngọ tiếc nuối, Đường Húc Hải hỏi: "Cậu có ý kiến gì không?"

Phó Sử Ngọ dừng một chút nói: "Chưa phải ý hoàn thiện, nhưng lũ alien này đa số đều lấy alien cấp 6 là chủ. Nếu chúng ta nghĩ ra cách giết nó trước, alien trong tổ nhiều lắm chỉ nổi điên một thời gian, sau đó liền đi khỏi tổ tìm kiếm những alien xây tổ khác. Các anh ngẫm lại, lũ alien cấp 5 chạy tới Trái đất không phải đều vậy à."

Lưu Bội Kỳ cứ thấy có cái gì không đúng, sau đó hắn đột nhiên cả kinh nói: "Nhưng gần đây chỉ có hai tổ lớn, chúng cũng không biết tổ phụ cận khung trang bị thứ nhất đã bị chúng ta phá hủy, có bay đi tìm những alien cấp 6 khác không?"

Đường Húc Hải nói: "Hẳn sẽ không, lũ cấp 5 đều là trực tiếp đi theo alien cấp 4 rời tổ, trừ phi là alien cấp 6 tổ của chúng, các alien cấp 6 khác tổ, chúng sẽ không nhận."

Chân Tử xen vào: "Đó là cách tốt, nhưng chúng ta làm sao có thể đi vào giết alien cấp 6 chứ?"

Phó Sử Ngọ trầm ngâm một lát rồi nói: "Đi trên không, vọt vào đi. Tôi có thể định vị chuẩn xác vị trí con alien cấp 6, ngay trên vách đá giữa tổ. Vị trí này tương đối có lợi với chúng ta, đến lúc đó Bạch Khải Phong chặt đứt đường lên núi, chúng ta chỉ cần đối mặt với lũ cấp 5 có thể bay là được, không cần quản alien cấp 3 dưới mặt đất."

Lưu Bội Kỳ gật đầu tỏ vẻ hiểu, nói: "Đến lúc đó dị năng mộc hệ của tôi nên phối hợp thế nào?"

Phó Sử Ngọ nói: "Tôi muốn cho anh dựng một cái chắn thực vật, đúng lúc đó trực tiếp dùng bộ rễ bao lấy chúng ta, dù sao khi ấy rất có thể chúng ta sẽ lọt vào vây công thời gian dài. Dịch ăn mòn của alien cấp 5 cũng chỉ có thực vật có thể chống lại trong chốc lát."

Đường Húc Hải trầm tư một chốc lại với: "Chúng ta không cần luôn bị động mà bị đánh vậy, Bạch Khải Phong là thổ hệ, đến lúc đó nghĩ cách Kim Thiền Thoát Xác đi."

Mắt Phó Sử Ngọ sáng rực lên, nói: "Anh thấy kế hoạch này làm được không?"

Đường Húc Hải nói: "Còn cần hoàn thiện thêm chút. Cứ trực tiếp vọt vào như vậy thì không được, alien cấp 6 đâu có dễ giết liền, cần có người dẫn một phần lũ cấp 5 rời đi."

Phó Sử Ngọ ý thức được cái gì, y mở to hai mắt nhìn, nói: "Anh..anh muốn đi sao?"

Đường Húc Hải nói: "Trong năm người chúng ta chỉ có cậu và tôi có thể tự bay được, cho nên phải là một trong hai chúng ta đi. Cậu đi giết alien cấp 6, tôi đi dẫn đi một phần tụi cấp 5."

Phó Sử Ngọ lập tức tâm tình mâu thuẫn, lý trí y biết đây là phương án tốt nhất, nhưng tình cảm lại không muốn Đường Húc Hải rời khỏi y một mình làm chuyện nguy hiểm như vậy.

Đường Húc Hải nắm lấy vai y, nói khẽ: "Cậu biết là, đây là biện pháp phân phối tốt nhất mà, trừ tôi ra, không có ai có thể làm được."

Đáy mắt Phó Sử Ngọ nhấp nháy lên không nỡ và bất an, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng gật đầu: "Tôi biết , anh đi đi."

Phó Sử Ngọ hít sâu một hơi, vẻ mặt kiên nghị nói: "Bất kể giá nào, chúng ta nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ!" Y vươn tay móc vài bình thuốc trong túi ra, chia thuốc cho mọi người, sau đó trịnh trọng nói: "Lấy đi, những thứ này là thần dược Đại Lực, uống rồi có thể tạm thời đề cao cấp bậc dị năng, nhưng sau đó rất có thể sẽ sụt cấp, thậm chí dị năng bị phế bỏ. Chưa đến thời khắc mấu chốt các anh đừng tùy tiện sử dụng."

Chân Tử ngạc nhiên nhìn bình nhỏ không khác gì thuốc năng lượng: "Đây là thần dược Đại Lực trong truyền thuyết á? ! Nhìn thế nào cũng giống mấy cái sở nghiên cứu ra cho vậy nhỉ?"

Lưu Bội Kỳ cẩn thận mở miệng bình ra, nhìn nhìn lại ngửi ngửi, nói: "Cả mùi và màu cũng tương đương đó"

Phó Sử Ngọ nói với: "Đương nhiên giống rồi, đều chung thành phần. Chẳng qua một cái là chiết từ động thực vật biến dị một cái là lấy ra từ động thực vật dị năng, trừ thành phần càng đậm đặc ra, không có gì khác biệt. Các anh cất riêng bình thuốc này, đừng để lẫn với những bình khác."

Thần dược Đại Lực này lúc trước tiến sĩ Tả bất quá chỉ cho Phó Sử Ngọ 6 bình mà thôi, hiện tại chia ngay ra 4 bình, trên tay Phó Sử Ngọ chỉ còn có hai.

Nhưng cái túi dùng để đựng thuốc trên người y là dạng ngăn 5 5, có một bình lẫn chung với loại khác. Lúc này Phó Sử Ngọ muốn lấy bình thần dược Đại Lực đã đặt chung với các loại thuốc khác ra, mới phát hiện thuốc đã không thấy .

Mặt Phó Sử Ngọ bỗng trắng nhợt, sau đó mới hồi tưởng lại, lúc trước y cho Lý Kế Tiên một phần thuốc năng lượng, chắc đã nằm lẫn trong đó rồi. Khoảng thời gian này tuy luân phiên chinh chiến, nhưng Phó Sử Ngọ cũng không bị thương, cho nên không phát hiện cho lộn thuốc rồi.

"..." Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính: "Nguy rồi, lúc trước tôi cho thuốc Lý Kế Tiên lấy nhầm rồi, lẫn vào đó một bình."

Đường Húc Hải cất thuốc bình, nói: "Cho thì cho đi, cũng không tính lãng phí."

Phó Sử Ngọ sầu lo nói: "Tôi không phải sợ lãng phí, nhưng lỡ anh ta không biết, lúc bổ sung năng lượng dùng mất, đến lúc đó dị năng bị ảnh hưởng thì sao? Phải biết thần dược Đại Lực rất có khả năng sẽ phế bỏ dị năng của người ta, nếu vì thế mà Lý Kế Tiên mất hết dị năng, đó là lỗi của tôi."

Đường Húc Hải ôm lấy vai y an ủi nói: "Đừng lo, Lý Kế Tiên đã được huấn luyện chuyên nghiệp về y tế, tối thiểu vẫn nhận biết được thuốc, anh ta nhất định nhận ra dị thường. Thời gian dài như vậy vẫn chưa có chuyện, chắc là anh ta để thuốc của cậu đến cuối cùng mới dùng, sẽ không uống ngay đâu. Chờ trở về nói cho anh ta biết là được."

Trên thực tế cũng như Đường Húc Hải nói, thuốc năng lượng Phó Sử Ngọ cho Lý Kế Tiên đều được gã cất kỹ, trước khi phần thuốc phân phối cho gã còn chưa dùng xong, gã sẽ không đụng đến số thuốc Phó Sử Ngọ cho.

Trên người Đường Húc Hải còn đeo ngụy trang, không tiện ôm trọn lấy Phó Sử Ngọ, chỉ có thể nhẹ giọng phân tích cho y nghe, tâm Phó Sử Ngọ chậm rãi an ổn lại, không lo lắng nữa, chỉ nghĩ nhanh chóng làm xong chuyện bên này, trở về nói cho Lý Kế Tiên một tiếng.

Đường Húc Hải lại an bài vị trí cùng thời gian, liền một mình vòng qua một hướng khác, đến thời gian ước định, Đường Húc Hải bọc áo giáp cả người liền bay về hướng tổ.

Hắn vừa lộ diện, lập tức hấp dẫn lực chú ý của lũ alien cấp 5.

Đường Húc Hải ôm súng trong tay, bắn ra từng phát từng phát đạn năng lượng, miệng còn khiêu khích quát: "Tụi rùa con, có bản lĩnh đi theo ông nội tụi mày nè!"

Tuy ngôn ngữ không thông, nhưng hàm ý của Đường Húc Hải thật trắng trợn, alien cấp 5 lập tức bị hắn chọc giận, vọt về hướng hắn.

Đường Húc Hải vỗ mạnh 6 cái cánh, không lùi mà tiến tới, trực tiếp vọt tới trong tổ, khiến cho càng nhiều alien cấp 5 chú ý. Sau đó hắn mới bay lên trời cao.

Chờ hắn lôi ngàn vạn alien cấp 5 vô kể đi, bọn Phó Sử Ngọ bên này cũng hành động.

Phó Sử Ngọ xung trận lên trước, gồng từ năng lên, bay nhanh vọt vào trong tổ, lao thẳng đến dốc đá giữa tổ. Ba người phía sau y thì đeo trang bị bay, nỗ lực đuổi kịp theo y.

Tuy bị Đường Húc Hải dẫn đi một phần, nhưng vẫn còn vô số alien bay tới, Phó Sử Ngọ thấy như vậy không được, quyết định nhanh nói: "Tôi dẫn chúng đi, các anh chạy nhanh đến vách đá đi! Nhớ hạ xuống là lập chắn ngay!"

Bọn Lưu Bội Kỳ còn chưa kịp phản ứng, Phó Sử Ngọ mím môi, vung tay lên các gai nhọn từ năng dạng mũi tên vụt ra ngoài, alien cấp 5 nghênh diện cứ như bánh chẻo mà đùng đùng đùng rơi xuống một đống lớn.

Kỳ thật công kích của Phó Sử Ngọ không cần vung tay động chân gì, nhưng y càng muốn làm như thế, để cho thấy đây là y tấn công, mới có thể khiến lũ alien chú ý và kiêng kị.

Vô số alien cứ im hơi lặng tiếng mà ngã xuống, khiến bọn alien cấp 5 loạn cả lên, Phó Sử Ngọ hoặc không làm, đã làm phải làm đến cùng, lại lần nữa vung tay một cái, hàng loạt mũi tên từ năng rẽ hướng lao vút, lại một đống alien ngã chết.

Lúc này alien có thể xác định là sinh vật trước mắt này làm, đối với sinh vật tính uy hiếp quá mạnh, alien theo bản năng dùng toàn lực đi đối phó, lúc này alien cấp 5 lập tức ùa về hướng y.

Phó Sử Ngọ thúc mạnh từ năng, lập tức gia tốc, y không dám quá nhanh, chỉ dần dần bay lên trời cao. Phía sau y lập tức ùa theo số lượng alien không kém hơn Đường Húc Hải bao nhiêu, trước mắt ba người Lưu Bội Kỳ lập tức trống trải bớt.

Lưu Bội Kỳ bị biến hóa đột ngột này làm sợ ngây người, kế hoạch không phải như thế, sao lại biến thành bọn họ đi công kích alien cấp 6 chứ? !

Thuộc tính nữ hán tử của Chân Tử bùng nổ, lưu loát bay lên phía trước, hô to một tiếng: "Lên! !"

137. Chương 137

Đường Húc Hải cũng không biết Phó Sử Ngọ cũng đã lôi đi một đám alien ngay sau hắn, hắn càng bay càng cao, tốc độ bay cực nhanh, nhưng hắn nhanh, alien cấp 5 cũng không chậm, chỉ nháy mắt đã từ sau lưng hắn đánh tới.

Cả người Đường Húc Hải đều là áo giáp, bao kín như bưng alien không thể nào hạ miệng, mà cánh của hắn cũng là kim loại. Alien lấy xúc tua quật lên người hắn căn bản cũng chẳng hề hấn gì. Alien cấp 5 tê tê rít gào, lỗ miệng mở toang ra, phun phèo một ngụm chất lỏng.

Dịch ăn mòn của alien cấp 5, đã từng khiến áo giáp của Đường Húc Hải cũng không cách nào chống đỡ, chẳng qua bởi vì biết lên tới Hằng Quang Tinh sẽ đối mặt đại lượng alien cấp 5, Âu Dương Thành sau khi phân tích thành phần dịch ăn mòn của alien cấp 5, cố ý chuẩn bị cho Đường Húc Hải một phối phương nhằm vào vấn đề này.

Đường Húc Hải đập cánh thật mạnh, dịch ăn mòn dính trên đôi cánh kim loại không dừng lại bao lâu, đã theo hướng Đường Húc Hải vỗ cánh vung vẫy qua đó.

"Tê nha ——" một tiếng ré chói tai, alien cấp 5 bị vung trúng dịch ăn mòn đầy người ré lên thảm thiết.

Đường Húc Hải cười lạnh một tiếng, đây là gậy ông đập lưng ông, ai bảo da thịt tụi cấp 5 cũng không chống ăn mòn chứ.

Mắt thấy phun dịch ăn mòn cũng không dùng được, lũ alien cấp 5 ồ ạt ùa tới, mưu toan muốn xé Đường Húc Hải thành mảnh nhỏ.

Đường Húc Hải không kiên nhẫn dây dưa với chúng nữa, trong tay vươn ra một thanh đại kiếm, uy phong lẫm lẫm chém tới. Chờ alien bên người tụ tập càng ngày càng nhiều, đông nghịt, cao thấp trái phải cả người đều không có một khe hở, Đường Húc Hải cũng thấy áp lực tăng mạnh, phải cố hết sức mới ứng phó nổi.

Trong lòng hắn nôn nóng, lũ cấp 6 lúc trước bọn họ phải có mười mấy người phối hợp mới giết hết, hiện tại bảo Phó Sử Ngọ một mình mang theo ba người đi đối phó, lòng Đường Húc Hải vẫn có chút bất an .

Không phải hắn không tin năng lực của Phó Sử Ngọ, mà là quan tâm tắc loạn.

Đường Húc Hải bất chấp, dị năng kim loại trong cơ thể bắt đầu khởi động mãnh liệt, 6 chiếc cánh kim loại ong ong vỗ nhanh chấn động, run lên nhanh đến mức xuất hiện từng mảnh hư ảnh, 1 phân 2, 2 phân 4…

Đường Húc Hải hét lớn một tiếng, lông chim kim loại trên cánh sôi nổi thoát ra khỏi khung xương, bay vụt về hướng alien cấp 5 chung quanh!

Alien cấp 5 bất ngờ không kịp đề phòng, có con trực tiếp bị bắn chết, cũng có con bị bắn mù, càng nhiều lại bị bắn thủng thành cái sàng, ngỗn ngang co giật từ không trung rụng xuống.

Bên người Đường Húc Hải đã không còn con nào, không chờ khoảng trống bị tụi cấp 5 lấp vào, dị năng kim loại của Đường Húc Hải đột nhiên bùng nổ, vô số lưỡi dao sắc bén cuộn tròn như lốc xoáy hung hăng tông vào alien cấp 5, sau đó lưỡi dao nổ mạnh xé rách cả không khí, hỗn loạn với tiếng rít gào xé tai, phốc phốc phốc bắn một đám alien cấp 5 thành lỗ máu.

Trong nháy mắt không trung như hạ cơn mưa máu, Đường Húc Hải thao túng trang bị bay thở hổn hển trên trời một lát. Lần bùng nổ này, gần như làm cạn hết dị năng kim loại và nguyên tố dự trữ trong thân thể Đường Húc Hải, cơ bản trên người hắn chỉ còn một bộ áo giáp nhẹ, trên lưng còn 6 khung xương, trong tay thì có một thanh cự kiếm có thể chiến đấu.

Đường Húc Hải chùi chùi miệng, thu hồi khung xương tăng tốc trang bị bay về hướng trung tâm cái tổ.

Cũng trong lúc đó, hướng tương phản với hắn, Phó Sử Ngọ mặt vô cảm mà bay vút lên. Cực từ đã đảo ngược, chỉ cần Phó Sử Ngọ muốn, y thậm chí có thể đột phá vận tốc âm thanh. Nhưng thân thể và nội tạng yếu ớt của y không chịu nổi tốc độ như vậy, Phó Sử Ngọ chỉ có thể dốc hết toàn lực bay nhanh nhất trong phạm vi thân thể có thể chịu được.

Alien cấp 5 phía sau bị y kéo dài một hàng vô tận, alien cấp 5 không ngừng phụt dịch ăn mòn vào người y, chẳng qua cả người Phó Sử Ngọ như mọc đầy mắt, chỉ linh hoạt chuyển hướng một cái liền dễ dàng tránh được hết.

Phó Sử Ngọ cứ thường nâng tay, từng sóng từng sóng mũi tên từ năng liền bắn vào người lũ alien.

Lúc Đường Húc Hải bay về tổ, alien cấp 5 đã giảm một hơn phân nửa, hắn không kịp nghĩ nhiều, chỉ muốn bay qua dốc đá tại vị trí trung tâm kia.

Hai người trước sau dẫn đi rất nhiều alien cấp 5, Chân Tử dùng sóng âm mở đường, vừa bay vừa bắn phá, gian nan chạy tới dốc đá trước khi bị alien cấp 5 chôn sống. Lưu Bội Kỳ dẫn đầu phi xuống, cũng không để ý alien cấp 6 bị họ kinh động đang nhìn qua, bật người móc tất cả hạt mầm ra, liều mạng kích phát.

Cỏ dại không chút thu hút trên Trái đất, nhanh chóng lan tràn càng dài càng dài rồi nhanh chóng kết thành một tấm lưới lớn cứng cỏi, cành lựu giăng khắp nơi, hình thành một cái giá như tổ chim, lưới cỏ bao trùm trên giá, nhanh chóng tạo ra cái chắn. Chân Tử lảo đảo bò vào chắn, Bạch Khải Phong thì lăn mình từ khe hở đi vào, cái chắn lập tức khép lại phía sau hai người. Mà bắp dị năng được hắn tỉ mỉ đào tạo vây quanh cái chắn sôi nổi cắm rễ mọc lá. Chúng lớn nhanh như thổi, trổ bông kết trái. Trăm cây bắp như hướng dương hướng về mặt trời, nhắm ngay alien cấp 6 rồi gặp eo, trăm cây bắp mở vỏ ra, vụt vụt vụt bắn đạn ra ngoài.

Alien cấp 6 bị thực vật này công kích ngớ cả ra, trong kiếp sống của nó chưa từng thấy qua phương thức công kích kỳ dị này, trong nhất thời cứ bị động mà bị đánh.

Bắp bắn vào người không trí mạng, nhưng vẫn đau nhứt dữ dội, alien cấp 6 dùng xúc tua chắn ở trước người, đau đến run rẩy.

"Tê! ! !" Nó phẫn nộ rít lên .

Alien cấp 5 bắt đầu xôn xao, đánh sâu vào cái chắn kia.

Lưu Bội Kỳ từng ngụm từng ngụm thở dốc, nói với hai người: "Tôi chắn, hai người mau đi công kích alien cấp 6 đi!"

Bạch Khải Phong nghiêm túc gật đầu, dị năng thổ hệ dọc theo lòng bàn chân kéo xuống mặt đất, lan tràn về hướng alien cấp 6, thừa dịp nó bị đạn bắp hấp dẫn lực chú ý, xuất kỳ bất ý đột nhiên đâm vào lưng nó.

Cảm giác của alien cấp 6 rất sắc bén, đừng nhìn nó bị đánh nâng không nổi mặt, nhưng vẫn phòng thủ nghiêm mật phía sau lưng. Nó chống chọi đạn bắp, nhảy lấy đà tại chỗ, lộn mèo về phía sau.

Alien cấp 6 hơi nhích vào trong hang, Bạch Khải Phong trực tiếp dùng đất trộn với đá hình thành một nhà giam thật lớn, ý đồ vây khốn nó. Cái đuôi nó vừa dài vừa mảnh, vung lên bụp một tiếng đập nứt cả đá, đánh tan tính toán của Bạch Khải Phong.

Đạn bắp là vật tiêu hao duy nhất, bắn xong hết cả qua cây bắp lập tức héo rũ. Alien cấp 6 thấy thế thầm mừng, sau đó liền vứt Bạch Khải Phong qua một bên đột nhiên từ trong hang vọt ra, một đuôi quất mạnh vào lá chắn.

"Rầm!" Một tiếng thật lớn, lá trên cái chắn rụng ào ào xuống, Chân Tử phi phi phun lá cây rơi đầy miệng cô, miệng mở ra thét lên cao vút, phóng về hướng alien cấp 6.

Alien cấp 6 tuy không nhìn thấy, nhưng vẫn có thể cảm nhận được một luồng năng lượng đang lao tới, nó cảnh giác bật lên cao, tránh khỏi công kích của Chân Tử.

Cành lựu của Lưu Bội Kỳ bị quất quá mạnh đã buông lỏng, hắn không thể không tập trung toàn lực gia cố cái chắn.

Mắt Bạch Khải Phong sáng quắc nhìn chăm chú vào alien cấp 6, nó thật sự quá nhanh, căn bản không kịp dùng dị năng làm sụp lớp đất dưới chân nó, alien cấp 6 đã chạy vụt mất.

Bạch Khải Phong đột nhiên nhanh trí, cho sụp xuống vài hố sâu trên con đường phía cái hang đối diện hắn, phía trên lưu lại vài trụ đứng như điểm dừng chân, lúc đó alien cấp 6 liền không thể không đáp xuống mấy điểm ấy.

Alien cấp 5 không ngừng đột kích lá chắn, cái chắn cứ run lên bần bật như sắp tán ra, Lưu Bội Kỳ dần dần đã quá sức, dị năng mộc hệ như không muốn sống mà thúc ra bên ngoài.

Alien cấp 6 hung hãn rít lên một tiếng, trực tiếp vọt tới gần cái chắn. Cái đuôi dài vung lên, phần nhọn nhắm ngay chắn mà đâm mạnh vào, từ khe hở trực tiếp chui vào bên trong.

"A!" Chân Tử kêu thảm một tiếng, cái đuôi đã trực tiếp đâm vào người cô.

Bạch Khải Phong cả kinh, bật người rút dao găm ra chém vào đuôi nó. Nó cũng không ham chiến, bị thương một người xong nó lập tức rút đuôi về, dao găm của Bạch Khải Phong chỉ quẹt trúng một đường nhẹ trên phần đuôi nhọn của nó.

"Chân Tử! !" Lưu Bội Kỳ nhịn không được liền phân tâm, cái chắn bị tông vào bật ra một cái lỗ.

"Anh mặc kệ em!" Chân Tử nổi giận gầm lên một tiếng, ho sặc sụa, phun ra một búng máu.

Bạch Khải Phong lúc này cũng không có thời gian nhìn cô, alien cấp 6 lại đâm đuôi vào ý đồ đánh bị thương thêm một người, mắt Bạch Khải Phong chợt lóe ánh sắc bén, dao găm trong tay chém mạnh vào cái đuôi đã đâm vào đang vung vẫy loạn xạ.

Lúc này phía sau Đường Húc Hải có một lũ cấp 5 vừa chú ý đến hắn, bay tới trên không của dốc đá, liếc một cái liền nhìn thấy alien cấp 6 đứng cách cái chắn không xa, cái đuôi cong trước người, đâm vào trong chắn. Đường Húc Hải quyết định thật nhanh, lao người vồ về phía alien cấp 6.

Đường Húc Hải như một viên đạn pháo, alien cấp 6 ngẩng đầu liếc một cái, quá sợ hãi. Cái đuôi hơi khựng lại đã bị Bạch Khải Phong chém đứt một khúc.

Cấp 6 alien đau ré lên thảm thiết, lại nhanh chóng rút đuôi về, xoay thân nhảy vào dưới hố sâu. Nó nhảy xuống, alien cấp 5 bay nhanh theo xuống vớt, phần phật bay tới một đám.

Bạch Khải Phong không ngờ nó lại lưu loát nhảy xuống như vậy. Đường Húc Hải bức lui alien cấp 6, để Lưu Bội Kỳ kịp thở một hơi.

Hắn kinh hỉ gọi vào: "Đội phó!"

Lưu Bội Kỳ thao túng cành lựu trên cái chắn, mở ra một chỗ hổng, muốn cho Đường Húc Hải tiến vào.

Đường Húc Hải quơ cự kiếm, vừa bổ vừa chém lũ cấp 5, khóe mắt thoáng nhìn, đột nhiên quát lên: "Đừng mở ra! ! !"

Đúng lúc đó, alien cấp 6 rơi vào hố sâu đột nhiên được alien cấp 5 kéo bay lên, trong khoảng khắc nó lên đến mặt đất liếc một cái liền nhìn thấy cái lỗ hổng kia.

"Xẹt" một tiếng, cái đuôi của nó nhanh mà chuẩn đâm sâu vào, lập tức xuyên qua ngực Lưu Bội Kỳ!

Nét mừng rỡ của Lưu Bội Kỳ cứng lại trên gương mặt, hắn không dám tin cúi đầu, nhìn cái đuôi dài mảnh xuyên thẳng qua lồng ngực hắn.

"Lưu Bội Kỳ! !" Bạch Khải Phong bi thương gào lên, giơ tay chém xuống, lập tức chém đứt phăng cái đuôi con alien cấp 6.

Không có dị năng của Lưu Bội Kỳ liên tục phát ra, cái chắn dạng tổ chim ầm ầm rã xuống.

138. Chương 138

Không ai ngờ điều này lại xảy ra – ngoại trừ lũ alien cấp 5 không ngừng trùng kích vào – mấy nhân loại ở đây nhất thời đều ngây dại.

"Thất thần làm gì? ! Mau dựng phòng ngự lên! !" Đường Húc Hải gào thét, nhảy về hướng hố sâu đối diện.

Bạch Khải Phong hoàn hồn, nhanh chóng dùng kéo đất lên tạo thành một công sự che chắn, thay thế cho lá chắn thực vật đã sụp mất.

Chân Tử hét lên một tiếng, sóng âm hung ác quét mạnh vào alien cấp 5 đang kéo con cấp 6 bay lên. Thân thể alien cấp 5 bung ra một đợt sung máu, rách toạc ra nhiều mảnh không trọn vẹn, mà con cấp 6 nó đang kéo lên thì lách qua một cái, nhanh chóng lao vào trong hang.

Đường Húc Hải nhảy lên tường đất, ngăn cản đợt trùng kích của alien cấp 5. Chỉ nhìn lướt qua, không tìm thấy bóng dáng Phó Sử Ngọ khiến tim Đường Húc Hải lập tức lộp bộp, trong óc nháy mắt trống rỗng, nhưng rất nhanh hắn liền kiềm chế tâm tình, tự nói với mình Phó Sử Ngọ lợi hại như vậy không có khả năng có chuyện gì, giờ không phải lúc hắn có thể phân tâm.

Chân Tử vội vàng nhìn Lưu Bội Kỳ, mà Bạch Khải Phong quay đầu liếc nhìn hai người họ một cái, rồi quay lại tiếp tục phối hợp Đường Húc Hải chém giết.

Trên chiến trường dễ dàng chuyển biến, phải tùy thời tùy chỗ đề cao cảnh giác, hai người không chuyên nghiệp so sánh với dân chuyên nghiệp, biểu hiện hoàn toàn bất đồng. Đường Húc Hải và Bạch Khải Phong không phải không quan tâm người yêu, chiến hữu, nhưng trong thời điểm sinh tử tồn vong này, tuyệt đối không thể không phân rõ nặng nhẹ.

Hai người đứng vững trước làn sóng của công kích của lũ cấp 5, Chân Tử đỡ Lưu Bội Kỳ ngồi ngã trên mặt đất.

Cả hai đều bị cấp 6 alien đâm bị thương, chẳng qua Chân Tử khá may mắn, bất quá chỉ bị đâm một lỗ trên ngực, bởi vì lúc ấy alien cấp 6 với không tới, mà Lưu Bội Kỳ lại thảm hơn, trực tiếp bị đâm thủng cả ngực.

Chân Tử nhìn máu tươi trào ra trên người Lưu Bội Kỳ, bi thương mắt đỏ cả lên.

Lưu Bội Kỳ thở dốc hồng hộc, gian nan hô hấp. Hắn đứt quãng nói với Chân Tử: "Không cần lo cho anh… Đi giúp đội… phó…"

Chân Tử cắn răng, gật đầu, đặt Lưu Bội Kỳ xuống, đứng lên chùi chùi đôi mắt, chạy ào về hướng Đường Húc Hải.

Lưu Bội Kỳ lộ vẻ nụ cười bi thảm, nâng đầu lên nhìn biển alien cấp 5 chằng chịt phía trên, hắn đúng là sẽ có một kiếp này. So với những người khác Lưu Bội Kỳ là người không giống một chiến sĩ nhất. Tính cách không kiên cường, làm việc cũng luôn lo trước lo sau, do do dự dự không rõ ràng. Như vừa rồi vậy, hắn đáng lẽ không nên phân tâm để lộ sơ suất. Hắn… lúc nào cũng không cảnh giác cao nổi cả.

Ánh mắt Lưu Bội Kỳ đã hơi đục lại, mất máu quá nhiều làm hắn không cách nào giữ cho mình tỉnh táo nữa, nhưng trong lòng hắn rất rõ, chỉ cần vừa nhắm mắt… hắn sẽ chẳng bao giờ có thể tỉnh lại nữa.

Hắn không thể chết không giá trị như vậy.

Run rẩy với tay vào túi áo, gian nan cắn nắp bình ra, Lưu Bội Kỳ ực mạnh lọ thần dược Đại Lực vào.

"Khụ khụ ~" Lưu Bội Kỳ khó khăn mà nuốt, nhưng vẫn nuốt được phần lớn lượng thuốc.

Rất nhanh, một dòng nhiệt liền từ dạ dày tràn vào tứ chi toàn thân, nhiệt lượng này càng ngày càng mạnh, như muốn thiêu cháy đốt trụi cả hắn!

Lưu Bội Kỳ thần kỳ mà khôi phục khí lực, hắn đứng lên, nhìn nhóm chiến hữu đưa lưng về phía hắn đang chiến đấu với alien cấp 5.

Hãy để hắn giúp bọn họ lần cuối đi.

Bỗng nhiên, hư ảnh của một cây lựu khổng lồ hiện ra trên người hắn, rễ cây tráng kiện chui sâu vào lồng đất, cành cây to khỏe vươn dài ra che kín cả bầu trời.

Đường Húc Hải cùng Bạch Khải Phong lắp bắp kinh hãi, vừa rồi bọn họ cư nhiên không phát hiện Lưu Bội Kỳ đã đứng lên…. Đây chứng tỏ là?

Hai người quay phắt lại, trong lòng hoảng sợ nhìn chăm chú vào Lưu Bội Kỳ vững vàng đứng ở đó, chỉ có Chân Tử đơn thuần mà vui mừng hô: "Bội Kỳ anh không sao rồi hả?"

Lưu Bội Kỳ chậm rãi hô hấp, cái đuôi còn đâm xuyên qua người hắn đang rũ trước người, theo hô hấp mà dựng lên. Mặt hắn đỏ hồng quá sức tưởng tượng, cả người còn toả sáng hơn thời điểm khỏe mạnh nhất.

"Lưu Bội Kỳ!" Bạch Khải Phong không đành lòng gọi tên hắn.

Lưu Bội Kỳ cười cười, nói: "Để tôi phát huy nhiệt lượng thừa lần cuối đi."

Sau đó hắn dậm chân, cây lựu trong chớp mắt bung ra vô số nụ hoa, hoa nở rồi kết quả, quả lớn cuốn rơi. Vô vàng quả lớn bung ra khỏi cành, chín mọng toạc ra, hạt lựu đỏ rực hung hãn bắn, vẽ ra từng vệt tơ hồng lao vào lũ cấp 5.

Mớ quả đầu tiên rơi xuống, ngay sau đó càng lựu lại bắt đầu nở hoa, chậm rãi mọc quả ra tiếp.

Chân Tử cũng đã phát giác không đúng, đây tuyệt đối không phải sức mạnh của Lưu Bội Kỳ, cô rất nhanh liền ý thức được cái gì đó, giật mình khẽ run run môi.

Đường Húc Hải nhìn hắn thật sâu một lần, quay đầu hỏi Bạch Khải Phong: "Sử Ngọ đi đâu rồi?"

Bạch Khải Phong nhìn hắn, nói: "Lúc tiến vào tổ alien cấp 5 quá nhiều, đội trưởng Phó quyết định dẫn đi phần lớn alien cấp 5, anh ta bảo chúng tôi chạy tới trước, dựng nên một cái chắn."

Dư thừa Bạch Khải Phong không nói thêm, Đường Húc Hải tự nhiên hiểu được.

Trái cổ của Đường Húc Hải động một cái, hắn không biết đang an ủi mình hay an ủi người khác mà nói: "Sử Ngọ có thể làm được mà."

Hít sâu một hơi, Đường Húc Hải tạm thời không nghĩ về an nguy của Phó Sử Ngọ nữa, mà tập trung toàn lực chú ý vào tình huống trước mắt.

Hắn biết tình trạng lúc này của Lưu Bội Kỳ chính là hồi quang phản chiếu, sẽ không duy trì được bao lâu, hắn không thể lãng phí cố gắng của đối phương.

Đường Húc Hải quát lên: "Chúng ta đi!"

Một mình Lưu Bội Kỳ cản trở alien cấp 5 ở bên ngoài, Đường Húc Hải vọt tới phía alien cấp 6. Lúc này mảnh đất đã biến thành hố sâu đối diện ngược lại ảnh hưởng đến họ càng lớn, Bạch Khải Phong khống chế dị năng làm mặt đất thăng lên.

Phó Sử Ngọ bị Đường Húc Hải nhớ thương lúc này đã phi đủ cao, đủ xa, phía sau y là lũ alien đuổi theo sát sao.

Phó Sử Ngọ đứng ở không trung, y ngửa đầu nhìn tầng mây ngay trên đỉnh đầu, chẳng qua chỉ ngẩng đầu một cái, alien cấp 5 đã đuổi kịp mà bao vây lấy y.

Phó Sử Ngọ tập trung tinh thần cao nhất từ trước đến nay, năng lượng sinh vật kịch liệt dao động, chờ tất cả lũ cấp 5 đều lại gần, một sóng từ năng hình thành vòng đai thậm chí làm vặn vẹo cả không khí, đánh tan tầng mây. Vành đai đẩy ra, làm lũ cấp 5 bao vây chung quanh không một móng thoát được.

Phó Sử Ngọ thay đổi phương hướng, bay nhanh về hướng dốc phía sau, tốc độ của Phó Sử Ngọ nhanh như điện chớp, alien cấp 5 bay sát qua bên người hoa cả mắt, căn bản không cách nào bắt lấy bóng dáng y.

Chờ Phó Sử Ngọ đuổi tới dốc đá, chứng kiến chính là hình ảnh đồ sộ của hồng triều lựu khổng lồ, như thủy triều sông Tiền Đường đánh tung bọn alien cấp 5.

Phó Sử Ngọ vô cùng mừng rỡ, không ngờ Lưu Bội Kỳ lại có thể bộc phát sức mạnh lớn đến vậy, sau đó lại giật mình cảm thấy không đúng, nhanh chóng dựa vào thế của sóng triều, xuyên qua bay vào dốc đá.

Nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Lưu Bội Kỳ, y cái gì cũng đã hiểu .

Môi Phó Sử Ngọ run rẩy, trong nháy mắt đó… nói không ra lời.

Lưu Bội Kỳ lộ ra nụ cười tươi y như ngày thường, hắn nói: "Đội trưởng, tôi đi trước một bước, các anh nhất định phải bình an trở lại Trái đất nha."

Cổ họng Phó Sử Ngọ nghẹn lại như vướn phải đá, gian nan mà gật đầu, y tiến vào không gian lớn được Lưu Bội Kỳ bảo vệ.

Mắt Phó Sử Ngọ chậm rãi đỏ lên, y không ngừng hít vào, mấy người Đường Húc Hải đằng trước đang chiến đấu kịch liệt.

Triều lựu đỏ của Lưu Bội Kỳ ngăn trở alien cấp 5 ở ngoài, alien cấp 6 không có tay chân cũng chẳng khác nào lão hổ mất nanh. Cái đuôi là vũ khí tối trọng yếu của nó, hiện tại đã bị chặt đứt, lực uy hiếp của nó liền giảm xuống không chỉ một nửa.

Cự kiếm trong tay Đường Húc Hải đã sớm biến thành song đao, Chân Tử đỏ mắt không ngừng thét ra sóng âm, alien cấp 6 liên tục trốn tránh, Bạch Khải Phong vẻ mặt nghiêm túc, alien cấp 6 rơi xuống chỗ nào, chỗ đó liền sụp thành hố to.

Lúc Phó Sử Ngọ tiến vào, mắt Đường Húc Hải lập tức sáng lên, Phó Sử Ngọ lại dán mắt vào alien cấp 6, rút ra song súng, viên đạn lam nhạt bay vụt về hướng cấp 6 alien. Mấy chục phát ép không gian né tránh của nó càng ngày càng nhỏ, cuối cùng không thể không rơi vào hố của Bạch Khải Phong, Đường Húc Hải chạy tới vung mạnh đường đao, đầu và thân con cấp 6 alien lập tức phân đôi.

Máu alien cấp 6 phun trào tung tóe, phát ra tin tức vô hình trong không khí, càng nhiều alien cấp 5 túa về bên này, phát ra tiếng gầm rú điên cuồng.

Lưu Bội Kỳ lạnh nhạt nhìn lũ cấp 5 đông kịt như mây đen lại gần, lúc này alien cấp 5 và cấp 3 trong cả tổ đều đang tụ lại qua bên này.

Chân Tử ấn lỗ máu trên ngực, khụ khụ, nói: "Chúng ta làm sao bây giờ?"

Phó Sử Ngọ hơi do dự, không nói gì, chỉ nhìn theo bóng Lưu Bội Kỳ. Kế hoạch vốn là muốn độn thổ, nhưng dưới tình huống này, họ không có khả năng bỏ lại Lưu Bội Kỳ mà chạy trốn.

Lưu Bội Kỳ như biết được ý nghĩ của y, dị năng mộc hệ đã tăng vọt lên cao nhất cấp 6 tụ lại. Từ máu, xương, thịt của hắn tràn trề vào cây lựu.

Cây lựu vốn chỉ là hư ảnh chậm rãi biến thành thật thể, mà bản nhân Lưu Bội Kỳ lại như bọt biển mà tan biến.

"Bội Kỳ!" Chân Tử bi thương gào lên.

Cây lựu quơ quơ cành lá, phát ra tiếng rào rào rào.

Phó Sử Ngọ khẽ cắn môi, quát: "Đi!"

Dưới chân Bạch Khải Phong xuất hiện một hố to, Đường Húc Hải chống đỡ một vòm kim loại, bốn người đứng trong hố đất, chìm vào trong lồng đất, chờ họ biến mất khỏi mặt đất, đất lại chậm rãi thăng lên, mặt đất khôi phục nguyên trạng.

Cây lựu khổng lồ không ngừng cùng lũ cấp 5 điên cuồng chiến đấu, chờ Bạch Khải Phong mang theo ba người khác tới chân dốc đá, cây lựu đột nhiên bắn ra một ánh loang loáng, rồi nổ tung lên.

Vụ nổ san bằng toàn bộ dốc đá thành bình địa, cả alien cấp 3 trên mặt đất cũng bị ảnh hưởng. Chờ hết thảy trần ai lạc địa, trung tâm tổ trừ xác chết khắp nơi ra, cái gì cũng không còn.

Alien cấp 5 may mắn không bị sóng xung quét trúng còn lại hơn một vạn, chúng vây quanh tổ phát ra từng trận khàn gọi, cuối cùng vẫn bị bản năng thúc giục mà rời khỏi cái tổ đã hoàn toàn tan nát này, đi tìm kiếm alien cấp 4 chia tổ ra ngoài.

Nửa ngày sau, chờ tất cả alien đi, tán ra, bọn Phó Sử Ngọ mới từ chân dốc đá dâng lên, bồi hồi tại đó một hồi, mới đi về hướng khung trang bị cách trung tâm tổ không xa.

139. Chương 139

Bốn người chậm rãi bước trên nơi hoang vắng này, cứ việc cuộc chiến đã qua hơn nửa ngày, nhưng thân tâm mỏi mệt cũng không dễ dàng khôi phục như vậy.

Có kinh nghiệm trước đó, bọn họ dễ dàng xuyên qua lớp trang bị chống bụi tiến vào bên trong khung trang bị.

Bên trong hoàn toàn sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi.

Bốn người ngồi bệt dưới đất, khốn đốn tụ lại bên nhau, bất giác liền ngủ quên.

Hai giờ sau, họ tỉnh lại. Nơi này có một thiết bị chiếu sáng quanh năm không tắt, cho dù hiện tại bên ngoài đã triệt để tối đen, cũng không gây trở ngại cho họ.

Bạch Khải Phong lấy linh kiện ra bắt đầu chậm rãi lắp ráp, Phó Sử Ngọ và Chân Tử thì rời đi tìm chút nhiên liệu đốt để chuẩn bị cơm. Đường Húc Hải thì một mình đi dạo trong đây.

Bên trong khung trang bị rất lớn, trừ chứa thiết bị tất yếu ra, còn cung cấp nơi cho nhân viên làm việc và nghỉ ngơi. Toàn bộ kiến trúc từ nhiều loại chất liệu cấu thành, trong đó còn có nguyên tố kim loại Đường Húc Hải chưa từng nhìn thấy.

Đường Húc Hải sờ sờ cấu kiện kim loại bên ngoài, ngửa đầu nhìn trần cao không thấy đỉnh. Từ khi kim loại trong thân thể bị hắn bắn gần hết ra ngoài, hắn cứ cảm thấy toàn thân nhẹ đến quái quái, không có đống kim loại dự trữ kia, lúc chiến đấu và bay lượn hắn cũng bị hạn chế rất nhiều.

Đường Húc Hải hơi cân nhắc, thử thăm dò hấp thu cấu kiện kim loại bên ngoài vào cơ thể, tuy không phân rõ được kết cấu, nhưng tổng thể mà nói đây là một loại kim loại. Vì thế Đường Húc Hải không chút khách khí tách rời đống kim loại kia ra tứ tung.

Bạch Khải Phong đang liều mạng mà lắp đặt, chợt nghe một trận binh binh đang đang, hắn đứng dậy đi qua coi có chuyện gì, trang bị đại khái dùng để lên xuống bên ngoài rơi cái uỵch, lăn khắp nơi nơi.

"Anh làm gì vậy?" Bạch Khải Phong không hiểu hỏi: "Phá hả?"

Đường Húc Hải nhe răng mỉm cười, nói: "Bổ sung dinh dưỡng."

Không quản là thành phần gì, tóm lại nhét vào trong thân thể mình trước rồi nói, không thì đến lúc đó cũng không có đồ để hắn bắn nữa.

Lúc này cách thời gian họ ước định còn có ba ngày, mà từ khi bọn họ đi, trong khung trang bị thứ nhất, Miêu Gia một khắc cũng không được thanh nhàn.

Tuy cậu hoàn thành việc bóp méo tín hiệu mấu chốt nhất, nhưng cánh cửa tân thế giới chưa khám phá chói lọi đặt dưới mí mắt, cậu sao có thể kiềm chế lòng hiếu kỳ mà không đi chọt tay vào một phát chớ?

Ôn Triệu Minh đi đến bên người Miêu Gia – đã hoàn toàn đắm chìm vào thế giới không người lý giải, anh khom lưng xuống, vỗ vỗ bả vai Miêu Gia: "Em cũng nghỉ ngơi một chút đi, cẩn thận đột tử đó."

Mặt Miêu Gia trắng bệch, treo hai quầng thâm đen thui dưới đáy mắt, vẻ mặt thì phấn khởi không bình thường, cũng không nhấc mắt mà nói: "Đừng lo, em có chừng mực mà. Em biết em đang làm gì."

Ôn Triệu Minh thẳng lưng lên, ôm cánh tay, bất đắc dĩ nói: "Em đã duy trì trạng thái này liên tục cả tuần lễ rồi biết không hả!"

Miêu Gia nói: "Một tuần sao đủ chứ, chỉ cần cho em thời gian, sớm muộn gì em cũng phá giải nó cho xem!"

Ôn Triệu Minh bất đắc dĩ thở dài, nói: "Thời gian căn bản không đủ, cả em cũng nhận thấy mà." Miêu Gia căn bản không trả lời anh, Ôn Triệu Minh cũng chỉ có thể bỏ cuộc không khuyên nữa mà thôi.

Mắt Miêu Gia lấp lánh nhìn số liệu lướt nhanh trên màn ảnh, ngón tay gõ mau đến mức muốn run rẩy.

Ôn Triệu Minh ở bên cạnh nhìn hồi lâu, cũng không có cách nào lý giải cậu đang làm gì.

Thời gian lại trôi qua hai ngày, Miêu Gia vẫn đắm chìm trong thế giới không người, đáng tiếc loại bình tĩnh này cuối cùng đã bị phá tan.

Viên Nhất Đạt sắc mặt không tốt chạy vào, hô to với họ: "Không ổn, một đám alien kéo đến!"

Ôn Triệu Minh biến sắc, Lưu Hoằng đứng bật lên nói: "Xảy ra chuyện gì? Là alien trở về sao?"

Mấy ngày nay có không ít alien trở về, số lượng cũng không nhiều, bị bọn họ thoải mái đuổi đi.

Viên Nhất Đạt thở dốc, lắc đầu, nói: "Tôi hôm nay đi xa một chút, phát hiện trên trời dưới đất có cả một triều alien đang lại gần, tôi không dám chậm trễ, nên nhanh chóng chạy về."

Sắc mặt Ôn Triệu Minh bắt đầu không dễ nhìn, đây hoàn toàn là tình huống bất ngờ không đoán trước được, anh bình tĩnh nói với Lý Kế Tiên đang nhìn anh: "Cách thời gian ước định còn có hai ngày, hai ngày này, chúng ta phải chịu đựng!"

Lý Kế Tiên mờ mịt nhìn anh, chỉ năm người, nhưng có chiến lực cũng chỉ có bốn, Miêu Gia kia căn bản khỏi trông cậy vào.

Lưu Hoằng nắm tay gõ một chút nói: "Bất kể thế nào, không thể để chúng đánh sâu vào chỗ này!"

Viên Nhất Đạt nuốt một ngụm, nói: "Lão Lưu, anh theo tôi đi dựng phòng tuyến thứ nhất, Kế Tiên anh tới phòng thủ phòng tuyến thứ hai trên mặt đất." Phòng tuyến thứ hai cũng là cái cuối cùng, sau đó hắn quay đầu nhìn Ôn Triệu Minh: "Phòng tuyến thứ hai trên không liền nhờ vào anh !"

Bốn người vẻ mặt nghiêm nghị thảo luận hoàn tất, Ôn Triệu Minh liền chạy tới chỗ Miêu Gia ngồi lì mấy ngày nay, Miêu Gia căn bản không nghe thấy bọn họ thảo luận, Ôn Triệu Minh lay mạnh cậu hai cái.

Miêu Gia hoảng sợ, quay đầu lọt vào trong tầm mắt chính là Ôn Triệu Minh sắc mặt không tốt, cậu nói nhanh: "Em biết, em biết, đã có tiến triển, chỉ cần cho em thêm chút thời gian…"

Ôn Triệu Minh đánh gãy cậu, nói: "Bên ngoài đến một triều alien, hiện tại chúng ta phải tiến hành phòng thủ, em ở lại trong này!" Ôn Triệu Minh nhét quả bom đã lắp ráp xong, còn chưa cài trung năng lượng tâm vào trong tay cậu, dặn dò: "Thời gian ước định còn một ngày, chúng ta phải dốc hết toàn lực đứng vững! Đến giờ em cứ cài bom đi!"

Miêu Gia lập tức trợn tròn mắt, ôm bom nhìn Ôn Triệu Minh chạy xa.

Sao lại đến một đàn alien, đàn này từ đâu mà tới chứ? Không ai có thể suy nghĩ cẩn thận. Nhưng tình cảnh họ gặp phải lại rất rõ ràng, không là mày chết chính là tao vong!

Trên trời dưới đất một đàn alien trùng kích vào khung trang bị số 1, tình cảnh này còn đồ sộ hơn lúc vây thành rất nhiều.

Viên Nhất Đạt dùng dị năng thổ hệ làm gồ lên tạo thành từng cái rảnh khổng lồ, hoàn toàn cắt đứt alien qua một bên, alien cấp 3 đi trên đất không có cách nào, chỉ có thể leo xuống đáy rảnh, bằng không thì phải đi vòng rất xa.

Lưu Hoằng trong tay ghìm súng, hỏa lực đạn dược của năm người bọn họ hiện tại đều để lại cho anh.

Ôm súng, Lưu Hoằng đứng trên tường đất, bắn phá lên không trung.

Viên Nhất Đạt hô to với anh: "Anh cẩn thận một chút!"

Lưu Hoằng trầm giọng nói: "Không cần lo cho tôi, tôi có chừng mực."

Kinh nghiệm đối phó alien của Lưu Hoằng không thể nói không phong phú, từ ngày đầu tiên alien rơi xuống anh đã bắt đầu chiến với alien. Súng máy trong tay phụt ra lưỡi lửa, nháy mắt một ổ đạn đã bắn hết, Lưu Hoằng mau lẹ thay ổ thứ hai.

Alien thật sự nhiều lắm, chỉ vừa lộ sơ hở, alien cấp 5 liền lao xuống vồ vào người Lưu Hoằng, Viên Nhất Đạt gầm lên, một cây địa thứ từ mặt đất đâm lên chọt về phía không trung, mà dịch ăn mòn phun xuống cũng được hắn dùng lá chắn đất chắn lại.

Hai người hợp tác tận khả năng tiêu diệt lũ alien này, nhưng bởi vì alien cấp 5 ở trên trời, mà bọn họ ở dưới đất, vẫn có không gian tầm bắn với không tới làm alien cấp 5 có thể lướt qua đỉnh đầu bọn họ, bay đi.

Ôn Triệu Minh sử dụng trang bị bay tốt hơn bất cứ người nào, căn bản cứ như một phần thân thể mình, anh treo giữa không trung, mắt không chớp một cái nhìn hướng alien bay tới.

Từng cụm lửa nổ tung trên không trung, trong không khí lan tỏa thứ mùi khét lẹt. Ở vĩ độ thấp hơn, Lý Kế Tiên một mình đóng giữ tuyến phòng thủ ngăn cản ở ngoài trang bị chống bụi, sôi trào sức mạnh huyết hệ làm alien tới gã vặn vẹo biến dạng quái dị.

Miêu Gia ôm bom trong tay, đứng trong trang bị chống bụi, từ hướng này của cậu, có thể nhìn thấy nhóm đồng đội trên trời dưới đất đang liều chết mà chiến đấu.

Mấy ngày mấy đêm không ngủ, gần như đã vét sạch sức lực trong người cậu, đầu từng đợt choáng váng, ngón tay Miêu Gia trắng bệch nắm lấy vỏ bom chừng cỡ quả táo.

Cậu cắn cắn môi, quay đầu đi vào trong trang bị.

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, quả thực sống một ngày bằng một năm.

Dị năng tiêu hao quá nhiều, ba dị năng giả há mồm nuốt thuốc năng lượng, chiến đấu từ ban ngày liên tục đến ban đêm, cả một ngày bọn họ chưa uống một giọt nước, môi sớm đã khô nứt cả ra.

Trời đã triệt để tối đen, alien lại vi phạm bản tính tiến hành công kích vào ban đêm. Viên Nhất Đạt cùng Lưu Hoằng không thể không khoan nhượng, lui về phía sau hơn hai mươi mét, để nương theo ánh đèn ngoài khung trang bị để chiến đấu.

Liền tính là quân nhân chuyên nghiệp như Lưu Hoằng, phải chiến đấu lâu như vậy, phản lực của súng không ngừng tác động lên người, cánh tay anh sớm đã bắt đầu sưng vù lên.

"Cố kiên trì thêm vài giờ…" giọng Viên Nhất Đạt khô khốc, mỏi mệt nói.

Dưới cố gắng không tiếc dị năng của Viên Nhất Đạt, Lưu Hoằng chưa bị alien tập kích trúng lần nào.

Lưu Hoằng liếm liếm môi, anh không rên một tiếng đổi vũ khí, một ngày trôi qua, ổ đạn tiêu hao hầu như không còn lại lần nữa tràn ngập năng lượng, nhưng không đến 24 giờ, năng lượng khôi phục chỉ có một nửa.

Tâm anh biết rõ ràng, chút hỏa lực này sớm hay muộn gì cũng có ngày hết sạch, nhưng cứ như vậy mà bỏ cuộc sao? Anh không cam lòng!

Bất lực mà thất bại một lần là đủ rồi, lần này bất kể thế nào cũng không thể thua.

Lòng Lưu Hoằng dấy lên một ngọn lửa, viên đạn giữa đêm tối phát ra ánh sáng lam nhạt, bay vụt về hướng trời cao, cứ như tiếng rống giận của anh.

Viên Nhất Đạt quá mức mỏi mệt cắn mở thuốc năng lượng, đây đã là lọ cuối cùng, dị năng tuy coi như tràn đầy, nhưng cảm giác uể oải gợi nên do chán ngán chiến đấu trong tâm hồn, cũng không phải dễ dàng trừ khử như vậy.

Bất quá hắn vẫn cố lên tinh thần. Tính cách hắn thuộc dạng bảo hộ, nếu chỉ có một mình hắn chưa chắc sẽ kiên trì được lâu như vậy, nhưng Lưu Hoằng còn cần hắn bảo vệ, điều này kích phát dục vọng chiến đấu của hắn.

Lúc này trong lòng Viên Nhất Đạt chỉ có một niềm tin, đó là bảo hộ chiến hữu của hắn.

Alien cấp 3 bị hắn dùng dị năng hất rơi vào khe rãnh, Viên Nhất Đạt thao túng dị năng thổ hệ qua lại ngăn cản đòn công kích của lũ alien cấp 5.

Cái rãnh Viên Nhất Đạt tạo ra rất sâu, nhưng sâu cách mấy cũng có đáy. Alien cấp 3 ùn ùn không ngừng rơi vào hố, tầng tầng lớp lớp, dày dày đặc đặc, cuối cùng dùng số lượng kinh người để lấp đầy cái rãnh này.

Mà do sắc trời ảnh hưởng, Viên Nhất Đạt chuyên chú không phát hiện alien cấp 3 đã leo lên, chờ alien cấp 3 bò lên tường đất, Viên Nhất Đạt đã không có dư lực để tạo ra thêm cái rãnh sâu nào nữa .

"Ngô! !" Viên Nhất Đạt hự một tiếng, tốc độ của alien cấp 3 quá nhanh, chỉ chợt lóe tại một góc độ mơ hồ, Viên Nhất Đạt đã bị xúc tua của nó cuốn lấy.

Viên Nhất Đạt chỉ kịp dựng lá chắn đất lần cuối cùng cho Lưu Hoằng, xúc tua không ngừng siết chặt khiến trước mắt hắn biến thành màu đen, triệt để mất đi ý thức.

Lưu Hoằng chuyên chú tại trên không, chờ Viên Nhất Đạt bị alien cấp 3 kéo vào giữa bầy alien, anh mới phát hiện đạo phòng tuyến cuối cùng trước người đã mất đi tác dụng, đại lượng alien cấp 3 tràn vào.

"Đến đây đi! ! Lũ khốn!" lúc này trong đầu Lưu Hoằng cái gì cũng không nghĩ, chỉ kéo ổ đạn, vói tay vào trang bị chuyển hoá nguồn năng lượng phân tử Nguyên, dùng sức nhấn mạnh một cái.

Huyễn quang lam sắc khổng lồ đột nhiên bùng lên, tất cả năng lượng trong ổ đạn đều bị kíp nổ theo mắt xích, rầm rầm rầm – vụ nổ thổi tung một ngọn lửa khổng lồ.

Ôn Triệu Minh không cảm xúc nhìn chằm chằm vào nơi đó, sau đó liền chuyên chú vào tình cảnh trước mắt. Cứ liên tục thiêu đốt, cả hơi nước trong người anh cũng đã bốc hơi hết rồi.

Không có phòng tuyến thứ nhất, Ôn Triệu Minh và Lý Kế Tiên lại kiên trì một ngày. Mà trong lúc này, lúc đêm đầu tiên trôi qua, Miêu Gia đã cài bom vào thời gian ước định xong.

Ôn Triệu Minh sử dụng hết lọ thuốc năng lượng cuối cùng, anh không biết còn có thể kiên trì bao lâu. Thừa dịp còn có dư lực, dứt khoát làm một vố cuối cùng thật lớn đi!

Quanh thân Ôn Triệu Minh dấy lên đại hỏa, như một viên hỏa cầu vọt vào giữa bầy cấp 5, anh thúc trang bị bay, từng vòng từng vòng liệt hỏa hình thành năng lượng vặn vẹo cả không khí.

Lý Kế Tiên nắm chặt thời gian, thừa dịp Ôn Triệu Minh đang bùng nổ, lấy thuốc năng lượng ra rồi mở miệng. Đây đã là mấy lọ cuối cùng, là Phó Sử Ngọ cho gã, gã vẫn luôn quý trọng giữ gìn, nhưng thời gian này không thể không dùng đến.

Căn bản không có thời gian hay cơ hội chia cho người khác, Lý Kế Tiên yên lặng để miệng bình đến bên môi, nhưng vừa ngửi liền phát giác mùi càng nồng hơn, gã chỉ kinh ngạc trong chớp mắt, cũng chưa kịp nghĩ nhiều.

Đây là bình lẫn trong mớ Phó Sử Ngọ cho gã, gã chỉ đơn thuần cho rằng là thuốc bổ sung càng đậm hơn, cũng có lẽ là Phó Sử Ngọ không cẩn thận cho gã. Đối với việc trong tay thủ lĩnh đoàn đội luôn có chút thứ tốt, gã có thể lý giải.

Chẳng qua bây giờ còn chưa đến thời điểm cuối cùng, Lý Kế Tiên đặt lọ thuốc kia vào túi áo khác, mở bình còn lại ra mà uống.

Ôn Triệu Minh hao hết tia dị năng cuối cùng, lắc lư lảo đảo bay về, dúi đầu ngã vào nơi gần Lý Kế Tiên.

Lý Kế Tiên chạy tới kéo anh về, nhìn ra anh chỉ thoát lực mà không nguy hiểm đến tánh mạng. Lý Kế Tiên mắt sắc nhìn thấy trên người Ôn Triệu Minh đều là vết thương, thậm chí chi giả cũng bị cực nóng vặn vẹo hình dạng.

Thừa dịp Ôn Triệu Minh đốt cháy alien cấp 5 trên không hết sạch, Lý Kế Tiên kéo Ôn Triệu Minh vào trang bị chống bụi.

Miêu Gia hai mắt đầy tơ máu nhào qua: "Anh Ôn làm sao vậy?"

Lý Kế Tiên lãnh tĩnh nói: "Anh ta thoát lực, đã không thể tiếp tục chiến đấu." Miêu Gia tiếp nhận đỡ lấy Ôn Triệu Minh, lúc này Ôn Triệu Minh cả ngồi cũng không còn sức.

Lý Kế Tiên nói: "Sau hừng đông, liền mang theo anh ta phá vây đi."

Miêu Gia giật mình ngẩng đầu, Lý Kế Tiên lấy ra một lọ thuốc nhét vào tay Ôn Triệu Minh, nói: "Hiện tại chỉ còn ba người chúng ta, chờ bom bổ sung năng lượng còn dư lại ngày cuối cùng. Phải có người ở lại chỗ này thủ, tôi ở lại hai người các anh đi."

Ôn Triệu Minh khàn khàn nói: "Tôi với anh cùng ở lại, để Miêu Gia đi."

Lý Kế Tiên nói: "Một mình cậu ta cũng chỉ đi chịu chết, căn bản không thoát được. Anh không cần giành, sức công phá của tôi yếu hơn anh một chút, nếu anh ở lại thủ vệ rất có thể sẽ thiêu hủy khung trang bị. So với lưu lại, không bằng mang theo Miêu Gia phá vây, có thể đi một người thì hay một người. Tôi hiện tại đã là cao nhất cấp 5, dị năng huyết hệ khôi phục lại nhanh, càng thích hợp lưu lại cản ở phía sau hơn anh."

Miêu Gia hai mắt đỏ bừng nhìn gã, nói: "Anh ở lại rất có khả năng sẽ không kịp đến nơi an toàn lúc phát nổ."

Lý Kế Tiên đáp: "Chết nhiều người như vậy, cũng không kém mình tôi. Nguyên nhân quan trọng nhất để các anh đi là, tôi huấn luyện trễ hơn các anh cả tháng, sử dụng trang bị bay tệ hại nhất, mà trong chúng ta chỉ có Ôn Triệu Mi bay nhanh nhất, tỷ lệ phá vây cũng cao nhất."

Ôn Triệu Minh nhìn gã trong chốc lát, giơ thuốc năng lượng trong tay lên, nói: "Vậy anh cầm, tôi không cần. Chờ hừng đông tôi có thể khôi phục một phần dị năng."

Lý Kế Tiên nói: "Đừng gạt tôi, đừng quên tôi chuyên trách chữa bệnh và chăm sóc. Anh không còn chút dị năng nào, muốn khôi phục không tốn mấy ngày là không có khả năng."

Ôn Triệu Minh không kiên trì nữa, gật đầu nói: "Được, đến lúc đó tôi mang theo Miêu Gia phá vây."

Lý Kế Tiên hơi mỉm cười, gương mặt khô gầy của gã vốn đã không dễ nhìn, cười rộ lên cũng không thảo hỉ.

Lý Kế Tiên bổ sung chút nước và thức ăn, không trung bị Ôn Triệu Minh dọn sạch lại bắt đầu xuất hiện lại lũ cấp 5. Dị năng huyết hệ của Lý Kế Tiên đã hoàn toàn khôi phục nhờ thuốc bổ sung, bởi vì tính khôi phục chữa khỏi của huyết hệ, mỏi mệt cũng biến mất rất nhiều, từ mọi phương diện mà nói gã đúng là người thích hợp cản phía sau nhất.

Nói cũng kỳ quái, đây rõ ràng là hành động chịu chết, nhưng lúc này Lý Kế Tiên lại chẳng cảm nhận được chút sợ hãi nào, gã phi thường thản nhiên.

Trước mặt Lý Kế Tiên là xác alien đầy khắp núi đồi, alien chết càng nhiều, máu Lý Kế Tiên có thể thao túng càng tăng. Vài giờ sau hừng đông, Miêu Gia xách bao đựng lap lên trên người, cõng Ôn Triệu Minh trên lưng đi ra .

Dị năng huyết hệ của Lý Kế Tiên tăng vọt, máu tươi bắn nhanh đánh ngã một tảng lớn alien trước mắt, gã nói nhanh: "Phá vây xong các anh đến thung lũng giấu phi thuyền chờ họ trở về!"

Chi giả của Ôn Triệu Minh biến dạng, hiện tại anh căn bản không thể dựa vào bản thân để đứng thẳng, sau khi đi ra, Ôn Triệu Minh khống chế trang bị bay bay lên, Miêu Gia cũng bay theo sau.

Lý Kế Tiên nói: "Phá vây hướng trái ngược đó, alien hẳn sẽ không đuổi theo các anh, liền tính đuổi theo cũng không có mấy con. Đi đi! Đừng rề rà nữa!"

Lý Kế Tiên khoát tay ực hết lọ thuốc năng lượng đặc biệt nồng kia, rất nhanh một sức mạnh khổng lồ liền đốt cả người gã nóng lên, Lý Kế Tiên không rõ lí do vì sao lại thế, nhưng nó xuất hiện lại làm gã tung ra được đại chiêu, sương máu đầy trời nổ tung, một ngõ nhỏ xuất hiện trước mắt bọn họ.

"Đi mau!"

Cơ hội không thể bỏ qua, Ôn Triệu Minh mang theo Miêu Gia dọc theo con đường bay ra ngoài.

Lý Kế Tiên cảm giác toàn thân có khí lực dùng mãi không hết, gã thậm chí có loại ảo giác có thể một mình đấu với alien vua.

Ôn Triệu Minh vừa đánh vừa đi, cũng không ham chiến, đa số chỉ bổ alien ra liền tiến lên, Miêu Gia gắt gao che chở cái túi lap, tay còn lại siết chặt súng ống bắn phá liên tục. Ôn Triệu Minh nhìn cậu một cái, Miêu Gia khẩn trương cái lap của cậu không phải chuyện ngày một ngày hai, nên anh cũng không để ý lắm.

Sau hừng đông, lượng alien càng nhiều, chỉ còn lại mình Lý Kế Tiên độc thủ. Đối mặt với biển alien như vô biên vô tận, dị năng huyết hệ của Lý Kế Tiên sôi trào, cứ phóng ra đại chiêu. Loại năng lực này khiến Lý

Kế bùng nổ tự tin, nhưng theo thời gian trôi qua, trị số của thuốc năng lượng từ từ chậm lại, Lý Kế Tiên liền phát giác dị năng của mình bắt đầu yếu dần.

Tự tin ban đầu một mình đấu alien vua lại rơi về ban đầu, thậm chí còn từ từ hạ xuống, Lý Kế Tiên uống liều thuốc năng lượng cuối cùng, lại như muối bỏ biển, rốt cuộc không thể khôi phục đến trạng thái ban đầu được nữa.

Mắt thấy thời gian sắp tới lúc cho nổ, Lý Kế Tiên trong lòng không cam, gã chết thế nào cũng được, nhưng đừng chết trong tay lũ alien.

Lý Kế Tiên cắt đứt cổ tay mình, trước khi dị năng ngã xuống cấp 5, thúc dục máu toàn thân bạo thành một lớp sương máu, mỗi một hạt sương đều ẩn chứa năng lượng sung túc, ngưng tụ máu của alien đã chết ở chung quanh, hình thành một cái chắn khổng lồ.

Chỉ cần alien dám dính vào cái chắn, sẽ bắt đầu nhanh chóng suy nhược, khí quan suy kiệt, chưa xuyên qua lớp sương máu là đã chết .

Mất máu quá nhiều khiến Lý Kế Tiên choáng váng, gã chậm rãi ngã xuống mặt đất, dựa lưng vào khung trang bị, nhắm hai mắt lại. Phía sau gã, quả bom đã bổ sung năng lượng tới 98%.

Ôn Triệu Minh và Miêu Gia không thuận lợi phá vây, tuy đa số alien bay về hướng khung trang bị, nhưng vẫn có một số nhỏ đuổi theo bọn họ. Mặc dù Ôn Triệu Minh không ham chiến, nhưng alien theo tới góp gió thành bão cứ bám sát theo phía sau, nhất thời vùng thoát không được.

Ôn Triệu Minh quay lại, đẩy Miêu Gia một cái, xô mạnh cậu về phía trước, anh thì lao về hướng alien.

Phía xa xa một ánh sáng chói lòa bùng lên, trong chớp mắt cả thiên địa cũng thất sắc.

Miêu Gia quá sợ hãi, chờ cậu quay đầu lại, dư âm vụ nổ ở khung trang bị cũng đã quét tới, Miêu Gia lắc lư bay bất ổn. Đám Alien cũng vì dòng khí này mà hỗn loạn cả lên.

Nhân cơ hội này, Ôn Triệu Minh nhào người qua, ép sát vào lũ alien cấp 5 rồi tuôn ra một cụm lửa hừng hực.

Tuy bị sáp lá cà, nhưng alien cấp 5 cũng không tránh né, một ngụm dịch ăn mòn phun phèo ra, trúng ngay giữa bả vai Ôn Triệu Minh.

Miêu Gia rốt cục buông cái tay đặt trên túi lap ra, hai tay cầm súng, không ngừng bắn lũ cấp 5 chưa có bị thiêu cháy kia.

Vai Ôn Triệu Minh đau nhói, nhưng vẫn cắn răng xử lý lũ cấp 5 còn lại.

Miêu Gia nhìn alien cấp 5 càng ngày càng ít, đến khi con cuối cùng cũng rơi rụng cậu còn chưa kịp mừng rỡ, trang bị bay trên vai Ôn Triệu Minh đã vì bị dính phải dịch ăn mòn mà triệt để mất đi tác dụng, Ôn Triệu Minh như diều đứt dây mà ngã xuống.

140. Chương 140

Miêu Gia sợ tới mức hồn phi phách tán, nhanh chóng lao xuống ôm lấy Ôn Triệu Minh.

Hai người cong cong vẹo vẹo rớt oạch xuống đất, ngã thành một đống. Vốn trang bị bay thuộc dạng cơ động, trừ cái đặc chế của Đường Húc Hải ra, đều chỉ có thể phụ tải 1 người, căn bản chịu không nổi trọng lượng của hai người.

Ngã lần này khá thảm, hai người hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại.

Ôn Triệu Minh tỉnh táo lại, lăn qua một bên nhõm người dậy. Chi giả của anh bởi vì cú ngã này mà triệt để hỏng mất, Ôn Triệu Minh trực tiếp kéo hai chi giả đã vô dụng xuống, ném qua một bên.

Miêu Gia choáng váng ngồi dậy, trên vai Ôn Triệu Minh bị ăn mòn một lỗ rất lớn. cậu bò qua lấy ra túi cấp cứu xử lý một chút cho anh.

Ôn Triệu Minh vứt trang bị bay đã triệt để vô dụng trên người xuống, anh hơi tạm dừng rồi nói: "Em đi đi."

Miêu Gia không rõ hỏi lại: "Đi đâu ạ?"

Ôn Triệu Minh bất đắc dĩ mỉm cười, nói: "Anh nói em tự đi đi, cứ để anh lại."

Đầu Miêu Gia lập tức ù lên, rồi phẫn nộ mà quát: "Anh kêu em bỏ anh lại á? !"

Ôn Triệu Minh nói: "Coi như bảo toàn được một còn hơn, giờ chi giả của anh đã hỏng, trang bị bay cũng hư, căn bản không có cách nào đi tiếp được nữa."

Miêu Gia vội la lên: "Em có thể cõng anh!"

Ôn Triệu Minh lãnh tĩnh nói: "Nếu em cõng anh, căn bản không có khả năng đuổi tới trong thời gian dự định. Đến lúc đó họ sẽ cho rằng hai chúng ta đều bỏ mạng. Em đi một mình trước, anh có thể tìm một chỗ nấp vào, chờ em trở về tìm anh."

Miêu Gia bấu vào bao đựng lap một cái, cuối cùng kiên quyết nói: "Em không đi! Hoặc cùng đi, hoặc đều ở lại chỗ này hết."

Ôn Triệu Minh bất đắc dĩ: "Đây là cách tốt nhất."

Miêu Gia kích động quát lên: "Đừng cho là em còn nhỏ, anh liền trắng trợn mà lừa em! Anh như bây giờ, lỡ gặp nguy hiểm làm sao đây? Không có em chỉ còn mình anh, ăn cái gì uống cái gì chứ? !"

Vẻ mặt Ôn Triệu Minh dịu lại, nói: "Không sao hết, anh sẽ cố kiên trì. Liền tính đến lúc đó em không kịp trở lại anh cũng không trách em."

Miêu Gia kích động đến khống chế không được, nước mắt lả chả rơi xuống.

Ôn Triệu Minh còn nói thêm: "Anh chỉ hy vọng, nếu em trở về, chờ tình thế ổn định rồi, giúp anh tìm người nhà, nếu có thể…. chiếu cố Thường Tĩnh Uyển một chút."

Lời nói như dặn dò hậu sự này, khiến Miêu Gia khóc gần như luống cuống, sau đó cậu quay phắt lên, thét ầm: "Anh cứ chịu thua như vậy hả?! Anh như vậy căn bản là chờ chết, đúng không? Em không thèm nghe anh! Anh nếu không chịu đi theo em, đến lúc đó em… liền nói cho Thường Tĩnh Uyển biết, làm cho cô ta cả đời không yên! Dựa vào cái gì anh đã chết ở đây, cô ta còn có thể cùng thằng khác hạnh phúc vui vẻ chứ!"

Miêu Gia rất không nói lý mà phun một tràng, thật khiến Ôn Triệu Minh dở khóc dở cười, là ai lúc trước còn nói anh đừng thắt cổ trên một cái cây, tán thành anh không vì một thân cây mà bỏ lỡ cả mảnh rừng chứ.

Nhưng Miêu Gia vừa nói như thế, Ôn Triệu Minh cũng hơi tỉnh lại, hiện tại bỏ cuộc quả thật còn quá sớm .

Ôn Triệu Minh thở hắt ra, nói: "Thua em rồi. Lại đây, cõng anh đi."

Miêu Gia lúc này mới ngừng khóc, chùi chùi mặt, ngồi xổm xuống cõng Ôn Triệu Minh lên lưng. Cậu phía sau cõng Ôn Triệu Minh phía trước còn xách cái túi đựng lap, cố tình còn đi trên núi đồi, cứ phải né qua alien cấp 5.

Mắt thấy càng ngày càng gần thời gian ước định, mà bọn họ…. cách thung lũng còn gần một nửa hành trình.

Trong thời gian này Ôn Triệu Minh đã hoàn toàn khôi phục dị năng, thậm chí còn có đột phá, thành công thăng lên cấp 6.

Lại một buổi sáng, Ôn Triệu Minh bảo Miêu Gia buông anh xuống, Miêu Gia cho rằng anh lại muốn nhai lại lời lẽ cũ cho nên không thèm nghe, cứ tiếp tục đi tới.

Ôn Triệu Minh vỗ vỗ vai cậu, nói: "Em đi như vậy, hai ta đều đừng nghĩ đến kịp giờ. Anh có một cách có thể thử xem."

Miêu Gia nghiêng nghiêng đầu nhìn anh, hỏi: "Cách gì?" Cậu chậm rãi đặt Ôn Triệu Minh xuống đất.

Ôn Triệu Minh hơi trầm ngâm rồi nói: "Trang bị bay sở dĩ không có cách nào chịu tải hai người là vì không đủ động lực."

Miêu Gia gật đầu nói: "Dạ."

Ôn Triệu Minh ngẩng đầu nhìn cậu nói: "Dị năng giả cấp 6 hiện tại đã có thể nguyên tố hóa dị năng, trước kia dị năng giả sa hệ kia đã có thể hoàn toàn biến thành cát."

Miêu Gia thông minh nói: "Anh Ôn muốn dùng bản thân anh để cung cấp động lực đúng không? Giống như người lửa trong cái phim Fantastic Four của nước A?"

Ôn Triệu Minh ừ một tiếng nói: "Năng lượng ngọn lửa tạo ra có thể thôi động hỏa tiễn, cho nên đảm đương động lực của trang bị bay hẳn cũng không thành vấn đề."

Miêu Gia lúc này gật đầu đồng ý, nói thế nào cậu cũng không bỏ lại một mình Ôn Triệu Minh, cho nên trực tiếp lấy trang bị bay ra cho Ôn Triệu Minh thí nghiệm.

Ôn Triệu Minh đeo trang bị bay vào người mình, dùng dây đai của túi vũ trang treo Miêu Gia ở dưới.

Ôn Triệu Minh hít sâu một hơi, nói: "Anh muốn thử."

Miêu Gia siết chặt đai võ trang, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Dạ, sống chết liền nhìn lần này đi!"

Ôn Triệu Minh dùng dị năng của mình dọc theo đường dẫn động lực chui vào trang bị bay, dùng ngọn lửa cực nóng thay thế thiết bị động lực phân tử Nguyên, năng lượng cực nóng chớp mắt phun ra từ trang bị cố định trên lưng anh.

Thành công!

Ôn Triệu Minh mang theo Miêu Gia đột ngột từ mặt đất bay vút ra, xông thẳng lên trời cao.

Chờ họ rốt cục trở lại thung lũng giấu tàu con thoi kia, tàu đã được moi lên từ lồng đất, có vài người đang bận rộn ở đó.

"Có người! Có người trở lại!" Chân Tử mắt sắc nhìn thấy hoả tuyến nơi chân trời.

Phó Sử Ngọ đưa tay lau mồ hôi, quay đầu nhìn qua: "Chắc là người của khung trang bị đầu tiên, trước đó Húc Hải bọn họ đi qua không thấy người còn tưởng không ai sống sót."

Chân Tử chạy qua nghênh đón, Ôn Triệu Minh mang theo Miêu Gia rơi xuống, bởi vì tư thế không đúng lắm, lại ngã uỵch xuống đất.

Chân Tử và Bạch Khải Phong nâng hai người dậy: "Sao chỉ có hai anh? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì cái gì lại có nhiều alien tập kích các anh như vậy?"

Phó Sử Ngọ đi tới nói: "Chân Tử, để họ nghỉ ngơi một chút trước, có chuyện gì lát nữa lại hỏi."

Vết thương ăn mòn trên người Ôn Triệu Minh là không dễ khép lại nhất, đến giờ mặt ngoài vết thương vẫn chưa khô hết, bởi vì phải đeo trang bị bay, miệng vết thương lại bị đè vỡ ra, không ngừng ứa máu.

Ôn Triệu Minh nằm trên giường gỗ, nhìn nhìn Phó Sử Ngọ, nói: "Sao chỉ có vài người? Những người khác đâu rồi?"

Phó Sử Ngọ vừa nhẹ tay xử lý vết thương của anh vừa nói: "Húc Hải và Liễu Miện đến phụ cận khung trang bị tìm kiếm các anh, chắc lát nữa sẽ về."

Mười lăm người người chia 3 tổ hoạt động, tổ bọn Phó Sử Ngọ hy sinh Lưu Bội Kỳ, tổ Liễu Miện thì chỉ còn ba người: hắn Ngụy Ly và Thi Vệ trở về. Cũng chỉ có năm người bị để lại khung trang bị đầu tiên lại chẳng thấy ai đến, Đường Húc Hải thủy chung không tin họ sẽ toàn quân bị diệt, vẫn luôn dọc theo hướng về mà qua lại tìm kiếm.

Ôn Triệu Minh nói: "Chắc bỏ lỡ mất, mấy ngày nay chúng tôi vì tránh né alien, nên luôn nấp vào nơi bí mật. Nếu không phải dị năng của tôi hoàn toàn khôi phục, chúng tôi không có cách nào trở về nhanh như vậy."

Phó Sử Ngọ nghiêm mặt hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Theo lý mà nói, hẳn sẽ không có thêm triều alien tập kích chứ."

Ôn Triệu Minh hoang mang: "Tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì?"

Miêu Gia đã thay một bộ đồ sạch sẽ, đi vào chiếc lều lâm thời này, nói: "Là em gây họa. Xin lỗi Anh Ôn, lúc ấy em không dám nói cho anh, sợ anh giận em."

Ôn Triệu Minh kinh ngạc nhìn cậu, Phó Sử Ngọ không hiểu hỏi: "Em gây họa?"

Miêu Gia trịnh trọng gật đầu, từ túi đựng lap lấy ra một khối hình hộp màu đen thể tích cũng cỡ cái laptop, nhưng lại dày hơn khá nhiều.

"Đây là cái gì?" mắt Phó Sử Ngọ tụ lại.

"Anh còn tưởng trong túi là cái lap của em!" Ôn Triệu Minh kinh ngạc trợn to mắt.

Miêu Gia đặt khối hộp màu đen lên chiếc bàn gỗ cạnh giường, tiện để hai người quan sát.

Miêu Gia nói: "Kỳ thật từ khi đám alien tập kích tới, em đã nghĩ có phải có liên quan đến việc em dùng máy tính phá giải trình tự khung trang bị hay không. Lúc ấy em chỉ muốn tiến vào ổ cứng của máy chủ người Hằng Quang Tinh, nhìn xem có thể phát hiện cái gì hữu dụng không, kết quả bên ngoài có một lớp trình tự phòng ngự, trước khi alien đến em luôn thử phá giải trình tự này."

Phó Sử Ngọ chấn kinh, y chỉ vào khối đen kia, hỏi: "Đây là máy chủ của người Hằng Quang Tinh?"

Miêu Gia lắc đầu: "Không phải máy chủ, đây chỉ là ổ cứng dự bị của máy chủ. Nhưng em nghĩ hẳn bên trong cũng không ít thứ, lúc ấy em phát hiện không có cách nào phá giải trình tự này trong thời gian ngắn, nên cứ xông vào phòng hồ sơ dự trữ của họ, đem ổ cứng này kéo xuống."

Miêu Gia đỏ mắt nói: "Xin lỗi anh Ôn, đều là em làm hại, đều là em đưa alien tới."

"Cái gì em đưa alien tới?" Đường Húc Hải vừa trở về, lúc này trùng hợp tiến vào.

Miêu Gia áy náy nói không ra lời, Phó Sử Ngọ lặp lại câu chuyện lần nữa.

Đường Húc Hải nghĩ nghĩ nói: "Cũng không thể vì thế liền nói lũ alien là chú dẫn tới? Chưa nghe nói alien có thể khống chế trình tự máy tính. Nếu alien có bản lĩnh này, nhân loại đã sớm thất bại thảm hại rồi."

Ôn Triệu Minh cũng an ủi: "Đây chỉ là trùng hợp thôi. Em nghịch máy tính kia không phải chuyện ngày một ngày hai, nếu là vì em, alien sớm đã tới rồi, cũng không có khả năng chờ đến ngày thứ chín mới đến."

Miêu Gia lắc đầu nói: "Em không thấy vậy. Chắc là em cuối cùng phá giải đến tầng cuối cùng trình tự phòng ngự, động vào cảnh báo gì đó mới dẫn lũ alien này tới công kích."

Đường Húc Hải vỗ vỗ đầu cậu, nói: "Nếu không có chú, ai cũng không nghĩ đến việc tháo máy tính về. Lúc ấy nếu biết, cho dù là vì mang về ổ cứng này mà hy sinh cũng phải làm. Hơn nữa cho dù cảnh báo vang lên, alien sao biết được đó là cái gì chứ?"

Chung quy trừ Miêu Gia ra, tất cả mọi người không ai tin triều alien này là vì Miêu Gia phá giải trình tự của người Hằng Quang Tinh mà kéo tới, nếu alien thật sự có thể sử dụng máy tính, đã sớm có thể phát triển ra văn minh thuộc về mình, mà bọn họ cũng không thể đứng ở đây, chắc đã bị alien có đồng thời ưu thế cơ thể và khoa học kỹ thuật tương xứng thậm chí so với họ càng mạnh hơn làm diệt vong rồi.

141. Chương 141

Tuy không tin, nhưng dị động của lũ alien nhất định là có nguyên nhân, mà có thể lùa triều alien quy mô khổng lồ như thế ở đây, cũng chỉ có alien vua .

"Xem ra trong trung tâm quả nhiên có alien vua."

Đêm đó, chín người vây quanh đống lửa trại, bưng canh nóng yên lặng mà uống.

Miêu Gia chà xát chà xát tay, nói: "Nếu tụi alien công kích khung trang bị 1 là từ trung tâm tới, chắc bây giờ bên trung tâm đã giảm bớt rất nhiều alien rồi."

Phó Sử Ngọ ừ một tiếng, cời cời đống lửa, nói: "Ngày mai chúng ta trực tiếp sử dụng trang bị bay qua... Tàu con thoi bên này còn phải lưu người lại." Phó Sử Ngọ quay đầu liếc nhìn Ôn Triệu Minh một cái, nói: "Anh lưu lại phòng thủ."

Ôn Triệu Minh hơi nhíu mày, cứ việc Đường Húc Hải dùng kim loại chế tạo một đôi chi giả lâm thời cho anh sử dụng, nhưng có lẽ do sức nặng không giống trước kia nên anh không thích ứng được. Anh biết cho dù giờ có đi theo nhưng một khi phải xuống đất hành động, anh cũng đi không kịp, nói không chừng sẽ trở thành liên lụy cho cả đội.

Ôn Triệu Minh đành gật đầu nói: "Ừ, tàu con thoi liền giao cho tôi."

Liễu Miện sờ sờ cằm, xoay mặt bảo Thi Vệ: "Anh ở lại, hiệp trợ Ôn Triệu Minh."

Thi Vệ cũng không vui, nói: "Đội phó Ôn hiện tại đã cấp 6, có mình anh ta là đủ rồi."

Liễu Miện trầm giọng quát: "Đây là lệnh! Anh phải phục tòng."

Đường Húc Hải ngược lại lý giải ý của hắn, hắn mở miệng: "Một khi chúng tôi không có cách nào trở về trong thời gian dự định, anh liền mang theo lão Ôn xuất phát đi về. Miêu Gia, chú cũng ở lại, đến lúc đó làm phó điều khiển."

Miêu Gia kiên quyết lắc đầu, nói: "Em không thể ở lại, nếu trung tâm năng lượng có lá chắn máy tính gì, không có em các anh căn bản không giải quyết nổi. Làm chuyên gia điện tử duy nhất, em phải cùng đi."

Đường Húc Hải nhíu mày, đó đúng là một vấn đề.

Phó Sử Ngọ nói: "Đừng lo, nếu chỉ là một con alien vua, chúng ta chắc có thể ứng phó. Trong thời gian dự định nhanh chóng trở về vẫn được."

Y có tự tin để nói ra lời này. Cũng như họ có mang theo thần dược Đại Lực áp dưới đáy hòm, trong tay bọn Ngụy Ly cũng có thủ đoạn để dựa vào. Bọn họ cũng đã trải qua một phen chém giết đẫm máu, bất đồng là họ trực tiếp giết vào trong, chém phăng con alien cấp 6 luôn.

Mà trong cuộc chiến kịch liệt kia, Liễu Miện cũng đột phá cấp 6, Ngụy Ly và Thi Vệ đều tiến hóa thành cao nhất của cấp 5.

Bảy người đến trung tâm năng lượng, có ba dị năng giả cấp 6, dư lại đều tiến hóa thành cấp 5 hoặc cao nhất cấp 5. Chỉ cần không chia nhỏ, sẽ không xuất hiện thương vong thảm kịch gì quá lớn.

Hừng đông hôm sau, nên chuẩn bị đều chuẩn bị tốt, nên an bài cũng an bài xong. Tạm biệt Ôn Triệu Minh và Thi Vệ bị để lại, bảy người ai cũng được Ngụy Ly dán một lá bùa, liền bay về hướng trung tâm năng lượng.

Trung tâm cách nơi này, nếu đi bộ cần ba ngày, bay thì chỉ một ngày là tới.

Càng tới gần trung tâm, lượng alien vốn thưa thớt cũng dày đặc lên, bảy người đều đề cao cảnh giác.

Lưỡi kiếm trong tay Đường Húc Hải đã thêm vào nguyên tố kim loại không biết tên của Hằng Quang Tinh, càng sắc bén hơn, chém alien càng hung tàn. Cộng thêm Liễu Miện và Phó Sử Ngọ, ba người tạo thành một tam giác, hóa thành một mũi đao nhọn hung hăng đâm thẳng vào khu vực trung tâm năng lượng.

Tổ alien ở Trung tâm tương đối lớn, còn khổng lồ hơn ba tổ trước đó họ gặp qua, quy mô như cộng cả ba tổ kia lại. Cũng may có một đám alien kéo đi tập kích khung trang bị 1 trước đó nên số lượng cũng ít đi một nửa. Giờ bảy người bọn họ giết ra giết vào cũng đã xé rách phòng tuyến của lũ cấp 5.

Liễu Miện phi trên không trung rống một tiếng với Phó Sử Ngọ: "Tìm xem có alien cấp 6 không!"

Phó Sử Ngọ xa xa đáp lại, dưới sự yểm trợ của Đường Húc Hải y chuyên chú mở cảm quan ra bắt đầu phân hình.

Tháp Sinh Lực trung tâm năng lượng cao hơn 50 thước, ba ống dẫn năng lượng lúc này cũng đã bị đóng lại, tuy bên trong còn vận hành, cuồn cuộn không ngừng chuyển vận năng lượng cho bên kia tinh cầu, nhưng ánh sáng trắng nhàn nhạt ngoài tháp lại rất le lói.

Lối vào, bồi hồi mấy con alien cấp 5, quét xa một vòng lớn, không phát hiện cái tổ của con cấp 6 nào.

Phó Sử Ngọ nói: "Không phát hiện cấp 6."

"Có nhìn thấy alien vua không?" Ngụy Ly hỏi.

"Không có bên ngoài, hẳn là trong tháp." Phó Sử Ngọ nói.

Đường Húc Hải nhìn lướt qua, nói: "Không thể đánh trong tháp, nghĩ cách dẫn alien vua ra."

"Được!"

Nhóm đồng đội dọn sạch alien cấp 5 phụ cận trung tâm năng lượng, Đường Húc Hải mặc áo giáp trực tiếp nhằm phía Tháp Sinh Lực, Miêu Gia theo sát sau hắn.

Miêu Gia có kinh nghiệm phá giải hơn cả tuần, trên cơ bản đã hiểu biết hình thức biên trình của Hằng Quang Tinh, cứ việc tường lửa vân vân cậu còn phá không nổi, nhưng chỉ mở một cánh cửa lại không làm khó được cậu. Không đến mười phút, Miêu Gia liền mở được cánh cửa của Tháp Sinh Lực ra.

Miêu Gia lui về hướng các đồng đội, Đường Húc Hải tà tà cầm cự kiếm, đi vào trong tháp.

Toàn bộ trung gian Tháp Sinh Lực là ánh sáng, quay quanh trung tâm ánh sáng có xây một vòng kiến trúc, dưới đáy chính là dụng cụ phát ra năng lượng. Đường Húc Hải thăm dò nhìn viên ánh sáng trắng lòa lấp lánh ở giữa, sau đó ngẩng đầu nhìn lại phía trên trung tâm sân.

Đối diện lộ ra bóng dáng một con alien khổng lồ, nhìn thấy Đường Húc Hải nó lập tức phát ra tiếng rít gào xé tai.

"Tê —— "

Phía sau Đường Húc Hải vươn ra 6 khung xương kim loại, lông chim mỏng manh thoắt cái đã bao trùm lên khung. Mãnh liệt vỗ cánh hai cái, Đường Húc Hải bay vút lên, vọt về hướng alien vua.

"Vút ——"tiếng cự kiếm cắt qua không khí vang lên, Đường Húc Hải vặn thắt lưng, vung cánh tay bổ vào người alien vua.

Bên cạnh Alien vua vang lên tiếng phì phì, khí đạn chớp mắt đã hình thành, phun qua hướng Đường Húc Hải. Đường Húc Hải đạp một cái lên tường, nhẹ nhàng chuyển hướng, ném ra một mớ phi đao rồi bay về hướng đã đi vào.

Cừu hận của con Alien vua thành công bị hấn giữ chặt, nó tức giận gầm rú hai tiếng, sải đôi chân dài vòng qua trung tâm thật lớn, đuổi theo hướng Đường Húc Hải bay.

Đường Húc Hải bay nhanh từ năng lượng tháp chạy ra ngoài, vừa chạy còn vừa gào: "Lại đây!"

Các đồng đội đã sẵn sàng đón quân địch, Liễu Miện thậm chí bắt đầu vươn ra cành liễu xâm nhập sâu vào lồng đất, mai phục tại cửa của tháp năng lượng.

Alien vua ngược lại không lỗ mãng lao ra, quay đầu một mảnh khí đạn nhiều vô kể nghênh diện đánh úp lại. Bọn họ đã đứng vững trận địa lại không thể không nhanh chóng lắc mình tránh né, Đường Húc Hải đáp xuống trước mặt Liễu Miện, dựng thẳng một tấm chắn kim loại thật lớn, cản trở một kích cho Liễu Miện vốn đang tạm thời không thể di động.

Bạch Khải Phong tránh thoát khí đạn xong, thân thủ nhanh nhẹn lăn lại đây, nói với hai người: "Đội trưởng Đường, tôi đến bảo vệ đội trưởng Liễu!"

Đường Húc Hải dứt khoát gật đầu, thu hồi tấm chắn, chân đạp mạnh một cái, bay nhanh thăng lên trời cao.

Ngay lúc đó Alien vua bước nhanh chạy ra khỏi cửa tháp, Liễu Miện thoắt cái liền nhìn chằm chằm vào cánh cửa, ngay khi hai chân nó đều đạp lên mặt đất, vô số cành liễu chui từ dưới đất lên, quấn chặt vào chân alien vua

Liễu Miện hành động rất nhanh, nhưng alien vua cũng không chậm, lảo đảo một cái thiếu chút nữa bị kéo ngã, nó cúi đầu, vươn cái móc trên xúc tua ra đi làm gãy cành.

Thừa dịp nó cúi đầu, những người khác bắt đầu công kích, Phó Sử Ngọ tay cầm song súng bắn, lá bùa trong tay Ngụy Ly hóa thành bụi sáng kim sắc, tung vào người con alien vua, Chân Tử hé miệng, sóng âm tập trung đâm vào đầu nó.

Đầu Alien vua vừa nhấc, đôi mắt lạnh như băng không có tình cảm quét qua họ một cái. Trong chớp mắt một tường khí liền chắn trước mặt nó, cản trở công kích của họ.

"Tê nha! ! !" Alien vua rít lên một tiếng, vài cái xúc tua đồng thời dùng sức, cành của Liễu Miện rắc rắc rắc rồi gãy.

Liễu Miện cũng không giận, ngay sau đó lại duỗi ra vô số cành bắt đầu quấn, con alien vua nâng hai chân lên, hung hăng đạp mấy cái lên cành. Khí tường trực tiếp xâm nhập xuống dưới, nó dùng sức nhổ, cành của Liễu Miện đã bị xốc lên.

Mai phục dưới đất không hiệu quả, Liễu Miện trực tiếp thu hồi mớ cành phân tán, kết thành một chiếc roi thật lớn, quất mạnh về phía alien.

Alien vua duỗi xúc tua ra, liền quấn lấy chiếc roi lớn kia. Nó dùng sức kéo, Liễu Miện không tự chủ được bay về hướng nó, Bạch Khải Phong đứng bên cạnh hắn căn bản không kịp giữ chặt. Mà lúc này một xúc tua khác của nó đã quất tới, nếu lần này đánh trúng, Tần Nhược chính là kết cục tương lai của Liễu Miện.

"Liễu Miện! !" Ngụy Ly sợ hãi thét lên.

Trong phút khẩn cấp, Đường Húc Hải từ trên trời giáng xuống một đao chém rụng xúc tua của alien vua. Mà alien vua lúc này quất một cái vào khoảng không, khí tường hóa thành vô số khí đạn phô thiên cái địa bắn vụt vào họ.

Bạch Khải Phong hét lớn một tiếng, tường đất khổng lồ dâng lên bảo hộ Miêu Gia Chân Tử Ngụy Ly ở phía sau.

Liễu Miện lần này tránh cũng không thể tránh, may mắn hắn biết bay, miễn cưỡng né tránh yếu hại, lập tức bị khí đạn bắn xẹt qua cánh tay, động tác thoáng trì trệ lại.

Thế giới trong mắt Phó Sử Ngọ là chậm rãi, y né trái tránh phải lông tóc vô thương thoát được sóng khí đạn này, vọt tới bên người Liễu Miện giữ chặt cánh tay hắn kéo qua bên cạnh.

Liễu Miện bị y kéo lắc lắc lư lư, động tác của Phó Sử Ngọ chợt nhanh chợt chậm, bản thân y không thấy có gì, Liễu Miện lại bị tốc độ biến hóa không chút quy luật này làm đầu choáng mắt hoa.

Phó Sử Ngọ đưa Liễu Miện đến phía sau tường đất của Bạch Khải Phong, mình lại quay người chạy tới cùng Đường Húc Hải công kích alien vua.

"A Miện, anh không sao chứ?" Ngụy Ly quay đầu nhìn kỹ Liễu Miện.

Liễu Miện nâng nâng cánh tay, cau mày, khóe miệng hơi mím lại, nói: "Không có gì, chắc không gãy."

Ngụy Ly lo lắng rút ra một lá bùa vỗ vào cánh tay hắn, sắc mặt Liễu Miện lập tức không khó coi vậy nữa.

Ngụy Ly nói: "Cái này chỉ có thể giảm đau, cũng không thể chữa thương."

Liễu Miện vung vung tay, nói: "Vậy đủ rồi." Sau đó hắn liền xông ra ngoài, lại lần nữa bay lên trời cao.

Phó Sử Ngọ bay đến cạnh hắn, nói: "Anh công bên trái, Húc Hải công bên phải, tôi thì cơ động, một khi có cơ hội liền công kích yếu hại của nó."

Liễu Miện nói: "Được!"

Liễu Miện lại lần nữa kéo ra vô số cành, lúc này hắn không tụ thành một sợi, ngược cứ ba bốn cành lại quấn thành một sợi mảnh, mỗi đỉnh nhọn của sợi đều bám vào sức mạnh mộc hệ.

Alien vua dựng khí tường lên, sợi mảnh của Liễu Miện không ngừng đâm phá khí tường. Phó Sử Ngọ lại lần nữa tụ từ năng chọt lủng một lỗ lớn trên khí tường, Đường Húc Hải bắt lấy cơ hội vọt vào lập tức chém đứt một chân con alien vua.

Không có chân, alien vua lắc lư mạnh, đẩy kim sơn đảo ngọc trụ mà ngã xuống đất.

Chân Tử hưng phấn hoan hô một tiếng, alien vua đứt chân triệt để không thể động, Bạch Khải Phong thu hồi tường đất, tạo ra một hố to dưới thân nó, ngay lập tức alien vua rơi vào hố sâu.

Alien vua tuy đứt một chân, nhưng nó còn có vài xúc tua, rất nhanh liền cố định thân thể của mình trên mép hố, thân thể uốn éo, bò đi lên.

Đường Húc Hải mấy lần thử công kích nó, lại bị alien vua đề cao cảnh giác dùng xúc tua hất ra.

Bên người nó phì phì nổ lớn, vô số khí đạn bay vụt tới, alien vua thừa lúc họ né tránh, xoay người lại đối mặt với bọn họ.

Alien vua ngồi dưới đất ngược lại dễ công kích mấy người trên mặt đất hơn, mắt thấy bọn Ngụy Ly sắp bị thương, Chân Tử liều mạng thét ra sóng âm, rốt cục khiến alien vua hoảng hốt trong chớp mắt.

Bắt lấy cơ hội, sợi mảnh của Liễu Miện quấn quanh xúc tua của nó, Phó Sử Ngọ không ngừng nổ súng bắn, bắn gãy mấy xúc tua nó lấy che trước người, Đường Húc Hải trực tiếp phi thân vọt vào hố chặt đứt cổ alien vua.

Máu tươi phụt ra như suối từ cổ con alien vua trong nháy mắt biến Đường Húc Hải thành một người máu, cổ bị chém đứt, nó quơ quàng xúc tua, rồi ngã xuống triệt để chết.

Alien vua chết, alien cấp 5 luôn quanh quẩn chung quanh bỗng nhiên rối loạn, phòng ngừa chúng bắt đầu tấn công, bọn họ cảnh giác mà rút lại bên nhau.

Nhưng mà, alien vua không giống alien cấp 6 xây tổ sinh sản, không có nó áp chế, alien cấp 5 chung quanh lập tức tán đi, cũng không tìm bọn họ liều mạng.

Điều này giúp họ đỡ tốn công rất nhiều.

"Rốt cục giải quyết." Bạch Khải Phong thở ra một hơi, Chân Tử há miệng thở dốc, bưng chặt cổ họng.

"Cô đừng lên tiếng, chắc vừa rồi phát cuối cùng kia đã làm tổn thương cổ họng ." Ngụy Ly nói.

"Chân Tử không thể nói?" Phó Sử Ngọ đáp xuống bên người bọn họ, quan tâm hỏi.

"Vừa rồi chỉ vừa thét một tiếng, em thiếu chút nữa điếc rồi." Miêu Gia lo lắng nhìn cô, nói: "Chắc là dùng dây thanh quá độ. Trước kia cũng chưa từng bị đúng không? Tạm thời đừng lên tiếng trước, để dây thanh nghỉ ngơi một thời gian đi."

Chân Tử thống khổ cau mày, ôm lấy cổ họng gật đầu. Cô bây giờ một câu cũng cũng không nói ra được, chỉ cần thử nói chuyện cổ họng liền đau dữ dội, Chân Tử cũng sợ về sau thất thanh, hoặc giọng biến thô, cho nên dứt khoát không lên tiếng.

Cuộc chiến coi như tương đối thuận lợi, Đường Húc Hải và Bạch Khải Phong lắp ráp bom xong, chỉ còn bước cuối cùng là lắp trung tâm vào này.

Đại khái là dây thanh hơi rách lại bắt đầu nhiễm trùng, cùng ngày Chân Tử liền khó chịu phát sốt. Sau khi trở thành dị năng giả thể chất đều thực tốt, rất ít phát sốt, nhưng một khi bệnh, muốn hạ sốt liền không dễ.

"Chân Tử không thoải mái, vậy các anh đưa cô ấy về trước. Tôi và Húc Hải ở lại." Liễu Miện nói.

Phó Sử Ngọ nhướng mày, nói: "Vẫn là đi cùng đi."

Liễu Miện lắc đầu nói: "Một ngày đủ cho chúng tôi trở về, hai tôi đều bay khá tốt. Sử Ngọ anh trở về chủ trì đại cục, Ngụy Ly phối hợp anh an bài cho xong chuyện cất cánh đi."

Ngụy Ly nhìn nhìn hắn, gật đầu nói: "Ừ."

Phó Sử Ngọ không có cách, đành phải mang theo bọn Chân Tử đi trước. Bởi vì chỉ còn lại vài người bọn họ nên một phi thuyền cũng đủ chứa đủ, Đường Húc Hải liền dỡ xuống chiếc còn lại, dùng mớ kim loại đó dựng thành một bệ bắn.

Phó Sử Ngọ và Ngụy Ly trở về chủ yếu là để nâng tàu lên bệ mà thôi.

Cái tay bình thường của Liễu Miện nâng vỏ bom, Đường Húc Hải thận trọng đặt trung tâm vào vỏ rồi đóng lại, bom bắt đầu bổ sung năng lượng.

"Để cái này vào bên trong đi, tôi còn chưa thấy trong đó thế nào, thừa dịp còn thời gian đi thăm quan chút luôn." Liễu Miện nói.

Đường Húc Hải nói: "Bên trong chả có gì đẹp, trống rỗng, ở giữa dưới đáy có một cái hố, bên trong là thiết bị cung cấp nguồn sinh lực thì phải."

Liễu Miện cảm thấy hứng thú với cái này, trên cánh tay có trấn đau tình yêu của Ngụy Ly nên đã sớm không đau, phất tay đi vào trong tháp. Đường Húc Hải cùng hắn đi vô, Liễu Miện ghé vào rào chắn trung tâm, cúi đầu nhìn xuống, sợ hãi than một tiếng: "Thoạt nhìn thật đồ sộ."

Đường Húc Hải hỏi: "Bom để chỗ nào?"

Liễu Miện đứng thẳng người, nói: "Đặt ở đây đi."

Đường Húc Hải tiếp nhận bom trên tay hắn, thận trong đặt trên mặt đất.

Đường Húc Hải thấp đầu đặt ổn bom trên mặt đất, Liễu Miện đứng nhìn động tác của hắn, dư quang khóe mắt đột nhiên nhìn thấy cái gì chợt lóe lướt qua.

"Cái quỷ gì vậy?" Liễu Miện cảnh giác quay phắt lại.

Đường Húc Hải ngẩng đầu, theo ánh nhìn của hắn mà nhìn qua.

Hai người căng cứng tinh thần nhìn chằm chằm vào nơi đó, trong nháy mắt trong Tháp chỉ có tiếng rè rè của thiết bị cung cấp sinh lực đang vận hành.

"Anh thấy cái gì?" Đường Húc Hải hỏi, hắn đứng lên, đi đến bên cạnh Liễu Miện.

Liễu Miện cảnh giác nhìn chăm chú vào góc kia, đó là một cua quẹo.

Hắn nói: "Tôi cũng không biết thấy gì, nhưng trong tháp có cái gì đó."

Đường Húc Hải nghiêng đầu, lòng bàn tay kéo dài ra một thanh cự kiếm, hắn nói: "Tháp này không thể để lại vật sống, không cẩn thận đụng vào trái bom, đánh gãy bổ sung năng lượng liền toi công. Tôi đi giết nó."

Liễu Miện vẻ mặt ngưng trọng nói: "Tôi đi cùng anh."

Đường Húc Hải và Liễu Miện quẹo vào hướng đó, mà lúc này đây… cánh cổng của tháp năng lượng bỗng im hơi lặng tiếng mà đóng lại.

142. Chương 142

Quẹo qua đó, là một hành lang trống rỗng. Liễu Miện nhướng nhướng mày với Đường Húc Hải, Đường Húc Hải hất cằm ra hiệu, hai người một trước một sau đi sâu vào hành lang.

Đường Húc Hải và Liễu Miện không phát ra tiếng động mà xuyên qua kiến trúc tròn trong tháp, căn phòng nối tiếp hành lang có thể là phòng máy của tháp, các dụng cụ thiết bị phức tạp bày ở trong này. Ngọn đèn trên vật thể khổng lồ như tổ máy kia cứ chớp tắt liên tục. Nếu Miêu Gia ở đây, khẳng định sẽ thấy hạnh phúc như chuột sa hủ gạo.

Đáng tiếc Liễu Miện và Đường Húc Hải chỉ thấy đau đầu vì cái thứ này che tầm nhìn làm địa hình thêm phức tạp mà thôi.

Do dự một chút, Đường Húc Hải ra một dấu hiệu chiến thuật với Liễu Miện, Liễu Miện gật đầu một cái, hai người chia làm hai ngã từ hai hướng bất đồng đi sâu vào phòng.

Đường Húc Hải lấy đèn pin chiến thuật ra, một tay cầm kiếm tay còn lại cầm đèn chiếu rọi góc tối âm u.

Phòng máy im ắng đến lạnh người, trừ tiếng máy móc vận hành rất nhỏ, ngẫu nhiên còn truyền đến tiếng "Tí tách, tí tách".

Tiếng tí tách kia cũng không biết là chỗ nào đang nhỏ nước, khiến đáy lòng Đường Húc Hải khó hiểu mà cảm thấy phiền táo.

Hắn cong mình, lấy một tư thế dễ phát động công kích nhất, chậm rãi bước đi dọc theo con đường nhỏ giữa hai hàng máy.

Tiếng nước tí tách rơi càng gần, ánh mắt Đường Húc Hải đảo xuống, nương theo ánh đèn mà thấy được một bãi chất lỏng trên mặt đất.

Nói là nước, cũng không giống, là chất lỏng càng sệch hơn nước… giống như là dầu bôi trơn cho động cơ ấy.

Tí tách.

Ngay lúc Đường Húc Hải quan sát, từ phía trên lại lần nữa rơi xuống một giọt chất lỏng, nhễu vào vùng nhỏ kia.

Trong chớp mắt da đầu Đường Húc Hải run lên như bị cái gì nguy hiểm theo dõi, tóc gáy sợn cả người. Dã chiến giày ma xát phát ra tiếng xà xà trên đất, Đường Húc Hải xoay thân bỏ chạy, lao nhanh về hướng lối vào.

Hắn căn bản không dám ngẩng đầu nhìn, nhưng vẫn cảm thấy hình như có cái gì đang di động rất nhanh trên đỉnh đầu, đang đuổi sát theo hắn.

Trong tay Đường Húc Hải chỉ còn lại cái đèn pin, cự kiếm hắn đã thu vào.

Sinh vật kia còn lớn hơn tưởng tượng của hắn, nếu giao chiến trong phòng máy, nói không chừng sẽ phá hư máy móc, một khi không cẩn thận phá hủy, nói không chừng Tháp Sinh Lực liền dừng lại. Không có năng lượng để mở màn trời, đến lúc đó bọn họ ai cũng đừng mơ trở về được.

Hai chân Đường Húc Hải luân phiên nhanh như chớp, phòng máy trống vắng làm tiếng bước chân của hắn cũng rõ mồn một. Đường Húc Hải tin Liễu Miện nhất định sẽ nghe thấy được.

Hô —— hô —— hô ——

Tiếng vật thể di động nhanh càng ép càng gần, tim Đường Húc Hải cũng đập càng ngày càng nhanh, hắn cắn răng, gần như dùng hết sức bú sữa mẹ mà điên cuồng chạy trốn.

"Vèo ——" một thứ gì đó bắn vào sau lưng hắn, Đường Húc Hải phán đoán dựa vào dòng khí, lách qua bên trái, lăn mình một cái lên phía trước rồi vọt vào hành lang.

Đường Húc Hải cũng không đứng lên, nhào lộn vài cái lên trước, điều chỉnh trọng tâm xoay người lại ngồi xổm xuống đất, cự kiếm nhanh chóng xuất hiện để ngang trước người.

"Ba, ba, ba!" tiếng vật thể quất vào vách tường làm ánh mắt Đường Húc Hải gắt gao nhìn chằm chằm, hắn như con báo săn chuẩn bị phóng ra, một khi sinh vật kia xuất hiện trong tầm mắt hắn lập tức sẽ phát động công kích.

Nhưng khi vật kia thật sự từ phòng đi ra bước đến ánh đèn, Đường Húc Hải chỉ còn biết trừng to mắt thở dốc, động cũng không động một cái.

Thấy qua các loại alien, cấp 4 cấp 5 cấp 6 cấp 7, hắn cho rằng không có gì có thể làm hắn giật mình nữa, hiện tại hắn phát hiện sai rồi, sinh vật trước mắt hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của hắn, đã đột phá cực hạn sinh lý hắn có thể thừa nhận làm người ta ghê tởm muốn ói! !

Xúc tua dài ngoằng không ngừng vung vẫy kia thuộc về alien, nhưng nối liều với xúc tua lại không phải alien, mà là một sinh vật giống người, vóc dáng mỏng dài, mặt cũng mỏng dài.

Nếu chỉ là tổ hợp hình người và xúc tua còn chưa đến mức làm sinh lý hắn sinh ra bài xích, cố tình cái thứ này chỉ có nửa người trên giống người, nửa người dưới giống như con nhện, chẳng qua không là chân, tất cả đều là xúc tua.

Trong chớp mắt Đường Húc Hải kinh hãi đến đầu óc trống rỗng, quái vật xúc tua kia bò dọc theo đỉnh tới, so với đi trên mặt đất còn vững vàng mà nhanh hơn.

Đường Húc Hải thở gấp hổn hển, đè khiếp sợ xuống, cự kiếm trong tay nhanh chóng chuyển hóa thành song đao, dựng thẳng lưỡi dao lên, áo giáp chậm rãi xuất hiện bao trùm toàn thân, Đường Húc Hải thăm dò mà phát ra công kích.

"Nha nha ——"quái vật xúc tua hình người phát ra tiếng hầu âm trầm thấp, Đường Húc Hải không biết quái vật này có thể nói hay không, nhưng hắn cũng không có hứng thú giao lưu với nó.

Hắn vọt tới, quái vật xúc tua ba ba đánh về phía hắn, trong chớp mắt giao phong kia, một sức mạnh từ trên người đối phương truyền đến, chân Đường Húc Hải hung hăng ma xát trên mặt đất, lại cản không nổi không ngừng lui về phía sau.

Đường Húc Hải trực tiếp nương thế, bỏ bớt sức mạnh của đối phương ngã về phía sau. Quái vật xúc tua không cho Đường Húc Hải cơ hội xoay người, gần như đè hắn ra mà đánh.

Bỗng nhiên Liễu Miện lặng lẽ xuất hiện từ phía sau, mãnh liệt dùng dị năng mộc hệ đánh lén quái vật xúc tua.

Quái vật xúc tua vừa ra tay, chân vừa di động, chỉ thoắt một cái nó đã lao lên trên đỉnh chạy xa hơn mười thước.

Liễu Miện tấn công hụt, nhưng vẫn nhân cơ hội tiến lên hội lại với Đường Húc Hải.

"Mẹ nó con này là cái quỷ gì vậy? !" Liễu Miện nhịn không được chửi ầm lên.

Đường Húc Hải sắc mặt âm trầm hơi khụy chân xuống, mũi đao chấm đất, tay hắn vì đánh nhau với quái vật, hiện tại đã vô lực mà phát run.

Từ khi đánh nhau với loài alien này tới nay, hắn chưa từng thua thiệt về mặt sức mạnh như vậy.

"Không biết, nhưng chắc là một loại tiến hóa của alien, bất quá trước giờ chưa thấy thôi." Đường Húc Hải trầm giọng nói: "Anh xem con alien này đã sắp tiến hóa thành người, cũng không biết tiến hóa bao lâu rồi."

"Ngọa tào!" Liễu Miện biến sắc, vô số cành nhanh chóng phóng ra từ phía sau, nện vào mớ xúc tua đối phương đánh tới.

Răng rắc răng rắc tiếng đứt gãy vang lên, thế công của Liễu Miện bị phá hủy dễ như bỡn.

Liễu Miện mắng một tiếng rồi lăn người, vội vàng tránh thoát một xúc tua hung ác của quái vật.

"Sỉ! !" Xúc tua trong chớp mắt đâm thủng một lỗ to trên mặt đất, lúc thu về còn mang theo mảnh vụn của lớp đất bị phá tan nát.

Đường Húc Hải líu lưỡi, cái này cmn quá lợi hại!

Cánh tay Liễu Miện dù sao cũng bị thương, tuy không đau, nhưng vẫn ảnh hưởng tới tính linh hoạt của hắn. Vừa chống lên mặt đất, Liễu Miện lập tức cảm thấy cánh tay không nghe sai bảo .

Quái vật xúc tua giờ cứ như một thần tượng trên mũi tàu, dưới thân vô số xúc tua móc vào hai bên vách tường, hai cánh tay tái nhợt giống tay người chống hai bên thân thể, đôi mắt xám lạnh như băng không chút tình cảm nhìn chằm chằm hai tên xâm nhập.

Liễu Miện xoay người đứng lên, rút ra súng ống mang theo trên người, bắn một băng đạn vào con quái vật.

Quái vật xúc tua dùng động tác còn khoa trương hơn Người Nhện từ một bên lướt qua bên khác, cũng cách cua quẹo đầu vào hành lang càng ngày càng gần .

"Không thể để nó đến vòng trung gian!" Liễu Miện hô.

"Tôi biết!" mắt Đường Húc Hải sắc lên, phía sau vươn ra một đôi cánh, bay lên tầng thấp, vọt về hướng quái vật xúc tua.

Cành của Liễu Miện kết thành dây leo tráng kiện, phối hợp với Đường Húc Hải mà tấn công.

Đường Húc Hải cố hết sức ngăn cản alien xúc tua, trên cơ bản là phòng ngự nhiều công kích ít, cứ như vậy hắn từng chút từng chút nhích đến chỗ quẹo, hung hăng cho quái vật xúc tua một chiêu, liều để cánh tay bị thương để chặt bỏ một xúc tua của nó.

"Nha! !" xúc tua bị chém rụt về, Đường Húc Hải thừa cơ hội nhanh chóng tới gần vách tường, dị năng kim loại phát động, có vài cây cột kim loại bản thô như miệng bát chằng chịt giắt ngang qua giữa hành lang, triệt để phong kín con đường dẫn ra ngoài.

"Làm tốt lắm!" Liễu Miện tán một tiếng, tay lại không ngừng vung dây leo.

Lần này quái vật xúc tua ngược lại không cứng đối cứng với họ nữa, nó không thèm quan tâm mấy cái xà ngang đó, xúc tua hung hăng hất mạnh vách tường, vách tường lập tức vỡ tan, lộ ra đường dẫn giấu ở bên trong. Ngay sau đó quái vật duỗi xúc tua vào, ngay trước mắt hai người, nó dùng xúc tua đâm vào đường dẫn, hỏa hoa bắn ra rồi trực tiếp nối liền với đường dẫn.

Quái vật xúc tua phát ra tiếng gào thét uy hiếp về phía hai người, ngọn đèn trên hành lang chớp tắt chớp tắt, một tiếng còi cảnh báo chói tai vang lên, ca ca ca tiếng máy móc chạy ra, trên vách tường bung ra mấy vũ khí vừa thấy liền biết rất hung tàn, cuồng bắn một trận về phía hai người.

"Né a! !" sắc mặt Đường Húc Hải trở nên vô cùng phấn khích, lảo đảo bò lết né khỏi quang đạn từ vũ khí bay vụt ra.

Đây là vũ khí của người Hằng Quang Tinh, bọn họ đã từng thấy trên bức hoạ kia, quái vật này cư nhiên có thể khống chế thứ vũ khí này, quả thực không dám tin.

Hiện tại hai người Đường Húc Hải triệt để hiểu ra, alien này không hổ là sinh vật có năng lực tiến hóa mạnh phi thường. Chúng tuy không phát triển ra văn minh của bản thân, cũng sẽ không học tập khoa học kỹ thuật của Hằng Quang Tinh, vì thế con alien không biết là của đời thứ mấy này trực tiếp tiến hóa thành "Sinh vật con số"(digital bio), trực tiếp dùng tứ chi có thể thao túng phương tiện điện tử. Cũng khó trách Miêu Gia phá giải trình tự ở khung trang bị 1 sẽ bị alien nơi này phát giác.

Cũng khó trách người Hằng Quang Tinh diệt vong nhiều năm như vậy, đường hầm màn trời lại lần nữa bị mở ra, còn bị thiết lập chỉ có alien có thể thông qua, đều là con quái vật xúc tua này làm!

Trên người Liễu Miện bụi sáng kim sắc hiện lên, vỏ sáng trong suốt bao trùm trên người hắn, cản trở công kích trí mạng của quang đạn. Sắc mặt Liễu Miện tái nhợt tựa vào vách tường, dây leo sớm đã bị quang đạn bắn đến dập nát.

Áo giáp của Đường Húc Hải cũng bị bắn thủng khắp nơi, may mà trước đó hắn có hấp thu kim loại của Hằng Quang Tinh, nếu còn là phối phương kim loại ban đầu trên Trái đất, hắn đã trực tiếp bị bắn thành cái sàng rồi.

Ý đồ muốn vây khốn quái vật xúc tua ở chỗ này của hai người họ bị chọt thủng, vũ khí quang đạn thay đổi phương hướng, bắn liên hồi, mấy thanh xà ngang đã bị bắn cong veo, quái vật trực tiếp dùng xúc tua kéo mạnh liền chui ra ngoài.

Hai người quá sợ hãi, cũng bất chấp quang đạn còn đang đuổi theo bắn họ, nhào vô lối vào hành lang.

"Xử mấy cái lỗ bắn đó!" Liễu Miện hét lớn một tiếng, dị năng mộc hệ không ngừng phát ra, cành điên cuồng sinh trưởng, chống chọi lại quang đạn rồi trực tiếp nhét vào miệng vũ khí.

"Thình thịch" một tiếng nổ vang, nổ tung .

Cái thứ hai, cái thứ ba, miệng vũ khí bên trái bị Liễu Miện phế bỏ, Đường Húc Hải bên phải học theo, một cái nút lớn chống chọi quang đạn trực tiếp đâm vào lỗ bắn. Ba miệng vũ khí lập tức bị phế bỏ .

Liễu Miện và Đường Húc Hải không dám trì hoãn, nhanh chóng từ đầu cua quẹo đuổi theo.

Quái vật xúc tua ngược lại không đi xa, đứng ở trung tâm ánh sáng hình trụ, tuy nó tiến hóa có thể thông qua xúc tua khống chế tín hiệu điện tử, nhưng vẫn không thể lý giải cái thứ nhỏ xíu như bom sinh lực là đại sát khí có thể phá hủy tháp năng lượng. Trong nhận thức của nó, giết chết hai tên xâm lấn này là tối trọng yếu.

Đường Húc Hải và Liễu Miện chân đạp trên mặt đất, hai bên mặt đất đột nhiên lật lên, Đường Húc Hải tay mắt lanh lẹ bay ra một móc kim loại móc vào xà ngang mới không bị ngã. Liễu Miện ngược lại trực tiếp té xuống, nhưng hắn lập tức bay lên.

"Đầu tiên là vũ khí, tiếp lại là cơ quan?" Liễu Miện quả thực muốn cười khổ.

Cùng alien đánh thể lực chiến xong, giờ lại muốn chơi khoa học kỹ thuật chiến hả?

Quái vật xúc tua nghe không hiểu hắn đang nói cái gì, xúc tua dài ngoằng lại nối liền với đường dẫn, một trận hỏa hoa bắn loạn, không gian bốn phía hai người xuất hiện một bức tường ánh sáng kín như bưng.

"Đây là laser?" Đường Húc Hải không xác định hỏi, sau đó đưa tay ném qua một phi tiêu, "Xuy ——" vang lên, một luồng khói bốc lên, phi đao lập tức hóa thành tro tàn.

Mặt Liễu Miện xanh mét, bọn họ bị biến thành tù nhân?

Quái vật xúc tua hình như coi hai người như đồ chơi, đứng ngoài bức tường sáng phát ra tiếng "Thầm thì" cổ quái. Đứn nhìn hai người làm các loại thử nghiệm cố gắng phá hư bức tường, nhưng tất cả đều thất bại .

Bọn họ lúc này đã triệt để bị nhốt lại.

Cứ việc mệt chết được, cứ việc biết không còn cách nào, nhưng hai người lại không thể bỏ cuộc. Thời gian từng giây từng phút đi qua, bọn Phó Sử Ngọ lúc này đã về tới tàu con thoi, ai cũng không biết hai người lún sâu vào khốn cảnh.

Còn một ngày sau là cất cánh, trong thời hạn này nếu họ không thể quay về, những người khác cũng không kịp chạy tới tìm họ.

Bọn họ cũng không lo Phó Sử Ngọ và Ngụy Ly không phát hiện dị thường, chỉ sợ hai người sẽ tìm về, đến lúc đó bọn họ liền toi hết. Còn không bằng hai người họ hy sinh ở đây để những người khác sống sót, nhưng lúc này lại không có cách nào truyền tin lại.

Lo lắng, sợ hãi khiến Đường Húc Hải không khắc chế nổi lấy ra cái hộp kim loại dẹp dẹp giấu trong áo, đây là Phó Sử Ngọ mua từ chỗ Liễu Miện cho hắn, hắn vẫn luôn không nỡ lấy ra hút. Rút ra một điếu thuốc rồi quẹt nhẹ lên tường sáng, Đường Húc Hải hút sâu một hơi.

Từ lúc hắn lấy ra hộp thuốc Liễu Miện liền nhìn chằm chằm hắn, thậm chí trái cổ rõ ràng run lên một cái. Đường Húc Hải tự nhiên biết đây là dân nghiện, trực tiếp đưa hộp thuốc cho hắn. Liễu Miện không khách khí nhận lấy, moi ra một điếu châm lên, ngậm vào miệng.

Sau đó hắn làm một chuyện Đường Húc Hải không tưởng được, hắn đem tất cả thuốc—— không đến 10 điếu, moi ra.

"Anh làm gì vậy?" Đường Húc Hải bất ngờ hỏi.

"Chỗ anh có một liều thần dược đại lực đúng không?" Liễu Miện cất thuốc vào túi áo mình, không trả lời mà hỏi lại.

Đường Húc Hải hoang mang nhìn hắn, cũng không phải so đo mấy điếu thuốc kia, mà là hành động của Liễu Miện làm hắn khó hiểu: "Đúng."

"Cho tôi đi." Liễu Miện giương mắt nhìn hắn.

Đường Húc Hải trầm mặc một hồi mới nói: "Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?"

"Hai chúng ta không thể bị nhốt hết ở đây, anh cho tôi thần dược Đại Lực, tôi giúp anh thoát vây, anh chỉ cần giúp tôi mang một thứ về cho Ngụy Ly là được." Liễu Miện nhìn Đường Húc Hải nói.

Đường Húc Hải cắn răng, Liễu Miện nói quá đột ngột, làm hắn nhất thời không biết nói gì cho phải. Hắn tự nhiên muốn chạy, nhưng thật sự phải để một mình Liễu Miện ở lại chịu chết sao?

Liễu Miện phun ra một hơi khói, nói: "Tôi dùng thần dược Đại Lực, chính là cấp 8, đứng vững trước đống laser vây khốn con alien biến dị này không thành vấn đề. Nhưng anh là hệ kim loại, cho dù cấp 8, anh cũng không có cách nào ngăn cản laser mà lao ra. Cho nên hai chúng ta chỉ có thể là tôi đối phó nó, anh đi. Đừng nghĩ nhiều, tôi cũng không muốn để A Ly chạy tới chịu chết."

Đường Húc Hải nhíu mày còn do dự, Liễu Miện nói: "Tôi cũng không phải vĩ đại đến vậy, đương nhiên là có tính toán của mình, chỉ cần anh giao thứ này vào tay A Ly đã là giúp tôi đại ân, tôi cũng không tính là chết vô ích."

Cuối cùng Đường Húc Hải hung hăng gật đầu, nếu Liễu Miện hy sinh chính mình tạo cơ hội cho hắn, nếu hắn thật sự có thể sống sót nhất định sẽ chiếu cố Ngụy Ly thật tốt.

"Ử!"

Liễu Miện ngưng thần lại, cắn điếu thuốc rồi lấy ra mấy điếu còn lại, hai tay chà xát, mấy điếu kia liền biến thành năng lượng thuần túy bị hắn hấp thu vào.

Thấy Đường Húc Hải theo dõi hắn, ngón tay Liễu Miện kẹp chặt điếu thuốc, nói: "Không thấy mùi thuốc này đặc biệt đã à? Đều là dùng lực lượng bản thể của tôi chế tạo, giờ coi như hoàn nguyên đi."

Đường Húc Hải đưa thần dược Đại Lực cho hắn, nói: "Thuốc này hiệu quả chỉ kéo dài có mấy giờ."

Liễu Miện nhận thuốc, nói: "Đủ để tôi vây chết mẹ nó rồi."

Quái vật xúc tua nhìn chằm chằm hành động cổ quái của hai tên xâm lấn, nó còn chưa trêu đùa đủ, tự nhiên sẽ không thu hồi bức tường ánh sáng .

Liễu Miện mở lọ thuốc nốc cạn một hơi, lập tức một sức mạnh khổng lồ từ huyết mạch tung trào ra.

Liễu Miện bị sức mạnh này đốt cả người nóng lên, hắn vươn ra một ngón tay, một cành liễu vừa mảnh lại non nớt từ ngón tay hắn vươn dài ra. Liễu Miện cuộn cuộn cành liễu lại, cẩn thận bỏ vào hộp thuốc, đậy nắp lại, hắn giao cái hộp cho Đường Húc Hải: "Giúp tôi giao cái này cho A Ly."

Đường Húc Hải nắm hộp thuốc lá, giọng run run nói: "Tôi nhất định sẽ giao nó cho A Ly."

Liễu Miện vui vẻ gật đầu, sau đó chuyển về phía quái vật xúc tua. Trong chớp mắt đó hai chân Liễu Miện mọc ra bộ rễ thật lớn, vạn nhành liễu từ thân cây khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện rũ xuống sinh trưởng dọc theo bức tường ánh sáng, cành liễu càng ngày càng thô, bộ rễ cũng thế, dọc theo vách tường leo lên phía trước, bộ rễ tráng kiện làm nứt vỡ vách tường, đè ép không gian.

Quái vật xúc tua đã nhận ra không ổn, nó muốn trốn, cũng đã không kịp rồi, hàng nghìn hàng vạn nhánh rễ yểm trợ cho nhau lao khỏi bức tường ánh sáng, quấn lấy quái vật xúc tua hung hăng kéo đứt phần nối tiếp với đường dẫn của nó.

Bức tường ánh sáng lập tức tan biến, quái vật xúc tua phẫn nộ rống lên một tiếng, chụp mạnh xúc tua về hướng Liễu Miện.

Cành của Liễu Miện không ngừng gãy, nhưng số lượng cành trên bản thể của hắn quá khổng lồ, trong nháy mắt cư nhiên bao kín lấy quái vật xúc tua kia.

"Đi mau!" Liễu Miện không quay đầu lại quát.

Đường Húc Hải nhìn thoáng qua bóng dáng hắn thật sâu, sau đó dọc theo vòng ánh sáng chạy về hướng cánh cửa.

Phía sau rễ của Liễu Miện còn đang không ngừng khuếch trương, cành cây tráng kiện thận trọng đến cạnh quả bom, mấy rễ cây đan chéo lại với nhau, cẩn thận mà bảo vệ quả bom bên trong.

Quái vật xúc tua còn đang không ngừng phản kích, Liễu Miện lúc này đã triệt để hóa thành một cây liễu vô cùng khổng lồ, chiếm cứ một nửa không gian hành lang vòng ánh sáng.

Mà Đường Húc Hải lúc này chạy đến cánh cửa, lại phát hiện đại nó đã đóng chặt, hắn muốn phá hư, nhưng cửa lại quá rắn chắc, căn bản không có cách phá.

Đường Húc Hải quay đầu lại, phía sau đã biến thành một mảnh không gian xanh rậm rạp.

Đường Húc Hải hơi nghẹn lại, thở sâu, quay đầu lại, gắt gao nhìn chằm chằm cánh cửa trước mắt.

Hắn đưa tay sờ sờ, cửa này chỉ có một phần nhỏ dùng kim loại chế tác, mặt khác đều là chất liệu không biết tên. Phần kim loại rất nhỏ rất nhỏ, căn bản không thể mang một người thông qua.

Đường Húc Hải đè hộp kim loại vào trước ngực, tựa người dựa vào cánh cửa đó.

Lúc này trong thung lũng, tàu con thoi đã được treo lên bệ phóng, Bạch Khải Phong ngồi ở ghế điều khiển, Miêu Gia đang dựa sát vào anh học làm sao để điều khiển tàu.

"Chỉ cài bom thôi, lúc này đáng lẽ nên trở lại chứ?" Chân Tử nhíu mày.

Phó Sử Ngọ nhìn nhìn đồng đồ đeo trên cổ tay, trấn an: "Thời hạn là ngày mai mà, chỉ cần trước khi bổ sung năng lượng trở về là được."

Nhưng chờ đến hôm sau toàn viên bọn họ đã mặc xong đồ du hành vũ trụ, ngồi trong tàu đợi, hai người vẫn chưa trở về.

Miêu Gia nôn nóng nói: "Làm sao đây? Thời gian còn chưa đến một giờ!"

Mặt Phó Sử Ngọ đanh lại lạnh như băng, trên thực tế còn lo hơn bất kì ai, Ngụy Ly không mặt than bằng y, đã sớm hiện vẻ lo lắng bất an .

Từng giây từng phút tới gần thời gian phóng, mọi người càng ngày càng nôn nóng Phó Sử Ngọ cắn răng một cái, quyết định thật nhanh quát: "Phóng lên cất cánh!"

"Đội trưởng? !"

"Không chờ họ sao?"

Ngụy Ly cũng xoạt một cái quay phắt lại, gắt gao theo dõi y.

Phó Sử Ngọ trầm giọng nói: "Chúng ta cất cánh, bay về hướng trung tâm năng lượng, đáp xuống ở đó, nếu họ ở đó trực tiếp đón họ lên!"

Ngụy Ly chớp mắt mấy cái, bả vai căng cứng lúc này mới rũ đi.

Bạch Khải Phong được mệnh lệnh chính xác, lập tức chuẩn bị phóng lên.

Phím phóng bị đè xuống, ba ống khói khổng lồ phun ra năng lượng cực nóng.

Mà đúng lúc này chân trời bay tới một bong người.

"Có người về! !" Miêu Gia quát to một tiếng.

Phó Sử Ngọ tháo nhanh trang bị phòng hộ trên người, đứng phắt dậy chạy đến cửa sổ nhìn.

Người nọ phi nhanh như điện chớp, Bạch Khải Phong vừa đóng động cơ lại, hắn đã bay đến trước mặt.

"Là anh Hải! !" Miêu Gia nhảy dựng lên, lập tức chạy đến cạnh cửa.

Nhìn thấy chỉ có một mình hắn, sắc mặt Ngụy Ly trắng bệch ra, ngồi bệch xuống ghế xụi lơ như muốn ngất đi.

Cửa khoang thuyền mở ra, Đường Húc Hải nhào vào, trên người hắn không một mảnh vải, chỉ dùng áo giáp kim loại hơi che đậy chỗ yếu hại. Phó Sử Ngọ lập tức ôm ghì lấy hắn.

"Anh không sao hết! Thật tốt quá." Phó Sử Ngọ nghẹn ngào ôm hắn, siết chặt không buông tay.

Thi Vệ đứng lên, nghiêm nghị nói: "Tổ trưởng chúng tôi đâu? Sao chỉ có mình anh thế?"

Đường Húc Hải thở hổn hển một hồi lâu, hắn lắc đầu, xoa bả vai Phó Sử Ngọ rồi đẩy y ra.

Đường Húc Hải đi đến trước mặt Ngụy Ly, mắt Ngụy Ly vô thần theo dõi hắn.

Đường Húc Hải hơi thở dốc nói: "Chúng tôi vào tháp năng lượng cài bom, kết quả bên trong còn có một con alien tiến hóa lợi hại hơn, thậm chí có thể khống chế phương tiện điện tử trong tháp."

Nghe thế, mọi người sợ hãi hít mạnh một hơi.

Đường Húc Hải liếm môi, áy náy nói: "Tôi và đội trưởng liễu bị nhốt trong tường laser, anh ta uống thần dược Đại Lực vào, hóa thân thành Cây liễu đánh vỡ bức tường, tôi trốn thoát. Lúc đi anh ấy bảo tôi giao cái này cho anh."

Ngụy Ly lúc hắn kể lại đã bắt đầu im lặng rơi lệ, nhưng khi hắn lấy ra hộp thuốc kim loại ánh mắt lại hơi trong trẻo lại. Y không thể chờ được mở hộp ra, lúc nhìn thấy cành liễu non nớt tươi rói bên trong, nghẹn ngào lại lộ ra vẻ mặt may mắn, y bưng chặt cành liễu vào ngực, nâng gương mặt ướt đẫm nước mắt, nói: "Cám ơn anh! Cám ơn anh dẫn anh ấy trở về!"

Đường Húc Hải đầu óc lơ mơ, nói: "Đây là cành liễu anh ta biến ra." Hắn còn tưởng là để lại cho Ngụy Ly niệm tưởng, kết quả bộ không phải hả?

Thi Vệ tựa vào ghế, ý vị sâu sa nói: "Liễu, chính là cây thần có khả năng khởi tử hồi sinh trong truyền thuyết." Nói xong câu hàm nghĩa không rõ này, Thi Vệ liền xoay người ngồi vào ghế phó điều khiển, cao giọng nói: "Chuẩn bị đi về!"

Giúp Đường Húc Hải thay đồ du hành vũ trụ, Đường Húc Hải ngồi bên cạnh Phó Sử Ngọ, hai người siết chặt lấy tay nhau.

Tàu con thoi lại lần nữa đốt lửa, dưới sự điều khiển của Bạch Khải Phong bay lên trời xanh. Phi thuyền nhờ từ năng của Phó Sử Ngọ rất nhanh đạt tới tốc độ vũ trụ cấp hai, bay qua nửa tinh cầu, chui vào cột sáng trắng.

Mọi người đều đang rung động mà đếm ngược, chờ đợi thời khắc quả bom nổ tung.

Cảnh tượng oanh liệt kia bọn họ dĩ nhiên không nhìn thấy, nhưng cũng có thể suy đoán một hai từ đường hầm đang đỗ nát vỡ cả trời đất đuổi sát phía sau họ.

Đường hầm này lấy tâm tinh cầu làm động lực, nổ hủy tháp năng lượng trực tiếp sẽ kíp nổ địa tâm, bọn họ đều biết Hằng Quang Tinh hiện đã không còn tồn tại.

Phó Sử Ngọ xoay mặt nhìn hắn, Đường Húc Hải cười cười, nói: "Giờ phút cuối cùng tôi rốt cục có thể nguyên tố hóa, từ khe hở kia chui ra. May mà khe kia có độ rộng có thể luồn qua một hộp thuốc."

Miêu Gia tò mò duỗi cổ nhìn Ngụy Ly: "Cành liễu này có thể cứu đội trưởng Liễu sao? Cứu thế nào a?"

Thi Vệ cười một tiếng, đưa tay mở cửa hồi đầu, nói: "Đương nhiên là cắm anh ta vào đất lần nữa cho mọc lên chứ sao!"

Cửa hồi đầu chậm rãi mở ra, liếc một cái có thể nhìn thấy tinh cầu khổng lồ. xanh thẳm

Bọn họ, trở về rồi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chính văn hoàn nha, ngoại truyện chỉ có một chương, sẽ công đạo một ít chuyện sau khi họ trở về, đương nhiên không thể thiếu Liễu Miện trời sinh liền thần kỳ = =

143. Chương 143

Năm thứ 7 của tân lịch, thủ đô, khu Liễu Viên.

Đường Húc Hải lái chiếc xe mang động cơ năng lượng Nguyên, tiêu sái vứt đuôi, đậu lại ở bãi đỗ xe cửa đông Liễu Viên.

Hiện tại khu Liễu Viên là trung tâm tân chính trị của thủ đô, đồng thời cũng là địa điểm nhà lãnh đạo cao tầng quốc gia sinh sống và làm việc. Không chỉ rộng rãi, hoàn cảnh tuyệt đẹp, kiến trúc bên trong còn là đình đài lầu các dạng phục cổ.

Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ tới nơi này tự nhiên không phải vì công việc, cũng không phải tới đây nhận tiếp kiến, mà là đến thăm trung tâm khu vực.

Giữa Liễu Viên có một khu xanh hóa, trồng một cái cây dị năng cấp 8 duy nhất của toàn thế giới —— đó là cây liễu bản thể của Liễu Miện.

6 năm trước, bọn họ lên không thiên V thành công đóng màn trời rồi trở về địa điểm xuất phát, đáp xuống thành phố hàng không, nhận được hoan nghênh cực kì nhiệt liệt. Cả nước và toàn thế giới đều vì những anh hùng sống sót này mà cuồng nhiệt.

Kéo dài một thời gian rất lâu, bọn họ cái gì cũng không thể làm, lãnh đạo các nước trên thế giới tìm mọi cách vượt biển băng đồi, chỉ vì muốn gặp mặt bọn họ.

Không có cách nào, sau khi đóng được màn trời, không có ảnh hưởng lúc ban đêm, thành thị của loài người nhanh chóng khôi phục trùng kiến. Dân chúng mọi quốc gia bức thiết muốn biết tư liệu của các anh hùng, các lãnh đạo không thể không vâng theo ý dân mang đoàn truyền thông tới lấy tư liệu trực tiếp để trấn an quần chúng quốc nội.

Địa vị Hoa Hạ cũng bởi vậy nhảy vọt tới quốc gia có sức ảnh hưởng nhất nhì quốc tế.

Mỗi ngày họ đều phải xã giao với người của các quốc gia khác nhau, kết cục của bị người người quen mặt chính là hoàn toàn mất đi tự do, đi đến đâu cũng có fan cuồng đuổi theo.

Điều này làm 9 người sống sót không thể không âm thầm ẩn cư, thật vất vả qua được 4 5 năm, độ hot kia mới chịu hạ xuống.

Mà Ngụy Ly vì sớm ngày gieo trồng cành liễu của Liễu Miện, cũng là người đầu tiên thoát đoàn một mình hành động, y chạy trốn lập tức khiến đám đội hữu oán giận.

Ngụy Ly được hộ tống trở lại chỗ ở cũ ở thủ đô, y cố ý tìm một khu gieo trồng bên cạnh thủ đô, cũng chính là tiền thân của Liễu Viên.

Cành liễu được tỉ mỉ trồng xuống, lấy tốc độ kinh người bắt đầu sinh trưởng, năm sau liền biến thành một đại thụ che kín trời. Tốc độ sinh trưởng không hợp lẽ thường này từng khiến người chung quanh tò mò vây xem, để không bị quấy rầy, Ngụy Ly không thể không mua hết mấy khu dân cư phụ cận, quy mô khu gieo trồng cũng càng khuyếch càng lớn.

Cây liễu sau khi trưởng thành liền biểu hiện ra dị năng kinh người, chuyên gia kinh khoa viện trắc một cái cư nhiên phát hiện đã cao đến cấp 6. Mọi chuyện sau đó càng khiến người nghẹn họng trợn mắt. Bởi vì cây liễu này cũng không có xu hướng công kích nhân loại, vì thế chung quanh Liễu Viên bắt đầu bị chinh phạt, càng ngày càng nhiều ngành trọng yếu dọn đến đây, mà còn tập trung các nhà quyền quý chỉ vì chen vào khu vực này, muốn dựa sát vào cây liễu dị năng khổng lồ nọ.

Ngụy Ly cũng thực bất đắc dĩ, cành của Liễu Miện đã mọc thành cây, nhưng còn chưa sinh trưởng đến mức cao nhất, căn bản không có cách nào hoạt động, chỉ có thể tùy ý để mọi chuyện phát triển.

Hai năm sau, cây liễu đạt tới cấp 8 – cấp bậc khiến thế nhân chú mục, Liễu Miện rốt cục cũng có thể hóa thành hình người trong thời gian ngắn ngủi, thoát khỏi cây liễu để hoạt động.

Đường Húc Hải và Phó Sử Ngọ hôm nay chính là đến thăm Liễu Miện .

Hiện tại ra vào khu vực này có hạn chế rất nghiêm khắc, nhưng hai tên danh nhân thế giới nào đó có thể trực tiếp quét mặt, binh lính đóng giữ thậm chí cúi chào hai người, mắt lộ vẻ sùng kính nhìn hai người đi vào Liễu Viên.

Mục tiêu hai người muốn thăm hỏi hiện đang ở cùng một chỗ, Ngụy Ly sắc mặt ửng hồng dựa vào thân cây, Liễu Miện đè lấy y, cành liễu mềm mại vói vào kẽ áo, làm các hành động mờ ám xấu hổ tột cùng.

"… A Miện, anh đủ rồi chưa, hôm nay có khách tới đó." Tuy miệng cảnh cáo, đáng tiếc khí thế của Ngụy Ly thật sự quá bèo, Liễu Miện được một tấc lại muốn tiến một thước dọc theo thắt lưng y mon men bò xuống.

Đường Húc Hải cùng Phó Sử Ngọ đi vào Liễu Viên, cành liễu quấn Ngụy Ly hơi khựng lại, tiếc hận mà rụt về.

Ngụy Ly rũ mắt khẽ thở dốc, Liễu Miện xuất hiện phía sau y, ôm y sửa sang quần áo chỉnh tề: "Lão Đường và Sử Ngọ đến ."

Ngụy Ly ngơ ngác chớp mắt, hất hắn ra tự chỉnh áo.

Liễu Miện chậc một tiếng, xoay người ngồi xuống cách cây liễu không xa .

"Liễu Miện!" Phó Sử Ngọ vui mừng nhìn hắn, Ngụy Ly điều chỉnh xong vẻ mặt, dường như không có việc gì mà chào hỏi.

Ánh mắt Đường Húc Hải hơi quét qua mặt y, Ngụy Ly chống chọi không nổi dời đi tầm mắt.

Cười một tiếng, Đường Húc Hải cũng không đâm chọt, ngược lại trực tiếp đưa quà qua: "Nè, trà mới năm nay."

Ngụy Ly khụ khụ, sắc mặt hồng nhuận thấp giọng nói cảm ơn, nhận lấy.

Liễu Miện hứng thú nhìn chằm chằm, nói: "Đây là trà Tân Hồng Bào biến dị mới phát hiện phía nam đó à?"

Đường Húc Hải ừ một tiếng nói: "Chính là cây trà biến dị mới phát hiện kia, là chúng tôi dọn tổ alien xong chính phủ thành phố bên kia tặng ."

Phó Sử Ngọ trực tiếp ngồi ghế trên, nói: "Đến tay chúng tôi còn chưa kịp uống, trực tiếp đưa gấp đến đó ."

Ngụy Ly hiểu ý nói: "Tôi đi nấu nước, lát nữa chúng ta nếm thử đi."

Phó Sử Ngọ chờ mong nhìn y, gật đầu: "Nhanh đi."

Ngụy Ly bật cười lắc đầu, xoay người mang lá trà đi vào tiểu biệt thự hai tầng cách cây liễu không xa.

"Hiện tại Long Cốt phát triển rất tốt a." Liễu Miện nói, "Tôi ở thủ đô mà còn nghe được tiếng tăm các anh đó chứ."

Đường Húc Hải không chút khiêm tốn mỉm cười: "Dù sao một phần ba tổ lớn toàn quốc là binh đoàn chúng tôi tiêu diệt mà."

Liễu Miện hâm mộ nói: "Các anh thì tốt rồi, có thể dựa vào nhiệm vụ đi khắp cả nước, nhìn xem hoàn cảnh mới hiện tại. Tôi lại không được, thậm chí liên lụy cả Ngụy Ly chỗ nào cũng không thể đi."

Phó Sử Ngọ đẩy đẩy kính nói: "Sao lại nói là liên lụy, anh ấy nhất định rất thích ở bên cạnh anh. Dù sao anh đã ngủ hơn 5 năm, vừa mới tỉnh lại thôi."

Liễu Miện nói: "Tính ra cũng nhanh thật, lúc trước tôi còn đoán có lẽ sẽ mất hơn 10 20 năm mới có thể sống lại." Hắn nhìn nhìn tay mình nói: "Nhưng bây giờ còn chưa thể rời khỏi bản thể quá xa, cũng không thể bảo trì hình người lâu được."

Phó Sử Ngọ tò mò nhìn hắn: "Vậy anh hiện tại là người, hay là thực vật?"

Liễu Miện nghe y hỏi xong trên trán gân xanh lập tức nổi cục cục.

Đường Húc Hải phì một tiếng cười, trêu: "Xem như người thực vật? Người cây?"

Liễu Miện lườm hắn một cái.

Ngụy Ly bưng một bộ ấm trà đến, họ không có bản lĩnh thưởng trà, chỉ đơn giản tráng nóng cái chén, liền một người bưng một ly trà nóng cùng uống mà thôi.

"Không tồi." Liễu Miện phẩm phẩm, gật đầu nói: "Lão Ôn hôm qua vừa tới, đáng tiếc không đụng trúng các anh, không có lộc ăn rồi."

Phó Sử Ngọ nói: "Chúng tôi có giữ lại cho ảnh mà, biết ảnh thích cái này."

Liễu Miện nhướng mày hỏi lại: "Chuyện vui của anh ta sắp tới đúng không?"

Đường Húc Hải ừ một tiếng nói: "Tháng sau sẽ tổ chức hôn lễ, đến lúc đó em trai em gái bên nước A của anh ta cũng sẽ về tham gia."

Tư liệu của họ sau khi được công bố, em trai em gái của anh tại nước A không có cách nào trở về, nhưng vẫn lập tức liên hệ với anh ngay. Cha mẹ Ôn Triệu Minh vừa bắt đầu mạt thế đã trước sau qua đời, tuy song thân đều không còn, Ôn Triệu Minh lại có tình cảm rất sâu với hai đứa em kế, đã chân chính trở thành người một nhà.

Hai đứa em tuy không phát triển mạnh bằng Ôn Triệu Minh, nhưng cũng thành lập cơ nghiệp không nhỏ bên nước A, cuối cùng quyết định ở lại đó phát triển không về nước.

Nói đến hôn sự của Ôn Triệu Minh, coi như cũng là duyên phận, lúc ấy vết thương ăn mòn trên vai Ôn Triệu Minh vẫn luôn kéo dài không được trị liệu, cuối cùng thậm chí xuất hiện thối rửa. Sau khi hạ cánh, Ôn Triệu Minh trực tiếp được đưa vào bệnh viện, là ở đó gặp được vị hôn thê sau này của anh, một nữ bác sĩ dị năng thuộc hệ chữa khỏi.

Vừa bắt đầu hai người chỉ có hảo cảm với nhau, cũng không lập tức rơi vào bể tình, yêu nhau đến hơn 5 năm, rốt cục mới quyết định kết hôn trong năm nay.

So với Ôn Triệu Minh xuân phong đắc ý, chuyện tình duyên của Miêu Gia thật lao đao trắc trở, bất kể cậu cố gắng thế nào, trong mắt Vương Đan cậu vẫn không thoát khỏi ấn tượng là một cậu bé to xác. Mà hai người ai cũng vì tính chất công việc, càng chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, muốn tu thành chính quả, con đường này thật dài a.

Vương Đan hiện là người phụ trách ngành tình báo, cả ngày vội đến vội đi không nói. Miêu Gia vì mang về biên trình phiên dịch phá giải ổ cứng dự bị, càng không thể tự do rời đi theo đuổi người trong lòng.

Trong ổ cứng tuy không có số liệu trọng yếu gì, nhưng chỉ một phần biểu đồ kết cấu hệ thống màn trời cũng đã đủ quan trọng. Mà Miêu Gia bởi vì tham dự hạng mục hoàn nguyên này, trình độ bảo an có thể so với lãnh đạo quốc gia. Là người không được tự do nhất trong đám đồng đội này.

"Miêu Gia đáng thương, đại khái chỉ khi thiết bị phát nguồn sinh lực trên sao hỏa xây xong, cậu ấy mới được giải thoát." Phó Sử Ngọ uống ngụm trà, thở dài.

"Hừ, coi như có chút não. Không xây cái thứ đó trên Trái đất." Đường Húc Hải hừ lạnh một tiếng.

Lấy được bản vẽ này, giới chính trị cao tầng Hoa Hạ hưng phấn vô cùng, nhưng phái bảo thủ thủy chung chiếm thượng phong, vết xe đổ của Hằng Quang Tinh buộc họ phải triển khai thử nghiệm trên căn cứ hoả tinh.

Dù sao nguồn năng lượng của Hằng Quang Tinh không giống bọn họ, chỉ thay thế, đổi kết cấu cũng cần tốn rất nhiều năm.

"Cũng không biết Tiểu Thất giờ thế nào rồi." Phó Sử Ngọ rũ mắt, nói.

Đường Húc Hải trực tiếp nắm chặt tay y, nói: "Đừng lo, anh ta mang theo một chi đội mà. Nếu cậu nhớ anh ta, chúng ta có thể lên căn cứ hoả tinh thăm, dù sao hiện tại ngồi phi thuyền qua lại một chuyến cũng không tốn bao nhiêu thời gian."

Phó Sử Ngọ nhếch môi, lắc đầu nói: "Thôi khỏi đi, lúc trước đã hứa rồi, nhiệm vụ dọn sạch alien giao cho chúng ta, còn khai phá tân thế giới giao cho cậu ấy. Đã hứa với cậu ấy, trước khi chưa hoàn thành không thể gặp lại rồi."

Phó Sử Ngọ nghiêm túc như vậy thật đáng yêu, Đường Húc Hải không thể nhịn nổi sáp lại gần hun cái chốc, Phó Sử Ngọ lập tức đỏ mặt, giận dữ trừng hắn một cái. Ngụy Ly và Liễu Miện còn đang nhìn kia kìa!

Đường Húc Hải tém tém mớ tóc bên tai y, nói: "Tôi nhất định sẽ giúp cậu và anh ta nhanh chóng gặp lại, cứ giao cho tôi đi!"

Chỉ khi hoàn toàn dọn sạch hậu hoạn, mới có thể chân chính bước vào tinh thần đại hải.

Hắn tin tưởng, ngày đó sẽ không xa.

Còn có 1 chương hà nên post luôn cho nóng. Thông báo luôn về vấn đề bản word, do truyện chỉ mới beta tới chương 60….. cho nên tui tính chờ beta xong luôn rồi tính nhá. Tất nhiên, nếu mọi người muốn tự thân vận động tui cũng rất hoan nghênh, cứ paste là xong chứ gì…. OK, rồi, thông báo nhiêu đó thôi.

Bước cuối cùng, nói tạm biệt với bộ Mạt Thế Xâm Nhập thôi, từ hồi tháng 12 năm 2014 cũng gần 2 năm rồi chứ bộ… Trong thời gian này, cảm ơn các bạn đã kiên nhẫn chờ tui edit, đã cổ vũ ủng hộ tui hoàn thành bộ này, đặc biệt là những bạn đã nhiệt liệt comt cho tui nữa, tui yêu mấy bợn ^^….

Thôi, chào nhé, ngày lành

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/mat-the-xam-nhap